Giới thiệu

Khởi đầu của câu chuyện đưa người đọc quay trở về thời kỳ Hồng Hoang xa xăm, ngay sau khi Bàn Cổ đại đế khai thiên lập địa.

Giữa hư vô tĩnh mịch và bóng tối vĩnh hằng, linh hồn của một thanh niên hiện đại tên là Tô Thần bất ngờ xuyên không, thức tỉnh trong một đại dương thanh khí mênh mông.

Tại đây, anh nhận ra mình đã trở thành một phần trong nguyên thần của Bàn Cổ, chính là Thái Thanh Thái Thượng – người đứng đầu trong Tam Thanh danh tiếng lẫy lừng của thần thoại phương Đông.

Không cam lòng chỉ là một quân cờ của vận mệnh hay đi theo lối mòn của lịch sử, Thái Thượng với kiến thức từ hậu thế và ý chí kiên định đã bắt đầu hành trình tu luyện đầy gian nan nhưng cũng đầy kỳ ngộ.

Anh không chỉ đơn thuần hấp thu Thái Thanh bản nguyên mà còn chủ động trích xuất một phần tinh túy từ Ngọc Thanh và Thượng Thanh bản nguyên để đúc kết nên một nền tảng sức mạnh vượt trội ngay từ thuở ban sơ.

Sự xuất hiện của Thái Thượng như một "dị số" giữa thiên địa, một biến số nằm ngoài sự kiểm soát của Thiên đạo nhưng lại được Đại đạo chí công thừa nhận, mở ra một con đường "Vô Vi" hoàn toàn mới.

Trong bối cảnh Hồng Hoang bấy giờ, thế giới vẫn còn sơ khai và đầy rẫy hiểm nguy.

Đây là thời đại mà các Hung thú viễn cổ vẫn đang hoành hành, và những thế lực đỉnh tiêm như Hồng Quân lão tổ và Ma tổ La Hầu bắt đầu lộ diện, tranh giành khí vận để chứng đạo.

Thái Thượng, với sự thâm trầm và trí tuệ vượt bậc, đã sớm rời bỏ Đông Côn Luân để đi du lịch khắp đại lục, thu thập vô số thiên tài địa bảo và linh căn quý hiếm như Ngộ Đạo Trà, Khổ Trúc và đặc biệt là Bàn Cổ Ngọc Tủy – thứ tinh hoa cốt tủy của phụ thần giúp anh rèn luyện nhục thân đến mức kinh người.

Câu chuyện trở nên kịch tính khi Thái Thượng chính thức bước vào vòng xoáy tranh đấu của những đại năng hàng đầu.

Anh không chỉ chứng kiến cuộc thiết tha giữa Hồng Quân và Dương Mi đại tiên mà còn trực tiếp đối đầu với Ma tổ La Hầu tại đỉnh núi Bất Chu.

Trong trận chiến kinh thiên động địa này, Thái Thượng đã bộc lộ bản lĩnh kinh người khi phối hợp cùng Hồng Quân phá giải một phần uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận – đệ nhất sát trận của Hồng Hoang.

Trận chiến này không chỉ giúp Thái Thượng danh chấn thiên hạ mà còn vô tình dẫn động sát khí, khiến lượng kiếp của trời đất bị đẩy sớm hơn dự kiến.

Sau khi khẳng định vị thế, Thái Thượng tìm đến vùng biên duyên của Trung ương đại lục, lập nên đạo trường tại Thủ Dương sơn và xây dựng Thái Thanh cung.

Tại đây, anh không chỉ tu luyện thần thông "Nhất Khí Hóa Tam Thanh" – một tuyệt kỹ cho phép bản thân phân thân thành ba vị đại năng với sức mạnh tương đương, mà còn bắt đầu bố đạo, ban phát cơ duyên cho sinh linh trong vùng vô cực sơn mạch, tích lũy công đức vô lượng.

Song hành với sự trỗi dậy của Thái Thượng là sự bành trướng đầy tham vọng của ba đại chủng tộc: Long, Phượng và Kỳ Lân.

Tộc trưởng của ba phe này là Long Vương, Tổ Phượng và Thủy

Kỳ Lân, dưới sự thúc đẩy của dã tâm và kiếp khí đang dần nồng đậm, đã bắt đầu thu phục vạn tộc, phân chia trận doanh và chuẩn bị cho một cuộc chiến sinh tử nhằm độc chiếm quyền thống trị Hồng Hoang.

Những mâu thuẫn chồng chất, những âm mưu ẩn giấu của La Hầu phía sau màn sương khói của kiếp nạn đang dần đẩy thế giới vào cảnh lầm than.

Thái Thượng đứng giữa dòng thác lũ của lịch sử, vừa là một người anh cả che chở cho Ngọc Thanh (Nguyên Thủy) và Thượng Thượng (Thông Thiên) chưa hoàn toàn trưởng thành, vừa là một vị đại năng thâm bất khả trắc, lặng lẽ quan sát và chuẩn bị quân bài chiến lược của riêng mình.

Với tu vi đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ và đang hướng tới hậu kỳ, anh không chỉ là một người tu đạo thuần túy mà đã trở thành một vị thần linh định đoạt vận mệnh, sẵn sàng đối diện với cơn bão lượng kiếp sắp quét sạch cả đất trời.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 1

Khi Tô Thần tỉnh lại, trước mắt là bóng tối vô tận tuyên cổ, dường như thời gian và không gian tại nơi này đều mất đi tác dụng.

Trong bóng tối như vậy, mọi sự tồn tại khác dường như đều bị thôn phệ.

Tô Thần muốn mở miệng, nhưng làm sao cũng không phát ra được thanh âm.

Hắn cảm giác ý thức của mình đang từ từ bị kéo giãn ra, cảm giác này rất quái dị, nhưng lại khiến Tô Thần cảm thụ một cách chân thực. "Oanh!" Đột nhiên, một đạo oanh minh chấn đắc ý thức Tô Thần hơi mờ mịt, cho đến khi hắn hoàn toàn mất đi ý thức. ...

Không biết đã qua bao lâu, tại nơi này, Tô Thần đã mất đi khái niệm thời gian.

Chỉ cảm thấy tuyên cổ vĩnh hằng, nhưng lại giống như trong một sát na, hết thảy đều không nói chắc được.

Đợi đến khi ý thức của Tô Thần hoàn toàn trở về, lúc này hắn dường như có thể "nhìn thấy" tình hình trước mắt.

Cái "nhìn thấy" này khác hẳn với trước kia, đó là ý thức hoàn toàn lan tỏa ra, nơi nào ý thức bao phủ tới, chính là nơi hắn nhìn thấy.

Một đại dương màu xanh nhạt!

Lúc này trong tầm mắt đều là sắc xanh nhạt, trong đại dương ấy, từng sợi nhân uân thanh khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường không ngừng đan xen quấn quýt, không chạm tới được, không sờ được, một loại cảm giác dị dạng dâng lên trong lòng Tô Thần.

Huyền!

Trong lòng Tô Thần lúc này chỉ có thể dùng từ này để hình dung, bởi vì cảm giác này, chỉ có từ "Huyền" là thích đáng nhất. "Nơi này rốt cuộc là nơi nào?" Một ý niệm lóe qua, chú ý lực của Tô Thần một lần nữa rơi vào đại dương xanh nhạt này, đến tận bây giờ, hắn vẫn không rõ nơi này rốt cuộc là đâu.

Sau một thời gian dài, ngoại trừ nhớ lại việc mình hôn mê như thế nào rồi tỉnh lại ở đây, thì những thứ khác đều không thu hoạch được gì.

Tuy nhiên lúc này, trong lòng Tô Thần lại lóe lên một ý niệm.

Xuyên việt! "Nhưng cho dù xuyên việt, ta ngay cả chính mình là cái gì cũng không biết, có tác dụng gì?" Tô Thần có chút bất lực, nhưng cũng không còn cách nào khác, vì lúc này thứ hắn có thể sử dụng chính là ý thức bao phủ đại dương xanh nhạt này, hiểu biết cũng chỉ giới hạn ở đây.

Nhưng đại dương xanh nhạt này rốt cuộc là gì, chính hắn cũng không biết.

Tô Thần suy nghĩ hồi lâu vẫn không thể hiểu rõ, ý thức lại dần trở nên mơ hồ, cho đến khi một lần nữa chìm vào giấc ngủ. ...

Đợi đến khi Tô Thần tỉnh lại lần nữa, cũng không biết đã qua bao nhiêu thời gian.

Nhưng lần tỉnh lại này, Tô Thần rõ ràng cảm nhận được sự khác biệt.

Đại dương màu xanh nguyên bản không biết là vật gì, lúc này lại vô cùng rõ nét, giống như chính cơ thể của mình vậy. "Đây không lẽ chính là bản thân ta sao?" Tô Thần lúc này không biết diễn tả thế nào cho phải, đại dương màu xanh nhạt này rốt cuộc là sự tồn tại gì? "Hưu!" Đột nhiên, trong đại dương xanh nhạt, một đạo thanh quang

loáng qua, lao thẳng về phía ý thức của Tô Thần. "Oanh!" Thanh quang trong nháy mắt đánh trúng ý thức của Tô Thần, ý thức của hắn dường như nổ tung, hoặc bị kéo căng cực độ, vô số thông tin tràn vào ý thức hay nói cách khác là thức hải của hắn.

Thông tin khổng lồ vô tận như muốn làm nổ tung thức hải của Tô Thần, không ngừng tuôn vào. "Bàn Cổ... khai thiên... nguyên thần... tam phân thanh khí...

Thái Thanh bản nguyên..." Tô Thần không biết mình đã mất bao nhiêu thời gian để tiêu hóa những thông tin này, hắn chỉ biết mình đã tốn rất nhiều, rất nhiều thời gian mới từ trong mớ thông tin khổng lồ đó tìm ra điểm quan trọng nhất. "Ta thế mà xuyên việt về Hồng Hoang, hơn nữa còn là sau khi Bàn Cổ khai thiên, trở thành một trong ba phần nguyên thần của Bàn Cổ - Thái Thanh Thái Thượng?" Hồi lâu sau, Tô Thần thầm nghĩ trong lòng.

Ý niệm vừa khởi, ý thức của Tô Thần lại bắt đầu bị kéo dãn, lúc này đại dương màu xanh không ngừng thu nhỏ lại, Thái Thanh bản nguyên bắt đầu hội tụ, sau đó dần dần diễn hóa.

Không biết qua bao lâu, đại dương màu xanh đã biến mất, thay vào đó là một thanh niên mặc đạo bào màu điện thanh, diện mạo nho nhã tuấn tú.

Trên đầu hắn búi tóc đạo sĩ, nhưng tóc hơi rối, giữa lông mày có một ký hiệu màu xanh huyền ảo, trên đôi mắt lại hiện lên hai quầng thâm nhạt, giống như vẫn chưa ngủ đủ.

Kết hợp với đạo ý trên người hắn, lúc này càng lộ vẻ đạm nhiên và vô vi. "Ngô vi Thái Thanh Thái Thượng!" Thanh niên Thái Thượng đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời, nhàn nhạt mở miệng.

Thanh âm phiêu miểu, tức khắc truyền đạt thiên địa!

Hết thảy trước kia đều đã thành mây khói thoảng qua, lúc này hắn chính là một trong Tam Thanh của Bàn Cổ - Thái Thanh Thái Thượng. "Oanh!" Đột nhiên, một đạo lôi đình sấm sét vang dội, lập tức vang vọng ngoài chín tầng mây.

Khắc tiếp theo, có một đạo lôi đình trực tiếp chém về phía Thái Thượng.

Thái Thượng thần tình đạm nhiên, chỉ có ký hiệu màu xanh nơi mi tâm càng thêm rực rỡ.

Trong đôi mắt thâm thúy như ẩn chứa tinh thần đại hải của chu thiên, một đạo thần quang lóe lên. "Bành!" Một tiếng động nhẹ, lôi đình hóa thành một tầng lôi quang bao bọc lấy Thái Thượng.

Thái Thượng lúc này nhắm chặt hai mắt, bắt đầu hấp thụ tin tức trong lôi quang này, sau đó hóa giải ra. "Ông!" Hồi lâu sau, chỉ thấy Thái Thanh ấn ký nơi mi tâm Thái Thượng chấn động, trực tiếp đánh tan tầng lôi quang này. "Ông!" Thái Thượng bỗng nhiên mở mắt, trong đôi mắt sáng tựa tinh thần, quỹ tích Đại Đạo đan xen dọc ngang, diễn hóa ra vô tận huyền diệu.

Từ khắc này trở đi, hắn mới là Thái Thanh Thái Thượng thực sự.

Phải biết rằng, linh hồn hắn đến từ hậu thế, tuy rằng trầm mặc trong Thái Thanh bản nguyên đã lâu, nhưng đối với Hồng Hoang mà nói, chung quy vẫn là một dị số.

Việc này, Đại Đạo đã sớm biết rõ, nhưng Đại Đạo chí công, Thái Thượng tuy là dị số, nhưng dưới Đại Đạo ngoài Thiên Đạo còn có "Cái Một biến mất", cái Một này đại diện cho một tia cơ duyên của chúng sinh.

Chúng sinh Hồng Hoang đều có khả năng trở thành cái Một biến mất kia, từ đó siêu thoát Thiên Đạo, cho nên Đại Đạo lúc này ra tay,

che đậy hết thảy thiên cơ của Thái Thượng, đồng thời thừa nhận hắn, để hắn trở thành Thái Thanh Thái Thượng thực sự. "Đại Đạo..." Thái Thượng ngưng vọng cửu thiên, chậm rãi mở miệng, lúc này quầng thâm mắt dường như đậm thêm một phần.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, Thái Thượng xoay người tiến vào động phủ. ...

Thái Thượng khoanh chân ngồi trong động phủ, nhìn hai đoàn thanh khí bản nguyên trước mặt, không khỏi sa vào trầm tư. "Ngọc Thanh bản nguyên, Thượng Thanh bản nguyên..." Thái Thượng nhìn Ngọc Thanh bản nguyên và Thượng Thanh bản nguyên bên cạnh, lộ vẻ suy tư, hồi lâu sau, trên khuôn mặt đạm nhiên của hắn hiện lên một nụ cười nhẹ. "Ông!" Hắn kết ấn trong tay, sau đó vung tay lên, từ trong Ngọc Thanh bản nguyên và Thượng Thanh bản nguyên rút ra một tia bản nguyên thanh khí, sau đó nhào trộn vào nhau, rồi đánh vào cơ thể mình. "Oanh!" Khắc tiếp theo, một luồng khí tức hạo hãn lập tức từ trên người Thái Thượng bộc phát ra, mang theo khí tức bản nguyên thanh khí tinh thuần.

Nhưng ngay lập tức bị Thái Thượng đè ép xuống.

Tam Thanh vốn đồng tông đồng nguyên, cho nên Ngọc Thanh bản nguyên và Thượng Thanh bản nguyên bị Thái Thượng hấp thu vào trong cơ thể không hề bài xích, có điều muốn hoàn toàn hấp thu dung hợp cũng phải mất một thời gian mới được, dù sao Tam Thanh cũng đã phân tách ra rồi.

Thái Thượng làm xong hết thảy, ánh mắt dừng lại sâu sắc trên Ngọc Thanh bản nguyên và Thượng Thanh bản nguyên vài giây, sau đó chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu hấp thu dung hợp tia Ngọc Thanh bản nguyên và Thượng Thanh bản nguyên đó. ...

Hồng Hoang, Đông Côn Luân sơn.

Trong tiên gia động phủ.

Thái Thượng lúc này khoanh chân nhi tọa, tâm thần đắm chìm trong trạng thái tu luyện và cảm ngộ, lúc này linh đài thanh minh, bão thủ quy nhất, tâm thần lập tức chìm vào trong thức hải. "Ông!" Thức hải chấn động, sau đó tâm thần Thái Thượng huyễn hóa thành hình, khoanh chân ngồi trong thức hải.

Nhìn Thượng Thanh bản nguyên và Ngọc Thanh bản nguyên đang không ngừng xoay tròn, vẻ mặt Thái Thượng lộ ra vài phần suy tư. "Tuy rằng Ngọc Thanh bản nguyên và Thượng Thanh bản nguyên không tính là nhiều, nhưng nếu dung hợp vào Thái Thanh bản nguyên của ta, cũng có không ít chỗ tốt..." Hồi lâu sau, Thái Thượng nhàn nhạt nói, trong đôi mắt thâm thúy lóe lên một đạo thần hoa rực rỡ.

Nói là làm, Thái Thượng lúc này hai tay kết ấn, trên người bỗng nhiên hiện lên một trận Thái Thanh thanh quang, một luồng vô hình chi lực từ thủ ấn giữa hai tay hắn lan tỏa ra.

Luồng sức mạnh kia dường như đến từ thương khung tuyên cổ, vĩnh hằng vô tận, từ tận cùng của Đại Đạo mà đến. "Oanh!" Trong thức hải đột nhiên truyền đến một trận oanh minh, chấn động cả thức hải.

Thần sắc Thái Thượng hơi nghiêm lại, đôi mắt bắn ra hai luồng sáng nhiếp nhân tâm phách, thủ ấn trong tay nhanh chóng đánh vào trong Ngọc Thanh và Thượng Thanh bản nguyên. "Thái Thanh bản nguyên, hiện!" Thái Thượng thần sắc ngưng tụ, khẽ quát một tiếng.

Lời vừa dứt, phảng phất ngôn xuất pháp tùy, cả thức hải đều đang run rẩy, từng trận Thái Thanh khí tức huyền diệu đang lặng lẽ ngưng tụ. "Ông!" Thời không chấn động, khắc tiếp theo, cả thức hải biến thành một đại dương màu xanh.

Lúc này, thức hải chính là Thái Thanh bản nguyên, Thái Thanh bản

nguyên chính là thức hải.

Trong Thái Thanh bản nguyên có hai luồng sáng, một luồng màu vàng kim, một luồng thất thải.

Luồng sáng vàng kim chính là một tòa bảo tháp, chính là bạn sinh linh bảo của hắn - Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, là công đức chí bảo, phòng ngự vô song, treo trên đỉnh đầu cơ bản đã lập vào thế bất bại.

Đây cũng là chuyện mà Thái Thượng biết được khi hóa hình.

Lúc hắn tỉnh lại trước đó không thấy bạn sinh linh bảo đâu, rõ ràng lúc đó nó cũng chưa sinh ra.

Dù sao bạn sinh thì cũng phải có Thái Thượng sinh ra trước, linh bảo này mới xuất hiện.

Còn về luồng sáng thất thải kia, Thái Thượng đến nay vẫn chưa rõ rốt cuộc là thứ gì.

Hắn chỉ biết đây là mảnh vỡ của một món pháp bảo, mang theo khí tức tiên thiên tinh thuần cùng một chút không gian chi lực.

Mảnh vỡ này, Thái Thượng đoán có lẽ liên quan đến lý do tại sao mình lại đến Hồng Hoang, chỉ là bản thân vẫn chưa tham ngộ thấu đáo lai lịch và công năng của nó mà thôi.

Tuy nhiên giờ đây đã xác định được mọi thứ, Thái Thượng cũng không nghĩ ngợi thêm nữa, an tâm thao tác mọi thứ trước mắt.

Hắn vẫy tay một cái, chỉ thấy trong Thái Thanh bản nguyên lóe lên một đạo kim quang, nhìn lại lần nữa đã thấy Huyền Hoàng Bảo Tháp lơ lửng trên thiên linh của Thái Thượng, trấn áp hết thảy.

Lúc này, toàn bộ Thái Thanh bản nguyên bình định lại, từng trận khí tức Đại Đạo huyền diệu lan tỏa ra. "Ông!" Thái Thượng đôi mắt

ngưng tụ, trong cả con ngươi hiện ra Thái Thanh bản nguyên màu xanh, từng sợi hỏa diễm nhân uân màu xanh rực cháy trong mắt hắn, khí tức trên người càng thêm phiêu miểu.

Trên thiên linh của hắn, một đóa xích sắc khánh vân chậm rãi hiện ra, trong đó ngũ sắc quang mang luân chuyển, đây chính là ngũ khí Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ.

Ngũ khí triều nguyên, Thái Ất chi cảnh.

Chương 2

Thái Thượng hóa hình tuy rằng chưa đạt đến địa bộ Đại La Kim Tiên, nhưng cũng là tồn tại Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Với tình hình hiện tại của hắn, lần này không phải không có cơ hội đạt tới, phải xem tình hình sau khi dung hợp lần này thế nào. "Bản nguyên, dung!" Thái Thượng khẽ quát một tiếng, Thái Thanh hỏa diễm trong đôi mắt dường như càng thêm rực rỡ và nóng bỏng. "Ông!" Bản nguyên thức hải chấn động, sau đó có hai sợi chỉ màu xanh từ trong thức hải bản nguyên kéo dài ra, một bên kết nối với Ngọc Thanh bản nguyên, một bên kết nối với Thượng Thanh bản nguyên. "Dung!" Thái Thượng đánh ra một cái thủ ấn, thanh quang hiện lên, sau đó thấy bản nguyên chi lực trong Ngọc Thanh và Thượng Thanh bản nguyên từng chút một chảy về phía sợi chỉ Thái Thanh bản nguyên, rồi bị hấp thụ vào trong Thái Thanh bản nguyên.

Thái Thượng chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu hấp thụ hai luồng bản nguyên này.

Đây là bản nguyên chi lực tinh thuần nhất, lúc này đang không ngừng bị hấp thụ vào Thái Thanh bản nguyên.

Tam Thanh vốn là một thể, cùng do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, cho nên lúc này dung hợp Ngọc Thanh và Thượng Thanh bản nguyên đối với Thái Thượng mà nói cũng không quá khó khăn.

Cơ bản là hấp thụ đến đâu dung hợp đến đó.

Thái Thượng lần này vì để không làm tổn thương Ngọc Thanh và Thượng Thanh bản nguyên, nên chỉ lấy hai đạo bản nguyên vừa đủ độ.

Lúc này theo sự hấp thụ của Thái Thượng, chúng đang nhanh

chóng biến mất, ước chừng vài năm nữa sẽ bị Thái Thượng hoàn toàn hấp thụ dung hợp vào Thái Thanh bản nguyên. "Vô vi nhi vi, Thái Thanh chi đạo, bản nguyên thanh khí, thị vi đạo căn... nguyên khí diễn hóa, hữu vi nhi thanh, thanh chi sở đạo, thị vi Thái thượng, vô vi hữu vi, đại đạo chi ý..." Đột nhiên, trong thức hải của Thái Thượng vang lên từng trận đại đạo chi âm, mang theo sự huyền diệu và phiêu miểu vô tận, không ngừng vang vọng bên tai hắn.

Hắn trong lòng hiểu rõ, đây chính là đại đạo tổng cương của công pháp mình tu luyện - 【Vô Vi Bản Nguyên Kinh】, lúc này đang trợ giúp hắn dung hợp và tham ngộ Đại Đạo. "Thái Thanh bản nguyên, vô vi chi đạo..." Không biết đã qua bao lâu, Thái Thượng đột nhiên khẽ thốt lên một câu.

Lời vừa dứt, thấy trong xích hồng khánh vân của hắn, một đóa hoa nhỏ đỏ tươi đang ngưng tụ.

Tam hoa chi nhất, Đại La chi ý.

Đại La ngoài việc ngưng tụ tam hoa ra, còn là bắt đầu nắm giữ pháp tắc chi lực.

Đại đạo pháp tắc là sức mạnh mạnh mẽ nhất, không chỉ tham ngộ pháp tắc để đề thăng tu vi, mà khi đối địch, dùng pháp tắc chi lực để ứng phó cũng có tác dụng cực lớn.

Lúc này theo sự tham ngộ và hấp thụ không ngừng của Thái Thượng, một trong tam hoa đang chậm rãi ngưng tụ, và từng đạo pháp tắc nhỏ bé của vô vi chi đạo cũng quấn quýt quanh thân hắn. "Ông!" Tại một thời khắc nào đó, bản nguyên thức hải chấn động, Ngọc Thanh bản nguyên cùng Thượng Thanh bản nguyên đã bị Thái Thượng toàn bộ hấp thụ dung hợp.

Thái Thanh bản nguyên của hắn càng thêm tinh thuần và cường đại, đây không còn đơn thuần là Thái Thanh bản nguyên nữa, mà là

Thái Thanh bản nguyên sau khi đã dung hợp một tia Ngọc Thanh và Thượng Thanh bản nguyên.

Về bản chất đã phát sinh cải biến. "Bành!" Ngay lúc này, trong khánh vân của Thái Thượng truyền đến một tiếng động nhẹ.

Khắc tiếp theo, thấy một luồng sáng hiện ra, sau đó bao trùm thế gian.

Không biết qua bao lâu, luồng sáng này mới dần thu liễm, trở lại trong khánh vân của Thái Thượng, đi vào đóa hoa nhỏ vừa mới ngưng tụ kia. "Tam hoa hiện, Đại La thành, chưởng pháp tắc, ngưng đạo quả!" Một đạo đại đạo chi âm chậm rãi thốt ra từ miệng Thái Thượng.

Lời vừa dứt, đại đạo pháp tắc hiện lên trong đôi mắt hắn, diễn hóa ra vô tận huyền diệu.

Khắc này, Thái Thượng đã thành công tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên. ...

Trong thức hải, đại dương bản nguyên.

Thái Thượng lúc này đã tấn thăng đến Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đạt đến mức sơ bộ nắm giữ pháp tắc. "Cảnh giới Đại La Kim Tiên quả thực huyền diệu, quy tắc thiên địa, pháp tắc đại đạo này càng trở nên rõ nét..." Trong đôi mắt Thái Thượng hiện lên Thái Thanh chi khí, hắn mỉm cười nói.

Ngay sau đó, hắn đưa một tay ra, chộp về phía vô vi pháp tắc xung quanh, lập tức nắm lấy từng sợi pháp tắc chi lực trong tay.

Nhưng ngay sau đó lại tán đi, một lần nữa trở về trong bản nguyên.

Thái Thượng thu tay lại, khẽ phất tay, xích hồng sắc khánh vân chậm rãi lặn vào trong thiên linh. "Hưu!" Đột nhiên, Thái Thượng một

lần nữa phất tay, một luồng vô hình chi lực lan tỏa trong bản nguyên thức hải này, kéo dài đi xa.

Sau đó thấy một đạo thất thải thần hoa loé qua, nhìn lại thì đã rơi vào tay hắn. "Chỉ từ mảnh vỡ này thực sự không nhìn ra manh mối gì, nhưng đã có thể đưa ta đến đây, rõ ràng không phải bảo vật bình thường..." Thái Thượng tỉ mỉ quan sát mảnh vỡ trong tay, trong đôi mắt sáng rực như tinh thần, đại đạo pháp tắc đan xen hiện lên, diễn hóa vô tận huyền diệu, dường như muốn nhìn thấu mảnh vỡ này.

Hồi lâu sau, Thái Thượng lắc đầu, đại đạo pháp tắc trong mắt tiêu tan, trở lại vẻ thanh minh. "Thôi vậy, thời cơ đến tự nhiên sẽ biết rõ thôi..." Thái Thượng phất tay một cái, mảnh vỡ lại bay vút đi, lơ lửng trong thức hải, ở khoảng hư không lúc trước.

Hắn nhìn sâu một cái rồi thu hồi ánh mắt, trên cơ thể Thái Thanh thanh quang lấp lánh, sau đó hóa thành vô tận ánh sáng biến mất khỏi bản nguyên thức hải. "Ông!" Trong động phủ, tại một thời khắc, Thái Thượng chậm rãi mở mắt, đôi mắt thâm thúy như chu thiên tinh thần đại hải.

Ánh mắt hắn lướt qua, quy tắc thiên địa cùng pháp tắc đại đạo trước mắt hiện rõ mồn một.

Chính mình cũng đã có thể nắm giữ một ít, còn muốn nắm giữ nhiều hơn thì phải dựa vào bản thân đi tham ngộ đại đạo của chính mình.

Thái Thượng suy nghĩ xong, đôi mắt trở lại vẻ thanh minh, có điều ý vị huyền diệu trong đó lại càng nồng đậm thêm vài phần.

Thái Thượng chuyển dời ánh mắt, rơi xuống hai đoàn thanh khí bản nguyên bên cạnh, trên mặt hiện lên vài phần suy tư. "Xem ra, đại đạo huyền ý lúc ta đột phá cũng đã trợ giúp cho hai đoàn thanh khí bản nguyên này..." Hồi lâu sau, Thái Thượng mỉm cười nói.

Tình hình của hai đoàn thanh khí so với trước kia đã nhanh hơn nhiều, khoảng cách đến ngày hóa hình lại gần thêm một bước.

Nhưng cụ thể khi nào mới có thể hóa hình, điểm này Thái Thượng cũng không rõ, việc này còn phải xem tạo hóa của chính Ngọc Thanh và Thượng Thanh bản nguyên.

Thái Thượng nghĩ ngợi xong liền đứng dậy, sau đó đi ra ngoài động phủ.

Sau khi rời khỏi động phủ, Thái Thượng tùy tay bố trí một trận pháp, hộ trụ hai đoàn thanh khí bản nguyên này, lúc này mới rời khỏi Đông Côn Luân. ...

Thái Thượng ẩn thân trên tầng mây, một đường chậm rãi phi hành.

Hắn cũng không có mục đích, chỉ là đi thưởng ngoạn sơn hà Hồng Hoang, chậm rãi du lịch. "Hống!

Hống!

Hống!..." Đột nhiên, vô số tiếng nộ hống cắt ngang bước tiến của Thái Thượng.

Chương 3

Hắn từ tầng mây nhìn xuống, thấy vô số hung thú đang chém giết lẫn nhau, còn có cả những tu sĩ Hồng Hoang đang chiến đấu. "Hung thú sao?!" Thái Thượng lẩm bẩm, trong đôi mắt hiện lên quỹ tích đại đạo.

Ngay sau đó, hắn bấm ngón tay tính toán, cười nhạt nói: "Lượng kiếp đã đến hồi kết, thiên địa sắp trở lại thanh minh..." Hắn không biết lượng kiếp này đã diễn hóa bao lâu, nhưng hiện tại tính ra cũng sẽ không còn xa nữa là kết thúc.

Tuy rằng thời gian cụ thể không tính ra được, nhưng đã tính ra ở vào giai đoạn cuối, thì tưởng chừng cũng không còn lâu nữa.

Thái Thượng nhìn một lúc rồi tiếp tục hành trình, không dừng lại ở đây. ...

Thái Thượng chậm rãi phi hành, chớp mắt đã qua mấy trăm năm.

Ngày hôm đó, hắn đến tầng mây của một đỉnh núi, nhìn xuống nơi hung thú tụ tập phía dưới, mắt hiện lên một tia kinh ngạc, sau đó quan sát nơi này. "Thì ra là một gốc Trung phẩm Tiên thiên linh căn, hèn chi lại tụ tập nhiều hung thú ở đây như vậy..." Thái Thượng khẽ gật đầu, bừng tỉnh nói.

Tiên thiên linh căn, luồng tiên thiên khí tức ẩn chứa trong đó cực kỳ nồng đậm, hơn nữa ở gần tiên thiên linh căn, linh khí càng nồng đậm hơn những nơi khác, đây đều là những nguyên nhân khiến hung thú tụ tập tại đây.

Thái Thượng nghĩ thầm rồi chậm rãi hạ xuống từ tầng mây, đi về phía nơi hung thú hội tụ. "Hống!

Hống!" Sự xuất hiện của Thái Thượng thu hút sự nộ hống của tất cả hung thú, chúng lúc này giận dữ nhìn Thái Thượng, nhưng tuy là hung thú, chúng cũng có thể cảm nhận được uy áp khủng bố trên người hắn, vì thế không lập tức ra tay. "Hống!" Một con hung thú có thực lực tương đương Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ lao về phía Thái Thượng, gầm thét liên hồi, trên cơ thể khổng lồ lóe lên ánh sáng rực rỡ, khí tức càng thêm nồng đậm, ý vị cuồng bạo hiển hiện rõ ràng.

Thái Thượng thấy vậy, thần sắc hơi lạnh, giơ tay lên rồi phất một cái, một luồng vô hình chi lực lập tức cuốn ra, sau đó thấy con hung thú kia trực tiếp bị Thái Thượng đánh bay, xóa sổ hết thảy, triệt để vẫn lạc.

Lấy Đại La Kim Tiên sơ kỳ đối với Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, vốn dĩ không có gì phải bàn cãi, chênh lệch cảnh giới quá lớn.

Mái tóc hơi rối của Thái Thượng lúc này khẽ tung bay, hắn chậm rãi bước về phía bầy hung thú, tay nhẹ nhàng vung ra, sức mạnh kinh khủng quét qua.

Vài giây sau, Thái Thượng đánh sát toàn bộ hung thú tại nơi này, dọn sạch khu vực, để lộ ra hình dáng của linh căn. "Thì ra là Ngũ Châm Tùng, cũng được coi là linh căn không tệ..." Thái Thượng nhìn qua đã biết tên của linh căn này, là Trung phẩm Tiên thiên linh căn, Ngũ Châm Tùng đã được coi là rất tốt rồi.

Dù sao chỉ cần dính đến hai chữ "Tiên thiên", cho dù là Hạ phẩm cũng không hề đơn giản.

Thái Thượng phất tay một cái, một đạo thanh quang lóe lên, Ngũ Châm Tùng đã biến mất tại chỗ, bị hắn thu lại.

Làm xong mọi việc, Thái Thượng tiếp tục lên đường. ...

Tiếp theo Thái Thượng đi đi dừng dừng, tuy thu thập được một số

linh vật, nhưng cũng không tính là quá trân quý, chỉ là thấy vừa mắt thì thu lấy.

Còn những hung thú cản đường, Thái Thượng cũng tiện tay giải quyết.

Nhân vật chính của lượng kiếp này vốn là đám hung thú này, giải quyết chúng không những không vướng phải nhân quả nghiệp lực, mà còn là việc làm có công đức.

Tuy nhiên Thái Thượng cũng không cố ý làm gì, vô vi chi đạo chính là vô vi nhi vi, thuận theo tự nhiên, đạo pháp tự nhiên.

Cho nên cả chặng đường Thái Thượng đều thuận theo tự nhiên mà làm, nhân tiện cảm ngộ đạo của mình.

Nhờ vậy mà tu vi của hắn cũng có chút lung lay, dường như sắp đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Nhưng lúc này Thái Thượng chưa muốn đột phá, đợi du lịch trở về rồi mới đột phá cũng không muộn.

Quyết định xong, Thái Thượng lại tiếp tục hành trình, hoặc ẩn thân trong mây, hoặc đi bộ trên mặt đất, hết thảy đều không có hành tung cố định, đều thuận theo tự nhiên. ...

Thời gian ở Hồng Hoang vốn không hề đáng giá, dù là tu sĩ bế quan hay du lịch Hồng Hoang như Thái Thượng, đều lặng lẽ trôi qua lúc nào không hay. "Đã trôi qua năm trăm năm rồi sao..." Thái Thượng dừng lại trên một tầng mây tại Hồng Hoang, nhìn xuống đại địa, lẩm bẩm.

Năm trăm năm qua, Thái Thượng không cảm thấy mình đã đi được bao xa, nhưng thời gian trôi qua thật nhanh. "Tính toán thời gian, ngày đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ đã không còn xa, lần này đi thêm ba ngàn năm nữa là có thể quay về Đông Côn Luân..." Thái Thượng hơi

cảm nhận tình hình bản thân, thầm nghĩ trong lòng.

Những năm qua đi qua, lĩnh ngộ về "Vô vi chi đạo" tiến triển không nhỏ, cộng thêm tích lũy trước đó, hắn đã vô hạn tiếp cận Đại La Kim Tiên trung kỳ rồi.

Hắn tính toán thời gian, ngàn năm nữa chắc cũng hòm hòm, lúc đó quay về Đông Côn Luân, tin rằng không lâu sau sẽ có thể đột phá, rồi hướng tới thiên địa cao hơn. ...

Sau khi đã định ý xong, Thái Thượng tiếp tục lên đường.

Tốc độ của hắn vẫn không nhanh, chậm rãi mà đi, nếu gặp linh thực linh vật nào vừa mắt, hắn đều thuận tay lấy đi.

Nếu có hung thú cản đường cũng giải quyết sạch sẽ.

Cứ đi đi dừng dừng như vậy, chớp mắt đã năm trăm năm trôi qua.

Ngày hôm đó, Thái Thượng đến một tầng mây, nhìn về phía dãy núi cách đó vạn ức dặm, mắt hiện lên một tia kinh ngạc. "Nhiều hung thú tụ tập ở đây như vậy, chẳng lẽ lại có bảo vật linh căn gì xuất thế?" Thái Thượng lộ vẻ suy tư, lẩm bẩm.

Nghĩ đoạn, Thái Thượng cười nói: "Dù có phải hay không, cứ đến xem là biết..." Lời vừa dứt, thân hình Thái Thượng loé lên, hóa thành một đạo thanh quang bay về phía dãy núi đó.

Vài giây sau, Thái Thượng đã đến tầng mây của dãy núi, nhìn nơi hung thú tụ tập cùng linh khí nồng đậm và ý vị huyền diệu kia, Thái Thượng không cần nghĩ cũng biết ở đây lại có bảo vật. "Bảo vật xuất thế lần này xem ra không tầm thường, thực lực của đám hung thú này đều cao hơn trước không ít, con hung thú cầm đầu kia thực lực đã đủ sánh ngang Đại La Kim Tiên..." Trong đôi mắt thâm thúy của Thái Thượng thần quang cuồn cuộn, lướt qua bầy hung thú, nhàn nhạt nói.

Ánh mắt cuối cùng dừng lại trên con hung thú khổng lồ cao hàng

vạn trượng cầm đầu. "Đây là... hung thú Cùng Kỳ?" Thái Thượng nhướn mày, kinh ngạc nói.

Hung thú này hình dáng như hổ, có một đôi cánh, trên đầu có một đôi sừng nhạt màu vàng kim, đôi mắt khổng lồ lóe lên hàn quang, toàn thân bao phủ một luồng khí tức khủng bố.

Tuy Thái Thượng chưa thấy Cùng Kỳ bao giờ, nhưng với tu vi hiện tại, muốn biết tên của hung thú này cũng không khó.

Tuy nhiên, việc gặp phải Cùng Kỳ - một trong tứ đại hung thú, khiến Thái Thượng thực sự cảm thấy một chút kinh ngạc. "Hống!" Đột nhiên, một tiếng nộ hống chấn động thiên địa vang lên.

Khắc tiếp theo, thấy tiếng nộ hống này hóa thành sóng âm cuồn cuộn quét ra xung quanh, nơi nó đi qua hư không vỡ vụn, núi non sông ngòi không ngừng yên diệt, đại địa run rẩy.

Tất cả sóng âm lúc này đều quét về phía Thái Thượng.

Thái Thượng thấy vậy, nheo mắt lại, nhưng thần sắc trên mặt không hề thay đổi, dường như đòn tấn công sóng âm này không thể tạo nên chút gợn sóng nào trong lòng hắn.

Chương 4

"Ông!" Một tầng ánh sáng vàng kim nhạt ngưng tụ trước mặt hắn, sau đó thấy sóng âm va chạm với tầng ánh sáng này, một luồng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường không ngừng quét ra, thiên địa trở nên hỗn loạn. "Thôi được!" Thái Thượng khẽ nói một tiếng, phất tay giải tán bình chướng vàng kim, rồi bay về phía khu vực của hung thú.

Vì Cùng Kỳ đã phát hiện ra hắn, Thái Thượng tự nhiên sẽ không né tránh, dù sao bảo vật là dành cho người có duyên.

Đã gặp được thì tức là có duyên, không tranh đoạt một phen làm sao biết có được hay không. ...

Vài giây sau, Thái Thượng chậm rãi hạ xuống từ hư không, thần sắc bình tĩnh nhìn tất cả hung thú ở đây. "Hống!" Cùng Kỳ một lần nữa gầm lên, trong đôi mắt khổng lồ lóe lên vẻ kiêng dè.

Tu vi của người tới cực cao, ngay cả chính nó cũng không chắc thắng được.

Nhưng vì Thái Thượng đã ở đây, Cùng Kỳ tự nhiên cũng sẽ không lùi bước, đối với kẻ thách thức nó, chỉ có thể xóa sổ. "Hống!" Tiếng gầm lại vang lên, sau đó thấy tất cả hung thú lao về phía Thái Thượng.

Tuy thực lực của đám hung thú này không cao, nhưng với thân hình khổng lồ lao tới, Thái Thượng cũng sẽ không đứng yên cho chúng húc. "Pháp tắc, hiện!" Thái Thượng thần sắc lạnh lẽo, khẽ quát một tiếng, một tay chỉ ra, pháp tắc chi lực vô tận hiện lên, quét về phía bầy hung thú, những hung thú bị pháp tắc chi lực chạm tới đều lần lượt vẫn lạc.

Thái Thượng không ngừng vung tay, mỗi lần đều tước đi sinh mạng của một đám hung thú lớn, hắn chậm rãi bước về phía Cùng Kỳ. "Hống!" Cùng Kỳ gầm thét, bàn chân khổng lồ che trời đạp xuống Thái Thượng. "Oanh!" Chưởng phong khổng lồ giáng xuống, núi non oanh nhiên băng tháp, đại địa quy liệt thành từng rãnh nứt hãi hùng như nộ long.

Hư không lúc đó vỡ vụn từng mảng, hóa thành biển mảnh vỡ, cùng với bàn chân khổng lồ bao trùm lấy Thái Thượng. "Ông!" Thái Thượng thần sắc không đổi, trong đôi mắt sáng rực như tinh thần lóe lên một đạo kim quang, một tòa bảo tháp vàng kim hiện ra lơ lửng trên thiên linh của hắn. "Oanh!" Một tiếng sấm vang dội chín tầng trời, luồng xung kích khủng bố quét ra.

Cùng Kỳ bị luồng sức mạnh này chấn lùi, đôi mắt khổng lồ hiện lên vẻ chấn kinh.

Nhưng lúc này nó cũng không kịp lo gì khác, vì đòn tấn công của Thái Thượng đã giáng xuống.

Lúc này, một thanh pháp tắc cự kiếm hoàn toàn do pháp tắc chi lực hóa thành oanh nhiên trảm xuống, nơi nó đi qua hư không tan vỡ, trở lại trạng thái hỗn độn, rồi hỗn độn chi khí lại yên diệt trong đó, tạo thành một vùng chân không.

Cùng Kỳ lúc này nhận ra mình đã bị thanh pháp tắc cự kiếm này khóa chặt, chỉ có thể chống đỡ đòn này. "Hống!" Cùng Kỳ gầm lên, cơ thể một lần nữa phình to thêm vạn trượng, trên người nó hiện lên một tầng ánh sáng nhạt, lấy chính cơ thể mình để chống đỡ đạo pháp tắc chi kiếm này. "Oanh!" Một điểm hàn mang vụt sáng, ngay sau đó thần quang bao phủ thế gian!

Luồng xung kích khổng lồ đó trực tiếp chấn lùi Thái Thượng mấy chục vạn dặm, dẫm nát vô số hư không.

Tuy nhiên thần sắc Thái Thượng vẫn đạm nhiên như cũ, bình tĩnh nhìn Cùng Kỳ lúc này đã bị mình trọng thương.

Cùng Kỳ tuy có thực lực sánh ngang Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng nó khác với Thái Thượng, nó không thể sử dụng pháp tắc chi lực, chỉ có thể dùng thực lực nhục thân để chống đỡ.

Cho nên sau đòn này, cao thấp đã rõ ràng.

Thái Thượng đưa một tay ra, kim quang trong tay vụt sáng, pháp tắc chi lực vô tận ngưng tụ, từng đạo pháp tắc của vô vi chi đạo tỏa ra khí tức vô cùng khủng bố, sau đó một lần nữa ngưng tụ thành một thanh pháp tắc cự kiếm cao hàng vạn trượng, lơ lửng trên đầu Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ trong lòng kinh hãi, vội vàng muốn chạy trốn!

Sau một đòn nó đã trọng thương, thanh kiếm này mà hạ xuống, chính mình chắc chắn sẽ phải vẫn lạc.

Với cấp độ hung thú như nó, tự nhiên là rất quý mạng, đánh không lại chắc chắn phải chạy, chứ không đời nào ở lại liều chết với Thái Thượng.

Tại một khu vực thuộc Hồng Hoang, thủ lĩnh của một dãy núi là Cùng Kỳ chẳng muốn vẫn lạc nơi đây.

Ngay khi thanh Pháp Tắc Chi Kiếm khổng lồ kia ngưng tụ, nó liền chuyển thân muốn bỏ chạy.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, nó phát hiện thân thể mình căn bản không thể động đậy.

Nó ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy một tòa bảo tháp hoàng kim khổng lồ trấn áp phương thiên địa này, khiến vạn vật nơi đây đều bị đóng băng, không thể nhúc nhích mảy may.

Luồng sức mạnh bàng bạc trấn áp thân thể nó chính là phát ra từ tòa bảo tháp này. "Xoạt!" Một tiếng kiếm minh vang lên, hồi đãng giữa thiên địa.

Trên Pháp Tắc Chi Kiếm tỏa ra thần quang kim sắc rực rỡ, dưới ánh mắt kinh cụ của Cùng Kỳ, kiếm quang oanh nhiên chém xuống.

Cùng Kỳ nhìn kiếm quang giáng xuống, mặt lộ vẻ tử khí xám xịt. "Phập!" Pháp Tắc Chi Kiếm chém xuống, trực tiếp chia thân thể Cùng Kỳ thành hai nửa, rồi oanh nhiên đổ sụp.

Thái Thượng thấy vậy, tay phất nhẹ, Pháp Tắc Chi Kiếm hóa thành từng sợi pháp tắc chi lực hòa tan vào hư không, biến mất không dấu vết.

Sau đó, Huyền Hoàng Bảo Tháp hóa thành một đạo lưu quang, nhập vào mi tâm của Thái Thượng.

Làm xong hết thảy, Thái Thượng mới nhìn về phía nơi Cùng Kỳ vừa trấn giữ, thanh quang lóe lên, bóng dáng hắn đã biến mất, khi xuất hiện lại đã ở ngay tâm điểm khu vực đó. "Linh căn?!" Thái Thượng nhìn gốc linh thụ trước mắt chỉ cao hơn mười trượng, trong mắt lóe lên tinh quang. "Quả nhiên là tạo hóa, quả nhiên huyền diệu..." Thái Thượng cảm thụ khí tức tán phát từ linh căn, hít vào một hơi liền thấy tâm thần sảng khoái, thực sự vô cùng huyền diệu.

Có thể gặp được gốc linh căn này ở đây đúng là tạo hóa.

Một uống một mổ, há chẳng phải thiên ý!

Thái Thượng thầm cười trong lòng, tĩnh tâm mở mắt, một lần nữa nhìn về phía linh căn.

Chỉ trong vài nhịp thở, hắn đã thấu triệt lai lịch của nó. "Ngộ Đạo Trà Thụ, thượng phẩm tiên thiên linh căn..." Thái Thượng khẽ thốt lên, gương mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười.

Chu du Hồng Hoang bấy lâu nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp được tiên thiên linh căn cấp bậc này, có thể coi là thu hoạch lớn nhất suốt những năm qua.

Gốc Tiên Thiên Ngộ Đạo Trà Thụ này tuy không thể so bì với các cực phẩm linh căn như Nhân Sâm Quả hay Bàn Đào Thụ, nhưng cũng cực kỳ hiếm có.

Là cây trà đầu tiên của Hồng Hoang, Ngộ Đạo Trà Thụ có tác dụng độc nhất vô nhị.

Thái Thượng quan sát kỹ lưỡng, thấy lá trà tươi tốt, mỗi phiến lá trên từng cành cây đều không giống nhau, khi lá va chạm lại phát ra đạo âm huyền diệu.

Hắn chậm rãi bước tới, càng gần càng ngửi thấy hương thanh khiết dụ nhân, chỉ hơi thở thôi cũng khiến đầu óc minh mẫn, thân cây cứng cáp như một con cự long chực bay lên.

Thái Thượng nhìn một lúc rồi cười nhẹ: "Đã là cơ duyên, vậy theo ngô đi thôi!" Dứt lời, hắn phất tay, một đạo thanh quang lóe lên, Ngộ Đạo Trà Thụ đã không còn tăm hơi.

Xong việc, Thái Thượng hài lòng gật đầu, đang định đạp không rời đi.

Chương 5

"Đạo hữu, xin dừng bước!" Đột nhiên, giữa thiên địa vang lên một thanh âm.

Thái Thượng nghe vậy, tầm mắt phóng xa ức vạn dặm, chỉ thấy một đạo hồng quang lóe qua, rồi xuất hiện cách hắn không xa, hóa thành một bóng người.

Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn đối phương, mặt không chút gợn sóng, không ai rõ hắn đang nghĩ gì.

Hắn đánh giá vị đạo nhân trung niên trước mặt, chính là người vừa lên tiếng.

Trong lúc Thái Thượng quan sát, đạo nhân kia cũng đang nhìn vị thanh niên đạo nhân trước mắt.

Thấy hắn búi tóc đạo viên nhưng hơi rối loạn, giữa mi tâm có một ấn ký thanh sắc huyền ảo, đôi mắt có quầng thâm nhạt như chưa ngủ đủ giấc.

Chỉ một cái nhìn, đạo nhân đã cảm thấy thanh niên này phi phàm, đạo ý nhược ẩn nhược hiện, vô vi phiêu miểu nhưng lại dung hợp nhất thể với thiên địa một cách tự nhiên.

Đạo nhân nhìn sâu vào Thái Thượng, mắt lóe thần quang, cười nhạt nói: "Ngô nãi Càn Khôn, kiến quá đạo hữu.

Vừa rồi nơi này hà quang vạn trượng, khí tức trùng thiên, không biết đạo hữu có biết đã xảy ra chuyện gì không?" "Càn Khôn?!" Ánh mắt Thái Thượng thoáng nghi hoặc, vị đạo nhân trung niên này chính là Càn Khôn lão tổ - chuyển thế của Hỗn Độn Ma Thần?

Với khả năng cảm ứng của Thái Thượng, hắn nhận ra tu vi của

Càn Khôn tương đương với mình, đều đang ở ngưỡng sắp bước vào Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Thực lực như vậy tại Hồng Hoang lúc này đã là tồn tại đỉnh tiêm.

Còn về lời nói của đối phương, Thái Thượng thừa hiểu dị tượng của Huyền Hoàng Bảo Tháp đã thu hút vị này đến đây tìm kiếm lợi lộc.

Thái Thượng nhìn y, nhàn nhạt nói: "Ta đến muộn, chỉ thấy một đạo kim quang bay về hướng đông nam, đạo hữu nếu đuổi theo, có lẽ sẽ chặn đứng được nó..." Nói xong, Thái Thượng xoay người định đi. "Vậy đạo hữu có biết linh căn nơi này đi đâu không?

Theo ngô được biết, hung thú Cùng Kỳ chiếm cứ nơi này để thủ hộ linh căn, muốn lấy nó thì phải giải quyết Cùng Kỳ trước..." Càn Khôn lại lên tiếng, mặt thoáng qua dị sắc.

Y dừng một chút rồi tiếp: "Ngô đoán, gốc linh căn này hẳn đã rơi vào tay đạo hữu rồi nhỉ!" Nghe vậy, Thái Thượng quay lại nhìn y, cười khẩy: "Ngươi biết cũng không ít, ngay cả linh căn và Cùng Kỳ đều rõ ràng, vậy sao có thể không biết nơi đây đã xảy ra chuyện gì?" Ánh mắt Càn Khôn hơi nheo lại, một đạo hàn quang lóe lên.

Sau vài nhịp thở, y đạm mạc nói: "Đạo hữu đã đắc được tất cả bảo vật, như thế e là hơi quá rồi.

Ngô chỉ muốn tòa bảo tháp kia, chỉ cần đạo hữu giao ra, ngô lập tức rời đi, thấy thế nào?" Nghe lời này, Thái Thượng vẫn bình tĩnh.

Tuy đã sớm biết mục đích của Càn Khôn, nhưng khi nghe y nói ra, hắn vẫn cảm thấy nực cười. "Nếu đạo hữu đã biết bảo vật trong tay ta, vậy muốn ta giao ra là chuyện không thể, ngươi muốn thì tự đến mà lấy." Tuy tu vi tương đương, nhưng Thái Thượng không hề e sợ.

Ngoài ra, hắn cũng đã nảy sinh ý định với Càn Khôn, bởi pháp bảo

trên người đối phương chắc chắn không ít.

Nếu đoạt được pháp bảo của y, chuyến này thu hoạch sẽ càng phong phú.

Càn Khôn nghe vậy, đôi mắt bắn ra hai đạo hàn quang đáng sợ, lạnh giọng nói: "Đã như vậy, ngô xin lĩnh giáo diệu pháp của đạo hữu..." Đối với tòa bảo tháp kia, Càn Khôn quyết tâm phải có được, sự huyền diệu của nó y đã cảm nhận được từ vạn ức dặm xa.

Pháp bảo như vậy sao có thể bỏ qua.

Tại Hồng Hoang, cá lớn nuốt cá bé, muốn chiếm hữu pháp bảo phải xem có đủ thực lực hay không, bằng không dù là vật của ngươi cũng sẽ bị kẻ khác cướp đoạt.

Càn Khôn lúc này chính là nghĩ như vậy.

Bất kể bảo tháp có phải vật của Thái Thượng hay không, cứ cướp trước đã.

Chỉ cần xóa sổ Thái Thượng, mọi bảo vật trên người hắn sẽ thuộc về y, bao gồm cả gốc linh căn y đã thèm muốn bấy lâu.

Nghĩ đến đây, Càn Khôn lạnh mắt, tay bắt quyết, một đạo thanh quang bắn về phía Thái Thượng. ...

Tại hư không Hồng Hoang, Thái Thượng nhìn thanh quang lao tới, trong mắt hiện lên các sợi pháp tắc giao thoa, nhìn thấu bản chất của nó.

Đó là một kiện pháp bảo hình thước - Càn Khôn Xích. "Thượng phẩm tiên thiên linh bảo!" Thái Thượng thầm nghĩ, Càn Khôn đạo nhân này gia sản cũng thật phong hậu, vừa ra tay đã là thượng phẩm tiên thiên linh bảo. "Pháp tắc, hiện!" Thái Thượng vung tay, pháp tắc vô tận tuôn trào, dệt nên một phương pháp tắc cùng quy tắc sức mạnh.

Thanh quang dù nhanh nhưng vẫn chậm hơn pháp tắc một bước, khi rơi vào khu vực này, tốc độ của nó chậm lại thấy rõ.

Càn Khôn thấy thế, thần sắc nghiêm lại, sự lĩnh ngộ của Thái Thượng về đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc vượt xa tưởng tượng của y.

Vốn tưởng một thần ma Đại La Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong chỉ lĩnh ngộ được một chút bì phu, không ngờ Thái Thượng lại vượt cấp độ cảnh giới xa đến vậy.

Ngay cả y lúc này cũng chưa chắc có được sự lĩnh ngộ này.

Nghĩ là vậy nhưng tay Càn Khôn không chậm, pháp quyết thay đổi, quát khẽ: "Càn Khôn nhất khí, thế phân âm dương, trứ!" Càn Khôn Xích đang chậm lại bỗng thanh quang đại thịnh, một luồng khí tức Càn Khôn hạo hãn quét sạch bốn phía, tốc độ lại tăng vọt.

Thái Thượng nhìn Càn Khôn Xích đang tăng mạnh uy lực, tay khẽ động, pháp tắc giao hòa ngưng tụ thành một thanh thanh phong trường kiếm dài ba thước, đón đỡ lấy. "Keng!" Tiếng kim loại va chạm vang dội thiên địa.

Khoảnh khắc sau, Càn Khôn Xích bị đánh bay ngược về.

Càn Khôn kinh ngạc nhìn Thái Thượng, y không ngờ pháp tắc chi lực lại có thể sử dụng như vậy?

Hơn nữa uy lực không nhỏ, một đòn đã đánh bật thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Nhưng y không có nhiều thời gian suy nghĩ, Pháp Tắc Chi Kiếm của Thái Thượng lại chém xuống.

Kiếm này như không tồn tại trong thế giới này, kiếm khí đã khóa chặt Càn Khôn, khiến y không thể né tránh, chỉ có thể đón đỡ.

Kiếm chém xuống, thời không vỡ vụn, hỗn độn chi khí vô tận cùng kiếm khí khủng khiếp cuốn theo các mảnh vỡ hư không nhấn chìm Càn Khôn.

Càn Khôn kinh hãi, vung tay, trên đỉnh đầu hiện lên một bức đồ cuốn tỏa ra thanh quang, bảo vệ thân thể, đồng thời vung Càn Khôn Xích chống trả, uy thế sau mạnh hơn trước. "Oanh long long!!!" Chuỗi nổ vang chấn động chín tầng trời, Càn Khôn Xích bị Thái Thượng đánh bay, bản thân Càn Khôn cũng bị chấn lùi ức vạn dặm, nghiền nát hư không.

Thái Thượng thần sắc đạm nhiên, mái tóc hơi rối tung bay, đạo ý trên thân càng thêm phiêu miểu.

Không biết từ lúc nào, hắn đã xuất hiện trước Càn Khôn Xích, đưa tay bắt lấy. "Ong!" Càn Khôn Xích không ngừng rung động muốn thoát khỏi tay hắn, nhưng vô vọng trước pháp lực trấn áp của Thái Thượng.

Hắn thu nó lại, dùng Huyền Hoàng Bảo Tháp hỗ trợ trấn áp.

Xong việc, Thái Thượng nhìn Càn Khôn đạo nhân đang bay tới.

Mặt Càn Khôn âm trầm như nước, nhìn Thái Thượng trầm giọng: "Ngươi trả Càn Khôn Xích cho ngô, ngô lập tức đi ngay, tuyệt không dây dưa nữa..." Vốn tưởng thắng được Thái Thượng để đoạt bảo, không ngờ cảm ngộ đại đạo của đối phương quá mạnh, y căn bản không phải đối thủ.

Ngay cả pháp bảo của mình cũng bị đoạt mất.

Y đã nảy sinh ý thối lui, chỉ cần Thái Thượng trả lại pháp bảo, y sẽ không gây hấn nữa. "Thượng phẩm tiên thiên linh bảo, cực phẩm tiên thiên linh bảo, Càn Khôn, gia sản của ngươi không tệ nha!" Ánh mắt Thái Thượng nhìn vào Càn Khôn Đồ trên đầu đối phương, nhàn

nhạt nói.

Chương 6

Lúc này, quầng thâm mắt của hắn dường như đậm thêm một phân, Thái Thanh ấn ký giữa mi tâm tỏa thanh quang rực rỡ, khí tức trên người chậm rãi thăng hoa.

Càn Khôn biến sắc.

Y không ngờ khi y nhắm vào bảo vật của Thái Thượng thì đối phương cũng nhắm vào y.

Y chưa thấy hết pháp bảo của Thái Thượng, nhưng những gì y thể hiện ra đã đủ để Thái Thượng thèm muốn.

Nhìn dáng vẻ Thái Thượng, y biết trận này không thể kết thúc êm đẹp.

Ánh mắt Càn Khôn trầm xuống lần nữa. "Ong!" Thái Thượng chẳng buồn phí lời, Pháp Tắc Chi Kiếm lại chém xuống.

Đòn này hắn đã dùng đến pháp tắc chi lực mạnh nhất có thể nắm giữ.

Kiếm này cắt đứt mọi thời không, ngay cả vận mệnh trường hà cũng bị chém đứt, uy lực đủ để trảm sát một Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Càn Khôn đại biến sắc mặt, bị khóa chặt không thể trốn thoát. "Ong!" Càn Khôn Đồ trên đầu tỏa thanh quang rực rỡ, mở phòng ngự đến tối đa để chặn kiếm này. "Oanh!" Càn Khôn bị đánh bay ức vạn dặm, máu tươi vương vãi hư không, thanh quang trên Càn Khôn Đồ ảm đạm đi vài phần.

Thái Thượng lại tiếp tục tấn công. "Càn Khôn Đồ!" Càn Khôn lạnh lùng tế ra Càn Khôn Đồ giao chiến cùng Thái Thượng.

Lúc này, bảo vệ quanh thân y là một chí bảo khác - Càn Khôn

Đỉnh.

Nhìn tôn đỉnh đồng xanh ba chân lơ lửng trên đầu Càn Khôn, mắt Thái Thượng lóe lên tinh quang. "Oanh!" Một tiếng sấm vang, hai bên đều lùi lại rồi lại lao vào nhau, yên diệt vô số cương vực.

Hư không vỡ nát, hỗn độn chi khí tràn vào nhưng rồi bị chấn động mạnh mẽ làm cho tan biến, tạo thành vùng chân không kéo dài ức vạn dặm.

Càn Khôn tuy có chí bảo Càn Khôn Đỉnh thủ hộ, nhưng lực phản chấn từ đòn công kích của Thái Thượng vẫn khiến y vô cùng khó chịu.

Còn Càn Khôn Đồ vốn là pháp bảo phòng ngự, dùng để tấn công thì quả thực yếu đi vài phần. "Xoạt!" Pháp Tắc Chi Kiếm lại trảm xuống, vượt qua cả đòn mạnh nhất trước đó.

Quá khứ, hiện tại, tương lai tại khoảnh khắc này đều sụp đổ, mọi sức mạnh bị chém đứt, thời gian xáo trộn, nhân quả điên đảo, tạo hóa hủy diệt nhiễu loạn... "Oanh!" Một điểm hàn quang hiện lên, thần quang lập tức nhấn chìm thế gian!

Càn Khôn lại bị đánh bay, đòn này khiến y trọng thương, ngay cả Càn Khôn Đồ cũng tuột khỏi tay.

Thái Thượng lúc này cũng không dễ chịu, kiếm vừa rồi đã vượt quá giới hạn chịu đựng của pháp lực hắn. "Ong!" Thân thể chấn động, linh khí như thủy triều tràn vào, gương mặt trắng bệch như giấy của hắn cuối cùng cũng khôi phục vài phần.

Nhìn chung tình hình của hắn vẫn tốt hơn Càn Khôn.

Hắn vung tay chộp lấy Càn Khôn Đồ rồi thu lại. "Phụt!" Càn Khôn thấy vậy lại phun ra một ngụm tiên huyết, trừng mắt nhìn Thái Thượng đang lao tới. "Ong!" Càn Khôn Đỉnh xoay chuyển, chặn đứng

mọi kiếm khí, rồi hóa thành cự đỉnh che trời lấp đất trấn áp Thái Thượng. ...

Tại hư không vô tận của Hồng Hoang, nhìn Càn Khôn Đỉnh trấn áp xuống, gương mặt bình tĩnh của Thái Thượng cuối cùng cũng gợn sóng.

Nếu là thần ma bình thường, đòn trấn áp này của Càn Khôn Đỉnh có lẽ đã thành công, nhưng Thái Thượng có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trong tay nên không hề e sợ.

Thái Thượng phất tay, đại đạo quỹ tích hiện ra. "Oanh!" Khoảnh khắc sau, một đạo kim quang lóe lên, Huyền Hoàng Bảo Tháp đột ngột xuất hiện va chạm với Càn Khôn Đỉnh, đánh bật nó lùi lại, rồi lơ lửng trên đầu Thái Thượng.

Pháp bảo hằng mong ước ngay trước mắt, nhưng Càn Khôn đã không còn tâm trí đâu nữa.

Thái Thượng đang điên cuồng tấn công y, dù kiếm thế không còn khủng bố như lúc trước nhưng uy lực vẫn không hề yếu, cộng thêm Huyền Hoàng Bảo Tháp khiến y chỉ có thể bị động phòng ngự. "Hưu!" Đột nhiên, Thái Thanh ấn ký giữa mi tâm Thái Thượng lóe sáng, một đạo thanh quang xuyên thấu lớp phòng ngự của Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp đánh thương Càn Khôn, khiến y hộc máu liên tục.

Càn Khôn kinh hãi nhìn hắn, đạo thanh quang vừa rồi là thứ gì y cũng không nhìn rõ.

Nhưng có thể xuyên thấu phòng ngự của Càn Khôn Đỉnh thì hiển nhiên không phải vật phàm.

Thái Thượng còn bao nhiêu pháp bảo, Càn Khôn không rõ, nhưng những thứ đã lộ ra đều là bảo vật đỉnh tiêm. "Oanh!" Pháp Tắc Chi Kiếm cùng Huyền Hoàng Bảo Tháp lại giáng xuống, đánh văng Càn

Khôn ức vạn dặm, thương thế trên người chồng chất.

Đòn tấn công của Thái Thượng vẫn như cuồng phong bạo vũ, không một kẽ hở. "Ngươi thật sự muốn dốc toàn lực cá chết lưới rách sao?" Càn Khôn kinh hãi quát lớn.

Đáp lại y là những đòn tấn công mãnh liệt hơn. "Ngô dù có vẫn lạc cũng không để ngươi yên ổn..." Càn Khôn hạ quyết tâm, mặt lạnh lại, nghiến răng nói.

Dứt lời, thân thể y phình to, khí tức bạo phát.

Tự bạo!

Thái Thượng hiểu rõ, ở khoảng cách gần thế này, uy lực tự bạo của Càn Khôn đủ để kéo theo một Đại La Kim Tiên.

Ngay lập tức, hắn mở phòng ngự Huyền Hoàng Bảo Tháp đến mức tối đa, bao phủ quanh thân, dùng pháp tắc chi lực tạo lớp phòng ngự thứ hai, rồi điên cuồng lùi lại vạn ức dặm. "Oanh!" Vài nhịp thở sau, một tiếng sấm rền chấn động cửu tiêu, vang tận hoàn vũ.

Một đám mây nấm khổng lồ hiện ra, chấn động khủng khiếp yên diệt vạn vật trong vòng ức vạn dặm, núi sông linh khí đều tan biến.

Phương viên vạn ức dặm thiên địa trở nên hoang tàn xơ xác.

Phòng ngự của Thái Thượng dù cực mạnh nhưng lực phản chấn vẫn khiến hắn bị thương, thực lực mười phần chỉ còn ba bốn.

Nhưng ít nhất không nguy hiểm đến tính mạng.

Nhìn nơi Càn Khôn vẫn lạc, có một chiếc đỉnh đồng xanh khổng lồ lơ lửng, mắt hắn lóe thần quang, vung tay thu Càn Khôn Đỉnh về.

Lúc này đỉnh đã vô chủ, dù bảo vật có linh tính muốn bỏ chạy nhưng Thái Thượng đã nhanh tay thu phục.

Sau khi thu lấy Càn Khôn Đỉnh, Thái Thượng liếc nhìn xung quanh

rồi độn quang rời đi.

Chương 7

Chuyến này Thái Thượng thu hoạch cực kỳ phong hậu, không chỉ có được thượng phẩm tiên thiên linh căn Ngộ Đạo Trà Thụ, mà còn đoạt được tất cả bảo vật của Càn Khôn: Càn Khôn Xích, Càn Khôn Đồ và Càn Khôn Đỉnh.

Ngoài ra qua trận chiến này, việc vận dụng pháp tắc của hắn đã nâng lên tầm cao mới, phá vỡ gông cùm tự thân, cảm ngộ pháp tắc tiến thăng Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Cảnh giới bản thân cũng sắp tới lúc thủy đáo cừ thành, nhưng do đang trọng thương nên hắn cần trị thương trước khi đột phá.

Sau khi bay qua vạn vạn ức dặm, cuối cùng hắn tìm được một dãy núi linh khí sung túc để bế quan.

Thương thế lần này không nhẹ, nếu không có Huyền Hoàng Bảo Tháp, hắn thật sự có thể bị Càn Khôn kéo xuống nước.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn cao tay hơn một bậc.

Trận chiến với Càn Khôn đã rèn giũa pháp tắc chi lực của hắn, đúng như dự tính ban đầu là mượn đối phương để đột phá gông cùm.

Thái Thượng khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt bắt đầu khôi phục. "Ong!" Linh khí bốn phương như nước vỡ đê, điên cuồng tràn về phía Thái Thượng.

Hắn bắt đầu vận chuyển công pháp, hấp thu linh khí thiên địa để chữa thương.

Tuế nguyệt như cát bụi, như dòng nước chảy xiết không ngừng.

Thoắt cái đã ngàn năm trôi qua.

Sau ngàn năm, thương thế của Thái Thượng đã hoàn toàn bình phục.

Không chỉ vậy, pháp lực của hắn lúc này đã thực sự chạm đến Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Chỉ cần ngưng tụ được bông hoa thứ hai trong Tam Hoa là có thể chính thức tiến cấp.

Trong thức hải, tâm thần Thái Thượng huyễn hóa thành hình. "Ong!" Bản nguyên dao động, đại đạo oanh minh, mọi pháp tắc không ngừng diễn hóa.

Từng đợt đạo âm vang vọng, Thái Thượng buông lỏng tâm thần, không ngừng tham ngộ.

Việc tham ngộ 【Vô Vi Bản Nguyên Kinh】 đã có đột phá mới, hắn bắt đầu phát động xung kích. "Địa Hoa, ngưng!" Vào một thời khắc, Thái Thượng đột nhiên mở mắt, đôi đồng tử sáng như tinh tú bắn ra hai đạo thần quang kinh người.

Lời nói thốt ra, ngôn xuất pháp tùy!

Trong bản nguyên thức hải, vô tận Vô Vi pháp tắc không ngừng ngưng tụ, rồi hội tụ vào Khánh Vân trên đầu Thái Thượng. "Ong!" Quang mang rực rỡ, bên cạnh Thiên Hoa đã có thêm một đóa hoa mới hiện ra - Địa Hoa.

Khi Địa Hoa dần ngưng thực, cảnh giới của Thái Thượng bắt đầu thăng cấp. "Bành!" Một tiếng vang khẽ trong thức hải, Thái Thượng phá vỡ bình chướng cảnh giới, thành công tiến thăng Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Thái Thượng vui mừng, tiếp tục ngưng thực những sợi pháp tắc cuối cùng. "Ong!" Khánh Vân rợp khí lành chấn động, mọi pháp tắc tiêu tán, Địa Hoa tỏa thần quang rực rỡ chiếu sáng cả bản nguyên thức

hải. "Địa Hoa, thành!" Thái Thượng khẽ nói, rồi chậm rãi mở mắt, lộ vẻ vui mừng.

Thành công tiến thăng trung kỳ sớm hơn dự tính là một thu hoạch không tồi.

Hắn khẽ động tâm niệm, Khánh Vân dần hạ xuống, nhập vào thiên linh.

Thái Thượng cười nhạt, tâm thần tiêu tán trở về bản thể, bản nguyên thức hải lại trở lại vẻ tĩnh lặng. ...

Tại một đỉnh núi thuộc dãy núi nọ ở Hồng Hoang. "Ong!" Vào một thời điểm, Thái Thượng chậm rãi mở mắt, đôi mắt thâm thúy như chứa đựng cả biển sao chu thiên, thần quang lấp lánh như tinh quang rực rỡ. "Cuối cùng đã tiến thăng Đại La Kim Tiên trung kỳ..." Gương mặt đạm nhiên của Thái Thượng hiện lên nụ cười.

Lần này tu vi thăng tiến sớm hơn dự tính vài ngàn năm, chính là nhờ lợi ích của việc rèn luyện pháp tắc để đột phá gông cùm. "Chuyến chu du này thu hoạch thật phong phú, không chỉ đắc được tiên thiên linh căn mà còn có cả pháp bảo của Càn Khôn đạo nhân, thật ngoài dự kiến..." Thái Thượng cười nhẹ thầm nghĩ. "Đã vậy, cứ theo kế hoạch, sau ngàn năm nữa sẽ quay về Đông Côn Luân..." Quyết định xong, hắn đứng dậy, hóa thành thanh quang biến mất nơi chân trời.

Tuy đang là thời kỳ Hung Thú, Hồng Hoang còn nhiều bảo vật chưa có chủ, nhưng trong năm trăm năm tiếp theo, Thái Thượng không tìm thêm được bảo vật nào vừa ý, ngay cả linh căn thường cũng không lọt vào mắt hắn, huống hồ là Tiên Thiên Linh Bảo.

Dù Hồng Hoang lúc này còn sơ khai nhưng bảo vật vẫn tùy thuộc vào cơ duyên, vả lại nhiều thứ chưa đến lúc xuất thế.

Thái Thượng cũng không bận tâm, vì những gì có được đã vượt xa

kỳ vọng.

Đơn thuần ngắm nhìn sông núi hùng vĩ cũng giúp tâm cảnh hắn thăng hoa.

Sau ba trăm năm nữa, hắn bắt đầu lên đường trở về.

Tốc độ lượt về không nhanh, hắn ẩn mình trong mây, chia tâm thần làm hai: một phần tham ngộ Vô Vi chi đạo, một phần quan sát Hồng Hoang.

Lúc này Hồng Hoang rất ít thần ma hay tu sĩ xuất thế, ngoại trừ hung thú vẫn là hung thú. "Thế cục hung thú ngày càng phức tạp, tin rằng không lâu nữa Lượng kiếp sẽ triệt để bạo phát..." Thái Thượng lẩm bẩm khi nhìn thấy sát cơ cùng cảnh tượng hung thú tàn sát lẫn nhau không ngừng hiện hữu.

Hắn không rõ Lượng kiếp này đã diễn hóa bao nhiêu nguyên hội, nhưng nhìn tình hình thì ngày bùng nổ không còn xa.

Hắn tăng tốc độ hành trình.

Năm trăm năm nữa trôi qua, hắn đã ở rất gần Đông Côn Luân.

Thêm ba trăm năm, Thái Thượng cuối cùng đã trở về núi. ...

Tại một động phủ tiên gia trên đỉnh Đông Côn Luân.

Thái Thượng đáp xuống từ hư không, thấy trận pháp hộ vệ có dấu vết bị va chạm nhưng không hư hại gì, chắc là do hung thú thực lực thấp không phá nổi đã bỏ đi.

Hắn cười nhạt, phất tay mở trận pháp, rồi bố trí lại một trận pháp cường hãn hơn trước khi vào động phủ.

Với tu vi hiện tại, trận pháp hắn bố trí thì ngay cả thần ma Đại La Kim Tiên trung kỳ cũng khó phá nổi, trừ phi là hậu kỳ trở lên.

Mà hạng người đó ở Hồng Hoang lúc này đều là tồn tại đỉnh tiêm,

sẽ không dại gì đi đắc tội một vị cao nhân không rõ lai lịch.

Trong động phủ, Thái Thượng thấy Ngọc Thanh bản nguyên và Thượng Thanh bản nguyên đang gia tốc diễn hóa, khí tức hạo hãn và phiêu miểu hơn hẳn lúc hắn rời đi.

Tin rằng ngày hai đoàn thanh khí này hóa hình không còn xa, có lẽ sau khi hắn tế luyện xong pháp bảo là có thể gặp mặt.

Chương 8

Hắn khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tế luyện các bảo vật: Càn Khôn Xích, Càn Khôn Đồ và Càn Khôn Đỉnh.

Những thứ này phẩm giai rất cao, dù ở cảnh giới của hắn cũng cần nhiều thời gian.

Mà ở Hồng Hoang, thứ không thiếu nhất chính là thời gian.

Khắp các khu vực Hồng Hoang, theo sự diễn hóa của Lượng kiếp, sát cơ tràn ngập, sát khí vô tận hiện ra thúc đẩy kiếp nạn.

Mười nguyên hội nữa lại trôi qua.

Lúc này Lượng kiếp đã đi đến tận cùng, chỉ thiếu một mồi lửa là bùng nổ hoàn toàn.

Sát khí tung hoành khắp nơi, cảnh tượng kinh khủng liên tục hiện ra.

Một số thần ma xuất thế sớm đã bắt đầu tham chiến, nhưng họ không giết lẫn nhau mà tập trung tiễu trừ hung thú.

Các chủng tộc như Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, Hổ tộc, Huyền Vũ tộc cũng đều gia nhập cuộc chiến.

Khoảnh khắc này, Lượng kiếp bùng nổ, toàn bộ Hồng Hoang như rơi vào cảnh tận thế.

Ba con hung thú trong Tứ Đại Hung Thú là Thao Thiết, Hỗn Độn và Đào Ngột đang bị các thần ma cùng Hổ tộc, Huyền Vũ tộc tấn công.

Hung thú tử thương vô số, kéo theo sự vẫn lạc của nhiều thần ma và tộc nhân các linh tộc, khiến Lượng kiếp càng thêm hung hiểm.

Nhưng mọi người đều hiểu, chỉ khi diệt sạch hung thú thì Lượng kiếp mới kết thúc, nên dù hiểm nguy đến đâu họ cũng không thể dừng tay, cho đến khi kiếp nạn thực sự khép lại.

Tại một khu vực thuộc Hồng Hoang, trên một ngọn núi tên gọi Thiên Tuyệt Sơn.

Lúc này, trên Thiên Tuyệt Sơn tụ tập không ít Thần Ma cùng các tiên thiên chủng tộc.

Một vị đạo nhân dáng vẻ cổ hi, cùng tộc Long, tộc Phượng, tộc Kỳ Lân cùng các tiên thiên chủng tộc khác, lúc này toàn bộ đã bao vây phạm vi vạn ức lý quanh Thiên Tuyệt Sơn. "Uỳnh!" Cùng lúc đó, có hai đạo thân ảnh hiện ra trên đỉnh Thiên Tuyệt Sơn cao hàng chục vạn trượng, đối trì với chúng nhân.

Trong hai đạo thân ảnh đó, một người mặc hắc y, trong đôi mắt đen kịt có hắc khí cuộn trào.

Đạo thân ảnh còn lại lại là sư thủ đạo thân (mình người đầu sư tử), ba tay, trên bụng mọc thêm một cánh tay máu, dưới thân tám chân, tựa như loài nhện.

Y chính là Hung Thú Hoàng giả — Thần Nghịch. "Lượng kiếp, nên kết thúc rồi!" Đột nhiên, lão giả dáng vẻ cổ hi kia nhàn nhạt lên tiếng. "Hừ, ngươi là ai?" Thần Nghịch lúc này tu vi đã khôi phục đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lại có La Hầu bên cạnh tương trợ, tự nhiên không sợ những kẻ bất quá chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, kẻ có tu vi cao nhất cũng chỉ là lão đạo dáng vẻ cổ hi kia, Đại La Kim Tiên hậu kỳ mà thôi. "Hồng Quân!" Lão đạo nhàn nhạt đáp, trong đôi mắt thâm thúy lóe lên thần quang rực rỡ.

Nghe vậy, La Hầu đứng cạnh Thần Nghịch nheo mắt lại, nhìn Hồng Quân lão đạo trầm mặc không lời. "Chỉ bằng các ngươi mà cũng dám động thủ với Bản hoàng!" Thần Nghịch ánh mắt băng lãnh,

nhiệt độ xung quanh sậu nhiên hạ xuống điểm băng, lạnh đến mức hư không cũng muốn kết băng. "Động thủ đi!" Hồng Quân lão đạo bình thản nói, dứt lời, tay lão khẽ động, một lá cờ lệnh xuất hiện, sau đó chém xuống, một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí khủng bố bắn ra, nhất thời chém về phía Thần Nghịch.

Thần Nghịch kinh hãi, nghiêng mình tránh né, Hỗn Độn Kiếm Khí trực tiếp chém thẳng vào Thiên Tuyệt Sơn phía sau, đem ngọn núi cao hàng chục vạn trượng chém bay một góc.

Cùng lúc đó, ngay khi Hồng Quân lão đạo lên tiếng, ba vị tộc trưởng Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân cũng phân phó xuất thủ, đối đầu với La Hầu, đôi bên bắt đầu giao chiến.

Hồng Quân lão đạo dựa vào Tạo Hóa Ngọc Điệp, Bàn Cổ Phiên, Thái Cực Đồ cùng các loại chí bảo, đem một chút chênh lệch giữa lão và Thần Nghịch ngạnh sinh bù đắp lại, thậm chí còn áp chế Thần Nghịch một bậc.

Mà Thần Nghịch cũng không đơn giản, lúc này tay cầm một thanh trường thương màu đen đâm ra, vô tận hư không vỡ vụn, sát phạt chi khí kích động ức vạn lý thời không, phô thiên cái địa nhấn chìm về phía Hồng Quân lão đạo.

Hồng Quân lão đạo thấy sát phạt chi khí cùng vô tận mảnh vỡ hư không ập tới, cũng cẩn thận ứng phó.

Thanh trường thương này cũng bất phàm, chính là Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương, sát phạt chi khí này ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng phải cẩn thận đối đãi, huống chi bản thân lão ngay cả Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng chưa đạt tới.

Bất quá lão có nhiều chí bảo phòng ngự như vậy, cũng không sợ sát phạt chi khí của Thí Thần Thương sẽ tập kích được mình.

Lão tế ra Thái Cực Đồ, ngăn cản những công kích này, sau đó từ trong Bàn Cổ Phiên, chín đạo Hỗn Độn Kiếm Khí phi xạ ra, chém thẳng xuống Thần Nghịch.

Chín đạo Hỗn Độn Kiếm Khí cực kỳ khủng khiếp, mỗi một đạo đều có uy thế chém rụng Đại La Kim Tiên, lúc này chém đứt hết thảy thời không, ngay cả pháp tắc cùng quy tắc đều ầm ầm băng tháp.

Thần Nghịch trong lòng kinh hãi, vội vàng xuất thủ ngăn cản, Thí Thần Thương đâm ra như rồng, mũi thương hàn mang lấp lánh, sát phạt chi khí hóa tác từng đóa liên đài, không ngừng công kích.

Uy thế khủng bố giữa đôi bên trận sau mạnh hơn trận trước, Thiên Tuyệt Sơn lúc này đã trở thành phế tích, phương viên vạn ức lý không còn một nơi nào nguyên vẹn, vạn vật yên diệt sạch sành sanh.

Cuộc giao thủ giữa đôi bên không ngừng gia tăng mức độ kịch liệt, Thần Nghịch càng chiến càng kinh hãi, pháp bảo của Hồng Quân lão đạo quá mức khủng bố, cộng thêm thực lực bản thân lão đã áp quá y một bậc, nếu tiếp tục e là sẽ trọng thương.

Nhưng lúc này cũng không còn cách nào, pháp bảo và công kích của Hồng Quân lão đạo phô thiên cái địa ập tới, y căn bản không thể phân tâm, chỉ có thể liều mạng chống đỡ.

Ở một bên khác, La Hầu đang giao thủ với ba vị tộc trưởng.

Lúc này y lấy một địch ba nhưng không hề rơi vào thế hạ phong, y nhìn qua dáng vẻ của Thần Nghịch, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Thần Nghịch dưới công kích của Hồng Quân lão đạo đã thụ thương, tuy thương thế không nặng, nhưng nếu tiếp tục thì tình hình tự nhiên không thể lạc quan.

Y thần sắc băng lãnh nhìn ba vị tộc trưởng một cái, sau đó thân hình khẽ động, hóa thành một đạo hắc quang, độn về phía nơi Hồng

Quân và Thần Nghịch đang giao thủ. "Oành!" Một tiếng sấm vang lên, liền thấy Thần Nghịch bay ngược ra ngoài, máu tươi rắc đầy hư không, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi nhìn Hồng Quân lão đạo, hiển nhiên không ngờ Hồng Quân có thể trọng sang mình. "Hưu!" Lúc này, một đạo hắc quang độn tới, Thần Nghịch thấy vậy thần sắc vui mừng, đại hách đạo: "La Hầu, liên thủ mạt sát Hồng Quân!" La Hầu nhìn y, hơi gật đầu.

Mà Hồng Quân lão đạo đứng bên cạnh thần sắc hơi ngưng trọng nhìn hai người, pháp lực trên thân vận chuyển nhanh chóng, mỗi một kiện pháp bảo đều trán phóng thần quang thôi xán.

Thần Nghịch tái xuất Thí Thần Thương, công hướng Hồng Quân lão đạo.

La Hầu thâm thâm nhìn một cái, cũng xuất thủ, bất quá mục tiêu của y không phải Hồng Quân, mà là Thần Nghịch. "Oành!" Thần Nghịch thổ huyết bay ngược, thương thế dồn dập, trong mắt kinh nộ nhìn La Hầu. "La Hầu, ngươi làm gì thế!" Thần Nghịch thần sắc đại nộ, quát mắng.

Kẻ cùng phe với mình cư nhiên lại xuất thủ tấn công mình.

Lúc này, đừng nói là Thần Nghịch, ngay cả ba vị tộc trưởng cũng là một vẻ mặt kinh ngạc. "Hung thú, quả thực không nên lưu lại Hồng Hoang!" La Hầu nhìn y, đạm đạm khai khẩu, ma diễm trong mắt dường như càng thêm rực rỡ.

Hồng Quân lão đạo nhìn sâu La Hầu một cái, sau đó Tạo Hóa Ngọc Điệp ầm ầm nện xuống, Thần Nghịch lại một lần nữa bị kích phi, Thí Thần Thương nhất thời thoát thủ.

Mà La Hầu đứng bên cạnh đã sớm xuất thủ, đoạt lấy Thí Thần Thương.

Thần Nghịch hận hận nhìn La Hầu, sau đó chuyển hướng Hồng Quân quát: "Dù có vẫn lạc, cũng không để các ngươi được yên thân!" Nói đoạn, thân thể y trướng đại lên, khí tức trùng thiên, khủng bố dị thường.

Khoảnh khắc này, Hồng Quân lão đạo, La Hầu và ba vị tộc trưởng không ngừng bạo thối. "Oành!" Một đóa mây nấm khổng lồ hiện ra giữa thiên địa, xung kích khủng bố không ngừng quét sạch ra xung quanh.

Chương 9

Chúng nhân phân phân phòng ngự bản thân, ngăn cản luồng xung kích này.

Không biết trôi qua bao lâu, luồng xung kích này mới bình tức lại.

La Hầu nhìn sâu Hồng Quân lão đạo một cái, sau đó hóa thành hắc quang biến mất.

Mà ba vị tộc trưởng nhìn y rời đi cũng không ngăn trở, chuyến này nếu không có y, e là không nhanh chóng hạ được Thần Nghịch, bình định lượng kiếp như vậy.

Lúc này nếu ngăn cản y thì có chút không hợp đạo lý.

Hồng Quân lão đạo song mâu nheo lại, nhìn theo hướng La Hầu rời đi, hồi lâu sau khẽ thốt một câu: "La Hầu!" Nói xong, lão thu hồi ánh mắt, nhìn ba vị tộc trưởng một cái rồi hóa thành lưu quang độn đi, trong nháy mắt biến mất không thấy gì nữa.

Ba vị tộc trưởng đối thị một hồi, cũng dẫn theo tộc nhân rời đi.

Lượng kiếp tới đây chính thức hạ màn.

Tại Đông Côn Luân Sơn, trong động phủ.

Thái Thượng từ từ mở mắt, trong đôi mắt thâm thúy như ẩn chứa cả thiên hà tinh tú, thần quang lấp lánh như tinh quang rực rỡ huyền ảo.

Hắn nhìn về hướng Thần Nghịch tự bạo, lẩm bẩm: "Không ngờ ta bế quan một lần, tỉnh lại lượng kiếp đã kết thúc rồi..." Sau khi Thái Thượng tế luyện xong ba kiện pháp bảo, lúc tỉnh lại chính là thời điểm Thần Nghịch tự bạo.

Hắn cũng không ngờ mình bế quan lâu như vậy, vừa tỉnh lại thì lượng kiếp đã hạ màn. "Lượng kiếp bình tức, thiên địa thanh minh, trong Hồng Hoang này có lẽ lại có cơ duyên..." Thái Thượng khẽ nói, trên khuôn mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười, ánh mắt nhìn sâu vào phương hướng Hồng Hoang.

Lượng kiếp Hung Thú chính thức kết thúc, Hồng Hoang lại là một cảnh tượng mới, một thời đại mới chính thức đến.

Từ giờ trở đi, Hồng Hoang sẽ diễn hóa thành cảnh tượng tràn đầy sinh cơ, vạn linh ra đời.

Thái Thượng nhìn về phía Hồng Hoang, trong đôi mắt thâm thúy như chiếu rọi cả thiên địa thương khung, nhìn sâu một cái rồi mới từ từ thu hồi, tiếp tục nhắm mắt tham ngộ đại đạo.

Hắn lúc này tuy đã tấn thăng và ổn cố tu vi, nhưng ở thời đại mới sắp tới, tu vi hiện tại vẫn là chưa đủ.

Không nói đến các tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đang bắt đầu lộ diện, còn có Hồng Quân lão đạo và Ma Tổ La Hầu, đó đều là những đại thần thông giả trong Hồng Hoang lúc này.

Trong thời gian tới, bọn họ sẽ trở nên càng thêm cường hãn, để lại những dấu ấn đậm nét trong thời đại này.

Bản thân hắn muốn mưu họa điều gì, đạt được điều gì, thực lực vẫn phải đặt lên hàng đầu.

Nếu thực lực không đủ, rất khó đạt được lợi ích trong thời đại tới.

Vì vậy, tăng cường thực lực vẫn là nhiệm vụ hàng đầu của Thái Thượng.

May mà thời gian lúc này thập phần sung túc, Thái Thượng không vội vã, cứ từ từ tu luyện và tham ngộ đại đạo.

Tuế nguyệt như thoi đưa, như nước chảy, không ngừng trôi đi.

Trong chớp mắt, lại có năm vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Hồng Hoang lúc này đã dần quay trở lại sự bình tĩnh, khôi phục sinh cơ như xưa.

Không chỉ vậy, vì sự vẫn lạc của Hung thú phản phác lại thế giới, linh khí trong Hồng Hoang càng trở nên nồng đậm, khiến cho một số sinh linh ra đời nhanh hơn và phong phú hơn.

Tuy mới chỉ qua đoản đoản mấy vạn năm, nhưng đã có không ít sinh linh đang hoài thai, thiên địa cũng trở nên hoàn thiện hơn.

Lúc này trong Hồng Hoang, không ít đại đạo pháp tắc đã trở nên rõ ràng.

Thiên Đạo — tập hợp thể của quy tắc và pháp tắc, đối với việc chưởng khống Hồng Hoang cũng ngày càng hoàn thiện.

Một ngày nọ, tại Đông Côn Luân, trong động phủ.

Thái Thượng từ từ mở mắt, đôi mắt trong vắt như nhìn thấu thiên địa thương khung.

Sau khi nhìn qua sự biến hóa của Hồng Hoang, hắn thu hồi tầm mắt, đặt lên hai luồng bản nguyên Thanh Khí bên cạnh. "Xem ra theo đại đạo khí tức từ việc tu hành của ta tản phát ra, đối với bản nguyên Ngọc Thanh và Thượng Thanh có không ít hảo chỗ...

Như vậy, ta sẽ giúp các đệ một tay, tin rằng không lâu sau, các đệ có thể hóa hình ra đời..." Thái Thượng mỉm cười, sau đó lại nhắm mắt tham ngộ, để đại đạo khí tức và đại đạo diệu ý trên thân từ từ lan tỏa, hiệp trợ bản nguyên Ngọc Thanh và Thượng Thanh hóa hình. "Vô Vi chi đạo, Vô Vi nhi Vô Vi, thuận kỳ tự nhiên!

Thiên pháp, địa pháp, Đạo pháp tự nhiên!

Bản nguyên Thanh Khí, thị vi bản nguyên, Bản Nguyên chi đạo, nãi đại đạo chi căn bản giả..." Trên đỉnh đầu Thái Thượng, nhân uân chi khí bốc lên, sau đó thấy xích hồng sắc khánh vân thăng đẳng, trán phóng thần quang nhàn nhạt.

Từng luồng đại đạo khí tức tinh thuần huyền diệu cùng đại đạo diệu ý tràn ngập, bao bọc toàn bộ hai luồng bản nguyên Thanh Khí vào trong.

Trong thức hải, đại đạo chi âm của Vô Vi Bản Nguyên Kinh lúc này hiển hóa thành hình, trở thành từng chữ đạo thương mang huyền ảo hối sáp, một luồng khí tức cổ xưa thương mang nhất thời tràn ngập.

Thái Thượng tâm thần thanh minh, bão thủ quy nhất, trong thức hải tử tế tham ngộ đại đạo văn tự cùng đại đạo chi âm, miệng cũng chậm rãi giảng giải đại đạo tinh nghĩa và đại đạo chí lý.

Sau khi bắt đầu giảng đạo, liền thấy những tinh nghĩa và chí lý ấy hóa thành từng tia nhân uân chi khí, mang theo đại đạo khí tức tinh thuần túy túy, hòa nhập vào hai luồng bản nguyên Thanh Khí kia.

Bản nguyên của Ngọc Thanh và Thượng Thanh chấn động, thanh quang trán phóng, tiên thiên khí tức hạo hãn không ngừng dao động.

Tiếp đó, hai luồng bản nguyên bắt đầu xoay chuyển chậm rãi, hấp thu đại đạo tinh nghĩa của Thái Thượng, dưới sự trợ giúp của luồng đại đạo khí tức này mà nhận được không ít lợi ích, đang nhanh chóng diễn hóa.

Trong hai luồng bản nguyên ấy, ngoài thanh quang bản nguyên của chính mình, còn có một luồng kim quang rực rỡ đang nhấp nháy, đó chính là Khai Thiên Công Đức thuộc về Tam Thanh, một lượng vô thượng công đức cực kỳ bàng đại.

Bàn Cổ khai thiên, vô thượng công đức, Tam Thanh là do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, chiếm giữ tới bốn thành Khai Thiên Công Đức.

Đối với họ sau này, điều này có tác dụng cực kỳ trọng yếu.

Bởi lẽ trong Hồng Hoang, ngoại trừ một số ít tồn tại có được Khai Thiên Công Đức, muốn đạt được công đức là chuyện thiên nan vạn nan.

Hãy xem Nữ Oa thành thánh cần bao nhiêu công đức, Hậu Thổ hóa luân hồi mới đạt được lượng công đức như vậy.

Cho nên, công đức nhiều hay ít có quan hệ không nhỏ tại Hồng Hoang.

Tam Thanh chiếm giữ nhiều Khai Thiên Công Đức như vậy, chính là một đại tạo hóa của họ.

Lúc này, thanh sắc quang mang và kim sắc quang mang trong hai luồng bản nguyên giao chức, hấp thu đại đạo của Thái Thượng mà thăng tiến.

Khai Thiên Công Đức cũng đang được Ngọc Thanh và Thượng Thanh từ từ hấp thu, cộng thêm sự tương trợ của Thái Thượng, tốc độ diễn hóa thực sự nhanh hơn không ít, tin rằng ngày hóa hình cũng không còn xa.

Thái Thượng không quá chú ý đến tình hình của hai người, hắn biết đại đạo của mình có lợi cho họ, có thể giúp họ hóa hình là đủ rồi.

Những việc khác phải dựa vào chính họ, nếu không hóa hình ra sẽ có khiếm khuyết.

Bất quá lần tương trợ này của Thái Thượng giúp họ nhận được không ít tạo hóa, tốc độ hóa hình tăng đại.

Ngoài ra, Thái Thượng còn từ trong bản nguyên Thanh Khí dật tán ra mà chạm tới được "Đạo" của Ngọc Thanh và Thượng Thanh, tuy cực kỳ hy bạc và tàn khuyết, nhưng cũng giúp hắn có thêm sự ấn chứng.

Tình huống này đối với Thái Thượng cũng là một cơ duyên.

Chương 10

Tam Thanh lúc này có thể nói là đang tương hỗ tá trợ, cùng hướng tới thiên địa cao hơn.

Thái Thượng hoàn toàn chìm đắm trong tham ngộ cổ tự đại đạo của Vô Vi Bản Nguyên Kinh.

Cộng thêm đại đạo khí tức từ Ngọc Thanh và Thượng Thanh dật tán ra, Thái Thượng lúc này có thể nói là một chân đã đạp vào Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tin rằng thời gian chân chính tiến nhập hậu kỳ, ngưng tụ Thiên Hoa không còn xa nữa.

Khi đó, tu vi của hắn có thể vấn đỉnh thiên địa cao hơn.

Trong thức hải, tâm thần Thái Thượng huyễn hóa thành hình, khoanh chân ngồi.

Trên xích hồng khánh vân, một tôn bảo tháp kim sắc huyền phù, trán phóng vạn đạo thần quang, khí tức tiên thiên và công đức hạo hãn tinh thuần lan tỏa.

Trên Huyền Hoàng Bảo Tháp có một điểm thanh quang hiện ra, chính là mảnh vỡ mà Thái Thượng chưa rõ lai lịch.

Mảnh vỡ này thực sự bất phàm, trước đó còn phá đi phòng ngự của Càn Khôn Đỉnh, trong lúc Thái Thượng tu luyện, huyền diệu chi ý từ nó cũng giúp ích cho hắn vài phần.

Ngoài ra, trong thức hải còn huyền phù một tôn đỉnh đồng ba chân, một thanh thước màu xanh cùng một bức bảo đồ cỡ lòng bàn tay, chính là chí bảo Càn Khôn Đỉnh, linh bảo Càn Khôn Thước và Càn Khôn Đồ.

Thái Thượng mi tâm chấn động, Thái Thanh ấn ký tỏa ra thanh

quang nhàn nhạt, trên xích hồng khánh vân xuất hiện từng tia nhân uân chi khí, dần dần hội tụ thành hình dáng một đóa liên đài.

Thiên Hoa!

Đóa hoa thứ ba mà Thái Thượng sắp ngưng tụ chính là đóa khó khăn nhất, cũng là quan trọng nhất trong Thiên - Địa - Nhân tam hoa.

Đây cũng là tiêu chí của Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Còn về cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn phía trên, chẳng qua là tu luyện đại đạo pháp tắc của bản thân đến mức viên mãn, sau đó mới có thể hướng tới cảnh giới cao hơn — Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Tuy nhiên cảnh giới đó đối với Thái Thượng lúc này vẫn còn hơi xa vời, hắn chỉ mới bắt đầu ngưng tụ Thiên Hoa mà thôi.

Nhưng việc có thể bắt đầu ngưng tụ Thiên Hoa cũng chứng minh lĩnh ngộ của Thái Thượng đối với Vô Vi chi đạo lại thăng tiến không ít.

Thái Thượng tâm thần thanh minh, không ngừng tham ngộ đại đạo đạo tự và đại đạo chi âm, đối với Vô Vi chi đạo của bản thân bắt đầu nhanh chóng ấn chứng thăng hoa.

Đột nhiên, trong thức hải truyền đến một tiếng oanh minh, từng tia bạch sắc quang mang hiện ra quanh Thái Thượng, sau đó ngưng tụ lại thành một dòng thác màu trắng quấn quanh hắn.

Thái Thượng bừng tỉnh, đôi mắt trong vắt chiếu rọi thiên địa, tầm mắt thâm thúy như nhìn thấu tận cùng đại đạo, hết thảy thời không đều không thể lẩn tránh. "Thời Không Trường Hà!" Thái Thượng khẽ thốt, ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm càng thêm rực rỡ.

Khoảnh khắc sau, một đạo kim quang từ ấn ký Thái Thanh chìm vào Thời Không Trường Hà, khiến nó rung động mãnh liệt, khí tức thời không huyền ảo lan tỏa, kích động tới quá khứ, vươn tới tương

lai, hết thảy hiện tại đều trở nên nhiễu loạn...

Một lúc sau, Thời Không Trường Hà chấn động lần nữa, bạch quang chói lòa khiến tồn tại sắp đạt tới Đại La hậu kỳ như Thái Thượng cũng cảm thấy chói mắt. "Tương lai..." Thái Thượng nheo mắt, khẽ nói.

Dứt lời, vệt kim quang lúc trước bay ra khỏi Thời Không Trường Hà, một lần nữa nhập vào mi tâm hắn.

Cảm nhận khí tức thời không trong đó, Thái Thượng khẽ gật đầu, tay vẫy nhẹ, Thời Không Trường Hà tan rã thành vô số đốm sáng trắng rồi biến mất.

Đại La Kim Tiên sơ kỳ chạm tới pháp tắc và quá khứ, trung kỳ chém đoạn hiện tại, còn hậu kỳ chính là chạm tới tương lai.

Tuy Thái Thượng chưa thực sự bước vào hậu kỳ, nhưng Thiên Hoa sơ hình đã hiện, có thể chạm tới một tia tương lai cũng là lẽ thường.

Chờ đến khi quá khứ, hiện tại và tương lai toàn bộ bị chém đoạn, Thái Thượng có thể bước vào cảnh giới viên mãn, lúc đó tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên sẽ càng thêm nắm chắc.

Thái Thượng kết thủ ấn, tất cả cổ phác đạo tự trong thức hải hóa thành quang mang nhập vào mi tâm.

Thái Thanh ấn ký trán phóng thanh quang thôi xán.

Huyền Hoàng Bảo Tháp và mảnh vỡ thanh sắc trên đỉnh đầu hắn tỏa ra thần quang diệu nhãn, khí tức tiên thiên hạo hãn cùng nhân uân chi khí không ngừng rơi xuống, nhập vào thiên linh của hắn.

Lúc này, xích hồng quang mang trong khánh vân nhấp nháy, tốc độ ngưng tụ Thiên Hoa dường như nhanh thêm vài phần, Vô Vi pháp tắc cùng thiên địa quy tắc đang dần thăng hoa, càng thêm tinh thuần.

Thái Thượng buông bỏ hết thảy tâm thần, toàn lực tham ngộ Vô Vi Bản Nguyên Kinh, tĩnh tĩnh tu luyện.

Bên ngoài, vì Thái Thượng bắt đầu chạm tới Đại La hậu kỳ, làm chấn động tới đoạn thời gian tương lai của Thời Không Trường Hà, khiến đại đạo khí tức mà Ngọc Thanh và Thượng Thanh hấp thu được tăng mạnh, hóa hình chi nhật phỏng chừng sẽ rút ngắn không ít.

Thái Thượng lúc này đã hoàn toàn tham ngộ mấy phần đại đạo chi ý của Ngọc Thanh và Thượng Thanh.

Tuy không nhiều nhưng cũng giúp hắn ấn chứng được vài phần, thu hoạch không nhỏ.

Trong thức hải, vô số đại đạo pháp tắc bằng không hiện ra, giao chức tung hoành, đại đạo khí tức hạo hãn tràn ngập.

Thái Thượng mở mắt, mi tâm rực rỡ, hắn đánh ra vô số thủ ấn huyền ảo vào Vô Vi chi đạo đang ngưng kết.

Đại đạo chấn đãng, thời không dao động, Vô Vi Đại Đạo trán phóng huyền quang.

Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, đại thủ chộp lấy Vô Vi chi đạo rồi vỗ vào thân thể mình.

Một luồng khí tức hạo hãn bộc phát, xích hồng khánh vân càng thêm tiên diễm, Huyền Hoàng Bảo Tháp và mảnh vỡ thanh sắc quang mang đại trướng.

Thái Thượng vẫy tay, các bảo vật thu hồi vào thức hải không gian.

Hắn mỉm cười, thân hình khẽ động rồi biến mất khỏi không gian thức hải.

Trở lại thế giới thực, Thái Thượng mở mắt, khí tức phiêu miểu như hòa làm một với thiên địa, tự nhiên nhi nhiên, Đạo pháp tự nhiên,

thân dữ Đạo hợp, Đạo dữ thiên địa hợp, Vô Vi nhi vi. "Ngưỡng cửa Đại La hậu kỳ coi như đã chạm tới, đối với lĩnh ngộ về tương lai cũng có không ít kiến giải.

Tin rằng không lâu sau có thể chân chính bước vào hậu kỳ chi cảnh..." Thái Thượng nhìn hai luồng bản nguyên bên cạnh, khẽ cười: "Xem ra thời gian qua Ngọc Thanh và Thượng Thanh đã nhận được đại tạo hóa, ý thức đang tô tỉnh, không lâu nữa có thể hóa hình rồi..." Hóa hình ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, trong Hồng Hoang không có mấy tiên thiên thần thai có thể đạt tới.

Kẻ có cơ duyên như vậy đều là những tồn tại uy danh hách hách sau này.

Thái Thượng bấm ngón tay thôi toán, lộ vẻ cảm khái: "Hồng Hoang đã trôi qua năm nguyên hội rồi sao..." Hắn bế quan hỗ trợ hai người và tu luyện, chớp mắt đã là mấy chục vạn năm.

Nhìn Hồng Hoang lúc này thiên thanh địa minh, pháp tắc dần hoàn thiện, Thái Thượng cười nhạt: "Cơ duyên trong Hồng Hoang không nhỏ, xem ra đã đến lúc ta lại đi du lịch một chuyến..." Nói đoạn, hắn vẫy tay đưa hai đạo kim quang vào bản nguyên Ngọc Thanh và Thượng Thanh để hộ trì, sau đó bước ra khỏi động phủ.

Hắn mở ra phòng ngự hộ sơn rồi bắt đầu đi về hướng đại lục Hồng Hoang.

Tốc độ của hắn lúc này đã nhanh hơn trước rất nhiều.

Lần này ra ngoài, quan trọng nhất là để tu vi bước vào Đại La hậu kỳ, sau đó là đi xem Bất Chu Sơn ở trung tâm đại lục — nơi được coi là Thiên Trụ.

Là một trong Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, Thái Thượng cảm thấy Bất Chu Sơn chắc chắn có cơ duyên thuộc về

mình.

Tại khu vực trung tâm của Đông Phương đại lục thuộc Hồng Hoang, Thái Thượng đang trên hành trình tiến bước.

Ngoài việc du lịch đại địa Hồng Hoang, hắn còn tập trung tu luyện và tham ngộ đại đạo, nhằm khiến tu vi bản thân và đại đạo một lần nữa thăng hoa.

Chính sở vị Đạo pháp tự nhiên, Thái Thượng lúc này đang thể ngộ tự nhiên, khiến Vô Vi chi đạo của mình càng thêm thiếp cận thiên địa, hòa nhập sâu sắc vào trong đó.

Thân dữ đạo hợp, Đạo dữ thiên địa hợp!

Trải qua hơn trăm vạn năm diễn biến, lúc này trong Hồng Hoang, có không ít đại đạo pháp tắc đã trở nên thanh tích rõ rệt, không ngừng được hoàn thiện.

Chương 11

Điều này mang lại không ít lợi ích cho sinh linh Hồng Hoang, giúp việc lĩnh ngộ trở nên sáng tỏ hơn nhiều.

Do thiên địa Hồng Hoang thanh minh, quy tắc thiên địa trong thế giới lúc này cũng đang nhanh chóng hoàn thiện và đề thăng, khiến phương thiên địa này trở nên hoàn chỉnh và ổn định hơn.

Điều này giúp ích không nhỏ cho sinh linh cảm ngộ thiên địa, tham ngộ quy tắc.

Vì vậy, Thái Thượng lúc này đem đại đạo của bản thân chậm rãi ấn chứng và hấp thu trong quá trình thể ngộ thiên địa quy tắc và đại đạo pháp tắc.

Trong khánh vân màu xích hồng, khí nhân uân cuộn trào, mức độ ngưng tụ của Thiên hoa lúc này đã nhanh hơn không ít.

Dựa trên tình hình hiện tại, không lâu sau nữa là có thể đạt tới mức độ ngưng tụ khoảng bảy thành.

Khoảng cách đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ ngày càng gần kề, đến lúc đó chém đứt tương lai, bước vào Đại La Kim Tiên viên mãn, sau khi hoàn thiện đại đạo viên mãn của bản thân thì có thể hướng tới cảnh giới cao hơn là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Tuy nhiên đối với Thái Thượng, để đạt tới cảnh giới cao hơn đó vẫn còn cần một khoảng thời gian dài, hiện tại hắn chỉ nhất tâm tham ngộ đại đạo, cảm ngộ thiên địa tự nhiên, khiến đại đạo của mình càng thêm khế hợp.

Trong khánh vân xích hồng, Thiên hoa vẫn đang chậm rãi ngưng tụ.

Mà Thái Thượng cũng đang lững thững tiến về phía biên duyên của Đông Phương đại lục.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong chớp mắt đã là ba ngàn năm.

Thái Thượng vừa đi vừa nghỉ, mất ba ngàn năm mới vừa vặn đi đến khu vực sắp rời khỏi Đông Phương đại lục.

Thiên hoa của hắn lúc này đã ngưng tụ được khoảng chín thành, cách lúc hoàn toàn ngưng tụ không còn xa nữa.

Theo tình hình hiện tại, ước chừng hơn một ngàn năm nữa là đủ.

"Sự diễn biến của Đông Phương đại lục những năm qua quả thực không nhỏ..." Thái Thượng nhìn Đông Phương đại lục hiện tại, khẽ mỉm cười nói.

Những ngày đầu khi hắn mới đến, tuy cũng có không ít sinh linh, hiển hiện cảnh phồn hoa của phương Đông cùng địa mạch linh tú, nhưng khi đó vẫn còn vương chút ý vị hoang lương thương mang, cộng thêm sự hoành hành của Hung thú và Lượng kiếp sắp tới, xác thực không được tốt lắm.

Còn lúc này, sau hơn trăm vạn năm diễn biến, Hồng Hoang dù là sinh linh hay linh thực thảo mộc đều đang tràn trề sinh cơ, mức độ đản sinh và khai mở linh trí của sinh linh đều không phải khi xưa có thể so sánh.

Hồng Hoang hiện nay đã bắt đầu tiến vào một thời đại hoàn toàn mới.

Lúc này, đại đạo pháp tắc trong Hồng Hoang thanh tích hoàn thiện, thiên địa quy tắc diễn biến, tứ phương ổn cố, khiến sự thay đổi của Hồng Hoang diễn ra từng ngày.

Thêm vào đó Thiên đạo dần dần cường đại, chưởng khống Hồng Hoang, hết thảy sự biến hóa của quy tắc và pháp tắc đều đang không

ngừng được hoàn thiện và đề thăng.

"Trung Ương đại lục, không còn quá xa nữa..." Thái Thượng nói xong, ánh mắt nhìn xa về phía Trung Ương đại lục, lẩm bẩm trong miệng.

Nơi này thuộc về địa đới biên duyên của Đông Phương đại lục, ước chừng hơn một ngàn năm nữa là có thể thực sự đặt chân vào Trung Ương đại lục.

Đó mới thực sự là trung tâm của Hồng Hoang, thần ma đông đúc, địa mạch linh tú, linh khí nồng uất, phong cảnh vượt xa các khu vực khác.

Trung Ương đại lục cũng có thể coi là khu vực có nhiều cơ duyên nhất trong đại địa Hồng Hoang.

Đương nhiên, chuyện cơ duyên còn phải xem tạo hóa và tình trạng của mỗi vị thần ma, không phải ai đến đây cũng đều nhận được cơ duyên.

Thái Thượng không hề cưỡng cầu, hắn đến Trung Ương đại lục là muốn quan sát tình hình đại địa Hồng Hoang cũng như thiên trụ Bất Chu Sơn, đó mới là điều hắn mong muốn.

Còn những thứ khác thì tùy duyên vậy.

Thái Thượng suy nghĩ một lát rồi lại tiếp tục hành trình.

"Tuy ở địa đới biên duyên Đông Phương đại lục, nhưng linh mạch vẫn rất tốt, thậm chí còn vượt qua một số linh mạch trong nội địa Đông Phương đại lục.

Có lẽ là do gần kề Trung Ương đại lục..." Thái Thượng lướt đi trên hành trình, nhìn linh mạch, linh thực và sinh linh trên đại địa, cất lời.

Địa mạch và linh khí nơi này so với một số nơi ở Đông Phương đại lục còn nồng đậm hơn không ít, quả là một nơi không tồi.

Gần trung tâm Hồng Hoang là Trung Ương đại lục vẫn tốt hơn nhiều khu vực khác.

Thái Thượng chậm rãi tiến bước, đối với những linh thực và dược liệu lọt vào mắt xanh, dù là dược liệu luyện khí hay luyện đan, hắn đều thu hết lại.

Về Luyện khí chi đạo, Thái Thượng tuy không có truyền thừa nhưng từ đại đạo chi ý của Ngọc Thanh, hắn cũng lĩnh ngộ được đôi chút lông mi cùng với sự thôi diễn và cảnh giới của bản thân nên cũng không tính là tệ.

Còn về Luyện đan, môn này Thái Thượng thực sự có truyền thừa, tuy không phải đại đạo chủ tu mà chỉ là phụ tu, nhưng dù là phụ tu thì trình độ luyện đan của hắn cũng không hề thấp.

Dù sao là người đứng đầu Tam Thanh, truyền thừa của hắn không hề tầm thường, thuật luyện đan tự nhiên phải cao siêu.

Sau khi thu thập dược liệu, Thái Thượng bắt đầu chậm rãi phi hành tiến về phía trước.

Tại một tầng mây phía biên duyên Đông Phương đại lục, Thái Thượng đã tĩnh tọa ở đó hơn trăm năm, chưa từng có chút động tĩnh nào.

Ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm khẽ lóe lên, thanh quang nhàn nhạt trôi nổi, dung hợp làm một với quy tắc và pháp tắc xung quanh, mỗi lần lóe lên đều mang theo từng tia dao động pháp tắc.

"Ong!" Vào một thời khắc nào đó, trên khánh vân xích hồng của Thái Thượng, Huyền Hoàng Bảo Tháp khẽ rung động, sau đó thấy một luồng kim quang chói mắt bộc phát ra, bao phủ toàn thân Thái

Thượng, khí tức công đức tràn ngập.

"Đông!" Một tiếng chuông đại đạo vang vọng trong thức hải của Thái Thượng, sau đó thấy hắn chậm rãi mở mắt ra, đôi mắt trong vắt nhìn thấu tận đáy phản chiếu thiên địa thương khung, phảng phất như hết thảy diễn biến của trời đất đều nằm trong đó.

"Càn khôn thiên địa, đạo pháp tự nhiên, Đạo của ta đã thành!" Đột nhiên, Thái Thượng khẽ cất lời, giọng nói tựa như đại đạo chi âm, ẩn chứa thiên hiến.

"Ong!" Theo lời hắn nói, vô số pháp tắc và quy tắc dao động, liên kết quá khứ và tương lai, sau đó hội tụ về phía Thiên hoa trong Tam hoa, trong nháy mắt đã hoàn thành ngưng tụ.

Thiên hoa xích hồng trong khánh vân tỏa ra từng đợt huyền quang, một luồng khí tức đại đạo mênh mông tinh thuần lan tỏa.

Ngay sau đó, Nhân hoa và Địa hoa cũng màu xích hồng khẽ chấn động, huyền quang đại thịnh, khí tức đại đạo hạo hãn, Tam hoa tụ đỉnh, tương trợ lẫn nhau, Đại La đạo quả đạt tới Hậu kỳ chi cảnh.

Lúc này, Thái Thượng đã chính thức bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ!

"Tam hoa tụ đỉnh, Đại La hậu kỳ cuối cùng cũng đạt tới, quả thực không dễ dàng...

Như thế cũng coi như nâng tầm Vô Vi chi đạo lên một đẳng cấp mới.

Tại cảnh giới này chỉ cần chém đứt tương lai, viên mãn bản thân là có thể bước vào cảnh giới viên mãn...

Đến lúc đó, tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên sẽ nắm chắc hơn nhiều, cũng có thể một lần nữa nâng tầm Vô Vi chi đạo của mình lên một tầng thứ mới..." Thái Thượng chậm rãi nói, tay nhẹ nhàng phất

qua, từng đạo đại đạo pháp tắc cùng thiên địa quy tắc hiện ra trong tay, giao dệt vào nhau, khiến linh khí xung quanh đều bị kéo động theo, một luồng vô hình lực dao động bên trong.

Đại La hậu kỳ, Tam hoa tụ đỉnh, thiên địa chi lực và pháp tắc chi lực có thể dẫn động đều tăng lên không ít.

Thái Thượng lúc này chỉ khẽ chạm vào đã hiểu rõ đại khái tình hình.

Đại đạo pháp tắc trong đôi mắt lóe lên rồi biến mất, lập tức khôi phục vẻ thanh minh như bầu trời trong xanh.

"Tu vi đã tấn thăng Đại La hậu kỳ, cũng đến lúc tiếp tục lên đường rồi..." Thái Thượng cười nhạt nói.

Hắn đã dừng lại ở đây thêm hai trăm năm, khoảng cách đến Trung Ương đại lục chỉ còn vài ức triệu lý, không tính là xa.

Nói xong, Thái Thượng bắt đầu khởi thân, hướng về Trung Ương đại lục mà đi.

Một đạo trường hồng vạch phá thiên địa.

Thái Thượng trên đường đi, hễ gặp linh thực hay linh nguyên liệu nào vừa mắt đều mang đi hết.

Chương 12

Những thứ này tuy ở Hồng Hoang hiện tại không tính là quá trân quý, nhưng gặp được cũng là duyên phận, hắn không từ chối.

Sau khi thu thập dược liệu, Thái Thượng tiếp tục hành trình.

Cuối cùng, năm trăm năm sau, Thái Thượng đã bước chân vào địa vực của Trung Ương đại lục.

"Trung Ương đại lục quả nhiên linh khí nồng đậm, phong cảnh tú lệ, linh mạch đan xen ngang dọc..." Thái Thượng nhìn Trung Ương đại lục, mỉm cười nói.

Dứt lời, hắn đưa tay chộp một cái, từng tia pháp tắc và quy tắc hiện ra trong lòng bàn tay, lập tức cảm thán: "Đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc ở Trung Ương đại lục dường như hoàn thiện hơn vài phần, quả thực là vùng đất tạo hóa..." Thái Thượng khẽ động bước chân, sau đó chậm rãi thăng không, trong nháy mắt đã ở trên cao hàng chục vạn lý, nhìn xa về phía Trung Ương đại lục.

Tuy cách xa không biết bao nhiêu ức triệu lý, nhưng Thái Thượng vẫn có thể nhìn thấy Thiên trụ Bất Chu Sơn nối liền trời đất, trấn áp vạn cổ kia.

Lúc này tại Thiên trụ đang bao phủ vô số linh vụ, khiến Bất Chu Sơn trông có phần mông lung, không thể nhìn rõ.

Dù vậy, Thiên trụ Bất Chu Sơn vẫn mang lại cho các thần ma quan sát một cảm giác thần bí.

"Quả không hổ là xương sống của Phụ thần, Thiên trụ nối liền trời đất, trấn áp vạn cổ, uy áp vạn giới..." Thái Thượng tuy cách xa vạn dặm nhưng luồng uy áp hạo hãn, khí thế trấn áp vạn cổ kia phảng

phật như ngay trước mắt.

Thái Thượng suy nghĩ một chút rồi lại khởi thân, lướt nhanh vào sâu trong Trung Ương đại lục.

Sau khi tiến vào Trung Ương đại lục, Thái Thượng không đi quá nhanh mà chậm rãi tiến bước về phía Đông.

Hướng này là do tâm thần hắn có một tia cảm ứng, tại khu vực nào đó phía này sẽ có cơ duyên của mình xuất hiện.

Tuy tạm thời chưa rõ là cơ duyên gì, nhưng vừa vào Trung Ương đại lục đã có cảm ứng cơ duyên, phải nói rằng Thái Thượng có tạo hóa khá lớn.

"Ong!" Đột nhiên, hư không khẽ chấn động, một thân ảnh thon dài chậm rãi bước ra, chính là Thái Thượng.

Lúc này hắn đã vượt qua không biết bao nhiêu ức vạn lý để đến dãy núi này.

"Hảo một dãy núi linh mạch, hảo một nơi tiên gia, hảo một chốn cơ duyên..." Thái Thượng vừa tới nơi này đã không nhịn được mà tán thán một tiếng.

Mức độ nồng đậm của linh khí nơi đây có thể nói là dãy núi tốt nhất mà Thái Thượng từng thấy trong suốt những năm du lịch Hồng Hoang, hoàn toàn không dưới Đông Côn Luân.

Hơn nữa vì dãy núi này nằm ở Trung Ương đại lục nên đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc đầy rẫy nơi đây hoàn thiện hơn các khu vực khác, cũng rõ ràng hơn, có thể nhanh chóng lĩnh ngộ huyền diệu và chí lý đại đạo bên trong.

Đôi mắt Thái Thượng trong trẻo như bầu trời, chậm rãi quét qua hết thảy trong dãy núi, một lúc sau trên mặt lộ ra nụ cười nhạt: "Sinh linh nơi đây tư chất cũng không tệ, xem ra có duyên phận không nhỏ

với nơi này...” Thái Thượng nói xong, ánh mắt lại chuyển dời, dừng lại ở trung tâm dãy núi, trên một ngọn núi cao tới mười mấy vạn trượng.

Ngọn núi này đặt trong Hồng Hoang không tính là quá cao, nhưng nó không thắng ở độ cao mà là vì mức độ nồng đậm của linh khí khiến Thái Thượng cũng phải thầm kinh ngạc.

Đây là tiên sơn hiếm thấy trong Hồng Hoang, dù Thái Thượng du lịch nhiều năm cũng chưa từng thấy ngọn núi nào có thể sánh ngang với Đông Côn Luân như ngọn núi này.

Mà tia cảm ứng cơ duyên trong lòng Thái Thượng chính là bắt nguồn từ đây.

Thái Thượng khẽ mỉm cười, thân hình hóa thành một đạo hồng quang bay về phía đó.

Chỉ trong mười mấy nhịp thở, Thái Thượng đã hạ xuống ngọn núi này.

Hắn chưa vội tìm kiếm cơ duyên ngay mà đứng trên đỉnh núi, nhìn bao quát cả dãy núi cùng đại địa trung ương, sau đó gật đầu hài lòng.

Xong xuôi, Thái Thượng quay người hướng về phía phát ra dẫn dắt cơ duyên trên núi mà tìm.

Chẳng mấy chốc, Thái Thượng đã đến trước một động phủ.

Động phủ không lớn nhưng khí tức tiên thiên tỏa ra bên trong cực kỳ nồng đậm và tinh thuần.

Thái Thượng không cần đoán cũng biết cơ duyên nằm ở bên trong.

Dừng lại vài giây, Thái Thượng bước vào động phủ.

“Không ngờ lại có thể gặp được linh nguyên liệu của Cửu Chuyển Kim Đan, quả là tạo hóa...” Thái Thượng nhìn một đóa linh hoa tỏa ra

kim quang và một gốc linh nguyên liệu tỏa ra thanh quang trong động phủ, cảm thán nói.

Đóa linh hoa này tên là Cửu Chuyển Huyền Kim Hoa, là dẫn tử quan trọng nhất để luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan.

Còn gốc linh thảo kia tên là Thanh Tâm Thảo, có thể bảo hộ tâm thần người uống đan, tránh bị xung kích do cảnh giới tăng vọt làm đánh tan tâm thần, đọa vào ma đạo.

Hai loại linh dược này cực kỳ trân quý.

Cửu Chuyển Kim Đan là một trong những loại đan dược quý giá nhất trong tay Thái Thượng.

Một viên Cửu Chuyển Kim Đan có thể lập tức thành tựu Đại La đạo quả, nhảy ra khỏi dòng trường hà thời không, có thể tưởng tượng sự huyền diệu của loại đan này.

Đương nhiên, có một tiền đề là cường độ cơ thể của người uống phải đủ để tiếp nhận dược lực đề thăng này, nếu không tiếp nhận được thì dù thành tựu Đại La đạo quả cũng vô dụng.

Nhưng bất luận thế nào, sự huyền diệu và tầm quan trọng của Cửu Chuyển Kim Đan là không cần bàn cãi.

Hiện nay hai vị chủ dược chính của Cửu Chuyển Kim Đan đều được Thái Thượng gặp được, đây quả thực là chuyện cơ duyên.

Phải biết rằng suốt Lượng kiếp trước cộng thêm mấy ngàn năm du lịch này, Thái Thượng chưa từng gặp bất kỳ dược liệu luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan nào, vậy mà vừa bước vào Trung Ương đại lục đã gặp được.

Không thể không nói, cơ duyên của bản thân quả thực không nhỏ.

Thái Thượng nghĩ thầm như vậy rồi tiến lại gần hai gốc linh thực.

Trong động phủ trên ngọn núi thuộc dãy núi tại Trung Ương đại lục, Thái Thượng tiến đến gần Cửu Chuyển Huyền Kim Hoa và Thanh Tâm Thảo, đôi mắt lấp lánh tinh quang, ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm tỏa ra ánh sáng nhạt, sau đó quan sát kỹ lưỡng hai gốc linh thực này.

Cửu Chuyển Huyền Kim Hoa có chín phiến lá, đạo vận lưu chuyển, hồn nhiên thiên thành.

Chín là cực số, ám hợp thiên địa đại đạo.

Trên mỗi phiến lá như có đại đạo diệu âm truyền đến, nghe thấy có thể tiến vào trạng thái tương tự như đốn ngộ, nhưng điều này chỉ có hiệu quả với tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên.

Còn đóa kim hoa phía trên chín phiến lá lúc này đang nhấp nháy kim quang nhạt, khí tức đại đạo tinh thuần lan tỏa, khiến Thái Thượng khi ngửi thấy cũng cảm giác cảm ngộ đại đạo của mình thanh tích hơn vài phần, dường như có thêm minh ngộ về việc tham ngộ tương lai.

"Quả nhiên hiếm có..." Thái Thượng mỉm cười rồi nhìn sang gốc Thanh Tâm Thảo mọc cạnh Cửu Chuyển Huyền Kim Hoa.

Việc Thanh Tâm Thảo mọc cùng Cửu Chuyển Huyền Kim Hoa khiến Thái Thượng có chút bất ngờ.

Bởi hai loại linh dược này không phải loại tương sinh tương thành hay có tính chất đặc thù để mọc cùng nhau.

Lần này hai loại linh dược quý hiếm mọc cùng một chỗ lại được Thái Thượng gặp được, quả là cơ duyên lớn lao.

Bởi lẽ ngay cả trong Hồng Hoang hiện tại, hai loại linh dược này cũng cực kỳ hiếm hoi.

Nếu không thì Cửu Chuyển Kim Đan cũng không ít đến vậy, chính

là vì dược liệu khó tìm.

Thanh Tâm Thảo tỏa ra thanh quang, một luồng khí tức kỳ lạ chậm rãi lan tỏa.

Thái Thượng chỉ cần tiến lại gần đã thấy tâm thần sảng khoái, tâm cảnh càng thêm thanh minh, đối với đại đạo của bản thân càng thêm kiên định và rõ ràng.

Thanh Tâm Thảo có tác dụng ngay cả với tồn tại Đại La hậu kỳ như Thái Thượng, huống chi là tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên.

Cũng chính vì thế, khi uống Cửu Chuyển Kim Đan, tu vi bạo tăng mà tâm cảnh không ổn định, tâm thần không tỉnh táo sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Công hiệu của Thanh Tâm Thảo chính là giải quyết tốt điểm này, hộ trì tâm thần tâm cảnh tu sĩ, không để tâm thần bị phá hủy khi tu vi bạo tăng mà đọa vào ma đạo.

Chương 13

Sau khi quan sát kỹ lưỡng, Thái Thượng phất tay một cái, thu hết cả phần đất nơi này vào trong không gian của mình.

Các Tiên thiên thần ma đều có thể khai tịch một không gian riêng để lưu trữ vật phẩm, linh bảo, linh thực.

Với Thái Thượng, những linh bảo quan trọng hắn không để trong không gian tùy thân mà để trong không gian khai tịch tại thức hải để dung nạp.

Thêm vào đó các linh bảo này đều đã được Thái Thượng luyện hóa nên không có chút trở ngại nào.

Làm xong mọi việc, Thái Thượng quay người rời khỏi động phủ.

Trên đỉnh núi, Thái Thượng đứng nhìn bao quát cả dãy núi, vẻ mặt lộ nét suy tư.

"Đông Côn Luân lúc này tuy tốt, nhưng sau này chứng đạo tự nhiên không thể để Tam Thanh cùng ở một chỗ.

Dù tình huynh đệ không đổi nhưng một ngọn núi có ba vị tồn tại chứng đạo, khó tránh khỏi thiên tật (trời đố kỵ), cuối cùng vẫn không thể yên ổn...

Đã như vậy, chi bằng ta rời Đông Côn Luân sớm một chút, tự lập đạo trường, như thế có thể tránh được không ít phiền phức...

Lại có thể tạo dựng môn giáo và uy danh của mình trong Hồng Hoang..." Thái Thượng suy nghĩ hồi lâu rồi chậm rãi cất lời.

Dãy núi này linh khí nồng đậm ngưng kết thành sương, đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc cũng cực kỳ rõ ràng, nếu lập đạo trường tại đây thì quả là một lựa chọn không tồi.

Dãy núi này so với dãy núi của Đông Côn Luân không hề kém cạnh, thậm chí còn ẩn ẩn vượt xa.

Nơi như thế này dù trong Hồng Hoang cũng là tiên gia động phủ cực kỳ hiếm có.

Thái Thượng muốn tự lập đạo trường, nơi này tự nhiên là lựa chọn hàng đầu của hắn.

Thái Thượng nói xong, bấm ngón tay tính toán rồi gật đầu: "Chuyện này vẫn còn thiếu thời cơ, trước tiên bố hạ trận pháp là được..." Dứt lời, Thái Thượng bay lên không trung, bố trí một tòa trận pháp bao phủ ngọn núi này, ẩn giấu nó đi, đợi đến khi thời cơ chín muồi sẽ quay lại lập đạo trường.

Làm xong, Thái Thượng hài lòng gật đầu, liếc nhìn tình hình nơi này một chút rồi tiếp tục hướng về Thiên trụ Bất Chu Sơn.

Trung Ương đại lục tuy là nơi có nhiều cơ duyên nhưng không phải chỗ nào cũng có.

Như cơ duyên gặp được dược liệu luyện đan đỉnh cấp như Cửu Chuyển Huyền Kim Hoa và Thanh Tâm Thảo thì hơn một ngàn năm qua hắn không gặp lại lần nào nữa.

Còn về linh bảo hay linh vật khác cũng không thấy tăm hơi.

Tuy nhiên Thái Thượng không quá để tâm, đã là cơ duyên thì không thể cưỡng cầu, cứ thuận theo tự nhiên.

Thái Thượng không bận tâm những thứ đó, chậm rãi tiến về Bất Chu Sơn.

Với tốc độ hiện tại, khoảng hơn hai ngàn năm nữa là hắn có thể đến được Thiên trụ Bất Chu Sơn.

Những năm qua, Thái Thượng chưa từng lơ là việc tham ngộ,

nhưng lúc này thứ hắn tham ngộ là làm sao để chém đứt tương lai, khiến bản thân thực sự thoát khỏi dòng trường hà thời không để bước vào cảnh giới viên mãn.

Nhờ tu vi đã tấn thăng Đại La Kim Tiên hậu kỳ nên việc tham ngộ trường hà thời không và chém đứt tương lai của hắn đã thuận lợi hơn nhiều, thu hoạch được không ít.

Tuy nhiên muốn thực sự bước vào cảnh giới viên mãn thì trong thời gian ngắn không thể thực hiện được.

Thái Thượng không để ý, vừa đi vừa tham ngộ, vừa thu thập những linh thực và thiên tài địa bảo lọt vào mắt xanh.

Thời gian thấm thoắt thoi đưa, chớp mắt đã ba ngàn năm trôi qua.

Do Thái Thượng vừa đi vừa nghỉ nên lúc này cuối cùng cũng đã đến khu vực Thiên trụ Bất Chu Sơn, đứng dưới chân núi.

Thái Thượng ngẩng đầu nhìn Thiên trụ Bất Chu Sơn không thấy đỉnh, dù hắn có đạm nhiên vô vi đến đâu thì lúc này cũng không khỏi lộ vẻ kinh ngán, cảm thán trước sự tồn tại huyền diệu hạo hãn như thế.

"Hảo một Bất Chu Sơn, hảo một xương sống của Phụ thần.

Thiên trụ, cột chống trời..." Thái Thượng tán thán.

Thiên trụ đúng như tên gọi, là cột chống trời, nối liền trời đất, chống đỡ càn khôn.

Chính nhờ có Thiên trụ mà sau khi Bàn Cổ ngã xuống, Hồng Hoang mới có thể dần hình thành và ổn định như ngày nay.

Hiện nay thế giới Hồng Hoang đã định hình, Thiên trụ Bất Chu Sơn đã thực sự trở thành cột trụ của trời đất, tuy nối liền trời đất nhưng không còn cần phải gánh vác việc giữ cho trời đất không sụp

xuống như xưa.

Tuy nhiên Bất Chu Sơn vẫn cực kỳ quan trọng, nếu nó bị phá vỡ, ngân hà ngoài chín tầng trời sẽ đổ ập xuống, gây tai họa cho Hồng Hoang.

Có thể nói Bất Chu Sơn là một trong những điểm mấu chốt quan trọng nhất trong Hồng Hoang.

Dưới chân Bất Chu Sơn thuộc Trung Ương đại lục của Hồng Hoang, Thái Thượng nhìn mây mù bao quanh, linh khí nồng đậm thành sương che khuất phần lớn thân núi, khiến Bất Chu Sơn lúc này trông ẩn hiện đầy thần bí.

Cộng thêm luồng uy áp Bàn Cổ khổng lồ khiến Bất Chu Sơn sừng sững như một tôn tồn tại vô thượng đứng đó.

"Ong!" Đột nhiên, trong thức hải Thái Thượng khẽ chấn động, chính là mảnh vỡ màu thanh sắc truyền đến dao động, như đang chỉ dẫn cơ duyên cho hắn, báo rằng trên Bất Chu Sơn sẽ có cơ duyên không nhỏ.

Ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm tỏa ra thanh quang nhạt, ý vị huyền diệu lan tỏa, dung hợp làm một với thiên địa, đạo hòa thiên địa hợp.

"Xem ra chuyến hành trình Bất Chu Sơn lần này sẽ thu hoạch không nhỏ..." Thái Thượng khẽ cười một tiếng, chân đạp tường vân, chậm rãi bay lên Bất Chu Sơn.

Thái Thượng chậm rãi phi hành, uy áp Bàn Cổ trên Bất Chu Sơn quả thực không nhỏ.

Tuy nhiên áp lực này chỉ dành cho những ai dưới Đại La Kim Tiên, còn với Đại La Kim Tiên thì có thể bỏ qua.

Thái Thượng vốn là Thái Thanh Thái Thượng - một trong những nguyên thần của Bàn Cổ, nên không hề thấy áp lực, ngược lại còn

cảm thấy một sự thân thiết do cùng nguồn gốc.

"Trải qua hàng chục vạn nguyên hội diễn biến mà uy áp vẫn như thế, quả nhiên không đơn giản..." Thái Thượng lộ vẻ nghiêm nghị, chậm rãi nói.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên Bất Chu Sơn, đôi mắt trong trẻo phản chiếu thiên địa.

Hắn thúc giục tường vân lướt đi cực nhanh, trong nháy mắt đã vượt qua hàng triệu dặm.

Thái Thượng tiếp tục phi hành, nửa tháng sau mới vừa vặn đến được lưng chừng núi.

Trong nửa tháng này, Thái Thượng đã tăng tốc đến mức tối đa, nếu không thì dù có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng khó lòng lên tới đây nhanh như vậy.

Đến lưng chừng núi, Thái Thượng tản đi tường vân, chậm rãi hạ xuống.

Tuy ở đây không có dao động cơ duyên hay bảo vật gì lọt vào mắt, nhưng là lưng chừng Bất Chu Sơn, sau này vào một thời điểm nào đó chắc chắn sẽ đản sinh bảo vật.

Tuy nhiên hiện tại nơi này chưa có gì kỳ lạ.

Thái Thượng chậm rãi đi một vòng rồi đến một động phủ thiên nhiên.

Nhìn động phủ trống không, Thái Thượng lộ vẻ suy tư, sau đó mỉm cười quay người rời đi.

Tại một nơi khác ở lưng chừng núi, sau này sẽ là nơi mọc của cây Ba Tiêu đầu tiên, nhưng lúc này cũng chưa có gì, đơn giản vì thời cơ chưa tới!

Thái Thượng không quá để tâm, thời gian còn sớm, bảo vật chưa hiện thế cũng là lẽ thường.

Chuyến này hắn đến chỉ là muốn chiêm ngưỡng trước cảnh tượng của những địa danh nổi tiếng sau này.

Hiện tại do thời cơ còn sớm nên nơi đây có chút hoang lương, mang theo hơi thở thương mang cổ xưa.

Chương 14

Thái Thượng đi hết vòng lưng chừng núi cũng mất vài tháng, đó là do hắn đi nhanh, nếu không với sự rộng lớn của Bất Chu Sơn thì phải mất vài năm mới đi hết được.

Rời khỏi lưng chừng núi, Thái Thượng trực tiếp hướng về đỉnh Bất Chu Sơn.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn là Tam Thập Tam Thiên, xa hơn nữa là đại hải tinh thần chu thiên, rồi đến Thiên Ngoại Thiên, ra khỏi Thiên Ngoại Thiên chính là thế giới Hỗn Độn.

Vậy nên Bất Chu Sơn thực sự nối liền trời đất.

Nếu không có tu vi Đại La Kim Tiên, ngay cả Thái Ất Kim Tiên muốn lên đến Tam Thập Tam Thiên cũng phải mất mười mấy năm.

Còn muốn đến Thiên Ngoại Thiên hay thế giới Hỗn Độn thì Thái Ất Kim Tiên phải mất hàng chục năm.

Tu sĩ dưới Thái Ất Kim Tiên còn tốn thời gian gấp nhiều lần.

Với Đại La Kim Tiên như Thái Thượng, muốn đến Thiên Ngoại Thiên cũng mất mười mấy năm nếu bay hết tốc lực.

Thái Thượng vừa suy tính vừa thúc giục tường vân bay vút lên, vượt qua ức vạn dặm không trung, đỉnh núi Bất Chu đã ở ngay trước mắt.

Lúc này Thái Thượng một mặt khống chế tường vân, một mặt đắm mình trong tham ngộ.

Đại đạo chi âm của 【Vô Vi Bản Nguyên Kinh】 luôn vang vọng trong thức hải giúp hắn tham ngộ kỹ lưỡng.

Ngoài ra, Thái Thượng cũng đang tham ngộ phần Đan đạo trong truyền thừa của mình.

Đã là truyền thừa lại là đại đạo phụ tu, hắn tự nhiên phải tu luyện cho tốt.

Kỹ nhiều không vướng thân, tham ngộ thêm một đường đại đạo tự nhiên không có hại gì.

Sau này khi vấn đỉnh cảnh giới Hỗn Nguyên, sự so bì chính là ở việc lĩnh ngộ đại đạo, nếu có thêm một đạo trong mình thì sẽ có thêm thủ đoạn, đó là chuyện tốt.

Hắn nhanh chóng tham ngộ Đan đạo, mượn trợ giúp từ 【Vô Vi Bản Nguyên Kinh】 và sự hiểu biết về Vô Vi chi đạo của bản thân để ấn chứng các chí lý đại đạo và thủ pháp luyện đan, tiến triển rất nhanh.

Vì là đạo truyền thừa nên việc thấu hiểu nhanh hơn thần ma bình thường cũng là điều dễ hiểu.

Cứ thế vài tháng sau, Thái Thượng thu lại tâm thần, tạm dừng tham ngộ.

Lúc này, hắn đã đặt chân lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Thái Thượng chậm rãi hạ xuống, ánh mắt quét qua vùng đất rộng lớn bao la không thấy bờ bến này.

"Đỉnh Bất Chu Sơn vẫn là một mảnh hoang lương, dù đã qua hàng chục vạn nguyên hội diễn biến cũng không thay đổi được bao nhiêu..." Thái Thượng khẽ động tâm, chậm rãi nói.

Tuy Bất Chu Sơn là đệ nhất sơn của Hồng Hoang nhưng trên đỉnh núi ngoài sự rộng lớn ra thì chẳng có gì mới lạ.

Nếu không phải mảnh vỡ thanh sắc trong thức hải có chút rung

động cùng một tia cảm ứng trong lòng, Thái Thượng cũng không nghĩ nơi này có cơ duyên.

Thái Thượng lần theo sự dẫn dắt của mảnh vỡ thanh sắc, đi về một hướng.

Chỉ trong nháy mắt vượt qua hàng chục vạn dặm, Thái Thượng dừng chân trước một động phủ rộng khoảng trăm dặm.

"Cơ duyên chính là ở đây..." Thái Thượng mỉm cười bước vào bên trong.

Trên đỉnh núi Bất Chu, trong một động phủ. "Ông!" Đột nhiên, một luồng sóng gợn như mặt nước lăn tăn chậm rãi khuếch tán ra xung quanh, ngăn cản bước chân của Thái Thượng. "Thiên nhiên trận pháp..." Thái Thượng thần sắc túc nhiên, trong miệng chậm rãi thốt lên, trong đôi mắt hiện lên quỹ tích của đại đạo, phảng phất như nhìn thấu dòng sông thời không, sự diễn biến của đại đạo.

Vài nhịp thở sau, quy tắc đại đạo trong mắt Thái Thượng mới dần dần tiêu tán, khôi phục vẻ thanh minh, ánh chiếu thiên địa thương khung. "Oanh!" Tòa trận pháp này không thể ngăn cản được hắn, hắn phất tay một cái, không tự mình ra tay mà trực tiếp lấy Huyền Hoàng Bảo Tháp nện xuống.

Chỉ nghe một tiếng sấm rền, sau đó tòa thiên nhiên trận pháp kia ầm vang vỡ vụn.

Khi Thái Thượng nhìn thấy bảo vật phía sau trận pháp, ánh mắt tức khắc sáng rực lên. "Quả nhiên là đại cơ duyên, đại tạo hóa..." Thái Thượng khẽ cười một tiếng, thần quang trong đôi mắt càng thêm rực rỡ.

Hắn chậm rãi lướt qua ba kiện bảo vật trong động phủ, một cây trúc xanh mười hai đốt sinh trưởng ở chính giữa động phủ, tỏa ra khí

tức vượt xa Thanh Tâm Thảo.

Tâm thần Thái Thượng lập tức được luồng khí tức này làm cho bình tĩnh lại, ẩn ẩn có dấu hiệu đột phá tâm cảnh. "Hảo cho một gốc linh căn Khổ Trúc..." Thần thức Thái Thượng quét qua, liền đã biết rõ tên gọi của gốc linh căn này.

Hắn truy tầm trong dòng sông thời không, hiểu rõ mọi chuyện về Khổ Trúc.

Là một trong mười đại tiên thiên linh căn, phẩm cấp của Khổ Trúc tự nhiên không cần bàn cãi, thuộc hàng thượng phẩm tiên thiên linh căn, có thể hiệp trợ tu sĩ thanh tĩnh tâm thần, minh ngộ đại đạo, giúp tham ngộ đại đạo chí lý và tinh nghĩa tốt hơn, cũng không cần lo lắng sẽ xuất hiện sai sót làm loạn tâm thần.

Loại linh căn này trong Hồng Hoang chỉ có duy nhất một cây, nếu không cũng không thể liệt vào hàng mười đại linh căn Hồng Hoang.

Ánh mắt Thái Thượng dừng lại thật lâu trên thân Khổ Trúc mười hai đốt, sau đó chuyển sang phía bên trái.

Tại đó có một hố dịch ngọc màu vàng rộng chưa đầy bán trượng, trong lòng hắn tức khắc truyền đến một luồng ba động mãnh liệt. "Bàn Cổ Ngọc Tủy!" Thái Thượng thần sắc hơi lẫm liệt, trầm giọng nói.

Đối với kiện bảo vật này, hắn tự nhiên không hề xa lạ.

Sau khi Bàn Cổ vẫn lạc, thân hóa vạn vật, mà một bộ phận nhỏ cốt tủy này vì không diễn hóa thành thứ khác nên tồn lưu tại đây, chờ đợi hữu duyên nhân đến hấp thu mang đi.

Mà Thái Thượng, với tư cách là người đứng đầu Tam Thanh do nguyên thần Bàn Cổ hóa thành, Thái Thanh Thái Thượng lúc này đi tới nơi đây, tự nhiên chính là người có duyên.

Cộng thêm sự dắt dẫn và cảm ứng trong lòng, hắn càng thêm khẳng định không sai vào đâu được. "Chuyện này chẳng lẽ là trong minh minh tự có thiên ý?" Thái Thượng đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên cửu thiên, lẩm bẩm trong miệng.

Giữa đôi bên, một uống một ăn, chẳng lẽ đều là thiên ý?

Nhưng lúc này đã gặp được, bất luận thế nào, Thái Thượng cũng tuyệt đối không để nó lại nơi này.

Bởi lẽ Bàn Cổ Ngọc Tủy này không chỉ có tác dụng to lớn với thần ma hay tu sĩ phổ thông, mà đối với một trong các nguyên thần Bàn Cổ như hắn, tác dụng lại càng lớn lao hơn.

Bàn Cổ Ngọc Tủy là một bộ phận cấu thành thân thể Bàn Cổ, Thái Thượng lại là một phần ba nguyên thần, nguyên thần kết hợp với cấu thành thân thể sẽ giúp nhục thân của Thái Thượng đạt được lợi ích khổng lồ, từ đó càng dễ dàng thể ngộ cảnh giới và đại đạo của Bàn Cổ.

Hơn nữa, có thêm sức mạnh nhục thân, đại đạo của Thái Thượng cũng sẽ càng thêm khế hợp thiên địa và bản thân.

Cho nên nói, Bàn Cổ Ngọc Tủy này hắn vô luận thế nào cũng không thể bỏ qua.

Việc này đã liên quan đến đại đạo bản thân, Thái Thượng tự nhiên không thể lỡ mất, vô vi nhi vô bất vi, phương mới là đại đạo chân lý.

Sau khi suy tư ngàn vạn, Thái Thượng một lần nữa dời ánh mắt khỏi Bàn Cổ Ngọc Tủy, rơi xuống kiện bảo vật cuối cùng trong ba kiện ở động phủ.

Đó là một hạt sen to bằng bàn tay, toàn thân trắng như ngọc, đạo vận lưu chuyển bên trên, khí tức đại đạo nồng đậm tinh thuần.

Chỉ có điều, trên hạt sen trắng ngọc này có một vết rạn kinh tâm

động phách, kéo dài từ đầu đến cuối, từng sợi bản nguyên chi khí từ đó tràn ra, phiêu tán trong động phủ, sau đó lại bị Khổ Trúc hấp thu vào trong linh căn.

Chương 15

"Lại là Tịnh Thế Bạch Liên..." Thái Thượng nhìn hạt sen trắng ngọc kia, thần sắc có chút kinh ngạc, Thái Thanh ấn ký nở rộ quang hoa rực rỡ. "Ông!" Tay Thái Thượng khẽ động, thấy hạt sen trắng ngọc kia từ từ bay về phía hắn, lơ lửng trong lòng bàn tay.

Từng sợi khí trắng mịt mù tán phát từ vết nứt của hạt sen, một luồng khí tức bản nguyên tinh thuần lập tức lan tỏa trong hư không.

Thái Thượng thấy vậy, tay kết vài thủ ấn huyền ảo tối tăm mang theo khí tức tuyên cổ vĩnh hằng, đánh nhập vào trong hạt sen trắng ngọc.

Ngay sau đó, trên vết rạn hiện lên từng đạo kim mang, chậm rãi bù đắp vết nứt này.

Tuy không thể nhất thời xóa sạch hoàn toàn vết rạn, nhưng lúc này Thái Thượng ra tay, hạt sen Tịnh Thế Bạch Liên tạm thời sẽ không bị thất thoát bản nguyên chi khí nữa, có thể dần dần bình ổn lại. "Ông!" Thái Thanh ấn ký giữa lông mày Thái Thượng đột nhiên lóe lên thần quang, một luồng thanh quang bắn ra, rơi vào trong hạt sen Tịnh Thế Bạch Liên.

Sau đó hắn đưa tay chộp vào hư không phía sau hạt sen, truy tìm trong dòng sông thời không để tìm hiểu biến cố đã xảy ra với nó.

Đối với hạt sen Tịnh Thế Bạch Liên này, Thái Thượng với tư cách là người đứng đầu Tam Thanh vẫn hiểu rõ.

Thuở xưa thời kỳ Hỗn Độn, một trong các pháp bảo của Bàn Cổ là Hỗn Độn Thanh Liên vốn sinh ra năm hạt sen.

Sau đó Bàn Cổ khai thiên, Hỗn Độn xảy ra biến cố, Hỗn Độn

Thanh Liên tan vỡ diễn hóa thành tiên thiên linh bảo, lá sen hóa thành Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ, đài sen là chí bảo Càn Khôn Đỉnh, các bộ phận khác cũng bắt đầu diễn hóa thành các tiên thiên linh bảo khác.

Còn năm hạt sen của Hỗn Độn Thanh Liên, theo Thái Thượng được biết, chính là Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên sau này.

Còn hạt sen trắng ngọc này chính là Tịnh Thế Bạch Liên.

Nhưng tại sao nó chưa diễn hóa, lại còn xuất hiện vết rạn, bản nguyên thụ tổn, Thái Thượng liền không rõ, cho nên lúc này mới bắt đầu truy tìm. ... "Oanh!" Trong thức hải truyền đến một tiếng vang ầm ầm, sau đó Thái Thượng nhìn thấy cảnh Bàn Cổ khai thiên, Thanh Liên tan vỡ, diễn hóa ba ngàn tiên thiên linh bảo.

Sau đó, năm hạt sen thoát ly ra, bay vào trong Hồng Hoang rồi biến mất.

Ngay khi hạt sen Tịnh Thế Bạch Liên vừa định tiến vào Hồng Hoang, một hòn đá hỗn độn đã va quệt làm rách hạt sen, mang đi một tia bản nguyên, từ đó hạt sen Tịnh Thế Bạch Liên biến thành bộ dạng như Thái Thượng đã thấy. "Ông!" Thái Thượng thu hồi thần thức, đại thủ thu về từ dòng sông thời không, nhìn hạt sen Tịnh Thế Bạch Liên trong tay khẽ thở dài: "Cảnh ngộ lại như vậy.

Nhưng đã rơi vào tay ta, định sẽ khôi phục bản nguyên Tịnh Thế Bạch Liên, tái hiện lại hàng ngũ thập nhị phẩm..." Thái Thượng nói xong liền thu hạt sen Tịnh Thế Bạch Liên lại.

Làm xong tất cả, Thái Thượng đi tới bên hố Bàn Cổ Ngọc Tủy, chậm rãi khoanh chân ngồi xuống, định bắt đầu hấp thu.

Còn linh căn Khổ Trúc, đợi sau khi hắn hấp thu xong Bàn Cổ Ngọc

Tủy rồi hãy tính tiếp. ...

Trên đỉnh núi Bất Chu, trong động phủ.

Thái Thượng khoanh chân ngồi trước Bàn Cổ Ngọc Tủy, phất tay bố hạ cấm chế tại cửa động, lúc này mới nhìn về phía Bàn Cổ Ngọc Tủy một lần nữa. "Ông!" Tay Thái Thượng khẽ nâng lên, mang theo vô số đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc ba động.

Mỗi cử động đều ám hợp diệu ý đại đạo, thân dữ đạo hợp, đạo dữ thiên địa hợp, chính là như vậy.

Đôi mắt hắn như bầu trời quang đãng, trong đó pháp tắc đại đạo đan xen ngang dọc, kéo dài đến tận cùng đại đạo.

Một luồng khí tức tuyên cổ thương khung lan tỏa, tay hắn kết thủ ấn huyền ảo đánh vào trong Bàn Cổ Ngọc Tủy.

Mỗi một thủ ấn đều mang theo tia khí tức thời không, nhưng thời không lại không thể trói buộc những thủ ấn này, chúng đã nhảy thoát ra ngoài.

Lúc này có từng sợi khí tức thời không là bởi vì Thái Thượng chưa hoàn toàn chém đứt tương lai, đây cũng là mấu chốt để hắn bước vào cảnh giới Viên Mãn.

Tuy nhiên những điều này đối với hắn hiện tại mà nói vấn đề không lớn, nên hắn cũng không để ý. "Bành!" Theo thủ ấn của Thái Thượng đánh vào, trong Bàn Cổ Ngọc Tủy dâng lên từng sợi kim mang, tương hỗ chiếu rọi với thanh quang trên người Thái Thượng, đồng xuất một nguồn. "Ông!" Khoảnh khắc tiếp theo, hư không rung động, toàn bộ kim mang kia đều nhập vào Thái Thanh ấn ký giữa lông mày Thái Thượng. "Oanh!" Một luồng khí tức đại đạo mênh mông tinh thuần từ trên người Thái Thượng tán phát ra, hắn từ từ bay lên, y phục không gió tự bay, mái tóc hơi rối bời lúc này dẫn động từng sợi

quỹ tích trong hư không.

Đôi mắt Thái Thượng đóng mở tràn ngập kim mang rực rỡ, vô số pháp tắc đại đạo đan xen bên trong, Thái Thanh ấn ký giao thoa giữa thanh mang và kim mang, cực kỳ lộng lẫy chói mắt.

Thái Thượng phất tay, Bàn Cổ Ngọc Tủy từ từ bay lên lơ lửng trước mặt hắn, sau đó dần dần phân giải, chậm rãi tiến vào cơ thể Thái Thượng, được hắn hấp thu. "Ông!" Thân thể Thái Thượng chấn động, hắn chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu chuyên tâm tham ngộ và hấp thu Bàn Cổ Ngọc Tủy.

Trên thiên linh, xích hồng sắc khánh vân chậm rãi hiện ra, trong đó có ba đóa sen đỏ thắm, trên đó có ngũ khí Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ quấn quýt, tỏa ra từng trận khí tức đại đạo. "Oanh!" Một tiếng sấm vang lên, một tòa kim tháp lơ lửng trên khánh vân, tỏa xuống từng đạo huyền quang vàng óng bao bọc quanh thân Thái Thượng, thủ hộ lấy hắn.

Thái Thượng lúc này tâm thần thanh minh, bắt đầu nhanh chóng tham ngộ và hấp thu.

Trong thức hải, đại đạo chi âm của Vô Vi Bản Nguyên Kinh chậm rãi vang lên. "Đạo khởi tự nhiên nhi nhiên, sinh hồ Thái Vô chi tiên, khởi hồ vô nhân, kinh lịch thiên địa, thủy chung bất khả xưng tái..." "Cùng thủ vô cùng, cực hồ vô cực dã, dữ đại đạo nhi luân hóa, dữ thiên địa nhi lập căn, bố khí vu thập phương, bão đạo đức chi chí thuần, hạo hạo đãng đãng, bất khả danh dã..." "Nhất giả Đạo dã, nhất tại thiên địa ngoại, nhập tại thiên địa gian, đãn vãng lai thiên địa tự nhiên chi trung nhĩ..." "Nhất tán hình vi khí, hoặc ngôn hư vô, hoặc ngôn tự nhiên, hoặc ngôn vô danh, giai đồng nhất nhĩ..." Từng đạo đại đạo chi âm vang lên giúp Thái Thượng nhanh chóng chìm vào trạng thái tham ngộ, sau đó bắt đầu tỉ mỉ phân giải, phối hợp với Bàn Cổ

Ngọc Tủy, cảnh giới của Thái Thượng lúc này lại có một tia buông lỏng. "Ông!" Trong thức hải, mảnh vỡ màu xanh kia tỏa ra thanh quang nhạt, hiệp trợ Thái Thượng tham ngộ đại đạo chí lý và tinh nghĩa của Vô Vi Bản Nguyên Kinh.

Thái Thượng lúc này không quan tâm đến thứ khác, nhất tâm tham ngộ, một bên khác cũng đang nhanh chóng hấp thu Bàn Cổ Ngọc Tủy, tăng cường cường độ nhục thân để khế hợp với đại đạo của mình.

Vì cả hai đều là một bộ phận của cơ thể Bàn Cổ, đồng xuất một nguồn, nên tốc độ và mức độ hấp thu Bàn Cổ Ngọc Tủy của Thái Thượng nhanh hơn và khế hợp hơn hẳn so với thần ma tầm thường.

Là người đứng đầu Tam Thanh, cộng thêm tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cường độ nhục thân của Thái Thượng vốn đã cực kỳ cường hãn, lần này có thêm Bàn Cổ Ngọc Tủy tương trợ sẽ đạt được sự đột phá về chất. ...

Cùng với việc hấp thu và tham ngộ, một dòng sông bạc uốn lượn trước mặt Thái Thượng, chính là dòng sông thời không.

Lúc này, trong đoạn thời gian tương lai, một đạo hư ảnh chậm rãi hiện ra, xa xa tương ứng với Thái Thượng.

Từng sợi sức mạnh thời không dâng lên dung nhập vào hư ảnh này, sau đó hư ảnh dần dần bóc tách khỏi đoạn thời gian tương lai.

Thái Thượng lúc này cách việc chém đứt đoạn thời gian tương lai chỉ còn bước cuối cùng.

Chỉ cần triệt để chém đứt, siêu thoát khỏi dòng sông thời không, hắn liền có thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn.

Khi đó, hắn chỉ cần tu luyện đại đạo chí lý của cảnh giới này đến mức viên mãn là có thể vấn đỉnh thiên địa cao hơn: Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Tuế nguyệt như cát bụi, như dòng nước chảy, không kể ngày đêm.

Trong chớp mắt, đã có hơn ba Nguyên hội lặng lẽ trôi qua.

Bàn Cổ Ngọc Tủy đã được Thái Thượng hấp thu hoàn thành từ hơn hai Nguyên hội trước, lúc này hắn đang hướng tới cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn mà phát động xung kích.

Nhờ hấp thu Bàn Cổ Ngọc Tủy, Thái Thượng lúc này đã có một chân bước vào cảnh giới Viên Mãn, còn chân kia chính là khiến thân ảnh trong dòng sông thời không thoát ly hoàn toàn.

Chương 16

"Ông!" Trong dòng sông thời không, hư ảnh từ từ bay lên mang theo những gợn sóng thời không, vô số pháp tắc thời gian và không gian đan xen quấn quýt muốn trói buộc hư ảnh này.

Nhưng có những điểm thanh mang hiện lên ngăn đoạn các pháp tắc đó, để hư ảnh tiếp tục bay lên. "Đông!" Một tiếng chuông đại đạo vang lên trong thức hải Thái Thượng, hắn đột nhiên mở mắt.

Trong đôi mắt trong vắt hiện ra pháp tắc Vô Vi đại đạo quấn quanh, diễn hóa thiên địa huyền diệu.

Hắn điểm một chỉ, một luồng vô hình lực quét ra, cách đoạn mọi sức mạnh thời không, rơi lên trên đạo hư ảnh kia. "Ông!" Hư ảnh chấn động, lập tức hóa thành một đạo lưu quang nhập vào Thái Thanh ấn ký.

Thái Thượng kết thủ ấn rồi đẩy ra, Vô Vi pháp tắc quét qua đánh tan dòng sông thời không, biến mất trong hư không.

Làm xong tất cả, Thái Thượng chậm rãi thu hồi hai tay, trên khuôn mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười nhẹ, khẽ nói: "Cuối cùng cũng siêu thoát dòng sông thời không, bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn..." Trải qua hơn ba Nguyên hội thời gian, nhờ sức mạnh của Bàn Cổ Ngọc Tủy, Thái Thượng cuối cùng cũng bước vào Đại La Kim Tiên Viên Mãn.

Hắn tỉ mỉ cảm nhận một phen, ngoài mức độ pháp lực bản thân, chính là mức độ chưởng khống và lý giải pháp tắc đại đạo cùng thiên địa quy tắc.

Những thứ khác cũng có sự thăng tiến.

Một lúc lâu sau, tâm thần Thái Thượng quay về, ánh mắt chuyển sang cây trúc xanh mười hai đốt kia. "Tiếp theo, đến lượt linh căn Khổ Trúc..." Thái Thượng nói đoạn, tay khẽ động, Khổ Trúc từ từ bay đến lơ lửng trước mặt.

Hắn đánh ra vô số pháp lực, trong tay dâng lên hai đoàn hỏa diễm, kết thủ ấn huyền ảo phức tạp bắt đầu luyện chế. ...

Trong động phủ, hỏa diễm màu xanh rực rỡ bốc lên, một luồng nhiệt độ khiến người ta phải rùng mình lập tức tỏa ra.

Thái Thượng dành vài thiên niên kỷ, trước tiên luyện chế mười hai đốt trúc một phen, sau đó lại tế ra tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh để luyện chế phần cuối cùng, giúp nó càng thêm cường hãn.

Khổ Trúc vốn là một trong mười đại linh căn, là tiên thiên chi vật cực kỳ khó đắc, cộng thêm Càn Khôn Đỉnh luyện chế thành pháp bảo, sẽ có thể đạt đến mức độ cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Bởi lẽ những dược liệu Thái Thượng thêm vào lúc này đều là tiên thiên dược liệu hiếm có, có thể tăng cường công hiệu và uy lực của Khổ Trúc. "Ông!" Trong đỉnh, thanh quang Càn Khôn lấp lánh, khí tức Càn Khôn mênh mông quét ra, hỏa quang lấp lánh.

Thái Thượng nhanh chóng đánh ra thủ ấn, luyện chế thần tốc.

Lần này Thái Thượng cũng là đang ấn chứng luyện khí chi đạo của mình.

Những lĩnh ngộ về luyện chế trước đây cộng thêm sự thôi diễn của bản thân khiến trình độ của hắn đã không còn thấp.

Dĩ nhiên, so với Thượng Thanh người vốn kế thừa đạo này thì khó bì kịp, nhưng đặt trong Hồng Hoang cũng coi là bất phàm. "Oanh!" Trong Càn Khôn Đỉnh liên tục truyền ra tiếng nổ vang, khí tức tiên thiên ngày càng mênh mông.

Ngoại quan Khổ Trúc không thay đổi nhiều, vẫn là mười hai đốt trúc xanh, nhưng lúc này không còn là linh căn chi thể nữa mà là pháp bảo chi thể.

Thái Thượng vẫn tiếp tục thêm dược liệu, khí tức không ngừng thăng tiến.

Càn Khôn Đỉnh ngưng tụ sức mạnh Càn Khôn, cộng thêm Thái Thượng dẫn động sức mạnh thiên địa và pháp tắc không ngừng rót vào, tăng cường uy lực của Khổ Trúc.

Không biết đã trôi qua bao lâu, có thể là vạn năm, mười vạn năm, cũng có thể là triệu năm, khí tức trong đỉnh dần bình ổn, thanh quang cũng dần thu liễm vào trong.

Thái Thượng đánh thủ ấn cuối cùng vào đỉnh rồi dần thu tay về, hỏa diễm màu xanh lướt qua lòng bàn tay rồi biến mất không dấu vết.

Hắn tĩnh lặng chờ đợi. "Ông!" Một lúc lâu sau, Càn Khôn Đỉnh rung lắc dữ dội, một đạo thanh quang phóng thẳng lên trời xuyên thấu động phủ, trực đạt tam thập tam thiên.

Thái Thượng phất tay ngăn đoạn đạo thanh quang này, sau đó thu hồi Càn Khôn Đỉnh vào hư không, chỉ để lại một cây trúc xanh mười hai đốt lơ lửng. "Cực phẩm tiên thiên linh bảo, Khổ Trúc!" Thái Thượng khẽ cười, tay động một cái, Khổ Trúc bay vào lòng bàn tay.

Tiên thiên linh căn đã được Thái Thượng luyện chế thành cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Ngoài công hiệu thanh tâm minh ngộ tâm thần được nâng cao, cả tấn công và phòng ngự cũng tăng lên không ít.

Dù sao cực phẩm tiên thiên linh bảo vốn dĩ không tầm thường.

Hắn quan sát kỹ một hồi mới hài lòng thu lại.

Làm xong mọi việc, Thái Thượng chậm rãi đứng dậy, đưa mắt nhìn sâu vào động phủ một lượt, không phát hiện thêm gì khác mới thu hồi tầm mắt.

Sau đó hắn bấm ngón tay tính toán, lẩm bẩm: "Đã hơn một Nguyên hội rồi sao, cũng đến lúc rời khỏi núi Bất Chu..." Dứt lời, Thái Thượng đã biến mất, khi xuất hiện lại đã ở khu vực lúc mới đến.

Nhìn đỉnh núi Bất Chu rộng lớn, hắn nở một nụ cười rồi cưỡi tường vân chậm rãi hạ xuống chân núi.

Tốc độ hạ xuống không hề chậm, Thái Thượng lúc này đã là Đại La Kim Tiên Viên Mãn, trong nháy mắt vượt qua hàng triệu dặm.

Một tháng rưỡi sau, hắn đã tới lưng chừng núi, lượn một vòng quanh đó rồi tiếp tục xuống chân núi.

Thêm một tháng nữa, Thái Thượng rốt cuộc đã trở lại chân núi Bất Chu. "Chuyến đi núi Bất Chu này thu hoạch rất lớn, không uổng công kiên định đi một chuyến..." Thái Thượng nhìn núi Bất Chu sương mù bao quanh, linh khí ngưng kết, đôi mắt như bầu trời trong phản chiếu cả ngọn núi chống trời đứng vững giữa đất trời vào trong đồng tử.

Chuyến này hắn hấp thu Bàn Cổ Ngọc Tủy, nhờ sức mạnh đó cộng thêm tham ngộ của bản thân cuối cùng đã bước vào cảnh giới Đại La Viên Mãn.

Vì hắn cố ý dừng lại khi đã đạt mức viên mãn, nên hiện tại trong tay vẫn còn hai phần Bàn Cổ Ngọc Tủy to bằng bàn tay.

Những thứ này hắn định mang về Đông Côn Luân, khi đó Ngọc Thanh và Thượng Thanh cũng có thể đắc được không ít tạo hóa.

Ngoài ra, hắn còn có được Khổ Trúc, lại nhờ Càn Khôn Đỉnh luyện thành cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Tuy tiêu tốn không ít dược liệu quý giá nhưng đổi lấy một kiện pháp bảo đỉnh tiêm cũng là cực kỳ khó đắc.

Còn hạt sen Tịnh Thế Bạch Liên bị tổn hại bản nguyên cũng là một thứ đầy tiềm lực, chỉ cần bồi dục tốt khôi phục bản nguyên, để nó diễn hóa hoàn chỉnh thành liên đài, tương lai lại là một kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Tuy quá trình này sẽ rất dài nhưng đối với Thái Thượng thì không quan trọng, đợi sau khi hắn lập đạo trường là có thể bắt đầu bồi dục.

Thu hoạch được ba kiện bảo vật này thực sự là tạo hóa của hắn, bất kỳ kiện nào trong đó nếu đặt ở Hồng Hoang đều có thể khiến vô số thần ma tranh đoạt.

Một mình hắn chiếm cả ba, cơ duyên quả thực vô cùng lớn.

Nhưng chuyện cơ duyên không thể cưỡng cầu, cơ duyên thuộc về Thái Thượng thì người khác tự nhiên không cách nào có được, nếu không ba kiện bảo vật này cũng không đợi được hắn đến.

Thái Thượng thu hồi ánh mắt khỏi núi Bất Chu, nhìn về một hướng của đại lục trung tâm, lẩm bẩm: "Cũng đến lúc tiếp tục lên đường..." Dứt lời, hắn biến mất tại chỗ, khi xuất hiện đã ở ngoài trăm vạn dặm.

Thái Thượng đoan tọa trên tường vân, bắt đầu đi về phía đông đại lục trung tâm, tiếp tục du lịch Hồng Hoang.

Trong chớp mắt, vài vạn năm đã lặng lẽ trôi qua.

Tốc độ du lịch của Thái Thượng không nhanh, đại lục trung tâm so với các khu vực khác thì linh thực hay thiên tài địa bảo đều quý giá và khó tìm hơn.

Chương 17

Vì vậy trong vài vạn năm này, những thứ lọt vào mắt xanh đều được hắn thu hết lại.

Việc luyện chế Khổ Trúc giúp hắn hiểu ra việc luyện pháp bảo tiêu hao dược liệu lớn đến mức nào, đó là còn có gốc linh căn làm nền tảng.

Sau này hắn muốn lập đạo trường, chắc chắn phải luyện chế một tòa cung điện, lúc đó tiêu hao sẽ còn khổng lồ hơn, nên hiện tại hắn đang tận lực thu thập dược liệu để chuẩn bị cho tương lai.

Những năm này thu hoạch không nhỏ, hắn thập phần mãn ý.

Tại khu vực phía đông đại lục trung tâm.

Thái Thượng cảm thấy các khu vực khác của Hồng Hoang khó lòng sánh được với đại lục trung tâm lúc này, ngoài linh khí sung túc, linh mạch trân quý, pháp tắc đại đạo rõ nét, thì số lượng và tu vi của sinh linh cùng thần ma ở đây cũng vượt xa những nơi khác.

Trước đây hắn từng đi một đoạn tới phương bắc và phương nam, những nơi đó thần thai tiên thiên sinh ra ít hơn hẳn đại lục trung tâm.

Trong ba ngàn năm qua, hắn đã thấy không ít thần thai tiên thiên ra đời, các sinh linh khác cũng vô cùng đông đúc, khiến đại lục trung tâm hiện ra một cảnh tượng phồn vinh, báo hiệu một thời đại mới sắp đến.

Không chỉ vậy, hắn còn thấy bóng dáng của Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc cùng các chủng tộc tiên thiên cấp thấp hơn vốn đã xuất hiện từ lượng kiếp trước.

Sau hơn mười Nguyên hội diễn biến, thực lực của ba tộc tham

chiến lượng kiếp trước không những khôi phục mà còn tiến xa hơn.

Những năm này, Thái Thượng bắt gặp không ít cao thủ Thái Ất Kim Tiên của ba tộc, tuy chưa thấy Đại La Kim Tiên nhưng hắn cảm giác mỗi tộc ít nhất đều có không dưới ba vị.

Cũng chỉ có thực lực như vậy ba tộc mới có khả năng khuấy động phong vân trong Hồng Hoang tương lai.

Và đến lúc đó, thực lực của họ sẽ còn khủng bố hơn hiện tại nhiều.

Ngoài ba tộc, các chủng tộc tiên thiên cường hãn khác từ lượng kiếp trước như Bạch Hổ và Huyền Vũ đều thương vong thảm trọng, sau đó phải vĩnh trấn Hồng Hoang không còn xuất hiện.

Vì vậy hiện tại xét về tiên thiên chủng tộc, ba tộc Long, Phượng, Kỳ Lân là mạnh nhất.

Các tộc khác dù phát triển liên tục nhưng muốn vượt qua hay thậm chí là sánh ngang cũng là điều không thể. "Những tiên thiên chủng tộc này, nếu không có gì bất ngờ, tương lai chỉ có thể là chủng tộc phụ thuộc dưới trướng ba tộc mà thôi..." Thái Thượng bình tĩnh nhìn các sinh linh tiên thiên chủng tộc qua lại dưới mặt đất, đạm nhiên nói.

Ba tộc không phải chủng tộc tầm thường, sau khi trải qua Hung Thú lượng kiếp, họ càng hiểu rõ tầm quan trọng của thực lực.

Sự ẩn nhẫn lúc này là để bộc phát sau này.

Các tộc khác tuy không bằng ba tộc nhưng ở Hồng Hoang lúc này cũng không hề yếu.

Nếu phân chia và nắm giữ các tộc này trong tay thì đó là một sức mạnh không nhỏ, giúp ích nhiều cho mưu đồ của họ, họ sao lại không làm chứ?

Nghĩ đoạn, Thái Thượng mỉm cười: "Liên quan gì đến ta?" Nói xong, hắn tiếp tục tiến hành, ngồi trên tầng mây, thần thức bao phủ đại địa để tìm kiếm linh vật hoặc dược liệu trân quý.

Lúc này, nếu tu vi không vượt qua Thái Thượng thì tự nhiên không thể phát hiện ra hắn.

Phải biết hắn là người đứng đầu Tam Thanh, nguyên thần cực mạnh, vượt xa tồn tại cùng cấp.

Ngay cả những người cùng cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn cũng khó lòng phát hiện, mà nếu có phát hiện cũng không dám dễ dàng gây hấn, bởi lẽ một vị Đại La Viên Mãn ở Hồng Hoang lúc này có phân lượng rất lớn.

Thái Thượng không để ý nhiều, cứ đi đi dừng lại thu thập, thoắt cái đã qua ngàn năm.

Trên tầng mây đại lục trung tâm.

Thái Thượng nhìn quân đội của ba tộc không ngừng tăng lên trên mặt đất, lộ vẻ suy tư. "Xem ra ba tộc mưu tính các tiên thiên chủng tộc đã không còn xa nữa..." Mái tóc Thái Thượng khẽ bay, hắn đạm nhiên lên tiếng.

Thời gian qua hắn đã thấy vài tộc bắt đầu phụ thuộc ba tộc, tuy ít nhưng đủ để chứng minh ba tộc đã bắt đầu hành động. "Ngày tháng bình yên của Hồng Hoang e là sắp nổi sóng gió rồi..." Dứt lời, thân hình hắn động một cái tiếp tục tiến về phía trước.

Hắn tuy không quan tâm nhưng nếu nổ ra chiến hỏa, tốt nhất đừng kéo đến Đông Côn Luân, còn những thứ khác hắn không sợ.

Bởi lẽ ở Hồng Hoang hiện nay, thần ma có tu vi vượt qua hắn chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Ngoài những vị đó ra, thực lực của ba tộc hắn không để ý tới.

Hắn tiếp tục tiến lên, thần thức quét qua đại địa.

Những năm qua, hắn cảm nhận được hàng chục luồng ba động mạnh mẽ từ những người sắp hóa hình.

Tuy thời cơ chưa tới nhưng nó dự báo những thần ma sắp ra đời đều không đơn giản.

Những người mang lại cảm giác này cho Thái Thượng sau khi hóa hình tu vi ít nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên, thậm chí vài người có thể đạt tới Đại La Kim Tiên dưới sự áp chế của Thiên Đạo hiện tại.

Bởi lẽ áp chế của Thiên Đạo lúc này khác với sự áp chế của Đại Đạo trong lượng kiếp trước, nếu không Thái Thượng đã có thể hóa hình thành tựu Đại La đạo quả ngay từ đầu rồi.

Nhưng may thay, cơ duyên của hắn bất phàm nên cũng đã sớm vấn đỉnh Đại La đạo quả. "Đại lục trung tâm quả nhiên phi phàm..." Trên khuôn mặt bình tĩnh của Thái Thượng đột nhiên hiện lên nụ cười.

Bất thình lình, hắn định hình thân thể, nhìn về một dãy núi cách đó vô số dặm, chân mày khẽ nhướn lên.

Vài nhịp thở sau, chân mày hắn giãn ra, khẽ cười rồi đi về phía dãy núi đó.

Tuy khoảng cách rất xa nhưng hắn cảm nhận được một tia pháp lực ba động từ đó truyền ra.

Mức độ pháp lực và sự dẫn động thiên địa lực đó ít nhất cũng không dưới hắn.

Những thần ma như vậy, từ khi xuất thế tới nay hắn ngoài Càn Khôn Đạo Nhân ra chưa từng gặp ai khác.

Lúc này lòng hiếu kỳ trỗi dậy, hắn định tới quan sát tình hình.

Muốn tìm hiểu sâu hơn về thiên địa thì việc tìm hiểu các sinh linh trong đó cũng là một lựa chọn không tồi.

Một đạo thanh quang lóe lên, vượt qua triệu dặm trong nháy mắt.

Vài ngày sau hắn đã tới gần dãy núi.

Hắn thu liễm khí tức rồi ẩn mình vào hư không để quan sát tình hình bên trong.

Tại đại lục Trung Ương, trên một dãy núi nọ.

"Dao động pháp lực bực này, dẫn động cả Đại đạo pháp tắc cùng thiên địa quy tắc, rất có khả năng không chỉ đơn giản là Đại La Kim Tiên, nếu không có gì sai sót, có lẽ đã bước vào tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên rồi..." "Tồn tại bực này, nếu có thể quan sát cách họ vận dụng pháp tắc cùng chưởng khống thiên địa chi lực, đối với ta mà nói cũng đại hữu bỉ ích.

Đại đạo thù đồ đồng quy, chỉ cần có thể ấn chứng tự thân, liền có thể mượn đó đề thăng thực lực của mình..." Thái Thượng trong lòng ý niệm xoay chuyển, bèn nhìn về phía dãy núi, đôi mắt như bầu trời trong vắt, chiếu rọi thiên địa, ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm tỏa ra thanh quang nhàn nhạt, khí tức trên thân phiếu miểu, phảng phật như dung hợp làm một với thiên địa, lúc này ngưng tụ tâm thần, bắt đầu quan sát.

Cùng lúc đó, trong dãy núi khí tức hạo hãn phồn tạp, vô tận đạo pháp quang mang chợt hiện, che lấp cả ánh sáng của nhật nguyệt tinh thần, thiên địa chi lực cùng Đại đạo pháp tắc chi lực không ngừng bị dẫn động, sau đó va chạm vào nhau, yên diệt vô số sơn mạch xuyên lưu, linh khí bị áp bạo, hư không phá toái yên diệt, phương thiên địa này trọng quy hỗn độn.

Thái Thượng thấy tình hình này, đôi mắt hơi ngưng, trầm giọng

nói: “Phồn đa đạo pháp như thế, cư nhiên tận quy về một thân, quả nhiên bất khả tư nghị.

Nếu ngô đoán không lầm, hẳn chính là vị Hồng Quân đạo nhân đang tham ngộ ba ngàn pháp tắc trong Tạo Hóa Ngọc Điệp tại Hồng Hoang rồi...” Tuy Thái Thượng chưa từng thấy Hồng Quân đạo nhân, nhưng lúc này đạo pháp đầy trời, bao quát cả ba ngàn đại đạo trong đó, pháp tắc chi lực tung hoành tịch quyển, thiên địa chi lực hạo hạo đãng đãng, nhìn tình huống này, suy đoán trong lòng hắn quả không sai.

Dẫu sao tại Hồng Hoang, cũng chỉ có Hồng Quân đạo nhân sâm ngộ Tạo Hóa Ngọc Điệp, tu luyện ba ngàn đại đạo, tuy không tinh tu hết thảy nhưng thực sự đều có thiệp liệp tham ngộ.

Chương 18

Cho nên, việc vị này thi triển ba ngàn đại đạo đạo pháp cũng không có gì lạ, dù một số đạo pháp yếu hơn nhưng vẫn được thi triển ra.

Thậm chí có đạo pháp uy lực hơi kém, nhưng vì thực lực bản thân vị này đủ cường hãn, dùng Đại đạo pháp tắc chi lực cùng thiên địa quy tắc cưỡng ép bổ trợ, uy lực vẫn không thể xem thường.

"Nếu vị kia là Hồng Quân đạo nhân, vậy người đối chiến với thần ma kia sẽ là ai?" Thái Thượng suy nghĩ một hồi, ánh mắt rơi vào vị đạo nhân đang đối diện với công kích cuồng phong bạo vũ bao trùm vạn ức dặm của Hồng Quân nhưng thần sắc vẫn bình tĩnh, trên mặt lộ vẻ tư lự.

"Chẳng lẽ là?!" Thái Thượng thần sắc chấn động, khi nhìn kỹ vị đạo nhân kia, trong lòng không khỏi kinh ngạc, nhưng hắn không lên tiếng, tiếp tục tĩnh lặng quan sát.

Trong dãy núi, lúc này khu vực ước chừng ức ức dặm đã bị yên diệt quá nửa trong cuộc giao thủ của hai người.

Hồng Quân đạo nhân thần sắc trầm xuống, công kích đạo pháp của ông căn bản không có tác dụng với đối phương, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, ông đã thử qua ba ngàn đạo pháp mình biết nhưng vẫn vô hiệu.

Dù có một số đạo pháp uy lực kém, nhưng với thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên của mình, câu động Đại đạo pháp tắc cùng thiên địa quy tắc bù đắp, uy lực không hề nhỏ, nhưng kết quả vẫn khiến ông thất vọng.

Đối phương hoàn toàn ngó lơ đạo pháp của ông, đây không còn là vấn đề uy lực đạo pháp nữa, mà là sự tồn tại đặc thù của đối phương.

“Đạo pháp miễn dịch!” Hồng Quân đạo nhân thần sắc ngưng trọng, thầm nhủ trong lòng, tay vung lên, Đại đạo pháp tắc tung hoành giao thác, quét thẳng về phía đối diện.

Thấy vậy, đạo nhân đối diện lóe lên hàn mang trong mắt, ngón tay nhẹ nhàng chỉ về phía Hồng Quân đạo nhân, nhạt giọng nói: “Không gian giảo sát!” Lời vừa dứt, không gian quanh thân Hồng Quân đạo nhân liền trở nên vặn vẹo, sau đó hình thành vô số không gian chi nhận, lao đến giảo sát Hồng Quân.

Thấy không gian chi nhận này, dù Hồng Quân đạo nhân là Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng phải cẩn thận đối phó, loại không gian thần thông này không đơn giản, lĩnh ngộ về không gian pháp tắc của vị này cực kỳ cao thâm.

Trong khoảnh khắc, tay Hồng Quân lưu chuyển quang hoa, pháp tắc chi lực kích đãng, trong một phần nghìn sát na đã đánh ra, từng đạo không gian chi nhận bị đánh tan, sau đó một chưởng che trời hạ xuống, đập nát thần thông không gian này.

“Không gian loạn lưu...” Không gian giảo sát vừa bị hóa giải, lại một đạo thần thông không gian bao trùm lấy Hồng Quân.

Ông cảm thấy không gian xung quanh hóa thành loạn lưu, không có thời gian, không có không gian.

Vật chất trong loạn lưu đó, dù là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ gặp phải cũng vô cùng nhức đầu.

“Thiên địa gia tỏa, khốn!” “Đại đạo pháp tắc, diệt!” Hồng Quân thần sắc nghiêm nghị, tay liên tục câu lặc Đại đạo pháp tắc cùng thiên địa quy tắc, hai đạo thần thông đánh ra, kích đãng quá khứ tương lai, phương viên ức vạn dặm toàn bộ hóa thành tro bụi, bao gồm cả thần thông không gian kia đều tiêu tán.

Thấy vậy, đạo nhân kia thần sắc hơi ngưng, tuy ông đạo pháp miễn dịch, không sợ ba ngàn đạo pháp của Hồng Quân, nhưng không có nghĩa là pháp tắc chi lực của Hồng Quân không làm ông bị thương được, pháp tắc chi lực của Hồng Quân lúc này không hề dưới ông.

Hiện tại tuy chỉ là so tài thần thông, nhưng dưới thần thông đó là sự chống đỡ của Đại đạo pháp tắc chi lực, va chạm lúc này ai cũng không chiếm ưu thế.

Nếu luận về thủ đoạn, Hồng Quân đạo nhân còn nhỉnh hơn một chút, chỉ vì đặc tính bản thân ông đặc thù mà thôi, nếu không thì e rằng không thể bình tĩnh đối diện với Hồng Quân như vậy.

"Oanh!" Ngay lúc đó, một tiếng vang vọng từ hư không, trên thiên linh của Hồng Quân đạo nhân tỏa ra từng tia nhân uân tử quang, không gian xung quanh vặn vẹo, một luồng Đại đạo khí tức tinh thuần hạo hãn lan tỏa, dẫn động pháp tắc cùng quy tắc, phong tỏa thiên địa nơi này.

Sau đó, một khối viên bàn màu tím cỡ lòng bàn tay hiện ra trên thiên linh Hồng Quân, khí tức hạo hãn, quang mang trùng tiêu.

Thấy vậy, đạo nhân kia thần sắc ngưng trọng.

Đây là một kiện pháp bảo, hơn nữa còn là một kiện pháp bảo cực kỳ cường đại, vượt qua cả Tiên thiên chí bảo, uy lực cực kỳ khủng bố.

Tuy hiện tại chỉ là tàn khuyết nhưng uy lực vẫn đáng sợ, bởi vì chính ông đã từng thấy qua uy lực của nó khi còn hoàn chỉnh.

"Tạo Hóa Ngọc Điệp!" Ngoài dãy núi, trong hư không, Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, trầm giọng nói.

Đây là lần đầu tiên hắn thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp, tuy chỉ là tàn khuyết nhưng thấy một đốm mà biết toàn quân, lúc này tàn khuyết đã

có uy năng như thế, khi hoàn chỉnh tự nhiên càng thêm khủng bố.

Tạo Hóa Ngọc Điệp, vốn là một trong những pháp bảo của Bàn Cổ năm xưa, phẩm cấp và uy năng tự nhiên không cần bàn cãi.

Khối trong tay Hồng Quân lại là khối lớn nhất, uẩn hàm Đại đạo pháp tắc hoàn chỉnh nhất, uy năng tự nhiên không ít.

Lúc này Tạo Hóa Ngọc Điệp xuất hiện, Hồng Quân đạo nhân không chỉ so tài chưởng khống pháp tắc quy tắc nữa, mà bắt đầu dùng đến pháp bảo.

Trong dãy núi đổ nát, Hồng Quân đạo nhân tuy chưa thúc động Tạo Hóa Ngọc Điệp nhưng uy thế khủng bố đã kích đãng khai lai, ông phất tay, mười mấy kiện Tiên thiên linh bảo hiện ra trong hư không.

Phẩm cấp của chúng từ Hạ phẩm đến Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, uy lực quả thực không yếu.

"Oanh!" Hồng Quân điều khiển nhiều pháp bảo như vậy mà không chút trở ngại, tay đánh vào pháp ấn, mười mấy kiện Tiên thiên linh bảo lao thẳng về phía đạo nhân kia, dù không thúc phát công kích chi lực, chỉ riêng sức nặng của chúng nện xuống thì Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng khó lòng chống đỡ.

Nhưng vị đạo nhân kia vẫn bình tĩnh, tay kết vài thủ ấn huyền ảo rồi đẩy về phía trước, toàn bộ không gian như bị chuyển hoán, khoảnh khắc này dường như mất đi khái niệm không gian.

"Thu!" Lời vừa dứt, ông vung tay lớn chộp một cái, tất cả pháp bảo đều như mất khống chế, rơi hết vào tay ông.

Thấy vậy, mặt Hồng Quân thoáng qua tia âm u nhưng không nói gì, lại vung tay lần nữa, lần này chỉ có hai kiện Tiên thiên linh bảo nhưng đều hàng Thượng phẩm: một thanh trường kiếm ba thước và một cây phất trần trắng.

Kiếm mang lóe lên, chém đứt thiên địa, thời không trường hà cùng Đại đạo pháp tắc đều bị yên diệt dưới kiếm mang, hư không phá toái trọng quy hỗn độn, địa thủy phong hỏa tứ ngược nhưng cũng nhanh chóng bị uy thế này hóa thành hư vô.

Còn cây phất trần kia, chỉ thấy một đạo bạch quang phân tách trời đất, tựa như dải ngân hà cuộn trào, vạn vật yên diệt trong đó, sát hướng đạo nhân.

Đối mặt sát chiêu như vậy, đạo nhân kia không chút sợ hãi, hóa giải công kích pháp bảo rồi thu luôn hai kiện đó vào tay y như trước.

Hồng Quân trầm sắc mặt, ông đã đoán được gì đó nhưng vẫn khó tin, tâm trung hiện lên bốn chữ: "Pháp bảo vô hiệu!".

Đã vậy, Hồng Quân không dùng pháp bảo khác nữa vì căn bản vô dụng.

Tuy nhiên với Tạo Hóa Ngọc Điệp, ông vẫn tự tin, tay cầm ngọc điệp trực tiếp công kích.

"Oanh!" Đạo nhân kia động thủ, một đạo thanh quang hóa thành cành dương liễu dài ba trượng.

Sát na sau, ông cầm cành dương liễu đối chiến với Hồng Quân, không hề rơi vào thế hạ phong.

Cả hai đều là đỉnh tiêm cao thủ Hồng Hoang, mỗi chiêu đều có uy năng hủy thiên diệt địa.

Tinh thần vẫn lạc, chu thiên vô quang, phương viên ức vạn dặm hư không sụp đổ, hình thành biển mảnh vỡ không gian.

Thái Thượng lùi xa thêm vạn ức dặm để tránh bị ba cập, tuy không đến mức vẫn lạc nhưng đứng gần quá sẽ có áp bách cảm rất lớn.

Trong thiên địa đó, hư không phá toái, bạo ngược hỗn độn khí cùng địa thủy phong hỏa điên cuồng tàn phá rồi lại bị yên diệt dưới công kích của hai bên, tạo thành những dải chân không dài ức vạn dặm.

Hồng Quân càng đánh càng kinh hãi, cảnh giới của Dương Mi tuy ngang bằng mình nhưng thực lực cư nhiên còn áp qua một bậc.

Ông buộc phải dùng đại thủ đoạn.

"Oanh!" Hồng Quân kết thủ ấn, khí tức tuyên cổ lăng giá hết thảy lan tỏa.

Trên khánh vân của ông xuất hiện tơ lôi vân giao thác.

Sau đó, ông tế ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, nó đón gió lớn dần đến hàng chục vạn trượng, trấn áp một phương thiên địa.

"Tạo Hóa diễn thiên địa!" Hồng Quân khẽ quát, Tạo Hóa Ngọc Điệp diễn hóa thành một tử sắc thế giới, trong chớp mắt nghiền ép về phía Dương Mi.

Dương Mi lộ vẻ ngưng trọng, cành dương liễu biến mất, đôi mắt ông trở nên đen kịt như mực, phản chiếu súc ảnh của không gian.

Không gian tức là ông, ông tức là không gian.

"Không gian yên diệt!" Dương Mi chỉ tay, thiên địa phá toái, không gian bùng nổ sức mạnh va chạm với tử sắc thế giới của Hồng Quân.

"Oành!" Một điểm hàn mang chợt hiện rồi quang mang yểm một thế gian, phương viên ức vạn dặm địa mạch biến mất, mặt đất lộ ra vực sâu vạn trượng.

Trong làn khói bụi, tử quang hiện lên, Hồng Quân lộ diện với sắc mặt trắng bệch, còn Dương Mi đối diện tình huống có vẻ tốt hơn vài phần.

Chương 19

“Không ngờ vẫn là đạo hữu cao tay hơn một bậc, hôm nay bần đạo bại rồi...” Hồng Quân nhìn Dương Mi, nhạt giọng nói.

Dương Mi mỉm cười, phất tay trả lại toàn bộ hai mươi mấy kiện linh bảo cho Hồng Quân.

Hồng Quân kinh ngạc hỏi: “Đạo hữu ý gì?”.

Việc trả lại pháp bảo đã thu được là chuyện ông lần đầu thấy, nếu là ông thì chắc chắn không trả lại vì đây là Tiên thiên linh bảo cực kỳ hiếm có.

“Thu được pháp bảo của đạo hữu chỉ là đặc tính của ta thôi.

Hơn nữa, những linh bảo này vô dụng với ta, giữ lại hay không có khác gì đâu?

Thà trả lại cho đạo hữu...” Dương Mi cười nói, không mấy bận tâm.

Hồng Quân sững sờ, nhớ lại đặc tính đạo pháp miễn dịch, pháp bảo vô hiệu của đối phương, liền chắp tay: “Đa tạ đạo hữu!”.

Sau khi thu hồi pháp bảo và Tạo Hóa Ngọc Điệp, Hồng Quân nhìn Dương Mi, nhưng Dương Mi lại đang nhìn về một hướng khác từ lâu.

Hồng Quân nhìn theo nhưng không thấy gì bất thường.

“Đạo hữu, có gì không ổn sao?”.

Dương Mi tu Không gian pháp tắc, tiền kiếp lại là Không gian Hỗn Độn Ma Thần, nếu phát hiện ra gì đó cũng là bình thường.

Dương Mi không đáp Hồng Quân mà mỉm cười nhìn vào một khoảng không: “Đạo hữu quan sát đã lâu, sao không xuống đây tương

kiến, Dương Mi ta cũng muốn kết thức một phen...".

Hồng Quân khẽ nhíu mày, thầm kinh ngạc vì chính ông cũng không phát hiện ra, chứng tỏ vị thần ma đang quan sát kia tu vi không kém ông hoặc có thủ đoạn ẩn tế cực kỳ đặc thù.

Trong hư không, Thái Thượng nhíu mày rồi giãn ra.

Dương Mi vốn là Không gian Ma Thần, tu vi không gian tinh thâm, phát hiện ra hắn cũng không lạ.

Thái Thượng thân hình động một cái, biến mất.

"Hưu!" Một đạo thanh quang lóe lên, pháp tắc quy tắc thiên địa dao động, thanh quang hóa thành một đạo thân ảnh tu trường, chính là Thái Thượng.

Hồng Quân quan sát thanh niên mặc đạo bào điện thanh sắc, khí tức phiếu miểu vô vi, dung hợp với thiên địa.

"Hảo một vị thanh niên đạo nhân..." Hồng Quân thầm gật đầu, vị đạo nhân này tại Hồng Hoang là tồn tại hiếm có, ngoại trừ những đại năng như họ, e rằng ít người là đối thủ của Thái Thượng.

Dương Mi cũng thầm khen ngợi tư chất trác tuyệt của Thái Thượng.

Đại La Kim Tiên viên mãn tại Hồng Hoang lúc này đã là đỉnh tiêm, vì Hỗn Nguyên Kim Tiên chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Khí tức của Thái Thượng ám hợp Đạo pháp tự nhiên, cực kỳ tinh thuần.

"Vãn bối Thái Thượng, bái kiến nhị vị tiền bối..." Thái Thượng bình tĩnh chắp tay, đôi mắt trong trẻo không chút tạp chất.

"Tiểu hữu hảo tu vi, nếu không phải ta tinh tu Không gian chi đạo, e rằng cũng không phát hiện ra tiểu hữu..." Dương Mi cười nói, không

để tâm việc bị quan sát.

Hồng Quân cũng gật đầu thừa nhận thủ đoạn của Thái Thượng phi phàm.

"Chút thô thiển chi pháp, khó lọt pháp nhãn tiền bối..." Thái Thượng đạm tiếu khiêm nhường.

Dương Mi hỏi: "Tiểu hữu quan sát, phải chăng muốn lĩnh ngộ để đột phá Hỗn Nguyên Kim Tiên?".

Thái Thượng gật đầu thừa nhận: "Xác thực như thế, tu tới cảnh giới này cần đại đạo viên mãn, vãn bối chỉ còn cách một bước nữa thôi...".

Hồng Quân và Dương Mi gật đầu thấu hiểu.

"Vậy hy vọng cuộc giao thủ của ta và Hồng Quân đạo hữu có thể giúp ích cho tiểu hữu..." Dương Mi mỉm cười.

Ông một lòng truy cầu đại đạo, không quan tâm nhân quả ân oán Hồng Hoang, cuộc chiến với Hồng Quân chỉ là thiết tha (trao đổi chiêu thức).

Nói đoạn, Dương Mi chắp tay chào rồi biến mất vào không gian.

Hồng Quân nhìn theo một lúc rồi quay sang Thái Thượng khen ngợi: "Tiểu hữu thiên tư trác tuyệt, dù không quan chiến thì việc đột phá cũng không còn xa...".

Sau vài lời xã giao, Hồng Quân cũng cáo từ rời đi.

Thái Thượng nhìn theo bóng dáng Hồng Quân, đôi mắt lóe lên thần quang.

Dù thu hoạch không đủ để đột phá ngay nhưng được chứng kiến hai vị Hỗn Nguyên Kim Tiên giao thủ đã là cơ duyên lớn lao.

Thái Thượng mỉm cười nhạt, khí tức vô vi càng thêm khế hợp

thiên địa.

Hắn biến mất khỏi chỗ cũ, bắt đầu quay về phương Đông đại lục.

Hắn định bế quan một phen và mang Bàn Cổ Ngọc Tủy về giúp Ngọc Thanh và Thượng Thanh sớm ngày hóa hình.

Trên đường về Đông Côn Luân, Thái Thượng chọn tuyến đường mới để du lịch, tuy không thu hoạch được nhiều linh vật nhưng tâm thái hắn rất bình thản, tùy duyên mà hành.

Sau năm ngàn năm, mượn những gì quan sát được từ trận chiến của Hồng Quân và Dương Mi để ấn chứng tự thân, tu vi của hắn đã có tiến triển dù nhỏ.

Hắn hiểu rằng Hỗn Nguyên Kim Tiên là tầng thứ tiếp theo, việc thấy trước cách vận dụng pháp tắc là rất có lợi.

Khi tới biên duyên đại lục Trung Ương, Thái Thượng tăng tốc về Đông phương đại lục.

Nơi đây linh khí ngày càng tinh thuần, nhiều sinh linh và tiên thiên chủng tộc đã hóa hình.

Tuy nhiên đạt tới Đại La Kim Tiên vẫn là điều cực khó, đòi hỏi đại nghị lực và đại cơ duyên.

Hắn cảm thán: "E rằng vài chục nguyên hội nữa, thời đại vạn tộc quật khởi sẽ giáng lâm...".

Sau ba ngàn năm, Thái Thượng về tới Đông Côn Luân.

Thấy tiên sơn không đổi, hắn mỉm cười tiến vào động phủ.

Bên trong, khí tức đại đạo của Ngọc Thanh và Thượng Thanh đang không ngừng thăng hoa.

Hắn lấy ra hai phần Bàn Cổ Ngọc Tủy đưa vào hai luồng thanh khí bản nguyên.

“Oanh!” Bàn Cổ Ngọc Tủy dung nhập, đại đạo oanh minh, bản nguyên xoay chuyển mãnh liệt, khoảng cách tới lúc hóa hình đã gần thêm một bước lớn.

Thái Thượng hài lòng gật đầu, việc còn lại phải chờ vào chính bản thân hai người họ.

Tại Đông Côn Luân sơn, trong Tam Thanh động phủ.

Thái Thượng thâm trầm quan sát hai luồng Thanh Khí bản nguyên của Ngọc Thanh và Thượng Thanh đang đan xen giữa thanh quang và kim mang.

Trong đôi nhãn mâu thâm thúy ấy lướt qua những điểm tinh mang, phảng phất như có một con đường đại đạo hiện lên trong bóng tối tận cùng.

Quầng thâm nơi đáy mắt hắn dường như lại đậm thêm mấy phần, khí tức trên thân càng phát ra vẻ phiêu miểu.

Một luồng thanh mang rực rỡ từ Thái Thanh ấn ký tán phát ra, lấn át cả thần quang trên thân Ngọc Thanh và Thượng Thanh, khiến hết thảy đều trở nên lu mờ như hạt gạo, duy chỉ có Thái Thanh thanh mang lúc này mới là ánh sáng của hạo nguyệt.

Chương 20

"Oanh!" Hồi lâu sau, Thái Thanh ấn ký rung động nhẹ, đại đạo trong đôi mắt thâm thúy của Thái Thượng rút đi, trở lại vẻ thanh minh.

Trên khuôn mặt đạm nhiên khẽ mỉm cười, hắn thu hồi ánh mắt, khí tức trên thân cũng thu liễm lại.

Tuy nhiên, lúc này hắn đoan tọa tại đó lại phảng phất như đang ở trong một thời không khác.

Thái Thượng hiện tại nhìn qua tuy không có một chút khí tức nào, nhưng lại như hòa làm một thể với thiên địa xung quanh, tự nhiên nhi nhiên, ám hợp với đại đạo chi ý.

Thái Thượng nhìn bản nguyên của Ngọc Thanh và Thượng Thanh một lần nữa, sau đó chậm rãi nhắm mắt, bắt đầu tham ngộ những gì thu hoạch được trong chuyến đi này.

Trong thời gian quay về, hắn đã đem những đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc nhìn thấy được trong cuộc giao thủ giữa Hồng Quân đạo nhân và Dương Mi đạo nhân toàn bộ ấn chứng và hấp thu, khiến cho đại đạo của bản thân có thêm một tia tiến triển.

Trước đó vì đang trên đường về nên hắn chỉ làm đến mức đó, chưa đi sâu vào tham ngộ đại đạo để viên mãn cảm ngộ đại đạo của cảnh giới hiện tại.

Lúc này đã trở về Đông Côn Luân, việc hỗ trợ hai đoàn bản nguyên của Ngọc Thanh và Thượng Thanh cũng đã hoàn thành, tiếp theo chính là lúc hắn tham ngộ đại đạo, viên mãn đại đạo của chính mình.

Hồng hoang đại địa lúc này thay đổi từng ngày, vạn tộc sắp sửa lâm lập.

Sau này còn có không ít đại thần thông giả, những thần ma có cơ duyên căn nguyên thâm hậu hóa hình xuất thế, khi đó Hồng Hoang sẽ là một thời đại phồn vinh rực rỡ.

Lúc ấy, tu vi cao thấp sẽ đóng vai trò quyết định.

Thái Thượng tuy không có tâm tư tranh đoạt như Hồng Hoang tam tộc hay vạn tộc, nhưng đạo tâm kiên nghị muốn vấn đỉnh đại đạo thì chưa bao giờ thay đổi.

Bất luận thế nào, cuối cùng vẫn phải quay về với tu vi của bản thân.

Do đó, Thái Thượng tạm thời không quan tâm Hồng Hoang biến chuyển ra sao, trước tiên cứ tham ngộ đại đạo của mình, nhanh chóng khiến đại đạo cảnh giới đạt tới viên mãn, khi đó mới có thể vấn đỉnh cảnh giới Thiên Địa Hỗn Nguyên Kim Tiên cao hơn.

Đến lúc đó, dù Hồng Hoang có phong ba bão táp chạm đến bản thân, hắn cũng có đủ thực lực để ứng đối.

Sau khi vứt bỏ tạp niệm trong lòng, Thái Thượng an tâm tham ngộ. "Đông!" Trong thức hải, một tiếng đại đạo chung minh đột nhiên vang lên, tức khắc làm thanh tịnh mọi tư lự của Thái Thượng, chặt đứt sự thúc phược của dòng sông thời không.

Lúc này hắn phiêu đãng nhưng lại phảng phất như đang tìm kiếm tận cùng của đại đạo.

Chỉ trong nháy mắt, Thái Thượng dường như đã nhìn thấu sự băng tháp, yên diệt của đại đạo, rồi sau đó lại là khởi nguyên và diễn hóa.

Đợi đến khi tâm thần hắn quy vị, huyễn hóa thành hình trong thức hải, thì âm thanh của 【Vô Vi Bản Nguyên Kinh】 đã vang lên: "Đạo vô thủy vô chung, vô hình vô danh, vô biên vô tế, vô sư vô thượng..."

"Đạo giả, hư vô tự nhiên, nan danh chi thần, cưỡng danh viết, Đạo!" "Đạo sinh nhất, nhất sinh hóa nhị, nhị sinh hóa tam, tam sinh hóa vạn vật.

Âm bão dương, sinh thiên địa vạn vật..." "Vô quang vô tượng, vô sắc vô thanh, vô tông vô tự, vô sư vô thượng, vô vi nhi vi..." Thái Thượng lúc này tâm thần thanh minh, bão thủ quy nhất, lập tức chìm đắm trong một trạng thái huyền chi hựu huyền, tựa như đốn ngộ nhưng lại không phải đốn ngộ.

Cùng với những tiếng đại đạo chi âm trong thức hải, Thái Thượng đã tiến vào công đoạn thăm dò đại đạo bản nguyên, viên mãn đại đạo cảnh giới của chính mình.

Mà bản thân hắn lúc này cũng đang dần dần khế hợp với thiên địa quy tắc.

Tuy rằng tham ngộ đại đạo pháp tắc, nhưng thiên địa quy tắc cũng cực kỳ trọng yếu.

Thái Thượng tuy không khắc ý, nhưng một cách tự nhiên, khí tức đại đạo hắn tán phát ra cùng trạng thái vô vi, đạo pháp tự nhiên đã khiến bản thân hắn càng thêm khế hợp với thiên địa quy tắc.

Thân cùng thiên địa hợp, thiên địa lại cùng đại đạo của bản thân hợp, đó chính là tình trạng của Thái Thượng hiện giờ!

Hắn không hề hay biết điều này, vẫn chìm đắm trong sự tham ngộ của mình.

Lúc này hắn bị đại đạo cách tuyệt, quên mất sự tồn tại của dòng sông thời không, hết thảy giống như tĩnh chỉ, duy chỉ có những gì Thái Thượng đang tham ngộ là đang lưu chuyển.

Trong động phủ, hai luồng Thanh Khí bản nguyên của Ngọc Thanh và Thượng Thanh, nhờ dung hợp Bàn Cổ ngọc tủy cùng với việc hấp

thu Thái Thanh ý vị và khí tức Vô Vi đại đạo mà Thái Thượng tán phát ra, tốc độ vận chuyển ngày càng nhanh. "Oanh!" Không biết đã qua bao lâu, phảng phất như hàng triệu năm, chỉ thấy hai luồng Thanh Khí bản nguyên khẽ rung lên, sau đó kim mang biến mất, thanh mang càng thêm rực rỡ, diện tích Thanh Khí bản nguyên cũng dần dần thu nhỏ lại.

Ở trung tâm Thanh Khí bản nguyên, một đạo thân ảnh đang ẩn hiện ngưng tụ.

Nếu Thái Thượng quan sát lúc này sẽ nhận ra Ngọc Thanh và Thượng Thanh đã đi đến bước cuối cùng.

Chỉ cần hấp thu hoàn toàn phần Thanh Khí bản nguyên còn lại, bản nguyên thân ảnh bên trong viên mãn là sẽ chính thức hóa hình.

Tam Thanh lúc này đều đang tự hoàn thiện bản thân, khí tức đại đạo càng lúc càng nồng đậm.

Tuế nguyệt như cát bụi, như dòng nước chảy, không ngừng trôi đi.

Trong chớp mắt, mười nguyên hội đã lặng lẽ trôi qua.

Trong Hồng Hoang, trải qua hơn triệu năm diễn hóa, không ít tiên thiên chủng tộc đã ra đời, lại có không ít tiên thiên sinh linh xuất hiện.

Có những kẻ tuy chưa sinh ra linh trí nhưng xuất hiện vào lúc này đã chiếm giữ được không ít cơ duyên, khoảng cách đến lúc sinh linh trí hóa hình cũng không còn xa.

Trải qua hơn triệu năm này, thực lực của Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc ngày càng cường hãn, số lượng tộc nhân đạt tới con số không tiền khoáng hậu, số lượng hành tẩu trong Hồng Hoang cũng dần tăng lên.

Tam tộc lúc này thực lực tuy mạnh nhưng vẫn chưa bộc lộ điều

gì, tạm thời coi là đê điều, vẫn đang phát triển bản thân.

Họ cần một thời cơ ổn thỏa và thực lực đủ để đạt được mục đích.

Trong hơn triệu năm qua, không chỉ thực lực tam tộc phát triển, mà những tiên thiên chủng tộc sinh ra sớm cũng phát triển không ngừng.

Tuy không thể so sánh với tam tộc nhưng ở Hồng Hoang cũng không tính là yếu.

Ít nhất trong một số tiên thiên chủng tộc đã sinh ra tồn tại Thái Ất Kim Tiên, đây đã được coi là đại tộc, nhiều chủng tộc khác vẫn chưa đạt đến mức này.

Ngoài ra, với sự ra đời liên tục của các tiên thiên chủng tộc, Hồng Hoang sắp tới sẽ tiến vào thời đại vạn tộc tranh phong.

Cứ như vậy, thêm vài nguyên hội nữa lặng lẽ trôi qua.

Tại Đông Côn Luân sơn, Tam Thanh động phủ. "Đông!" Đột nhiên, một tiếng đại đạo chung minh trong trẻo vang lên, sau đó hết thảy bình lặng trở lại. "Oanh!" Một đạo thanh mang rực rỡ lóe lên, hai luồng Thanh Khí bản nguyên ban đầu đã biến mất, thay vào đó là hai đạo thân ảnh tu trường.

Ngọc Thanh và Thượng Thanh bản nguyên đã hóa hình thành công.

Tam Thanh lúc này đều đã hóa hình xuất thế.

Tại Đông Côn Luân sơn, Tam Thanh động phủ. "Oanh!" Vào một thời khắc, Thái Thanh ấn ký giữa mày Thái Thượng khẽ rung lên, những tiếng đại đạo chi âm trong thức hải im bặt, đại đạo diệu ý chậm rãi bình lặng, Thái Thượng dần thoát khỏi trạng thái huyền chi hựu huyền.

Khi tâm thần trở về, Thái Thượng hài lòng gật đầu.

Tuy chưa thể thành công tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên chi

cảnh, nhưng đại đạo cảnh giới của bản thân đã đạt tới viên mãn, chỉ cần thời cơ đến là sẽ thủy đáo cừ thành. "Sau khi cảnh giới viên mãn, khả năng chưởng khống pháp tắc và quy tắc đã tăng lên không ít, sự vận chuyển và diễn biến của thiên địa cũng càng thêm rõ nét..." Thái Thượng thầm nghĩ, sau đó chậm rãi mở mắt.

Đôi mắt như bầu trời trong xanh, phản chiếu thương khung thiên địa, mọi diễn biến của trời đất đều nằm trong đó, vô số quỹ tích đại đạo hiện lên, hồi lâu sau mới nhạt dần, trở lại vẻ thanh minh.

Chỉ là lúc này trong mắt Thái Thượng, đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc trong trời đất đều vô cùng rõ ràng.

Chương 21

Lực lượng pháp tắc và lực lượng thiên địa mà hắn có thể chưởng khống lúc này đã ở tầng thứ đỉnh phong nhất của Đại La Kim Tiên.

Tuy hiện tại hắn chỉ có thể coi là một chân đạp vào ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng Thái Thượng tự tin với thực lực bản thân cộng thêm pháp bảo, dù đối mặt với tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ cũng sẽ không bại trong thời gian ngắn.

Mặc dù Huyền Hoàng bảo tháp có lực phòng ngự khủng khiếp, nhưng nếu khoảng cách cảnh giới quá lớn, khi thiên địa linh khí, thiên địa chi lực và pháp tắc chi lực đều bị đối phương chưởng khống, thì dù bảo tháp phòng ngự có mạnh đến đâu cũng khó lòng chống đỡ lâu dài.

Đương nhiên, đó là nếu Thái Thượng gặp phải tồn tại như vậy, vì trong Hồng Hoang, số người đạt đến tầng thứ này chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hồng Hoang vô cùng quảng đại, với tu vi Đại La viên mãn, không có hàng vạn năm thì khó mà đi hết, muốn gặp được một tồn tại như thế cũng không dễ dàng.

Biết đâu đến lúc đó, Thái Thượng đã tấn thăng đột phá rồi, không cần phải lo lắng nữa.

Sau khi suy nghĩ, Thái Thượng đạm nhiên mỉm cười, ánh mắt chuyển sang hai người Ngọc Thanh và Thượng Thanh vừa mới hóa hình. "Ngọc Thanh và Thượng Thanh cuối cùng cũng đã hóa hình xuất thế rồi sao..." Thái Thượng nhìn sâu vào hai người, miệng lẩm bẩm.

Sau mười mấy nguyên hội, Ngọc Thanh và Thượng Thanh cuối cùng cũng hóa hình.

Tuy thời gian có chút sai lệch so với dự kiến, nhưng nhờ sự hỗ trợ của hắn, bản nguyên của hai người càng thêm mạnh mẽ và hoàn chỉnh hơn lúc ban đầu.

Thái Thượng hài lòng gật đầu.

Ý thức và đại đạo truyền thừa của Ngọc Thanh và Thượng Thanh đang dần quay về, ước chừng khoảng hơn ngàn năm nữa là có thể tỉnh lại, thực sự thành tựu Đại La đạo quả.

Đúng vậy, vì đại đạo ẩn thối, Thiên Đạo chưởng quản Hồng Hoang, sự áp chế đối với sinh linh hóa hình đã nới lỏng.

Những đại thần thông giả như Ngọc Thanh và Thượng Thanh, hóa hình liền đạt cảnh giới Đại La sẽ xuất hiện không ít trong Hồng Hoang.

Đương nhiên, con số "không ít" này chỉ dành cho những đại thần thông giả có căn nguyên thượng giai, tư chất trác tuyệt.

Những sinh linh và tiên thiên chủng tộc khác thì sự khác biệt không lớn, vì tu vi của họ vốn thấp, tăng thêm vài phần cũng chẳng sao.

Nhưng đối với những kẻ có căn nguyên và tư chất tuyệt hảo, sự khác biệt giữa Đại La và dưới Đại La là một trời một vực.

Cho nên, thời điểm hóa hình lúc này mang lại lợi ích không nhỏ cho các đại thần thông giả.

Ánh mắt Thái Thượng dừng lại trên người Ngọc Thanh.

Hình dáng hóa hình của Ngọc Thanh khác với Thái Thượng, mang dáng dấp một trung niên, nhưng đây là do đại đạo hiển hóa chứ không phải cố ý.

Với cảnh giới của họ, việc tùy ý chuyển đổi diện mạo là chuyện

nhỏ, nhưng họ không làm vậy vì đây là diện mạo nguyên thủy nhất do đại đạo của bản thân hiển hóa, cũng là hình dáng phù hợp nhất với đại đạo của họ, nên không thần ma nào đi thay đổi diện mạo cả.

Nguyên Thủy tuy mang dáng dấp trung niên nhưng diện mạo lại nho nhã, nếu không biết là Ngọc Thanh Nguyên Thủy thì Thái Thượng cũng khó mà tin được.

Nguyên Thủy nhắm nghiền hai mắt, Ngọc Thanh ấn ký giữa mày tỏa ra thanh quang nhạt, khí tức đại đạo tinh thuần lan tỏa.

Nhìn lên đỉnh đầu hắn, trong đám bạch sắc khánh vân, một đóa Nhân hoa hư ảnh màu trắng đang ngưng tụ.

Nhưng việc ngưng tụ Nhân hoa không phải là điểm Thái Thượng quan tâm nhất, thứ thu hút sự chú ý của hắn là toàn bộ khánh vân màu trắng đó đang tỏa ra một luồng khí tức tiên thiên dị dạng.

Thái Thượng đương nhiên biết khí tức của khánh vân, nhưng khí tức tiên thiên này lại giống hệt khí tức tỏa ra từ tiên thiên linh bảo.

Có nghĩa là Nguyên Thủy lúc này đang tế luyện khánh vân của chính mình thành tiên thiên linh bảo, coi đó là pháp bảo nguyên thủy nhất của mình. "Quả không hổ là Ngọc Thanh kế thừa luyện chế chi đạo, thủ đoạn như vậy cũng chỉ có hắn làm được..." Thái Thượng nhìn bạch sắc khánh vân trên đỉnh đầu Nguyên Thủy, khẽ cười nói.

Nguyên Thủy tuy không có bạn sinh linh bảo theo nghĩa truyền thống, nhưng nhờ kế thừa luyện chế chi đạo cộng với thủ đoạn của bản thân, hắn đã luyện hóa khánh vân của mình thành tiên thiên linh bảo.

Có lẽ nhờ có tiên thiên bản nguyên nên bạch sắc khánh vân này thực sự là một kiện tiên thiên linh bảo, quả là một chuyện tạo hóa.

Sau khi quan sát khánh vân của Nguyên Thủy một lúc, Thái

Thượng chuyển ánh mắt sang người thanh niên mặc thanh sắc đạo bào bên cạnh.

Người thanh niên có diện mạo kiên nghị, giữa đôi lông mày toát ra hàn quang, một luồng kiếm ý lẫm liệt tán phát từ thân thể.

Chỉ một cái liếc nhìn, Thái Thượng đã cảm giác như đang chiêm ngưỡng một thanh tuyệt thế lợi kiếm đứng trên đỉnh cao của kiếm đạo.

Trong thanh sắc khánh vân của Thông Thiên, thanh quang đan xen, Nhân hoa bắt đầu ngưng tụ.

Ngoài ra, từng đạo thanh mang kẹp theo kiếm ý lẫm liệt, phá diệt hết thảy không ngừng quét ra, hư không xung quanh tức khắc bị xé rách, lộ ra hỗn độn bên trong, địa thủy phong hỏa không ngừng diễn hóa.

Thái Thượng nhướng mày, lẩm bẩm: "Không ngờ kiếm đạo của Thông Thiên đã đạt tới trình độ này..." Thái Thượng tỉ mỉ cảm nhận kiếm ý của Thông Thiên, thấy nó không hề kém cạnh trận đạo mà hắn kế thừa, quả thực hiếm có, sau này song tu cả hai đạo thì thành tựu vô hạn.

Thái Thượng nghĩ đoạn, ánh mắt lại rơi vào thanh sắc khánh vân của Thông Thiên.

Giữa thanh mang và kiếm ý đan xen, hắn lờ mờ thấy một hư ảnh hình kiếm đang ngưng tụ.

Tuy hình kiếm này chưa phải thực thể, nhưng một khi thành hình, uy lực công kích kiếm đạo của Thông Thiên e rằng sẽ tăng lên rất nhiều. "Tam Thanh mỗi người mỗi vẻ, xem ra tuy không có bạn sinh linh bảo truyền thống, nhưng những bảo vật thực tế này cũng không hề kém cạnh..." Thái Thượng nhìn tình hình của Nguyên Thủy và

Thông Thiên rồi mỉm cười nói.

Tại Đông Côn Luân, trong Tam Thanh động phủ.

Thái Thượng nhìn khánh vân của Nguyên Thủy và hình kiếm trong khánh vân của Thông Thiên, lộ vẻ suy tư.

Trong đôi mắt thâm thúy lướt qua một đạo thần quang, hắn mỉm cười: "Xem ra khánh vân của Ngọc Thanh và hình kiếm của Thượng Thanh có tác dụng cực lớn đối với đại đạo của họ...

Việc chứng đạo sau này ước chừng không thể tách rời hai loại bảo vật này..." Nghĩ đến đây, Thái Thượng chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó nhắm mắt lại lần nữa, chờ đợi ý thức và truyền thừa đại đạo của Ngọc Thanh và Thượng Thanh thực sự quay về.

Đến lúc đó, họ mới là Ngọc Thanh và Thượng Thanh hoàn chỉnh.

Thời gian ngàn năm đối với Thái Thượng chỉ như cái búng tay.

Trong chớp mắt, hơn ngàn năm đã trôi qua. "Oanh!" Vào một thời điểm, Thái Thượng chậm rãi mở mắt, đôi mắt trong trẻo như bầu trời, thần niệm tinh khiết, mọi đại đạo ý vị và sự diễn biến của thiên địa đều thu vào tầm mắt.

Hắn quay sang nhìn Ngọc Thanh và Thượng Thanh. "Đông!" Đột nhiên, Thái Thượng nghe thấy một tiếng đại đạo chung minh trong trẻo, ngưng kết mọi thời không, bình lặng mọi đại đạo ý vị, khiến Ngọc Thanh và Thượng Thanh đang chìm trong đại đạo nguyên điểm dần tỉnh lại. "Oanh!" Hồi lâu sau, Ngọc Thanh ấn ký và Thượng Thanh ấn ký giữa mày hai người rung nhẹ, rồi họ mở mắt ra.

Đôi mắt chưa bao giờ mở ấy phản chiếu thiên địa trước mặt.

Thái Thượng nhìn qua đôi mắt của họ, có thể thấy được quỹ tích đại đạo, thấy được đại đạo sinh ra, diễn biến rồi hoàn thiện, cho đến hình dáng hiện tại của họ. "Oanh!" Không biết qua bao lâu, quỹ tích

đại đạo và pháp tắc trong mắt hai người mới dần biến mất, trở lại vẻ thanh minh.

Lúc này, ánh mắt của Ngọc Thanh và Thượng Thanh đều tập trung vào Thái Thượng.

Đó là một thanh niên tuấn tú, tóc búi đạo kế hơi rối, mắt có quầng thâm nhạt, mang khí tức Vô Vi tinh thuần, bản thân như hòa làm một với thiên địa.

Thiên địa là ta, ta là thiên địa, tự nhiên nhi nhiên, ám hợp đại đạo chi ý.

Không cần nghĩ cũng biết đây chính là vị đại ca đã luôn hỗ trợ họ hóa hình, cũng chính là người đứng đầu Tam Thanh - Thái Thanh Thái Thượng.

Chương 22

"Đại ca!" Phảng phất như tâm ý tương thông, Ngọc Thanh và Thượng Thanh cùng lúc lên tiếng.

Như thể cách biệt vô số kỷ nguyên, lúc này hai người cuối cùng cũng hóa hình xuất thế, nhìn thấy đại ca đã luôn tương trợ mình.

Cũng là sau vô số kỷ nguyên, họ mới có thể gọi lên một tiếng đại ca này. "Nhị đệ, Tam đệ!" Thái Thượng nghe vậy, gương mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười, chậm rãi đáp lời.

Nghe thế, Ngọc Thanh và Thượng Thanh khẽ chắp tay với Thái Thượng, sau đó nhìn nhau. "Nhị ca!" "Tam đệ!" Nói xong, cả hai cùng cười, mọi sự xa cách vô số kỷ nguyên lúc này đều hóa thành một tiếng xưng hô. "Nhị đệ và Tam đệ hôm nay trở về, thực là chuyện đáng chúc mừng.

Từ nay về sau, Tam Thanh coi như viên mãn..." Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên lại chắp tay: "Còn phải cảm tạ đại ca tương trợ, nếu không có đại ca, chúng đệ e rằng còn phải mất không ít thời gian mới có thể hóa hình..." Lời này không sai, với tình hình của Ngọc Thanh và Thượng Thanh, nếu không có Thái Thượng giúp đỡ, e rằng phải vô số năm nữa mới hóa hình nhanh chóng như vậy được.

Nếu đổi lại là trường hợp khác, việc ép nhanh thời gian hóa hình có thể khiến bản nguyên bất ổn, diễn hóa không hoàn thiện.

Nhưng nhờ luôn có đại đạo chi ý và khí tức của Thái Thượng tương trợ nên đã hóa giải được nhiều vấn đề.

Chưa kể sau đó Thái Thượng còn dung nhập thêm Bàn Cổ ngọc tủy, giúp bản nguyên của họ thêm hoàn thiện và đột phá, tốc độ hóa hình tăng lên không chỉ không có hại mà còn có lợi, giúp họ sớm cảm ngộ thiên địa và đại đạo.

Mọi chuyện này đều không tách rời sự hỗ trợ của Thái Thượng, họ cảm tạ hắn là lẽ đương nhiên.

Thái Thượng mỉm cười không đáp.

Thông Thiên nhìn Thái Thượng, nhướng mày hỏi: "Đại ca đã hóa hình vô số năm, lại là tồn tại Đại La thâm hậu, chắc hẳn đã du lịch Hồng Hoang, không biết tình hình Hồng Hoang hiện giờ thế nào?" Thông Thiên và Nguyên Thủy hóa hình đã là Đại La sơ kỳ, dù mới tỉnh lại nhưng đối với Hồng Hoang đại địa vẫn rất hiếu kỳ, muốn đi du ngoạn một chuyến.

Thái Thượng hóa hình trước họ vô số năm, chắc đã đi nhiều nơi, nên họ muốn biết tình hình hiện tại.

Nếu thích hợp, họ thực sự muốn đi xem Hồng Hoang đại địa. "Hồng Hoang sao?" Thái Thượng nghe vậy, đôi mắt trở nên thâm thúy, nhìn về hướng Hồng Hoang đại địa, mỉm cười: "Đó là một nơi thần kỳ, nguy cơ và cơ duyên cùng tồn tại.

Như Trung Ương đại lục, linh khí còn nồng đậm hơn cả Đông Côn Luân...

Trong Hồng Hoang đại địa, phong cảnh tú lệ, sơn mạch hàng tỷ, sinh linh vô số, vạn tộc lâm lập cùng tranh đại đạo...

Nếu là người có cơ duyên, có thể đạt được không ít bảo vật, nâng cao thực lực bản thân..." Nghe Thái Thượng nói, mắt Nguyên Thủy và Thông Thiên sáng lên.

Như vậy quả thực không tệ, càng khiến họ kiên định ý định đi du

ngoạn Hồng Hoang. "Đã như vậy, sao chúng ta không đi du ngoạn Hồng Hoang một chuyến?" Nguyên Thủy nhìn hai người, cười lớn.

Thông Thiên gật đầu: "Tiểu đệ cũng có ý này, không biết ý đại ca thế nào?" Họ chưa từng đi Hồng Hoang, tuy muốn đi nhưng cũng hiểu ý nghĩa của việc "nguy cơ và cơ duyên cùng tồn tại".

Dù là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng ở Hồng Hoang hiện tại họ chưa tính là đứng đầu.

Nếu một người như đại ca còn nói có nguy cơ thì chắc chắn không đơn giản, có đại ca cùng đi sẽ bảo đảm hơn nhiều.

Thái Thượng trầm mặc vài giây rồi nhìn hai người: "Nếu Nhị đệ và Tam đệ đã hướng về Hồng Hoang, vi huynh đi cùng các đệ một chuyến thì đã sao..." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên chắp tay: "Đa tạ đại ca!" Thái Thượng cười, phất tay đỡ hai người dậy: "Đã thế thì cùng đi thôi!" Nói đoạn, hắn lại phất tay thu hồi trận pháp và cấm chế bên ngoài động phủ, sau đó đứng dậy bước ra ngoài.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau rồi cũng đứng dậy bước theo.

Trên đỉnh Đông Côn Luân sơn.

Thái Thượng chắp tay đứng nhìn về phương Đông đại lục, gương mặt đạm nhiên không lộ vẻ gì, đôi mắt trong vắt phản chiếu mọi sự diễn biến của phương Đông đại lục.

Nguyên Thủy và Thông Thiên đứng bên cạnh, nhìn cảnh tượng phương Đông, gương mặt đều lộ vẻ tán thán.

Hồi lâu sau, Thái Thượng thu hồi ánh mắt, nói với hai người: "Đi thôi!" Dứt lời, hắn cất bước bay về phía Đông.

Hai người nhìn nhau rồi cũng bay lên không, đi theo sau Thái Thượng.

Tại một khu vực thuộc phương Đông đại lục. "Trải qua mấy chục nguyên hội diễn hóa, tình hình Hồng Hoang ngày càng tốt đẹp..." Nguyên Thủy nhìn cảnh tượng ở phương Đông đại lục, cảm thán.

Với tư cách là Đại La Kim Tiên, hắn biết rõ nhiều chuyện, nhất là chuyện quá khứ, chỉ cần tìm kiếm trong dòng sông thời không là nắm rõ.

Kể từ khi lượng kiếp trước kết thúc đến nay, tuy chỉ mới mấy chục nguyên hội nhưng trình độ diễn hóa, sự ổn định của thiên địa đã ngày càng hoàn thiện, đạt tới mức độ rất khá.

Phải nói rằng mấy chục nguyên hội này là thời cơ cực kỳ quan trọng đối với Hồng Hoang, là giai đoạn chuyển giao để tiến tới một thời đại phồn vinh hơn. "Sự diễn hóa của thế giới vốn là hướng tới sự hoàn thiện và ổn định hơn.

Đại đạo thối ẩn, Thiên Đạo chưởng quản, Hồng Hoang đang tiến bước trên con đường tự hoàn thiện...

Hiện tại đã thế này, sau mấy chục nguyên hội nữa, tình hình Hồng Hoang sẽ còn phi phàm hơn, dù là thế giới hay sinh linh đều sẽ được nâng cao cực lớn, thay đổi từng ngày chính là như vậy..." Thái Thượng thần sắc bình thản, chậm rãi đưa mắt quét qua Hồng Hoang đại địa rồi nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, chậm rãi nói.

Nghe vậy, hai người đều gật đầu tán đồng lời của đại ca. "Tiếp tục đi thôi!" Sau vài giây im lặng, Thái Thượng mỉm cười nói.

Dứt lời, Tam Thanh hóa thành ba luồng trường hồng bay về phía Đông.

Thời gian như nước chảy, thấm thoát đã vạn năm.

Tam Thanh lần này đã đi khắp phương Đông đại lục, tốc độ không nhanh, vừa đi vừa dừng.

Thái Thượng thu thập dược liệu để luyện đan luyện khí, Nguyên Thủy cũng thu thập dược liệu luyện khí, gặp được không ít dược liệu quý giá có duyên với mình.

Về phần Thông Thiên, hắn chủ yếu kế thừa trận đạo nên cũng cần một số nguyên liệu bố trận, lần này thu hoạch cũng khá, tuy chưa có món nào cực kỳ trân quý nhưng những tiên thiên dược liệu này cũng rất phi phàm.

Sau khi đi hết phương Đông và thu thập không ít thiên tài địa bảo, Tam Thanh rời đi và hướng về Bắc phương đại lục, còn các đại lục khác thì tạm thời chưa tới, đợi đi hết phương Bắc rồi tính sau.

Trong Hồng Hoang đại địa.

Những năm qua tuy không có biến đổi lớn lao, nhưng với sinh linh nơi đây lại có không ít biến động.

Lúc này kẻ cần hóa hình đều đã hóa hình, những kẻ cần ổn định cũng đã ổn định, nhất là các tiên thiên chủng tộc.

Muốn chủng tộc phát triển nhanh, có nhiều tài nguyên tu luyện thì địa bàn quản hạt là không thể thiếu, những năm qua các tiên thiên chủng tộc đã chiến đấu vì điều đó.

Tuy quy mô nhỏ nhưng cũng cho thấy thời đại vạn tộc tranh phong đã bắt đầu nhen nhóm.

Mặc dù Hồng Hoang lúc này mới chỉ có vài ngàn tiên thiên chủng tộc, vẫn đang ở giai đoạn đầu của sự diễn hóa, và còn nhiều chủng tộc khác sẽ ra đời sau này, nhưng các tộc hiện tại đã bắt đầu tranh đoạt đất đai, tài nguyên để lớn mạnh.

Sau này khi các tộc khác ra đời, những tộc này sẽ nổi bật và vượt xa họ.

Đương nhiên, dù vậy họ vẫn không thể so được với Long tộc,

Phượng tộc và Kỳ Lân tộc.

Tam tộc này tuy tổn thất nhiều ở lượng kiếp trước nhưng căn cơ không hỏng, từ lâu đã khôi phục nguyên khí và còn mạnh hơn trước.

Chương 23

Trong mấy chục nguyên hội qua, thực lực tam tộc vẫn tăng trưởng ổn định, dù các tiên thiên chủng tộc mạnh khác có cố gắng đuổi theo thì việc sánh ngang với tam tộc vẫn là bất khả thi.

Hiện tại là lúc các bên tự phát triển, đến một thời điểm nào đó trong tương lai, mâu thuẫn giữa đôi bên sẽ là không thể tránh khỏi.

Khi đó, một thời đại mới sẽ mở ra.

Hồng Hoang, Bắc phương đại lục, tại một khu vực nọ. "Tam đệ, cơ duyên đệ cảm ứng được là ở đây sao?" Thái Thượng nhướng mày hỏi Thông Thiên.

Cơ duyên này do Thông Thiên cảm nhận được, không phải của hắn nên trong dãy núi rộng vạn tỷ dặm này hắn không cảm thấy gì, không thể xác định vị trí.

Muốn xác định phương hướng chỉ có thể dựa vào cảm ứng của Thông Thiên.

Thông Thiên nghe xong liền nhướng mày, nhắm mắt lại cẩn thận cảm nhận hướng dao động của cơ duyên. "Oanh!" Hồi lâu sau, Thông Thiên đột ngột mở mắt, một đạo kiếm quang lóe lên trong đôi mắt thâm thúy, hắn nhìn về một hướng trong dãy núi và nói: "Đúng là ở trong dãy núi này rồi, chính là hướng đó..." Thông Thiên vừa nói vừa chỉ tay về phía Tây của dãy núi.

Thái Thượng khẽ gật đầu, nói với hai người: "Đã vậy thì nhanh chân lên, chuyện cơ duyên không nên chậm trễ...

Một số bảo vật không chỉ dành cho một vị thần ma, có thể những thần ma khác cũng cảm ứng được.

Vì thế, Thái Thượng không dám chắc chắn, cứ đi sớm lấy bảo vật rồi tính, tránh gặp bất ngờ để cơ duyên rơi vào tay kẻ khác.

Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, Tam Thanh lại khởi hành, trong nháy mắt đã vượt qua mấy triệu dặm.

Mười mấy giây sau, Tam Thanh đáp xuống một ngọn núi cao mấy chục vạn trượng trong dãy núi.

Đây chính là nơi Thông Thiên cảm ứng được. "Chính là chỗ này..." Thông Thiên thần sắc nghiêm nghị, trong giọng nói ẩn chứa kiếm phong sắc lẹm xé rách hư không.

Thái Thượng gật đầu, ở đây hắn có thể lờ mờ nhận thấy những chấn động truyền ra từ trong lòng núi, tuy không rõ ràng nhưng đủ để xác định.

Thông Thiên gật đầu với Thái Thượng và Nguyên Thủy, sau đó hai người bay lên không trung cao mấy chục vạn dặm, quan sát Thông Thiên tự mình lấy cơ duyên. "Xoẹt!" Trong mắt Thông Thiên lóe lên kiếm quang, thanh sắc khánh vân chậm rãi bay lên, một hình kiếm nhược ẩn nhược hiện.

Thanh mang kèm theo kiếm ý khủng bố ngút trời, khuấy động mây gió chín tầng trời, nhất thời phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang, kiếm ý tung hoành khắp thiên địa.

Thông Thiên thần sắc trang nghiêm, đưa tay nắm nhẹ vào hư không, vô số pháp tắc và quy tắc hội tụ lại thành một lưỡi kiếm.

Trong thanh sắc khánh vân, hình kiếm kia hóa thành vô số đạo kiếm quang rồi dung nhập vào lưỡi kiếm trong tay Thông Thiên.

Một tiếng kiếm minh vang vọng khắp trời đất, kiếm quang bùng nổ làm lu mờ vạn vật, sau đó kiếm mang chém xuống.

Tức thì, thiên địa vô thanh!

Tại một sơn mạch ở Bắc Phương đại lục.

Kiếm quang hoành hành giữa thiên địa, kiếm khí hủy diệt vạn dặm phương viên, hư không vô tận dưới kiếm khí đều yên diệt, Đại đạo pháp tắc cùng Thiên địa quy tắc bị kiếm khí xé nát, khuấy động cả quá khứ và tương lai, linh khí giữa thiên địa tiêu tán không còn.

Một kiếm này, đủ để thể hiện sức mạnh Đại La Kim Tiên của Thông Thiên lúc bấy giờ, nhưng dưới sự khắc chế của Y, một kiếm này chỉ gọt đi hơn mười vạn trượng thân núi, còn lại toàn bộ sức mạnh đều khuếch tán, sơn mạch phương viên trăm vạn dặm toàn bộ yên diệt, tiêu tán vào Hồng Hoang. … Trên không trung mấy chục vạn dặm.

Nguyên Thủy nhìn kiếm này của Thông Thiên, trên mặt thoáng hiện vẻ kinh dị, hồi lâu sau mới mở lời, "Không ngờ kiếm đạo của Tam đệ đã đạt đến trình độ này, thu phóng tự nhiên, hiệu quả đạt được mảy may không sai lệch…" Mục tiêu của chính Thông Thiên là ngọn núi ẩn chứa cơ duyên, nhưng lúc này lại chỉ bị gọt đi một nửa, còn lại sức mạnh tán đi, không hề chạm đến những nơi mà Y không muốn chạm đến. "Kiếm này của Tam đệ, cũng là để nghiệm chứng thực lực bản thân cùng thực lực kiếm đạo, xem ra Y rất hài lòng…" Thái Thượng trên khuôn mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười nhạt, chậm rãi mở lời.

Nghe vậy, Nguyên Thủy gật đầu, quả đúng như Đại ca mình đã nói, Thông Thiên lúc này quả thực đang nghiệm chứng thực lực bản thân cùng kiếm đạo mà mình tu luyện, uy lực như vậy, quả thực vô cùng không tệ.

Sau khi kiếm này xuất ra, kiếm ý trên người Thông Thiên càng thêm lẫm liệt, dường như kiếm đạo lại có chút tinh tiến.

Không thể không nói, sự lĩnh ngộ của Thông Thiên trên kiếm đạo,

quả thực không phải Thần Ma bình thường có thể sánh bằng.

Với một phần thực lực mà Thông Thiên thể hiện lúc này, trong lòng Nguyên Thủy thậm chí suy đoán, nếu mình toàn lực ứng phó với Thông Thiên, mình e rằng thật sự không thể thắng nổi Y.

Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy càng cảm thấy mình phải nỗ lực tu luyện hơn nữa, nếu thân là Nhị ca mà bị Tam đệ vượt qua, mặt mũi này quả thực có chút không giữ nổi, chỉ có nỗ lực tu luyện mới được.

Suy nghĩ hồi lâu, Nguyên Thủy lại nhìn về phía Thông Thiên, đáy mắt lướt qua một tia kiên định.

Thái Thượng liếc nhìn Nguyên Thủy, trên mặt cười khẽ rồi ánh mắt cũng rơi xuống Thông Thiên phía dưới, muốn xem, bảo vật có cơ duyên với Thông Thiên rốt cuộc là tồn tại như thế nào? … Phía dưới, Thông Thiên lăng không mà đứng, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, hài lòng gật đầu, kiếm khí du tẩu trong mắt Y.

Một kiếm này, Y thực tế là để nghiệm chứng thực lực bản thân và kiếm đạo, còn việc gọt đi một nửa thân núi, chẳng qua là việc tiện tay mà thôi, nếu không thì với thực lực của Y, muốn hủy diệt một ngọn núi cao mấy chục vạn trượng, một chưởng đã đủ rồi, đâu cần xuất một kiếm này.

Nguyên nhân lớn nhất, chẳng qua là để nghiệm chứng thực lực bản thân và kiếm đạo mà thôi. "Cơ duyên, liền tại nơi này…" Thông Thiên cười khẽ rồi chậm rãi đáp xuống đỉnh núi lúc này chỉ còn một nửa, ánh mắt quét qua rồi cuối cùng dừng lại ở một điểm nào đó. "Trận pháp ư?!" Đôi mắt Thông Thiên cực kỳ sâu thẳm đen kịt, như hai vòng hắc động, trong đó Đại đạo quang mang phù hiện, nhìn thấu mọi diễn biến.

Nơi đây có một tòa trận pháp tự nhiên che chắn cơ duyên, điều này không qua mắt được Thông Thiên người kế thừa Trận đạo, Y lúc này

tỉ mỉ quan sát một phen, Đại đạo quang mang trong đôi mắt mới dần tiêu thoái, đôi mắt khôi phục vẻ thanh minh. "Thì ra là vậy…" Thông Thiên trên mặt lộ ra nụ cười, điểm mấu chốt của tòa trận pháp này, Y đã sớm nhìn thấu, căn bản không thể làm khó được tồn tại kế thừa Trận đạo như Y.

Y một bước đạp ra, khi xuất hiện lại đã ở trước bức tường trận pháp vô hình kia, sau đó vươn kiếm chỉ, một đạo kiếm khí ngưng tụ trên đầu ngón tay, rồi chậm rãi vạch xuống trong hư không. "Xuy!" Hư không dưới kiếm khí không ngừng vỡ nát, yên diệt, rồi cảnh tượng trước mắt Thông Thiên bắt đầu biến hóa, tuy nhiên vẫn hoang lương, ngoài đất đai ra không còn gì khác, nhưng trận pháp sau khi bị Y phá giải liền sụp đổ, Tiên thiên khí tức tức thì cuồn cuộn lan ra.

Và lúc này, cảm giác cơ duyên mà Thông Thiên cảm ứng được, cũng chính vào khắc này, tức thì bùng nổ. "Ông!" Một điểm thanh mang lóe sáng, tức thì rực rỡ trong đôi mắt của Tam Thanh, như thể ánh sáng khởi nguyên Đại đạo rực rỡ, mang theo Tiên thiên khí tức nồng đậm thuần khiết. "Hảo một kiện Tiên thiên Linh bảo!" Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, trong miệng khẽ nói, từ khí tức và thần quang này mà xem, phẩm cấp của linh bảo này, không dưới thượng phẩm Tiên thiên Linh bảo.

Nghe vậy, trong mắt Nguyên Thủy lướt qua một tia hâm mộ, nhưng nghĩ đến Thông Thiên trong tay còn chưa có linh bảo, mà mình đã có Khánh Vân một kiện trung phẩm Tiên thiên Linh bảo, trong lòng khẽ gật đầu, không mở lời.

Đồng thời, trong khoảnh khắc bị kiện linh bảo này xung kích, Thông Thiên lúc này cũng hơi sững sờ, mấy hơi thở sau mới hồi thần, cười khẽ rồi một bước đạp ra, khi xuất hiện lại, đã ở trước điểm thanh mang kia. "Ông!" Thông Thiên vươn đại thủ, rồi chộp lấy điểm thanh mang kia, như thể vươn tới tận sâu trong Trường hà thời không,

như thể tận cùng của Đại đạo, không ngừng thâm nhập vào, rồi tóm lấy vật bên trong, sau đó chậm rãi kéo ra. "Oanh!" Trong hư không vang lên một tiếng oanh minh, rồi thấy thanh mang trong tay Thông Thiên rực rỡ ánh sáng chói lọi, chiếu rọi phương viên ức vạn dặm, một cỗ Tiên thiên khí tức hùng vĩ tức thì cuồn cuộn lan ra.

Thông Thiên khẽ nhíu mày, đại thủ vung lên, cách tuyệt mọi thời không, thu liễm tất cả khí tức và thần quang.

Lúc này, ánh mắt của Tam Thanh, mới tập trung vào bảo vật này.

Bảo vật này chia làm hai phần, một phần là tong (như cây gậy gõ), dài ba bốn thước, màu xanh lục.

Phần còn lại là giản, dài khoảng hai thước, rộng bốn năm phân, phần đuôi cong ra ngoài, cũng màu xanh lục.

Kiện Tiên thiên Linh bảo này, Tam Thanh lúc này đã thám thính được mọi tin tức về nó, thượng phẩm Tiên thiên Linh bảo Ngư Cổ, là linh bảo loại công kích, có thể thao túng đạo âm ba để công kích, uy lực quả thực không nhỏ.

Chương 24

"Tam đệ, Ngư Cổ này với ngươi cơ duyên rất lớn, cũng cực kỳ thích hợp với ngươi…" Lúc này Thiên cơ đã rõ, Thái Thượng hơi thôi toán một phen, liền đã biết cơ duyên của Ngư Cổ này đối với Thông Thiên quả thực không nhỏ.

Nghe vậy, Thông Thiên cười khẽ rồi mở lời, "Tam đệ hiểu rõ, ta sẽ hảo hảo lợi dụng Ngư Cổ…" Nói đoạn, Thông Thiên trong tay kết thủ ấn, rồi chậm rãi đánh vào Ngư Cổ, để Ngư Cổ và mình trước tiên thiết lập một mối quan hệ, chờ đến sau này khi trở về Đông Côn Luân, hoặc có cơ hội thích hợp, lại tiến hành tế luyện.

Dù sao cũng là thượng phẩm Tiên thiên Linh bảo, muốn hoàn toàn tế luyện, cho dù Y là tồn tại Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cũng phải tốn không ít thời gian.

Thông Thiên làm xong mọi việc này, liền thu Ngư Cổ lại, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã ở trước mặt Thái Thượng và Nguyên Thủy.

Thái Thượng gật đầu, nói, "Kể từ khi mọi việc ở đây đã xong, vậy chúng ta liền tiếp tục tiến bước vậy!" Nghe vậy, Thông Thiên và Nguyên Thủy gật đầu. "Hưu!" Ba đạo trường hồng xé rách thiên tế, tiếp tục du lịch sâu vào Bắc Phương đại lục. … … Tại một khu vực ở Bắc Phương đại lục.

Trong mấy vạn năm qua, Tam Thanh đã du lịch khắp vùng ven Bắc Phương đại lục một lượt, tuy không gặp thêm cơ duyên nào, nhưng nếu gặp một số dược liệu thích hợp, Tam Thanh cũng đều thu thập lại.

Thái Thượng trên đường đi, vừa du lịch vừa tham ngộ Vô Vi chi

đạo của bản thân, tuy không có dấu hiệu thăng cấp, nhưng sự cảm ngộ về Đại đạo lại tinh thâm không ít.

Cảnh giới viên mãn, là sự viên mãn cảnh giới của bản thân, cũng là sự viên mãn của Đại đạo ở cảnh giới này, cho nên nói, lúc này không ngừng tu luyện và lĩnh ngộ Vô Vi chi đạo, đạt đến sự viên mãn của Đại đạo ở cảnh giới này, như vậy việc tiến giai cảnh giới sẽ là nước chảy thành sông. "Nhị đệ và Tam đệ những năm này, xem ra cũng có không ít tâm đắc, sự cảm ngộ và nắm giữ Đại đạo ngày càng thuần thục…" Thái Thượng liếc nhìn Ngọc Thanh và Thượng Thanh đang cùng đi bên cạnh, trong lòng thầm gật đầu.

Nguyên Thủy những năm này, cũng chia tâm thần làm hai, một mặt du lịch Hồng Hoang, một mặt tu luyện Đạo luyện khí của mình, cùng với hoàn thiện Linh bảo Khánh Vân của mình, rồi không ngừng ngưng tụ Nhân hoa của mình.

Bởi vì những năm du lịch này, trong lòng Nguyên Thủy có nhiều cảm ngộ, sự cảm ngộ về Đại đạo ngày càng rõ ràng, cho nên việc ngưng tụ Nhân hoa đã sắp hoàn thành, khi đó thực lực lại có thể đề thăng không ít.

Và vì Khánh Vân của Y chưa hoàn thiện, lúc này lực phòng ngự đều đã đề thăng không ít, Thái Thượng sau khi xem qua, đều vô cùng tán thán thủ đoạn của Nguyên Thủy, thủ đoạn như vậy, trong Hồng Hoang, e rằng cũng chỉ có Nguyên Thủy người kế thừa Đạo luyện chế mới có thể làm được như vậy.

Còn về Thượng Thanh Thông Thiên, lúc này thì vừa du lịch Hồng Hoang, vừa tế luyện Linh bảo Ngư Cổ của mình, đây là thượng phẩm Tiên thiên Linh bảo, muốn hoàn toàn luyện chế, không phải ngày một ngày hai là có thể làm được.

Trong mấy vạn năm qua, cũng chỉ tế luyện được khoảng bốn

thành, đây còn là vì Ngư Cổ là vật cơ duyên của Thông Thiên, luyện chế không gặp trở ngại lớn, nếu không thì thời gian này còn phải tăng lên rất nhiều.

Hơn nữa, Thông Thiên lúc này tâm thần chia làm hai, nếu không thì cũng có thể rút ngắn hơn một chút.

Tuy nhiên tình huống như vậy, cũng coi là không tệ rồi, chờ đến khi du lịch xong Bắc Phương đại lục, Thái Thượng cảm thấy, Thông Thiên hẳn là có thể luyện chế hoàn thành.

Thái Thượng liếc nhìn Khánh Vân màu xanh của Thông Thiên, lúc này trong Khánh Vân đầy Nhân uân chi khí, vật hình kiếm không ngừng ngưng thực, kiếm khí lẫm liệt đáng sợ không ngừng phát tán, xé rách hư không.

Và Nhân hoa màu xanh đó, lúc này cũng đang không ngừng ngưng tụ, Nhân hoa của Thông Thiên lúc này đều mang theo một cỗ kiếm ý lẫm liệt, ẩn ẩn giữa đó, hình thành hô ứng với thanh kiếm hình kia, quả thực phi phàm.

Thái Thượng liếc nhìn Nhân hoa trong Khánh Vân của Nguyên Thủy và Thông Thiên rồi khẽ gật đầu, sau đó tiếp tục du lịch và tham ngộ Đại đạo.

Tam Thanh hóa thành ba đạo hồng quang, bay lướt và du lịch sâu vào Bắc Phương đại lục. … So với Đông Phương đại lục, Bắc Phương đại lục quả thực kém hơn đôi chút, bất kể là mức độ linh khí, hay phong cảnh linh mạch sông núi, đều như vậy.

Đương nhiên, lúc này Hồng Hoang đang không ngừng diễn hóa, lúc này tuy kém hơn Đông Phương đại lục đôi chút, nhưng tình hình sau này, cũng sẽ không kém đâu, dù sao Hồng Hoang lúc này diễn hóa, không có nơi nào là bần cùng cả.

Chỉ là mức độ diễn hóa chậm hơn đôi chút, cần phải bù đắp vào giai đoạn sau mà thôi.

Cho nên nói, sự kém hơn đôi chút lúc này, cũng chỉ là tình hình hiện tại mà thôi.

Chờ đến sau này Hồng Hoang không ngừng diễn hóa, các nơi trên Hồng Hoang đại địa cũng sẽ ngày càng hoàn thiện, bất kể là linh mạch hay linh khí, hoặc Đại đạo pháp tắc và Thiên địa quy tắc, đều như vậy.

Nói riêng lúc này, chỉ có Trung Ương đại lục và Đông Phương đại lục, sẽ phát triển tương đối nhanh hơn một chút.

Nam Phương đại lục và Tây Phương đại lục, lúc này thì không kém Bắc Phương đại lục là bao.

Nhưng điều này trong Hồng Hoang lúc bấy giờ, cũng là phi phàm lắm rồi.

Nếu không thì với các chủng tộc viễn cổ lớn như Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, sẽ không lựa chọn Nam Phương đại lục và Bắc Phương đại lục để cư trú.

Nam Phương đại lục có sự tồn tại của Bất Tử Hỏa Sơn, đây tuy là một yếu tố, nhưng không phải yếu tố duy nhất, chẳng qua là khá thích hợp mà thôi, mức độ của Nam Phương đại lục cũng không tệ.

Kỳ Lân tộc cũng vậy, Bắc Phương đại lục đối với họ, cũng cực kỳ thích hợp, mức độ của đại lục cũng diễn hóa ngày càng không tệ.

Nếu không thì với tình huống của Kỳ Lân tộc, tự nhiên cũng sẽ không lựa chọn ở Bắc Phương đại lục rồi.

Ngoài những điều này ra, nếu chờ đến sau khi kế hoạch của Tam tộc được thực hiện, khi đó sẽ không còn phân biệt Nam Phương đại lục hay Bắc Phương đại lục nữa, đến lúc đó, đều sẽ như nhau, mọi

thứ, đều nằm trong tầm kiểm soát.

Chỉ là thời gian đó còn quá xa, lúc này thời cơ còn quá sớm, chưa đến lúc thực hiện kế hoạch mà thôi, đồng thời, cũng là dành cho Hồng Hoang lúc này một khoảng thời gian tốt nhất để tiếp tục diễn hóa.

Mọi thứ, đều phải đợi đến khi thời cơ thích hợp mới thi triển. … Tại một khu vực ở Bắc Phương đại lục. "Trong mấy vạn năm qua, thực lực Kỳ Lân tộc ngày càng mạnh mẽ…" Trên tầng mây, Nguyên Thủy nhìn các tộc nhân Kỳ Lân tộc trên Bắc Phương đại lục, chậm rãi mở lời.

Tuy thực lực của những tộc nhân Kỳ Lân tộc này Y không coi trọng, nhưng trong Kỳ Lân tộc cũng có những tồn tại đỉnh tiêm, hai vạn năm trước, bọn họ đã từng gặp một tồn tại Đại La Kim Tiên sơ kỳ. "Có cao thủ Đại La Kim Tiên tồn tại, trách nào Kỳ Lân tộc có thể trở thành chủng tộc đỉnh tiêm.

Sự phát triển những năm này, càng không ngừng đề thăng thực lực, e rằng cao thủ đỉnh tiêm đều không chỉ một vị…" Thông Thiên nghe vậy, cũng mở lời, kiếm quang lấp lánh trong mắt Y. "Kỳ Lân tộc là một trong Tam tộc viễn cổ, thực lực tự nhiên là phi phàm, nhìn vào thực lực của họ lúc này, e rằng tồn tại Đại La Kim Tiên, cũng không chỉ ba vị, thực lực như vậy, trong Hồng Hoang, trừ Long tộc và Phượng tộc ra, không có Tiên thiên chủng tộc nào khác có thể đối chọi…" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn Kỳ Lân tộc trên Bắc Phương đại lục, trong miệng đạm đạm mở lời.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, chuyện của Long tộc và Phượng tộc, Thái Thượng cũng đã nói với họ rồi, thực lực của Tam tộc viễn cổ này, trong Hồng Hoang lúc này, trừ vài vị tồn tại đỉnh tiêm ra, các Tiên thiên chủng tộc khác và không ít Tiên thiên Thần Thai Ma, đều không phải đối thủ của họ.

Đương nhiên, điều này không bao gồm Tam Thanh những Tiên thiên Thần Thai Ma như vậy, dù sao Tam Thanh ngoài bản thân không vướng bận, không như các Tiên thiên chủng tộc khác, có cả một chủng tộc phía sau, tự nhiên phải cân nhắc rất nhiều.

Nhưng Tam Thanh thì khác, cộng thêm thực lực của Thái Thượng lúc này, e rằng thực lực của các tộc trưởng Tam tộc, nhiều nhất cũng chỉ ngang bằng với Thái Thượng, hoặc yếu hơn vài phần.

Thực lực như vậy, tự nhiên không sợ Tam tộc.

Và như Hồng Quân Đạo nhân, Dương Mi và La Hầu, thì càng như vậy.

Nhưng Hồng Hoang rộng lớn đến nhường nào, trừ những vị này ra, thì không còn ai nữa, cho nên nói, thực lực của Tam tộc viễn cổ, lúc này vẫn bá chủ Hồng Hoang, khó có thể đối chọi.

Và cùng với thời gian trôi đi, thực lực của Tam tộc, còn sẽ càng thêm mạnh mẽ, khi đó, cục diện Hồng Hoang, có lẽ sẽ phát sinh thay đổi. … … Tại một khu vực ở Bắc Phương đại lục. "Đi thôi!" Thái Thượng nhìn các tộc nhân Kỳ Lân tộc và một số sinh linh khác trên đại địa, thần quang lấp lánh trong đôi mắt thanh triệt thấy đáy, mấy hơi thở sau, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, chậm rãi mở lời.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, rồi cùng Thái Thượng, tiếp tục du lịch đến các nơi khác của Bắc Phương đại lục.

Trong mấy vạn năm qua, Tam Thanh đã đi qua phần lớn Bắc Phương đại lục, tuy không gặp các bảo vật như Tiên thiên Linh bảo, nhưng một số dược liệu luyện đan, luyện khí và bố trận thì đã thu thập không ít.

Và một số linh thực vật cùng Thiên tài địa bảo khác, cũng thu hoạch được không ít, thu hoạch cũng coi là không nhỏ rồi.

Lúc này liền tính du lịch xong phần còn lại của Bắc Phương đại lục, rồi sẽ đi về phía nam, đến Trung Ương đại lục mà Nguyên Thủy và Thông Thiên đều hướng về.

Đối với Bàn Cổ Tam Thanh mà nói, du lịch Trung Ương đại lục, ngắm nhìn Bất Chu Sơn, dường như là nơi tất yếu phải đến, có lẽ là do cùng một nguồn gốc, cho nên đối với Thiên trụ Bất Chu Sơn, trong tâm tự nhiên có một cảm giác muốn đến du lịch.

Cho nên nói, chuyến du lịch Bắc Phương đại lục này xong, Tam Thanh liền sẽ cùng nhau đến Trung Ương đại lục, tiến tới du lịch Bất Chu Sơn.

Chương 25

Tuy Thái Thượng đã từng đến Bất Chu Sơn, đã từng đến Trung Ương đại lục một lần rồi, nhưng lần nữa du lịch, lại là cảnh tượng khác, cho nên Thái Thượng cũng sẽ không từ chối lần nữa đến Bất Chu Sơn.

Chờ đến khi du lịch xong Bất Chu Sơn, Nguyên Thủy và Thông Thiên liền sẽ có cảm ngộ và sự lý giải về Đại đạo của họ sẽ sâu sắc hơn, khi đó họ liền có thể rất nhanh bước vào thiên địa cao hơn.

Ngay cả chính Thái Thượng, những năm này cũng có nhiều cảm ngộ, tin rằng đối với việc tu luyện cảnh giới viên mãn, liền sắp đạt đến viên mãn, khi đó thời cơ tiến giai, liền đã gần kề rồi.

Vấn đỉnh Hỗn Nguyên Kim Tiên, liền có thể đạt đến thiên địa cao hơn, chạm đến nhiều Đại đạo chí lý và tinh nghĩa hơn, có thể càng thêm tinh thâm sự lĩnh ngộ của mình về 'Đạo', bước chân vấn đỉnh Đại đạo, liền lại có thể tiến thêm một bước nữa.

Trong lòng Tam Thanh đều tính toán như vậy, nên lúc này du lịch các khu vực còn lại của Bắc Phương đại lục, tốc độ đều dường như nhanh hơn vài phần. … Trong ba vạn năm, Tam Thanh đã du lịch xong các khu vực còn lại của Bắc Phương đại lục.

Vì nằm ở nơi Kỳ Lân tộc cư trú, nên nếu nói trước đây có bảo vật nào tương đối quý giá, hẳn là đã sớm rơi vào tay Kỳ Lân tộc rồi.

Còn về những gì Tam Thanh có thể gặp được lần này, đa số đều là dược liệu luyện đan, luyện khí và bố trận mà thôi, còn những thứ khác, Tam Thanh lần này lại không gặp được thứ gì khá tốt.

Và trong hơn ba vạn năm qua, thực lực Kỳ Lân tộc lại có sự đề thăng, là một trong những chủng tộc viễn cổ, Kỳ Lân tộc luôn có

những phương pháp để thăng thực lực bản thân khá nhanh, lúc này tu vi của các tộc nhân phổ biến đều đã đề thăng rất nhiều.

Và Kỳ Lân tộc, một trong những chủng tộc viễn cổ chiếm cứ Bắc Phương đại lục, tuy trong Thượng nhất lượng kiếp, đã tổn thương một số nguyên khí, nhưng sau khi trải qua hơn trăm Nguyên hội phục hồi, đã khôi phục nguyên khí bản thân, lại đề thăng không ít thực lực.

Lúc này Bắc Phương đại lục, cơ bản đã sắp bị Kỳ Lân tộc chiếm lĩnh toàn bộ, phạm vi thế lực cũng đang chậm rãi khuếch trương, và toàn bộ Bắc Phương đại lục, chính là mục tiêu ban đầu của họ.

Lúc này hơn sáu thành Bắc Phương đại lục đã rơi vào tầm kiểm soát của Kỳ Lân tộc, các sinh linh trong Bắc Phương đại lục, hoặc là gia nhập Kỳ Lân tộc, hoặc là thần phục Kỳ Lân tộc, không còn con đường nào khác, nếu phản kháng, liền đã vẫn lạc.

Và các Tiên thiên chủng tộc được sinh ra và tồn tại trong Bắc Phương đại lục, lúc này đã trở thành chủng tộc phụ thuộc của Kỳ Lân tộc, tuy những Tiên thiên chủng tộc này không nhiều, nhưng lúc này cũng đã giúp Kỳ Lân tộc đề thăng không ít thực lực tổng thể.

Chờ đến khi Kỳ Lân tộc kiểm soát nốt bốn thành khu vực còn lại, hoàn chỉnh bao trùm Bắc Phương đại lục, khi đó những sinh linh và Tiên thiên chủng tộc còn sót lại, liền toàn bộ sẽ nhập vào dưới trướng Kỳ Lân tộc, thực lực tổng thể của Kỳ Lân tộc, liền lại sẽ đề thăng một đẳng cấp.

Khi đó, nếu bắt đầu thực hiện kế hoạch của bản thân, liền sẽ có không ít thuận lợi.

Thái Thượng nhìn tình hình Kỳ Lân tộc lúc này, không cần xem, liền biết Long tộc và Phượng tộc, những chủng tộc viễn cổ khác cũng đều trong tình huống tương tự, đều hấp nạp một số sinh linh và Tiên thiên chủng tộc của đại lục mình, để lớn mạnh thực lực bản thân.

Mục tiêu của Long tộc, tự nhiên là Tứ Hải chi địa của họ, chỉ cần trước tiên thống trị Tứ Hải chi địa, khi đó mới có thể tiếp tục khuếch trương, và việc kiểm soát Tứ Hải chi địa, đối với Long tộc lúc này mà nói, đã có thể đề thăng không ít thực lực rồi.

Còn về Nam Phương đại lục, vì sự đặc thù của nơi này, nên lúc này các sinh linh và Tiên thiên chủng tộc tương đối hiếm hoi, cho nên nói, Phượng tộc lúc này có thể hấp nạp được các sinh linh và Tiên thiên chủng tộc không nhiều, sự đề thăng cũng không đáng kể.

Tuy nhiên hiện tại Hồng Hoang đang không ngừng diễn biến, sinh linh và Tiên thiên chủng tộc không ngừng sinh ra, mọi thứ đều còn khá sớm, lúc này trước tiên ổn định đề thăng thực lực bản thân, phát triển khiêm tốn là tốt nhất, chờ đến khi thời cơ chín muồi, một lần xuất thủ, liền đã sắp đến rồi.

Thái Thượng trong lòng ý niệm thiên chuyển, rồi dẫn Nguyên Thủy và Thông Thiên, trực tiếp tiến về Trung Ương đại lục. … Con đường từ Bắc Phương đại lục vào Trung Ương đại lục, kỳ thực cũng không quá xa, cộng thêm việc Thái Thượng đã từng đến Trung Ương đại lục một lần, dưới sự dẫn dắt của Thái Thượng, ba người chỉ mất năm ngàn năm, liền đã đến vùng tiếp giáp giữa Trung Ương đại lục và Bắc Phương đại lục.

Tại vùng biên giới.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn cảnh tượng nơi đây, linh khí ngưng tụ thành sương, Đại đạo pháp tắc và Thiên địa quy tắc cực kỳ rõ ràng, phản chiếu trong đôi mắt của họ, rồi tỉ mỉ phân tích.

So với lần trước đến, Thái Thượng lúc này cảm thấy, mức độ ổn định của Trung Ương đại lục, ngày càng hoàn thiện, xem ra những năm này, sự diễn biến của Trung Ương đại lục ngày càng hoàn thiện. "Đây chính là Trung Ương đại lục ư, quả nhiên phi phàm…" Nguyên

Thủy trong miệng khẽ cười, Y vươn tay chộp lấy, từng đạo Đại đạo pháp tắc giao dệt phù hiện trong tay Y, rồi lại dung nhập vào hư không.

Y đã ngưng tụ được Nhân hoa, lúc này đã sơ nắm giữ lực lượng pháp lực, lúc này thấy cảnh tượng Trung Ương đại lục như vậy, trong lòng vô cùng tán thán, mức độ rõ ràng của Đại đạo pháp tắc và Thiên địa quy tắc, so với Đông Phương đại lục, quả thực rõ ràng hơn không ít, tham ngộ cũng sẽ dễ dàng hơn vài phần. "Trung tâm Hồng Hoang, quả thực không tầm thường, không đại lục nào khác có thể sánh bằng…" Thông Thiên khẽ nhíu mày, cũng mở lời cười nói. "Trung Ương đại lục quả thực phi phàm, chuyến này đã đến đây rồi, vậy liền tiếp tục du lịch thôi, hãy cảm ngộ nhiều hơn pháp tắc và quy tắc nơi đây, đối với các ngươi lúc này, cũng có không ít chỗ tốt…" Thái Thượng đạm nhiên cười, rồi nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên mở lời.

Nghe vậy, hai người gật đầu, rồi lại lần nữa động thân, tiến về nơi có Bất Chu Sơn, với tốc độ và khoảng cách của họ lúc này, ước chừng mất khoảng năm ngàn năm, liền có thể đạt đến nơi. … … Trong Trung Ương đại lục.

Thái Thượng dẫn Nguyên Thủy và Thông Thiên một đường tiến về phía Bất Chu Sơn, lúc này tốc độ lại không nhanh, đây cũng là do Thái Thượng cố ý như vậy, Y muốn Nguyên Thủy và Thông Thiên hảo hảo thể ngộ thiên địa, cảm ngộ Đại đạo.

Trung Ương đại lục, là nơi Đại đạo pháp tắc và Thiên địa quy tắc rõ ràng nhất của toàn bộ Hồng Hoang đại địa, tuy nói chỉ là hiện tại, nhưng lúc này Nguyên Thủy và Thông Thiên đến, tự nhiên là phải nắm bắt cơ hội này.

Từ Nhân hoa đến Địa hoa, không chỉ đơn thuần là tích lũy, còn

phải có một số cơ duyên mới được, và chuyến đi Trung Ương đại lục lúc này, là hành trình tích lũy, cũng là hành trình cơ duyên, chỉ xem có thể nắm bắt được, một lần ngưng tụ được Địa hoa hay không.

Thái Thượng lúc này cũng đang không ngừng thể ngộ thiên địa, để sự cảm ngộ về Đại đạo của mình ngày càng tinh thâm, Vô Vi chi đạo của Y, lúc này càng khế hợp Đạo pháp tự nhiên, thân hợp Thiên địa chi đạo.

Y đã một chân bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên, một chân cuối cùng này tuy vẫn còn cần không ít thời gian, nhưng việc không ngừng tích lũy lúc này, đối với sự tiến giai sau này của Thái Thượng mà nói, vẫn có không ít chỗ tốt.

Chỉ cần sự cảm ngộ về Đại đạo, sự cảm ngộ về thiên địa của Thái Thượng tích lũy đủ tinh thâm, chờ đến khi Thái Thượng tiến giai Hỗn Nguyên Kim Tiên, thì lại không cần phải tốn một khoảng thời gian để ổn định cảnh giới của bản thân, tích lũy tinh thâm, có thể khiến cảnh giới sau khi tiến giai cực kỳ ổn định, như vậy, liền tiết kiệm không ít thời gian.

Chính vì vậy, dù lúc này không thể tiến giai Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng sự lĩnh ngộ và tích lũy Đại đạo chí lý và tinh nghĩa, Thái Thượng vẫn không ngừng lại, vẫn đang không ngừng tích lũy đề thăng.

Trong mấy vạn năm qua, Vô Vi Bản Nguyên Kinh của Thái Thượng đã lĩnh ngộ không ít Đại đạo chí lý và tinh nghĩa, sự lĩnh ngộ Vô Vi chi đạo ngày càng cao thâm, đây cũng là kết quả của việc Thái Thượng không ngừng tham ngộ và thể ngộ thiên địa trong những năm này.

Ngoài ra, Thái Thượng đối với việc tu luyện Đan đạo của bản thân, lúc này cũng đã tinh thâm không ít.

Đan đạo tuy chỉ là đạo phụ tu của Y, nhưng thân là người kế thừa đạo này, tu vi Đan đạo của Thái Thượng cũng không thấp, tu luyện cũng không gặp trở ngại lớn.

Tuy nhiên với tu vi Đan đạo của Thái Thượng lúc này, vẫn chưa đủ để luyện chế Cửu Chuyển Kim Đan, cho nên Thái Thượng lúc này chỉ lợi dụng các dược liệu luyện đan và Thiên tài địa bảo thu thập được để luyện chế một số đan dược bình thường mà thôi.

Tuy đối với những Đại La Kim Tiên như họ không có tác dụng, nhưng có thể nhanh chóng đề thăng tu vi Đan đạo của Y, khiến tu vi Đan đạo của Y trong mấy vạn năm qua, đạt được bước đột phá về chất, Đan đạo sau này, cũng sẽ ngày càng tinh thâm hơn.

Và lần này, người có sự tinh tiến và thu hoạch không nhỏ, không chỉ có một mình Thái Thượng.

Nguyên Thủy lần này, vì Đạo luyện chế không ngừng tinh thâm, cùng với sự tinh tiến trong cảm ngộ Đại đạo của bản thân, khiến Khánh Vân mà Y luyện chế đã đạt được sự đề thăng cực lớn, vì Tiên thiên bản nguyên, nên Khánh Vân của Nguyên Thủy là cấp độ Tiên thiên Linh bảo.

Nhưng vì lúc ban đầu Đạo luyện chế của Nguyên Thủy còn chưa quá tinh thâm, tuy là kế thừa đạo này, nhưng vẫn cần lĩnh ngộ và nắm giữ.

Cho nên việc luyện chế ban đầu, Khánh Vân chẳng qua chỉ tương đương với cấp độ hạ phẩm Tiên thiên Linh bảo.

Nhưng trong mấy vạn năm qua, Đạo luyện chế của Nguyên Thủy không ngừng đề thăng, Khánh Vân lúc này cũng đã đề thăng không ít, lúc này đã tiến giai đến cấp độ trung phẩm Tiên thiên Linh bảo, có thể nói là đề thăng không ít.

Và vì là Khánh Vân do chính bản thân luyện chế, hoàn toàn khế hợp với bản thân, cho nên về lực phòng ngự mà nói, không hề thua kém một Tiên thiên Linh bảo thượng phẩm bình thường nào, có thể nói là một tạo hóa không nhỏ.

Chuyến du lịch lần này, đã giúp Nguyên Thủy đề thăng Linh bảo của bản thân, lại đề thăng sự cảm ngộ và tu luyện Đạo luyện chế của bản thân, có thể nói là một cơ duyên không nhỏ, tiến thêm một bước, đạt đến cảnh giới trung kỳ, thời gian đã không còn xa nữa.

Còn ngoài Thái Thượng và Nguyên Thủy ra, Thông Thiên cũng có sự tinh tiến không nhỏ, trước tiên là việc tế luyện thượng phẩm Tiên thiên Linh bảo Ngư Cổ đã hoàn thành, khiến thực lực tổng thể của Thông Thiên hoàn toàn không thua kém một tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ bình thường nào.

Và ngoài việc luyện chế pháp bảo hoàn thành ra, kiếm đạo của Thông Thiên cũng đã tinh tiến không ít, dưới sự nghiệm chứng trước đó, Thông Thiên đại khái đã biết trình độ cảnh giới của mình, đối với phương hướng kiếm đạo của bản thân, cũng đã có một phương hướng khẳng định rõ ràng.

Trong mấy vạn năm qua, kiếm đạo đã tinh tiến không ít, kiếm hình trong Khánh Vân, lúc này đã ngưng thực không ít, cỗ kiếm ý đó ngày càng lẫm liệt đáng sợ, như thể thiên địa thương khung cũng không thể chống đỡ nổi một kiếm chém giết.

Chờ đến khi Thông Thiên hoàn toàn ngưng thực kiếm hình, tu vi kiếm đạo, liền sẽ lại tiến thêm một tầng nữa.

Và ngoài kiếm đạo tinh tiến ra, Trận đạo chủ tu của Thông Thiên, lúc này cũng đã đề thăng không ít, vì là đạo chủ tu, nên tu vi Trận đạo, kỳ thực còn cao thâm hơn kiếm đạo không ít.

Chỉ là Thông Thiên chưa từng thật sự triển hiện tu vi Trận đạo

của Y, cho nên Thái Thượng và Nguyên Thủy lúc này cũng không thể nắm bắt được tu vi Trận đạo thật sự của Y.

Nhưng đồng là Tam Thanh, tự nhiên đều biết mức độ đáng sợ của Đại đạo chủ tu mà bản thân kế thừa, Trận đạo đã là Đại đạo chủ tu của Thông Thiên, thì tự nhiên là vô cùng phi phàm, kiếm đạo đã như vậy rồi, Trận đạo là chủ tu, tự nhiên càng thêm đáng sợ.

Thái Thượng đối với điều này vô cùng đồng tình, dù sao đạo chủ tu, khác với đạo phụ tu, Trận đạo của Thông Thiên, Thái Thượng tự nhiên biết là cực kỳ cao thâm, vượt xa kiếm đạo không ít.

Dưới sự như vậy, thực lực thật sự của Thông Thiên, quả thực là cực kỳ phi phàm.

Chương 26

Thái Thượng cảm thụ những thay đổi của Nguyên Thủy và Thông Thiên trong những năm này, trong lòng khẽ gật đầu, chuyến du lịch lần này, Tam Thanh đều có thu hoạch không nhỏ, thời gian tiến giai, đều đã được rút ngắn không ít rồi. … Hơn vạn năm, lặng lẽ trôi qua.

Trong một sơn mạch gần Bất Chu Sơn của Trung Ương đại lục, tại một động phủ trên một ngọn núi nào đó. "Ông!" Tại một khắc nào đó, Tam Thanh đồng thời mở đôi mắt, rồi nhìn nhau, gật đầu.

Họ vạn năm trước, trong lòng có cảm ngộ, đặc biệt ở đây tham ngộ, vạn năm thời gian, Nguyên Thủy và Thông Thiên đã ngưng tụ Địa hoa, thành công tiến giai đến cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ, thực lực lại một lần nữa đề thăng không ít.

Còn về Thái Thượng, tuy nhiên vẫn chưa tiến giai, nhưng Y đã lĩnh ngộ không ít, hơn nữa cũng đã minh ngộ rằng thời gian tiến giai không còn xa nữa. "Kể từ khi Nhị đệ Tam đệ đã tiến giai, vậy liền tiến đến Bất Chu Sơn thôi!" Thái Thượng nhìn họ, đạm nhiên cười nói. "Theo ý Đại ca!" Hai người nghe vậy, nhìn nhau, gật đầu nói.

Nói đoạn, Tam Thanh liền ra khỏi động phủ, tiếp tục tiến về Bất Chu Sơn.

Lúc này khoảng cách đến Bất Chu Sơn không quá xa, ngọn Bất Chu Sơn được bao phủ trong linh khí ngưng tụ thành sương, đã vô cùng rõ ràng, cỗ uy áp đó, cũng vô cùng rõ ràng, trụ chống trời đất, liền hiện ra trước mặt họ. … Hơn ngàn năm, Tam Thanh cuối cùng cũng từ sơn mạch đó, đến chân Bất Chu Sơn.

Nguyên Thủy và Thông Thiên đứng dưới chân Bất Chu Sơn, nhìn ngọn núi lúc này mây mù lượn lờ, linh khí nồng đậm hóa thành sương,

che phủ phần lớn thân núi Bất Chu Sơn, khiến Bất Chu Sơn lúc này trông có vẻ ẩn hiện, mang một cỗ thần bí.

Cộng thêm cỗ uy áp hùng vĩ của Bàn Cổ, khiến Bất Chu Sơn lúc này trông như một tôn tồn tại vô thượng, sừng sững đứng đó.

Ngay cả họ là một trong Bàn Cổ Tam Thanh, lúc này trên mặt cũng không khỏi lộ ra một tia kinh thán.

Thiên trụ, quả không hổ là Thiên trụ, quả nhiên vô cùng hùng vĩ tráng lệ, chống đỡ thiên địa, là đệ nhất sơn của Hồng Hoang!

Trung Nguyên Đại Lục, dưới chân Bất Chu Sơn. "Thật là một tòa Thiên Trụ hùng vĩ, quả không hổ danh là do xương sống của Phụ Thần hóa thành, Hồng Hoang đệ nhất sơn..." Thông Thiên kiếm mày khẽ nhướng, trong miệng cười lớn nói, ngữ khí hàm chứa kiếm phong, cắt rách hư không, một luồng kiếm ý nhàn nhạt nhưng cực cường tràn ngập ra.

Nghe vậy, Thái Thượng và Nguyên Thủy có chút kinh ngạc nhìn hắn, xem ra vạn năm qua kiếm đạo của Thông Thiên lại có sở đề thăng, kiếm ý lúc này càng phát ra khủng bố lẫm liệt, phá diệt hết thảy.

Thái Thượng gật đầu nói: "Cột chống trời, trải qua mười mấy vạn nguyên hội diễn hóa, dẫu là luồng Bàn Cổ uy áp này cũng vô cùng bất phàm..." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, luồng uy áp này và bọn hắn vốn đồng căn đồng nguyên, lúc này cảm thụ lại có một tia thân thiết, không hề có chút áp lực nào, vả lại bọn hắn đều là cảnh giới Đại La, cũng ít khi bị ảnh hưởng. "Đã đến chân núi Bất Chu, vậy chúng ta hãy cùng lên đó du ngoạn một phen!" Nguyên Thủy nhìn Thái Thượng và Thông Thiên, mỉm cười nói.

Bọn hắn vốn vì thế mà đến, lúc này đã ở chân núi, tự nhiên phải đi du ngoạn một chuyến, như vậy mới không phụ công đi một chuyến

này. "Đi thôi!" Thái Thượng nhìn bọn hắn, đạm tiếu khai khẩu.

Nói đoạn, Tam Thanh hóa tác ba đạo lưu quang, hướng đỉnh núi Bất Chu phi lược tới.

Thái Thượng không đi thẳng tới đỉnh núi cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên, mà sau hơn một tháng đã đến sườn núi Bất Chu.

Lần trước tới đây đã là mười mấy nguyên hội trước, lúc này trở lại, Thái Thượng tự nhiên lại tìm đến nơi đây xem có cơ duyên nào xuất hiện không, xem các tiên thiên linh căn kia có dấu hiệu đản sinh hay không.

Nếu có, hắn cũng có thể mưu hoa một phen, nếu không có thì chỉ đành tiếp tục chờ đợi thời cơ chín muồi.

Tại sườn núi. "Đại ca, chẳng lẽ nơi này có gì bất phàm sao?" Nguyên Thủy lộ vẻ nghi hoặc, vừa rồi bọn hắn đã đi qua khu vực khác ở sườn núi nhưng không phát hiện được gì.

Mà lúc này, Thái Thượng lại dẫn bọn hắn đến trước một động phủ trông có vẻ bình thường như thế này, xem ra cũng chẳng có thu hoạch gì, nhưng với nhãn quang của đại ca, tự nhiên không phải tùy ý tới đây.

Vậy hiển nhiên, nơi này cực kỳ bất phàm.

Thái Thượng mỉm cười nói: "Chỉ là vi huynh cảm thấy hai khu vực này địa thế bất phàm, vô luận là linh khí, linh mạch tẩu hướng hay là nơi khí vận hội tụ đều khác xa nơi khác, nên muốn xem thử có cơ duyên nào xuất hiện hay không..." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, tình huống như vậy nếu đổi lại là bọn hắn cũng sẽ làm như thế.

Thái Thượng liếc nhìn bọn hắn một cái, cười cười, bước chân tiến vào trong động phủ.

Trong động phủ không khoáng vô vật, vẫn là dáng vẻ như lần đầu Thái Thượng nhìn thấy, điều duy nhất thay đổi chính là linh khí sung túc trong động phủ lúc này đã ngưng kết thành vụ châu, đạt đến mức độ khủng bố.

Linh khí mức độ này, ngay cả ở Trung Nguyên Đại Lục linh khí dồi dào, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng là lần đầu nhìn thấy.

Bất Chu Sơn là Thiên Trụ, tình huống vốn đặc thù, nhưng từ chân núi đi lên hay đến các nơi khác của sườn núi cũng không khác biệt quá lớn với các sơn mạch khác ở Trung Nguyên, chẳng qua là thế núi khác nhau mà thôi.

Nhưng lúc này đứng trong động phủ, Nguyên Thủy và Thông Thiên cảm nhận sâu sắc sự bất phàm nơi đây.

Linh khí như vậy quả thực cực kỳ khủng bố.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, lúc này mới hiểu được sự bất phàm mà đại ca mình nói đến tột cùng là thế nào, mức độ linh khí ngưng kết này phải dùng từ khủng bố để hình dung.

Trừ cái đó ra, nơi này còn có Đại Đạo pháp tắc và Thiên Địa quy tắc giao chức, bao phủ bên trong, hình thành một tấm bình chướng thiên nhiên, tuy chưa thành hình nhưng đã có sơ hình, không lâu sau sẽ chính thức thành hình. "Tình hình nơi này đúng như lời đại ca nói, cực kỳ bất phàm..." Một lúc lâu sau, Thông Thiên chậm rãi mở lời. "Bất Chu Sơn quả nhiên phi phàm, linh khí ngưng kết mức độ này cùng bình chướng pháp tắc quy tắc giao chức, đều không phải nơi nào ở sườn núi có thể so bì..." Nguyên Thủy nghe vậy khẽ gật đầu, sau đó nói.

Thái Thượng cười cười không nói gì, chỉ chậm rãi đảo mắt qua động phủ, trong đôi mắt Đại Đạo phù hiện, xuyên thấu thời không trường hà, tham tìm huyền bí bên trong.

Một lúc lâu sau, Đại Đạo trong mắt Thái Thượng dần tiêu tán, trở lại vẻ thanh minh, ý cười trên mặt càng đậm.

Tuy thời cơ chưa tới nhưng mức độ như hiện nay Thái Thượng đã nắm chắc trong lòng, như vậy là đủ rồi. "Đi thôi, lên đỉnh Bất Chu Sơn..." Thái Thượng quay đầu nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên nói.

Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, tuy nơi này bất phàm nhưng đối với bọn hắn lúc này sức hấp dẫn không lớn, bọn hắn vì Bất Chu Sơn mà đến, tự nhiên phải đăng đỉnh, không thể chậm trễ quá lâu ở đây.

Tam Thanh rời khỏi động phủ, tiếp tục hướng tới đỉnh núi phi lược.

Mà trong động phủ lúc này, linh khí vẫn không ngừng hội tụ, bình chướng pháp tắc quy tắc giao chức cũng không ngừng ngưng thực, một luồng vô hình chi lực đang dần dần hình thành.

Đăng đỉnh Bất Chu Sơn đối với ba vị Đại La mà nói thực ra không khó, nhưng vì Nguyên Thủy và Thông Thiên lần đầu tới đây nên tốc độ có chút khống chế, mấy tháng sau mới miễn cưỡng đến được đỉnh núi.

Quảng khoát là cảm quan đầu tiên của Nguyên Thủy và Thông Thiên, nếu không phải tồn tại Đại La, e rằng đều không nhìn thấy biên tế, có thể thấy nơi này rộng lớn nhường nào, không hổ là Hồng Hoang đệ nhất sơn.

Trừ sự quảng khoát, hoang lương là cảm quan thứ hai.

Tuy trải qua mấy chục vạn nguyên hội diễn hóa nhưng đỉnh Bất Chu Sơn vẫn không có thay đổi quá lớn, chỉ là trăm nguyên hội gần đây có không ít linh thực vật, linh thảo cùng thiên tài địa bảo xuất hiện, coi như tăng thêm chút sinh cơ.

Chỉ là so với sinh cơ bồng bột của Hồng Hoang đại địa, nơi này lại có vẻ hoang lương.

Tam Thanh nhìn nhau một cái rồi bắt đầu du ngoạn hành tẩu trên đỉnh núi.

Cùng lúc đó, tại một nơi hư không trên Bất Chu Sơn. "Không ngờ mấy chục vạn nguyên hội trôi qua, uy áp của Bàn Cổ vẫn như thế...

Tu vi như vậy, thảo nào năm xưa có thể làm được bước đó..." La Hầu tỉ mỉ cảm thụ uy áp của Bàn Cổ, chậm rãi đạm mạc mở lời.

Uy áp cố nhiên không ảnh hưởng đến hắn nhưng uy áp của Bàn Cổ mấy chục vạn nguyên hội vẫn như cũ, trong lòng hắn vẫn cảm thán tu vi khủng bố của Bàn Cổ.

Chương 27

Suy nghĩ một chút, thân hình hắn khẽ động, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lần nữa đã ở trên đỉnh Bất Chu Sơn.

La Hầu đảo mắt qua nơi này rồi mỉm cười, sau đó lại biến mất, xuất hiện tại một khu vực khác.

Mà ở đối diện hắn không xa chính là ba người Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Sự xuất hiện đột ngột của La Hầu khiến ngay cả Thái Thượng cũng có chút kinh chấn, bởi lẽ hắn là tồn tại Đại La Kim Tiên viên mãn, nửa chân đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, phóng mắt nhìn xuống dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên thì ai có thể giấu được hắn?

Nhưng vị Thần Ma trước mắt này lặng lẽ xuất hiện trước mặt hắn, điều này đủ nói lên tu vi của người này không chỉ đơn giản là Đại La, mà đã vượt qua Đại La, đạt tới tầng thứ cao hơn là Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Tồn tại như vậy trong Hồng Hoang cơ bản chỉ đếm trên đầu ngón tay, những người hắn biết chỉ có vài vị.

Hồng Quân đạo nhân và Dương Mi đạo nhân hắn đã gặp qua, còn những vị chưa gặp cũng không có mấy người, mà phù hợp với dáng vẻ trung niên, diện sắc đạm mạc này thì trong Hồng Hoang chỉ có một vị. "Ma Tổ La Hầu!" Ánh mắt Thái Thượng rúng động, ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm càng thêm rực rỡ, thầm nhủ trong lòng.

Đối với Ma Tổ La Hầu, Thái Thượng tuy chưa từng thấy qua nhưng cũng biết đôi chút, hôm nay gặp mặt quả nhiên không hổ là Hỗn độn Ma Thần năm xưa, dẫu là trọng tu thì tu vi lúc này vẫn thâm

bất khả trắc.

Hỗn Nguyên Kim Tiên, tồn tại đứng đầu đỉnh phong Hồng Hoang lúc bấy giờ.

Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này rõ ràng sát giác được Thái Thượng có chút giới bị, tuy thần sắc vẫn đạm nhiên nhưng Tam Thanh đồng xuất nhất nguyên, sự biến hóa của Thái Thượng bọn hắn vẫn cảm nhận được.

Vì thế, đối diện với vị trung niên nam tử mặc hắc y, trên người tràn ngập ma khí này, hai người trong lòng bỗng sinh giới bị, chỉ cần có gì bất ổn sẽ lập tức xuất thủ. "Bàn Cổ uy áp lại thân cận dung hợp với các ngươi như thế, xem ra là tồn tại thuộc Bàn Cổ nhất mạch rồi..." Đột nhiên, La Hầu nhìn ba người Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, đạm mạc mở lời, trong đôi mắt đen kịt ma quang cuộn trào.

Hắn tuy nhìn không thấu căn nguyên của Tam Thanh, nhưng tại Bất Chu Sơn này, luồng uy áp của Bàn Cổ lại thân cận dung hợp với bọn hắn, tưởng chừng trong Bàn Cổ nhất mạch cũng thuộc loại cực kỳ đặc thù.

Loại tồn tại này, đối với một Hỗn độn Ma Thần bị Bàn Cổ hủy diệt rồi trọng sinh như hắn mà nói thì chẳng có chút hảo cảm nào, nếu có thể bóp chết từ trong trứng nước thì cũng là một lựa chọn không tồi.

Dẫu sao nếu hắn thành đạo, Hồng Hoang cũng không thể giữ lại, giết trước vài vị Bàn Cổ nhất mạch cũng chẳng sao.

Hơn nữa, những tồn tại như thế này nếu sau này có biến cố, e rằng còn trở thành lực cản ngăn trở mình thành đạo, cho nên lúc này nếu có thể giải quyết sớm thì cũng tốt.

Trừ những thứ đó ra, La Hầu còn sát giác được khí tức Tiên Thiên Linh Bảo trên người Tam Thanh, đây cũng là một thu hoạch khá.

Thái Thượng nghe vậy, thần sắc nghiêm lại, khuôn mặt đạm nhiên thoáng hiện hàn quang, ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm thanh quang rực rỡ như muốn đánh nát thời không trường hà, một luồng vô hình chi lực lan tỏa, nhìn La Hầu lãnh thanh nói: "Nếu ngô đoán không lầm, ngươi chính là Ma Tổ La Hầu từng cùng Thần Nghịch trong hung thú lượng kiếp năm xưa!" Hắn nhìn thấy rõ hàn quang trong mắt La Hầu cùng sát cơ đang ngưng tụ xung quanh, hắn biết đối với Bàn Cổ nhất mạch như mình, La Hầu chẳng có hảo cảm gì, muốn ra tay với bọn hắn cũng là lẽ thường.

Còn về chuyện hung thú lượng kiếp, hắn đã thành Đại La, muốn tìm hiểu quá khứ không khó.

La Hầu nghe Thái Thượng nhắc tới cũng không sinh nộ, hắn trước đây quả thực ở phe hung thú, sau đó tính kế Thần Nghịch, đoạt được Thí Thần Thương, bắt đầu mưu hoa kế hoạch của mình, nay tiến triển rất nhanh. "Ngươi biết cũng không ít, bản tôn quả thực bước ra từ phe hung thú, nhưng thì đã sao?

Mỗi người đều mưu cầu đạo của riêng mình, vì cầu Đại Đạo mà bất trạch thủ đoạn thì có làm sao?

La Hầu mỉm cười, không hề để tâm.

Nói xong, hắn nhìn ba người Thái Thượng, đạm mạc mở lời: "Các ngươi đã là tồn tại đặc thù trong Bàn Cổ nhất mạch, bản tôn và Bàn Cổ lại có cựu oán, cho nên đừng trách bản tôn..." Thực ra, với Bàn Cổ nhất mạch như Tam Thanh, La Hầu cũng không chắc đây có phải thủ đoạn Bàn Cổ để lại hay không, phải biết sinh linh trong Hồng Hoang đều tính là Bàn Cổ nhất mạch, nhưng tình huống của Tam Thanh rõ ràng khác biệt.

Nếu nói đây là thủ đoạn của Bàn Cổ thì cũng có lý, nên bất kể thế nào, La Hầu đều thấy cần phải ra tay. "Xoẹt!" Một luồng sát cơ khủng bố lẫm liệt bộc phát, tức thì phong tỏa thiên địa này, một luồng hàn ý băng lãnh quét tới.

La Hầu tay cầm Thí Thần Thương, mỉm cười nhìn Tam Thanh.

Thấy vậy, thần sắc Tam Thanh ngưng trọng, bọn hắn từ khoảnh khắc gặp La Hầu đã luôn giới bị, lúc này nghe lời hắn xong liền lập tức phòng ngự bản thân, vận chuyển pháp lực chuẩn bị xuất thủ.

Thái Thượng đầu huyền Càn Khôn Đồ, tay nắm Càn Khôn Xích, Nguyên Thủy đầu đỉnh Linh Bảo Khánh Vân, tay cầm một tôn thanh đồng đỉnh dùng để luyện bảo, tuy chỉ là hậu thiên nhưng cũng phi phàm.

Còn Thông Thiên, trong khánh vân kiếm quang nhấp nháy, kiếm khí kích xạ, tay cầm Ngư Cổ chuẩn bị ra tay.

La Hầu thấy vậy, ánh mắt chậm rãi đảo qua Tam Thanh, sau đó dừng lại trên người Thái Thượng, nói: "Hóa ra Càn Khôn đã vẫn lạc trong tay ngươi, là một Hỗn độn Ma Thần thượng tam đẳng, trước vẫn lạc dưới tay Bàn Cổ, sau lại vẫn lạc dưới tay Bàn Cổ nhất mạch, quả là bi ai..." Nói xong, hắn đổi giọng, băng lãnh mở lời: "Đã như vậy, hãy để bản tôn đoạt bảo vật của hắn, chứng đắc Đại Đạo, kết thúc hết thảy đi!" Lời vừa dứt, một đạo hắc mang lóe lên, tung hoành giữa thiên địa.

Tam Thanh thấy vậy thần sắc nghiêm lại, đạo thương mang này đâm tới, nơi nó đi qua không gian đều đổ sụp, Đại Đạo pháp tắc, Thiên Địa quy tắc, thời không trường hà, hư không linh khí thảy đều yên diệt.

Trong sát na, Tam Thanh cũng ra tay, ba đạo thanh quang cuộn trào, làm chấn động quá khứ vị lai, ba đạo thanh quang rực rỡ quán xuyên

thiên địa, hướng về hắc sắc thương mang va chạm. "Oanh long long!!!" Một điểm hàn mang hiện ra, tức thì quang mang nhấn chìm thế gian!

Phương viên ức vạn dặm tiêu tán trong luồng chấn động này, sau đó thấy ba đạo thanh quang bị đánh bay vạn ức dặm mới ổn định lại, dẫm xuống hư không những dấu chân sâu hoắm.

La Hầu đứng giữa thiên địa tan hoang, tay cầm Thí Thần Thương, lãnh nhãn nhìn Tam Thanh.

Đại La có thể tiếp một kích toàn lực của hắn và lực lượng của Tiên Thiên Chí Bảo thì trong Hồng Hoang này hắn chưa từng gặp qua.

Tuy phần lớn bị pháp bảo của bọn hắn ngăn cản, nhưng sức mạnh còn lại cũng không phải Đại La có thể chống đỡ, vậy mà điều bất khả thi đó lại bị Thái Thượng hóa giải, thực lực của vị Đại La này vượt quá dự liệu của hắn. "Hừ!" La Hầu lạnh hừ một tiếng, cả thiên địa dường như bị xoay chuyển, nhật nguyệt điên đảo, nhiệt độ đột ngột giảm xuống điểm băng, lạnh đến mức hư không kết băng.

Trong nháy mắt, La Hầu đã xuất thủ tấn công Tam Thanh.

Thái Thượng sớm biết La Hầu sẽ tiếp tục ra tay, một kích vừa rồi khiến hắn có chút ngoài ý muốn, hắn tự nhiên không để mình trở thành nhân tố không xác định trong tương lai của đối phương, nên lúc này nhất định ra tay xóa sổ.

Cho dù không như vậy, là Bàn Cổ Tam Thanh, La Hầu cũng không có hảo cảm, nhân quả cựu oán như vậy, La Hầu tự nhiên không thể không ra tay.

Vì thế, khoảnh khắc La Hầu xuất thủ, Thái Thượng cũng động. "Thái Thanh Thần Lôi!" "Thái Thanh Ấn!" "Vô vi chi đạo, Đạo pháp tự nhiên, thiên địa chi gian, Đại Đạo chí lý!" Hai đạo thần thông Thái

Thanh tức thì cuộn tới, một đạo thanh sắc thần lôi từ cửu thiên giáng xuống, như là đạo lôi quang đầu tiên lúc khai thiên, oanh hướng La Hầu.

Ngay sau đó là một cái thủ ấn khổng lồ che trời lấp đất quét tới, áp toái càn khôn nhật nguyệt, điên đảo âm dương ngũ hành, hết thảy thời không vận mệnh sụp đổ, mọi lực lượng kinh khủng hướng La Hầu nhấn chìm.

Cuối cùng là công kích từ Vô Vi chi đạo pháp tắc hình thành một tấm lưới khổng lồ bao bọc hết thảy, giảo sát tất cả, đoạn tuyệt quá khứ vị lai, vẫn lạc trong vô tận thời không.

Khoảnh khắc Thái Thượng xuất thủ, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng động.

Ngọc Thanh tiên quang tung hoành thiên địa, áp đảo ánh sáng tinh thần nhật nguyệt, hoành khóa vô tận thời không, trong sát na đã giáng xuống tấn công La Hầu. "Xoẹt!" Ở bên kia, một thanh tam xích thanh phong do Thông Thiên kiếm đạo pháp tắc ngưng tụ, cộng thêm sự gia trì của Thông Thiên kiếm hình chi lực, trảm xuống uy thế như muốn chém đứt thiên địa thương khung, trực tiếp trảm hướng La Hầu.

Sau khi công kích xuất thủ, Tam Thanh đồng thời tập kích La Hầu.

La Hầu thấy công kích của Tam Thanh, thần sắc có chút kinh ngạc, công kích của ba vị Đại La này một lần nữa khiến hắn chấn kinh.

Tuy công kích của Nguyên Thủy và Thông Thiên không đe dọa lớn đến hắn, dẫu có vô ý trúng chiêu cũng không vấn đề gì lớn, nhưng Thái Thượng lúc này công kích lại khiến hắn có cảm giác kiêng dè, không biết là vì căn nguyên từ Bàn Cổ hay nguyên nhân khác, nhưng dưới sự giảo sát của pháp tắc cùng hai đạo thần thông này quả thực có cảm giác như vậy. "Ba vị Đại La này không thể giữ lại!" La Hầu

thần sắc lạnh lẽo, Thí Thần Thương trong tay liên tục đâm ra, phá diệt mọi nguyên khởi nguyên diệt, mai táng hết thảy Đại Đạo pháp tắc, mọi thời không sụp đổ tiêu tán, nhật nguyệt tinh thần vẫn lạc, uy thế hủy thiên diệt địa va chạm cùng công kích của Tam Thanh.

Nhất thời thiên địa vô thanh, vì ngay cả âm thanh cũng bị yên diệt bên trong.

Lúc này thiên địa hỗn loạn một mảnh, không còn nhìn rõ thân ảnh Tam Thanh và La Hầu, chỉ thấy thỉnh thoảng có ba đạo thanh quang và một đạo hắc mang lóe lên rồi biến mất trong vô tận thời không trường hà.

Chuyến này tuy thực lực Thái Thượng tăng tiến nhưng hắn chung quy chưa phải Hỗn Nguyên Kim Tiên, cộng thêm Nguyên Thủy và Thông Thiên chỉ là Đại La trung kỳ, muốn chống lại La Hầu tự nhiên là bất khả thi.

Nếu không nhờ Càn Khôn Đồ của Thái Thượng phòng ngự, e rằng Nguyên Thủy và Thông Thiên đã sớm bại trận trọng thương, sao có thể trụ vững đến mức này.

Chương 28

Tuy nhiên dẫu Càn Khôn Đồ phòng ngự khủng bố nhưng Tam Thanh lúc này vẫn bị La Hầu áp chế, nếu kéo dài thời gian cũng khó lòng chống đỡ được những đòn tấn công điên cuồng của hắn. "Oanh!" Một đạo lôi đình vang dội cửu tiêu, quét sạch vô tận thời không.

Tam Thanh bị đánh bay ra ngoài, nghiền nát vô tận hư không, sắc mặt trắng bệch như giấy, Thái Thượng tình hình tốt hơn một chút nhưng thần sắc cũng ngưng trọng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên trên người đã có thương thế, tuy không nghiêm trọng nhưng khí tức giảm sút không ít, chỉ có Thái Thượng ngoại trừ sắc mặt trắng bệch thì không có vấn đề gì lớn. "Ngươi thực sự khiến bản tôn kinh ngạc, dưới sự va chạm như vậy mà không hề biến hóa..." La Hầu thần sắc băng lãnh nhìn Thái Thượng, nếu không biết hắn là Đại La viên mãn, La Hầu thậm chí còn tưởng hắn là tồn tại cùng đẳng cấp với mình.

Không chỉ La Hầu, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng vô cùng kinh ngạc, bọn hắn biết đại ca mình tu vi thâm bất khả trắc nhưng đối diện với tồn tại như La Hầu mà vẫn có thể bình an vô sự, thực lực quả thực phi thường. "Ông!" La Hầu thần sắc lạnh lẽo, phất tay một cái, vô biên Ma Đạo pháp tắc ập tới, ma khí vô tận sinh sôi muốn nhấn chìm Tam Thanh, sát cơ bao trùm thiên địa.

Sát cơ chưa phát động mà Nguyên Thủy và Thông Thiên đã cảm nhận được uy thế khủng bố đó.

La Hầu xoay chuyển Thí Thần Thương, xẻ đôi thiên địa nhật nguyệt, càn khôn thương khung, đâm thẳng xuống Tam Thanh.

Một thương này đủ để mai táng bất kỳ Đại La Kim Tiên nào, dẫu

là Đại La có linh bảo phòng ngự như Tam Thanh cũng phải ôm hận tại chỗ.

Thái Thượng thần sắc ngưng trọng, tay bắt ấn quyết rồi phất tay, Càn Khôn Đồ phi đốn ra bao phủ Nguyên Thủy và Thông Thiên bên trong, phòng ngự chu thân giúp bọn hắn chống đỡ đòn này, cộng thêm linh bảo và thủ đoạn của chính bọn hắn thì chắc có thể ngăn được. "Đông!!" Lúc này, trên thiên linh của Thái Thượng hiện lên xích sắc khánh vân, trong đó kim mang loáng thoáng, một tòa bảo tháp nhược ẩn nhược hiện, một luồng khí tức khủng bố tràn ngập, mọi sát cơ, ma khí và Ma Đạo pháp tắc đều bị cách tuyệt.

Thấy vậy, La Hầu thần sắc nghiêm lại, nhìn xích hồng khánh vân và tòa Huyền Hoàng bảo tháp thấp thoáng, đáy mắt hiện lên tia dị sắc, pháp lực trong tay dường như càng tăng thêm một phần. "Vô vi chi đạo, nhất tại thiên địa ngoại, nhập tại thiên địa gian, đãn vãng lai thiên địa tự nhiên chi trung nhĩ, Đạo pháp tự nhiên, Vô Vi nhi vi!" Thái Thượng khoan thai niệm Đại Đạo chí lý, lúc này khẩu hàm thiên hiến, ngôn xuất pháp tùy, mỗi chữ đều uẩn hàm vô thượng Đại Đạo chi lực, vô tận Vô Vi pháp tắc tụ hội lại, phá tan phong tỏa của Ma Đạo pháp tắc, chống chọi với nó.

Thấy vậy, mặt La Hầu lại hiện vẻ kinh ngạc, sự hiểu biết về pháp tắc của Thái Thượng chẳng kém gì một Hỗn Nguyên Kim Tiên thông thường, pháp tắc chi lực đang chưởng khống lại có thể kháng cự Ma Đạo pháp tắc của hắn, quả thực lại là một điểm khiến hắn bất ngờ.

Tuy nhiên Thí Thần Thương đã xuất thủ, phá diệt hết thảy, mọi thứ lúc này đều quy về hỗn độn, tái diễn địa thủy phong hỏa.

Thông Thiên và Nguyên Thủy lúc này không thể ra tay được nữa vì đòn này không phải thứ bọn hắn có thể tham gia.

Càn Khôn Đồ là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại thiên về

phòng ngự nên lực chống đỡ xung kích vô cùng khủng bố, cộng thêm linh bảo trong tay bọn hắn nên chống đỡ không thành vấn đề.

Thái Thượng không phân tâm chăm sóc bọn hắn nữa, hắn phải trực diện đòn này của La Hầu.

Hắn có sở cảm ngộ, chỉ cần hóa giải nguy cơ lần này, hắn có thể bước chân vào Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Vì thế, đây vừa là nguy cơ, vừa là cơ duyên, hắn phải tận dụng thật tốt.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn, trong vô tận thời không.

Lúc này như là sự va chạm giữa hai thế giới, thanh khí hóa thành thanh sắc thế giới diễn hóa thiên địa thương khung, Đại Đạo Vô Vi.

Một bên ma khí bao trùm diễn hóa hắc ám thế giới, diễn tận vô biên ma vực, Đại Đạo vi ma.

Một trên một dưới, pháp tắc của hai thế giới không ngừng va chạm, chấn động khủng bố quét qua, nhật nguyệt tinh thần vẫn lạc, chu thiên không còn ánh sáng! "Ông!" Ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm Thái Thượng tỏa ra thanh quang rực rỡ, Vô Vi pháp tắc giữa thiên địa lúc này bị Thái Thượng chưởng khống, trong vô tận thời không ngưng tụ thành một thanh pháp tắc cự kiếm.

Kiếm ý lẫm liệt khủng bố ngút trời, phá diệt cửu tiêu, kiếm khí kích xạ trảm lạc hoàn vũ, cả thiên địa thương khung đều không chịu nổi kiếm phong này.

Khoảnh khắc này ngay cả Thông Thiên cũng đầy vẻ kinh chấn, không ngờ đại ca mình còn tinh thông kiếm đạo.

Trước mặt thanh cự kiếm này, ngay cả trường kiếm và kiếm hình của hắn đều có xung động muốn dung nhập vào đó, nếu không phải hắn áp chế thì đã bị hút vào rồi.

Thanh cự kiếm ngưng tụ trong chớp mắt, Thái Thượng hư không nắm chặt rồi xoay chuyển kiếm phong đâm về phía Thí Thần Thương của La Hầu, hư không đổ vỡ, Đại Đạo yên diệt, thời không và vận mệnh trường hà phá toái tiêu tán, nhân quả hỗn loạn.

Thấy vậy, La Hầu thần sắc lạnh lẽo, tuy Thái Thượng cho hắn một tia kiêng dè nhưng cũng chỉ là một tia cảm giác mà thôi.

Thanh kiếm này dẫu như không tồn tại ở thế giới này, dẫu là Đại La Kim Tiên viên mãn bình thường cũng có khả năng ôm hận dưới kiếm này của Thái Thượng, nhưng hắn lại không sợ, mũi thương Thí Thần Thương lấp lánh hàn mang liên tục đâm tới. "Đương!" Mũi kiếm và mũi thương va chạm, phát ra tiếng kim loại chói tai.

Thanh âm vang dội cửu tiêu, dư chấn quét ra khiến thanh khí thế giới và ma khí thế giới tức khắc sụp đổ yên diệt.

Thái Thượng lùi liên tục, vô tận thời không trường hà tiêu tán, Huyền Hoàng bảo tháp trong khánh vân tỏa ra kim sắc huyền quang càng thêm rực rỡ, liên tục chống đỡ đòn tấn công của La Hầu.

Đòn này tuy mạnh nhưng đối với tồn tại như La Hầu lại không tác dụng mấy, nếu là Đại La viên mãn thông thường hẳn đã vẫn lạc, tan biến trong Hồng Hoang.

Nhưng với La Hầu, nếu không phải Huyền Hoàng bảo tháp phòng ngự khủng bố thì hắn cũng khó lòng chống đỡ. "Xoẹt!" Pháp tắc chi kiếm trong tay phát ra tiếng kiếm minh rồi không ngừng hư hóa, vô tận Vô Vi pháp tắc trong sự yên diệt. "Oanh long long!!!" Đúng lúc này, dường như cả tòa Bất Chu Sơn đều rung chuyển, hay đúng hơn là cả Hồng Hoang chấn động, lan đến vô tận thời không trường hà, kích động quá khứ vị lai hiện tại.

La Hầu cau mày nhìn Thái Thượng, đôi mắt nghiêm lại.

Bởi vì khoảnh khắc này, tất cả uy áp của Bất Chu Sơn dường như đang dần ngưng tụ lại rồi tràn vào cơ thể Thái Thượng.

Thân mang bản nguyên Tam Thanh, lại có Bàn Cổ ngọc tủy và Bàn Cổ uy áp, Thái Thượng lúc này đạt được tạo hóa to lớn, như đột phá xiềng xích. "Xoẹt!" Pháp tắc chi kiếm trong tay không ngừng ngưng tụ, kiếm ý tung hoành trực đạt cửu thiên, mây gió biến sắc, uy thế càng thêm khủng bố.

Thăng thế của Thí Thần Thương liên tục bị Bàn Cổ uy áp ngăn trở, tốc độ chậm lại, uy lực cũng không ngừng giảm đi.

Thái Thượng thấy vậy liền đẩy tay, lại là thần thông 'Thái Thanh Ấn' quét ngang, nghiền nát càn khôn nhật nguyệt, điên đảo âm dương ngũ hành, mọi lực lượng kinh khủng nhấn chìm La Hầu.

La Hầu thấy thế vỗ ra một chưởng đối chọi với Thái Thanh Ấn, hai bên triệt tiêu lẫn nhau.

Mà khi Thái Thanh Ấn được đẩy ra, pháp tắc chi kiếm đã được Thái Thượng dẫn động, tức thì nổ tung, Hỗn Độn kiếm khí lẫm liệt cùng luồng kiếm ý đủ để trảm lạc hoàn vũ thương khung cộng thêm Bàn Cổ uy áp hướng La Hầu oanh kích. "Oanh!" Một đạo lôi đình chấn triệt Hồng Hoang, sau đó thấy La Hầu bị đánh bay đi.

Hắn không bị thương, nhưng đối diện với một vị Đại La Kim Tiên viên mãn mà hắn đánh mãi không hạ, lúc này còn bị bức lui.

Đây đối với hắn không chỉ là vấn đề thể diện mà còn là vấn đề chưởng khống Đại Đạo pháp tắc.

Dẫu gạt bỏ Bàn Cổ uy áp và linh bảo, thì sự lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc của Thái Thượng lúc này không hề dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, không dưới chính hắn, cái hắn thiếu chỉ là sự áp chế của cảnh giới, nếu đồng cấp La Hầu cũng không nắm chắc thắng được

Thái Thượng. "Hảo một luồng Bàn Cổ uy áp, ở tại Bất Chu Sơn này đúng là cho các ngươi một tấm bình chướng bảo hộ..." La Hầu thần sắc băng lãnh nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên đã chống đỡ được dư chấn, sau đó nhìn sang Thái Thượng lạnh lùng nói. "Các ngươi tưởng rằng ở nơi này bản tôn không làm gì được các ngươi sao?" Hắn nói tiếp. "La Hầu, nếu liều chết, ngươi nghĩ ngươi còn có thể vân đạm phong khinh như vậy sao?" Thái Thượng khôi phục vẻ đạm nhiên nhìn La Hầu, chậm rãi mở lời như thể chuyện này không khiến lòng hắn gợn sóng.

Khoảnh khắc này, hắn và thiên địa lại dung hợp làm một, Đạo pháp tự nhiên, Vô Vi nhi vi!

La Hầu thần sắc nghiêm lại, nhìn sâu vào Thái Thượng mà không nói gì.

Hắn thấy Thái Thượng đã ở bên rìa đột phá, nếu liều chết hắn thực sự sẽ bị thương không nhẹ, bởi đây không phải Thần Ma Đại La viên mãn thông thường.

Chỉ là nếu để Tam Thanh rời đi, sau này e là hỏng việc.

Chương 29

Hơn nữa Tam Thanh là tồn tại đặc thù trong Bàn Cổ nhất mạch, khó bảo toàn đây không phải thủ đoạn của Bàn Cổ, cho nên dẫu phải trả giá hắn cũng muốn xóa sổ Tam Thanh. "Xoẹt!" Mũi thương Thí Thần Thương xoay chuyển, một đạo hắc mang tế ra đâm thủng vũ trụ thương khung, phá diệt vô số hư không, dường như lại sắp xuất thủ. "La Hầu, không ngờ mấy thiên vạn năm trôi qua, ngươi không những không tiến bộ mà còn thụt lùi, lại đi ra tay với tiểu bối..." Đột nhiên giữa thiên địa vang lên một giọng nói đạm mạc, dẫn động vô biên pháp tắc và quy tắc. "Ông!" Dứt lời, một đạo thân ảnh chậm rãi ngưng tụ trong hư không, dáng vẻ cổ hi, mặc hôi sắc đạo bào, chính là Hồng Quân đạo nhân. "Hồng Quân!" Thấy Hồng Quân đạo nhân, La Hầu thần sắc trầm xuống, trầm giọng nói: "Hồng Quân, ngươi đến đây làm gì?" "Bất Chu Sơn là Thiên Trụ Hồng Hoang, ngươi đến được sao bần đạo lại không đến được?" Nghe vậy, Hồng Quân đạo nhân mỉm cười, sau đó nhìn về phía Thái Thượng, gật đầu: "Thái Thượng tiểu hữu..." "Thái Thượng kiến quá tiền bối!" Thấy vậy, Thái Thượng hướng Hồng Quân đạo nhân hơi chắp tay nói. "Kiến quá tiền bối!" Thấy Thái Thượng hành lễ, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng chắp tay hành lễ theo.

Hồng Quân đạo nhân khẽ gật đầu, ánh mắt chuyển sang La Hầu ở bên cạnh.

Trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Hồng Quân Đạo Nhân nhìn La Hầu, lạnh giọng nói: "La Hầu, những năm qua ngươi đã gây ra quá nhiều động tĩnh, giờ lại còn ra tay với hậu bối, ngươi quả thực càng tu càng thoái hóa rồi..." "Tranh đoạt Đại Đạo, điểm này, Hồng Quân, ngươi không cần phải nói Bản tọa.

Bản tọa hành động dù nhiều, nhưng thực chất là vì lẽ gì, lẽ nào ngươi không biết?" Nghe vậy, La Hầu nhìn Hồng Quân Đạo Nhân, châm biếm nói.

Nói đoạn, y dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Còn về ba vị này, nhân quả ân oán giữa Bản tọa và Bàn Cổ, lẽ nào ngươi không rõ?

Đã là mạch Bàn Cổ, Bản tọa ra tay, có gì không thể?" Lời vừa dứt, một cỗ khí thế khủng bố tức thì xông thẳng lên trời, khuấy động cửu thiên phong vân, giữa thiên địa tràn ngập ma ý kinh hoàng.

Thái Thượng khẽ nhíu mày, một tầng thanh quang nhàn nhạt hiện lên trên thân, ngăn chặn ma khí công kích của La Hầu.

Còn Nguyên Thủy và Thông Thiên có Càn Khôn Đồ hộ thể, tự nhiên sẽ không gặp vấn đề gì.

Hồng Quân Đạo Nhân nhìn lướt qua Càn Khôn Đồ đang bảo vệ Nguyên Thủy và Thông Thiên, trong mắt lóe lên một tia dị sắc, rồi lại nhìn sâu vào Thái Thượng, khẽ vung tay, ma khí xung quanh liền bị y bình ổn lại.

Thấy vậy, La Hầu cũng không nổi giận, khí tức trên thân dần dần thu liễm, thần sắc băng lãnh nhìn Hồng Quân Đạo Nhân, cất lời: "Hồng Quân, ngươi muốn nhúng tay vào chuyện giữa Bản tọa và bọn họ sao?" Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Nhân khẽ lắc đầu nói: "La Hầu, nhân quả ân oán giữa ngươi và Bàn Cổ đã sớm tiêu tán ngay khi Hồng Hoang thành hình.

Chư vị tuy là mạch Bàn Cổ, nhưng trong Hồng Hoang, ai lại không phải mạch Bàn Cổ?

Ngươi ra tay với chư vị, ra tay với mạch Bàn Cổ, đây là đi ngược xu thế phát triển của Hồng Hoang...

Nếu như ngươi cố chấp ra tay với chư vị, bần đạo đành phải xuất

thủ.

Thế giới Hồng Hoang, rốt cuộc cũng phải đi đến một cảnh giới hoàn thiện hơn, tuyệt đối không phải để trong tay ngươi mà đi đến hủy diệt..." "Hừ, Hồng Quân, ngươi nói nghe thì hay, chẳng qua cũng chỉ vì Đại Đạo của bản thân, hà tất phải nói ra vẻ đạo mạo đến thế...

Nơi đây là Bất Chu Sơn, có Bàn Cổ uy áp tương trợ, chư vị lại là tồn tại đặc thù, Bản tọa quả thật khó lòng triệt để xóa bỏ họ...

Hồng Quân, ngươi bảo vệ được nhất thời, nhưng không thể bảo vệ vĩnh cửu...

Tranh chấp Đại Đạo, rốt cuộc cũng sẽ thuộc về bên Bản tọa..." La Hầu cười lớn, rồi lăng không bay lên, hóa thành một đạo hắc mang, biến mất vào giữa tầng trời.

Hồng Quân ở đây, thêm Bàn Cổ uy áp toàn lực tương trợ, cùng Tam Thanh thân mang đại khí vận, đại công đức, y muốn đắc thủ, quả thực không dễ.

Lần này không thành, ngày sau sẽ tính toán.

Mối uy hiếp lớn nhất của y, vẫn là Hồng Quân, dù sao cuộc tranh chấp Đại Đạo, không thể có chút sơ sẩy nào.

Hồng Quân Đạo Nhân nhìn La Hầu rời đi xong, lúc này mới nhìn ba người Thái Thượng nói: "La Hầu tu hủy diệt chi đạo, thủ đoạn có phần cực đoan, nhưng ân oán nhân quả giữa y và Bàn Cổ đã có từ lâu.

Chư vị lại là mạch Bàn Cổ đặc thù, y ra tay với chư vị, nói cho cùng cũng có lý do..." Tình huống của ba người Thái Thượng lúc này, lẽ nào Hồng Quân Đạo Nhân lại không nhìn ra rõ hơn La Hầu?

Dù y vẫn không thể nhìn thấu căn nguyên của Tam Thanh, nhưng cũng biết Tam Thanh đều là những người mang đại cơ duyên và đại khí vận, lại được Bàn Cổ uy áp tương trợ, tự nhiên là mạch Bàn Cổ

cực kỳ đặc thù.

Nghe vậy, ba người Thái Thượng gật đầu, rồi Thái Thượng cất lời: "Lần này đành cảm tạ tiền bối đã ra tay tương trợ..." "Bần đạo cũng không làm gì nhiều.

La Hầu nếu đạo thành, Hồng Hoang khó lòng bảo toàn.

Bần đạo làm vậy, cũng chỉ là để duy hộ Hồng Hoang, duy hộ chúng sinh linh trong đó mà thôi..." Hồng Quân mỉm cười nói.

Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, không nói gì nữa. "Việc này đã xong, vậy bần đạo không ở lại nữa!" Hồng Quân mỉm cười nhìn ba người Thái Thượng, chậm rãi nói. "Tiền bối đi thong thả!" Ba người đồng thanh nói.

Hồng Quân gật đầu, rồi hóa thành lưu quang biến mất.

Mấy hơi thở sau, Thái Thượng mới thu hồi tầm mắt, rồi vung tay một cái, thu Càn Khôn Đồ và Càn Khôn Xích trong tay lại, thu liễm khánh vân. "Không ngờ Đại ca lại quen biết tồn tại như vậy..." Nguyên Thủy có chút kinh ngạc nhìn Thái Thượng, đây là tồn tại ngay cả La Hầu cũng kiêng kị, Đại ca mình lại quen biết, quả thực quá bất phàm. "Chỉ là có một lần duyên gặp mặt mà thôi..." Thái Thượng mỉm cười nói.

Nói đoạn, y thần sắc trở nên trang trọng, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên nói: "Nguy cơ lần này, quả thực đã gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh cho chúng ta.

Trong Hồng Hoang, tuy Đại La không yếu, nhưng khi đối mặt với những tồn tại như vậy, vẫn khó lòng chống đỡ.

Bởi vậy, chúng ta cần phải mau chóng nâng cao thực lực bản thân...

La Hầu và Phụ Thần có nhân quả ân oán, y ra tay với chúng ta

thực ra là chuyện bình thường.

Nhưng trong Hồng Hoang còn bao nhiêu tồn tại có địch ý với chúng ta, chúng ta vẫn chưa biết.

Nếu tu vi không được nâng lên, gặp phải lần nữa, sẽ khó lòng thoát khỏi cục diện như lần này..." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, tình huống quả thực đúng như Đại ca đã nói.

Chuyện về Phụ Thần Bàn Cổ và các Hỗn Độn Ma Thần kia, họ vẫn biết rõ.

La Hầu chính là một trong số đó, y ra tay với mình, thì khó mà đảm bảo các Hỗn Độn Ma Thần khác sẽ không làm vậy.

Nếu đều là những tồn tại như La Hầu, tình huống của mình sẽ trở nên khó khăn.

Bởi vậy, việc nâng cao thực lực là không thể chậm trễ. "Lời Đại ca, chúng ta đã hiểu.

Lần giao thủ với tồn tại như La Hầu này, chúng ta cũng cảm ngộ được rất nhiều.

Chỉ cần bế quan một phen, tấn thăng Đại La hậu kỳ sẽ không khó khăn gì..." Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ gật đầu, cất lời.

Lần giao thủ với La Hầu này, đã giúp họ kiến thức về sự nắm giữ Đại Đạo của Hỗn Nguyên Kim Tiên, cũng như ảnh hưởng của y đối với thiên địa.

Điều này, đối với Nguyên Thủy và Thông Thiên đang ở ngưỡng đột phá, quả thực là một sự trợ giúp.

Với cảnh giới hiện tại của họ, chỉ cần bế quan một phen, ngưng tụ Thiên Hoa, bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ sẽ không khó.

Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu nói: "Như vậy rất tốt.

Lần này vi huynh cũng có điều lĩnh ngộ.

Bởi Bàn Cổ uy áp đã được dẫn động, vậy chúng ta cứ ở nơi này bế quan, cũng có không ít lợi ích..." Lúc này Bàn Cổ uy áp đã bị triệt để điều động, tuy rằng khi chống đỡ La Hầu đã tiêu tán không ít.

Chương 30

Nhưng Bàn Cổ uy áp lúc này vẫn còn khủng bố, tuy đang dần dần quay trở lại các nơi trên Bất Chu Sơn, nhưng uy áp trên thân Thái Thượng vẫn không hề nhỏ.

Mà Bất Chu Sơn linh khí sung mãn, Đại Đạo Pháp Tắc và Thiên Địa Quy Tắc hiển rõ, nay lại có Bàn Cổ uy áp, quả thực cũng là một nơi bế quan không tồi.

Bởi vậy, nghe đề nghị này, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều không có dị nghị gì, tán thành bế quan tại nơi đây.

Nhưng vì đỉnh Bất Chu Sơn vừa trải qua một trận đại chiến, linh khí cùng pháp tắc và quy tắc có chút hỗn loạn, nên nơi này không phải lựa chọn của họ.

Nơi họ đến lúc này, chính là ở giữa lưng chừng núi.

Tình hình ở giữa lưng chừng núi, họ đều biết, linh khí sung mãn đến đáng sợ, Đại Đạo Pháp Tắc và Thiên Địa Quy Tắc cũng hiển rõ nồng đậm, chính là nơi tốt thích hợp cho họ bế quan tu luyện, tham ngộ Đại Đạo Pháp Tắc và Thiên Địa Quy Tắc.

Sau khi tính toán như vậy, Tam Thanh liền lập tức lên đường, sau khi mất hơn một tháng thời gian, cuối cùng cũng đến được giữa lưng chừng núi.

Tại giữa lưng chừng Bất Chu Sơn.

Sau khi Tam Thanh đến giữa lưng chừng núi, không lựa chọn nơi nào khác, mà chọn ở trong động phủ kia.

Nơi đó linh khí nồng đậm đến đáng sợ, cấm chế bình chướng do Đại Đạo Pháp Tắc và Thiên Địa Quy Tắc ngưng tụ mà thành, cũng là

một lớp phòng hộ tự nhiên không tồi.

Sau khi Tam Thanh đến nơi này, bố trí mọi thủ đoạn phòng ngự xong, liền bắt đầu bế quan tu luyện, tham ngộ Đại Đạo.

Chuyện trong Hồng Hoang, họ tạm thời không để ý tới, bởi vì khoảng thời gian tiếp theo, chính là thời gian bế quan của bản thân họ.

Trong động phủ giữa lưng chừng Bất Chu Sơn.

Lúc này Tam Thanh đều đã tiến vào trạng thái bế quan tu luyện của riêng mình, bắt đầu tham ngộ Đại Đạo của bản thân.

Khí tức của Thái Thượng quanh thân phiêu diêu, hòa cùng thiên địa thành một thể, vô vi mà vi, đạo pháp tự nhiên.

Khánh vân của Nguyên Thủy tỏa bạch quang rực rỡ, khí tức tiên thiên bao trùm, từng tia Đại Đạo Pháp Tắc vờn quanh khắp thân, huyền diệu dị thường.

Xung quanh Thông Thiên kiếm khí tung hoành, kiếm hình trong khánh vân không ngừng phát ra từng trận kiếm minh, cổ kiếm ý ấy lúc này cùng Thông Thiên chồng chất lên nhau, khiến Thông Thiên lúc này như một thanh vô thượng thần kiếm, đâm xuyên thương khung, chém rụng hoàn vũ, khủng bố dị thường.

Trên thân Tam Thanh lóe lên tam thanh thanh quang, lúc này dường như tương hỗ chiếu rọi, khí tức Đại Đạo lại có phần giao dung vào nhau, rồi tại khí tức Đại Đạo của riêng mỗi người, tìm kiếm mọi nơi có thể tham chiếu ấn chứng.

Ý định luận đạo, họ tự nhiên là có, chẳng qua lần này Nguyên Thủy và Thông Thiên có chút thương thế, cộng thêm lần giao chiến này, đối với họ mà nói, có không ít cảm ngộ, họ cần phải ổn định tình huống bản thân rồi mới tính tiếp.

Bởi vậy, chuyện luận đạo đành phải hoãn lại một chút, nhưng

nhìn tình hình lúc này, thời gian Nguyên Thủy và Thông Thiên tấn thăng quả thực sẽ không quá lâu.

Trong khánh vân màu trắng của Nguyên Thủy, mức độ ngưng tụ Thiên Hoa đã nhanh hơn không ít, Đại Đạo Pháp Tắc của luyện chế chi đạo không ngừng ngưng tụ lại, Thiên Địa Chi Lực dao động, rồi vô số linh khí đổ vào trong đó, bắt đầu ngưng thực.

Khí tức trên thân Nguyên Thủy chậm rãi dao động, y lúc này cũng đang ở bờ vực đột phá, bởi vậy khí tức cực kỳ bất ổn định.

Đợi đến khi Thiên Hoa của y ngưng tụ hoàn thành, liền có thể tấn thăng cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, và đợi đến khi y chém đứt tương lai thì có thể tiến vào cảnh giới viên mãn.

Còn ở một bên khác, trong khánh vân màu xanh của Thông Thiên, bên dưới Thiên Hoa, kiếm hình khẽ kêu, kiếm khí cuồn cuộn.

Ngay cả trong Thiên Hoa đang ngưng tụ lúc này, cũng đã dung nhập không ít kiếm ý và kiếm khí, khiến Thiên Hoa lúc này đều ẩn chứa không ít kiếm phong.

Nhưng điều này cũng nói lên rằng, kiếm đạo của Thông Thiên lúc này lại có chút đột phá.

Đợi sau khi y ngưng tụ Thiên Hoa, tu vi kiếm đạo liền có thể lại lên một bậc nữa, đến lúc đó thực lực lại sẽ nâng cao không ít.

Thái Thượng lúc này hoàn toàn đắm chìm trong việc tham ngộ Vô Vi Bản Nguyên Kinh của bản thân.

Trong Thức Hải hiện hóa thành hình, y khoanh chân ngồi, vô tận Đại Đạo Chi Âm vờn quanh bên tai, khiến y cẩn thận phân tích và tham ngộ.

Trên xích hồng khánh vân của Thái Thượng, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và thanh sắc toái phiến hiện lên, từng đạo

khí tức tiên thiên rải xuống, dung nhập vào xích hồng khánh vân. "Ong!" Trong đó, ba đóa xích hồng liên hoa khẽ rung động, rồi thấy một trận xích hồng quang mang rực rỡ lộng lẫy lan tràn ra, chiếu sáng không gian Thức Hải tối đen trở nên cực kỳ sáng chói, khí tức huyền diệu.

Trên ba đóa xích hồng liên hoa, từng tia nhân uẩn chi khí bốc lên, rồi lại dần dần tụ hợp trên Thiên Hoa, rồi dần dần diễn hóa.

Đây là một quá trình lâu dài, không biết là trăm vạn năm hay ngàn vạn năm.

Đợi đến khi tất cả nhân uẩn chi khí này hoàn toàn ổn định lại, lúc này sự diễn hóa cũng đã đến giai đoạn cuối cùng.

Lúc này một hư ảnh nhàn nhạt khoanh chân ngồi trên xích hồng Thiên Hoa.

Mặc dù hư ảnh lúc này cực kỳ mờ nhạt, nhưng từ đường nét có thể thấy, hình dáng giống hệt Thái Thượng, có thể nói là hư ảnh của Thái Thượng, chẳng qua là được phóng nhỏ vài chục lần, rồi ngự trên Thiên Hoa.

Lúc này, thứ trên xích hồng Thiên Hoa, chính là Thái Thanh được tu luyện ra.

Không chỉ là Thái Thanh, trên Địa Hoa sau này còn sẽ tu ra Ngọc Thanh, rồi trên Nhân Hoa chính là Thượng Thanh.

Đợi đến khi Tam Thanh được tu luyện ra, Thái Thượng liền có thể ngưng tụ Tam Thanh, rồi tu ra một thần thông của riêng mình.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, tuy rằng cần Tam Thanh bản nguyên, nhưng khi Thái Thượng tu luyện, lại không cần quá nhiều.

Ban đầu, việc lấy một tia bản nguyên Ngọc Thanh và Thượng Thanh, đã là đủ rồi.

Chỉ cần một tia bản nguyên làm nền, cộng thêm Bàn Cổ Ngọc Tủy đã hấp thu trước đó, đã đủ để Thái Thượng tu luyện.

Đợi đến khi Tam Thanh đều được tu luyện ra, ba vị Đạo nhân Tam Thanh liền có thể tự mình tu luyện, hoàn thiện tình huống bản thân.

Đến lúc đó, mức độ bản nguyên tự nhiên sẽ được nâng cao, điểm này Thái Thượng không cần lo lắng.

Thái Thượng lúc này tu luyện Thái Thanh cũng không gặp trở ngại quá lớn.

Mặc dù để hoàn toàn ngưng tụ ra, vẫn cần một khoảng thời gian, nhưng lúc này hư ảnh đã thành, ngự trên xích hồng Thiên Hoa, chính là báo hiệu bước đầu tiên đã hoàn thành.

Sau đó, chỉ cần Thái Thượng không ngừng tu luyện thần thông này, hoàn toàn ngưng thực Thái Thanh ra là được.

Đợi đến khi Thái Thanh hoàn toàn thành hình, ngự trong xích hồng Thiên Hoa xong, Thái Thượng liền không tiếp tục tu luyện thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh nữa, mà tiếp tục tham ngộ Đại Đạo của bản thân, tranh thủ mau chóng tấn thăng đột phá. "Thiên tức thương thương, địa diệc mang mang, dĩ dư miểu miểu, đắc pháp tự nhiên." "Đại Đạo duy ngã, bất tranh mà tranh, bất đắc mà đắc, bất vi mà vi, vị chi hà vật, đạo pháp tự nhiên." Từng đạo Đại Đạo Chi Âm vờn quanh bên tai Thái Thượng, khí tức Đại Đạo trên thân y không ngừng dao động, vô số Vô Vi Pháp Tắc vờn quanh, trong đó có Vô Vi chi đạo, có Đan Đạo mà y từng tu, còn có từng tia Linh Hồn chi đạo vừa mới nảy mầm.

Lúc này tất cả Đại Đạo đan xen vào nhau, rồi hình thành một Đại Đạo hoàn chỉnh, vờn quanh thân Thái Thượng.

Khí tức Đại Đạo trên thân y ngày càng trở nên mênh mông khủng

bố, ẩn ẩn như sắp vượt qua một thiên địa mới.

Ở thế giới bên ngoài.

Thái Thanh ấn ký ở giữa mi tâm Thái Thượng tỏa ra thanh sắc quang mang rực rỡ, huyền chi hựu huyền, như cổng của vạn điều kỳ diệu, phi phàm dị thường.

Trên đỉnh đầu Thái Thượng là xích hồng khánh vân, trong khánh vân ba đóa xích hồng liên hoa hiện lên.

Trên Thiên Hoa, một đạo hư ảnh khoanh chân ngồi.

Tuy cực kỳ mờ nhạt, nhưng lúc này đã có ý Thái Thanh, khí tức hòa cùng Thái Thượng. "Ong!" Vào một khắc nào đó, Thức Hải của Nguyên Thủy và Thông Thiên chấn động, mọi thứ trở về tĩnh lặng, rồi chậm rãi mở hai mắt.

Hai người nhìn nhau, rồi nhìn vào khánh vân của đối phương, Thiên Hoa với màu sắc khác nhau chậm rãi xoay chuyển, tán phát ra quang mang lộng lẫy.

Chương 31

Mười Nguyên Hội thời gian, cuối cùng họ cũng đã tấn thăng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, rồi lại triệt để củng cố cảnh giới này, có thể hướng tới thiên địa cao hơn mà tiến phát. "Chúc mừng Nhị ca, ngưng tụ Thiên Hoa, Đại La hậu kỳ!" Thông Thiên khẽ nhướng kiếm mày, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy mỉm cười, đáp: "Cũng phải chúc mừng Tam đệ!" Lời vừa dứt, hai người đồng thời chuyển tầm mắt sang Thái Thượng, nhìn Thiên Hoa trong khánh vân của Thái Thượng cùng hư ảnh Thái Thanh trên đó, trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc. "Đại ca, sắp đột phá rồi!" Trong động phủ giữa lưng chừng Bất Chu Sơn. "Đại ca, sắp đột phá rồi!" Nguyên Thủy thần sắc hơi trang trọng, chậm rãi nói, hai mắt như bầu trời trong xanh, Đại Đạo hiện lên, linh khí xung quanh theo lời y nói ra mà chậm rãi dao động. "Đại ca lần này đột phá, liền sẽ là tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên..." Thông Thiên thần sắc vui mừng, cất lời.

Hỗn Nguyên Kim Tiên, đó chính là tồn tại đỉnh cấp trong Hồng Hoang lúc này.

Không ngờ, Tam Thanh mình cũng có người vấn đỉnh cảnh giới này.

Từ bây giờ, Tam Thanh sẽ không còn e ngại tồn tại như La Hầu nữa.

Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này lặng lẽ quan sát, chờ đợi sự tấn thăng của Thái Thượng hoàn thành.

Trong Thức Hải.

Hai tay Thái Thượng dường như vô thức, không ngừng đánh ra

những thủ ấn huyền ảo khó hiểu.

Mỗi thủ ấn đều khuấy động khí tức cổ xưa của tuyên cổ thương khung, mang theo vô tận Đại Đạo dao động, không ngừng dung nhập vào Vô Vi Đại Đạo do "Vô Vi Bản Nguyên Kinh" diễn hóa ra lúc này.

Thái Thanh ấn ký ở giữa mi tâm tỏa ra thanh quang Thái Thanh rực rỡ.

Lúc này thanh quang Thái Thanh bắn ra, dao động quá khứ, khuấy động tương lai, bao trùm toàn bộ không gian Thức Hải.

Mà Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp và thanh sắc toái phiến trên xích hồng khánh vân cũng tỏa ra từng trận huyền quang, dung nhập vào không gian này, một cỗ khí tức Đại Đạo huyền diệu tức thì lan tràn ra.

Trong xích hồng khánh vân, hư ảnh Thái Thanh trên xích hồng Thiên Hoa lúc này lại bắt đầu ngưng thực.

Cùng với sự tăng trưởng của khí tức Đại Đạo trên thân Thái Thượng, lúc này nó đang chậm rãi ngưng thực, khí tức Thái Thanh trên thân cũng không ngừng tinh thuần.

Không chỉ Thiên Hoa, lúc này trên Địa Hoa và Nhân Hoa, còn có từng tia nhân uẩn chi khí Ngọc Thanh và Thượng Thanh hiện lên.

Tuy chưa đến mức độ ngưng tụ diễn hóa, nhưng lúc này lại có từng tia nhân uẩn chi khí hiện lên, chính là báo hiệu thần thông "Nhất Khí Hóa Tam Thanh" lại có thêm không ít tiến triển.

Thái Thượng lúc này không biết đã đánh ra bao nhiêu thủ ấn, cho đến khi y đánh xong cái cuối cùng, Vô Vi chi đạo liền bay đến, vờn quanh khắp thân y, một cỗ khí tức Vô Vi Đại Đạo tinh túy lan tràn ra.

Đại Đạo chi ý trên thân y lúc này càng trở nên phiêu diêu vô vi, phảng phất như hóa đạo.

Những khí tức Vô Vi Đại Đạo kia toàn bộ bay lên, rồi toàn bộ bị Thái Thanh hấp thu vào trong.

Lúc này đường nét của Thái Thanh càng trở nên rõ ràng, chẳng mấy chốc liền có thể hoàn toàn ngưng thực. "Đông!" Vào một khắc nào đó, một đạo Đại Đạo chuông ngân vang lên trong Thức Hải, phảng phất như đến từ tận cùng Đại Đạo.

Mọi thứ trở về tĩnh lặng, Vô Vi chi đạo lại hóa thành từng đạo chữ cổ xưa, rồi từng tia Vô Vi Pháp Tắc dung nhập vào thân thể Thái Thượng. "Vô Vi chi đạo, Đại Đạo Vô Vi, Đạo giả, một vậy, nhập thì giữa thiên địa, nhưng vãng lai thiên địa tự nhiên thôi!

Vô vi mà vi, vô vi hữu vi, Đại Đạo chi ý!" Trong "Vô Vi Bản Nguyên Kinh", những đạo chữ cổ xưa bay ra, rồi trong hư không tạo thành hai câu Đại Đạo tổng cương.

Từng trận Đại Đạo Chi Âm không dứt bên tai, vang vọng bên tai Thái Thượng. "Oanh!" Đột nhiên, một cỗ khí thế khủng bố từ trên thân Thái Thượng cuồn cuộn lan ra.

Mặc dù không gian Thức Hải không thấy bất kỳ biến hóa nào, nhưng cỗ khí thế này xuyên thấu cơ thể mà ra, khiến hư không bên ngoài từng chút phá toái, tái hiện cảnh giới hỗn độn, diễn lại địa thủy phong hỏa.

Cỗ khí thế này xông thẳng lên trời, khuấy động cửu thiên phong vân, khiến vô số sinh linh kinh hãi, lại có không ít tu sĩ chấn kinh.

Mà ở một khu vực nào đó, Dương Mi Đạo Nhân nhìn phong vân trên cửu thiên lúc này biến sắc, sau khi mỉm cười, liền biến mất tại chỗ.

Trong động phủ.

Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này ngưng tụ ra một tầng bình

chướng nhàn nhạt trước thân, ngăn cản khí thế của Thái Thượng ở bên ngoài.

Tuy chỉ là một đạo khí thế, nhưng lúc này tu vi Thái Thượng tấn thăng, cỗ khí thế đột phá này, cũng không phải họ có thể chống đỡ được.

Lúc này tế xuất pháp bảo, phòng ngự bản thân, mới có thể ngăn cản được, tránh bản thân bị khí thế tấn công. "Khí thế thật khủng bố, đây chính là thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên sao..." Thông Thiên lẩm bẩm.

Vừa rồi bị phá vỡ, không chỉ có hư không.

Thời Không Trường Hà, Vận Mệnh Trường Hà hiện lên quanh thân Thái Thượng, tất cả đều băng tháp yên diệt, trở về điểm ban đầu, rồi tái độ diễn hóa.

Mặc dù động phủ không bị xung kích hủy diệt, nhưng lúc này khí thế toàn bộ phóng ra bên ngoài lên cửu thiên.

Lúc này nhật nguyệt tinh thần ảm đạm vô quang, phong vân biến sắc, dao động ức vạn dặm.

Cũng khiến Thông Thiên kiến thức được cảnh giới này, chỉ riêng một đạo khí thế, đã đủ khiến tồn tại Đại La phải ảm đạm thất sắc.

Thông Thiên nhìn Thái Thượng lúc này kim mang và thanh mang đan xen hiện lên, trong mắt lướt qua một tia kiên định.

Đại ca đã đạt đến cảnh giới này, mình tự nhiên phải theo gót y, hướng tới thiên địa cao hơn mà tiến phát. "Ong!" Đột nhiên, mi tâm Thái Thượng chấn động, rồi y chậm rãi mở hai mắt.

Lúc này hai mắt như bầu trời trong xanh, thần niệm thông thấu, chiếu rọi tất cả thiên địa thương khung, diễn biến Đại Đạo vào trong hai mắt. "Vô Vi chi đạo, đạo pháp tự nhiên!" Thái Thượng chậm rãi

cất lời, miệng ngậm thiên hiến, ngôn xuất pháp tùy.

Lúc này vô tận Đại Đạo Pháp Tắc dao động, Thiên Địa Chi Lực giáng lâm, càn khôn ngũ hành đều bị vặn xoắn.

Nhưng khắc tiếp theo, Thái Thượng khẽ vung tay, tất cả pháp tắc và quy tắc cùng Thiên Địa Chi Lực đều bình ổn lại.

Tất cả dị tượng toàn bộ biến mất, chỉ có trên cửu thiên, phong vân vẫn chưa bình phục. "Chúc mừng Đại ca tấn thăng, bước vào thiên địa cao hơn..." Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, rồi hướng Thái Thượng chắp tay chúc mừng.

Nghe vậy, trên gương mặt đạm nhiên của Thái Thượng hiện lên một nụ cười mỉm, nói: "Vi huynh cũng phải chúc mừng hai đệ, tu vi đã bước vào cảnh giới Đại La hậu kỳ, chỉ cần chém đứt tương lai, liền có thể tiến vào cảnh giới Đại La viên mãn..." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, rồi gật đầu.

Nguyên Thủy trầm mặc mấy hơi thở, rồi nhìn Thái Thượng, hỏi: "Đại ca, Thái Thanh chi tượng trên Thiên Hoa của khánh vân Đại ca, lại như là sự phản chiếu của chính Đại ca, phải chăng là một thủ đoạn thần thông?" Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu: "Quả thực là thần thông, Nhị đệ nhìn ra rồi sao?" Nguyên Thủy gật đầu, nói: "Thần thông này của Đại ca huyền diệu.

Muốn ngưng tụ ra Tam Thanh chi tượng, đến lúc đó, thần thông liền có thể thành rồi..." Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười, không phủ nhận. "Tam Thanh chi tượng?" Thông Thiên khẽ nhướng kiếm mày, tức thì cất lời: "Ngưng tụ Tam Thanh chi tượng, phải chăng cần Tam Thanh bản nguyên?" "Cũng không nhất định phải cần Tam Thanh bản nguyên.

Vi huynh đã có cách tu luyện..." Thái Thượng dựa vào một tia Tam Thanh bản nguyên có được ban đầu, cộng thêm Bàn Cổ Ngọc Tủy, y

đã có thể ngưng tụ ra.

Không nhất thiết phải cần toàn bộ bản nguyên mới có thể tu luyện thần thông này, làm vậy chẳng qua chỉ nhanh hơn mà thôi.

Chương 32

"Nếu Đại ca có nhu cầu, một chút bản nguyên, cũng không ngại gì..." Thông Thiên mỉm cười nói.

Nếu cần nhiều, thì y tự nhiên sẽ có tình huống bản nguyên bị tổn hại, nhưng nếu không nhiều thì không sao.

Dù sao lần trước Thái Thượng mang Bàn Cổ Ngọc Tủy đến, đã tăng cường bản nguyên của họ.

Lúc này không chỉ bản nguyên viên mãn, nếu không thì họ cũng khó lòng đạt đến cảnh giới này trong thời gian ngắn.

Bởi vậy, nếu cần, việc lấy ra một chút bản nguyên, cũng không có gì thay đổi.

Trong động phủ.

Thái Thượng nghe lời Thông Thiên nói, cũng khá cảm kích cử chỉ này của Thông Thiên.

Nhưng y lúc này tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh, quả thực không cần bản nguyên Ngọc Thanh và Thượng Thanh nữa.

Tốc độ chậm một chút, điều đó không sao cả. "Đại ca, Tam đệ nói đúng.

Thần thông này huyền diệu dị thường, nếu tu luyện ra, cũng có thêm nhiều lợi ích.

Một chút bản nguyên mà thôi, không làm tổn hại căn bản.

Có Bàn Cổ Ngọc Tủy mà Đại ca đã cho chúng ta lần trước, bản nguyên của chúng ta, đã không còn đơn giản là viên mãn nữa rồi." Nguyên Thủy gật đầu, nhìn Thái Thượng nói.

Nếu muốn tổn hại căn bản bản nguyên, Nguyên Thủy có lẽ sẽ suy nghĩ lại ba lần, nhưng lúc này bản nguyên không chỉ viên mãn, còn ẩn ẩn vượt quá viên mãn, điều này quả thực có thể lấy ra một chút. "Hảo ý của Nhị đệ và Tam đệ, Đại ca đã lĩnh hội.

Đúng như hai đệ đã nói, có Bàn Cổ Ngọc Tủy tương trợ, cộng thêm Thái Thanh bản nguyên, vi huynh tự có thể tu luyện thần thông này.

Tốc độ chậm một chút mà thôi, cũng không đáng kể gì." Thái Thượng mỉm cười nói.

Khi y thành tựu Đại La Kim Tiên, một tia bản nguyên Ngọc Thanh và Thượng Thanh mà y có được đã dung nhập vào Thái Thanh bản nguyên của y.

Những năm qua, Thái Thượng không ngừng dung hợp diễn hóa, Thái Thanh bản nguyên của y đã không còn đơn giản là Thái Thanh bản nguyên nữa.

Bởi vậy mà nói, có Thái Thanh bản nguyên đã hợp nhất Tam Thanh bản nguyên của y, cộng thêm Bàn Cổ Ngọc Tủy, việc tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh quả thực đã đủ.

Còn về tốc độ nhanh chậm, y cũng không bận tâm.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy Thái Thượng như vậy, liền không miễn cưỡng nữa, cất lời: "Nếu Đại ca trong lòng đã có ý định tu luyện thần thông này, vậy chúng ta sẽ không nói thêm nữa." Thái Thượng nghe vậy, gật đầu, không nói gì nữa.

Thái Thượng trầm mặc mười mấy hơi thở, rồi nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, chậm rãi cất lời: "Nhị đệ, Tam đệ, hai đệ vừa mới tấn thăng, tuy cảnh giới đã ổn định, nhưng muốn hướng tới thiên địa cao hơn mà tiến phát, lúc này lại không dễ." Nghe vậy, hai người gật

đầu, nói: "Đại ca nói không sai.

Tuy nói lúc này nâng cao tu vi quan trọng, nhưng cũng không thể mạo hiểm tiến lên.

Tình huống lúc này, chỉ có thể từ từ tích lũy cảm ngộ Đại Đạo." "Lời tuy vậy, nhưng cũng không phải là không có cách để tương đối nhanh chóng nâng cao cảm ngộ Đại Đạo của hai đệ." Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười nói.

Vô Vi Pháp Tắc xung quanh khẽ dao động, một cỗ khí tức Đại Đạo huyền diệu tán phát ra.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, trong mắt sáng lên quang mang, tức thì nhìn Thái Thượng, hỏi: "Đại ca có cách nào?" "Luận đạo!" "Luận đạo?!" Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe xong, thần sắc đầu tiên là ngẩn ra, tức thì trên mặt lộ vẻ hân hoan.

Đúng vậy, luận đạo!

Tam Thanh mình tuy Đại Đạo tu luyện khác nhau, nhưng Tam Thanh rốt cuộc cũng đồng xuất một nguyên, cộng thêm Đại Đạo tuy khác đường nhưng cùng đích, cuối cùng đều quy về Đại Đạo chí giản, trên Đạo, đều trở về điểm nguyên thủy nhất của Đại Đạo.

Hơn nữa, Đại ca mình lại là tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên, cao hơn mình hai cảnh giới.

Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa mà y lĩnh ngộ, đối với mình mà nói, lại có sự trợ giúp cực lớn.

Nếu có thể luận đạo cùng Đại ca, lại kết hợp Đại Đạo chí lý và tinh nghĩa của Nhị ca, Tam đệ, tin rằng mình có thể ấn chứng được không ít, nâng cao cảm ngộ Đại Đạo của bản thân.

Như vậy, liền có thể tiết kiệm không ít thời gian tích lũy cảm ngộ Đại Đạo.

Hơn nữa, sự tấn thăng cảm ngộ Đại Đạo, đối với thực lực bản thân của họ mà nói, đều sẽ nâng cao không ít.

Dù sao từ Đại La Kim Tiên trở đi, đều là so tài về sự nắm giữ Đại Đạo Pháp Tắc và vận dụng Thiên Địa Quy Tắc.

Đối với sự tinh thâm của cảm ngộ Đại Đạo, cho dù không tấn thăng, nhưng ở cùng đẳng cấp, đều có thể vững vàng thắng đối phương.

Như vậy, liền lại nâng cao thêm một phần bảo hộ cho bản thân. "Đại ca đề nghị này rất tốt, Tam Thanh luận đạo, quả thực không tồi." Nguyên Thủy nhìn Thái Thượng, mỉm cười nói. "Tam Thanh luận đạo, đây vẫn là lần đầu tiên chúng ta từ khi xuất thế đến nay." Thông Thiên cũng cười nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, nói: "Tam Thanh đồng xuất một nguyên, Đại Đạo tu luyện tuy không giống nhau, nhưng Đại Đạo tuy khác đường nhưng cùng đích.

Phân tích ấn chứng hai điều Đại Đạo còn lại, đối với bản thân mà nói, cũng có không ít sự trợ giúp." Ngày trước, Thái Thượng đã trong lúc tu luyện, phân tích Đại Đạo của Ngọc Thanh và Thượng Thanh, nên thu hoạch không nhỏ.

Nếu là luận đạo, đối với Tam Thanh họ mà nói, thu hoạch sẽ càng lớn hơn.

Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, rồi cất lời: "Nếu đã như vậy, vậy xin Đại ca hãy bắt đầu việc luận đạo đi!" Thái Thượng nghe vậy, thần sắc trang trọng gật đầu.

Luận đạo, chính là giảng giải sự lý giải của bản thân đối với Đại Đạo mình tu luyện.

Đây là một quá trình huyền diệu, và chỉ khi lý giải Đại Đạo của

bản thân thấu triệt, tinh thâm rồi, mới có thể giảng giải ra.

Hơn nữa, nếu Đại Đạo tinh nghĩa và Đại Đạo chí lý giảng giải không rõ ràng, vậy thì đối với việc tham ngộ Đại Đạo sau này, sẽ xảy ra sai lệch.

Bởi vậy mà nói, luận đạo, cũng không phải là một chuyện đơn giản.

Thái Thượng thâm thúy đích nhãn mâu chi trung, lướt qua từng điểm tinh mang, một điều Đại Đạo đen tuyền dần dần hiện hóa trong đó.

Mấy hơi thở sau, y liền chậm rãi nhắm hai mắt lại, chuẩn bị giảng giải cảm ngộ của mình đối với Đại Đạo bản thân. "Ong!" Ở giữa mi tâm, Thái Thanh ấn ký tỏa ra thanh sắc thần quang rực rỡ, huyền chi hựu huyền, cổng của vạn điều kỳ diệu.

Mà trên thiên linh của Thái Thượng, vô số nhân uẩn chi khí hiện lên, rồi hiện ra xích hồng khánh vân.

Trong xích hồng khánh vân, ba đóa Thiên Địa Nhân liên hoa màu xích hồng hiện lên.

Trên Thiên Hoa, Thái Thanh đoan tọa, Thái Thanh Đại Đạo chi ý lan tràn ra. "Đại Đạo chi ý thật khủng bố!" Nguyên Thủy và Thông Thiên hai mắt khẽ ngưng lại.

Chỉ một cái nhìn, họ liền phát hiện sự tinh thâm của Đại Đạo Thái Thượng, đó là cảnh giới mà họ lúc này không thể nào với tới. "Thiên pháp, Địa pháp, Nhân pháp, Đạo pháp tự nhiên!" "Đại Đạo duy ngã, bất tranh mà tranh, bất đắc mà đắc, bất vi mà vi, vị chi hà vật, đắc pháp tự nhiên!" "Vô Vi chi đạo, một ở ngoài thiên địa, nhập ở giữa thiên địa, nhưng vãng lai giữa thiên địa tự nhiên thôi, đạo pháp tự nhiên, vô vi mà vi!" "Vô Vi chi đạo, đạo pháp tự nhiên, giữa thiên địa,

Đại Đạo chí lý!" Cùng với việc Thái Thượng khẽ nói Đại Đạo chí lý và Đại Đạo chi âm, từng trận Đại Đạo chi âm huyền diệu khó hiểu tức thì vang lên trong hư không, phảng phất như đến từ tuyên cổ thương khung, tận cùng Đại Đạo, khiến người nghe chìm đắm trong đó.

Từng tia nhân uẩn chi khí từ trong khánh vân của Thái Thượng lan tràn ra, vô tận Vô Vi Pháp Tắc vờn quanh mà đến, giữa Tam Thanh, ngưng tụ ra một điều Vô Vi chi đạo.

Mà lúc này, Nguyên Thủy và Thông Thiên đã nhắm hai mắt, hiện ra khánh vân màu trắng và màu xanh cùng hai hoa của mình, bắt đầu phân tích Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa của Thái Thượng.

Chương 33

Mà đồng thời, trong miệng họ cũng bắt đầu giảng giải cảm ngộ Đại Đạo của mình.

Nhất thời, vô tận Đại Đạo Pháp Tắc ngưng tụ lại, giữa Tam Thanh, liền lại ngưng tụ ra hai điều Đại Đạo.

Lúc này, ba điều Đại Đạo tương hỗ đan xen thăng hoa, một cỗ khí tức Đại Đạo mênh mông lan tràn ra.

Tam Thanh lúc này bắt đầu cẩn thận tham ngộ và phân tích Đại Đạo của đối phương, rồi ấn chứng bản thân, từ đó đề thăng.

Tại động phủ giữa lưng chừng Bất Chu Sơn.

"Vô Cực sinh Thái Cực, Thái Cực huyền nhất, Âm Dương nhị khí, Hỗn Độn hữu loạn, Âm Dương quy nhất……" "Cố nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vạn vật hợp mà Đại Đạo quy nhất vậy……" "Căn bản của Đạo, tại ở nhất gian, nhất giả, Đạo vậy……" "Thiên địa hữu Đạo, dùng khai linh trí, dùng dưỡng chúng sinh, chúng sinh hữu Đạo, dùng truy Đại Đạo, dùng minh tự thân……" …… Lúc này, Tam Thanh nhân vì luận Đạo, ba con đường Đại Đạo do chính pháp tắc Đại Đạo của họ ngưng tụ mà thành, đang không ngừng giao thoa đề thăng, khí tức Đại Đạo mênh mông không ngừng lan tỏa.

Kèm theo sự đề thăng của Đại Đạo, cùng với khí tức Đại Đạo mênh mông, từng trận âm thanh Đại Đạo huyền diệu không ngừng vang vọng trong hư không, quanh quẩn bên tai Tam Thanh.

Ý nghĩa tinh túy và lý lẽ tối cao của Đại Đạo mà Thái Thượng lý giải, đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, tuy chỉ là mới bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng đối với Nguyên Thủy và Thông Thiên mà nói, cũng có không ít sự trợ giúp.

Lúc này, họ mượn ý nghĩa tinh túy và lý lẽ tối cao của Đại Đạo từ Thái Thượng, không ngừng ấn chứng những cảm ngộ Đại Đạo của chính mình, sau đó hấp thu đề thăng.

Còn đối với ý nghĩa tinh túy và lý lẽ tối cao của Đại Đạo do Nguyên Thủy và Thông Thiên giảng giải, Thái Thượng lúc này cũng đang cẩn thận phân tích.

Trước đây, y cũng đã từng phân tích Đại Đạo của Nguyên Thủy và Thông Thiên, tuy không sâu sắc, nhưng cũng có một vài kiến giải.

Giờ đây, khi nghe họ giảng giải cặn kẽ, Thái Thượng bỗng chốc thu hoạch được không ít.

Dù sao đây cũng là Đại Đạo thuộc về chính họ, khi giảng giải tự nhiên sẽ chi tiết hơn nhiều, và Thái Thượng khi lý giải hấp thu cũng sẽ đề thăng không ít.

Đạo Luyện Chế và Đạo Trận Pháp, đối với Thái Thượng mà nói, cũng có tác dụng không nhỏ, cho nên, có thể lý giải thêm một chút, đối với sự phát triển sau này, cũng có tác dụng không nhỏ.

Thêm vào đó, Đại Đạo tuy khác đường nhưng cùng đích, Tam Thanh đồng xuất một gốc, việc tương hỗ lý giải Đại Đạo của đối phương, sau đó ấn chứng Đại Đạo của chính mình, vốn là chuyện vô cùng hợp lý.

Làm như vậy, đối với Đại Đạo của hai người còn lại, cũng sẽ có thêm kiến giải.

Ba Đại Đạo của Tam Thanh cùng lúc lý giải, nói không chừng sẽ có những thu hoạch khác cũng nên.

Thái Thượng lúc này tâm thần chìm đắm trong thức hải, hóa thành hình, không ngừng tham ngộ lý lẽ tối cao và ý nghĩa tinh túy Đại Đạo của Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Trong thức hải, âm thanh Đại Đạo của 【Vô Vi Bản Nguyên Kinh】 chậm rãi vang lên, quanh quẩn bên tai Thái Thượng, khiến y vừa tham ngộ phân tích ý nghĩa tinh túy và lý lẽ tối cao của Đại Đạo Nguyên Thủy và Thông Thiên, lại vừa tham ngộ Vô Vi chi Đạo của chính mình.

Tình huống của Thái Thượng lúc này, có thể nói là ba Đại Đạo cùng lúc tham ngộ, tương hỗ đề thăng, nhưng chủ yếu vẫn là Vô Vi chi Đạo, còn hai Đại Đạo kia, lúc này chỉ là phụ trợ, để ấn chứng Vô Vi chi Đạo của y, hấp thu và đề thăng.

Không chỉ vậy, Đạo Luyện Khí và Đạo Trận Pháp mà Thái Thượng vốn lý giải không sâu sắc, giờ đây đều đã thâm sâu không ít, kiến giải trên hai Đạo này rõ ràng đã đề thăng cực lớn, sau này việc luyện khí và trận pháp sẽ có thể phát huy tác dụng không nhỏ.

"Tam Thanh chi Đạo!" Đột nhiên, Thái Thượng chậm rãi mở song nhãn, khẩu trung thong thả nói, Thái Thanh ấn ký quang mang xán lạn.

Thái Thượng đưa một tay ra, điểm vào hư không thức hải, sau đó liền thấy vô số đạo tự bay lượn tới, chính là những đạo tự cổ phác của 【Vô Vi Bản Nguyên Kinh】, lúc này dần dần ngưng tụ, hiển hóa ra Vô Vi chi Đạo.

Giây lát sau, lại có từng tia pháp tắc luyện khí và trận pháp vờn quanh bay tới, rồi vây quanh Vô Vi chi Đạo, sau đó Đạo vận lưu chuyển, huyền quang chiếu rọi, tương hỗ ấn chứng, rồi hấp thu đề thăng.

Thấy vậy, Thái Thượng thủ ấn đánh ra, sau đó lại nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ Vô Vi chi Đạo, cũng như ấn chứng hai Đạo còn lại. …… Bên ngoài.

Trên khánh vân Tam Thanh, khí lành lượn lờ, hà quang lưu chuyển, Đạo vận phù hiện, một luồng khí tức Đại Đạo huyền diệu

mênh mông lan tỏa, sau đó lại dung nhập vào trong Đại Đạo của từng người.

Lúc này, ba đóa liên hoa của Tam Thanh đang lưu chuyển từng tia Đạo ấn, lại còn ngưng thực hơn trước vài phần, quang mang cũng thêm xán lạn vài phần.

Sau khi được âm thanh Đại Đạo và pháp tắc Đại Đạo của Tam Thanh tẩy lễ, ba đóa liên hoa của mỗi người đã đạt được một sự đề thăng về chất, lúc này khi tham ngộ pháp tắc Đại Đạo lại càng thêm rõ ràng vài phần.

Điều này đối với Tam Thanh mà nói, chính là một tin tức tốt.

Trong xích hồng khánh vân của Thái Thượng, trên xích hồng thiên hoa, hình dáng Thái Thanh không ngừng ngưng thực, ý chí Thái Thanh Đại Đạo càng thêm nồng đậm tinh túy.

Chuyến luận Đạo này của Tam Thanh, không chỉ có ích không nhỏ cho Thái Thượng, mà đối với Thái Thanh được ngưng tụ từ thần thông 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh' mà nói, cũng có sự trợ giúp cực lớn.

Sau khi hấp thu diệu ý Đại Đạo và khí tức Đại Đạo của Ngọc Thanh và Thượng Thanh, tốc độ ngưng thực lúc này lại một lần nữa đề thăng.

Theo xu thế hiện tại, tin rằng chỉ cần vài vạn năm, Thái Thanh liền có thể hoàn toàn ngưng tụ thành hình, tu luyện hoàn thành.

Dù ban đầu tu vi sẽ không quá cao, nhưng thần thông này sẽ dần dần đề thăng uy lực theo thực lực của Thái Thượng, tu vi của Tam Thanh đạo nhân cũng sẽ theo đó mà đề thăng, cho nên sự thấp kém nhất thời cũng không là gì.

Thái Thượng lúc này chưa chú ý quá nhiều đến thần thông đang tu luyện, cũng tạm thời chưa phát hiện ra rằng, cùng với sự đề thăng của

Đại Đạo cảm ngộ của mình, tốc độ ngưng tụ của Thái Thanh cũng đang đề thăng, hai bên cùng tiến hành.

Theo sự phân tích sâu sắc không ngừng của Tam Thanh đối với ý nghĩa tinh túy và lý lẽ tối cao của Đại Đạo, âm thanh Đại Đạo giảng giải lúc này cũng dần dần tăng lớn, linh khí trong phạm vi ức vạn dặm điên cuồng tuôn về đây.

Lại có vô số pháp tắc Đại Đạo và quy tắc Thiên Địa ngưng tụ giáng lâm, rơi vào trong Đại Đạo do Tam Thanh ngưng tụ mà thành, tăng cường lực lượng Đại Đạo của chính họ, khí tức Đại Đạo mênh mông tràn ngập toàn bộ động phủ.

Lúc này, trong động phủ, âm thanh Đại Đạo vang vọng không ngừng, khí tức Đại Đạo mênh mông huyền diệu không ngừng tỏa ra.

Ngay tại một nơi nào đó trong động phủ, có từng tia quang mang phù hiện, sau đó chậm rãi hấp thu luồng khí tức Đại Đạo và lực lượng Thiên Địa này, còn có không ít linh khí tụ hợp lại, sau đó được hấp thu vào trong đó.

Tuy nhiên, điểm này, Tam Thanh đang luận Đạo sâu sắc đều không hề phát hiện, chỉ có âm thanh Đại Đạo, lại thêm rõ ràng vài phần. …… Thời gian như nước chảy, lặng lẽ trôi qua, thoáng chốc, lại là mười mấy nguyên hội thời gian trôi đi.

Trên Hồng Hoang Đại Địa, sau mấy chục nguyên hội diễn hóa gần đây, giờ đây đã đạt đến một thời đại hoàn toàn mới, vạn tộc lâm lập, cùng tranh bá Hồng Hoang.

Đặc biệt là trong mấy nguyên hội trước, vạn tộc trong Hồng Hoang tự mình tranh giành, tranh đoạt tài nguyên chủng tộc, thời đại vạn tộc tranh phong của Hồng Hoang đã giáng lâm.

Chỉ là trong hơn một nguyên hội gần đây, cục diện đã có chút thay

đổi.

Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc, đã quét sạch các mục tiêu ban đầu mà họ đã chọn với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai.

Long tộc thống nhất Tứ Hải chi địa, Phượng tộc thống nhất Nam Phương Đại Lục, Kỳ Lân nhất tộc thống nhất Bắc Phương Đại Lục, đây là thống nhất đại lục cùng với chủng tộc, thực lực đã đề thăng không ít.

Sau khi ổn định và yên bình mấy vạn năm, Tam Tộc lại dường như có động thái mới, và mục tiêu, chính là Hồng Hoang vạn tộc! …… Trong Hồng Hoang, tuy có vạn tộc lâm lập, nhưng không một Tiên Thiên chủng tộc nào có thể là đối thủ của Tam Tộc, dù có liên hợp lại, cũng không địch lại Tam Tộc, dù sao trong Tam Tộc, có không dưới một bàn tay số lượng Đại La Kim Tiên.

Còn về việc tộc trưởng Tam Tộc có đạt đến cảnh giới cao hơn hay không, trong Hồng Hoang trừ các cao tầng quan trọng trong tộc ra, không ai biết.

Tuy nhiên, tộc trưởng Tam Tộc dù sao cũng là cao thủ viễn cổ đã tồn tại từ Thượng Nhất Lượng Kiếp, cho dù tu vi lúc này đạt đến trên Đại La, cảnh giới cao hơn, cũng không quá đáng ngạc nhiên, dù sao họ đã tồn tại quá lâu rồi.

Cho nên, trước thực lực như vậy, họ làm sao có thể là đối thủ của Tam Tộc được.

Huống hồ, trong vạn tộc vốn không hề hài hòa, mỗi tộc đều tranh đoạt tài nguyên Hồng Hoang, vạn tộc tranh phong, khi đối mặt với sự xâm thực của Tam Tộc, càng khó có thể chống cự, lúc này đã có hàng trăm Tiên Thiên chủng tộc quy phục dưới trướng Tam Tộc.

Tam Tộc cũng không tùy tiện thu nhận Tiên Thiên chủng tộc nào,

giữa Tam Tộc họ dường như đã bàn bạc với nhau, phân loại Hồng Hoang vạn tộc, sau đó phân chia lãnh địa.

Phượng tộc lúc này thu nhận các Tiên Thiên chủng tộc thuộc Phi Cầm nhất tộc.

Còn Long tộc thì thu nhận các Tiên Thiên chủng tộc thuộc Lân Giáp nhất tộc, về phần Kỳ Lân nhất tộc, thì thu nhận các Tiên Thiên chủng tộc thuộc Tẩu Thú nhất tộc.

Theo khu vực Tam Tộc dần dần thống trị mở rộng, số lượng Tiên Thiên chủng tộc dưới trướng càng nhiều, thực lực Tam Tộc cũng không ngừng đề thăng.

Lúc này, Hồng Hoang vạn tộc, chỉ trong mấy nguyên hội ngắn ngủi, đã luân hãm không dưới sáu thành.

Chương 34

Nếu cứ theo tình hình này, Hồng Hoang vạn tộc sẽ bị Tam Tộc phân chia hoàn toàn, sau đó toàn bộ quy phục dưới trướng Tam Tộc, trở thành các chủng tộc phụ thuộc của Tam Tộc.

Nhưng điều này cũng không có cách nào khác, dù sao thực lực Tam Tộc khủng bố, chỉ dựa vào thực lực của họ, căn bản không thể đối đầu trực diện với Tam Tộc.

Muốn tồn tại trong Hồng Hoang, chỉ có thể quy phục dưới trướng Tam Tộc mà thôi.

Thời đại vạn tộc tranh phong huy hoàng rực rỡ trước kia, giờ đây đã dần bước vào suy tàn.

Còn Hồng Hoang Tam Tộc, lúc này đã dần dần thể hiện thực lực của họ, điều này cũng đang dự báo rằng, Tam Tộc, sẽ là một thời đại hoàn toàn mới của Hồng Hoang, một thời đại, còn huy hoàng hơn cả vạn tộc Hồng Hoang.

Bởi vì thực lực Tam Tộc, lúc này đã đạt đến đỉnh phong của các chủng tộc Hồng Hoang, cũng đã đến lúc, để triển khai kế hoạch của chính mình.

Ba nguyên hội sau, Hồng Hoang Tam Tộc, đã hoàn toàn hiển hiện trên Hồng Hoang, còn chưa đến ba thành các Tiên Thiên chủng tộc còn lại, lúc này cũng đang từ từ phát triển, đợi đến khi các Tiên Thiên chủng tộc này toàn bộ quy phục, Tam Tộc lại có ý định tiếp tục tu dưỡng sinh tức một đoạn thời gian nữa.

Bởi vì kế hoạch tiếp theo của họ, mỗi bước đều sẽ vô cùng khó khăn, cho nên thực lực, liền được đặt lên hàng đầu.

Trong Hồng Hoang, thực lực vi tôn, là ba tộc đỉnh cao của Hồng Hoang, tự nhiên họ rất am hiểu đạo lý này.

Lúc này hấp nạp những Tiên Thiên chủng tộc kia, nhìn có vẻ tổng thể thực lực đề thăng không ít, nhưng trong đó cũng có không ít vấn đề.

Nếu những vấn đề này không được giải quyết, rất có thể vào một thời điểm nào đó trong tương lai sẽ phát triển biến hóa, nghiêm trọng hơn, có thể sẽ uy hiếp đến kế hoạch của chính họ, cho nên, giai đoạn này là tu dưỡng sinh tức, cũng là lúc giải quyết những vấn đề đó.

Chỉ cần những vấn đề này toàn bộ được giải quyết, thì tổng thể thực lực của Tam Tộc, mới có thể coi là thực sự đề thăng không ít.

Đến lúc đó, thực lực Tam Tộc, sẽ đạt đến mức chưa từng có, kế hoạch của mỗi tộc, cũng đã gần như hoàn thành.

Còn hiện tại, lúc này Tam Tộc vẫn đang tiếp tục phát triển thực lực của chính mình, cũng như giải quyết các vấn đề của các Tiên Thiên chủng tộc dưới trướng trước, những Tiên Thiên chủng tộc còn lại kia, lúc này cũng sẽ dần dần được thu nhận.

Đến lúc đó, thực lực Tam Tộc sẽ có thể đạt đến đỉnh phong, sau đó mượn điều này để lập thống ngự chi tộc, khiến khí vận Tam Tộc được đề thăng.

Đến thời điểm đó, Tam Tộc mới có đủ thực lực để thực thi kế hoạch xưng bá Hồng Hoang.

Bằng không, khi đối mặt với những tồn tại như Hồng Quân Đạo Nhân, La Hầu, vẫn còn có chút thiếu sót, chỉ đến lúc đó, mới có đủ thực lực chân chính.

Đây cũng là lý do vì sao Tam Tộc lúc này không vội vàng, mà lựa chọn tu dưỡng sinh tức, tiếp tục phát triển bản thân, chứ không tiếp

tục bành trướng, chỉ vì có Hồng Quân, La Hầu, cùng với một số Tiên Thiên thần ma đỉnh cao ẩn mình.

Đây đều là những yếu tố quyết định, nếu không có thực lực tương xứng, họ tạm thời sẽ không mạo hiểm.

Cho nên, họ liền chuyển sang chú trọng thực lực của bản thân, và thực lực của các Tiên Thiên chủng tộc dưới trướng, cũng như những Tiên Thiên chủng tộc còn lại, chưa được thu nhận.

Chờ đến khi phát triển đến mức đủ để chấn nhiếp những Tiên Thiên thần ma kia, Tam Tộc, cũng đã gần như hoàn tất.

Cứ như vậy, trong Hồng Hoang, lại bình tĩnh thêm mấy nguyên hội thời gian.

Bình tĩnh, đây cũng là tương đối, dù sao chiến hỏa vẫn còn, nhưng chỉ là ít đi không ít mà thôi.

Tam Tộc tạm thời, ngoài các Tiên Thiên chủng tộc dưới trướng, tốc độ thu nhận các Tiên Thiên chủng tộc khác liền chậm lại.

Trừ một số Tiên Thiên chủng tộc còn lại vẫn còn chiến hỏa, cùng với một phần nhỏ chiến hỏa với Tam Tộc, còn lại thì không có gì khác.

Cùng với những năm tháng trôi đi, trong Hồng Hoang, vẫn có không ít sinh linh ra đời, sự phát triển của Hồng Hoang, vẫn đang tiếp tục đề thăng.

Ngoài ra, vì sự phát triển trong những năm này, tu vi của không ít sinh linh tu sĩ trong Hồng Hoang đã đề thăng không ít, cũng có một phần rất nhỏ gia nhập vào dưới trướng Tam Tộc, cũng khiến thực lực Tam Tộc lúc này, lại đề thăng vài phần.

Theo xu thế hiện tại, tin rằng không quá mấy nguyên hội nữa, các Tiên Thiên chủng tộc còn lại của Hồng Hoang vạn tộc, liền sẽ hoàn

toàn bị Tam Tộc thu nhận, và việc sách lập chủng tộc, tin rằng cũng không còn xa nữa.

Tại động phủ giữa lưng chừng Bất Chu Sơn.

Vì cuộc luận Đạo của Tam Thanh, linh khí nơi đây đã nồng đậm đến cực điểm, pháp tắc Đại Đạo và quy tắc Thiên Địa cũng vô cùng rõ ràng, được Tam Thanh hấp thu, lý giải tham ngộ, sau đó lại có không ít khí tức Đại Đạo và linh khí, biến mất tại một nơi nào đó trong động phủ.

Thái Thượng đã dừng giảng giải Vô Vi chi Đạo của mình từ mười mấy nguyên hội trước, toàn bộ chìm đắm vào việc tham ngộ Đại Đạo của Nguyên Thủy và Thông Thiên, sau đó phân tích ấn chứng bản thân, hấp thu đề thăng.

Vô Vi chi Đạo của y lúc này, đã đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ viên mãn, muốn tiến thêm một bước nữa, thì chỉ còn thiếu một cơ duyên.

Ngoài ra, Thái Thượng trên phương diện luyện khí và trận pháp, cũng đã lĩnh ngộ được không ít.

Trong những năm này, Thái Thượng không chỉ giảng giải Vô Vi chi Đạo của mình, mà còn ẩn ẩn xen lẫn một số ý nghĩa tinh túy và lý lẽ tối cao của Đan Đạo.

Dù sao không phải là Đại Đạo của Nguyên Thủy và Thông Thiên, cho nên Thái Thượng cũng không giảng giải những điều quá cao thâm của Đan Đạo.

Nhưng những điều đã giảng giải, nếu Nguyên Thủy và Thông Thiên lĩnh ngộ được, cũng có sự trợ giúp không nhỏ.

Và sự thật, cũng đúng như Thái Thượng đã nghĩ.

Nguyên Thủy và Thông Thiên ngoài việc tham khảo Vô Vi chi Đạo

của Thái Thượng để ấn chứng bản thân, đề thăng cảm ngộ Đại Đạo, còn lý giải Đan Đạo mà Thái Thượng đã giảng giải.

Dù trên Đạo này họ còn kém xa Thái Thượng, nhưng lúc này cũng đã lý giải được vài phần, cũng nhận được không ít sự trợ giúp.

Những năm tháng tham ngộ này, khiến cảm ngộ Đại Đạo của họ tăng vọt, không lâu nữa, liền có thể đột phá, thu hoạch không thể không lớn.

Bất Chu Sơn, tại động phủ giữa lưng chừng núi.

Tam Thanh đồng xuất một gốc, Đại Đạo tuy khác đường nhưng cùng đích.

Thêm vào đó, cảnh giới của Thái Thượng lại cao hơn Nguyên Thủy và Thông Thiên không ít, có thể phân tích ấn chứng Đại Đạo của y, đối với Nguyên Thủy và Thông Thiên mà nói, có sự trợ giúp rất lớn.

Trong những năm này, họ tham ngộ và củng cố, trên phương diện lĩnh ngộ pháp tắc Thiên Địa và khống chế pháp tắc Đại Đạo, lại đề thăng không ít.

Còn về Đan Đạo mà Thái Thượng đã giảng, tuy cũng lý giải được vài phần, nhưng không sâu, học được cũng không nhiều, chỉ là phân tích và ấn chứng một số pháp tắc Đại Đạo mà thôi, còn lại thì không trầm ngâm trên Đạo này lâu.

Còn Thái Thượng vì tu vi cao hơn họ, thêm vào đó lúc này đã lĩnh ngộ được Đại Đạo của Nguyên Thủy và Thông Thiên, cho nên tiến triển lần này khá tốt.

Vô Vi chi Đạo trong những năm này tham ngộ, cũng đã lên một bậc thang mới, trên phương diện khống chế, trở nên càng thêm thành thạo.

Đương nhiên, ngoài những điều này ra, trên xích hồng khánh vân của Thái Thượng, trên xích hồng thiên hoa kia, sự ngưng tụ của Thái Thanh, đã hoàn thành.

Những năm này y lĩnh ngộ Đại Đạo thâm sâu và tu vi tiến triển, sự tu luyện của Thái Thanh đã hoàn thành, lúc này khoanh chân tọa thiền trên thiên hoa, tự mình tu luyện.

Dù Thái Thanh lúc này vừa mới tu luyện ra, nhưng cũng đã đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, ngưng tụ Ngũ Khí.

Không thể không nói, uy lực của thần thông này vẫn vô cùng khủng bố, không hề thua kém không ít Tiên Thiên sinh linh mới sinh.

Nhưng điều này cũng bình thường, dù sao Thái Thanh có thể thân cư Thái Thanh bản nguyên, đó là bản nguyên đã dung hợp Ngọc Thanh và Thượng Thanh cùng với Bàn Cổ Ngọc Tủy, không phải Tiên Thiên sinh linh bình thường có thể so sánh, thêm vào đó là lực lượng thần thông, tự nhiên càng thêm huyền diệu và bất phàm.

Sau khi Thái Thanh ngưng tụ tu thành, tiếp theo, chỉ còn lại hai vị đạo nhân Ngọc Thanh và Thượng Thanh.

Chỉ cần đợi Ngọc Thanh và Thượng Thanh tu luyện ra, hơn nữa, tu luyện Tam Thanh đạt đến cấp bậc tương đương hoặc thấp hơn Thái Thượng một cấp, thì đó chính là bốn vị cao thủ.

Như vậy, nếu đối địch, dùng bốn đánh một, Thái Thượng liền có thể vững vàng chiếm thượng phong.

Dù thời cơ lúc này còn sớm, nhưng sự huyền diệu của thần thông này, lúc này đã có thể thấy rõ một phần, chờ đến khi hoàn toàn tu thành, uy lực liền càng thêm bất phàm. …… “Ong!” Vào một khoảnh khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở song mâu, đôi mắt như trời xanh, thần niệm xuyên thấu, chiếu rọi thiên địa thương khung, tất cả

diễn biến Thiên Địa và diễn hóa Đại Đạo, đều chậm rãi phù hiện trong đôi mắt.

Rất lâu sau, đôi mắt mới dần dần khôi phục vẻ thanh minh, khí tức trên người dần dần thu liễm lại.

Chương 35

Y quan sát tình hình của bản thân một phen, sau đó hài lòng gật đầu.

Trên cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên này, vì Tam Thanh luận Đạo, sau khi Thái Thượng tham ngộ Đại Đạo của Nguyên Thủy và Thông Thiên, ấn chứng bản thân, đề thăng cảm ngộ Đại Đạo của mình, cảnh giới lúc này vô cùng vững chắc, cảm ngộ Đại Đạo đã đạt đến đỉnh phong của cảnh giới này rồi.

Nếu có cơ duyên thích hợp, đột phá sẽ là chuyện nước chảy thành sông.

"Vô Vi Đại Đạo tinh tiến, sự tu luyện của Thái Thanh cũng vô cùng thuận lợi, sau khi Thái Thanh ngưng tụ thành hình, bước tiến của 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh' đã đạt đến giai đoạn quan trọng nhất……" Thái Thượng cảm nhận tình hình của Thái Thanh trên xích hồng liên hoa, khẽ gật đầu nói.

Nói xong, y vung tay, tam hoa rơi vào trong xích hồng khánh vân, sau đó khánh vân chậm rãi chìm vào thiên linh, biến mất không thấy.

Làm xong tất cả những điều này, Thái Thượng mới nhìn về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này vẫn đang trong lúc tham ngộ.

"Cảm ngộ Đại Đạo của nhị đệ, tam đệ đã tiến triển không ít, cách cảnh giới Viên Mãn, đã không còn xa nữa……" Thái Thượng ánh mắt thâm thúy, Đại Đạo phù hiện, diễn hóa vô tận huyền diệu, sau khi dừng lại mấy hơi thở trên tam hoa trong khánh vân của Nguyên Thủy và Thông Thiên, lại chuyển sang Trường Hà Thời Không vờn quanh thân họ, gật đầu nói.

Họ chỉ cần chém đứt đoạn thời gian tương lai của Trường Hà

Thời Không, liền có thể tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, đến lúc đó chỉ cần tu luyện cho cảnh giới Đại Đạo của bản thân viên mãn, liền có thể tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Dù cách cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên còn xa, nhưng cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, với tình hình của Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này mà nói, thì sẽ không còn quá lâu nữa.

Thái Thượng suy nghĩ một lúc, liền thu hồi ánh mắt, sau đó tiếp tục bế quan tu luyện Đan Đạo của mình.

Vô Vi chi Đạo đã có sự tinh tiến, tạm thời mà nói, y không còn nhiều tiến triển nữa, cho nên liền chuyển sang Đan Đạo.

Dùng việc tham ngộ pháp tắc Đại Đạo của Đan Đạo, để hiệp trợ chính mình tham ngộ Vô Vi chi Đạo, đây cũng là một phương pháp.

Huống hồ, Đan Đạo cũng là một Đại Đạo khá quan trọng của y, tự nhiên cần phải siêng năng tu luyện. …… Cứ như vậy, vạn năm sau.

Ấn ký Ngọc Thanh và ấn ký Thượng Thanh giữa mi tâm Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ rung lên, một luồng thanh mang nhàn nhạt phù hiện, sau đó liền thấy hai người chậm rãi mở song nhãn.

"Chúc mừng nhị đệ, tam đệ, đã cách cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn chỉ một bước cuối cùng……" Đột nhiên, thanh âm của Thái Thượng truyền đến.

Nghe vậy, hai người chắp tay về phía Thái Thượng nói, "Còn phải cảm tạ lý lẽ tối cao và ý nghĩa tinh túy Đại Đạo của Đại ca, nếu không có lý lẽ tối cao và ý nghĩa tinh túy Đại Đạo của Đại ca, chúng ta cũng không thể trong đoạn thời gian này lĩnh ngộ được nhiều như vậy……" Nghe thế, Thái Thượng cười khẽ, không thể phủ nhận.

Y dừng một chút rồi nói, "Đã vậy hai ngươi đã xuất quan, thì chuyến đi Bất Chu Sơn, coi như viên mãn kết thúc, cũng đã đến lúc

tiếp tục hành trình rồi……” Hai người nghe vậy, gật đầu.

Chuyến đi Bất Chu Sơn lần này, họa phúc tương y, có nguy cơ, nhưng thu hoạch cũng đồng dạng không nhỏ.

Lần này đã xuất quan rồi, thì cũng đã đến lúc tiếp tục hành trình.

“Đã vậy, thì đi thôi!” Nói xong, Thái Thượng liền đứng dậy, ánh mắt quét qua một lượt trong động phủ, trong đôi mắt Trường Hà Thời Không phù hiện, lưu quang nghịch chuyển, sau đó trong lòng khẽ động, liền đã thấu hiểu mọi điều.

“Đi thôi!” Thái Thượng quay đầu lại, mỉm cười với Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Thấy vậy, hai người gật đầu, sau đó liền cùng nhau rời khỏi động phủ, rồi bay lượn về phía chân núi Bất Chu Sơn. …… Tam Thanh tiếp tục hành trình trên Trung Ương Đại Lục, lúc này Hồng Hoang Đại Địa, lại có không ít biến hóa.

Số lượng sinh linh gia tăng, tu vi tăng cường, tự nhiên là rõ ràng nhất, kế đó, pháp tắc Đại Đạo và quy tắc Thiên Địa cũng có một số biến hóa.

Ngoài ra, chính là các Tiên Thiên chủng tộc trước kia.

“Không ngờ mấy chục nguyên hội thời gian, Hồng Hoang vạn tộc, đã phân ra trận doanh ư?” Thông Thiên nhướng kiếm mày, mở miệng nói.

Không nói vạn tộc lúc này không ẩn giấu chuyện này, dù có ẩn giấu, với thực lực Đại La của Thông Thiên, biết được những điều này cũng không khó.

“Tuy vẫn còn một số chưa quy nhập vào ba trận doanh, nhưng đó cũng là chuyện sớm muộn thôi……” Nguyên Thủy gật đầu, cũng mở miệng nói, y cũng đã biết những chuyện này.

“Muốn nhanh chóng đề thăng tổng thể thực lực, thu nhận Hồng Hoang vạn tộc, chính là phương pháp nhanh nhất, Tam Tộc tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy……” Thái Thượng thản nhiên mở miệng nói, ánh mắt rơi xuống các chủng tộc phụ thuộc đã quy phục dưới trướng Tam Tộc.

Nghe vậy, hai người gật đầu, điểm này họ tự nhiên đã biết.

Như vậy, thực lực Tam Tộc, liền càng thêm cường hãn.

“Đi thôi!” Thái Thượng thản nhiên nói.

Nói xong, liền cùng Nguyên Thủy, Thông Thiên tiếp tục hành trình. …… Trung Ương Đại Lục, một khu vực nào đó.

Tam Thanh tiếp tục hành trình, thoáng chốc, đã qua mấy vạn năm thời gian.

Khu vực Trung Ương Đại Lục, Tam Thanh đã đi gần hết, tuy không gặp được cơ duyên gì, nhưng nếu có thứ nào vừa mắt, Tam Thanh đều thu giữ lại.

Và trong mấy vạn năm du lịch này, ở Trung Ương Đại Lục, họ đã thấy không ít lần chiến hỏa của Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc khi thu phục các Tiên Thiên chủng tộc còn lại, cũng đã có một sự hiểu biết khái quát về thực lực Tam Tộc lúc này.

So với hơn trăm nguyên hội trước, thực lực Tam Tộc lúc này, có thể nói là một trời một vực, không thể so sánh được nữa.

Thêm vào đó Hồng Hoang vạn tộc bị Tam Tộc phân chia, chia thành ba trận doanh, thực lực lúc này càng thêm khủng bố.

Còn đối với chiến hỏa của Tam Tộc khi thu nhận các Tiên Thiên chủng tộc này, không ít sinh linh trong Hồng Hoang đều lùi xa.

Thế lực Tam Tộc quá lớn, bản thân không muốn gây sự với Tam

Tộc, vẫn nên lùi ra thì hơn, cũng tránh bị chiến hỏa liên lụy.

Và đã mất mười mấy vạn năm, các Tiên Thiên chủng tộc còn sót lại ở Trung Ương Đại Lục, cũng đã toàn bộ bị Tam Tộc thu nhận vào dưới trướng, bổ sung thực lực của mình, khiến tổng thể thực lực của họ, lại một lần nữa được đề thăng.

Và là trung tâm của Hồng Hoang, Trung Ương Đại Lục, tự nhiên cũng nằm trong mục tiêu của Tam Tộc.

Tuy nhiên, sau nhiều lần giao thủ mà không phân thắng bại, Trung Ương Đại Lục, liền trở thành một vùng đất chung, tạm thời không còn tranh giành nữa.

Cho nên, Trung Ương Đại Lục lúc này, sinh linh vô cùng đông đảo, ngoài Tam Tộc ra, còn có không ít Tiên Thiên chủng tộc, hoặc các sinh linh và tu sĩ khác, còn có không ít thần ma cũng đang ra đời.

"Hồng Hoang vạn tộc đều quy về dưới trướng Hồng Hoang Tam Tộc, mục đích của Tam Tộc, liền hô chi dục xuất rồi……" Nguyên Thủy nhìn lướt qua các tộc nhân Tam Tộc trong Trung Ương Đại Lục, khẩu trung thản nhiên nói.

Tam Tộc những năm này đã mở rộng không ít cương vực, lại thu biên Hồng Hoang vạn tộc, tuy tạm thời không có động tác lớn, nhưng kết hợp với tình hình trước đây của họ, Nguyên Thủy không khó để đoán ra mục đích của họ.

"Nếu thực lực Tam Tộc lại một lần nữa đề thăng, thêm vào đó sức mạnh của Hồng Hoang vạn tộc, cũng không phải là không có cơ hội, chỉ cần xem họ có thể thắng được hai tộc còn lại hay không……" Thông Thiên nghe vậy, trong mắt kiếm quang lóe lên, chậm rãi mở miệng nói.

"Muốn lại một lần nữa đề thăng thực lực, đạt đến mức có thể

thắng được thực lực của hai tộc còn lại, thì không dễ.

Vả lại, trong Hồng Hoang, còn có không ít Tiên Thiên thần ma đỉnh cao tồn tại, thực lực Tam Tộc, còn phải đề thăng thêm nữa……" "Và đợi đến khi Tam Tộc thực sự ra tay, chiến hỏa sẽ lan tràn khắp Hồng Hoang, đến lúc đó, muốn minh triết bảo thân, trừ phi thực lực siêu quần, bằng không, rất khó không bị liên lụy……" Thái Thượng thu ánh mắt từ mặt đất lại, sau đó rơi xuống Nguyên Thủy và Thông Thiên, thản nhiên mở miệng nói.

Nghe vậy, hai người gật đầu, ý nghĩa trong lời Thái Thượng họ tự nhiên đã hiểu.

Nếu kế hoạch Tam Tộc xưng bá Hồng Hoang được thực thi, thì đối thủ trong Hồng Hoang, tự nhiên sẽ là hai tộc còn lại, và tất cả thần ma trong Hồng Hoang.

Và muốn không để chiến hỏa liên lụy đến bản thân, thì trừ phi thực lực siêu quần, chấn nhiếp Tam Tộc, bằng không, không có phương pháp nào tốt hơn.

Cho nên, nhìn tình hình lúc này, đề thăng thực lực, vẫn là nhiệm vụ hàng đầu.

Nếu bản thân hai người họ là Đại La Kim Tiên Viên Mãn, thêm vào Đại ca là Hỗn Nguyên Kim Tiên, tin rằng Tam Tộc lúc đó, cũng sẽ không dám mạo hiểm đến trêu chọc Tam Thanh họ.

Cho nên, đề thăng thực lực, dường như lại là vấn đề hàng đầu mà họ phải đối mặt lúc này.

Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, dường như đã biết được điều họ đang nghĩ, cười nhạt nói, "Các ngươi không cần lo lắng, kế hoạch xưng bá Hồng Hoang của Tam Tộc lúc này còn sớm, cho nên, các ngươi không cần lo lắng sẽ bị chiến hỏa liên lụy, dù sao

chiến hỏa sẽ xảy ra lúc này, đều là quy mô nhỏ……” “Còn về chuyện tu vi, chuyện này không thể vội vàng, thuận theo tự nhiên liền có thể được……” Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, không nói gì thêm.

Chương 36

"Tiếp tục đi thôi!" Thái Thượng thản nhiên nói.

Tam Thanh lúc này tiếp tục du lịch, dần dần hướng về Nam Phương Đại Lục. …… Thoáng chốc, lại là mười mấy vạn năm thời gian lặng lẽ trôi đi.

Tam Thanh đã đi qua một phần khu vực Nam Phương Đại Lục, liền rời khỏi Nam Phương Đại Lục.

Nơi đây địa thế đặc thù, đừng nói linh bảo cơ duyên, ngay cả linh thực vật linh vật, thiên tài địa bảo cũng hiếm có.

Với sự tồn tại của Bất Tử Hỏa Sơn như vậy, thêm vào Nam Minh Ly Hỏa của Phượng tộc, Nam Phương Đại Lục chính là khu vực núi lửa của Hồng Hoang, nhiệt độ cao đến kinh người.

Dù những nhiệt độ này đối với Tam Thanh mà nói không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng sau khi xem qua không ít nơi của Nam Phương Đại Lục, liền không còn hứng thú tiếp tục đi xuống nữa, liền chuyển hướng, hướng về Đông Phương Đại Lục.

Việc Tam Thanh du lịch trong Nam Phương Đại Lục, Tổ Phượng tộc trưởng của Phượng tộc, tự nhiên là biết.

Tuy y vừa mới bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên không lâu, nhưng thực lực đã ở trên Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Thái Thượng cũng không quá cố ý ẩn giấu thân hình, cho nên Tổ Phượng phát hiện tung tích của Thái Thượng cũng không tính là khó khăn.

Và Tam Thanh sau khi du lịch một phen liền rời đi, Tổ Phượng cũng không có biểu thị gì, vào thời điểm này mà mạo hiểm giao ác với

một vị Hỗn Nguyên Kim Tiên và hai vị Đại La Kim Tiên thì không phải là lựa chọn sáng suốt.

Đợi đến khi Phượng tộc hoàn thành phát triển, đến lúc đó nên làm gì thì làm.

Sau khi Tam Thanh rời đi, Tổ Phượng liền tiếp tục quay về bế quan, chuẩn bị cho việc sách lập thống ngự Phi Cầm nhất tộc sắp tới. …… Cứ như vậy, lại là hơn vạn năm sau.

Tại vùng biên duyên của Đông Phương Đại Lục.

"Đại ca, ta và tam đệ trong lòng có cảm ngộ, lần này liền xin phản hồi Đông Côn Luân trước, tin rằng không lâu nữa, liền có thể bước vào cảnh giới Viên Mãn……" Nguyên Thủy nhìn Thái Thượng, mỉm cười mở miệng nói.

Hai người họ lần này trong lòng có cảm ngộ, đối với sự khống chế đoạn thời gian tương lai càng thêm tinh thâm, cũng đã đến lúc tham ngộ việc chém đứt tương lai rồi, tin rằng không lâu nữa liền có thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn.

"Như vậy cũng tốt, nếu thành công tấn thăng, trong Hồng Hoang cũng sẽ thêm một phần bảo hộ……" Thái Thượng nghe vậy, khẽ gật đầu nói, "Đã vậy, vi huynh sẽ tiếp tục hành trình, tiện chúc hai vị đệ đệ thuận lợi đột phá……" "Đa tạ Đại ca!" Hai người đáp.

Thái Thượng gật đầu, sau đó hóa thành một đạo thanh quang, biến mất tại chỗ.

"Đại ca đi cẩn thận!" Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, liền hướng về phía Đông Côn Luân, hóa thành hai đạo hồng quang bay lượn tới. …… Sau khi Thái Thượng và Nguyên Thủy cùng Thông Thiên chia tay, liền hướng về phía tây.

Vùng sơn mạch nơi trước đây y đã bố trí trận pháp cấm chế bảo

hộ, lúc này cũng đã đến lúc đi xem lại rồi.

Bản thân y lần này trên Đạo Luyện Khí thu hoạch không ít, có thể tự mình luyện chế Đạo trường hành cung của mình.

Y nhanh chóng hành tẩu, ba ngàn năm sau, liền đã đến nơi này, trong vùng sơn mạch rộng đến vạn ức dặm.

Nhìn vùng sơn mạch nơi linh khí kết thành sương mù, sung mãn đến kinh người, trên mặt Thái Thượng lộ ra một nụ cười, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, bay lượn về một nơi nào đó trong sơn mạch. …… Tại biên duyên Trung Ương Đại Lục, trong một dãy núi nọ.

Thái Thượng không đi thẳng đến ngọn núi mà mình đã bố trí trận pháp và cấm chế trước đó, mà lại hướng về một phương khác mà đến.Y đạm nhiên khải khẩu: "Trải qua hơn trăm nguyên hội diễn hóa, linh trí sinh linh nơi đây tăng thêm không ít, thậm chí nhiều vị đã hóa hình, cùng vô số sinh linh đang đản sinh, dãy núi này ắt sẽ càng trở nên bất phàm."Thái Thượng một đường chậm rãi phi hành, ánh mắt lướt qua dãy núi.Những năm qua, đây là lần đầu Y quay trở lại dãy núi này.

Linh trí sinh linh nơi đây, giờ đã không còn là số ít, những kẻ tư chất cơ duyên thâm hậu, thậm chí đã hóa hình mà ra.

Tuy tu vi phổ biến thấp kém, song có thể hóa hình, ắt đã coi như đặt chân vào bước đầu tiên của tu hành, tương lai cũng không phải không có cơ hội tiếp tục tấn thăng.Ngoài những điều này ra, dãy núi vẫn còn không ít sinh linh đang trong quá trình đản sinh.

Đây đều là quá trình Hồng Hoang diễn hóa, sơn mạch diễn hóa, thiên địa vạn vật diễn hóa.

Tin rằng về sau sẽ còn nhiều sinh linh hơn nữa đản sinh tại Hồng Hoang.Thái Thượng trong lòng suy tư, một đường chậm rãi phi hành.

Lần đầu tiên đến đây, Thái Thượng cũng chưa từng đi hết toàn bộ dãy núi vạn ức lý này.

Dãy núi như vậy tại Hồng Hoang, cũng không coi là nhỏ, thêm nữa mức độ linh khí của dãy núi, tại Hồng Hoang đều là cực kỳ hiếm có.Dãy núi vạn ức lý, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Thái Thượng liền cơ bản đi hết.

Ngoại trừ ngọn núi hùng vĩ và cao chót vót nhất toàn dãy mà Y đã bố trí trận pháp cấm chế, cùng với một ngọn núi khác mà chuyến này Y muốn đến, những nơi còn lại đều đã được du lãm.Thái Thượng trong lòng hơi nghi hoặc: "Chẳng lẽ, có bảo vật hiện thế, hay có linh vật nào đó cùng ta hữu duyên?"Khi Y lần nữa đến dãy núi này, ban đầu chỉ muốn du lãm một phen, quan sát tình hình sinh linh nơi đây mà thôi.

Nhưng sau khi đi hết, liền cảm thấy một tia cơ duyên chi cảm truyền đến từ ngọn núi kia.

Tuy tạm thời chưa phán đoán được, nhưng nghĩ đến việc có cơ duyên chi cảm, ắt hẳn sẽ không quá tệ.

Dù sao, thứ có thể dẫn động cơ duyên chi cảm trong lòng Y, định sẽ không phải bảo vật tầm thường.Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một lát, thân hình khẽ động, biến mất tại nguyên địa.

Khi xuất hiện lần nữa, đã hàng lâm trên đỉnh ngọn núi này.Ngọn núi này bất quá cao vài vạn trượng, trong dãy núi này, cũng không có gì kỳ lạ.

Trên đó kỳ thạch san sát, linh thực vật mọc um tùm, cũng có một cảm giác biệt dạng, nhưng ngoài ra, liền không còn gì khác.Thái Thượng ánh mắt lướt qua một lượt, mày hơi nhíu lại.

Nhưng chưa đợi thần thức Y thăm dò, liền có một đạo thanh mang

chợt lóe, tức khắc hiển hóa thân hình cách Thái Thượng không xa.Thái Thượng nhìn rõ ràng xong, thần sắc khẽ động, tức khắc mày khẽ nhíu lên.Lúc này, vật mà thanh mang hóa thành, không phải thứ gì khác, mà là một con dị thú.

Con thú này hình dáng tựa như con trâu Thái Thượng từng biết, đương nhiên, đây không phải con trâu Thái Thượng từng biết, bất quá chỉ là hình trạng tương tự mà thôi.Trên trán nó có một sừng độc cao vút trời, lông da màu xanh đen.

Tuy thân dài bất quá mười trượng, nhưng đây hẳn là hình dáng nguyên bản nhất của nó.

Nếu có thi triển thủ đoạn nào đó, thân dài tự nhiên không thành vấn đề.Bởi vì trong cảm tri của Thái Thượng, con dị thú này lại có thực lực Kim Tiên Trung Kỳ.

Thực lực như vậy, nói thế nào cũng nên hóa hình rồi.Nhưng dưới sự quan sát của Thái Thượng, hai mắt con thú đục ngầu, chỉ có một tia thần quang mờ nhạt, tuy có Kim Tiên chi lực, nhưng lại không có chút dấu hiệu khai mở linh trí, vẫn chỉ là một con dị thú mà thôi.Thái Thượng ánh mắt dừng lại trên thân con dị thú này vài nhịp thở, trong lòng khẽ động.

Rồi sau đó, trong đôi mắt trong suốt đến tận đáy, lướt qua một đạo thần quang, Y đạm tiếu khải khẩu: "Ký nhiên cùng ta hữu duyên, vậy liền điểm hóa cho ngươi đi!"Con dị thú không hiểu Thái Thượng có ý gì, nhưng hiển nhiên, nó có địch ý với Thái Thượng.

Chỉ là khí tức trên thân Thái Thượng quá đỗi khủng bố, ở vào bản năng của thú thể, nó không dám tùy ý xuất thủ mà thôi."Hống!"Con dị thú nhìn Thái Thượng bước chân khẽ nhích, lại hướng về phía mình đi tới, không khỏi nộ hống một tiếng, âm ba hóa thành công kích, lao về phía Thái Thượng.Những công kích này, nếu để đối phó Kim Tiên

bình thường, hoặc dưới Kim Tiên có lẽ có hiệu quả không nhỏ, nhưng đối với Thái Thượng, lại không có chút tác dụng nào.

Chỉ thấy Thái Thượng khẽ phất tay, hết thảy liền khôi phục bình tĩnh, ngay cả không gian cũng không nổi lên chút gợn sóng nào.Con dị thú tuy chưa khai mở linh trí, nhưng là một Tiên Thiên dị thú đản sinh trong Hồng Hoang, liền xuất phát từ bản năng, nó cũng không thể ngồi yên chờ chết, để Thái Thượng ra tay với nó.

Lúc này liền đã xoay người muốn chạy trốn.Nhưng khắc tiếp theo, nó liền phát hiện mình căn bản không thể động đậy, hơn nữa dần dần huyền phù giữa hư không.

Mặc cho nó giãy giụa thế nào, lúc này cũng không thể thoát ra được một phần nào, chỉ có thể không ngừng nộ hống.Thái Thượng đi đến trước người dị thú, cẩn thận đánh giá một phen, sau đó gật đầu, tựa hồ vô cùng hài lòng.Đôi mắt Y như trời quang, thần niệm xuyên thấu, vài đạo Đại Đạo pháp tắc lóe lên.

Thái Thượng liền đã nhìn rõ quá khứ tương lai của con thú này, hết thảy thời không trường hà, vận mệnh trường hà đều không thể thoát khỏi đôi mắt của Thái Thượng.Thái Thượng khẽ cười nói: “Thì ra là Hủy Thú, đúng là cùng ta hữu duyên.

Hôm nay ta sẽ giúp ngươi khai mở linh trí, sau này làm tọa kỵ của ta!”Y vươn một ngón tay ra, trên đầu ngón tay phiếm thanh mang, một luồng Đại Đạo khí tức mênh mông vờn quanh, rồi sau đó chậm rãi điểm vào mi tâm Hủy Thú.Hủy Thú nhìn ngón tay Thái Thượng điểm tới, vốn dĩ muốn giãy giụa, nhưng lại không biết vì sao, nhìn đạo thanh mang kia, liền quên hết thảy, để Thái Thượng điểm vào mi tâm của mình.“Ong!”Hủy Thú chỉ cảm thấy mi tâm mình chấn động, tức khắc liền có một luồng cảm giác thanh lương lưu chuyển toàn thân, một ý niệm huyền diệu từ thức hải hiện ra, rồi khuếch trương ra, trên

thân thanh mang tỏa ra.Thái Thượng thấy thế, hài lòng gật đầu.

Việc khai mở linh trí này, đối với Hủy Thú mà nói, cũng cần một chút thời gian.Hủy Thú lúc này tựa như đang ngủ say, hai mắt nhắm chặt, toàn thân bao phủ trong thanh mang, từng tia đạo vận lưu chuyển, huyền quang hiện ra.

Linh trí đã dần dần khai mở, không lâu sau, liền coi như triệt để hoàn thành.Thái Thượng trực tiếp khoanh chân tọa hạ bên cạnh, hai mắt khẽ nhắm, tiếp tục tham ngộ Đại Đạo.Như vậy, hơn ngàn năm sau, Hủy Thú cuối cùng cũng thanh tỉnh lại.

Nó không chỉ đã khai mở linh trí, mà còn hoàn toàn chưởng khống Kim Tiên chi lực.

Lúc này, hai mắt nó trong suốt, thần quang hiện rõ, hoàn toàn không còn dáng vẻ đục ngầu như trước nữa.Hủy Thú tự nhiên biết là Thái Thượng ra tay, mình mới có thể khai mở linh trí, đối với mình cũng không có ác ý.

Bằng không, cũng sẽ không ra tay tương trợ mình.

Lúc này liền vội vàng đi đến trước người Thái Thượng, bái nói: "Hủy cảm tạ Ngài đã ra tay tương trợ, để Hủy được khai mở linh trí…"Thái Thượng nghe vậy, chậm rãi mở hai mắt, nhìn nó, khải khẩu nói: "Ta thấy ngươi cùng ta hữu duyên, ngươi có nguyện làm tọa kỵ của ta không?

Sau này có thể vấn đỉnh thiên địa cao hơn, tiêu dao giữa trời đất."Nghe vậy, Hủy Thú lần nữa bái nói: "Hủy nguyện ý, bái kiến lão gia!"Có một tồn tại như Thái Thượng làm chỗ dựa, nó cảm thấy mình không có lý do gì để từ chối.Thái Thượng nghe vậy, gật đầu, đạm nhiên khải khẩu: "Đã là tọa kỵ của ta, thì nên đổi tên.

Chương 37

Ta ban tên, Thanh Huyền!"***Tại biên duyên Trung Ương Đại Lục, trên một ngọn núi nọ."Ngươi đã là tọa kỵ của ta, nên đổi tên cũ.

Ta ban tên, Thanh Huyền!"Thái Thượng tự mình ban tên cho Hủy Thú, liền từ khắc này bắt đầu, thay đổi quỹ tích nguyên lai của nó.

Từ khắc này, Thanh Huyền liền là tọa kỵ của Y, cũng cùng Y có nhân quả giao chức.

Tuy những nhân quả này không ảnh hưởng được Thái Thượng, nhưng Thanh Huyền từ khắc này, liền cùng Thái Thượng coi như họa phúc tương y.Thanh Huyền hướng về Thái Thượng bái nói: "Thanh Huyền tạ lão gia đã ban tên!"Hủy Thú nó từ khắc này, liền chính thức đổi tên Thanh Huyền.Thái Thượng gật đầu, thân hình khẽ động.

Khi xuất hiện lần nữa, đã ở trên lưng Thanh Huyền.Thanh Huyền đã khai mở linh trí, lúc này bất quá một trượng lớn nhỏ, nhỏ hơn so với trước kia không ít, bất quá làm tọa kỵ, thì lại đủ rồi.Thanh Huyền ngẩng đầu, khải khẩu hỏi: "Lão gia, chúng ta đi đâu?" Dưới chân nó sinh tường vân, chầm chậm bay lên.Sau khi khai mở linh trí, Thanh Huyền đối với việc tu hành, hiển nhiên đã rõ ràng hơn không ít, cũng hoàn toàn chưởng khống Kim Tiên chi lực.

Ngoài ra, Thái Thượng khi giúp nó khai mở linh trí, còn truyền xuống công pháp tu luyện, giúp nó có thể tu luyện, có thể đạt đến thiên địa cao hơn.

Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến nó nguyện ý đi theo Thái Thượng, làm tọa kỵ của Thái Thượng.Thanh Huyền biết rõ, tu vi Thái Thượng thâm bất khả trắc, hiển nhiên là tồn tại tương đối đỉnh tiêm trong Hồng Hoang.

Theo bên cạnh Y, tự nhiên là có thể đạt được không ít lợi ích, từ lần tương trợ khai mở linh trí cho mình, lại ban cho mình công pháp tu hành liền có thể thấy được.Ngoài những điều này ra, cục thế Hồng Hoang Đại Địa đại biến.

Nếu có một chỗ dựa như Thái Thượng, mình cũng không cần lo lắng sẽ có chiến hỏa lan đến thân mình.Nghĩ như vậy, liền là nhất cử lưỡng đắc, sau này có thể là nhiều lợi ích.

Thanh Huyền nó không có lý do gì để từ chối, nên liền đáp ứng làm tọa kỵ cho Thái Thượng.Thái Thượng ánh mắt lướt qua một lượt, rồi mỉm cười khải khẩu: "Hướng phương Tây Nam mà đi."Thanh Huyền có duyên với mình, mình đã thu nó làm tọa kỵ.

Lần này cũng đã đến lúc đi đến ngọn núi mà mình đã bố trí trận pháp và cấm chế.

Việc lập Đạo trường, cũng đã đến lúc đưa vào chương trình nghị sự rồi."Vâng, lão gia!"Thanh Huyền đáp một tiếng, dưới chân tường vân vận chuyển, sau đó liền hướng về phương Tây Nam phi lược mà đi.Thái Thượng ngồi trên lưng Thanh Huyền, lại cảm thấy có tọa kỵ cũng không tồi.

Chỉ là thực lực Thanh Huyền vẫn còn hơi thấp.

Bởi vì khai mở linh trí, minh bạch việc tu hành, tu vi có chút đề thăng, nhưng cũng chỉ là Kim Tiên Viên Mãn mà thôi.Tiếp nữa, mới là cảnh giới Thái ất Kim Tiên, rồi tiếp nữa, mới là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Hai đại cảnh giới này, lại không dễ dàng vượt qua.Thái ất Kim Tiên còn dễ hơn một chút, Đại La Kim Tiên thì lại không dễ dàng.Trước kia, vô số tộc trưởng của vạn tộc Tiên Thiên trong Hồng Hoang, liền bị vây khốn tại cảnh giới Thái ất Kim Tiên Viên Mãn, không thể đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.Tiên Thiên chủng tộc có

Đại La Kim Tiên làm tộc trưởng, đều coi là chủng tộc cường đại trong Hồng Hoang.

Tuy không thể sánh bằng Tam tộc, nhưng thực lực cũng coi như không tồi.

Sau khi quy phụ dưới trướng Tam tộc, cũng là Tiên Thiên chủng tộc cấp bậc thứ nhất dưới trướng.Cho nên nói, cảnh giới này khá khó khăn, muốn đặt chân vào, còn phải xem tạo hóa của bản thân Thanh Huyền.Đột nhiên, Thái Thượng đạm nhiên khải khẩu: "Thanh Huyền, cục thế Hồng Hoang đa biến, có thời gian, ngươi phải hảo hảo tu hành."Nghe vậy, Thanh Huyền gật đầu ứng đáp: "Vâng lão gia, Thanh Huyền sẽ nỗ lực tu luyện."Nó giờ đã khai mở linh trí, minh bạch việc tu hành, lại có công pháp tu luyện trong tay, tự nhiên sẽ siêng năng tu luyện.

Nó cũng hiểu rõ, tu vi của mình như vậy, xác thực có chút không xứng với Thái Thượng.

Cho nên, nó âm thầm hạ quyết tâm, phải hảo hảo tu luyện một phen.Thái Thượng gật đầu, liền không nói thêm gì nữa.

Y ánh mắt nhìn về phía xa, ngọn núi đã không quá vài triệu lý nữa.Không lâu sau, Thanh Huyền liền cõng Thái Thượng, đi đến chỗ ngọn núi ban đầu.

Bởi vì trận pháp và cấm chế của Thái Thượng, Thanh Huyền lại không nhìn thấy ngọn núi ở đâu, chỉ có một khoảng không rộng lớn đến vài chục vạn trượng.Thanh Huyền ngẩng đầu, khải khẩu hỏi: "Lão gia, nơi đây trống rỗng, vì sao lại đến đây?"Tu vi nó bất quá Kim Tiên, tự nhiên không thể nhìn ra thủ đoạn Thái Thượng để lại, do đó mới có câu hỏi như vậy.Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười, tay kết thủ ấn, đánh vào hư không.

Rồi sau đó liền thấy hư không kích khởi từng trận không gian gợn

sóng, không ngừng chấn động, tức khắc dẫn động cả ức vạn lý.Một tiếng "Bang!" khẽ vang lên, hồi đãng giữa thiên địa.

Rồi sau đó liền thấy từng tia quang mang hiện ra giữa hư không.Thanh Huyền chỉ cảm thấy trước mắt quang mang hiện ra, rồi sau đó liền thấy hư không bị xé rách như thể, dần dần lộ ra hết thảy bên trong.Một ngọn núi, rộng đủ vài chục vạn trượng, đột nhiên xuất hiện trước mắt Thanh Huyền.

Trong thần sắc chấn kinh của nó, ngọn núi sừng sững tại đây, một luồng khí thế không thể diễn tả bằng lời cuồn cuộn tràn ra, lăng giá trên tất cả các ngọn núi của cả dãy núi."Lão gia, đây…"Thái Thượng nhìn ngọn núi này, mỉm cười nói: "Núi này, là do ta năm xưa bố trí trận pháp thủ hộ.

Giờ đây, cũng đã đến lúc tái hiện Hồng Hoang rồi."Thái Thượng nói xong, dưới chân khẽ động.

Thanh Huyền hiểu ý, liền hướng về đỉnh núi bay tới.

Tuy chỉ cao vài chục vạn trượng, nhưng với tu vi Kim Tiên của Thanh Huyền, cũng phải mất một lúc mới đạt đến đỉnh núi.Thái Thượng từ trên lưng Thanh Huyền hạ xuống, đứng trên đỉnh núi, nhìn dãy núi vạn ức lý rộng lớn, linh khí sung mãn đến cực điểm, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, ánh mắt chậm rãi lướt qua một lượt.Thái Thượng nhìn hết một lượt dãy núi xong, trong miệng đại tiếu nói: "Đỉnh quần sơn, Kim Ô chiếu sáng đầu tiên ngọn núi này.

Đã như vậy, liền lấy Thủ Dương làm tên chính thức cho ngọn núi này!"Ngọn núi này, chính là ngọn núi cao nhất trong cả dãy.

Dưới sự chiếu rọi của Kim Ô, ngọn núi này được chiếu sáng đầu tiên, lấy Thủ Dương làm tên, cũng hợp lý.Thái Thượng lời vừa dứt, liền thấy giữa sườn núi này, hiện lên ba chữ Đạo cổ phác: Thủ Dương Sơn!Đến đây, ngọn núi đạo trường của Thái Thượng, Thủ

Dương Sơn, giờ đây liền coi như chính thức được lập.Ngoài ra, ngoài dãy núi, còn lập một bia đá, trên khắc bốn chữ Đạo: Vô Cực Sơn Mạch.Làm xong hết thảy những điều này, Thái Thượng hài lòng gật đầu.

Như vậy, liền có thể tiếp tục công việc tiếp theo của mình.Cũng là lần thứ hai, việc luyện chế chính thức của mình.Đã có ý định lập Đạo trường, vậy thì cung điện, tự nhiên là không thể thiếu.

Luyện chế trước kia của Thái Thượng, trừ việc luyện chế Khổ Trúc ra, những thứ khác đều không thể tính.

Mà khi luyện chế Khổ Trúc, thủ pháp luyện chế của Thái Thượng vẫn chưa lão luyện như vậy, lĩnh ngộ cũng chưa đủ tinh thần.Từ sau Tam Thanh Luận Đạo, Thái Thượng bất luận là trận pháp hay luyện khí, thủ pháp đều đã đề thăng không ít, đối với lĩnh ngộ hai Đạo này cũng đề thăng không ít.

Lần nữa luyện chế và bố trí, sẽ đề thăng không ít uy lực.Có thể nói, đây là lần luyện chế chính thức đầu tiên của Thái Thượng sau khi luyện chế chi Đạo được đề thăng.Thêm vào sự trợ giúp của Càn Khôn Đỉnh, Thái Thượng cảm thấy, mình hẳn có thể luyện chế ra một cung điện không tồi.***Trên đỉnh Thủ Dương Sơn, Vô Cực Sơn Mạch.Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một lát, chậm rãi thu ánh mắt lại, rồi sau đó đặt lên Thanh Huyền, khải khẩu nói: “Khoảng thời gian này, ta sẽ ở tại đây.

Ngươi cứ hảo sinh tu luyện tại đây, tranh thủ sớm ngày tấn thăng đến cảnh giới Kim Tiên Viên Mãn.”Nghe vậy, Thanh Huyền gật đầu như giã tỏi, ứng đáp: “Con biết rồi lão gia, Thanh Huyền nhất định không phụ kỳ vọng của lão gia.”Nói xong, nó liền bắt đầu tu hành.

Tuy nhìn có vẻ như đang ngủ say, nhưng Thái Thượng có thể cảm nhận được khí tức trên thân nó đang chấn động, đạo vận đang lưu

chuyển, xác thực là đang tu hành.Thái Thượng gật đầu, rồi sau đó thu hồi ánh mắt, không còn để ý đến việc của Thanh Huyền nữa.Một tiếng "Ong!" Thái Thượng trong tay khẽ lật, lấy ra vô số dược liệu để luyện chế.

Một số trong đó lại khá trân quý và bất phàm, ngay cả Thái Thượng đã thu thập không ít dược liệu, trong tay cũng không có nhiều.Thái Thượng lấy ra những dược liệu này xong, đếm kỹ một lượt, rồi sau đó gật đầu.

Y khẽ phất tay, một đạo thanh quang lướt qua, rồi sau đó liền có một luồng Càn Khôn khí tức mênh mông lan tràn ra, bốn phía sung mãn khí tức Tiên Thiên tinh thuần.Thái Thượng tế xuất Càn Khôn Đỉnh xong, tay đánh thủ ấn tiến vào bên trong Càn Khôn Đỉnh.

Rồi sau đó liền thấy Càn Khôn Đỉnh thanh quang đại thịnh, Càn Khôn chi lực mênh mông ngưng tụ lại, Càn Khôn khí tức kích đãng mà ra.Thái Thượng trong tay dâng lên ngọn lửa, rồi sau đó đánh vào bên trong Càn Khôn Đỉnh.Một tiếng "Bang!" khẽ vang lên.

Rồi sau đó liền thấy trong đỉnh Càn Khôn Đỉnh dâng lên ngọn lửa màu xanh, hư không hơi vặn vẹo, phảng phất muốn bị ngọn lửa màu xanh này dung hóa, nhiệt độ cao đến mức đáng sợ.Thấy vậy, Thái Thượng khẽ phất tay, đánh những dược liệu cần luyện chế vào bên trong Càn Khôn Đỉnh, rồi sau đó bắt đầu rèn luyện.Đây là bước đầu tiên, cũng là một bước mất nhiều thời gian.

Một số dược liệu rèn luyện khá dễ dàng, một số dược liệu rèn luyện lại phải tốn không ít thời gian.

Nhưng bước quan trọng này, Thái Thượng tự nhiên sẽ không qua loa.Lần luyện chế này, không giống lần trước luyện chế Khổ Trúc.

Lần trước chỉ là trực tiếp chuyển hóa linh căn thành linh bảo mà thôi.

Lần này, là đem những dược liệu này, thêm vào sự trợ giúp của Càn Khôn Đỉnh, luyện chế ra một kiện Tiên Thiên Linh Bảo phẩm cấp Công Đức.Độ khó giữa hai cái này, lại là không giống nhau.

Thái Thượng lần này cũng là đang nghiệm chứng luyện khí chi Đạo mình đã lĩnh ngộ.

Đây sẽ là một cơ hội tuyệt vời, không có gì tốt bằng việc tự mình thao tác nghiệm chứng.Thái Thượng tâm thần phân làm hai, một bên tham ngộ Đại Đạo pháp tắc của bản thân, một bên thao túng Càn Khôn Đỉnh, từ từ rèn luyện những dược liệu luyện khí này.Cứ như vậy, ba ngàn năm sau, công việc rèn luyện cuối cùng đã thuận lợi hoàn thành dưới sự nỗ lực không ngừng của Thái Thượng.Nhìn những dược liệu tồn tại dưới dạng chất lỏng, thần sắc Thái Thượng nghiêm túc.

Trong tay lần nữa kết thủ ấn, rồi sau đó biến hóa ảo diệu trong đó, không ngừng đánh vào Càn Khôn Đỉnh, dần dần dẫn dắt Càn Khôn chi lực trong đó vào những chất lỏng này.Càn Khôn Đỉnh có thể phản bản quy nguyên, biến vật phẩm hậu thiên trở lại thành tiên thiên.

Càn Khôn chi lực này, liền là điểm đặc biệt nhất.

Ngoài ra, còn có không ít Thiên Địa chi lực ngưng tụ kéo đến, dung nhập vào bên trong Càn Khôn Đỉnh.Thái Thượng trong tay không ngừng kết thủ ấn, đánh vào bên trong Càn Khôn Đỉnh.

Rồi sau đó liền thấy những chất lỏng kia dần dần dung hợp, rồi sau đó thành hình, hình thành một tòa cung điện.Đây chỉ là cung điện sơ hình, phía sau còn có tiếp tục luyện chế.

Bất quá hoàn thành đến bước này xong, phía sau đối với Thái Thượng mà nói, liền coi như dễ dàng hơn một chút.

Lúc này Y không ngừng khắc ấn cấm chế tiến vào bên trong cung điện.Ngoài ra, còn có không ít Càn Khôn chi lực và Thiên Địa chi lực

chú nhập vào bên trong cung điện, khiến cho khí tức Tiên Thiên phát ra từ cung điện lúc này càng thêm mênh mông, càng thêm tinh thuần.Thái Thượng thần sắc vui mừng, trong tay không ngừng đánh thủ ấn, khắc ấn cấm chế.

Cung điện cũng đang dần dần thành hình ổn định.Lại năm ngàn năm sau, Thái Thượng hoàn thành việc khắc ấn cấm chế.

Cung điện dưới sự luyện chế của Thái Thượng và Càn Khôn Đỉnh, giờ đây đã trở thành một Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy chỉ là Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng là một Tiên Thiên Linh Bảo loại phòng ngự, uy lực phòng ngự lại không kém gì Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo bình thường.Thái Thượng cẩn thận quan sát một lượt xong, trong miệng khẽ gật đầu nói: "Tuy thuộc hàng Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lực phòng ngự lại không yếu hơn một Tiên Thiên Linh Bảo Thượng phẩm bình thường.

Lần này lĩnh ngộ luyện chế chi Đạo đề thăng, xác thực có trợ giúp không nhỏ."Tam Thanh Luận Đạo, đã giúp Thái Thượng lĩnh ngộ được không ít trên Luyện Khí chi Đạo.

Đối với việc chưởng khống luyện khí, cũng không ngừng đề thăng.

Cung điện luyện chế ra lần này, bất luận là phẩm cấp hay uy lực, đều đủ để chứng minh tất cả.Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một lát, liền tiếp tục luyện chế.

Y cách việc hoàn toàn luyện chế thành cung điện, chỉ còn kém bước cuối cùng.Y thủ ấn không ngừng đánh vào trong đó.

Chương 38

Khí tức Tiên Thiên của cung điện càng thêm tinh thuần, đem hết thảy tạp chất toàn bộ loại bỏ, bản nguyên trở nên càng thêm tinh túy.Lại hơn ngàn năm sau, lúc này, bản nguyên Tiên Thiên của cung điện triệt để ổn định, cấm chế của cung điện v.v. cũng toàn bộ ổn định.

Thái Thượng cũng đánh những thủ ấn cuối cùng vào trong đó.“Thành, thu!”Khi Thái Thượng đánh thủ ấn cuối cùng vào bên trong cung điện xong, Y khẽ quát.

Rồi sau đó liền có một luồng vô hình chi lực lan tràn ra.

Chỉ thấy trong Càn Khôn Đỉnh một đạo kim mang lóe lên, rồi sau đó cung điện liền hiện ra trước người Thái Thượng.Thái Thượng trên gương mặt đạm nhiên, hiện lên một nụ cười nhạt, cẩn thận quan sát: “Vạn năm luyện chế, rốt cuộc cũng luyện chế ra được kiện linh bảo này.”Rất lâu sau, Thái Thượng đặt cung điện lúc này chỉ lớn bằng lòng bàn tay sang một bên.

Rồi sau đó lại lần nữa tế xuất Càn Khôn Đỉnh, lần nữa bắt đầu luyện chế.Đã là luyện chế, Y ngược lại không ngại luyện chế hai kiện cung điện sơ hình cho Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Chỉ cần bản nguyên là Tiên Thiên thì tốt, những thứ khác, bọn họ tự mình đi luyện chế.

Chỉ cần bảo chứng bản nguyên là Tiên Thiên, thì cuối cùng vẫn là phẩm cấp Tiên Thiên Linh Bảo, dù có chút sai khác, cũng vẫn thuộc hàng hạ phẩm.Lần này, chỉ là luyện chế sơ hình, lại đã có kinh nghiệm từ trước.

Thái Thượng sau khi tốn hơn vạn năm thời gian, liền luyện chế ra

hai kiện cung điện sơ hình.

Đợi đến lần sau gặp Nguyên Thủy và Thông Thiên, liền có thể giao hai kiện linh bảo sơ hình này cho bọn họ.Làm xong hết thảy những điều này, Thái Thượng liền thu hai kiện linh bảo sơ hình và Càn Khôn Đỉnh lại.Tức khắc, Y cầm cung điện của mình lên, rồi sau đó chậm rãi đứng dậy, nhìn vùng đất rộng lớn đủ vài chục vạn lý phía sau, trong tay khẽ phất.

Cung điện từ từ bay ra, mỗi khi bay ra một đoạn cự ly, cung điện liền sẽ lớn thêm một phần.Một tiếng "Bang!" rất lớn chấn động cả dãy núi.

Cung điện lớn vạn lý trực tiếp tọa lạc trên đỉnh núi.

Thanh Huyền lúc này bị tiếng động lớn này kinh tỉnh, lúc này nhìn tòa cung điện đột nhiên xuất hiện, thần sắc chấn kinh.Thái Thượng nhìn cung điện tọa lạc, hài lòng gật đầu, đối với thần sắc chấn kinh của Thanh Huyền hoàn toàn không thấy.Y trong tay khẽ phất, vô số Đại Đạo pháp tắc và Thiên Địa quy tắc giao chức hiện ra, khẽ lướt qua trên cung điện.

Rồi sau đó liền thấy trên tấm biển của cung điện, xuất hiện ba chữ Đạo cổ phác: Thái Thanh Cung!***Trên đỉnh Thủ Dương Sơn, trước Thái Thanh Cung.Thanh Huyền thần sắc chấn kinh, nhìn tòa cung điện hùng vĩ, khí thế mênh mông, uy áp vạn vật này, trong miệng khẽ nói: "Thái Thanh Cung!"Nếu không ở sau lưng Thái Thượng, nó cảm thấy, mình đều có chút khó lòng chống đỡ được luồng uy áp này.

Lúc này uy áp của linh bảo toàn bộ cuồn cuộn tràn ra, khiến Thanh Huyền cảm thấy không ít áp lực.Thái Thượng trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt: "Đến đây, Thái Thanh Cung liền chính thức được lập, Đạo trường cũng coi như đã thành."Y trong tay ngưng tụ Đại Đạo chi lực, rồi sau đó lướt qua trên ba chữ Đạo cổ phác "Thái Thanh Cung" kia.

Rồi sau đó liền thấy trên ba chữ Đạo này đạo vận lưu chuyển, huyền quang lấp lánh.Thái Thượng đã khắc ấn Vô Vi chi Đạo của mình lên.

Có thể nói, ba chữ Đạo này liền ẩn chứa Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa của Thái Thượng.

Nếu có thể hoàn toàn lĩnh ngộ thấu triệt, thì lập tức thành Thái ất Kim Tiên cũng không thành vấn đề.Thanh Huyền tuy nhiên không thể nhìn rõ được bao nhiêu, nhưng lúc này nhìn lại, tựa hồ hiểu được một chút, dường như tu vi có chút tiến triển.Thanh Huyền nói: "Lão gia, tấm biển này thật lợi hại.

Con bất quá nhìn mấy lần, thực lực tựa hồ đã có chút đề thăng."Thái Thượng nhìn nó, mỉm cười nói: "Nếu ngươi có thể lĩnh ngộ hết thảy những gì khắc trên tấm biển này, thì thành tựu Thái ất Kim Tiên có gì khó khăn đâu?"Nói xong, Y trong tay lần nữa khẽ phất, một đạo thanh mang lóe lên, rồi sau đó phi độn tiến vào bên trong Thái Thanh Cung, đáp xuống trên chính giữa đại điện, khắc xuống ba chữ Đạo: Vô Cực Điện.Làm xong hết thảy những điều này, Thái Thượng liền cất bước hướng về Thái Thanh Cung đi tới.

Thanh Huyền khẩn trương theo sau Y.Tiên khí phảng phất, bảo vật rực rỡ.

Nơi đây ngay cả cửa cung cũng khác với những nơi khác, đặc biệt nguy nga kiên cố.

Bảo quang rực rỡ không ngừng biến đổi, khiến cung điện phát ra màu sắc thất thải.Thanh Huyền theo sau Thái Thượng, thần sắc có chút hiếu kỳ, lại có chút kinh ngạc nhìn cửa cung Thái Thanh Cung nặng nề, cảm thụ hết thảy những điều của tòa cung điện hùng vĩ, khí thế vô song này, rồi sau đó chậm rãi bước vào trong Thái Thanh Cung.Trong Vô Cực Điện, rộng đủ vài ngàn lý.

Tuy rộng lớn, nhưng lại không có mấy đồ đạc trang trí.

Trừ một cao đài ở trung ương, dưới đó vài cái bồ đoàn ra, liền không còn gì khác.Mà bên cạnh đại điện, thiết lập một thiên điện, tên là Thái Hư Điện.Phía sau Vô Cực Điện, lại có một hậu điện, thiết lập Đan phòng, có thể dùng cho Thái Thượng luyện đan.

Rồi tiếp nữa, liền là một hậu điện rộng cũng vài ngàn lý, dùng cho Thái Thượng để trồng trọt Tiên Thiên linh căn thu được khi du lịch Hồng Hoang.Như Ngộ Đạo Trà, Ngũ Châm Tùng v.v., cùng một số linh thực vật và linh thảo luyện đan v.v. cũng coi như vừa đủ.Thái Thượng thần thức quét qua xong, đối với hết thảy những điều trong cung điện, đều vô cùng hài lòng.

Y khẽ phất tay, Ngộ Đạo Trà, Ngũ Châm Tùng v.v. linh căn, cùng Thanh Tâm Thảo, Cửu Chuyển Huyền Kim Hoa v.v. linh thảo, lúc này toàn bộ bị Y trồng xuống, lại dẫn vô số linh khí và linh thủy tưới tắm, lúc này mới thu tay lại.Làm xong hết thảy những điều này, Thái Thượng liền đi thẳng đến dưới cao đài, một bước đạp ra.

Khi xuất hiện lần nữa, đã ở trên cao đài.

Y liền trực tiếp khoanh chân tọa hạ, rồi sau đó nhìn Thanh Huyền, nói: “Ngươi cứ tiếp tục tu luyện tại đây.

Cục thế Hồng Hoang, e rằng lại có biến hóa.

Khoảng thời gian này, hãy hảo sinh tham ngộ.”“Vâng, lão gia!”Thanh Huyền nghe vậy, gật đầu nói.Nói xong, liền trực tiếp nằm phục trong Vô Cực Điện, lại tiếp tục tu luyện.Thấy vậy, Thái Thượng khẽ gật đầu, mình cũng chậm rãi nhắm hai mắt, bắt đầu tham ngộ Đại Đạo của mình.Nhất thời, trong Vô Cực Điện Đại Đạo chi âm và Đại Đạo khí tức tràn ngập, sung mãn cả đại điện, khiến Thanh Huyền đạt được không ít lợi ích, lúc này càng thêm nhanh chóng đề thăng.Cùng với việc Thái Thượng tham ngộ tu luyện, Vô Cực Sơn Mạch lúc này

liền bình tĩnh lại.Không chỉ Vô Cực Sơn Mạch, lúc này trong Hồng Hoang, cũng là một cảnh tượng bình tĩnh.

Tuy không biết thời gian bình tĩnh sẽ kéo dài bao lâu, nhưng từ mười mấy nguyên hội trước, sau khi phân chia vạn tộc Hồng Hoang, Tam tộc liền tạm thời bình tĩnh lại.Tuy phía sau sẽ có đại động tác, nhưng xét về lúc này mà nói, vẫn là tương đối bình tĩnh.

Trong Hồng Hoang thỉnh thoảng xuất hiện một số mâu thuẫn, thậm chí là chiến hỏa quy mô nhỏ, cũng chỉ là một số ma sát giữa Tiên Thiên chủng tộc và Tam tộc mà thôi, không tính là quy mô lớn.Mà trong Hồng Hoang, lúc này có không ít Tiên Thiên thần thai ma đang đản sinh.

Những Tiên Thiên thần thai ma này có căn nguyên tư chất không tồi, lúc này đã ở vào giai đoạn cuối cùng của hóa hình.Đợi đến khi bọn họ hóa hình mà ra, trong Hồng Hoang, liền lại sẽ tăng thêm không ít sinh cơ.Còn về các sinh linh khác, lúc này cũng đang trong quá trình diễn biến của Hồng Hoang, dần dần đản sinh.Đối với việc Thái Thượng giúp Nguyên Thủy và Thông Thiên luyện chế hai kiện cung điện sơ hình, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đã nhận được tin tức của Thái Thượng.Bất quá bởi vì bọn họ lúc này đã đến giai đoạn mấu chốt của tu luyện, cho nên việc này tuy khiến bọn họ vui mừng, nhưng cũng không quá để tâm, bởi vì tu vi lúc này, mới là quan trọng nhất.Vì vậy, những năm qua, bọn họ vẫn đang bế quan.

Đợi đến khi bọn họ xuất quan, tin rằng liền là cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn.Đến lúc đó, nếu nhìn khắp Hồng Hoang hiện tại, những tồn tại có thể thắng qua hai người bọn họ, cũng là đếm trên đầu ngón tay.Cũng có thể tăng thêm vài phần bảo hộ, không cần lo lắng trong Hồng Hoang kẻ yếu ăn kẻ mạnh, sẽ nhanh chóng vẫn lạc.Thời gian trôi rất nhanh, lặng lẽ trôi qua, liền là vài nguyên hội thời gian trôi qua.Hồng Hoang, Đông Hải chi địa.Tuy Tứ Hải chi địa,

từ sớm đã nằm trong sự thống trị của Long tộc, nhưng Đông Hải, lại là đại bản doanh chân chính của Long tộc.

Bởi vì Long Vương của Long tộc, và thủ lĩnh thứ hai Chúc Long, đều đản sinh tại Đông Hải.Lúc này, trong hành cung Long tộc tại Đông Hải.Trên một đại điện, Long Vương cao tọa trên chủ vị chính giữa đại điện, trên mặt bất nộ tự uy.

Trong hai mắt kim quang lấp lánh, trên thân long uy mênh mông.

Trong Long tộc, bất kỳ tộc nhân Long tộc nào dưới luồng long uy này, nguyên thần đều run rẩy thần phục.Ngay cả Chúc Long, cũng là như vậy, chỉ bất quá sẽ yếu hơn một chút mà thôi.

Đây là sự thần phục đến từ cấp cao nhất của Long tộc, không tộc nhân nào có thể tránh khỏi.Long Vương ánh mắt nhìn về phía Chúc Long ngồi ở vị trí bên trái, trong miệng đạm nhiên khải khẩu hỏi: "Chúc Long, sự tình chuẩn bị đến đâu rồi?"Nghe vậy, Chúc Long liền lập tức đứng dậy, hướng về Long Vương chắp tay nói: "Tộc trưởng, hết thảy đều đã chuẩn bị thỏa đáng.

Chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, việc lập tộc liền có thể tiến hành."Nghe vậy, Long Vương gật đầu, lại nói với thủ lĩnh thứ ba của Long tộc, Long tộc Đại Trưởng Lão, đang ngồi bên tay phải: "Đã như vậy, Đại Trưởng Lão, ngươi đi xuống chuẩn bị một chút.

Vạn năm sau, Long tộc sách lập thống tộc."Ta hiểu rồi!" Đại Trưởng Lão gật đầu nói.Long Vương ánh mắt lướt qua, trong miệng đại tiếu nói: "Đến lúc đó, Bản tọa liền có thể mượn cổ khí vận và công đức này, một lần tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Trung Kỳ!

Hahahahaha!"Nghe vậy, Chúc Long và Đại Trưởng Lão nhìn nhau một cái, rồi sau đó cung thân chắp tay nói: "Chúc Tộc trưởng sớm ngày chứng Đạo, nhất thống Hồng Hoang!"Long Vương vô cùng hài

lòng, phất phất tay nói: “Tốt, đều lui xuống chuẩn bị đi!”Thấy vậy, Chúc Long và Đại Trưởng Lão liền chậm rãi lui xuống.

Đông Hải, Long Tộc hành cung, trong đại điện.

Long Vương dõi nhìn phương hướng Hồng Hoang, đôi mắt hơi híp, chậm rãi nói: "Nhanh rồi, thời cơ sắp thành thục, thực lực Long Tộc sẽ đạt tới cảnh giới cao hơn, khi ấy..." Lời chưa dứt, y đã biến mất trong đại điện, chỉ còn long uy hạo hãn vẫn tràn ngập nơi đây, mãi không tiêu tán.Nam Phương đại lục, Bất Tử Hỏa Sơn, trong Phượng Thiên điện. "Tộc trưởng, theo thuộc hạ các chủng tộc báo lại, Long Tộc bên kia đã bắt đầu chuẩn bị rồi." Đại trưởng lão Phượng Tộc chắp tay hướng Tổ Phượng, đối với việc của Long Tộc, bọn họ tự nhiên đã luôn theo dõi.

Dù sao, tại Hồng Hoang lúc này, xét về chủng tộc, trừ hai tộc kia, còn ai là địch thủ?

Ngay cả Tiên Thiên Thần Ma, Hồng Hoang cũng chỉ có vài vị ngang cấp với Tộc trưởng.

Chỉ cần đợi thực lực Phượng Tộc hoàn toàn đề thăng, khi đó liền không còn e ngại các Thần Ma ấy nữa.

Đến lúc ấy, lại đánh bại hai tộc còn lại, thống nhất Hồng Hoang, liền có thể mượn khí vận này mà đăng lâm đỉnh phong.Nghe vậy, Tổ Phượng khẽ gõ lên tràng kỷ trong tay, trên mặt hiện lên một tia suy tư, vài hơi thở sau, nhìn Đại trưởng lão nói: "Nếu Long Tộc đã bắt đầu chuẩn bị, vậy Phượng Tộc ta tự nhiên cũng không thể tụt lại phía sau.

Truyền lệnh xuống, bắt đầu thủ chuẩn bị, vạn năm sau sẽ lập thống tộc!" "Bản tọa muốn mượn cơ hội này, tu vi lại tiến thêm một bước." Nghe vậy, Đại trưởng lão Phượng Tộc lập tức cung thân nói: "Tộc trưởng yên tâm, ta đã biết nên làm gì rồi." Nói đoạn, y liền chậm rãi lui xuống, an bài mọi sự nghi chuẩn bị lập tộc.Tổ Phượng đôi mắt

hơi híp, mày râu mang sát khí, dõi nhìn phương hướng Hồng Hoang, ngưng giọng nói: "Phượng Tộc, cuối cùng sẽ tiến tới cảnh giới cao hơn!" Lời chưa dứt, trong đại điện đã không còn thân ảnh y.Bắc Phương đại lục, Kỳ Lân Tổ Địa, trong đại điện. "Tộc trưởng, Long Tộc và Phượng Tộc, như ngài đã ngôn, lúc này đều đã bắt đầu chuẩn bị.

Ước chừng cũng như ngài liệu tính, trước hết là đề thăng khí vận của chủng tộc, sau đó, mượn khí vận và công đức, một mạch đạt tới cảnh giới cao hơn." Đại trưởng lão Kỳ Lân Tộc nhìn Thủy Kỳ Lân, chậm rãi nói.Nếu Tam tộc đã chia cắt vạn tộc Hồng Hoang, các chủng tộc này gia nhập dưới trướng, tự nhiên sẽ tăng thêm không ít khí vận.

Nhưng nếu lại lập tộc, chính thức thống ngự các Tiên Thiên chủng tộc này, liền có thể đạt được càng nhiều khí vận và công đức.

Mượn cơ hội này, khí vận của chủng tộc cũng sẽ được đề thăng, trở nên càng thêm miên trường, đối với sự phát triển của chủng tộc có lợi ích cực lớn.

Ngoài ra, dưới sự trùng kích của cổ khí vận và công đức này, làm Tộc trưởng của chủng tộc, liền có thể mượn đó để tu vi bản thân tiến thêm một tầng, đạt tới cảnh giới cao hơn.

Đây, không chỉ là ý tưởng của Tộc trưởng bản tộc, mà ý tưởng của hai vị Tộc trưởng kia cũng như thế.

Chương 39

Mà lần này, Long Tộc và Phượng Tộc hành động rõ ràng đã nhanh hơn Kỳ Lân Tộc một bước."Họ hành động không chậm, nhưng cũng không sao.

Ngươi lần này cứ đi xuống bắt đầu chuẩn bị đi, vạn năm sau liền bắt đầu." Thủy Kỳ Lân không để tâm việc họ nhanh hơn mình một bước, thản nhiên nói."Vâng!" Nghe vậy, Đại trưởng lão đáp một tiếng, liền bước ra ngoài điện.

Thủy Kỳ Lân nhìn một cái về phía Long Tộc và Phượng Tộc, rồi rời khỏi đại điện, đi trước tu luyện.Vạn năm thời gian, đối với sinh linh và Thần Ma trong Hồng Hoang mà nói, căn bản không đáng nhắc tới.

Dù sao, thời gian ở Hồng Hoang là thứ vô giá trị nhất, đa số Thần Ma Đại Năng một khi bế quan, đều là số Nguyên Hội, số thập Nguyên Hội.

Vạn năm thời gian đối với họ, quả thực không đáng là gì.

Nhưng đối với Tam tộc lúc này, vạn năm này lại không hề đơn giản.

Việc lập tộc của họ, giờ đây đã chuẩn bị thỏa đáng.Mà lúc này, tất cả Tộc trưởng của các Tiên Thiên chủng tộc thuộc Tam tộc, đều dẫn theo một số thân tín đến, tham quan sự kiện lập tộc lần này.

Dù sao, việc lập tộc lần này, quan hệ đến bản thân họ.

Nếu may mắn, có lẽ còn có thể đạt được một ít khí vận hoặc công đức cũng không chừng.

Bởi vậy, sau khi biết được sự việc này, bọn họ liền khởi hành.

Chưa kể đến khoảng cách xa xôi, ngay cả khi là chủng tộc thuộc hạ, bọn họ cũng sẽ đến sớm hơn.Giờ đây thời cơ đã tới, mọi việc đều đã chuẩn bị thỏa đáng.

Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị Tộc trưởng, lúc này đứng trên Đông Hải, trước Bất Tử Hỏa Sơn, cùng trước Kỳ Lân Tổ Địa, chờ đợi cát thời đến.Kế hoạch mưu cầu bấy nhiêu năm của họ, giờ đây xem như đã hoàn thành bước đầu tiên, cũng là một bước then chốt.

Hiện tại vạn tộc Hồng Hoang đã quy phục, chỉ cần thống tộc được lập, khí vận quy thân, tu vi đại trướng, bước tiếp theo của kế hoạch cũng sẽ được đề xuất.Ba vị Tộc trưởng thầm nghĩ trong lòng, bất tri bất giác, cát thời đã điểm.Ba vị Tộc trưởng mặt hướng Cửu Thiên, lớn tiếng cáo đảo Thiên Địa Đạo."Nay, Long Tộc ta, ứng biến hóa của Thiên Địa, thuận nguyện vọng của Tứ Hải, đặc thống lĩnh Lân Giáp nhất tộc làm thuộc hạ Long Tộc, Lân Giáp nhất tộc hôm nay chính thức thành lập!" "Nay, Phượng Tộc ta, thuận ứng biến hóa của Thiên Địa, thuận nguyện vọng của Phi Cầm, đặc thống lĩnh Phi Cầm nhất tộc làm thuộc hạ Phượng Tộc, Phi Cầm nhất tộc hôm nay chính thức thành lập!" "Nay, Kỳ Lân nhất tộc ta, cảm thuận diễn biến của Thiên Địa, ứng nguyện vọng của Tẩu Thú, đặc thống lĩnh Tẩu Thú nhất tộc làm thuộc hạ Kỳ Lân nhất tộc, Tẩu Thú nhất tộc hôm nay chính thức thành lập!" Thanh âm của Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân đồng thời vang vọng khắp Hồng Hoang, chấn động Cửu Tiêu.Khoảnh khắc này, không ít Thần Ma dõi nhìn vị trí Tam tộc, lộ vẻ suy tư.

Hiển nhiên, hành động này của Tam tộc, bọn họ đã đoán được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Lại có không ít sinh linh chấn kinh, cứ như vậy, uy lực của Tam tộc sẽ càng thêm khủng bố, về sau liền phải càng tránh xa mới

được."Đông!" Lúc này, trên Cửu Thiên, một đạo Đại Đạo Chung Minh vang lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy trên Cửu Thiên, phía trên khu vực Tam tộc, nứt ra một khe hở, giáng xuống một đám Công Đức Chi Vân.Mặc dù Công Đức Chi Vân không quá nhiều, nhưng ba vị Tộc trưởng lại không để tâm.

Lúc này, khí vận của chủng tộc được đề thăng là tối quan trọng, việc công đức nhiều hay ít, lúc này lại không còn quá trọng yếu.Ba vị Tộc trưởng nhìn khí vận của chủng tộc mình không ngừng tăng trưởng, trở nên càng thêm miên trường, không khỏi vui mừng gật đầu.

Cứ như vậy, thời gian tồn tại của chủng tộc mình sẽ càng thêm dài lâu.

Chỉ cần lại đánh bại hai tộc kia, chân chính thống ngự Hồng Hoang đại địa, khi ấy khí vận nhất thống, chủng tộc mình liền có thể tồn tại vô số kỷ nguyên.

Thực lực, đến lúc đó cũng sẽ chân chính đạt tới đỉnh phong, việc chứng đạo của bản thân cũng không còn là khó khăn."Ông!" Ngay trong khoảnh khắc ba vị Tộc trưởng suy tư, trên không phận của Tam tộc, ba luồng Công Đức Khánh Vân đều nhất phân vi nhị.

Sáu thành rơi xuống Tam tộc, bốn thành còn lại liền rơi vào tay các Tộc trưởng của Tiên Thiên chủng tộc thuộc hạ của họ.Thấy vậy, thần sắc các Tộc trưởng Tiên Thiên chủng tộc này khá hơn một chút.

Dù sao, như vậy vẫn không quá tệ, tuy bị thống hạt, nhưng có một số lợi ích vẫn là điều chưa từng có trước đây, đảo lại có thể chấp nhận được.

Sau khi thu công đức, việc lập tộc xem như đã hoàn toàn kết thúc.Hồng Hoang, tại nơi Tam tộc.

Long Vương, Tổ Phượng cùng Thủy Kỳ Lân ba vị Tộc trưởng, sau khi tiếp nhận công đức từ đám Công Đức Chi Vân này, lại thêm khí vận của chủng tộc mình đại trướng lúc này, tức thì liền đề thăng tu vi."Oanh!!!" Tiếng oanh minh vang vọng vô tận khu vực, báo hiệu sự đề thăng tu vi của ba vị Tộc trưởng.

Mặc dù chỉ là vượt qua một tiểu cảnh giới, nhưng sự khác biệt giữa Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ và Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ là không nhỏ.Sau khi đạt đến cảnh giới này, niềm tin xưng bá Hồng Hoang của họ đã đề thăng không ít, đối mặt với những Tiên Thiên Thần Ma ẩn mình kia, cũng càng thêm tự tin.Mà theo sự đề thăng tu vi của ba vị Tộc trưởng, các Tộc trưởng Tiên Thiên chủng tộc đến dự lễ lúc này, trong lòng càng không thể dấy lên chút nào ý niệm phản kháng.

Nếu có, họ tin rằng mình đã sớm bị ba vị Tộc trưởng kia diệt sát.Bọn họ là tồn tại vượt trên Đại La.

Nếu họ có dị tâm, tự nhiên đã sớm bị diệt sát, sẽ không còn lưu lại đến bây giờ để chứng kiến việc lập thống tộc, cùng sự tấn thăng tu vi của ba vị Tộc trưởng.Mà lần này sau khi ba vị Tộc trưởng tấn thăng, các Tộc trưởng Tiên Thiên chủng tộc thuộc hạ của họ, sau khi chứng kiến thực lực khủng bố, cảm thụ khí thế kinh hoàng của họ, tự nhiên không còn chút phản kháng chi tâm nào nữa.Trước đây Tam tộc còn hiệp trợ bản thân họ đề thăng thực lực, lại giải quyết một số vấn đề tài nguyên tu luyện, miễn đi không ít chiến hỏa.

Vô hình trung, đảo lại đã cho họ thời gian yên tĩnh, cùng cơ hội phát triển.Hơn nữa, đến nay đã đạt tới cảnh giới này, thực lực Tam tộc ngày càng cường đại.

Cho dù không thống ngự họ, chiến hỏa giữa Tam tộc sớm muộn cũng sẽ bùng cháy.

Khi ấy, bị ảnh hưởng nghiêm trọng nhất, vẫn là họ.Tuy nói lần này nhập vào dưới trướng Tam tộc, sau này chiến hỏa cũng sẽ ảnh hưởng đến họ, cũng sẽ tham gia vào đó.

Nhưng ở một khía cạnh nào đó, Tam tộc cũng che chở họ, tránh cho họ cuối cùng rơi vào cảnh diệt tộc.Bởi vậy, gia nhập dưới trướng Tam tộc, cũng là có lợi có hại.

Xét về thời gian ngắn hạn hiện tại, đảo lại lợi nhiều hơn hại.

Còn về thời gian lâu dài, thì không rõ, dù sao, họ không phải Đại La, cũng không thể dự đoán quá nhiều sự tình.Từ tình thế hiện tại mà xét, họ cũng chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Điều duy nhất có thể làm, chính là nỗ lực đề thăng thực lực chủng tộc bản thân.

Cứ như vậy, có thể đạt được sự ưu ái của Tam tộc, chờ đợi thêm nhiều tài nguyên.Ngoài ra, nếu sau này bùng phát chiến hỏa, Tam tộc giao phong, chủng tộc của mình trong chiến hỏa, cũng có thể chiếm ưu thế, bảo tồn được nhiều thực lực hơn, để chủng tộc tiếp tục kéo dài.Mà sự tấn thăng tu vi của ba vị Tộc trưởng lúc này, liền đã cho họ cơ hội tấn thăng.

Lần này tuy đạt được công đức không nhiều, nhưng quay về bế quan, đảo lại cũng có thể đề thăng một chút.Còn về cơ hội này, họ có thể nắm giữ được bao nhiêu, thì tùy thuộc vào tạo hóa của bản thân họ.Long Vương, Tổ Phượng cùng Thủy Kỳ Lân không lưu lại các Tộc trưởng Tiên Thiên chủng tộc thuộc hạ quá lâu.

Sau khi phân phó một số sự tình, liền để họ tự mình quay về, cũng dặn dò họ đề thăng thực lực.

Đối với điều này, họ tự nhiên sẽ không phản đối, sau đó liền tự mình quay về chủng tộc.Hồng Hoang, tại một khu vực nào đó.

Trên đỉnh một ngọn núi, một thân ảnh đen thẳm khoanh chân tọa, trong đôi mắt hàn quang cuộn trào, ánh mắt thâm thúy mà băng lãnh.

Người này không ai khác, chính là Ma Tổ La Hầu."Thống tộc đã lập, thực lực Tam tộc càng thêm cường hãn.

Tin rằng không lâu sau, thời cơ sẽ thành thục, khi ấy chúng sẽ ra tay tranh bá Hồng Hoang.

Vậy thì cơ hội của bản tọa cũng sẽ đến." "Hủy diệt chi Đạo, đến lúc đó cũng đã đạt tới bước cuối cùng." "Hồng Quân, việc tranh Đạo, cuối cùng cũng sẽ đứng về phía bản tọa!" La Hầu dõi nhìn vị trí Tam tộc, trong miệng lạnh lẽo cười nói.Tình hình Tam tộc lúc này vừa ổn định, đoạn thời gian kế tiếp chính là lúc họ nhanh chóng phát triển.

Đợi đến khi thời cơ thành thục, cũng là lúc y xuất thủ.Lúc này tu vi của y đã là đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, không mấy chốc liền có thể tấn thăng đến hậu kỳ.

Đợi sau khi tấn thăng hậu kỳ, một số sự tình, y cũng nên đi làm rồi.La Hầu suy nghĩ một lát, liền dời ánh mắt khỏi Tam tộc, sau đó hướng về phía Tây Phương đại lục."Trên Tây Phương đại lục, có lẽ có kỳ duyên gì đó, bản tọa cần tìm thời cơ đi xem xét." "Đợi đoạn thời gian này qua đi, cũng cần tìm một Đạo Trường, lập nên đại bản doanh mới được." La Hầu dõi nhìn Tây Phương đại lục rộng lớn vô ngần, thản nhiên nói.Các sự tình kế tiếp đều không đơn giản, y cũng cần tìm một khu vực tương đối an toàn, hoặc tương đối thích hợp.

Nếu Tây Phương đại lục có cảm giác về kỳ duyên, y đảo lại cảm thấy có thể tiền vãng Tây Phương đại lục, lập Đạo Trường đại bản doanh tại nơi đây cũng không tệ.

Còn hiện tại, cứ chờ đợi trước đã.La Hầu suy nghĩ một lát, chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó tiếp tục tham ngộ.Đồng thời, tại một phương hướng nào đó của Hồng Hoang, trên Ngọc Kinh Sơn.

Trong Tử Tiêu Cung.Nơi đây là Đạo Trường của Hồng Quân Đạo Nhân, y cũng chú ý tình hình lập tộc của Tam tộc lúc này, trong lòng cũng đại khái đã có một ý nghĩ.Còn về điều La Hầu đang nghĩ lúc này, Hồng Quân Đạo Nhân đảo lại không biết.

Cho dù có biết, y cũng sẽ không làm gì, việc tranh Đạo, tự nhiên là phải tranh, cũng cần có manh mối.

Lúc này La Hầu bình tĩnh, y tự nhiên cũng không có lý do xuất thủ.Huống hồ, công pháp tu luyện của y đã đến thời khắc then chốt, nếu có thể tiến thêm một bước, liền có thể tấn thăng đến Hỗn Nguyên hậu kỳ."Đợi bần đạo lại trảm một thi, thời cơ liền gần đủ rồi." Hồng Quân Đạo Nhân dõi nhìn phương hướng Hồng Hoang, trong miệng lẩm bẩm nói.Lời vừa dứt, y liền chậm rãi nhắm mắt lại, tiếp tục tu luyện.

Trong Khánh Vân tử quang phù hiện, Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn hiện, Đại Đạo khí tức càng thêm hạo hãn, ánh tử quang chói lọi tràn ngập khắp đại điện.Trừ La Hầu và Hồng Quân Đạo Nhân ra, lúc này cũng có không ít Thần Ma Đại Năng đang nghị luận chuyện lập tộc của Tam tộc.Nhưng không ngoài lệ, đến cuối cùng đều là tạm thời không thể chọc ghẹo Tam tộc.

Thực lực như vậy, không phải bản thân mình có thể chống lại được.

Họ muốn tranh, liền để Tam tộc họ đi tranh đi, không liên quan đến mình.Hồng Hoang lớn như vậy, họ chắc cũng sẽ không để tâm đến chỗ nhỏ bé của mình.

Chỉ cần không đi chọc ghẹo họ thì tốt.Sau khi nghĩ như vậy, họ cũng an tâm hơn một chút.Mà ngoài những điều này ra, có một số sinh linh Thần Ma tu sĩ, nhìn thấy sự cường đại của Tam tộc, cũng minh ngộ dã tâm của bản thân, liền tính toán gia nhập Tam tộc, cùng chung

thịnh cử, cùng nhau tiến đến đỉnh phong Hồng Hoang.Đương nhiên, có thể đạt tới cảnh giới đó hay không, thì phải xem tạo hóa cuối cùng.Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện."Ông!" Trong một khoảnh khắc nào đó, Thái Thanh ấn ký giữa mi tâm Thái Thượng khẽ rung động, một luồng thanh sắc quang mang nhàn nhạt lan tỏa.Khoảnh khắc tiếp theo, Thái Thượng liền chậm rãi mở đôi mắt, lúc này đôi mắt như trời quang, thần niệm xuyên thấu, dõi nhìn vị trí Tam tộc ở Hồng Hoang, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Vài hơi thở sau, y lẩm bẩm nói: "Việc lập thống tộc của Tam tộc, liền đã thành lập rồi sao?"Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.Đối với việc Tam tộc chuẩn bị lập thống tộc, dùng để đề thăng khí vận chủng tộc, đề thăng thực lực ba vị Tộc trưởng, Thái Thượng trong lòng sớm đã đoán được.

Nhưng không ngờ tốc độ của Tam tộc lại nhanh đến thế.

Y tự từ khi đến Vô Cực Sơn mạch, bế quan cũng chỉ vỏn vẹn hai vạn năm thời gian, Tam tộc liền đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, lần này càng lập thống tộc, mọi chuyện đã thành định cục, tốc độ không thể không nói là nhanh."Xem ra, Tam tộc đã mưu đồ việc này từ lâu, cũng đã sớm trong quá trình chuẩn bị rồi." Thái Thượng dõi nhìn vị trí Tam tộc, thản nhiên nói."Kể từ đó, khí vận của Tam tộc liền càng thêm miên trường sâu dày.

Thực lực của ba vị Tộc trưởng, đảo lại tiến triển không chậm, lúc này đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ rồi." Thái Thượng chuyển ánh mắt đến khí vận của Tam tộc, hơi có điều suy tư mà nói, đôi mắt thâm thúy như biển sao Chu Thiên vậy.Sự tăng trưởng khí vận của Tam tộc lúc này, quả thực là đứng đầu Hồng Hoang, cả ba tộc đều không chênh lệch là bao.

Ngoài ra, mượn khí vận và công đức từ việc lập tộc lần này, ba vị

Tộc trưởng đã đề thăng tu vi đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

Chương 40

Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân ba vị không thể ẩn giấu tu vi, mà là tấn thăng trước mắt không ít Thần Ma và Đại Năng trong Hồng Hoang.

Ngoài việc có thể hấp dẫn một số Thần Ma tu sĩ gia nhập Tam tộc để đề thăng thực lực, thì còn một nguyên nhân nữa, chính là chấn nhiếp.Thực lực Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, lại thêm sức mạnh của số ngàn Tiên Thiên chủng tộc dưới trướng, thực lực như vậy, trong Hồng Hoang quả thực khó có địch thủ, ngay cả một Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ bình thường cũng không thể địch lại.Bởi vậy, cách làm của ba vị Tộc trưởng lần này, cũng có ý chấn nhiếp một số Thần Ma Đại Năng.

Sau này nếu Tam tộc làm ra điều gì, họ cũng sẽ có chút kiêng dè.Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một lát, khẽ mỉm cười, sau đó thu hồi ánh mắt.Tam tộc lúc này chấn nhiếp được, cũng chỉ là một số Đại Năng bình thường mà thôi.

Chí ít, Thái Thượng không nằm trong số đó.

Còn có Hồng Quân Đạo Nhân, La Hầu, những vị này cũng không nằm trong số đó.

Mà Dương Mi Đạo Nhân, người có thủ đoạn còn cường hãn hơn Hồng Quân Đạo Nhân, càng không nằm trong số đó.Bởi vậy, bất luận ba vị Tộc trưởng lúc này làm như vậy, dự tính thế nào, Thái Thượng cũng không còn để ý đến nữa.Thái Thượng thu hồi ánh mắt, lại chuyển hướng về Vô Cực Sơn mạch, trong miệng chậm rãi nói: "Trong đó vẫn còn một số Linh thú như Thanh Huyền chưa khai linh trí, hoặc chưa hóa hình.

Lại có một số, cũng chưa có pháp tu hành." Nói đoạn, Thái Thượng lộ vẻ suy tư, vài hơi thở sau, trước mắt y sáng lên quang mang, nói: "Nếu đã như vậy, ta hà cớ gì không bố Đạo tại Vô Cực Sơn mạch?

Cứ như thế, cũng tiện tích lũy công đức." Tâm niệm đến đây, Thái Thượng liền lập tức đứng dậy.

Y nhìn Thanh Huyền vẫn đang tu luyện, rồi bước rời khỏi Vô Cực Điện.

Ra khỏi Thái Thanh Cung, Thái Thượng đến đỉnh Thủ Dương Sơn.Thái Thượng dõi nhìn Vạn ức dặm sơn mạch, đôi mắt như trời quang, thần niệm xuyên thấu, vô số Đại Đạo Pháp Tắc hiện ra trong mắt y.

Sau đó, y chậm rãi đưa một tay ra, rồi kết thủ ấn, vô số Đại Đạo Pháp Tắc và Thiên Địa Quy Tắc ngưng tụ mà đến.Lúc này, trên không trung, một dải thất thải hà quang hiện ra, bao phủ toàn bộ Vô Cực Sơn mạch, rồi toàn bộ đổ xuống.

Trong dải thất thải hà quang này, không ít sinh linh trực tiếp đạt được tạo hóa.

Một số chưa khai linh trí, lúc này dần dần tư sinh linh trí.

Một số đã khai linh trí, cũng đang từ từ tiến bộ hướng đến cảnh giới hóa hình.Lúc này, vô số sinh linh hướng về phía Vô Cực Sơn bái tạ.

Bọn họ biết, nguồn gốc của thất thải hà quang lúc này, chính là chủ nhân của Thủ Dương Sơn, chính là y đang ban rải vạn ngàn kỳ duyên."Ông!" Rất lâu sau, hà quang đầy trời biến mất.

Nhưng lại có vô số tấm thạch bi ánh thất thải sắc giáng xuống khắp các ngõ ngách của Vô Cực Sơn mạch, chờ đợi được sinh linh ở

đó tìm thấy.Các công pháp được khắc trên những tấm bia này, tuy không được tính là cao cấp, chỉ là một số pháp tu luyện đơn giản, nhưng đối với những sinh linh vừa khai linh trí, hoặc chưa khai linh trí lúc này, lại là đủ.

Còn về sau này, sẽ lại bố trí kỳ duyên khác."Oanh!" Sau khi Thái Thượng hoàn thành mọi việc này, chỉ thấy trên Cửu Thiên, phía trên Thủ Dương Sơn, đột nhiên nứt ra một khe hở.

Sau đó liền thấy kim quang tràn ngập trời, đổ xuống, lại là Thiên giáng công đức.

Bởi vì lần đầu tiên bố Đạo Hồng Hoang, mặc dù khu vực chỉ vỏn vẹn vạn ức dặm, nhưng vì là lần đầu, nên công đức Thái Thượng đạt được lúc này đảo lại không nhỏ, thậm chí có thể sánh với một nửa công đức mà ba vị Tộc trưởng Tam tộc nhận được khi lập tộc.Thái Thượng nhìn những Công Đức Kim Vân này, mỉm cười, sau đó vung tay, thu chúng lại."Ông!" Công Đức Kim Vân nhập thể, liền tại sau đầu Thái Thượng hình thành một vòng Công Đức Kim Luân.

Lúc này kim quang rực rỡ, bao phủ toàn bộ hư không Thủ Dương Sơn, ngay cả hư không cũng bị kim quang xuyên thấu.Trong vòng Công Đức Kim Luân này, không chỉ trữ tồn công đức bố Đạo lần này, mà còn có công đức khai thiên của y với thân phận Thái Thanh Thái Thượng, toàn bộ đều trữ tồn trong đó.

Về sau nếu có được gì, cũng sẽ trữ tồn trong đó.Thái Thượng cảm thụ một lát, thản nhiên cười nói: "Công đức nhập thể, lại đối Đại Đạo của ta có một tia đề thăng.

Nếu nắm giữ tốt, tấn thăng trung kỳ, có lẽ sẽ là nước chảy thành sông." Nói đoạn, Thái Thượng xoay người định trở về Thái Thanh Cung, nhưng trong lòng khẽ động, ánh mắt chuyển đến vị trí Đông Côn Luân, lẩm bẩm nói: "Nhị đệ và Tam đệ, tu vi cũng đã đột phá rồi

sao?" Khoảnh khắc vừa rồi, y có chút cảm ứng, Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này đã xuất quan.

Nếu không ngoài ý muốn, hai người họ hẳn đã đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ cần tu luyện viên mãn cảnh giới này, liền có thể tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên.Thái Thượng suy nghĩ một lát, trong tay vung lên, một cổ vô hình chi lực lan tỏa, trong khoảnh khắc truyền khắp mấy vạn dặm, bao phủ nơi đây, sau đó hình thành một trận pháp và cấm chế, bao trùm mọi thứ trong đó.Hoàn thành tất cả những việc này, Thái Thượng liền chậm rãi bay lên, hóa thành một đạo lưu quang, lướt về phía Đông Côn Luân.Mặc dù Vô Cực Sơn mạch nằm ở vùng biên duyên của Trung Ương đại lục, cách Đông Côn Luân không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, nhưng với tốc độ của Thái Thượng lúc này, lại không tốn bao nhiêu thời gian liền có thể đến nơi.Lúc này, y chia tâm thần làm hai, một bên tham ngộ Vô Vi chi Đạo của mình, một bên lướt nhanh về phía Đông Côn Luân.Cứ thế, ba ngàn năm sau, Thái Thượng cuối cùng cũng đến được vị trí của Đông Phương đại lục.

Y không dừng lại, tiếp tục tiến hành, lại một ngàn năm sau, Thái Thượng cuối cùng cũng đến được Đông Côn Luân.Đến đỉnh Đông Côn Luân, Thái Thượng liền đã thấy Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người đứng trước Tam Thanh Động Phủ, một mặt mỉm cười nhìn y."Đại ca!" Hai người đồng thanh nói."Nhị đệ, Tam đệ tu vi lại tiến, đã đạt viên mãn, đảo lại thật đáng mừng nha!" Thái Thượng thản nhiên cười nói, đi về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên."Chúng ta cũng phải chúc mừng Đại ca Đại Đạo lại tiến, trung kỳ không còn xa nữa." Hai người đáp lại.Sau đó, Tam Thanh liền cùng nhau, tiến vào Tam Thanh Động Phủ.Đông Côn Luân Sơn, trong Tam Thanh Động Phủ.Sau khi Tam Thanh ngồi xuống, Nguyên Thủy nhìn Thái Thượng, hỏi: "Đại ca quả thật đã khai lập Đạo Trường ở Trung Ương đại lục

sao?" Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười gật đầu, nói: "Xác thực như vậy.

Nơi đó tuy là vùng biên duyên của Trung Ương đại lục, nhưng linh khí lại không hề kém Đông Côn Luân.

Sau này nếu thu đệ tử, cũng tiện có một nơi thích hợp." Nghe thế, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu.

Vì là quyết định của chính Thái Thượng, họ cũng không tiện nói gì."Ông!" Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, sau đó trong tay lật một cái, lấy ra hai kiện linh bảo sơ hình.

Đó chỉ là linh bảo sơ hình ẩn chứa Tiên Thiên bản nguyên, còn việc luyện chế thì mới được một nửa.

Chính là hai kiện cung điện sơ hình mà y tiện tay luyện chế cho Nguyên Thủy và Thông Thiên trước đây.Y đưa hai kiện linh bảo sơ hình cho Nguyên Thủy và Thông Thiên, nói: "Hai kiện cung điện sơ hình này, chính là do vi huynh luyện chế trước đây.

Trong đó ẩn chứa Tiên Thiên bản nguyên, làm linh bảo sơ hình Tiên Thiên.

Hai đệ chỉ cần hoàn thành phần luyện chế phía sau là được." Đối với hai kiện cung điện linh bảo sơ hình mà Thái Thượng luyện chế, Nguyên Thủy và Thông Thiên tuy sớm đã biết, nhưng lúc này nhìn thấy, vẫn lộ vẻ hân hoan.

Cứ như vậy, họ lại xem như có thêm một kiện linh bảo bên mình, lại là một kiện Tiên Thiên linh bảo loại phòng ngự.Còn về một nửa việc luyện chế cung điện tiếp theo, họ tự nhiên sẽ tự mình an bài thỏa đáng.

Đối với việc luyện chế, họ với tư cách là Đại La Kim Tiên viên mãn, lại thêm đã từng luận Đạo, đối với việc này tự nhiên sẽ không xa

lạ.

Nguyên Thủy tự nhiên không cần nói, tinh thông Đạo này.

Thông Thiên lúc này cũng không xa lạ, luyện chế phần tiếp theo tự nhiên không khó khăn."Đa tạ Đại ca!" Nguyên Thủy và Thông Thiên nói một tiếng tạ ơn, liền tiếp nhận hai kiện linh bảo sơ hình trong tay Thái Thượng, sau đó thu chúng lại.

Đợi đến khi thời cơ thích hợp, sẽ tiến hành luyện chế.Thái Thượng gật đầu, ánh mắt lướt qua hai người, sau đó nói: "Nếu hai đệ lúc này cũng đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, sự tích lũy lúc này, đối với việc lĩnh ngộ Đại Đạo của cảnh giới viên mãn càng thêm trọng yếu.

Vi huynh gần đây có chút cảm ngộ, có thể cùng Nhị đệ và Tam đệ luận Đạo một phen." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, đều thấy vẻ hân hoan trong mắt đối phương.Sở dĩ bản thân họ có thể nhanh chóng đột phá cảnh giới này, nguyên nhân lớn nhất chính là do lần Tam Thanh luận Đạo trước.

Lần này vừa tấn thăng cảnh giới này, cảnh giới cũng chỉ vừa ổn định mà thôi.

Muốn tiến lên nữa, e rằng không dễ như vậy, cần phải tu luyện viên mãn cảnh giới này trước.Nhưng nếu lại lần nữa cùng Thái Thượng luận Đạo, thì tu vi của họ tuy nói không thể trực tiếp tấn thăng, nhưng sự tích lũy, tự nhiên sẽ không nhỏ, đối với việc cảm ngộ Đại Đạo cũng sẽ đạt tới cảnh giới cao hơn.

Dù sao, Thái Thượng là tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên."Như vậy, liền đa tạ Đại ca!" Nguyên Thủy và Thông Thiên lập tức chắp tay hướng Thái Thượng, cảm tạ y lại một lần nữa chiếu cố.Thái Thượng gật đầu.

Y cũng muốn tìm kiếm một tia đột phá.

Mặc dù lần này có công đức tương trợ, nhưng việc tấn thăng mà hoàn toàn dựa vào công đức, lại không phải là kế sách toàn vẹn.

Bởi vậy, Thái Thượng cũng không dùng công đức để trực tiếp đề thăng.Công đức lúc này có thể dẫn động dao động tu vi của Thái Thượng, đã xem như không tệ rồi.

Nhưng Thái Thượng lựa chọn tự mình tham ngộ để tấn thăng, sự tương trợ của công đức cũng chỉ giới hạn đến đó.Y tin rằng, lúc này lại lần nữa Tam Thanh luận Đạo, cơ hội tấn thăng sẽ đại đại đề thăng, thời gian cũng sẽ rút ngắn không ít.Bởi vậy, Thái Thượng mới đề xuất kiến nghị luận Đạo.

Mà điều này đối với Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này mà nói, cũng có không ít lợi ích.

Có thể nói, lúc này lại luận Đạo, cũng là việc nhất cử lưỡng đắc.Nguyên Thủy và Thông Thiên khoanh chân tọa, thần sắc nghiêm túc.

Sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, khí tức trên thân dao động.

Bởi vì vừa cắt đứt đoạn thời gian tương lai, nên trên thân vẫn còn lưu lại từng tia thời không khí tức.Xung quanh hai người họ, ẩn ẩn có Đại Đạo Pháp Tắc và Thiên Địa Quy Tắc phù hiện.

Linh khí sung mãn ào ạt kéo đến, một cổ Ngọc Thanh và Thượng Thanh Đại Đạo khí tức tinh thuần lan tỏa."Ông!" Trên Thiên Linh của Nguyên Thủy, Khánh Vân sắc trắng phù hiện.

Khánh Vân, vốn là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lúc này huyền quang rực rỡ, đạo vận lưu chuyển, từng trận Tiên Thiên khí tức tán phát, khiến hư không khẽ động.Mà trong Khánh Vân sắc trắng, ba đóa bạch sắc liên hoa thần quang phù hiện, đạo vận đại đạo nồng

đậm.

Ba đóa bạch sắc liên hoa, đều ẩn chứa Luyện Khí chi Đạo tinh thuần nhất, cũng là Đại La chi Đạo của Nguyên Thủy lúc này.Theo sau việc Khánh Vân của Nguyên Thủy được y luyện chế thành linh bảo, mức độ cường hãn của ba đóa liên hoa lúc này, đảo lại cũng đã đề thăng không ít.

Vạn pháp bất xâm, ẩn chứa không ít phòng ngự chi lực, đảo lại vô cùng huyền diệu.Mà ở một bên khác, trên Thiên Linh của Thông Thiên, một luồng Khánh Vân sắc xanh dâng lên.

Ba đóa thanh sắc liên hoa huyền phù trong Khánh Vân.

Trong thanh mang, xen lẫn một cổ kiếm ý lẫm liệt khủng bố, kiếm khí kích xạ, xé rách hư không.Trên ba đóa thanh sắc liên hoa, là một thanh tiểu kiếm sắc xanh chỉ dài khoảng một thước.

Thanh tiểu kiếm này đã được Thông Thiên ngưng thực đến mức vật chất, cũng là thứ gánh vác kiếm Đạo hoàn chỉnh của Thông Thiên ở cảnh giới này.Có thể nói, thanh tiểu kiếm này chính là Thông Thiên kiếm Đạo.

Thanh kiếm này tuy không lớn, nhưng kiếm ý lại cực kỳ khủng bố.

Nếu Thái Thượng và Thông Thiên so kiếm ý, quả thực không phải đối thủ của y.

Mặc dù Thái Thượng cũng thường dùng Pháp Tắc chi kiếm, nhưng y mượn dùng cơ bản đều là Đại Đạo Pháp Tắc chi lực, còn Thông Thiên, toàn bộ là kiếm Đạo chi lực.Giữa hai bên, vẫn có sự khác biệt không nhỏ.Thái Thượng u u, mạc danh nan trắc.

Chương 41

Sau khi dừng lại vài hơi thở trên Khánh Vân của Nguyên Thủy và Thông Thiên, liền chậm rãi nhắm mắt lại.

Trên Thiên Linh, một luồng xích hồng Khánh Vân từ từ dâng lên.Ba đóa xích hồng liên hoa song song huyền phù.

Trên Thiên Hoa ở giữa, Thái Thanh Đạo Nhân đoan tọa ở trên, đôi mắt nhắm chặt, trên thân tán phát khí tức Thái Thanh bản nguyên nồng đậm, Đại Đạo khí tức hạo hãn chậm rãi lan tỏa."Vô Vi chi Đạo!" "Luyện Khí chi Đạo!" "Trận Pháp chi Đạo!" Đột nhiên, Tam Thanh trong miệng khẽ nói một câu, miệng ngậm thiên hiến, ngôn xuất pháp tùy.Lời vừa ra, ba Đại Đạo tức thì phù hiện, dần dần ngưng tụ trước thân mỗi người.

Sau đó, ba Đại Đạo giao triền vào nhau, tương hỗ ấn chứng, tương hỗ đề thăng.

Khí tức Đại Đạo tinh túy và linh khí bành trướng, lúc này dần dần dung nhập vào thân thể Tam Thanh."Đại Đạo duy ta, Thiên Địa duy ta, Tự Nhiên duy ta, Vô Vi duy ta, Vô Vi nhi Vi, Vô Sở Bất Vi..." Thái Thượng lúc này chậm rãi giảng ra Đại Đạo chí lý và tinh nghĩa mà y vừa lĩnh ngộ.

Đây cũng là điều có thể giúp Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người cảm ngộ Đại Đạo, có thể khiến Đại Đạo của họ được đề thăng.Mà lúc này, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng bắt đầu giảng ra Đại Đạo chí lý và tinh nghĩa mà bản thân vừa lĩnh ngộ.

Cùng với Thái Thượng, tương hỗ ấn chứng Đại Đạo Pháp Tắc của bản thân, tương hỗ đề thăng.Đại Đạo của Tam Thanh mỗi người, lúc này tán phát từng trận huyền quang, đạo vận lưu chuyển trên đó.

Lại thêm trận Tam Thanh Đại Đạo chi âm này, lúc này càng thêm đề thăng.

Đối với sự lý giải Đại Đạo chí lý và tinh nghĩa, lúc này càng thêm tinh thâm.

Trong động phủ Tam Thanh tại Đông Côn Luân, giờ phút này tràn ngập Đạo Vô Vi, Đạo Luyện Khí cùng Đạo Trận Pháp.

Khí tức đại đạo tinh thuần, hạo hãn ấy, kèm theo từng trận đại đạo chi âm, chậm rãi truyền bá ra.

Đại đạo chí lý cùng đại đạo tinh nghĩa mà Tam Thanh giảng giải, giờ đây ẩn hiện truyền bá đến cả bên ngoài Đông Côn Luân, vào sâu trong các dãy núi, khiến không ít sinh linh nghe được đại đạo chi âm, mà có được không ít cơ duyên.

Đối với nơi Đông Côn Luân tọa lạc, chúng giờ đây càng thêm hướng tới, đồng thời cũng hiểu rõ, đây là nơi những tồn tại đỉnh tiêm đang luận đạo, có thể nghe được những đại đạo chi âm này, thực sự là cơ duyên của chúng.

Giờ đây đại đạo chi âm vẫn chưa dứt, những sinh linh kia cũng đang chuyên tâm lắng nghe.Trong động phủ Tam Thanh, đại đạo của Tam Thanh đang giao triền, khí tức đại đạo không ngừng thăng tiến, rõ ràng nhất tự nhiên là đại đạo của Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Việc lý giải Đạo Vô Vi của Thái Thượng đã giúp hai vị đệ đệ lĩnh ngộ không ít, trên cảnh giới này cũng tích lũy được rất nhiều.

Về phần Thái Thượng, tuy tiến triển không nhanh, nhưng đối với cảnh giới của y mà nói, dù chỉ là một tia tiến triển cũng vô cùng khó khăn.

Tam Thanh đồng xuất nhất nguyên, đại đạo lại thù đồ đồng quy, điều này mới giúp Thái Thượng cũng thu hoạch không ít, giờ đây tích

lũy đối với trung kỳ càng thêm sâu dày, đợi khi y xuất quan, dù chưa thăng cấp, e rằng cũng chỉ là lâm môn một cước mà thôi.Thái Thượng trong lòng không nghĩ ngợi nhiều, giờ phút này toàn tâm dốc sức vào việc lý giải Đạo Luyện Khí của Nguyên Thủy và Đạo Trận Pháp của Thông Thiên.

Đạo Vô Vi cùng hai đại đạo này đan xen, nhanh chóng lý giải, khiến Thái Thượng hấp thu mà thăng tiến.Trong thức hải của Thái Thượng, tâm thần y hóa thành hình, khoanh chân tọa thiền trong không gian thức hải, từng trận đại đạo chi âm phiếu miểu vô vi quanh tai Thái Thượng, khiến tâm thần y giờ đây thanh tĩnh.Trên Xích Hồng Khánh Vân của y, một cây trúc màu xanh biếc hiện ra, chính là linh bảo Khổ Trúc, giờ đây lơ lửng trong Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng, rải xuống từng trận thanh sắc huyền quang, sau đó dung nhập vào Khánh Vân của Thái Thượng, khiến tâm thần y lại thấu triệt thêm vài phần.

Đại đạo pháp tắc và đại đạo chi âm mà Thái Thượng lĩnh ngộ, vào giờ khắc này, phảng phất rõ ràng hơn không ít.

Đối với điều này, Thái Thượng trong lòng vui mừng, vội vàng mượn Vô Vi Bản Nguyên Kinh không ngừng tham ngộ Đạo Vô Vi, những trận đại đạo chi âm kèm theo đó lại khiến tốc độ của y nhanh hơn vài phần.Ở bên ngoài, trong Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng, trên thiên hoa, Thái Thanh đạo nhân lúc này dần dần hấp thu khí tức đại đạo và bản nguyên khí tức của Tam Thanh, lại trong bản nguyên của chính mình, dần dần dung hợp, diễn hóa, khiến bản nguyên lại một lần nữa diễn biến thăng tiến không ít.Tu vi của Thái Thanh đạo nhân lúc này theo sự thăng cấp của Thái Thượng, cũng dần dần thăng tiến, giờ đây đã không xa cảnh giới Đại La Kim Tiên nữa, đợi đến thời khắc then chốt, Thái Thượng tự sẽ trợ giúp một tay.

Nhưng giờ đây, trọng tâm vẫn là thăng cấp tu vi của chính mình, y

và Thái Thanh đạo nhân lúc này đều tự hấp thu thăng tiến, đạt đến một trạng thái huyền diệu, như chúng diệu chi môn vậy.Trong động phủ, khí tức đại đạo và đại đạo chi âm, giờ đây càng thêm nồng đậm.Thời gian vội vã, như bóng câu qua cửa, thoáng chốc đã mười mấy nguyên hội trôi qua.Giờ đây tại Hồng Hoang, phong vân sắp nổi lên, tuy tạm thời nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng không ít sinh linh và thần ma đều biết, thời gian như vậy đã không còn nhiều nữa, tam tộc giờ đây rục rịch, Hồng Hoang chẳng bao lâu nữa sẽ không còn yên tĩnh.

Đến lúc đó, toàn bộ Hồng Hoang đại địa, đều sẽ rơi vào một cảnh giới chưa từng có, chúng chỉ hy vọng, đến lúc đó chiến hỏa không lan đến mình là tốt rồi, nếu không, mọi việc sẽ khó khăn.Thực lực của tam tộc giờ đây, thêm sức mạnh của mấy ngàn tiên thiên chủng tộc dưới trướng, chúng làm sao là đối thủ của tam tộc, nếu chiến hỏa lan đến mình, tự nhiên sẽ phải vẫn lạc trong đó.

Bởi vậy, chúng giờ đây chỉ có thể hy vọng chiến hỏa có thể tránh khỏi, khiến bản thân không đến mức vẫn lạc trên con đường tranh bá của tam tộc.Ở Đông Hải, trong Long tộc hành cung.Trên đại điện.Long Vương tọa trên chủ vị, thân mang long uy hạo hãn, xen lẫn khí thế Hỗn Nguyên Kim Tiên, khiến Chúc Long có tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng cảm thấy vô cùng áp lực, uy áp đó quá mức khủng bố.Chúc Long còn như vậy, Đại trưởng lão ở vị trí tay phải, lúc này cảm nhận được càng rõ ràng hơn, dù sao hắn cũng chỉ có tu vi Đại La trung kỳ mà thôi, lúc này khí tức của tộc trưởng ngoại phóng, thêm long uy của Long Vương, há nào hắn có thể chống đỡ.

Long Vương ánh mắt chậm rãi quét qua Chúc Long và Đại trưởng lão một lượt, trong miệng nhàn nhạt nói: “Kỳ Lân tộc đã ra tay, Long tộc ta há nào cam chịu ở phía sau?”Chúc Long chắp tay nói: “Tộc trưởng, Phượng tộc bên kia truyền tin tức, Tổ Phượng gần đây tựa hồ sắp có động thái, e rằng cũng muốn hướng ra bên ngoài khuếch

trương…”“Phượng tộc…” Long Vương lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Tốc độ của Kỳ Lân tộc và Phượng tộc ngược lại không chậm, Long tộc ta trong tam tộc thực lực mạnh hơn vài phần, giờ đây lại thành kẻ cuối cùng…”“Chúc Long truyền lệnh xuống, để các chủng tộc phụ thuộc dưới trướng bắt đầu khuếch trương, Long tộc hiệp trợ.

Nếu gặp Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, không cần lưu thủ…”Long Vương nói xong, dừng một chút rồi nói: “Điều đáng đến, sớm muộn gì cũng phải đến… Bản tọa gần đây có chút cảm ngộ, e rằng chẳng mấy chốc sẽ có thể thăng cấp đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, việc của Long tộc tiếp theo, cứ giao cho các ngươi xử lý…”“Tộc trưởng cứ yên tâm, chúng ta sẽ sắp xếp thỏa đáng…” Chúc Long và Đại trưởng lão nghe vậy, nhìn nhau một cái rồi lập tức chắp tay đáp.Long Vương gật đầu, sau đó biến mất trong đại điện.Còn Chúc Long và Đại trưởng lão hai người, lúc này cũng đi sắp xếp mọi việc.Kỳ Lân tộc chiếm cứ Bắc phương đại lục, lúc này khuếch trương ra ngoài, tự nhiên là ra tay với Trung ương đại lục, Đông phương đại lục và Tây phương đại lục.

Tuy nhiên, nơi gần tổng đàn Kỳ Lân tộc nhất, vẫn là Trung ương đại lục.

Tuy nói Trung ương đại lục tam tộc vẫn luôn giao chiến không ngừng, đều chưa thể chiếm đoạt, nhưng Kỳ Lân tộc lúc này chọn cách gặm nhấm từng phần, trước hết cắn xuống một khối rồi nói sau.Về phần ý định của Phượng tộc và Long tộc, Kỳ Lân tộc lúc này không quản, chọn giải quyết việc của mình trước.Và khi Kỳ Lân tộc có ý định như vậy, Phượng tộc cũng có ý định tương tự, bởi vậy, chúng chọn một phiến đại lục gần nhất với Nam phương đại lục, lúc này bắt đầu khuếch trương, các sinh linh trong đó không ngừng thoái lui, Phượng tộc không tốn bao nhiêu thời gian đã chiếm được.Về phần Long tộc, lúc này lại đặt mục tiêu lên Đông phương đại lục, nhưng vì

Kỳ Lân tộc và Phượng tộc đã có ý định như vậy, nên Long tộc tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua Trung ương đại lục, lúc này cũng có các tiên thiên chủng tộc dưới trướng tiến về Trung ương đại lục.Tuy nói Trung ương đại lục rộng lớn vô cùng, nhưng để phòng đối phương chiếm cứ quá nhiều Trung ương đại lục, tam tộc lúc này sẽ không để đối phương toại nguyện, có lẽ chẳng bao lâu nữa, giữa đội ngũ khuếch trương của tam tộc, lại sẽ nổ ra chiến hỏa.Trên đại địa Hồng Hoang.Đối với kế hoạch khuếch trương của tam tộc, một số sinh linh gặp phải, không ngừng thoái lui, bản thân chúng sao có thể là đối thủ của tam tộc, nếu cứng rắn đối đầu với tam tộc, đó cũng chỉ là vẫn lạc vô ích mà thôi.

Thà thức thời một chút, nhường khu vực tu luyện của mình ra, bản thân lại tìm nơi khác, dù sao Hồng Hoang đại địa vô cùng rộng lớn, luôn có thể tìm được nơi tốt hơn, có thể tu luyện.Về phần kế hoạch khuếch trương của tam tộc lúc này, tuy đã thực hiện, nhưng tốc độ lại không nhanh lắm, dù sao chúng lúc này còn chưa công khai biểu lộ dấu hiệu khuếch trương, tranh bá Hồng Hoang.Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân đều cảm thấy, thời cơ lúc này còn chưa đến, có lẽ, đợi khi tu vi của mình đạt đến Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, hoặc là viên mãn, đó mới là thời khắc mình thực sự tranh bá Hồng Hoang.Việc khuếch trương lúc này, chẳng qua chỉ là đặt một nền tảng trước, cũng là để các tiên thiên chủng tộc dưới trướng có nhiều nơi hơn để cư trú tu luyện, nếu không, cứ mãi quanh quẩn gần chủng tộc mình, đôi khi cũng sẽ cảm thấy chật chội.

Dù sao tam tộc lúc này đang trong quá trình phát triển nhanh chóng, số lượng tộc nhân ngày càng tăng lên, thêm mấy ngàn tiên thiên chủng tộc, quả thực không thích hợp để tất cả ở cùng một chỗ.Lúc này chiếm cứ một số khu vực, rồi lại để các tiên thiên chủng tộc này thống lĩnh, như vậy lại vừa vặn, đến lúc đó một khi kế hoạch bắt đầu,

liền lập tức tiến phát, một đường quét ngang qua.Thoáng chốc, đã mấy ngàn năm thời gian lặng lẽ trôi qua.Mấy ngàn năm nay, tam tộc đã chiếm cứ không ít khu vực, tuy so với khu vực chưa chiếm lĩnh chỉ là chín trâu mất một sợi lông, nhưng đối với cục diện lúc này mà nói, đã đủ rồi.Các tiên thiên chủng tộc dưới trướng tam tộc, lúc này bắt đầu hành động, không chỉ đến những khu vực đã chiếm lĩnh, mà còn đi đến các khu vực khác.Thậm chí có một số tiên thiên chủng tộc thuộc các phe phái khác nhau ở gần nhau, lúc này tuy chưa xảy ra chuyện gì, nhưng thời gian lâu dần, thì khó mà nói trước được.Chưa nói đến việc vạn tộc Hồng Hoang từ trước đến nay đã có mâu thuẫn, lúc này phe phái đã chia, mâu thuẫn càng thêm sâu sắc, sự bình tĩnh lúc này, chỉ là thời cơ chưa đến mà thôi.Các tiên thiên chủng tộc dưới trướng lúc này tuy chưa nổ ra chiến hỏa, nhưng giữa tam tộc, lại nổi lên mâu thuẫn.Sau khi tam tộc đều chiếm lĩnh một phần nhỏ khu vực gần chủng tộc mình, liền tiếp tục tiến về Trung ương đại lục, mấy ngàn năm nay, đã xảy ra vài lần chiến hỏa, tuy quy mô nhỏ, nhưng cũng có thương vong cho cả hai bên.Lúc này lại đụng độ, tam tộc lại nổ ra chiến hỏa, ẩn ẩn giữa đó, còn có một số tiên thiên chủng tộc gia nhập, nhưng sau khi có thương vong một phần, chiến hỏa liền dần dần bình tức.Thời cơ lúc này chưa đến, bởi vậy chúng cũng không dám giao chiến toàn diện, đều là quy mô nhỏ, lúc này đều có thương vong, liền tự mình rút lui.

Nếu tiếp tục, có lẽ sẽ châm ngòi chiến hỏa lớn hơn, ảnh hưởng đến kế hoạch, điều này chúng không dám mạo hiểm làm.Bởi vậy lúc này sau một hồi giao thủ, liền tạm thời tự rút đi, nhưng các tộc nhân của tam tộc lúc này đều chưa rút khỏi Trung ương đại lục, vẫn đang chờ lệnh của tộc, xem liệu có tiếp tục hay không.Do đó, trong thời gian ngắn, Trung ương đại lục, lại tạm thời bình tĩnh trở lại.Thời gian lặng lẽ trôi qua, lại mấy ngàn năm nữa.Tại Đông Côn Luân Sơn, trong động phủ Tam Thanh.“Ông!”Vào một khắc nào đó, Tam Thanh đồng

thời mở mắt, trong hai mắt đại đạo phù hiện, ngay sau đó khôi phục vẻ thanh minh.Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái rồi chắp tay chúc mừng Thái Thượng: "Chúc mừng Đại ca, thăng cấp Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ…"Mấy năm nay, hai vị lý giải đại đạo chí lý và tinh nghĩa của đối phương, lại tự mình tham ngộ, dĩ nhiên đã tích lũy không ít.

Mười mấy nguyên hội qua, chúng đã tích lũy gần đủ, muốn thăng cấp, chỉ còn thiếu cơ duyên mà thôi.Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười nói: "Các ngươi mấy năm nay, lĩnh ngộ được không ít, tích lũy đã gần đủ rồi…"Nguyên Thủy và Thông Thiên lần này có thể tích lũy đến mức độ này, Thái Thượng cũng không cảm thấy kỳ lạ, dù sao nội tình của Nguyên Thủy và Thông Thiên vốn dĩ không yếu, thêm đại đạo chí lý và tinh nghĩa ở cảnh giới cao hơn của y tương trợ, tự nhiên sẽ nhanh hơn vài phần.Về phần mình, vốn dĩ dưới sự dẫn động của công đức, thêm đại đạo của Nguyên Thủy và Thông Thiên tương trợ, lúc này đã thăng cấp cảnh giới trung kỳ, và cũng đã ổn định cảnh giới này.Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe vậy, gật đầu, không nói gì thêm.Thái Thượng nhìn hai người một cái rồi nói: "Vì chuyện này đã xong, ta liền không ở lại đây nữa…"Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, vì đại ca của mình đã lập đạo trường riêng, tự nhiên sẽ không ở lại đây mãi.

Chúng lúc này tích lũy đã đủ, cũng gần như có thể bắt đầu luyện chế cung điện của mình, chuẩn bị cho đạo trường sau này.

Dù sao thời cơ thăng cấp chưa đến, vậy thì cứ luyện chế trước đã.Hai người nói: "Nếu đã như vậy, vậy Đại ca đi thong thả!"Thái Thượng gật đầu, sau đó liền đứng dậy, rời khỏi động phủ, bay vút về phía Hồng Hoang.Sau khi Thái Thượng rời đi, Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này liền lấy ra phôi cung điện, chuẩn bị luyện chế vật này.Thái Thượng rời khỏi Đông Côn Luân, liền trực tiếp bay về phía

Trung ương đại lục.“Tam tộc, lại ra tay với Trung ương đại lục rồi ư?”Thái Thượng nhìn tình hình Trung ương đại lục, khẽ nhíu mày, trong miệng nhàn nhạt nói.Tam tộc luôn tranh chấp Trung ương đại lục từ lâu, nhưng trước đó vẫn chưa ra tay, lúc này lại tự mình ra tay, chiếm cứ một phần nhỏ khu vực, ngược lại khiến Thái Thượng có chút bất ngờ.Tuy nhiên, lúc này còn chưa ra tay toàn diện, vậy thì thời cơ vẫn chưa đến.Thái Thượng một đường tiến lên, cũng quan sát tình hình Trung ương đại lục, xem ý định tiếp theo của tam tộc, cũng như xem lộ trình của chúng, liệu có dẫn chiến hỏa đến Vô Cực Sơn Mạch hay không, y cũng tiện xem xét liệu có trực tiếp ra tay hay không.Cùng lúc đó, Trung ương đại lục, một khu vực nào đó.La Hầu đứng trên một đỉnh núi nào đó, nhìn tình hình Trung ương đại lục, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhạt.“Tam tộc, rốt cuộc vẫn không nhịn được, nhưng như vậy cũng tốt, bản tọa cũng có cơ hội…” La Hầu cười nói, trong đôi mắt đen thẳm sâu hun hút, ma khí dũng động, diễn biến vô biên ma vực.Y nhàn nhạt nhìn lướt qua nơi tam tộc tọa lạc, sau đó lại chuyển ánh mắt sang một phương hướng nào đó, trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh khó nhận ra, sau đó thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.Trung ương đại lục, một dãy núi nào đó.Thái Thượng nhìn La Hầu xuất hiện trước mặt mình lúc này, khẽ nhíu mày, đây là La Hầu đang đợi y, hay ngẫu nhiên gặp được y, rồi cố ý chặn đường y, điều này Thái Thượng cũng không rõ.Nhưng vì đã xuất hiện trước mặt mình, e rằng La Hầu cũng không có ý tốt.

Lần trước y không thành công, lần này, e rằng lại sẽ ra tay với mình.Dưới sự cảm tri của Thái Thượng, La Hầu vẫn là tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, dù một chân đã bước vào hậu kỳ, nhưng chỉ cần chân kia vẫn chưa vượt qua, hắn liền chưa tính là hậu kỳ, Thái Thượng liền không sợ hắn.Trung ương đại lục, một dãy núi nào đó.“Thái Thượng, tốc độ thăng cấp của ngươi, ngược lại khiến bản tọa khá bất ngờ a!” La Hầu đôi mắt đen thẳm nhìn sâu vào Thái

Thượng, tựa hồ muốn nhìn thấu y, trong miệng có chút kinh ngạc nói.Nghĩ lại lần trước hắn giao thủ với Thái Thượng, Thái Thượng chẳng qua chỉ là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, tuy nói một chân đã bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên, nhưng chỉ cần chưa thăng cấp, thì y vẫn là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn.Mà khi đó, bản thân hắn là cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, nhiều năm trôi qua như vậy, bản thân hắn chỉ tu luyện đến viên mãn một tiểu cảnh giới, nhưng Thái Thượng, lại đã liên tục vượt qua hai cảnh giới.Trước hết là đại cảnh giới, từ Đại La Kim Tiên đến Hỗn Nguyên Kim Tiên, rồi từ Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ đến trung kỳ, tốc độ thăng cấp như vậy, ngay cả La Hầu cũng không thể không kinh hãi.

Một tồn tại như vậy, hắn ở Hồng Hoang, cũng chỉ từng gặp qua hai vị mà thôi.Một vị là Hồng Quân đạo nhân tranh đạo với hắn, một vị khác, chính là Dương Mi trùng sinh từ Hỗn Độn Ma Thần, còn lại, trừ Thái Thượng ra, liền không có thần ma nào khác có thể khiến hắn kinh ngạc, cho dù là tộc trưởng của tam tộc, cũng không thể.Tuy nhiên La Hầu nghĩ lại, Thái Thượng là Bàn Cổ nhất mạch đặc thù, trên thân có thể vẫn lưu giữ thủ đoạn của Bàn Cổ, nội tình tự nhiên không yếu, có thể thăng cấp nhanh đến vậy, có lẽ chính là một trong những nguyên nhân.Bởi vậy, nghĩ thông suốt điểm này xong, sự kinh ngạc của La Hầu, cũng chỉ là trong chốc lát mà thôi.“Có thể khiến Ma Tổ ngươi cảm thấy bất ngờ, ta ngược lại cũng rất kinh ngạc…” Thái Thượng thần sắc đạm nhiên, nhìn La Hầu, trong miệng nhàn nhạt nói, trên thân khí tức phiếu miểu vô vi, hòa cùng thiên địa.Nghe vậy, La Hầu cười cười, nói: “Lần trước có Bàn Cổ uy áp và Hồng Quân tương trợ, các ngươi thoát khỏi bản tọa, lần này, lại có ai trợ ngươi?”“La Hầu, lần trước nếu liều chết một trận, ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể toàn thân trở ra?”“Về phần lần này, ngươi liền không cần lo lắng, nếu ngươi muốn ra tay, vậy cứ ra tay đi, ta sẽ tiếp chiêu…” Thái Thượng đôi mắt như trời xanh, thần niệm xuyên thấu,

nhìn thấy hết thảy thiên địa diễn biến và đại đạo biến động, tựa hồ nhìn thấu tất cả của La Hầu.La Hầu nghe vậy, trên mặt xẹt qua một tia âm u.

Theo thực lực Thái Thượng thể hiện lần trước mà xem, nếu y liều chết một trận, bản thân hắn thật sự có khả năng bị trọng thương.Về phần lần này, La Hầu vẫn không dám nói chắc thắng Thái Thượng.

Lần trước y chỉ là Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng lúc này y đã là tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, cùng cảnh giới với mình, chẳng qua là một kẻ mới nhập môn, một kẻ đỉnh phong mà thôi.Nhưng hai người giao thủ, ai sẽ chắc thắng, La Hầu cũng không dám khẳng định."Nếu ngươi tự tin như vậy, vậy bản tọa, liền hảo hảo lĩnh giáo một phen Bàn Cổ nhất mạch có huyền diệu gì…" La Hầu đôi mắt hơi rụt lại, trong miệng lạnh lùng nói, lạnh đến mức hư không kết băng, bốn phía dần dần sinh ra ma khí nồng đậm màu đen, nhất thời, phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang.Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn La Hầu, đối với dị tượng khủng bố xung quanh coi như không thấy, phảng phất những dị tượng khủng bố này đều không thể khiến lòng y nổi lên dù chỉ một gợn sóng, ánh mắt u u, thâm sâu khó dò.La Hầu trong mắt lóe lên hàn quang, nhìn Thái Thượng thần sắc đạm nhiên lúc này, một đạo sát ý xẹt qua khuôn mặt, trong tay khẽ động, một đạo sát cơ lẫm liệt liền phá không mà đến, nơi đi qua, hư không phá toái, trọng quy hỗn độn, tái diễn địa thủy phong hỏa.Đạo sát cơ đó tạo thành một đạo đao mang, chém xuống Thái Thượng, khí cơ khủng bố tán phát, nhật nguyệt tinh thần đều như muốn bị đạo đao mang này chém xuống.Thái Thượng thần sắc không đổi, nhàn nhạt nhìn đạo đao mang này một cái, tựa hồ có một luồng vô hình chi lực ngưng tụ lại, tạo thành một bình chướng vô hình trước thân y, trực tiếp chặn đứng đạo đao mang này.Một tiếng "Ông!" phát ra từ hư không trước thân Thái Thượng, sau đó tựa hồ

như mặt hồ yên tĩnh, bị ném vào một viên đá, kích thích từng trận gợn sóng, nhưng hư không lại không thấy một chút vết nứt nào.La Hầu thấy vậy, nhếch miệng cười không tiếng, thực lực như vậy, mới xứng đáng với sự kinh ngạc của hắn.“Xích!” Trong tay phát ra một tiếng thương minh, không biết từ lúc nào, Thí Thần Thương đã nằm trong tay hắn, lúc này sát cơ lẫm liệt khủng bố từ Thí Thần Thương bắn ra, xuyên thủng hư không bốn phía, một luồng ý lạnh buốt liền tràn ngập.Thái Thượng nhìn Thí Thần Thương trong tay La Hầu một cái, đáy mắt xẹt qua một tia nghiêm trọng khó nhận ra.

Tuy y không sợ La Hầu, dù sao mọi người đều ở cảnh giới Hỗn Nguyên trung kỳ.Nhưng uy lực của Thí Thần Thương, y vẫn phải cẩn thận, tuy nhiên y cũng không lo lắng mình sẽ bị thương, chưa nói đến lực phòng ngự khủng bố của Huyền Hoàng Bảo Tháp, ngay cả phòng ngự của Càn Khôn Đỉnh, cũng đủ sức phòng ngự Thí Thần Thương rồi.Thái Thượng cẩn thận Thí Thần Thương, cũng là nghiêm túc đối đãi, nếu không sẽ có một chút khinh thị.Trong tay y khẽ động, Càn Khôn Xích xuất hiện trong tay, là một linh bảo công kích thượng phẩm.

Trên thiên linh, Càn Khôn Đỉnh tỏa ra từng trận thanh quang, hộ vệ quanh thân Thái Thượng, vạn pháp bất xâm.La Hầu nhìn linh bảo trong tay Thái Thượng một cái, Càn Khôn Xích hắn tự nhiên không lạ lẫm, pháp bảo của Càn Khôn, uy lực cũng không nhỏ, nhưng so với Thí Thần Thương của mình, vẫn kém không ít.Một tiếng “Xích!” một thương đâm ra, một thương cực kỳ đơn giản, nhưng hư không vặn vẹo, trong khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ vỡ vụn, hóa thành biển mảnh vỡ, nuốt chửng Thái Thượng, nơi mũi thương đi qua, hết thảy đều quy về hỗn độn, tái diễn địa thủy phong hỏa.Vào khoảnh khắc này, sát cơ đã khóa chặt Thái Thượng, không thể tránh né.Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, Càn Khôn Xích trong tay vạch trong hư

không.“Càn khôn nhất khí, thế phân âm dương!

Càn khôn phân âm dương, âm dương hóa ngũ hành, ngũ hành diễn vạn vật!”Cú vạch này, phảng phất đại biểu cho sự sơ sinh của vạn vật, khí cơ khủng bố dũng hiện, cắt đứt hết thảy thời không, lúc này chặn đứng công kích của La Hầu, không thể tiến thêm một bước.La Hầu trong miệng phát ra một tiếng hừ lạnh, mũi thương xoay chuyển, lần này đâm tới, công kích của Càn Khôn Xích liền phá toái, đâm thẳng về phía Thái Thượng.“Đinh!”Mũi Thí Thần Thương đâm vào bình chướng phòng hộ của Càn Khôn Đỉnh, phát ra một tiếng kim qua giao minh, xung kích khủng bố liền chấn lui hai người ức vạn dặm, sau đó lại giao chiến cùng nhau.Giao phong linh bảo ngắn ngủi, không phải là thực lực chân chính của hai người, lúc này so tài, là sự lĩnh ngộ và chưởng khống đối với đại đạo.Đến sau Hỗn Nguyên Kim Tiên, đều là so tài sự lĩnh ngộ và chưởng khống đối với đại đạo, lực lượng đại đạo chưởng khống nhiều hay ít, liền đại biểu cho thực lực cao thấp.

Thần ma có tư chất khác nhau, căn nguyên khác nhau, lĩnh ngộ chưởng khống đại đạo pháp tắc tự nhiên là khác nhau.Đạo vô cao thấp, nhưng thần ma lĩnh ngộ có cao thấp!Vô Vi Pháp tắc của Thái Thượng và Hủy Diệt Pháp tắc của La Hầu không ngừng va chạm, trong đó còn có Đan Đạo Pháp tắc dũng hiện, lại xen lẫn ma khí tư sinh, huyền quang che lấp nhật nguyệt thương khung, làm vẫn lạc tinh thần thiên địa.Lúc này, càn khôn bị vặn vẹo, ngũ hành bị điên đảo, hết thảy nhân quả hỗn loạn rối rít.Trong giao phong xung kích của hai người, vô tận thời không khu vực băng tháp, kích động qua khứ, lan đến tương lai, sông dài vận mệnh chấn động không ngừng.Trên đại lục Hồng Hoang, một dãy núi nào đó.Lúc này, hơn bảy thành dãy núi phương viên ức vạn dặm, đã bị tiêu diệt trong xung kích giao thủ của Thái Thượng và La Hầu, trên đại địa nứt ra vô số vực sâu sâu đến

mấy vạn trượng, khủng bố dị thường.Thiên địa một mảnh tan hoang, mấy ngàn vạn dặm vùng chân không, địa thủy phong hỏa tiêu diệt trong đó.Thái Thượng và La Hầu lúc này đã không nhìn rõ thân hình, chỉ thấy một đạo thanh mang và hắc mang không ngừng va chạm, cùng với tiếng kim qua giao minh không ngừng truyền đến, vang vọng cửu tiêu, xung kích từng trận mạnh hơn từng trận, tiêu diệt vạn vật trong đó.Giao thủ của hai người lúc này, dĩ nhiên đã sử dụng đến linh bảo, pháp tắc, thần thông, mức độ cường hãn của thân thể, tuy rằng cả hai đều chưa xuất hết thủ đoạn cuối cùng, nhưng lúc này đều ít nhất đã động dụng tám thành thực lực giao thủ.Nhưng dù vậy, vẫn là bất phân thắng bại.Nội tình của Thái Thượng sâu dày, đại đạo lĩnh ngộ vốn dĩ không thấp, tuy nói so với La Hầu còn yếu hơn vài phần, nhưng y sẽ không chênh lệch quá lớn.La Hầu tuy công kích mạnh mẽ, uy lực của Thí Thần Thương cũng lẫm liệt khủng bố, nhưng lực phòng ngự khủng bố của Càn Khôn Đỉnh của Thái Thượng, trong giao phong với La Hầu, đã phòng ngự được toàn bộ công kích của La Hầu.Đây cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến Thái Thượng có thể bất phân thắng bại với La Hầu, lực phòng ngự của Thái Thượng thực sự khủng bố.Ngoài ra, công kích của Thái Thượng cũng không yếu, lúc này cũng buộc La Hầu phải sử dụng linh bảo phòng ngự, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.Pháp tắc và thần thông, do cao thủ đồng cấp sử dụng, La Hầu cũng không dám coi thường, đặc biệt là thủ đoạn của Thái Thượng.Đối với thủ đoạn của Thái Thượng, trong lòng hắn luôn có một chút cảm giác kiêng kỵ, tuy cực nhạt, nhưng mỗi lần đối mặt Thái Thượng đều có.Những công kích này tuy mạnh mẽ, nhưng đối với mình cũng không có uy hiếp chí mạng, tại sao lại có cảm giác kiêng kỵ?

Điều này, ngay cả bản thân La Hầu, cũng không thể nghĩ thông suốt.“Thái Thanh Thần Lôi!”“Thái Thanh Ấn!”Thái Thượng trong tay lại đánh ra hai đạo thần thông, trong tay quang hoa lưu chuyển, phảng

phất hai đạo thất luyện cuồn cuộn xuất ra, thần hoa cái thế đè bẹp nhật nguyệt tinh thần, cắt đứt thời không vận mệnh, trực tiếp đánh về phía La Hầu.Công kích của Vô Vi Pháp tắc, lúc này cũng trong khoảnh khắc thành hình, giảo sát về phía La Hầu, phong bế sông dài thời không, cắt đứt nhân quả vận mệnh, càn khôn băng tháp, âm dương phá toái, ngũ hành vạn vật tiêu diệt sạch không.La Hầu thần sắc nghiêm nghị, trong đôi mắt đen thẳm ma khí dũng hiện, vô biên Hủy Diệt Pháp tắc tung hoành xuất ra, sau đó diễn hóa công kích pháp tắc, lại có hai bàn tay khổng lồ màu đen, ma khí bao quanh, nghênh đón Thái Thanh Thần Lôi giáng xuống từ cửu thiên và Thái Thanh Ấn quét ngang.Về phần công kích của Hủy Diệt Pháp tắc, thì nghênh đón công kích của Vô Vi Pháp tắc.Một điểm hàn mang phù hiện, ngay sau đó quang mang nhấn chìm thế gian!Vào khoảnh khắc này, không có quá nhiều âm thanh, vì hết thảy đều bị tiêu diệt trong luồng xung kích này, dãy núi lúc này, đã không còn là dãy núi nữa, toàn bộ tiêu diệt tan biến trong Hồng Hoang, hư không phá toái, trọng quy hỗn độn, địa thủy phong hỏa hoành hành, giữa thiên địa một mảnh tan hoang.Thái Thượng và La Hầu lúc này cách nhau vạn dặm, cả hai đều thần sắc nghiêm túc nhìn đối phương, trong khoảnh khắc này, cả hai đều không ra tay.“Hưu!”Trong một phần ức vạn sát na, hai đạo hồng quang va chạm vào nhau, làm sạch linh khí của phương viên vạn ức dặm, hư không vặn vẹo, sau đó từng mảnh phá toái, còn hai thân ảnh vốn giữ nguyên bất động, lúc này lại tiêu tán trong hư không.Tốc độ nhanh đến cực hạn, hai thân ảnh đó, chỉ là tàn ảnh mà thôi, Thái Thượng và La Hầu, đã sớm giao thủ rồi.Lực lượng pháp tắc tung hoành vạn cổ, thần thông cái tuyệt thiên địa, uy lực linh bảo khủng bố nhấn chìm vô tận thời không.

Pháp lực va chạm giữa hai người, càng đánh nát nhật nguyệt tinh thần, tiêu diệt vô số khu vực.Giao thủ lúc này, Thái Thượng và La Hầu đều đã dùng mười thành thực lực, tuy rằng đều chưa xuất hết

thủ đoạn cuối cùng, nhưng những gì thể hiện ra, pháp tắc, thần thông và linh bảo trong tay, đều đã dốc toàn lực.Lực lượng pháp tắc, Thái Thượng và La Hầu không chênh lệch quá lớn, về phần thần thông, thì bất phân bá trọng.Uy lực linh bảo, La Hầu công kích mạnh mẽ, Thái Thượng phòng ngự kinh người, lúc này giao thủ mấy chục vạn lần, vẫn bất phân thắng bại, không ai làm gì được ai.“Không ngờ, ngươi còn giữ lại không ít…” La Hầu một thương đâm xuống, sát phạt chi ý lẫm liệt tung hoành xuất ra, phá diệt hết thảy, tái diễn hỗn độn.Hắn lạnh lùng nói, đối với lực lượng pháp tắc mà Thái Thượng thể hiện lúc này, cũng có một chút kinh ngạc, không ngờ y vừa rồi còn có mấy phần bảo lưu, lúc này lực lượng pháp tắc chưởng khống toàn bộ xuất ra, ngược lại cũng không kém mình mấy phần.Đạo Hủy Diệt và Đạo Vô Vi va chạm, trong vô tận pháp tắc tiêu diệt, quy tắc thiên địa bị hai đại đạo này khuấy đảo, lúc này hết thảy đều trở nên cực kỳ hỗn loạn, chỉ có bọn họ mới có thể chưởng khống hết thảy trong đó.Thái Thượng thần sắc không đổi, trong miệng nhàn nhạt đáp: “Tựa hồ không thể sánh bằng ngươi…”So về lực lượng pháp tắc với La Hầu, so tài về lĩnh ngộ và chưởng khống đại đạo, tuy Thái Thượng nội tình sâu dày, cũng không tránh khỏi kém hơn vài phần.

Nhưng giao thủ lúc này, vì không chỉ là so tài lực lượng pháp tắc, nên có thể bất phân thắng bại với La Hầu.Nếu hai bên chỉ so tài về lĩnh ngộ và chưởng khống đại đạo, Thái Thượng quả thực sẽ yếu thế hơn.Một tiếng “Đinh!” Thí Thần Thương lại một lần nữa bị Càn Khôn Đỉnh chặn đứng, một luồng ba động mắt thường có thể thấy được không ngừng từ bình chướng phòng ngự của Càn Khôn Đỉnh ba động ra, trong khoảnh khắc dẫn động ức vạn dặm thời không, một luồng xung kích trong khoảnh khắc tràn ra, lại một lần nữa chấn lui hai người.Thái Thượng giẫm nát vô số hư không, sau đó mới khó khăn dừng lại.

Dưới chân y giẫm một cái, hư không nơi y đứng ban đầu trong khoảnh khắc bị giẫm nát, Thái Thượng biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, đã giáng lâm trên đầu La Hầu.“Ông!”Trong một phần trăm ức vạn sát na, trong tay Thái Thượng không biết từ lúc nào đã cầm một cây trúc màu xanh lục mười hai tiết, trên đỉnh đầu tự nhiên quấn quanh một luồng khí tức huyền diệu, phảng phất tẩy sạch hết thảy ô uế, khiến thiên địa vạn vật khôi phục về hư vô tĩnh lặng.Khổ Trúc chỉ bình đạm vạch xuống, một đạo quang mang màu xanh biếc phù hiện giữa thiên địa, đè bẹp quang mang nhật nguyệt tinh thần.

Dưới thanh mang đó, ma khí không ngừng tiêu diệt, trọng quy hư vô, ngay cả Đạo Hủy Diệt, lúc này cũng có một tia ngăn trở.La Hầu thần sắc nghiêm nghị, linh bảo này phi phàm, tuy chỉ là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó, lại tẩy sạch ma khí của mình, ngăn trở sự vận chuyển của pháp tắc Hủy Diệt chi đạo.La Hầu trong miệng khen một tiếng: “Hảo một kiện linh bảo!”Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên lóe sáng đen, vạn pháp bất xâm, lực phòng ngự ngưng tụ thành một đóa hoa sen đen, chậm rãi nở rộ trên đầu La Hầu, chặn đứng sức mạnh của Khổ Trúc.Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, các công kích khác trong tay Thái Thượng cũng giáng xuống, Càn Khôn Xích, kiếm pháp tắc, cùng Càn Khôn Đỉnh trực tiếp giáng xuống.Phòng ngự của Thái Thượng lúc này, dĩ nhiên đã đổi thành cực phẩm tiên thiên linh bảo Càn Khôn Đồ, còn Càn Khôn Đỉnh, thì bị y trực tiếp dùng để công kích.

Tiên thiên chí bảo, chỉ cần trực tiếp giáng xuống, uy lực cũng đủ để trọng thương thậm chí làm vẫn lạc một vị Hỗn Nguyên Kim Tiên.Diệt Thế Hắc Liên lực phòng ngự bị Thái Thượng phá vỡ, sau đó công kích không ngừng nuốt chửng La Hầu.La Hầu trong đôi mắt đen thẳm, sáng lên hai đạo quang mang.

Trong một khu vực nào đó trên Hồng Hoang đại địa.

La Hầu thấu hiểu uy lực hùng mạnh của Càn Khôn Đỉnh, nếu bị đánh trúng đích thực, ngay cả y cũng sẽ bị thương không nhẹ.

Thêm vào đó là Càn Khôn Xích, lực lượng pháp tắc, cùng với lực lượng Khổ Trúc khiến bản thân y cũng phải cảm thấy khó tin, tất cả lúc này đồng loạt ập tới.

Ngay cả La Hầu, lúc này cũng lộ vẻ ngưng trọng.

Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên hắc quang đại thịnh, khi liên hoa nở rộ, quang mang xông thẳng trời xanh, che lấp mọi thần quang, khiến nhật nguyệt tinh thần ảm đạm vô sắc.

Và khi Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên toàn lực chống đỡ, nơi mi tâm La Hầu, một ấn ký huyền ảo màu đen từ từ hiện lên, giống như ấn ký thanh sắc huyền ảo của Thái Thượng, lúc này tán phát thần quang rực rỡ. "Ong!" Thái Thượng chỉ cảm thấy hư không chấn động, rồi sau đó có một đạo hắc mang chợt lóe, hóa thành một viên bàn màu đen, tuy chỉ lớn một xích, nhưng khí tức lại cực kỳ khủng bố, ít nhất cũng không kém Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Lúc này, hai kiện phòng ngự linh bảo đồng thời bay vút ra, cộng thêm Thí Thần Thương trong tay La Hầu, nghênh đón công kích của Thái Thượng.

Đòn công kích này, xem như là thập thành công lực của hai bên.

Tuy rằng chưa dùng đến thủ đoạn cuối cùng, nhưng bỏ qua điểm này, hai người lúc này, đã toàn lực giao chiến.

Pháp tắc va chạm, cắt đứt quá khứ tương lai, diệt trừ vận mệnh nhân quả, vạn vật tiêu tán trong trùng kích, nơi đi qua hóa thành hỗn độn, tái diễn địa thủy phong hỏa.

Chương 42

Phương viên ức vạn dặm đất đai triệt để bị hai người đánh nát, biến mất trong Hồng Hoang. "Oanh long long!!!" Vô số tiếng oanh minh vang vọng Cửu Tiêu, chấn động hoàn vũ, một dải chân không dài vạn dặm lan tới tận Cửu Thiên, tinh thần vẫn lạc, nhật nguyệt vô quang.

Khoảnh khắc này, khiến không ít thần ma chú ý.

Trên Ngọc Kinh Sơn, Hồng Quân lão đạo nhìn về nơi đây, một tia dị sắc lóe lên trong đáy mắt, rồi y lại tiếp tục tu luyện. "Oanh long!" Thái Thượng và La Hầu lại lần nữa bị chấn lui vạn ức dặm.

Bọn họ lúc này không giao thủ nữa, mà nhìn thiên địa chấn động, phảng phất có một luồng lực lượng vô hình, đang rung chuyển toàn bộ Hồng Hoang đại địa vậy. "Sát khí…" Thái Thượng thần sắc ngưng trọng.

Sau khi Hồng Hoang đại địa chấn động, lại tư sinh ra từng tia sát khí cùng sát cơ, tuy rằng còn chưa nồng đậm, nhưng lại báo hiệu rằng, lượng kiếp, lại sắp đến rồi. "Bất quá mấy chục triệu năm, lượng kiếp sao lại nhanh như vậy?" Thái Thượng thầm suy tư trong lòng.

Từ sau khi Hung Thú lượng kiếp vừa hạ màn chưa đầy mấy chục triệu năm, theo lẽ thường, hẳn chưa đến lúc tư sinh sát khí sát cơ, nhưng lúc này, lại thực sự xuất hiện. "Chẳng lẽ, việc ta và La Hầu giao chiến, vừa vặn chạm đến một điểm mấu chốt nào đó?" Một ý niệm chợt lóe lên trong lòng Thái Thượng, cũng không phải không có khả năng này, có thể là tại một điểm mấu chốt nào đó, vừa vặn bị cuộc giao chiến của bọn họ dẫn động, rồi sau đó bắt đầu tư sinh sát

khí và sát cơ.

Thái Thượng nghĩ ngợi một lát, liền không để ý đến vấn đề này nữa.

Sát khí và sát cơ tuy rằng đã tư sinh, nhưng cực kỳ nhạt nhòa, khoảng cách đến khi lượng kiếp chân chính hàng lâm, ước chừng còn một đoạn thời gian rất dài, trừ phi, có nguyên nhân nào đó, thúc đẩy lượng kiếp đến sớm hơn, nếu không, mấy chục triệu năm, hoặc thậm chí mấy trăm triệu năm cũng là có khả năng.

Cho nên, Thái Thượng lúc này cũng không cần lo lắng, lúc này chỉ là sớm một đoạn thời gian mà thôi, chỉ cần sau này không có gì thúc đẩy lượng kiếp đến sớm hơn, cũng không có gì đáng ngại.

La Hầu nhìn sát khí và sát cơ đang tràn ngập trong Hồng Hoang, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ. "Lượng kiếp đã đến sớm, ngược lại là cơ hội của bản tọa." Ánh mắt La Hầu dừng trên thân Thái Thượng mấy nhịp thở, thân hình khẽ động, hóa thành một đạo hồng quang, độn về phía Tây.

Thái Thượng lông mày khẽ nhíu.

La Hầu lúc này đi về phía Tây, có lẽ tiếp theo lại sẽ có động thái.

Trong lòng khẽ thở dài, Thái Thượng thu lại linh bảo của mình, liền lướt bay về hướng Vô Cực Sơn Mạch.

Ngọc Kinh Sơn, trong Tử Tiêu Cung. "Lượng kiếp lại bị cuộc giao chiến của bọn họ dẫn động, đến sớm không ít, xem ra, bần đạo cũng đã đến lúc phải tranh thủ thời gian rồi." Hồng Quân Đạo Nhân thần sắc khẽ ngưng, chậm rãi nói.

Y lúc này đã không còn xa cảnh giới trảm xuất Đệ nhị thi, khi đó, y liền có thể đạt tới đỉnh phong Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, chỉ cần có cơ duyên, bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn sẽ

không khó.

Hồng Quân Đạo Nhân nghĩ ngợi một lát, thu hồi ánh mắt, tiếp tục tu luyện Tam Thi chi đạo của mình.

Đạo này là đạo của riêng Hồng Quân Đạo Nhân, cũng là trong Hồng Hoang, y là người duy nhất nắm giữ pháp môn tu luyện này, con đường trảm Tam Thi chứng đạo.

Y lúc này đã là tồn tại sắp trảm nhị thi, cách Hỗn Nguyên hậu kỳ cũng không còn xa.

Cùng lúc đó, khi sát khí và sát cơ tư sinh trong Hồng Hoang, các tộc trưởng Tam tộc cũng đã biết.

Bất quá bọn họ cũng hiểu, đây chỉ là dấu hiệu lượng kiếp đến sớm mà thôi, khoảng cách đến khi lượng kiếp chân chính hàng lâm, vẫn còn một đoạn thời gian rất dài, nên cũng không cần lo lắng, khoảng thời gian này, đủ cho chủng tộc mình phát triển.

Ngay cả khi lượng kiếp đến sớm hơn, khi đó cũng không phải không có cơ hội.

Cái gọi là đục nước béo cò, còn có gì hỗn loạn hơn nước lượng kiếp sao?

Nếu lượng kiếp thực sự đến sớm đến mức đó, Tam tộc cũng không lo lắng.

Dù sao mình cũng sắp tiến vào Hỗn Nguyên hậu kỳ, khi đó, thực lực chủng tộc cũng đã đề thăng gần đủ rồi, trong lượng kiếp, nhất định có thể tranh đoạt một phương trời đất mới, bọn họ tin tưởng chủng tộc mình, có thực lực này.

Bất quá hiện tại, các tộc trưởng Tam tộc liền hạ lệnh, bảo các đội ngũ đang chinh chiến bên ngoài tạm thời không cần ra tay nữa, trước tiên bình tĩnh tu dưỡng một đoạn thời gian rồi tính.

Lúc này lượng kiếp vừa mới đến sớm, nếu lúc này có chiến hỏa, có lẽ sẽ kéo một sợi mà động toàn thân, khiến lượng kiếp đến sớm hơn.

Tuy rằng bọn họ không sợ lượng kiếp đến sớm, nhưng ít nhất, phải để bản thân thăng tiến tu vi đến Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ rồi hãy nói.

Thời cơ lúc này, vẫn còn thiếu mấy phần, nên các tộc trưởng Tam tộc tạm thời án binh bất động.

Cũng nhân tiện tiêu hóa các khu vực mới mở rộng, cùng với phát triển các Tiên Thiên chủng tộc dưới trướng và tu dưỡng bản thân.

Thái Thượng một đường đi tới, tâm thần chia làm hai, cũng đang tiêu hóa những thu hoạch từ cuộc giao chiến với La Hầu lần này.

Việc vận dụng pháp tắc, đều là sự ấn chứng cho sức mạnh đại đạo mà bản thân lĩnh ngộ và chưởng khống.

Trong sự ấn chứng, lại sẽ có những cảm ngộ mới xuất hiện, nếu được lĩnh hội, lại có thể thu hoạch không ít.

Đây cũng là lý do vì sao một số tu sĩ thần ma, sau khi giao chiến, lại bế quan tham ngộ một phen, sau khi lĩnh hội được những gì thu hoạch từ chiến đấu, liền thăng tiến tu vi.

Thái Thượng trước đây quan chiến cuộc giao chiến của Dương Mi và Hồng Quân Đạo Nhân, cũng là muốn từ đó lĩnh hội được điều gì, đều là đạo lý như nhau.

Thái Thượng ngồi giữa tầng mây trên trời, không ngừng bay về phía Vô Cực Sơn Mạch, trong lòng cũng không ngừng lĩnh hội những gì thu hoạch từ chiến đấu, khoảng cách đến Vô Cực Sơn Mạch đã ngày càng đến gần.

Bên ngoài Vô Cực Sơn Mạch. "Ngao Liệt, Long tộc các ngươi chớ

có quá phận, sơn mạch này tiếp giáp với Kỳ Lân tộc ta, là vùng đất thuộc quyền quản hạt của Kỳ Lân tộc ta, Long tộc các ngươi hôm nay làm như vậy, chẳng lẽ không sợ khơi mào cuộc chiến hai tộc sao?" Lúc này, trong đội ngũ Kỳ Lân tộc, một thanh niên quát lớn vào đội ngũ Long tộc đối diện bằng lời lẽ gay gắt.

Còn bên cạnh Long tộc, còn có đội ngũ Phượng tộc.

Lúc này, ba đội ngũ Tam tộc hội tụ tại đây, không khí nhất thời có phần căng thẳng.

Trung Ương đại lục, bên ngoài Vô Cực Sơn Mạch.

Đội ngũ Long tộc nghe thanh niên Kỳ Lân tộc nói xong, thanh niên Long tộc tên là Ngao Liệt bước ra, lãnh đạm nhìn thanh niên Kỳ Lân tộc, lạnh lùng nói: "Mặc Huyền, nơi này là Trung Ương đại lục, ngươi nói tiếp giáp với Kỳ Lân tộc ngươi thì là tiếp giáp với Kỳ Lân tộc ngươi sao?

Nực cười.

Hơn nữa, nơi đây cách Đông Phương đại lục khá gần, Đông Phương đại lục có không ít khu vực nằm trong tay Long tộc ta, vậy ta có thể nói, sơn mạch này là vùng đất do Long tộc ta quản hạt không?" "Ngươi..." Mặc Huyền sắc mặt phẫn nộ, chỉ vào Ngao Liệt, nhưng lại không nói được thành lời, bởi vì nếu cứ muốn cố kéo những lý lẽ này ra, lời của Ngao Liệt dường như có lý hơn.

Nhưng chuyện này, không phải dựa vào việc kéo lý lẽ như vậy mà có thể chiếm lĩnh được sơn mạch mà mọi người đều để mắt tới.

Y sở dĩ nói như vậy, chỉ là muốn chiếm lấy một tiên cơ mà thôi, nhưng đã không có hiệu quả, thì Mặc Huyền cũng không tính tiếp tục kéo dài nữa, muốn có sơn mạch linh khí nồng đậm thành sương này, chỉ có dưới tay kiến chân chương.

Dù sao tộc trưởng đã nói, gặp người của hai tộc kia, không cần lưu thủ, cứ ra tay là được.

Đã như vậy, thì y còn sợ gì.

Còn về tin tức vừa nhận được về việc án binh bất động, đó là chủ trương chung, lúc này bất quá chỉ là một sơn mạch vạn ức dặm, không tính là chủ trương chung, chắc không nằm trong chuyện tộc trưởng đã nói, cho nên, đáng ra tay vẫn phải ra tay. "Nơi đây linh khí nồng đậm, là phúc địa tiên gia khó tìm trong Hồng Hoang.

Kỳ Lân tộc các ngươi muốn độc chiếm, e rằng không thể.

Long tộc và Phượng tộc ở đây, muốn sơn mạch này, chỉ có dưới tay kiến chân chương thôi." Ngao Liệt lãnh đạm nhìn Mặc Huyền một cái, lại nhìn nữ tử trẻ tuổi Phượng Thiên Loan đứng đầu Phượng tộc.

Chương 43

Nàng và y tu vi giống nhau, đều là Thái ất Kim Tiên trung kỳ, cũng là thống lĩnh cao nhất của Phượng tộc lần này.

Tuy rằng Thái ất Kim Tiên trung kỳ đặt trong tộc, ngay cả một trưởng lão cũng không sánh bằng, nhưng trong Hồng Hoang, có được bao nhiêu tồn tại tu vi cao hơn họ.

Thêm vào đó là lực lượng đội ngũ dưới trướng, cũng đã đủ rồi.

Ngay cả khi có tồn tại mạnh hơn họ đối đầu, cũng phải cân nhắc thực lực đằng sau họ, cho nên, tu vi như vậy, đã đủ rồi. "Những năm qua, Tam tộc chúng ta vẫn luôn tranh giành Trung Ương đại lục không ngừng.

Lần này tuy mỗi bên chiếm cứ một ít, nhưng vẫn như chín trâu mất một sợi lông.

Bất quá những khu vực đó, phần lớn đều vô chủ, dù có sinh linh, cũng phải né tránh, không dám đối đầu Tam tộc." "Nhưng, sơn mạch này có thạch bi ở đây, lập danh Vô Cực, tự nhiên không phải vô chủ.

Các ngươi tranh luận có ý nghĩa gì, cái cần đối mặt, phải là chủ nhân của sơn mạch này mới đúng." Phượng Thiên Loan lãnh đạm nhìn Mặc Huyền và Ngao Liệt một cái, rồi chậm rãi mở miệng nói.

Thanh âm nàng không linh, thập phần dễ nghe.

Hơn nữa, khi nàng mở miệng, bốn phía tức thì tràn ngập một luồng nhiệt độ khủng bố, từ từ lan tỏa, chính là Nam Minh Ly Hỏa của Phượng tộc.

Nghe vậy, Mặc Huyền và Ngao Liệt đôi mắt khẽ híp lại, theo ánh mắt Phượng Thiên Loan, liền thấy thạch bi mà bọn họ vừa rồi không

chú ý.

Trên đó quả nhiên có bốn chữ "Vô Cực Sơn Mạch".

Những chữ đạo như vậy, bọn họ không lạ lẫm, trên đó có đạo vận của chủ nhân, cũng là dấu hiệu dự báo nơi đây có chủ. "Đã có chủ, vậy sao không trước tiên bái phỏng chủ nhân nơi này, rồi sau đó thương thảo quyền chưởng khống nơi đây?" Ngao Liệt một mặt mỉm cười, ánh mắt quét qua Mặc Huyền và Phượng Thiên Loan, chậm rãi nói. "Ngao Liệt, câu nói này là câu mà ngươi trong mấy vạn năm qua đã nói giống như ta vậy." Mặc Huyền khẽ liếc Ngao Liệt một cái, mở miệng nói.

Nghe vậy, trong mắt Ngao Liệt một đạo hàn mang chợt lóe, nhưng tạm thời y áp chế cảm xúc trong lòng, ánh mắt nhìn về phía Phượng Thiên Loan. "Nếu hai vị có ý, vậy hãy cùng nhau đi tới, nơi đây không tệ, Phượng tộc ta không muốn bỏ lỡ." Phượng Thiên Loan lãnh đạm nói, đầu ngón chân khẽ nhón, rồi từ từ bay lên, đi về phía Vô Cực Sơn Mạch.

Thấy vậy, Phượng tộc phía sau nàng cũng lăng không bay lên, đi theo sau nàng, bay về phía Vô Cực Sơn Mạch.

Ngao Liệt và Mặc Huyền nhìn nhau một cái, ý niệm trong lòng vạn chuyển, rồi sau đó gật đầu.

Cũng đem theo người dưới trướng, tiến vào Vô Cực Sơn Mạch.

Vô Cực Sơn Mạch, Thủ Dương cao nhất, ngay cả ở ngoài sơn mạch mấy chục vạn dặm, cũng có thể nhìn thấy sự hùng vĩ của ngọn núi này.

Ba tộc tốc độ không chậm, chỉ trong nửa ngày thời gian, liền đã đến trung tâm sơn mạch, dưới chân Thủ Dương Sơn.

Ngao Liệt, Mặc Huyền và Phượng Thiên Loan ngẩng đầu nhìn

Thủ Dương Sơn, giữa sắc mặt có phần chấn kinh.

Ngọn núi này như trấn giữ bể lớn, uy nghi giữa biển sóng, toát lên một luồng khí thế khó tả.

Hơn nữa trên núi có rất nhiều vách đá đơn độc, kỳ thạch quái dị, vách núi hiểm trở, kỳ phong dị thạch.

Trong rừng có thọ lộc tiên hồ, trên cây có linh cầm huyền hạc, dao thảo kỳ hoa nở rộ, tùng xanh bách biếc trường xuân.

Một dòng suối hẹp dây leo chằng chịt, bốn phía bờ sông cỏ xanh biếc! "Một ngọn Thủ Dương Sơn đẹp đẽ!" Mấy nhịp thở sau, Phượng Thiên Loan trong miệng khen ngợi.

Nói xong, ba người nhìn nhau một cái, đem theo tộc nhân dưới trướng, lướt bay về phía đỉnh Thủ Dương Sơn.

Ngọn Thủ Dương Sơn cao mấy chục vạn trượng, với tu vi của bọn họ, bất quá chỉ một ngày thời gian, liền đã đến đỉnh núi.

Trong Thái Thanh Cung.

Sớm từ mấy vạn năm trước, Thanh Huyền liền đã xuất quan, tốc độ tiến triển của y không chậm, lúc này đã là tu vi Thái ất Kim Tiên trung kỳ, ngay cả đặt trong Hồng Hoang lúc này, cũng là một phương tiểu cao thủ rồi, nhưng y vẫn luôn cảm thấy, tu vi của mình vẫn còn quá thấp. "Cũng không biết lão gia khi nào trở về?" Thanh Huyền ngẩng đầu, nhìn về phía Hồng Hoang, lẩm bẩm nói.

Đột nhiên, trên đỉnh núi mấy chục vạn đạo quang mang chợt lóe, rồi sau đó hóa thành thân ảnh, chính là Phượng Thiên Loan cùng những người khác.

Thanh Huyền thấy vậy, sắc mặt lạnh đi, vậy mà còn có sinh linh dám đến nơi đây, tuy rằng ba người phía trước tu vi tương đồng với y, nhưng y không chút e ngại.

Y trong miệng phun ra một đạo thanh mang, rồi sau đó trong nháy mắt mở ra trận pháp Thái Thượng bố trí.

Còn bên ngoài Thái Thanh Cung, Phượng Thiên Loan cùng những người khác thấy Thái Thanh Cung xuất hiện, sắc mặt lại lần nữa chấn kinh, rồi sau đó liền thấy một con dị thú từ trong đó bước ra. "Thủ Dương Sơn chi địa, không phải nơi các ngươi có thể đến, xin hãy mau mau thối lui, chớ có phí công hại mệnh." Thanh Huyền ánh mắt lạnh băng nhìn bọn họ, lạnh giọng nói. "Hừ, bất quá chỉ là Thái ất Kim Tiên trung kỳ, vậy mà dám nói chuyện như vậy với Tam tộc ta." Ngao Liệt nghe vậy, lạnh hừ một tiếng. "Nếu không phải ngươi gặp ta, nếu gặp Lão gia, ngươi lúc này đã vẫn lạc rồi." Thanh Huyền lạnh lùng nói.

Nghe lời này, ba người Phượng Thiên Loan sắc mặt ngưng trọng.

Dị thú này tuy là Thái ất Kim Tiên trung kỳ, nhưng dựa vào sự đặc biệt của dị thú, bọn họ tin rằng, thực lực y hẳn sẽ không yếu hơn Thái ất Kim Tiên hậu kỳ bình thường.

Mà một dị thú như vậy, bất quá chỉ là tọa kỵ, vậy thì chủ nhân nơi đây, là Đại La Kim Tiên, hay là tồn tại cao hơn?

Nhất thời, ba người trong lòng có một tia do dự, dù sao mạo muội đắc tội một tồn tại như vậy, tuyệt không phải lựa chọn sáng suốt. "Hai vị, chẳng lẽ cứ phí công bỏ lỡ?

Chủ nhân nơi đây không xuất hiện, hiển nhiên là không có ở đây.

Lúc này không ra tay, e rằng sẽ không còn cơ hội." Mặc Huyền nhìn Ngao Liệt và Phượng Thiên Loan, mở miệng nói.

Hai người nhìn nhau một cái, ý niệm trong lòng vạn chuyển, rồi sau đó gật đầu. "Oanh!" Trong nháy mắt, ba người liền đồng thời ra tay, thanh mang, hồng mang cùng hắc mang xé rách trời xanh, trực tiếp

oanh kích về phía Thanh Huyền. "Oanh long long!!!" Sừng trên đầu Thanh Huyền hàn mang lấp lánh, cứng rắn đỡ lấy một kích của bọn họ, lập tức bị đánh bay, khí tức trên thân chấn động dữ dội.

Ba người thấy vậy, trong tay lại lần nữa ngưng tụ pháp lực, bao phủ về phía Thanh Huyền. "Thối!" Đột nhiên, giữa thiên địa, vang lên một thanh âm trong trẻo.

Lời nói vừa dứt, liền thấy ba người Phượng Thiên Loan trọng thương bay ngược ra ngoài, máu tươi vương vãi hư không, sau khi ngã xuống đất, liền không đứng dậy nổi, khí tức suy yếu vô cùng. "Ong!" Hư không chấn động, rồi sau đó liền thấy một thân ảnh thon dài từ từ hiện ra, chính là Thái Thượng trở về.

Thấy người đến, trước mắt Thanh Huyền sáng ngời, một tia hân hoan lóe lên.

Vô Cực Sơn Mạch, đỉnh Thủ Dương Sơn. "Lão gia, ngài đã trở về?" Trong mắt Thanh Huyền tràn đầy kinh hỉ, mở miệng nói, rồi sau đó liền chạy về phía Thái Thượng.

Thái Thượng nhìn Thanh Huyền bên cạnh, hài lòng gật đầu: "Cũng không làm ta thất vọng, Thái ất trung kỳ, cũng coi như không tệ." Thanh Huyền trong lòng vui mừng, nói: "Thanh Huyền sẽ càng thêm nỗ lực tu luyện." Thái Thượng gật đầu, rồi sau đó ánh mắt chuyển động, đặt lên Tam tộc.

Chương 44

Lúc này, nhìn ánh mắt Thái Thượng nhìn tới, sắc mặt tất cả tộc nhân Tam tộc đều thay đổi, nhưng lại không dám chạy trốn, bởi vì trong tay của một tồn tại như vậy mà chạy trốn, thì đó chính là triệt để vẫn lạc.

Chỉ có chờ đợi Thái Thượng lên tiếng, xem xét tình hình phát triển, tìm kiếm một tia sinh cơ.

Ba người Phượng Thiên Loan, Ngao Liệt và Mặc Huyền nhìn Thái Thượng, trong lòng vô cùng cay đắng, không ngờ vào lúc này, chủ nhân thực sự của nơi đây lại trở về.

Đây không phải điều quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là, chủ nhân nơi đây, tu vi lại đạt tới cảnh giới này, không hề kém cạnh tộc trưởng của mình.

Bọn họ đã từng gặp tộc trưởng của mình, cũng biết tộc trưởng của mình ở cảnh giới nào, lúc này đối mặt Thái Thượng, và uy áp của tộc trưởng nhà mình không có gì khác biệt, hơn nữa, ở một phương diện nào đó, còn cao hơn tộc trưởng của mình mấy phần.

Ngao Liệt và Mặc Huyền có lẽ không biết, nhưng Phượng Thiên Loan trong lòng thấu hiểu, đó là đối với sự chưởng khống đại đạo pháp tắc, và việc vận dụng quy tắc thiên địa.

Thái Thượng lúc này đứng ở đó, phảng phất cùng thiên địa hòa làm một thể, y chính là thiên địa vậy.

Trong phương viên vạn ức dặm này, đều nằm trong sự chưởng khống của y, ở điểm này, liền phải vượt qua tộc trưởng nhà mình mấy phần.

Bọn họ vốn tưởng rằng, chủ nhân của Thanh Huyền, hẳn cũng chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên khoảng chừng, chỉ cần mình ra tay trước chiếm lấy nơi này, khi đó lại dùng uy áp của Tam tộc, hẳn sẽ không có vấn đề.

Nào ngờ, tu vi của Thái Thượng so với tộc trưởng nhà mình, có hơn chứ không kém, một tồn tại như vậy, tuyệt không phải bọn họ trêu chọc nổi.

Ước chừng cũng bởi vì thân phận của bọn họ, nếu không, bọn họ lúc này đã vẫn lạc rồi.

Thái Thượng đôi mắt như trời xanh, thần niệm thấu suốt, nhìn Ngao Liệt, Mặc Huyền và Phượng Thiên Loan.

Ba người lúc này đối diện ánh mắt của Thái Thượng, liền lập tức chìm đắm trong đó.

Thái Thượng tham dò sông dài thời không, rồi sau đó đến một thời gian đoạn nào đó, trực tiếp vượt qua. "Oanh!" Một tiếng khẽ vang lên, rồi sau đó trong mắt Thái Thượng, hiện ra thân ảnh của ba vị tộc trưởng. "Nơi đây tên là Vô Cực, là đạo trường của ngô, tay của ba vị đạo hữu, liền không cần thân đến nơi đây." Nói xong, y liền không để ý, trực tiếp lui ra, lãnh đạm nhìn ba người đang trọng thương hôn mê lúc này, vung tay một cái, trực tiếp đánh bật những người Tam tộc này ra khỏi Vô Cực Sơn Mạch.

Tuy rằng đều có thương thế, nhưng không đến mức tử vong, cũng không sao cả.

Làm xong tất cả những điều này, Thái Thượng liền đem Thanh Huyền tiến vào Thái Thanh Cung.

Cùng lúc đó, nơi bế quan của các tộc trưởng Tam tộc, đều vang lên thanh âm của Thái Thượng, cũng hiểu rõ nguyên ủy sự việc.

Đông Hải, trong hành cung Long tộc. "Tộc trưởng, Thái Thượng này vượt sông dài thời không đến đối thoại với ngài, xem ra tu vi không thấp." Chúc Long lúc này được Long Vương triệu tập đến, nhân tiện thảo luận cách sắp xếp sự việc này, trong lòng nghĩ ngợi một lát, mở miệng nói. "Bản tọa thấy dáng vẻ y, y chính là vị đã giao thủ với La Hầu lần trước, khiến lượng kiếp đến sớm, thực lực không kém La Hầu, hơn nữa, dường như cũng có chút quan hệ với Hồng Quân." Long Vương thần sắc khẽ ngưng, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Chúc Long sắc mặt kinh hãi, không ngờ tu vi của Thái Thượng, lại đạt tới cảnh giới này, ít nhất cũng không kém cạnh tộc trưởng của mình, một tồn tại như vậy, trong Hồng Hoang chỉ đếm trên đầu ngón tay. "Đã như vậy, vậy chúng ta còn có nên (động thủ) không?" "Không cần, đã y không làm tuyệt tình sự việc này, vậy tạm thời không nên trêu chọc một tồn tại như vậy, đợi đến khi thời cơ thích hợp hãy nói.

Còn về Vô Cực Sơn Mạch đó, đã là đạo trường của Thái Thượng đó, thì hãy để Long tộc không cần đến đó nữa." Long Vương nghĩ ngợi một lát, nói.

Đối thủ lớn nhất của Long tộc vẫn là Kỳ Lân tộc và Phượng tộc, lúc này thời cơ vẫn chưa đến.

Đợi đến khi Long tộc thực lực đủ mạnh để không e ngại hai tộc kia, không e ngại những thần ma này, thì sẽ không cần cố kỵ nữa.

Lúc này nếu mạo muội đắc tội một tồn tại như vậy, đối với Long tộc lúc này mà nói, không có nhiều lợi ích.

Cho nên, nói theo hiện tại, vẫn là không nên trêu chọc quá nhiều tồn tại đỉnh cao mới là chính đạo.

Vô Cực Sơn Mạch tuy rằng không tệ, nhưng Long tộc không thiếu sơn mạch như vậy, bất quá vạn ức dặm, không đi trêu chọc thì không

đi trêu chọc, dù sao các khu vực ở Trung Ương đại lục không nằm trong sự chưởng khống của bọn họ vẫn còn nhiều, thêm một chỗ nữa thì sao? "Ta minh bạch!" Chúc Long ứng một tiếng, rồi xoay người rời đi.

Long Vương nhìn về phía Hồng Hoang, ngưng giọng nói: "Chỉ cần Long tộc triệt để chưởng khống Hồng Hoang, bản tọa nhất định sẽ trừ tận mọi ẩn họa." Nói xong, y liền biến mất trong đại điện, tiếp tục bế quan.

Bắc Phương đại lục, tổ địa Kỳ Lân tộc.

Trong đại điện.

Thủy Kỳ Lân ánh mắt sâu thẳm nhìn về một phương hướng nào đó, sau một hồi lâu, y nói với đại trưởng lão được y triệu tập đến: "Truyền lệnh xuống, bảo Mặc Huyền việc sau này đừng quá vội vàng, trước tiên tu dưỡng, quản lý những vùng đất đã mở rộng.

Còn về nơi đây..." Thủy Kỳ Lân nói, trong tay ngưng tụ ra mô dạng Vô Cực Sơn Mạch, nói với đại trưởng lão: "Tạm thời đừng nhúng tay vào nơi này nữa, tránh cho Kỳ Lân tộc sớm trêu chọc một tôn tồn tại, khi đó sẽ làm xáo trộn kế hoạch." "Tộc trưởng yên tâm, ta minh bạch nên làm như thế nào rồi." Đại trưởng lão Kỳ Lân tộc ứng một tiếng.

Y minh bạch chuyện lần này, cũng hiểu rõ thời cơ của Kỳ Lân tộc lúc này, nếu lúc này sớm trêu chọc một tồn tại như vậy, quả thực không phải lựa chọn sáng suốt.

Đối thủ của Tam tộc, vẫn là hai tộc kia, không thể để bản thân bị tồn tại khác để mắt, để hai tộc kia chiếm được lợi ích.

Biện pháp cuối cùng, vẫn là tạm thời không để ý đến chuyện Vô Cực Sơn Mạch, bất quá vạn ức dặm địa, thêm vào đó là biên duyên

Trung Ương đại lục, cũng không tính là gì.

Dù sao vùng đất Trung Ương đại lục, bất luận là tộc nào, cũng không thể chiếm cứ quá nhiều, đây cũng là lý do vì sao Tam tộc vẫn luôn tranh đấu, nhưng Trung Ương đại lục vẫn luôn không có nhiều khu vực rơi vào tay Tam tộc.

Sau khi đại trưởng lão rời đi, Thủy Kỳ Lân ở phương hướng Vô Cực Sơn Mạch dừng lại mấy nhịp thở, liền biến mất trong đại điện, tiếp tục bế quan.

Nam Phương đại lục, Bất Tử Hỏa Sơn, trong Phượng Thiên Điện. "Tộc trưởng, Long tộc và Kỳ Lân tộc dường như đều đã hạ lệnh, lúc này đã rút về trú địa." Đại trưởng lão Phượng tộc chắp tay về phía Tổ Phượng, mở miệng nói. "Xem ra Long Vương và Thủy Kỳ Lân cũng tính tạm thời không nhúng tay vào chuyện này, đợi đến khi thời cơ thích hợp sẽ giải quyết." "Như vậy cũng tốt, đây là một tôn tồn tại không kém gì bản tọa, sớm trêu chọc đối với Phượng tộc mà nói cũng không có nhiều lợi ích, đã như vậy, thì hãy để Phượng Thiên Loan trước tiên trở về trú địa đi, chuyện Hồng Hoang, tạm hoãn." Tổ Phượng lãnh đạm mở miệng nói, trong phượng mục hàn quang tuôn trào, lạnh lùng quét qua một phương hướng nào đó trên Hồng Hoang, rồi mới thu hồi ánh mắt. "Ta minh bạch!" Đại trưởng lão Phượng tộc ứng một tiếng, rồi xoay người đi xuống truyền lệnh.

Tổ Phượng lông mày hàm sát khí, nhìn Long tộc và Kỳ Lân tộc một cái, rồi lại tiếp tục đi bế quan.

Vô Cực Sơn Mạch, Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng không để ý đến ý định của các tộc trưởng Tam tộc lúc này, chính mình vượt sông dài thời không đi nói rõ về quyền sở hữu nơi đây, chỉ cần các tộc trưởng Tam tộc không ngốc, lúc này sẽ không mạo muội trêu chọc một Hỗn Nguyên Kim Tiên không kém

mình là bao.

Tuy nói các tộc trưởng Tam tộc liên thủ, vẫn có không ít phần thắng, nhưng các tộc trưởng Tam tộc liên thủ, điều đó có khả năng sao?

Hiển nhiên là không thể.

Tam tộc lúc này tuy rằng chưa xảy ra đại chiến, nhưng mâu thuẫn đã không nhỏ, hơn nữa, đều thể hiện ý đồ tranh bá Hồng Hoang, lúc này tự nhiên sẽ không có tình huống liên thủ xuất hiện.

Cho nên, nếu đơn lẻ một vị, vẫn không thể thắng được Thái Thượng, như vậy, lại hà tất tự mình cho chủng tộc của mình trêu chọc một tồn tại như vậy, để cho hai tộc kia chiếm được lợi ích.

Dù sao Hồng Hoang rộng lớn như vậy, có một số nơi tạm thời cũng không thể thống trị được, hơn nữa, vùng đất Trung Ương đại lục, vốn dĩ không phải là vùng đất do một tộc duy nhất trong Tam tộc quản hạt, lần này cũng bất quá chỉ là chiếm lĩnh một khu vực cực nhỏ.

Có một tồn tại như vậy lập đạo trường trước, điều này vốn không có gì đáng trách, dù sao Hồng Hoang phúc địa chúng đa, thần ma cũng nhiều, lập đạo trường trước bọn họ, tự nhiên cũng là bình thường, ngay cả đổi lại là bọn họ, cũng sẽ như vậy.

Như vậy nghĩ đến, Thái Thượng lại làm sao không biết ý đồ của ba vị tộc trưởng lúc này, lại thấy lúc này Tam tộc đã rút lui về trú địa của mình, thì đã biết, Tam tộc sẽ không còn nhúng tay vào đây nữa.

Trừ điều này ra, hoặc là các tộc trưởng Tam tộc liên thủ, hoặc là sức mạnh của một tộc đã đạt đến đỉnh phong, như vậy mới có khả năng.

Thái Thượng không để ý đến chuyện này quá nhiều, đánh tiếng

cho Thanh Huyền đi du lịch một vòng Hồng Hoang, rồi y liền tiếp tục tham ngộ.

Lúc này lượng kiếp đã đến sớm, sát khí và sát cơ đều sẽ dần dần thăng cấp, tu vi của mình cũng phải dần dần thăng tiến, nếu lượng kiếp bùng nổ tiếp theo, toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ đại loạn.

Chương 45

Muốn tìm kiếm một tia sinh cơ trong lượng kiếp, trước tiên chính là bản thân phải có thực lực cường hãn.

Điểm này, là đạo lý vạn cổ không thay đổi, Thái Thượng thấu hiểu thâm ý trong đó.

Hơn nữa, tu vi La Hầu cũng không ngừng thăng tiến, sau này thực lực sẽ càng thêm khủng bố, mình và y mâu thuẫn không nhỏ, nếu không tự thăng tiến bản thân, e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Cho nên bất luận nói thế nào, Thái Thượng lúc này thăng tiến bản thân, đều là con đường nhất định phải đi.

Y trong lòng xua đi tạp niệm, liền bắt đầu tham ngộ.

Thời gian như nước chảy, lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt, đã mười lăm Nguyên hội thời gian.

Mười lăm Nguyên hội qua, sát khí và sát cơ trong Hồng Hoang đã nồng đậm hơn không ít, tuy rằng chưa đến mức ảnh hưởng đến sinh linh trong đó, nhưng cứ như vậy, cũng là chuyện sớm muộn.

Bởi vì tạm thời không có lần nữa dẫn động việc đến sớm, nên lượng kiếp đến cũng sẽ không nhanh như vậy.

Tam tộc trong những năm này, thực lực lại thăng tiến không ít, trong đó còn có vài lần mâu thuẫn xuất hiện, nhưng chưa bùng phát chiến hỏa lớn, nên cũng tạm thời bình an vô sự, chỉ là mâu thuẫn ngày càng gay gắt.

Nếu có dấu hiệu nào xuất hiện, Tam tộc bùng phát chiến hỏa, tất cả liền không thể kìm hãm được.

Còn về vạn tộc dưới trướng Tam tộc, tuy phần lớn đều đang phát

triển bản thân, nhưng cũng có một số Tiên Thiên chủng tộc giữa nhau có mâu thuẫn không nhỏ, những mâu thuẫn này đã lâu đời, lúc này đã không thể hóa giải, lại còn là những phe phái khác nhau.

Nếu chiến hỏa bùng lên, sẽ liên lụy đến ba phe phái.

Tình huống như vậy, tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng bên trong đã sóng ngầm cuộn trào, nếu có một ngọn lửa xuất hiện, e rằng tất cả, liền sẽ bị đốt cháy.

Hồng Hoang một khu vực nào đó, trên Ngọc Kinh Sơn, trong Tử Tiêu Cung.

Lúc này trên đại điện Tử Tiêu Cung, toàn bộ đều là tử sắc quang mang rực rỡ, tràn ngập mỗi không gian trong đại điện Tử Tiêu Cung, phảng phất trong khoảnh khắc, liền như đang thân mình giữa biển tử sắc.

Trên đại điện, vô tận huyền diệu dũng hiện, từng trận đại đạo chi âm mờ mịt vang vọng trong đại điện, khí tức đại đạo nồng đượm lan tỏa.

Nếu có sinh linh ở đây tu luyện, nhất định có thể đạt được tạo hóa to lớn, cơ duyên to lớn. "Ong!" Đột nhiên, biển tử sắc này dường như khẽ ngừng lại, trong sâu thẳm biển tử sắc này, dường như có ba nghìn đạo tơ sợi tử sắc nhỏ bé không ngừng giao thoa đan xen, diễn hóa ra vô tận đại đạo diệu ý cùng sự diễn biến của thiên địa. "Ong!" Bất chợt, trong sâu thẳm biển tử sắc này, một đạo tử sắc quang mang lộng lẫy chợt lóe lên.

Đạo tử sắc quang mang này, hơi khác với biển tử sắc này, phảng phất như là tử sắc bản nguyên vậy, trời đất này, chỉ có tử sắc này.

Đây là tử sắc lộng lẫy, tử sắc rực rỡ, tử sắc ẩn chứa vô tận đại đạo huyền diệu, tử sắc phảng phất diễn hóa mọi biến hóa của thiên

địa.

Và ngay khi đạo tử sắc quang mang lộng lẫy rực rỡ này chợt lóe lên, tất cả trong đại điện, dường như đều ngưng kết lại, dừng lại lưu chuyển.

Tất cả tử sắc thần quang, đại đạo huyền diệu chi ý cùng khí tức, toàn bộ ngưng kết lại. "Đông!" Một tiếng chuông trầm đục, phảng phất như truyền đến từ tận cùng đại đạo, từ từ vang vọng trên đại điện.

Theo tiếng đại đạo vang nhẹ này, lúc này, một đạo tử quang tức thì xông thẳng lên trời, mang theo khí tức đại đạo hạo hãn.

Và lúc này, tất cả tử sắc cùng khí tức đại đạo nhân uẩn trên đại điện, toàn bộ dung nhập vào đạo tử sắc quang mang này. "Trảm!" Đột nhiên, trong đại điện, vang lên một tiếng quát khẽ.

Hồng Quân Đạo Nhân đột nhiên mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm bắn ra hai đạo tinh mang nhiếp nhân tâm phách, trong miệng khẽ phun ra một chữ, như tiếng đại đạo, phảng phất truyền đến từ vạn cổ, mang theo khí tức đại đạo vô tận từ từ lan tỏa.

Lời nói vừa dứt, liền thấy đạo tử sắc quang mang lộng lẫy rực rỡ đó oanh nhiên trảm xuống. "Ong!" Hư không chấn động, rồi sau đó liền thấy một đạo kim sắc quang mang trong đại điện chợt lóe, sau đó kim quang tỏa rạng, kim sắc quang mang rực rỡ chiếu đến nỗi người ta không mở mắt ra được, cả đại điện toàn là kim sắc quang mang.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Hồng Quân Đạo Nhân, quỹ tích đại đạo hiện lên, lập tức xuyên thấu tầng kim quang rực rỡ này, rơi lên thân ảnh bên trong. "Ác Thi!" Lời nói vừa dứt, hư không khẽ chấn động, rồi sau đó liền thấy kim quang và khí tức huyền diệu bắt đầu nhanh chóng thu liễm vào thân ảnh bên trong, rồi sau đó lộ ra thân ảnh đó.

Người này một thân hắc y, tướng mạo giống y hệt Hồng Quân Đạo Nhân, đây chính là Đệ nhị thi mà y trảm xuất, Ác Thi.

Như vậy, tu vi của Hồng Quân Đạo Nhân lúc này, cũng đã thành công thăng tiến đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ. "Ra mắt bản tôn!" Ác Thi khẽ chắp tay về phía Hồng Quân Đạo Nhân, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Nhân vung tay, rồi sau đó Ác Thi liền hóa thành một đạo lưu quang, chìm vào mi tâm của y.

Làm xong tất cả những điều này, ánh mắt của Hồng Quân Đạo Nhân, đặt lên Hồng Hoang, lông mày khẽ nhíu lại. "Sát khí và sát cơ tư sinh, trong những năm này lại nồng đậm hơn không ít, xem ra, vẫn có chuyện sắp xảy ra." Hồng Quân Đạo Nhân sắc mặt khẽ ngưng, chậm rãi nói.

Nói xong, y liền từ từ đứng dậy, rồi sau đó rời khỏi Tử Tiêu Cung, đi về phía Hồng Hoang đại địa.

Trên Vô Cực sơn mạch, trong Thái Thanh Cung trên Thủ Dương Sơn.

Thái Thượng lúc này toàn thân trên dưới bao trùm trong một làn quang mang màu xanh nhạt, ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm tỏa ra huyền quang chói lọi, đạo vận lưu chuyển khắp người, khí tức đại đạo hùng hồn tràn ngập, pháp tắc sung mãn khắp mọi ngóc ngách thời không nơi đây.

Trong mười lăm nguyên hội này, tuy Thái Thượng chưa thể thăng cảnh giới lên hậu kỳ, nhưng y lúc này đã đạt đến đỉnh phong trung kỳ, cũng là một thu hoạch không nhỏ.Trong không gian Thức Hải.

Tâm thần Thái Thượng hóa thành hình, toàn thân được Vô Vi pháp tắc và Đan Đạo pháp tắc bao bọc, hệt như một chiếc kén lớn, từng

trận khí tức đại đạo hùng hồn phát ra từ y.

Và trong không gian Thức Hải, không ngừng vang vọng từng trận đại đạo chi âm của Vô Vi Bản Nguyên Kinh, sau đó xuyên qua lớp bao bọc của đại đạo pháp tắc, đi vào bên tai Thái Thượng, để y cẩn thận tham ngộ.

Những đại đạo pháp tắc bao bọc quanh thân y, mỗi khi đại đạo chi âm vang lên một lần, liền lưu chuyển từng trận huyền quang chói lọi, đạo vận hiển hiện rõ ràng, trong đó càng có vô số đạo tự tuôn trào, diễn hóa vô biên huyền diệu. "Đông!" Trong Xích Hồng Khánh Vân trên Thiên Linh Thái Thượng, một tiếng đại đạo chuông minh rõ ràng vang lên, sau đó âm ba với những dao động có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không ngừng khuếch tán, rồi chấn động toàn bộ không gian Thức Hải.

Trong những gợn sóng không gian ấy, vô tận thời không pháp tắc hiện lên, sau đó diễn hóa thành trường hà thời không, chảy qua quá khứ, trôi qua tương lai. "Đạo Vô Vi, vô vi, vô sở vi, vô sở bất vi..." Đột nhiên, như thể từ tuyên cổ thương khung truyền đến, một tiếng đại đạo chi âm xuyên suốt thiên địa vũ trụ, quá khứ tương lai, tức thì giáng lâm, tất cả trường hà thời không, trường hà vận mệnh đều bị cắt đứt, rồi rơi vào trong Khánh Vân của Thái Thượng. "Oanh!" Một tiếng oanh minh tức thì truyền bá, một luồng Xích Hồng quang mang chói lọi chiếu rọi thiên địa! "Ông!" Vào một khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, trong đôi mắt thanh triệt thấy đáy phản chiếu thiên địa thương khung, ẩn ẩn có đại đạo pháp tắc tuôn trào, nhưng sau vài hơi thở, liền dần dần bình tức.

Và trong Khánh Vân, Xích Hồng quang mang lúc này đã dần dần thu liễm, toàn bộ thu lại vào Thiên Hoa, sau đó dung nhập vào cơ thể Thái Thanh đạo nhân, khí tức Thái Thanh trên người y càng thêm hùng hồn.

Lần trước cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên luận đạo, Thái Thanh lại hấp thu không ít khí tức bản nguyên của Ngọc Thanh và Thượng Thanh, lúc này đã thăng tiến không nhỏ, trải qua sự trầm tích của mười mấy nguyên hội thời gian, giờ đây đã tiến thêm một bước, đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ. "Cũng đến lúc rồi." Thái Thượng nhìn về một chỗ trong không gian Thức Hải, nơi đó lóe lên một điểm thanh mang, một luồng tiên thiên khí tức nhàn nhạt tỏa ra từ điểm thanh mang này, chính là khối mảnh vỡ kia.

Thái Thượng nhìn vài hơi thở sau đó, thu lại ánh mắt.

Thân hình khẽ động, biến mất không thấy, tâm thần trở về.Ở bên ngoài.

Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, tâm thần về vị trí, mọi thứ đều trong tầm kiểm soát.

Đôi mắt y như trời trong, thần niệm dễ dàng xuyên thấu, nhìn lướt qua Hồng Hoang, trong đó đại đạo pháp tắc tuôn trào, những biến hóa trong những năm gần đây, liền đã rõ ràng trong lòng. "Sát khí và sát cơ ngày càng nồng đậm, tuy chỉ mới hơn hai trăm vạn năm, nhưng tốc độ sinh sôi lại không chậm, e rằng sẽ lại sớm đến hơn." Thái Thượng vốn cho rằng lượng kiếp sẽ chậm lại một chút, nhưng không hiểu vì sao, lần này mức độ sát khí và sát cơ nồng đậm lại vượt xa dự đoán của y không ít.

Chương 46

Lượng kiếp trước đến nay, bất quá chỉ diễn hóa hơn trăm triệu năm thời gian, lúc này liền đã đẩy nhanh sự đến của lượng kiếp, hơn nữa, còn đang không ngừng thăng tiến.

Nhìn từ tình hình hiện tại, Thái Thượng cảm thấy lượng kiếp rất có khả năng sẽ lại đến sớm hơn.

Nếu còn có sự kiện trọng đại nào đó châm ngòi, e rằng sẽ thật sự không còn xa ngày giáng lâm, khi đó, Hồng Hoang liền sẽ rơi vào hỗn loạn.

Thái Thượng suy nghĩ một lúc, liền chậm rãi nhắm mắt lại.

Sau đó, khí tức đại đạo trên người y bắt đầu lưu chuyển theo một mức độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, dần dần tụ về mi tâm.

Không chỉ vậy, Bản Nguyên Thái Thanh trong cơ thể y, lúc này cũng đang được y điều chuyển.

Sâu thẳm trong Nguyên Thần, dường như có một đạo quang mang lóe lên, sau đó dung nhập vào ấn ký Thái Thanh. "Ông!" Một luồng thanh sắc quang mang rực rỡ chói mắt từ ấn ký Thái Thanh phát ra, xen lẫn khí tức Bản Nguyên Thái Thanh nồng đậm, khí tức đại đạo cùng một luồng khí tức Nguyên Thần, tất cả hòa quyện vào nhau, hùng hồn mà huyền diệu.

Trong một phần ngàn sát na, Thái Thượng với một điểm thanh mang giao thoa lóe sáng, ấn ký Thái Thanh chói lọi huyền diệu, sau đó liền có một điểm thanh mang hiện lên trên đầu ngón tay y.

Tất cả khí tức và mọi thứ Thái Thượng ngưng tụ, toàn bộ đều cô đọng trong điểm thanh mang này. "Khai!" Đột nhiên, Thái Thượng

chợt mở mắt, trong đôi mắt thâm thúy lướt qua những điểm tinh mang, thần bí khó lường, trong miệng khẽ quát một tiếng, hệt như từ tuyên cổ thương khung, tận cùng đại đạo truyền đến.

Lời còn chưa dứt, điểm thanh mang này liền bay vút lên, trong hư không hóa thành một quỹ tích chói lọi, trong đó đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc không ngừng hiện lên, diễn hóa mọi đại đạo huyền diệu.

Trong một phần trăm triệu sát na, thanh mang chìm vào trong Xích Hồng Khánh Vân, vào giữa mi tâm của Thái Thanh đạo nhân trên đài sen Xích Hồng kia. "Ông!" Bỗng nhiên, Thái Thanh đạo nhân mở đôi mắt, trong đôi mắt thâm thúy bắn ra hai đạo kim quang, tức thì xuyên thủng vũ trụ thương khung, thẳng đến tận cùng đại đạo.

Trong mi tâm Thái Thanh đạo nhân lúc này, chậm rãi hiện lên một ấn ký, chính là ấn ký Thái Thanh của Thái Thượng.

Trên đó đạo vận lưu chuyển, thanh mang từng trận, khí tức đại đạo hùng hồn, khí tức Thái Thanh tràn ngập.

Thái Thanh đạo nhân chậm rãi đứng dậy từ đài sen Xích Hồng, mỗi hành động đều âm thầm phù hợp với chí lý đại đạo.

Y chậm rãi quét mắt nhìn Hồng Hoang một lượt, sau đó đồng bộ với Thái Thượng gật đầu, rồi lại chậm rãi ngồi trên Thiên Hoa, khẽ nhắm mắt.

Sau khi hoàn tất mọi việc này, Thái Thượng phẩy tay, một quỹ tích đại đạo hiện lên, trong đó đạo tự nổi bật, pháp tắc giao thoa.

Khoảnh khắc sau đó, Xích Hồng Khánh Vân chậm rãi hạ xuống Thiên Linh. "Thái Thanh đã triệt để tu thành, tiếp theo, sẽ là Ngọc Thanh." Ánh mắt Thái Thượng u u, khó lường, nhìn Hồng Hoang, chậm rãi nói.

Nói xong, y chậm rãi đứng dậy, vừa định rời khỏi Thái Thanh Cung, nhưng đột nhiên lại nhìn về một hướng nào đó, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, rồi lại khoanh chân ngồi xuống.Cùng lúc đó, tại Tây Phương đại lục.

Nơi đây, là trung tâm Tây Phương đại lục, có một ngọn núi sừng sững giữa trời đất, khí thế trấn áp toàn bộ sơn mạch đại lục.

Tuy chỉ cao hơn một trăm vạn trượng, nhưng khí thế đó lại cực kỳ khủng bố.

Ngọn núi này, tên là Tu Di Sơn, lúc này là đạo trường của La Hầu.Trên Tu Di Sơn, trong động phủ.

Một bóng dáng đen ngồi khoanh chân bên trong, bốn phía ma khí tuôn trào, chính là La Hầu.

Đột nhiên, y mở đôi mắt.

Trong đôi mắt đen sâu thẳm, sáng lên hai đạo quang mang. "Hơn hai trăm vạn năm tu luyện và luyện hóa, cuối cùng cũng luyện hóa được chí bảo này." "Sát khí và sát cơ ngày càng nồng đậm, Bản tọa cũng nên làm gì đó rồi." Trên khuôn mặt lạnh nhạt của La Hầu hiện lên một nụ cười lạnh, sau đó y chậm rãi đứng dậy, rời khỏi Tu Di Sơn, tiến về phía Hồng Hoang.Hồng Hoang, tại Tây Phương đại lục.

La Hầu chậm rãi tiến bước, trên người tỏa ra một luồng kiếm ý cực mạnh.

Ấn ký nơi mi tâm lúc này không còn là ấn ký huyền ảo như trước, thay vào đó là một ấn ký hình kiếm.

Ấn ký hình kiếm này, cũng đại biểu cho chí bảo mà y đã luyện chế trong những năm qua, cũng là kiện chí bảo mà y trước đây cảm ứng được rằng Tây Phương đại lục có cơ duyên với mình.

Lần này, nó đã bị y luyện hóa.

Kiện chí bảo này, cũng không phải một kiện, mà là bốn kiện, chính là bốn thanh lợi kiếm, tên là Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm.

Bốn thanh lợi kiếm này, mỗi thanh đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, nhưng bốn kiếm hợp nhất, có thể tạo thành một trận, tên là Tru Tiên Kiếm Trận.

Trận này, uy lực đủ để sánh ngang với tiên thiên chí bảo.

Cho nên có thể nói, đây là một kiện chí bảo.

La Hầu vì luyện hóa bốn thanh lợi kiếm, cũng đã tốn không ít thời gian, nếu không thì tu vi của y lúc này đã không chỉ đơn giản là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Tuy nhiên, có sát trận này trong tay, tổng thể thực lực của La Hầu cũng không chỉ đơn giản là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Nếu lúc này y thi triển ra, dù là Hỗn Nguyên Kim Tiên đỉnh phong cũng chỉ có thể ôm hận tại chỗ, bởi vì trận này, không phải bốn vị tồn tại cùng đẳng cấp thì không thể phá được.

Cho nên có thể nói, trận này cộng thêm bản thân La Hầu, đã đủ sức chấn nhiếp toàn bộ Hồng Hoang đại lục. "Hồng Quân, Bản tọa đã nói, tranh đạo, thắng lợi sẽ thuộc về Bản tọa." "Giờ đây, cũng nên cho ngươi kiến thức một phen rồi." Trên khuôn mặt lạnh nhạt của La Hầu hiện lên một nụ cười lạnh, sau đó y không ngừng tiến về phía Đông.Cùng lúc đó, tại một khu vực nào đó ở Trung Ương đại lục.

Hồng Quân đạo nhân dừng bước, nhìn lên bầu trời Tây Phương đại lục, khẽ nhíu mày, trong đáy mắt xẹt qua một tia ngưng trọng. "Xem ra, La Hầu đã chọn Tây Phương đại lục rồi." Hồng Quân đạo nhân tay khẽ thôi toán một phen, lại kết hợp với việc trên cửu thiên Tây Phương đại lục ẩn ẩn có ma khí tuôn trào, hủy diệt pháp tắc giao

thoa, hiển nhiên là do La Hầu đã lập đạo trường ở đây, thời gian cũng không ngắn rồi. "La Hầu lại chọn Tây Phương đại lục để kiến lập đạo trường, xem ra Tây Phương đại lục cũng không tầm thường a!" Hồng Quân đạo nhân nheo mắt, trong đó huyền quang giao thoa, ngưng giọng nói.

Trong suốt trăm triệu năm qua, La Hầu đều chưa từng lập đạo trường ở bất kỳ khu vực nào của Hồng Hoang.

Tây Phương đại lục trước đây y cũng không để mắt tới, nhưng vì sao gần đây hơn hai trăm vạn năm lại chọn Tây Phương đại lục?

Điểm này, ngay cả Hồng Quân đạo nhân cũng chưa nghĩ thông suốt.

Nếu nói Tây Phương đại lục không có gì bất thường, không có thứ gì La Hầu để mắt tới, thì Hồng Quân đạo nhân tự nhiên không tin, nhưng điều bất thường đó, hay bảo vật đó là gì, Hồng Quân đạo nhân vẫn chưa nghĩ ra. "Xem ra, La Hầu ở Tây Phương đại lục đã có cơ duyên, nghĩ đến thực lực đã có tiến triển lớn, ít nhất không kém Bần đạo, thậm chí còn hơn Bần đạo.

Nếu tranh đạo bắt đầu, có lẽ thật sự không thể đảm bảo toàn thắng." "Nếu bất đắc dĩ, Bần đạo cũng phải tìm vài trợ thủ giúp đỡ, nếu không, sẽ không dễ dàng." Ánh mắt Hồng Quân đạo nhân dừng lại thật sâu trên Tây Phương đại lục vài hơi thở, sau đó mới chậm rãi thu lại ánh mắt, nhìn về một hướng khác.

Những năm qua y ở Hồng Hoang, phong cách làm việc khác hẳn La Hầu, chính là vì lý do này.

Vào thời khắc mấu chốt, có người tương trợ mới là vương đạo.

Nếu như La Hầu, bốn phía đều là địch, tuy bản thân thực lực cường hãn, nhưng một mình cũng khó địch nổi quần hùng cao thủ

Hồng Hoang.

Cho nên có thể nói, ở điểm này, y xử lý vẫn tốt hơn La Hầu không ít.

Hồng Quân đạo nhân nhìn về một hướng nào đó, sau khi suy nghĩ, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền biến mất tại chỗ.Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh cung điện.

Hư không truyền đến một gợn sóng, sau đó liền thấy một bóng người chậm rãi hiện ra, chính là Hồng Quân đạo nhân.

Chương 47

"Thủ Dương Sơn thật tốt, Thái Thanh Cung thật tốt!" Hồng Quân lão đạo nhìn Thái Thanh Cung, trong miệng khen ngợi. "Hống!" Lúc này, Thanh Huyền đứng trước cửa Thái Thanh Cung gầm lên một tiếng giận dữ về phía Hồng Quân đạo nhân, nhưng nó lại không tiến lên.

Kẻ đến tu vi quá cao, nó không phải đối thủ, vẫn là để Lão Gia tự mình xử lý đi! "Quả là một dị thú thú vị." Hồng Quân lão đạo nhìn Thanh Huyền, khẽ gật đầu nói.

Tuy chỉ là Thái Ất Kim Tiên viên mãn, nhưng căn nguyên cũng không quá tệ, sau này tấn thăng Đại La Kim Tiên cũng có cơ hội rất lớn. "Thanh Huyền, đừng vô lễ!" Đột nhiên, giữa thiên địa vang lên tiếng của Thái Thượng.

Lời còn chưa dứt, Thái Thượng đã xuất hiện trước mặt Hồng Quân đạo nhân.

Thanh Huyền nghe vậy, liền hậm hực lui sang một bên, không để ý nữa. "Tiền bối!" Thái Thượng khẽ chắp tay về phía Hồng Quân đạo nhân nói: "Tiền bối hôm nay sao lại có nhã hứng đến chỗ Ta?" "Vừa hay đi ngang qua đây, cảm ứng được khí tức của tiểu hữu, liền ghé vào thăm.

Không ngờ, lại là một phương phúc địa hiếm có." Hồng Quân đạo nhân mỉm cười gật đầu, mở miệng nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó làm động tác mời, nói: "Tiền bối xin mời vào trong nói chuyện." Nói xong, liền dẫn Hồng Quân đạo nhân bước vào trong Thái Thanh Cung.Trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng và Hồng Quân đạo nhân ngồi đối diện nhau.

Trước mặt là một chiếc bàn gỗ, trên bàn là vài món đồ kỳ lạ, trong đó có Ngộ Đạo Trà do Thái Thượng pha chế, dùng để chiêu đãi Hồng Quân đạo nhân, cũng đã đủ rồi.

Hồng Quân đạo nhân uống một ngụm xong, khen ngợi nói: "Quả nhiên không hổ là linh căn chi diệp, thức uống như vậy, Bần đạo vẫn là lần đầu được thưởng thức, tiểu hữu thật có tạo hóa." Là cây trà đầu tiên của Hồng Hoang, hương vị của Ngộ Đạo Trà tự nhiên độc đáo.

Hồng Quân đạo nhân lúc này uống vào, còn phi phàm hơn cả Quỳnh Tương Ngọc Lộ, không khỏi khen ngợi vài câu, linh căn chi diệp quả nhiên không tầm thường.

Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười, không phủ nhận.

Hồng Quân đạo nhân sau khi cẩn thận phẩm giám vài lượt, sắc mặt nhìn Thái Thượng, mở miệng nói: "Bần đạo thấy ma khí Tây Phương đại lục ngưng kết, hủy diệt đại đạo giáng lâm, nghĩ rằng là La Hầu đã lập đạo trường trên Tây Phương đại lục." "Hơn nữa, lần này Tây Phương đại lục có dị động, Bần đạo hoài nghi, sự gia tăng của sát khí và sát cơ lần này, có nguyên nhân từ La Hầu." Nghe vậy, sắc mặt Thái Thượng khẽ ngưng lại, mày cau chặt, vài hơi thở sau, mới thư giãn ra. "Nếu nhìn như vậy, La Hầu những năm qua, e rằng thực lực đại tăng." "Quả đúng là vậy, lần trước tiểu hữu giao thủ với La Hầu, đã dẫn động lượng kiếp giáng lâm.

Lần này La Hầu lại có động tác, xem ra đã chuẩn bị đầy đủ rồi." Y ngừng một chút, tiếp tục nói: "Ngươi và ta đều có ân oán với y, ngươi vẫn cần phải cẩn thận." "Lời của tiền bối, Thái Thượng đã ghi nhớ." Thái Thượng gật đầu đáp.

Trong lòng trầm ngâm, nếu quả thật như lời Hồng Quân đạo nhân nói, vậy La Hầu e rằng đã có được không ít cơ duyên trên Tây

Phương đại lục.

Nếu mình không đoán sai, thì đó chính là sát trận trong truyền thuyết.

Nếu thật như vậy, sự tình quả thật không dễ giải quyết.

Tuy nhiên, có mâu thuẫn với La Hầu lại không chỉ có một mình y.

Hồng Quân đạo nhân vẫn là tồn tại tranh đạo với y, tự nhiên cũng phải đối phó với y.

Thái Thượng lúc này đang nghĩ, nên tìm một cách nào đó, vừa có thể giải quyết La Hầu, vừa có thể nhận được lợi ích.

Đột nhiên, một ý niệm xẹt qua trong lòng y, trên mặt Thái Thượng lộ ra một nụ cười nhạt.Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Tiền bối đối với chuyện tam tộc, nhìn nhận thế nào?" Thái Thượng đặt chén trà trong tay xuống, nhìn Hồng Quân đạo nhân, chậm rãi hỏi. "Tam tộc đều có lòng xưng bá Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang đã sớm biết.

Còn về mâu thuẫn giữa tam tộc, đã sớm kích hóa, khó mà điều hòa.

Nếu tam tộc bùng nổ chiến hỏa, liền sẽ lan rộng khắp Hồng Hoang." "Khi đó, dù lượng kiếp chưa giáng lâm, loại chiến hỏa đó cũng không khác gì lượng kiếp." Hồng Quân lão đạo đôi mắt hơi lóe, ngưng giọng nói, trong mắt xẹt qua một tia thần quang.

Tuy nhiên những điều này, đều không phải là điều Hồng Quân đạo nhân bận tâm.

Điều y bận tâm vẫn là La Hầu.

Nếu vào lúc này, La Hầu tham gia vào đó, hoặc bắt đầu chứng đạo cuối cùng, thì y có thể tự mình xuất hiện, khiến tam tộc hợp nhất, hiệp trợ đối phó La Hầu.

Bởi vì y tin rằng, không để tam tộc bùng nổ chiến hỏa, La Hầu sẽ không bỏ qua.

Điều này có liên quan đến đại đạo của y.

Có điểm này, Hồng Quân đạo nhân liền có con bài để khiến bọn họ tương trợ.

Khi đó, đối phó La Hầu, liền không khó khăn.

Đương nhiên, những điều này cũng chỉ là trong suy nghĩ của y, mọi thứ đều vẫn chưa thể biết trước.

Thái Thượng nghe vậy, gật đầu.

Tam tộc lúc này thực lực cường hãn, Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân lúc này đã gần như tấn thăng đến cảnh giới hậu kỳ.

Thực lực như vậy, quả thật khủng bố.

Nếu tam tộc giao chiến, quả thật không khác gì lượng kiếp.

Hồng Quân đạo nhân và Thái Thượng giao đàm rất lâu sau, liền lên đường rời khỏi Thái Thanh Cung.

Y còn cần phải đi vào Hồng Hoang tìm kiếm mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp, nên cũng không tiện tiếp tục lưu lại.

Giữ quan hệ tốt với Thái Thượng, cũng là vì nhìn trúng thực lực cường hãn của Thái Thượng.

Nếu sau này cần, cũng có thể mời y tương trợ, cũng là một lựa chọn không tồi.

Nhìn Hồng Quân đạo nhân rời đi sau, Thái Thượng mới thu lại ánh mắt.

Y phẩy tay, dọn dẹp bàn trà, nhìn về hướng Hồng Hoang, mặt lộ vẻ suy tư, rất lâu sau, mới khẽ gật đầu. "Xem ra, trong hơn hai trăm

vạn năm qua, sự nồng đậm của sát khí và sát cơ, có lẽ thật sự có liên quan đến La Hầu.

Sát trận kia, quả thật phi phàm.

Nếu y luyện hóa được, quả thật sẽ thay đổi không ít, càng khiến sát khí và sát cơ bị dẫn động cũng là có khả năng." Ánh mắt Thái Thượng rơi xuống phương Tây, trong đôi mắt pháp tắc hiện lên, diễn hóa thiên địa thương khung, lúc này xuyên thấu vô tận thời không, trực tiếp rơi xuống Tây Phương đại lục, nhìn thấy ma khí ngưng kết cùng hủy diệt pháp tắc giáng lâm nơi đây, trong lòng đã hiểu rõ.

Rất lâu sau, Thái Thượng mới chậm rãi thu lại ánh mắt, sau đó khẽ nhắm mắt, bắt đầu tu luyện Ngọc Thanh đạo nhân.

Thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh của y, lúc này không thể lơ là, còn phải nắm bắt thời gian.

Sau khi có Thái Thanh đặt nền tảng, y tu luyện Ngọc Thanh sẽ dễ dàng hơn rất nhiều.

Thanh Huyền nằm dưới cao đài, ngẩng đầu nhìn Thái Thượng đang tu luyện xong, cũng bắt đầu tu luyện.

Nhất thời, trong Vô Cực Điện khí tức đại đạo hùng hồn, huyền âm từng trận vang lên.Trung Ương đại lục, tại một khu vực nào đó.

Hồng Quân đạo nhân đi đến đây sau, liền dừng lại.

Trong lòng khẽ cảm ứng một phen, liền đến một dãy núi.

Chương 48

Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay y chỉ là tàn khuyết, tuy rằng đại đạo pháp tắc ẩn chứa trong đó khá hoàn thiện, nhưng trong Hồng Hoang vẫn còn không ít mảnh vỡ tồn tại.

Trong suốt trăm triệu năm qua, y đã thu thập được gần đủ rồi.

Y chậm rãi hạ xuống phía trên một ngọn núi, trong tay quang hoa lưu chuyển tử quang lóe sáng, sau đó một chưởng đánh ra.

Ngọn núi cao mười mấy vạn trượng dưới chân liền lặng lẽ hóa thành phấn vụn, tiêu tán trong Hồng Hoang.

Sau khi hoàn tất mọi việc này, trên Thiên Linh Hồng Quân đạo nhân hiện ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, tử quang chiếu rọi thiên địa, một luồng khí tức huyền diệu phát ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy từ nơi ngọn núi kia, có một đạo tử quang lóe qua, khoảnh khắc sau đó, liền từ từ bay lên.

Thấy vậy, trên mặt Hồng Quân đạo nhân lộ ra một nụ cười nhạt.

Y vẫy tay, sau đó đạo tử quang kia liền đã đến trước người y, chính là một khối mảnh vỡ Tạo Hóa Ngọc Điệp lớn bằng lòng bàn tay.

Y nhìn một cái xong, phẩy tay, thu nó lại.

Sau khi hoàn tất mọi việc này, Hồng Quân đạo nhân chậm rãi quét mắt nhìn một lượt, trong lòng cũng cảm ứng một phen xong, mới tính toán xoay người, rời khỏi nơi này. "Ừm?!" Đột nhiên, Hồng Quân đạo nhân nhìn về một hướng nào đó, sắc mặt khẽ trầm xuống.

Nơi đó, có một luồng khí tức đang tiếp cận.

Luồng khí tức đó là do chính y hiển lộ ra để y biết.

Y cũng không xa lạ gì, ngoài La Hầu ra, thì không còn ai khác có luồng khí tức hủy diệt như vậy. "Hưu!" Đột nhiên, chỉ thấy trên bầu trời xẹt qua một đạo hắc mang.

Khoảnh khắc tiếp theo, cách Hồng Quân đạo nhân không xa, một bóng người dần dần hiện ra, mặc y phục đen, thần tình lạnh nhạt, chính là La Hầu. "Hồng Quân!" "La Hầu!" La Hầu thần sắc lạnh nhạt, trong mắt hàn quang tuôn động.

Hồng Quân đạo nhân sắc mặt nghiêm nghị, đôi mắt nheo lại. "Không ngờ, những năm qua, ngươi cũng đã thăng tiến đến cảnh giới này, không kém Bản tọa là bao." La Hầu lạnh lùng mở miệng nói.

Y biết, thần ma như bọn họ, thực lực chân chính không thể nhìn bằng cảnh giới bề ngoài, chỉ sau khi giao thủ mới có thể biết thực lực đối phương rốt cuộc ở cảnh giới nào. "La Hầu, nếu Bần đạo đoán không sai, sự tăng trưởng của sát khí và sát cơ những năm qua, có liên quan đến ngươi phải không?" Hồng Quân đạo nhân nhìn y, trong mắt xẹt qua một đạo hàn quang. "Có lẽ vậy.

Nhưng sự tăng trưởng của sát khí và sát cơ cũng có lợi cho Bản tọa.

Dù không tăng trưởng, Bản tọa cũng sẽ khiến nó tăng trưởng." La Hầu nhếch môi, cười nói.

Nghe vậy, sắc mặt Hồng Quân đạo nhân lạnh xuống, trầm giọng nói: "La Hầu, hủy diệt chi đạo không sai, nhưng phương pháp của ngươi có phần lệch lạc.

Nếu quay về chính đạo, con đường chứng đạo của ngươi tự nhiên không gặp trở ngại." "Lệch lạc?

Quay về?" "Hồng Quân, đại đạo chi lộ là đạo của mỗi người.

Ngươi không có quyền can thiệp vào con đường đại đạo của Bản tọa.

Đi thế nào, chỉ có Bản tọa tự mình quyết định." "Chứng đạo, Bản tọa quyết phải làm!" La Hầu lạnh lùng hừ một tiếng, nói bằng giọng băng giá, bốn phía ma khí tuôn trào, ma uy hùng hồn. "Còn về việc, lần này Bản tọa đi về phía Đông, chủ yếu vẫn là đến tìm ngươi.

Gần đây Bản tọa có chút tinh tiến, muốn tìm ngươi ấn chứng một phen." La Hầu ngừng một chút, rồi tiếp tục nói.

Nghe vậy, trên khuôn mặt bình tĩnh của Hồng Quân đạo nhân hiện lên chút dao động.

Tuy nói với tính cách của La Hầu, việc y muốn ra tay với mình cũng là bình thường, nhưng điều quan trọng là, y đối với việc La Hầu tìm mình ấn chứng lần này, có một số yếu tố không chắc chắn.

Nếu những yếu tố này liên quan đến đại sự chứng đạo sau này, hoặc các tình huống khác, thì quả thật nên cẩn thận ứng phó.

Lại liên tưởng đến tình huống của Tây Phương đại lục, trong lòng Hồng Quân đạo nhân tức thì sinh cảnh giác.

La Hầu cười xong, hiển nhiên không để ý Hồng Quân đạo nhân nghĩ thế nào.

Tay y khẽ động, Thí Thần Thương đã xuất hiện trong tay.

Một thương đâm về phía Hồng Quân đạo nhân, sát phạt chi khí lạnh lẽo khủng bố tức thì tung hoành.

Nơi Thí Thần Thương đi qua, mọi thứ đều quy về hỗn độn.

Lúc này, uy thế khủng bố nhấn chìm Hồng Quân đạo nhân.Hồng Hoang, trong một dãy núi nào đó.

Trên Cửu Thiên, phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang.

Trong phạm vi hàng vạn dặm, đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc đều bị xáo trộn. "Xích!" Tiếng thương minh rõ ràng vang lên giữa thiên địa, sát phạt chi ý lạnh lẽo vọt thẳng lên trời, khuấy động cửu thiên phong vân, sát cơ khóa chặt Hồng Quân đạo nhân. "Hưu!" Trong một phần trăm triệu sát na, Hồng Quân đạo nhân phẩy tay, một đạo Hỗn Độn kiếm khí chém xuống về phía La Hầu.

Thấy vậy, mũi Thí Thần Thương của La Hầu xoay chuyển, tức thì nghênh đón đạo Hỗn Độn kiếm khí này, tức thì chọc rơi đạo Hỗn Độn kiếm khí đó, phát ra âm thanh kim qua giao minh, một luồng xung kích khủng bố quét ra.

Lúc này, Hồng Quân đạo nhân tay cầm tiên thiên chí bảo Bàn Cổ Phiên, công kích về phía La Hầu.

Trên Thiên Linh, đội một đóa Khánh Vân màu trắng, đây là một kiện linh bảo phòng ngự, Chư Thiên Khánh Vân, phẩm cấp là cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Còn về trong Khánh Vân chân chính, còn có Tạo Hóa Ngọc Điệp, tồn tại siêu việt tiên thiên chí bảo.

Y không hề phải lo lắng vấn đề phòng ngự.

La Hầu thấy Hồng Quân đạo nhân tay cầm Bàn Cổ Phiên công kích tới, cười lạnh một tiếng, Thí Thần Thương lại lần nữa đâm ra, tức thì giao chiến với y, xung kích khủng bố tức thì yên diệt hàng ức vạn dặm đất.

Nhật nguyệt tinh thần rơi rụng, chu thiên vô quang, hư không đều quy về hỗn độn, lại diễn biến địa thủy phong hỏa.

Trên đại địa nứt ra vực sâu hàng vạn trượng.

Hai người này không phải Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ bình thường.

Nhìn từ thực lực hiện tại, căn bản không thua kém cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn bình thường, lại thêm sức mạnh tiên thiên chí bảo, quả thật khủng bố dị thường.

Giao thủ của hai người lúc này đã không còn nhìn thấy thân ảnh, chỉ thấy hai đạo thần quang không ngừng va chạm.

Mỗi lần va chạm đều có không ít đại đạo pháp tắc tiêu tán, thiên địa quy tắc băng tháp, đại đạo pháp tắc của hai người không ngừng giao thủ.

Thí Thần Thương và Bàn Cổ Phiên không ngừng giao phong, kiếm ý khủng bố và sát phạt chi ý giao thoa vào nhau, sau đó lại bùng nổ ra xung kích khủng bố.

Nếu luận về linh bảo, La Hầu tự nhiên không sánh bằng Hồng Quân đạo nhân, bởi vì không ai biết Hồng Quân đạo nhân rốt cuộc có bao nhiêu tiên thiên linh bảo.

Chương 49

Ngay cả tiên thiên chí bảo, lúc này La Hầu đã thấy kiện thứ hai, cũng là lần thứ hai y thấy, chí bảo Thái Cực Đồ.

Thái Cực Đồ lúc này hóa thành một cây cầu vàng, nối liền quá khứ tương lai, khuấy động vận mệnh thời không, lúc này định trụ địa thủy phong hỏa, trấn áp về phía La Hầu. "Xích!" Khoảnh khắc tiếp theo, lại có chín đạo Hỗn Độn kiếm khí chém xuống, mọi thời không đều bị chém nát, pháp tắc và quy tắc dưới kiếm khí không ngừng băng tháp.

La Hầu sắc mặt ngưng trọng, vẫy tay, Thí Thần Thương nhập vào tay y, sau đó lại lần nữa đâm ra.

Trên Thiên Linh, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên tỏa ra thần quang chói lọi, bao trùm toàn thân y.

Dưới chân một đạo hắc mang hiện lên, sau đó hóa thành một viên bàn màu đen, nâng y lên, tiên thiên khí tức hùng hồn.

Linh bảo chí bảo trong tay La Hầu tuy không nhiều bằng Hồng Quân đạo nhân, nhưng mỗi kiện uy lực đều không nhỏ.

Lúc này, bạn sinh linh bảo Diệt Thế Đại Ma vừa xuất hiện, tức thì chấn động thiên địa, công kích về phía Hồng Quân đạo nhân, song phương lại lần nữa giao chiến.

Thực lực Hồng Quân đạo nhân và La Hầu ngang ngửa nhau.

Nếu không phải Hồng Quân đạo nhân có nhiều chí bảo hơn trong tay, có thể ẩn ẩn áp đảo La Hầu một phần, nếu không thì Hồng Quân đạo nhân căn bản không thể thắng La Hầu.

Còn về thủ đoạn áp đáy hòm của mỗi người, lúc này vẫn chưa đến lúc.

Thủ đoạn áp đáy hòm của Hồng Quân đạo nhân lúc này, chính là 'Tam Thi Chi Đạo' của mình, có thể khiến thiện ác thi tương trợ, tương đương với việc lấy ba đánh một.

Còn thủ đoạn áp đáy hòm của La Hầu lúc này, chính là Tru Tiên Kiếm Trận.

Song phương lúc này giao thủ mấy chục vạn lần, nhưng vẫn chưa phân ra thắng bại.

Hỗn Độn kiếm khí chém nát hoàn vũ, Thái Cực Đồ định trụ địa thủy phong hỏa, hà quang vạn thiên.

Lại có Hắc Liên tỏa sáng, hắc mang xông thẳng lên trời.

Sát phạt chi khí lạnh lẽo tung hoành, tử sắc quang mang chiếu rọi thiên địa.

Trận chiến giữa Hồng Quân đạo nhân và La Hầu này, có thể nói là đánh cho trời đất tối tăm, tinh thần rơi rụng, chu thiên vô quang, phá hủy vô số khu vực, giữa thiên địa, một mảnh hỗn độn. "Oanh long long!!!" Một loạt âm thanh sấm sét vang lên, giữa thiên địa bùng nổ ra xung kích khủng bố.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hồng Quân đạo nhân và La Hầu tách ra, cách nhau hàng vạn dặm mà đứng, sắc mặt đều nghiêm nghị. "Hồng Quân, thực lực của ngươi quả thật không làm Bản tọa thất vọng..." La Hầu thần sắc lạnh nhạt nhìn Hồng Quân đạo nhân, chậm rãi mở miệng nói. "La Hầu, hôm nay ngươi tìm Bần đạo, là vì muốn giao thủ một trận với Bần đạo sao?" Hồng Quân đạo nhân sắc mặt hơi lóe, trầm giọng nói.

Y luôn cảm thấy, chuyến đi này của La Hầu, không chỉ đơn giản là đến giao thủ một trận với mình, chắc chắn còn có nguyên nhân mà y không biết. "Tự nhiên không chỉ là đến giao thủ một trận với ngươi,

còn có Thái Thượng.

Hôm nay, Bản tọa là đến tìm các ngươi tính sổ..." Tay trái của La Hầu, không biết từ lúc nào đã nắm một thanh kiếm ba thước, mũi kiếm khẽ chuyển, chỉ thẳng vào vị trí Thái Thanh Cung, kiếm khí tung hoành, xé rách hư không.

Hồng Quân đạo nhân khẽ nhíu mày, lý do này y hiển nhiên không tin.

Nhưng La Hầu kiếm chỉ Thái Thanh Cung, cũng nhất định muốn tìm Thái Thượng.

Nơi này cách Thái Thanh Cung không quá triệu ức dặm, lúc này kiếm chỉ Thái Thượng, Hồng Quân đạo nhân tin rằng, Thái Thượng đã sớm biết chuyện này và chuyện La Hầu kiếm chỉ mình rồi.Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng sắc mặt hơi ngưng lại, nhìn về hướng La Hầu.

Đối với việc giao thủ giữa Hồng Quân đạo nhân và La Hầu, y đã sớm biết, và vẫn luôn quan sát.

Nhưng lúc này, La Hầu kiếm chỉ Thái Thanh Cung, nói là đến tìm Hồng Quân đạo nhân và y tính sổ.

Lý do như vậy, Thái Thượng hiển nhiên không tin.

Nếu trong đó không có tính toán của La Hầu, Thái Thượng sẽ không tin La Hầu đến phía Đông chỉ để giao thủ một trận với bọn họ.

Trong lòng suy nghĩ một lúc, Thái Thượng thản nhiên nói với Thanh Huyền đang ngồi dưới: "Ta có việc ra ngoài một chuyến, ngươi cứ ở đây tu hành cho tốt..." "Vâng Lão Gia!" Thanh Huyền đáp một tiếng xong, liền tiếp tục nhắm mắt.

Thái Thượng nhìn một cái xong, liền rời khỏi Thái Thanh Cung.

Y vẫy tay, khởi động đại trận bảo vệ Thái Thanh Cung, cũng là đại trận mới do Thái Thượng kết hợp khả năng khống chế trận pháp và trận pháp chi đạo của mình mà lập nên, Lưỡng Nghi Quy Nguyên Đại Trận.

Sau khi hoàn tất mọi việc này, Thái Thượng thân hình khẽ động, trong chớp mắt vượt qua ức triệu dặm đất, giáng lâm xuống giữa thiên địa nơi này. "La Hầu!" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn La Hầu, thản nhiên nói. "Thái Thượng, hơn hai trăm vạn năm qua, tiến triển của ngươi không lớn sao, lại vẫn còn chìm đắm ở trung kỳ..." La Hầu cẩn thận đánh giá Thái Thượng một lượt xong, lạnh lùng cười nói.

Nghe vậy, Thái Thượng không nói gì, chỉ bình tĩnh nhìn y.

Trong đôi mắt thanh triệt thấy đáy phản chiếu thiên địa, y đứng đó, hệt như thiên địa vậy.

Đôi mắt La Hầu khẽ lóe lên, nhưng tức khắc liền khôi phục bình thường.

Thái Thượng quả nhiên không làm y thất vọng, đối với việc nắm giữ đại đạo, vận dụng thiên địa quy tắc, lại thăng tiến không ít rồi.

Hồng Quân đạo nhân bên cạnh, trong đáy mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Sự lĩnh ngộ và nắm giữ của Thái Thượng, quả thật không thấp.

Trong lòng suy nghĩ một lúc, ánh mắt Hồng Quân đạo nhân cũng rơi xuống La Hầu.

Nhất thời, bầu không khí trong tràng trở nên có chút ngưng kết, ngay cả linh khí hỗn loạn cũng ngừng lưu động.

Tại một khu vực nào đó của Hồng Hoang, giữa vô tận hư không.

Thái Thượng, Hồng Quân Đạo nhân và La Hầu lăng không mà đứng.

Song phương đều mang thần sắc băng lãnh nhìn đối phương.

Thần sắc La Hầu ma khí dũng động, sau lưng y dường như diễn hóa ra một phương ma vực vô biên, nuốt chửng hết thảy vạn vật.

Trong thiên địa mà Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân ngự trị, càn khôn lồng lộng, thiên địa thanh minh, cùng với phương ma vực kia kính vị phân minh, chia thiên địa thành hai nửa.

Ầm!

Ầm!

Lúc này, tại chỗ tiếp xúc của hai phương thiên địa, không ngừng phát ra từng trận âm thanh nứt toác, ma khí và linh khí tương hỗ triệt tiêu.

Song phương tuy chưa chân chính động thủ, nhưng khí thế lúc này đã giao chiến cùng nhau.

Không thể không nói, khí thế của La Hầu cực kỳ khủng bố, ngay cả khi Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân liên thủ, cũng chỉ áp chế y được vài phần mà thôi.

Muốn thắng y về khí thế, quả thực là điều không mấy khả năng.

Chương 50

"La Hầu cử động lần này e rằng không đơn giản, Tiểu hữu cần cẩn trọng…" Hồng Quân Đạo nhân nhìn Thái Thượng một cái, thanh âm của y vang lên bên tai Thái Thượng.

"Tiền bối an tâm!" Thái Thượng khẽ mỉm cười, bình tĩnh đáp lại, ngữ khí không chút gợn sóng.

Trong Xích Hồng Khánh Vân của y, một đạo kim quang xán lạn thoáng hiện.

Hồng Quân Đạo nhân ánh mắt dừng lại trong Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng một thoáng, sau đó mới chậm rãi thu về, nhìn La Hầu, nói: "La Hầu, hôm nay bần đạo cùng Thái Thượng Tiểu hữu sẽ ở đây, ngươi có thủ đoạn gì, cứ thi triển ra đi!" "Hồng Quân, đã ngươi sốt ruột muốn thấy thủ đoạn của bản tọa đến vậy, vậy bản tọa sẽ thành toàn cho ngươi!" La Hầu nói xong, dừng một chút, nhìn về phương hướng Tây Phương Đại Lục, mở miệng nói: "Hồng Quân, ngươi có biết vì sao hai trăm vạn năm qua, biến hóa của Tây Phương, biến hóa của kiếp khí lại nhanh chóng đến vậy không?" Nói đoạn, ánh mắt La Hầu đặt lên Hồng Quân Đạo nhân và Thái Thượng, trong đôi mắt đen thẳm sâu hun hút, hàn quang càng lúc càng xán lạn, lạnh lẽo đến mức hư không kết băng: "Các ngươi rất nhanh, sẽ rõ…" Lời còn chưa dứt, thần sắc Hồng Quân Đạo nhân và Thái Thượng khẽ biến.

Trong khoảnh khắc này, một cỗ kiếm ý khủng bố đến cực điểm cùng kiếm khí lẫm liệt tung hoành mà xuất, sau đó liền thấy bốn đạo kiếm quang xẹt qua giữa thiên địa.

Thanh phong ba thước trong tay La Hầu đã biến mất, lúc này huyền lập ở phương vị phía Đông, hỗn độn kiếm khí chém rơi hoàn

vũ, kích xạ mà đến.

Uy lực của một đạo kiếm khí liền không yếu hơn uy lực của một kiện linh bảo tiên thiên thượng phẩm bình thường, quả thực khủng bố.

“Tru Tiên Tứ Kiếm!” Thái Thượng thần sắc trầm xuống, ngưng tiếng nói.

Thanh âm y tuy nhẹ, nhưng Hồng Quân Đạo nhân và La Hầu đều đã nghe thấy.

Trên mặt La Hầu thoáng hiện một tia dị sắc, nhưng ngay sau đó liền khôi phục như cũ.

Hồng Quân Đạo nhân nhìn thần sắc của Thái Thượng và La Hầu, trong lòng khẽ động, tức thì nghịch chuyển thời không, vận dụng trắc diễn chi lực, bắt đầu thôi toán.

Tru Tiên Tứ Kiếm, Tru Tiên Kiếm, Lục Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm.

“Chẳng đồng chẳng sắt chẳng phải gang, Từng tàng núi Tu Di dưới trướng.

Chẳng dùng Âm Dương điên đảo luyện, Há vô Thủy Hỏa tôi phong mang?

Tru Tiên lợi, Lục Tiên vong, Hãm Tiên tứ xứ khởi hồng quang.

Tuyệt Tiên biến hóa vô cùng diệu, Đại La Thần Tiên huyết nhuộm thường.” Những điều này, đều là tất cả những gì Hồng Quân Đạo nhân có thể diễn toán được lúc này.

Dù không thể biết toàn bộ, nhưng như vậy, Hồng Quân Đạo nhân đã hiểu được sự khủng bố của bốn thanh lợi kiếm đang treo ở bốn phương Đông Tây Nam Bắc này.

“Không ngờ, Thái Thượng Tiểu hữu lại biết Tru Tiên Tứ Kiếm sớm hơn cả bần đạo…” Hồng Quân Đạo nhân ẩn ý nhìn Thái Thượng một cái, thầm nói trong lòng.

Sau khi suy nghĩ, y liền không bận tâm những điều đó nữa.

La Hầu lúc này bày Tru Tiên Tứ Kiếm, hiển nhiên không đơn giản như vậy.

“Hồng Quân, ngươi chẳng phải muốn xem thủ đoạn của bản tọa sao?

Vậy hôm nay liền để ngươi thấy, đại trận mà bản tọa lĩnh ngộ trong hai trăm vạn năm qua!” La Hầu thần sắc băng lãnh nhìn Hồng Quân Đạo nhân và Thái Thượng, lạnh lùng nói.

Thái Thượng thần sắc ngưng trọng, nhưng lúc này Tru Tiên Tứ Kiếm đã treo lơ lửng trên bốn phương vị, sớm đã hóa thành kết giới.

Dù trận pháp chưa khởi, nhưng kết giới đã thành, muốn rời đi đã chẳng dễ dàng.

Thái Thượng tuy trước đó từng suy đoán La Hầu đã đoạt được Tru Tiên Tứ Kiếm, nhưng cũng không dám xác định, dẫu sao thiên cơ bất minh, cho dù có được, thì việc khống chế và lĩnh ngộ Tru Tiên Kiếm Trận vẫn còn một khoảng cách rất xa.

Nào ngờ, chỉ trong hai trăm vạn năm ngắn ngủi, La Hầu đã cơ bản làm được đến mức này.

Tuy nói lúc này uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận khi hình thành có thể chưa đạt đến trình độ hoàn thiện, nhưng trận này, vẫn không thể xem thường.

Chỉ trong hai trăm vạn năm La Hầu đã làm được như vậy, vậy nếu cho y ba trăm vạn năm nữa thì sao?

Năm trăm vạn năm?

Thậm chí là một ngàn vạn năm, Tru Tiên Kiếm Trận khi đó, sẽ có uy lực ra sao?

Đó mới là chân chính sát trận đi!

Thái Thượng lúc này nghĩ thầm trong lòng, ánh mắt lại chậm rãi quét qua Tru Tiên Kiếm Trận sắp thành hình này, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một phương vị phía trên kết giới trận pháp, trong mắt pháp tắc phù hiện, nhìn thấu vận mệnh thời không, vô tận thương khung.

Rất lâu sau, y mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Cũng chính lúc này, giữa thiên địa, vang lên thanh âm băng lãnh, không mang chút độ ấm tình cảm nào của La Hầu.

"Tru Tiên Kiếm Trận, khởi!" Lời còn chưa dứt, liền có một cỗ kiếm ý khủng bố trùng thiên mà khởi, khuấy động cửu thiên phong vân, nhật nguyệt tinh thần ảm đạm vô quang, hỗn độn kiếm khí hoành phi, chém rụng hư không, một cỗ lực lượng trận pháp khủng bố đang ngưng tụ.

Trong khoảnh khắc một phần ngàn giây, Tru Tiên Kiếm Trận đã thành hình, bao trùm vạn ức dặm hư không.

Thái Thượng, Hồng Quân Đạo nhân, La Hầu ba người đều ở trong trận pháp. … Đồng thời, Đông Phương Đại Lục, trên núi Đông Côn.

Thông Thiên đột nhiên mở bừng hai mắt, nhìn về một nơi nào đó ở Trung Ương Đại Lục, trên mặt thoáng hiện một tia kinh hãi: "Lực lượng trận pháp khủng bố quá, kiếm ý khủng bố quá, tồn tại như vậy, lại là vị thần ma nào?" "Ta ở đó, cảm ứng được khí tức của Đại ca và vị Hồng Quân Tiền bối kia…" Đột nhiên, Nguyên Thủy chậm rãi mở miệng nói, thần sắc nghiêm túc.

Nghe vậy, Thông Thiên thần sắc khẽ biến: "Trận pháp và kiếm ý

khủng bố như vậy, Đại ca và Tiền bối đang giao thủ với tồn tại nào?

Lại có ai có thể địch nổi liên thủ của bọn họ?

Là Tam Tộc sao?" Nói đoạn, y khẽ nhắm hai mắt, trong Khánh Vân của y, một thanh tiểu kiếm một thước tỏa ra từng trận kiếm quang, một cỗ kiếm ý lực áp thiên địa tràn ra.

Thông Thiên thuận theo cỗ kiếm ý này của Trung Ương Đại Lục, bắt đầu thám thính.

"Là La Hầu!" Bỗng nhiên, Thông Thiên mở bừng hai mắt, ngưng tiếng nói.

"La Hầu có khi nào lại có trận pháp và kiếm ý khủng bố như vậy…" Nguyên Thủy trầm giọng nói.

Bọn họ từng giao thủ với La Hầu, nhưng chưa bao giờ biết y còn lĩnh ngộ về trận pháp và kiếm ý, nhưng lúc này, lại cực kỳ khủng bố.

"Chắc là, lần này y có cơ duyên rồi…" Y nhìn Nguyên Thủy, mở miệng nói: "Nhị ca, huynh nói Đại ca lần này có gặp nguy hiểm không?" "Có Hồng Quân Tiền bối ở đó, Đại ca lại dám trực diện La Hầu, chắc là đã có đối sách.

Chúng ta cứ xem trước đã…" Nguyên Thủy nghĩ thầm một lúc, rồi mở miệng nói.

Nghe vậy, Thông Thiên gật đầu, ánh mắt chuyển sang Trung Ương Đại Lục.

Lúc này, không chỉ Nguyên Thủy và Thông Thiên đang chú ý, mà ba vị Tộc trưởng của Tam Tộc cũng đang quan tâm tình hình ở đây.

Còn có Dương Mi ở một thời không không biết đâu đó, lúc này cũng đang nhìn về nơi này, quan tâm diễn biến của sự việc. … Trung Ương Đại Lục, trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Thái Thượng thần sắc ngưng trọng quan sát Tru Tiên Kiếm Trận.

Lúc này dù chưa thôi động, nhưng hỗn độn kiếm khí lẫm liệt khủng bố đã kích xạ tới, chém rụng xuống hàng rào phòng ngự của y, phát ra từng trận âm thanh kim qua giao minh.

Ngoài ra, còn có sát cơ vô tận dũng hiện, khóa chặt bọn họ, lực lượng trận pháp cuốn tới.

"Tru Tiên Kiếm Trận lúc này tuy uy lực khủng bố, nhưng hiển nhiên trình độ khống chế của La Hầu còn chưa đủ, chắc là vừa mới luyện hóa lĩnh ngộ mà thôi, nếu không thì uy lực đã không chỉ như vậy…" Thái Thượng thầm nói một tiếng trong lòng.

Sau khi quan sát một phen, y phát hiện thời gian Tru Tiên Kiếm Trận nằm trong tay La Hầu hẳn không lâu, phần lớn thời gian y đều trong quá trình luyện hóa, nên trình độ khống chế còn chưa quá cao.

Như vậy, tỷ lệ phá trận, lại sẽ tăng lên không ít.

Chương 51

Mà một bên, Hồng Quân Đạo nhân thần sắc có chút ngưng trọng.

Trên thiên linh, Chư Thiên Khánh Vân tỏa ra từng trận bạch quang, chống đỡ hỗn độn kiếm khí chém xuống bên ngoài.

Ánh mắt y lại quét qua bốn thanh lợi kiếm treo ở bốn phương, cuối cùng dừng lại trên người La Hầu.

"Ngươi muốn dùng chúng ta để thử trận cho ngươi?" Trên mặt Hồng Quân Đạo nhân một vệt âm vân thoáng hiện.

"Đúng mà cũng không phải.

Nhưng lúc này Tru Tiên Kiếm Trận đã thành, rối rắm điểm này đã vô nghĩa rồi, Hồng Quân, Thái Thượng, các ngươi vẫn nên suy nghĩ xem, làm sao đối phó trận này của bản tọa đi!" La Hầu nhìn bọn họ, lạnh lùng mở miệng nói.

Lời vừa dứt, y kết ấn trong tay, sau đó đánh vào trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Ầm!

Trong không gian trận pháp, truyền đến một tiếng vang nhẹ, sau đó liền thấy kiếm quang lóe lên trên bốn thanh lợi kiếm, kích động quá khứ tương lai, kiếm khí chém rụng thiên địa thương khung.

Xẹt!

Từng trận âm thanh kiếm minh vang lên, khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy vô số kiếm khí kích xạ mà ra, trong hư không hóa thành vạn ngàn thần kiếm, mỗi một thanh đều có uy lực của một đòn toàn lực của linh bảo tiên thiên thượng phẩm, quả thực không tầm thường.

Oanh!

Cũng đúng lúc này, trong Tru Tiên Kiếm Trận hồng mang chợt hiện, sau đó liền có vô số sát cơ cuốn ra, che lấp thiên địa vạn vật, lao về phía Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân.

Chỗ đi qua, hư không băng tháp.

Đối mặt với kiếm khí và sát cơ, ngay cả Hồng Quân Đạo nhân, thần sắc cũng ngưng trọng dị thường.

"Trận này phi phàm, Tiểu hữu cẩn thận…" Hồng Quân Đạo nhân nhắc nhở một câu.

Thái Thượng gật đầu, không nói gì.

Y lật tay một cái, một thanh thước màu xanh hiện ra, càn khôn thanh quang phù hiện, phân chia âm dương, diễn hóa ngũ hành, yên diệt hỗn độn kiếm khí và sát cơ trước mắt.

Cũng lúc Thái Thượng xuất thủ, Hồng Quân Đạo nhân cũng xuất thủ.

Bàn Cổ Phiên xuất ra, cũng là hỗn độn kiếm khí kích xạ, nghênh chiến hỗn độn kiếm khí.

Song phương va chạm phát ra từng trận xung kích, yên diệt sát cơ.

"Hưu!" Cũng lúc này, một đạo hắc mang xung kích tới, chính là Thí Thần Thương.

La Hầu đã xuất thủ.

Hồng Quân Đạo nhân trong tay một đạo kim quang phù hiện, chặn lại đòn này của La Hầu.

Thái Cực Đồ xuất ra, định trụ địa thủy phong hỏa, hà quang vạn thiên, vạn pháp bất xâm, từng trận xung kích lực tung hoành mà xuất, yên diệt vô số kiếm khí và sát cơ.

“Hồng Quân, vô dụng thôi, chỉ dựa vào các ngươi, không thể phá trận…” La Hầu Thí Thần Thương không ngừng đâm ra, phá vỡ hết thảy, tấn công Hồng Quân Đạo nhân.

Nghe vậy, Hồng Quân Đạo nhân thần sắc hơi ngưng, nhưng lại không mở miệng.

“Tiền bối, Tru Tiên Kiếm Trận phi phàm, phi bốn vị tồn tại đồng đẳng cấp không thể phá.

Kế tiếp, e rằng cần người thi triển thủ đoạn…” Thái Thượng đột nhiên mở lời.

La Hầu thần sắc lạnh đi, nhìn Thái Thượng, dường như muốn nhìn thấu y.

Vì sao Thái Thượng lại biết những điều này, ngay cả Hồng Quân cũng không thể tính ra, y vậy mà lại biết, điều này làm sao có thể khiến y không kinh ngạc.

Hồng Quân Đạo nhân đối diện ánh mắt của Thái Thượng, chỉ thấy trong đôi mắt thanh triệt của y, đại đạo pháp tắc, ánh mắt u u, khó lường khó dò.

Điều y lúc này quan tâm, lại không phải là lời Thái Thượng nói về việc cần bốn vị tồn tại đồng đẳng cấp mới phá được trận này, y quan tâm, là thủ đoạn mà Thái Thượng nhắc đến, dường như y biết mình vẫn còn thủ đoạn, hơn nữa, lại vừa vặn có thể đối phó trận này.

Trong vài tức ngắn ngủi, ý niệm trong lòng Hồng Quân Đạo nhân chuyển động ngàn lần.

Y không nhìn thấu Thái Thượng, có lẽ, y suy đoán tồn tại như mình, vẫn còn lưu lại thủ đoạn đi, dù sao thần ma Hồng Hoang, đa số đều có không ít thủ đoạn trong tay, có một số thủ đoạn cường đại, đều phải đến thời khắc cuối cùng mới xuất thủ.

“Đã Tiểu hữu nói như vậy, vậy bần đạo liền không giấu giếm nữa…” Hồng Quân Đạo nhân đạm đạm mở lời, ấn ký giữa mi tâm tỏa ra huyền quang xán lạn, trong Khánh Vân tử quang giao chức phù hiện, diễn hóa vô tận huyền diệu.

“Hưu!” Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy từ ấn ký giữa mi tâm Hồng Quân Đạo nhân, phóng ra hai đạo thần quang, sau đó hóa thành hai đạo thân ảnh, dáng vẻ giống hệt Hồng Quân Đạo nhân, chỉ là một người mặc y phục đen, một người mặc y phục trắng mà thôi, còn bản thân Hồng Quân Đạo nhân, thì mặc y phục xám.

La Hầu thấy vậy, thần sắc trầm xuống, Hồng Quân Đạo nhân vậy mà còn có thủ đoạn như thế này, điều này thì y chưa từng dự liệu đến, đây có tính là phân thân không?

Nhưng lại không giống, vì trong cảm tri của y, đây là những cá thể độc lập, không phải phân thân.

Thực lực hai người bọn họ tuy chỉ là Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, nhưng một người tay cầm Bàn Cổ Phiên, một người tay cầm Thái Cực Đồ, đã có thể nói là đồng đẳng cấp rồi.

Nếu thêm Thái Thượng, quả thực coi như bốn vị cao thủ đồng đẳng cấp rồi.

“Tiền bối thủ đoạn thật hay!” Thái Thượng trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, tán thưởng.

Nghe vậy, Hồng Quân Đạo nhân nhìn y một cái, không mở miệng.

“Hồng Quân, ngươi còn có thủ đoạn như vậy, bản tọa đã tính sai rồi, nhưng ngươi có quên không, tuy ngươi có bốn vị đồng đẳng cấp, nhưng ngươi lại bỏ sót bản tọa, có bản tọa ở đây, ngăn cản ngươi, ba người các ngươi, làm sao phá trận?” La Hầu sau một thoáng kinh hãi, thần sắc khôi phục như cũ, lạnh lùng mở miệng nói.

Nghe vậy, Hồng Quân Đạo nhân hai mắt khẽ híp lại.

Quả thật như La Hầu nói, ba vị đồng đẳng cấp, quả thực khó có thể phá Tru Tiên Kiếm Trận cần bốn vị đồng đẳng cấp mới phá được này, muốn rời khỏi trận này quả thực không dễ dàng.

"Nhất Khí Tam Thanh thế càng kỳ, trong hồ diệu pháp quán Tu Di!" Ngay lúc đó, trong Tru Tiên Kiếm Trận, thanh âm đạm nhiên của Thái Thượng vang lên.

Trong khoảnh khắc thanh âm vang lên, một cỗ thái thanh chi ý nồng đậm huyền diệu tràn ra, thanh mang che lấp kiếm quang của Tru Tiên Kiếm Trận, yên diệt kiếm khí và sát cơ tiếp cận y, khí tức hạo hãn.

"Ong!" Ấn ký thái thanh giữa mi tâm chợt lóe, trong Khánh Vân, một đóa xích hồng liên hoa chậm rãi thăng lên, trên đó đoan tọa một đạo thân ảnh, chính là Thái Thanh Đạo nhân.

Lúc này y chậm rãi mở hai mắt, sau đó đứng dậy, một bước đạp ra, đã tới trước mặt Thái Thượng, hóa thành kích thước giống y.

Thái Thanh Đạo nhân vừa xuất hiện, liền chấp chưởng Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Xích và Càn Khôn Đồ.

Còn Thái Thượng, thì đầu treo Huyền Hoàng Bảo Tháp, trấn áp hết thảy, vạn pháp bất xâm, đứng ở thế bất bại, tay cầm Khổ Trúc tiên thiên linh bảo cực phẩm.

La Hầu thấy vậy, thần sắc lại lần nữa trầm xuống.

Y biết ý đồ của Thái Thượng.

Thái Thanh Đạo nhân lúc này tuy chỉ có thực lực Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng chấp chưởng một kiện chí bảo, hai kiện linh bảo, đủ sức khiến y cứng rắn chống đỡ một phương vị kiếm khuyết.

Đến lúc đó, đợi y và Hồng Quân Đạo nhân trọng thương chính mình, trận này không phá cũng phải phá rồi.

"Thủ đoạn tốt thật, bản tọa lại tính sai rồi…" La Hầu mỉm cười nói, nhưng lại không nhìn ra chút nào dáng vẻ tính sai, ngược lại còn như nắm chắc phần thắng.

Y kết ấn trong tay, toàn lực thôi động trận pháp, công kích Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân cùng những người khác.

Chương 52

Sau đó Thí Thần Thương mũi thương xoay chuyển, đâm về phía Hồng Quân Đạo nhân và Thái Thượng.

Song phương tức thì giao thủ, xung kích với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường không ngừng cuốn ra, trận pháp chấn động không ngừng. … Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Thái Thượng đầu treo Huyền Hoàng Bảo Tháp, vạn pháp bất xâm, tất cả ma khí và pháp tắc hủy diệt đều bị ngăn cản.

Thêm vào Khổ Trúc tẩy sạch hết thảy bất tịnh, lúc này không ngừng vạch xuống, khiến công kích của La Hầu có chút trì trệ không tiến.

Ngay cả Thí Thần Thương, cũng khó mà phá vỡ kim quang của Huyền Hoàng Bảo Tháp, thậm chí trong kim quang, lực lượng sát phạt không ngừng suy yếu, sát khí không ngừng yên diệt, căn bản chính là khắc tinh của Thí Thần Thương.

Sắc mặt La Hầu âm trầm như nước.

Không ngờ, bảo tháp này của Thái Thượng lại khủng bố đến vậy, hoàn toàn chính là khắc chế bảo vật của y, vô luận là ma khí, pháp tắc hay chí bảo, đều khó mà phá vỡ phòng ngự của y.

Còn về Khổ Trúc, y lúc này cũng khá vướng tay, bảo vật này năng lực đặc thù, buộc y không thể không sử dụng Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên không ngừng phòng hộ bản thân, đại ma diệt thế ứng đối Thái Thượng.

Còn về Hồng Quân Đạo nhân, lúc này uy lực của Tạo Hóa Ngọc Điệp cũng không thể xem thường.

La Hầu Thí Thần Thương không ngừng công kích, hắc mang và tử mang không ngừng giao chức cùng nhau, không ngừng xung kích, giữa thiên địa một mảnh hỗn độn.

La Hầu lúc này lấy một địch hai, tuy bị áp chế, nhưng dấu hiệu thất bại chưa lộ, thực lực không thể không nói là cường hãn.

Tốc độ giao thủ của ba người bọn họ lúc này đã nhanh đến cực điểm, ngay cả thần thức cũng không theo kịp, chỉ thấy ba đạo quang mang trong hư không không ngừng va chạm, thanh mang, tử mang và hắc mang không ngừng va chạm.

Mỗi lần va chạm, đều có vô tận đại đạo pháp tắc băng tháp, thiên địa quy tắc tiêu tán trong đó.

Dần dần, La Hầu bị áp chế càng lúc càng nghiêm trọng, dấu hiệu thất bại dần lộ ra, không phải là dựa vào thực lực khủng bố của bản thân, mà chỉ là đang gắng gượng chống đỡ liên thủ của hai người mà thôi.

Chỉ cần không lâu nữa, y nhất định sẽ bại dưới liên thủ của Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân.

Thái Thượng sớm đã thông qua trao đổi với Hồng Quân Đạo nhân, dồn La Hầu vào trong Tru Tiên Kiếm Khuyết.

Lực lượng xung kích giao thủ của ba người lúc này, không ngừng tác động vào bên trong Tru Tiên Kiếm Khuyết, trực tiếp đánh cho trên vách trận pháp của Tru Tiên Kiếm Khuyết xuất hiện từng vết nứt nhỏ.

Tru Tiên Kiếm Trận lúc này không ngừng rung chuyển, dường như khoảnh khắc tiếp theo liền sẽ vỡ nát.

Còn ở ba phương vị khác, trong Lục Tiên Kiếm Khuyết, Hãm Tiên Kiếm Khuyết và Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, thiện ác thi của Hồng Quân Đạo nhân cùng Thái Thanh Đạo nhân lúc này, cũng đều có thành

tựu không nhỏ, đặc biệt là thiện ác thi của Hồng Quân Đạo nhân.

Thái Thanh Đạo nhân tuy thực lực yếu hơn thiện ác thi của Hồng Quân Đạo nhân, nhưng y tay cầm tiên thiên chí bảo Càn Khôn Đỉnh.

Kiện chí bảo này dù chỉ là đập xuống, uy lực cũng không kém gì việc phá hoại của chí bảo và thực lực bản thân của thiện ác thi của Hồng Quân Đạo nhân.

Huống chi, Thái Thanh Đạo nhân trong tay còn có Càn Khôn Xích linh bảo tiên thiên thượng phẩm.

Chí bảo lại thêm linh bảo, uy lực có thể tưởng tượng được.

Dù Thái Thanh Đạo nhân lúc này thực lực yếu hơn, nhưng vẫn có thành tựu không nhỏ, trong Hãm Tiên Kiếm Khuyết, bị Càn Khôn Đỉnh đập ra từng vết nứt nhỏ.

Còn trong Lục Tiên Kiếm Khuyết và Tuyệt Tiên Kiếm Khuyết, cũng là tình huống tương tự, lúc này xuất hiện từng vết nứt nhỏ.

Chỉ cần thời gian lâu hơn một chút, bọn họ đều có thể phá vỡ một không gian.

Chỉ cần bốn phương vị đồng thời phá vỡ, Tru Tiên Kiếm Trận, coi như đã bị phá.

La Hầu lúc này nào có thể không biết tình hình của Tru Tiên Kiếm Trận, nhưng y lúc này cũng không có cách nào.

Uy lực kiếm trận mà y có thể khống chế chỉ có vậy, thêm vào việc lúc này bị Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân liên thủ áp chế, cũng khó mà thao túng trận pháp.

"Oanh!" La Hầu bị Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân liên thủ đánh bay, nghiền nát vô số hư không, trọng quy hỗn độn chi địa, tái diễn địa thủy phong hỏa.

La Hầu nhìn thoáng qua Tru Tiên Kiếm Khuyết lúc này đã phá vỡ một không gian, thần sắc có chút âm trầm.

Y chắn trước không gian bị phá vỡ này, lạnh lùng nhìn Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân.

"Không thể không nói, thủ đoạn của các ngươi, đều vượt ngoài dự liệu của bản tọa, nhưng…" Lời La Hầu còn chưa dứt, liền đã biến mất tại chỗ cũ, sau đó giữa thiên địa lại lần nữa vang lên thanh âm của y.

"Hãm Tiên Lục Thần, Tru Tiên trận biến, bạo!" "Không hay rồi!" Trong khoảnh khắc La Hầu biến mất, Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân liền cảm thấy nguy cơ sinh ra, lại nghe được thanh âm của La Hầu, nào có thể không biết ý đồ của y.

Bọn họ vung tay, sau đó liền thấy Thái Thanh Đạo nhân, thiện ác thi bay vút đến, nhập vào giữa mi tâm của đối phương, sau đó thao túng pháp bảo mạnh nhất.

Huyền Hoàng Bảo Tháp, Càn Khôn Đỉnh, Càn Khôn Đồ, thêm vào pháp lực phòng ngự bản thân, Thái Thượng lúc này đã đạt đến một trình độ phòng ngự khủng bố.

Còn Hồng Quân Đạo nhân, lúc này cũng không kém, Tạo Hóa Ngọc Điệp, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, Chư Thiên Khánh Vân cùng các chí bảo linh bảo khác, lực phòng ngự tương tự khủng bố.

Trong khoảnh khắc một phần ức giây, chỉ thấy trong Tru Tiên Kiếm Trận, bốn đạo kiếm quang sáng rực lóe lên, sau đó Tru Tiên Tứ Kiếm liền bay ngược về trong tay La Hầu, sau đó toàn bộ uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, đều bị La Hầu dẫn bạo.

"Ong!" Một điểm hàn mang phù hiện, tức thì quang mang bao trùm thế gian!

Khoảnh khắc này, không có quá nhiều âm thanh, vì tất cả đều bị yên diệt trong đó.

Tuy nói Tru Tiên Tứ Kiếm đã về tay La Hầu, nhưng uy lực của lực lượng trận pháp còn lại khi dẫn bạo, không phải là trình độ một thần ma Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ tự bạo có thể sánh được.

Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân khoảng cách gần nhất, tự nhiên là chịu trận đầu tiên, nhưng lực lượng phòng ngự của hai người cường hãn có thể tưởng tượng được.

Lúc này tuy khí huyết sôi trào, nhưng thương thế cũng không lớn, đều là bị lực phản chấn làm thương mà thôi. … Không biết đã qua bao lâu, tất cả khói bụi tiêu tán, linh khí dần dần bình ổn, đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc dần dần trở nên bình tĩnh, lúc này mới chậm rãi lộ ra thân ảnh của Thái Thượng, Hồng Quân Đạo nhân và La Hầu.

Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân thần sắc nghiêm túc nhìn La Hầu.

Thương thế của y so với bản thân bọn họ, còn nghiêm trọng hơn vài phần.

Dẫu sao y đã phải đối chọi với liên thủ của y và Thái Thượng, có thể như vậy, đã chứng minh thực lực khủng bố của y rồi.

La Hầu khẽ lau vết máu ở khóe miệng, nhìn về phương hướng Hồng Hoang, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt.

“Ầm ầm ầm!!!” Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ cảm thấy cả Hồng Hoang chấn động, đại địa không ngừng rung chuyển.

Nhật nguyệt điên đảo, tinh thần thác loạn, phong vân biến sắc, chu thiên vô quan.

Khoảnh khắc này, Hồng Hoang dường như phát sinh đại kiếp nạn trọng đại, vô số sinh linh kinh hoàng.

Mà không bao lâu sau, liền thấy sát khí và sát cơ trong Hồng Hoang tức thì bạo động, nồng đậm gấp mười lần so với trước đó.

Khoảnh khắc này, kiếp khí, sát khí và sát cơ đủ sức ảnh hưởng đến sinh linh trong Hồng Hoang.

"Lượng kiếp lại lần nữa bị đẩy sớm…" "Là kết quả của việc La Hầu vừa rồi dẫn bạo, hóa ra, đây mới là mục tiêu của La Hầu…" Thái Thượng hai mắt hơi lóe, ngưng tiếng nói.

"Lượng kiếp lại lần nữa đẩy sớm, tỷ lệ bản tọa thành đạo, lại tăng thêm vài phần rồi…" La Hầu tươi cười nhìn Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân, chậm rãi nói.

Y lần này đến Đông Phương, ý định đẩy sớm lượng kiếp là thật, tìm Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân thử trận cũng là thật.

Tất cả những điều này, lúc này đều đã thành công.

Chương 53

"Ha ha ha, Thái Thượng, Hồng Quân, vở kịch hay, sắp bắt đầu rồi…" Lời còn chưa dứt, liền mất đi thân ảnh La Hầu, không biết đã đi đâu. … Trung Ương Đại Lục, trong một khu vực đổ nát nào đó.

Thái Thượng thần sắc hơi ngưng, nhìn sát khí và sát cơ tung hoành trong Hồng Hoang, kiếp khí nồng đậm đã bao trùm Hồng Hoang đại địa.

Lượng kiếp trước đó có thể còn cần vài ức năm thậm chí lâu hơn nữa mới đến.

Nhưng hiện tại, sau khi lại lần nữa bị La Hầu đẩy sớm, không biết là vài trăm vạn năm, hay vài ngàn vạn năm, hay một ức năm nữa.

Nhưng dù sao đi nữa, lúc này lượng kiếp đã bị La Hầu đẩy sớm, Thái Thượng cũng không thể không chuẩn bị thêm một số điều, dẫu sao lượng kiếp không đơn giản, nếu muốn lẩn tránh trong đó, thực lực vẫn là điều kiện tiên quyết.

Y lúc này cách cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ còn không xa, y vẫn có hy vọng có thể triệt để đề thăng tu vi của mình khi lượng kiếp chân chính đến.

Còn về lượng kiếp kế tiếp, và việc muốn lẩn tránh, thì phải xem tình hình sau này rồi tính.

Thái Thượng nghĩ thầm một lúc, nhìn Hồng Quân Đạo nhân, mở miệng hỏi: "Lượng kiếp đã bị La Hầu triệt để đẩy sớm, tuy rằng vẫn sẽ có một đoạn thời gian bình tĩnh, nhưng chắc là cũng không lâu nữa.

Không biết Tiền bối có tính toán gì…" Nghe vậy, Hồng Quân Đạo nhân nhìn Thái Thượng, chậm rãi nói: "Bần đạo tự biết kể từ khi

tranh đạo với La Hầu, song phương liền giao thủ không ngừng.

Lượng kiếp lần này, có lẽ chính là lúc kết thúc…" "Dưới lượng kiếp, Tiểu hữu vẫn cần cẩn thận.

Còn về bần đạo, vẫn cần làm một số chuẩn bị…" Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, không nói thêm gì.

Hồng Quân Đạo nhân nghĩ thầm một lúc, nói với Thái Thượng: "Lúc này thời cơ không tầm thường, bần đạo liền không nán lại nữa, cáo từ!" "Tiền bối đi thong thả!" Thái Thượng gật đầu xong, chắp tay nói.

Lời còn chưa dứt, Hồng Quân Đạo nhân liền đã mất đi thân ảnh, không biết đã đi đến nơi nào.

Thái Thượng nhìn thoáng qua, sau đó quay người hướng về Thái Thanh Cung.

Vô luận là thực lực bản thân, hay việc tu luyện thần thông "Nhất Khí Hóa Tam Thanh", Thái Thượng lúc này đều nên tranh thủ thời gian.

Dẫu sao thời cơ kế tiếp, sẽ không còn bình tĩnh nữa. … Đông Hải, trong Long Tộc Hành Cung.

"Tộc trưởng, lượng kiếp đẩy sớm giáng lâm, Long Tộc chúng ta, có cần phải chuẩn bị sắp xếp trước không?" Chúc Long thần sắc nghiêm túc, nhìn Long Vương trên ghế chủ vị, ngưng tiếng hỏi.

Nghe vậy, Long Vương trầm ngâm không nói.

Sau khi nhìn thấy thực lực của Thái Thượng, Hồng Quân Đạo nhân và La Hầu, Long Vương cảm thấy, có nên hoãn lại kế hoạch một đoạn thời gian nữa không.

Dù sao, cách thời điểm lượng kiếp chân chính giáng lâm, vẫn còn

một đoạn thời gian.

"Chúc Long, lần giao thủ này của bọn họ, ngươi thấy sao?" Rất lâu sau, Long Vương nhìn Chúc Long, chậm rãi mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Chúc Long thần sắc khẽ biến, tức thì mở miệng nói: "Tộc trưởng, thực lực của ba vị này ngay cả so với người, đều không kém bao nhiêu.

Còn về trận chiến lần này, càng là cái thế cổ kim, ngay cả trận chiến với Thần Nghịch ngày trước, cũng không đến trình độ như vậy…" "Còn về trận pháp kia, cũng cực kỳ khủng bố, trừ phi là tồn tại như người, nếu không thì, khó có thể sống sót thoát ra khỏi đó, cũng khó có thể chống đỡ lực lượng công kích trong đó…" "Một trận chiến dẫn động lượng kiếp giáng lâm sớm, ba vị này, không thể xem thường…" Chúc Long phân tích rất đúng trọng tâm.

Long Vương gật đầu, nói: "Quả thực như vậy, tuy bản tọa là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, nhưng Hồng Quân và La Hầu so với bản tọa, thực lực chỉ cao chứ không thấp.

Còn về Thái Thượng, thực lực của y không hề đơn giản như vẻ bề ngoài…" "Muốn xưng bá Hồng Hoang, những thần ma này, chính là một trở ngại khác của chúng ta.

Muốn giải quyết, chỉ có cách tiếp tục đề thăng thực lực bản thân…" "Hiện tại lượng kiếp đã bị triệt để đẩy sớm, tiếp theo sẽ có một đoạn thời kỳ bình tĩnh.

Trong khoảng thời gian này, Long Tộc hãy hảo hảo đề thăng thực lực đi, đợi đến khi lượng kiếp triệt để giáng lâm, mới có thể đạt đến trình độ mà chúng ta mong muốn… "Chúc Long đã hiểu…" Chúc Long gật đầu, đáp lại.

"Sự phát triển của Long Tộc, liền giao cho ngươi rồi.

Còn về các chủng tộc dưới quyền, ngươi cần quản lý kỹ lưỡng một phen, đừng quá sớm dẫn chiến hỏa đến Long Tộc…" Long Vương nghĩ thầm một lúc, rồi bổ sung một câu.

"Ta đã hiểu!" Chúc Long ứng một tiếng xong, chắp tay về phía Long Vương, sau đó liền lui xuống.

"Con đường xưng bá, quả thực không dễ dàng.

Xem ra, lượng kiếp lần này cũng sẽ trở nên không tầm thường.

Bản tọa cũng đã đến lúc, chuẩn bị một số hậu thủ rồi…" Sau khi Chúc Long lui xuống, Long Vương nhìn về phía Hồng Hoang, trầm giọng nói.

Lượng kiếp dù sao cũng là lượng kiếp, hung hiểm khó lường, chuẩn bị thêm một số điều, vẫn là cần thiết, tất cả, đều là vì Long Tộc.

Nghĩ thầm một lúc, Long Vương rời khỏi đại điện, tiếp tục bế quan. … Bất Tử Hỏa Sơn, trong Phượng Thiên Điện.

"Tộc trưởng, bên Long Tộc, đã triệt thoái đội ngũ ở Trung Ương Đại Lục, Long Tộc lại quay về Tứ Hải rồi.

Chắc là, sẽ tiếp tục nghỉ ngơi dưỡng sức, đề thăng thực lực bản thân…" Đại trưởng lão Phượng Tộc chắp tay về phía Tổ Phượng, mở miệng nói.

Nghe vậy, Tổ Phượng nhíu mày, mở miệng nói: "Tình huống lần này đặc thù, thần ma như vậy, thực lực như vậy, Long Tộc hành động lần này cũng là bình thường.

Lượng kiếp đã bị đẩy sớm, Phượng Tộc muốn đạt được mục đích trong lượng kiếp, cũng cần đề thăng thực lực bản thân…" "Đại trưởng lão, ngươi truyền lệnh xuống, để đội ngũ Phượng Tộc ở Hồng Hoang quay về, Phượng Tộc kể từ ngày này nghỉ ngơi dưỡng sức,

toàn lực đề thăng thực lực bản thân.

Còn về bản tọa, thì sẽ xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên mãn.

Chỉ có như vậy, Phượng Tộc mới có khả năng đạt đến kế hoạch của chúng ta…" "Tộc trưởng an tâm, ta biết phải làm gì rồi…" Đại trưởng lão gật đầu.

Tổ Phượng khẽ gật đầu, nói: "Còn về các chủng tộc dưới quyền, chỉ cần không gây ra chiến hỏa quy mô lớn, không liên lụy đến Phượng Tộc chúng ta thì tốt.

Những việc khác, ngươi cứ tự mình nắm bắt…" "Ta đã hiểu!" Tổ Phượng phất tay, Đại trưởng lão liền lui xuống.

"Xem ra, bản tọa cũng đã đến lúc làm một số chuẩn bị rồi…" Tổ Phượng mi mục hàm sát, ngưng tiếng nói.

Lời vừa dứt, liền mất đi thân ảnh của y. … Bắc Phương Đại Lục, Kỳ Lân Nhất Tộc Tổ Địa.

Trên đại điện.

Đại trưởng lão, để đội ngũ ở Hồng Hoang quay về trước, kể từ ngày này liền nghỉ ngơi dưỡng sức trước, cố gắng hết sức đề thăng thực lực bản thân.

Đợi đến khi lượng kiếp triệt để giáng lâm, cũng có thể tăng thêm một chút tỷ lệ thành công…" Thủy Kỳ Lân mở miệng nói.

"Tộc trưởng an tâm, ta biết phải làm gì rồi…" Đại trưởng lão gật đầu.

"Bên Long Tộc và Phượng Tộc thì sao?" Thủy Kỳ Lân hỏi.

"Sau khi chứng kiến trận này và cuộc chiến này, thêm vào lượng kiếp, Long Tộc và Phượng Tộc cũng có cùng suy nghĩ với chúng ta.

Lúc này các tộc nhân phái ra ngoài đã quay về, còn về tổng bộ của họ, thì không có tin tức, chắc là đã bắt đầu nghỉ ngơi dưỡng sức, đề thăng thực lực bản thân rồi…" Đại trưởng lão đem tin tức từ bên ngoài, tóm tắt nói cho Thủy Kỳ Lân biết.

Thủy Kỳ Lân gật đầu, nói: "Trận chiến này ảnh hưởng khá lớn.

Chúng ta muốn thành công, thì chỉ có thực lực càng mạnh mẽ hơn, mới có thể thành công trong lượng kiếp, mới có thể đạt được mục đích của mình…" "Những việc sau này, ngươi hãy xuống dưới sắp xếp tốt đi, bản tọa cần bế quan xung kích cảnh giới Viên mãn…" "Vâng, lão hủ xin cáo lui!" Đại trưởng lão chắp tay, sau đó liền lui xuống.

Chương 54

"Đã Long Vương và Tổ Phượng đều có tính toán như vậy, vậy thì xem cuối cùng, ai sẽ là người chiến thắng trong lượng kiếp rồi…" "Lần này, bản tọa cũng cần làm tốt công tác chuẩn bị rồi…" Thủy Kỳ Lân hai mắt hơi lóe, lạnh lùng nói.

Nói xong, liền rời khỏi nơi này, đi đến nơi bế quan.

Trong Hồng Hoang, kể từ khi lượng kiếp bị đẩy nhanh hoàn toàn, sau sự bùng phát của sát khí và sát cơ, kiếp khí của lượng kiếp cũng không ngừng thăng tiến, ảnh hưởng đến các sinh linh trong đó, khiến một bộ phận nhỏ sinh linh tại Hồng Hoang rơi vào cảnh tương tàn.

Tuy chỉ là những sinh linh tu vi thấp kém, có kẻ thậm chí còn chưa hóa hình, nhưng điều này đã minh chứng rằng, kiếp khí, sát khí và sát cơ của lượng kiếp đã bắt đầu ảnh hưởng đến chúng sinh trong Hồng Hoang.

Mà sự tiếp diễn của tương tàn, lại càng gia tốc sự hàng lâm của lượng kiếp; cứ như vậy, tạo thành một vòng tuần hoàn: lượng kiếp đẩy nhanh, ảnh hưởng sinh linh, sinh linh tương tàn, lại thúc đẩy lượng kiếp hàng lâm sớm hơn.

Chứng kiến tình hình như vậy, không ít thần ma tu sĩ lúc này bắt đầu tiến vào bế quan, dự định lợi dụng khoảng thời gian bình tĩnh quý báu sắp tới, để tu vi của mình thăng tiến thêm một chút, lại thăng tiến thêm một chút.

Chỉ có như vậy, bản thân mới có thể trong lượng kiếp tìm được một tia sinh cơ, không đến mức vẫn lạc giữa chừng.

Sau khi tam vị tộc trưởng hạ đạt mệnh lệnh, Chúc Long và hai vị đại trưởng lão của hai tộc kia liền nhanh chóng ban bố.

Các tộc nhân trong khu vực của mình lúc này toàn bộ phản hồi về đại bản doanh, sau đó mở kho tài nguyên, toàn lực đề thăng thực lực tự thân, cố gắng hết sức để thực lực chỉnh thể của chủng tộc mình lại thăng lên một tầng thứ.

Lần này, có lẽ là lần cuối cùng tam tộc hưu dưỡng sinh tức, phát triển thực lực trước chiến tranh.

Dù sao sau lần này, lượng kiếp hàng lâm.

Nếu có thể trong lượng kiếp xoay chuyển cục diện, chiếm cứ ưu thế, đánh bại hai tộc còn lại, thì việc xưng bá Hồng Hoang căn bản không phải là không thể làm được.

Bởi vậy, thời cơ lúc này chính là cơ hội cuối cùng của họ.

Chỉ cần họ lần này lại đề thăng chỉnh thể thực lực lên một tầng thứ, đến khi đó trong lượng kiếp tìm được một tia sinh cơ, và giành chiến thắng trong cuộc giao thủ với hai tộc kia, thì Hồng Hoang liền sẽ nằm gọn trong tay mình.

Đến lúc đó, toàn bộ khí vận Hồng Hoang đều gia trì lên thân tộc mình, liền có thể đạt tới đỉnh phong, sau đó đề thăng tộc lực, tộc trưởng liền có thể nhờ vào cổ khí vận và công đức này, một lần phá vỡ giới hạn, chứng đạo Hỗn Nguyên.

Khi đó, những thần ma trong Hồng Hoang, chính là những tồn tại như Hồng Quân, La Hầu, Thái Thượng... làm sao lại là đối thủ của họ?

Tam vị tộc trưởng lần này đều có ý định như vậy, bởi vậy, liền muốn nắm giữ khoảng thời gian cuối cùng trước khi lượng kiếp thực sự hàng lâm này, nhanh chóng phát triển tự thân.

Hiện tại chiếm lĩnh không nhiều cũng không sao, cái phía sau chiếm lĩnh được mới là mấu chốt.

Nếu như hiện tại chiếm lĩnh nhiều, nhưng phía sau lại bại trận, thì tất cả đều là công cốc.

Bởi vậy, chuyện phía sau mới là quan trọng nhất.

Sau khi tộc nhân của tam tộc ở các khu vực thống ngự trở về tộc địa, các đội quân đang chinh chiến mở rộng cương vực bên ngoài lúc này cũng nhanh chóng phản hồi.

Các đội quân khuếch trương của tam tộc bên ngoài không nhiều, mỗi tộc chỉ có ba đội quân bên ngoài.

Lúc này, sau khi nhận được tin tức từ tộc, liền nhanh chóng phản hồi.

Trừ đội quân ở trung ương đại lục có phần chậm hơn, hai đội quân còn lại chỉ mất ba ngàn năm thời gian liền đã trở về tộc.

Đội quân ở trung ương đại lục do khoảng cách xa hơn, lần này mất thêm hai ngàn năm thời gian mới trở về tộc.

Sau khi tất cả tộc nhân trở về tộc, Chúc Long, Đại trưởng lão Phượng tộc, và Đại trưởng lão Kỳ Lân tộc ba người liền mở kho tài nguyên, tiến hành chuẩn bị cuối cùng.

Lượng kiếp sắp đến, tất cả đều phải chuẩn bị sẵn sàng trước, chỉ có như vậy, mới có thể khiến chủng tộc của mình trong lượng kiếp giành được tiên cơ, trong cuộc giao chiến cuối cùng, đoạt lấy thắng lợi.

Mà trong khi tộc nhân tam tộc toàn lực đề thăng thực lực tự thân, tam vị tộc trưởng cũng đang phát khởi xung kích vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn.

Đây không chỉ là thời cơ cuối cùng của tộc nhân tam tộc bình thường, mà cũng là thời cơ cuối cùng của ba vị tộc trưởng họ.

Nếu có người nào đó trong số hai vị còn lại bộ nhập cảnh giới này sớm hơn, thì thực lực liền sẽ ở trên họ.

Khi đó, chính là lúc quyết định vận mệnh đối phương.

Việc tộc nhân bên dưới chiến đấu cuối cùng như thế nào, không quyết định cục diện chiến đấu.

Thứ duy nhất quyết định, chính là chiến lực của các cao tầng như Long Vương, Tổ Phượng, Thủy Kỳ Lân, cùng với Chúc Long và hai vị đại trưởng lão.

Mà lần này, chỉ cần tam vị tộc trưởng, có người tiên phong đạp nhập cảnh giới này, hai vị còn lại vẫn chưa đạp nhập, hoặc là đồng thời đạp nhập cảnh giới này nhưng có một người tích lũy thâm hậu, thực lực cường hãn, đây chính là nhân tố quyết định.

Bởi vậy, thời cơ này cũng là thời cơ của họ, toàn lực xung kích cảnh giới này, liền cần phải nắm bắt được thời cơ.

Ngoài ra, tam vị tộc trưởng cũng cần phải có một số chuẩn bị, phòng vạn nhất.

Dù sao trong lượng kiếp, ai cũng không thể nói trước được điều gì.

Hung thú của lượng kiếp trước, chính là bị tiêu diệt hoàn toàn lượng kiếp mới chấm dứt.

Lượng kiếp này vẫn chưa thực sự hàng lâm, ai cũng không biết sẽ xảy ra điều gì, chuẩn bị thêm một chút vẫn tốt hơn.

Sau khi tam vị tộc trưởng nghĩ như vậy trong lòng, liền bắt đầu sắp xếp của mình.

Trong Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Thái Thượng lúc này không để tâm đến tam tộc có ý đồ gì, cũng

không để tâm đến việc Ngài liên thủ cùng Hồng Quân Đạo nhân, phá giải Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, mang lại ảnh hưởng thế nào cho tam vị tộc trưởng.

Sau khi trở về, Ngài liền khôi phục thương thế của mình.

Thương thế của Ngài không nặng, đều là bị phản chấn chi lực của xung kích làm bị thương mà thôi.

Sau khi khôi phục thương thế, Thái Thượng liền bắt đầu tu luyện thần thông 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh' của mình.

Thái Thanh Đạo nhân tuy có thực lực Đại La Kim Tiên Trung Kỳ, đặt vào Hồng Hoang lúc này cũng là một phương cao thủ không yếu, nhưng trong mắt các thần ma đỉnh tiêm của Hồng Hoang, thì vẫn quá yếu ớt.

Hồng Quân Đạo nhân, La Hầu hai vị này, thực lực chân chính căn bản không dưới cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn.

Lại thêm, một vị thân cư 'Tam Thi Chi Đạo', có thể dùng thiện ác thi tương trợ, đó liền là ba vị cao thủ đỉnh tiêm.

Còn về La Hầu, sức mạnh tự thân khỏi phải nói, một mình giao chiến với Hồng Quân Đạo nhân và bản thân Ngài liên thủ, trong thời gian ngắn vẫn không hề rơi vào thế hạ phong.

Lại thêm, Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay hắn, cần bốn vị tồn tại cùng đẳng cấp mới có thể phá giải.

Lần này tuy có phần nhẹ nhàng, nhưng đó là vì lực độ La Hầu khống chế còn chưa đủ, đối với sự lý giải Tru Tiên Kiếm Trận còn chưa đủ.

Nếu hắn lại đề thăng lên, thì rất khó nói.

Đối với những tồn tại như vậy mà nói, thực lực của Thái Thanh

Đạo nhân quả thực còn yếu.

Bởi vậy, Thái Thượng lúc này cần phải đề thăng thực lực của Thái Thanh Đạo nhân.

Còn về bản thân, Ngài lúc này cũng đang ở trong bình cảnh, liền thuận theo tự nhiên.

Việc Ngài tu luyện thần thông 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh' đây cũng là thần thông diễn hóa từ bản nguyên của tự thân, đối với đại đạo của Ngài cũng có không ít trợ giúp.

Khi Thái Thượng tu luyện thần thông này, Ngài cũng sẽ đề thăng đại đạo cảm ngộ của mình.

Chương 55

Chỉ cần Thái Thượng không ngừng đề thăng tích lũy đại đạo, tin rằng thời cơ vừa đến, tự nhiên sẽ tấn thăng tu vi.

Thời gian trôi như tên bay, nhật nguyệt như thoi đưa.

Trong thầm lặng, đã có hơn trăm nguyên hội thời gian lặng lẽ trôi qua.

Mười mấy triệu năm thời gian này, đối với Hồng Hoang lúc này mà nói, là một sự bình tĩnh hiếm có, nhưng điều này cũng chỉ là tương đối.

Bởi vì lượng kiếp bị đẩy nhanh, kiếp khí trong Hồng Hoang tăng vọt, không ngừng ảnh hưởng đến các sinh linh trong đó.

Tương tàn, đã sớm bắt đầu, Hồng Hoang cũng đang không ngừng chìm vào chiến hỏa, tương tàn.

Lúc này, bình tĩnh, chỉ là tam tộc mà thôi.

Trên Hồng Hoang đại địa.

Lúc này sát khí, sát cơ cùng với kiếp khí, so với mười mấy triệu năm trước đã tăng trưởng vô số.

Mức độ như vậy, đã sớm không chỉ ảnh hưởng đến những sinh linh tu vi thấp kém.

Chỉ cần tu vi chưa đạt cảnh giới Thái ất Kim Tiên, đạo tâm không vững chắc, đều bị ảnh hưởng, rơi vào cảnh tương tàn.

Sau đó huyết khí hội tụ, lại một lần nữa thúc đẩy sự hàng lâm của lượng kiếp, cứ như vậy tuần hoàn tiếp diễn.

Những năm gần đây, tam tộc lại cực kỳ bình tĩnh, chỉ nắm bắt

khoảng thời gian này, không ngừng phát triển tự thân, hy vọng trước khi lượng kiếp thực sự hàng lâm, có thể đề thăng thêm một chút, lại đề thăng thêm một chút.

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến chủng tộc của mình, khi lượng kiếp thực sự đến, có thêm mấy phần ưu thế và tiên cơ.

Tam tộc tuy có phần bình tĩnh, nhưng vạn tộc dưới trướng của họ, lúc này lại có không ít nơi bùng nổ chiến hỏa.

Dù sao lúc này kiếp khí, sát khí cùng với sát cơ đối với họ cũng ảnh hưởng khá lớn.

Trong những tiên thiên chủng tộc này, tu vi đạt đến Thái ất Kim Tiên cũng không nhiều, bị ảnh hưởng cũng là điều bình thường.

Mà ngoài ảnh hưởng của lượng kiếp ra, mâu thuẫn giữa vạn tộc Hồng Hoang vốn đã không nhỏ, ngay cả trước khi tam tộc thu phục họ, đã sớm có không ít mâu thuẫn trên thân, tranh giành tài nguyên, tranh giành địa bàn...

Mà sau khi bị tam tộc thu phục, lại phân chia ra các phe cánh, như vậy mâu thuẫn liền càng không thể hòa giải.

Tam tộc vốn có tâm tranh bá, điều này vạn tộc Hồng Hoang đều biết rõ.

Nếu không như vậy, cũng sẽ không thu phục vạn tộc họ vào dưới trướng, tăng cường thực lực chỉnh thể của họ, đánh chính là ý đồ này.

Điều này, vạn tộc Hồng Hoang đều biết rõ trong lòng.

Cũng chính vì vậy, các tiên thiên chủng tộc trong ba phe cánh liền càng thêm đối địch.

Bất kể là ân oán trong quá khứ, hay là sự khác biệt phe cánh hiện tại, cộng thêm sự thúc đẩy của lượng kiếp, lúc này bùng nổ chiến hỏa

cũng là điều bình thường.

Nếu tam tộc có thể khắc chế được, thì lúc này có lẽ đã là quy mô lớn rồi.

Bởi vì một khi chiến hỏa bùng nổ, liền sẽ lập tức châm ngòi toàn bộ vạn tộc Hồng Hoang.

Khi đó, liền sẽ là phần lớn Hồng Hoang chìm vào chiến hỏa.

Dù sao vạn tộc Hồng Hoang phân bố rộng khắp, chỉ cần chiến hỏa bùng lên, liền sẽ lập tức lan rộng khắp Hồng Hoang.

Đến lúc đó, tam tộc rất có thể sẽ bị kéo vào sớm hơn.

Dù sao các chủng tộc dưới trướng giao chiến, tam tộc không thể nào minh triết bảo thân được, huống chi là trong lượng kiếp, càng không thể nào.

Tam tộc vì để kế hoạch của mình có thể hoàn thiện thêm một chút, thực lực đề thăng thêm một chút, bởi vậy lúc này chỉ có thể tạm thời khắc chế các tiên thiên chủng tộc dưới trướng.

Một số tiên thiên chủng tộc cũng hiểu rõ điều này, bởi vậy dù có ân oán sâu sắc với chủng tộc phe đối phương, tạm thời cũng chưa ra tay.

Bất quá sự khắc chế như vậy, rốt cuộc không phải là con đường chính, cộng thêm lúc này lượng kiếp đang không ngừng đẩy nhanh, kiếp khí dần dần nồng đậm, chỉ cần một ngòi nổ được châm, tất cả liền sẽ biến mất, chiến hỏa liền sẽ lan khắp Hồng Hoang.

Tam tộc hiển nhiên cũng hiểu rõ điều này, bởi vậy lúc này cũng đang nắm bắt thời gian.

Mười mấy triệu năm qua, tam tộc đều đã đề thăng không ít, và cũng gần đạt đến mức độ dự kiến ban đầu, số lượng cũng đề thăng

không ít.

Tuy thực lực đề thăng không ít, số lượng cũng dần tăng lên, nhưng tam tộc lúc này vẫn chưa ngừng bước chân đề thăng.

Lúc này tộc trưởng vẫn đang bế quan, vẫn chưa hạ lệnh, vậy thì cứ tiếp tục đề thăng.

Lượng kiếp hiện tại ngày càng đẩy nhanh, kiếp khí đã ảnh hưởng đến tất cả các tồn tại dưới Thái ất Kim Tiên.

Tin rằng không bao lâu nữa, liền sẽ ảnh hưởng đến tầng thứ Thái ất Kim Tiên.

Khi đó, lượng kiếp ước chừng cũng đã gần đến rồi.

Bởi vậy, thời gian hiện tại, mỗi một chút đều vô cùng quan trọng, không thể ngừng bước chân đề thăng.

Hiện tại là khoảng thời gian cuối cùng trước lượng kiếp, đợi đến khi lượng kiếp hàng lâm, muốn đề thăng cũng không tìm được thời gian, chỉ có nắm bắt tốt khoảng thời gian này mới được.

Các nhị bả thủ của tam tộc, nhìn về nơi bế quan của các tộc trưởng của mình, những luồng khí tức khủng bố trận trận phát ra đều dự báo rằng ba vị tộc trưởng lúc này đã đến thời điểm then chốt, chỉ cần thức tỉnh, tin rằng liền có thể bộ nhập vào cảnh giới mà họ mong muốn.

Khi đó, cuộc tranh đoạt giữa tam tộc, ước chừng liền sẽ bắt đầu kéo màn mở đầu.

Tại Hồng Hoang, một khu vực nào đó, Ngọc Kinh Sơn.

Trong Tử Tiêu Cung.

"Đông!" Một tiếng chuông đại đạo vang vọng trong Tử Tiêu Cung, sau đó liền thấy tất cả tử quang, khí tức đại đạo cùng với âm thanh

đại đạo dần dần bình ổn lại, cho đến khi biến mất, trở lại sự tĩnh lặng.

Hồng Quân Đạo nhân chậm rãi mở đôi mắt, trong đôi mắt sâu thẳm lướt qua một đạo thần quang, sau đó khôi phục vẻ thanh minh.

"Không ngờ ba trăm vạn năm trôi qua, ta vẫn chưa thể khám phá huyền bí của thi cuối cùng.

Tuy tu vi đã đạt cảnh giới Viên Mãn, nhưng tam thi không xuất, con đường chứng đạo vẫn còn mịt mờ, quả là không dễ dàng..." Sau một hồi lâu, Hồng Quân Đạo nhân khẽ thở dài, rồi cất lời.

Từ năm trăm vạn năm trước, hắn đã tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn.

Sau đó lại trải qua hai trăm vạn năm tích lũy, củng cố cảnh giới.

Ba trăm vạn năm tiếp theo liền không ngừng tham ngộ huyền bí của thi cuối cùng trong 'Tam Thi Chi Đạo'.

Tam Thi Chi Đạo, chia thành thiện thi, ác thi và chấp niệm thi cuối cùng.

Thiện ác nhị thi tuy là hai thi tương đối dễ trong Tam Thi Chi Đạo, Hồng Quân Đạo nhân sau khi tích lũy đủ trước đó, liền minh ngộ thiện ác niệm rồi chém ra chúng.

Những năm gần đây, thực lực của hai thi này không ngừng phát triển và đã ngang bằng với tu vi của hắn, đều là cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn.

Hồng Quân Đạo nhân lúc này, có thể xem là một người ba cao thủ, hơn nữa đều là cao thủ cùng đẳng cấp.

Mà ngoài thiện ác thi này ra, chấp niệm thi cuối cùng, chính là cần phải minh ngộ tự thân.

Chương 56

Điều này, Hồng Quân Đạo nhân lúc này vẫn chưa hoàn toàn minh ngộ, bởi vậy thi thứ ba vẫn chưa thể chém ra.

“Tam thi không xuất, muốn thắng La Hầu, e rằng còn có chút khó khăn...

Xem ra, đã đến lúc phải đi tìm những đạo hữu kia rồi.

Tin rằng có họ tương trợ, phần thắng sẽ lớn hơn một chút...” Hồng Quân Đạo nhân suy nghĩ một lát, rồi cất lời.

Thực lực của La Hầu lúc này, Hồng Quân Đạo nhân không cần nghĩ liền biết rõ, nhất định không kém mình là bao.

Lại thêm Tru Tiên Kiếm Trận, dựa vào bản thân hắn tự nhiên không phải là đối thủ của La Hầu.

Muốn thắng hắn, còn cần có những thần ma khác giúp hắn giải quyết Tru Tiên Kiếm Trận.

Khi đó, với bản thân hắn cùng với thiện ác thi hợp lực, Hồng Quân liền có niềm tin thắng được La Hầu.

“Giao hữu rộng rãi, rốt cuộc vẫn có lợi.

La Hầu thụ địch quá nhiều, sớm muộn cũng sẽ gặp phải thiệt thòi...” Hồng Quân Đạo nhân khẽ mỉm cười, rồi đứng dậy, sau đó rời khỏi Tử Tiêu Cung, hướng về một khu vực nào đó trong Hồng Hoang.

Trong Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Khí tức đại đạo cùng khí tức bản nguyên Thái Thanh hạo hãn tràn ngập nơi đây, từng trận âm thanh đại đạo huyền diệu khó hiểu vang vọng.

Tất cả huyền diệu diễn hóa của đại đạo đều nằm trong đó, nếu có thể lĩnh ngộ được vài phần, lập tức thành tiên cũng là chuyện dễ dàng.

Thanh Huyền những năm gần đây đã nhận được không ít tạo hóa, những khí tức đại đạo và âm thanh đại đạo này đối với hắn cũng có không ít chỗ tốt.

Tuy hắn chỉ ở cảnh giới Thái ất Kim Tiên Viên Mãn, nhưng những năm gần đây đã nhận được không ít tạo hóa, muốn tiến vào Đại La Kim Tiên, cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

"Hưu!" Ngay lúc này, Thái Thanh Đạo nhân trên xích hồng khánh vân, trên xích hồng liên hoa trong khánh vân của Thái Thượng, đột nhiên mở đôi mắt, hai đạo thần quang xuyên thủng hư không trước mắt, quán xuyên cả quá khứ và tương lai.

"Mười triệu năm lắng đọng và lĩnh ngộ, cuối cùng cũng tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên..." Thái Thanh Đạo nhân trong đôi mắt sâu thẳm tựa như biển sao chu thiên, lướt qua những đốm tinh mang, thản nhiên nói.

Trong Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Theo lời của Thái Thanh Đạo nhân vừa dứt, Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, hai mắt như bầu trời quang đãng, thần niệm xuyên thấu, chiếu rọi thiên địa thương khung.

"Như vậy, thần thông mới hiển hiện uy lực và huyền diệu của 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh'..." Thái Thượng rất hài lòng về tình hình của Thái Thanh Đạo nhân.

Mười mấy triệu năm qua, Ngài đã dành không ít thời gian, mới đưa tu vi của Thái Thanh Đạo nhân lên đến Hỗn Nguyên Kim Tiên Sơ Kỳ.

Nếu lại có chí bảo trong tay, thực lực căn bản không kém gì một

Hỗn Nguyên Kim Tiên Trung Kỳ bình thường.

Thực lực như vậy, dĩ nhiên là không yếu.

Ngay cả trong Hồng Hoang lúc này, những người tu vi cao hơn Thái Thanh Đạo nhân cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Hơn nữa, sau khi đạt đến cảnh giới này, Thái Thanh Đạo nhân muốn đề thăng lại càng dễ dàng hơn không ít, dù sao đều là các tiểu cảnh giới dưới đại cảnh giới.

Như trước đây, vượt từ Đại La Kim Tiên đến Hỗn Nguyên Kim Tiên là sự vượt qua hai đại cảnh giới nên tương đối khó khăn.

Nhưng bây giờ, tấn thăng tiếp theo, chỉ là đề thăng tiểu cảnh giới, sẽ hiển nhiên dễ dàng hơn rất nhiều.

Lại thêm sự tương trợ tu luyện của Thái Thượng, hy vọng Thái Thanh Đạo nhân tấn thăng Trung Kỳ vẫn rất lớn.

"Tu vi tuy đã bộ nhập hậu kỳ chi cảnh, nhưng tích lũy vẫn chưa đủ, cần phải tiếp tục củng cố cảnh giới mới đúng..." Thái Thượng cẩn thận cảm ngộ một phen biến hóa của đại đạo, rồi chậm rãi nói.

Mười triệu năm thời gian, Ngài một mặt tu hành đại đạo của mình, một mặt tu luyện thần thông 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh'.

Việc tu luyện thần thông cũng có chút trợ giúp đối với đại đạo của tự thân, điều này đã giúp Ngài tiến thêm một bước.

Bất quá Ngài hiện tại vừa mới bộ nhập cảnh giới này, cảnh giới vẫn chưa ổn định lắm, còn cần tiếp tục củng cố cảnh giới này mới được.

Thái Thanh Đạo nhân lúc này không để tâm đến chuyện của Thái Thượng, đôi mắt nhắm chặt, ấn ký giữa mi tâm toát ra thanh mang rực rỡ, một luồng khí tức Thái Thanh nồng đậm lan tỏa, lại tiếp tục tu

luyện, hướng tới cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Trung Kỳ.

Mà trên địa hoa, khí chất ngọc thanh nhân uẩn thăng khởi, một hư ảnh nhàn nhạt phù hiện, còn cách việc thực sự tu luyện thành hình một khoảng thời gian rất dài.

Bất quá nếu những năm qua Thái Thượng không đặt trọng tâm vào việc đề thăng thực lực của Thái Thanh Đạo nhân, thì lúc này Ngọc Thanh Đạo nhân ước chừng cũng đã có thể ngưng tụ thành hình rồi.

Nhưng vì đề thăng Thái Thanh Đạo nhân, việc tu luyện Ngọc Thanh Đạo nhân liền bị trì hoãn, nên lúc này vẫn chưa ngưng tụ thành hình.

Tuy nhiên Thái Thanh Đạo nhân đã đề thăng đến mức này, Thái Thượng cũng vô cùng hài lòng, thu hoạch cũng không nhỏ.

Còn về Ngọc Thanh Đạo nhân, thì cứ từ từ tu luyện ngưng tụ thành hình, đây cũng là chuyện không thể vội vàng.

Thái Thượng suy nghĩ một lát, rồi ánh mắt chuyển sang Hồng Hoang.

"Mười triệu năm diễn biến, kiếp khí hẳn là sắp đạt đến cực điểm rồi.

Đợi đến khi kiếp khí ảnh hưởng đến Thái ất Kim Tiên, thậm chí Đại La Kim Tiên, e rằng lượng kiếp, cũng sẽ thực sự hàng lâm..." Thái Thượng thần sắc hơi ngưng trọng, lẩm bẩm nói, trong đôi mắt hiện lên pháp tắc đại đạo, xuyên thủng vô tận thời không.

"Chiến hỏa của vạn tộc Hồng Hoang lúc này tuy nhỏ, nhưng cũng chỉ thiếu một ngòi nổ.

Một khi bùng phát, vạn tộc Hồng Hoang chiến khởi, lập tức có thể lan rộng khắp Hồng Hoang.

Khi đó tam tộc tham chiến, lượng kiếp ước chừng, cũng sẽ gần đến rồi...” Đối với tình hình của vạn tộc Hồng Hoang và tam tộc lúc này, Thái Thượng cũng nhìn rõ.

Chẳng qua tình hình vạn tộc Hồng Hoang và tam tộc lúc này quá phức tạp, không ai lại đi can thiệp vào chuyện trong đó.

Huống hồ, tam tộc lúc này vẫn còn tâm tư tranh bá Hồng Hoang, lại có ai đi ngăn cản chuyện như vậy.

Dù sao, trong lượng kiếp này, tam tộc và vạn tộc Hồng Hoang, đều là những tồn tại ứng kiếp, không dễ dàng hóa giải được.

Ánh mắt Thái Thượng chuyển động, rơi xuống Tây Phương đại lục.

Nhìn ma khí ngưng kết ngày càng nồng đậm, pháp tắc hủy diệt ngày càng hạo hãn của Tây Phương đại lục lúc này, Thái Thượng khẽ nhíu mày.

“Xem ra, La Hầu lại sắp ra tay rồi...” Thái Thượng đôi mắt hơi rụt lại.

Mười triệu năm qua, đủ để La Hầu lại đề thăng uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận không ít, muốn phá giải lại, liền không dễ dàng như vậy nữa.

Mà lần này Thái Thượng thấy tình hình Tây Phương đại lục, dường như còn có những tình huống khác, hiển nhiên là La Hầu còn có những cách làm khác, chỉ sợ lại sắp ra tay, khi đó lại sẽ dấy lên không ít phong vũ.

Sau một hồi lâu, Thái Thượng mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó trong lòng khẽ động.

“Nhị đệ, Tam đệ cũng đã tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên Sơ Kỳ rồi, tốc độ quả không chậm...” Thái Thượng cảm ứng được Nguyên

Thủy và Thông Thiên đang hướng về Thủ Dương Sơn, mỉm cười nói.

Ngài trong khoảng thời gian này đều không để tâm đến chuyện của họ, lúc này cảm ứng được họ đến Thủ Dương Sơn, mới biết tiến triển của họ không nhỏ.

Bất quá nghĩ lại cũng đúng.

Căn cơ của Nguyên Thủy và Thông Thiên thâm hậu, bất kể là tiên thiên hay Thái Thượng hậu thiên tương trợ, đều đủ để tốc độ tu luyện của họ lại đề thăng lên.

Lúc này tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên Sơ Kỳ, quả thật cũng không tính là quá nhanh.

Chương 57

Suy nghĩ một lát, Thái Thượng chậm rãi nhắm mắt lại, chờ đợi Nguyên Thủy và Thông Thiên đến.

Tại Hồng Hoang, Tây Phương đại lục, trên Tu Di Sơn.

Một tòa cung điện hùng vĩ tọa lạc trên Tu Di Sơn, chính là cung điện mới mà La Hầu đã luyện chế trước đây, Tụ Ma Cung.

"Thiên Ma, mọi việc chuẩn bị thế nào rồi?" La Hầu chậm rãi mở đôi mắt, nhìn nam tử áo đen ngồi dưới, trong đôi mắt đen kịt có ma viêm lóe lên.

Nghe vậy, Thiên Ma cung kính nói: "Hồi lão tổ, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng..." Nghe vậy, La Hầu gật đầu, nói: "Như vậy, liền gần như có thể thực thi rồi, đây sẽ là bước đầu tiên của kế hoạch..." Nói xong, hắn liền đột nhiên đứng dậy, sau đó hướng về ngoài điện mà đi.

Trên đỉnh Tu Di Sơn.

La Hầu thân áo đen chắp tay sau lưng đứng, phía sau hắn, có bốn đạo thân ảnh, chính là hắn dùng đại đạo bản nguyên diễn hóa ra, hắn mệnh danh là: Ma!

Thiên Địa Huyền Hoàng Tứ Ma!

Bốn người tu vi đều không thấp, Thiên Ma đã ở cảnh giới Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, còn ba vị kia, đều là tu vi Đại La Kim Tiên Trung Kỳ.

Bất quá vì vấn đề hạn chế của đại đạo bản nguyên, tu vi cao nhất của họ, cũng chỉ có thể đạt đến mức Đại La Kim Tiên Viên Mãn, không thể tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên.

Bất quá điều này đối với họ mà nói, đã là đủ rồi.

Dù sao chỉ cần bản thân hắn chứng đạo thành công sau này, những Ma tộc dưới trướng này của hắn, đều sẽ trở về đại đạo bản nguyên, sau đó quy về thân thể của hắn, liền không cần đến họ nữa.

Bởi vậy, việc họ có thể tấn thăng tu vi nữa hay không, đối với La Hầu mà nói, không quan trọng.

"Thời cơ, đã gần đến rồi..." Không biết đã trôi qua bao lâu, chỉ nghe La Hầu khẽ nói một tiếng, bốn phía tuôn trào vô tận ma khí, một cổ khí thế khổng lồ từ trên thân hắn cuồn cuộn lan ra, ngay cả bốn người phía sau hắn, đều phải ngưng tụ một tầng hắc quang trước thân để chống đỡ khí thế của La Hầu.

"Đại đạo bản nguyên, hiện!" Trong một phần vạn sát na, thần sắc La Hầu nghiêm nghị, trong tay đánh ra thủ ấn, sau đó liền thấy ở một nơi nào đó trên Tây Phương đại lục, một đoàn đại đạo bản nguyên màu đen khổng lồ thăng khởi.

Đại đạo bản nguyên bay lên không trung, tựa như một vầng ma nhật khổng lồ toát ra ma viêm rực rỡ, treo lơ lửng giữa không trung.

Lúc này, dường như tất cả ma khí giữa thiên địa đều hội tụ tại đây, toàn bộ đều dung nhập vào trong đại đạo bản nguyên khổng lồ.

"Oanh!" Đột nhiên, chỉ nghe trong hạch tâm của đại đạo bản nguyên, truyền đến một tiếng oanh minh, ngay sau đó liền thấy trong đại đạo bản nguyên khổng lồ, nứt ra vô số vết nứt màu trắng, phủ kín toàn bộ đại đạo bản nguyên tựa như ma nhật.

"Oanh!" Trong một phần ức sát na, một tiếng sấm rền vang lên giữa thiên địa, sau đó liền thấy toàn bộ đại đạo bản nguyên ầm ầm bùng nổ, hóa thành vô số đạo khí tức đại đạo bản nguyên rồi rơi xuống Tây Phương đại lục.

"Ong!" Lúc này, dường như toàn bộ Tây Phương đại lục đều khẽ chấn động một chút, sau đó liền thấy vô số đạo hắc quang lóe lên, rồi vô số đạo thân ảnh phù hiện, dày đặc, có đến vạn ức.

Những sinh linh này, La Hầu mệnh danh là: Ma Tộc!

Trong Tây Phương đại lục.

Với việc đại đạo bản nguyên diễn hóa đến số lượng vạn ức như vậy, cũng đã đạt đến cực hạn của đại đạo bản nguyên, việc diễn hóa Ma tộc cũng đã ngừng lại.

Toàn bộ đại đạo bản nguyên, lúc này liền đã diễn hóa ra vạn ức đại quân Ma tộc.

Tuy thực lực chỉnh thể vẫn chưa bằng tam tộc Hồng Hoang, nhưng lúc này, lại cũng đã hiển lộ ra sự khủng bố của Ma tộc.

Chỉ cần thời cơ vừa đến, Ma tộc, liền có thể ở trong Hồng Hoang triển hiện ra mặt khủng bố của mình.

Trên Tu Di Sơn.

La Hầu thấy vậy, hài lòng gật đầu.

Đối với việc đại đạo bản nguyên diễn hóa Ma tộc đến mức này, dĩ nhiên là không tệ, cũng là cực hạn mà hắn lúc này có thể làm được.

Nếu tu vi của hắn lúc này là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, việc động dụng đại đạo bản nguyên diễn hóa, tự nhiên không chỉ ở mức độ hiện tại này.

Nhưng cảnh giới đó, còn quá xa so với hắn hiện tại, muốn chứng đạo, còn một đoạn đường phải đi.

Mà hiện tại, bất quá chỉ là đã mở bước đầu tiên mà thôi.

Tiếp theo, mới là thời khắc then chốt để bước lên con đường chứng đạo.

“Tham kiến Ma Tổ!” Ngay lúc này, vạn ức Ma tộc hướng về La Hầu hành lễ, âm thanh hạo đãng, chấn động thiên địa.

La Hầu nghe vậy, phất tay, ý bảo họ đứng dậy.

“Ngày sau giao thủ với Hồng Quân, đại đạo bản nguyên này, cũng sẽ là thủ đoạn cuối cùng của ta...” “Bất quá, nếu thật sự đến mức đó, bản tọa có lẽ cần phải đi một con đường khác...” La Hầu nhìn vạn ức Ma tộc ở Tây Phương đại lục, thầm nghĩ trong lòng.

Sau một hồi lâu, hắn thu hồi ánh mắt, lạnh nhạt nói: “Thiên Ma!” “Thuộc hạ tại!” Thiên Ma quỳ một gối xuống đáp.

“Ma tộc liền giao cho ngươi.

Ngươi cần phải phát triển Ma tộc cho tốt, không lâu sau, sẽ có đại chiến...” Trong đôi mắt đen sâu thẳm của La Hầu, ma viêm cuồn cuộn, hắn lạnh nhạt nói.

“Lão tổ yên tâm, Thiên Ma hiểu rõ phải làm gì rồi...” Thiên Ma đáp một tiếng, rồi chắp tay, liền biến mất tại chỗ.

Ánh mắt La Hầu lạnh băng, rơi xuống vạn ức Ma tộc.

Lúc này Thiên Ma đã xuất hiện, dĩ nhiên là đang dẫn dắt Ma tộc bắt đầu phát triển.

Hắn nhìn một cái, vừa định xoay người rời đi, đột nhiên nhìn về hướng Hồng Hoang.

“Oanh!” Giây tiếp theo, chỉ nghe trên cửu thiên truyền đến một tiếng nổ lớn, sau đó toàn bộ Hồng Hoang đều chấn động, vô số sinh linh kinh hãi.

“Sát khí và sát cơ bùng phát, lượng kiếp sắp bắt đầu...” Vài hơi thở sau, La Hầu nói một câu.

Từ tình hình hiện tại mà nói, thời gian bùng phát của lượng kiếp

sẽ không kéo dài đến mười triệu năm nữa.

Mà từ lúc này bắt đầu, sự sát lục trong Hồng Hoang, sẽ lại đề thăng.

Khi đó, ước chừng ngay cả vài trăm vạn năm thời gian cũng không còn.

Dù sao, dưới sự đẩy nhanh hết lần này đến lần khác, lượng kiếp muốn không đẩy nhanh cũng khó.

"Huyền Ma!" "Thuộc hạ tại!" "Sát khí bùng phát, lượng kiếp sắp đẩy nhanh.

Ngọn lửa của vạn tộc Hồng Hoang, cũng nên châm một chút rồi, khiến lượng kiếp nhanh chóng bùng phát!" La Hầu thần sắc lạnh lẽo, nhìn Huyền Ma nói.

Huyền Ma thân thể chấn động, vội vàng đáp: "Lão tổ yên tâm, Huyền Ma hiểu rõ phải làm gì rồi!" Hắn đáp một tiếng, liền biến mất tại chỗ, đi châm ngòi chiến hỏa của vạn tộc Hồng Hoang.

Khi đó, lượng kiếp liền có thể bị đẩy nhanh thêm lần nữa, đạt đến mức độ bùng phát thực sự.

Khi đó, tam tộc liền cũng sẽ tham dự vào.

Kế hoạch của lão tổ mình, liền cơ bản hoàn thành.

Nhìn Huyền Ma rời đi, La Hầu khẽ cúi đầu, sau đó nhìn về hai ma còn lại, nói: "Các ngươi cũng đi chuẩn bị đi!" "Vâng lão tổ!" Hai ma đáp một tiếng, liền biến mất tại chỗ.

La Hầu nhìn về hướng Hồng Hoang, lạnh lùng nói: "Hồng Quân, cuộc tranh đạo giữa ngươi và ta, không còn xa nữa..." Lời còn chưa dứt, thân ảnh của hắn đã biến mất, chỉ còn ma khí đen kịt, vẫn ngưng kết ở đây.

Sát khí bùng phát, lượng kiếp lại một lần nữa đẩy nhanh!

Chương 58

Đây là điều mà tất cả sinh linh Hồng Hoang lúc này đều quan tâm.

Trừ tam tộc, vạn tộc Hồng Hoang cùng một số thần ma ra, lúc này không ít sinh linh đều vô cùng hoảng sợ.

Lượng kiếp sắp đến, khi đó sẽ là tình hình như thế nào?

Họ không dám nghĩ, chỉ hy vọng bản thân có thể trong lượng kiếp giành được một tia sinh cơ mà thôi.

Mà theo sự bùng phát của sát khí, lượng kiếp lại một lần nữa đẩy nhanh, chiến hỏa giữa vạn tộc Hồng Hoang, lúc này đã dần dần được châm ngòi.

Lại thêm trong Hồng Hoang còn có một bộ phận sinh linh tương tàn, huyết khí lan tràn, kiếp khí trong Hồng Hoang nồng đậm, ảnh hưởng đến vô số sinh linh.

Vạn tộc Hồng Hoang, lúc này tự nhiên cũng là nơi bị ảnh hưởng.

Lúc này đã bắt đầu châm ngòi chiến hỏa.

Hoặc là nếu không có tam tộc can thiệp, tạm thời ngừng lại, e rằng chiến hỏa giữa vạn tộc Hồng Hoang, liền sẽ bùng phát toàn diện.

Trong Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

"Ma khí Tây Phương ngưng kết, khủng bố dị thường.

Lực lượng đại đạo lại càng ngưng tụ đến cực điểm.

Xem ra sự bùng phát hoàn toàn của sát khí lần này không thể tách rời khỏi La Hầu..." Thái Thượng khẽ nhíu mày, ngưng trọng nói, trong đôi mắt hiện lên pháp tắc đại đạo, xuyên thủng vô tận thời không.

"La Hầu hết lần này đến lần khác đẩy nhanh lượng kiếp, chẳng lẽ

có liên quan đến đại đạo của hắn?" Nguyên Thủy thần sắc nghiêm nghị, nhìn Thái Thượng, hỏi.

Mấy trăm năm trước, Nguyên Thủy và Thông Thiên đã đến đây, cũng đã chứng kiến sự phi phàm của nơi này.

Quả thực là phúc địa hiếm có trong Hồng Hoang.

Đại ca của họ cũng có tạo hóa tốt, có thể tìm được phúc địa như vậy làm đạo tràng.

"Quả thực có liên quan.

Bất quá đạo của hắn không hề dễ dàng.

Đạo Hủy Diệt quả thực không dễ đi.

Lại thêm trong lượng kiếp này, tranh đạo với Hồng Quân tiền bối, muốn chứng đạo, liền càng thêm khó khăn..." "Mà dẫn động lượng kiếp, liền có thể khiến đại đạo của hắn tiện lợi hơn một chút, tự nhiên là phải làm như vậy..." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu.

Nếu nói như vậy, khó trách La Hầu vẫn luôn đẩy nhanh sự hàng lâm của lượng kiếp.

"Lúc này sát khí đã hoàn toàn bùng phát, không bao lâu nữa, chiến hỏa trong Hồng Hoang sẽ nổi lên, lượng kiếp cũng sẽ hàng lâm.

Tam Thanh chúng ta muốn không bị liên lụy bởi lượng kiếp này, thì cần phải đề thăng tự thân..." Thái Thượng nói.

Vài trăm vạn năm sắp tới, lượng kiếp sẽ hoàn toàn bùng phát.

Khi đó e rằng, không chỉ là không tham dự là xong chuyện.

Lượng kiếp hàng lâm, chúng sinh đều ở trong kiếp, tìm kiếm một tia sinh cơ.

Bởi vậy đề thăng tự thân, vẫn là điều không thể thiếu.

"Xích!" Thái Thượng vừa dứt lời, trong tay Ngài khẽ động, một đạo Hỗn Độn Kiếm Khí xuất hiện trong tay Ngài.

Sức mạnh lẫm liệt không ngừng xé rách sức mạnh trong tay Thái Thượng, muốn thoát ra, nhưng vẫn bị giam cầm chặt chẽ.

"Đây là..." Thông Thiên thấy vậy, mắt nhất thời sáng ngời, "Đây là kiếm khí trong trận pháp ngày trước..." "Chính là kiếm khí của Tru Tiên Kiếm Trận.

Vi huynh đã thu lại một đạo, tin rằng sẽ có chút trợ giúp cho Tam đệ..." Thái Thượng gật đầu, sau đó đưa đạo Hỗn Độn Kiếm Khí trong tay cho Thông Thiên.

"Xích!" Thông Thiên tiếp nhận đạo Hỗn Độn Kiếm Khí trong tay Thái Thượng, sau đó liền hiện ra thanh sắc khánh vân.

Rồi một thanh tiểu kiếm từ trong đó bay ra, lập tức thôn phệ đạo Hỗn Độn Kiếm Khí trong tay Thông Thiên, sau đó bắt đầu dung hợp kiếm ý trong đó.

Mà lúc này, Thông Thiên chậm rãi nhắm mắt, tham ngộ kiếm ý Tru Tiên.

Thấy vậy, Thái Thượng và Nguyên Thủy khẽ cúi đầu, mỗi người tự bế mắt tham ngộ, đại đạo hiện ra, tương hỗ ấn chứng đề thăng.

Cứ như vậy, mười vạn năm sau, trong Hồng Hoang đại địa.

"Oanh!" Tiếng sấm rền đột nhiên vang lên, chiến hỏa của vạn tộc Hồng Hoang, vào khoảnh khắc này đã hoàn toàn được châm ngòi.

Trong vỏn vẹn mấy vạn năm, vạn tộc Hồng Hoang giao thủ toàn diện, các tiên thiên chủng tộc trong ba phe cánh toàn bộ tham chiến, không một ngoại lệ.

Theo tình hình hiện tại mà nói, không quá mấy chục vạn năm, chiến hỏa, liền sẽ lan đến thân tam tộc.

Vạn tộc Hồng Hoang nổi lên chiến hỏa, kỳ thực tam tộc đã sớm có dự liệu, nhưng vì những năm qua cực lực khắc chế, không để các tiên thiên chủng tộc dưới trướng xuất thủ trước, e rằng sẽ làm hỏng kế hoạch chủng tộc, nên mới nhẫn nhịn đến tận bây giờ.

Thế nhưng lúc này không chỉ nổi lên chiến hỏa, mà còn là toàn diện tham chiến, chiến hỏa lập tức điểm nhiên nửa mảnh Hồng Hoang đại địa, vô số sinh linh bị ảnh hưởng, không ít kẻ đã vẫn lạc, thương vong cực kỳ thảm trọng.

Trải qua hơn một ức năm phát triển, phần lớn tiên thiên chủng tộc Hồng Hoang lúc này đều có một vị Đại La Kim Tiên tọa trấn, cho dù là tiên thiên chủng tộc yếu kém nhất cũng có một vị Thái ất Kim Tiên viên mãn cảnh giới.

Tuy lượng kiếp liên tục bị đẩy sớm, nhưng trong thời kỳ cần phát triển, vạn tộc Hồng Hoang vẫn không hề tụt hậu, cũng đã nỗ lực phát triển bản thân, mới có được thực lực như ngày nay.

Dù là Thái ất Kim Tiên hay Đại La Kim Tiên, nếu chỉ vài vị giao thủ thì khu vực bị ảnh hưởng có thể không quá lớn, chỉ vạn dặm hay triệu dặm.

Nhưng lúc này, có đến mười mấy vạn tiên thiên chủng tộc toàn diện tham dự, ngay cả các tộc trưởng của mười mấy vạn tiên thiên chủng tộc này tham chiến cũng đủ để lan đến vô số khu vực, vô số sinh linh, huống hồ còn là lực lượng của mười mấy vạn tiên thiên chủng tộc!

Trận chiến hỏa này có thể nói là chưa từng có, so với hung thú lượng kiếp còn thảm liệt hơn nhiều, bởi vì số lượng tham chiến thực sự quá lớn.

Đây còn là kết quả khi tam tộc chưa tham chiến, nếu tam tộc tham dự vào, cộng thêm vạn tộc Hồng Hoang, số lượng sẽ càng thêm kinh khủng, khi đó, nhất định máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán.

Nếu lúc đó lại thêm lượng kiếp bùng nổ, tình huống như vậy quét sạch toàn bộ Hồng Hoang, thì chẳng khác gì tận thế.

Lúc này vạn tộc Hồng Hoang bùng nổ chiến hỏa, vô số sinh linh đều nhao nhao tránh né, hy vọng tìm được nơi tương đối thích hợp.

Theo tình hình hiện tại, ngoại trừ Trung Ương đại lục và Tây Phương đại lục ra, ba đại lục khác lúc này chiến hỏa nghiêm trọng nhất.

Bất quá, tình hình Tây Phương đại lục lúc này không biết vì sao, sinh linh ở những nơi khác không thể tiến vào, nên hiện tại không thể đến đó tránh nạn, phần lớn sinh linh chỉ có thể đi đến Trung Ương đại lục.

Trung Ương đại lục cực kỳ rộng lớn, là nơi tam tộc phải tranh giành, nhưng vì tam tộc đều muốn chiếm lĩnh Trung Ương đại lục, dẫn đến cuối cùng, tam tộc ngoại trừ một phần rất nhỏ, các khu vực khác đều không chiếm được.

Lúc này không ít sinh linh đến đây tránh chiến hỏa của vạn tộc Hồng Hoang.

Tại một dãy núi ngoài Bất Chu Sơn, có một tiên sơn tên là Phượng Tê Sơn, trên đó có hai vị tiên thiên thần ma, là hai huynh muội, tên Phục Hy và Nữ Oa.

Nữ Oa thiện tâm, lúc này cũng che chở không ít sinh linh đến nơi này.

Ngoài ra, dưới Bất Chu Sơn, có Thập Nhị Tổ Vu thuộc mạch Bàn Cổ đặc thù, do tinh huyết Bàn Cổ dung hợp sát khí mà sinh.

Tổ Vu Hậu Thổ nhỏ tuổi nhất, cũng là người thiện tâm, nàng cũng che chở không ít sinh linh, khiến họ tránh khỏi chiến hỏa.

Chương 59

Vì Phượng Tê Sơn và Bất Chu Sơn gần nhau, nên Nữ Oa và Hậu Thổ có giao tình tốt, đồng là nữ tiên Hồng Hoang, tự nhiên thường xuyên giao lưu luận đạo.

Lúc này, cả hai liên thủ che chở sinh linh, tránh bị chiến hỏa ảnh hưởng, khá được những sinh linh này tôn sùng.

Nữ Oa và Hậu Thổ đều là tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, lúc này liên thủ, trong khu vực được các nàng che chở, quả nhiên không có chiến hỏa lan đến.

Bất quá, những nơi khác, ngay cả Trung Ương đại lục, cũng có đại phiến thổ địa đã trở thành vùng chiến tranh.

Phục Hy không có dị nghị với việc làm của muội muội mình, tuy phần lớn thời gian vẫn tu luyện bản thân, nhưng thỉnh thoảng cũng sẽ ra tay.

Còn trừ Hậu Thổ ra, mười một Tổ Vu khác, vì sát khí bùng nổ lúc này, cộng thêm sát khí tràn ngập trong chiến hỏa, nên mười một Tổ Vu lúc này đều nhao nhao xuất ngoại tu luyện, thực lực đều có phần tăng tiến, không lâu sau, liền có thể tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên cảnh giới.

Cùng với sự che chở của Hậu Thổ và Nữ Oa, những sinh linh này đã được bảo hộ, tránh bị chiến hỏa ảnh hưởng.

Càng ngày càng nhiều sinh linh biết chuyện này, nhao nhao đến Trung Ương đại lục, tìm kiếm sự che chở của hai vị nữ tiên.

Tuy không ít tiên thiên chủng tộc biết chuyện này, nhưng trọng điểm hiện tại của họ vẫn là giải quyết vấn đề của phe đối lập, những

kẻ được che chở thì cứ che chở, họ cũng không muốn gây ra quá nhiều sát lục và nhân quả, nên cũng không làm phiền Nữ Oa và Hậu Thổ quá nhiều.

Toàn bộ Trung Ương đại lục, ngoại trừ hai khu vực Bất Chu Sơn và Phượng Tê Sơn, những nơi khác đều đã trở thành chiến trường của vạn tộc Hồng Hoang.

Chiến hỏa ngày càng ác liệt, đã dần dần tiến đến mức bất tử bất hưu.

Trận chiến này, tuy chỉ kéo dài vài vạn năm, nhưng cũng đã khiến vô số kẻ tử thương, máu chảy thành sông, vô số sinh linh bị ảnh hưởng, Hồng Hoang sinh linh đồ thán, vô số linh thực vật… tất cả đều bị tiêu diệt dưới giao chiến của vạn tộc.

Dần dần, chiến hỏa không ngừng lan rộng, đã gần đến khu vực của tam tộc. …… Trong Long tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, Chúc Long cùng với hai vị Đại trưởng lão của hai tộc kia, nhao nhao hạ lệnh cho các tiên thiên chủng tộc dưới trướng, yêu cầu họ tạm dừng tay trước, nếu cứ tiếp tục như vậy, chiến hỏa sẽ quá sớm kéo đến thân mình.

Lượng kiếp lúc này đã giáng lâm, chỉ chờ một thời cơ bùng nổ mà thôi, nếu cứ tiếp tục chiến đấu, rất có thể sẽ bùng nổ hoàn toàn tại một điểm nào đó.

Đến lúc đó, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang sẽ chìm trong lượng kiếp, bao gồm cả tam tộc.

Nhưng lúc này, tộc trưởng vẫn chưa xuất quan, họ không thể tự tiện điều động tam tộc.

“Oanh!

Oanh!

Oanh!" Ngay khi nhị bá thủ tam tộc hạ lệnh, nhưng vạn tộc Hồng Hoang không thèm để ý, trên Hồng Hoang vang lên ba tiếng nổ lớn, sau đó có ba đạo quang trụ xông thẳng lên trời, khuấy động sát khí và huyết khí kết tụ trên cửu thiên phong vân.

Đông Hải, Bất Tử Hỏa Sơn, Kỳ Lân Tổ Địa.

Ba cổ khí tức khủng bố quét ra, khiến vạn tộc Hồng Hoang đang giao chiến lúc này đều hơi dừng tay, nhìn ba thân ảnh đứng trên không trung, chính là Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân.

"Lui!" Long Vương, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân sắc mặt lạnh băng, hàn quang lóe lên trong mắt, trên thân toát ra khí tức cực kỳ khủng bố, hiển nhiên đã tấn thăng đến cảnh giới mới.

Ba người nhìn nhau một cái, sau đó lạnh lùng phun ra một chữ.

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy các tiên thiên chủng tộc thuộc phe mình, lúc này dần dần tách ra, sau đó bắt đầu chậm rãi lui lại, tạm thời đình chiến.

Tuy họ không muốn, nhưng lúc này tam tộc tộc trưởng đã xuất quan, tu vi lại lên một tầng lầu, nếu lúc này chống đối ba vị tộc trưởng, rất có thể sẽ bị họ một chưởng vỗ chết, như vậy thì càng thêm mất nhiều hơn được.

Vì vậy, cho dù không tình nguyện, lúc này ba vị tộc trưởng đã hạ lệnh, họ cũng chỉ có thể chấp hành, tạm thời lui lại, đình chiến.

Vạn tộc Hồng Hoang lúc này toàn diện giao chiến, mười phần lực lượng, ít nhất có bốn phần vẫn lạc trong giao chiến, triệt để bị xóa tên khỏi Hồng Hoang, chiến huống không thể không nói là thảm liệt, số lượng tử thương càng kinh người, khu vực Hồng Hoang bị ảnh hưởng cũng vô số.

Trận vạn tộc chi chiến này quả thực cực kỳ thảm liệt, nếu lúc này

không dừng tay, e rằng cuối cùng tất cả đều sẽ bị xóa tên khỏi Hồng Hoang.

Hiện tại ít nhất, còn có thể tạm hoãn một chút, khôi phục vài phần nguyên khí. …… Vạn tộc Hồng Hoang, từ khi khai chiến, đến khi toàn diện đốt cháy chiến hỏa, lan rộng nửa mảnh Hồng Hoang, rồi đến hiện tại bị ba vị tộc trưởng tạm thời ép đình chiến, tuy chỉ trong vỏn vẹn hai mươi mấy vạn năm ngắn ngủi, nhưng sự thay đổi trong đó lại cực kỳ lớn.

Mười mấy vạn tiên thiên chủng tộc, lúc này đã tổn thất bốn thành, triệt để bị xóa tên khỏi Hồng Hoang, những tiên thiên chủng tộc còn lại, có thể nói là tử thương thảm trọng.

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh bị ảnh hưởng, máu chảy thành sông, vô số sơn xuyên hà mạch bị đánh nát, đại địa khắp nơi hoang tàn.

Không chỉ vậy, vì phạm vi ảnh hưởng quá lớn, sinh linh bị ảnh hưởng quá nhiều, nhân quả nghiệp lực thập phần khổng lồ, khiến không ít tiên thiên chủng tộc lúc này khí vận tổn thất quá một nửa, không ít tiên thiên chủng tộc lúc này nguy hiểm ngập ngừng.

Nếu không có ba vị tộc trưởng lúc này hô ngừng, e rằng không quá vài ngàn năm, họ cũng sẽ bị xóa tên khỏi Hồng Hoang.

Hiện tại ít nhất, còn có thể hoãn một chút, khôi phục nguyên khí.

Bất quá, chiến hỏa tuy đã dừng, nhưng mọi người vẫn đề phòng, để tránh đột nhiên bị tấn công, lại một lần nữa đốt cháy chiến hỏa. …… Tây Phương đại lục, trên Tu Di Sơn.

Trong đôi mắt đen thâm thúy của La Hầu, ma viêm lóe lên, nhìn về phía Hồng Hoang, trên mặt hiện lên một đạo hàn quang, “Hừ, chiến hỏa đã nổi lên, sao có thể cứ thế mà dập tắt, tam tộc, cũng đến lúc

rồi…” “Huyền Ma!” La Hầu thản nhiên mở miệng nói.

“Lão tổ!” Huyền Ma xuất hiện, quỳ một gối xuống đáp.

“Chiến hỏa vạn tộc cần nổi lên lại, lượng kiếp đã giáng lâm, liền không có đạo lý nào dừng lại…” La Hầu mắt rũ xuống, lạnh giọng nói.

“Thuộc hạ lĩnh mệnh!” Huyền Ma thân thể chấn động, đáp một tiếng rồi biến mất.

“Lượng kiếp giáng lâm, đại đạo của Bản tọa, cũng sắp thành rồi…” La Hầu nhìn lên cửu thiên, lúc này hiện ra một mạt huyết hồng sắc, trên Tây Phương đại lục, hủy diệt đại đạo giáng lâm, trong miệng lạnh lùng nói. …… Nam Phương đại lục, Bất Tử Hỏa Sơn, Phượng Thiên Điện.

“Tộc trưởng, vạn tộc giao chiến, đã khiến lượng kiếp giáng lâm.

Thời gian tiếp theo, Phượng tộc ta, có nên ra tay không?” Đại trưởng lão Phượng tộc nhìn Tổ Phượng, mở miệng hỏi.

“Lượng kiếp đã giáng lâm, chỉ có trong lượng kiếp tìm được một đường sinh cơ, mới có thể vượt qua Long tộc và Kỳ Lân tộc.

Bản tọa và hai vị kia đình chỉ chiến hỏa vạn tộc, chính là để chuẩn bị cuối cùng…” “Nếu chiến hỏa nổi lên lại, tam tộc, hẳn là sẽ tham chiến…” Tổ Phượng thản nhiên mở miệng nói, trong mắt phượng hoàng lửa quang nhảy múa, một cỗ nhiệt độ nóng bỏng tỏa ra.

“Đại trưởng lão, ngươi chuẩn bị một phen, tam tộc chi chiến không còn xa.

Có thể thăm dò tình hình đối phương trước rồi quyết định, không cần ngay từ đầu đã toàn diện xuất thủ…” Tổ Phượng nhìn Đại trưởng lão phía dưới, mở miệng nói.

“Vâng, ta hiểu rồi!” Đại trưởng lão đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Ánh mắt Tổ Phượng đặt xuống Hồng Hoang, trong đôi mắt rực lửa nhảy múa, một đạo hàn quang chợt lóe qua. …… Bắc Phương đại lục, Kỳ Lân Tổ Địa.

“Bản tọa đã chứng Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên mãn, thêm vào lượng kiếp lần này đã đến, kế hoạch cũng đến lúc rồi.

Đại trưởng lão, ngươi xuống dưới chuẩn bị một phen, nếu chiến hỏa nổi lên lại, có thể cho tộc nhân tham dự, nhưng trước hết hãy thăm dò tình hình đối phương…” Thủy Kỳ Lân nhìn Đại trưởng lão, nói.

“Ta hiểu rồi!” Đại trưởng lão gật đầu, rồi xoay người rời đi.

Thủy Kỳ Lân nhìn Hồng Hoang, lạnh lùng nói, “Tam tộc tham chiến, cũng đến lúc rồi, trong lượng kiếp, hãy xem ai cao minh hơn…” …… Đông Hải, trong Long tộc hành cung.

“Tộc trưởng, vạn tộc Hồng Hoang giao chiến những năm qua, trong ba phe, tộc Lân Giáp thuộc Long tộc ta tổn thất lớn nhất, kế đến là tộc Tẩu Thú, tộc Phi Cầm tương đối khá hơn…” Chúc Long nhìn Long Vương trên chủ vị, cung kính mở miệng nói.

Chương 60

Nghe vậy, Long Vương gật đầu, nói, "Lượng kiếp lần này đã đến, chiến hỏa vạn tộc ngày càng ác liệt.

Tiếp theo, hai tộc kia e rằng cũng sẽ ra tay, trong lượng kiếp, ai cũng muốn chiếm tiên cơ…" "Vậy Long tộc ta, có nên ra tay không?" Chúc Long nhướng mày, mở miệng hỏi.

"Ra tay tất nhiên là phải ra tay, lượng kiếp lần này, cũng là một cơ hội.

Tương đối mà nói, Long tộc ta thực lực mạnh hơn, không cần sợ hai tộc kia.

Hơn nữa, lượng kiếp đã giáng lâm, lúc này không ra tay, về sau sẽ càng khó khăn hơn…" "Chúc Long, ngươi chuẩn bị trước một phen, Bản tọa tuy đã cùng hai vị kia tạm đình chỉ vạn tộc giao chiến, nhưng thời gian áp chế này sẽ không quá lâu.

Nếu chiến hỏa nổi lên, hai tộc kia cũng sẽ tham dự, còn đến mức độ nào, thì phải xem họ quyết định…" Long Vương suy nghĩ một chút rồi chậm rãi nói.

"Tộc trưởng yên tâm, Chúc Long đã hiểu rồi…" Chúc Long gật đầu.

Tam tộc từ tham chiến, đến toàn diện xuất thủ, rồi đến lúc cuối cùng phân định thắng bại, là một khoảng thời gian dài.

Tiếp theo sẽ là vạn tộc lại nổi chiến hỏa, tam tộc tham dự vào.

Ban đầu tất nhiên sẽ không toàn diện xuất thủ, đều nên từ từ mở rộng cục diện, sau đó số người tham dự dần tăng lên, không thể ngay từ đầu đã dốc toàn bộ lực lượng của tộc ra.

Muốn nhanh chóng dốc toàn bộ lực lượng của tộc, trừ phi có mồi lửa nào đó, hoặc các sự kiện khác xảy ra, nếu không, trong trường hợp bình thường, sẽ không nhanh chóng đi đến bước đó.

Chúc Long chắp tay về phía Long Vương rồi chậm rãi lui xuống.

Long Vương nhìn về phía Hồng Hoang, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh lùng, trong mắt một đạo thần quang chợt lóe qua. …… Những hạt giống mà Ma tộc đã gieo trong vạn tộc Hồng Hoang không ít, hơn nữa đã tồn tại từ lâu.

Cộng thêm mâu thuẫn giữa vạn tộc Hồng Hoang đã sâu đậm, từ hơn một ức năm trước đã tồn tại.

Cùng với sự phát triển những năm qua, mâu thuẫn càng ngày càng sâu, thực lực của ba đại phe phái không ngừng tăng lên, mâu thuẫn cũng không ngừng gia tăng.

Vì vậy, lần trước kích động chiến hỏa vạn tộc Hồng Hoang, Ma tộc không tốn quá nhiều thời gian và tâm sức, liền khiến vạn tộc Hồng Hoang toàn diện giao chiến.

Bởi vì ngay cả khi không có Ma tộc kích động, với tình hình của vạn tộc, cũng sẽ không yên bình được bao lâu.

Như lần này, tuy ba vị tộc trưởng tạm dừng chiến hỏa, nhưng vừa mới giao chiến đến mức độ đó, cũng không dễ dàng dừng lại, huống hồ giữa không ít tiên thiên chủng tộc, đã là bất tử bất hưu, tình huống tử chiến.

Lần này Ma tộc khẽ kích động, giữa một số tiên thiên chủng tộc, chiến hỏa liền bắt đầu bùng cháy.

Ban đầu chỉ là vài tiên thiên chủng tộc của tộc Lân Giáp và tộc Tẩu Thú giao thủ, dần dần, tộc Lân Giáp và tộc Tẩu Thú liền giao thủ với nhau, chiến hỏa lại một lần nữa bùng cháy.

Hai phe giao thủ, tộc Phi Cầm muốn giữ mình trong sạch, tự nhiên là không thể, trong vài ngàn năm ngắn ngủi, tộc Phi Cầm liền lại gia nhập vào chiến cục, ba đại phe phái, giữa vạn tộc Hồng Hoang, lúc này lại một lần nữa bùng nổ chiến hỏa, chiến cục khủng bố lại một lần nữa lan đến Hồng Hoang, sinh linh lại một lần nữa đồ thán.

Tam tộc biết vạn tộc Hồng Hoang sẽ nổi chiến hỏa lại, nhưng không ngờ, mới vỏn vẹn chưa đầy mười vạn năm, chiến hỏa đã nổi lên, và ba đại phe phái giao thủ chưa đến vài vạn năm, lại trở về tình huống trước đó.

Lúc này lại có hơn ngàn chủng tộc bị xóa tên khỏi Hồng Hoang.

Và chiến huống, thì lại càng thêm thảm liệt.

Tam tộc tuy không ngờ chiến hỏa vạn tộc Hồng Hoang lại bùng cháy nhanh như vậy, nhưng vì đã sớm chuẩn bị, sau khi các chủng tộc dưới trướng cầu viện, tam tộc liền phái đội ngũ đến.

Tuy đều chỉ khoảng mười mấy vạn người, nhưng trong mỗi đội, đều có Đại La Kim Tiên tọa trấn.

Lực lượng tiền phong này, cũng không hề yếu.

Và lần này, lại có sự gia nhập của tam tộc, mức độ giao thủ giữa ba đại phe phái, trở nên ngày càng khủng bố. …… Trong Hồng Hoang đại địa.

Toàn bộ Hồng Hoang đại địa rơi vào chiến hỏa, xung kích khủng bố lan đến vô số sinh linh, linh thực vật, sơn xuyên địa mạch… lúc này đều chịu xung kích từ vạn tộc Hồng Hoang và đội ngũ tiên phong của tam tộc.

Tuy lần này vạn tộc Hồng Hoang giao chiến chỉ khoảng sáu thành, nhưng vì lần này có tam tộc trợ lực, mức độ khủng bố lúc này có thừa mà không thiếu, toàn bộ Hồng Hoang đại địa trở thành chiến trường,

vô số tộc nhân tiên thiên chủng tộc vẫn lạc trong đó, huyết khí xông tận trời.

Lượng kiếp vốn đã khủng bố, đã sớm có sinh linh vẫn lạc trong đó, cộng thêm hai trận đại chiến, sinh linh tử thương không đếm xuể.

Vốn trong lượng kiếp còn có một đường sinh cơ, nhưng khi tham gia vào vạn tộc Hồng Hoang, tam tộc Hồng Hoang, thì cơ bản không còn sinh cơ nào đáng nói.

Ức triệu sinh linh trong Hồng Hoang, ngoại trừ không ngừng tránh né chiến hỏa, không ngừng tìm kiếm nơi trú ẩn ra, cũng không còn biện pháp nào khác.

Trung Ương đại lục, sinh linh mà Nữ Oa và Hậu Thổ có thể che chở cũng không được bao nhiêu, lúc này sau khi đạt đến bão hòa, cũng không thể ra tay nữa.

Những kẻ không được che chở, các nàng chỉ hy vọng những sinh linh đó có thể tránh khỏi chiến hỏa.

Còn mười một Tổ Vu, trong mấy chục vạn năm qua, trên chiến trường vạn tộc Hồng Hoang đã thu được không ít lợi ích, tu vi đều tăng trưởng mạnh mẽ.

Đế Giang, Cú Mang và hai ba vị Tổ Vu đứng đầu mười một Tổ Vu, lúc này đều sắp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, tin rằng không lâu sau, mấy vị Tổ Vu này liền có thể thuận lợi bước vào cảnh giới này.

Trong Hồng Hoang, lúc này khu vực không bị chiến hỏa của vạn tộc Hồng Hoang, tam tộc Hồng Hoang ảnh hưởng không nhiều.

Dãy núi nơi Hồng Quân Đạo nhân cư ngụ, dãy núi nơi Thái Thượng cư ngụ, lúc này đều có sinh linh tìm kiếm sự che chở.

Hồng Quân Đạo nhân đã đi đến Hồng Hoang, Thái Thượng và

Nguyên Thủy, Thông Thiên còn đang tu luyện, liền cũng không để ý.

Có được mấy nơi này che chở, vẫn có không ít sinh linh tránh được tai nạn.

Vô hình trung, họ đã cứu được không ít sinh linh, đây cũng là một việc làm có công đức.

Khi lượng kiếp kết thúc, nói không chừng còn có thể thu được công đức.

Tam tộc lúc này luôn chú ý đến chiến huống trong Hồng Hoang.

Tuy chiến huống vạn tộc Hồng Hoang thảm liệt, mấy ngàn tiên thiên chủng tộc lại một lần nữa bị xóa tên khỏi Hồng Hoang, nhưng những điều này đều không phải là điều ba vị tộc trưởng quan tâm, điều họ quan tâm, là tình hình của hai tộc kia.

Từ tình hình hiện tại mà xem, hai tộc kia quả thực giống như mình nghĩ, không quá nhanh chóng đầu tư thêm nhiều lực lượng vào.

"Chúc Long, thêm một phần lực lượng Long tộc tham gia chiến cục." Long Vương sắc mặt lạnh đi, mở miệng nói.

Chúc Long gật đầu, liền đi xuống chuẩn bị.

Thực lực Long tộc vốn đã mạnh hơn hai tộc kia vài phần, lúc này Long Vương hiển nhiên có tính toán, dần dần gia tăng lực lượng đầu tư.

Đến lúc đó, chính là lúc tam tộc thực sự đối mặt.

Tây Phương đại lục, trên Tu Di Sơn.

"Lão tổ, thực lực vạn tộc còn năm sáu phần, lực lượng tam tộc cũng đang gia tăng." Huyền Ma quỳ một gối, cung kính nói.

"Số lượng vạn tộc tồn tại không quá vài vạn, chỉ cần thêm mười mấy vạn năm là có thể tiêu diệt hết.

Còn tam tộc, lúc này vẫn còn thăm dò đối phương, vẫn còn có phần khắc chế." "Dưới lượng kiếp, không thể dung túng suy nghĩ.

Huyền Ma, quân cờ trong tam tộc có thể động rồi, cho chúng thêm một chút lửa, để chúng tăng tốc tiến độ." Trong đôi mắt đen thẫm của La Hầu, ma viêm lóe lên, lạnh lùng nói.

"Vâng, thuộc hạ đã rõ!" Huyền Ma đáp một tiếng rồi biến mất.

Chương 61

Trên mặt La Hầu lộ ra một nụ cười lạnh lùng, "Sắp rồi, Hồng Quân, chờ Bản tọa đi!" Cùng với sự gia nhập lực lượng của Long tộc, chiến cục dường như xuất hiện sự nghiêng lệch.

Tộc Lân Giáp vốn là kẻ bị tổn thất thảm trọng nhất, lúc này đã áp đảo tộc Tẩu Thú và tộc Phi Cầm, thương vong của hai tộc kia không ngừng tăng lên.

Hiện tại, mấy vạn tiên thiên chủng tộc còn lại này, đã là đại tộc trong mười mấy vạn tiên thiên chủng tộc Hồng Hoang, trong hơn nửa tiên thiên chủng tộc, đều có Đại La Kim Tiên tọa trấn, thực lực không thể không nói là cường đại.

Tộc Tẩu Thú và tộc Phi Cầm lúc này liên tục thoái lui, ngay cả Phượng tộc và Kỳ Lân tộc, sau khi Long tộc tăng thêm lực lượng, cũng không ngừng gia tăng thương vong.

Tam tộc, tự nhiên là tự mình giải quyết.

Long tộc lúc này thực lực áp đảo hai tộc kia, đánh cho chúng không ngừng thoái lui, số lượng đội tiên phong đã tổn thất quá một nửa, vẫn đang không ngừng tăng lên.

May mắn là, trong hơn ngàn năm, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc có lực lượng hậu phương bổ sung, điều này mới làm chậm tốc độ tiến lên của Long tộc, nếu không, những lãnh địa trước đây, e rằng đều đã nằm trong tay Long tộc rồi.

Và lúc này, mức độ giao chiến của tam tộc, dường như lại trở về tình trạng trước đó.

Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó.

Hồng Quân Đạo nhân lơ lửng trên cửu thiên, nhìn cảnh hoang tàn khắp nơi, vô số sơn xuyên địa mạch bị hủy diệt, vô tận linh thực vật… tiêu tán, vô số sinh linh bị ảnh hưởng vẫn lạc trong đó, không khỏi lắc đầu.

"Thân trong kiếp mà không tự biết, cứ như vậy, cuối cùng sẽ không có lợi cho bản thân." Y cũng biết, những tiên thiên chủng tộc này, đều có dã tâm của riêng mình, cũng muốn có được tài nguyên tốt hơn, lãnh địa cao hơn, chiến tranh vẫn là cách hiệu quả nhất.

Tam tộc, cũng vậy, chỉ là dã tâm của họ lớn hơn mà thôi, muốn xưng bá toàn bộ Hồng Hoang.

Lúc này lượng kiếp đã đến, không tìm cách vượt qua, không ngờ lại càng muốn mượn lượng kiếp, một lần đạt được mục đích mình muốn.

Nào ngờ, thân trong kiếp, đã không còn là tình huống ban đầu nữa rồi.

"Cũng được, vì bần đạo chứng đạo thành công, có lẽ còn có thể giải cứu các ngươi một phen." Hồng Quân Đạo nhân nói xong, liền vượt qua triệu ức dặm, đến vùng biên duyên của Hồng Hoang đại lục.

Nơi này đi ra ngoài, chính là hư vô vô tận, ngay cả Hỗn Độn cũng không phải, là một khu vực cực kỳ khủng bố.

Nơi này, là một dãy núi hoang vu.

Hồng Quân Đạo nhân chậm rãi hạ xuống, đi về phía một nam tử trung niên đang khoanh chân ngồi.

Nếu Thái Thượng ở đây, tự nhiên sẽ nhận ra, người này chính là Dương Mi Đạo nhân đã gặp ngày trước.

"Dương Mi Đạo hữu!" Dương Mi chậm rãi mở hai mắt, nhìn Hồng Quân Đạo nhân, "Hồng Quân Đạo hữu!" "Đạo hữu hôm nay

đến đây, là vì chuyện gì?" Dương Mi không nói chuyện phím với Hồng Quân, đi thẳng vào vấn đề.

"Lượng kiếp giáng lâm, tam tộc đại chiến, trong đó có âm mưu của La Hầu.

Nếu để hắn thành công, Ma đạo một khi thành lập, Hồng Hoang sẽ không còn là Hồng Hoang nữa.

Bần đạo muốn thỉnh Đạo hữu tương trợ, cùng nhau chém giết La Hầu." Hồng Quân Đạo nhân sắc mặt nghiêm túc, nghĩa chính ngôn từ nói.

"Đây là con đường tranh đạo giữa ngươi và La Hầu, liên quan gì đến ta?

Đạo hữu xin mời về đi!" Dương Mi Đạo nhân thản nhiên nhìn y một cái, sau đó khẽ nhắm hai mắt, không còn để ý nữa.

"Đạo hữu, sinh linh Hồng Hoang triệu triệu ức, chẳng lẽ ngươi đành lòng nhìn họ vẫn lạc trong âm mưu của La Hầu sao?" Hồng Quân Đạo nhân nhíu mày, Dương Mi đã bình ổn lục thức, không còn để ý đến y nữa.

Thấy vậy, Hồng Quân Đạo nhân trong lòng thở dài, chắp tay về phía Dương Mi, "Bần đạo cáo từ!" Nói xong, liền biến mất tại chỗ.

Lần này y xuất hiện, mời những kẻ có đủ tu vi và sẵn lòng tương trợ, thực ra hiện tại chỉ có một người mà thôi.

"Xem ra, thực sự cần phải để tam tộc tương trợ." Hồng Quân Đạo nhân nhìn về phía tam tộc Hồng Hoang, trong miệng lẩm bẩm.

"Thái Thượng tiểu hữu…" Đột nhiên, trên mặt Hồng Quân Đạo nhân lộ ra một nụ cười, rồi biến mất tại chỗ.

Hồng Hoang, trong đại địa.

Ma tộc ra tay, quả thực nhanh như sấm sét, không chỉ kích động một cơn sóng gió trong tam tộc, mà còn mang một số truyền nhân quan trọng trong tam tộc ra ngoài, sau đó khiến họ vẫn lạc trên chiến trường.

Hơn nữa, thủ đoạn cũng làm rất khéo léo, đều khiến họ cho rằng là do hai tộc kia gây ra.

Chiến cục lúc này vốn đã căng thẳng, vài vạn tiên thiên chủng tộc lúc này đã có một nửa bị xóa tên khỏi Hồng Hoang, những tiên thiên chủng tộc còn lại cũng đã tử thương vô số, Hồng Hoang máu chảy thành sông, sinh linh đồ thán.

Và nhân sự tham chiến của tam tộc vốn đã tăng lên, cục diện giữa ba phe cũng càng thêm căng thẳng, nhưng chỉ là đang tìm kiếm thời cơ thích hợp hơn để ra tay.

Nhưng giờ đây, đã xảy ra một số chuyện, khiến tam tộc lúc này không thể tiếp tục trầm mặc nữa.

Nếu truyền nhân đều vẫn lạc trong tay đối phương, bản thân vẫn vô động, vẫn tiếp tục chờ đợi thời cơ, vậy làm sao giao phó với tộc nhân, làm sao lập uy tín với các tiên thiên chủng tộc dưới trướng?

Vì vậy, chỉ trong vỏn vẹn hơn ngàn năm, tam tộc liền đã tập kết chín thành lực lượng, tiến về chiến trường Hồng Hoang. …… Lúc này, trên chiến trường vạn tộc Hồng Hoang.

Đại quân tam tộc hùng dũng tiến đến, số lượng tam tộc tụ tập tại đây, đâu chỉ vạn ức, khí tức khủng bố tràn ngập nửa mảnh Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, vạn ngàn tiên thiên chủng tộc vốn đã giao chiến không thể tách rời, không thể dừng lại chiến hỏa, lúc này đều đã dừng lại, sau đó tự phân ra phe phái: Phi Cầm, Tẩu Thú, Lân Giáp.

Các phe phái vạn tộc cư ngụ phía sau tam tộc, lúc này, tam tộc đối đầu lẫn nhau.

Đây sẽ là một trận chiến tranh xưa nay chưa từng có, so với hung thú lượng kiếp của lượng kiếp trước, còn khủng bố hơn nhiều.

Dù sao hung thú lượng kiếp lần trước, về số lượng, vẫn còn kém xa tam tộc Hồng Hoang lúc này.

Cộng thêm vạn dư tiên thiên chủng tộc dưới trướng tam tộc, số lượng như vậy, thực lực như vậy, tự nhiên không thể so sánh với hung thú lượng kiếp ban đầu.

Ngoài ra, ba vị tộc trưởng hiện nay đều đã là tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên mãn cảnh, trong Hồng Hoang, cũng chỉ kém Hồng Quân lão đạo, cùng với Dương Mi và La Hầu mà thôi, thực lực quả thực cường hãn.

Còn Thần Nghịch, hoàng giả hung thú ngày trước, tu vi bất quá khôi phục đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, liền vẫn lạc trong vòng vây của họ.

So sánh mà nói, mức độ lượng kiếp lần này, lại còn có quy mô lớn hơn, nguy hiểm hơn nhiều so với hung thú lượng kiếp. …… Hồng Hoang, trên chiến trường.

Ba vị tộc trưởng lơ lửng trên không, lạnh lùng nhìn đối phương.

Những năm qua, tuy kế hoạch có phần bị xáo trộn lớn, nhưng phương hướng lớn vẫn không thay đổi, vẫn luôn tiến tới mục tiêu xưng bá Hồng Hoang.

Những vạn năm qua, tam tộc cũng vẫn luôn chú ý đến tiến triển của chiến trường.

Sau khi tam tộc dần dần gia nhập tộc nhân, cục diện chiến tranh cũng dần trở nên phức tạp.

Tuy trước đây không có ý định dốc toàn lực, vẫn muốn từ từ tăng thêm số lượng.

Bất quá lần này, đã có một thời cơ, lúc này không ra tay, chính là đã bỏ lỡ thời cơ.

Vì vậy, họ liền đã tập kết chín thành lực lượng, áp sát chiến trường.

Đây sẽ là quyết định vận mệnh của tam tộc, cũng là quyết định liệu kế hoạch của mình có thể thành công hay không.

Tam tộc giao chiến, xưa nay chưa từng có.

Chương 62

"Thủy Kỳ Lân, Tổ Phượng, chuyện Phượng tộc và Kỳ Lân tộc các ngươi chém giết truyền nhân của tộc ta, hôm nay Bản tọa liền muốn cùng các ngươi tính toán rõ ràng…" Long Vương nhìn Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng, trầm giọng mở miệng nói.

Nghe vậy, hai người nhìn nhau một cái, sau đó Thủy Kỳ Lân nhìn Long Vương cười lạnh nói, "Long Vương, đến nước này, liền không cần phải giả bộ nữa, truyền nhân có trọng lượng bao nhiêu trong tộc thì ngươi và ta đều rõ.

Tâm tư muốn xưng bá Hồng Hoang, tam tộc đều có.

Cục diện bây giờ, hà cớ gì phải giả vờ nữa…" "Lượng kiếp đã giáng lâm, cục thế đã như vậy, hôm nay, chính là bắt đầu cho việc tam tộc phân định thắng bại…" Tổ Phượng mắt phượng hàm sát, lạnh lùng nhìn Thủy Kỳ Lân và Long Vương nói.

Nghe vậy, sắc mặt Long Vương trầm xuống.

Lời vừa rồi, bất quá chỉ là tìm một cái cớ mà thôi, nhưng không ngờ, Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng lại vạch trần ngay tại chỗ.

Bất quá cũng không sao, cục diện bây giờ, cũng không cần phải làm những chuyện này nữa.

Dù sao cục thế hiện tại đã bị đẩy đến mức này, mọi người đều đã công khai, thực sự đánh một trận.

Thắng, thì chính là bá chủ thực sự của Hồng Hoang, cũng có thể tập hợp khí vận Hồng Hoang, vấn đỉnh cảnh giới đó.

"Ra tay, hôm nay đánh một trận, xem ai cao tay hơn…" Long Vương bước tới một bước, hư không dưới chân không ngừng vặn

vẹo, khí tức trên người lập tức quét ra, ánh mắt lóe qua Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng, trong miệng lạnh giọng nói.

"Ra tay đi!" Thủy Kỳ Lân thản nhiên mở miệng nói.

"Oanh!" Lúc này, một cỗ khí thế khủng bố từ Tổ Phượng quét ra, mang theo đại thế vô biên của tộc trưởng, lúc này khuấy động cửu thiên phong vân, trong chốc lát, phong vân biến sắc, dị tượng khủng bố hiện ra.

Nàng không nói lời vô nghĩa với họ, tay khẽ động, một cán cờ xí màu đỏ xuất hiện trong tay nàng, sau đó công về phía Thủy Kỳ Lân và Long Vương.

Cán cờ xí này của nàng cũng không tầm thường, chính là Nam Phương Ly Địa Diễm Quang Kỳ, một trong Thiên Địa Ngũ Phương Kỳ thuộc cực phẩm tiên thiên linh bảo, được hóa từ lá của Hỗn Độn Thanh Liên năm xưa, công thủ nhất thể, uy lực cực lớn.

Thủy Kỳ Lân và Long Vương thấy vậy, sắc mặt hơi ngưng lại.

Uy lực của cán cờ xí này họ đã sớm chứng kiến, lúc này không dám khinh suất.

Thủy Kỳ Lân lúc này tế xuất một phương bảo ấn, chính là chí bảo của Kỳ Lân tộc họ, cực phẩm tiên thiên linh bảo, Kỳ Lân Ấn.

Còn Long Vương, lúc này thì tế xuất chí bảo Long tộc, cực phẩm tiên thiên linh bảo, Truyền Thừa Long Châu.

Ba người đều là cao thủ đỉnh tiêm, vừa ra tay liền là uy thế hủy thiên diệt địa, cộng thêm ba kiện cực phẩm tiên thiên linh bảo, lúc này giao thủ, trong nháy mắt đã gây chấn động ức vạn dặm, xung kích khủng bố càng lúc càng mạnh.

Lúc này, một số tộc nhân lui không kịp, lúc này nhao nhao vẫn lạc trong đó.

Ba vị tộc trưởng lúc này giao thủ tốc độ càng ngày càng nhanh, Chúc Long và những người khác lúc này chỉ có thể nhìn thấy ba đạo quang mang không ngừng va chạm trong hư không, cùng với những xung kích khủng bố càng lúc càng mạnh.

"Ra tay đi!" Lúc này, Chúc Long, Đại trưởng lão Kỳ Lân tộc và Đại trưởng lão Phượng tộc nhao nhao hạ lệnh, bắt đầu ra tay tấn công.

Lúc này, tam tộc bắt đầu hỗn chiến, cộng thêm mấy vạn tiên thiên chủng tộc dưới trướng tam tộc, lúc này cảnh tượng hùng vĩ, vô số tộc nhân vẫn lạc trong đó, máu chảy thành sông, vô số sinh linh bị ảnh hưởng, vẫn lạc trong đó.

Chiến hỏa lúc này, cũng đã lan rộng đến toàn bộ Hồng Hoang, nhưng quy mô, mức độ và thực lực của người tham chiến lúc này, đều không thể so sánh với vạn tộc trước đó.

Hiện tại, là sân khấu của tam tộc.

"Oanh long long!!!" Khoảnh khắc này, toàn bộ Hồng Hoang chấn động, sát khí, sát cơ, kiếp khí… tất cả đều bùng nổ trong khoảnh khắc này.

Khoảnh khắc này, vô số sinh linh bị ảnh hưởng, cũng nhao nhao tự tương tàn.

Toàn bộ Hồng Hoang, trong khoảnh khắc này, tựa hồ biến thành một chiến trường sát lục, vô số sinh linh, tộc nhân vạn tộc, tộc nhân tam tộc, vẫn lạc trong đó.

Máu chảy thành sông, đại địa nứt vỡ, vạn ức sơn xuyên địa mạch bị hủy, vô tận linh thực vật thiên tài địa bảo… tiêu tán trong Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, chiến đấu đến thiên hôn địa ám, chu thiên vô

quang, chỉ còn huyết khí xông tận trời, kể về tình trạng khủng bố và thảm liệt dưới sự bùng nổ của lượng kiếp.

Thời gian tại Hồng Hoang xưa nay trôi qua là nhanh nhất.

Toàn bộ Hồng Hoang lúc này đã lâm vào hỏa chiến khủng bố, vô số sinh linh vẫn lạc, sơn xuyên địa mạch, linh thực vật, linh vật, thiên tài địa bảo đều bị hủy hoại.

Tinh huyết của những sinh linh kia, lúc này không ngừng tuôn về một nơi đặc thù tại Hồng Hoang, U Minh Huyết Hải, nơi do ô huyết của Bàn Cổ hóa thành, là một tuyệt địa trong Hồng Hoang, từ trước đến nay chưa từng có sinh linh nào đản sinh tại đây.

Huyết dịch của những sinh linh vẫn lạc này chảy về U Minh Huyết Hải, cũng là một thủ đoạn tự thanh lọc của Hồng Hoang, huyết khí trùng thiên, khiến huyết dịch của U Minh Huyết Hải lúc này càng thêm dồi dào, cực kỳ khủng bố.

Suốt mấy vạn năm qua, trong Tam tộc và Vạn tộc, không biết bao nhiêu tộc nhân đã vẫn lạc, nhưng dưới sự bùng nổ của lượng kiếp, tất cả mọi người đều sát hồng nhãn, căn bản không có khả năng ngừng lại.

Vốn dĩ chỉ còn vài vạn chủng tộc Tiên Thiên, nhưng trong mấy vạn năm chém giết liên miên này, lại có mấy ngàn chủng tộc Tiên Thiên bị xóa tên khỏi Hồng Hoang, hơn nữa tốc độ vẫn đang tăng lên, cơ bản cứ khoảng vạn năm lại có hơn ngàn chủng tộc Tiên Thiên bị xóa sổ khỏi Hồng Hoang, chiến sự quả thực thảm liệt vô cùng.

Còn về Hồng Hoang Tam tộc với số lượng đông đảo hơn và thực lực càng khủng bố hơn, số lượng vẫn lạc lúc này, so với Vạn tộc, chỉ có thể nhiều hơn, lúc này đã không thể tính toán được nữa, trong đầu bọn họ, chỉ có ý niệm chém giết đối phương, xưng bá Hồng Hoang.

Lúc này trên Hồng Hoang đại địa, những nơi có thể không bị chiến hỏa lan tới, hoặc bị ảnh hưởng ít, chỉ còn lại vài chỗ hiếm hoi.

Nơi Nữ Oa và Hậu Thổ tá túc lúc này cũng bị chiến hỏa lan tới, nhưng vì hai nàng là tồn tại Đại La Kim Tiên, có sự che chở của hai nàng, chiến hỏa tương đối nhỏ hơn, vẫn trong phạm vi ứng phó của hai nàng.

Còn những nơi như Đông Côn Luân, Vô Cực Sơn Mạch, Ngọc Kinh Sơn v.v., đều là trận pháp do Hỗn Nguyên Kim Tiên bố trí, trừ phi là tộc trưởng Tam tộc tự thân, nếu không thì ngay cả Phó tộc trưởng của Tam tộc cũng khó mà phá giải, cho nên chiến hỏa khó có thể lan tới những nơi này.

Nhưng những nơi này dù sao cũng chỉ là vài chỗ hiếm hoi, tổng cộng lại ngay cả một phần mười của một đại lục cũng không có, những nơi như vậy cũng không lớn.

Còn ngoài những nơi này ra, tất cả những nơi khác trên Hồng Hoang đại địa đều là chiến trường của Vạn tộc và Tam tộc.

Ba vị tộc trưởng, lần này giao thủ mấy vạn năm, nhưng vẫn chưa phân thắng bại, cả ba đều có chí bảo trong tộc trong tay, còn có các Tiên Thiên Linh Bảo khác, thêm vào thực lực đều ngang ngửa nhau, lúc này khi giao thủ, đều bất phân thắng bại.

Ba người đã chiến đấu mấy vạn năm, vẫn như lúc ban đầu, điều thay đổi chỉ là toàn bộ Hồng Hoang đều trở thành chiến trường của ba người họ, từ đông đánh tới tây, từ tây đánh tới bắc, rồi từ bắc đánh tới nam.

Cả ba đều là tồn tại đỉnh tiêm, không ít tộc nhân và Vạn tộc bị ảnh hưởng bởi xung kích của họ, cũng có không ít người vẫn lạc trong đó.

Nhưng đối với họ lúc này mà nói, những tổn thất này đều không

đáng kể, chỉ cần có thể áp đảo đối phương, tất cả đều là đáng giá.

Lượng kiếp nay càng trở nên khủng bố hơn, không ngừng đẩy mạnh, số lượng sinh linh vẫn lạc cũng không ngừng tăng lên, khiến chiến sự càng thêm thảm liệt.

Tam tộc, Vạn tộc, giao chiến ngày càng trắng trợn, ngày càng thảm liệt, không tiêu diệt đối phương, thề không dừng lại!

Tại một khu vực nào đó của Hồng Hoang, Hồng Quân Đạo nhân thần sắc ngưng trọng nhìn trận giao chiến đã gần mười vạn năm của Hồng Hoang Vạn tộc và Hồng Hoang Tam tộc, khẽ lắc đầu rồi đứng dậy, rời khỏi nơi này, đi tới Thái Thanh Cung.

Lần này y mời được, chẳng qua chỉ là Ngũ Hành lão tổ là hóa thân của Hỗn Độn Ma Thần mà thôi, Dương Mi không đáp ứng, y muốn phá trận, ngoài tộc trưởng Tam tộc ra, còn cần phải chuẩn bị thêm.

Mà Thái Thượng, chính là mục tiêu mời của y.

Hồng Quân tự nhiên biết thực lực của Thái Thượng, ngay cả y cũng không thể nhìn thấu y, một tồn tại như vậy, nếu nguyện ý gia nhập, tự nhiên là sự bán công bội.

Dù sao, Thái Thượng đã từng chứng kiến Tru Tiên Kiếm Trận, cũng hiểu rõ hơn người khác, có y tương trợ, tự nhiên là tốt nhất.

Như vậy, cuộc tranh đạo giữa mình và La Hầu sẽ không còn vấn đề quá lớn nữa.

Tây Phương đại lục, trên Tu Di Sơn.

"Thiên Ma!" La Hầu lạnh nhạt nói, ánh mắt không rời khỏi hướng Hồng Hoang.

"Lão tổ!" Thiên Ma quỳ một gối.

"Giao chiến giữa Tam tộc và Vạn tộc đã đến thời khắc then chốt

nhất, đại quân Ma tộc chuẩn bị thế nào rồi...” “Bẩm lão tổ, thực lực đại quân Ma tộc đã không còn dưới Tam tộc nữa, chỉ cần lão tổ hạ lệnh một tiếng, liền có thể xuất phát diệt trừ Tam tộc và Vạn tộc...” Thiên Ma chắp tay với La Hầu, cung kính đáp.

Chương 63

Nghe vậy, La Hầu hài lòng gật đầu, nói: "Tạm thời chưa vội, vẫn cần một khoảng thời gian nữa, khoảng thời gian này ngươi vẫn không được lơi lỏng..." "Thuộc hạ đã rõ!" La Hầu phất tay, Thiên Ma liền lui xuống.

"Thời cơ, cuối cùng cũng sắp đến rồi..." La Hầu nhìn trận giao chiến của Vạn tộc và Tam tộc, khẽ nói.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

"Ong!" Vào một khắc nào đó, Thái Thượng từ từ mở hai mắt, đại đạo pháp tắc giao dệt trong đó, vài hơi thở sau mới dần trở lại vẻ thanh minh.

Những năm gần đây, Thái Thượng cuối cùng cũng đã thăng tu vi của Thái Thanh Đạo nhân lên đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

Còn bản thân y, vẫn là Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, chưa bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Cảnh giới này cũng không dễ dàng vượt qua như vậy, nhưng Thái Thượng cũng không vội, thực lực tổng thể của y hiện tại, ngược lại cũng không kém Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn là bao, sức mạnh phòng ngự lại càng khủng bố.

Ánh mắt Thái Thượng rơi xuống Hồng Hoang đang chiến hỏa phân phi, sinh linh đồ thán, mi đầu hơi nhíu.

"Tam tộc đại chiến, lượng kiếp triệt để bùng nổ, trình độ như vậy, quả thật khủng bố dị thường..." Thái Thượng vừa dứt lời, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều mở mắt.

Trong hai mắt Nguyên Thủy hiện lên khí vận nhân uẩn, trong hai mắt Thông Thiên kiếm khí du tẩu, vài hơi thở sau, hai người mới trở lại vẻ thanh minh.

Thái Thượng nhìn một cái, gật đầu, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều đã tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, thực lực quả thực không kém, đặc biệt là Thông Thiên, sau khi lĩnh ngộ Tru Tiên Kiếm Ý, thực lực lúc này đã ngấm ngầm vượt qua Nguyên Thủy một bậc.

"Chiến tranh Tam tộc, cuối cùng cũng bùng nổ rồi sao?" Thông Thiên nhìn về hướng Hồng Hoang, lẩm bẩm nói.

"Dưới lượng kiếp, Tam tộc e rằng đều khó mà đạt được điều mình mong muốn..." Nguyên Thủy nhíu mày, nói.

Nghe vậy, Thái Thượng không nói gì, nhìn ra ngoài cửa cung, vung tay một cái, mở cửa Thái Thanh Cung, chậm rãi nói: "Tiền bối, mời vào!" Lời còn chưa dứt, thân ảnh Hồng Quân Đạo nhân đã đứng trước Thái Thanh Cung.

"Thái Thượng tiểu hữu!" Hồng Quân Đạo nhân trên mặt lộ ra một nụ cười.

"Hồng Quân tiền bối!" Nguyên Thủy và Thông Thiên trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, sao vào lúc này Hồng Quân lại tới Thái Thanh Cung.

Hồng Quân Đạo nhân không để ý tới vẻ kinh ngạc trên mặt Nguyên Thủy và Thông Thiên, bước vào Vô Cực Điện, sau đó ngồi đối diện Tam Thanh.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

"Tiền bối hôm nay đến đây, có phải vì chuyện lượng kiếp và La Hầu?" Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo nhân, cũng không lãng phí lời nói với y nữa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nghe vậy, trong mắt Hồng Quân Đạo nhân thoáng hiện vẻ kinh ngạc, "Không ngờ Thái Thượng tiểu hữu nhìn thấu triệt đến vậy, bần đạo hôm nay đến đây, quả thực là vì chuyện này, không ngờ trong lòng Thái Thượng tiểu hữu đã biết rồi..." Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ nhướng mày, chuyện lượng kiếp và La Hầu này, có liên quan gì đến đại ca của mình?

Vì sao Hồng Quân Đạo nhân lại đến tìm đại ca?

Thái Thượng nghe xong, trầm ngâm không nói, chuyện này, kỳ thực y đã sớm có suy đoán và tính toán rồi.

Dưới lượng kiếp, chúng sinh ứng kiếp, cho dù y không rời khỏi nơi này, vẫn là người trong kiếp.

Vả lại, Càn Khôn Đạo nhân vốn là người ứng kiếp, nhưng lại vẫn lạc trong tay y, toàn bộ pháp bảo đều rơi vào tay y, trong đó liền có nhân quả giao triền.

Mà kiếp của Càn Khôn, chính là ứng vào lượng kiếp lần này, Thái Thượng và y có nhân quả giao triền, tự nhiên là phải ứng kiếp.

Mà điểm này, rất rõ ràng chính là ở điểm La Hầu và Hồng Quân.

Thái Thượng đã sớm nghĩ qua vấn đề này rồi, nay Hồng Quân Đạo nhân tương yêu, Thái Thượng trong lòng tự nhiên đã khẳng định chuyện này.

Đi ứng kiếp này, ngược lại cũng không phải không thể làm, trong kiếp này cũng có chỗ tốt có thể đạt được, liền phải xem Thái Thượng tự mình làm sao mà thu được.

Mà ngoài điều này ra, y và La Hầu cũng có ân oán, với mâu thuẫn nhân quả hiện tại của họ mà nói, nếu La Hầu thành đạo, thì tự nhiên sẽ tiêu diệt tất cả tồn tại, cho nên ở điểm này, Thái Thượng cũng khó mà để La Hầu thành đạo.

Cho nên nói, bất luận là đi ứng kiếp giải quyết nhân quả, hay ngăn cản La Hầu thành đạo, chuyến này đều không thể tránh khỏi.

Hồng Quân Đạo nhân thấy Thái Thượng trầm ngâm, trong mắt một đạo thần quang lóe lên, liền nói: "Chuyện lượng kiếp, chuyện Tam tộc, trong đó đều có âm mưu của La Hầu, tất cả đều vì con đường chứng đạo của y, y tu hủy diệt chi đạo, nếu đạo thành, tất cả đều sẽ trở nên không thể cứu vãn..." "Hồng Hoang đại địa đến lúc đó sẽ bị phá diệt, tất cả đều sẽ không còn tồn tại, bao gồm cả chư vị ở đây..." "Cho nên, ngăn cản La Hầu, là việc tất yếu phải làm.

Lần này bần đạo đến đây, chính là hy vọng Thái Thượng tiểu hữu, đến lúc đó tương trợ bần đạo, ngăn cản âm mưu của La Hầu, duy hộ sự phát triển của Hồng Hoang, để Hồng Hoang tiến về một cảnh giới tốt đẹp hơn..." Hồng Quân Đạo nhân hai mắt sáng như mặt trời, khí tức trên thân kích động, tràn đầy cảm giác đại nghĩa lẫm liệt.

Đương nhiên, Tam Thanh đều hiểu rõ, đây chỉ là lời lẽ của riêng Hồng Quân Đạo nhân mà thôi, tất cả đều vì đại đạo của chính mình, chẳng qua là lời của Hồng Quân Đạo nhân nghe có vẻ chính nghĩa hơn một chút, nhưng điều đó không phải là mấu chốt.

Ai có thể chứng đạo, người đó chính là đúng.

Huống hồ, con đường chứng đạo vốn dĩ không có đúng sai, cũng không từ thủ đoạn nào, chỉ xem ai có thể thành công.

Chẳng qua, La Hầu và Hồng Quân Đạo nhân là hai thái cực, một người có thể nói là kết giao với không ít đại năng trong Hồng Hoang, mà người kia thì lại kết oán với không ít đại năng trong Hồng Hoang.

Hồng Quân Đạo nhân tìm kiếm sự giúp đỡ, như vậy sẽ tăng cơ hội cho y, La Hầu dựa vào bản thân để chống đỡ các đại năng Hồng Hoang, liền không dễ dàng như vậy.

“Ký là tiền bối tương yêu, Thái Thượng tự vô lý do chối từ, dưới lượng kiếp, chúng sinh ứng kiếp, Thái Thượng cũng là một trong chúng sinh, ngược lại cũng đã ứng kiếp...” Thái Thượng ánh mắt u u, khó lường vô cùng.

Hồng Quân Đạo nhân nhìn Thái Thượng, khoảnh khắc này không thể nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Thái Thượng, lời này nửa thật nửa giả, khó mà đoán ra ý định thực sự của Thái Thượng là gì.

Nhưng vì Thái Thượng đã đáp ứng tương trợ, thì vẫn là một chuyện tốt, ít nhất, nắm chắc để đối phó Tru Tiên Kiếm Trận lại tăng thêm vài phần.

Với thực lực của Thái Thượng, tộc trưởng Tam tộc, thêm vào Ngũ Hành lão tổ, đã đủ để ứng phó Tru Tiên Kiếm Trận rồi.

Bản thân y lại thêm thiện ác thi, trong lòng Hồng Quân Đạo nhân vẫn rất tự tin.

“Tiểu hữu nguyện ý tương trợ, bần đạo vô cùng cảm kích...” Nói rồi, Hồng Quân Đạo nhân nhìn về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên, hỏi: “Không biết hai vị tiểu hữu, có muốn cùng đi không?” Nghe vậy, Tam Thanh khẽ nhướng mày, Thái Thượng không nói gì, chỉ nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Chuyện này có lợi có hại, nếu có lợi, có thể kiểm chứng những điều đã lĩnh ngộ được bấy lâu nay, lấy phương thức giao chiến để kiểm chứng và củng cố bản thân.

Nếu có hại, có thể sẽ bất cẩn rơi vào Tru Tiên Kiếm Trận, đây không phải chuyện đùa.

Y có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp hộ thân, đứng ở thế bất bại, cho dù không thể phá trận, đợi đến khi La Hầu bại dưới tay Hồng Quân, y tự nhiên có thể thoát trận, nhưng nếu Nguyên Thủy

và Thông Thiên bị hút vào trận, thì không dễ dàng như vậy.

Cho nên nói, chuyện này họ còn cần phải suy nghĩ kỹ càng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, trong lòng ý niệm vạn chuyển, sau đó nhìn Hồng Quân Đạo nhân nói: "Ký là tiền bối tương yêu, vãn bối nào dám từ chối, liền theo tiền bối đi, xem xét tình hình Ma tộc, cũng coi như ứng kiếp..." Nghe vậy, ý cười trên mặt Hồng Quân lão đạo càng đậm, lại có thêm hai vị tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên tương trợ, đây quả là đại hảo sự.

"Nếu đã như vậy, thì đến lúc đó sẽ chờ ba vị tiểu hữu, bần đạo xin đi chuẩn bị trước..." Nói rồi, Hồng Quân Đạo nhân liền đứng dậy, chắp tay với Tam Thanh rồi biến mất.

"Nhị đệ, Tam đệ là muốn nhân cơ hội này, kiểm chứng bản thân, khiến cảm ngộ đại đạo càng thêm viên mãn?" Sau khi Hồng Quân Đạo nhân rời đi, Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, hỏi.

Nghe vậy, hai người gật đầu, đáp: "Quả thật như lời đại ca nói, điều này cũng có thể tích lũy kinh nghiệm, lại có thể kiểm chứng cảm ngộ đại đạo của bản thân, lo lắng trong lòng đại ca chúng ta cũng đã nghĩ tới rồi, đến lúc đó cẩn thận là được..." "Cho dù thật sự rơi vào Tru Tiên Kiếm Trận, dựa vào Tam đệ và đại ca, hẳn sẽ không quá khó..." Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên tu trận đạo và kiếm đạo, lại nhìn Thái Thượng nói.

Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, không nói thêm nữa, đây cũng là tính toán của họ, nếu hành sự cẩn thận, ngược lại cũng sẽ không có vấn đề gì lớn.

"Ký là như vậy, vậy thì hãy chờ đợi thời cơ đi!" Thái Thượng nói xong, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống Hồng Hoang đang chiến hỏa phân phi, đáy mắt thoáng hiện một tia dị sắc.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt, lại là hơn vạn năm trôi qua.

Lúc này, tại nơi tiếp giáp giữa Trung Ương đại lục và Tây Phương đại lục, hơn ngàn đạo ma ảnh hiện lên, chính là Ma tộc do Huyền Ma dẫn dắt.

Nhiệm vụ mấy năm qua đã thuận lợi hoàn thành, lần này Thiên Ma triệu hoán, y liền dẫn theo những Ma tộc này trở về, chuẩn bị một chút sau là có thể phát động tổng tấn công, đến lúc đó toàn bộ Hồng Hoang đều sẽ là thiên hạ của Ma tộc mình.

"Ong!" Đột nhiên, chỉ thấy hư không chấn động, liền có một thân ảnh bước ra từ đó, chính là Hồng Quân Đạo nhân đã bắt đầu hành động.

"Hồng Quân..." Huyền Ma thần sắc ngưng lại, trầm giọng nói.

Chương 64

Là một trong Tứ Ma dưới trướng La Hầu, Huyền Ma tự nhiên biết tử địch của Ma tổ nhà mình, không ngoài hai người, chính là Hồng Quân Đạo nhân và Thái Thượng.

"La Hầu kế mưu cao thâm, đáng tiếc, bần đạo cũng có đối sách..." Hồng Quân Đạo nhân ánh mắt quét qua bọn họ, lạnh lùng nói.

Nói rồi, cũng không đợi Huyền Ma mở miệng, trực tiếp vươn một tay, trong hư không ngưng tụ thành một bàn tay che trời lấp nhật, sau đó trực tiếp vỗ xuống.

"Oanh!" Một tiếng sấm sét vang lên, Huyền Ma cùng hơn ngàn Ma tộc đều vẫn lạc dưới cự chưởng này.

Với lực lượng Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, một chưởng đủ sức khiến Huyền Ma và bọn chúng, cao nhất cũng chỉ Đại La Kim Tiên hậu kỳ, vẫn lạc.

"Như vậy, cũng nên đi giải quyết chuyện Tam tộc rồi..." Hồng Quân Đạo nhân ánh mắt quét qua Tây Phương đại lục, sau đó khẽ nói.

Nói rồi, y bấm quyết trong tay, một đạo kim quang độn về hướng Trung Ương đại lục, chính là tin tức thông báo tình hình hiện tại cho Thái Thượng.

Làm xong tất cả những điều này, Hồng Quân Đạo nhân liền hướng về chiến trường Tam tộc mà đi.

Hồng Hoang, Tây Phương đại lục, trên Tu Di Sơn, Tụ Ma Cung, trong đại điện.

La Hầu thần sắc âm trầm, nhìn về hướng Trung Ương đại lục, trong con ngươi đen kịt, ma viêm dường như càng thêm rực rỡ vài

phần.

“Hồng Quân, ngươi suýt nữa lại phá hỏng đại sự của bản tọa...” Rất lâu sau, La Hầu trầm giọng nói.

Nếu không phải hiện tại đại quân Ma tộc đã chuẩn bị hoàn tất, nếu không thì hành động này của Hồng Quân, nhất định đã phá hỏng đại sự của y, đến lúc đó, tất cả đều khó mà khống chế được, đối với tất cả những gì y đã mưu tính, cũng có thể sẽ bị ảnh hưởng.

“Thiên Ma...” Đột nhiên, La Hầu lại lần nữa mở miệng, trong ngữ khí không hề chứa một chút tình cảm ấm áp nào.

“Ma tổ...” Lời vừa dứt, Thiên Ma đã xuất hiện, cung kính nói.

“Huyền Ma vẫn lạc, không cần đợi nữa, trực tiếp ra tay đi!” La Hầu nhìn Thiên Ma, lạnh nhạt nói.

“Vâng!” Thiên Ma ứng một tiếng, xoay người rời đi.

Một trăm năm sau, trong Tây Phương đại lục, ma khí hội tụ, che kín cả phương thiên địa, tựa như một biển mực đổ xuống.

Lúc này Tây Phương đại lục, toàn bộ là ma khí đen kịt cuộn trào, diễn hóa thành một Ma vực.

Khoảnh khắc này, Ma tộc chính thức ra tay.

Hồng Hoang, trên chiến trường Tam tộc.

Trong mấy vạn năm gần đây, hỗn chiến giữa các tộc trưởng Tam tộc, vẫn là không ai làm gì được ai.

Long Vương và Thủy Kỳ Lân thân thể cường hãn, nhưng Tổ Phượng có Nam Minh Ly Hỏa, tự nhiên không sợ họ, ba vị pháp bảo đều tương đương, thực lực cũng ngang ngửa nhau, mấy vạn năm qua, quả thực không phân thắng bại.

Còn về các chủng tộc Tiên Thiên dưới trướng, và cả chủng tộc

của chính họ, lúc này cũng vậy.

Chẳng qua số lượng vẫn lạc trong đó cũng không nhỏ.

Trận đại chiến này, quả thực có chút thảm liệt, lan tràn khắp Hồng Hoang, ảnh hưởng đến tất cả sinh linh, vô số sinh linh vẫn lạc trong đó, phá hủy vô số nơi của Hồng Hoang, phần nghiệp lực này, quả thực có chút khó hoàn trả.

"Dưới nghiệp lực như vậy, nếu không thắng, thì Tam tộc chúng ta, đều sẽ phải bị xóa tên khỏi Hồng Hoang..." Long Vương thần sắc âm trầm, nhìn Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân, nói.

Tình huống hiện tại, Long Vương cũng không ngờ tới, nhưng sự thật đã như vậy rồi, muốn triệt để thoát khỏi, thì chỉ có thể thắng.

Nghe vậy, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân thần sắc đều trầm xuống, tình huống như vậy, quả thực không lường trước được.

Nhưng sự việc đã đến nước này, chỉ có thắng lợi, xưng bá Hồng Hoang, thống nhất khí vận, đến lúc đó mới có thể hoàn trả phần nghiệp lực này, nếu không, chỉ riêng nghiệp lực này thôi, đã đủ để khiến họ bị xóa tên khỏi Hồng Hoang rồi.

"Ong!" Long Vương trong tay khẽ động, một thanh pháp bảo tựa như thiết giản xuất hiện trong tay y, đây là một chí bảo khác của Long tộc, Kháng Long Giản, cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đến lúc này, cũng là lúc phải liều mạng với chiến lực cuối cùng rồi.

Thấy vậy, Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng thần sắc hơi ngưng lại.

"Ong!" Khoảnh khắc tiếp theo, Tổ Phượng trong tay khẽ động, chí bảo Phượng tộc Phượng Hoàng Ấn xuất hiện trong tay nàng, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Còn Thủy Kỳ Lân, trong tay thì nắm giữ một cây cờ hiệu giống như Ly Địa Diễm Quang Kỳ của Tổ Phượng, chính là một mặt khác của Thiên Địa Ngũ Phương Kỳ, Trung Ương Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tình huống hiện tại, ba người đều tính toán dốc sức liều mạng một phen.

Mà lúc này, tộc nhân Tam tộc thấy tộc trưởng nhà mình như vậy, lúc này càng liều mạng hơn, chiến sự càng thêm thảm liệt.

Thấy vậy, Long Vương thân hình khẽ động, Truyền Thừa Long Châu và Kháng Long Giản đánh về phía Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân.

"Oanh!" Đột nhiên, trong hư không một cỗ lực lượng vô hình cuốn tới, lập tức chấn lui Long Vương.

Thấy vậy, các tộc trưởng Tam tộc thần sắc trầm xuống, trong mắt thoáng hiện vẻ chấn kinh.

Một kích bức lui Long Vương, thực lực hẳn phải mạnh đến mức nào?

Có thực lực như vậy, không ngoài mấy vị kia trong Hồng Hoang.

"Ong!" Lúc này, hư không chấn động, sau đó liền có một thân ảnh hiện ra, chính là Hồng Quân Đạo nhân đến khuyên hòa Tam tộc, cùng hội chiến Ma tộc.

"Hồng Quân đạo hữu..." Ba người thần sắc khựng lại, liền nói.

"Ba vị đạo hữu, đừng nên đánh nữa, nếu không, chính là rơi vào cạm bẫy của Ma tộc rồi..." Hồng Quân Đạo nhân ánh mắt quét qua bọn họ, trầm giọng nói.

Nghe vậy, tộc trưởng Tam tộc nhíu mày, Ma tộc này, họ chưa từng nghe nói qua.

“Oanh!” Ngay lúc đó, từ Tây Phương vang lên một tiếng sấm kinh thiên, chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Lúc này, trong Tây Phương đại lục, ma khí hội tụ, cuồn cuộn trong đó, Tây Phương đại lục đen kịt như biển mực, lần này nghiễm nhiên đã trở thành một Ma vực.

Lúc này, Ma vực Tây Phương dần dần tấn công về phía Đông, dường như muốn biến toàn bộ phương thiên địa thành Ma vực.

“Đây là...” Các tộc trưởng Tam tộc thần sắc kinh hãi, nhìn Hồng Quân Đạo nhân.

“Đây chính là Ma tộc, bọn chúng khơi mào chiến hỏa, đợi các ngươi lưỡng bại câu thương, liền có thể tọa thu ngư ông chi lợi, sau đó tập hợp khí vận Hồng Hoang vào một thân, nếu các ngươi tiếp tục, chính là đã rơi vào cạm bẫy của bọn chúng rồi...” Hồng Quân Đạo nhân nhìn họ, lạnh nhạt nói, trong mắt quang hoa lưu chuyển.

Nghe vậy, ba vị tộc trưởng nhìn nhau, đều thấy được vẻ chấn kinh nồng đậm trong mắt đối phương.

Khơi mào chiến hỏa, tuy nghiêm trọng, nhưng không phải điều mấu chốt nhất, cho dù không có Ma tộc, họ cũng sẽ phát động chiến tranh.

Mấu chốt là, kế hoạch của Ma tộc, giống hệt như của họ, vậy nếu tiếp tục đánh nữa, thì thật sự như Hồng Quân Đạo nhân đã nói, rơi vào cạm bẫy của Ma tộc, bị bọn chúng tọa thu ngư ông chi lợi.

“Đạo hữu định liệu thế nào?” Tổ Phượng nhìn Hồng Quân lão đạo, hỏi.

Nghe vậy, Hồng Quân lão đạo nhìn họ thật sâu, nói: “Các ngươi tập hợp lực lượng Tam tộc, hội chiến Ma tộc.

Đến lúc đó, nghiệp lực trên thân Tam tộc các ngươi, có lẽ sẽ bớt đi

một chút...” Y dừng một chút, tiếp tục nói: “Nhưng nếu muốn bảo toàn Tam tộc, mấu chốt vẫn là ở trên thân các ngươi...” Nghe vậy, ba vị tộc trưởng thần sắc trầm xuống.

Kết quả như vậy, trong lòng ba người họ cũng đã nghĩ tới, nếu thật sự không được, thì chỉ có thể tự động vẫn lạc, để Tam tộc vĩnh viễn trấn giữ tổ địa không xuất, đến lúc đó chậm rãi hoàn trả nhân quả nghiệp lực.

Nhưng nếu làm như vậy, lại có chút không cam lòng.

Chương 65

Cho dù mình có thủ đoạn để lại, có thể lần nữa quay lại, thì đó cũng là chuyện của vô số năm sau rồi.

Các tộc trưởng Tam tộc nhìn nhau rồi đáp: "Được, vậy xin y theo lời Đạo hữu..." Nghe vậy, Hồng Quân Đạo nhân khẽ gật đầu, như vậy, số người tập hợp đã đủ rồi.

"Như vậy, thì đợi Thái Thượng tiểu hữu và bọn họ đến thôi..." Hồng Quân Đạo nhân ánh mắt nhìn về phía Đông, nơi đó, đang có ba đạo thanh quang bay tới, trong nháy mắt vượt qua ức triệu dặm.

Còn về Ngũ Hành lão tổ còn lại, thời gian sẽ trôi qua chậm hơn một chút, nhưng y ngược lại không lo lắng, Ngũ Hành lão tổ là người ứng kiếp lần này, y không thể không đến, cho nên y cũng không bận tâm điểm này.

"Hưu!

Hưu!

Hưu!" Ba đạo thanh quang trong nháy mắt vượt qua triệu triệu ức dặm, giáng lâm xuống chiến trường Tam tộc một lần nữa.

"Kính chào tiền bối, chư vị..." Thái Thượng hơi chắp tay về phía Hồng Quân Đạo nhân và ba vị tộc trưởng, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng hơi hành lễ.

Ba vị tộc trưởng tự nhiên biết Thái Thượng, vị này thực lực cường hãn, tuy lúc này chỉ là cảnh giới hậu kỳ, nhưng thực lực chân chính, ngược lại cũng không hề dưới họ, không thể coi thường.

Còn về Nguyên Thủy và Thông Thiên, tuy không rõ ràng, nhưng tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, trong Hồng Hoang đều là cao thủ

đỉnh tiêm rồi, thực lực nhất định không kém, nếu không thì Hồng Quân Đạo nhân cũng sẽ không để họ tương trợ.

"Ký đã tập kết, vậy thì chuyển chiến Ma tộc đi!" Hồng Quân Đạo nhân gật đầu, nói.

Lời vừa dứt, mọi người gật đầu, Tam tộc điều chuyển phương hướng, hướng về Tây Phương đại lục mà đến.

Các vị cao thủ, lướt nhanh về Tây Phương đại lục.

Đại quân Tam tộc, thêm vào hơn vạn chủng tộc Tiên Thiên còn lại lúc này, tuy số lượng đã thiếu đi phần lớn, nhưng thực lực vẫn không thể coi thường, vì lúc này còn lại đều là tinh anh và cao thủ.

Hơn vạn chủng tộc Tiên Thiên này, hơn sáu thành đều có Đại La Kim Tiên tọa trấn, những người còn lại, cơ bản đều là cảnh giới Thái ất Kim Tiên viên mãn, số lượng hơi nhiều hơn một chút, trong Hồng Hoang Vạn tộc, đều là chủng tộc Tiên Thiên tầng thứ nhất và chủng tộc Tiên Thiên tầng thứ hai, thực lực quả thực vô cùng cường hãn.

Còn về Tam tộc, tuy mười vạn năm nay giao thủ không ngừng, tộc nhân vẫn lạc không đếm xuể, nhưng số lượng tộc nhân còn lại, vẫn không ít, ba tộc cộng lại, ít nhất có mấy vạn ức, thêm vào hơn vạn chủng tộc Tiên Thiên, đối phó Ma tộc đã là đủ rồi.

Ngoài ra, còn có ba vị tộc trưởng, Tam Thanh, Hồng Quân Đạo nhân những cao thủ này ở đây, tộc nhân Tam tộc và tộc nhân Vạn tộc đều cảm thấy, Ma tộc này đã nằm trong tầm tay rồi, dù sao mấy vị kia thực lực, đều đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang.

Chỉ cần hai bên giao thủ, nhất định có thể giành chiến thắng.

Thông Thiên kiếm mi khẽ nhướn, kiếm khí du tẩu trong hai mắt, y điểm một cái vào mi tâm của mình, sau đó một đạo kiếm khí hiện ra trên đầu ngón tay y, rồi hóa thành một thanh kiếm nhỏ, một cỗ kiếm ý

lẫm liệt khủng bố từ thanh kiếm nhỏ này phát tán ra.

"Đại ca, đạo kiếm khí này, tin rằng có thể giúp được huynh..." Thông Thiên thần sắc trang nghiêm, nhìn Thái Thượng bên cạnh, nói.

Nghe vậy, Thái Thượng nhìn thanh kiếm nhỏ trong tay Thông Thiên, hai mắt hơi nheo lại, tuy đó chỉ là một đạo kiếm khí, nhưng trong đó không chỉ đơn thuần là kiếm ý, còn có lực lượng trận pháp, điều quan trọng nhất là, đạo kiếm khí này, và Tru Tiên Kiếm Trận, như một khuôn đúc, nhưng lại dường như càng thêm lẫm liệt khủng bố.

Thái Thượng hiểu ý của Thông Thiên, đạo kiếm khí này, có thể vào lúc mấu chốt, xé mở một không gian trong Tru Tiên Kiếm Trận, để Thái Thượng rời khỏi Tru Tiên Kiếm Trận, với tu vi của y lúc này, tuy không thể trực tiếp phá mở một kiếm khuyết, nhưng phá mở một không gian, y vẫn có thể làm được.

Trừ phi, y có thể trực tiếp tham ngộ Tru Tiên Kiếm Trận, năm xưa Thái Thượng cũng chỉ cho y một đạo Tru Tiên kiếm khí mà thôi, y có thể tham ngộ đến mức này, đã xem là không tệ rồi, nếu trực tiếp tham ngộ Tru Tiên Kiếm Trận, hoặc là đích thân lâm trận Tru Tiên Kiếm Trận, y liền có thể trực tiếp phá mở một kiếm khuyết.

Nhưng lần này, y sẽ không đến gần, cho nên, liền giao đạo kiếm khí này cho Thái Thượng, hy vọng y có thể dùng đến.

"Như vậy, đa tạ Tam đệ, có đạo kiếm khí này, vi huynh liền thêm một phần bảo chướng..." Thái Thượng cười nói, sau đó vươn tay nhận lấy đạo kiếm khí trong tay Thông Thiên.

Thông Thiên gật đầu, không nói thêm nữa.

Nguyên Thủy nhìn một cái sau, cũng hiểu rõ tình hình lần này.

Mọi người lần này, bắt đầu nhanh chóng vượt qua đến Tây

Phương đại lục.

Hồng Hoang, vùng biên duyên Tây Phương đại lục.

Lúc này, La Hầu lơ lửng giữa không trung, thần sắc băng lãnh nhìn Hồng Quân Đạo nhân, Tam Thanh cùng ba vị tộc trưởng dẫn theo bộ hạ vượt qua vô số thời không mà đến.

"Hồng Quân, ngươi ngược lại cũng có kế sách hay..." La Hầu nhìn Hồng Quân Đạo nhân, lạnh nhạt nói.

Nghe vậy, Hồng Quân Đạo nhân đạm mạc nói: "Ngược lại cũng không bằng ngươi, La Hầu, ngươi không thể nào thành công được..." La Hầu nghe xong, trong miệng cười lạnh nói: "Dựa vào Tam tộc, ngươi đã cho rằng có thể thắng đại quân Ma tộc của ta sao?" Y dừng một chút, ánh mắt rơi xuống Thái Thượng, sau đó lạnh lùng nói: "Thái Thượng, nợ giữa chúng ta, cũng đến lúc phải tính toán rồi..." Thái Thượng nghe vậy, không hề đáp lời, trên khuôn mặt bình tĩnh đạm nhiên không có chút dao động nào.

"Ra tay!" Đột nhiên, La Hầu đại thủ vung lên, Ma vực đen kịt khủng bố liền bạo động, vô tận ma khí cuộn trào, trong đó ma ảnh hiện lên, từng trận ma uy khủng bố tràn ngập.

Lúc này, vạn ức Ma tộc xông sát tới.

Mà các tộc trưởng Tam tộc trong tay vung lên, Tam tộc và hơn vạn chủng tộc Tiên Thiên dưới trướng liền ra tay, hai bên giao chiến với nhau.

Toàn bộ Tây Phương đại lục trở thành chiến trường, những xung kích khủng bố từng trận mạnh hơn từng trận.

Hai bên hỗn chiến, lúc này đánh đến trời đất tối tăm, khó phân giải thắng bại.

Ba vị tộc trưởng, Thái Thượng cùng Hồng Quân Đạo nhân,

nghênh chiến La Hầu.

"Oanh!" Mọi người đều là cao thủ đỉnh tiêm, vừa ra tay liền có uy thế hủy thiên diệt địa, lúc này chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, La Hầu liền bị Khổ Trúc trong tay Thái Thượng bức lui.

La Hầu nhìn Thái Thượng, thần sắc lập tức ngưng lại, thực lực của Thái Thượng, dường như đã vượt ngoài dự liệu của y.

Mà lúc này, công kích của Hồng Quân Đạo nhân đã tới gần, y dĩ nhiên không kịp lo đến những thứ khác, hai người liền giao chiến.

"Xích!" Đột nhiên, một tiếng kiếm minh trong trẻo vang vọng giữa thiên địa.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy bốn đạo kiếm quang lóe lên trong hư không, sau đó liền đứng ở bốn phương vị.

"Tru Tiên Kiếm Trận, khởi!" Ngay lúc đó, giữa thiên địa vang lên tiếng quát lớn của La Hầu.

Lời vừa dứt, liền thấy giữa bốn thanh lợi kiếm, lập tức nổi lên một trận pháp.

Lúc này, trong trận pháp, hỗn độn kiếm khí tung hoành giao thoa, sát cơ dũng hiện, khủng bố dị thường, từng đạo kiếm khí không ngừng công kích về phía Thái Thượng và ba vị tộc trưởng, kiếm ý lẫm liệt khủng bố ngút trời.

"La Hầu đối với sự khống chế Tru Tiên Kiếm Trận, quả nhiên đã mạnh lên..." Vừa mới vào trận, Thái Thượng liền nhận ra uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, bị La Hầu tăng lên không ít, y đối với sự khống chế trận này, càng trở nên khủng bố.

"Tuy nhiên có kiếm khí của Tam đệ ở đây, ta cũng không cần lo lắng, trước hết xem xét tình hình, nếu tình huống phức tạp, có thể nhân cơ hội thoát khỏi Tru Tiên Trận!" Vừa chống đỡ hỗn độn kiếm

khí đang công kích tới, Thái Thượng trong lòng vừa thầm nghĩ.

Y từng bước một đi về phía Tru Tiên Kiếm Khuyết ở phương Đông, vì năm xưa cấp cho Thông Thiên tham ngộ, chính là Tru Tiên kiếm khí của Tru Tiên Kiếm Khuyết, lần này kiếm khí ở trong kiếm khuyết này, tỷ lệ thành công càng lớn.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Các tộc trưởng Tam tộc thần sắc dị thường âm trầm, nhìn Tru Tiên Kiếm Trận lúc này kiếm khí tung hoành, sát cơ giao thoa, trong mắt hàn quang dũng động.

"Trận pháp thật khủng bố..." Rất lâu sau, Tổ Phượng tú mi khẽ nhướn, trầm giọng nói.

Đích thân trải nghiệm một phen, mới biết được chỗ khủng bố của trận này, nay đứng trong trận, họ không khỏi cảm thấy kinh sợ, uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận, quả thực quá khủng bố.

Nghe vậy, Long Vương và Thủy Kỳ Lân đều ngưng trọng gật đầu, giữa đôi lông mày có nỗi lo khó giải.

"Thái Thượng đạo hữu, trận này có cách nào phá không?" Đột nhiên, Thủy Kỳ Lân nhìn về phía Thái Thượng, hỏi.

Nghe vậy, ánh mắt ba vị tộc trưởng đều nhìn về phía Thái Thượng.

Thái Thượng và Hồng Quân Đạo nhân đã từng trực diện Tru Tiên Kiếm Trận của La Hầu, năm xưa đều bình an vô sự, nghĩ hẳn là có thủ đoạn phá trận, nếu có thể hiểu thêm một chút, đối với việc phá trận của mình sẽ có trợ giúp cực lớn.

Nghe vậy, Thái Thượng cười khẽ, nói: "Trận này ngược lại cũng có thể phá, bốn phương vị treo bốn thanh lợi kiếm, chúng ta phân biệt đối phó một thanh bảo kiếm, chỉ cần phá được bốn kiếm khuyết, trận

này tự nhiên sẽ phá...” Ba vị tộc trưởng nghe vậy, trên mặt lại không có chút vẻ ung dung nào.

Chương 66

Thái Thượng nói nghe nhẹ nhàng bâng quơ, nhưng họ biết hỗn độn kiếm khí lúc này mạnh đến mức nào, khoảng cách từ đây đến kiếm khuyết lại vô cùng xa xôi, huống hồ là phá được kiếm khuyết, điều đó khó khăn đến mức nào.

Nhưng lúc này nghe lời Thái Thượng, dường như chỉ có con đường này.

Thái Thượng nhìn họ, nào lại không biết suy nghĩ của họ, chậm rãi nói: "Ngược lại còn có một cách, đỉnh của Tru Tiên Kiếm Trận tương đối mỏng yếu, nếu có một cỗ sức mạnh cực mạnh trùng kích vào đó, cũng có thể phá trận..." Nghe vậy, ba vị tộc trưởng lại lần nữa trầm mặc, với lời của Thái Thượng, cái gọi là cực cường chi lực mà y nói, uy lực có thể tưởng tượng được rồi.

Nếu ba vị tộc trưởng tự bạo, bảo toàn Tam tộc, thì sức mạnh tự bạo tự nhiên có thể đạt được cái gọi là cực cường chi lực mà Thái Thượng đã nói.

Nhưng nếu làm như vậy, lại có chút không cam lòng.

Cho dù mình có thủ đoạn để lại, có thể lần nữa quay lại, thì đó cũng là chuyện của vô số năm sau rồi.

Các tộc trưởng Tam tộc nhìn nhau, sau đó Long Vương lạnh nhạt nói: "Phá trận đi!" Nói rồi, y liền hướng về Hãm Tiên Kiếm mà đi.

Còn Tổ Phượng thì đối phó Tuyệt Tiên Kiếm, Thủy Kỳ Lân đối phó Lục Tiên Kiếm.

Thái Thượng nhìn một cái sau, liền đối phó Tru Tiên Kiếm.

Trong một kiếm khuyết của Tru Tiên, Thái Thượng đầu huyền

Huyền Hoàng Bảo Tháp, vạn pháp bất xâm, vô tận Hỗn Độn kiếm khí chém xuống nhưng đều bị ngăn cản bên ngoài.

Thái Thượng vừa ra tay liền là uy thế hủy thiên diệt địa, lúc này một tay Đại Đạo pháp tắc gia trì thần thông, một tay Khổ Trúc, Càn Khôn Xích lại thêm Càn Khôn Đỉnh nện xuống, trực tiếp yên diệt vô tận Hỗn Độn kiếm khí và sát cơ, một số hư không băng sập.

Y không ngừng tiếp cận Tru Tiên Kiếm Khuyết, các pháp tắc, thần thông cùng chí bảo linh bảo trong tay không ngừng xuất thủ, oanh kích lên Tru Tiên Kiếm Khuyết, đánh cho Tru Tiên Kiếm Khuyết không ngừng rung chuyển, dường như giây phút kế tiếp liền muốn vỡ nát.

"Rầm!

Rầm!

Rầm!" Càn Khôn Đỉnh không ngừng nện xuống, uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo quả thực không nhỏ, Tru Tiên Kiếm Khuyết không ngừng lay động.

"Thái Thanh Ấn!" "Thái Thanh Thần Lôi!" "Vô Vi Pháp Tắc!" "Khổ Trúc Tịnh Thế Gian!" "Càn Khôn Xích, Thế Phân Âm Dương!" Không chỉ Càn Khôn Đỉnh, thần thông, pháp tắc cùng linh bảo của Thái Thượng không ngừng đánh ra, lại thêm Huyền Hoàng Bảo Tháp yên diệt kiếm khí và sát cơ chém xuống, Tru Tiên Kiếm Khuyết lúc này rung chuyển càng dữ dội hơn.

"Rắc!" Đột nhiên, bên trong Tru Tiên Kiếm Khuyết vang lên một âm thanh rất nhỏ, nhưng dù nhỏ đến mấy cũng không thể qua mắt Thái Thượng.

Không chỉ y, La Hầu lúc này cũng cảm nhận được, thần sắc lập tức biến đổi.

"Thực lực của Thái Thượng càng ngày càng đáng sợ, còn có

những pháp bảo kia…" Trong mắt La Hầu hiện lên một tia âm u, Càn Khôn Đỉnh đều có thể nện như vậy, quả thực đã đánh giá thấp Thái Thượng.

Mặc dù có một vết nứt nhỏ không thể phát hiện hiện lên, nhưng La Hầu không hề lo lắng, trên mặt hiện lên một tia dữ tợn, trong miệng quát lớn: "Tru Tiên Lục Thần, Tru Tiên Kiếm Trận, biến!" Dứt lời, y kết thủ ấn, sau đó bắt đầu biến hóa Tru Tiên Kiếm Trận.

"Oanh!" La Hầu vừa mới biến hóa Tru Tiên Kiếm Trận, lại bị Hồng Quân Đạo Nhân đánh bay, Diệt Thế Đại Ma trên thiên linh cũng ảm đạm vài phần quang mang.

"Phụt!" La Hầu sắc mặt trắng bệch, một ngụm tiên huyết đột nhiên phun ra, thần sắc âm trầm nhìn Hồng Quân Đạo Nhân.

Giao thủ ở đẳng cấp tương đương, phân tâm thao túng đại trận, quả thực đã tạo ra một sơ hở cực lớn cho Hồng Quân Đạo Nhân, bị một kích trọng thương cũng là lẽ thường tình.

"Hồng Quân, Đạo Ma chi chiến, đã đến lúc phân thắng bại rồi!" La Hầu thần sắc âm trầm nhìn y, trong miệng ngoan độc nói.

"Ngươi không có cơ hội đó!" Hồng Quân Đạo Nhân trong miệng nhàn nhạt nói, thân hình khẽ động, Thiện Thi và Ác Thi xuất hiện bên cạnh y, Thiện Thi cầm Thái Cực Đồ, Ác Thi cầm Bàn Cổ Phiên.

Ba người lấy vị trí Tam Tài công kích La Hầu, nhất thời, trùng kích khủng bố yên diệt vô số sơn xuyên linh mạch ở phương Tây.

La Hầu lúc này tuy ma uy vô song, nhưng đối mặt Hồng Quân Đạo Nhân lấy ba đánh một, y cũng khó mà xoay chuyển cục diện, lúc này một đường bị y áp chế, tuy không lộ dấu hiệu bại trận, nhưng cũng khó mà lật ngược tình thế.

Hồng Quân Đạo Nhân và Thiện Thi, Ác Thi lúc này tu vi đã ngang

bằng, đều là Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn chi cảnh, lại thêm Tạo Hóa Ngọc Điệp, Thái Cực Đồ, Bàn Cổ Phiên, còn có nhiều bảo vật phòng ngự, với thực lực như vậy, La Hầu quả thực không dễ dàng giành chiến thắng.

Y hiện tại, thủ đoạn mạnh nhất, uy lực lớn nhất, đã được dùng để vây khốn Thái Thượng cùng ba vị tộc trưởng, muốn đối phó Hồng Quân Đạo Nhân, liền chỉ có thể dựa vào sức lực bản thân, cứng rắn đối kháng y và Thiện Thi, Ác Thi.

May mắn thay, Tru Tiên Kiếm Trận lúc này đang trong quá trình biến trận, không có tình huống nào khác xuất hiện, nghĩ rằng trong thời gian ngắn bọn họ cũng không thể lay chuyển đại trận.

"Oanh!" La Hầu lại một lần nữa bị đánh bay, nhưng cũng không có thương thế thực chất nào, phòng ngự của hai kiện linh bảo đương nhiên đã cản được phần lớn công kích.

"Ong!" Trong đôi mắt La Hầu, ma viêm cuộn trào, ma khí kích động, trong thiên địa y đang ở, lúc này phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang, diễn hóa ra một Ma Vực đen kịt, bao phủ cả thiên địa.

La Hầu ma uy cái thế, lúc này đánh ra vô thượng uy thế, hướng Hồng Quân Đạo Nhân nhấn chìm mà đến.

Thí Thần Thương trong tay y càng xuyên thủng cả thiên địa, khóa chặt Hồng Quân Đạo Nhân cùng Thiện Thi, Ác Thi ba người, hư không đang run rẩy, thời không đang vặn vẹo, hết thảy càn khôn ngũ hành bị xé rách, âm dương bị đảo lộn, mọi nhân quả rối loạn.

Hồng Quân Đạo Nhân thấy vậy, thần sắc đều ngưng trọng, thực lực của La Hầu vượt quá dự liệu của y, nhưng y cũng không sợ, dù sao, y hiện tại là ba đánh một.

“Ong!” Giữa điện quang hỏa thạch, Hồng Quân Đạo Nhân cùng Thiện Thi, Ác Thi đã xuất thủ, trùng thiên trùng thiên, xé toang Ma Vực đen kịt đang bao phủ, lộ ra càn khôn trong sáng.

Khoảnh khắc này, ba đạo quang mang lóe lên giữa thiên địa, sau đó liền nghênh đón công kích của La Hầu.

“Oanh!” Khoảnh khắc này, một làn sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường quét qua toàn bộ Tây Phương Đại Lục.

Vô số tộc nhân Tam Tộc, Tiên Thiên chủng tộc và Ma Tộc vẫn lạc trong đó, càng có vô số linh mạch phương Tây yên diệt trong trùng kích giao thủ của hai người.

Khoảnh khắc này, toàn bộ thiên địa hỗn loạn không chịu nổi.

“Oanh!” Đột nhiên, La Hầu và Hồng Quân Đạo Nhân lại một lần nữa giao thủ, tốc độ càng ngày càng đáng sợ, từ rìa Tây Phương Đại Lục, một đường đánh tới trung tâm Tây Phương Đại Lục, sau đó lại một lần nữa đến rìa thế giới.

Nơi nào đi qua, hết thảy đều yên diệt trong đó.

Hai người đều là tồn tại đỉnh cấp, vừa ra tay đều là uy thế hủy thiên diệt địa, sự phá hoại lúc này đương nhiên cũng là khủng bố nhất.

Toàn bộ Tây Phương Đại Lục, triệt để bị chôn vùi trong giao thủ của hai người.

Chớp mắt một cái, liền hơn ngàn năm lặng lẽ trôi qua.

Ma Tộc lúc này đã dần lộ dấu hiệu thất bại, Thiên Địa Hoàng Tam Ma, lại thêm các cao thủ Ma Tộc như Thất Tình Lục Dục, lúc này dưới tay nhị thủ Tam Tộc cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên, không phải vẫn lạc thì cũng thân chịu trọng thương.

Còn về Ma Tộc phổ thông, lúc này dưới tay Tam Tộc và Vạn Tộc,

đã dần dần lộ ra dấu hiệu thất bại, không ngừng rút lui.

Với tình hình hiện tại, không cần mấy ngàn năm, Ma Tộc liền sẽ triệt để bại dưới liên quân Tam Tộc.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Mặc dù là hơn ngàn năm thời gian, nhưng Thái Thượng lại không hề vội vã, trận pháp biến mạnh, khiến việc phá trận không dễ dàng như vậy, nhưng cũng không phải không có biện pháp.

Y nhìn thần sắc Hồng Quân Đạo Nhân, dường như còn có thủ đoạn, y liền cũng không vội, trước tiên chờ đợi.

Chỉ có chờ đợi thời cơ tốt nhất, mới có thể trong cuộc Đạo Ma chi chiến này, giành được lợi ích mình mong muốn.

Thái Thượng suy nghĩ một chút, tiếp tục đối phó Tru Tiên Kiếm Khuyết.

Ba kiếm khuyết còn lại của Tru Tiên Kiếm Trận, tình hình lúc này tuy không quá tốt, nhưng cũng không quá tệ, ba vị tộc trưởng tu vi đều là Viên Mãn chi cảnh, lại thêm trong tay có linh bảo tương trợ, ngược lại cũng không thành vấn đề.

Phá trận tuy khó khăn một chút, nhưng cũng không phải không làm được, cho nên, Thái Thượng liền không để ý đến bọn họ nữa, tiếp tục đối phó Tru Tiên Kiếm Khuyết.

"Hửm?!" Đột nhiên, Thái Thượng nhìn về một hướng nào đó, ở đó, chính có một luồng khí tức đang tiếp cận.

"Vút!" Một đạo ngũ sắc quang mang xé rách thiên địa, sau đó giáng lâm xuống Tây Phương Đại Lục.

Thái Thượng nhìn lại, người này dung mạo trung niên, khí tức trên người không hề kém Hỗn Nguyên Kim Tiên Hậu Kỳ, một luồng Ngũ

Hành Đại Đạo khí tức khủng bố kích động mà ra.

Chương 67

"Ngũ Hành!" Giữa thiên địa, vang lên âm thanh âm lãnh của La Hầu, "Ngươi cũng muốn phá hỏng đại sự của Bản Tọa?" "Bản Tôn là Ứng Kiếp Giả, hôm nay, liền cùng nhau kết thúc đi!" Dứt lời, Ngũ Hành Lão Tổ liền không để ý đến La Hầu, thân hình lóe lên, tiến vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Trên Tây Phương Đại Lục.

La Hầu thần sắc ma uy cái thế, ma khí bao phủ toàn bộ Tây Phương Đại Lục, âm thanh lạnh băng phảng phất đóng băng ức vạn dặm, "Đã đều đến tìm cái chết, vậy Bản Tọa hôm nay liền thành toàn các ngươi!" "Tru Hãm Lục Tuyệt, Huyết Nhiễm Thương Khung!" La Hầu sắc mặt dữ tợn, trong miệng quát lớn, trong tay lại một lần nữa biến trận, mở ra lực lượng trận pháp lớn nhất, đây là lần biến trận cuối cùng.

Tiếp theo, hoặc là bị phá trận, hoặc là y tự bạo trận pháp, chôn vùi những tồn tại bên trong trận pháp.

Nhưng y lúc này đang giao thủ với Hồng Quân Đạo Nhân, tự bạo trận pháp gây tổn thương quá lớn cho bản thân, trừ khi bất đắc dĩ, y sẽ không lựa chọn tự bạo trận pháp, lần biến trận này, liền đủ để chôn vùi những tồn tại như Ngũ Hành Lão Tổ.

"Oanh!" La Hầu cứng rắn tiếp nhận một kích của Hồng Quân Đạo Nhân, lại một lần nữa thổ huyết bay ngược, nhưng thần sắc lại càng thêm lạnh lẽo, y lúc này, dường như một tôn Ma Tôn nhuốm máu, ánh mắt lạnh lùng nhìn chúng sinh, khiến hết thảy chìm trong Ma Vực.

"Rầm!" Trong một phần ức vạn giây, hai bên lại một lần nữa giao chiến với nhau.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Ngũ Hành Lão Tổ tiến vào trận, ánh mắt lướt qua ba vị tộc trưởng Tam Tộc, hơi gật đầu, cuối cùng, ánh mắt dừng lại trên người Thái Thượng, khẽ nhíu mày.

Nhưng sau mấy hơi thở, thần sắc liền khôi phục như ban đầu.

"Oanh!" Trận pháp chấn động, Hỗn Độn kiếm khí bắn ra, vô số đạo kiếm khí hóa thành vô số thanh lợi kiếm phá không chém tới, mỗi một thanh đều có uy lực chém rơi một vị Hỗn Nguyên Kim Tiên Sơ Kỳ, khủng bố dị thường.

Ngũ Hành Lão Tổ thần sắc biến đổi, lập tức xuất thủ đối phó.

Ba vị tộc trưởng Tam Tộc lúc này thần sắc lại một lần nữa trầm xuống, vốn dĩ đã có không ít thành quả, nhưng lúc này lực lượng trận pháp biến mạnh, trận pháp đã phá hơn ngàn năm trước, lần này liền trở thành công cốc.

Thái Thượng thần sắc đạm nhiên, dường như lần biến trận này cũng không thể khiến trong lòng y dấy lên chút gợn sóng nào.

"Trận pháp đã đạt đỉnh phong, tiếp theo, liền là lúc phá trận!" Thái Thượng nhìn ba vị tộc trưởng một cái, lại dừng mắt trên người Ngũ Hành Lão Tổ đang đối phó trung tâm Tru Tiên Kiếm Trận, sau mấy hơi thở, liền từ từ thu hồi ánh mắt, không ngừng phá hủy Tru Tiên Kiếm Khuyết.

Chớp mắt một cái, lại ba ngàn năm thời gian trôi qua.

Trong ba ngàn năm Hồng Quân Đạo Nhân và La Hầu giao thủ này, La Hầu đã dần dần bị Hồng Quân Đạo Nhân áp chế, thương thế trên người cũng đang dần dần tăng lên, dù sao cũng là ba đánh một, cho dù La Hầu thực lực khủng bố, cũng khó mà lấy một địch ba mà không bị trọng thương.

Chỉ có điều, La Hầu tuy bị trọng thương, cũng đang dần dần bị thương nặng hơn, nhưng Hồng Quân Đạo Nhân muốn tiêu diệt La Hầu lại khó mà làm được, thực lực của La Hầu, thật sự quá mạnh, cho dù là ba đánh một, trong thời gian ngắn, Hồng Quân Đạo Nhân đều không thể thắng y.

Ma uy trên người La Hầu thao thiên, thực lực càng ngày càng mạnh mẽ, lấy một địch ba vẫn không lộ dấu hiệu thất bại, khiến thần sắc của Hồng Quân Đạo Nhân càng thêm âm trầm.

"Oanh!" La Hầu lại một lần nữa bị đánh bay, lần này, y đã bị Hồng Quân Đạo Nhân trọng thương.

Trên viên bàn Diệt Thế Đại Ma, xuất hiện từng vết nứt, đều là công lao của Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Phẩm giai của Tạo Hóa Ngọc Điệp và Diệt Thế Đại Ma chênh lệch không nhỏ, dùng Diệt Thế Đại Ma để chống đỡ công kích của Tạo Hóa Ngọc Điệp, quả thực có chút khó khăn.

Cho nên, hiện tại trên Diệt Thế Đại Ma xuất hiện vết nứt, liền khiến tâm thần La Hầu bị thương, lại chịu thêm công kích của Hồng Quân Đạo Nhân, lúc này mới bị đánh bay trọng thương, nếu không thì y lúc này vẫn có thể chống đỡ.

Hồng Quân Đạo Nhân lúc này không cho La Hầu bất kỳ cơ hội thở dốc nào, cùng Thiện Thi, Ác Thi một thể, công kích lại một lần nữa bao phủ lấy La Hầu, dường như muốn triệt để chôn vùi y tại đây.

"Tạo Hóa Diễn Thiên Địa!" Hồng Quân Đạo Nhân thần sắc lạnh lẽo, Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay phảng phất hóa thành một thế giới màu tím, ngăn cách thiên địa, chém xuống La Hầu.

"Rầm!" Diệt Thế Đại Ma ứng tiếng vỡ nát, tâm thần La Hầu bị thương, lại một lần nữa mãnh liệt phun ra tiên huyết.

Nhưng lúc này y cũng không thể lo lắng đến cái khác, Thí Thần Thương lại một lần nữa, bức lui Thiện Thi, Ác Thi sau đó, rút lui.

"Hay cho một Hồng Quân!" La Hầu thần sắc âm trầm, trong mắt sát ý lẫm liệt, trong miệng lạnh lùng nói.

Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Nhân không có trả lời, đáp lại y, chỉ có công kích của chính mình.

"Hừ, Thiên Địa Vô Cực, Đại Đạo Bản Nguyên, tụ!" La Hầu thần sắc lạnh lẽo, trong tay kết một thủ ấn, một luồng khí thế khổng lồ đủ để trấn áp cả thiên địa từ trên người y quét ra.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Lúc này, trên chiến trường phương Tây, tất cả Ma Tộc đều lần lượt tự bạo, hóa thành từng tia Đại Đạo Bản Nguyên chi khí, sau đó toàn bộ hội tụ lại một chỗ, rồi dũng mãnh nhập vào La Hầu.

"Oanh!" Khoảnh khắc này, thực lực La Hầu lại một lần nữa tăng lên, còn mạnh hơn vài phần so với thời kỳ toàn thịnh của y.

Hồng Quân Đạo Nhân thấy vậy, thần sắc ngưng trọng nhìn y, khí thế trên người cũng đang dần dần tăng cường, cho đến khi đạt tới đỉnh phong nhất mới dừng lại.

"Đạo Ma chi tranh, bây giờ mới bắt đầu!" La Hầu nhìn Hồng Quân Đạo Nhân, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh.

Lời vừa dứt, Thí Thần Thương trong tay y khẽ động, liền đã công về phía Hồng Quân Đạo Nhân.

Hồng Quân Đạo Nhân thấy vậy, tuy sắc mặt ngưng trọng, nhưng vẫn chưa cảm thấy không thể thắng được La Hầu, dù sao bên mình là ba người.

“Oanh long long!!!” Uy thế hủy thiên diệt địa lại một lần nữa quét ra, vô số tộc nhân Tam Tộc và Tiên Thiên chủng tộc vẫn lạc trong đó.

“Rút!” Chúc Long, Đại Trưởng Lão Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc lập tức hạ lệnh, để Tam Tộc và các Tiên Thiên chủng tộc dưới trướng toàn lực rút lui về Trung Ương Đại Lục.

Tây Phương Đại Lục lúc này, đã không thể tiếp tục ở lại.

Nơi đó là chiến trường của Đạo Ma, không phải nơi bọn họ có thể nhúng tay vào, dù sao những tồn tại ở cấp độ đó, đều là tồn tại đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Lúc này, chỉ có thể hy vọng tộc trưởng của mình sớm ra trận, sau đó trận chiến này sớm kết thúc.

Nguyên Thủy và Thông Thiên rút lui về Trung Ương Đại Lục, thần sắc ngưng trọng nhìn Hồng Quân Đạo Nhân và La Hầu giao chiến, cùng với tòa trận pháp sừng sững kia.

“Đại ca chắc không có vấn đề gì chứ?” Nguyên Thủy mở miệng hỏi.

“Đại ca thực lực cường hãn, lại có đạo kiếm khí kia, muốn rời đi không khó, lúc này vẫn chưa xuất thủ, hẳn là đang chờ đợi thời cơ, tuy không rõ Đại ca đang chờ thời cơ gì, nhưng y hẳn là có tính toán của riêng mình.” Thông Thiên thần sắc khẽ ngưng, trong miệng từ từ nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy gật đầu, không nói gì nữa, ánh mắt chăm chú nhìn Hồng Quân Đạo Nhân và La Hầu giao chiến, Thông Thiên bên cạnh cũng vậy.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Trong đôi mắt Ngũ Hành Lão Tổ, Ngũ Hành Đại Đạo hiện lên, yên diệt Hỗn Độn kiếm khí và sát cơ chém xuống, rất lâu sau, y quay đầu

nhìn về phía ba vị tộc trưởng.

“Ba vị Đạo hữu, Tam Tộc chi chiến, liên lụy toàn bộ Hồng Hoang, vô số sinh linh liên quan, nhân quả nghiệp lực khổng lồ phi Tam Tộc có thể thừa thụ.” “Là lưu lại hay bị xóa tên, ba vị Đạo hữu cần phải suy nghĩ rõ ràng.

Một phần nhân quả và nghiệp lực này, là phải hoàn trả.” Nghe vậy, ba vị tộc trưởng sắc mặt đại biến, điều này đáng lẽ phải đến, cuối cùng vẫn phải đến rồi.

“Xem ra, là phải đi đến bước cuối cùng này rồi!” Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

“Xem ra, là phải đi đến bước cuối cùng này rồi!” Long Vương thần sắc đạm mạc, từ từ nói.

“Vì chủng tộc, liền chỉ có thể như vậy.” Tổ Phượng gật đầu nói.

“Vậy thì bắt đầu đi!” Thủy Kỳ Lân nhàn nhạt nói.

“Hy vọng, Thái Thượng Đạo hữu là đúng.” Long Vương ngẩng đầu, nhìn về phía chính giữa phía trên Tru Tiên Kiếm Trận, nói.

“Nơi đó, chính là điểm yếu của trận này!” Lúc này, Ngũ Hành Lão Tổ mỉm cười nói, ngón tay chỉ vào chính giữa phía trên Tru Tiên Kiếm Trận.

Ba vị tộc trưởng theo hướng ngón tay Ngũ Hành Lão Tổ, nhìn thấy một đạo ngũ sắc quang mang lướt qua, cuối cùng rơi vào một điểm nào đó, nơi đó, chính là điểm yếu mà Thái Thượng và Ngũ Hành Lão Tổ đã nói.

Chương 68

"Đạo hữu lần này đến đây, cũng vì điều này mà đến?" Trong đôi mắt đẹp của Tổ Phượng, Nam Minh Ly Hỏa nhảy múa, trong miệng nhàn nhạt nói.

"Bản Tôn là Ứng Kiếp Giả, lần này, chính là đến để hoàn trả nhân quả." Nói rồi, y nhìn ba vị tộc trưởng, "Ba vị Đạo hữu, nên lựa chọn như thế nào, còn cần phải lập tức quyết định, chỉ dựa vào một mình Bản Tôn, là không thể xung kích điểm yếu này, chỉ sẽ uổng phí sức mạnh mà thôi." Nghe vậy, ba vị tộc trưởng nhìn nhau một cái, nói: "Nếu Đạo hữu cũng có tính toán như vậy, vậy hôm nay liền phá một phá Tru Tiên Trận này!" Dứt lời, ba vị tộc trưởng hướng về phương Cửu Thiên, âm thanh vang dội giữa thiên địa vang lên.

"Ta Long Vương tội nghiệt thâm trọng, nguyện lấy cái chết tạ Hồng Hoang chúng sinh, Long Tộc từ nay về sau, vĩnh trấn Tứ Hải, để chuộc tội nghiệt." "Ta Tổ Phượng tội nghiệt thâm trọng, nguyện lấy cái chết tạ Hồng Hoang chúng sinh, Phượng Tộc từ nay về sau, vĩnh trấn Bất Tử Hỏa Sơn, để chuộc tội nghiệt." "Ta Thủy Kỳ Lân tội nghiệt thâm trọng, nguyện lấy cái chết tạ Hồng Hoang chúng sinh, Kỳ Lân Tộc từ nay về sau, vĩnh trấn Bắc Phương Đại Lục, để chuộc tội nghiệt." Lời vừa dứt, lúc này Thiên Đạo cảm ứng, giáng xuống vô biên công đức, nhưng lập tức liền biến mất không dấu vết, hoàn trả không ít nhân quả nghiệp lực của Tam Tộc, phần còn lại, liền do bọn họ tự từ từ hoàn trả.

Ba vị tộc trưởng thấy vậy, hài lòng khẽ gật đầu, lập tức nhìn nhau một cái, thân thể dần dần trương lớn, sau đó hướng về điểm yếu mà Ngũ Hành Lão Tổ đã chỉ xuống xung kích mà đi, khí tức cực kỳ khủng bố.

Ngũ Hành Lão Tổ nhìn một cái, sau đó ánh mắt chuyển sang Thái Thượng, mỉm cười nói: "Nhân quả thiếu nợ thuở xưa, hôm nay liền cùng nhau hoàn trả." Nói rồi, trong tay y khẽ động, linh bảo Ngũ Hành Bàn bay về phía Thái Thượng, trong đó còn ẩn chứa Ngũ Hành Bản Nguyên của y.

Làm xong tất cả những điều này, Ngũ Hành Lão Tổ cùng ba vị tộc trưởng đồng thời, trương lớn thân thể, hướng về điểm yếu kia xung kích mà đến.

"Oanh long long!!!" Bốn đạo quang mang lóe lên trong Tru Tiên Kiếm Trận, áp đảo tất cả kiếm quang, sức mạnh tự bạo của bốn người, toàn bộ hướng về điểm yếu kia xung kích mà đi, một loạt âm thanh oanh minh vang lên, toàn bộ trận pháp không ngừng rung chuyển.

"Xoẹt!" Thái Thượng thần sắc ngưng trọng nhìn một cái, sau đó trong tay khẽ lật, một thanh tiểu kiếm xuất hiện trong tay y, rồi trên giới bích trận pháp trước mặt y khẽ lướt qua, lập tức mở ra một đạo không gian, Thái Thượng liền bước vào trong đó, rời khỏi Tru Tiên Kiếm Trận.

"Oanh!" Sức mạnh tự bạo của bốn người, lúc này hóa thành một đóa mây hình nấm rực rỡ hiện ra trong Tru Tiên Kiếm Trận, sau đó xung kích ra, lập tức liền thấy Tru Tiên Kiếm Trận không ngừng rung chuyển, rồi oanh nhiên băng sập.

Trận pháp, đã phá!

Chúc Long và hai vị Đại Trưởng Lão của các tộc thấy vậy, trong miệng đều khẽ than một tiếng.

Tộc trưởng của nhà mình đi đến bước đường này, cũng là vì bảo toàn chủng tộc của chính mình mà thôi, nếu không thì, sao lại cam tâm cứ thế vẫn lạc.

Nhưng đồng thời, bọn họ vẫn tin tưởng tộc trưởng của mình có thủ đoạn lưu lại, bởi vì lúc này pháp bảo của ba vị tộc trưởng Tam Tộc bay tới, trong đó, cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc.

Tuy rất nhỏ không thể phát hiện, nhưng cũng chứng minh rằng, tộc trưởng của nhà mình có thủ đoạn lưu lại, như vậy, mình liền cứ theo con đường tộc trưởng đã sắp đặt mà tiếp tục đi xuống là được.

Còn về những chuyện khác, liền không cần để ý.

"Đi thôi!" Ba vị nhị thủ Tam Tộc cùng lúc hạ lệnh, rút quân quay về tổ địa của mình.

Nơi đây đã không còn chuyện của Tam Tộc và các Tiên Thiên chủng tộc dưới trướng bọn họ nữa, nếu lúc này không đi, tiếp theo còn không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Ba vị này giao thủ, đó là uy thế hủy thiên diệt địa, e rằng khi đó lại có không ít tộc nhân vẫn lạc.

Điều này đối với Tam Tộc đang như tuyết càng thêm sương lúc này mà nói, quả thực có chút không chịu nổi.

Cho nên, lúc này rời đi là tốt nhất.

Chỉ trong chốc lát sau, Tam Tộc và các chủng tộc dưới trướng liền nhanh chóng rút khỏi chiến trường, lui về Trung Ương Đại Lục, sau đó lại phân tán đi.

"Xoẹt!" Một đạo kiếm minh âm thanh vang vọng thiên địa, sau đó bốn thanh lợi kiếm bay ngược ra.

"Vút!" Một đạo thanh mang lóe qua, đỡ lấy Tru Tiên Kiếm cùng Tuyệt Tiên Kiếm, còn về Lục Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm, tốc độ quá nhanh, lại rơi vào trong tay Hồng Quân Đạo Nhân.

Thái Thượng hai mắt khẽ híp, nhưng cũng không ra tay nữa.

Y trong tay khẽ động, thu hai thanh bảo kiếm này lại, sau đó thần sắc đạm nhiên nhìn về phía Hồng Quân Đạo Nhân và La Hầu.

Y phục màu đen trên người La Hầu bị tiên huyết thấm ướt, thần sắc tái nhợt như tờ giấy, khóe miệng vương vệt máu, đứng trên Tu Di Sơn.

"La Hầu, ngươi đã bại rồi!" Hồng Quân Đạo Nhân từ trên cao nhìn xuống, nhàn nhạt mở miệng nói, Thiện Thi và Ác Thi có chút bị thương, lúc này đã trở về bản thể.

"Đúng vậy, đại thế đã qua, thiên ý như thế!" La Hầu nhàn nhạt cười, từ từ nói.

Vốn dĩ khi ba vị tộc trưởng và Ngũ Hành Lão Tổ tự bạo, La Hầu đã muốn tự bạo trận pháp, nhưng tốc độ của bọn họ quá nhanh, lại thêm Hồng Quân Đạo Nhân kìm chân y, ngược lại đã chậm một bước, bị phá trận, tâm thần lại một lần nữa bị thương.

Ngay cả Tru Tiên Tứ Kiếm, cũng lần lượt rơi vào trong tay Thái Thượng và Hồng Quân Đạo Nhân.

"Không ngờ, bố cục nhiều năm như vậy, vậy mà vẫn thất bại, Hồng Quân, được nhiều thần ma tương trợ như vậy, Bản Tọa ngược lại cũng không thể không bội phục ngươi." La Hầu nhìn Hồng Quân Đạo Nhân, lạnh lùng mở miệng nói.

"Thiên Đạo bất công, Hồng Quân, ngươi cho rằng Bản Tọa bại rồi, ngươi liền có thể chứng đạo sao?" "Không thể nào, ngươi đã đi sai một bước, hết thảy, đều đã không thể vãn hồi." La Hầu trong miệng cười, trong đôi mắt đen kịt Đại Đạo hiện lên, nhìn thấu hết thảy quá khứ và tương lai.

Hồng Quân và y tranh đạo, cùng với Thiên Đạo tính toán, y hiện giờ đã nhìn rõ, nhưng Hồng Quân, lại đã không thể quay đầu, nhìn

như vậy, y cũng không phải hoàn toàn thua, Hồng Quân về sau, cũng khó mà chứng đạo.

Hồng Quân Đạo Nhân cau mày, chỉ nhìn La Hầu, không nói gì.

La Hầu ánh mắt khẽ chuyển, rơi vào trên người Thái Thượng ở đằng xa, lạnh lùng nói: "Thái Thượng, ngươi mỗi một lần đều khiến Bản Tọa bất ngờ, trong Bàn Cổ nhất mạch, đáng lẽ phải kể đến ngươi là nhất rồi, dưới sự tự bạo như vậy, ngươi đều có thể phá trận mà ra trước, Bản Tọa ngược lại cũng không thể không bội phục ngươi." "Nghĩ đến, Tru Tiên Tứ Kiếm, cũng là một trong những tính toán của ngươi sao?

Đáng tiếc, ngươi không thể như ý nguyện rồi." Nghe vậy, Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, không nhìn ra sâu cạn, hai mắt như bầu trời quang đãng, thần niệm xuyên thấu, "Cơ duyên ở đâu, không thể cưỡng cầu." "Hừ!" La Hầu trong miệng lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt lại một lần nữa rơi vào trên người Hồng Quân Đạo Nhân, ánh mắt u u, khó đoán, trong ma viêm đang nhảy nhót, dường như đang ủ chứa điều gì đó, khiến thần sắc của Hồng Quân Đạo Nhân khẽ biến đổi.

Rất lâu sau, Đại Đạo trong đôi mắt La Hầu tiêu thoái, lại là lần đầu tiên, cũng là lần đầu tiên Thái Thượng và Hồng Quân Đạo Nhân, nhìn thấy sắc thái thanh minh trong mắt La Hầu, không chứa một tia tạp chất, phảng phất như nơi bản chất nhất của Đại Đạo.

Y ngẩng đầu nhìn lên Cửu Thiên phía trên, từ từ mở miệng nói: "Đại Đạo tại thượng, ta La Hầu hôm nay lập lời thề, từ nay Đạo tiêu Ma trưởng, Đạo trưởng Ma tiêu, Đạo Ma không thể cùng tồn tại, bất tử bất hưu!" Giữa thiên địa, đột nhiên vang lên âm thanh âm lãnh của La Hầu, lập tức truyền khắp Hồng Hoang Đại Địa, Hỗn Độn Vạn Giới.

Là địch thủ tranh đạo, La Hầu dù có vẫn lạc, cũng sẽ không để Hồng Quân Đạo Nhân được yên, hiện nay lập Đại Đạo lời thề, tranh đấu giữa Đạo và Ma, liền sẽ luôn tồn tại, bất tử bất hưu.

Bên nào yếu hơn, bên đó liền sẽ quật khởi, tương hỗ kháng chiến, mãi mãi tồn tại, cho đến khi, một bên triệt để yên diệt trong tận cùng Đại Đạo, lúc đó mới dừng lại lời thề Đại Đạo này.

"Oanh!

Oanh!

Oanh!" Lúc này, trên bầu trời u ám, vang lên chín đạo lôi đình âm thanh, lại là Đại Đạo tương ứng lời thề của La Hầu.

La Hầu ánh mắt lạnh băng lướt qua Thái Thượng và Hồng Quân lão đạo một cái, khóe miệng dường như có một nụ cười như có như không hiện lên, khi Thái Thượng nhìn kỹ thì, lại thấy thân thể La Hầu không ngừng trương lớn.

"Oanh long long!" Trong khoảnh khắc, chỉ thấy giữa thiên địa một đạo hắc mang lóe qua, xen lẫn một luồng khí tức khủng bố trùng thiên mà lên, giây phút kế tiếp, liền thấy giữa thiên địa có một đóa mây hình nấm ma khí hiện lên, xung kích ra bốn phía.

La Hầu, đã tự bạo!

Một tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn, sức mạnh tự bạo có thể tưởng tượng được, hơn nữa, La Hầu còn không phải Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn bình thường, thực lực của y, có thể nói là đã đặt một chân vào cảnh giới chứng đạo.

Một tồn tại như vậy, sức mạnh tự bạo đủ để hủy thiên diệt địa.

Làn sóng xung kích kia, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường không ngừng lan rộng ra, trên Tây Phương Đại Lục, vốn dĩ còn có một số linh mạch địa mạch chưa bị phá nát, cùng với không ít

linh vật, linh thực vật, v.v., lúc này toàn bộ đều không ngừng yên diệt trong làn sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường này.

Nơi sóng xung kích đi qua, hư không băng sập, vạn vật yên diệt, đều trở về nơi hỗn độn, diễn lại địa thủy phong hỏa, hết thảy càn khôn ngũ hành bị đảo lộn phá hủy, đại địa nứt ra vô số khe sâu tới mấy vạn trượng, cực kỳ khủng bố.

Huyền Hoàng Bảo Tháp trên thiên linh của Thái Thượng phóng ra vạn đạo huyền quang, ngăn cản hết thảy sóng xung kích đang đến gần ở bên ngoài, bởi vì khoảng cách khá xa, lại thêm phòng ngự của Huyền Hoàng Bảo Tháp, Thái Thượng lúc này không hề bị ảnh hưởng chút nào.

Không biết đã qua bao lâu, sau khi hết thảy khói bụi, sức mạnh dần dần bình tĩnh trở lại, lúc này mới lộ ra thiên địa của Tây Phương Đại Lục.

"Vút!" Một đạo thanh mang lóe lên, khi xuất hiện trở lại, đã ở trên Tu Di Sơn chỉ còn lại một nửa.

Bởi vì sức mạnh lại một lần nữa khuếch tán, tuy đủ để hủy thiên diệt địa, nhưng Tu Di Sơn, lại chỉ bị tước đi một nửa, không hề triệt để yên diệt trong đó, không biết là La Hầu cố ý như vậy, hay là bởi vì sức mạnh không lan đến nơi khởi thủy.

Nhưng điểm này, Thái Thượng không hề để tâm, y lúc này đến Tu Di Sơn, chẳng qua là vì chí bảo và linh bảo trong tay La Hầu mà thôi.

Thái Thượng ánh mắt dừng lại trên Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên có chút hư hại, xem ra, là trong quá trình giao thủ với Hồng Quân Đạo Nhân bị thương, lại thêm lực xung kích lần này, khiến xuất hiện từng vết nứt nhỏ, bản nguyên có chút hư tổn.

Nhưng điều này không quan trọng, chỉ là có chút hư tổn mà thôi,

chỉ cần thời gian đủ, khôi phục cũng không quá khó khăn.

Trong khoảnh khắc, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên đã bị Thái Thượng thu lại, trong tay y còn nắm chặt một cán trường thương, chính là chí bảo của La Hầu, Thí Thần Thương.

Chương 69

"Xoẹt!" Một đạo sát khí lẫm liệt khủng bố lập tức kích động mà ra, hư không khẽ vặn vẹo, một luồng hàn ý lạnh băng lập tức lan tràn.

Thấy vậy, trên mặt Thái Thượng hiện lên một nụ cười nhẹ, như thế, lần này liền là thu hoạch không nhỏ.

"Ong!" Trong tay khẽ động, Thái Thượng thu Thí Thần Thương trong tay lại, sau đó ánh mắt lúc này mới nhìn về phía Hồng Quân Đạo Nhân trong hư không.

Y lúc này từ từ từ trong hư không hạ xuống, trên mặt có chút vẻ suy tư, dường như có điều minh ngộ.

Trong đôi mắt sâu thẳm của Hồng Quân Đạo Nhân, Đại Đạo hiện lên diễn hóa vô tận huyền diệu, trong Khánh Vân, ẩn ẩn hiện lên đạo quang mang thứ ba.

Trong Đại Đạo lời thề của La Hầu, Hồng Quân Đạo Nhân đã minh ngộ không ít, lúc này đã có sự minh ngộ về việc chém đi Chấp Niệm Thi.

"Ong!" Sau mấy hơi thở, mi tâm Hồng Quân Đạo Nhân chấn động, sau đó tâm thần liền quay trở lại, khi nhìn lại thì, pháp bảo của La Hầu, đã rơi vào trong tay Thái Thượng rồi, những thứ còn lại, ngược lại cũng không lọt vào mắt.

Y phất tay, một số thứ còn lại, đều là những thứ mà mọi người đều không lọt vào mắt, lúc này bay về khắp các ngóc ngách Hồng Hoang, nếu có thần ma nào vừa mắt, liền lấy đi, cũng coi như là cơ duyên.

"Xem ra, đây mới là nguyên nhân thực sự của việc y nguyện ý

xuất thủ tương trợ." Hồng Quân Đạo Nhân nhìn sâu Thái Thượng một cái, trong lòng thầm nói một tiếng, sau đó từ từ hạ xuống Tu Di Sơn.

"Đạo Ma chi chiến, tiền bối đã thắng, tu vi cũng lại lên một tầng lầu, thật đáng mừng đáng vui." Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo Nhân, sắc mặt bình tĩnh lộ ra một nụ cười nhạt, từ từ mở miệng nói.

Nghe vậy, trong mắt Hồng Quân Đạo Nhân một tia quang mang lóe qua, nhưng trên bề mặt lại khẽ gật đầu nói: "Đa tạ Thái Thượng Tiểu hữu, lần này quả thực phải cảm tạ Tiểu hữu đã tương trợ, nếu không thì, e rằng không dễ dàng rồi." Nghe vậy, Thái Thượng cười cười, không thể phủ nhận.

"Trận chiến này đã kết thúc, lượng kiếp cũng bắt đầu tiêu thoái, thiên địa cũng sẽ dần dần trở lại thanh minh." "Tiền bối nghĩ chắc còn nhiều việc, Thái Thượng liền không ở lại nữa, cáo từ!" Thái Thượng cười cười, hướng Hồng Quân Đạo Nhân chắp tay, sau đó liền bay lên không, hóa thành một đạo quang mang, biến mất giữa chân trời.

Trong khoảnh khắc, y đến rìa Trung Ương Đại Lục, sau đó liền cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên, cùng nhau hướng về Thái Thanh Cung.

Trên Tu Di Sơn.

"Hoặc là, quả thật như lời La Hầu đã nói." Hồng Quân Đạo Nhân trong lòng suy nghĩ một chút, khẽ than nói, "Cũng được!" Lời vừa dứt, liền thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay y bay đi, sau đó tử quang lóe lên, liền đã chém xuống, lập tức liền có một đạo thân ảnh từ phía sau Hồng Quân Đạo Nhân bước ra, chính là Thi thứ ba của y, Chấp Niệm Thi.

Khi La Hầu lập lời thề, trong lòng Hồng Quân Đạo Nhân đã minh ngộ, lại thêm hơi lĩnh ngộ một chút, liền đủ để chém ra, chỉ có điều y không lập tức làm như vậy mà thôi, lần này đều đã rời đi, y liền chém

ra.

Chấp Niệm Thi lúc này hóa thành một tia kim quang, chìm vào giữa mi tâm Hồng Quân Đạo Nhân.

Sau đó, ánh mắt Hồng Quân Đạo Nhân từ từ lướt qua Tây Phương Đại Lục, nơi đây đã không còn nhìn ra dáng vẻ phồn thịnh thuở xưa nữa.

Toàn bộ linh mạch Tây Phương Đại Lục đều bị hủy hoại, khắp nơi tan hoang, lúc này trong Ngũ Phương Đại Lục của Hồng Hoang, đã trở thành nơi nghèo nàn nhất.

Nhưng điều cốt yếu là, nghiệp lực của nơi này, y có một nửa.

Đây cũng là điều La Hầu đã nói trước đó, có khả năng không thể như ý nguyện chứng đạo.

"Ai!" Rất lâu sau, Hồng Quân Đạo Nhân thu hồi ánh mắt, trong miệng khẽ than một tiếng.

Không biết là vì Tây Phương Đại Lục, hay vì vạn vạn sinh linh phương Tây này, hay là vì chính mình?

Hoặc là, đều có cả!

Lời vừa dứt, Hồng Quân Đạo Nhân liền đã biến mất không thấy, rời khỏi Tây Phương Đại Lục.

Theo sự vẫn lạc của ba vị tộc trưởng, sự vẫn lạc của Ma Tổ La Hầu, lượng kiếp lần này diễn ra sớm, coi như đã triệt để bình ổn trở lại.

Lúc này trong Hồng Hoang, lại một lần nữa trở lại vẻ thanh minh, những sinh linh trước đó bị ảnh hưởng, tứ tán chạy trốn, lúc này cũng lại một lần nữa trở về nơi vốn có.

Sự thảm liệt của đại chiến lần này, liền nhìn Hồng Hoang lúc này

khắp nơi tan hoang, máu chảy thành sông mà biết rõ.

U Minh Huyết Hải lúc này đảm đương nhiệm vụ tiêu hóa những tinh huyết này, toàn bộ hướng về U Minh Huyết Hải hội tụ mà đi, bắt đầu năng lực tự tịnh của Hồng Hoang, không chỉ U Minh Huyết Hải, bản thân Hồng Hoang, cũng đang trong quá trình tự tịnh.

Chỉ trong vài nguyên hội thời gian ngắn ngủi, Hồng Hoang đại địa đã tự tịnh được khoảng ba thành, thiên địa cũng càng ngày càng thanh minh.

Mà lúc này trong Hồng Hoang, lại có thần ma sinh linh đản sinh, một thời đại mới, lại sắp đến.

Thời gian tại Hồng Hoang xưa nay vẫn trôi nhanh nhất, cộng thêm lượng kiếp này vừa mới kết thúc vài chục vạn năm, các cường giả cơ bản đều bế quan khôi phục nguyên khí, còn Hồng Hoang tự thân thì đang ở trạng thái tự tịnh hóa.

Bởi vậy, lúc này thời gian trôi đi cũng không có thần ma nào chú ý, lặng lẽ mà đã qua mười mấy nguyên hội.

Sau khi tự tịnh hóa và khôi phục trong gần ba trăm vạn năm, Hồng Hoang lúc này đã khôi phục nguyên khí như xưa.

Tất cả tinh huyết của sinh linh vẫn lạc trong lượng kiếp đều quy về U Minh Huyết Hải.

Trên Hồng Hoang đại địa, những vực sâu, khe rãnh, nứt vỡ lúc này đều đã khôi phục.

Tuy những địa mạch, linh mạch bị hủy diệt không thể khôi phục, nhưng những phần khác thì cơ bản đã trở lại nguyên khí.

Đại chiến Tam Tộc, Vạn Tộc trong lượng kiếp trước, thêm vào Đạo Ma Chi Chiến, quả thực quá khủng bố.

Toàn bộ địa mạch, linh mạch của Hồng Hoang, mười phần thì đã bị hủy diệt khoảng bốn phần, trong đó hai phần lại nằm ở Tây Phương Đại Lục.

Toàn bộ Tây Phương Đại Lục, địa mạch linh mạch bị hủy diệt ít nhất chín thành trở lên, những gì còn sót lại cũng không còn nguyên vẹn.

Tình trạng của Tây Phương Đại Lục đã không thể cứu vãn, con đường tu hành của các sinh linh nơi đây sau này sẽ không còn dễ dàng nữa.

Sau ba trăm vạn năm tự tịnh hóa và khôi phục, Hồng Hoang lúc này lại bắt đầu đản sinh sinh linh và thần ma.

Bởi vì có quá nhiều tộc nhân của Tam Tộc, Tiên Thiên chủng tộc và Tiên Thiên sinh linh vẫn lạc, phản phác về Hồng Hoang, khiến linh khí Hồng Hoang lại trở nên nồng đậm vài phần, cũng khiến không ít sinh linh được lợi, đản sinh hóa hình.

Trong số các thần ma đản sinh lần này, cũng có không ít đã sơ bộ thành hình.

Mười hai Tổ Vu đản sinh dưới Bất Chu Sơn, do tinh huyết Bàn Cổ và sát khí kết hợp mà thành, lúc này đã dùng tinh huyết cùng sát khí của bản thân, cộng thêm huyết dịch trong Bàn Cổ Điện, sáng tạo ra một chủng tộc mới, Vu Tộc.

Dù tạm thời thực lực chưa quá mạnh, nhưng cũng đã sơ bộ thành hình.

Ngoài ra, một số Tiên Thiên chủng tộc kết hợp với các sinh linh mới đản sinh, tạo nên một chủng tộc mới, Yêu.

Người thống lĩnh Yêu Tộc lần này lại là hai vị Tiên Thiên thần ma đản sinh từ Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Thái Nhất.

Dưới trướng hai người, trong Yêu Tộc còn có Thập Đại Yêu Thần là cao thủ, thực lực quả thực ngang ngửa với Vu Tộc.

Ngoài hai chủng tộc mới này ra, các thần ma khác đều đơn độc, ít có ai quy tụ thành thế lực như Vu và Yêu.

Mà lúc này trong Hồng Hoang, vẫn còn không ít Tiên Thiên sinh linh đang đản sinh.Tây Phương Hồng Hoang, trong một dãy núi nọ.

Một thân ảnh đứng trước một gốc linh căn, y định thần nhìn hồi lâu, trên khuôn mặt hơi tái nhợt hiện lên một nụ cười, phất tay một cái, một đạo kim quang liền nhập vào gốc linh căn này.

Y là Tiên Thiên Canh Kim hóa hình, gốc linh căn này lúc này gặp phải bình cảnh, chính là cần y trợ giúp.

Sau khi kim quang nhập vào linh căn, trên cửu thiên, kiếp vân hội tụ, hóa hình kiếp giáng lâm.

Y mỉm cười, rời khỏi nơi này.

Vài ngày sau, hóa hình kiếp qua đi, y lại xuất hiện tại đây.

Linh căn lúc này hóa thành một vị đạo nhân, nhưng lại gầy như củi, thân hình cũng không cao lớn, nhìn y đi tới, chắp tay nói: "Chuẩn Đề đa tạ đạo huynh tương trợ." "Ngô là Tiếp Dẫn, ngươi và ta đều là sinh linh Tây Phương, không cần khách khí." Tiếp Dẫn gật đầu nói.

Ngay sau đó, Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề nói: "Linh mạch Tây Phương đại đa đã bị hủy, động phủ của ta cũng xem như một trong số ít nơi may mắn còn tồn tại, đạo hữu có thể cùng đi." "Đại thiện!" Chuẩn Đề gật đầu tán thán.

Chương 70

Sau đó, hai người liền hóa thành hai đạo lưu quang bay đi.Trong U Minh Huyết Hải, bởi vì sinh linh, tộc nhân Tam Tộc và Vạn Tộc vẫn lạc trong lượng kiếp trước thực sự quá nhiều, những tinh huyết, huyết dịch đó toàn bộ hội tụ về, khiến huyết dịch trong U Minh Huyết Hải tăng lên không ít, sức mạnh ẩn chứa trong đó cũng không ngừng tăng cường.

U Minh Huyết Hải tuy là tuyệt địa của Hồng Hoang, nhưng cũng không phải không có sinh linh đản sinh.

Lần này huyết dịch và sức mạnh U Minh Huyết Hải được đề thăng, trong đó đang thai nghén sinh linh, lúc này đã đến thời khắc cuối cùng, không lâu sau liền có thể hóa hình mà ra.

Ngoài U Minh Huyết Hải ra, còn có những nơi khác cũng có Tiên Thiên thần ma đản sinh, ví dụ như Tây Côn Luân, Vạn Thọ Sơn, Đông Hải Bồng Lai Tiên Sơn và các tiên sơn phúc địa khác, đều có Tiên Thiên thần ma đản sinh.

Hồng Hoang lúc này linh khí sung mãn, thần ma sinh linh đản sinh, một thời đại mới sắp giáng lâm.Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung. "Đông!" Một tiếng chuông đại đạo trong trẻo vang vọng trong Vô Cực Điện, tất cả âm thanh và khí tức đại đạo đều dần dần lắng xuống, từ từ tiêu tán, lần nữa quy về tĩnh lặng.

Khoảnh khắc sau đó, liền thấy Tam Thanh từ từ mở đôi mắt.

Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, mỉm cười nói: "Xem ra, nhị đệ tam đệ cảnh giới đã ổn định, có thể hướng tới cảnh giới cao hơn mà tấn thăng rồi." Nguyên Thủy và Thông Thiên lần này đã hoàn toàn tu luyện viên mãn cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung

kỳ, một chân đã đặt vào cảnh giới hậu kỳ.

Dù trông có vẻ không nhanh, nhưng vững chắc như vậy vẫn có không ít chỗ tốt.

Còn về phần Thái Thượng, y cũng đã đạt đến trình độ viên mãn ở tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, một bước đã vào cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Tuy nhiên, những điều này đều không phải là quan trọng nhất.

Điều quan trọng nhất là Thái Thượng đã hoàn thành toàn bộ việc luyện hóa Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương cùng Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Diệt Thế Hắc Liên.

Mặc dù thập nhị phẩm Diệt Thế Hắc Liên lúc này bản nguyên có chút tổn hại, nhưng việc này chỉ cần thời gian là có thể khôi phục.

Cũng chính vì Thái Thượng luyện hóa hai kiện pháp bảo này mà chưa đề thăng tu vi đến trình độ viên mãn.

Nhưng lúc này đã một chân bước vào cảnh giới viên mãn, chỉ cần cơ duyên đến, tấn thăng cũng là chuyện nước chảy thành sông. "Xem ra đại ca đã ổn định cảnh giới của bản thân, quả thật đáng mừng." Nguyên Thủy mỉm cười, mở miệng nói.

Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười, không phủ nhận. "Xích!" Khoảnh khắc tiếp theo, Thái Thượng lật tay, hai thanh bảo kiếm xuất hiện trong tay y, chính là Chu Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm.

Từng trận kiếm minh vang vọng khắp Vô Cực Điện, kiếm khí hỗn độn lạnh lẽo khủng bố nhất thời bắn ra. "Tam đệ, ngươi tu kiếm đạo, Chu Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm này đối với ngươi mà nói là trợ lực khó có được.

Nếu ngươi tham ngộ kiếm ý trong đó, tấn thăng hậu kỳ hoặc cảnh giới viên mãn sẽ không quá khó." Thái Thượng thần sắc nghiêm túc,

nói với Thông Thiên.

Kiếm ý của Chu Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm tự nhiên là phi thường, điều này đối với một kiếm đạo đại gia như Thông Thiên có sự trợ giúp cực lớn.

Chỉ cần có thể tham ngộ kiếm ý trong đó, việc tấn thăng đến cảnh giới cao hơn sẽ không quá khó khăn đối với y.

Thông Thiên nhìn đôi mắt của Thái Thượng, tuy trong trẻo thấy đáy, không chứa một tia tạp chất, nhưng lại cho y cảm giác không thể cự tuyệt. "Đa tạ đại ca tứ bảo!" Thông Thiên nói lời cảm ơn, sau đó mới tiếp nhận Chu Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm từ tay Thái Thượng.

Đây là hai thanh kiếm Thái Thượng đã dốc toàn lực thu lại sau khi Chu Tiên Kiếm Trận bị phá năm xưa.

Hai thanh còn lại thì đang ở trong tay Hồng Quân Đạo nhân. "Xích!" Hai thanh bảo kiếm trong tay phát ra từng trận kiếm minh, kiếm khí lạnh lẽo không ngừng cắt phá lực phòng ngự trong tay y.

Nhưng Thông Thiên vận chuyển kiếm khí trong tay, liền trấn áp được luồng kiếm khí này.

Nhìn hai thanh bảo kiếm này, mắt Thông Thiên sáng lên.Trong đôi mắt Thông Thiên, kiếm khí lưu chuyển.

Trong khánh vân, thanh tiểu kiếm kia phát ra từng trận kiếm minh, một luồng kiếm ý lạnh lẽo hùng vĩ nhất thời tràn ngập, mà kiếm ý của Chu Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm cũng trùng điệp lên nhau.

Lập tức, trong mắt Thông Thiên, kiếm đạo pháp tắc hiện lên, rồi sau đó bắt đầu phân tích.

Tuy nhiên, y lúc này không phải là tham ngộ kiếm ý của hai thanh bảo kiếm, mà là cùng kiếm ý của hai thanh bảo kiếm này phát ra cộng

minh, khiến việc tham ngộ sau này của y có thể dễ dàng hơn vài phần. "Xích!" Một đạo kiếm khí lạnh lẽo khủng bố nhất thời phá không chém tới, phát ra từng trận âm thanh xé rách.

Nhưng đạo kiếm khí này còn chưa bay xa bao nhiêu, liền đã bị Thông Thiên nắm trong tay, sau đó đánh nhập vào trong cơ thể mình.

Mà lúc này hai thanh bảo kiếm cũng bị y thu lại. "Có Chu Tiên Kiếm và Tuyệt Tiên Kiếm, kiếm đạo của ta liền có thể lên thêm một tầng lầu nữa." Làm xong tất cả những điều này, Thông Thiên nhìn Thái Thượng, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu.

Y giao hai thanh bảo kiếm này cho Thông Thiên, chính là để trợ giúp kiếm đạo và tu vi của y lên một tầng lầu nữa.

Y cũng tin rằng Thông Thiên rất nhanh sẽ có thể làm được điều đó. "Ngươi đã có Chu Tiên và Tuyệt Tiên trong Chu Tiên Tứ Kiếm, còn về Lục Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm, vậy thì xem cơ duyên.

Cũng không cần lo lắng." Thái Thượng ánh mắt thâm sâu, khó lường, trong miệng từ từ nói.

Nghe vậy, trong mắt Thông Thiên lóe lên một đạo quang mang, tức thì đáp: "Ta hiểu rồi!" Nguyên Thủy thì cảm thấy lời này của đại ca mình có lẽ còn có ý tứ khác, nhưng lúc này cũng không nghĩ ra được, liền cũng không bận tâm nữa.Thái Thượng gật đầu xong, nhìn về phía Nguyên Thủy, lật tay một cái, một viên bàn phát ra ngũ sắc huyền quang xuất hiện trong tay y, chính là linh bảo Ngũ Hành Viên Bàn của Ngũ Hành Lão Tổ.

Trong đó vẫn còn ngũ hành bản nguyên, nhưng ngũ hành bản nguyên này lúc này đã bị Thái Thượng thu lại.

Còn về linh bảo này, thì có thể cho Nguyên Thủy.

Ngũ Hành Viên Bàn tuy chỉ là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực cũng không thể xem thường. "Nhị đệ, đây là linh bảo của Ngũ Hành Lão Tổ, hôm nay liền giao cho ngươi." Thái Thượng nói, đưa Ngũ Hành Viên Bàn trong tay cho Nguyên Thủy.

Thấy vậy, mắt Nguyên Thủy sáng lên.

Ngũ Hành Viên Bàn này ẩn chứa ngũ hành pháp tắc, tuy chỉ là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực lại không kém gì Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường, quả thực cực kỳ không tồi. "Đa tạ đại ca tứ bảo!" Nguyên Thủy chắp tay nói với Thái Thượng, sau đó mới tiếp nhận Ngũ Hành Viên Bàn. "Ông!" Ngũ Hành Viên Bàn chấn động, sau đó ngũ sắc huyền quang hiện lên, một luồng khí tức hùng vĩ tràn ngập.

Nguyên Thủy thấy vậy, thần sắc vui mừng.

Uy lực của linh bảo này quả thực không nhỏ, sau khi cẩn thận quan sát một lát, y mới thu nó lại.Thái Thượng khẽ gật đầu, nhìn về phía Hồng Hoang, nói: "Trong mấy trăm vạn năm qua, Hồng Hoang đã khôi phục nguyên khí.

Tuy không ít địa mạch, linh mạch bị hủy, nhưng các phương diện khác cũng đã khôi phục hoàn toàn, cũng có không ít Tiên Thiên thần ma và sinh linh đản sinh.

Một thời đại mới e rằng sắp đến rồi." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu.

Hồng Hoang hiện tại quả thực lại là một đại thế đang nổi lên, e rằng sau này còn huy hoàng hơn cả thời kỳ Tam Tộc. "Vu Yêu nhị tộc này, thực lực sau này e rằng không hề đơn giản." Thông Thiên nhướng mày, mở miệng nói.

Về lai lịch và sự phát triển của Vu Yêu nhị tộc trong những năm

qua, y đều đã tính toán rõ ràng.

Chương 71

"Yêu Tộc là tập hợp sinh linh Hồng Hoang cùng một bộ phận Tiên Thiên chủng tộc còn sót lại mà thành, thực lực không yếu cũng là bình thường.

Nhưng Vu Tộc này lại không hề đơn giản, có thể so với Yêu Tộc mà không yếu hơn, thậm chí còn ẩn ẩn lấn át vài phần." Nguyên Thủy hơi nhíu mày.

Trong Vu Tộc, có tới bốn vị Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ tồn tại, còn bên Yêu Tộc, hai vị Yêu Hoàng cộng thêm linh bảo của bản thân, tính toán kỹ lưỡng cũng chỉ có thể so bì với Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ mà thôi.

Sở dĩ Yêu Tộc có thể không kém nhiều về thực lực so với Vu Tộc, cơ bản đều là vì Yêu Tộc có Thập Đại Yêu Thần cùng vài vị Yêu Soái đều là cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Ở tầng diện này, Vu Tộc có chiến lực Đại La Kim Tiên thì yếu hơn Yêu Tộc, chỉ dựa vào thực lực cấp cao để bù đắp.

Nhưng nếu nói đến cùng, thực lực của Vu Tộc vẫn ẩn ẩn lấn át Yêu Tộc. "Mười hai Tổ Vu là huyết mạch Phụ Thần, cùng Ngô đợi đồng thuộc một tông, có thủ đoạn như vậy cũng không có gì đáng ngạc nhiên." Thái Thượng nhìn về phía Vu Tộc, trong miệng từ từ nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu.

Bọn họ tự nhiên biết điều này, huyết mạch Bàn Cổ cường đại đến mức nào, Mười hai Tổ Vu có thực lực và thủ đoạn như vậy cũng là bình thường.

Bọn họ cũng cảm khái một phen xong, liền không nói gì nữa. "Lượng kiếp kết thúc, Hồng Hoang thanh minh, nhị đệ tam đệ, ngươi ta hà cớ không lại du ngoạn Hồng Hoang?" Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, đạm tiếu nói. "Đại ca lời này thần diệu!" "Đại thiện!" Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ giật mình, tức thì cười nói.

Nói xong, Tam Thanh và Thanh Huyền liền rời khỏi Thái Thanh Cung.

Thái Thượng mở ra Lưỡng Nghi Quy Nguyên Đại Trận xong, liền rời khỏi Thủ Dương Sơn.

Thái Thượng đã hiển lộ thực lực trong lượng kiếp trước, một số đại năng thần ma không dám có ý đồ với nơi này.

Ngay cả bây giờ, vẫn còn không ít sinh linh đại năng biết chuyện lượng kiếp trước, tự nhiên không dám đến địa giới này.

Thực lực của Thái Thượng trong lượng kiếp trước đã cường hãn đến vậy, nhiều năm trôi qua, e rằng còn khủng bố hơn nữa.

Hơn nữa, Tam Thanh là một thể, lập tức là ba vị Hỗn Nguyên Kim Tiên tồn tại.

Trong Hồng Hoang, không có mấy ai dám trêu chọc tồn tại như vậy.

Ngay cả một tồn tại cùng đẳng cấp, trừ khi bị Tam Thanh mạt sát, cũng không có kết cục nào khác.

Cho nên nói, lúc này không có thần ma đại năng nào dám có ý đồ với Vô Cực Sơn Mạch.

Đạo trường này, hiển nhiên đã có chút danh tiếng trong Hồng Hoang.Hồng Hoang, trên một tầng mây ở Trung Ương Đại Lục.

Thanh Huyền hóa thành thân thể trăm trượng, trên lưng chở Tam Thanh, bắt đầu du lịch trong Hồng Hoang.

Trong mấy trăm vạn năm này, Thanh Huyền đã nhận được lợi ích to lớn khi ba người Thái Thượng tu luyện.

Những đạo lý và tinh nghĩa đại đạo, cùng với âm thanh đại đạo mà ba người thỉnh thoảng giảng giải, ý cảnh đại đạo lan tỏa, đều là sự trợ giúp cực lớn đối với nó.

Mấy trăm vạn năm trôi qua, Thanh Huyền đã đạt tới cảnh giới Đại La Kim Tiên sơ kỳ, ngay cả trong Hồng Hoang cũng là một phương cao thủ. "Yêu Hoàng Đế Tuấn này quả là một nhân vật. 'Vạn vật hữu linh tức vi yêu' (Vạn vật có linh tức là Yêu), đây là ý đồ bao quát sinh linh Hồng Hoang vào trong, mở rộng thực lực Yêu Tộc rồi." Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn về một nơi nào đó ở Trung Ương Đại Lục, nơi đại bản doanh của Yêu Tộc, Vạn Yêu Điện, trong miệng đạm nhiên nói. "Nếu là như vậy, chẳng phải sẽ bao quát cả Tiên Thiên thần ma vào trong sao?" Nguyên Thủy nhíu mày. "Cũng chỉ là mượn danh hiệu như vậy để khuếch đại thực lực bản thân mà thôi.

Tiên Thiên thần ma và những sinh linh Yêu Tộc này có sự khác biệt rất lớn." Thái Thượng mỉm cười, nói.

Tiên Thiên thần ma, vừa hóa hình ít nhất cũng phải là Thái Ất Kim Tiên trở lên.

Nhìn tình huống hiện tại, có không ít hóa hình đã là Đại La Kim Tiên.

Những Tiên Thiên thần ma này há đâu Yêu Tộc có thể so bì.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên không mở miệng, ánh mắt vẫn tập trung vào Vu Yêu đang không ngừng phát triển lớn mạnh lúc này.

Thái Thượng mỉm cười, Thanh Huyền tiếp tục cõng Tam Thanh du lịch Hồng Hoang.Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Nơi đây là đại bản doanh của Vu Tộc, cũng là nơi nghị sự của thủ lĩnh Vu Tộc, Mười hai Tổ Vu.

Lúc này, Mười hai Tổ Vu tề tựu tại đây nghị sự.

Trong Mười hai Tổ Vu, đại ca Đế Giang, nhị ca Cú Mang, tam ca Chúc Cửu Âm và Hậu Thổ nhỏ nhất, đều đã là tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, thực lực cực kỳ cường hãn.

Còn về các Tổ Vu khác, đều có thực lực Đại La Kim Tiên.

Nhưng vì Tổ Vu chi thân cực kỳ cường hãn, thêm vào tu luyện công pháp của Bàn Cổ là Cửu Chuyển Huyền Công, trình độ cường hãn của thân thể liền càng khủng bố hơn, lấy nhục thân cứng rắn chống lại linh bảo cũng không thành vấn đề.

Trong những năm qua, thực lực Vu Tộc cũng không ngừng đề thăng.

Dù chỉ trong vài trăm vạn năm ngắn ngủi, thực lực liền đã vượt qua tất cả các chủng tộc trừ Viễn Cổ Tam Tộc.

Ngay cả Yêu Tộc, lúc này cũng yếu hơn vài phần.

Còn về Viễn Cổ Tam Tộc, lạc đà gầy còn hơn ngựa béo.

Dù đã ẩn mình khỏi vũ đài Hồng Hoang, nhưng vẫn không phải Vu Tộc lúc này có thể so bì.

Nhưng Vu Tộc mới chỉ phát triển vài trăm vạn năm, chỉ cần cho Vu Tộc thêm một đoạn thời gian nữa, vượt qua thực lực Viễn Cổ Tam Tộc là không thành vấn đề.

Điều này, Mười hai Tổ Vu vẫn luôn kiên tin. "Đại ca, Yêu Tộc trong mấy ngàn năm nay cũng không ngừng khuếch trương và đề

thăng thực lực, thường xuyên va chạm với Vu Tộc chúng ta, song phương đều có tổn thất." Tổ Vu Chúc Dung xếp thứ năm nhìn Đế Giang, trầm giọng mở miệng nói. "Thực lực Yêu Tộc không kém Vu Tộc chúng ta bao nhiêu.

Lúc này cũng đang tự đề thăng bản thân, va chạm cũng là bình thường.

Nhưng Vu Tộc chúng ta lại là chủng tộc lấy chiến dưỡng chiến, ngũ đệ, ngươi hiểu ý ta chứ?" Đế Giang nghe vậy chỉ khẽ mỉm cười, nhìn Chúc Dung nói. "Ta hiểu rồi đại ca!" Chúc Dung nghe vậy, nhe răng cười nói. "Nếu đã như vậy, vậy việc này liền giao cho ngươi và lục đệ đi làm!" Đế Giang nói.

Nghe vậy, Tổ Vu Cộng Công xếp thứ sáu và Chúc Dung nhìn nhau, sau đó chắp tay nói với Đế Giang: "Đại ca cứ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ khiến hai con chim tạp mao của Yêu Tộc kia không có kết cục tốt đẹp." Đế Giang khẽ gật đầu, sau đó nhìn Cú Mang bên cạnh, mở miệng nói: "Nhị đệ, việc lập tộc của Vu Tộc, có tính toán gì không?" Nghe vậy, các Tổ Vu nhìn về phía Cú Mang.

Mặc dù Vu Tộc đã là một tộc, nhưng việc lập tộc chính thức vẫn chưa bắt đầu.

Đây cũng là một thủ đoạn tốt để tích lũy khí vận, đề thăng thực lực Vu Tộc và thực lực Tổ Vu.

Nhất định phải thực hiện vào một thời cơ tốt mới có được lợi ích lớn hơn.

Chương 72

"Đại ca đừng vội, Vu Tộc lúc này vừa mới khởi bước, chưa đến thời khắc lập tộc.

Đợi đến khi Mười hai Tổ Vu toàn bộ tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên, Vu Tộc có được thực lực nhất định rồi, lập tộc mới có thể đạt được lợi ích lớn hơn, mới có thể khiến Vu Tộc và bản thân chúng ta đề thăng đến cảnh giới cao hơn." Cú Mang khẽ mỉm cười, sau đó từ từ mở miệng nói.

Nghe vậy, các Tổ Vu gật đầu, quả thực như vậy là tốt nhất. "Nếu đã như vậy, thì cứ đợi Vu Tộc phát triển trước rồi hãy nói." Đế Giang ánh mắt rơi trên các Tổ Vu còn lại chưa tấn thăng Hỗn Nguyên Kim Tiên, nói: "Thực lực bản thân các ngươi phải nhanh chóng đề thăng mới được.

Thời đại này, Vu Tộc chúng ta nhất định phải đứng trên đỉnh phong.

Mà thực lực bản thân chúng ta, chính là điểm mấu chốt." "Vâng, đại ca!" Đế Giang gật đầu, nhìn Cú Mang, Hậu Thổ và Chúc Cửu Âm nói: "Các ngươi cũng phải nỗ lực tu hành, tranh thủ sớm ngày đột phá!" "Đại ca cứ yên tâm!" Ba người nhìn nhau, sau đó chắp tay nói.

Đế Giang gật đầu xong, liền cùng vài Tổ Vu khác thương nghị thêm một phen về sự tình của Vu Tộc, sau đó Mười hai Tổ Vu liền lần lượt trở về bộ lạc của mình.

Mười hai Tổ Vu, tổng cộng có mười hai bộ lạc Tổ Vu.

Mỗi bộ lạc đều đại diện cho một Tổ Vu, trong đó có một hoặc vài vị Đại Vu tồn tại, cùng vô số Tiểu Vu dưới trướng.

Mỗi bộ lạc Tổ Vu đều có thực lực cực kỳ cường hãn.

Lúc này, nghị sự đã xong, Mười hai Tổ Vu liền lần lượt trở về bộ lạc của mình.Thời gian như nước chảy, lặng lẽ trôi đi, đã mười nguyên hội lặng lẽ trôi qua.

Trong Hồng Hoang, sự diễn hóa lúc này ngày càng hoàn thiện.

Vô số sinh linh không ngừng đản sinh.

Hơn trăm vạn năm này cũng là thời gian quan trọng để không ít đại năng và thần ma trong Hồng Hoang ổn định phát triển.

Ngoài ra, Vu Yêu nhị tộc, trong hơn trăm vạn năm này, va chạm và mâu thuẫn cũng ngày càng sâu sắc.

Cao tầng song phương đều đã giao thủ, nhưng bất phân thắng bại, tộc nhân dưới trướng cũng có tổn thương.

Nhưng hai tộc cũng không hề dừng tay, vẫn đang tiếp tục khuếch trương ra ngoài.

Chỉ cần Vu Yêu nhị tộc đối đầu, nhất định sẽ có một trận chiến.

Có thể nói, trong hơn trăm vạn năm này, Vu Yêu nhị tộc đều không ngừng xảy ra chiến đấu.

Ngoài những điều này, sinh linh đản sinh trong Hồng Hoang lần này tuy nhiều, linh khí tuy sung mãn, nhưng vì lượng kiếp trước tổn thất thực sự quá nặng nề, cơ bản những sinh linh có tu hành chi pháp hoặc Tiên Thiên chủng tộc, hoặc là vẫn lạc trong lượng kiếp và đại chiến, hoặc là bị Yêu Tộc thu nạp dưới trướng.

Những sinh linh đản sinh lúc này, cơ bản đều không có tu hành chi pháp.

Trong Hồng Hoang hiện tại, tu hành chi pháp xuất hiện đứt gãy.

Bọn họ hoặc lựa chọn gia nhập dưới trướng Vu Yêu nhị tộc, tìm

kiếm tu hành chi pháp.

Hoặc là đi đến nơi các đại năng thần ma kia, tìm cầu nhập môn hạ của họ.

Nhưng những sinh linh như vậy cũng là thiểu số.

Đại bộ phận vẫn đang tiến hành pháp thổ nạp linh khí cơ bản nhất, tuy cực kỳ thô sơ giản dị, nhưng lúc này tu hành chi pháp xuất hiện đứt gãy, cũng chỉ có thể như vậy.

Muốn có tu hành chi pháp phổ cập Hồng Hoang, thì chỉ có thể chờ đợi thời cơ.Thái Thượng và Nguyên Thủy, Thông Thiên, sau khi du lịch trong Hồng Hoang mười vạn năm, liền trở về đạo trường của mình.

Thái Thượng sau khi trở về Thái Thanh Cung, liền bắt đầu tu luyện Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Trong những năm này, y đã tu luyện Thái Thanh Đạo Nhân đến tồn tại cùng đẳng cấp với bản thân y.

Trong hơn trăm vạn năm này, Thái Thượng đã hoàn chỉnh ngưng tụ ra Ngọc Thanh Đạo Nhân.

Chẳng qua tu vi của Ngọc Thanh Đạo Nhân hiện tại còn chưa tính là cao.

Vì có duyên cớ với Thái Thanh Đạo Nhân, lúc này vừa mở mắt liền là trình độ Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cũng không yếu.

Nhưng muốn tu luyện đến cảnh giới giống như Thái Thượng, vẫn còn cần một ít thời gian nữa.

Nhưng may mắn là, Thái Thượng lần này đã thuận lợi tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn.

Tốc độ đề thăng Ngọc Thanh Đạo Nhân sẽ nhanh hơn trước đây.

Đến lúc đó, Thái Thượng cùng với Thái Thanh Đạo Nhân và Ngọc Thanh Đạo Nhân, liền là ba vị tồn tại cùng đẳng cấp.

Lấy ba đánh một, đây sẽ là một ưu thế cực lớn. "Ông!" Trong một khắc nào đó, Thái Thượng từ từ mở đôi mắt, trong con ngươi sâu thẳm lướt qua những đốm tinh mang.

Y từ từ quét mắt nhìn Hồng Hoang một lượt, sau đó khẽ gật đầu.

Trong hơn trăm vạn năm qua, những biến hóa trong Hồng Hoang y đều đã rõ. "Thời đại mới, đã đến rồi." Thái Thượng nhẹ giọng nói, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, ánh mắt sâu thẳm, khó lường.

Vài hơi thở sau, Thái Thượng lật tay một cái, một hạt sen phát ra bạch quang nhàn nhạt, mang khí tức Tiên Thiên hùng vĩ xuất hiện trong tay y, chính là hạt sen Tịnh Thế Bạch Liên y từng có được từ Bất Chu Sơn. "Cũng đến lúc rồi." Nhiều năm trôi qua, bản nguyên của nó đã sớm được Thái Thượng bổ sung hoàn chỉnh, bây giờ cũng là lúc thích hợp.

Lời vừa dứt, Thái Thượng kết ấn trong tay, sau đó liền thấy Tịnh Thế Bạch Liên hóa thành một đạo bạch quang, nhập vào thiên hoa dưới tọa của Thái Thanh Đạo Nhân.

Trong đôi mắt Thái Thượng, đại đạo pháp tắc hiện lên, một luồng khí tức đại đạo hùng vĩ bùng phát từ trên thân y.

Trong khánh vân đỏ thắm của y, một luồng bạch quang rực rỡ từ thiên hoa đỏ thắm tỏa ra, trong sắc hồng thấu qua sắc trắng. "Bành!" Thiên hoa đỏ thắm phát ra một tiếng vang giòn tan, kích hoạt vô tận nhân uân chi khí trong khánh vân đỏ thắm, khí tức Tiên Thiên hùng vĩ lan tỏa ra.

Thái Thanh Đạo Nhân bỗng nhiên mở đôi mắt, ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm tỏa ra thần quang rực rỡ.

Lúc này, cùng với Thái Thượng, y kết cùng thủ ấn, mỗi một thủ ấn đều mang sức mạnh tuyên cổ thương khung, đại đạo mênh mang, không ngừng dung nhập vào thiên hoa đỏ thắm.

Sức mạnh và bản nguyên của hạt sen Tịnh Thế Bạch Liên, đang dần dần được xích hồng liên hoa hấp thu.

Hay cũng có thể nói, Tịnh Thế Bạch Liên đã triệt để dung hợp với xích hồng thiên hoa.

Thiên hoa sau này tuy vẫn là thiên hoa, nhưng thiên hoa sau khi dung hợp Tịnh Thế Bạch Liên đã mang khí tức và bản nguyên Tiên Thiên, cũng là một liên đài có uy lực của Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Hạt sen Tịnh Thế Bạch Liên tuy chưa hoàn toàn diễn hóa ra, nhưng thiên hoa lúc này đã bù đắp được điểm này.

Dưới sự dung hợp của cả hai, tuyệt đối không phải là một cộng một đơn giản như vậy, mà có thể hoàn chỉnh triển hiện ra Tịnh Thế Bạch Liên.

Chỉ có điều sau khi dung hợp, nó không còn là Tịnh Thế Bạch Liên nữa, mà là xích hồng liên đài, thiên hoa của Thái Thượng. "Dung!" Đột nhiên, Thái Thượng khẽ quát một tiếng trong miệng, ẩn chứa lực lượng vô cực đại đạo.

Sau đó liền thấy vô số đại đạo pháp tắc ngưng tụ lại, toàn bộ dung nhập vào xích hồng thiên hoa, bắt đầu dung hợp sức mạnh của cả hai.

Bản nguyên của Tịnh Thế Bạch Liên lúc này bắt đầu lưu chuyển vào xích hồng liên đài, khiến xích hồng liên đài bắt đầu diễn hóa theo hướng tiên thiên liên đài.

Chương 73

Không chỉ có vậy, trên thân Thái Thanh Đạo Nhân huyền quang hiện lên, từng trận nhân uân chi khí rơi xuống, dung nhập vào thiên hoa.

Trên thiên linh của Thái Thượng, Càn Khôn Đỉnh hiện lên, cũng rải xuống từng trận lực lượng càn khôn, tất cả đều trợ giúp sự dung hợp của cả hai.

Mà sau khi có sự trợ giúp của những ngoại lực này, tốc độ dung hợp bản nguyên và sức mạnh của Tịnh Thế Bạch Liên lúc này cũng dần dần đề thăng.

Trên xích hồng liên đài đạo vận lưu chuyển, huyền quang lấp lánh, khí tức Tiên Thiên ngày càng hùng vĩ.

Thấy vậy, thủ ấn trong tay Thái Thanh Đạo Nhân ngày càng nhanh, cùng Thái Thượng không ngừng đánh nhập vào xích hồng liên đài.

Cùng với thủ ấn của Thái Thượng và Thái Thanh Đạo Nhân không ngừng đánh nhập, và sự trợ giúp của lực lượng càn khôn, tốc độ dung hợp cực kỳ nhanh chóng.

Trong vỏn vẹn hơn ngàn năm, đã dung hợp hơn chín thành, xích hồng thiên hoa cũng đã diễn hóa hơn chín thành.

Việc này không chỉ là dung hợp, mà còn là xích hồng thiên hoa phải trải qua thuế biến, chuyển hóa thành liên đài Tiên Thiên chân chính.

Giữa hai điều này không ngừng tiến hành, lúc này đã chỉ còn kém bước cuối cùng, tốc độ cũng không hề chậm.

Như vậy, hai trăm năm sau, sự dung hợp hoàn toàn hoàn thành. "Bành!" Một luồng hồng mang rực rỡ cùng khí tức Tiên Thiên hùng vĩ từ thiên hoa tỏa ra.

Thiên hoa từ từ nở rộ, nở ra mười hai cánh, thuộc hàng thập nhị phẩm, một thập nhị phẩm Tiên Thiên liên đài. "Tốt!" Thái Thượng thấy vậy, thần sắc vui mừng.

Như vậy, thiên hoa đã thuế biến đến trình độ Tiên Thiên liên đài.

Đến lúc đó, phòng ngự và công kích của Thái Thanh Đạo Nhân sẽ không cần lo lắng nữa.

Còn về Ngọc Thanh Đạo Nhân và Thượng Thanh Đạo Nhân sắp tới, Thái Thượng còn có những tính toán khác, cũng không vội vàng.

Làm xong tất cả những điều này, Thái Thanh Đạo Nhân ổn tọa trên xích hồng thiên hoa, bắt đầu tu hành.

Mà Càn Khôn Đỉnh, lúc này cũng bị Thái Thượng thu lại.

Y quan sát một phen xong, lại nhìn Hồng Hoang một lượt, sau khi hiểu rõ những biến hóa, liền tiếp tục tu luyện Ngọc Thanh Đạo Nhân, tranh thủ sớm ngày đột phá tu vi hiện tại của Ngọc Thanh Đạo Nhân.Hồng Hoang, tại một khu vực nào đó, Ngọc Kinh Sơn.

Trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Nhân nhìn Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay, hồi lâu không thấy có động tác.

Trong mắt thần quang dũng động, không biết đang suy nghĩ gì. "Xem ra, thật bị La Hầu nói trúng rồi.

Có Thiên Đạo tính toán, nghiệp lực Tây Phương, Tam Thi bản nguyên bị tổn thương, bần đạo muốn chứng đạo, e rằng không quá khả thi.

Đạo Ma Chi Tranh, đều không có thắng giả theo ý nghĩa chân chính." Rất lâu sau, Hồng Quân Đạo Nhân khẽ thở dài, từ từ mở miệng nói.

Bấy lâu nay, y vẫn luôn cố gắng Tam Thi Hợp Nhất, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng đáng tiếc là, dưới tình huống nghiệp lực Tây Phương và Tam Thi bản nguyên bị tổn thương, khiến y không cách nào chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hơn nữa, trong mơ hồ, dường như có bóng dáng của Thiên Đạo vận hành tồn tại.

Hồng Quân Đạo Nhân cũng nhớ lại lời nói năm xưa của La Hầu, quả nhiên bị hắn nói trúng.

Y hiện tại, quả thực không thể chứng đạo.

Muốn thành công đạt tới cảnh giới đó, liền phải đi một con đường khác, đó là nương tựa vào Thiên Đạo Hồng Hoang mới được.

Chỉ là như vậy, sẽ mất đi tự do.

Con đường vấn đỉnh đại đạo, sau khi đạt đến cảnh giới ngang bằng Thiên Đạo, liền không cách nào tiến thêm một bước nữa.

Dù sao, khi hợp nhất với Thiên Đạo, liền khắp nơi bị kìm hãm, khó mà siêu thoát được.

Cho nên nói, vấn đề hiện tại đang đặt ra trước Hồng Quân Đạo Nhân, chính là điều này.

Con đường này, y đi hay không đi, vấn đề này, Hồng Quân Đạo Nhân đã suy tư rất lâu. "Cũng đành vậy, bước này rốt cuộc cũng phải đi ra.

Nếu không đi, tất cả liền đều uổng phí.

Chuyện sau này, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó thôi." Rất lâu sau, Hồng Quân Đạo Nhân than thở.

Lời vừa dứt, chỉ thấy Hồng Quân Đạo Nhân phất tay một cái, Tạo Hóa Ngọc Điệp từ từ bay lên, tử quang rực rỡ, nhuộm cả Tử Tiêu Cung thành một biển màu tím, khí tức đại đạo hùng vĩ không ngừng tràn ngập.

Tạo Hóa Ngọc Điệp rơi xuống trên khánh vân của Hồng Quân Đạo Nhân, rải xuống từng trận tử khí nhân uân, kéo theo bản nguyên trong đó, không ngừng dung nhập vào khánh vân.

Hồng Quân Đạo Nhân kết thủ ấn trong tay, sau đó bắt đầu hấp thu tử khí và bản nguyên trong đó, bắt đầu tu hành theo một phương hướng khác.

Chỉ cần y hoàn thành, thực lực vẫn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chẳng qua là đổi một phương thức.

Trong Hồng Hoang, xưng là Thánh Nhân, giống như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng trong Hồng Hoang là tồn tại bất tử bất diệt, vô địch, bởi vì có thể mượn lực lượng Thiên Đạo trợ giúp.

Nhưng tự do thì kém đi không ít, chẳng qua hiện tại cũng chỉ còn con đường này.

Sau khi Hồng Quân Đạo Nhân dẹp bỏ tạp niệm trong lòng, bắt đầu dung hợp tử khí và bản nguyên, đi về phía Thánh Nhân.Thời gian, trong Hồng Hoang xưa nay vẫn trôi nhanh nhất, đặc biệt là Hồng Hoang đại địa đang nhanh chóng phát triển và diễn hóa như hiện nay.

Trong hơn trăm vạn năm ngắn ngủi gần đây, lại có sự khác biệt lớn.

Thực lực Vu Yêu nhị tộc, lúc này đã lên một tầng lầu nữa, trong các chủng tộc Hồng Hoang, nhất thời không có thế lực nào sánh kịp.

Nói về Tiên Thiên chủng tộc, ước chừng cũng đã có thể sánh ngang với Tam Tộc hiện tại.

Còn về Viễn Cổ Tam Tộc, lúc này vẫn đang khôi phục nguyên khí của mình, cũng đang từ từ làm dịu nhân quả nghiệp lực của bản thân.

Đây là một quá trình dài, nhưng vẫn phải làm.

Nếu không, Tam Tộc không thể phát triển thêm một bước nữa.

Ngoài Tiên Thiên chủng tộc ra, trong Hồng Hoang, còn có không ít sinh linh đản sinh, Tiên Thiên thần ma đản sinh.

Trong Hồng Hoang, một thời đại mới đã chính thức giáng lâm.

Sự phát triển của Hồng Hoang, việc Vu Yêu nhị tộc, cùng các tiên thiên chủng tộc và chúng sinh không ngừng lớn mạnh, đều không nhận được quá nhiều sự chú ý từ các tiên thiên Thần Ma và Đại năng, bởi họ vẫn đang trong kỳ bế quan tu hành.

Chẳng hạn như Nguyên Thủy, Thông Thiên, lúc này đang hướng tới Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ; còn Phục Hy và Nữ Oa dưới chân Bất Chu Sơn, cùng Thập Nhị Tổ Vu, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở Tây Phương, Minh Hà ở U Minh Huyết Hải, Trấn Nguyên Tử ở Vạn Thọ Sơn, Hồng Vân ở Hỏa Vân Động, và các Đại năng khác.

Lúc này, tất thảy họ đều đang bế quan tu hành, không còn chú tâm đến những sự việc diễn ra trong Hồng Hoang.

Cục diện Hồng Hoang tiếp theo sẽ biến hóa khôn lường, chỉ có đề thăng thực lực mới là đảm bảo để bảo toàn bản thân và phe phái.

Chương 74

Đặc biệt là Vu Yêu lưỡng tộc hiện đang có thế mạnh mẽ, ẩn ẩn có xu thế vượt qua Tam tộc, nên muốn không bị liên lụy thì đương nhiên phải đề thăng thực lực bản thân.

Bởi vậy, mặc dù Hồng Hoang đang vô cùng náo nhiệt, nhưng những Đại năng và Thần Ma Đạo trường ấy lại một mảnh bình tĩnh.

Lúc này, tất thảy đều đang nỗ lực tu luyện.Tại Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, trong khánh vân đỏ rực, hồng mang lóe sáng, đạo vận lưu chuyển, trên hoa trời, hoa nở mười hai cánh, Thập Nhị Phẩm Tiên Thiên Liên Đài huyền quang trận trận, diễn hóa vô tận huyền diệu. "Tu hành hơn trăm vạn năm, cuối cùng cũng khiến Ngọc Thanh Đạo nhân tu luyện tới Đại La Kim Tiên viên mãn." Thái Thượng cẩn thận cảm ứng tình hình Ngọc Thanh Đạo nhân hiện tại, rồi khẽ cười nói.

Trong địa hoa dưới tọa Ngọc Thanh Đạo nhân, đại đạo pháp tắc ngưng tụ càng thêm nồng đậm mấy phần.

Đợi sau khi hoàn thành, Thái Thượng liền có thể dung nhập Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên vào trong đó.Sau khi suy tư, trên mặt Thái Thượng hiện lên một nụ cười khẽ.Đột nhiên, ánh mắt Thái Thượng chợt chuyển, dừng lại ở một khu vực nào đó, rồi lại nhìn về cửu thiên phía trên. "Phong vân biến sắc, dẫn động đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc biến động, ngay cả Thiên Đạo cũng ngưng kết tại nơi đây.

Xem ra, đã sắp bắt đầu rồi." Thái Thượng khẽ nheo hai mắt, trầm giọng nói.

Tình huống này, nếu y không đoán sai, chính là điềm báo Hồng Quân Đạo nhân sắp Thành Thánh.

Bởi vì y đi con đường Hợp Đạo, nên Thiên Đạo giáng lâm cũng là lẽ thường. "Xem ra, La Hầu năm xưa quả nhiên không nói sai, muốn Chứng Đạo vẫn còn thiếu sót không ít, chỉ có thể chuyển sang con đường Hợp Đạo Thành Thánh." "Thánh nhân tuy tốt, nhưng rốt cuộc thiếu tự do, con đường vấn đỉnh đại đạo cũng nhiều trắc trở.

Hỗn Nguyên chi đạo tuy gian nan, nhưng con đường đại đạo lại tương đối rõ ràng hơn.

Mỗi con đường đều có lợi hại riêng." Thái Thượng trong mắt thần quang giao thoa, thầm nói.

Rất lâu sau, y lại ngẩng đầu, nhìn về nơi Thiên Đạo giáng lâm, trầm mặc hồi lâu không nói.Trong một khu vực nào đó của Hồng Hoang, Ngọc Kinh Sơn.

Trong Tử Tiêu Cung, trên bồ đoàn.

Lúc này, Tử Tiêu Cung tràn ngập tử khí, Thiên Đạo chi lực hạo hãn sung mãn khắp mọi ngóc ngách thời không nơi đây.

Từng trận đại đạo khí tức huyền diệu tán phát, từng trận đại đạo chi âm vang vọng trong đại điện. "Hồng Mông tử khí, cơ hội Thành Thánh, Thiên Đạo chi lực, Thiên Địa chi lực, quy tắc pháp tắc diễn hóa..." Từng đạo phù văn huyền ảo không ngừng xoay chuyển trong thức hải của Hồng Quân Đạo nhân.

Mỗi lần xoay chuyển, thức hải và tâm thần của Hồng Quân Đạo nhân dường như càng trở nên thanh minh thấu triệt hơn, đại đạo diễn hóa mà y nhìn thấy cũng càng thêm rõ ràng.

Và lúc này, theo sự tham ngộ và hấp thu Thiên Đạo chi lực, pháp lực trên người y bắt đầu từng chút một tiêu tán.

Đây không phải pháp lực suy thoái, mà là cơ hội Thành Thánh đã cận kề.

Kẻ Thành Thánh, pháp lực vô biên vô tế, trên thân không có pháp lực, nhưng pháp lực lại ở khắp mọi nơi.

Linh khí vạn vật trên Hồng Hoang đại địa, tất thảy đều là pháp lực, lấy không hết, dùng không cạn.

Nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Không biết đã bao lâu, có thể là ngàn năm, vạn năm, hay mười vạn năm.

Cho đến khi phù văn trong thức hải của Hồng Quân Đạo nhân ngừng xoay chuyển, vạn vật trở về bình tĩnh, tất thảy đều đã thay đổi.

Lượng biến dẫn đến chất biến!"Ong!" Mi tâm Hồng Quân Đạo nhân chấn động, đột nhiên mở bừng đôi mắt, hai đạo kim quang chợt hiện trong mắt y, xuyên thủng vô tận thời không. "Đông!" Ngày ấy, một tiếng đại đạo chi âm vang vọng giữa trời đất, chấn động vô số sinh linh.

Ngay sau đó, trên bầu trời xa xăm truyền đến một tiếng nổ vang "Oanh Long", âm thanh ấy lan khắp cả Hồng Hoang.

Tiếp đó, tiên âm phiêu diêu, vạn hoa đua nở, hương thơm ngào ngạt, vạn thú tề reo, khí lành tường thụy rải khắp cả Hồng Hoang.

Rồi sau đó, từ hướng Ngọc Kinh Sơn, vạn vạn trượng hà quang bảy sắc dâng lên, trên bầu trời hiện ra Tử khí đông lai ba mươi vạn dặm.

Và trên Hồng Hoang đại địa rộng lớn mênh mông, đột nhiên diễn hóa ra từng con đường đại đạo.

Trong chốc lát, cả Hồng Hoang linh khí trùng thiên, dâng lên ba

vạn trượng.

Ngay lập tức, không biết bao nhiêu sinh linh được hưởng lợi, hoặc khai mở linh trí, hoặc hóa hình, hoặc pháp lực đại tăng.

Đại đạo uy thế hạo hạo đãng đãng mà tới, toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều quỳ rạp trên đất, không ngừng quỳ bái về phía Ngọc Kinh Sơn.

Những cảnh tượng này, đều là để chúc mừng Hồng Quân Thành Thánh mà diễn hóa ra, khiến cho một số Đại thần thông giả đang bế quan trong Hồng Hoang phải kinh ngạc.Trong Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện. "Thánh nhân sao?" Thái Thượng khẽ nheo hai mắt, lẩm bẩm nói. "Lão gia, Thánh nhân là gì?" Lúc này, Thanh Huyền ngẩng đầu, hỏi Thái Thượng. "Thánh nhân là tồn tại đỉnh phong của Hồng Hoang, bất tử bất diệt, là kẻ vô địch trong Hồng Hoang.

Chưa Thành Thánh, cuối cùng cũng chỉ là phù du." Thái Thượng nhìn về phía Ngọc Kinh Sơn, khẽ cười nói.

Nghe vậy, thức hải Thanh Huyền chấn động, mọi thứ trở nên thanh minh, cũng hiểu rõ Thánh nhân có ý nghĩa gì.

Và đúng lúc này, một cỗ uy áp vô cùng bàng bạc đột nhiên đổ ập xuống toàn bộ Hồng Hoang đại địa, vạn vật vạn linh đều không khỏi dâng lên cảm giác thần phục, thành kính bái lạy trên đất.

Uy áp tuy bao trùm Vô Cực Sơn mạch, nhưng lại không thể chạm tới Thủ Dương Sơn, bởi lúc này toàn bộ đều bị Lưỡng Nghi Quy Nguyên Đại Trận bao phủ Thủ Dương Sơn ngăn cản ở bên ngoài. "Uy áp Thánh nhân, quả nhiên không tầm thường." Thái Thượng cảm thụ một lát, khẽ gật đầu nói.

Ngay lúc này, một giọng nói bình đạm mà uy nghiêm đột nhiên vang lên, vang vọng giữa trời đất. "Cao tọa cửu trùng vân, bồ đoàn

ngộ Đạo chân.

Ngoài Thiên Địa Huyền Hoàng, Ngô đương Chưởng giáo tôn.

Bàn Cổ sinh Thái Cực, Lưỡng Nghi Tứ Tượng tuần.

Huyền Môn đô lĩnh tụ, nhất khí hóa Hồng Quân.

Ngô nãi Hồng Quân Đạo Tổ, nay đã Chứng Đạo Thành Thánh, ba ngàn năm sau sẽ khai giảng đại đạo tại Tử Tiêu Cung ngoài ba mươi ba tầng trời, hữu duyên giả đều có thể tới nghe giảng." Thanh âm của Hồng Quân Đạo nhân lập tức truyền khắp Hồng Hoang.

Dưới uy áp vô tận, trong mắt các sinh linh ấy lộ ra vẻ hâm mộ.

Nếu có thể đến nghe Đạo Tổ giảng đạo, con đường đại đạo sau này nhất định sẽ thông suốt không ít.

Chỉ là, nơi Thiên Ngoại Thiên ngoài ba mươi ba tầng trời, lại không phải nơi tiên thiên Thần Ma nào cũng có thể tới.

Không có pháp bảo hộ thân, không đạt cảnh giới Đại La Kim Tiên, khó lòng tới đó.

Sau khi hiểu rõ, vô số sinh linh trong mắt hiện lên vẻ thất vọng.

Tuy nhiên, nhờ cảnh tượng tường thụy khi Đạo Tổ Hồng Quân Thành Thánh lần này, họ cũng đã nhận được không ít lợi ích.

Sau này có lẽ Đạo Tổ còn truyền xuống đại đạo và công pháp tu luyện, vậy thì không đi được cũng chẳng sao.

Chương 75

Dù sao, Hồng Quân lúc này được xưng là Đạo Tổ, vậy thì đương nhiên phải truyền đạo Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang lúc này, kể từ sau Hung Thú và Long Hán lượng kiếp, về cơ bản đều đã đứt đoạn truyền thừa.

Ngoại trừ một số tiên thiên Đại thần thông giả, thì chỉ còn Vu Yêu là có công pháp tu hành.

Còn các sinh linh khác, lại không có công pháp tu hành như vậy.

Nếu lần này Hồng Quân Đạo Tổ truyền xuống đạo tu hành, vậy thì Hồng Hoang sau này sẽ là một cảnh tượng hoàn toàn khác.Trong một khu vực nào đó của Hồng Hoang.

Cả tọa Ngọc Kinh Sơn lúc này không ngừng chấn động, sinh linh trong phạm vi ức vạn dặm đều lần lượt bỏ chạy, bởi cỗ khí tức khủng bố kia không ngừng lan tỏa.

Không biết đã qua bao lâu, chỉ thấy cả tọa Ngọc Kinh Sơn từ từ bay lên, bay về phía Thiên Ngoại Thiên.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, Ngọc Kinh Sơn đã rời khỏi Hồng Hoang đại địa, xuất hiện trên cửu thiên của Hồng Hoang.

Tựa như một đạo trường hồng trùng thiên, xuyên suốt bầu trời, uy áp vô tận bao trùm xuống.

Và lúc này, giọng nói uy áp kia lại một lần nữa truyền khắp Hồng Hoang, như ngâm như hát, lại tựa vô thượng huyền ảo diệu âm, vang lên giữa trời đất, hồi vang không dứt. "Hỗn Độn từ xưa Ngô vi tôn, kiến chứng Vô Cực đạo vi chân.

Huyền diệu chí thử do kim khai, Tam Thiên Đại Đạo chung truyền

thừa!" Cùng với giọng nói như ngâm như hát, lại tựa vô thượng huyền ảo diệu âm kia dần dần ẩn đi, cho đến khi hoàn toàn biến mất, cỗ uy áp Thánh nhân cũng theo đó mà tiêu tán khỏi Hồng Hoang đại địa.

Và lúc này, cả Hồng Hoang đều bị đạo âm uy nghiêm mà huyền diệu kia chấn động, ngay cả linh khí vô tận cũng bắt đầu hùng dũng bành trướng.

Chính cái gọi là "Âm bình vận đạm Hỗn Độn chuyển, thần khí tự nhiên trấn thế gian!" chính là miêu tả cảnh tượng này.

Sinh linh Hồng Hoang được hưởng lợi, chịu đại đạo uy thế, tự nhiên lại quỳ bái không ngừng, vô cùng thành kính.

Cho đến khi hà quang hoàn toàn tan biến, họ mới lần lượt đứng dậy.

Ngọc Kinh Sơn biến mất khỏi Hồng Hoang, đi về Thiên Ngoại Thiên ngoài ba mươi ba tầng trời.

Nhìn về hướng trường hồng tiêu thất, vô số tiên thiên Thần Ma, Yêu thú sinh linh trong Hồng Hoang lúc này đều lần lượt hành động.

Hy vọng ba ngàn năm sau, có thể tới Tử Tiêu Cung, lắng nghe Đạo Tổ đại đạo.

Nếu có thể đạt được cơ duyên này, vậy thì con đường đại đạo sau này nhất định sẽ dễ dàng hơn mấy phần.

Biết đâu chừng, còn có thể đạt được tạo hóa lớn hơn, được Đạo Tổ thu làm đệ tử.

Nếu có thể trở thành đệ tử của Đạo Tổ, đệ tử của Thánh nhân, vậy thì trong Hồng Hoang này, còn bao nhiêu Thần Ma, thế lực dám dễ dàng trêu chọc mình?

Trên con đường tu đạo, lại còn được Đạo Tổ chỉ điểm, tự nhiên sẽ một đường thông suốt.

Nghĩ vậy, họ sao có thể không động lòng?

Lúc này chỉ hận bản thân không mọc thêm hai chân để đi nhanh hơn, đến sớm hơn.

Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang.

Giờ khắc này, vô số tiên thiên Thần Ma, Đại thần thông giả, tán tu sinh linh, đều lần lượt khởi hành, hướng về Thiên Ngoại Thiên để tham gia giảng đạo của Đạo Tổ.

Mặc dù lúc này còn ba ngàn năm nữa mới đến thời điểm Tử Tiêu Cung giảng đạo, nhưng nơi đây cách vách ngăn thế giới của Thiên Ngoại Thiên lại vô cùng xa xôi.

Khoảng cách như vậy, ngay cả tiên thiên Thần Ma cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng cần vài trăm đến ngàn năm bay lượn mới tới được.

Nếu là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, ngàn năm có thể đến vách ngăn thế giới đã được coi là tốc độ cực nhanh rồi.

Còn về những người dưới Thái Ất Kim Tiên, không có hai ngàn năm căn bản không thể đến vách ngăn thế giới.

Bởi vậy, lúc này liền lên đường đi tới, thời gian quả thực không tính là quá sớm, còn có thể xem xét các tiên thiên Thần Ma khác trong Hồng Hoang.Trong Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện. "Đại ca, liệu có cùng đi Tử Tiêu Cung nghe đạo không?" Trong Vô Cực Điện vang lên tiếng của Nguyên Thủy.

Mặc dù cách nhau không biết bao nhiêu ức vạn dặm, nhưng Tam Thanh có thủ đoạn như vậy. "Đại đạo thù đồ đồng quy, nghe đạo để tham khảo và kiểm chứng bản thân cũng khả thi." "Nếu Nhị đệ, Tam đệ đã có ý này, vậy huynh sẽ cùng đi." Thái Thượng nghe ra Nguyên

Thủy có ý muốn đi nghe đạo, đã vậy thì chi bằng cùng đi.

Đại đạo thù đồ đồng quy, tham khảo và kiểm chứng bản thân cũng là một cách không tồi.

Y cũng đang tìm kiếm cơ duyên để tấn thăng. "Đại thiện!" Tiếng Nguyên Thủy và Thông Thiên cùng vang lên, "Vậy thì sẽ đợi Đại ca ở vách ngăn thế giới." Lời vừa dứt, liền không còn tiếng động nào nữa.

Trên mặt Thái Thượng hiện lên vẻ suy tư, rất lâu sau, trên gương mặt đạm nhiên lại hiện ra một nụ cười khẽ. "Thanh Huyền, trông coi Thái Thanh Cung!" "Vâng, Lão gia!" Thanh Huyền ứng một tiếng, Thái Thượng liền biến mất trong Thái Cực Cung.

Khi xuất hiện trở lại, y đã ở trên đỉnh Thủ Dương Sơn.

Thái Thượng nhìn một cái, liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất tại chỗ.

Một đạo thanh quang xé rách bầu trời, trong chớp mắt vượt qua triệu triệu ức dặm đất, bay về phía vách ngăn thế giới.Bên ngoài Bất Chu Sơn, trong một động phủ tiên gia trên Phượng Tê Sơn.

Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau, Nữ Oa cười duyên nói: "Ca ca, chúng ta cũng đi Tử Tiêu Cung thôi!" "Ừ!" Phục Hy gật đầu, đáp một tiếng rồi đứng dậy.

Hai người rời động phủ, trực tiếp hóa thành lưu quang, nhanh chóng bay về Tử Tiêu Cung ở Thiên Ngoại Thiên.

Nếu đến sớm, biết đâu còn có thể chiếm được vị trí tốt để ngồi, nghe đại đạo cũng rõ ràng hơn.

Bởi vậy, phần lớn tiên thiên Thần Ma đều không cam chịu lạc hậu, tranh thủ đến Tử Tiêu Cung sớm nhất có thể.

Hồng Hoang, Yêu tộc Vạn Yêu Điện.

Đế Tuấn và Thái Nhất ngồi trên chủ vị, sau khi thương nghị với Thập Đại Yêu Thần, Đế Tuấn quyết định cùng Thái Nhất dẫn Thập Đại Yêu Thần tới Tử Tiêu Cung lắng nghe Đạo Tổ giảng đạo.

Đây chính là một cơ hội ngàn năm khó gặp.

Tuy nói Yêu tộc lúc này chỉ có tầng lớp cao nhất đi tới, nhưng nếu mười hai vị cao tầng này có thể đề thăng thực lực lên một bậc, thì đó lại là tin tức cực kỳ tốt đối với Yêu tộc.

Không lâu sau đó, chỉ thấy mười hai đạo lưu quang từ một nơi nào đó trong Hồng Hoang bay lên, hướng về Bất Chu Sơn, tốc độ cũng không chậm.

Tây Phương Hồng Hoang, trong một động phủ núi non còn tồn tại.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, với tư cách là Đại thần thông giả ở Tây Phương, nhìn nhau, từ ánh mắt đối phương đều hiểu được ý tứ của nhau.

Chỉ thấy trên gương mặt gầy gò của Chuẩn Đề hiện lên một nụ cười không mấy đẹp đẽ, nói: "Đạo huynh, Đạo Tổ Tử Tiêu Cung giảng đạo, chúng ta cùng đi thôi.

Nếu học được một vài pháp môn, cũng có thể tạo phúc cho sinh linh Tây Phương ta." "Ta cũng chính có ý này!" Tiếp Dẫn nghe vậy, gật đầu nói.

Tây Phương cằn cỗi, họ với tư cách là Đại thần thông giả của Tây Phương, đương nhiên phải suy nghĩ nhiều hơn cho sinh linh Tây Phương.

Và lần Đạo Tổ giảng đạo này, chính là cơ hội của họ, cũng là cơ hội của Tây Phương.

Chương 76

Sau khi quyết định, hai người liền rời khỏi động phủ, hướng về Bất Chu Sơn ở trung tâm Hồng Hoang.

Muốn đi đến Thiên Ngoại Thiên, tất phải qua ba mươi ba tầng trời trên Bất Chu Sơn.

Chỉ là Tây Phương cách khá xa, lúc này họ đã tương đối bị chậm lại.

Lúc này, trong các khu vực địa giới của Hồng Hoang.

Ngoài Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề ở Tây Phương cùng các Đại thần thông giả khác, thì Minh Hà Lão Tổ trong U Minh Huyết Hải cũng rời khỏi Huyết Hải, hướng về phía Tử Tiêu Cung ở Thiên Ngoại Thiên.

Tại Bắc Minh chi địa, Côn Bằng lúc này rời khỏi Bắc Minh Đạo trường, cũng hướng về phía Tử Tiêu Cung đang đi tới.

Hồng Vân Lão Tổ cũng từ Hỏa Vân Động xuất phát, gấp rút đến Tử Tiêu Cung ở Thiên Ngoại Thiên.

Trấn Nguyên Tử, từ Vạn Thọ Sơn xuất phát.

Trong chốc lát, các phương tụ tập, hạo hạo đãng đãng kéo đến Thiên Ngoại Thiên ngoài ba mươi ba tầng trời để tìm kiếm Tử Tiêu Cung.

Chẳng qua, trong số vô số tiên thiên Thần Ma, sinh linh Hồng Hoang này, không biết có bao nhiêu người thực sự có thể đến được Tử Tiêu Cung.

Đạo Tổ Hồng Quân tuy đã sắp đặt cơ duyên như vậy, nhưng có bao nhiêu sinh linh có thể đạt được, có bao nhiêu Thần Ma có thể tới

nơi, tất cả đều là một ẩn số.

Tại một khu vực dưới chân Bất Chu Sơn, trong Hậu Thổ bộ lạc.

Hậu Thổ sau khi giao phó công việc trong bộ lạc cho Đại Vu Hậu Nghệ, liền rời khỏi Hậu Thổ bộ lạc, trực tiếp đến Tử Tiêu Cung ở Thiên Ngoại Thiên.

Tổ Vu nàng tuy không tu Nguyên thần, nhưng đối với chuyện nghe đạo này lại có chút hứng thú.

Đương nhiên, ngoài nàng ra, các Tổ Vu khác tự nhiên sẽ không đi.

Bọn họ không tôn Thiên Đạo, chỉ tôn Bàn Cổ, tự nhiên sẽ không đi nghe Hồng Quân lão đạo giảng thứ đại đạo gì.

Chỉ có Tổ Vu Hậu Thổ là khác biệt, nguyện ý đi lắng nghe đại đạo.

Lúc này, một đám Đại năng Thần Ma hạo hạo đãng đãng kéo đến vách ngăn thế giới, quả thực là cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.Một trăm năm sau, ở gần vách ngăn thế giới. "Đại ca!" Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy Thái Thượng, liền chắp tay hành lễ nói.

Thái Thượng phất tay, ngăn họ lại, "Đã vậy, vậy thì cùng đi thôi!" Nói đoạn, Thái Thượng nhìn lướt qua các Thần Ma và Đại năng đang tiến về vách ngăn thế giới, ánh mắt dừng lại trên vài vị trong số đó một lúc, rồi cùng Nguyên Thủy, Thông Thiên hướng về vách ngăn thế giới.

Không lâu sau, Tam Thanh liền đến chỗ vách ngăn thế giới.

Giữa vách ngăn thế giới và Hỗn Độn thế giới, còn có một khu vực cương phong lôi vân.

Chỉ cần có Linh bảo hộ thân, hoặc tu vi cường hãn, việc vượt qua không khó.

Sau đó, sẽ đối mặt với Hỗn Độn thế giới.

Thái Thượng nhìn một cái, rồi nói với Nguyên Thủy và Thông Thiên: "Đi thôi!" Lời vừa dứt, chỉ thấy trên thiên linh ba người hiện ra Linh bảo, rồi liền độn nhập ra ngoài Thiên Ngoại Thiên.

Và lúc này, không ít Đại năng thấy Tam Thanh độn đi, không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

Đó chính là khu vực cương phong lôi vân, Hỗn Độn thế giới, vậy mà lại độn qua nhanh như vậy?

Và lúc này, Phục Hy, Nữ Oa, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng các Thần Ma khác, không khỏi tăng tốc mấy phần, hướng về vách ngăn thế giới.

Đế Tuấn cảm ứng được cơ duyên tại ba mươi ba tầng trời, định sau khi trở về sẽ đến đây tìm kiếm cơ duyên.

Còn các Thần Ma khác lúc này đều đang nhanh chóng chạy đường, không muốn bị tụt lại quá xa.

Cứ thế, năm trăm năm sau.

Phục Hy, Nữ Oa, Đế Tuấn, Thái Nhất, Côn Bằng, Hồng Vân cùng các Đại năng, tiên thiên Thần Ma khác đều lần lượt đến nơi này.

Tuy nhiên, sau khi nhìn một lượt, họ đều chưa hành động.

Nữ Oa và Phục Hy nhìn nhau, sau đó triệu hồi Linh bảo của mình, độn vào Hỗn Độn thế giới.

Đế Tuấn và Thái Nhất thấy vậy, cũng hiện ra Linh bảo, khởi hành đi tới.

Côn Bằng, Hồng Vân cùng những người khác cũng làm tương tự.

Còn một số Thái Ất Kim Tiên thực lực không đủ, hoặc tu vi thấp hơn, lúc này đều đã thân tử đạo tiêu.

Và sau những Thần Ma Đại năng này, còn có không ít tu sĩ đang vội vã đến, nhưng đều đã chậm không ít rồi.

Còn những Thần Ma Đại năng này, lúc này đều đang ở trong Hỗn Độn thế giới, bắt đầu tìm kiếm vị trí của Tử Tiêu Cung.Một nơi nào đó trong Hỗn Độn. "Tử Tiêu Cung này quả nhiên khó tìm?

Mấy trăm năm rồi vẫn chưa thấy." Nguyên Thủy khẽ nhíu mày, mở miệng nói.

Trên thiên linh y, bạch quang hạo hãn, bảo vệ khắp châu thân. "Cơ duyên đã đến, tự khắc sẽ xuất hiện." Thái Thượng đạm nhiên cười, cũng chẳng để ý, cái gì nên đến, cuối cùng cũng sẽ đến. "Ong!" Lời y vừa dứt, liền thấy cách ba người không xa, Hỗn Độn hư không chấn động, rồi sau đó kim quang chói lọi hiện ra, trong kim quang ấy dần dần vươn ra một cây cầu vàng dài.

Trên cầu vàng tiên thiên khí tức hạo hãn, đạo vận lưu chuyển, hồn nhiên thiên thành.

Chỉ cần liếc mắt một cái, Nguyên Thủy và Thông Thiên liền biết cây cầu vàng này chính là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ mà Hồng Quân Đạo nhân đã sử dụng trong Đạo Ma chi chiến năm xưa.

Thái Thượng ánh mắt dừng lại thật sâu trên cầu vàng mấy nhịp, rồi đạm đạm mở miệng nói: "Đi thôi!" Lời vừa dứt, Tam Thanh liền bước lên cầu vàng, tiến vào một khu vực Hỗn Độn khác.

Và lúc này, cầu vàng biến mất, lại đi tiếp dẫn các Thần Ma và Đại năng khác.

Sau khi Thái Thượng cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên lên cầu vàng, liền một đường đi tới.

Cây cầu vàng này một đầu nối liền Ngọc Kinh Sơn, một đầu vươn dài vào Hỗn Độn thế giới.

Tam Thanh đi trên cầu vàng, liền hướng về phía Ngọc Kinh Sơn mà đi.

Tuy trông có vẻ không xa, nhưng cũng đã đi mất vài tháng mới đến được dưới chân Ngọc Kinh Sơn.

Thái Thượng ngẩng đầu, nhìn ngọn núi hùng vĩ này, cũng có phần kinh ngạc.

Nơi như vậy, khó trách lại trở thành đạo trường của Hồng Quân. "Thật là một Ngọc Kinh Sơn tráng lệ!" Thông Thiên nhướng mày kiếm, mở miệng nói. "Ngọn núi này năm xưa trong Hồng Hoang cũng khá có danh tiếng." Thái Thượng khẽ gật đầu nói, "Đi thôi!" Lời vừa dứt, Tam Thanh hóa thành ba đạo lưu quang, bay vút lên đỉnh Ngọc Kinh Sơn.

Lại mất vài ngày, Tam Thanh mới đến được đỉnh Ngọc Kinh Sơn.

Thái Thượng cùng Nguyên Thủy, Thông Thiên chậm rãi hạ xuống, sau đó nhìn về phía đỉnh Ngọc Kinh Sơn.

Chương 77

Lại thấy một tòa cung điện hùng vĩ huy hoàng lơ lửng trên đỉnh núi, tán phát từng trận huyền diệu chi ý.

Tòa cung điện này trông có vẻ không xa, nhưng thực tế lại xa vời không thể tới, tựa như tồn tại trong một thời không khác.

Và giữa cung điện và đỉnh núi, nơi lơ lửng đó, có từng con Thông thiên chi lộ, từ đỉnh núi kéo dài mãi đến trên Tử Tiêu Cung. "Ba ngàn con đường, ngầm hợp Tam Thiên Đại Đạo, quả nhiên là thủ bút tài tình." Thái Thượng nhìn ba ngàn con Thông thiên chi lộ này, trong đôi mắt sáng như tinh thần lóe lên một tia tinh mang, thầm nhủ một tiếng.

Đi qua Thông thiên lộ, tiến vào Tử Tiêu Cung, cũng coi như một bước lên trời, đến lúc đó trong Hồng Hoang cũng sẽ có chỗ khác biệt.

Còn Nguyên Thủy và Thông Thiên bên cạnh, khi thấy ba ngàn con Thông thiên chi lộ này, trong lòng cũng thầm khen Đạo Tổ có thủ đoạn tài tình.

Trên ba ngàn đại lộ này, họ có thể cảm nhận được từng trận đại đạo khí tức.

Thủ đoạn như vậy, quả nhiên không hổ là thủ đoạn của Thánh nhân, phi phàm thoát tục. "Nhị đệ, Tam đệ, Thông thiên lộ này hàm chứa đại đạo pháp tắc, các ngươi có thể lĩnh ngộ một phen." Thái Thượng quay đầu, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, mở miệng nói.

Nghe vậy, hai người gật đầu.

Thái Thượng đạm nhiên cười, rồi sau đó chân khẽ động, đã đạp lên Thông thiên chi lộ thuộc về Vô Vi chi đạo. "Đông!" Vừa bước lên Thông thiên chi lộ, bên tai Thái Thượng liền truyền đến một tiếng

chuông đại đạo vang vọng.

Sau đó, trên Thông thiên chi lộ, đại đạo pháp tắc hóa thành từng sợi tơ pháp tắc hữu hình, nhanh chóng lướt qua quanh người Thái Thượng, mang theo từng làn sóng không gian nhẹ nhàng.

Trong lúc Thái Thượng mở khép đôi mắt, Vô Vi chi đạo hiện ra.

Trên Vô Vi chi đạo, còn có Đan đạo và từng tia Linh hồn chi đạo giao thoa, hình thành một đại đạo mới, lúc này đang nhanh chóng lĩnh hội các đại đạo pháp tắc lướt qua, kiểm chứng bản thân, đề thăng cảm ngộ đại đạo. "Đại ca có cảm ngộ đại đạo tinh thâm thật!" Thông Thiên không khỏi cảm khái một tiếng.

Đại đạo pháp tắc như vậy, Thái Thượng lĩnh hội cực nhanh, chỉ trong vài chục nhịp thở đã ở ngoài vạn trượng rồi. "Đại ca đã là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, những đại đạo pháp tắc này có thể khiến Đại ca tham ngộ được, cũng không tính là quá nhiều." Nguyên Thủy gật đầu, mở miệng nói.

Thái Thượng lúc này quả thực không lĩnh hội được quá nhiều, dù sao y đã là viên mãn cảnh giới này.

Mà Hồng Quân Đạo nhân tuy tu luyện Tam Thiên Đại Đạo, nhưng về cơ bản đều không tinh tu, chỉ là học qua mà thôi.

Bởi vậy, trên Thông thiên chi lộ của Vô Vi, những gì có thể khiến Thái Thượng lĩnh hội và hấp thu cũng không nhiều. "Ong!" Thái Thanh ấn ký ở mi tâm chấn động, đôi mắt Thái Thượng lại trở về vẻ thanh minh.

Lúc này, y đã đến cuối Thông thiên chi lộ.

Thái Thượng khẽ cười, một bước đạp ra, rời khỏi Thông thiên chi lộ, đến một quảng trường.

Cuối quảng trường chính là Tử Tiêu Cung.

Y nhìn một cái, rồi quay đầu lại, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên đạp lên Thông thiên chi lộ, liền đứng đó chờ đợi họ.

Cứ thế, vài tháng sau, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đã đến nơi này.

Tam Thanh cùng nhau, thân hình chợt lóe, khi xuất hiện trở lại, đã ở cuối quảng trường, trước Tử Tiêu Cung.Đỉnh Ngọc Kinh Sơn, trước Tử Tiêu Cung. "Thật là một Tử Tiêu Cung hùng vĩ!" Thái Thượng ánh mắt dừng trên Tử Tiêu Cung, miệng khen một tiếng.

Cung điện hùng vĩ huy hoàng, tán phát từng trận huyền quang đạo vận.

Bảo vật trời hoa, tiên khí bốc hơi nghi ngút.

Cổng cung điện ở đây cũng khác biệt, đặc biệt nguy nga kiên cố.

Bảo quang chói lọi không ngừng biến hóa nhanh chóng, khiến cung điện toát lên sắc màu bảy sắc.

Trên cổng cung điện, có một tấm biển vàng, khắc ba chữ "Tử Tiêu Cung" cổ phác, ngưng tụ từ quỹ tích của đạo.

Từng tia huyền diệu chi ý lại từ ba chữ đạo ấy tán phát ra.

Nếu có sinh linh nào có thể lĩnh ngộ đại đạo trong đó, thì việc lập tức đạt thành cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, tuyệt đối không phải lời nói suông. "Tử Tiêu Cung này, so với Thái Thanh Cung của Đại ca, cũng không kém chút nào." Nguyên Thủy với tư cách là đại gia luyện khí, liếc mắt một cái liền nhận ra, Tử Tiêu Cung này cũng là một kiện Tiên thiên Linh bảo, phẩm cấp không hề dưới Thái Thanh Cung của Đại ca, quả nhiên là thủ bút tài tình.

Thông Thiên nghe vậy, tán đồng gật đầu. "Đi thôi!" Thái Thượng cười cười, không phủ nhận, rồi nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, rồi đi về phía Tử Tiêu Cung.

Trước cổng Tử Tiêu Cung, đứng hai vị đồng tử một nam một nữ, trên gương mặt nhỏ nhắn tinh xảo mang theo một nụ cười hơi ngây thơ.

Hai người cung kính đứng đó chờ đợi những người đến nghe đạo.

Thấy Tam Thanh, hai người chắp tay vái chào, "Tử Tiêu Cung đã mở, ba vị mời vào." "Hạo Thiên, Dao Trì ư?" Thái Thượng trong lòng thầm nhủ một tiếng.

Thần thức y quét qua, phát hiện hai người vậy mà cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, quả nhiên là có không ít tạo hóa. "Hửm?!" Đột nhiên, Thái Thượng cảm thấy Thiên hoa trong Tam hoa khẽ chấn động, ánh mắt Thái Thượng cũng dừng trên người Dao Trì, trong mắt một tia tinh mang chợt lóe qua. "Đây cũng là một hồi tạo hóa, giữa một miếng ăn một ngụm uống, lẽ nào là ý trời?" Thái Thượng trên mặt hiện lên một nụ cười khẽ.

Khi y nhìn lại Hạo Thiên và Dao Trì, đã cảm thấy thành tựu của họ sau này cũng chẳng phải ngẫu nhiên. "Đại ca, tạo hóa gì vậy?" Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ nhướng mày, nhìn Thái Thượng, mở miệng hỏi.

Hạo Thiên và Dao Trì thấy Thái Thượng nhìn mình, lại nói những lời như vậy, nhất thời có chút khó hiểu nhìn y. "Thiên ý, bất khả thuyết!" Thái Thượng đạm tiếu một tiếng, rồi sau đó sải bước đi vào Tử Tiêu Cung.

Nguyên Thủy và Thông Thiên ánh mắt dừng lại trên người Hạo Thiên và Dao Trì thêm mấy nhịp, rồi cũng theo Thái Thượng, sải bước tiến vào Tử Tiêu Cung. "Hạo Thiên, vị tiền bối này nói vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ là đang nói chúng ta?" Trên gương mặt non nớt của Dao Trì, hiện lên một vẻ nghi hoặc, nhìn về phía đồng tử bên cạnh.

Hạo Thiên khẽ nheo đôi mắt nhỏ, sau khi suy nghĩ một lát, nhẹ nhàng lắc đầu, "Ta cũng không biết, nếu có tạo hóa, sau này tự khắc sẽ rõ." Nghe vậy, Dao Trì khẽ gật đầu, không để ý nữa, ánh mắt dừng trên hướng Thông thiên lộ, chờ đợi các Thần Ma khác đến.

Hạo Thiên lặng lẽ quay đầu lại, nhìn sâu vào Tử Tiêu Cung.

Trên gương mặt non nớt của y, lại hiện lên một vẻ nghiêm túc, đáy mắt một tia thần quang chợt lóe.

Mấy nhịp thở sau, y mới chậm rãi quay đầu lại, tiếp tục chờ đợi các tiên thiên Thần Ma và tu sĩ khác.

Trong Tử Tiêu Cung.

Chương 78

Sau khi Thái Thượng ba người tiến vào Tử Tiêu Cung, đó là một con đường dài, hai bên đường là tinh không chói lọi sâu thẳm, tinh quang lấp lánh, huyền diệu phi phàm.

Đi qua thông đạo, liền là một đại điện cực kỳ rộng rãi, đủ sức chứa mấy nghìn người cùng lúc ngồi bệt xuống đất.

Và ở phía trước nhất của đại điện, có sáu bồ đoàn màu vàng.

Trước các bồ đoàn, là một đài cao.

Khi đó, Hồng Quân Đạo Tổ sẽ giảng đạo trên đài cao này.

Tốc độ của Thái Thượng ba người không chậm, trong mấy nhịp thở, đã đến trước sáu bồ đoàn.

Nguyên Thủy không khỏi khẽ nhíu mày, quay đầu lại, cẩn thận quét mắt một lượt, xác định trong đại điện rộng lớn vô cùng này, ngoài sáu bồ đoàn và đài cao ra, thì không còn gì khác. "Đại ca, Tử Tiêu Cung lớn thế này, lại chỉ có sáu bồ đoàn, thần ma đến nghe đạo không biết bao nhiêu mà kể, cách bố trí bồ đoàn như vậy, chẳng lẽ có huyền cơ gì?" Thông Thiên cũng có nghi hoặc giống Nguyên Thủy, sau khi suy nghĩ một lát, nhìn Thái Thượng hỏi. "Điều này, đối với Thần Ma và tu sĩ Hồng Hoang mà nói, chính là cơ duyên sở tại!" Thái Thượng đạm tiếu một tiếng, ngồi xuống bồ đoàn đầu tiên, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Nghe vậy, thần sắc Nguyên Thủy và Thông Thiên hơi kinh ngạc.

Đối với Thần Ma và tu sĩ Hồng Hoang mà nói, đây là cơ duyên sở tại, vậy thì đây quả thực không phải chuyện nhỏ.

Bản thân họ cũng là Thần Ma trong Hồng Hoang, vậy thì nói như

vậy, cũng là cơ duyên sở tại rồi.

Hai người nhìn nhau, rồi liền ngồi xuống.

Thấy Thái Thượng nhắm mắt dưỡng thần, họ cũng theo đó nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi những người khác đến.

Cùng lúc đó, trong một hư không nào đó của Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Tam Thanh đã ngồi xuống ba bồ đoàn đầu tiên, khẽ gật đầu, ánh mắt dừng lại trên người Thái Thượng mấy nhịp, trên mặt hiện lên một nụ cười khẽ. "Quả nhiên là người có đại cơ duyên." Hồng Quân Đạo Tổ khẽ cười nói, rồi sau đó thân hình dần dần tiêu tán.

Cứ thế, ba trăm năm nữa trôi qua.

Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt.

Lúc này, đã có các Thần Ma khác đến, hơn nữa, còn không ít.

Thái Thượng chậm rãi nhìn một lượt, liền đại khái biết được, Phục Hy, Nữ Oa, Đế Tuấn, Thái Nhất, Hồng Vân, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Hậu Thổ, v.v., đều là những Thần Ma có chút danh tiếng trong Hồng Hoang. "Hưu!" Quang mang giao thoa, Phục Hy thân là Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, lập tức cản lại sự tranh đoạt của Đế Tuấn và Thái Nhất hai huynh đệ, thành công đẩy muội muội mình lên vị trí thứ tư, rồi sau đó ngồi xuống. "Bành!" "Hô!" Một tiếng động nhẹ, rồi lại thấy một đạo hỏa quang lóe qua, Đế Tuấn ngồi xuống vị trí thứ năm.

Thái Nhất và Phục Hy vừa định tranh giành vị trí cuối cùng, lại thấy một đạo hồng mang chợt lóe, tựa như đạo quang đầu tiên khai thiên, nhanh đến cực hạn, lập tức ngồi xuống vị trí thứ sáu.

Những người khác nhìn một lượt, đều không ra tay nữa.

Phục Hy ngồi sau Nữ Oa, Thái Nhất ngồi sau Đế Tuấn, Trấn Nguyên Tử ngồi sau Hồng Vân.

Còn Côn Bằng và Hậu Thổ cùng những người khác, thì tùy tiện tìm một chỗ bên cạnh mà ngồi xuống.

Mặc dù không tranh đoạt được vị trí, nhưng ngồi gần một chút thì cũng không có gì xấu. "Ca ca, hay là vị trí này huynh ngồi đi?" Nữ Oa khẽ nhíu đôi mày thanh tú, nói với Phục Hy. "Không sao, muội muội cứ ngồi đi.

Huynh ngồi sau muội, cũng có thể nghe rõ." Phục Hy nghe vậy, mỉm cười nói.

Tuy nhiên, về việc Đế Tuấn và Thái Nhất tranh đoạt vị trí của y, thì y tạm thời đã ghi nhớ.

Nữ Oa gật đầu, rồi sau đó nhìn Tam Thanh một cái, trong lòng hơi kinh ngạc.

Bởi vì trong cảm tri của nàng, thực lực ba vị này đều trên nàng, hiển nhiên cùng cấp độ với ca ca nàng. "Chẳng lẽ, đây chính là Tam Thanh Đạo nhân trong Đạo Ma chi chiến năm xưa?" Nữ Oa trong lòng thầm nghĩ.

Lúc này nhìn lại, thấy Thái Thượng đang nhìn mình, trong đôi mắt trong suốt tựa hồ chiếu rọi thiên địa.

Nữ Oa hơi ngẩn người một nhịp, rồi khẽ gật đầu đáp lễ.

Thái Thượng cười cười, cũng khẽ gật đầu.

Ngay sau đó, ánh mắt Thái Thượng quét qua Côn Bằng và Đế Tuấn, trong lòng thầm cười: "Như vậy, cũng thật thú vị." Tại đại điện Tử Tiêu Cung.

Côn Bằng ngắm nhìn Đế Tuấn đang ngồi trên bồ đoàn phía trước,

rồi lại nhìn sang Thái Nhất đứng sau Đế Tuấn, rốt cuộc vẫn không dám ra tay lần nữa.

Nếu không phải kiêng kỵ Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa cùng thực lực Yêu tộc, Côn Bằng ắt hẳn đã muốn tranh giành vị trí này.

Tốc độ của y vốn chẳng chậm, nhưng sau khi va chạm với Hồng Vân, lại gặp phải Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa của Đế Tuấn, y đành phải tạm thời lùi lại một bước.

Cứ như vậy, vị trí liền rơi vào tay Đế Tuấn.

Còn Hồng Vân cũng đã có được chỗ ngồi, y có Trấn Nguyên Tử ngồi phía sau.

Côn Bằng dù thực lực không kém, nhưng đối mặt với hai vị Đại La Kim Tiên viên mãn, y cũng không có phần thắng chắc.

Vì thế, y đành tạm thời chọn một vị trí phía sau.

"Đạo huynh vừa rồi vì sao không ra tay?

Nếu đã ra tay, vị trí ắt sẽ có một chỗ của ngươi." Hồng Vân không hề nhíu mày, nhìn Trấn Nguyên Tử phía sau, mở miệng hỏi.

"Chẳng qua chỉ là hàng ghế đầu mà thôi, đạo huynh hà tất câu nệ vào chuyện này, ngồi sau đạo huynh mà nghe đạo cũng rất rõ ràng, không sao cả!" Trấn Nguyên Tử mắt thần quang lấp lánh, mỉm cười nói.

Y cũng biết, dù vừa rồi bản thân có ra tay, cũng khó lòng tạo ra ảnh hưởng lớn đối với Đế Tuấn và Thái Nhất.

Phục Hy là tồn tại Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, một mình đương đầu hai vị Đại La Kim Tiên đại viên mãn tự nhiên không vấn đề gì.

Nhưng y lại không làm được điều đó, nên dù có ra tay cũng khó đoạt được vị trí này.

Nếu không phải Côn Bằng sau đó va chạm với Hồng Vân, vị trí này cũng chẳng rơi vào tay Đế Tuấn, nhưng thủ đoạn của Đế Tuấn cũng chẳng tầm thường, Côn Bằng vẫn kiêng kỵ Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa và thế lực Yêu tộc.

Còn ba vị trí đầu tiên, đó là Tam Thanh đạo nhân, ai ở đây mà không biết, nào dám tranh giành với các ngài ấy.

Thế nên, sáu vị trí này cũng không có gì bất ổn.

Trấn Nguyên Tử nhìn qua một lượt, liền từ từ nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi các thần ma và tu sĩ phía sau đến.

Một vài vị thần ma ánh mắt u ám lướt qua thân Tam Thanh, sau đó liền bắt đầu bế mục dưỡng thần, chờ đợi các thần ma sau này đến.

Thời gian như nước chảy, lặng lẽ trôi qua, trong khoảnh khắc đã là năm trăm năm.

Chương 79

"Hưu!" Lúc này, bên ngoài Tử Tiêu Cung lại có một nhóm thần ma và tu sĩ đến, những người này tu vi căn nguyên đều không thấp, thậm chí còn có tồn tại như Nhiên Đăng.

Mặc dù số lượng nhóm này không nhiều, nhưng cũng có hàng trăm người, quả thực phi phàm.

Các thần ma, tu sĩ đi vào đại điện, sau khi thấy tình hình liền bắt đầu ngồi bệt xuống đất, nhưng đều là những vị trí tương đối gần phía trước.

Dù sao thì họ cũng đến đây khá sớm, tự nhiên cũng muốn ngồi gần hơn một chút.

Không lâu sau khi họ an tọa, lại có thần ma tu sĩ lục tục kéo đến, mỗi lần từ mười mấy người đến vài chục người, thỉnh thoảng cũng có hàng trăm người.

Trong vòng ba trăm năm ngắn ngủi, đại điện Tử Tiêu Cung đã có hơn hai nghìn chín mươi vị khách đến.

Lúc này, số thần ma, tu sĩ chưa đến đã chẳng còn bao nhiêu.

Sau khi chờ thêm hơn trăm năm, xác định không còn tu sĩ nào đến nữa, Hạo Thiên và Dao Trì liền định đóng cửa cung.

"Đồng tử, đừng đóng cửa, đợi chúng ta một chút!" Đúng lúc này, một giọng nói gấp gáp truyền đến, sau đó liền thấy hai bóng người từ Thông Thiên lộ nhanh chóng chạy tới, cũng chẳng còn bận tâm đến việc tham ngộ đại đạo huyền diệu bên trong, chỉ muốn mau chóng đến trước Tử Tiêu Cung, vào trong cung mới là điều quan trọng.

Khoảnh khắc sau, hai bóng người đã đến quảng trường, chính là

hai vị đại thần thông giả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến từ Tây Phương đại lục.

Chuyến đi này của họ quả thực không dễ dàng, trong Hỗn Độn thế giới đã gặp phải sự tấn công của Hỗn Độn chi khí, tuy không đến mức bị thương, nhưng hình tượng thì không mấy đẹp mắt: đạo bào rách nát, tóc tai bù xù, khí tức hỗn loạn, thảm hại không tả xiết.

Vốn dĩ họ đã nản lòng, cho rằng mình vô duyên với Tử Tiêu Cung, dù sao thì đã tìm kiếm hàng trăm năm mà vẫn chưa tìm thấy, tự nhiên cảm thấy mình không có duyên.

Đúng lúc họ định rời khỏi Hỗn Độn thế giới, một cây cầu vàng (kim kiều) hiện ra, đưa họ đến dưới Ngọc Kinh Sơn.

Nhưng vì họ đến khá muộn, nên chỉ có thể nhanh chóng đến, ngay cả khi đi qua Thông Thiên lộ, họ cũng chẳng màng tham ngộ những điều huyền diệu trong đó, chỉ muốn Hạo Thiên và Dao Trì đợi họ một chút, để họ vào trong Tử Tiêu Cung.

Nếu đến được đây, mà bị Hạo Thiên và Dao Trì đóng cửa cung, từ chối ở ngoài, thì họ ắt sẽ khóc đến chết mất.

Thiên tân vạn khổ đến được đây, kết quả cửa cung đóng, không thể vào trong, thì quả thật là thảm thương.

"Đạo huynh, mau mau vào trong thôi!

Nếu Đạo Tổ khai giảng, thì coi như chúng ta lỡ mất rồi." Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề với hình dạng thê thảm, mở miệng nói.

Chuẩn Đề gật đầu, hai người thân hình khẽ động, liền đã đến trước Tử Tiêu Cung.

Hạo Thiên và Dao Trì nhíu mày, sao hai vị này lại thảm hại đến mức này.

Mặc dù Tử Tiêu Cung không có quy định hình tượng không đẹp thì không được vào, nhưng đây là đạo trường của Thánh Nhân, với hình dạng như vậy, quả thực không mấy thích hợp.

Dao Trì vừa định mở lời, Hạo Thiên đã nói: "Đạo trường đã định, nhị vị mời vào!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề gật đầu, sau đó liền tiến vào Tử Tiêu Cung.

"Hạo Thiên, vì sao không để họ thay đổi hình tượng rồi mới vào Tử Tiêu Cung?

Dù sao Lão gia cũng là Thánh Nhân, hình tượng như vậy e là không thích hợp." Dao Trì nhìn Hạo Thiên hỏi.

"Lão gia đã nói, phàm ai có thể đến Tử Tiêu Cung đều có thể vào.

Với hình tượng như vậy, ngược lại có thể chứng minh lòng cầu đạo kiên cố, cũng phù hợp với tâm truyền đạo của Lão gia.

Chúng ta nếu để họ thay đổi hình tượng, e rằng lại không hay." Hạo Thiên mỉm cười nói.

Dao Trì gật đầu, lời Hạo Thiên nói cũng có lý.

"Được rồi, đã không còn thần ma nào đến nữa, đóng cửa cung thôi!" Hạo Thiên cẩn thận nhìn lại một lượt, lúc này kim kiều đã trở về, hiển nhiên không còn thần ma đạo trường nào đến nữa, đã đến lúc đóng cửa cung.

Dao Trì gật đầu, sau đó cùng Hạo Thiên lui vào trong Tử Tiêu Cung, động tay đóng cánh cửa cung nặng nề lại.

"Rầm!" Cửa cung đã đóng, chỉ còn chờ giảng đạo bắt đầu.

Trong trường lang Tử Tiêu Cung.

"Đạo huynh, thủ đoạn của Thánh Nhân quả thực phi phàm, phía trước có Thông Thiên lộ, phía sau có Tinh Không trường lang." Chuẩn

Đề ánh mắt lướt qua bức đồ tinh không hai bên trường lang, tán thán nói.

Những tinh thần trong bức đồ tinh không này quả thực cũng phi phàm, thủ đoạn của Thánh Nhân, quả nhiên là đại thủ bút.

"Dù sao cũng là Thánh Nhân đầu tiên, tự nhiên là đại thủ bút, đạo huynh mau đi đi, đừng để lỡ mất việc nghe đạo." Tiếp Dẫn gật đầu, thúc giục.

Chuẩn Đề gật gật đầu, sau đó bước nhanh hơn.

Không lâu sau, hai người xuyên qua Tinh Không trường lang, đi vào đại điện.

Chuẩn Đề ánh mắt lướt qua, cộng thêm hai người bọn họ, vừa vặn là ba nghìn người, ngầm hợp với số lượng đại đạo.

Nhưng đó không phải là mấu chốt, mấu chốt là không còn chỗ ngồi nữa.

Trong đại điện Tử Tiêu Cung rộng lớn này, lại chỉ có sáu bồ đoàn ở hàng đầu, còn lại đều ngồi bệt xuống đất.

Bản thân y đến đây là mang theo nguyện vọng của chúng sinh Tây Phương, là vì làm rạng danh Tây Phương đại lục, nếu đến đây mà chỉ xếp ở vị trí cuối cùng, thì sao có thể xứng đáng với công lao y vất vả đến Tử Tiêu Cung, còn rơi vào bộ dạng thảm hại này.

Tại đại điện Tử Tiêu Cung.

Tiếp Dẫn thấy Chuẩn Đề không đáp lời mình, nhìn y, vừa định mở miệng, lại thấy Chuẩn Đề đã thay đổi thần sắc, lúc này trên mặt mang theo vẻ tật khổ, trong miệng đột nhiên phát ra một tiếng bi hô.

"Đạo huynh, nghĩ chúng ta từ Tây Phương đến Đông Phương này, rồi lại từ Đông Phương đến trong Hỗn Độn này, còn suýt chút nữa

vẫn lạc nơi đây.

Nay đến Tử Tiêu Cung lại ngay cả một chỗ ngồi cũng không có!" Nói xong, y liền bật khóc lớn, phối hợp với mái tóc có chút lộn xộn, thân hình lếch thếch cùng đạo bào bị Hỗn Độn chi khí xung kích đến rách nát, quả thực trông giống hệt như lời y nói.

Tiếp Dẫn bị tiếng khóc lớn đột ngột của Chuẩn Đề làm cho kinh ngạc, sững sờ hai nhịp thở, sau đó trong lòng liền hiểu rõ ý đồ của y, không khỏi thán phục ý tưởng của Chuẩn Đề.

Thần sắc trên mặt y cũng trở nên khổ sở, ôm lấy Chuẩn Đề cũng khóc lớn nói: "Đạo huynh à, việc này cũng hết cách rồi, vùng đất Tây Phương của chúng ta cách Hỗn Độn xa xôi, đến muộn nên không có chỗ, nhưng cũng chỉ có thể tự trách mình thôi!" "Đạo huynh à, chúng sinh Tây Phương đều đã ký thác hy vọng vào hai chúng ta rồi, nếu chúng ta ngồi ở cuối cùng, đến lúc đó không nghe rõ Đạo Tổ giảng đạo, chúng ta về đó sẽ phải đối mặt với chúng sinh Tây Phương thế nào đây!" Chuẩn Đề thống thiết khóc lớn, khóc đến xé tâm liệt phế, thống tâm tật thủ, kinh thiên động địa.

Khoảnh khắc này, bầu không khí trong Tử Tiêu Cung cũng theo tiếng khóc của hai người mà trở nên thê lương.

Thái Thượng quay đầu lại, nhàn nhạt liếc nhìn hai người với vẻ mặt thống khổ, trong lòng thầm lắc đầu.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn này quả nhiên không hổ là hai vị giáo chủ tương lai của Tây Phương giáo, khóc lóc thảm thiết đến mức này, e rằng chỉ có họ mới làm được.

Còn các thần ma khác, lúc này thấy bộ dạng của hai người, trên mặt cũng lộ ra chút vẻ đồng tình, nhưng lại không hề có ý định nhường chỗ cho họ.

Dù cho lúc này có thần ma nào đó nguyện ý nhường chỗ, Chuẩn Đề cũng sẽ không cần, điều y muốn trong lòng, chính là một trong sáu chỗ ngồi hàng đầu kia.

Thế nhưng hai người họ đã khóc lâu như vậy, mà các vị kia đều không hề lay động, đặc biệt là sáu vị ở hàng đầu, lúc này căn bản chẳng thèm nhìn đến họ.

Thấy vậy, trong lòng y không khỏi nổi giận, nói: "Đạo huynh, hai chúng ta vì chúng sinh Tây Phương cầu đạo, thiên tân vạn khổ mới đến được nơi này, lại không ngờ ngay cả một chỗ ngồi cũng không có, không nghe rõ đại đạo, quả thực có lỗi với chúng sinh Tây Phương.

Đã như vậy, chi bằng chết quách đi cho rồi!" Nghe vậy, một đám thần ma sinh linh lặng lẽ nhìn y, tâm tư của Chuẩn Đề, họ há lại không biết.

Muốn mượn lòng thương hại để họ nhường chỗ, đối với họ mà nói, đây là chuyện không thể nào.

Lòng cầu đạo, con đường truy cầu đại đạo, không dung nạp nửa phần nhường nhịn.

Nếu ngươi muốn diễn trò, mua chuộc lòng thương hại, vậy thì cứ việc diễn đi!

Chương 80

Chúng ta cứ việc xem.

Thái Thượng nhàn nhạt liếc y một cái rồi không thèm để ý nữa, y ngược lại muốn xem, trong tình huống này, nếu không có ai nhường chỗ, Chuẩn Đề sẽ kết thúc như thế nào.

Ngoài việc Thái Thượng liếc nhìn Chuẩn Đề một cái, Nguyên Thủy và Thông Thiên thì không thèm để ý.

Đại ca của họ đã nói, đây là nơi cơ duyên, tự nhiên không thể nhường nhịn.

Đại đạo tương tranh, tất cả đều là tranh giành, liên quan đến đại đạo thì tự nhiên không thể nhượng bộ.

Nữ Oa càng không thể nhìn y, vị trí của nàng là do ca ca nàng tranh giành từ tay Đế Tuấn và Thái Nhất mà có được, làm sao có thể nhường ra.

Còn Đế Tuấn thì càng không thể, Chuẩn Đề là nhân vật gì?

Trong Hồng Hoang lúc này, Yêu tộc ngoài một số ít vị ra, thì chỉ có Vu tộc là đối thủ.

Muốn y đi nhìn Chuẩn Đề, đi nhường chỗ, căn bản là nói chuyện viển vông.

Hồng Vân tuy mang tiếng là người tốt trong Hồng Hoang, nhưng hiện tại là ở đạo trường của Đạo Tổ, là nơi cơ duyên, Tử Tiêu Cung rộng lớn mà chỉ có sáu bồ đoàn, y không cần nghĩ cũng biết những bồ đoàn này có cơ duyên.

Đại đạo tương tranh, tấc đất không nhường, y tự nhiên không thể nhường nhịn trong chuyện này.

Các thần ma khác, có vị thì bế kín lục thức, không thèm để ý nữa, có vị thì mỉm cười nhìn Chuẩn Đề, trong mắt tràn đầy vẻ châm chọc.

Tâm tư của Chuẩn Đề chính là muốn sáu vị trí hàng đầu, nhưng lúc này sáu vị kia căn bản chẳng thèm nhìn y, vở kịch này, quả thực có chút khó mà kết thúc được.

Chuẩn Đề nhìn sáu vị trí hàng đầu, lúc này họ căn bản chẳng thèm nhìn y.

Còn các thần ma tu sĩ khác, lúc này đa phần cũng mang vẻ mặt xem kịch hay, vở kịch này, y quả thực có chút khó mà xuống đài được.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, thần sắc Tiếp Dẫn có chút khổ sở, tình hình lúc này, quả thực cũng khó xử lý rồi.

Chuẩn Đề cắn răng, "Nếu không có chỗ nghe đạo, ta có lỗi với chúng sinh Tây Phương, chi bằng đâm đầu vào đây chết quách cho rồi!" Nói xong, y liền hướng về một cây cột đá lớn bên cạnh đại điện mà đâm đầu vào.

Tiếp Dẫn vốn định kéo y lại, nhưng một ánh mắt của Chuẩn Đề đã khiến Tiếp Dẫn từ bỏ ý định trực tiếp kéo y lại.

Nhưng giả vờ kéo lại thì vẫn phải làm, dù sao cũng là đại thần thông giả Tây Phương, lại đến cùng nhau, nếu không giả vờ kéo Chuẩn Đề một cái, thì sẽ hiển lộ quá giả tạo.

"Đạo huynh, đừng làm chuyện ngu xuẩn!" Tiếp Dẫn thần sắc đại biến, trong miệng hét lớn.

Âm thanh cuồn cuộn, khiến không ít thần ma tu sĩ chú mục.

"Rầm!" Một tiếng vang rõ rệt, vang vọng trong đại điện Tử Tiêu Cung tĩnh lặng.

Chuẩn Đề bị một cỗ lực lượng phản chấn mà ngã ngồi trên mặt

đất, trên trán máu tươi chảy ròng ròng.

Mặc dù đạt đến cảnh giới của y, va chạm như vậy không thể chảy máu, nhưng để diễn cho trọn vở kịch này, y cũng đành phải bỏ chút "huyết bản".

Chuẩn Đề đưa tay sờ sờ, trong tay toàn là máu tươi, trong lòng vô cùng mãn ý, quay đầu nhìn về sáu vị trí hàng đầu, thần sắc lập tức trầm xuống.

Bản thân y đã đâm đầu đến mức đầu vỡ máu chảy, mà sáu vị kia lại không hề lay động, đừng nói nhường chỗ, ngay cả liếc nhìn y một cái cũng không có, điều này khiến y phải để mặt mũi vào đâu?

Mặc dù chuyện này vốn dĩ đã là mất mặt, nhưng trong tình huống hiện tại, thì lại càng thêm mất mặt.

Sáu người Thái Thượng tuy không trực tiếp nhìn Chuẩn Đề, nhưng thần thức lướt qua, cũng biết được bộ dạng thảm hại của Chuẩn Đề lúc này: đầu vỡ máu chảy, đạo bào rách nát, tóc tai bù xù, hình tượng quả thực vô cùng thê thảm.

Chỉ tiếc là, trong tình huống như vậy, không thể khiến sáu vị bọn họ nhường chỗ được.

Có thể nói, dù Chuẩn Đề làm gì đi nữa, họ cũng không thể nhường chỗ.

Đế Tuấn trong lòng thầm cười lạnh, thật sự cho rằng bọn họ đều là kẻ ngốc sao?

Diễn trò như vậy mà có thể đổi lấy hai trong sáu vị trí này, nếu thật sự dễ dàng như vậy, khi họ vào đã chẳng phải tranh giành một phen rồi.

Côn Bằng trong lòng thầm cười lạnh, nhưng ánh mắt u ám liếc nhìn bóng dáng màu đỏ ở cuối hàng ghế.

Nếu không phải Hồng Vân va vào y một cái, vị trí của Đế Tuấn lẽ ra đã thuộc về y.

Nhưng bây giờ đã thành định cục, cũng chỉ có thể chấp nhận.

Các thần ma tu sĩ nhìn Chuẩn Đề với thần sắc bình tĩnh, chờ xem y tiếp theo còn muốn biểu diễn điều gì.

Lúc này, chờ đợi Đạo Tổ khai giảng, quả thực rất vô vị.

Chuẩn Đề đến để biểu diễn màn đâm đầu vào cột, Đại La Kim Tiên viên mãn đầu vỡ máu chảy, quả thực là vô cùng thú vị.

Chuẩn Đề hung hăng liếc nhìn họ một cái, sau đó từ từ đứng dậy, y cũng chẳng màng máu tươi trên trán, nhìn về nơi vừa rồi mình đâm vào, nơi đó vẫn trơn nhẵn, không hề bị tổn hại.

Có thể chịu được cú đâm của Đại La Kim Tiên viên mãn mà không hề hấn gì, cây cột này cũng là vật phi phàm rồi.

Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn một cái, sau đó lại định tiếp tục đâm vào.

Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Các thần ma nhìn hành động lúc này của Chuẩn Đề, đều nhíu mày.

Y đã đâm một lần rồi, sáu vị trí hàng đầu đều không hề lay động, chẳng thèm nhìn y.

Lần này lại đâm e rằng cũng chẳng có hiệu quả gì, nếu thật sự muốn nhường thì đã nhường sớm rồi, hà tất phải đợi đến khi đâm đến đầu vỡ máu chảy sao?

Nhưng đó không phải là trọng điểm!

Trọng điểm là, nếu Chuẩn Đề thật sự đâm chết mình trong Tử Tiêu Cung, thì sẽ làm ô uế đạo trường của Đạo Tổ, nơi Thánh Nhân ngự trị.

Nếu Đạo Tổ quái tội, họ không gánh nổi, loại thủ đoạn ở tầng thứ đó, họ không thể tưởng tượng được.

Thế nên, lúc này thấy Chuẩn Đề vẫn muốn tiếp tục đâm vào cây cột đó, đều nhíu mày, ai nấy đều muốn kéo y lại.

Ngươi chết thì không sao, nhưng ngươi đừng chết ở đây!

Nếu làm ô uế môn đình Thánh Nhân, chúng ta không gánh nổi đâu!

Lúc này, Hạo Thiên và Dao Trì đứng hai bên cao đài đều nhíu mày.

Hạo Thiên vốn cho rằng hình tượng không đẹp của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là do đã chịu khổ trong Hỗn Độn thế giới, nhưng lòng cầu đạo kiên cố.

Thế nhưng nhìn tình hình hiện tại, lại có chút khác biệt!

Đã đâm một lần rồi, sáu vị trí hàng đầu không nhường, ngươi ngồi đại một chỗ bên cạnh chẳng phải xong sao?

Đạo Tổ giảng đạo, trong Tử Tiêu Cung nào có chuyện không nghe rõ, ngươi cứ nhất thiết phải để ý đến sáu vị trí đó sao?

Y và Dao Trì vốn muốn ngăn cản, nhưng Chuẩn Đề lúc này lại đã lao ra, giữa y và cây cột đã không còn bao nhiêu khoảng cách.

"Bốp!" "Đạo huynh, đừng làm chuyện ngu xuẩn nữa!" Thân hình Chuẩn Đề khựng lại, sau đó bên tai y truyền đến giọng của Tiếp Dẫn, thì ra là Tiếp Dẫn đã ra tay kéo Chuẩn Đề lại, người đang muốn đâm cột lần nữa.

Chương 81

Cũng chỉ có y là gần nhất, các thần ma khác dù nhanh cũng không thể nhanh hơn y.

Thấy vậy, Hạo Thiên và Dao Trì thầm thở phào nhẹ nhõm, cũng không mở miệng nữa, chỉ cần không xảy ra chuyện gì là được, nếu không họ có thể bị Đạo Tổ quái tội.

Dù sao thì làm ô uế môn đình Thánh Nhân, tội danh như vậy, ai cũng không gánh nổi.

"Đạo huynh!" Chuẩn Đề hai mắt hơi híp lại, nhìn Tiếp Dẫn đang kéo mình, trong miệng từ từ thốt ra hai chữ.

Tiếp Dẫn khẽ lắc đầu, trong tình huống hiện tại, y có đâm chết mình trong đại điện Tử Tiêu Cung này cũng không thể chiếm được lòng thương hại, giành được chỗ ngồi.

Đã như vậy, thì hà tất phải tự tàn phá bản thân, cho những thần ma này xem trò hay chứ?

Chuẩn Đề thấy vậy, môi mấp máy, nhưng rốt cuộc không mở lời.

"Đông!" Đúng lúc này, trong Tử Tiêu Cung đột nhiên vang lên một tiếng chuông đại đạo, khiến tất cả thần ma tâm thần thanh tỉnh.

"Túc tĩnh, Lão gia giá lâm!" Hạo Thiên thần sắc nghiêm nghị, trong miệng lớn tiếng hô.

Nghe vậy, các thần ma đều lộ vẻ nghiêm túc, ánh mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào cao đài phía trên.

"Ông!" Hư không cao đài truyền đến một tiếng ông minh, sau đó vô số khí nhân uân hiện ra, dần dần hiển hóa thành một bóng người, chính là Hồng Quân Đạo Tổ.

“Bái kiến Đạo Tổ!” Sáu vị trí hàng đầu hơi cúi mình, một đám thần ma phía sau hô lớn, ngay cả Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này cũng sững sờ tại chỗ.

Hồng Quân đỡ các thần ma dậy, ánh mắt dừng lại trên thân Thái Thượng vài nhịp thở, sau đó mới dời ánh mắt đi, chuyển sang Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Thấy vậy, trái tim Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chìm xuống tận đáy vực, Đạo Tổ đây là muốn quái tội hai người họ sao?

Trong ánh mắt của Hồng Quân, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cảm thấy trên người mình không còn bí mật nào nữa.

“Bốp!” Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề quỳ phục xuống, “Vẫn xin Đạo Tổ tha thứ cho chúng ta, chúng ta cũng vì chúng sinh Tây Phương, cho nên mới làm ra phương pháp này.” Lúc này không cần biết Đạo Tổ có tin hay không, nhưng lời nói vẫn phải nói như vậy.

Nghe vậy, Hồng Quân khẽ gật đầu, “Tuy phương pháp còn kém, nhưng lòng cầu đạo vì chúng sinh Tây Phương quả thực đáng quý.

Đã như vậy, bần đạo cũng không thể không cho các ngươi như nguyện.” Lời Hồng Quân vừa dứt, các thần ma kinh ngạc nhìn Đạo Tổ!

Đạo Tổ đây là ý gì?

Ngài ấy nói vậy mà ngài cũng tin sao?

Như nguyện, làm sao như nguyện được, lẽ nào cưỡng ép hai vị trong sáu vị trí hàng đầu đứng dậy, nhường chỗ cho hai người này ngồi?

Ánh mắt Hồng Quân từ từ lướt qua các thần ma đang có mặt, sau đó dừng lại trên Hồng Vân và Đế Tuấn, khiến lòng họ trầm xuống.

Chẳng lẽ Đạo Tổ muốn bọn họ nhường chỗ cho hai người kia sao?

Vị trí này của họ là tân tân khổ khổ tranh giành mà có được, lẽ nào còn phải nhường ra?

"Hưu!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Hồng Quân khẽ vung tay, một đạo kim quang lướt qua, sau đó liền thấy phía sau Hồng Vân ở cuối hàng, lại xuất hiện thêm hai bồ đoàn.

"Các ngươi cứ đến đây đi!" Lời của Hồng Quân, lại một lần nữa khiến các thần ma chấn kinh.

Chuyện này, lại có thêm hai chỗ ngồi cho họ sao?

Vì sao trước đó không xuất hiện những chỗ này, lẽ nào là do lòng cầu đạo của mình không kiên cố?

Hay là lời mình nói không đủ chân thành?

Nhưng nghĩ lại, cho dù mình cũng làm như Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, cũng chưa chắc có được đãi ngộ như vậy.

"Đa tạ Đạo Tổ!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, thần sắc lập tức vui mừng, bái tạ.

Sau khi đứng dậy, liền nhanh chóng đến trên bồ đoàn, an tọa xuống.

Thái Thượng nhìn hai bồ đoàn mới xuất hiện, trong đôi mắt sáng như vì sao, lướt qua một đạo thần quang, "Đây là để hoàn nguyện Tây Phương, bù đắp nhân quả ngày xưa sao?

Quả thực cũng là thủ đoạn không tệ." Thái Thượng trong lòng thầm nói một tiếng.

Đã là thủ đoạn mà Hồng Quân làm ra để hoàn nguyện Tây Phương, bù đắp nhân quả ngày xưa, vậy thì ta tự nhiên cũng không

tiện nói gì.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này sau khi an tọa, thân thể chấn động, bộ dạng lếch thếch ban đầu lập tức khôi phục như cũ.

Hồng Vân và những người khác thấy vậy, đều xích sang bên trái một chút, muốn tránh xa hai vị này.

"Đã định vị trí, từ nay về sau cứ theo đó mà an tọa, không được tùy ý thay đổi." Hồng Quân từ từ mở lời, trong giọng nói ẩn chứa thiên uy, khiến một đám thần ma trong lòng không thể dấy lên chút phản kháng nào.

"Tuân lệnh Đạo Tổ!" Các thần ma hô lên.

Hồng Quân gật đầu, ánh mắt từ từ lướt qua các thần ma, tu sĩ có mặt, sau đó nhàn nhạt mở lời: "Lần này khai đạo đàn giảng đạo, tổng cộng chia làm ba lần.

Mỗi lần giảng đạo ba vạn năm, sau đó tự mình tu hành ba vạn năm.

Mong các ngươi nắm giữ thật tốt!" Nghe vậy, các thần ma đều gật đầu.

Đã đến để nghe đạo, họ tự nhiên sẽ nắm bắt cơ hội, cơ duyên này.

Thấy các thần ma đã hiểu rõ trong lòng, Hồng Quân liền bắt đầu giảng giải đại đạo.

"Trong Hỗn Độn có một vật, tịch hề liêu hề, là thủy tổ của trời đất, mẫu thân của vạn vật.

Ta không biết tên của nó, nên miễn cưỡng gọi là 'đạo'.

Ta không biết tên của nó, miễn cưỡng gọi là 'đạo', miễn cưỡng đặt tên nó là 'đại'." Đại viết thệ, thệ viết viễn, viễn viết phản.

Bởi vậy, đạo lớn, trời lớn, đất lớn, linh cũng lớn.

Trong vực có bốn đại, vạn linh cư một trong số đó.

Dưới đại đạo, trời đất là cương lĩnh, mọi sự tồn tại đều là đạo.

Cho nên nói đại đạo vô xứ bất tại, đạo cũng vô xứ bất tại.

"Đại diễn chi số năm mươi, cái dùng là bốn mươi chín.

Chia ra làm hai để tượng trưng cho lưỡng nghi, treo một để tượng trưng cho tam tài, bỏ đi bốn để tượng trưng cho bốn mùa, quy về một tấc để tượng trưng cho nhuận; năm năm nhuận lại, nên lại bỏ đi rồi treo.

Số trời năm, số đất năm.

Năm vị tương đắc mà đều hợp, số trời hai mươi lăm, số đất ba mươi, phàm số trời đất năm mươi lăm, đây là cái để thành biến hóa mà vận hành quỷ thần vậy." Trong Tử Tiêu Cung, từng trận đại đạo chi âm vang vọng, khí tức đại đạo hạo hãn ngưng tụ nơi đây.

Thánh Nhân giảng đạo, quả nhiên phi thường, trời đất khởi dị tượng, tử khí đông lai, hà quang thăng khởi, linh khí bức nhân, thiên hoa từng đóa rơi, hương thơm ngào ngạt, từng trận tiên nhạc chi thanh càng theo đại đạo tinh nghĩa mà vang lên, huyền diệu đến cực điểm.

Hồng Quân miệng phun hoa sen, trong những đóa sen đó kim quang điểm điểm, ẩn chứa từng câu đại đạo tinh nghĩa mà Hồng Quân giảng giải.

Sau đó, từng đóa hoa sen ấy liền bay vào mi tâm các thần ma, khắc ghi những đại đạo tinh nghĩa đó lên tâm thần của họ.

Chương 82

Những gì Hồng Quân giảng lúc này, cũng không tính là quá sâu sắc, từ khởi đầu tu hành cho đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, trong đó bao la vạn tượng, lại còn có nhiều đạo pháp tắc xen lẫn, khiến người ta nghe mà như si như túy.

Mặc dù tuyệt đại bộ phận những người ngồi đây đều là Đại La Kim Tiên, nhưng cũng đều lắng nghe vô cùng chăm chú, vừa nghe đạo vừa cảm ngộ.

Họ có thể cảm nhận được căn cơ của mình trở nên vững chắc hơn, tu vi tuy không tăng lên, nhưng thực lực lại có phần tăng trưởng.

Thái Thượng lúc này tỉ mỉ giải thích, tuy những gì Hồng Quân giảng không sâu sắc, khả năng ta ấn chứng hấp thu cũng cực kỳ có hạn, nhưng đạt đến cảnh giới của ta, muốn tiến thêm một tầng nữa, lại phải trải qua sự tích lũy vô cùng tinh thâm.

Thế nên, lúc này tuy có thể ấn chứng hấp thu không nhiều, nhưng dù chỉ là một chút tích lũy, Thái Thượng cũng không bỏ qua.

Trong thức hải, đại đạo chi âm của Vô Vi Bản Nguyên Kinh vang lên, trợ giúp y tham ngộ, có thể giải thích nhanh chóng, gần như ngang bằng với tốc độ giảng đạo của Hồng Quân, là người nhanh nhất trong tất cả thần ma.

Kế tiếp, chính là Nguyên Thủy và Thông Thiên, sau đó mới đến Nữ Oa, Đế Tuấn và những người khác.

Tốc độ của họ cũng không chậm, lúc này đều đang nhanh chóng giải thích và ấn chứng đại đạo của bản thân.

Hồng Quân sau khi giảng giải đại đạo đến cảnh giới Đại La Kim

Tiên, liền bắt đầu giảng giải đại đạo pháp tắc.

Trong đó bao gồm Tam Thiên Đại Đạo, tuy không tinh thâm, có chỗ còn khuyết thiếu, chỉ là lý lẽ pháp tắc thô thiển, nhưng Tam Thiên Đại Đạo xác thực đều được bao quát trong đó.

"Bao gồm Tam Thiên Đại Đạo, tuy không tinh thâm lại có khuyết thiếu, nhưng cũng phi phàm." Thái Thượng trong lòng thầm nói một tiếng, mượn những gì Hồng Quân giảng lúc này, nhanh chóng giải thích.

Về cơ bản, những đại đạo chí lý mà Thái Thượng có thể giải thích và lý giải không nhiều, lúc này cũng ngang bằng với tốc độ giảng đạo của Hồng Quân, dù sao những gì y giảng lúc này, cũng chỉ là đại đạo pháp tắc của Đại La Kim Tiên mà thôi.

Điều này đối với ta mà nói, quả thực không có nhiều thứ có thể ấn chứng hấp thu.

Thông Thiên và Nguyên Thủy lúc này chậm hơn ta một chút, nhưng tốc độ lý giải cũng không chậm.

Còn Nữ Oa, Đế Tuấn, Hồng Vân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác, lúc này lại lĩnh ngộ khá nhiều, không ngừng giải thích, ấn chứng đại đạo của bản thân, khí tức quanh thân bao trùm.

Còn ở hàng sau, Phục Hy, Thái Nhất và Hậu Thổ thì nhanh hơn một chút, những người khác thì đều gần như tương tự.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong khoảnh khắc đã hơn hai vạn năm trôi đi.

Đến bước này, đại đạo pháp tắc mà Hồng Quân giảng đã hoàn toàn kết thúc.

Y nhàn nhạt liếc nhìn Nữ Oa, Đế Tuấn, Hồng Vân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Thái Nhất, Côn Bằng và những người khác.

Những vị này đều đang ở cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, lúc này cũng có cơ hội trong cơ hội này tấn thăng đến cảnh giới mà y đã định lại, Chuẩn Thánh.

Kể từ khi lượng kiếp trước kết thúc, truyền thừa Hồng Hoang đứt gãy, hiếm có pháp tu hành.

Y đã muốn truyền đạo, thì tất nhiên phải mở thêm cảnh giới mới.

Dưới Đại La Kim Tiên mọi thứ không đổi, nhưng trên Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Kim Tiên ngày trước, y đã dùng Chuẩn Thánh để thay thế.

Trên Đại La, Thánh Nhân chưa viên mãn, gọi là Chuẩn Thánh.

"Đạo Chuẩn Thánh, chính là cảnh giới trên Đại La, Thánh Nhân chưa viên mãn." Hồng Quân nói một câu xong, liền cáo tri chúng thần ma khái niệm về cảnh giới này.

Chúng thần ma đều là những vị phi phàm, nghe một chút là thông.

Lời vừa dứt, Hồng Quân liền bắt đầu giảng giải đại đạo chí lý và đại đạo tinh nghĩa của cảnh giới Chuẩn Thánh.

Những điều này đều là chí lý và tinh nghĩa thuần túy của đạo Chuẩn Thánh, cơ bản đều nằm trong sơ kỳ Chuẩn Thánh.

Còn tam thi chi đạo do y tự sáng tạo, thì lúc này vẫn chưa được giảng.

"Trên Đại La, Thánh Nhân chưa viên mãn, dùng cảnh giới mới để phù hợp với thời đại mới, quả thực cũng vô cùng thích hợp." Thái Thượng trong lòng thầm nói một tiếng, bắt đầu giải thích.

Đại đạo chí lý và đại đạo tinh nghĩa được giảng lúc này dù sao cũng là cấp bậc Chuẩn Thánh, với tầng thứ của Hồng Quân mà lĩnh ngộ được những chí lý và tinh nghĩa đó tự nhiên là phi thường.

Thái Thượng tỉ mỉ giải thích và ấn chứng, cũng có được sự tích lũy không nhỏ.

Cứ như vậy, năm nghìn năm sau, Hồng Quân đình hạ giảng đạo.

Lúc này, những tồn tại Đại La Kim Tiên viên mãn kia, đều đã tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh, trong Hồng Hoang, đã được xem là cao thủ đỉnh tiêm rồi.

Những vị mới tấn thăng Chuẩn Thánh cảnh giới này sau khi ổn định trong vài trăm năm, liền từ từ mở mắt.

Các thần ma khác cũng từ trạng thái cảm ngộ mà tỉnh lại.

Ba vạn năm giảng đạo đã kết thúc, các thần ma cũng tỉnh lại từ cảm ngộ, ai nấy đều có thu hoạch.

Lúc này họ nhìn Hồng Quân, chờ đợi y mở lời.

Hồng Quân từ từ mở đôi mắt, ánh mắt đạm mạc từ từ lướt qua ba nghìn hồng trần khách đang có mặt, sau đó từ từ mở lời: "Lần giảng đạo ba vạn năm này đã hoàn tất.

Lần giảng đạo tiếp theo sẽ là ba vạn năm sau.

Khoảng thời gian này, các ngươi cần nắm giữ thật tốt, củng cố cảnh giới của bản thân." Y ngừng lại một lát, rồi tiếp tục: "Ngoài ra, kể từ sau lượng kiếp trước, sau đại chiến Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, cục diện Hồng Hoang bất an, không có lợi cho sự phát triển.

Bởi vậy, hôm nay ta muốn chọn hai vị thần ma đến quản lý Hồng Hoang, để bình ổn động loạn Hồng Hoang, an lòng ức vạn sinh linh Hồng Hoang." Lời Hồng Quân vừa dứt, phía dưới không ít ma thần đều lộ ra ánh mắt nóng bỏng.

Đây quả thực là cơ duyên lớn!

Nếu có thể giành được vị trí này, thì sẽ có được một cỗ khí vận

Hồng Hoang khổng lồ.

Điều này đối với việc tu hành hay đại đạo tương lai của bản thân đều có sự giúp đỡ cực lớn, là lợi ích khó mà có được.

Ngoài ra, trong Hồng Hoang lúc này Vu Yêu nhị tộc đang quật khởi, nếu có thể giành được vị trí này, thì sẽ nhận được chiếu mệnh của Hồng Quân, mang đại nghĩa trong mình.

Đến lúc đó, liền có thể nhanh chóng xây dựng thế lực thứ ba trong Hồng Hoang, phân đình kháng lễ với Vu Yêu.

Cứ như vậy, ngoài khí vận Hồng Hoang ra, còn có khí vận đại thế.

Không chỉ thần ma ở hai vị trí này, ngay cả những thần ma gia nhập cũng có lợi ích.

Đối mặt với lợi ích như vậy, trong lòng họ không khỏi có vài ý nghĩ.

Thái Thượng nghe vậy, liền nhắm mắt dưỡng thần.

Bề ngoài việc này có vẻ không tệ: vừa có được khí vận Hồng Hoang, lại có được khí vận đại thế, còn có chiếu mệnh của Đạo Tổ trong mình mang đại nghĩa, có thể nhanh chóng xây dựng thế lực thứ ba.

Nhưng họ lại bỏ qua một điều: lúc này Vu Yêu nhị tộc quật khởi, thế lực càng ngày càng mạnh mẽ, ẩn ẩn đã vượt qua viễn cổ tam tộc.

Liệu những chủng tộc như vậy có thể để thế lực thứ ba dần dần lớn mạnh, phát triển lên không?

Ngoài ra, nếu hai vị thần ma mà Hồng Quân định ra này xây dựng thế lực thứ ba, còn có thể hấp dẫn những thần ma ẩn nấp trong Hồng Hoang, đã thoát khỏi lượng kiếp trước, hoặc những tồn tại bất lợi cho Hồng Hoang, mượn tay Vu Yêu để tiêu trừ những tồn tại này.

Thế nên, hai vị trí này, vừa là cơ duyên, cũng là phù chú đòi mạng!

Trên đại điện Tử Tiêu Cung, chúng thần ma nín thở chờ đợi, đều hy vọng vị trí cùng cơ duyên này sẽ thuộc về mình.

Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ nhíu mày, nhưng nhìn thấy Đại ca bế mục dưỡng thần, không còn để ý những sự tình này, ý niệm trong lòng chợt chuyển, liền đoán được đại khái, lúc này cũng học Thái Thượng, bế mục dưỡng thần.

Chương 83

Còn Nữ Oa cùng những người khác, lúc này lại đang quan sát, muốn xem cơ duyên này sẽ rơi vào tay hai vị thần ma nào.Trong ánh mắt chờ đợi của chúng thần ma, Hồng Quân chậm rãi đảo mắt qua, cuối cùng dừng lại trên hai thân ảnh, trên khuôn mặt đạm mạc tựa hồ có chút gợn sóng, y đạm đạm mở miệng nói, "Đông Vương Công, Tây Vương Mẫu."Lúc này, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hai người được Hồng Quân điểm danh sắc mặt hơi đổi, Đông Vương Công lộ ra vẻ vui mừng kích động, dù sao đối với y mà nói đây chính là thiên đại cơ duyên.

Còn về Tây Vương Mẫu, lúc này tú mi khẽ nhíu, nàng luôn cảm thấy sự việc không đơn giản, vì sao lại là mình?

Nhưng suy nghĩ một hồi, vẫn không phát hiện chỗ nào không ổn, đành phải tạm thời không để ý tới.

Mà lúc này Đạo Tổ đã điểm danh, nàng cũng không dám không đứng ra.

Cùng với Đông Vương Công, sau khi đứng dậy, trước tiên hành lễ với Hồng Quân, rồi cung kính nói, "Đạo Tổ, chúng ta ở đây."Thấy vậy, Hồng Quân khẽ gật đầu, nói, "Đông Vương Công, ngươi là chí dương chi khí hóa hình, thân mang đại khí vận, có thể làm Nam Tiên Chi Thủ Hồng Hoang, thống ngự nam tiên Hồng Hoang, ban Long Đầu Thiền Trượng.

Tây Vương Mẫu, ngươi là chí âm chi khí hóa hình, đồng dạng thân mang đại khí vận, có thể làm Nữ Tiên Chi Thủ Hồng Hoang, thống ngự nữ tiên Hồng Hoang, ban Tịnh Thủy Bát Vu.

Hai ngươi cần lấy việc ổn định Hồng Hoang làm nhiệm vụ, không

được giải đãi.”Nói xong, y phất tay một cái, liền thấy hai luồng ánh sáng lướt qua, lập tức hóa thành hai kiện Tiên Thiên Linh Bảo, rơi vào tay hai người.Long Đầu Thiền Trượng trong tay Đông Vương Công dài một trượng, phía trên là đầu rồng, là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng vì được Thánh Nhân chi lực tôi luyện qua, nên dù so với Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm nhất cũng không kém chút nào.

Còn về Tịnh Thủy Bát Vu trong tay Tây Vương Mẫu, là hình tròn, cũng là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đồng dạng được Thánh Nhân chi lực tôi luyện, uy lực sánh ngang Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm nhất, cũng là Tiên Thiên Linh Bảo tượng trưng cho thân phận hai người bọn họ.Có hai kiện linh bảo này, liền có chiếu mệnh của Đạo Tổ, mang đại nghĩa trong thân, tượng trưng cho thân phận, cũng phi phàm vô cùng.Nhìn cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, dù là Đông Vương Công lúc này cũng có cảm giác như trong mơ.

Tây Vương Mẫu nhìn Tịnh Thủy Bát Vu trong tay, vẻ mặt ngẩn ngơ, nàng luôn cảm thấy sự việc này không đơn giản chút nào.Rất lâu sau, Đông Vương Công mới hoàn hồn, hành lễ với Hồng Quân nói, “Đa tạ Đạo Tổ tứ bảo!” Tây Vương Mẫu cũng khẽ cúi người tạ ơn.Lúc này, chúng thần ma xung quanh không ai là không nhìn tới với ánh mắt hâm mộ, đây chính là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!

Lại còn được Thánh Nhân thánh lực tôi luyện qua, càng thêm phi phàm, so với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh cấp cũng không hề kém cạnh.Mà ngoài linh bảo ra, chúng thần ma còn hâm mộ thân phận lúc này của hai người, Nam Tiên Chi Thủ và Nữ Tiên Chi Thủ, đây chính là có chiếu mệnh của Đạo Tổ, có Đạo Tổ làm chỗ dựa, bọn họ tự nhiên sinh lòng hâm mộ.

Đồng thời, bọn họ cũng đang nghĩ, lần này trở về có nên lựa chọn gia nhập trận doanh của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu không, dù sao đây chính là có không ít Hồng Hoang khí vận và đại thế

khí vận, lại còn có chiếu mệnh của Đạo Tổ, đại nghĩa trong thân, có Đạo Tổ làm chỗ dựa, hà cớ gì phải sợ Vu Yêu nhị tộc?Trên bồ đoàn, Tam Thanh bế mục dưỡng thần, hoàn toàn không để ý.

Nữ Oa khẽ liếc nhìn linh bảo trong tay Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, trong mỹ mâu lướt qua một đạo thần quang, sau đó liền thu hồi ánh mắt, không còn để ý nữa.

Đế Tuấn và Hồng Vân lúc này sắc mặt bình tĩnh, cũng không để ý.

Duy chỉ có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lộ ra ánh mắt ghen tị.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!

Đây không phải ai cũng có, Tây Phương bần tích, bọn họ đều chưa từng thấy qua linh bảo như vậy, lúc này nhịn không được nhìn thêm vài lần, cũng là chuyện bình thường.Ở hàng ghế sau, Hậu Thổ tú mi khẽ nhíu, nhưng ngay lập tức lại giãn ra.

Phục Hy và Côn Bằng thì không để ý, đạm đạm liếc nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, chuyện như vậy, nhìn cũng vô dụng.Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần sắc mặt hơi nghiêm, Đạo Tổ an bài như vậy, đây là đặt Yêu tộc vào đâu?

Đặt huynh đệ hai người bọn họ vào đâu?

Yêu tộc lần này ngày càng quật khởi, lúc này lại có thế lực thứ ba nổi lên trong Hồng Hoang, đây là muốn đối đầu với Yêu tộc của bọn họ sao?

Trên mặt Thái Nhất xẹt qua một tia phẫn nộ, vừa định mở miệng, Đế Tuấn liếc nhìn y một cái, khẽ lắc đầu, Thái Nhất đành phải nén xuống, chỉ là khi nhìn Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hai người, ánh mắt trở nên hơi lạnh lùng.Đế Tuấn là người nắm quyền của Yêu tộc, lần này lại là Chuẩn Thánh sơ kỳ, tự nhiên nhìn rõ ràng hơn.

Thế lực thứ ba một khi nổi lên, tranh giành ngang sức với Vu Yêu nhị tộc trong Hồng Hoang, y không tin Vu tộc đang phát triển sẽ bỏ mặc thế lực như vậy tồn tại trong Hồng Hoang, chỉ cần Vu Yêu hai tộc ra tay, thế lực thứ ba này làm sao có thể tồn tại?

Dù Vu tộc không ra tay, ngồi xem mọi chuyện, với thực lực hiện tại của Yêu tộc, Đế Tuấn cũng có nắm chắc.

Y hiểu rõ, Hồng Quân đây là muốn mượn Yêu tộc làm đao, cũng có thể mượn cả Vu tộc, nhưng y lại cam tâm tình nguyện làm con dao đó, bởi vì y cũng muốn loại bỏ những tồn tại cản trở sự phát triển của Yêu tộc.

Y tin rằng, Vu tộc, cũng sẽ vui mừng khi thấy những tồn tại này tiêu tán trong Hồng Hoang.

Đến lúc đó, chỉ xem Vu tộc có ra tay cùng không.Biến hóa sắc mặt giữa Đế Tuấn và Thái Nhất đều không thể che mắt Thái Thượng, dù y lúc này đang bế mục dưỡng thần, nhưng vẫn biết rõ tất cả.

Khóe miệng y hiện lên một nụ cười khó nhận ra, nhưng rất nhanh đã được y che giấu.

Đế Tuấn quả không hổ là Đế Tuấn, có thể làm người nắm quyền Yêu tộc, tự nhiên phi phàm, kế trong kế, Hồng Quân mượn đao Yêu tộc, y lại thuận theo ý định của Hồng Quân, thừa cơ loại bỏ toàn bộ những tồn tại này, giải trừ mối họa lớn trong lòng Yêu tộc.

Nếu lúc đó thuận lợi, Vu tộc cũng sẽ ra tay, khi ấy còn có thể chấn nhiếp những tồn tại khác trong Hồng Hoang, cũng có thể thừa cơ thu hút một đợt tu sĩ gia nhập, một công nhiều việc, y sao lại không vui chứ?“Một lần giảng đạo đã xong, các ngươi trở về cần hảo sinh tham ngộ.” Hồng Quân đạm đạm mở miệng nói, ánh mắt chậm rãi lướt qua một lượt, liền biến mất trên đài cao.Thấy vậy, chúng thần ma nhìn nhau một cái, liền chậm rãi đứng dậy, đi ra ngoài Tử Tiêu Cung.Lúc

này, không ít thần ma kết bạn mà đi, mà nhiều nhất vẫn là đi theo Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu hai người, thân phận hai người lúc này đã khác, có chiếu mệnh của Đạo Tổ trong thân, nếu gia nhập bọn họ, có thể hưởng Hồng Hoang khí vận, khi đó còn có đại thế khí vận, những điều này đều có ích cho việc tu hành đại đạo.

Ngoài ra, còn có chỗ dựa, khi ấy không sợ Vu Yêu nhị tộc, bọn họ tự nhiên muốn gia nhập.

Đúng như câu "cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt", thần ma tu sĩ trong Hồng Hoang còn chưa nhận được tin tức, bọn họ lúc này đã biết rõ, tự nhiên phải tiên phong gia nhập.

Lúc này kết bạn trở về Hồng Hoang, chính là minh chứng tốt nhất.Sau khi chúng thần ma rời đi, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng đứng dậy rời đi, còn Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cũng kết bạn rời đi.

Đế Tuấn và Thái Nhất dẫn Thập Đại Yêu Thần đứng dậy rời đi, Nữ Oa liếc nhìn Thái Thượng một cái, liền cùng Phục Hy rời khỏi Tử Tiêu Cung."Nhị đệ, Tam đệ, chúng ta cũng đi thôi!" Thái Thượng chậm rãi nói, ánh mắt y dừng lại trên thân Hậu Thổ đang định rời đi, huyết mạch Bàn Cổ quả nhiên bất phàm, là Trung Ương Đại Địa Tổ Vu, thực lực không hề yếu, theo cảm ứng của y, Hậu Thổ chẳng mấy chốc có thể bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ.

Là Đại Địa Tổ Vu, thực lực của nàng ngày càng khủng bố.Hậu Thổ cũng biết Thái Thượng, tuy là lần đầu gặp mặt, nhưng cũng có nghe nói qua, lúc này thấy y nhìn mình, khẽ gật đầu rồi liền rời đi."Huyết mạch Bàn Cổ, quả nhiên bất phàm!" Thông Thiên mở miệng nói, trong mắt kiếm quang lướt đi."Hậu Thổ là Trung Ương Đại Địa Tổ Vu, đứng trên Hồng Hoang đại địa, trong những tồn tại đồng đẳng cấp, hiếm ai là đối thủ của nàng." Thái Thượng nhìn thân ảnh Hậu Thổ rời đi, chậm rãi mở miệng nói.Nghe vậy, Nguyên Thủy

và Thông Thiên tán đồng gật đầu, bọn họ cũng có thể cảm nhận được khí tức nặng nề, rộng lớn của Hậu Thổ, nếu là đồng đẳng cấp, hai người bọn họ cũng không dám nói có thể thắng được Hậu Thổ.“Đi thôi!” Thái Thượng đứng dậy, liếc nhìn Tử Tiêu Cung chỉ còn lại Tam Thanh bọn họ, sau đó liền cất bước rời đi, Nguyên Thủy và Thông Thiên theo sát phía sau.“Ong!” Sau khi Tam Thanh rời đi, Hồng Quân Đạo Tổ vốn đã biến mất trên đài cao, lúc này lại xuất hiện, nhìn những thân ảnh khuất xa, y khẽ phất tay một cái, cánh cửa nặng nề của Tử Tiêu Cung lại đóng chặt.

Làm xong tất cả, y liền chậm rãi nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ, cũng là chờ đợi lần giảng đạo tiếp theo.Trong Hỗn Độn thế giới.Tử Tiêu Cung lần này cách Hồng Hoang không quá xa, vì vậy, sau khi chúng thần ma rời đi, cũng không tốn bao nhiêu thời gian, liền tiến vào trong Hồng Hoang.Đế Tuấn và Thái Nhất, Thập Đại Yêu Thần cùng những người khác chia nhau ra, đi đến Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, những người khác đều trở về Yêu tộc.

Phục Hy, Nữ Oa cùng những người khác, đây là tự mình trở về đạo trường, tu hành đại đạo cảm ngộ lần này mà có được.Đợi đến khi Tam Thanh rời đi, Tử Tiêu Cung tử quang chợt lóe, sau đó liền biến mất trong Hỗn Độn thế giới, chờ đợi đến lúc giảng đạo lần nữa.Thái Thượng ba người tốn vài tháng, liền từ Hỗn Độn thế giới, tiến vào Thiên Ngoại Thiên.“Nơi đây có cơ duyên!” Thái Thượng dừng bước, trên Thiên Linh, Càn Khôn Đồ phóng ra từng trận thanh quang, hộ vệ quanh thân.“Đại ca nói chí phải!”“Ta cũng cảm nhận được cơ duyên!” Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe vậy, cũng gật đầu, trên Thiên Linh, thần quang linh bảo tỏa sáng, bảo vệ quanh thân bọn họ, tránh bị Cửu Thiên Cương Phong cùng thần lôi làm hại, tuy rằng với tu vi và cường độ thân thể của bọn họ lúc này, cũng không quá sợ hãi những thứ này, nhưng khó tránh sẽ có những thứ khác.Thái Thượng trong

lòng âm thầm cảm ứng một phen sau, mỉm cười nói, "Phương đông!"Lời vừa dứt, ba đạo thanh quang xẹt qua, chớp mắt vượt qua triệu ức dặm, đi đến một nơi Cửu Thiên Cương Phong và lôi đình tụ tập."Tạo hóa!" Thái Thượng đạm tiếu, trong ánh mắt sáng như tinh thần, xẹt qua một tia hân hoan.

Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, tại nơi đây gặp được cơ duyên như vậy, xác thực là tạo hóa."Ong!" Đột nhiên, hư không nơi đây chấn động, sau đó liền có một cỗ tiên thiên khí tức rộng lớn quét ra, xen lẫn một đạo thanh mang rực rỡ.Trong khu vực đó, một tòa thanh sắc liên đài lớn ngàn trượng chậm rãi nở rộ, quang mang lập tức xua tan vô số cương phong và lôi đình, căn bản không thể tới gần thanh liên."Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!" Thái Thượng mắt lấp lánh thần quang, miệng lẩm bẩm, rõ ràng đã biết bảo vật này, ngoài một trong Tứ Đại Liên Đài là Tạo Hóa Thanh Liên ra, thì không còn gì khác.Tam Thanh nhìn nhau một cái, sau đó chân khẽ động, Tam Thanh xuất hiện trên thanh liên."Hồng hoa!" Thái Thượng mở miệng, xích hồng khánh vân phù hiện, hồng mang chiếu rọi thiên địa."Bạch ngẫu!" Nguyên Thủy mở miệng, bạch sắc khánh vân phù hiện, bạch mang bao phủ bốn phương."Thanh liên diệp!" Thông Thiên mở miệng, thanh sắc khánh vân phù hiện, thanh mang bao trùm vũ trụ."Bành!" Lời của Tam Thanh vừa dứt, chỉ thấy trong Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên một đạo thanh mang xẹt qua, sau đó liền truyền đến một tiếng vang thanh thúy.

Ngay sau đó, liền thấy Tạo Hóa Thanh Liên bắt đầu giải thể, hồng hoa bay vút lên, hóa thành một cây Thái Ất Phất Trần, rơi vào tay Thái Thượng.

Bạch ngẫu bay vút lên, hóa thành một cây Tam Bảo Ngọc Như Ý, lơ lửng trên khánh vân của Nguyên Thủy.

Thanh liên diệp của thanh liên lúc này bay vút lên, hóa thành một

thanh kiếm ba thước, rơi vào tay Thông Thiên, trên thân kiếm, hiện lên hai chữ "Thanh Bình".Tạo Hóa Thanh Liên chia làm ba, hóa thành Thái Ất Phất Trần trong tay Thái Thượng, Tam Bảo Ngọc Như Ý trên khánh vân của Nguyên Thủy và Thanh Bình Kiếm trong tay Thông Thiên."Tạo Hóa Thanh Liên chia làm ba, Tam Thanh mỗi người có một kiện linh bảo, không thể không nói, quả thực là một kỳ duyên tạo hóa." Thái Thượng trên khuôn mặt đạm nhiên hiện lên một nụ cười nhạt, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên nói."Tọa Tiên Thiên Liên Đài này quả thực bất phàm, chia làm ba, đều là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực sánh ngang cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." Nghe vậy, Nguyên Thủy cũng cười nói, Thông Thiên gật đầu, không mở miệng."Chuyện này đã xong, ba vạn năm tiếp theo, chính là hảo sinh tu luyện." Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, nói.Y lần này đã có lĩnh ngộ mới, đối với việc tu hành của Ngọc Thanh Đạo Nhân, sau khi trở về lần này, ước chừng có thể tu luyện đến mức độ ngang bằng với bản thân y.Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu.Tam Thanh hóa thành ba đạo lưu quang, lập tức xuyên qua Thiên Ngoại Thiên, tiến vào trong Hồng Hoang thế giới.Cùng lúc đó, trên Tam Thập Tam Thiên Hồng Hoang, trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.Sau khi Đế Tuấn đến Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, liền đến Tử Vi Tinh, bắt đầu tham ngộ trong đó.

Cơ duyên mà y cảm ứng được, chính là ở đây, sau lần này, thực lực của y, cùng với thực lực tổng thể của Yêu tộc, y tin đều sẽ đề thăng không ít.Sau khi Tam Thanh tiến vào Hồng Hoang thế giới, Nguyên Thủy và Thông Thiên liền trở về Đông Côn Luân, còn Thái Thượng thì hướng về Thủ Dương Sơn mà đến.

Khi y đi ngang qua Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, liếc nhìn Đế Tuấn trong đó, trên mặt xẹt qua một tia dị sắc, nhưng ý niệm trong lòng chợt chuyển, liền đã biết rõ, chân khẽ động, rời khỏi nơi

này.Không lâu sau, Thái Thượng liền đến Thủ Dương Sơn, phất tay mở ra Lưỡng Nghi Quy Nguyên Đại Trận hộ vệ.“Bái kiến Lão Gia!” Thanh Huyền thấy Thái Thượng trở về, lập tức bái nói.“Ba vạn năm qua, ngươi quả nhiên không lười biếng.” Thái Thượng nhìn y, mỉm cười nói, Thanh Huyền ba vạn năm qua quả nhiên rất nỗ lực, lúc này đã tấn thăng Đại La Kim Tiên trung kỳ rồi.“Cũng nhờ vào tu hành chi pháp của Lão Gia.” Thanh Huyền nói.Nghe vậy, Thái Thượng khẽ gật đầu, tiến vào Thái Thanh Cung, sau đó liền bắt đầu tu luyện Ngọc Thanh Đạo Nhân của mình.Mà lúc này, trong Hồng Hoang, lại dấy lên một trận phong ba không nhỏ.

Nam Tiên Nữ Tiên Chi Thủ thành lập, lập tức khiến không ít thần ma ẩn mình trong Hồng Hoang chú ý, lúc này không ít người đều dự định gia nhập vào thế lực của hai người bọn họ.

Nhất thời, không ít người trong Hồng Hoang đã xuất phát đến Bồng Lai Tiên Đảo ngoài Đông Hải, cũng là đạo trường của Đông Vương Công.

Tin rằng chẳng bao lâu sau, một thế lực mới sẽ được thành lập.Thái Thượng lần này trực tiếp tiến vào tu hành, việc tu hành của Ngọc Thanh Đạo Nhân, muốn vượt qua một đại cảnh giới, tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, đối với Thái Thượng lúc này mà nói, cũng không quá khó, còn về việc đạt đến mức độ ngang bằng với bản tôn, thì cũng chỉ là vấn đề tích lũy thời gian mà thôi.

Tuy rằng lần này ở Tử Tiêu Cung nghe đạo, Thái Thượng tích lũy không nhiều, nhưng đối với cảnh giới y hiện tại mà nói, dù chỉ là một tia tích lũy, cũng là vô cùng khó được.Xích hồng khánh vân chậm rãi bay lên, thần quang chiếu rọi thiên địa.

Thái Thanh Đạo Nhân tay cầm Thái Ất Phất Trần, đoan tọa trên Thiên Hoa, trên người Thái Thanh khí tức rộng lớn, Thái Ất Phất Trần

trong tay tản mát ra khí tức tạo hóa nhàn nhạt.

Thái Ất Phất Trần lúc này và Thiên Hoa dưới tọa của Thái Thanh Đạo Nhân, có từng trận liên hệ, trong đó tựa hồ có một cỗ lực lượng vô hình đang giao thoa với nhau, giữa hai bên, đều tản mát ra khí tức tương đồng.

Thái Ất Phất Trần là một trong ba kiện linh bảo hóa từ Nhị Thập Tứ Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên, nếu phản bản về hình thái liên đài, thì cũng thuộc hàng bát phẩm, cũng là Tiên Thiên Liên Đài, cùng Thập Nhị Phẩm Thiên Hoa lúc này đồng thuộc một mạch, dù sao trong đó dung hợp Tịnh Thế Bạch Liên, cùng chung một nguyên, lúc này giữa hai bên có chút liên hệ, cũng là chuyện bình thường.Thái Thượng quan sát một phen tình hình tu hành của Thái Thanh Đạo Nhân cùng Thiên Hoa và Thái Ất Phất Trần dưới tọa, liền không còn để ý nữa, trong lòng loại bỏ tạp niệm, liền bắt đầu tu hành Ngọc Thanh Đạo Nhân.

Theo tính toán của Thái Thượng, trong khoảng vạn năm, y có thể khiến Ngọc Thanh Đạo Nhân bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, đến khi Tử Tiêu Cung giảng đạo lần thứ hai, Ngọc Thanh Đạo Nhân ít nhất có thể đề thăng đến Chuẩn Thánh trung kỳ, khoảng cách đến mức độ ngang bằng với bản thân y, liền càng thêm gần.Trong thức hải, vang lên từng trận đại đạo chi âm, khiến Thái Thượng lúc này chìm đắm trong việc tu luyện Vô Vi Bản Nguyên Kinh.

Lúc này không chỉ là tu hành Ngọc Thanh Đạo Nhân, ngay cả sự tích lũy đại đạo chí lý và đại đạo tinh nghĩa của bản thân y, lúc này cũng đang chậm rãi tiến hành.

Trong Vô Cực Điện, khí tức đại đạo vang vọng, trở nên ngày càng tinh túy, một cỗ sức mạnh phảng phất đến từ thương khung vĩnh cửu, đang lặng lẽ lan tỏa tại nơi đây.Trên bầu trời Thái Thanh Cung, hà quang bao phủ, tử khí tụ tập, linh khí rộng lớn ngưng kết, từng trận

khí tức huyền diệu tràn ngập Vô Cực Sơn Mạch, khiến vô số sinh linh trong đó phải ngoảnh nhìn, lại có vô số sinh linh từ đó mà được lợi ích, tín ngưỡng và truyền đạo công đức tụ tập về Thái Thanh Cung, cũng đang chậm rãi đề thăng.Cùng với việc Thái Thượng bế quan tu hành, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng tiến vào bế quan, bọn họ lúc này cũng không xa Chuẩn Thánh hậu kỳ nữa, nếu lần này nắm bắt được cơ duyên, cũng có hy vọng một lần tấn thăng.

Lần này không chỉ Tam Thanh, Phục Hy, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân, Minh Hà, Hậu Thổ cùng các đại thần thông giả khác, hiện giờ đều đang bế quan tiêu hóa những điều nghe đạo lần này mà có được, hy vọng tu vi lại lên một tầng lầu.

Dù không thể tấn thăng cảnh giới, thì việc tích lũy những điều nghe đạo lần này, đối với việc tấn thăng sau này mà nói, cũng có không ít lợi ích.

Vì vậy, sau khi trở về từ Tử Tiêu Cung, đại đa số thần ma đều tiến vào bế quan tu hành.

Đương nhiên, đây không phải là duy nhất, ngoài những thần ma bế quan này ra, số còn lại, đều hướng về Bồng Lai Tiên Đảo ngoài Đông Hải mà đến.Ngoài Đông Hải, Bồng Lai Tiên Đảo, đạo trường của Đông Vương Công.Sau lần giảng đạo này, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cùng đến nơi đây, bắt đầu xây dựng thế lực.

Cho dù bọn họ không xây dựng, thế lực này cũng sẽ tự mình hình thành, bởi vì thần ma đến nương tựa thực sự không ít, trong đó đại bộ phận đều là khách trong Tử Tiêu Cung, bọn họ "gần thủy lâu đài tiên đắc nguyệt", tự nhiên là người đầu tiên đến đây.

Còn có một bộ phận, tuy rằng lúc này đang bế quan tu hành, nhưng trong lòng cũng muốn tiến vào trận doanh của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Đây chính là nơi tốt để hưởng Hồng Hoang khí vận, đại thế khí vận, có thể giúp mình đề thăng tu vi, tham ngộ đại đạo, chuyện tốt như vậy, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua, cho dù tạm thời chưa đến, sau khi xuất quan, cũng sẽ đến.Cứ như vậy, ngàn năm sau, trong Hồng Hoang, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu trở thành Nam Nữ Tiên Chi Thủ, được Đạo Tổ chiếu mệnh, quản lý Hồng Hoang, tin tức liền nhanh chóng lan truyền, khiến vô số tu sĩ thần ma đổ xô tới như vụ.

Chương 84

Lúc này có không ít thần ma và tu sĩ đang gấp rút đến đạo trường Tử Phủ của Bồng Lai Tiên Đảo, hy vọng có thể gia nhập vào trận doanh của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Trong vòng ba ngàn năm ngắn ngủi, lúc này liền có hiện tượng vạn tiên triều bái, thực lực của Tử Phủ ngày càng cường hãn, trong Hồng Hoang lúc này, chỉ riêng về thế lực mà nói, cũng chỉ có Vu Yêu mới có thể sánh ngang.

Thực lực như vậy, khiến không ít thần ma tu sĩ chú ý, lại có không ít thần ma tu sĩ vội vàng đến, gia nhập vào trận doanh của Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu.

Cùng với thế lực không ngừng lớn mạnh, Đông Vương Công cũng chính thức đổi tên thế lực của mình thành Vạn Tiên Minh.

Ý nghĩa Vạn Tiên Liên Minh, cũng phù hợp với cảnh tượng vạn tiên triều bái của Tử Phủ lúc này, cũng cực kỳ bất phàm.Mà từ khi Vạn Tiên Minh thành lập, Vu Yêu nhị tộc liền luôn chú ý, tuy bề ngoài không nhìn ra điều gì, nhưng trong âm thầm, đã đang mưu tính Vạn Tiên Minh.

Nhưng Vu tộc thì cũng không vội, tuy rằng đang chuẩn bị, đang chú ý, nhưng Vạn Tiên Minh dù sao cũng gần nơi Yêu tộc trú ngụ, nếu thực sự phát sinh ma sát, thì cũng là Yêu tộc chịu tổn thất trước, Vu tộc thì vui vẻ nhìn hai bên giao thủ trước, khi ấy liền có thể tọa thu ngư ông chi lợi.Thời gian trôi qua vội vã, thoáng chốc đã hơn hai vạn năm, lúc này cách lần giảng đạo thứ hai đã không đủ năm ngàn năm.Trong Vạn Yêu Điện của Yêu tộc.“Nhìn sắc mặt Yêu Hoàng, phải chăng đã tìm được cơ duyên trong Chu Thiên Tinh Thần Đại

Hải?" Bạch Trạch tay nhẹ nhàng phe phẩy quạt lông vũ, nhìn Đế Tuấn vừa mới trở về, mỉm cười nói.Nghe vậy, Đế Tuấn hàm tiếu nói, "Quả nhiên Bạch Trạch nhìn thấu triệt, trong hơn hai vạn năm ở Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, ta nhờ vào Hà Đồ Lạc Thư, lĩnh ngộ được một tòa trận pháp, ta đặt tên là Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lúc này nếu hoàn thiện, toàn lực khởi động, uy lực ắt sẽ không dưới Thánh Nhân chi lực."Nghe vậy, Thái Nhất, Thập Đại Yêu Thần và vài vị Yêu Thánh có mặt đều kinh ngạc.Sánh ngang Thánh Nhân?

Đó là khái niệm gì, Thánh Nhân chi uy tuy bọn họ chưa từng thấy hoàn toàn, nhưng nhìn thủ đoạn của Hồng Quân Đạo Tổ, đó là tồn tại đỉnh phong nhất Hồng Hoang, trận pháp này toàn lực khởi động, lại có thể sánh ngang Thánh Nhân?

Vậy Yêu tộc sau này, còn ai là địch thủ?"Trận pháp này còn chưa hoàn toàn hoàn thiện, nhưng uy lực cũng không phải trận pháp thông thường trong Hồng Hoang có thể sánh bằng." Đế Tuấn tay khẽ động, sơ hình Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện lên trong hư không, mọi người thấy trong đó tinh quang lấp lánh, đạo vận lưu chuyển, một trận khí tức tinh thần tinh túy lan tỏa ra, tuy không rộng lớn, nhưng cỗ khí tức kia, lại khiến bọn họ cảm thấy e sợ.

Bọn họ tin rằng, uy lực của trận pháp này lúc này, đủ để quán tuyệt Hồng Hoang."Yêu Hoàng đại tài, có trận pháp này, Yêu tộc ắt sẽ đại hưng!" Bạch Trạch chắp tay nói.Nghe vậy, Đế Tuấn ánh mắt chuyển động, rơi trên Tam Thập Tam Thiên, song mâu khẽ nheo lại, "Yêu tộc muốn hưng thịnh, ắt phải ở trên Tam Thập Tam Thiên." Nói rồi, y vươn một tay, chỉ về phía Tam Thập Tam Thiên.Trong Vạn Yêu Điện của Yêu tộc.Trên người Đế Tuấn, một cỗ đế uy rộng lớn lan tỏa, khiến Thái Nhất, Thập Đại Yêu Thần cùng những người khác đều nảy sinh ý thần phục, dưới đế vương như vậy, tứ hải thần phục.

Mọi người khẽ bình phục tâm tình, thuận theo ngón tay Đế Tuấn,

nhìn về phía Tam Thập Tam Thiên, trên mặt đều lộ ra vẻ khó hiểu.Nơi đó, bản thân bọn họ khi đi nghe đạo và trở về đều từng thấy qua, nhưng nơi đó ngoài vùng đất rộng lớn ra, hình như cũng không có gì khác, vì sao Yêu tộc đại hưng, lại ở nơi này?"Đại ca, Tam Thập Tam Thiên này có gì huyền diệu?

Nơi đó chúng ta cũng từng thấy, nhưng cũng không phát hiện có gì dị thường, lại còn liên quan đến cơ duyên đại hưng của Yêu tộc?" Thái Nhất cũng nghi hoặc, nếu nói Tam Thập Tam Thiên có cơ duyên đại hưng của Yêu tộc, thì y, Yêu Hoàng này khi đi ngang qua Tam Thập Tam Thiên, hẳn phải cảm ứng được mới phải, nhưng lại không có cảm giác như vậy.

Không chỉ y, Bạch Trạch cùng Thập Đại Yêu Thần và vài vị Yêu Thánh đều như vậy.Nghe vậy, song mâu Đế Tuấn khôi phục vẻ thanh minh, thu tay về, quay đầu nhìn bọn họ, chậm rãi nói, "Vu Yêu cùng nổi lên, đồng thời ở trên Hồng Hoang đại địa, tự nhiên không thể cùng tồn tại.

Trên Tam Thập Tam Thiên, rộng lớn vô cùng, nếu khai thác ra một không gian, kiến lập Yêu tộc Thiên Đình, chưởng khống thiên tế."Khi đó, liền có thể cùng Vu tộc phân đình kháng lễ, đợi đến khi thực lực đạt tới, trận pháp hoàn toàn hoàn thiện, liền có thể xóa sổ Vu tộc, một lần thống trị Hồng Hoang thiên địa, toàn bộ Hồng Hoang, liền có thể rơi vào tay Yêu tộc."Đế Tuấn tay khẽ động, vô số tinh thần quang mang hiện lên trong tay y, sau đó dần dần diễn hóa, trở thành hình dáng Tam Thập Tam Thiên, sau đó không gian vỡ vụn, hình thành một nơi đặc thù, rồi diễn hóa vô số tiên đài lầu các, một tòa cung điện huy hoàng, sơ hình Thiên Đình hiện rõ không nghi ngờ.Thấy vậy, Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần cùng những người khác đều lộ ra vẻ chấn kinh, kế hoạch mưu tính như vậy, thực sự quá lớn lao, nhưng đối với Yêu tộc mà nói, lại vô cùng thích hợp, cũng là nơi đại hưng và

cơ duyên mà Đế Tuấn đã nói.“Quả nhiên là nơi cơ duyên, không ngờ lại là cảnh tượng như vậy, nếu Đại ca không chỉ rõ, có lẽ đã bỏ lỡ cơ duyên chi địa như thế này rồi.” Rất lâu sau, Thái Nhất mới khôi phục sắc mặt, nhìn Đế Tuấn, vẫn còn chút chấn kinh nói.“Yêu Hoàng quả nhiên đại tài, không chỉ lĩnh ngộ được trận pháp như vậy, còn vì Yêu tộc tìm ra một con đường mới trong tương lai, Yêu tộc trong tay Yêu Hoàng, ắt sẽ đại hưng.” Bạch Trạch hướng Đế Tuấn, khom người chắp tay nói, vài vị Yêu Thần và Yêu Thánh phía sau y, đều lần lượt hành lễ với Đế Tuấn.Yêu tộc muốn tiếp tục mở rộng, đơn thuần trong Hồng Hoang quả thực khó mà làm được, tuy rằng Hồng Hoang rộng lớn vô cùng, không biết bao nhiêu triệu ức dặm đất, nhưng lúc này thực lực Vu tộc ngày càng cường hãn, thực lực Yêu tộc cũng đang ổn định đề thăng.

Đến lúc đó, ma sát va chạm giữa hai tộc chỉ sẽ ngày càng nhiều, số lượng tộc nhân hai tộc bùng nổ, cho dù Hồng Hoang rộng lớn, e rằng cũng không thích hợp để hai tộc cùng tồn tại trên Hồng Hoang đại địa.

Huống hồ, Hồng Hoang tuy rộng lớn vô bờ, nhưng cũng có rất nhiều tuyệt địa, hoặc là những nơi hoàn cảnh không tốt, khí hậu khắc nghiệt.

Sau khi bỏ qua những nơi này, nơi cho hai tộc cùng tồn tại liền không còn nhiều nữa, vì vậy nếu hai tộc cùng tồn tại trên Hồng Hoang đại địa, tạm thời có lẽ được, nhưng về sau muốn thực sự lớn mạnh, quả thực không mấy thích hợp.Mà trên Tam Thập Tam Thiên này, khai thác không gian, kiến lập Thiên Đình, kế hoạch như vậy, liền có thể giải quyết con đường sau này của Yêu tộc, cũng là con đường phát triển tương lai của Yêu tộc, như vậy, sự phát triển của Yêu tộc, liền không thành vấn đề.

Cũng có thể cùng Vu tộc phân chia thiên địa, cùng chưởng Hồng Hoang, đợi đến khi thực lực đủ để xóa sổ đối phương, chính là lúc

bọn họ thống nhất Hồng Hoang.Đế Tuấn khẽ gật đầu, không mở miệng, y trầm mặc vài hơi thở sau, ngồi trên chủ vị, nhìn Bạch Trạch, hỏi, "Hơn hai vạn năm qua, trong Hồng Hoang, có biến hóa lớn nào không?"Nghe vậy, vài vị Yêu Thần nhìn nhau một cái, sau đó Bạch Trạch chắp tay nói, "Hồi Yêu Hoàng, hơn hai vạn năm qua, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu nhanh chóng dựng lên một thế lực, tên là Vạn Tiên Minh, lúc này đã thu hút đại bộ phận tán tu thần ma, cùng với không ít thần ma từng ở Tử Tiêu Cung, có đại tượng vạn tiên triều bái.

Xét về thực lực của Vạn Tiên Minh lúc này, quả thực là thế lực mạnh nhất, ngoài Vu Yêu nhị tộc ra, hơn nữa lúc này vẫn còn không ít thần ma tu sĩ gia nhập vào, muốn hưởng khí vận trong đó.

Còn về Vu tộc, lần này lại rất bình tĩnh, tựa hồ không quan tâm đến chuyện này.

Còn về các đại thần thông giả khác, cũng đang trong bế quan tu luyện."Nghe vậy, Đế Tuấn trầm mặc không nói, ngón tay khẽ gõ lên tay vịn ghế chủ, sắc mặt trên mặt không nhìn ra sâu cạn, mọi người nhìn y, không ai mở miệng nữa.

Vài hơi thở sau, y nhìn mọi người, chậm rãi mở miệng nói, "Yêu tộc cách Bồng Lai Đông Hải khá gần, Vu tộc tự nhiên vui vẻ nhìn Yêu tộc ta và Vạn Tiên Minh khai chiến trước, sau đó tọa thu ngư ông chi lợi, lúc này bình tĩnh cũng là chuyện bình thường, nhưng bọn họ cũng sẽ không ngồi nhìn Vạn Tiên Minh ngày càng lớn mạnh.

Khi đó, dù Yêu tộc ta không ra tay, Vu tộc bọn họ cũng sẽ ra tay.

Nhưng ý nghĩ của bản Hoàng là, khi đó Vu Yêu liên thủ, Yêu tộc ta đã có Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bản Hoàng sẽ tiếp tục hoàn thiện trận pháp này, khi ấy Vu Yêu liên thủ đối chiến Vạn Tiên Minh, còn có thể dùng trận pháp này chấn nhiếp Vu tộc, khiến bọn họ đối

với Yêu tộc ta sinh lòng kiêng kỵ."Lúc này, Anh Chiêu phía dưới cười nói, "Yêu Hoàng kế này rất diệu, như vậy, Vu tộc liền không quá dám ra tay với Yêu tộc ta, Yêu tộc ta cũng có thể mượn cơ hội này nhanh chóng quật khởi, sau này đối chiến Vu tộc, cũng có ưu thế cực lớn, dù sao ký ức về sự chấn nhiếp đó vẫn tồn tại trong lòng bọn họ."Đế Tuấn nhìn Thái Nhất và Bạch Trạch, "Trong thời gian tới, các ngươi mật thiết chú ý Vu tộc và Vạn Tiên Minh, những việc khác, chính là phát triển thực lực bản thân và chuẩn bị sự việc Thiên Đình sau này, còn về những thứ khác, thì tạm thời đừng để ý nữa, chuyện Vạn Tiên Minh, tạm thời còn chưa đến thời cơ."Hai người đáp lời, "Vâng, Đại ca Yêu Hoàng."Đế Tuấn trong lòng nghĩ nghĩ, rồi mở miệng nói, "Vạn Tiên Minh thực lực không yếu, tuy Yêu tộc ta không sợ, nhưng nếu có thể có đại năng khác gia nhập, cũng có thể tăng thêm không ít thực lực.""Yêu Hoàng nói đến, là những thần ma nào?" Bạch Trạch nhíu mày, mở miệng hỏi, trong Hồng Hoang, những người có thực lực, có thể được Đế Tuấn coi trọng, không ngoài những vị đó, về cơ bản đều đã đi Tử Tiêu Cung rồi.

Chỉ là, Bạch Trạch trong lòng vẫn chưa đoán ra, Đế Tuấn rốt cuộc định lôi kéo những thần ma nào gia nhập Yêu tộc."Thái Nhất, ngươi cảm thấy, ngày trước khi tranh đoạt tọa vị chi thì, thực lực của Phục Hy như thế nào?" Đế Tuấn không trả lời Bạch Trạch, quay đầu nhìn Thái Nhất, mỉm cười nói."Thực lực cường hãn, trong Chuẩn Thánh sơ kỳ, khó có đối thủ, y lúc này ước chừng sắp bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ rồi, thực lực chỉ sợ càng thêm cường hãn." Thái Nhất hồi ức một chút, ngưng giọng nói.

Sau khi đã kiến thức thực lực của Phục Hy một lần, y tự nhiên nhớ rõ thực lực cường hãn của Phục Hy."Đại ca chẳng lẽ, là muốn lôi kéo Phục Hy gia nhập Yêu tộc?" Đột nhiên, Thái Nhất nhìn Đế Tuấn, có chút dị sắc nói."Thực lực Phục Hy cường hãn, so với ta cũng

cao hơn không ít, muội muội y Nữ Oa cũng là tồn tại Chuẩn Thánh, nếu có thể lôi kéo hai vị này, sẽ hơn hẳn vài vị Chuẩn Thánh." Đế Tuấn chậm rãi đứng dậy, nhìn mọi người, mở miệng nói, trên người đế uy rộng lớn.

Thái Nhất, Bạch Trạch cùng chư yêu thần sau khi nghe xong, đều khẽ gật đầu, quả đúng như Đế Tuấn đã nói, Phục Hy và Nữ Oa hai huynh muội này, không chỉ đơn thuần là hai vị Chuẩn Thánh.

Hai vị này liên thủ, thực sự có thể địch lại mấy vị Chuẩn Thánh.

Nếu có thể lôi kéo vào Yêu tộc, chiến lực của Yêu tộc sẽ được nâng cao rất nhiều.

Khi đó, bất luận là tương lai đối mặt Vạn Tiên Minh, hay đối mặt Vu tộc, chiến lực cấp cao cùng thực lực tổng thể của Yêu tộc đều sẽ thăng tiến không ít, dù sao hai vị cao thủ này mang lại lợi ích còn vượt xa những gì nhìn thấy.

Nhưng giờ đây vấn đề là, hai vị cao thủ Phục Hy và Nữ Oa có bằng lòng gia nhập Yêu tộc hay không?

Thái Nhất nhướng mày, nhìn Đế Tuấn, mở lời nói: "Đại ca, Phục Hy và Nữ Oa hai huynh muội tuy thực lực cường hãn, nhưng dù sao cũng không có nhiều giao tình với Yêu tộc.

Liệu họ có bằng lòng gia nhập Yêu tộc chăng?

Tại Tử Tiêu Cung một lần gặp mặt, họ dường như không phải là những kẻ thích bị ràng buộc." Đế Tuấn nhìn về phía Bất Chu Sơn, chậm rãi nói: "Vô phương, lần này ta tự mình đến thuyết phục, tin rằng sẽ có vài phần hi vọng." Nghe vậy, mọi người đều gật đầu.

Đã là Đế Tuấn tự thân đến, nghĩ hẳn hi vọng vẫn còn lớn, dù sao Đế Tuấn chính là đấng nắm quyền tối cao của Yêu tộc, ít nhiều cũng sẽ được nể trọng.

Cho dù không phải cả hai vị, thì một vị cũng là điều cực tốt.

Đế Tuấn nhìn về phía hai người: "Thái Nhất, Bạch Trạch, những sự tình tiếp theo của Yêu tộc, cứ theo lời ta vừa dặn mà sắp xếp là được." Hai người nghe vậy, lập tức ứng đáp: "Đại ca Yêu Hoàng cứ an tâm!" Đế Tuấn gật đầu xong, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Thái Nhất và Bạch Trạch nhìn nhau một lượt, liền động thân rời đi, xuống dưới sắp xếp những việc tiếp theo cho Yêu tộc.

Sự phát triển là tất yếu, còn về Vu tộc của Vạn Tiên Minh, tạm thời cứ chú ý quan sát trước.

Những việc khác, chính là chuẩn bị cho sự kiện Thiên Đình sau này.

Những điều này Thái Nhất và Bạch Trạch đều đã sắp xếp xong, sau đó chính là chờ đợi tin tốt từ Đế Tuấn.

Ngoài Bất Chu Sơn, Phượng Tê Sơn, trong động phủ.

Một khoảnh khắc nào đó, Phục Hy và Nữ Oa chậm rãi mở mắt, trên người tràn ngập khí tức Đại Đạo hùng vĩ.

Phục Hy cười nói: "Xem ra, muội muội đã có chút cảm ngộ, e rằng cách Chuẩn Thánh trung kỳ không còn xa nữa." Nữ Oa nghe vậy đáp: "Cũng nhờ có ca ca tương trợ." Phục Hy mỉm cười, vừa định mở lời, chợt nhìn ra ngoài Phượng Tê Sơn, nói: "Đạo hữu đã đến đây, vậy xin mời tiến vào!" Dù thế nào, Phục Hy cũng không thất lễ của chủ nhân.

Có việc thì nói việc, cho dù phải xuất thủ, y cũng không e ngại.

Trong Hồng Hoang, ở cảnh giới này, trừ Tam Thanh ra, Phục Hy cũng không cảm thấy tồn tại nào khác có thể uy hiếp mình.

Huống hồ, muội muội Nữ Oa của y cũng phi phàm, không phải

Chuẩn Thánh thần ma tầm thường.

Hai người liên thủ, quả thật trừ Tam Thanh ra, khó có cao thủ nào là đối thủ.

Bởi vậy, Phục Hy không hề e ngại vị thần ma vừa đến lúc này.

Ngoài động phủ, truyền đến tiếng cười sảng khoái của Đế Tuấn: "Thái Hạo tu vi quả là cao siêu, Đế Tuấn ta vừa mới đến đây đã bị Thái Hạo biết rõ." Y đã di chuyển mấy trăm năm mới đến Phượng Tê Sơn, vừa tới nơi Phục Hy đã phát hiện ra y, tuy y cũng không cố ý ẩn giấu thân hình, nhưng có thể nhanh chóng phát hiện ra y như vậy, tu vi của Phục Hy quả thật lại tinh thâm hơn.

Phục Hy khẽ gật đầu, làm động tác mời: "Nguyên là Yêu tộc Yêu Hoàng, Đế Tuấn đạo hữu, xin mời!" Đế Tuấn tiến vào, nhìn Phục Hy và Nữ Oa đang ngồi bên bàn đá, hướng về hai người chắp tay: "Đạo hữu Thái Hạo!" Phục Hy cũng không phí lời nhiều, trực tiếp hỏi thẳng: "Đạo hữu hôm nay đến đây, vì cớ gì?" Nghe vậy, Đế Tuấn nhìn hai người, rồi mở lời: "Cục diện trong Hồng Hoang ngày càng biến đổi khôn lường, Vu tộc thế mạnh, thực lực ngày càng cường hãn.

Vạn Tiên Minh cũng trong hai vạn năm này đạt tới một cảnh giới khó có thể tưởng tượng.

Thực lực Yêu tộc bình ổn, bởi vậy ta muốn mời hai vị gia nhập Yêu tộc, cùng hưởng thịnh sự.

Con đường Yêu tộc sau này, không chỉ là Hồng Hoang đại địa, mà ngay cả tinh thần đại hải Chu Thiên trên trời cao cũng sẽ là bản đồ của chúng ta.

Nếu hai vị gia nhập Yêu tộc, sau này địa vị có thể ngang hàng với Đế Tuấn ta, được ức vạn Yêu tộc kính ngưỡng." Đế Tuấn nói rồi,

trình bày một phần kế hoạch Thiên Đình.

Lúc này tình hình chưa rõ, có một bản thiết kế, vẽ ra một viễn cảnh là được, không cần nói quá nhiều.

Thấy vậy, Nữ Oa và Phục Hy khẽ nheo mắt, hai người nhìn nhau.

Đế Tuấn này dã tâm không nhỏ, tuy kế hoạch chỉ phô bày một phần cực nhỏ, nhưng hai người họ đâu phải thần ma tầm thường, tự nhiên đều hiểu rõ.

Họ không ngờ dưới gương mặt nho nhã như vậy, lại ẩn chứa dã tâm bực này.

Chương 85

Xem ra, có thể ngồi lên vị trí nắm quyền tối cao của Yêu tộc, quả thực không phải nhân vật đơn giản.

Phục Hy thản nhiên mở lời: "Kế hoạch này của đạo hữu tuy thần diệu, nhưng đối với huynh muội ta, thực sự thích vô câu vô thúc, không thích gia nhập thế lực, chịu sự ràng buộc.

Bởi vậy, đạo hữu hãy thỉnh hồi vậy!" Nghe vậy, Đế Tuấn nhíu mày, nói: "Thái Hạo, hai vị gia nhập Yêu tộc sẽ không chịu bất kỳ ràng buộc nào.

Khi đó, thân phận địa vị sẽ ngang hàng với ta, có thể phong Hi Hoàng, Oa Hoàng." Nữ Oa nhìn y, vung tay làm động tác mời: "Đạo hữu không cần nói thêm nữa, xin thỉnh hồi vậy!" Ngày trước ở Tử Tiêu Cung, nếu không phải Đế Tuấn, e rằng ca ca của nàng đã ngồi vào vị trí trên rồi.

Tuy đây không phải nguyên nhân then chốt, nhưng lại là một trong số đó, bởi vậy, liền không thể nào lựa chọn gia nhập Yêu tộc.

Đế Tuấn thấy thần sắc của hai người, hiển nhiên đã biết việc này không thể thành, y chậm rãi đứng dậy: "Nếu đã như vậy, Đế Tuấn ta đã quấy rầy rồi, xin cáo từ!" Nói đoạn, y chắp tay, liền rời khỏi Phượng Tê Sơn, hướng về Yêu tộc mà đi.

"Đế Tuấn mưu đồ không nhỏ, sau này cùng hai thế lực khác, e rằng sẽ có không ít mâu thuẫn và chiến hỏa." Phục Hy tự nhiên biết, hai thế lực kia đương nhiên cũng không cam chịu ở dưới người.

Đế Tuấn lại có mưu tính như vậy, ba phe phái giữa, tự nhiên không thể nào hòa mục tương xử, mâu thuẫn chiến hỏa hẳn là không thể thiếu.

Y không thích những điều này, không gia nhập Yêu tộc cũng là lẽ thường.

Nữ Oa nghe vậy, gật đầu, không mở lời.

Trong Thái Thanh Cung, Thủ Dương Sơn.

"Đại Đạo duy nhất, Hỗn Nguyên Kim Tiên, phá!" Đột nhiên, Thái Thượng khẽ quát một tiếng, âm ba cuồn cuộn, tức thì quét ngang Trường Hà thời không.

Lúc này, tất cả Đại Đạo pháp tắc đều kích động bộc phát.

Trong Xích Hồng Khánh Vân, Huyền Quang trên Ngọc Thanh Đạo Nhân đại trướng, Địa Hoa Đạo Vận lưu chuyển, diễn hóa ra vô tận huyền diệu.

"Bành!" Một tiếng vang lên, vọng khắp Vô Cực Điện.

Ngọc Thanh Đạo Nhân lúc này chính thức tấn thăng tới cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên sơ kỳ, hơn nữa, còn là cảnh giới thập phần ổn cố, có thể hướng tới cảnh giới cao hơn để thăng tiến.

Thái Thượng sau khi cảm thụ kỹ lưỡng, mãn ý gật đầu: "Cảnh giới ổn cố, cũng không phí thời gian uổng phí." Bản thân đã tu hành thêm một đoạn thời gian, tham ngộ thêm một ít Đại Đạo pháp tắc, nhờ vậy mới có thể một lần thăng cấp, khiến cảnh giới hoàn toàn ổn cố, không cần tốn thêm thời gian để củng cố.

Tình hình hiện nay, Thái Thượng thập phần mãn ý.

Thời gian chưa đầy năm ngàn năm tới, xem liệu có thể tấn thăng đến trung kỳ hay không.

Việc vượt qua đại cảnh giới tương đối khó khăn hơn một chút, nhưng thăng cấp tiểu cảnh giới, đối với Thái Thượng mà nói, lại không quá khó khăn.

Huống hồ, đã có tình huống của Thái Thanh Đạo Nhân trước đó, Thái Thượng đã tích lũy được kinh nghiệm tu hành cảnh giới này.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, chú ý lực của Thái Thượng hoàn toàn tập trung lên Ngọc Thanh Đạo Nhân.

Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

Trong Xích Hồng Khánh Vân, Ngọc Thanh Đạo Nhân quanh thân trên dưới Đại Đạo pháp tắc oanh nhiễu.

Biến hóa lúc này đã khác biệt trời vực so với trước đó.

Đạt đến cảnh giới này, chính là đã bắt đầu bước đầu tiên của tu hành Đại Đạo chân chính.

Đại La Kim Tiên chưởng khống và lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc dù sao cũng có hạn, chỉ khi đạt đến cảnh giới này, mới coi là đăng đường nhập thất.

Thái Thượng sau khi cẩn thận quan sát một lát, mãn ý gật đầu.

Ngọc Thanh Đạo Nhân lúc này bắt đầu nhanh chóng tu hành tích lũy, nhanh hơn không ít so với trước.

Nghĩ hẳn tấn thăng đến trung kỳ sẽ không còn xa nữa.

Thái Thượng xem xét tình huống của Ngọc Thanh Đạo Nhân xong, liền chuyển thần thức lên Địa Hoa dưới tòa, trên mặt hiện lên chút suy tư.

Một lát sau, mới khôi phục như cũ, trong tay khẽ vung, một đạo hắc mang tiến vào trong Địa Hoa, chính là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, Thái Thượng liền bắt đầu thao túng sự dung hợp của Địa Hoa và Diệt Thế Hắc Liên, sau đó lại một mặt đẩy nhanh tu hành cho Ngọc Thanh Đạo Nhân.

Sau khi những điều này đều đi vào quỹ đạo, ánh mắt của Thái Thượng mới chuyển hướng về Hồng Hoang đại địa.

Y trong tay khẽ thôi toán một phen, mọi sự liền đã rõ ràng trong lòng.

"Chỉ trong hơn hai vạn năm ngắn ngủi, không ngờ Vạn Tiên Minh đã đạt tới trình độ này.

Xem ra sức hấp dẫn của Hồng Hoang khí vận, đại thế khí vận quả không nhỏ, còn có không ít thần ma ẩn mình trong Hồng Hoang cũng gia nhập." Ánh mắt Thái Thượng rơi xuống ngoài Đông Hải, chậm rãi nói: "Một phương thế lực như vậy tồn tại, nếu muốn thanh tẩy, e rằng sẽ khó thoát." Tuy y biết sau khi trở về từ Tử Tiêu Cung lần trước, thế lực thứ ba do Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu dựng lên sẽ phát triển cực nhanh, nhưng không ngờ, chỉ trong hơn hai vạn năm ngắn ngủi, đã có thể đạt tới mức vạn tiên triều bái, thực sự vượt ngoài dự liệu.

Điều này cũng gián tiếp cho thấy, những thần ma này cũng đang mượn Hồng Hoang khí vận, đại thế khí vận để tu hành, ngay cả những thần ma ẩn mình trong Hồng Hoang cũng đều hiện thân gia nhập Vạn Tiên Minh.

Thái Thượng sau khi cẩn thận quan sát tình hình hai tộc Vu Yêu một lượt, liền chậm rãi thu hồi ánh mắt: "Vu Yêu hai tộc bề ngoài xem ra bình tĩnh, nhưng e rằng bên trong đã ngầm dũng động sóng ngầm rồi." Trong khoảng thời gian sắp tới, nghĩ hẳn trong Hồng Hoang cũng sẽ không có chuyện lớn gì xảy ra.

Thái Thượng cũng không cần để tâm quá nhiều, lúc này vẫn là ưu tiên dung hợp liên đài của mình và tu hành Ngọc Thanh Đạo Nhân.

Còn những việc khác, y không cần để tâm quá nhiều, dù sao chuyện của Vạn Tiên Minh, kẻ phiền não là Vu Yêu, liên quan gì đến

y.

Thái Thượng nhìn một lượt nơi Đông Côn Luân, khẽ nói: "Hai vạn năm tu luyện, Nhị đệ, Tam đệ nghĩ hẳn đã tấn thăng đến hậu kỳ.

Ngay cả trong Hồng Hoang, cũng là tồn tại đỉnh tiêm.

Sau này tu hành lên cao nữa cũng sẽ dễ dàng hơn đôi chút." Nói đoạn, y chậm rãi nhắm mắt, tiếp tục tu luyện.

Sau khi Thái Thượng bên này tiếp tục tu hành, trong Hồng Hoang đại địa, trừ tình hình của Vạn Tiên Minh tương đối náo nhiệt ra, thì Vu Yêu hai tộc đều vô cùng bình tĩnh, lại vô cùng khiêm tốn phát triển thực lực của bản thân.

Đối với tình hình của Vạn Tiên Minh, Vu Yêu hai tộc cũng chỉ âm thầm mật thiết chú ý.

Nay thời cơ chưa đến, tự nhiên không phải là thời điểm tốt để xuất thủ.

Bởi vậy, vẫn là một mặt phát triển thực lực của bản thân, một mặt chú ý tiến triển của Vạn Tiên Minh là được.

Trong hơn hai vạn năm qua, thực lực của Vu Yêu hai tộc đã thăng tiến không ít, đặc biệt là tầng lớp cao cấp, đã có thêm mấy vị tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh, những vị này đều là chiến lực đỉnh tiêm sau này.

Đương nhiên, nếu luận về số lượng Chuẩn Thánh, vẫn là Vạn Tiên Minh chiếm ưu thế hơn một chút.

Dù sao trong đó có không ít là khách của Tử Tiêu Cung.

Những thần ma này đã từng nghe Đạo, cơ bản đều có tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ trở lên.

Một số Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ cần một bước nữa là tồn

tại Chuẩn Thánh.

Bởi vậy, cao thủ đỉnh tiêm của Vạn Tiên Minh vẫn nhiều hơn Vu Yêu một chút.

Đây cũng là lý do vì sao lúc này Vạn Tiên Minh ngấm ngầm có xu thế lấn át phong đầu của hai tộc.

Trong Tử Phủ của Vạn Tiên Minh.

Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu bên cạnh, cười nói: "Đạo hữu, lá Cờ Tụ Tiên này quả thực không tệ, có thể không ngừng tụ tập tán tu Hồng Hoang và khí vận đến, tráng đại thực lực Vạn Tiên Minh ta." Nghe vậy, Tây Vương Mẫu gật đầu nói: "Lá cờ này tên là Sắc Vân Giới Kỳ, vốn có tác dụng tụ tiên, tự nhiên có thể hấp dẫn càng nhiều tán tu và khí vận." Đông Vương Công khẽ gật đầu, nhìn Tây Vương Mẫu đang nhíu chặt mày, mở lời: "Đạo hữu trong lòng có điều gì lo ngại chăng?" Tây Vương Mẫu nghe vậy, nhìn y: "Đạo Tổ đã khâm định ngươi ta lập nên Vạn Tiên Minh.

Tuy chỉ vỏn vẹn hơn hai vạn năm, nhưng nay phong đầu đã nhanh chóng lấn át hai tộc Vu Yêu.

Chương 86

Ta e rằng khi đó sẽ dẫn đến Vu Yêu liên thủ.” Đông Vương Công suy nghĩ trong lòng, rồi mở lời: “Đạo hữu chớ kinh hãi.

Với thực lực Vạn Tiên Minh ta lúc này, hà cớ gì phải sợ hai tộc Vu Yêu?

Hơn nữa, ngươi ta có Đạo Tổ chiếu mệnh trong người, cho dù Vạn Tiên Minh không địch lại Vu Yêu hai tộc liên thủ, Đạo Tổ nghĩ hẳn sẽ không không cứu Vạn Tiên Minh.” Tây Vương Mẫu khẽ gật đầu.

Nếu Đông Vương Công nói như vậy, thì cũng có lý.

Tình hình hiện tại, chỉ có thể đi bước nào tính bước đó.

Chỉ hi vọng, tình huống sau này không như nàng đã đoán, nếu không, Vạn Tiên Minh có lẽ sẽ nguy khốn.

Tây Vương Mẫu suy nghĩ xong, ánh mắt rơi xuống Hồng Hoang đại địa, không mở lời thêm nữa.

Hơn bốn ngàn năm thời gian, trong Hồng Hoang, thoáng chốc đã trôi qua.

Dù sao trong Hồng Hoang, thời gian xưa nay trôi nhanh nhất, cũng là thứ ít đáng giá nhất.

Vị thần ma nào bế quan mà chẳng phải mấy vạn năm, mười mấy vạn năm, lâu hơn một chút thậm chí là mấy chục vạn năm.

Bởi vậy, hơn bốn ngàn năm thời gian, chớp mắt đã qua, lúc này đã gần đến thời điểm Đạo Tổ giảng đạo lần thứ hai.

Sớm hơn một ngàn năm trước, trong Hồng Hoang, ba ngàn khách

của Tử Tiêu Cung đã có thể từ bế quan mà tỉnh lại, bắt đầu chờ đợi lần giảng đạo thứ hai này đến.

Tính từ lần giảng đạo trước đến nay là ba vạn năm, tu vi của những thần ma này đều đã tiến triển không ít.

Một phần trong số đó đã tấn thăng đến Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Tuy thực lực có khác nhau, nhưng chí ít cũng đã nhập cảnh này.

Còn những thần ma khác, ít nhiều cũng đều tinh tiến tu vi của bản thân.

Ngoài những thần ma này ra, Vu Yêu hai tộc, cùng với Vạn Tiên Minh ngoài Đông Hải, ba phương thế lực này, trong ba vạn năm qua càng có sự tăng trưởng không nhỏ.

Nhưng vì Vu Yêu hai tộc vốn đã thực lực cường hãn, bởi vậy, sự tăng trưởng bình ổn trong ba vạn năm này lại không mấy rõ ràng.

Ngược lại, Vạn Tiên Minh, từ không đến có, rồi đến nay vạn tiên triều bái, tình huống như vậy, quả là hiện tượng cực kỳ đáng sợ.

Chỉ ba vạn năm ngắn ngủi mà đã như thế, thực sự khiến không ít thần ma tu sĩ phải tặc lưỡi.

Cứ thế, lại ba trăm năm sau.

"Đông!

Đông!

Đông!" Lúc này, trên Cửu Thiên, vang lên chín tiếng Đại Đạo chuông minh trầm đục, vọng khắp Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung liền lại một lần nữa động thân tiến về phía trước.

Trong Thái Thanh Cung, Thủ Dương Sơn.

Thái Thượng mở mắt.

Y đã thuận lợi tu luyện Ngọc Thanh Đạo Nhân đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

Nay lần giảng đạo thứ hai bắt đầu, y cũng không tiếp tục tu hành nữa, sau khi phân phó Thanh Huyền sự tình, liền động thân đi tới.

Trên Tam Thập Tam Thiên, trước Thiên Ngoại Thiên.

Với tu vi của Thái Thượng lúc này, chỉ mất vài năm thời gian là đã đến nơi.

Còn những tồn tại khác, không có thực lực và tốc độ như y, tự nhiên phải chậm hơn không ít.

"Đại ca!" "Đại ca!" Thái Thượng không đợi quá lâu, Nguyên Thủy và Thông Thiên đã đến trên Tam Thập Tam Thiên.

Thái Thượng nhìn họ, gật đầu nói: "Đi thôi!" Nói đoạn, Tam Thanh liền hóa thành ba đạo thanh mang, độn nhập vào trong Thiên Ngoại Thiên.

Và không lâu sau khi ba người Thái Thượng rời đi, hai huynh muội Nữ Oa và Phục Hy cũng đến nơi, rồi tiến vào trong Thiên Ngoại Thiên.

Đằng sau họ, chính là Hậu Thổ, Đế Tuấn và những người khác.

Hồng Vân, Côn Bằng, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử cùng những người khác cũng không còn xa nữa.

Những tồn tại này, đều là thần ma đỉnh tiêm trong Hồng Hoang lúc bấy giờ, tốc độ nhanh hơn một chút cũng là lẽ thường.

Lúc này, họ đều lần lượt chạy đến Thiên Ngoại Thiên.

Còn những vị khác, tuy đều là tồn tại Đại La Kim Tiên, tốc độ không chậm, nhưng so với những tồn tại này, thì lại chậm hơn không

ít, ít nhất cũng phải hơn trăm năm mới có thể đến nơi.

Lúc này, những ai tu vi cao hơn, tốc độ nhanh hơn, cơ bản đều đã tiến vào trong Thiên Ngoại Thiên.

Những vị khác, cũng đang nhanh chóng chạy đến nơi đây.

Trong Hỗn Độn Thế Giới.

Tam Thanh Thái Thượng sau khi vượt qua Thiên Ngoại Thiên, đến trong Hỗn Độn Thế Giới, cũng không tìm kiếm quá lâu.

Trong mười mấy năm ngắn ngủi, Tam Thanh liền nhìn thấy Tiếp Dẫn Kim Kiều, rồi bước lên Kim Kiều, đến được nơi Ngọc Kinh Sơn.

Còn những thần ma như Nữ Oa, Phục Hy... phía sau, lúc này cũng đang lục tục đến nơi.

Tuy họ chậm hơn Tam Thanh mười mấy năm, nhưng cũng không chậm.

Sau khi tìm kiếm một đoạn thời gian trong Hỗn Độn Thế Giới, liền đã bước lên Kim Kiều, đến được trong Ngọc Kinh Sơn.

Thái Thượng đến trên Ngọc Kinh Sơn.

Lúc này, ba ngàn Thông Thiên Lộ đã biến mất, Tử Tiêu Cung trực tiếp tọa lạc trên đỉnh Ngọc Kinh Sơn.

Tam Thanh nhìn nhau một lượt, liền trực tiếp tiến vào trong Tử Tiêu Cung.

Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Trên cao đài, Hồng Quân Đạo Tổ đoan tọa phía trên, hai mắt nhắm chặt, khí tức trên người phiêu miểu, phảng phất như hóa Đạo.

Ở hai bên cao đài, Hạo Thiên và Dao Trì đứng hầu.

Thấy Tam Thanh đến, hai người khẽ chắp tay hành lễ.

Tam Thanh hướng về Hồng Quân Đạo Tổ chắp tay xong, liền ngồi xuống, chờ đợi những thần ma khác đến.

Đột nhiên, Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi mở mắt, nhìn Tam Thanh, trên mặt lại hiếm hoi lộ ra một nụ cười mỉm: "Thái Thượng tiểu hữu trong ba vạn năm này thu hoạch không nhỏ, xem ra con đường Đại Đạo ngày càng rõ ràng hơn." Hồng Quân Đạo Nhân tuy khó nhìn rõ tình huống của Thái Thượng, nhưng đại khái cảm ứng một phen, tu vi của Thái Thượng lúc này, tuy cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn một đoạn đường không nhỏ, nhưng ba vạn năm này quả thực đã tích lũy không ít, khí tức tăng trưởng rất nhiều.

Chương 87

Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười đáp: "Đạo Tổ quá khen, bất quá chỉ là có chút cảm ngộ mà thôi." Nguyên Thủy và Thông Thiên từ khoảnh khắc nhìn thấy Thái Thượng trên Tam Thập Tam Thiên đã biết tu vi của y tinh tiến không ít.

Lúc này nghe Đạo Tổ nhắc đến, mới biết đại ca của mình tiến triển lớn đến vậy.

Thái Thượng lần này đã tu hành Ngọc Thanh Đạo Nhân đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ, thực sự đã nâng cao không ít tu vi của bản thân.

Tuy cảnh giới vẫn là Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn, nhưng cảm ngộ Đại Đạo của bản thân lại vượt xa không ít.

Tuy vẫn còn một đoạn đường đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng với sự tích lũy như vậy, cũng có thể rút ngắn được một chút thời gian.

Hồng Quân Đạo Nhân nghe vậy, khẽ gật đầu, không mở lời nữa, tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Thái Thượng cũng không để tâm nữa, nhắm mắt dưỡng thần, một mặt âm thầm tu hành Ngọc Thanh Đạo Nhân, một mặt cũng bắt đầu tham ngộ tu hành của Thượng Thanh Đạo Nhân.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một lượt xong, cũng chậm rãi nhắm mắt, chờ đợi những thần ma phía sau đến.

Mười mấy năm sau, Nữ Oa, Phục Hy, Đế Tuấn, Thái Nhất và các thần ma đỉnh tiêm khác đến.

Trong hơn trăm năm sau đó, những thần ma tu sĩ khác lục tục kéo

đến.

Mãi đến ba trăm năm sau, ba ngàn thần ma mới tề tựu đầy đủ.

"Đông!" Một tiếng Đại Đạo chuông minh thanh thúy vang lên, mọi âm thanh đàm đạo trong đại điện đều hoàn toàn tĩnh lặng.

Hạo Thiên mở lời: "Túc tĩnh!" Lời vừa dứt, liền thấy Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi mở mắt, ánh mắt chậm rãi quét qua, rồi khẽ gật đầu: "Xem ra, trong ba vạn năm này, các ngươi đều đã nắm bắt được, ít nhiều đều tinh tiến tu vi." Ba vạn năm nếu là bình thường, đối với họ quả thực khó có thể thăng tiến được bao nhiêu.

Nhưng đối với những thần ma vừa nghe Đạo xong, việc thăng tiến lại dễ dàng hơn đôi chút.

Lúc này Hồng Quân nhìn lại, quả thực là như vậy.

"Vì ba ngàn người đã tề tựu, vậy Ngô sẽ tiếp tục khai giảng Đại Đạo.

Lần này giảng là Đạo Chuẩn Thánh, thời gian vẫn là ba vạn năm.

Sau đó, các ngươi sẽ lại tu hành ba vạn năm." "Được rồi, các ngươi hãy lắng nghe kỹ đây." Hồng Quân miệng ngậm Thiên Hiến.

Lúc này, lời vừa dứt, chư thần ma liền thu liễm tâm thần, cẩn thận lắng nghe âm thanh Đại Đạo.

"Đại Đạo phiếm hề, kỳ khả tả hữu.

Vạn vật thị chi nhi sinh nhi bất từ, công thành bất danh hữu.

Y dưỡng vạn vật nhi bất vi chủ, thường vô dục, khả danh vu tiểu.

Vạn vật quy yên nhi bất vi chủ, khả danh vi đại.

Dĩ kỳ chung bất tự vi đại, cố năng thành kỳ đại." "Đạo ký vô sinh, tự nhiên chi bản, bất khả danh tuyên, nãi tri tự nhiên giả.

Đạo chi khởi thủy, khí chi căn bản dã.

Phu tự nhiên bản nhất, Đại Đạo bản nhất, nguyên khí bản nhất dã.” “Một, tức là chân chính chí nguyên, thuần dương nhất khí, cùng Thái Hư hợp thể, cùng Đại Đạo đồng tâm, cùng tự nhiên đồng tính, thì có thể vô thủy vô chung, vô hình vô tượng, thanh trọc nhất thể, chất hỗn độn, nên không thể nào suy tính được cùng cực.” Lập tức, trong đại điện Tử Tiêu Cung, liền vang vọng từng trận âm thanh Đại Đạo phiêu miểu.

Cùng với lời giảng Đạo của Hồng Quân Đạo Tổ, từng câu chân ngôn Đại Đạo được thốt ra, tức thì toàn bộ Tử Tiêu Cung xuất hiện vô số dị tượng.

Thiên nữ tán hoa, địa dũng kim liên... lúc này khó mà kể hết.

Lại có tử khí bốc lên, Đạo vận lượn lờ quanh mọi người.

Trong Tử Tiêu Cung, chư thần ma tĩnh lặng nhắm mắt, chỉ có âm thanh Đại Đạo huyền diệu vang vọng bên tai họ.

Huyền ảo lại càng thêm huyền ảo, diệu kỳ lại càng thêm diệu kỳ, mọi người say đắm, không thể tự thoát ra.

Lần này Hồng Quân Đạo Tổ giảng, chính là Đạo Chuẩn Thánh trở lên Đại La Kim Tiên.

Lúc này tuy chưa giảng đến con đường tu luyện của Chuẩn Thánh, nhưng Đại Đạo tinh nghĩa trong Đạo Chuẩn Thánh được đề cập lúc này lại không thể so với những gì đã giảng trong lần giảng đạo đầu tiên.

Ba ngàn khách của Tử Tiêu Cung vẫn còn đại bộ phận tu sĩ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên, đối với Đạo Chuẩn Thánh này cũng chỉ biết một nửa.

Nhưng một phần nhỏ trong số đó, lại nghe say sưa đến mê mẩn.

Những thần ma này đều là đỉnh Đại La Kim Tiên, cách Chuẩn Thánh cũng chỉ còn một bước chân.

Lúc này Hồng Quân đã làm sâu sắc thêm việc giảng giải Đạo Chuẩn Thánh, họ tự nhiên nghe kỹ lưỡng hơn, lý giải cũng tinh thâm hơn.

Nếu nắm bắt được cơ duyên, lần này tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh, e rằng sẽ không quá khó khăn.

Dù sao Đạo lúc này, đều là Đạo Chuẩn Thánh.

Nếu cơ duyên như vậy mà vẫn không thể tấn thăng, thì sau này sẽ càng khó hơn nữa.

Nếu lúc này ở đây, liền phải nắm bắt cơ hội này, một lần tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Lần này Hồng Quân Đạo Tổ giảng là Đạo Chuẩn Thánh.

Đại Đạo tinh nghĩa và Đại Đạo chí lý lúc này từ cạn đến sâu, bắt đầu giảng từ sơ nhập Chuẩn Thánh.

Giai đoạn này cũng là giai đoạn y giảng lâu nhất.

Dù sao, trong Tử Tiêu Cung lúc này, có một bộ phận rất lớn thần ma tu vi đều ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Đối với việc lý giải lúc này cần tinh thâm hơn một chút, để làm nền tảng cho việc tấn thăng cảnh giới này sau này.

Ngoài ra, một phần cực nhỏ lại đang ở đỉnh phong Đại La Kim Tiên.

Hồng Quân Đạo Tổ cũng dựa vào đó, nên ở giai đoạn Chuẩn Thánh sơ kỳ này, việc giảng giải Đại Đạo tinh nghĩa và Đại Đạo chí lý sẽ tương đối lâu hơn một chút.

Phục Hy, Nữ Oa, Đế Tuấn, Hồng Vân và những người khác, lúc này cũng đang cẩn thận lắng nghe.

Họ bắt đầu học hỏi Đạo mà Hồng Quân đang giảng, rồi không ngừng ấn chứng Đại Đạo của bản thân, bắt đầu hấp thu tích lũy.

Thái Thượng lúc này mượn Đại Đạo tinh nghĩa và Đại Đạo chí lý mà Hồng Quân giảng để không ngừng giải thích và ấn chứng.

Tuy Đại Đạo tinh nghĩa và Đại Đạo chí lý được giảng lúc này không sâu sắc, có thể khiến Thái Thượng ấn chứng không nhiều, nhưng Đại Đạo thù đồ đồng quy (muôn nẻo đường cùng về một), những tinh nghĩa và chí lý này, những người khác nhau tham ngộ, liền có những kiến giải khác nhau, cũng có thể ấn chứng một phen.

Bất quá, những gì Hồng Quân đang giảng hiện tại vẫn chưa quá sâu sắc, vẫn đang ở giai đoạn vừa nhập Chuẩn Thánh.

Bởi vậy, tốc độ ấn chứng của Thái Thượng lúc này, có thể nói là ngang bằng với tốc độ giảng của y.

Trong Thức Hải, âm thanh Đại Đạo của Vô Vi Bản Nguyên Kinh không ngừng vang vọng.

Vô số Đạo tự huyền ảo và khó hiểu hiển hiện, khiến Thái Thượng một mặt tham ngộ ấn chứng, một mặt tu hành Ngọc Thanh Đạo Nhân.

Chương 88

Cảnh giới Ngọc Thanh Đạo Nhân hiện nay là Hỗn Nguyên Kim Tiên trung kỳ.

Muốn tiến vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, vẫn cần một đoạn đường nữa, nhưng lúc này lại là thời cơ tu hành tốt.

Một mặt tham ngộ ấn chứng, vừa vặn có thể nhanh chóng tích lũy và đề thăng tu vi của Ngọc Thanh Đạo Nhân.

Còn về Thượng Thanh còn lại, lúc này trên Nhân Hoa dâng lên từng tia Thượng Thanh Bản Nguyên chi khí ấm áp.

Tuy chưa hoàn toàn thành hình, nhưng theo tình hình hiện tại, việc ngưng tụ ra hư ảnh Thượng Thanh Đạo Nhân cũng sẽ không còn xa nữa.

Khi đó, Ngọc Thanh Đạo Nhân đã đạt đến mức độ ngang hàng với Bản Tôn, Thượng Thanh Đạo Nhân liền cũng đã gần như hoàn toàn ngưng tụ mà ra.

Thái Thượng bên này vừa tham ngộ ấn chứng, vừa tu hành Ngọc Thanh Đạo Nhân, tiến triển khá thành công.

Còn Thông Thiên và Nguyên Thủy cũng không chậm, dù sao cảnh giới của họ cũng đã nhập hậu kỳ.

Đối với những Đạo Chuẩn Thánh tương đối thô thiển này, những gì có thể ấn chứng cũng không quá nhiều.

Lúc này tốc độ chỉ xếp sau Thái Thượng.

Còn về Nữ Oa, Đế Tuấn, Hồng Vân, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và những người khác, lúc này thì chậm hơn một chút, nhưng so với những thần ma phía sau, thì cũng không chậm.

Và trong số các thần ma ở hàng sau, Phục Hy là nhanh nhất, không hề kém cạnh hàng đầu, thậm chí còn nhanh hơn mấy vị cuối của hàng đầu.

Còn Thái Nhất, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử cùng Hậu Thổ và những người khác, thì cũng gần như ngang hàng với Hồng Vân, Chuẩn Đề.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thoáng chốc đã là hai vạn năm.

Một vạn năm trước, Đạo Chuẩn Thánh mà Hồng Quân giảng đã trở nên khá cao thâm, đại khái nằm giữa Chuẩn Thánh trung kỳ đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cũng chính vì việc giảng đạo đi sâu vào trong một vạn năm này, những gì mọi người có thể lĩnh ngộ và tham ngộ liền nhiều hơn đôi chút.

Một số đã có chút đột phá, cho dù một số chưa đột phá, nhưng cũng đã thu được không ít lợi ích, thời gian thăng cấp được rút ngắn đáng kể.

Trong hàng đầu, trừ Tam Thanh ra, năm vị khác đều có chút đột phá nhỏ, tuy chưa trực tiếp bước vào cảnh giới mới, nhưng cũng sẽ không quá lâu nữa.

Cứ thế, lại một ngàn năm sau.

Âm thanh Đại Đạo trong miệng Hồng Quân không ngừng vang vọng, nhưng y lại chậm rãi mở mắt.

Ánh mắt đầu tiên rơi xuống thân Thái Thượng, thấy trong Xích Hồng Khánh Vân của y, một đạo thanh mang cực kỳ tinh túy nồng đậm, đạo khác cũng đang không ngừng tiếp cận đạo đầu tiên, nghĩ hẳn sẽ không còn lâu nữa.

Hồng Quân trong lòng thầm nhủ một câu: “Thần thông này của

Thái Thượng tiểu hữu quả thực phi phàm, e rằng so với Tam Thi chi Đạo của bần đạo cũng không hề kém cạnh." Có thể tu luyện thần thông đến trình độ này, không hề kém Tam Thi chi Đạo của mình, Hồng Quân vẫn cảm thấy cực kỳ kinh ngạc.

Ngày trước y từng được chứng kiến thần thông của Thái Thượng, nhưng lúc đó, tu vi của Thái Thanh Đạo Nhân dù sao cũng không cao.

Y cũng không ngờ, còn có thần thông có thể không kém cạnh Tam Thi chi Đạo của y.

Thần thông như vậy, trước khi gặp Thái Thượng, y thực sự chưa từng nghĩ tới.

Hồng Quân trên mặt hiếm hoi lộ ra một nụ cười mỉm.

Ánh mắt chậm rãi quét qua những thần ma khác, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Tiếp Dẫn... cùng với những thần ma phía sau, sau khi lướt qua một lượt, khẽ gật đầu.

Cứ thế, lại một ngàn năm trăm năm sau, Hồng Quân liền giảng xong Đại Đạo tinh nghĩa và Đại Đạo chí lý thuần túy trong Đạo Chuẩn Thánh.

Tiếp theo y sẽ giảng, chính là pháp tu hành của Đạo Chuẩn Thánh.

"Tam Thi, là tư (suy nghĩ), thực (ăn uống), dục (ham muốn).

Thượng Thi tên Bành Hậu, ở trong não hải, khiến cho ngu si đần độn, không có trí tuệ.

Trung Thi tên Bành Chất, ở trong lồng ngực, khiến cho phiền não vọng tưởng, không thể thanh tịnh.

Hạ Thi trùng tên Bành Kiểu, ở trong bụng, khiến cho tham lam.

Trảm bỏ Tam Thi, điềm đạm vô dục, thần tĩnh tính minh, siêu thoát sinh tử, mới có thể thành tựu tiên đạo." "Trảm bỏ thiện niệm, ác

niệm, tự ngã chi niệm Tam Thi.” Pháp tu hành Chuẩn Thánh mà Hồng Quân Đạo Tổ giảng lúc này, chính là Tam Thi chi Đạo do y tự sáng tạo, cũng là con đường y tự thân tu hành.

Đây là pháp tu hành của cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng là điều mà đa số Chuẩn Thánh có mặt đang thiếu nhất.

Dù sao trong Hồng Hoang, những kẻ có thể đạt đến cảnh giới này, hoặc là những truyền thừa giả cao hơn, lại chỉ là một phần cực nhỏ.

Đại bộ phận tu sĩ trên thân không có truyền thừa.

Thêm nữa, trong Hồng Hoang từ sau ba tộc Long Phượng Kỳ Lân, chiến tranh Đạo Ma, truyền thừa càng bị đoạn tuyệt.

Không có pháp truyền thừa, những kẻ có thể tu đến cảnh giới này cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Và hai lần nghe Đạo ở Tử Tiêu Cung này, một số kẻ có cơ duyên, tuy đã đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng không có pháp tu hành, e rằng cũng khó tiến bộ thêm, hoặc nói, khó có thể đăng đỉnh thiên địa cao hơn.

Và Tam Thi chi Đạo này, có thể coi là một con đường tắt thông tới cảnh giới Hỗn Nguyên, hoặc Thánh Nhân.

Đây là con đường tu hành mà Hồng Quân tự thân đã đi qua, quả thực có thể nhanh chóng thăng tiến đến thiên địa cao hơn.

Trong Tam Thi chi Đạo không chỉ bao hàm pháp tu hành của cảnh giới Chuẩn Thánh, mà còn có Trảm Thi chi Đạo trong Tam Thi chi Đạo, bác đại tinh thâm.

Hơn nữa, Tam Thi chi Đạo phù hợp với bất kỳ pháp tu hành nào, bất kể tu hành Đại Đạo gì, đều có thể tu tập pháp này.

Pháp Trảm Tam Thi quả thực cũng phi phàm, ngay cả Thái

Thượng lúc này nghe xong, cũng cảm thấy cực kỳ huyền diệu.

Nếu Hồng Quân Đạo Tổ không thành Thánh, Thái Thượng cảm thấy, Hồng Quân Đạo Tổ hẳn có thể đi ra một con đường Đại Đạo khác biệt.

Đáng tiếc cuối cùng, y lại chuyển thành Thánh Nhân, chung quy cũng không đi đến được cảnh giới Hỗn Nguyên kia.

Bất quá, dù là như vậy, nó cũng cực kỳ phi phàm và huyền diệu, đối với Hồng Hoang mà nói, cũng là pháp tu hành cực kỳ trân quý khó gặp.

Thái Thượng lúc này lắng nghe Tam Thi chi đạo của Đạo Tổ, một mặt tu luyện Ngọc Thanh đạo nhân của bản thân.

Tuy y không tu luyện Tam Thi chi đạo, nhưng y lúc này lấy đó để ấn chứng mọi thứ có thể, không ngừng đề thăng.

Chí ư những tồn tại khác, lúc này đều cẩn thận lắng nghe Tam Thi chi đạo mà Đạo Tổ giảng.

Ngay cả Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng vậy, tu vi của họ khá cao, lúc này lắng nghe, rất nhiều điều đã thấu triệt ngọn ngành.

Những vị khác như Nữ Oa, Phục Hy... lúc này cũng có tiến triển không nhỏ.

Các vị thần ma đỉnh tiêm này, giờ đây hoặc là Chuẩn Thánh sơ kỳ hoặc là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Trước đó nghe Hồng Quân giảng Chuẩn Thánh chi đạo vốn đã có chút tiến triển, giờ đây lắng nghe Tam Thi chi đạo, một pháp môn tu hành thiên địa có thể nhanh chóng thăng cấp cao hơn, tự nhiên như gặp cam lộ, tỉ mỉ hấp thu tu luyện.

Không chỉ những tồn tại Chuẩn Thánh này, mà ngay cả các thần

ma tu sĩ phía sau, lúc này cũng không ít người lắng nghe đến si mê say đắm, khí tức trên thân tinh thuần, ẩn ẩn có dấu hiệu sắp tấn thăng.Và lúc này, theo Tam Thi chi đạo mà Hồng Quân giảng giải không ngừng sâu sắc, pháp môn tu hành được phân tích tỉ mỉ, phía dưới, những thần ma và tu sĩ có tu vi Đại La Kim Tiên Viên Mãn, thần sắc càng thêm si mê.

Chương 89

Lúc này, họ cũng thuận theo những gì Hồng Quân giảng mà bắt đầu tu hành.

Tuy rằng lúc này chưa chắc đã thành công, nhưng quen thuộc vài lần thì đối với việc tu hành chính thức sau này sẽ có trợ giúp cực lớn.

Bởi vậy, lúc này bất kể thế nào, cứ thuận thế tu luyện trước đã.

Còn những tu sĩ và thần ma dưới tu vi Đại La Kim Tiên Viên Mãn, tình hình lại hoàn toàn khác.

Lúc này, không ít thần ma và tu sĩ lộ ra vẻ khổ não, thống khổ, và hối tiếc.

Tu vi của họ còn chưa đủ, muốn vượt qua nhiều cảnh giới như vậy để lĩnh ngộ Tam Thi chi đạo mà Chuẩn Thánh mới có thể tu hành, quả thực là không mấy khả thi.

Ngay cả khi muốn đi trước một bước, thì ít nhất cũng phải có tu vi Đại La Kim Tiên Viên Mãn như một số thần ma, tu sĩ khác.

Bằng không, căn bản không thể nào lý giải được huyền diệu trong đó.

Nhưng tình huống này lại cực kỳ quan trọng.

Bởi vì đến đây, liền coi như là một ranh giới phân định.

Nếu không thể lĩnh ngộ thấu đáo Tam Thi chi đạo, sau này muốn tấn thăng Chuẩn Thánh sẽ vô cùng khó khăn, muốn thăng tiến lên nữa thì khó như lên trời.

Còn những thần ma và tu sĩ đã lĩnh hội được Tam Thi chi đạo, thì hy vọng tấn thăng Chuẩn Thánh, hoặc ở cảnh giới Chuẩn Thánh mà

tiến lên cao hơn trong thiên địa sẽ tăng lên không ít.

Đến lúc đó, cường giả sẽ càng cường đại, còn kẻ yếu nếu không có tiến bộ, khoảng cách giữa hai bên sẽ bị kéo giãn hoàn toàn.Thái Thượng tự nhiên đã biết rõ tình hình này.

Sau đợt giảng đạo này, Tam Thi chi đạo sẽ thịnh hành khắp Hồng Hoang, đến lúc đó, một thời đại thuộc về Chuẩn Thánh sẽ đến.

Còn những thần ma tu sĩ không thể lĩnh hội thấu đáo lần này sẽ bị kéo giãn khoảng cách."Sau đợt giảng đạo này, một thời đại mới e rằng sắp đến rồi," Thái Thượng thầm nghĩ trong lòng, tiếp tục mượn một số tinh nghĩa và chí lý trong Tam Thi chi đạo do Hồng Quân giảng để ấn chứng bản thân, đề thăng Ngọc Thanh đạo nhân.

Lúc này, y đã tiếp cận hậu kỳ, nếu không có gì bất ngờ, sau đợt giảng đạo này có thể tiến vào hậu kỳ.

Còn về Thượng Thanh, lúc này Thượng Thanh chi khí ngưng tụ trên nhân hoa đã càng ngày càng nhiều, việc hình thành một hư ảnh đã không còn xa nữa.

Thái Thượng thu liễm tâm thần, chuyên tâm lắng nghe ấn chứng, tu hành Đại Đạo và thần thông của bản thân.

Tốc độ tu hành thần thông lúc này quả thực nhanh hơn một chút, dưới sự ấn chứng, quả thực nhanh hơn không ít so với lúc y đơn thuần tu hành.

Tuy nhiên, ba vạn năm thăng một tiểu cảnh giới, cũng không coi là quá nhanh.Cứ thế, lại năm ngàn năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Hồng Quân Đạo Tổ lúc này đã ngừng giảng giải Tam Thi chi đạo.

Tuy lúc này cách thời điểm kết thúc đợt giảng đạo này còn chưa đầy ba ngàn năm, nhưng những gì cần giảng trong Tam Thi chi đạo y đều đã giảng hết rồi.

Hơn hai ngàn năm còn lại, Hồng Quân Đạo Tổ lại bắt đầu giảng giải Chuẩn Thánh chi đạo.

Lần này, y giảng những tinh nghĩa và chí lý Đại Đạo ở cảnh giới Chuẩn Thánh Viên Mãn, những điều này cũng coi như là sự chuẩn bị cho đợt giảng đạo thứ ba.

Tuy nhiên, xét về hiện tại, thì cũng chỉ có Tam Thanh là có thể lĩnh hội được vài phần.

Ngoài ra, cũng chỉ có Phục Hy là có thể nghe hiểu được vài phần.

Những tồn tại khác, như Nữ Oa, Đế Tuấn, Hồng Vân...

đều khó có thể lý giải được nhiều, dù sao tu vi của họ lúc này còn chưa cao, muốn lý giải những điều này còn cần một khoảng thời gian để tiêu hóa.Cứ thế, hai ngàn năm sau.

"Bành!" Một tiếng vang nhẹ phát ra từ Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng.

Ngọc Thanh đạo nhân đã tấn thăng đến Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ, chỉ còn một chút nữa là ngang bằng bản tôn.

Về phần Thượng Thanh, lúc này y ấn chứng những tinh nghĩa và chí lý Đại Đạo ở cảnh giới Chuẩn Thánh Viên Mãn của Hồng Quân Đạo Tổ, cũng có cảm ngộ mới.

Hư ảnh Thượng Thanh đã xuất hiện trên địa hoa, tiếp theo là ngưng tụ hoàn chỉnh.

Có những đột phá này, Thái Thượng lần này coi như thu hoạch cực lớn, y cách cảnh giới kia lại gần thêm một bước.

Nguyên Thủy, Thông Thiên và Phục Hy lúc này cũng có thu hoạch.

Hồng Quân Đạo Tổ lại giảng giải thêm năm trăm năm nữa thì dừng giảng đạo.Tại một khắc nào đó, y từ từ mở hai mắt.

Cùng với việc y mở mắt, một số khí tức Đại Đạo và ý niệm huyền diệu trong Tử Tiêu Cung liền ngừng lại.

Tất cả chư thần ma đều mở mắt, nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ trên cao đài.“Bàn Cổ khai thiên diễn hóa Hồng Hoang, nhưng Thiên Đạo chưa toàn.

Ngô chấp Tạo Hóa Ngọc Điệp thành Thánh, bèn vì chúng sinh giảng đạo ba lần, mỗi lần ba vạn năm, tổng cộng chín vạn năm, sau đó lấy thân hợp Đạo.

Bởi vậy, sau ba vạn năm nữa, sẽ là lần giảng đạo cuối cùng của ngô.” “Lần khai giảng tới, ngô sẽ giảng Hỗn Nguyên Thánh Nhân chi đạo.

Các ngươi lúc này nếu có nghi hoặc, có thể đề xuất, ngô có thể vì đó mà giải hoặc!” Bỗng nhiên, Hồng Quân Đạo Tổ lạnh nhạt cất lời.Lời vừa dứt, chúng thần ma nhìn nhau, muốn nói lại thôi.

Trong số tám vị trên hàng đầu, Thái Thượng nhắm mắt dưỡng thần, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn đại ca nhà mình, cũng không mở lời.

Đế Tuấn suy nghĩ một lát rồi chắp tay hướng về Hồng Quân Đạo Tổ, nói: “Xin hỏi Đạo Tổ, việc chứng đạo này liệu có pháp môn để tuân theo chăng?” Câu hỏi của Đế Tuấn, đều là điều mà không ít người nghe đạo có mặt tại đây đang suy nghĩ.

Chúng thần ma đều đồng loạt chuyển ánh mắt về phía Hồng Quân Đạo Tổ, chờ đợi câu trả lời của y.Hồng Quân Đạo Tổ trầm ngâm một lát rồi khẽ gật đầu, nói: “Tam thiên Đại Đạo, con đường nào cũng có thể chứng Hỗn Nguyên.

Tuy nhiên, theo những gì ngô cảm ngộ Thiên Đạo mà biết, pháp chứng đạo thành Thánh có ba.

Thứ nhất là Dĩ Lực Chứng Đạo, khai thiên tích địa phá vỡ hỗn độn, như Bàn Cổ vậy, pháp lực mạnh nhất!

Thứ hai, chính là Tam Thi Chứng Đạo Pháp do ngô sáng lập.

Trảm đi Thiện, Ác, Chấp Niệm Tam Thi, có thể khiến Đạo giả đạo tâm thông minh, đạo hạnh đạt đến Chuẩn Thánh Viên Mãn, chỉ còn một bước nữa là chứng Hỗn Nguyên thành Thánh.

Cuối cùng Tam Thi hợp nhất, liền có thể thành Thánh, pháp lực đứng thứ hai!

Thứ ba, chính là Công Đức Chứng Đạo!

Thế nào là Công Đức Chứng Đạo?

Tức là tích tụ vô lượng đại công đức, cuối cùng được Thiên Đạo công nhận, ban cho Thiên Đạo Thánh vị, tự nhiên thành tựu Thánh vị, pháp lực yếu hơn một chút!"Trong Tử Tiêu Cung, một chúng thần ma sau khi nghe Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, thần sắc đều khác nhau.

Ba loại pháp chứng đạo này, xem ra đều không dễ đi.

Chọn Dĩ Lực Chứng Đạo, mặc cho ngươi pháp lực mạnh nhất, liệu có thể mạnh hơn Bàn Cổ chăng?

Công Đức Chứng Đạo?

Trời mới biết cần bao nhiêu công đức mới đủ?

Với tình hình Hồng Hoang hiện tại, có bao nhiêu đại công đức có thể làm, có thể thực hiện?

Lại cần bao nhiêu công đức mới đạt đến cảnh giới chứng đạo?

Nhìn ba phương pháp này, dường như chỉ có Tam Thi chi đạo là dễ dàng hơn một chút.

Chương 90

Nếu pháp này chứng đạo thành công, pháp lực cũng chỉ xếp sau Dĩ Lực Chứng Đạo, quả thực cũng phù hợp với suy nghĩ trong lòng họ.Lúc này, Tiếp Dẫn đang ở vị trí cuối cùng, nhìn lướt qua mọi người, sau đó hành lễ hướng Hồng Quân Đạo Tổ, nói: "Kính xin hỏi lão sư, không biết Thánh Nhân chi đạo và Hỗn Nguyên chi đạo giữa chúng có gì khác biệt?" Vừa rồi y nói Tam Thiên Đại Đạo đều có thể chứng đạo, vậy sự khác biệt giữa Hỗn Nguyên và Thánh Nhân nằm ở đâu?

Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Tổ trầm ngâm mấy hơi thở rồi mới mở miệng nói: "Thánh Nhân lấy nguyên thần ký thác Thiên Đạo, bất tử bất diệt, là thân vạn kiếp bất ma, phải thuận ứng Thiên Đạo.

Còn Thánh Nhân là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại không phải Thánh Nhân.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không thể đạt đến bất tử bất diệt, nhưng có thể siêu thoát khỏi Hồng Hoang bên ngoài Thiên Đạo." Nghe lời đó, sắc mặt chúng thần ma hơi biến đổi.

Hai loại này đều có ưu nhược điểm riêng.

Thánh Nhân bất tử bất diệt, nhưng lại chịu ước thúc của Thiên Đạo.

Còn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuy không thể bất tử bất diệt, nhưng lại có thể siêu thoát ngoài Hồng Hoang, không chịu ước thúc của Thiên Đạo.

Đương nhiên, không chịu ước thúc cũng không có nghĩa là có thể tùy ý vọng vi, dù sao trong Hồng Hoang, địa vị Thiên Đạo vẫn là mạnh nhất.

Chúng thần ma đều im lặng không nói.

Nếu suy nghĩ như vậy, dường như Thánh Nhân chi đạo dễ dàng hơn một chút.

Nếu là trước đây, thì quả thực cũng vô cùng khó khăn, nhưng giờ đây, có pháp môn tu hành Tam Thi chi đạo do Đạo Tổ truyền xuống, cơ hội có thể tăng lên rất nhiều.

So sánh ra, quả thực Thánh Nhân chi đạo dễ đi hơn một chút.Thái Thượng vẫn nhắm mắt dưỡng thần, trong thức hải không ngừng tham ngộ Vô Vi Bản Nguyên Kinh.

Còn về việc chúng thần ma có tính toán thế nào, y một chút cũng không quan tâm.

Tam Thiên Đại Đạo, con đường nào cũng có thể chứng Hỗn Nguyên, quả thực là thật, tuy vô cùng gian nan, nhưng cũng không phải là không thể.

Còn về ba pháp chứng đạo mà Hồng Quân Đạo Tổ nói, thì cũng thích hợp cho Thánh Nhân chi đạo.

Về Dĩ Lực Chứng Đạo kia, kỳ thực nằm trong Pháp Tắc Chứng Đạo, lấy tự thân Đại Đạo Pháp Tắc viên mãn, đại pháp lực thành tựu con đường chứng đạo.

Đây cũng là lý do vì sao pháp lực lại mạnh nhất.

Tuy nhiên, những điều này có thể thuộc về Chứng Đạo Hỗn Nguyên, dù sao Dĩ Lực Chứng Đạo cũng nằm trong Pháp Tắc Chứng Đạo.

Ngoài ra, còn có một điểm nữa, đó là Bàn Cổ ngày xưa sở chứng, không phải là Thánh Nhân, mà là Đại Đạo.

Điểm này, với tư cách là Thái Thanh, một trong Tam Thanh của

Bàn Cổ, Thái Thượng trong lòng vẫn biết rõ một phần.

Còn về những chuyện này, những thần ma tu sĩ khác có biết hay không, Thái Thượng không hề để ý.

Dù sao, lựa chọn đi con đường nào đều là lựa chọn của bản thân, người khác không thể can thiệp.

Nếu cường hành ngăn cản, ngược lại sẽ trở thành kẻ cản trở con đường chứng đạo của người khác.

Vì vậy, sau khi Hồng Quân Đạo Tổ nói xong ba cách chứng đạo, Thái Thượng liền trực tiếp nhắm mắt dưỡng thần, tiếp tục tu hành bản thân.

Nguyên Thủy nhìn đại ca nhà mình, lại nhìn Đạo Tổ.

Con đường Thánh Nhân mà Tam Thi chi đạo này đi, y tổng cảm thấy, không có dễ dàng như vậy.Kỳ thực, Nguyên Thủy cũng không nói sai.

Tam Thi chi đạo của Hồng Quân Đạo Tổ, bước then chốt nhất chính là trảm đi tự ngã, sau đó hợp nhất.

Sự hợp nhất này cần bản nguyên tương đồng mới có thể Tam Thi hợp nhất.

Nếu bản nguyên không đồng nhất thì không thể làm được điều này.

Đây cũng là lý do vì sao trong Hồng Hoang, chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ mới có thể thành công.

Bởi vì trong tay y có sự tồn tại của Tạo Hóa Ngọc Điệp, có thể đồng thời thừa tái Tam Thi trảm xuất.

Hơn nữa, Thánh Nhân chi đạo cần Hồng Mông Tử Khí là căn cơ của Đại Đạo mới có thể thành.

Nhưng lúc này Hồng Mông Tử Khí chỉ có trong tay Hồng Quân Đạo Tổ.

Nếu không có vật này, cho dù có thể Tam Thi hợp nhất thì có thể làm được gì?

Huống hồ, việc có thể trảm đi tự ngã thi hay không, vẫn còn là một ẩn số.

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ ngày xưa cũng từng bị khốn đốn trên tự ngã thi vô số tuế nguyệt.

Nếu không phải những lời nói và lời thề trước khi La Hầu tự bạo đã cho y minh ngộ, thì có lẽ Hồng Quân Đạo Tổ còn phải tiếp tục chìm đắm vô số tuế nguyệt nữa mới có thể trảm xuất được nó.

Còn về việc thành tựu Hỗn Nguyên, thì không mấy khả thi nữa, bởi vì bản nguyên đã bị tổn hại.

Bằng không, y cũng sẽ không chuyển sang tu Thánh Nhân chi đạo, trở thành vị Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang.Nguyên Thủy trong lòng suy nghĩ một lát rồi rốt cuộc cũng không mở lời.

Và lúc này, Hồng Vân nhìn về phía Hồng Quân Đạo Tổ, cung kính nói: "Kính xin hỏi Đạo Tổ, làm sao mới có thể trảm đi ba thi này?" "Muốn trảm đi thiện niệm, ác niệm, chấp niệm tam thi này, cần phải dùng tiên thiên linh bảo ký thác mà trảm xuất ba niệm.

Vật ký thác đẳng cấp càng cao, tu vi cũng sẽ theo đó mà tăng trưởng.

Bởi vậy, các ngươi cần cẩn thận lựa chọn vật tiên thiên để ký thác này." Hồng Quân Đạo Tổ lạnh nhạt nhìn Hồng Vân một cái, miệng lãnh đạm nói.

Nghe lời đó, tất cả người nghe đạo có mặt đều lộ vẻ khó xử.

Tiên thiên linh bảo, đây không phải thứ mà ai cũng có thể sở hữu.

Lúc này Hồng Hoang đã diễn hóa vô số năm, những linh bảo nên xuất thế đã xuất thế, và cơ bản đều đã có chủ.

Những thứ chưa xuất thế thì cũng không biết khi nào mới xuất thế.

Còn về việc phẩm cấp linh bảo càng cao thì Tam Thi trảm xuất tu vi càng cao, có được linh bảo để trảm thi đã là không tệ rồi, làm sao còn lo nghĩ đến những điều này.

Dù sao linh bảo không phải vật phàm, có thể sở hữu một kiện đã là vạn hạnh rồi, đâu dám xa cầu phẩm cấp cao.

Bởi vậy, suy nghĩ một chút, rất nhiều người trong số họ đều cảm thấy mình chỉ cần trảm xuất được Tam Thi là tốt rồi, thực lực thì sau này hãy nói.

Đương nhiên, điều này không bao gồm Đế Tuấn, Thái Nhất, Phục Hy, Minh Hà, Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu, cùng với những tồn tại ở hàng bồ đoàn đầu tiên.

Trong tay họ đều có những tiên thiên linh bảo hiếm có của Hồng Hoang, hơn nữa phẩm cấp không hề thấp.

Nếu trảm thi, thực lực cũng sẽ khá mạnh, đến lúc đó thực lực sẽ càng thêm khủng bố.Thái Thượng từ từ mở hai mắt, nhìn lướt qua Hồng Quân Đạo Tổ.

Lần này y chỉ nói về vật trảm thi, nhưng lại không nói đến việc cần vật phẩm có thể đồng thời thừa tái Tam Thi trảm xuất, như bảo vật Tạo Hóa Ngọc Điệp, cùng với Hồng Mông Tử Khí có thể giúp tu sĩ thần ma thành Thánh.

Cũng không biết là y dùng nó làm ranh giới phân định, hay là có ý đồ khác.

Tuy nhiên, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại, y liền không để tâm nữa.

Dù sao bản thân cũng không đi con đường Tam Thi chi đạo này.

Ngay cả Nguyên Thủy và Thông Thiên sau này có đi Thánh Nhân chi đạo, cũng không phải thành Thánh trên đạo này, có hay không cũng chẳng sao.

Lúc này, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, cùng với Đế Tuấn và những người khác dường như còn muốn nói, nhưng còn chưa kịp hỏi đã bị Hồng Quân Đạo Tổ trên cao đài ngắt lời.

Chương 91

Y phất tay nói: “Lần giảng đạo này đã kết thúc, các ngươi trở về hảo sinh tham ngộ đi!

Ba vạn năm sau lại đến nghe đạo.” Nói xong, thân hình y liền lóe lên, biến mất không thấy tăm hơi.

Đạo Tổ đã biến mất, họ cũng không thể nán lại đây.

Nhìn nhau một cái, liền đứng dậy rời đi.

Vì đã nghe được Tam Thi chi đạo, những tiên thiên thần ma có linh bảo trong tay tự nhiên hăm hở muốn thử, chỉ chờ trở về liền chuẩn bị trảm thi.“Đi thôi!” Thái Thượng trong lòng âm thầm suy tính một phen, sau đó đứng dậy nói với Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Nghe lời đó, hai người gật đầu, theo Thái Thượng rời khỏi Tử Tiêu Cung.Cùng với sự rời đi của Đạo Tổ, một chúng thần ma tu sĩ cũng lần lượt cất bước rời đi.

Trong Tử Tiêu Cung rộng lớn, bỗng chốc không còn một ai, lại một lần nữa trở nên tĩnh mịch.

“Bành!” Cánh cửa Tử Tiêu Cung nặng nề liền đóng lại, sau đó một luồng thần quang lóe lên trên Tử Tiêu Cung, liền biến mất trong khu vực hỗn độn này.

Mênh mông hỗn độn chi khí bao quanh, không biết đi về đâu.Thái Thượng ba người một đường nhanh chóng đi.

Với tu vi của Tam Thanh họ, tốc độ lúc này đã đạt đến cực hạn, trong khoảnh khắc đã độn ra ngoài ức triệu dặm.

Chỉ vài tháng thời gian, liền đã đến chỗ Bích Hồng Hoang thế giới.

Còn những thần ma tu sĩ khác, lúc này đều vẫn đang di chuyển phía sau.

Trừ những người có tốc độ nhanh hơn, như Côn Bằng, Hồng Vân, thì những thần ma tu sĩ khác sẽ bị tụt lại không ít.

Trừ phi tu vi khá cao, bằng không thì không thể vượt qua tốc độ này.

Sau khi tiến vào Bích Hồng Hoang thế giới, Tam Thanh trực tiếp xuyên qua Thiên Ngoại Thiên, hạ xuống Tam Thập Tam Thiên.“Nhị đệ, Tam đệ, cơ duyên đã hiện!” Trên khuôn mặt điềm nhiên của Thái Thượng hiện lên một nụ cười nhạt, nhìn về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên bên cạnh.

Nghe lời đó, sắc mặt hai người hơi sững sờ, rồi ngay lập tức thấy trên Bất Chu Sơn có một luồng sáng vọt lên trời, mang theo khí tức tiên thiên nồng đậm và tinh thuần.

Hai người phúc chí tâm linh, trên mặt lộ ra nụ cười nói: “Xem ra đại ca đã sớm tính toán được, cơ duyên này xem ra không nhỏ, lại có thể dẫn động chúng ta cùng đi.” Thái Thượng cười nhạt, không phủ nhận, nói: “Đi thôi!” Nói xong, Tam Thanh trực tiếp hướng về Bất Chu Sơn mà đến, tốc độ cực nhanh, ba đạo thanh mang xé toạc chân trời.

Không lâu sau, liền hạ xuống sườn núi Bất Chu Sơn.

“Đây, không phải là động phủ mà đại ca ngày trước từng đến sao?” Thông Thiên nhướng mày, kiếm quang lướt trong mắt, mở miệng nói.

“Chính là động phủ này.

Ngày trước vốn không có bất kỳ tồn tại nào, ngoại trừ linh khí sung túc ra thì không còn gì khác.

Không ngờ hôm nay lại có cơ duyên hiển hiện," Nguyên Thủy nghe vậy, khẽ gật đầu nói.

Giữa một ẩm một trác (một miếng ăn một ngụm uống), thì ra cũng là ý trời.Thái Thượng nhìn hai người họ một cái, liền trực tiếp tiến vào động phủ.

Lúc này, luồng tiên thiên khí tức tinh thuần và hạo hãn kia liền từ trong động phủ tán phát ra.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, sau đó cũng theo sau Thái Thượng, tiến vào động phủ.

Động phủ tuy không tính là lớn, chỉ vài trăm dặm, nhưng linh khí lúc này lại ngưng kết khủng bố hơn rất nhiều so với lúc trước.

Tuy nhiên, những linh khí này đều tụ tập tại nơi cơ duyên trong động phủ.

Đó là một dây tiên đằng, Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, phía trên kết bảy quả hồ lô, đều thuộc hàng tiên thiên linh bảo, cực kỳ phi phàm.

Lúc này, luồng linh khí và thiên địa chi lực hạo hãn kia liền được tụ tập, sau đó hấp thu vào trong hồ lô tiên đằng.

Hồ lô tiên đằng lúc này tiên thiên khí tức hạo hãn, trên đó bảy sắc quang mang lưu chuyển, bảo quang tứ dật, huyền diệu phi phàm."Thật là một dây tiên thiên linh căn tốt!" Thông Thiên tán thán, Nguyên Thủy gật đầu đồng tình.

"Dây hồ lô tiên đằng này là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, cực kỳ bất phàm.

Trong những quả hồ lô này, ắt có cơ duyên của ngươi và ta," Thái Thượng nói.

“Đại ca nói rất đúng!” Hai người gật đầu, họ đã cảm ứng được cơ duyên của mình.

Trong bảy quả hồ lô này, có một quả thuộc về họ.

“Cách thời điểm thành thục còn thiếu vài phần, tạm thời đợi một chút,” Thái Thượng suy tính một lát rồi từ từ nói.

Nói xong, y liền trực tiếp khoanh chân ngồi xuống không xa trước hồ lô tiên đằng, nhắm mắt tu hành.

Trên bảy quả tiên thiên hồ lô đạo vận lưu chuyển, quỹ tích Đại Đạo hiện lên, bảo quang tứ dật, khí tức hạo hãn, thời điểm hoàn toàn thành thục đã không còn xa nữa.Một trăm năm thời gian rất nhanh đã trôi qua.

Lúc này, hồ lô tiên đằng đã gần chín muồi.

“Hưu!

Hưu!” Và lúc này, bên ngoài động phủ, hai đạo quang mang lóe qua, sau đó liền có hai thân ảnh xuất hiện trong động phủ, chính là Nữ Oa và Phục Hy.

Hai người nhìn lướt qua hồ lô tiên đằng, lại nhìn Tam Thanh, thần sắc hơi sững sờ.

Nhưng khi thấy trên hồ lô tiên đằng có bảy quả hồ lô, liền cảm thấy mình có cơ hội, bèn ở lại xem xét.

Trong mấy chục năm tiếp theo, còn có những cao thủ khác đến, năm người Đế Tuấn, Thái Nhất, Hồng Vân, Côn Bằng, Minh Hà đã đến đây.

Nhưng thấy lúc này hồ lô tiên đằng vẫn còn đang thai nghén, Tam Thanh lại đang ngồi phía trước, họ đều đứng phía sau, không ra tay, chờ đợi thời cơ.

Cứ thế, lại ba trăm năm trôi qua.

Lúc này, hồ lô tiên đằng đã ngừng hấp thu tiên thiên linh khí và thiên địa chi lực.

Trên bảy quả hồ lô đạo vận lưu chuyển, bảo quang tứ dật, tiên thiên khí tức hạo hãn tán phát ra, huyền diệu phi phàm.“Hưu!

Hưu!

Hưu!” Lúc này, ba quả tiên thiên hồ lô rơi xuống, sau đó bay về phía Tam Thanh.

Tiên thiên hồ lô trong tay Thái Thượng có màu tử kim, tiên thiên hồ lô trong tay Nguyên Thủy có màu tử hoàng, còn tiên thiên hồ lô trong tay Thông Thiên thì có màu tử lục.

Ba quả hồ lô này rơi vào tay Tam Thanh, những cao thủ phía sau đều không ngăn cản.

Điều này hiển nhiên là bảo vật tự chọn chủ, họ không thể ra tay.

Vả lại, bản thân họ cũng không phải đối thủ của Tam Thanh, ra tay có ích gì?

“Hưu!” Ngay lúc đó, lại có một quả tiên thiên hồ lô rơi xuống, hóa thành một đạo lưu quang, rơi vào tay Nữ Oa.

Mọi người nhìn thấy, quả tiên thiên hồ lô này có màu tử thanh, cũng huyền diệu phi phàm, là một kiện tiên thiên linh bảo tốt.

Thái Thượng thấy vậy, khẽ gật đầu, sau đó nhìn lướt qua tình hình của hồ lô tiên đằng lúc này.

Trong đó còn có hai quả hồ lô đã thành thục, còn lại một quả chưa thành thục.

Nếu hai quả này rơi xuống, quả cuối cùng dù có hấp thu toàn bộ sức mạnh của hồ lô tiên đằng cũng khó mà đạt đến độ thành

thục.“Ông!” Quang hoa trong tay Thái Thượng lưu chuyển, lướt qua trên hồ lô tiên đằng.

Chương 92

Dưới sự bao phủ của một luồng Đại Đạo chi lực hạo hãn, hồ lô tiên đằng vốn đã ngừng hấp thu lúc này lại lần nữa bắt đầu hấp thu linh khí và thiên địa chi lực.

Và sức mạnh trong đó cũng dần dần lưu chuyển trên ba quả hồ lô này, sau đó lại quay trở về quả tiên thiên hồ lô chưa thành thục cuối cùng.

Điều này cũng khiến hai quả đã thành thục kia lúc này không rơi xuống.

Mọi người thấy vậy, thần sắc đều sững sờ.

Thái Thượng đây là, muốn làm gì?

Cưỡng chiếm ba quả tiên thiên hồ lô cuối cùng sao?

Nếu hai quả tiên thiên hồ lô kia rơi xuống, bản thân mình nói không chừng còn có cơ duyên!

Cho dù không có cơ duyên, thì mình cũng có thể tranh giành một quả chứ!

Nhưng bây giờ, đây tính là chuyện gì?

Ngươi đã có một quả rồi, còn muốn độc chiếm ba quả, cho dù quả cuối cùng chưa thành thục, tính là nửa quả, nhưng điều này cũng không hợp lẽ a!

Phía bên ta, còn có sáu vị cao thủ chưa phân được gì đây!

“Thái Thượng đạo huynh, ngài làm như vậy, e rằng có chút không thỏa đáng chăng?” Đế Tuấn nhíu mày, tiến lên một bước, nhìn Thái Thượng nói.“Không thỏa đáng?

Có gì không thỏa đáng?" Thái Thượng nhìn y, lạnh nhạt mở miệng nói.

"Phía chúng ta đây có sáu vị vẫn chưa nhận được gì, trong tay ngài đã có một quả tiên thiên hồ lô, nếu lại độc chiếm những quả còn lại, chẳng phải là có chút quá đáng sao?" Đế Tuấn hai mắt hơi nheo lại, từ từ mở miệng nói.

Tuy Tam Thanh thực lực khủng bố, nhưng phía bọn họ đây lại có sáu vị cao thủ, cũng không hề sợ hãi."Quá đáng?

Cũng không quá đáng.

Quả tiên thiên hồ lô này nếu có duyên với ngươi, đã sớm rơi vào tay ngươi rồi.

Vì đã không có duyên, vậy ta hà tất phải phân chia cho ngươi?" Thái Thượng từ từ đứng dậy, nhìn y, bình tĩnh nói.Tại sườn núi Bất Chu, trong động phủ.

Đế Tuấn nghe lời đó, thần sắc liền trầm xuống.

Những gì Thái Thượng nói quả thực không sai, y quả thật không cảm nhận được cơ duyên trên hai quả tiên thiên hồ lô đã thành thục kia.

Thái Nhất và Hồng Vân phía sau y, vốn có một tia cảm ứng, nhưng sau khi Thái Thượng ra tay, cảm ứng liền biến mất.

Bọn họ cũng vô cùng bất lực, trong tình huống này, chỉ có thể chọn con đường tranh đoạt.

Đế Tuấn lúc này không quan tâm gì đến cơ duyên hay không cơ duyên nữa, không có cơ duyên thì sao, bản thân mình vẫn không thể ra tay cướp sao?

Tuy rằng trong tình huống như vậy, nếu đổi lại là y, y cũng muốn

cường chiếm.

Nhưng mà, cơ hội này lại rơi vào tay Thái Thượng, cho nên, nếu y thực sự cường chiếm hai quả "bán tiên thiên hồ lô" này, bọn họ chỉ có thể đứng nhìn.

"Sáu vị chúng ta đây, Đạo huynh cường chiếm như vậy, e rằng không hay lắm.

Bảo vật có linh, nên tự chọn chủ.

Đạo huynh làm như vậy, quả thực không thỏa đáng," Đế Tuấn ánh mắt rơi xuống hồ lô tiên đằng, trên tầng quang màng được Đại Đạo chi lực nhàn nhạt bao phủ kia, sau đó lại nhìn lên thân Thái Thượng, trầm giọng nói."Nếu ngươi không phục, tự có thể đến tranh đoạt.

Tiên thiên hồ lô nếu vào tay ngươi, ta tuyệt sẽ không cướp đoạt nữa," Thái Thượng bình tĩnh nói, ngữ khí không chứa một chút cảm tình, lạnh lẽo đến mức hư không kết băng.

Vì Thái Thượng đã nhìn ra ý đồ của mình, Đế Tuấn cũng không che giấu sự vụng về nữa.

Y nhìn những người phía sau, nói: "Còn hai quả hồ lô đã thành thục, chư vị đạo hữu hãy ra tay, trước tiên tranh đoạt lấy đã." Nghe vậy, Phục Hy cười nhạt nói: "Bảo vật có duyên thì người có duyên sẽ sở hữu.

Vì đã không có duyên với ta, ta không cưỡng cầu." Phục Hy cũng nhìn ra, quả hồ lô trong tay muội muội y là có duyên với nàng.

Nhưng nếu Thái Thượng ngăn cản, Nữ Oa cũng không thể có được.

Vì Thái Thượng không ngăn cản, để Nữ Oa có được, lúc này y tự nhiên sẽ không ra tay nữa.

Hơn nữa, quả hồ lô này lại không có duyên với y, y không cảm ứng được, cũng không suy tính được.

Thực lực của Thái Thượng lại vô cùng khủng bố, y hà tất phải nhúng tay vào cuộc tranh đoạt này.

Lần tranh đoạt này, Phục Hy không cần nhìn cũng biết, không tranh đoạt được thì ngược lại sẽ bị trọng thương.

Chuyện như vậy, làm để làm gì?

Phục Hy rút lui, thần sắc Đế Tuấn lại một lần nữa trầm xuống.

Y ánh mắt quét qua, trừ Thái Nhất ra, Côn Bằng, Hồng Vân và Minh Hà dường như không có ý định rút lui.

Vậy thì đủ rồi, Tam Thanh tuy khủng bố, nhưng năm vị cao thủ Chuẩn Thánh, hẳn là có cơ hội."Hưu!" Bỗng nhiên, Đế Tuấn đã ra tay, Hà Đồ Lạc Thư hướng về Thái Thượng oanh kích tới.

Khí tức khủng bố bao trùm nơi này, hư không không ngừng vặn vẹo, khu vực dưới chân cũng xuất hiện dấu hiệu băng sụp.

Bất Chu Sơn là nơi đặc thù, Đế Tuấn có thể khiến trước khi công kích chạm tới đã xuất hiện dấu hiệu băng sụp, điều này đã không tệ rồi.

Nguyên Thủy và Thông Thiên vốn muốn ra tay, nhưng Thái Thượng ra hiệu cho họ một cái, hai người liền từ bỏ.

"Đông!" Hỗn Độn Chung vang lên, ngưng kết thời không, tất cả đều chậm lại, bao gồm cả suy nghĩ.

"Xích!" Minh Hà ra một kiếm, kiếm khí tung hoành xuất ra, hư không vỡ vụn.

Hồng Vân phất tay, một đóa hồng vân khổng lồ bao trùm đến, trong đó lôi quang chớp động, hồng sa lan tràn, cực kỳ khủng bố.

Năm đạo công kích giáng xuống, Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, không có chút biến hóa nào.

"Ông!" Một đạo huyền hoàng quang mang hiện lên trên Thiên Linh của Thái Thượng, sau đó đỡ lấy công kích của mọi người.

Dưới Huyền Hoàng Bảo Tháp, những công kích này đều không đáng kể.Vào khắc tiếp theo, Thái Thượng chân khẽ động, liền xuất hiện trước mặt Đế Tuấn.

"Bành!" Y vung tay, liền đánh bay Hà Đồ Lạc Thư.

"Thái Thanh Ấn!" Y vượt qua vô tận thời không, thân hình Đế Tuấn không chỗ nào có thể ẩn nấp, tất cả thời không đã bị Thái Thượng khóa định, căn bản không thể tránh.

Một thủ ấn khổng lồ giáng xuống, Bất Chu Sơn bắt đầu sụp đổ, một vết nứt kéo dài vạn dặm.

Lúc này càn khôn bị vặn vẹo, ngũ hành bị nghiền nát, hư không vỡ vụn trở về hỗn độn, tái diễn địa thủy phong hỏa.

Công kích khủng bố như bẻ cành khô hướng về Đế Tuấn mà nuốt chửng, trực tiếp đánh y rơi xuống đất.

"Bành!" Thái Thanh Ấn giáng xuống, trực tiếp trấn áp y.Thấy tình hình này, Thái Nhất, Hồng Vân và những người khác đều ngây người tại chỗ.

Ngay cả Phục Hy và Nữ Oa vốn định xem giao chiến, lúc này cũng đều kinh ngạc nhìn Thái Thượng với vẻ mặt điềm nhiên giữa hư không.

Thực lực của hắn, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào?

Chương 93

Trong lòng mọi người hiện lên một ý nghĩ, một kích trấn áp Đế Tuấn sắp bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ, tu vi như vậy, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào?

Minh Hà và Hồng Vân nhìn nhau một cái, trong mắt tràn đầy vẻ chấn kinh.

Quá mạnh rồi, cũng quá nhanh rồi.

Ngay cả họ là những tồn tại Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng không thể nhanh chóng phản ứng kịp dưới công kích của Thái Thượng.

Chỉ trong một hơi thở ngắn ngủi, Đế Tuấn đã bị trấn áp tại đó.“Đạo huynh đã có được, chúng ta sẽ không tham dự nữa, xin cáo từ!” Hồng Vân và Minh Hà hiểu rõ chuyện này căn bản là không thể được nữa.

Tình huống như vậy, căn bản là ai tiến lên cũng sẽ bị trấn áp mà thôi.

Côn Bằng nhìn Đế Tuấn bị Thái Thanh Ấn trấn áp trong động phủ, lại nhìn Thái Thượng.

Y chắp tay hướng về Thái Thượng rồi liền biến mất không thấy tăm hơi.

“Ngươi, ngươi lại dám trấn áp đại ca ta?” Thái Nhất thần sắc kinh hãi nói.

Phía bọn họ đây có đến năm vị cao thủ, sao trong một hơi thở ngắn ngủi, đại ca mình đã bị trấn áp rồi.

“Nếu không phải lưu thủ, há lại dễ dàng trấn áp như vậy?” Thái Thượng lạnh nhạt nói.

Thái Nhất nghe vậy, trên mặt lóe lên một tia phẫn nộ.

Yêu Hoàng đường đường của Yêu tộc, lại bị người ta một kích trấn áp, thể diện này biết đặt ở đâu?"Đông!" Hỗn Độn Chung vang lên, một luồng âm ba có thể nhìn thấy bằng mắt thường cuốn tới.

Nơi nào nó đi qua, tất cả đều bị ngưng kết lại, ngay cả Đại Đạo Pháp Tắc và Thiên Địa Quy Tắc cũng ngừng lưu chuyển.

Toàn bộ phiến thiên địa này đều rơi vào công kích thời không của Hỗn Độn Chung.

"Công kích thời không không tệ, nhưng vô dụng với ta," Thái Thượng lạnh nhạt nói.

Y chân khẽ động, giẫm nát thời không trước mặt, xuất hiện trước Thái Nhất.

Trong ánh mắt kinh hãi của y, Thái Thượng một chưởng đánh bay y ra ngoài.

Thái Nhất bị đánh bay ức vạn dặm, máu vương vãi hư không, dưới một kích, y đã trọng thương.

Chưởng này, Thái Thượng không hề lưu thủ.

Thái Nhất không vẫn lạc, đã là do phòng ngự khủng bố của Hỗn Độn Chung rồi.

Y hậm hực nhìn Bất Chu Sơn một cái, thu lấy Hà Đồ Lạc Thư rồi độn về phía Yêu tộc.Trong động phủ.

Thái Thượng lăng không đứng đó, nhìn Đế Tuấn đang bị trấn áp.

"Hôm nay trấn áp ngươi ở đây vạn năm, sau vạn năm, tự có thể thoát khốn." Lời vừa dứt, lại có một luồng Đại Đạo chi lực bao trùm đến, rơi vào Thái Thanh Ấn.

Huyền quang lưu chuyển, uy lực càng thêm khủng bố.

Nếu không có thực lực vượt qua Thái Thượng, căn bản không thể giải khai sự trấn áp của Thái Thanh Ấn, chỉ có thể chờ vạn năm sau tự hành tiêu tán.

Làm xong tất cả những điều này, Thái Thượng đi đến trước hồ lô tiên đằng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên tuy có chút chấn kinh, nhưng cũng biết tu vi của đại ca mình đại khái ở cảnh giới nào, cho nên sau một chút kinh ngạc, liền khôi phục như cũ.

Lúc này, họ đứng bên cạnh y, không mở lời.

Thái Thượng nhìn một lúc, sau đó vung tay, thu toàn bộ dây hồ lô tiên đằng cùng với phạm vi trăm dặm đất xung quanh.

Như vậy, y mới nhìn về phía Phục Hy và Nữ Oa lúc này vẫn chưa rời đi.

Sau khi mỉm cười gật đầu, Thái Thượng liền cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên trực tiếp rời khỏi Bất Chu Sơn.

Sau khi Phục Hy và Nữ Oa nhìn Tam Thanh rời đi, lại nhìn Đế Tuấn đang bị trấn áp tại đây, khẽ thở dài một tiếng rồi cũng đứng dậy rời đi.

Lúc này trong động phủ, chỉ có Thái Thanh Ấn phát ra huyền quang lưu chuyển, chiếu rọi khắp bốn phía.

"Không ngờ thực lực của Thái Thượng Đạo huynh lại đạt đến trình độ này, e rằng đã không còn xa cảnh giới chứng đạo nữa rồi chăng?" Nữ Oa lúc này vẫn còn chút chấn kinh, thủ đoạn như vậy nàng trước đây chưa từng nghĩ tới.

Nàng chỉ biết Thái Thượng thực lực khủng bố, nhưng không ngờ, trong nháy mắt đã ngăn chặn công kích của năm người, trong nháy mắt trấn áp Đế Tuấn, nhanh đến mức tất cả mọi người đều không kịp

phản ứng.

"Quả thực là quá nhanh, thực lực như vậy, e rằng Chuẩn Thánh Viên Mãn bình thường cũng khó lòng làm được.

Đế Tuấn tuy chưa tấn thăng Chuẩn Thánh Trung Kỳ, nhưng với thực lực của hắn, căn bản không dưới Chuẩn Thánh Trung Kỳ bình thường, vậy mà lại bị trấn áp trong nháy mắt, thực lực như thế này, quả thực không chỉ đơn giản là Chuẩn Thánh Viên Mãn." Phục Hy thần sắc hơi ngưng trọng, chậm rãi nói, phân tích sự việc lần này.

"Nếu như Thái Thượng Đạo huynh ra tay, e rằng Tiên Thiên Hồ Lô này sẽ không thuộc về ta nhỉ?" Nữ Oa đột nhiên quay đầu, nhìn hắn.

Nghe vậy, Phục Hy trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, mở lời nói.

Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, không nói gì nữa, sau đó trực tiếp bay về phía Phượng Tê Sơn.

Thái Thượng cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên chia nhau ra, bọn họ quay về Đông Côn Luân, Thái Thượng trực tiếp trở về Thái Thanh Cung.

Trong hậu điện của Thái Thanh Cung, được Thái Thượng dùng để trồng Tiên Thiên Linh Căn, trong đó đã có Ngũ Châm Tùng và Ngộ Đạo Trà, còn Hồ Lô Tiên Đằng này, lúc này cũng được y trồng tại đây.

Nơi Thái Thanh Cung, linh khí vốn đã không tệ, lại thêm là đạo tràng của Thái Thượng, Đại Đạo chi lực bao trùm, Thiên Địa chi lực ngưng kết, đối với Hồ Lô Tiên Đằng lúc này mà nói, lại có lợi ích không nhỏ.

Lúc này, Đại Đạo chi lực, Thiên Địa chi lực, Tiên Thiên Linh Khí đều không ngừng ngưng tụ lại, bị tiên đằng hấp thu.

Tuy nhiên so với trước đây, tốc độ hấp thu đã chậm đi rất nhiều, nhưng Thái Thượng đối với những điều này cũng không để tâm, chỉ cần từ từ hấp thu, quả hồ lô cuối cùng ắt sẽ có ngày thành thục.

"Linh căn có thể dính Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà xuất thế, phỏng chừng cũng chỉ có Tiên Thiên Hồ Lô Tiên Đằng." Song mục Thái Thượng như bầu trời trong xanh, thần niệm xuyên thấu, đã thấy rõ dưới rễ Hồ Lô Tiên Đằng, lớp Cửu Thiên Tức Nhưỡng dính liền, đó cũng là Tiên Thiên Chi Thổ.

Phàm vật gì có thể dính chữ "Tiên Thiên" thì đều không phải bảo vật tầm thường.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng này ẩn chứa khí tức tạo hóa, quả thực là bảo vật hiếm có trong Hồng Hoang.

Mà Hồ Lô Tiên Đằng có thể mang theo Cửu Thiên Tức Nhưỡng mà xuất thế, lại càng thêm khó được, nếu không thì cũng sẽ không đạt tới trình độ như vậy.

Thái Thượng quan sát một lượt xong, ánh mắt lại lướt qua hai gốc linh căn khác, rồi mới quay người trở về Vô Cực Điện.

Thanh Huyền lúc này đã sắp bước vào Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, sau khi Thái Thượng trở về, liền phái y đi Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên.

Nếu không có gì bất ngờ, trong vòng một hai vạn năm, Thanh Huyền sẽ có thể tấn thăng Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, khi đó quay về cũng không muộn.

Thái Thượng ánh mắt chậm rãi lướt qua Hồng Hoang một lượt, lúc này cũng khá bình tĩnh.

Lần giảng đạo thứ hai vừa mới kết thúc, các vị Chuẩn Thánh Thần Ma tự nhiên đều đang bế quan tu hành, tranh thủ khi lần giảng

đạo cuối cùng tới, để tu vi của mình lại được đề thăng thêm một chút.

Đương nhiên, những tồn tại này, tức là các Thần Ma như Phục Hy, Nữ Oa, không ít người lúc này lại không có suy nghĩ như vậy.

Kể từ khi nghe được phương pháp tu hành Tam Thi chi Đạo, lúc này đều đang vội vàng gia nhập Vạn Tiên Minh.

Dẫu sao đây cũng là một thế lực không nhỏ, gia nhập vào đó, biết đâu sẽ có linh bảo, như vậy thì mình trảm thi sẽ có hy vọng.

Chương 94

Bởi vậy, số lượng tán tu gia nhập lần này càng lúc càng nhiều.

Thực lực của Vạn Tiên Minh lúc này, cho dù so với Vu Yêu, cũng chỉ có hơn chứ không kém.

Dù sao cao tầng của Vạn Tiên Minh đều là khách trong Tử Tiêu Cung, đại bộ phận là Chuẩn Thánh Sơ Kỳ tồn tại, Đại La Kim Tiên Viên Mãn cũng không ít.

Đối với thế lực như vậy, Vu Yêu nhị tộc lúc này lại không có động tĩnh quá lớn, vẫn đang phát triển một cách khiêm tốn.

Vu tộc tự nhiên không cần nói, lúc này không quản những chuyện đó, trước tiên cứ phát triển bản thân đã.

Còn về Yêu tộc, Đế Tuấn, với tư cách là Yêu Hoàng, bị Thái Thượng trấn áp tại Bất Chu Sơn vạn năm, lúc này muốn không khiêm tốn cũng không được, chỉ có thể chờ Đế Tuấn trở về rồi tính.

Và lúc này, trên Hồng Hoang Đại Địa, vì sự thịnh hành của Tam Thi chi Đạo, đã dấy lên một phong trào tu hành.

Không ít Đại La Kim Tiên tồn tại đều có ý định đi con đường này, đây là cách giúp mình có thể nhanh chóng bước vào Chuẩn Thánh.

Và một số Chuẩn Thánh Sơ Kỳ tồn tại, cũng có suy nghĩ tương tự, đây là phương pháp giúp mình chứng đạo nhanh hơn.

Sau khi Thái Thượng chậm rãi quét mắt một vòng, tình hình Hồng Hoang lúc này liền hiển rõ trong tâm.

Sau khi suy tính một phen, y liền đi vào tu hành.

Ngọc Thanh Đạo Nhân lúc này đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim

Tiên Hậu Kỳ, khoảng cách để ngang bằng bản tôn đã không còn xa.

Bởi vậy Thái Thượng lúc này bắt đầu tham ngộ tu hành chính là Thượng Thanh Đạo Nhân, lúc này hư ảnh đã xuất hiện, cũng đã đến lúc không ngừng ngưng thực lại.

Cùng với việc Thái Thượng tu hành, lúc này trong Vô Cực Điện cũng trở nên tĩnh mịch, hệt như Hồng Hoang lúc này, không hề dấy lên chút sóng gió nào.

Vạn năm thời gian, lặng lẽ trôi qua trong Hồng Hoang.

Bất Chu Sơn, trong động phủ giữa lưng chừng núi.

"Ầm!" Đột nhiên, Thái Thanh Ấn đang lấp lánh huyền quang và tản mát Đại Đạo chi lực hạo hãn, bỗng lóe lên rồi ầm ầm vỡ nát, tiêu tán vào hư không.

Thời hạn vạn năm đã đến, Thái Thanh Ấn tự nhiên cũng mất đi hiệu lực.

Thân hình Đế Tuấn có chút chật vật từ trong đó đứng dậy, cơ thể vừa động, mọi thứ liền khôi phục như cũ.

Trên khuôn mặt nho nhã tràn đầy vẻ âm trầm, trong mắt lửa quang nhảy múa, như muốn thiêu đốt tứ hải, diệt sạch bát hoang, lạnh lùng nhìn về hướng Vô Cực Sơn Mạch.

"Hừ!" Rất lâu sau, trong miệng Đế Tuấn truyền ra một tiếng hừ lạnh, hư không khẽ rung động.

Bị trấn áp vạn năm, hắn tự nhiên vô cùng phẫn nộ, nhưng lúc này thực lực không bằng Thái Thượng, cho dù cộng thêm Yêu tộc cũng vậy.

Tình hình hiện tại, chỉ có thể tạm thời ẩn nhẫn.

Đợi đến khi hắn, đợi đến khi thực lực Yêu tộc đề thăng đến cảnh

giới đó, nhất định sẽ đòi lại mối nhục vạn năm.

Sau khi lạnh lùng lướt mắt một lượt, Đế Tuấn liền biến mất tại chỗ, độn về phía Yêu tộc, trong chớp mắt vượt qua ức vạn dặm.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

"Xem ra, thời hạn vạn năm của Đế Tuấn đã đến rồi." Đế Giang cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc chợt lóe lên, miệng mỉm cười nói.

Đế Tuấn bị Thái Thượng trấn áp trên Bất Chu Sơn vạn năm, hắn tự nhiên biết rõ.

Nay vạn năm đã tới, luồng khí tức quen thuộc này chợt lóe qua, hắn liền biết là Đế Tuấn đã thoát khỏi cảnh khốn khó.

"Vạn năm này, đối với Đế Tuấn mà nói, quả thực không dễ chịu.

Nhưng cũng không hẳn là toàn chuyện xấu, biết đâu sau khi hắn trở về lần này, chuyên tâm tu hành, thực lực sẽ còn tiến thêm một tầng nữa." Câu Mang đứng một bên nghe vậy, cũng mỉm cười nói.

"Chuyện của Đế Tuấn, chúng ta tạm thời không cần để ý nữa.

Ánh mắt lúc này, nên đặt vào những nơi khác rồi." Đế Giang nói, ánh mắt không chút tình cảm nào chuyển động, rơi xuống Đông Hải.

Nghe vậy, ánh mắt Câu Mang cũng rơi xuống Đông Hải, trên mặt thần sắc bình tĩnh, không hề có chút gợn sóng, chỉ là ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo.

Trong Bàn Cổ Điện, Đế Giang và Câu Mang đều không mở lời.

Lúc này, trong Bàn Cổ Điện rộng lớn, một mảnh tĩnh mịch.

"Đại ca định ra tay với Vạn Tiên Minh sao?" Rất lâu sau, Câu Mang quay đầu lại, nhìn Đế Giang, mở lời hỏi.

“Thực lực Vạn Tiên Minh càng lúc càng mạnh.

Nếu như cứ tồn tại mãi, sẽ bất lợi cho sự phát triển của Vu tộc.

Tuy nói Vu tộc ta không sợ Vạn Tiên Minh, nhưng thế lực này không trừ đi, rốt cuộc cũng là đại họa.

Trong đó có một số Thần Ma tu sĩ, đối với việc chúng ta thống trị đại địa sau này, sẽ là một trở ngại.” “Kể từ khi Vạn Tiên Minh tập hợp bọn họ lại một chỗ, cũng đỡ đi không ít phiền phức.

Một mẻ hốt gọn, đây là biện pháp tốt nhất rồi.” Đế Giang thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói.

Đối với chuyện Vạn Tiên Minh, hắn luôn chú ý.

Mặc dù Vu tộc bề ngoài có vẻ bình tĩnh, nhưng thực chất, đối với Vạn Tiên Minh, đã sớm có tính toán rồi.

“Đại ca định khi nào ra tay?” Câu Mang hơi cúi đầu, sau đó mở lời hỏi.

Chuyện Vạn Tiên Minh, hắn cũng luôn chú ý.

“Cứ đợi thêm đã, Yêu tộc cách Vạn Tiên Minh khá gần.

Nếu có bất kỳ ma sát xung đột nào, Yêu tộc cũng sẽ là người đầu tiên.

Hơn nữa, ta cũng muốn xem, Yêu tộc rốt cuộc có tìm đến Vu tộc ta liên thủ hay không.” Tuy một tộc riêng lẻ không sợ Vạn Tiên Minh, nhưng nếu hai tộc có thể liên thủ, tự nhiên sẽ dễ dàng hơn nhiều, khi đó cũng sẽ không có quá nhiều thương vong.

Dẫu sao thực lực Vạn Tiên Minh cũng không yếu, cao tầng thực lực chỉ có hơn chứ không kém Vu Yêu.

“Yêu tộc những năm gần đây cũng vô cùng bình tĩnh, hẳn là cũng muốn quan sát một phen.

Nhưng Vạn Tiên Minh ngày càng lớn mạnh, sớm muộn gì cũng thành đại họa trong lòng.

Yêu tộc không thể ngồi yên chờ chết, nhìn Vạn Tiên Minh không ngừng lớn mạnh rồi nuốt chửng." "Còn về việc liên hợp Vu tộc ta, thì phải xem Đế Tuấn tính toán thế nào.

Nhưng nếu muốn giảm thiểu thương vong, đây quả thực là một biện pháp." "Nếu Yêu tộc liên hợp Vu tộc ta, Đại ca có đồng ý không?" Đột nhiên, Câu Mang quay đầu lại, nhìn Đế Giang bên cạnh, mở lời hỏi.

"Nếu Vu tộc ta liên thủ Yêu tộc ra tay, không những có thể trừ bỏ Vạn Tiên Minh, giảm thiểu thương vong, mà còn có thể thăm dò thực lực Yêu tộc lúc này đã đạt đến trình độ nào, xem Yêu tộc còn ẩn giấu thủ đoạn gì.

Những điều này đều có thể cung cấp phương hướng cho chúng ta, khi đó việc đề thăng phương hướng sẽ dễ dàng hơn nhiều." Đế Giang nghe vậy, mỉm cười mở lời nói.

Nghe vậy, Câu Mang gật đầu, không nói gì nữa.

"Vậy thì xem Đế Tuấn tính toán thế nào." Rất lâu sau, Câu Mang ánh mắt nhìn về phía Vạn Tiên Minh, trong miệng nhàn nhạt nói.

Chương 95

Đế Giang không trả lời, ánh mắt chỉ rơi vào nơi Yêu tộc, trên mặt dường như có vẻ suy tư.

Yêu tộc, Vạn Yêu Điện.

Đế Tuấn mất hơn trăm năm, cuối cùng cũng trở về trong Yêu tộc.

"Đại ca, trên người có vết thương nào không?" Thái Nhất nhìn Đế Tuấn, mở lời hỏi.

Mặc dù biết là thời hạn vạn năm bị Thái Thượng trấn áp đã hết, Đế Tuấn thoát khốn trở về, nhưng Thái Nhất cũng không muốn nhắc lại điểm đó, chỉ hỏi hắn có bị thương hay không, bởi vì trước khi bị trấn áp, Đế Tuấn đã bị Thái Thanh Ấn đánh trúng.

Ấn quyết kia vô cùng khủng bố, muốn không có thương thế, e rằng không mấy khả thi.

"Có chút thương thế, nhưng trong vạn năm qua đã khôi phục rồi." "Sau này thực lực Yêu tộc đề thăng, ta nhất định sẽ đòi lại mối nhục vạn năm." Trên khuôn mặt nho nhã của Đế Tuấn hiện lên một đám mây âm u, trong miệng trầm giọng nói, đối với việc bị trấn áp, cũng vẫn canh cánh trong lòng.

Thái Nhất gật đầu, không nói gì.

"Những năm này, có chuyện gì không?" Đế Tuấn ánh mắt nhìn về vị Yêu Thần duy nhất còn lại ở đây, Bạch Trạch.

Hắn không tự mình suy tính để tìm hiểu, mà định để Bạch Trạch trực tiếp báo cáo.

"Bẩm Yêu Hoàng, vạn năm qua, đại sự khác thì không có, chỉ là thực lực Vạn Tiên Minh càng lúc càng hùng mạnh, lúc này đã trở

thành một mối đe dọa.

Nếu không sớm loại trừ, e rằng sẽ là đại họa.” “Yêu tộc ta tiếp giáp Vạn Tiên Minh, nếu hai bên có mâu thuẫn, chiến hỏa sẽ là nơi bùng phát đầu tiên.” Bạch Trạch chắp tay nói.

Vạn năm qua, Vạn Tiên Minh ngày càng lớn mạnh, cũng đã vượt qua Vu Yêu nhị tộc.

Nếu để nó ngày càng cường đại, e rằng sẽ trở thành đại họa, điều này bất lợi cho sự phát triển của bản thân.

“Còn Vu tộc thì sao?” Đế Tuấn hỏi.

“Vu tộc tạm thời vẫn rất bình tĩnh, hẳn là vẫn muốn Yêu tộc ta ra tay trước, ngồi hưởng lợi.” Bạch Trạch chắp tay nói.

“Đều đánh một nước cờ hay.” Đế Tuấn trong miệng hừ lạnh một tiếng, nhàn nhạt mở lời nói.

Vu tộc tính toán thế nào, hắn sao lại không biết.

Nhưng chuyện này cũng không thể vội vàng, đặc biệt là vào lúc này.

“Bạch Trạch, Thái Nhất, trong khoảng thời gian sắp tới, Yêu tộc tạm thời đừng ra tay.

Trong lòng ta có chút cảm ngộ, hẳn là có thể trảm xuất một thi.

Đợi ta trảm xuất một thi xong, ra tay cũng không muộn.” “Khi đó, còn có thể liên hợp Vu tộc ra tay, cùng nhau trừ bỏ Vạn Tiên Minh.” Đế Tuấn suy nghĩ một lát, cuối cùng vẫn quyết định đợi sau khi mình trảm xuất một thi, rồi mới ra tay với Vạn Tiên Minh.

Khi đó cũng có thể đảm bảo an toàn hơn.

“Chúng ta, thật sự muốn liên hợp Vu tộc?” Thái Nhất nghe vậy, lông mày lập tức nhíu lại.

“Liên hợp Vu tộc ra tay, một mặt là để giảm thiểu thương vong cho bộ hạ, mặt khác là để mượn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận trấn nhiếp Vu tộc.

Như vậy, Vu tộc tạm thời sẽ không dám khinh cử vọng động.” Nói đến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nếu Đế Tuấn không cảm thấy lúc này nó vẫn chưa hoàn thiện, không thể phát huy ra uy lực dự đoán có thể đối kháng Thánh Nhân, thì e rằng Đế Tuấn lúc này đã dùng trận này để đối phó Thái Thượng rồi.

Nhưng trận này chưa đủ hoàn thiện, lúc này mà đi đối đầu Thái Thượng, căn bản là tự tìm cái chết, bởi vậy hắn mới phải tiếp tục ẩn nhẫn.

Thái Nhất nghe vậy, trong lòng suy nghĩ một lát, rồi nói: “Nếu đã như vậy, thì theo lời Đại ca.” Đế Tuấn cúi đầu nói: “Khoảng thời gian sắp tới, Yêu tộc sẽ giao lại cho các ngươi.” “Yêu Hoàng Đại ca yên tâm.” Hai người chắp tay nói.

Đế Tuấn gật đầu, sau đó liền biến mất trong đại điện.

Thái Nhất và Bạch Trạch liền đi xuống chuẩn bị những việc sắp tới.

Kể từ khi đã quyết định ra tay với Vạn Tiên Minh, thì những gì cần làm, vẫn phải làm.

Trong Vạn Yêu Điện, một gian thiên điện.

Đế Tuấn trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu tu hành Tam Thi chi Đạo.

Hắn vốn là tồn tại sắp bước vào Chuẩn Thánh Trung Kỳ.

Trong vạn năm bị Thái Thượng trấn áp này, trong lòng cũng đã có cảm ngộ.

Đối với việc trảm xuất một thi mà nói, lại không khó khăn nữa.

Phương pháp tu hành đã có, linh bảo ký thác cũng có, trong lòng cũng đã có minh ngộ.

Vạn sự đã chuẩn bị xong, chỉ còn thiếu gió đông!

Đế Tuấn hiện ra khánh vân, đỉnh đầu tam hoa, lúc này không ngừng tu hành Tam Thi chi Đạo.

Trên người thần quang lưu chuyển, khí tức Đại Đạo tràn ngập.

Hắn đối với việc trảm xuất đệ nhất thi, cũng không tu hành quá nhiều thời gian.

Chỉ trong vỏn vẹn năm ngàn năm, hắn đã chuẩn bị gần xong.

Hơn ngàn năm sau, lúc này thời cơ đã đến.

"Trảm!" Lời vừa dứt, chỉ thấy Hà Đồ bay vút ra, chém xuống sau gáy Đế Tuấn.

"Vụt!" Một đạo quang mang màu đen lóe qua, sau đó trước thân Đế Tuấn hiện ra một thân ảnh, khuôn mặt nho nhã, mặc Đế Hoàng bào màu xám, chính là đệ nhất thi của hắn, cũng là Ác Thi của hắn, lúc này đã được trảm ra.

"Bản Tôn!" Ác Thi nói với Đế Tuấn.

Đế Tuấn gật đầu, sau đó liền thấy Ác Thi hóa thành một đạo lưu quang, nhập vào giữa mi tâm của Đế Tuấn.

Và lúc này, Đế Tuấn liền nhắm hai mắt lại, bắt đầu ổn cố cảnh giới hiện tại.

Đối với tin tức Đế Tuấn trong chưa đầy bảy ngàn năm đã trảm xuất đệ nhất thi, Thái Nhất cùng những người khác lúc này lại không biết.

Nhưng bọn họ tin Đế Tuấn có thể trảm ra, bởi vậy lúc này chỉ đang sắp xếp những việc sắp tới, những chuyện khác thì cũng không để ý.

Và lúc này trong Hồng Hoang, không chỉ có Đế Tuấn trảm xuất một thi, mà còn có rất nhiều Thần Ma đỉnh tiêm khác cũng đã trảm xuất đệ nhất thi.

Thông Thiên, Nguyên Thủy, Phục Hy, Nữ Oa, Minh Hà v.v., những tồn tại này đều là đỉnh tiêm, có thể trảm xuất đệ nhất thi cũng không phải là chuyện kỳ lạ.

Đặc biệt là Thông Thiên và Nguyên Thủy, bọn họ lúc này đã là tồn tại Chuẩn Thánh Hậu Kỳ.

Sau khi tu hành Tam Thi chi Đạo, liền có thể nhanh chóng trảm xuất đệ nhất thi, thời gian còn nhanh hơn Đế Tuấn không ít.

Dẫu sao Chuẩn Thánh Hậu Kỳ, là tồn tại có thể trảm xuất nhị thi.

Nếu như Thông Thiên và Nguyên Thủy lúc này vẫn chưa lĩnh ngộ được một số tình huống của Ác Thi, thì lúc này đã trảm ra rồi.

Nhưng xét tình hình hiện tại, cũng sẽ không mất quá nhiều thời gian.

Còn về những Thần Ma khác, đối với đệ nhị thi, tự nhiên cần phải trầm tư một thời gian.

Chương 96

Có thể trảm xuất một thi, đối với bọn họ lúc này mà nói, đã là điều khá khó được.

Tiếp theo là phải ổn cố cảnh giới của bản thân, có như vậy mới có thể hướng tới cảnh giới cao hơn mà tấn công.

Ngoại trừ những Thần Ma đỉnh tiêm này, còn có một số Thần Ma khác lúc này cũng đã chạm tới ngưỡng cửa trảm thi, có người đã trảm ra, có người thì vẫn chưa.

Nhưng lúc này, trào lưu tu hành Tam Thi chi Đạo trong Hồng Hoang, lại càng lúc càng thịnh vượng.

Thời gian thoắt cái, lại hơn ba ngàn năm lặng lẽ trôi qua.

Vùng Bắc Minh, trong Bắc Minh Đạo Tràng.

Sau khi Côn Bằng từ Bất Chu Sơn trở về, càng cảm thấy tu vi Chuẩn Thánh Sơ Kỳ của mình quả thực quá thấp.

Trước mặt tồn tại như Thái Thượng, căn bản không có chút sức phản kháng nào.

Ngay cả tồn tại hùng mạnh như Đế Tuấn, cũng bị Thái Thượng trấn áp trong nháy mắt, nếu là mình, e rằng còn thảm hại hơn.

Bởi vậy, sau khi hắn trở về lần này, liền chuyên tâm tu hành.

Nhưng cũng không phải tu hành đơn thuần, hắn lần này là tìm kiếm chuyện công đức.

Hắn tuy biết công đức thành thánh pháp lực yếu nhất, công đức cũng không dễ đi, nhưng Tam Thi chi Đạo cũng khó khăn tương tự, những năm này tham ngộ cũng không lĩnh ngộ được.

Bởi vậy, hắn liền tính toán, tìm kiếm chuyện công đức, mượn sức mạnh công đức, một lần trảm xuất Thiện Thi.

Như vậy, vừa có thể đạt được công đức, lại vừa có thể trảm xuất một thi, nhất cử lưỡng tiện.

Nhưng dù sao chuyện công đức cũng không dễ làm, hơn vạn năm qua, hắn cũng chỉ vừa vặn hoàn thành.

Chuyện công đức hắn lần này tìm kiếm, chính là tạo ra chữ cho một tộc, mà tộc đó, chính là Yêu tộc.

Chữ này, chính là chữ "yêu".

Côn Bằng lần này mưu đồ, không chỉ là công đức và trảm đi một thi, mà còn có khí vận và tín ngưỡng của tộc này.

Yêu tộc ngày càng lớn mạnh, khí vận không nhỏ.

Nếu vì một tộc mà tạo ra chữ "yêu", thì lực lượng tín ngưỡng của Yêu tộc đối với mình, cũng như khí vận của Yêu tộc, bản thân mình đều sẽ nắm giữ không ít.

Như vậy, đối với con đường tu hành sau này của mình, có tác dụng cực kỳ lớn.

Điểm này, mới là nguyên nhân lớn nhất khiến hắn lựa chọn tạo ra chữ "yêu", cũng là điểm lớn nhất trong mưu đồ của hắn.

Và lúc này, chữ "yêu" do Côn Bằng tạo ra, đã đến thời khắc cuối cùng.

Cứ thế, lại ngàn năm sau.

Trên cửu thiên tại Bắc Minh, lúc này thiên kiếp hội tụ.

Côn Bằng lăng không bay lên, ngưng vọng kiếp vân trên cửu thiên, trầm giọng nói: "Thiên Đạo chứng giám, ta Côn Bằng xét thấy truyền thừa Yêu tộc khuyết thiếu, hôm nay đặc biệt sáng tạo chữ "yêu", để

hoàn thiện truyền thừa Yêu tộc.

Chữ "yêu" bất diệt, Yêu tộc bất diệt, Thiên Đạo giám sát!" Lời của Côn Bằng ẩn chứa Đại Đạo chi âm, trong khoảnh khắc truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Lập chữ cho một tộc, chuyện này không phải nhỏ.

Thiên Đạo có thể mượn sức hắn truyền đến Hồng Hoang, nhưng kết quả thế nào, chỉ có hắn và chữ "yêu" vượt qua kiếp nạn này mới biết.

Côn Bằng lấy ngón tay làm bút, trong hư không viết xuống từng chữ huyền diệu, bay lượn quanh thân hắn.

Mỗi chữ đều tản mát kim quang rực rỡ, khí tức kinh người.

Tổng cộng có hơn ba vạn sáu ngàn chữ "yêu", hợp với số Chu Thiên.

Trong thiên kiếp, kiếp lôi ầm ầm giáng xuống, lần lượt rơi trên Côn Bằng và những chữ "yêu".

Nếu những chữ "yêu" không chống đỡ được khảo nghiệm của thiên kiếp, vậy thì sẽ công dã tràng.

Côn Bằng cũng sẽ bị trọng thương nặng, thậm chí vẫn lạc dưới thiên kiếp.

Côn Bằng ánh mắt lạnh lẽo, tay lật một cái, một khối bia đá bay ra, trực tiếp chặn lại kiếp lôi.

Và lúc này, từng chữ vàng đang nhảy múa kia, cũng đã chặn đứng thần lôi.

Chữ "yêu" lúc này đã hấp thu khí vận của Yêu tộc, lập tức khí tức tăng vọt.

Những thiên kiếp này căn bản không thể hủy diệt chúng.

Côn Bằng thấy vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, chuyên tâm ứng phó thiên kiếp.

Từng đạo thần lôi giáng xuống, trong chớp mắt, tám mươi mốt đạo thần lôi đã giáng xuống tám mươi đạo, còn lại đạo cuối cùng.

"Oanh!" Thần lôi giáng xuống, trực tiếp đánh về phía chữ "yêu".

Trong tay Côn Bằng quang hoa lưu chuyển, vung tay một cái, ba vạn sáu ngàn chữ "yêu" bay lên, va chạm với thần lôi.

Thần lôi tan vỡ, chữ "yêu" tỏa ra kim quang chói lọi, chiếu sáng nửa bầu trời.

Trong Thiên Địa vang lên âm thanh của chữ "yêu", vô số Yêu tộc nghe thấy, như si như say.

"Yêu, lập!" Côn Bằng khẽ niệm một tiếng trong miệng, âm thanh truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, vô số sinh linh Thần Ma ngưng vọng vùng Bắc Minh.

Hắn vung tay, khối bia đá khắc ba vạn sáu ngàn chữ "yêu" bay về tay hắn.

Hắn vung tay một cái, một đạo quang mang rơi vào trong đó, khẽ nói: "Từ nay về sau, ngươi chính là pháp bảo của ta, Yêu Bi!" "Ong!" Yêu Bi khẽ rung, kim quang chợt hiện, khí tức tràn ngập, dường như vô cùng hoan hỉ với cái tên này.

Sau khi trải qua một phen tôi luyện của thiên kiếp, và sau khi chữ "yêu" đề thăng, phẩm cấp của Yêu Bi cũng đã được đề thăng không ít.

Tuy chưa đạt đến hàng đỉnh cấp, nhưng uy năng phát ra trong tay Côn Bằng lại không dưới đỉnh cấp bình thường.

Trên cửu thiên, kiếp vân tán đi.

Sau đó, liền thấy trên bầu trời nứt ra một khe hở, một trận kim

quang giáng xuống.

"Công đức kim quang!" Nhìn đạo kim quang giáng xuống, Côn Bằng thần sắc vui mừng.

Công đức mà mình mưu đồ, cuối cùng cũng đã đến tay.

Nhìn mức độ nồng đậm của công đức kim quang quả thực không nhỏ, dù sao đây cũng là chữ của một tộc, không phải chuyện bình thường.

Hắn vung tay một cái, sau khi thu công đức, thân hình Côn Bằng chợt lóe, quay về Bắc Minh Đạo Tràng.

Chuyện tiếp theo, chính là hắn mượn sức mạnh công đức này, trảm xuất Thiện Thi của mình.

Còn những chuyện khác, về sau sẽ cần từ từ tính toán.

Chương 97

Yêu tộc, trong Vạn Yêu Điện.

"Bắc Minh, Côn Bằng." Đế Tuấn ngồi trên chủ vị, ngón tay khẽ gõ lên thành ghế, trong miệng khẽ nói một câu, thần sắc trên mặt không nhìn ra sâu cạn.

"Yêu Hoàng, Côn Bằng nắm giữ tất cả Yêu tộc ở Bắc Minh, nay lại tạo ra chữ "yêu", đề thăng không ít khí vận Yêu tộc.

Nếu có thể kéo hắn vào Yêu tộc, e rằng có thể đề thăng không ít thực lực." Bạch Trạch nhìn Đế Tuấn một cái, sau đó chắp tay nói.

"Nếu đã như vậy, thì trực tiếp ra tay.

Nếu chiêu mộ không hiệu quả, thì dùng vũ lực." Thái Nhất thần sắc lạnh lùng, mở lời nói.

"Đông Hoàng không ổn, Côn Bằng dù sao lúc này cũng là tồn tại đã tạo ra chữ "yêu".

Nếu trực tiếp dùng vũ lực, e rằng sẽ phản tác dụng." Bạch Trạch nói.

"Bạch Trạch nói không sai, Côn Bằng nhất định phải chiêu mộ, nhưng thời cơ rất quan trọng." Đế Tuấn gật đầu.

"Bạch Trạch, Bản Hoàng nhớ ngươi và Côn Bằng có vài phần giao tình.

Lần này liền để ngươi đi Bắc Minh một chuyến, nói với Côn Bằng, có thể hứa vị trí Yêu Sư." Đế Tuấn ánh mắt nhìn về phía Bạch Trạch, nhàn nhạt mở lời nói.

Trong Vạn Yêu Điện.

“Yêu Hoàng yên tâm, Bạch Trạch nhất định sẽ dốc toàn lực.” Bạch Trạch nghe vậy, thần sắc hơi sững sờ, cũng không ngờ Đế Tuấn vừa ra tay đã là vị trí Yêu Sư.

Nhưng nghĩ lại, như vậy mới xem là thành ý, dù sao Côn Bằng lúc này đã không còn là Côn Bằng của ngày xưa.

Nghĩ đến đây, Bạch Trạch chắp tay với Đế Tuấn, sau đó liền quay người rời đi.

Đế Tuấn nhìn bóng Bạch Trạch rời đi, sau đó ánh mắt rơi xuống Bắc Minh, “Ngày Yêu tộc thống nhất không còn xa nữa, tất cả lực lượng Yêu tộc, đều phải nắm giữ trong tay mới tốt.” Song mắt hắn hơi nheo lại, một đạo hàn quang chợt lóe qua.

Thái Nhất nghe vậy, khẽ cúi đầu.

Kể từ khi Đại ca đã có tính toán, hắn liền không cần bận tâm nữa.

Côn Bằng lúc này có thể nói đang nắm giữ hơn hai thành sức mạnh của Yêu tộc.

Yêu tộc ở Bắc Minh tuy xa xa không bằng số lượng do Đế Tuấn thống lĩnh, nhưng số lượng cũng không ít, đủ khoảng hai thành, cũng là khá nhiều rồi.

Lần này lại thêm việc tạo ra chữ “yêu”, đề thăng khí vận Yêu tộc.

Lực lượng tín ngưỡng của tử dân Yêu tộc, không ít đã hội tụ vào Côn Bằng, còn có một phần khí vận Yêu tộc, những điều này đều do Côn Bằng mưu đồ.

Nhưng đối với điều này, Đế Tuấn tự nhiên không thể để Côn Bằng nắm giữ nhiều như vậy.

Với tư cách là Yêu Hoàng của Yêu tộc, nếu bị Côn Bằng nắm giữ hai thành sức mạnh, lại còn bị thu hút bao nhiêu lực lượng tín ngưỡng

và khí vận, thì đối với hắn mà nói, sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Côn Bằng gia nhập là tốt nhất, nếu cứ không chịu, đợi sau khi bọn họ giải quyết xong Vạn Tiên Minh, có lẽ sẽ đến lúc giải quyết Bắc Minh.

Hắn muốn một Yêu Sư của Yêu tộc, chứ không phải một Yêu Sư độc lập nắm giữ hai thành sức mạnh và khí vận của Yêu tộc.

Đế Tuấn trong lòng suy nghĩ một lát, rồi nói với Thái Nhất: "Trong khoảng thời gian sắp tới, ngươi tạm thời cứ tu luyện trước, chuyện của Yêu tộc ta sẽ xử lý là được." Nghe vậy, Thái Nhất gật đầu, chắp tay với Đế Tuấn, liền biến mất trong đại điện.

Đế Tuấn nhìn ra ngoài Đông Hải, trên mặt một đạo hàn mang chợt lóe qua.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

"Lần này có Côn Bằng tạo ra chữ "yêu" xong, khí vận của Yêu tộc, ngược lại đã đề thăng không ít." Huyền Minh nhìn về nơi Yêu tộc, chậm rãi mở lời nói.

"Côn Bằng ở Bắc Minh thực lực không yếu, trong tay còn nắm giữ không ít Yêu tộc.

Tồn tại như vậy, Đế Tuấn không thể nào bỏ qua được." Nghe vậy, Chúc Cửu Âm tiếp lời nói, đối với Côn Bằng ở Bắc Minh, cũng có hiểu biết nhất định.

"Côn Bằng không dễ thu phục như vậy.

Lần này lại tạo ra chữ "yêu", đạt được không ít lực lượng tín ngưỡng của Yêu tộc, ngay cả khí vận nắm giữ cũng đã được đề thăng.

Tồn tại như vậy, há dễ dàng quy thuận." Đế Giang trên mặt lộ ra

một nụ cười nhạt, nhàn nhạt mở lời nói.

"Đế Tuấn cũng có thủ đoạn, nếu thu phục, ngược lại cũng không phải không thể.

Chỉ là muốn Côn Bằng thật sự quy tâm, thì không dễ dàng như vậy.

Huống hồ, đã làm đến trình độ này, mưu đồ nhất định không nhỏ, cho dù gia nhập Yêu tộc, Đế Tuấn cũng sẽ không hoàn toàn yên tâm." Câu Mang nhìn ba vị Tổ Vu có mặt ở đó, chậm rãi nói.

"Kể từ khi Côn Bằng làm được chuyện như vậy, thì phải luôn chú ý, cũng phải chú ý động thái tiếp theo của Yêu tộc." Đế Giang suy nghĩ một lát, rồi mở lời nói.

"Đại ca yên tâm đi!" Mấy vị Tổ Vu đáp lời.

Đế Giang gật đầu, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống Yêu tộc.

Đối với chuyện Côn Bằng tạo ra chữ "yêu" lần này, mặc dù Đông Vương Công khá chấn kinh, nhưng cũng không quá chú ý.

Đúng là đã đề thăng thực lực Yêu tộc, nhưng chỉ cần Vạn Tiên Minh của mình đủ cường đại, thì những khí vận mà Yêu tộc lúc này đề thăng tính là gì?

Đợi đến lúc đó, Yêu tộc sẽ là lúc diệt vong.

Lúc này Vạn Tiên Minh, vẫn đang hấp thu tán tu Thần Ma.

Mặc dù thực lực đề thăng không còn nhanh như trước, nhưng vẫn đang trong quá trình tăng trưởng.

Tây Vương Mẫu đối với chuyện lần này, ngược lại cũng có phần chú ý, đồng thời nàng cũng chú ý tình hình của Vạn Tiên Minh.

Lúc này Tam Thi chi Đạo hưng khởi, trong Vạn Tiên Minh có không ít Thần Ma đi theo con đường này, nhưng Tiên Thiên Linh Bảo

hiếm có, không phải ai cũng có.

Nhưng đối với vấn đề này, Đông Vương Công tạm thời không bàn tới, hắn chỉ muốn nhanh chóng đề thăng thực lực.

Đợi sau khi diệt Vu Yêu, những điều này sẽ không còn là vấn đề nữa.

Hắn lần này đã có cảm ngộ, lại có linh bảo trong tay, liền đi bế quan trảm thi.

Tây Vương Mẫu nhanh hơn hắn một chút, lúc này đã trảm xuất một thi.

Đông Vương Công bế quan, việc quản lý Vạn Tiên Minh liền thuộc về nàng.

Nàng lúc này đang chú ý động hướng của Vu Yêu.

Trong lòng nàng, đối với Vu Yêu, vẫn khá quan tâm.

Kể từ khi nàng tiếp quản chức Nữ Tiên Chi Thủ, và cùng Đông Vương Công thành lập Vạn Tiên Minh, liền đã chú ý tới.

Bởi vì nàng cảm thấy, sự lớn mạnh của Vạn Tiên Minh, nhất định sẽ uy hiếp Vu Yêu, không thể không chú ý.

Mặc dù bề ngoài vẫn bình tĩnh, nhưng ai cũng không thể nói trước được.

Chương 98

Dẫu sao ba phương thế lực, đều đang không ngừng đề thăng bản thân, nếu chiến hỏa bùng phát, cũng sẽ không dễ dàng dập tắt.

Bởi vậy, nàng cần phải luôn chú ý, để phòng vạn nhất.

Trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng chậm rãi tĩnh mở song nhãn, ánh mắt lướt qua Hồng Hoang.

Trong song mâu Đại Đạo phù hiện, mọi thứ liền rõ ràng.

Côn Bằng lần này tạo ra chữ "yêu", coi như đã dấy lên một trận phong ba không nhỏ trong Hồng Hoang.

Tuy nhiên, phần lớn đều dấy lên trong Vu Yêu cũng như Vạn Tiên Minh.

Các tu sĩ Thần Ma khác, ngược lại cũng không kinh ngạc lắm.

Dẫu sao, đại bộ phận đều đang bế quan tu luyện, tự nhiên sẽ không quản những chuyện này.

"Ba phương thế lực, thực lực càng lúc càng cường thịnh." Rất lâu sau, Thái Thượng trong miệng nói một câu, nói xong liền tiếp tục nhắm hai mắt tham ngộ.

Y đối với việc tu hành Thượng Thanh Đạo Nhân, hai vạn năm qua, y đã có tiến triển cực lớn.

Lúc này đã hoàn toàn ngưng thực, bắt đầu tu hành đề thăng.

Còn về Ngọc Thanh Đạo Nhân, cũng đã rất gần cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn.

Có Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa có thể mượn để ấn

chứng, Thái Thượng tham ngộ tu hành quả thực đã nhanh hơn vài phần.

Y tuy vẫn chưa chạm tới ngưỡng cửa Hỗn Nguyên, nhưng trong lòng đã có một tia cảm ngộ.

Y cách cảnh giới đó, sẽ không quá xa nữa.

Trong lòng suy nghĩ một lát, Thái Thượng liền dứt bỏ tạp niệm trong tâm, bắt đầu chuyên tâm tu hành.

Thời gian thoắt cái, lại ba ngàn năm lặng lẽ trôi qua.

Lúc này, cách lần giảng đạo thứ ba, chỉ còn lại hơn năm ngàn năm mà thôi.

Trong Hỗn Độn Thế Giới, một khu vực nào đó.

Tử Tiêu Cung, trên đài cao đại điện.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi tĩnh mở song nhãn, nhìn về hướng Hồng Hoang, trên khuôn mặt bình tĩnh nổi lên một tia dao động.

"Thời cơ đã gần đến rồi, đã đến lúc để Thiên Đình hiện thế trong Hồng Hoang." "Còn về việc có thể đạt được hay không, thì xem tạo hóa của mỗi người." Rất lâu sau, Hồng Quân Đạo Tổ khẽ nói một tiếng trong miệng, sau đó trong tay kết thành thủ ấn, một cỗ lực lượng thương khung cổ xưa ngưng tụ trong tay hắn.

Trong chớp mắt, hắn điểm một ngón tay, cỗ lực lượng này liền chìm vào hư không, biến mất không thấy tăm hơi.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, hắn liền lại chậm rãi nhắm hai mắt, bắt đầu tham ngộ.

Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang.

Trên ba mươi ba tầng trời, lúc này xuất hiện chấn động, thiên uy

hạo hãn ngưng tụ tại đây, ngưng mà không phát, ép cho hư không cũng phải vặn vẹo.

Lúc này, dẫn đến không ít tu sĩ Thần Ma ngưng vọng.

Thiên uy và Thiên Đạo chi lực như vậy, hiển nhiên là Thiên Đạo, hoặc là Thánh Nhân đã ra tay.

Nhưng lúc này, ra tay, là vì điều gì?

Điều này, bọn họ vẫn chưa nghĩ rõ.

Lúc này, ngưng vọng cửu thiên, yên lặng xem xét tình hình sắp tới.

Trên Tam Thập Tam Thiên của Hồng Hoang.

Giữa vô ngần thiên tế Hồng Hoang rộng lớn, vô tận hư không lúc này bắt đầu vặn vẹo, sau đó từng chút vỡ nát, hóa thành một không gian đen kịt.

"Oanh!" Ngay khoảnh khắc kế tiếp, thiên uy hạo hãn giáng lâm, một cỗ thiên đạo vĩ lực nồng đậm tinh thuần đến cực điểm hoành hành trong không gian này, diễn hóa, ổn định nơi không gian vỡ nát này, hết thảy bắt đầu trở nên khác biệt.

Chẳng biết là ngàn năm hay vạn năm đã trôi qua, nơi không gian này lúc này đã được triệt để ổn cố, hình thành một phương tiểu thế giới.

Một phương tiểu thế giới, trải dài trên Tam Thập Tam Thiên.

Khoảnh khắc này, Yêu tộc, Vu tộc, Vạn Tiên Minh, vô số đại thần thông giả, tu sĩ, sinh linh đều ngẩng đầu ngưng vọng Tam Thập Tam Thiên.

Trên Tam Thập Tam Thiên, xuất hiện một phương tiểu thế giới?

Đây là muốn làm gì?

Có thể làm được điều này, trừ Thiên Đạo ra, chính là Đạo Tổ Hồng Quân rồi.

Thiên đạo vĩ lực hạo hãn, thánh nhân là Thiên Đạo Thánh Nhân, tự nhiên có thể làm được điểm này, cho nên nói, lần ra tay này, là thủ bút của Đạo Tổ.

Nhưng Đạo Tổ khai tịch một phương tiểu thế giới trên Tam Thập Tam Thiên để làm gì?

Điểm này, không ít tu sĩ sinh linh đều không thể minh bạch.

Trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng chậm rãi tĩnh khai song nhãn, ánh mắt nhìn nơi tiểu thế giới đã thành hình ổn định này, thần sắc trên mặt không hiện rõ thâm sâu.

Trong song mâu của Thái Thượng, Đại Đạo hiển hóa, nhìn thấu vô tận trường hà thời không, tại phương tiểu thế giới này lướt qua trong chốc lát, sau đó mới thu hồi ánh mắt.

"Thiên Đình sắp hiện thế, Hồng Hoang, e rằng lại sẽ chẳng yên bình." "Nơi cơ duyên và nguy cơ cộng tồn, vốn không dễ dàng đoạt được, cục diện Hồng Hoang, sẽ phát sinh cải biến." Rất lâu sau, Thái Thượng khẽ than một tiếng.

Bất quá những việc này, không phải là điều y cần để tâm.

Sau khi xem xét, y liền tiếp tục tu hành, Thượng Thanh Đạo nhân sắp vượt qua giới hạn Đại La Kim Tiên, y lúc này tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian.

Nếu không có gì bất ngờ, trước lần giảng đạo cuối cùng, y sẽ có thể chân chính giúp hắn vượt qua giới hạn Đại La Kim Tiên.

Còn về Ngọc Thanh Đạo nhân, cũng không còn xa nữa.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng chú ý đến sự việc này, nhưng lúc này cũng không thể minh bạch duyên do, liền tạm thời không để tâm, trước tiên quan sát sự tình diễn biến.

Dù sao thì, theo dõi diễn biến tiếp theo của sự việc, hết thảy rồi sẽ rõ.

Ý nghĩ này, không chỉ riêng bọn họ, Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử... cùng các đại thần thông giả khác, đều đang dõi theo diễn biến của sự việc.

Trong Bàn Cổ Điện.

Đế Giang, Cú Mang, Chúc Cửu Âm, Huyền Minh tứ vị Tổ Vu tề tụ, nhìn tiểu thế giới trên Tam Thập Tam Thiên, đều trầm mặc không nói.

Chương 99

"Thủ đoạn như vậy, e rằng là thủ bút của Đạo Tổ rồi." Rất lâu sau, Huyền Minh khẽ nói một câu, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên một tia gợn sóng.

"Có thể điều động thiên đạo chi lực bàng bạc như vậy, khai tịch tiểu thế giới trên Tam Thập Tam Thiên, trừ y ra, liền chẳng còn ai khác." Chúc Cửu Âm tiếp lời.

"Ta chỉ là hiếu kỳ, phương tiểu thế giới này, rốt cuộc ý muốn gì?

Theo lý mà nói, thủ bút như vậy, ắt sẽ can hệ trọng đại, e rằng sẽ lật đổ cục diện Hồng Hoang hiện tại, dẫn đến nhiều bất ổn." Cú Mang mặt hiện vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói, trong lòng có chút suy đoán.

"Lời nhị đệ nói không sai, tuy tạm thời chưa rõ sự tình này, nhưng nhất định không đơn giản.

Nếu sự tình có biến, e rằng cũng phải chuẩn bị sẵn sàng." Đế Giang thần sắc hơi nghiêm, đạm mạc nói.

"Đại ca cứ yên tâm!" Ba vị Tổ Vu hiểu rõ ý trong lời hắn, lập tức chắp tay đáp.

Đế Giang ánh mắt nhìn tiểu thế giới kia, song mâu khẽ nheo lại, một đạo tinh mang chợt lóe qua.

Trong Vạn Yêu Điện của Yêu tộc.

"Yêu Hoàng, thủ đoạn của Đạo Tổ này, chẳng lẽ cũng có cùng ý định với ngài?" Bạch Trạch nhíu mày, nhìn Đế Tuấn chắp tay nói.

"Đại ca, nếu vậy, chúng ta e rằng đã mất đi tiên cơ rồi?

Sự tồn tại như vậy hiện thế sớm hơn dự kiến, e rằng sẽ dẫn động vài phương thế lực ra tay, như vậy thì, cơ hội của Yêu tộc ta, há chẳng phải sẽ giảm đi rất nhiều sao?" Thái Nhất cau mày chặt, nhìn Đế Tuấn, trầm giọng nói.

Nếu là mấy phương thế lực, Vu Yêu nhị tộc, lại thêm Vạn Tiên Minh, nếu còn có sự tồn tại khác, dưới cục diện hỗn chiến như vậy, e rằng sẽ không dễ dàng nữa.

"Cục diện tuy sẽ trở nên hỗn loạn, dẫn đến nhiều bên tham dự, điều này quả thực là không tốt.

Nhưng lần này hiện thế sớm, ngược lại cũng đã tiết kiệm cho chúng ta không ít công sức chuẩn bị, cũng không cần phải dự liệu thủ đoạn khai tịch không gian, có thể trực tiếp đặt vào các phương diện khác." "Còn về sự tồn tại như vậy, trừ Vu tộc và Vạn Tiên Minh ra, các sự tồn tại khác, chưa chắc đã dám có hứng thú.

Còn về Vu tộc và Vạn Tiên Minh, với tình thế hiện nay, Vạn Tiên Minh liệu còn có khả năng tồn tại lâu dài sao?" Đế Tuấn ngón tay khẽ gõ lên tay vịn, ánh mắt lướt qua Thái Nhất và Bạch Trạch.

"Bạch Trạch minh bạch rồi!" Bạch Trạch chắp tay nói.

Nói như vậy, chính là tranh chấp ba bên.

Nhưng vấn đề của Vạn Tiên Minh đã sớm hiển hiện, Vu Yêu nhị tộc vốn đã không muốn Vạn Tiên Minh tồn tại quá lâu, nay Thiên Đình hiện thế, chỉ là đẩy nhanh tiến độ mà thôi, sẽ không có cải biến nào khác.

Đến lúc đó, lại sẽ là Vu Yêu chi tranh.

Nhưng Vu tộc so với Thiên Đình và Đại Địa, rõ ràng Đại Địa là thích hợp nhất.

Dù sao Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ dung hợp trọc khí sát khí mà

sinh ra, còn Đại Vu Tiểu Vu dưới trướng lại là do tinh huyết Tổ Vu dung hợp trọc khí sát khí mà sinh ra.

Thanh khí thăng lên thành Thiên, trọc khí hạ trầm thành Địa.

So sánh dưới đó, tự nhiên là Đại Địa thích hợp hơn cho Vu tộc sinh tồn.

Đương nhiên, sự việc không có gì là tuyệt đối, cho nên Đế Tuấn vẫn phải đề phòng Vu tộc.

Điểm này, Bạch Trạch cũng minh bạch hàm nghĩa bên trong.

"Bạch Trạch, chuẩn bị tốt mọi việc.

Hoặc chăng, thời điểm liên thủ với Vu tộc ra tay, sẽ không còn xa nữa." Đế Tuấn trong lòng nghĩ ngợi, sau đó nói với Bạch Trạch.

"Vâng!" Bạch Trạch đáp một tiếng, liền xoay người rời đi.

"Đại ca, chúng ta muốn liên thủ với Vu tộc, liệu Vu tộc có đồng ý ra tay không?

Dù sao, dưới cảnh chúng ta và Vạn Tiên Minh lưỡng bại câu thương, bọn họ sẽ là bên thu lợi lớn nhất." Thái Nhất nhướng mày, mở miệng hỏi.

"Bọn họ sẽ ra tay.

Tâm muốn diệt trừ Vạn Tiên Minh của bọn họ, chẳng kém gì Yêu tộc chúng ta, dù chúng ta không ra tay, bọn họ cũng sẽ ra tay.

Hơn nữa, Yêu tộc ta liên hợp, bọn họ tự nhiên muốn xem thủ đoạn của Yêu tộc ta, và thực lực hiện tại đang ở mức độ nào." Đế Tuấn song mâu hơi nghiêm lại, nhìn Tam Thập Tam Thiên, trên những sự vật đang tiếp tục diễn hóa trong tiểu thế giới kia.

Nghe vậy, Thái Nhất gật đầu, không nói thêm gì nữa, ánh mắt cũng dừng lại trên Tam Thập Tam Thiên.

Trong Vạn Tiên Minh, lúc này ít có nghị luận, đều là ánh mắt chăm chú nhìn Tam Thập Tam Thiên, nơi thiên đạo vĩ lực đang tiếp tục diễn hóa tình huống trong tiểu thế giới.

Còn về nơi này rốt cuộc ý muốn gì, bọn họ định từ từ xem diễn biến sự việc.

Vạn Tiên Minh của chính họ vốn là do Đạo Tổ chiếu mệnh mà lập, chiếm cứ đại nghĩa, nếu tiểu thế giới này có lợi ích lớn gì, thì lẽ ra Vạn Tiên Minh phải là người được ưu tiên, bọn họ tự nhiên không vội vàng, cứ từ từ quan sát rồi tính.

"Nếu sự tồn tại này, quan hệ đến ba phương thế lực, cục diện, e rằng sẽ thay đổi." Tây Vương Mẫu mặt hiện vẻ lo âu, nhìn Tam Thập Tam Thiên, trầm trọng nói.

Đối với sự lo âu của Tây Vương Mẫu, kỳ thực Đông Vương Công trong lòng đã sớm có tính toán.

Vu Yêu nhị tộc và Vạn Tiên Minh ngày càng lớn mạnh, điều này đối với ba phương mà nói, cục diện đều sẽ phát sinh thay đổi.

Vạn Tiên Minh muốn phát triển lớn mạnh, Vu Yêu nhị tộc là uy hiếp, là điều tất yếu phải đối đầu.

Vu Yêu nhị tộc muốn phát triển lớn mạnh, các tán tu thần ma trong Vạn Tiên Minh là điều tất yếu phải trừ bỏ.

Dù lần này tiểu thế giới có dẫn động cục diện Hồng Hoang, thì đó cũng chỉ là đến sớm thôi.

Cục diện như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Vạn Tiên Minh, vốn là thế lực cơ duyên và nguy cơ cùng tồn tại, muốn đạt được nhiều cơ duyên hơn, chỉ có thể cẩn thận hành sự.

Còn về tiểu thế giới do Đạo Tổ ra tay lần này, lúc này chỉ có thể

xem tình huống tiếp theo.

Nếu cục diện quả thực phát triển quá nhanh, nói không chừng hắn cũng phải chuẩn bị thêm một chút.

Trên Tam Thập Tam Thiên, thiên đạo vĩ lực dần dần yếu đi.

Tại cửa ra vào của thế giới, có một cánh thiên môn, trên đó viết ba chữ "Nam Thiên Môn".

Sau Nam Thiên Môn, chính là phương tiểu thế giới kia, trong đó hà quang rực rỡ, linh khí sung mãn, quả là một nơi tiên cảnh cực tốt.

"Oanh!" Trên Cửu Thiên đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, truyền khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh ngẩng đầu ngưng vọng.

"Trong Hồng Hoang, thế lực bất ổn.

Ta hôm nay khai tịch một phương thế giới trên Tam Thập Tam Thiên, lập thành Thiên Đình, có thể chưởng quản Hồng Hoang thiên địa!" Lời vừa dứt, Hồng Hoang lập tức nổ tung như vỡ tổ, vô số đại thần thông giả và tu sĩ thần sắc chấn kinh, không ngờ Đạo Tổ Hồng Quân khai tịch phương thế giới này lại có tác dụng như vậy.

Nhưng ai là Thiên Đình chi chủ, Đạo Tổ Hồng Quân lại không nói rõ.

"Hưu!" Ngay khi các đại thần thông giả Hồng Hoang còn đang suy đoán, một đạo kim quang từ Cửu Thiên bay đến, hướng về Bồng Lai ở Đông Hải mà phi độn đi.

Đông Vương Công giật mình, nhìn y bào trên người mình biến hóa, lúc này chẳng khác gì đế hoàng bào mà Đế Tuấn đang mặc.

Hắn cũng không ngờ lại có kết quả như vậy.

Chương 100

Đạo Tổ Hồng Quân làm như thế, tuy không nói rõ, nhưng cơ bản có thể xác định là muốn hắn làm Thiên Đình chi chủ.

Có thể chưởng quản Hồng Hoang thiên địa, sự dụ hoặc như vậy, hắn há lại không muốn?

Các tán tu ngồi dưới chấn kinh nhìn nam tử khoác đế hoàng bào trước mắt, thần tình trên mặt cực kỳ phức tạp.

Minh chủ Vạn Tiên Minh, thoắt cái biến hóa, lại trở thành nhân tuyển nội định của Thiên Đình.

"Cung hạ Minh chủ!" Trong số đó không biết ai đã mở đầu, mọi người đứng dậy cung hạ.

Đông Vương Công mỉm cười lướt qua mọi người tại trường, đáy mắt một tia dị sắc chợt lóe qua.

"Nếu Vạn Tiên Minh ta chiếm cứ Thiên Đình, thì chư vị đương nhiên là thủ công đầu tiên.

Trong Vu Yêu lưỡng tộc kia, linh bảo chi vật nhất định cũng không thiếu.

Nếu chúng ta thành công chiếm cứ Thiên Đình, vật trảm thi của chư vị, liền không cần phải lo lắng nữa." Đông Vương Công nhìn bọn họ, đạm mạc nói.

Nghe vậy, mọi người mắt sáng ngời.

Có linh bảo dụ hoặc như vậy, bọn họ tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

"Ngô đẳng nhất định sẽ trợ Minh chủ đăng thượng Thiên Đình, chưởng quản Hồng Hoang!" Mọi người dồn dập chắp tay, thanh âm

hùng hồn.

Đông Vương Công khẽ gật đầu, vô cùng hài lòng với biểu hiện của bọn họ.

Sau đó, hắn ánh mắt nhìn về Hồng Hoang, nhìn nơi Vu Yêu nhị tộc đang ở, song mâu khẽ nheo lại, "Vu Yêu..." Tây Vương Mẫu nhìn Đông Vương Công, lại nhìn Vu Yêu nhị tộc, trong lòng than nhẹ, cục diện, quả thật là như vậy.

Trong Hồng Hoang, không ít thần ma và tu sĩ lại kinh ngạc trước hành động này của Đạo Tổ Hồng Quân.

Hồng Vân, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng những người đồng là Tử Tiêu Cung khách, lúc này đều cảm thấy hành động này của Đạo Tổ, không khỏi có chút thiên vị Đông Vương Công.

Tuy nói Thiên Đình họa phúc khó lường, nhưng bất luận thế nào, đây cũng là một cơ duyên.

Dù sao Vạn Tiên Minh đã ở cảnh giới này rồi, liều một phen, chính là cơ duyên.

Nếu đoạt được Thiên Đình, vậy về sau Vạn Tiên Minh nhất định sẽ càng thêm huy hoàng, hấp dẫn thêm nhiều sức mạnh gia nhập.

Bất quá nghĩ lại, tình huống lúc này bất minh, bọn họ có nghĩ những điều này cũng vô dụng.

Đối với Thiên Đình, bọn họ tự nhiên không thể tranh giành với Vu Yêu và Vạn Tiên Minh.

Tình huống lúc này, vẫn phải xem Vu Yêu nhị tộc và Vạn Tiên Minh mà thôi.

Vu Yêu lưỡng tộc, hiện nay quả thực cũng vô cùng quan tâm.

Trong Bàn Cổ Điện, khi Đạo Tổ Hồng Quân định hạ sự việc này,

liền lại bắt đầu thương nghị.

“Thiên Đình hiện thế này, vốn đã khiến cục diện Hồng Hoang thay đổi.

Nay lại sách lập Đông Vương Công làm Thiên Đình chi chủ nội định, lần này, e rằng đã đẩy hắn lên đầu sóng ngọn gió rồi.” Huyền Minh nhìn Thiên Đình bên trên, hà quang vạn trượng, linh khí ngưng kết, khẽ mỉm cười nói.

“Lời thập muội nói tuy không sai, nhưng Thiên Đình này, cũng là một nơi cơ duyên.

Đông Vương Công vốn là Nam Tiên chi thủ do Đạo Tổ khâm điểm, quản lý Hồng Hoang, lúc này nội định hắn chưởng khống Thiên Đình, ngược lại cũng không phải là không thể.” Chúc Cửu Âm nghe vậy, mở miệng nói.

“Thiên Đình đã lập, cục diện Hồng Hoang đã phát sinh cải biến.

Tiếp theo đây, e rằng Yêu tộc sẽ không an phận nổi nữa.

Ta đoán, không lâu sau, bọn họ sẽ đến liên thủ với Vu tộc ta.” Đế Giang ánh mắt dừng lại nơi Yêu tộc đang ở, cười như không cười nói.

“Đại ca, nếu Yêu tộc liên thủ với Vu tộc ta, sau khi trừ đi Vạn Tiên Minh, Thiên Đình này, chúng ta có nên...” Cú Mang ánh mắt nhìn về phía Đế Giang bên cạnh, lời nói trong miệng chưa dứt.

Theo lời hắn nói, ánh mắt của Huyền Minh và Chúc Cửu Âm cũng dừng lại trên người Đế Giang, chờ đợi quyết định của hắn.

“Thiên Đình, tranh vẫn phải tranh, nhưng căn cơ của Vu tộc, dù sao cũng là trên Đại Địa.” Đế Giang trong lòng nghĩ ngợi, sau đó mở miệng nói.

Nghe vậy, ba vị Tổ Vu gật đầu.

Tình huống của Vu tộc bọn họ tự nhiên biết rõ.

So với sự tồn tại như Thiên Đình, Đại Địa rõ ràng thích hợp hơn cho Vu tộc.

Tình huống hiện nay, Vu Yêu nhị tộc muốn thực sự phân định thắng thua, ngược lại cũng không dễ dàng như vậy.

Trước đây, lưỡng tộc đều ở trên Hồng Hoang Đại Địa, muốn một lần nữa lớn mạnh, cũng không dễ.

Nhưng giờ đây có Thiên Đình, nếu Yêu tộc đi đến Thiên Đình, đây đối với Vu tộc mà nói, cũng là một cơ hội.

Tuy rằng cũng sẽ khiến Yêu tộc đắc lợi, nhưng lúc này cũng không có cách nào khác, trừ phi Vu tộc hiện tại có thực lực triệt để tiêu diệt Yêu tộc, nếu không, sự việc như vậy là điều khó tránh khỏi.

Cho nên nói, Thiên Đình và Đại Địa, Vu tộc chỉ có thể bảo trụ một cái.

Mà so sánh dưới đó, thì chỉ có Đại Địa là thích hợp nhất.

Còn về Yêu tộc và Thiên Đình, cũng chỉ có thể từ từ tính toán.

"Ta minh bạch rồi!" Cú Mang gật đầu, đã hiểu rõ tính toán của Đế Giang.

Tứ vị Tổ Vu ánh mắt xoay chuyển, một lần nữa dừng lại trên Thiên Đình và Vạn Tiên Minh.

Trong Vạn Yêu Điện của Yêu tộc.

"Yêu Hoàng, Đạo Tổ đối với Đông Vương Công, e rằng có chút thiên vị rồi." Kế Mông thần sắc lạnh lùng, chắp tay nói với Đế Tuấn.

"Nội định là một chuyện, có thể chưởng khống Thiên Đình hay

không, lại là một chuyện khác.” Đế Tuấn tay khẽ gõ lên tay vịn, đạm mạc nói.

“Lời Yêu Hoàng nói không sai.

Sự tồn tại như vậy, tất định sẽ dẫn động ba phương thế lực ra tay.

Đến lúc đó Vạn Tiên Minh muốn tranh đoạt, e rằng sẽ không dễ dàng.” Bạch Trạch gật đầu nói.

“Bạch Trạch, sự tình chuẩn bị thế nào rồi?” Đế Tuấn nghĩ ngợi, sau đó ánh mắt nhìn về phía Bạch Trạch.

“Bẩm Yêu Hoàng, đều đã chuẩn bị gần như hoàn tất.” Bạch Trạch hiểu, điều Đế Tuấn nói, chính là chuyện ra tay với Vạn Tiên Minh.

“Ngươi sau khi an bài thỏa đáng những việc còn lại, liền đi đến Vu tộc một chuyến đi.

Việc liên thủ với Vu tộc, cần phải tiến hành sớm hơn.” Đế Tuấn ánh mắt thâm thúy, khó dò, đạm mạc nói.

“Ta minh bạch rồi!” Bạch Trạch gật đầu, chắp tay với hắn rồi xoay người rời đi.

Đế Tuấn nhìn bóng Bạch Trạch rời đi, trong lòng nghĩ ngợi, sau đó phất tay, Kế Mông và các yêu thần khác liền chắp tay cáo lui.

Chương 101

Trong điện chỉ còn lại Đế Tuấn và Thái Nhất.

"Đại ca, Vu Yêu liên thủ, sau khi trừ đi Vạn Tiên Minh, nếu Vu tộc cũng tranh đoạt quyền chưởng khống Thiên Đình, điều này đối với chúng ta mà nói, vẫn không hề đơn giản." Thái Nhất khẽ cau mày, nhìn Đế Tuấn nói.

"Vu tộc tuy rằng cũng có thể ở trong Thiên Đình, nhưng xét cho cùng, căn cơ của bọn họ vẫn là trên Hồng Hoang Đại Địa.

Thiên Đình bọn họ có lẽ sẽ tranh, nhưng tuyệt đối sẽ không liều chết với chúng ta.

Điểm này, chúng ta chỉ cần biểu hiện ra dáng vẻ một khi ra tay là liều chết là được." Đế Tuấn nghe vậy, nghĩ ngợi rồi mở miệng nói.

Thái Nhất gật đầu, cách này ngược lại cũng khả thi, chỉ xem tình huống Vu tộc đến lúc đó thế nào.

"Thái Nhất, ngươi chém ra nhất thi đoán chừng trong khoảng trăm năm này là được.

Đoạn thời gian này ngươi đừng để tâm việc gì, an tâm tham ngộ trảm thi.

Đến lúc đó ra tay với Vạn Tiên Minh, sẽ có tác dụng cực lớn." Đế Tuấn cũng nhìn ra tình huống hiện tại của Thái Nhất, dặn dò hắn một câu.

"Ta minh bạch rồi Đại ca!" Thái Nhất gật đầu, sau đó liền biến mất trong đại điện.

Đế Tuấn nhìn thoáng qua, liền đi về phía ngoài điện.

Dưới Bất Chu Sơn, ngoài Bàn Cổ Điện.

Bạch Trạch mất ba trăm năm, cuối cùng cũng đến trước Bàn Cổ Điện.

"Yêu tộc Bạch Trạch, bái kiến tứ vị Tổ Vu!" Bạch Trạch trong Bàn Cổ Điện, gặp Đế Giang, Cú Mang, Huyền Minh và Chúc Cửu Âm tứ vị Tổ Vu, lập tức chắp tay nói.

"Bạch Trạch!" Chúc Cửu Âm mỉm cười mở miệng.

Đối với Bạch Trạch, người có thực lực mạnh nhất trong Thập Đại Yêu Thần, lại là người hiệp trợ Đế Tuấn và Thái Nhất quản lý Yêu tộc, tự nhiên y vô cùng rõ ràng.

"Ngươi lần này đến đây, phải chăng vì việc Vu Yêu nhị tộc liên thủ mà đến?" Đế Giang nhìn hắn, đạm mạc nói.

"Thì ra, Đế Giang Tổ Vu đã minh bạch.

Không sai, Bạch Trạch chính là vì việc này mà đến." Bạch Trạch mỉm cười đáp.

"Nếu đã như vậy, thì mời ngồi xuống tường đàm đi!" Đế Giang ra hiệu mời, đạm mạc nói.

Bạch Trạch chắp tay, sau đó liền ngồi xuống bên cạnh tứ vị Tổ Vu, bắt đầu tường đàm về việc liên thủ tiếp theo.

Một tháng sau, Bạch Trạch rời khỏi Bàn Cổ Điện.

"Đại ca, lần này cần xuất động bao nhiêu?" Cú Mang nhìn về phía Đế Giang bên cạnh.

"Lần này chỉ cần mang theo một ức Vu binh là đủ.

Còn về Tổ Vu, mười hai Tổ Vu cùng đi." Đế Giang nghĩ ngợi, sau đó mở miệng nói.

Cú Mang gật đầu, xem ra Đại ca cũng lo lắng nếu giữa bọn họ và Yêu tộc vào khoảnh khắc này phát sinh mâu thuẫn gì đó, thì đây cũng là một sự bảo đảm.

Tứ vị Tổ Vu sau khi giao lưu mấy câu, liền trở về các bộ lạc của mình.

Trong Vạn Yêu Điện.

Bạch Trạch trở về Vạn Yêu Điện, bẩm báo với Đế Tuấn: "Yêu Hoàng, đã đàm phán ổn thỏa với Vu tộc, đến lúc đó sẽ liên hợp ra tay." Đế Tuấn gật đầu, nói: "Bạch Trạch, ngươi xuống dưới an bài một chút, sau đó trực tiếp ra tay với Vạn Tiên Minh đi!" "Vì sao lại đột ngột như vậy?" Bạch Trạch nhíu mày, hỏi.

"Ra tay với Vạn Tiên Minh, vốn dĩ là chuyện đã định.

Trước đây thiếu đi cái cớ.

Hơn trăm năm trước, thuộc hạ của Vạn Tiên Minh đã ra tay với một bộ tộc Yêu tộc ta gần Đông Hải, đây chính là cái cớ rồi.

Đã như vậy, cũng không cần ẩn giấu nữa, trực tiếp ra tay đi!" Đế Tuấn cũng không ngờ thời cơ lại vừa lúc.

Đã vậy, cũng không cần lãng phí thời gian nữa, sự việc này càng giải quyết sớm càng ổn định.

"Ta minh bạch rồi." Bạch Trạch gật đầu, sau đó liền rời khỏi đại điện.

"Vu tộc!" Đế Tuấn nhìn nơi Vu tộc đang ở, trong mắt một tia dị sắc chợt lóe qua.

Ngoài Đông Hải, Bồng Lai Tử Phủ.

"Các ngươi thật sự cho rằng, ra tay với Yêu tộc mà bọn họ sẽ không biết sao?" "Tình thế hiện nay, e rằng đã bị Yêu tộc để mắt đến

rồi.” Đông Vương Công trên mặt hiện mây u ám, trầm giọng nói.

Ra tay với Yêu tộc vào thời điểm này, cho dù là vì chuyện linh bảo gì, nhưng vào lúc này, ngươi cho dù làm kín kẽ đến mấy, vẫn sẽ bị để mắt tới.

Bởi vì lúc này, Yêu tộc chính là đang chờ đợi thời cơ như vậy, đã sớm bị bọn chúng theo dõi, dù làm thế nào cũng không thoát được.

“Hãy chuẩn bị đối phó với Yêu tộc đi!” Trong lòng nghĩ ngợi, Đông Vương Công nhìn các cao thủ Vạn Tiên Minh đã ra tay với một bộ tộc Yêu tộc mà nói.

“Minh chủ, Yêu tộc sẽ không phát hiện đâu, việc này chúng ta làm rất kín kẽ.” Một vị cao thủ Vạn Tiên Minh nói.

“Không phát hiện?

Đế Tuấn đã ở ngoài Đông Hải rồi.” Đông Vương Công tuy biết trong Vạn Tiên Minh có một số tồn tại không phục quản, thường xuyên làm theo ý mình, nhưng sau chuyện lần này, hắn cũng cảm thấy cần phải chỉnh đốn thật tốt, nếu không, e rằng sẽ chiêu họa tai ương không thể chống đỡ cho Vạn Tiên Minh.

“Cái gì?!” Mọi người đại kinh, không ngờ, Yêu tộc thật sự đã đến.

“Oanh!” Lời còn chưa dứt, lúc này một đạo oanh minh chấn triệt hoàn vũ, lập tức phá vỡ đại trận thủ hộ Tử Phủ.

Sau đó liền thấy trong hư không một mảng đen kịt, toàn bộ là bộ chúng Yêu tộc, bao vây Bồng Lai Tam Tiên Đảo.

“Đế Tuấn, ngươi đây là ý gì?” Đông Vương Công nhìn hắn, lạnh lùng mở miệng nói.

Nghe vậy, Đế Tuấn không đáp, chỉ phất tay, phóng ra hình ảnh Vạn Tiên Minh tiêu diệt một bộ tộc Yêu tộc gần Đông Hải.

Thấy vậy, không ít người phía sau Đông Vương Công thần sắc biến đổi.

Thì ra, Minh chủ nói không sai, Vạn Tiên Minh đã sớm bị để mắt đến.

"Động thủ!" Đế Tuấn không nói lời thừa, trực tiếp hạ lệnh.

Lời vừa dứt, vô số Yêu tộc dồn dập ra tay, dồn dập oanh xuống các tán tu phía dưới.

"Đông!" Hỗn Độn Chung vang lên, âm ba hữu hình chậm rãi khuếch tán, nơi nào đi qua, Đại Đạo Pháp tắc và Thiên Địa Quy tắc đều ngưng kết lại, động tác của các cao thủ tán tu Vạn Tiên Minh phía dưới đều chậm lại vài phần.

"Oanh long long!!!" Một loạt tiếng oanh minh vang lên, công kích của bộ chúng Yêu tộc lập tức giáng xuống.

Không ít tiên nhân Vạn Tiên Minh chịu đòn đầu tiên, trong đó có không ít người bị thương, một số người có thực lực yếu hơn, liền vẫn lạc ngay tại chỗ.

Thái Nhất cười lạnh lùng, Hỗn Độn Chung trong tay lại một lần nữa chấn động.

"Thời gian đảo lưu!" Ngay lúc này, giữa thiên địa vang lên một đạo kiều hát, sau đó liền thấy Tây Vương Mẫu tay cầm Côn Luân Kính xuất hiện giữa hư không, âm ba của Hỗn Độn Chung đang hồi lưu với tốc độ hữu hình.

Chương 102

Thái Nhất thần sắc trầm xuống, linh bảo trong tay Tây Vương Mẫu ẩn chứa thời gian pháp tắc, lúc này lĩnh ngộ đã không hề thấp, dưới sự thi triển, lại có thể đảo lưu công kích của mình.

"Động thủ đi!" Đế Tuấn đạm mạc nhìn thoáng qua, sau đó một bước vượt qua vô tận thời không, giáng lâm phía trên Đông Vương Công, một bàn tay che trời che đất xuất hiện, trên đó hỏa quang vờn quanh, một cỗ khí tức kinh khủng lập tức lan tràn ra, hung hăng vỗ xuống hắn.

Mà lúc này, Thái Nhất đã lao về phía Tây Vương Mẫu.

Còn về Bạch Trạch cùng Thập Đại Yêu Thần khác, lúc này thì đón đầu các cao thủ của Vạn Tiên Minh.

Còn bộ chúng Yêu tộc, dưới sự hợp lực, lại có thể áp đảo các tán tu khác của Vạn Tiên Minh.

Đại chiến song phương một xúc tức phát, từng giờ từng khắc đều có nhân thủ của cả hai bên vẫn lạc trong đó.

Còn giữa các tầng cao, lúc này giao chiến lại càng trở nên kịch liệt.

Thực lực của Đế Tuấn so với sự tồn tại như Thái Thượng, tuy rằng trời và đất khác biệt, nhưng trong cùng đẳng cấp, thực lực của Đế Tuấn lại không hề yếu.

Có thể nói, trong cùng đẳng cấp, Đông Vương Công không phải đối thủ của Đế Tuấn.

Song phương tuy đều đã chém đi nhất thi, nhưng thủ đoạn của Đế Tuấn, rõ ràng càng cường hãn hơn.

"Oanh!" Một đạo lôi đình chấn triệt hoàn vũ, Đông Vương Công

bị oanh lui vạn dặm, áp nát không ít hư không.

Tuy không có thương thế gì, nhưng đã có thể thấy, hắn giao thủ với Đế Tuấn, đã rơi vào hạ phong.

Đế Tuấn lúc này cũng không thu quyền, lại một lần nữa oanh về phía Đông Vương Công.

Không chỉ vậy, hai đạo lưu quang chợt lóe qua trong hư không, chính là Hà Đồ Lạc Thư.

Đông Vương Công thần sắc hơi nghiêm lại, Long Đầu Quải Trượng trong tay lập tức chống đỡ phía trước.

Từng đạo thần mang đỏ trắng trong hư không trán phóng, tản phát ra trận trận khí tức khủng bố.

"Bành!" Hà Đồ Lạc Thư tuy bị Long Đầu Quải Trượng ngăn chặn, nhưng một quyền của Đế Tuấn cũng oanh xuống.

Đông Vương Công dùng Long Đầu Quải Trượng ngăn Hà Đồ Lạc Thư, lúc này một quyền va chạm với Đế Tuấn.

Một cỗ xung kích pháp lực hữu hình không ngừng cuộn trào ra, càn quét sạch phương viên ức vạn dặm.

Không ít tu sĩ Yêu tộc có tu vi thấp đều vẫn lạc trong đó.

Một người khoác kim sắc đế hoàng bào, một người khoác tử kim đế hoàng bào, trận chiến này lúc này, cũng có thể nói là vì tranh đoạt Thiên Đình mà chiến.

"Oanh!" Hai người lui ra, giẫm nát không ít hư không, thần tình lãnh tuấn.

"Hô!" Ngay khoảnh khắc kế tiếp, thân hình Đế Tuấn khẽ động, hóa thành một con Tam Túc Kim Ô che trời che đất.

Một cỗ nhiệt độ kinh khủng lập tức bao phủ thiên địa.

Với ánh mắt của Đông Vương Công, lại có chút không thể nhìn rõ con Kim Ô này lớn đến mức nào.

Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa đang bốc cháy kia, tựa hồ muốn đốt cháy tứ hải, phúc diệt bát hoang vậy.

Đông Hải chi địa, vô số hải thủy bị bốc hơi, vô số thủy tộc trong đó vẫn lạc.

"Hưu!" Song sí của Tam Túc Kim Ô che trời che đất khẽ rung động, những Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa kia hóa thành vô số đạo Thái Dương Thần Thương, xuyên thủng vô tận thời không, hướng về Đông Vương Công mà đâm tới, phong tỏa vô tận thời không, khóa chặt hắn, không có nơi nào để trốn.

Thấy vậy, ngay cả Đông Vương Công, lúc này thần sắc cũng ngưng trọng lại.

Hắn lúc này đã không còn lo được đến những thứ khác, Long Đầu Quải Trượng đánh ra, quang mang chợt hiện, bao phủ thiên địa.

Uy năng khủng bố lập tức cuộn trào, ngăn chặn vô số Thái Dương Thần Thương.

"Xích!" Ngay khoảnh khắc kế tiếp, một đạo kiếm minh thanh thoát vang lên, một đạo kiếm khí phá vỡ hư không, chém về phía Đế Tuấn.

Đông Vương Công tay cầm linh bảo Thuần Dương Bảo Kiếm, chém xuống hoàn vũ, lập tức chém về phía Đế Tuấn.

"Đang!" Một tiếng kim qua giao minh lập tức vang lên, một luân linh bảo màu vàng hình lưỡi liềm xuất hiện, ngăn chặn Thuần Dương Bảo Kiếm, chính là Thái Dương Tinh chí bảo, Nhật Kim Luân.

"Bành!" Giữa điện quang hỏa thạch này, cự trảo của Tam Túc Kim Ô vỗ một cái trong hư không, vô số hư không vỡ nát, hóa thành một phương biển mảnh vỡ, nghiền nát tan tành lao về phía Đông

Vương Công, lập tức đánh hắn rơi xuống.

Mà những Thái Dương Thần Thương khủng bố, vô cùng vô tận kia lúc này lại một lần nữa đâm xuống hắn.

Hắn tay trái Long Đầu Quải Trượng, tay phải Thuần Dương Bảo Kiếm, lúc này nhanh chóng chống đỡ, ngăn chặn tất cả công kích trước người.

"Ông!" Trong cự nhãn của Tam Túc Kim Ô kia, một đạo hỏa quang rực rỡ chợt lóe qua.

Sau đó một đạo quang mang từ trên người hắn phi độn ra, chính là ác thi.

Hắn tay cầm Nhật Kim Luân, nghênh đón.

Thấy vậy, Đông Vương Công lập tức triệu xuất thiện thi của mình, tay cầm Thuần Dương Bảo Kiếm, nghênh đón ác thi của Đế Tuấn.

Song phương lập tức giao chiến.

Hùng!

Hùng!

Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa trên người Tam Túc Kim Ô lúc này nồng đậm đến cực hạn, phảng phất là bản nguyên kim hỏa vậy, trước người hắn ngưng tụ ra một cán Thái Dương Thần Thương.

Ngay khoảnh khắc kế tiếp, Tam Túc Kim Ô lại một lần nữa hóa thành Đế Tuấn.

Hắn tay cầm Thái Dương Thần Thương đâm về phía Đông Vương Công.

"Bành!" "Phốc!" Tốc độ của Đế Tuấn quả thực quá nhanh, lại có những công kích kia kiềm chế Đông Vương Công, Hà Đồ Lạc Thư

ngăn chặn mọi thứ.

Dưới tình thế không kịp chống đỡ, Đông Vương Công bị Đế Tuấn trọng thương, máu đổ hư không, ngã lăn trên đất.

"Đạo hữu!" Tây Vương Mẫu thần sắc biến đổi.

Đông Vương Công lúc này vẫn chưa đứng dậy, tuy nàng biết hắn chưa vẫn lạc, nhưng thương thế lại không nhẹ.

"Đông!" Thái Nhất chấn động Hỗn Độn Chung, âm ba cuồn cuộn, càn quét thiên địa.

Tây Vương Mẫu tay khẽ động, tế xuất Tịnh Thủy Bát Vu.

Dưới sự thúc đẩy của Tây Vương Mẫu, không ngừng phun ra Thái Âm Thủy Tinh hung dũng, phảng phất như nước Thiên Hà, vô cùng vô tận, chảy xiết đến.

Dưới công thế gần như liên miên bất tuyệt như vậy, uy thế của Hỗn Độn Chung cuối cùng cũng bị suy yếu một chút.

Tuy nhiên, uy năng tàn lưu vẫn khủng bố vô cùng!

Thấy vậy, Tây Vương Mẫu thần sắc lạnh lùng, tay khẽ động, Côn Luân Kính tế xuất.

Trong kính quang ẩn chứa thời gian pháp tắc, lúc này chiếu rọi vào dòng Thái Âm Thủy Tinh này, lại hệt như một đạo trường hà thời không, uy thế vô song.

Chương 103

Thái Nhất thần sắc ngưng trọng, công kích như vậy, quả thực cực kỳ khủng bố.

Hắn vỗ Hỗn Độn Chung một cái, miệng chung đối diện, trong đó ẩn chứa một cỗ lực lượng kinh khủng.

"Hỗn Độn Chung, phá!" Lời còn chưa dứt, Thái Nhất tay gõ một cái, một đạo tiếng chuông du dương vang lên trong Hồng Hoang thiên địa, hệt như từ tận cùng Đại Đạo vọng lại, là khởi thủy của hết thảy, lại là chung kết của hết thảy, phiêu đãng, vẫn lạc mọi thứ.

"Oanh long long!!!" Hai đạo công kích lập tức va chạm vào nhau, tiếng oanh minh kinh thiên động địa vang lên.

Từng vòng xung kích hữu hình lấy điểm va chạm làm trung tâm khuếch tán ra!

Nơi ba văn đi qua, thiên địa hư không phảng phất đại địa khô cằn, xuất hiện từng mảng vết nứt hủy diệt, dày đặc, phát ra âm thanh ken két!

Khoảnh khắc kế tiếp, cuối cùng không chống đỡ nổi, triệt để băng toái yên diệt thành hư vô.

Dưới lực va chạm khủng bố như vậy, không có gì có thể tồn tại!

Hết thảy vật hữu hình, hết thảy vật vô hình!

Ngay cả hỗn độn khí lưu hung dũng trào ra sau khi hư không vỡ nát, trong vụ nổ, cũng đều trở thành sự trống rỗng hoàn toàn, sự hư vô hoàn toàn!

"Phốc!" Tây Vương Mẫu bay ngược ra ngoài, một ngụm tiên huyết đột nhiên thổ ra, thần sắc tái nhợt như tờ giấy.

Sự tham ngộ thời gian pháp tắc của nàng và sự tham ngộ thời không pháp tắc của Thái Nhất đối với Hỗn Độn Chung kỳ thực không chênh lệch là bao, nhưng Hỗn Độn Chung dù sao cũng là chí bảo, uy thế càng thêm khủng bố.

Dưới một kích mà bị thương, ngược lại cũng là bình thường, may mắn thương thế không nặng.

Nàng lợi dụng khoảng trống này, đi đến trên Đại Địa, đứng cùng với Đông Vương Công lúc này đã đứng dậy.

Thái Nhất lúc này cũng khí huyết cuồn cuộn, suýt chút nữa phun ra một ngụm tiên huyết, may mắn là đã bị hắn áp chế lại.

"Đại ca!" Thái Nhất một bước đạp ra, đến bên cạnh Đế Tuấn, mở miệng nói.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, sau đó nhìn Đông Vương Công, lạnh lùng nói: "Đông Vương Công, ngươi đã bại rồi!" "Không, ta vẫn chưa bại!

Chỉ cần ta không ngã xuống, ta liền vĩnh viễn không bại!

Đế Tuấn, ngươi làm như vậy, là đang khiêu chiến Đạo Tổ chi lệnh!" Đông Vương Công lạnh lùng nhìn hắn, trong miệng tràn ra hàn ý.

"Hừ, ngươi thật sự cho rằng chuyện bây giờ Đạo Tổ không biết sao?

Đến mức độ như bây giờ, Đạo Tổ không ra tay, ngươi còn không nhìn ra sao?" Đế Tuấn song mâu nghiêm lại, trên mặt sát ý lẫm liệt, lạnh giọng nói.

"Quả nhiên là như vậy, Đạo hữu lời ngươi nói không sai!" Đông Vương Công khẽ cười một tiếng, nhìn về phía Tây Vương Mẫu bên cạnh.

“Hôm nay Yêu tộc muốn phúc diệt Vạn Tiên Minh, ta nguyện lấy cái chết để chống đỡ, Đạo hữu có nguyện tương trợ không?” “Nhân quả giao triền, cùng nhau ra tay đi!” Tây Vương Mẫu khẽ than một tiếng, chậm rãi nói, đã hạ quyết tâm.

Đông Vương Công nhìn Tây Vương Mẫu, cục diện hiện tại y cũng không phải chưa từng nghĩ đến, cũng từng nghe Tây Vương Mẫu nhắc tới tình huống như vậy.

Cục diện như giờ phút này, vừa ngoài dự liệu lại vừa trong dự liệu.

“Nếu như sự chẳng thể làm, Đạo hữu cứ từ bỏ vị trí Nữ Tiên Chi Thủ, có lẽ, sẽ không còn chướng ngại.” Đột nhiên, Đông Vương Công lên tiếng.

Nghe vậy, Tây Vương Mẫu nhìn y, tú mi khẽ nhíu, nhưng không mở lời.

Nàng hiểu, mình có thể từ bỏ vị trí Nữ Tiên Chi Thủ, nhưng Đông Vương Công lại không mấy có khả năng, y sẽ không làm chuyện như vậy.

Trong lòng khẽ thở dài, nàng nói: “Chuyện này chưa rõ, Đạo hữu không cần nản chí!” Đông Vương Công cười khẽ, không đáp lời.

“Cùng diễn hóa Âm Dương đi!” Vài hơi thở sau, Đông Vương Công khẽ nói một tiếng, thiện thi hồi quy, trên thân y tràn ngập một cỗ chí dương khí tức.

Tây Vương Mẫu khẽ gật đầu, trên thân nàng tán phát chí âm chi khí.

Chí âm và chí dương, hai cỗ khí tức lúc này giao triền vào nhau, diễn hóa đạo âm dương, một cỗ khí tức khủng bố đang ngưng tụ trong đó.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn hai người cùng diễn hóa âm dương, thần sắc tức thì ngưng trọng, đồ án huyền ảo phù hiện phía trên họ, đang mang lại cho họ cảm giác nguy cơ.

"Thái Nhất, không cần lưu thủ!" Trong đôi mắt Đế Tuấn tràn ngập hàn quang, ngưng giọng nói.

Nghe vậy, Thái Nhất gật đầu, không nói gì, chỉ là tay nắm Hỗn Độn Chung, lúc này siết chặt vài phần.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu cả hai cùng thi triển Nghịch Thiên Thần Thông Đại Thuật.

Trên thân Đông Vương Công, vô tận thuần dương chi khí hùng dũng cuồn cuộn xuất ra, ẩn ẩn ước ước như hóa thành một đoàn Tiên Thiên Thuần Dương chi khí, chí dương chí cương, chỉ riêng khí thế tỏa ra đã xuyên thủng triệt để hư không thiên địa gần đó.

Tây Vương Mẫu bên cạnh y thì trên thân có vô cùng vô tận quang mang đen cuồn cuộn xuất ra, toàn bộ thân người tựa như hóa thành một đoàn Tiên Thiên Thái Âm chi khí tinh thuần vô cùng, chí âm chí nhu, đồng dạng đóng băng rồi xé nát nửa bên thiên địa.

Hư không thiên địa gần hai người hoàn toàn hóa thành hai sắc đen trắng, nửa bên đen, nửa bên trắng!

Thuần dương chi khí và thái âm chi khí hạo hãn vô tận không ngừng từ trong cơ thể hai người tràn ra, lại ngưng tụ thành hai điều thần long đen trắng khổng lồ vô cùng, dài đến mấy chục vạn dặm!

Vảy giáp lấp lánh, thân rồng uốn lượn, vắt ngang giữa trời và nước.

Giữa ánh nhìn của đầu rồng, mục quang uy nghiêm xuyên thủng ức vạn dặm hư không!

Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy hai điều hắc bạch cự long liền

quấn lấy nhau, hóa thành hai đường cong hình tròn, hình thành một đồ án Âm Dương Thái Cực khổng lồ vô cùng, sừng sững giữa thiên địa.

Đông Vương Công chiếm cứ trung tâm Dương Ngư, Tây Vương Mẫu chiếm cứ trung tâm Âm Ngư, hai tay đồng thời đẩy về phía trước, Thái Cực Đồ ầm vang chấn động, bắn ra một đạo huyền quang hai màu đen trắng, đường kính đủ mấy chục vạn dặm!

Hắc bạch huyền quang hoàn toàn do Thái Dương chi lực và Thái Âm chi lực thuần túy đến cực điểm ngưng tụ mà thành, không ngừng xoay tròn tiến tới, tại chỗ âm dương giao hội, bùng phát vô số hỗn độn khí lưu màu xám!

Toàn bộ hư không thiên địa trên biển đều bị đạo quang trụ đen trắng khổng lồ vô cùng này xuyên thủng triệt để, thậm chí ngay cả hỗn độn khí cũng bị ma diệt nhanh chóng, giống như một tờ giấy trắng bị cắt làm đôi vậy.

Đối mặt với một kích như vậy, ngay cả Đế Tuấn và Thái Nhất, lúc này thần sắc đều vô cùng ngưng trọng, hai người nhìn nhau một cái, sau đó gật đầu.

"Hô!" Hỏa diễm cuồn cuộn ngàn vạn dặm, uy thế bao trùm nửa bầu trời.

Nhiệt độ không ngừng tăng cao, hư không bốn phía không ngừng vặn vẹo dung hóa, hai con Tam Túc Kim Ô che trời che nắng xuất hiện giữa thiên địa.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy hai con Kim Ô giao triền vào nhau, hóa thành một vầng mặt trời rực rỡ, xuất hiện trên không trung.

Song nhật đồng thiên!

Khoảnh khắc này, thu hút vô số Đại Năng chú mục, hai vầng mặt trời xuất hiện trên không trung, toàn bộ Hồng Hoang dường như đều

tăng lên không ít nhiệt độ.

Thái Thượng thần sắc bình tĩnh quan sát tất cả, thực lực như vậy, trong cảnh giới của Đế Tuấn, quả thật cực kỳ cường hãn, nếu không phải hai người cảnh giới chênh lệch quá lớn, Đế Tuấn đối mặt với Thái Thượng cũng không đến mức không có chút sức chống trả.

Khi Thái Thượng quan sát, trên Bồng Lai, lúc này cũng nổi lên dị tượng.

Vầng mặt trời phương viên ức vạn dặm lúc này thu nhỏ lại còn trăm vạn dặm, cỗ nhiệt độ khủng bố kia hun đốt toàn bộ vùng Đông Hải, hỏa diễm cuồn cuộn, bao trùm phương thiên địa này, dưới cỗ nhiệt độ này, không ngừng vặn vẹo.

"Hưu!" Trong khoảnh khắc ức vạn phần một, đồ án Thái Cực và vầng mặt trời trăm vạn dặm đâm sầm vào nhau, Tán Tiên của Vạn Tiên Minh và bộ chúng Yêu tộc toàn bộ lùi lại ức vạn dặm, lúc này mới cảm thấy dễ chịu hơn.

Xung kích như vậy, nếu dựa vào quá gần, e rằng đều phải vẫn lạc trong đó, ngay cả Thập Đại Yêu Thần, cũng có cảm giác như vậy.

Một điểm hàn mang phù hiện, ngay sau đó thần quang bao trùm thế gian!

Chương 104

Khoảnh khắc này, không có quá nhiều âm thanh, bởi vì tất cả đều yên diệt trong đó, tinh thần vẫn lạc, chu thiên vô quang, từng trận xung kích cuồn cuộn, yên diệt tất cả trong phạm vi ức vạn dặm.

Thời Không Trường Hà đang băng tháp, Vận Mệnh Trường Hà đang phá toái, tất cả nhân quả phân phân nhiễu nhiễu.

Ngay cả đã lùi lại ức vạn dặm, có một số Tán Tu Vạn Tiên Minh và Yêu tộc vẫn bị ảnh hưởng, không ít tồn tại đã vẫn lạc.

"Đông!" "Hà Đồ Lạc Thư, diệt!" Ngay lúc này, giữa thiên địa, vang lên tiếng khẽ quát của Đế Tuấn, cùng với một tiếng chuông trong trẻo.

Âm ba cuộn trào, tất cả đều bị đóng băng lại, sau đó hướng về đồ án Thái Cực sắp băng toái mà đi, lại có Hà Đồ Lạc Thư giáng xuống.

Với tình trạng của Đông Vương Công lúc này, cùng Tây Vương Mẫu đồng diễn Âm Dương Thái Cực đã hao phí toàn bộ tâm thần.

Ngay cả khi đốt cháy pháp lực, nhiều nhất y cũng chỉ có thể điều khiển một kiện pháp bảo, nhưng đã bị Nhật Kim Luân cản phá, còn pháp bảo của Tây Vương Mẫu thì bị Thái Nhất ngăn cản.

"Oanh long long!!!" Một loạt tiếng nổ vang vọng cửu tiêu, toàn bộ đồ án Thái Cực bạo tạc, chấn lui Tây Vương Mẫu và Đông Vương Công ức vạn dặm, nghiền nát vô số hư không, miệng phun tiên huyết.

Còn Đế Tuấn và Thái Nhất cũng bị chấn lui, nhưng tình trạng so với Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu thì tốt hơn vô số lần.

"Đông Vương Công, ngươi đã bại, nếu nguyện quy phục Yêu tộc, Bản hoàng có thể hứa cho đường sống!" Tam Túc Kim Ô lại hóa

thành Đế Tuấn và Thái Nhất, lúc này Đế Tuấn nhìn Đông Vương Công, đạm mạc nói.

"Đế Tuấn, ta đã nói, ta còn chưa bại!" Đông Vương Công khẽ lau vết máu bên khóe miệng, lạnh lùng nói.

"Khả tiếu, tình huống ngươi lúc này, làm sao ngăn cản được Yêu tộc ta?" "Chính là bằng cái này, nghe lệnh ta, khởi Tam Đảo Vạn Tiên Trận!" Đông Vương Công thần sắc lạnh lẽo, miệng lớn tiếng quát một tiếng, tất cả Tán Tu của Vạn Tiên Minh toàn bộ hành động.

Một tòa trận pháp khổng lồ từ Bồng Lai Tam Đảo dâng lên, bao trùm phiến thiên địa này, đem toàn bộ Vạn Tiên Minh bao phủ trong đó, công kích khủng bố đang ngưng tụ.

"Vạn Tiên Trận ư?!" Đế Tuấn thì thầm một câu, sau đó khẽ quát: "Kết trận, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Lời còn chưa dứt, tất cả bộ chúng Yêu tộc toàn bộ hành động.

Dưới sự dẫn dắt của Thập Đại Yêu Thần cùng vô số cao thủ Yêu tộc cấp bậc Đại La Kim Tiên, nhanh chóng dàn trận bố binh, chiếm cứ vị trí của ba trăm sáu mươi ba ngôi Chu Thiên Tinh Thần còn lại, ba trăm sáu mươi lăm ngôi tinh thần cuối cùng đều lần lượt sáng lên.

Gần như chỉ trong chớp mắt, kèm theo vô lượng yêu khí bốc lên, trên Đông Hải nhanh chóng xuất hiện một tinh vực khổng lồ bao trùm phạm vi trên ngàn vạn dặm, tinh quang chói lọi vô cùng vô tận tràn ngập, diễn hóa ra một vùng tinh không rộng lớn.

Yêu tộc Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thành!

Nhìn Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, trên mặt Đông Vương Công không còn chút huyết sắc nào.

Tam Đảo Vạn Tiên Trận tuy cường hãn, nhưng khó địch lại đại trận của Yêu tộc.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, ngoài sức mạnh khủng bố của Yêu tộc tự thân duy trì trận pháp ra, còn có vô cùng vô tận Chu Thiên Tinh Thần chi lực gia trì.

Thiên địa chi lực như vậy, tuyệt đối không phải bọn họ có thể chống đỡ.

"Vận chuyển đại trận, đây là cơ hội cuối cùng rồi!" Đông Vương Công thần sắc băng lãnh, miệng lớn tiếng quát.

Trên Vạn Tiên Đại Trận, thần quang đại trận, khí tức cuồn cuộn cửu thiên.

Hai tòa đại trận phù hiện giữa thiên địa, khiến vô số Đại Năng và Tu Sĩ chấn kinh không thôi.

Vạn Tiên Minh có Vạn Tiên Tích Tượng, có trận pháp như vậy thì cũng còn nói được, nhưng Yêu tộc này, không tiếng không động lại có một tòa trận pháp vượt qua Vạn Tiên Đại Trận, chuyện như vậy, trước đây bọn họ chưa từng dám nghĩ.

Trận pháp như vậy, trong Hồng Hoang hiện tại, đã là trận pháp đỉnh tiêm, cỗ khí tức ấy tràn ngập Hồng Hoang, khiến vô số tồn tại run sợ.

Tại nơi cách xa không biết bao nhiêu ức triệu dặm, Thập Nhị Tổ Vu tĩnh lặng quan sát tất cả.

"Thủ đoạn ẩn giấu của Yêu tộc, quả thực không ít a, đại trận như vậy, quả thật phi thường, ngay cả không có Vu tộc ta, Yêu tộc lần này cũng có thể trừ khử Vạn Tiên Minh.

Lần này liên thủ với Vu tộc ta, e rằng có ý chấn nhiếp trong đó rồi." Trong đôi mắt Cú Mang quang mang lấp lánh, miệng chậm rãi nói, dường như không để tâm việc Yêu tộc có trận pháp khủng bố như vậy.

“Nếu không phải Vu tộc ta cũng có đại trận cấp độ như vậy, e rằng kế hoạch của Yêu tộc lần này đã thật sự như nguyện rồi.” Đế Giang đạm mạc cười một tiếng, mở miệng nói.

Các Tổ Vu khác nghe vậy, gật đầu, không mở lời.

“Tính toán thời cơ, cũng gần đến lúc Vu tộc ta xuất thủ rồi.” Đế Giang nhìn nhìn trời, miệng chậm rãi nói.

“Tinh thần hội tụ, sát!” Đế Tuấn chủ Thái Dương Tinh, Thái Nhất chủ Thái Âm Tinh, lúc này lớn tiếng quát một tiếng, tinh thần ngưng tụ thành một khối lưu tinh khổng lồ, hướng về Vạn Tiên Đại Trận mà giáng xuống, nơi nó đi qua hư không phá toái, trọng quy hỗn độn, tái diễn Địa Thủy Phong Hỏa.

“Mau mau xuất thủ, Âm Dương Tuyệt Diệt!” Đông Vương Công lớn tiếng quát một tiếng, Vạn Tiên Đại Trận tức thì vận chuyển, một đạo quang thúc đen trắng tức thì xông thẳng lên trời.

“Oanh long long!” Vô số tinh thần kiếp quang và quang thúc đen trắng va chạm vào nhau, sức mạnh khủng bố vô cùng bạo phát, tức thì bắt đầu thôn phệ lẫn nhau!

Tinh thần chi lực và Âm Dương chi lực mỗi bên chiếm nửa bầu trời, nhuộm hư không thiên địa thành những sắc thái khác nhau, phát sinh liên miên bất tuyệt những vụ đại bạo tạc kịch liệt.

Vô số Địa Thủy Phong Hỏa Tứ Khí bị diễn hóa ra, ngay sau đó liền hóa thành tê phấn, thậm chí ngay cả Thanh Trọc nhị khí bản nguyên nhất giữa thiên địa cũng bị đánh ra, nhưng vẫn không thoát khỏi kết cục bị hai loại sức mạnh này ma diệt.

“Phốc!” Trong Vạn Tiên Đại Trận, Đông Vương Công cùng những người khác đồng loạt thổ huyết, tinh thần chi lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận thật sự quá khủng bố, thêm vào lực lượng

của toàn bộ Yêu tộc, vạn tiên chi lực của bọn họ, đều khó lòng chống đỡ.

Đế Tuấn nhìn thoáng qua nơi Đế Giang đang ở, sau đó lại lần nữa vận chuyển đại trận: "Tinh thần chi tinh ngưng tụ, Tinh Thần Trường Hà!" Ba trăm sáu mươi lăm cán Chủ Tinh Thần Phiên Kỳ, hơn bốn vạn bảy ngàn tám trăm cán Phó Tinh Thần Phiên Kỳ, lúc này toàn bộ lấp lánh tinh thần quang mang chói lọi, một cỗ tinh thần khí tức hạo hãn không ngừng ngưng tụ lại.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một trường hà lấp lánh tinh quang chói lọi phù hiện, tinh quang lấp lánh, khí tức hạo hãn, dưới vẻ ngoài huy hoàng, ẩn giấu sát cơ vô tận, lúc này trường hà chảy xiết, phá diệt tất cả.

Vạn Tiên Đại Trận không ngừng vận chuyển, quang thúc xông thẳng lên trời, không ngừng va chạm với Tinh Thần Trường Hà.

Nhưng dưới sự trùng kích không ngừng của Tinh Thần Trường Hà, huyền quang trận pháp của Vạn Tiên Đại Trận không ngừng trở nên ảm đạm, trên giới bích trận pháp, cũng xuất hiện từng đạo vết nứt, phảng phất khoảnh khắc tiếp theo liền muốn phá toái vậy.

Đông Vương Công đại kinh, vội vàng vận chuyển toàn bộ lực lượng trận pháp để chống đỡ.

"Oanh long long!!!" Dưới sự bao bọc của tinh quang hạo hãn, truyền đến một loạt tiếng nổ, trên mỗi giới bích trận pháp của Vạn Tiên Đại Trận, đều xuất hiện vết nứt dày đặc, hiển nhiên đã không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

"Oanh!" Lúc này, lại một khối lưu tinh giáng xuống, Vạn Tiên Đại Trận ứng tiếng mà phá.

Mà lúc này, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng tiêu tán, Yêu tộc

lúc này vẫn chưa thể thuần thục quá nhiều yếu lĩnh trận pháp, Đế Tuấn cũng còn cần không ngừng hoàn thiện, lúc này có thể làm được những điều này, hiển nhiên đã đủ rồi.

"Vạn Tiên Minh, không nên lưu lại trong Hồng Hoang." Giữa thiên địa, vang lên một đạo âm thanh băng lãnh, Đông Vương Công nhìn tới, thần sắc tức thì trầm xuống.

"Vu tộc!" "Xuất thủ đi, Vu tộc nhị lang!" Đế Giang lớn tiếng quát một tiếng, dẫn theo mười một Tổ Vu và bộ chúng Vu tộc xông tới.

Đông Vương Công và Tây Vương Mẫu lúc này bị Đế Tuấn và Thái Nhất ngăn chặn, không thể ứng phó.

"Oanh!" Không lâu sau, Đông Vương Công liền bị Đế Tuấn đánh bay, thương thế trên thân tuyết thượng gia sương.

"Đế Tuấn, Vạn Tiên Minh diệt, Yêu tộc ngươi cũng không khá hơn là bao đâu!" Đông Vương Công lạnh lùng nói, khí tức trên thân cuồng bạo, xông về phía Đế Tuấn.

"Oanh!" Sức mạnh tự bạo cuồn cuộn, cho dù Đế Tuấn có thêm nhiều linh bảo và thủ đoạn phòng ngự, y vẫn bị thương.

"Đạo hữu!" Tây Vương Mẫu thần sắc bi lương, bởi vì vừa rồi, nàng cũng dẫn bạo thiện thi của mình, bức lui Thái Nhất.

Nàng nhìn khắp nơi, những Tán Tu khác của Vạn Tiên Minh, một số đã đào thoát thì cứ đào thoát, số còn lại, đều đã vẫn lạc dưới sự liên thủ của Vu Yêu.

Toàn bộ Vạn Tiên Minh, lúc này chỉ còn lại nàng.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Thập Nhị Tổ Vu nhìn nàng, tạm thời chưa xuất thủ.

Thời gian pháp tắc vờn quanh bên cạnh nàng, nơi tinh quang của

Côn Luân Kính chiếu tới, lưu tốc thời gian đều sẽ bị vặn vẹo.

"Chiến, hay là từ bỏ!" Rất lâu sau, Đế Tuấn đạm mạc nói.

Chương 105

Nghe vậy, Tây Vương Mẫu không đáp lời, nàng nhìn về phía nơi Đông Vương Công tự bạo, khẽ than: "Đạo hữu, cơ duyên tuy có đó, nhưng chỉ là vô duyên nắm giữ mà thôi, tất cả đều là thiên ý, thiên ý đã vậy, không phải ngươi ta có thể thay đổi!" Lời vừa dứt, nàng hướng về cửu thiên, lớn tiếng nói: "Kể từ hôm nay, ta từ bỏ vị trí Nữ Tiên Chi Thủ, Tịnh Thủy Bát Vu vĩnh trấn Đông Hải hải nhãn!" "Oanh long long!!!" Lời của Tây Vương Mẫu vừa dứt, trên cửu thiên vang lên một loạt tiếng sấm sét, hưởng ứng lời nàng.

"Ông!" Thân thể Tây Vương Mẫu chấn động, một đạo quang mang tiêu tán, hiển nhiên là đã từ bỏ vị trí Nữ Tiên Chi Thủ.

Tịnh Thủy Bát Vu từ từ bay lên, rơi vào trong Đông Hải.

Làm xong tất cả những điều này, Tây Vương Mẫu nhìn Vu Yêu nhị tộc một cái, sau đó liền rời khỏi Đông Hải, trở về Tây Côn Luân.

Đế Tuấn nhiếp lấy Long Đầu Quải Trượng và Thuần Dương Bảo Kiếm.

Thuần Dương Bảo Kiếm thì còn tốt vài phần, Long Đầu Quải Trượng đã mất đi công dụng rồi.

Nhưng Đế Tuấn cũng không tin cây trượng này trong tay thì có thể làm được gì, tất cả, vẫn phải dựa vào thực lực.

"Chuyện này đã xong, cáo từ!" Đế Giang nhìn Đế Tuấn một cái, sau đó vung tay lớn, dẫn Vu tộc rời đi.

Còn những thứ có thể dùng, đáng giá trong Vạn Tiên Minh, phần lớn đã bị cuỗm đi.

Đương nhiên, Yêu tộc cũng đã thu được không ít.

“Đi thôi!” Đế Tuấn nhìn Đế Giang và những người khác rời đi, nói với Thái Nhất.

Trên người y cũng có thương thế, cần phải trở về khôi phục mới được.

Thái Nhất gật đầu, dẫn Yêu tộc phản hồi.

Chuyện Vạn Tiên Minh, xem như đã bụi trần lắng đọng.

Sự thất bại của Vạn Tiên Minh, ngay từ khi Yêu tộc xuất thủ, không ít Đại Năng và Tu Sĩ trong Hồng Hoang đã có thể dự kiến được.

Vạn Tiên Minh tuy mạnh, nhưng Yêu tộc, thực lực cũng không kém cạnh bao nhiêu.

Chỉ là điều khiến chúng Đại Năng và Tu Sĩ không ngờ tới, là Yêu tộc, lại còn có đại trận như vậy?

Thực lực Đế Tuấn và Thái Nhất vô cùng cường hãn, điểm này bọn họ đã biết.

Lần này Yêu tộc lại triển hiện ra đại trận như vậy, quả thật đã chấn kinh không ít tồn tại trong Hồng Hoang.

Ngoài ra, việc Vu tộc can thiệp, cũng là một điểm khiến không ít tồn tại bất ngờ.

Thực lực Yêu tộc đã đạt đến mức này, Vu tộc lại nhúng tay vào, dưới sự liên thủ của Vu Yêu hai tộc, Vạn Tiên Minh làm sao có lý lẽ tồn tại?

Trừ Tây Vương Mẫu ra, cao tầng của Vạn Tiên Minh đều đã vẫn lạc trong tay Vu Yêu hai tộc, một phần Tán Tu còn lại thì đã bỏ trốn.

Sau khi phân chia Vạn Tiên Minh, Vu Yêu hai tộc, cũng đã phản hồi về nơi ở của mình.

Yêu tộc, trong Vạn Yêu Điện.

“Đại ca, Đế Giang dường như đối với đại trận của Yêu tộc chúng ta, không có mấy cảm giác chấn kinh, kế hoạch lần này, liệu có thành công?” Thái Nhất khẽ nhíu mày, hồi tưởng thần sắc bình tĩnh của Đế Giang trước đó, nhìn Đế Tuấn hỏi.

“Vô phương, bất kể Vu tộc có bị chấn nhiếp hay không, hiệu quả chúng ta muốn lần này đã có rồi.

Vu tộc chỉ cần biết chúng ta có đại trận như vậy, khi xuất thủ, liền sẽ cân nhắc tầng này.” “Nếu như không có thực lực để cứng đối cứng, Vu tộc liền sẽ không dễ dàng xuất thủ đối phó Yêu tộc ta, đây cũng chính là cơ hội để chúng ta vượt lên bọn họ.” Đế Tuấn nghe vậy, trên khuôn mặt nho nhã lộ ra một nụ cười mỉm, chậm rãi nói.

Cho dù trước đó thần sắc Đế Giang bình tĩnh, dường như không để ý đến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc mình, nhưng điều y muốn, hiển nhiên đã gần đủ rồi.

Dưới đại trận như vậy, cho dù thế nào đi nữa, cũng sẽ không thể xem thường Yêu tộc, Vu tộc cũng rõ ràng điểm này.

Cho nên, Đế Tuấn cũng không để tâm trước đó Đế Giang đã biểu hiện thần tình thế nào, Vu tộc trong những chuyện sau này, đều sẽ cân nhắc đến điểm này.

Những điều này đối với Đế Tuấn mà nói, hiển nhiên đã đủ rồi.

“Thái Nhất, Bạch Trạch, các ngươi đi chuẩn bị một phen, năm trăm năm sau, Yêu tộc cử tộc tiến về Thiên Đình.” Đế Tuấn chậm rãi đứng dậy, nhìn Thái Nhất và Bạch Trạch nói.

“Vâng, Đại ca Yêu Hoàng!” Hai người đáp một tiếng, sau đó liền xoay người rời đi.

Đế Tuấn nhìn Vu tộc một cái, sau đó liền rời khỏi đại điện, đến

nơi bế quan, tiếp tục thôi diễn hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Vu tộc, trong Bàn Cổ Điện.

"Đại ca, Vạn Tiên Minh đã bị trừ, Yêu tộc tiếp theo hẳn sẽ đặt toàn bộ mục quang lên Thiên Đình rồi." Cú Mang mục quang lướt qua Thiên Đình và Yêu tộc, chậm rãi mở miệng nói.

"Từ tình huống Yêu tộc lần này mà xem, Thiên Đình dường như là thế tất phải hành động rồi.

Lần này xuất thủ, e rằng sẽ dùng toàn tộc chi lực, đến lúc đó uy lực của tòa đại trận kia e rằng sẽ càng mạnh." Đế Giang nhìn vài vị Tổ Vu, đạm mạc nói, thần sắc trên mặt không nhìn ra sâu cạn.

"Vậy chúng ta..." Huyền Minh tú mi khẽ nhướn, hỏi.

"Hai tay chuẩn bị đi, xuất thủ là tất nhiên phải xuất thủ, nhưng đã Yêu tộc tiến về Thiên Đình, vậy thì địa bàn cứ nhanh chóng tiếp thu.

Còn việc chặn đường Yêu tộc, vẫn phải làm." Đế Giang nói.

"Ta đã hiểu, vậy ta đi an bài đây!" Cú Mang gật đầu, đứng dậy rời đi.

Đế Giang nhìn bóng dáng Cú Mang rời đi, khi nhìn về Yêu tộc, một đạo hàn mang lóe qua mắt y.

"Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, quả thật là một tòa trận pháp hay." Rất lâu sau, từ miệng Đế Giang khẽ nói một câu, mang theo một cỗ hàn ý.

Hồng Hoang, đỉnh Bất Chu Sơn.

"Đại ca, Vu tộc đến giờ vẫn không thấy bóng dáng, chẳng lẽ tính nhường Thiên Đình cho Yêu tộc chúng ta sao?" Thái Nhất mục quang quét qua bốn phía, nói.

Nghe vậy, Đế Tuấn lắc lắc đầu, nói: "Vu tộc, đã đến rồi." Nói đoạn, trên mặt y phù hiện một tia lạnh ý, mục quang rơi xuống đỉnh Bất Chu Sơn, ngữ khí băng lãnh nói: "Không ngờ Vu tộc lại đi trước một bước đến đây, chỉ để cấp cho Yêu tộc ta một trận trở kích." Nghe vậy, Thái Nhất thuận theo mục quang của y nhìn tới, cũng rơi xuống đỉnh Bất Chu Sơn.

"Oanh!" Lúc này, mấy đạo khí thế khủng bố xông thẳng lên trời, mỗi đạo, đều là siêu cấp cao thủ cấp Chuẩn Thánh.

Nhất thời, phong vân trên cửu thiên tức thì bị mấy cỗ khí thế này khuấy động, khí tức khủng bố tràn ngập phạm vi mấy ngàn vạn dặm thiên địa.

"Vu tộc!" Thái Nhất thần sắc lạnh lẽo, miệng bật ra hai chữ.

"Vu tộc nhị lang, tùy ta sát!" Đế Giang miệng lớn tiếng gầm một câu, y đã xông về phía Yêu tộc.

Khoảnh khắc này, Vu tộc như mãnh hổ xuống núi, xông đến cắn xé Yêu tộc, cỗ khí thế xông thẳng lên trời kia, tức thì va chạm vào Yêu tộc.

"Nghênh địch!" Đế Tuấn buông một câu, sau đó liền đối đầu với Đế Giang.

Còn Thái Nhất, thì một mình đối mặt với hai vị Tổ Vu.

Yêu tộc lúc này sững sờ trong chốc lát, bọn họ không ngờ Vu tộc đến lúc này mới xuất thủ, cho nên trong khoảnh khắc sững sờ này, liền có rất nhiều Yêu tộc vẫn lạc trong tay Vu tộc.

Sau đó, Yêu tộc bắt đầu phấn lực chống đỡ, số lượng vẫn lạc cũng dần dần giảm xuống, hai tộc giao thủ lại lần nữa thế quân lực địch.

"Đế Tuấn, Yêu tộc hôm nay muốn lên Thiên Đình, thì phải qua cửa

ải Vu tộc ta trước!" Đế Giang trong tay công kích không ngừng, miệng lạnh lùng nói với Đế Tuấn.

Y dựa vào Không Gian Pháp Tắc thần thông, công kích của Đế Tuấn khó lòng chạm vào thân y, cho nên trong mắt người ngoài, Đế Tuấn bị Đế Giang áp chế đánh.

Chương 106

"Hừ!

Thiên Đình Yêu tộc ta chí tại tất đắc!" Trong miệng Đế Tuấn truyền đến một tiếng hừ lạnh, Hà Đồ Lạc Thư trong tay y phác họa ra từng đạo quỹ tích, khóa chặt thân hình Đế Giang.

Đối với điều này, Đế Giang không hề bất ngờ, cứng đối cứng giao thủ với Đế Tuấn.

Thân thể Tổ Vu của y cường hãn, không sợ linh bảo.

Tình huống của Thái Nhất một bên cũng không khá hơn y, lúc này y đã bị bốn vị Tổ Vu bao vây, nếu không phải Hỗn Độn Chung trong tay là Tiên Thiên Chí Bảo, y có lẽ đã bại trận rồi.

Đế Tuấn nhìn thoáng qua Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần, cùng với bộ chúng Yêu tộc đang dần vẫn lạc, thần sắc lạnh lẽo, hướng về Thái Nhất quát: "Thái Nhất, bố trận!" Lời còn chưa dứt, Thái Nhất trong tay tế xuất Hỗn Độn Chung, quang mang chợt nổi lên, một cỗ khí tức khủng bố tràn ngập.

Y trong tay đánh ra một thủ ấn, rơi xuống trên Hỗn Độn Chung.

"Đông!" Tiếng Hỗn Độn Chung chấn động cửu tiêu, thẳng đến khắp nơi trong Hồng Hoang.

Vu tộc trên đỉnh Bất Chu Sơn lúc này thân hình khẽ ngừng lại, dưới sức mạnh thời không đột ngột này, trở nên có chút trì hoãn.

Muốn nhất thời khiến nhiều Tổ Vu và Vu tộc như vậy ngừng lại một hơi, đây không phải là chuyện dễ dàng gì.

Ít nhất, đối với Thái Nhất lúc này mà nói, không dễ dàng.

Một hơi, đối với cao thủ mà nói, có thể đã phân ra thắng bại.

Đến khi Tổ Vu và Vu tộc phản ứng lại, Yêu tộc đã đứng vững vị trí của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một cỗ lực lượng vô hình tức thì bao phủ bọn họ trong đó.

Trong số Vu tộc này, rất nhiều đã chứng kiến thực lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lúc này thấy đại trận sắp khởi, thần sắc cũng có chút biến đổi, sợ rằng công kích giáng xuống, bản thân liền vẫn lạc trong đó.

Đế Giang thấy vậy, hướng về các Tổ Vu còn lại gật đầu, bọn họ mỗi người vung tay lớn một cái, trực tiếp mang Vu tộc của bộ lạc mình rời đi, sau đó mấy vị Tổ Vu trực tiếp rút khỏi vòng vây của đại trận.

Vu tộc đây là ý gì?

Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần cùng những người khác có chút nghi hoặc, Yêu tộc cũng có nhiều bộ tộc lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Đi!" Đế Giang nói một câu, dẫn chư vị Tổ Vu rời đi.

Chuyện đến mức này, Đế Giang cảm thấy không cần thiết phải tiếp tục nữa, cứ theo kế hoạch mà làm là được.

Đế Tuấn nhìn Đế Giang và các Tổ Vu khác dẫn Vu tộc rời đi, đôi mắt hơi hẹp lại, trên mặt lóe lên một tia hàn ý.

Ý đồ của Vu tộc, y há lại không biết.

Căn cơ của Vu tộc là trên đại địa, Thiên Đình tuy nhiên cũng có thể tiến đến, nhưng dù sao căn cơ vẫn ở trên đại địa.

Nếu có thể lựa chọn, Vu tộc đều sẽ không lựa chọn Thiên Đình, điểm này khác biệt rõ rệt so với Yêu tộc.

Còn sau khi Yêu tộc rời đi, những địa bàn đó liền trở thành vô chủ,

Vu tộc tự nhiên là sẽ tiếp thu.

Cứ như vậy, liền có thể chiếm cứ không ít cương vực, đạt được không ít Hồng Hoang khí vận, đến lúc đó đề thăng khí vận và thực lực của chính mình.

Toan tính như vậy, cũng không tồi, nếu không phải Thiên Đình không thể mất, nhất định phải nắm giữ trong tay, Đế Tuấn cũng sẽ không trắng trợn nhường những cương vực này cho Vu tộc.

Trong lòng nghĩ nghĩ, Đế Tuấn vung tay một cái, rút bỏ Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận sắp bố trí.

"Đi thôi, lên Thiên Đình!" Đế Tuấn nói xong, liền xoay người xông về phía Thiên Đình.

"Hống!" Tất cả bộ chúng Yêu tộc gầm lên một tiếng, theo sát phía sau Đế Tuấn và Thái Nhất cùng những người khác.

Mấy năm sau, Yêu tộc cuối cùng cũng đã đến trong Thiên Đình.

Đế Tuấn đặt chân lên Nam Thiên Môn, trong mắt sáng lên quang mang, đạm mạc mở miệng nói: "Bạch Trạch, phân phó xuống, chuẩn bị tất cả sự nghi Thiên Đình." Đế Tuấn không quay đầu lại, miệng đạm mạc nói, những sự chuẩn bị trước đó, lúc này liền có thể bắt đầu rồi.

"Thần minh bạch!" Bạch Trạch đáp một tiếng, liền xuống phân phó.

Nhất thời, tất cả bộ chúng Yêu tộc đều hành động, trong Thiên Đình, vô số đạo thân ảnh bận rộn.

Cứ như vậy, hơn mười năm sau, trong Thiên Đình đã có không ít thay đổi.

Lầu các điện vũ, tiên khí lượn lờ, kim quang vạn đạo cuồn cuộn

hồng nghê, thụy khí ngàn vạn tia phun tử vụ, áo giáng sa, tinh thần xán lạn, mũ phù dung, vàng ngọc huy hoàng, trâm ngọc châu báu, tía thụ kim chương.

Chủ điện Thiên Đình, một tòa cung điện hùng vĩ tên là Linh Tiêu Bảo Điện tọa lạc tại chính trung ương của ba mươi ba tầng trời, khí thế xông thẳng lên trời, lăng giá tất cả.

Toàn bộ Linh Tiêu Bảo Điện đỉnh vàng ván ngọc, phượng vũ chu môn, đường cong hành lang, khắp nơi linh lung thông suốt, ba mái bốn góc, từng tầng rồng phượng bay cao, thêm cả đỉnh hồ lô vàng lớn, quả thật khí phái vô cùng.

Và trong Linh Tiêu Bảo Điện.

Đại điện rộng rãi đủ để đồng thời dung nạp mấy ngàn người cùng đứng, tại tận cùng đại điện, là một bậc đài, ở giữa là cảnh Cửu Long Huề Châu, khắc trên một phiến bạch ngọc thạch, còn hai bên thì là cửu trọng đài giai, ngụ ý Cửu Cửu Chí Tôn tối cao.

Trên cửu trọng đài giai, thiết lập hai chiếc long ỷ, một chiếc ở trung ương, một chiếc ở bên trái, chính là vị trí của Đế Tuấn và Thái Nhất.

Đế Tuấn và Thái Nhất ngồi xuống, Thập Đại Yêu Thần phân cư hai bên, đứng trong đại điện, còn có một số cao tầng Yêu tộc khác, cũng ở đây.

Đế Tuấn nhìn bọn họ một cái, mở miệng nói: "Như vậy, Yêu tộc ta coi như đã triệt để tiến trú vào Thiên Đình.

Chuyện tiếp theo, không thể quá mạo hiểm, cần phải từ từ mưu đồ." Nghe vậy, Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần cùng một chúng cao tầng Yêu tộc gật đầu.

Tuy Yêu tộc đã chiếm cứ Thiên Đình, nhưng cũng chỉ là chưởng

quản trời.

Vu tộc ở đất, vẫn không dễ dàng, dù sao thực lực Vu tộc, lại cực kỳ cường hãn.

Nhưng bất kể thế nào, Yêu tộc đều đã chiếm cứ một phương, chuyện sau này cứ từ từ mà làm là được.

Đế Tuấn nhìn chúng Yêu Thần và cao tầng Yêu tộc phía dưới, chậm rãi mở miệng nói: "Để tăng cường khí vận Yêu tộc, chuyện lập tộc của Yêu tộc là tất yếu không thể thiếu.

Truyền lệnh xuống, ngàn năm sau, tại Nam Thiên Môn cáo đảo thiên địa, kiến lập Yêu tộc!" Lập tộc, có thể tập kết Hồng Hoang khí vận, gia trì lên khí vận của Yêu tộc, như vậy, liền có thể nhất cử đề thăng khí vận và thực lực của Yêu tộc, cũng là đề thăng thực lực của người chưởng quyền Yêu tộc, tức là Đế Tuấn và Thái Nhất.

Các cao thủ Yêu tộc khác, đến lúc đó cũng sẽ thu lợi từ Hồng Hoang khí vận và Yêu tộc khí vận, nhất cử đa đắc.

Cho nên nói, chuyện lập tộc này, quả thực là điều tất yếu không thể thiếu, cũng là phương pháp đề thăng thực lực nhanh nhất đối với giai đoạn hiện tại của bọn họ.

Còn về sau đề thăng, thì cần phải ổn định đề thăng, dù sao cũng không thể lúc nào cũng có chuyện lập tộc như vậy tồn tại.

Nghe vậy, Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần cùng cao tầng Yêu tộc nhìn nhau một cái, sau đó hướng về Đế Tuấn chắp tay nói: "Đại ca Yêu Hoàng thánh minh!" Sau đó, Đế Tuấn an bài một số chuyện lập tộc xong, liền phái bọn họ xuống an bài.

Còn y và Thái Nhất, thì trước tiên đi bế quan tu hành.

Yêu tộc rời khỏi Hồng Hoang, tuy còn lưu lại một bộ phận Yêu tộc trong Hồng Hoang, nhưng những điều này có thể nói là bị Đế

Tuấn vứt bỏ, tu vi đều phổ biến không cao, cũng coi như là để lại thủ đoạn ngăn chặn Vu tộc cuối cùng, tuy rằng cũng không ngăn chặn được, nhưng ít nhiều cũng có một số trở ngại.

Tốc độ Vu tộc vô cùng nhanh, bọn họ đã sớm chuẩn bị kỹ lưỡng, trong thời gian ngắn ngủi năm trăm năm, liền đã tiếp quản toàn bộ địa bàn Yêu tộc trước đây, tăng trưởng không ít Vu tộc khí vận.

Trong Bàn Cổ Điện.

"Hiện nay địa bàn Yêu tộc đều đã rơi vào tay Vu tộc ta, khí vận đề thăng, Vu tộc đã đạt được không ít lợi ích." "Tiếp theo, liền phải nhân cơ hội này, nhất cử lập tộc, lại đề thăng khí vận lên cảnh giới cao hơn, khiến Vu tộc, càng thêm cường đại." "Nhị đệ, chuẩn bị một phen, năm trăm năm sau, Vu tộc lập tộc!" Đế Giang nhìn chư vị Tổ Vu nói, cuối cùng mục quang rơi xuống trên người Cú Mang.

"Ta minh bạch rồi!" Cú Mang gật đầu.

Chương 107

Sau đó, Đế Giang và chúng Tổ Vu thương nghị một phen, liền mỗi người tản đi.

Thời gian năm trăm năm, thoáng chốc trôi qua.

Ngày này, dưới Bất Chu Sơn, ngoài Bàn Cổ Điện.

Tế đàn thiết lập ở trung ương ngoài điện, đặt bàn tế thiên.

Trước tế đàn, Thập Nhị Tổ Vu thần sắc túc nhiên, rất lâu sau, Đế Giang bước về phía trước một bước.

Chúc Dung nhìn nhìn trời, sau đó lớn tiếng nói: "Giờ lành đã đến, cáo đảo thiên địa!" Nghe vậy, Đế Giang ngưng vọng cửu thiên, vươn tay phải, làm trạng phát thệ, sau đó chậm rãi mở miệng, thanh âm vang vọng toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

"Đại Đạo tại thượng, Vu tộc ta được Bàn Cổ Phụ Thần che chở, nay hùng cứ Hồng Hoang đại địa, lấy Hồng Hoang đại địa làm căn cơ, lấy Bàn Cổ Thánh Điện trấn áp Vu tộc khí vận, Vu tộc, lập!" Theo lời nói của Đế Giang vừa dứt, trên cửu thiên liền nứt ra một khe hở, giáng xuống một trận Công Đức Kim Quang.

Bảy thành rơi xuống trên Thập Nhị Tổ Vu, ba thành rơi xuống trên thân chúng Vu tộc.

Thập Nhị Tổ Vu sau khi thu Công Đức Kim Quang, tu vi ít nhiều đều có đề thăng.

Mà trình độ ngưng hậu và kéo dài của Vu tộc khí vận hoàn toàn không thua kém Hồng Hoang Tam Tộc ngày trước.

Khí vận tăng trưởng, Thập Nhị Tổ Vu lại được thêm không ít lợi ích.

Đế Giang đối với điều này, vô cùng mãn ý.

Sau khi chuyện lập tộc hoàn tất, Thập Nhị Tổ Vu liền mỗi người phản hồi.

Thiên Đình, Nam Thiên Môn.

Tế đàn lập tộc của Yêu tộc đặt tại chỗ Nam Thiên Môn, Đế Tuấn và Thái Nhất sánh vai đứng thẳng, Thập Đại Yêu Thần ở phía sau, sau nữa chính là các bộ chúng Yêu tộc.

Mà lúc này, giữa thiên địa vang lên âm thanh Vu tộc lập tộc, cùng với công đức từ cửu thiên giáng xuống.

Đế Tuấn và Thái Nhất nhìn nhau một cái, tức thì hiểu rõ ý đồ của Vu tộc cũng giống như mình.

Đế Tuấn trong lòng nghĩ nghĩ, bước đến trước tế đàn, hướng về thiên địa lớn tiếng nói: "Thiên Đạo tại thượng, Yêu tộc ta ứng vận mà sinh, nay lấy Thiên Đình làm căn cơ, lấy Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư trấn áp Yêu tộc khí vận, Yêu tộc, lập!" Lời của Đế Tuấn vừa dứt, trên cửu thiên tức thì giáng xuống từng đóa kim liên do công đức hội tụ mà thành.

Trong đó, năm thành thuộc về Đế Tuấn và Thái Nhất, ba thành thuộc về Thập Đại Yêu Thần phía sau.

Hai thành còn lại thì rải xuống chúng bộ chúng Yêu tộc, cũng đều đạt được không ít lợi ích.

Lúc này khí vận hội tụ của Yêu tộc cũng không kém cạnh Vu tộc.

Xét về khí vận kéo dài của hai tộc lúc này, thì ngay cả Hồng Hoang Tam Tộc, cũng có phần không bằng.

Việc Vu Yêu nhị tộc lập tộc đã kinh động vô số Hồng Hoang tu sĩ cùng Đại thần thông giả.

Lập một tộc quả thật không phải chuyện nhỏ, dù sao việc này quan hệ đến khí vận của một tộc, mà khí vận lại quan hệ đến thời gian tồn tại lâu dài của chủng tộc, cho nên nói, việc lập tộc không hề đơn giản.

Sau khi Vu Yêu nhị tộc lập tộc, khí vận kéo dài thậm chí vượt qua Hồng Hoang Tam tộc của lượng kiếp trước, đây cũng là được thiên độc hậu, quả nhiên không tầm thường.

Ngoài ra, việc Vu Yêu nhị tộc chọn cùng một ngày lập tộc cũng khiến không ít tồn tại kinh ngạc.

Cứ như là Vu Yêu nhị tộc đã hẹn trước, nếu không phải biết mâu thuẫn giữa hai tộc không hề nhỏ, bọn họ quả thật đã nghĩ như vậy rồi.

Bất quá, nay việc lập tộc của Vu Yêu nhị tộc đã định, song phương đều có được khí vận công đức, tình hình lần này liền tạm thời ổn định lại.

Thời gian thoắt cái, lại nghìn năm lặng lẽ trôi qua.

Nay, thời gian đến lần giảng đạo thứ ba đã không còn đủ hai nghìn năm.

Lúc này, không ít Đại thần thông giả cùng một số tu sĩ đều nhao nhao tỉnh lại từ bế quan, sau đó suy tính một phen về sự tình Hồng Hoang, tuy có chút chấn kinh, nhưng có một số việc đã sớm được dự đoán từ trước.

Coi như là việc ngoài dự liệu, lại cũng trong dự liệu.

Sau khi những tồn tại này xuất quan, liền một mặt củng cố những gì mình đã lĩnh hội được, một mặt chờ đợi thời cơ giảng đạo đến.

Trong Vô Cực Điện của Thái Thanh Cung.

Trong Xích Hồng Khánh Vân, trên ba đài sen màu đỏ thẫm, đạo

vận lưu chuyển, huyền quang chớp động, diễn hóa vô tận huyền diệu.

Đạo hạnh của Thái Thanh Đạo nhân lúc này càng thêm tinh thâm, theo việc không ngừng tham ngộ tu hành, sự lĩnh ngộ và chưởng khống đối với Đại Đạo cũng không ngừng được gia tăng.

Về phần Ngọc Thanh Đạo nhân, lúc này đã vô hạn tiếp cận cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn, nhưng vẫn còn một đoạn thời gian nữa mới có thể đột phá, tuy không quá lâu, nhưng không phải là hiện tại.

Về phần Thượng Thanh Đạo nhân, dưới sự tu hành của Thái Thượng, đã thuận lợi vượt qua ranh giới cảnh giới Đại La Kim Tiên, bắt đầu chưởng khống Đại Đạo pháp tắc.

Đại La Kim Tiên, cộng thêm Thái Thượng bản tôn, đã là lần thứ tư tu đến cảnh giới này rồi.

Đối với sự lý giải cảnh giới này, Thái Thượng có thể nói là cực kỳ tinh thâm, trong Hồng Hoang, nếu luận về sự chưởng khống cảnh giới này, Thái Thượng tuyệt đối đứng hàng đầu.

Sau khi Thượng Thanh Đạo nhân đạt đến cảnh giới này, muốn tiến xa hơn, liền cần từng bước tích lũy, may mà Thái Thượng có cảm ngộ cực kỳ tinh thâm về cảnh giới Đại La Kim Tiên, việc giúp Thượng Thanh Đạo nhân tu đến cảnh giới Viên Mãn đối với y quả thật không khó.

Còn về cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên cao hơn nữa, sẽ không nhanh chóng như Đại La Kim Tiên, nhưng ít nhất sẽ có không ít kinh nghiệm và cảm ngộ Đại Đạo, Thái Thượng vẫn sẽ nhanh hơn vài phần so với trước đây.

Cứ như vậy, lại một nghìn năm trăm năm sau, lúc này cách lần giảng đạo thứ ba chỉ còn hai trăm năm.

Vào một thời khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt như trời quang, thần niệm xuyên thấu, trong đôi mắt hiện lên Đại Đạo, phảng phất diễn hóa ra tất cả biến hóa giữa trời đất, mọi huyền diệu đều ở trong đó.

"Việc tu luyện của Thượng Thanh Đạo nhân, rốt cuộc không khiến ta thất vọng." Lâu sau, Thái Thượng khẽ cười một tiếng nói.

Nay, Thượng Thanh Đạo nhân đã là tu vi Đại La Kim Tiên Trung Kỳ, cách Hậu Kỳ chỉ còn một bước.

Còn Ngọc Thanh Đạo nhân, cách Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn cũng chỉ còn một tia giới hạn cuối cùng, thời điểm đột phá đã không còn xa.

Thái Thượng quét mắt khắp Hồng Hoang, mọi biến hóa đều hiện lên trong đôi mắt y, tất cả những gì diễn ra trong những năm qua, y đều đã thấu hiểu.

Sự phát triển của Vu Yêu nhị tộc, cũng không nằm ngoài dự liệu nhiều lắm, cục diện như vậy cũng là cục diện tốt nhất mà hai tộc hiện tại có thể đạt được, một ở trời, một ở đất, bắt đầu thoải mái phát triển.

Còn về những tu sĩ và thần ma khác trong Hồng Hoang, trong những năm này cũng đều có chút tiến triển.

Lâu sau, Thái Thượng chậm rãi thu hồi ánh mắt, trong tay trở mình, Thái Ất Phất Trần xuất hiện trong tay y.

Y nhìn một lúc, trong tay quang hoa lưu chuyển, Đại Đạo pháp tắc, sau đó vỗ một cái vào Thái Ất Phất Trần.

"Bành!" Một tiếng khẽ vang lên từ Thái Ất Phất Trần, sau đó liền thấy một đạo thanh mang lóe qua, một tòa Cửu Phẩm Liên Đài xuất hiện trong tay y.

“Cửu Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên!” Trên gương mặt bình tĩnh của Thái Thượng hiện lên một tia gợn sóng.

Đóa Tạo Hóa Thanh Liên này quả thật có chút bất đồng, tuy là Cửu Phẩm, nhưng xét về Tịnh Thế Bạch Liên và Diệt Thế Hắc Liên mà y từng dung hợp trước đây, nếu cùng là Cửu Phẩm, thì không thể có uy lực và khí tức như vậy.

Đóa Cửu Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên này vốn có liên quan đến việc chứng đạo của Thái Thượng, Thái Ất Phất Trần cũng vậy, Cửu Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên Liên Đài cũng vậy, đều chỉ là sự thay đổi về hình thái mà thôi, nói cho cùng, vẫn là quan hệ đến việc chứng đạo của y thì tốt hơn.

Thái Thượng nhìn chằm chằm Cửu Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên trong tay hồi lâu, trong tay y khẽ động, từ Thiên Hoa và Địa Hoa mỗi cái rút ra một tia bản nguyên, sau đó đánh vào trong Cửu Phẩm Tạo Hóa Thanh Liên.

“Oanh!” Một luồng tiên thiên khí tức hạo hãn từ Tạo Hóa Thanh Liên cuồn cuộn lan ra, bản nguyên trong đó, trong quá trình diễn hóa dần dần, tốc độ đề thăng tuy không nhanh, nhưng cách Thập Phẩm đã không còn xa.

Chương 108

Đóa Tạo Hóa Thanh Liên này vốn ở đỉnh phong Cửu Phẩm, việc tấn thăng vào hàng Thập Phẩm, đối với Tạo Hóa Thanh Liên sau khi hấp thu một tia bản nguyên của hai đài sen tiên thiên khác, lại không có quá nhiều khó khăn.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, thanh liên liền được y thu lại, để Tạo Hóa Thanh Liên bắt đầu từ từ khôi phục phẩm cấp của mình, không cần đạt đến trình độ ban đầu, chỉ cần tấn thăng lên hàng Thập Nhị Phẩm là được.

Sau đó, Thái Thượng lại tiếp tục nhắm hai mắt, chờ đợi lần giảng đạo thứ ba đến.

Hai trăm năm thời gian, chớp mắt đã qua.

Ngày này, trời đất trong xanh, Đại Đạo thông suốt.

"Đông!

Đông!

Đông!" Đột nhiên, trên Cửu Thiên truyền đến chín đạo Đại Đạo chuông âm trầm đục, chậm rãi khuếch tán ra, truyền khắp các nơi Hồng Hoang.

"Thời hạn ba vạn năm đã đến, các ngươi mau đến Tử Tiêu Cung nghe đạo!" Trên Cửu Thiên, tiếng của Hồng Quân Đạo Tổ vang lên.

Khoảnh khắc này, vô số tu sĩ thần ma ngẩng đầu nhìn lên Cửu Thiên, sau đó liền nhao nhao động thân.

Trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng mở hai mắt, thân hình khẽ động, khi xuất hiện lần

nữa, đã ở trong Hồng Hoang.

Một vệt quang mang lóe qua, không lâu sau liền đến trên Tam Thập Tam Thiên, nhìn lướt qua Thiên Đình của Yêu tộc, liền một bước vượt qua đến Thiên Ngoại Thiên.

Y cũng không đợi quá lâu, Nguyên Thủy và Thông Thiên đã đến.

"Lần Tử Tiêu Cung giảng đạo thứ ba này, e rằng lại có không ít thần ma tu sĩ đến tìm kiếm cơ duyên." Thái Thượng nhìn lướt qua những thần ma tu sĩ đang động thân trong Hồng Hoang, chậm rãi mở miệng nói.

Nguyên Thủy nghe vậy, gật đầu nói: "Điều này cũng tự nhiên, sau khi Vạn Tiên Minh bị trừ, trong đó có không ít Tử Tiêu Cung Khách năm xưa đã vẫn lạc, tự nhiên cần có những tu sĩ thần ma khác bổ sung vào, còn việc có thể nắm bắt cơ duyên hay không, thì phải xem chính bản thân họ." "Đi thôi!" Thái Thượng đạm mạc nói, sau đó liền cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên, xuyên qua Thiên Ngoại Thiên, trực tiếp hướng về Hỗn Độn thế giới mà đi.

Sau khi Yêu tộc nhập trú Thiên Đình, Đế Tuấn và Thái Nhất cùng những người khác lần này lại nhanh hơn không ít so với các thần ma khác.

Dù sao Thiên Đình nằm trên Tam Thập Tam Thiên, đến Thiên Ngoại Thiên vẫn nhanh hơn các tu sĩ thần ma khác.

Bất quá, những thần ma và tu sĩ phía sau đều đã nhanh chóng đuổi đến, bọn họ cũng không chậm trễ, trực tiếp tiến thẳng.

Không lâu sau, lại có hơn mười đạo quang mang độn nhập vào Thiên Ngoại Thiên, đều là những thần ma đỉnh tiêm, tu vi đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Và phía sau bọn họ, vẫn còn không ít tồn tại đang nhanh chóng

đuổi đến.

Trong đó, có một số là Tử Tiêu Cung Khách tu vi tương đối thấp, còn có không ít là tu sĩ đến thử vận may cơ duyên lần này, còn việc có thể đến Tử Tiêu Cung hay không, thì phải xem cơ duyên của bọn họ.

Còn về những tu sĩ không động thân đi tìm kiếm cơ duyên, cũng muốn xem, sau lần giảng đạo này, Hồng Hoang sẽ mang đến biến hóa như thế nào.

Lần trước mang đến Tam Thi chi đạo tu hành chi pháp, làm phong phú Hồng Hoang, khơi dậy một trận nhiệt triều tu hành, lần giảng đạo này, e rằng cũng không hề đơn giản, bọn họ liền chờ đợi tình hình lúc đó.

Ba người Thái Thượng cũng không đi lại quá lâu trong Hỗn Độn thế giới, trong vòng hơn trăm năm ngắn ngủi, liền đến một nơi không xa Tử Tiêu Cung.

Sau đó, Kim Kiều hiện ra, dẫn dắt bọn họ đến trước cửa Tử Tiêu Cung.

"Tử Tiêu Cung đã mở, xin mời vào!" Hạo Thiên và Dao Trì vẫn đứng trước cửa Tử Tiêu Cung, thấy Tam Thanh đến, mỉm cười cúi đầu nói.

Thái Thượng liếc nhìn bọn họ một cái, liền tiến vào Tử Tiêu Cung, chờ đợi những thần ma khác đến.

Cùng lúc đó, những thần ma và tu sĩ khác cũng đến trong Hỗn Độn.

Những người nhanh hơn, tự nhiên là Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Đế Tuấn, Thái Nhất, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử cùng những người khác, sau khi tìm kiếm mấy chục năm trong Hỗn Độn thế giới, liền đều bước lên Kim Kiều, đến trước cửa Tử Tiêu Cung.

“Tử Tiêu Cung đã mở, xin mời vào!” Hạo Thiên nói.

Mọi người nhìn y và Dao Trì một cái, liền tiến vào Tử Tiêu Cung.

Và lúc này, lục tục còn có những thần ma khác đến.

Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Không lâu sau khi Phục Hy, Nữ Oa và những người khác ngồi xuống, liền có những thần ma khác, hoặc là Chuẩn Thánh, hoặc là Đại La Kim Tiên Viên Mãn, lục tục đến.

Thông Thiên đạm mạc liếc nhìn một cái, trong đó có những thần ma trước đây, cũng có những người mới đến lần này, cũng coi như là có cơ duyên.

Cứ như vậy, ba trăm năm sau, ba nghìn thính đạo giả trong Tử Tiêu Cung lúc này đã đến đông đủ.

Kim Kiều trở về, Dao Trì và Hạo Thiên liền đóng cửa cung, đi đến giữa đại điện, đứng hai bên cao đài.

Hạo Thiên quét mắt qua, quả nhiên là ba nghìn người, khẽ gật đầu.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, trong lòng rùng mình, lập tức lớn tiếng nói: “Yên lặng!

Lão gia đến!” Lời vừa dứt, liền thấy trên cao đài, khí tức nhân uân hiện lên, Đại Đạo pháp tắc tung hoành, dần dần phác họa ra một đạo thân ảnh, chính là Đạo Tổ Hồng Quân.

Ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ dừng lại trên người Đế Tuấn trong chốc lát, khiến Đế Tuấn trong lòng trầm xuống, nhưng y không mở miệng.

Sau đó đạm mạc quét mắt qua mọi người có mặt, cuối cùng rơi vào trên người Thái Thượng, một tia kinh ngạc chợt lóe lên trong mắt,

rồi thu hồi ánh mắt.

Tiến triển tu vi của Thái Thượng, cũng nằm ngoài dự liệu của y, nhưng nghĩ lại, Thái Thượng phi phàm thần ma, có thủ đoạn như vậy, cũng là chuyện bình thường.

Y trầm mặc vài hơi, rồi đạm mạc nói: "Lần giảng đạo này, là lần giảng đạo thứ ba, cũng là lần cuối cùng, thời hạn là ba vạn năm.

Đạo mà lần này giảng, là Hỗn Nguyên, Thánh Nhân chi đạo, các ngươi hãy chăm chú lắng nghe!" Nghe vậy, trong mắt Thái Thượng sáng lên quang mang, sau đó khẽ nhắm hai mắt, thu liễm tâm thần, bắt đầu lắng nghe.

Còn về những thần ma khác, lúc này cũng nhắm hai mắt, chuẩn bị lắng nghe Đại Đạo chi âm của Đạo Tổ.

"Đại Đạo vốn vô phương vô thể, hỗn nhiên Thái Hư, không thể nói, không thể gọi tên.

Cưỡng ép đặt tên thì gọi là Hư Vô, gọi là Tự Nhiên, gọi là Vị Kiến Khí Nhiên..." Cùng với việc Hồng Quân Đạo Tổ khai giảng Đại Đạo, từng trận Đại Đạo chi âm lập tức vang lên trong đại điện Tử Tiêu Cung, dư âm lượn lờ, không dứt bên tai, nghe vào như say như túy, linh đài thanh minh.

Lần này Hồng Quân Đạo Tổ giảng, là Hỗn Nguyên và Thánh Nhân chi đạo, những tinh nghĩa Đại Đạo và chí lý Đại Đạo này không dễ lý giải, nếu không phải cảnh giới Chuẩn Thánh, căn bản khó mà nghe hiểu được vài câu, còn việc lý giải, lại càng khó hơn.

Ngay cả Thái Thượng, bậc Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn, lúc này cũng cau chặt mày, trình độ lý giải cũng không nhanh.

Hiện tại có thể lý giải năm sáu phần trong mười phần đã là không tồi rồi, đây còn là nhờ y ấn chứng Vô Vi chi đạo của bản thân, cùng

với việc mượn nhờ Vô Vi Bản Nguyên Kinh.

Nếu không, e rằng chỉ có ba bốn phần mà thôi.

Về phần Nguyên Thủy và Thông Thiên, lúc này ước chừng có thể lý giải ba phần, Nữ Oa và Tiếp Dẫn lúc này nghe được hai ba phần, Chuẩn Đề, Hồng Vân cùng Đế Tuấn, thì chỉ có một hai phần mà thôi.

Chuẩn Đề còn khá hơn một chút, còn Đế Tuấn và Hồng Vân, lại còn lý giải ít hơn y vài phần.

Bất quá, tuy nghe có vẻ khó hiểu, nhưng có thể lý giải được một chút, cũng đã không tồi rồi, dù sao những gì lúc này đang giảng, đã liên quan đến tầng diện Hỗn Nguyên và Thánh Nhân, không phải dễ dàng lý giải được.

Ngoài bọn họ ra, những thần ma và tu sĩ ngồi phía sau nghe đạo, nếu tu vi đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh, cũng còn nghe được một tia.

Những người tu vi còn ở cảnh giới Đại La, lại một câu cũng không nghe được.

Chương 109

Bất quá điều này cũng không trách bọn họ, những chí lý Đại Đạo và tinh nghĩa Đại Đạo của Hỗn Nguyên và Thánh Nhân này, căn bản không phải chuẩn bị cho bọn họ, cho nên có thể nghe được vài phần trong đó, thì phải xem tạo hóa của từng người.

"Tuy rằng gọi là hư, tức là thực; tuy gọi là vô, tức là hữu; tuy gọi là tự nhiên, tức là bao gồm nhân duyên; tuy gọi là chưa thấy khí, nhưng nguyên khí đã sinh, đạo sinh nhất..." "Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, ba thứ hóa sinh, đến Cửu Huyền, từ cửu phản về nhất, ấy là Đạo Chân vậy." "Dương Thanh thành trời, Trọc Ngưng thành đất, Trung Hợp thành người, ba thứ phân phán, vạn vật bẩm sinh, nhật nguyệt liệt chiếu, ngũ hành thay tên, ấy là Thánh Nhân vậy.

Ba thứ sinh ra từ Tam Khí chi nguyên, ở nơi Nguyên Khí chi thủy, cực đến Vô Cực, ấy là Hỗn Nguyên Vô Cực vậy." Hồng Quân Đạo Tổ không ngừng giảng giải, dị tượng giảng đạo không ngừng tuôn trào, trong toàn bộ đại điện Tử Tiêu Cung, Đại Đạo khí tức hạo hãn, linh khí ngưng tụ, địa dũng kim liên, tử khí đông lai, dị tượng giảng đạo không ngừng hiện ra trong đại điện.

Trong nháy mắt, đã năm nghìn năm trôi qua.

"Oanh!" Lúc này, một đạo khí thế khủng bố từ trên người Thái Thượng cuồn cuộn lan ra.

Nhưng trong một hơi thở liền bị y thu liễm lại, lúc này những tu sĩ và thần ma không lý giải được Đại Đạo chi âm đều kinh hãi nhìn Thái Thượng.

Khí thế này tuy biến mất trong nháy mắt, nhưng lại cực kỳ khủng bố, đó là trình độ cận kề Hỗn Nguyên rồi.

Thái Thượng lần này có được nhiều thu hoạch, Ngọc Thanh Đạo nhân tấn thăng cảnh giới Viên Mãn, ngang bằng với bản tôn, Thượng Thanh Đạo nhân lúc này tiến vào Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, nhanh chóng tiến tới cảnh giới Viên Mãn.

Thái Thượng lúc này vừa tu hành Thượng Thanh Đạo nhân, vừa mượn nhờ chí lý Đại Đạo và tinh nghĩa Đại Đạo của Hồng Quân Đạo Tổ, không ngừng tu hành Vô Vi Bản Nguyên Kinh của bản thân, đối với cảm ngộ Đại Đạo, lúc này càng thêm tinh thâm.

Thái Thượng mượn nhờ Hỗn Nguyên, Thánh Nhân chi đạo mà Hồng Quân Đạo Tổ lúc này đang giảng, để ấn chứng Đại Đạo của chính mình, tiến triển cũng không nhỏ.

Lại dùng Vô Vi Bản Nguyên Kinh để giải thích Đại Đạo mà Hồng Quân Đạo Tổ đã giảng.

Lúc này, việc y nghe hiểu được năm sáu phần đã khiến Thái Thượng có được không ít lợi ích.

Ngọc Thanh Đạo nhân tấn thăng cảnh giới Viên Mãn, Thượng Thanh Đạo nhân tiến vào Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, đây chính là tiến triển không nhỏ, Vô Vi chi đạo của y cũng có những cảm ngộ mới.

Những gì Thái Thượng lúc này có thể lý giải, liền không ngừng giải thích và ấn chứng, những gì tạm thời không thể lý giải, cũng âm thầm ghi nhớ lại, đợi sau khi giảng đạo, có thể tiếp tục tham ngộ, điều này đối với việc y chứng đạo mà nói, có thể giảm bớt không ít thời gian.

Giải thích ấn chứng, đề thăng bản thân, Thái Thượng lúc này có thể nói đã đạt đến một trình độ cân bằng, tuy rằng việc lý giải Hỗn Nguyên chi đạo mà Hồng Quân Đạo Tổ giảng vẫn chỉ có năm sáu phần, nhưng những gì bản thân y thu được, lại đang chậm rãi đề thăng.

“Thiên địa càn khôn, Hỗn Nguyên Vô Cực, Hỗn Độn có loạn, âm dương quy nhất, duy nhất, ấy là Đạo vậy!” “Chúng sinh theo đạo, vì vậy theo duy nhất, Hỗn Nguyên căn bản, khởi thủy của Đại Đạo vậy!” Hồng Quân Đạo Tổ không ngừng giảng giải, thần ma và tu sĩ trong Tử Tiêu Cung lúc này cũng đang cẩn thận lắng nghe, nghe là một chuyện, có nghe lọt được hay không lại là một chuyện, có lý giải được hay không, lại là một chuyện khác.

Lúc này, trừ tám vị ở hàng đầu, thì chỉ còn Phục Hy, Trấn Nguyên Tử, Hậu Thổ và Côn Bằng những người này còn có thể nghe được một chút.

Về phần các Chuẩn Thánh khác, việc lý giải lại càng ít hơn.

Cứ như vậy, lại năm nghìn năm lặng lẽ trôi qua.

Thái Thượng không ngừng lý giải sâu hơn, bản thân cũng không ngừng đề thăng.

Lúc này Thượng Thanh Đạo nhân đã tấn thăng lên cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn, cách Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng không còn xa.

Cứ như vậy, lại vạn năm sau, Hỗn Nguyên chi đạo mà Hồng Quân Đạo Tổ giảng càng thêm sâu sắc, ngay cả ở hàng đầu, lúc này trừ Tam Thanh ra, mấy vị khác đã có chút khó mà theo kịp.

Thái Thượng lúc này đã tu hành Ngọc Thanh Đạo nhân đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Sơ Kỳ, tốc độ có chút chậm lại.

Bởi vì đến trình độ này, việc y lý giải tinh nghĩa Đại Đạo và chí lý Đại Đạo của Đạo Tổ cũng có chút đình trệ.

Việc tu hành của Tam Thanh Đạo nhân, lúc này y đã không còn đích thân can dự nữa, y lúc này toàn tâm toàn ý chìm đắm trong việc tham ngộ Hỗn Nguyên, Thánh Nhân chi đạo, một mặt giải thích, một

mặt ghi lại những tinh nghĩa và chí lý này, không bỏ sót một chi tiết nào.

Trong thức hải, Đại Đạo chi âm của Vô Vi Bản Nguyên Kinh không ngừng vang lên, từng trận Đại Đạo khí tức tinh thuần lan tỏa quanh người Thái Thượng, ấn ký Thái Thanh giữa mi tâm y phóng ra huyền quang rực rỡ.

Việc lý giải của Thái Thượng lúc này đã dần dần chậm lại.

Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này cau chặt mày, bọn họ đã sắp không nghe hiểu được nữa, lúc này đừng nói ba phần, ngay cả hai phần cũng không nghe hiểu.

Về phần những tồn tại khác, lúc này đều không còn lắng nghe Đại Đạo chi âm nữa, tất cả đều chìm đắm trong việc tu hành của bản thân, cùng với việc tiêu hóa những tinh nghĩa và chí lý đã lý giải trước đó, những tinh nghĩa và chí lý hiện tại, bọn họ căn bản không nghe hiểu.

Cứ như vậy, lại tám nghìn năm sau, Thái Thượng đã không thể nghe hiểu thêm điều gì nữa, lúc này bắt đầu ghi lại những gì Đạo Tổ giảng, một mặt tiêu hóa những gì đã lý giải trước đó, không ngừng ấn chứng và đề thăng cảm ngộ Đại Đạo của bản thân cùng sự chưởng khống đối với Đại Đạo pháp tắc.

Nguyên Thủy và Thông Thiên, từ năm nghìn năm trước, đã bắt đầu tu hành bản thân, tiêu hóa những gì thu được từ việc nghe đạo.

Hỗn Nguyên, Thánh Nhân chi đạo sâu sắc đến trình độ này, bọn họ đã không thể lý giải thêm điều gì nữa.

Ngay cả Thái Thượng, còn không lý giải được, huống hồ là bọn họ.

Lần này có thể lý giải được chừng này, đối với bọn họ mà nói đã vô cùng hài lòng rồi.

Còn về những cái khác, liền thuận theo tự nhiên vậy.

Hai nghìn năm thời gian, Hồng Quân Đạo Tổ cuối cùng cũng giảng giải Hỗn Nguyên, Thánh Nhân chi đạo đến trình độ hiện tại của y.

Trong vạn năm sau đó, y không để ý đến việc những thần ma, tu sĩ này có thể lĩnh ngộ được hay không, y giảng ra toàn bộ những tinh nghĩa Đại Đạo và chí lý Đại Đạo này, việc có thể lý giải được ảo diệu trong đó hay không, thì phải xem tạo hóa của bản thân bọn họ.

Lần này Thái Thượng có thể lắng nghe hơn hai vạn năm, đã khiến y khá kinh ngạc, tuy y cũng biết, những gì Thái Thượng nghe được kia, cũng chưa hoàn toàn lĩnh ngộ, nhưng điều này đã là vô cùng khó được rồi.

Dù sao từ hai vạn năm trở đi, những gì y giảng đã khá sâu sắc, cũng chỉ có Thái Thượng lý giải được vẫn duy trì ở khoảng hai ba phần, trình độ như vậy, đã khiến y khá kinh ngạc rồi.

Về phần những thần ma và tu sĩ khác, ít nhiều cũng đều có chút đề thăng.

Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt quét qua mấy vị ở hàng đầu, khẽ gật đầu, trên mặt lóe lên một tia hài lòng.

Về phần những thần ma phía sau, cũng có không ít người khiến y khá hài lòng, như Phục Hy, Trấn Nguyên Tử, Hậu Thổ và những người khác, đều đề thăng khá nhiều, lĩnh ngộ khá nhiều.

"Đông!" Hồng Quân Đạo Tổ khẽ vung tay, một đạo Đại Đạo chuông minh chi âm vang lên, mọi huyền diệu liền chấm dứt, cắt đứt tư tự của ba nghìn thần ma tu sĩ, tất cả đều tỉnh lại, ánh mắt tụ tập trên người y.

Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt rực rỡ như tinh thần, một con Đại Đạo hiện ra, nhưng trong vài hơi thở liền tiêu tán,

trở về vẻ thanh minh.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn bọn họ một cái, sau đó đạm mạc nói: "Dưới Thiên Đạo, Thánh Nhân phải thuận ứng Thiên Đạo mà xuất hiện, lấy nguyên thần ký thác lên Thiên Đạo, bất tử bất diệt.

Trong lượng kiếp, nếu không phải Thánh Nhân, đều có khả năng vẫn lạc, Thánh Nhân chi hạ đều là lâu nghĩ!" Nghe vậy, chúng thần ma ồ lên!

Không thành Thánh thì cuối cùng vẫn là lâu nghĩ, điều này nói rõ chỉ cần Thiên Đạo không diệt, bọn họ liền là tồn tại chí cao trong Hồng Hoang, dưới Thiên Đạo.

Bọn họ đều không cam chịu trở thành lâu nghĩ, nhưng con đường thành Thánh này lại khó như lên trời, cho dù Tam Thi chi đạo là một con đường tắt, nhưng muốn đi đến trình độ Thánh Nhân, vẫn là vô cùng khó khăn.

Chuẩn Đề trong lòng cuồn cuộn một trận, Thánh Nhân a, bất tử bất diệt, tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, nói y không muốn thành Thánh, đó là điều không thể.

Y tuy biết thành Thánh khó khăn vô cùng, nhưng đã đến đây, nghe đạo ba lần, nay lại nghe Đạo Tổ nói những điều này, nếu không có chút suy đoán nào, thì cũng là điều không thể.

Chuẩn Đề trong lòng nghĩ một lát, sau đó hướng Hồng Quân Đạo Tổ hành một lễ, mở miệng hỏi: "Không biết dưới môn hạ Lão Sư, có Thánh Vị nào không?" Nghe vậy, ánh mắt chúng thần ma toàn bộ tụ tập trên người Hồng Quân Đạo Tổ, đây là vấn đề then chốt nhất.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn y một cái, chậm rãi mở miệng nói: "Bần đạo chưởng Tạo Hóa Ngọc Điệp, lĩnh ngộ Thánh Nhân chi đạo, tại Tử Tiêu Cung khai giảng Đại Đạo, nay sắp công đức viên mãn, bần

đạo sẽ lấy thân hợp đạo, để bổ khuyết Thiên Đạo.

Nhưng dưới môn hạ bần đạo, lại lưu có Thánh Vị." Hồng Vân đứng dậy chắp tay nói: "Không biết ai có thể có được Thánh Vị này của Lão Sư?" Nghe vậy, trong số chúng thần ma, có vài vị khẽ cau mày, như Côn Bằng, lúc này trong lòng đã có một tia suy đoán.

Lúc này, Hồng Quân mở miệng nói: "Muốn thành tựu Thánh Nhân chi tôn, cần có Đại Đạo chi cơ, đây chính là Hồng Mông Tử Khí.

Một đạo Hồng Mông Tử Khí liền đại biểu một Thánh Vị.

Dưới Thiên Đạo, trong tay bần đạo, còn lưu giữ bảy đạo Tử Khí." Hồng Quân Đạo Tổ vừa nói, trong tay vừa lật, bảy đạo Hồng Mông Tử Khí xuất hiện trong tay y, đó chính là Đại Đạo chi cơ.

Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Chúng thần ma nhìn Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Quân Đạo Tổ, từng người một trong mắt đều sáng lên quang mang.

Chương 110

Một đạo Tử Khí một Thánh Vị a, đây chính là bảy Thánh Vị, tuy rằng không biết sẽ rơi vào tay ai, nhưng bản thân cũng không phải không có cơ hội, thì phải xem tạo hóa của mình.

Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt chậm rãi quét qua một lượt, cuối cùng rơi vào trên người Thái Thượng, mở miệng nói: "Thái Thượng tiểu hữu là do Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, đứng đầu Tam Thanh, tự nhiên có thể có được Hồng Mông Tử Khí." Nói rồi, một đạo Tử Khí rơi vào tay Thái Thượng.

Hồng Quân Đạo Tổ trên mặt hiếm khi lộ ra một tia mỉm cười: "Nếu bần đạo không đoán sai, Tiểu hữu nay đã ngộ được con đường chứng đạo của mình." Thái Thượng mỉm cười, không phủ nhận.

Hồng Quân Đạo Tổ nói xong: "Thái Thượng tiểu hữu bản thân đã minh ngộ con đường chứng đạo của mình, tự nhiên không cần làm môn hạ bần đạo." Ánh mắt y chuyển sang Nguyên Thủy và Thông Thiên, mở miệng nói: "Hai ngươi cũng là do Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, thân mang Bàn Cổ Khai Thiên Công Đức, có thể làm đồ đệ của bần đạo, có được Thánh Vị này, cơ duyên đến, tự nhiên có thể thành tựu Thánh Nhân chi tôn." Lời vừa dứt, lại có hai đạo Hồng Mông Tử Khí bay ra, rơi vào tay Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Hai người thần sắc khẽ động, lập tức bái tạ.

Chúng thần ma vì kinh hãi trước lời của Hồng Quân Đạo Tổ vừa rồi, ngay cả việc lại có hai đạo Hồng Mông Tử Khí bay đi, cũng không chú ý tới.

Thái Thượng đã ngộ được con đường chứng đạo?!

Vậy thì có nghĩa là, y rất nhanh sẽ chứng đạo rồi sao?

Hồng Hoang lại có thêm một vị tồn tại đỉnh tiêm nữa ư?

Nhưng mà đã Thái Thượng đã minh ngộ con đường chứng đạo, cũng sắp chứng đạo Hỗn Nguyên, vậy còn cho y Hồng Mông Tử Khí làm gì?

Đây chẳng phải là lãng phí sao?

Nhưng chuyện như vậy, bọn họ cũng không dám đi hỏi Đạo Tổ, đây là quyết định của Đạo Tổ, Thái Thượng lại là tồn tại sắp chứng đạo, ai dám trêu chọc?

Hiện tại có được Hồng Mông Tử Khí, cũng không chắc sẽ đi con đường nào, nhưng tóm lại, đạo Hồng Mông Tử Khí này rơi vào tay Thái Thượng, bọn họ cũng không dám có ý nghĩ khác, trừ khi có thực lực Thánh Nhân hoặc Hỗn Nguyên chi cảnh.

Nếu không, những thần ma tu sĩ này đều không dám đánh chủ ý lên Thái Thượng, vị này, là tồn tại đã có từ lượng kiếp trước, còn từng tham gia giao chiến, nay lại minh ngộ con đường chứng đạo, ước chừng chỉ có chính y và Đạo Tổ mới biết y rốt cuộc mạnh mẽ đến mức nào.

Cho nên nói, đạo Tử Khí này, khiến bọn họ không có chút sức phản bác nào.

Lúc này khi nhìn lại, lại mất đi hai đạo Tử Khí, nhưng hai vị này thực lực đồng dạng khủng bố, nay lại là môn hạ Đạo Tổ, liền cũng không còn cơ hội.

Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, Thánh Nhân và Hỗn Nguyên đều có lợi và hại riêng, cũng khó mà nói Hỗn Nguyên liền tốt hơn.

Chỉ là Thái Thượng đã minh ngộ con đường chứng đạo của bản thân, cho nên không đi Thánh Nhân chi đạo mà thôi.

Thái Thượng nhìn Hồng Mông Tử Khí trong tay, điều này có lẽ, cũng coi như là đã hoàn thành nhân quả của Đạo Ma rồi, sau khi mỉm cười, liền thu nó lại.

Và lúc này, ánh mắt của Hồng Quân Đạo Tổ, liền rơi vào trên người Nữ Oa.

Nữ Oa thấy vậy, trong đôi mắt đẹp sáng lên một đạo quang mang, ngay cả Phục Hy phía sau nàng, trên mặt cũng có một tia hân hỉ.

Bất kể bản thân y có Hồng Mông Tử Khí hay không, chỉ cần Nữ Oa có là được rồi, nếu lại có thể được Đạo Tổ thu làm môn hạ, vậy thì không còn gì tốt hơn, như vậy, Nữ Oa liền có thể đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang.

Về phần y, chuyển sang đi Hỗn Nguyên chi đạo, cũng không phải là không thể.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Nữ Oa, đạm mạc mở miệng nói: "Nữ Oa có thể làm quan môn đệ tử của bần đạo, sau này sẽ có một đại công đức cần làm, nên chia cho một đạo Hồng Mông Tử Khí, sau này thành tựu Thánh Nhân chi tôn." Nói xong, lại một đạo Tử Khí từ trong tay y bay ra, chìm vào giữa mi tâm của Nữ Oa.

Trên mặt Phục Hy cuối cùng cũng lộ ra nụ cười, Nữ Oa lúc này trong lòng cũng vô cùng hân hỉ.

Dù sao việc thành Thánh, liên quan quá lớn.

Có thể thành Thánh, thì có thể thay đổi được nhiều hơn.

Hồng Quân Đạo Tổ dời ánh mắt khỏi Nữ Oa, nhìn về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn thấy vậy, thần sắc vui mừng, nếu bản thân y có thể có được Hồng Mông Tử Khí, thành tựu Thánh Tôn, vậy Vu tộc tính là gì?

Những tồn tại khác tính là gì?

Yêu tộc nhất định sẽ đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang, lúc đó, y liền là tồn tại thống ngự Hồng Hoang.

Hồng Quân Đạo Tổ đạm mạc mở miệng nói: "Đế Tuấn, tuy là chủ của Yêu tộc, nhưng giữa ngươi và bần đạo, không có sư đồ chi duyên, dưới sự vận hành của Thiên Đạo, lại không thể chia cho đạo Tử Khí này." Nói xong liền ngậm miệng không nói nữa, phảng phất như quên mất vẫn còn ba vị, vẫn còn ba đạo Hồng Mông Tử Khí vậy.

Nghe vậy, đáy mắt Đế Tuấn một tia âm u chợt lóe qua.

Thái Thượng không bị thu làm đệ tử, lại vẫn có Hồng Mông Tử Khí, còn bản thân y và Đạo Tổ không có duyên phận, thì liền không có Hồng Mông Tử Khí, đây tính là đạo lý gì?

Trong lòng y tuy không cam, nhưng lại không dám đối đầu với Đạo Tổ, y là Thánh Nhân, vạn nhất nổi giận, một chưởng có thể đánh chết chính mình, ánh mắt kia trước khi giảng đạo bắt đầu, y vẫn còn nhớ rõ ràng.

Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần phía sau Đế Tuấn, lúc này thần sắc cũng không được tốt lắm, nhưng Đạo Tổ đã mở miệng, bọn họ lại không thể ngăn cản, cũng không ngăn cản được.

Còn những thần ma khác, lúc này nhìn Hồng Quân Đạo Tổ đang ngậm miệng không nói, lại nhìn ba đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay y.

Đạo Tổ đây là ý gì?

Chẳng phải nói là chia Tử Khí sao?

Sao chia đến giờ lại không chia nữa rồi?

Đây là chia hay không chia?

Nếu không chia nữa, vậy chẳng phải mình không có cơ hội sao?

Trơ mắt nhìn đại cơ duyên như vậy trôi đi trước mắt?

Trong hàng đầu, Hồng Vân thần sắc khẽ biến, vừa định mở miệng, Chuẩn Đề ngồi ở cuối hàng đã nhanh chân mở miệng trước, hơn nữa, còn là khóc lóc tố cáo mà mở miệng.

Chuẩn Đề không ngừng dập đầu bái đạo: "Lão Sư, ta và sư huynh một lòng cầu đạo, còn mong Lão Sư thành toàn." Hồng Quân phảng phất nghe thấy lời khóc lóc của Chuẩn Đề, sau khi dừng lại một lát, mới chậm rãi mở miệng nói: "Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề hai ngươi tuy không có Khai Thiên Công Đức trong người, nhưng lại có đại khí vận gia thân.

Tuy cùng ta không có sư đồ chi duyên, nhưng có thể làm ký danh đệ tử của ta, cơ duyên đến, cũng có thể thành Thánh." Nói rồi, y vung tay, lại hai đạo Hồng Mông Tử Khí bay đi, chìm vào giữa mi tâm của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, y liền lại lần nữa ngậm miệng không nói.

Còn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lần này tuy hai người không được Hồng Quân thu làm đệ tử chính thức, nhưng chỉ làm ký danh đệ tử, hai người Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng đã mãn tâm hoan hỉ, bởi vì cơ duyên thành Thánh lúc này đã nằm trong tay mình rồi.

Cái này!!!

Chúng thần ma thần sắc kinh ngạc, đây tính là gì?

Khóc lóc tố cáo là có thể thành công ư?

Hồng Vân cũng có ý nghĩ như vậy, y nhìn Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này thần sắc hân hỉ, vừa rồi sao mình lại không nghĩ ra cách này chứ?

Trước cơ duyên thành Thánh, cần gì thể diện chứ?

Trong lòng y quyết định, sẽ học Chuẩn Đề như vậy, khóc lóc tố cáo thử xem, có thể có được đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng hay không.

Và lúc này, chúng thần ma phía sau đồng loạt quỳ bái khóc lóc tố cáo hướng Hồng Quân: "Còn mong Đạo Tổ rủ lòng thương xót chúng con!" Hồng Vân thần sắc khẽ động, lại không ngờ bọn họ lại nhao nhao như vậy, còn nhanh hơn mình một bước.

Như vậy, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng này, lại nên thuộc về ai đây?

Hồng Quân Đạo Tổ thấy mọi người bộ dạng như vậy, lại bất đắc dĩ lắc đầu, cuối cùng thở dài nói: "Ai, cũng được thôi, niệm các ngươi tu hành không dễ, liền ban cho các ngươi vậy." Nói rồi, trong tay y vung lên, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng lập tức bay về phía chúng thần ma tu sĩ.

Hồng Mông Tử Khí phi độn mà xuất, rồi sau tại trong đại điện này quanh quẩn, chư thần ma muốn dùng tay để bắt, song lại căn bản vô pháp nắm giữ quỹ tích của nó.

Chương 111

Đạo Hồng Mông Tử Khí này quanh quẩn trên đại điện hồi lâu, nhưng lại trì trì bất lạc, chư thần ma tu sĩ muốn bắt cũng không bắt được, từng người lòng như lửa đốt, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng, đây chính là cơ duyên thành thánh a, không thể cứ như vậy để nó lưu tẩu.

Nhưng lúc này bắt không được, bọn họ cũng là không có biện pháp, chỉ có thể càng thêm nỗ lực mà thử.Vụt!Số tức chi hậu, chỉ thấy Hồng Mông Tử Khí quang mang chợt lóe, rồi sau trực tiếp nhập vào thể nội một đạo nhân thân mặc hồng bào, người này không phải Hồng Vân đạo nhân ở hàng ghế thứ nhất thì còn là ai?Hồng Vân thần sắc nhất chinh, vừa rồi nhập vào chính mình thể nội, là Hồng Mông Tử Khí?

Nhưng chính mình cũng còn chưa cầu xin a?

Chẳng lẽ thật là cơ duyên của chính mình bất thành?Hồng Vân trong lòng nghĩ, ánh mắt nhìn thoáng qua Hồng Quân Đạo Tổ đang bế mục dưỡng thần, lại âm thầm nhìn thoáng qua chư thần ma lúc này, ghi nhớ ánh mắt của bọn họ, khi thu hồi ánh mắt, lại lướt qua Côn Bằng.Hồng Vân khẽ nhíu mày, ánh mắt của Côn Bằng, lại có chút ghi hận chính mình, ẩn ẩn chi gian, còn có một chút sát ý.Hồng Vân chuyển niệm nghĩ, liền đã đoán được đại khái, nghĩ đến, vẫn là có quan hệ với đạo Hồng Mông Tử Khí này, ngày xưa khi lên Tử Tiêu Cung, trong lúc tranh đoạt chỗ ngồi, chính mình đụng phải hắn một chút, dẫn đến chỗ ngồi rơi vào tay Đế Tuấn.Nghĩ đến, liền là bởi vì như vậy rồi.Hồng Vân lúc này đoán đúng quả nhiên không sai, trong lòng Côn Bằng, đích xác là ghi hận Hồng Vân, đối với y, cũng là có một tia sát ý phù hiện.Nếu không phải Hồng Vân, chính mình liền nên ngồi ở vị trí của Đế Tuấn, nhưng là như nay chỉ có thể ngồi ở phía

cuối này.Tuy nói chính mình ngồi ở vị trí của Đế Tuấn, cũng không nhất định có thể thu được Hồng Mông Tử Khí, dù sao Đế Tuấn ngồi trên bồ đoàn, tức không được thu đệ tử, cũng không được ban hạ Hồng Mông Tử Khí.Nhưng là tình huống như nay, có thấy Hồng Mông Tử Khí rơi vào tay thần ma tu sĩ hàng ghế thứ hai, thậm chí là phía sau chăng?Không có!Từ đầu chí cuối, Hồng Mông Tử Khí đều là rơi vào tay thần ma hàng ghế thứ nhất, cho dù là Hồng Vân không được thu làm đệ tử, cũng là đã được một đạo Hồng Mông Tử Khí, tạo hóa như vậy, chính mình vốn cũng có thể có được.Côn Bằng vẫn kiên tin, nếu như chính mình có thể ngồi được trên bồ đoàn, hẳn là sẽ tốt hơn Đế Tuấn, có thể đạt được Hồng Mông Tử Khí.Chỉ tiếc, cái cơ hội kia, bị Hồng Vân phá hoại rồi, lúc này sao có thể không ghi hận y.Không những là hắn, Đế Tuấn lúc này cũng thần sắc băng lãnh nhìn thoáng qua Hồng Vân, chính mình không bị thu làm đệ tử, cũng không có Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Vân y cũng đồng dạng không có, nhưng y lại còn có Hồng Mông Tử Khí, sự tình như vậy, trong lòng Đế Tuấn tự nhiên là bất bình, hắn không dám chất vấn Hồng Quân Đạo Tổ, hắn đối với Hồng Vân, trong lòng có ý nghĩ rồi.Hồng Vân thu hồi ánh mắt, trên mặt lộ ra vẻ hân hỉ, nhưng cũng là bán chân bán giả, không nhìn ra dị dạng.Ở hàng ghế thứ hai, Thái Nhất nhìn Hồng Vân đã được Hồng Mông Tử Khí, rồi sau đứng dậy chắp tay về phía Hồng Quân Đạo Tổ nói, "Cảm vấn lão sư, trừ những vị sư huynh sư muội này ra, khả còn có cơ duyên thành thánh nào khác chăng?"Thái Nhất thoại âm lạc hạ, phía sau chư thần ma tề tề chuyển ánh mắt về phía Hồng Quân Đạo Tổ.Đúng vậy, nhiều tồn tại như vậy, nhưng Hồng Mông Tử Khí chỉ có bảy đạo, hoàn toàn không đủ, nhưng nếu không có cơ duyên thành thánh khác, vậy chẳng phải là uổng phí bỏ lỡ sao?Hồng Quân nghe lời, lướt mắt nhìn bọn họ một cái, đạm mạc nói, "Đại đạo ngũ thập, thiên diễn tứ cửu, giai hữu nhất tuyến cơ duyên.

Cố tuy thiên đạo hữu số, nhiên nhược hữu đại nghị lực, đại trí tuệ giả diệc khả thành thánh, nhĩ đẳng giai khả nỗ lực tranh thủ na nhất tuyến cơ duyên!"Hồng Quân Đạo Tổ lời này vừa ra, chư thần ma sắc mặt cổ quái.Hồng Quân Đạo Tổ lời này ý tứ, nói là chỉ cần có nghị lực, kiên trì xuống cuối cùng có thể thành thánh.Không những như vậy, ý trong lời y, tự hồ đang nói đạo Hồng Mông Tử Khí này là có thể tương hỗ tranh đoạt.Tuy nhiên phương pháp khác có thể thành thánh, nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí này dù sao cũng đến nhanh hơn, không có ai hiềm nhanh.Trên đạo này, tự nhiên là năng nhanh liền nhanh, không có ai không muốn sớm chút chứng đạo.Bất quá tuy nhiên có ý tứ này, nhưng trong số thần ma đã đạt được bảy đạo Hồng Mông Tử Khí, Thái Thượng tức tương chứng đạo, muốn từ trong tay y đoạt được, đó vô nghi là tìm cái chết, tồn tại như vậy, lúc này trừ Hồng Quân Đạo Tổ ra, ai là địch thủ?Vị này, bọn họ tự nhiên là không dám đánh chủ ý của y.Nguyên Thủy và Thông Thiên, thực lực vốn đã khủng bố, lại là đệ tử Đạo Tổ, Tam Thanh lại là một thể, tự nhiên là bài trừ ra ngoài.Nữ Oa, chính là đệ tử quan môn của Đạo Tổ, còn có huynh trưởng Phục Hy, thực lực không kém, tự nhiên phải bài trừ ra ngoài.Còn về Tây Phương Nhị Vị, tuy nhiên không phải đệ tử chính thức, đó cũng là ký danh, mang danh hiệu môn hạ Đạo Tổ, tồn tại như vậy, cũng là không thể chiêu nhạ.Còn về Hồng Vân, một tán tu, tuy nhiên có chí hữu Trấn Nguyên Tử, nhưng y vẫn thế đơn lực bạc.

Chính cái gọi là song quyền nan địch tứ thủ, mặc cho Hồng Vân thực lực có tốt đến mấy, chư vị có mặt, vẫn có một số tu vi không dưới y.Tính toán như vậy, mục tiêu liền đã khóa định.Vốn dĩ chỉ đối với Hồng Vân lộ ra một số ánh mắt ghen tị, đố kỵ bất thiện, hiện tại bỗng nhiên lại đối với Hồng Vân nảy sát tâm, đều muốn tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân, đạt được một tuyến cơ duyên kia.Chư thần ma có thể tu luyện đến trình độ như vậy, ai mà không tự nhận là mình là kẻ có đại nghị lực đại trí tuệ, lúc này điều

thiếu sót, chỉ bất quá một đạo Hồng Mông Tử Khí có thể trợ chính mình thành thánh mà thôi.Như nay, cơ hội ở trước mắt, sao có khả năng từ bỏ?Côn Bằng lúc này sát ý càng ngày càng mãnh liệt, đã có thể tranh đoạt một tuyến cơ duyên này, thì hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua Hồng Vân.Lúc này liền là Đế Tuấn, lúc này nhìn về phía Hồng Vân, ánh mắt đều là phiếm hàn quang.Đạo tử khí này, hắn đoạn nhiên sẽ không từ bỏ, sự quật khởi của Yêu tộc, hy vọng thống ngự Hồng Hoang, liền ở trên đạo tử khí này rồi, hắn tất định phải tranh đoạt đến tay, đây liền là hy vọng bọn họ trừ diệt Vu tộc, thống ngự Hồng Hoang.Thái Thượng chậm rãi tĩnh khai song nhãn, nhìn thoáng qua Hồng Vân, cảm thụ được một tia lạnh lẽo vi bất khả tra kia, trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra một nụ cười nhạt.Có thể tu hành đến tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ, lại há là kẻ tầm thường, Hồng Vân lúc này hảo tự không nhìn thấy ánh mắt bất thiện lại hàm chứa sát ý của chư thần ma, nhưng trong lòng, lại là đều đã hiểu rõ.Trong lòng Thái Thượng thầm nói một tiếng, "Muốn tranh đoạt tử khí trong tay Hồng Vân, trong số những thần ma này, lại có mấy vị là đối thủ của y?" Rồi sau liền thu hồi ánh mắt, không còn lý hội.Và lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ đang bế mục dưỡng thần chậm rãi tĩnh khai song nhãn, nhìn thoáng qua Nguyên Thủy và Thông Thiên, Nữ Oa và Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, chậm rãi khai khẩu nói."Nhĩ đẳng tức vi bần đạo đệ tử, hợp cai hữu ta pháp bảo phòng thân, bần đạo tảo niên du lịch Hồng Hoang, lại là tìm được không ít bảo vật, như nay vi sư ngộ đắc đại đạo, tương dĩ thân hợp đạo, những bảo vật này liền cũng vô dụng xử, kim nhật liền tứ dư nhĩ đẳng."Nghe lời, năm người trước mắt sáng ngời, pháp bảo Đạo Tổ ban hạ, kia sẽ kém ư?

Khẳng định sẽ không rồi.Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này trong lòng khỏi phải nói vui mừng đến mức nào, Tây Phương bần tích, vốn đã không có bảo vật gì, lúc này nghe vậy, tự nhiên là vô cùng vui mừng rồi.Chính mình cũng tương có pháp bảo phòng thân rồi, Tây

Phương, quả nhiên là sắp bắt đầu hưng khởi rồi.So với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng với Nữ Oa, tuy nhiên hân hỉ, nhưng lại cũng bình tĩnh, không biểu lộ ra điều gì.Và sau bọn họ, không ít thần ma thần sắc hơi biến.Bị Đạo Tổ thu làm đệ tử, đã được ban hạ Hồng Mông Tử Khí thành thánh, như nay lại có bảo vật này, làm đệ tử, thật sự có nhiều chỗ tốt như vậy sao?Chính mình vì sao không phải đệ tử Đạo Tổ?Không ít thần ma trong lòng tự hỏi, nếu như chính mình trở thành đệ tử Đạo Tổ thì tốt biết mấy, chính là không có tử khí, cũng có thể có một pháp bảo phòng thân cũng tốt a! Xem xem tình huống chính mình như nay, lại trở thành thần ma ba không: không tử khí, không pháp bảo, không cơ duyên rồi.Hồng Quân Đạo Tổ lúc này không lý hội những thần ma phía sau, cũng không lý hội bọn họ lúc này là tâm tình như thế nào, việc y cần làm, vẫn phải làm xong rồi mới nói.Hồng Quân Đạo Tổ tuy nhiên trong miệng nói là ban pháp bảo phòng thân cho môn hạ đệ tử, nhưng lúc này lại nhìn về phía Thái Thượng.“Thái Thượng tiểu hữu vi Bàn Cổ Nguyên Thần hóa tác Tam Thanh chi thủ, Đạo Ma chi trung, hựu hiệp trợ bần đạo xuất thủ, lại là có một phần nhân quả tại, kim nhật, liền khả nhất tịnh liễu kết liễu.

Bần đạo thủ trung, hữu nhất bảo, hòa tiểu hữu hữu duyên, hi vọng năng bang đáo nhĩ.”Hồng Quân Đạo Tổ trên mặt lại khó được lộ ra một nụ cười nhạt, khai khẩu nói.Thái Thượng cũng không ngờ, Hồng Quân Đạo Tổ lại có ý nghĩ như vậy, bất quá đã là như vậy, y tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt, dù sao qua phiên này chi hậu, cho dù là có nhân quả, đó cũng là không tìm được Hồng Quân Đạo Tổ rồi.Sở dĩ y phiên này dùng Hồng Mông Tử Khí và pháp bảo để liễu kết, cũng là hợp lý, Thái Thượng cũng sẽ không cự tuyệt việc như vậy.Ong!Hồng Quân Đạo Tổ tay khẽ phiên, lấy ra một vật, trong miệng khai khẩu nói, “Thử đồ vi Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, nãi là Khai Thiên Thần Phủ sở hóa chi nhất, sở hữu bình định địa thủy hỏa phong chi

uy, chuyển hóa âm dương ngũ hành chi lực, phân lý thiên đạo huyền cơ chi công, bao la đại thiên vạn tượng chi năng, khả tác vi trấn áp khí vận chi vật."Nghe lời, Thái Thượng ánh mắt vọng đi, bảo vật này đích xác là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ có cơ duyên với chính mình rồi.Chỉ thấy đồ này châu thân hà quang vạn đạo, thụy thải thiên điều, đồ ngoại đại đạo sấm ngôn hoàn nhiễu kỳ thượng, đồ nội thiên đạo phù lục ẩn hiện kỳ trung, hai điều âm dương ngư canh tự hữu thuyết bất xuất đích huyền ảo diệu ý, từng trận hạo hãn đích Tiên Thiên khí tức tịch quyển khai lai.Một chúng thần ma liền ngưỡng mộ nhìn, chí bảo như vậy liền đã rơi vào tay Thái Thượng rồi.Nhưng là Đạo Tổ ban bảo, lại là cấp Thái Thượng, bọn họ cũng là tìm không thấy bất kỳ lý do nào, cho dù tìm được, đó cũng là vô dụng, chẳng lẽ còn có thể cướp đoạt được sao?Lúc này chỉ có ngưỡng mộ nhìn còn có thể làm gì?Thái Thượng nói, "Tạ Đạo Tổ!"Đây chính là Tiên Thiên Chí Bảo, tuy nhiên Thái Thượng trong tay đã có hai kiện, nhưng bảo vật như vậy y khả không hiềm nhiều, huống hồ còn là Tiên Thiên Chí Bảo có duyên với chính mình, liền càng thêm trân quý rồi, y cảm tạ chi hậu, này mới tiếp nhận lấy.Vọng lấy Thái Cực Đồ huyền quang trận trận, đạo vận lưu chuyển trong tay, ánh mắt Thái Thượng phù hiện đại đạo pháp tắc tự hồ càng thêm thanh tích mấy phần, ẩn ẩn chi gian, còn có âm dương nhị khí phù hiện, diễn hóa vô tận huyền diệu.Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Thái Thượng và Thái Cực Đồ chi gian dĩ nhiên đã có liên hệ, nhìn Hồng Quân Đạo Tổ âm thầm khen ngợi, kẻ có cơ duyên quả nhiên không giống, trong khoảnh khắc ngắn ngủi liền có thể kiến lập liên hệ, e là tế luyện cũng sẽ ít tốn thời gian hơn.Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn Thái Cực Đồ trong tay Thái Thượng, cũng có chút cảm giác ngưỡng mộ, dù sao đây là Tiên Thiên Chí Bảo, khả phi Tiên Thiên Linh Bảo có thể so sánh, nếu như chính mình cũng có chí bảo như vậy, thì thực lực tổng thể liền có thể đề thăng không ít rồi.Trong khoảnh khắc hai người tư lự, ánh mắt của Hồng Quân Đạo Tổ, cũng

đã chuyển đến trên thân Nguyên Thủy.Nguyên Thủy thấy vậy, trong lòng lại có chút kỳ đãi, cũng đang thầm nghĩ, chính mình có phải cũng có chí bảo như của đại ca mình rơi vào tay mình chăng.Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Nguyên Thủy, đạm đạm đích khai khẩu nói, "Nguyên Thủy, nhĩ diệc vi Bàn Cổ Nguyên Thần sở hóa, thử nãi Bàn Cổ Phiên, diệc là Khai Thiên Thần Phủ sở hóa, đồng vi Tiên Thiên Chí Bảo, khả hoa phá Hỗn Độn.

Hoàn vọng nhĩ hảo sinh thiện dụng, nhật hậu khả vi nhĩ trấn áp khí vận."Nói xong, Hồng Quân Đạo Tổ phiên tay lấy ra một phiên.Nguyên Thủy vọng lấy Bàn Cổ Phiên kia, chỉ thấy mặt phiên có hà quang vạn đạo xuyên bích lạc, thụy thải thiên điều tráo cửu tiêu, tản phát khí thế duy ngã độc tôn, tận hiển uy nghiêm không ai có thể sánh bằng.Nguyên Thủy trong lòng nhất hỉ, quả nhiên là Tiên Thiên Chí Bảo, hơn nữa đồng vi Khai Thiên Thần Phủ hóa tác.Điểm mấu chốt nhất là, đạo ý của nó đại biểu khai tịch, Bàn Cổ Phiên này đối ứng phá khai hỗn độn, khai thiên tích địa, cùng đạo ý của y tương ứng, đích xác thích hợp y.Nguyên Thủy nói, "Đệ tử tạ quá lão sư!"Nguyên Thủy sau khi bình phục tâm tình một chút, thân tay tiếp lấy Bàn Cổ Phiên trong tay Hồng Quân Đạo Tổ.Đạo ý tương đồng, kiến lập liên hệ tự nhiên là không khó, sau khi có chút liên hệ với Bàn Cổ Phiên, Nguyên Thủy liền đã thu nó lại rồi.Một chúng thần ma phía sau, nhìn thấy Đạo Tổ nhất hạ tử liền ban đi hai kiện chí bảo, nói không ngưỡng mộ, đó là giả, đệ tử này thật sự tốt, vừa có tử khí thành thánh, lại có pháp bảo, hơn nữa còn là Tiên Thiên Chí Bảo, chính mình sao lại không có cơ duyên như vậy chứ?Nếu như chính mình cũng có thể trở thành đệ tử, cho dù không có tử khí, có pháp bảo cũng tốt a, hiện tại chỉ có phần ngưỡng mộ mà thôi.Côn Bằng ánh mắt lướt qua trên thân Đế Tuấn và Hồng Vân, trong mắt ánh sáng u u, khó đoán.Thông Thiên nhìn thấy đại ca mình đã được Thái Cực Đồ, nhị ca được Bàn Cổ Phiên, tuy nhiên y cũng kỳ đãi chính mình cũng có thể có

chí bảo, nhưng y kỳ đãi nhất, vẫn là Lục Tiên Kiếm và Hãm Tiên Kiếm trong tay Hồng Quân Đạo Tổ.Hai thanh bảo kiếm này trong chiến trường Đạo Ma ngày xưa, cuối cùng rơi vào tay Đạo Tổ, hai thanh còn lại, thì ở trong tay đại ca mình, rồi sau rơi vào tay chính mình, chính mình tham ngộ nhiều năm, kiếm đạo tiến triển khá nhanh.Nếu như chính mình đạt được hai thanh bảo kiếm này, Chu Tiên Kiếm Trận một khi bố hạ, cũng là Tiên Thiên Chí Bảo.Sở dĩ nói, đây mới là điều Thông Thiên lúc này kỳ đãi nhất.Và lúc này, ánh mắt của Đạo Tổ cũng đã vọng lại, khai khẩu nói, "Thông Thiên, nhĩ thủ trung dĩ hữu Tru Tiên Tứ Kiếm trung đích Tru Tiên và Tuyệt Tiên, vi sư liền tứ nhĩ Lục Tiên và Hãm Tiên nhị kiếm, thử ngoại, hoàn hữu Hóa Huyết Thần Kiếm, cũng nhất tịnh tứ nhĩ."Nói xong, Hồng Quân Đạo Tổ tay khẽ phiên, ba thanh bảo kiếm xuất hiện trong tay y, kiếm khí hỗn độn lẫm liệt bắn ra, cắt phá hư không, một cỗ hàn ý tràn ngập khai lai, dẫn đến vô số thần ma trong lòng đại kinh.Thông Thiên nhìn thấy đúng là chí bảo mình kỳ đãi, trong lòng tự nhiên là hân hỉ, còn về Hóa Huyết Thần Kiếm bất quá là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy lực đồng dạng không thể xem nhẹ.Thông Thiên nói, "Tạ quá lão sư!"Sau khi Thông Thiên cảm tạ một tiếng, tiếp lấy ba thanh bảo kiếm trong tay Đạo Tổ.Hồng Quân Đạo Tổ khẽ hạm thủ, rồi sau khai khẩu nói, "Tru Tiên Tứ Kiếm uy lực không nhỏ, Chu Tiên Kiếm Trận sở bố hạ càng là phi tứ thánh chi lực bất khả phá, trận này nhĩ nhu tiểu tâm thận dụng."Thông Thiên nói, "Đệ tử tri hiểu!"Thông Thiên hiểu ý Đạo Tổ, cũng minh bạch uy lực của Chu Tiên Kiếm Trận.Dù sao chiến tranh Đạo Ma, y cũng đã tham dự qua, cũng đã kiến thức qua uy lực của Chu Tiên Kiếm Trận, y cũng đã nghe qua một khuyết điểm hiện tại của Chu Tiên Kiếm Trận, y chính mình cũng có chút suy đoán, cũng biết nên làm thế nào để bổ sung.Còn về lời Đạo Tổ đã nói, y cũng minh bạch, nhật hậu tiểu tâm thận dụng liền là được.Đạo Tổ ban tặng Thông Thiên ba thanh bảo kiếm, lại nói một phen lời kia, đốn

thì khiến không ít thần ma thần sắc đại biến.Có một bộ phận nhỏ thần ma biết thời gian chiến tranh Đạo Ma, cũng đã kiến thức qua sự khủng bố của Chu Tiên Kiếm Trận, tuy nhiên không tự thân kinh lịch qua, nhưng cỗ khí tức lẫm liệt khủng bố kia đã sớm lạc ấn trong lòng bọn họ rồi.Như nay, trận pháp như vậy, liền đã rơi vào tay Thông Thiên.Và đại bộ phận thần ma chấn kinh là, điều Đạo Tổ đã nói, phi tứ thánh chi lực bất khả phá trận này.Trận pháp như vậy, ai có thể phá?

Nhật hậu đợi bọn họ đều thành thánh, Tam Thanh lại là một thể, ai có thể phá đi tòa trận pháp này?Trong lòng nghĩ, không ít thần ma trong lòng liệt Tam Thanh vào dạng quyết định không thể chiêu nhạ, nếu không thì, e là chết cũng không biết chết như thế nào, đó là cho dù ngươi là Đại La, là Chuẩn Thánh, nhưng ngươi vô tận thời không trường hà, vận mệnh trường hà đều không tránh khỏi tồn tại.Sở dĩ nói, tồn tại như vậy, chính mình vẫn là xa rời một chút thì tốt hơn.Thông Thiên trong tay có hai thanh bảo kiếm trong Tru Tiên Tứ Kiếm, Thái Thượng tự nhiên là biết Đạo Tổ sẽ ban hai thanh còn lại cho y, còn về Hóa Huyết Thần Kiếm, đó hẳn là tính là bù đắp việc không ban chí bảo rồi.Bất quá Tru Tiên Tứ Kiếm trong tay, bố hạ kiếm trận cũng là Tiên Thiên Chí Bảo, cũng là không tệ rồi.Dù sao đạo ý tương đồng, mới là tốt nhất.Thông Thiên nhìn thoáng qua sau, liền đã thu ba thanh bảo kiếm lại rồi.Và lúc này, ánh mắt của Đạo Tổ dĩ nhiên đã chuyển đến trên thân Nữ Oa rồi.Nữ Oa nhìn thấy ba vị phía trước, dĩ nhiên đã đạt được hai kiện chí bảo, còn có ba thanh cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong tay Thông Thiên có thể tổ thành Tiên Thiên Chí Bảo Chu Tiên Kiếm Trận.Đến chỗ nàng, nàng lại cũng kỳ đãi Đạo Tổ sẽ ban pháp bảo gì cho chính mình.Nhưng mà nghĩ đến, hẳn là cũng sẽ không kém, Nguyên Thủy và Thông Thiên là đệ tử Đạo Tổ, chính mình cũng là đệ tử quan môn của Đạo Tổ, nghĩ đến sẽ không quá kém.Pháp bảo trong tay chính mình cũng không nhiều, có

thể xứng đáng lên đài diện, cũng chính là bản mệnh linh bảo địa cự của chính mình cùng với Tiên Thiên Hồ Lô ngày xưa đạt được ở nửa sườn Bất Chu Sơn, những cái khác, đều không phải Tiên Thiên Linh Bảo.Sở dĩ nói, Nữ Oa trong lòng khá kỳ đãi bảo vật Đạo Tổ ban tặng.Ánh mắt Đạo Tổ rơi xuống trên thân Nữ Oa sau, lại lộ ra một nụ cười nhạt, khai khẩu nói, "Nữ Oa, nhĩ tính tử ôn thiện, bất hỉ tranh đấu, đãn nhật hậu tự hữu nhất phiên đại công đức yếu tố, ngô liền tứ nhĩ Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Hồng Tú Cầu, nhất công nhất phòng, nhật hậu khả hộ đắc nhĩ chu toàn!"Nói xong, tay y khẽ phiên, lấy ra hai kiện pháp bảo, giao cho Nữ Oa trong tay.Hồng Tú Cầu, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đây chính là Công Đức Thánh Khí, khả lập thiên địa nhân tam hôn, khả chủ tam giới hôn nhân.

Lại uy lực kinh nhân, mặc ngươi pháp lực lớn đến mấy, đào vô khả đào, lại dính vào liền chết, nhục thân nguyên thần đều không bảo lưu được, đương nhiên, đối với người cùng cảnh giới thì không có hiệu quả lớn như vậy rồi.Sơn Hà Xã Tắc Đồ, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bảo vật này uy năng cự đại, khả sánh với Tiên Thiên Chí Bảo, nó chính là Hồng Hoang địa đồ, ghi chép hướng đi của sơn thủy địa mạch Hồng Hoang, nội lý tự hữu đại thiên hoàn vũ, khả dục ức vạn sinh linh, lại tận ở trong sinh diệt.Trong đồ này có một loại tiểu thế giới xã tắc tương tự chân thực, khi đối địch, khả tương địch nhân thu nhập trong đó, tu vi kém hơn nàng căn bản không ra được.Nếu như cùng là Thánh Nhân, cũng có thể thu được, chỉ là thời gian không dài mà thôi.Đạo Tổ sau khi ban tặng pháp bảo cho Nữ Oa, liền không còn khai khẩu nữa, phảng phất bốn vị phía sau, đều là không quan trọng vậy.Trong mắt Đế Tuấn một tia âm u chợt lóe qua, chính mình ngồi trên bồ đoàn, nhưng lại vô duyên với Đạo Tổ, không được thu làm đệ tử, cũng không có Hồng Mông Tử Khí, ngay cả phân bảo, cũng không có phần của chính mình, muốn nói hắn trong lòng không có cảm xúc, đó tự nhiên là giả rồi.Bất quá Đế Tuấn và Hồng Vân còn chưa

khai khẩu, hai vị ký danh đệ tử cuối cùng kia, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lúc này dĩ nhiên đã bắt đầu khóc lóc kể lể rồi.Đệ tử chính thức và đệ tử ký danh có cần khác biệt nhiều đến vậy không, chính mình dù sao cũng là ký danh đệ tử, sẽ không gì cũng không ban cho chứ?Có tình huống vừa rồi chi trung, lúc này tự nhiên là khóc lóc kể lể rồi.Hai người quỳ xuống trước Đạo Tổ khóc lóc kể lể nói, "Lão sư từ bi, Tây Phương ta từ thượng lượng kiếp chi hậu liền vẫn luôn bần tích, không những sinh linh hi thiếu, ngay cả linh bảo cũng không có, còn thỉnh lão sư từ bi, tứ dư ta đẳng một số pháp bảo phòng thân."Nghe lời, Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi tĩnh khai song nhãn, nhìn bọn họ một cái, khiến Đế Tuấn và Hồng Vân trong lòng trầm xuống, sẽ không lại ban cho bọn họ chứ, rồi sau chính mình lại không có phần?Sao có thể như vậy!"Đế Tuấn, nhĩ vi Yêu tộc chưởng quyền giả, thống ngự vạn yêu, bần đạo tứ nhĩ Càn Khôn Phiến, trợ nhĩ chưởng khống ức vạn Yêu tộc, vọng nhĩ hảo sinh lợi dụng!"Liền trong khoảnh khắc Đế Tuấn trong lòng âm thầm suy đoán, thanh âm Đạo Tổ truyền đến, hắn thần sắc nhất chinh, phảng phất đã cho rằng chính mình nghe nhầm rồi.Bất quá trong một tức, Đế Tuấn liền đã phản ứng lại, trên mặt lộ ra một nụ cười mừng, vội vàng tạ đạo, "Tạ quá Đạo Tổ!"Hắn dĩ nhiên đã nhìn ra, thanh Càn Khôn Phiến này, chính là cấp độ Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, điểm mấu chốt nhất là, bảo vật này có thể thu nạp vạn yêu nguyên thần, trợ hắn chưởng khống ức vạn Yêu tộc, đích xác là điều hắn lúc này cần nhất.Không bị Đạo Tổ bỏ quên, trong lòng Đế Tuấn cuối cùng cũng dễ chịu một chút, sắc mặt Thái Nhất và những người khác cũng không còn khó coi như vậy, nếu không thì, ngồi bồ đoàn này còn có ý nghĩa gì đáng nói, một chút chỗ tốt cũng không có.Sau khi ban pháp bảo cho Đế Tuấn, liền lại nhìn về phía Hồng Vân.Hồng Quân Đạo Tổ trong miệng nói, "Hồng Vân, nhĩ vi tán tu, bần đạo tứ nhĩ pháp bảo Hành Thiên Xứng, bảo vật này hàm chứa bình hành chi đạo, khi đối địch có thể cưỡng chế kéo đối phương đến

cùng một tầng thứ.

Bảo vật này, đối với Thánh Nhân, Hỗn Nguyên giả vô hiệu, lại cảnh giới tương sai quá lớn, thời gian càng ngắn."Tay khẽ phiên, lấy ra một pháp bảo hình chiếc cân, chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hành Thiên Xứng rồi.Chư thần ma thần sắc nhất biến, cưỡng chế tương đối phương kéo đến cùng một cảnh giới, như vậy, đối với Hồng Vân mà nói, lại có lợi ích cực lớn.Tuy nói đối với Thánh Nhân và Hỗn Nguyên vô hiệu, nhưng cảnh giới dưới đó thì sao?Ước chừng ngay cả tồn tại tiếp cận Hỗn Nguyên như Thái Thượng, đều có thể kéo được chứ?Bất quá nghĩ lại, tồn tại như Thái Thượng, cho dù bị kéo đến cùng một tầng thứ, cho dù thời gian chỉ có số tức, nhưng y vẫn khó mà bị đánh bại.Bởi vì Thái Thượng cảnh giới quá cao, đại đạo lĩnh ngộ và chưởng khống quá tinh thâm, hoàn toàn không ở cùng một thủy bình, ngay cả như vậy cũng khó mà đánh bại.Nhưng trừ tồn tại như Thái Thượng ra thì sao?Những tu sĩ và thần ma khác thì sao? Bọn họ lại không phải Thái Thượng, rơi vào đạo bình hành như vậy, bọn họ cũng sẽ không dễ dàng như vậy, dù sao Hồng Vân, cũng là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ.Những thần ma vừa rồi đối với Hồng Vân bất thiện, lúc này trong lòng lại có một tia dao động rồi, dù sao pháp bảo này, không đơn giản a!Đế Tuấn thần sắc hơi trầm xuống, pháp bảo của chính mình tuy nhiên khế hợp chính mình, nhưng pháp bảo ban cho Hồng Vân, hiển nhiên uy lực còn mạnh hơn a!Hồng Vân thần sắc nhất hỉ, vội vàng tiếp lấy.Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trên mặt không khỏi phù hiện ra thần sắc ngưỡng mộ, chính mình khóc lóc kể lể, sao linh bảo lại cấp cho người khác, còn cấp tốt đến vậy.Đến lượt mình, hẳn là sẽ không quá tệ chứ?Hai người trong lòng nghĩ, nhìn thấy ánh mắt của Đạo Tổ, chuyển đến trên thân bọn họ, trong lòng bọn họ đốn thì nhất hỉ.Cuối cùng, đến lượt Tây Phương mình rồi.Ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ rơi xuống trên thân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ở cuối bồ đoàn, trầm mặc một lát chi hậu, khẽ nâng tay, ba kiện Tiên Thiên Linh

Bảo liền xuất hiện trên tay, rồi sau chậm rãi khai khẩu nói.“Tiếp Dẫn Chuẩn Đề, nhĩ đẳng giai hữu đại nghị lực, đại khí vận.

Ngộ đắc bàng môn tam thiên, lại cũng là cơ duyên.

Tức là bần đạo ký danh đệ tử, kim nhật liền tứ nhĩ môn Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Gia Trì Thần Xử, Bát Bảo Công Đức Trì.”Lời vừa dứt, liền thấy Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, một trong Tiên Thiên Liên Đài, rơi vào tay Tiếp Dẫn, còn Gia Trì Thần Xử và Bát Bảo Công Đức Trì hai kiện pháp bảo này thì thuộc về Chuẩn Đề rồi.Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên chính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phòng ngự vô song, lại khả trấn áp khí vận, quả là bảo vật khó được.Gia Trì Thần Xử và Bát Bảo Công Đức Trì, đều là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy lực cũng không nhỏ, cũng là trong Tiên Thiên Linh Bảo cùng phẩm cấp, uy lực thượng giai rồi, phi linh bảo cùng phẩm cấp bình thường có thể sánh.Chuẩn Đề nhìn linh bảo của sư huynh mình, Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, một trong Tiên Thiên Liên Đài, chính là đỉnh tiêm đích Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, công thủ đều không tệ, còn có thể trấn áp khí vận, đích xác là pháp bảo tốt.Rồi xem xét của chính mình, nếu như không có Càn Khôn Phiến, không có Hành Thiên Xứng, thì Chuẩn Đề đích xác sẽ cảm thấy chính mình đạt được hai kiện Thượng Phẩm đỉnh phong đích Tiên Thiên Linh Bảo vô cùng không tệ, dù sao Tây Phương bần tích, trong tay hắn trừ Thất Bảo Diệu Thụ, cũng không có linh bảo nào khác rồi.Hơn nữa, hai kiện này còn là khế hợp đạo ý của chính mình, đích xác là linh bảo không tệ.Nhưng hiện tại nhất đối tỷ, Chuẩn Đề đích xác cảm thấy linh bảo của chính mình kém không ít rồi, của Đế Tuấn thì không cần phải nói, đó dù sao cũng là có thể hiệp trợ hắn quản lý Yêu tộc, tuy nhiên là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng chính mình dù sao cũng có hai kiện đỉnh tiêm Thượng Phẩm Linh Bảo.Nhưng của Hồng Vân, đó lại là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh

Bảo uy lực cực kỳ nghịch thiên a!So với Hành Thiên Xứng của y, hai kiện linh bảo của chính mình tính là gì?Hắn nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, miệng động động, cuối cùng vẫn không khai khẩu, Đạo Tổ vốn không quá lý hội Tây Phương, cho dù chính mình là ký danh đệ tử, nhưng vẫn ít khi chủ động lý hội chính mình, tử khí, linh bảo, những thứ này đều là chính mình khóc lóc cầu mà có được.Nếu như hiện tại lúc này nói những điều này, Chuẩn Đề sợ Đạo Tổ sẽ xuất thủ thu hồi nó, khi đó liền là đắc tội Đạo Tổ, điều này đối với chính mình và Tây Phương mà nói, lại không có lợi ích gì lớn, có thể còn sẽ gặp phải hạ tràng không tốt.Sở dĩ, Chuẩn Đề trong lòng nghĩ nghĩ sau, vẫn không khai khẩu, trong lòng nhất động, thu pháp bảo trong tay lại.Trong đại điện, trừ hàng ghế thứ hai ra, những thần ma khác nhìn thấy Chuẩn Đề dĩ nhiên lại cầu được pháp bảo, thần sắc không khỏi nhất chinh.Hồng Mông Tử Khí y cầu mà có được, linh bảo này, y cũng cầu mà có được, ngay cả của Đế Tuấn và Hồng Vân, cũng là sau khi y cầu, Hồng Quân Đạo Tổ mới lại tiếp tục ban hạ.Đạo Tổ chẳng lẽ, muốn người cầu y mới ban?Đã là như vậy thì…"Hoàn thỉnh Đạo Tổ khả liên ta đẳng, tứ dữ ta đẳng một số pháp bảo hộ thân!"Chư thần ma học theo bộ dạng của Chuẩn Đề, như pháp pháo chế, lại là bái đảo một mảnh, bắt đầu quỳ cầu Hồng Quân Đạo.Phục Hy và Thái Nhất, Hậu Thổ cùng những người ở hàng ghế thứ hai nhìn bọn họ một cái, rồi sau liền thu hồi ánh mắt, không khai khẩu, chỉ có thể chờ đợi Đạo Tổ khai khẩu.Hồng Quân Đạo Tổ đạm đạm đích liếc nhìn bọn họ một cái, nói, "Bần đạo thủ trung hữu duyên chi bảo giai dĩ các quy kỳ chủ, bất quá đảo hoàn hữu nhất số linh bảo di lưu hạ lai, ký nhiên nhĩ đẳng nhất tâm cầu bảo, na bần đạo liền tương kỳ tứ dư nhĩ đẳng liễu."Nghe lời, chư thần ma tĩnh thanh lắng nghe, ánh mắt kỳ đãi.Hồng Quân Đạo Tổ tiếp tục nói, "Bần đạo tương sở sưu tập pháp bảo giai an trí tại Tử Tiêu Cung ngoại đông nam phương đích Phân Bảo Nhai thượng, nhĩ đẳng khả các bằng duyên pháp, tiền khứ thủ chi."Lời vừa dứt, chư

thần ma liền đã phân phân động thân đứng dậy.Linh bảo cho không có ai không muốn?

Tam Thi chi đạo đang sầu không có linh bảo trảm thi mà!Hồng Quân Đạo Tổ liền ban hạ pháp bảo, giải quyết nỗi lo của Nhiên Mi.Đã Hồng Quân Đạo Tổ linh bảo nhiều đến trình độ này, Thái Thượng tự nhiên cũng sẽ không cự tuyệt đi thu thêm một số, y chậm rãi đứng dậy, nhìn thoáng qua những người động thân trước y, cười cười sau, một bước đạp ra, liền đã tiêu thất bất kiến, tái xuất hiện thì, dĩ nhiên đã xuất hiện tại Phân Bảo Nhai tiền rồi.Vút!Thái Thượng tay khẽ vung, một đạo thanh mang lóe qua, hàng chục kiện linh bảo có duyên với y dĩ nhiên đã rơi vào tay y rồi, còn về những cái khác, bởi vì trên linh bảo có cấm cố pháp trận, nếu là kẻ vô duyên, căn bản là vô pháp thu nó lại, điều này nghĩ đến cũng là thủ bút của Hồng Quân Đạo Tổ rồi.Thông Thiên và Nguyên Thủy, cùng với Nữ Oa và những người khác, đến cũng nhanh hơn những thần ma khác một chút, cận ngay sau Thái Thượng đến đây, bọn họ tay khẽ cuốn, cũng tự thu lấy hàng chục kiện linh bảo trong tay.Đợi đến khi năm vị đệ tử này, cùng với Đế Tuấn Hồng Vân những đại thần thông giả này thu xong chi hậu, những thần ma kia này mới đến đây, tuy nhiên thu hoạch rất ít, đại bộ phận còn không có, nhưng có một bộ phận vẫn có một hai kiện trong tay, cũng coi như là thu hoạch lớn nhất của phiên nghe đạo này.Ầm! Đợi khi pháp bảo trên Phân Bảo Nhai bị thu lấy gần còn hai ba chục kiện chi thì, những cấm chế phía trên pháp bảo liền trực tiếp phá khai.Những linh bảo còn lại phân phân hóa tác lưu quang, phi về Hồng Hoang, hiển nhiên, những pháp bảo Hồng Hoang này vô duyên với bọn họ rồi.Nhưng cũng có thần ma không cam tâm, phân phân đuổi theo những pháp bảo này, hy vọng có thể tranh đoạt được một hai kiện.Thái Thượng chuyển đầu nhìn về một bên, Hậu Thổ đứng ngoài đám đông, Hậu Thổ tuy nhiên là Tổ Vu, vô pháp sử dụng pháp bảo, nhưng nàng cuối cùng không giống, nói không chừng còn thật sự có

cơ duyên!Hậu Thổ cũng là nghe được sau khi Thái Thượng rời đại điện, câu nói "Đạo hữu diệc khả tiền khứ, hoặc hứa hội hữu dữ chi hữu duyên chi vật" vẫn còn văng vẳng bên tai nàng, này mới đến đây.Đến đây chi hậu, này mới phát hiện, thật sự có vật có duyên với chính mình.Nàng liên bộ khinh di, đến trước Phân Bảo Nhai, tố thủ khẽ vung, một đạo quang mang lóe qua, rồi sau liền thấy Phân Bảo Nhai rơi vào tay nàng.Ong!Một đạo thần quang lóe qua, Phân Bảo Nhai không ngừng chấn động, rồi sau liền hóa tác một bản cổ phác thư tịch.Bản thư tịch kia toàn thân ám hôi, khí tức tản phát ra cũng cực kỳ cường hãn, ít nhất cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm.Trên phong diện của bản thư tịch cổ phác kia, có khắc hai chữ đạo tự Minh Thư cổ phác, từng trận u minh chi khí tràn ngập khai lai, nếu như tâm trí không kiên định đều sẽ bị ảnh hưởng.Thái Thượng nhìn Minh Thư trong tay Hậu Thổ, trong lòng thầm nói một tiếng "Minh Thư!", trên khuôn mặt đạm nhiên lộ ra một nụ cười nhạt."Hảo pháp bảo!" Thái Thượng xưng tán một câu, liền là Nguyên Thủy và Thông Thiên bên cạnh cũng gật gật đầu, kiện pháp bảo này đích xác là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đỉnh tiêm rồi, uy lực không nhỏ.Tuy nhiên bọn họ nghi hoặc việc Hậu Thổ có thể thu được pháp bảo như vậy, nhưng đã rơi vào tay nàng, thì tự nhiên là có duyên với nàng.Hậu Thổ yên nhiên nhất tiếu, nhìn Thái Thượng nói, "Đa tạ Đạo huynh đề tỉnh rồi!" Nếu phi y đề tỉnh một câu, chính mình cũng không thể đạt được linh bảo đỉnh tiêm như vậy."Cơ duyên sở tại, Đạo hữu vô nhu khách khí!" Thái Thượng cười cười, khai khẩu nói.Đây là linh bảo thuộc về Hậu Thổ, cho dù không đạt được ở đây, nhật hậu trong Hồng Hoang, cũng sẽ bị nàng đạt được, chỉ là thời gian sớm muộn mà thôi.Sở dĩ sự này, cũng không cần cảm tạ y, có duyên vô duyên, sớm đã là chú định rồi, ai cũng không thể thay đổi.

Bên Phân Bảo Nhai, một đám thần ma lộ vẻ ảo não, sao mình lại không nghĩ đến điều này?

Phân Bảo Nhai có thể được Đạo Tổ dùng để cất giữ nhiều Tiên Thiên Linh Bảo đến vậy, sao có thể là phàm vật?

Hiển nhiên đó cũng là bảo vật hiếm có!

Thế nhưng hiện tại, bảo vật như vậy lại rơi vào tay Hậu Thổ Tổ Vu.

Quan sát tình huống cùng khí tức của linh bảo kia, nó cực kỳ khủng bố, hiển nhiên là loại đỉnh tiêm nhất.

Nếu linh bảo này rơi vào tay người khác, có lẽ bọn họ còn có thể tranh đoạt thêm một phen, nhưng là Hậu Thổ, lại không có cơ hội.

Chưa kể sau lưng nàng còn có mười một vị Tổ Vu, cùng một chỉnh thể Vu tộc thực lực khủng bố, ngay cả bản thân nàng, cũng là tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ.

Thêm vào Tổ Vu chân thân, thì ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ thông thường cũng chưa chắc thắng được nàng.

Chính mình đi tìm phiền phức với nàng, chẳng phải là tìm chết sao?

Bây giờ sự đã định, chỉ có thể ảo não một phen, còn những điều khác, nghĩ thôi là đủ rồi.

Thái Thượng thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tử Tiêu Cung.

Nơi đó, lực lượng Thiên Đạo giáng lâm, thiên uy hãn nhiên.

Mặc dù lúc này đang ở trong Hỗn Độn Thế Giới, nhưng nơi đây cách Hồng Hoang không xa, Thiên Đạo có thể ảnh hưởng đến nơi này.

"Đạo Tổ thân hợp Thiên Đạo, chúng ta cùng đi quan sát, thể ngộ Thiên Đạo, đối với các ngươi cũng không có hại gì." Thái Thượng nhìn Thông Thiên và Nguyên Thủy bên cạnh, chậm rãi nói.

Nghe vậy, hai người gật đầu.

Sau đó, Tam Thanh đồng hành, lần nữa hướng về Tử Tiêu Cung mà đi.

Nữ Oa cùng những người khác bên cạnh thấy vậy, khẽ gật đầu rồi cũng động thân, hướng về Tử Tiêu Cung mà đến, muốn xem thử cảnh tượng hợp đạo mà Thái Thượng nói, cùng lúc Đạo Tổ hợp đạo thì sẽ ra sao?

Lúc này trên Tử Tiêu Cung, huyền quang lưu chuyển, hà quang vạn trượng, lực lượng Thiên Đạo hãn nhiên giáng lâm, một cỗ uy áp vô thượng bao trùm nơi đây.

Mấy chục thần ma tu sĩ còn lưu lại đây, lúc này nhìn nhau một cái rồi cũng động thân, hướng về Tử Tiêu Cung mà đến, để quan sát cảnh tượng Đạo Tổ hợp đạo.

Đợi khi tất cả kết thúc, sẽ trở về Hồng Hoang.

Cũng xem như là đặt một dấu chấm hoàn mỹ cho chuyến nghe đạo của mình.

Tử Tiêu Cung, trên đại điện.

Tam Thanh tiến vào đại điện, hơi hành lễ với Hồng Quân Đạo Tổ trên đài cao, sau đó mới quan sát tình huống của Ngài lúc này.

Ngài lúc này tọa trên đài cao, nhưng Thái Thượng lại dường như không cảm nhận được khí tức của Ngài.

Điều này không giống với sự phiêu diêu vô vi, hòa mình vào thiên địa của bản thân, đây rõ ràng là muốn hòa mình vào Thiên Đạo.

Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt quét qua Tam Thanh, quét qua Nữ Oa cùng những người phía sau Tam Thanh, và cả mấy chục thần ma vừa đến, sau đó nhàn nhạt mở miệng nói: “Ta, Hồng Quân, thuận ứng thiên thế thành thánh, giảng đạo truyền pháp ba lượt, nay công đức viên mãn.

Tuy nhiên, Đại Đạo năm mươi, Thiên diễn bốn chín, số năm mươi vẫn có khuyết hãm.

Ta tuy có thần thông vạn vạn, nhưng không thể bổ toàn.

Ta ý muốn lấy thân hợp đạo chi pháp, kéo dài sự đại nhân của trời đất, bổ khuyết sự đại bất nhân của trời đất.

Bởi vậy, từ nay về sau, Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải Hồng Quân.

Đại thế Thiên Đạo bất cải, tiểu thế khả cải.

Mong các ngươi tự mình làm tốt, tĩnh tâm tham ngộ huyền ảo Thiên Đạo." Nghe vậy, trừ Tam Thanh, Nữ Oa, Phục Hy cùng những người khác ra, các thần ma còn lại đều đồng loạt quỳ xuống, nói: "Kính mong Lão Sư tam tư!!!" Hồng Quân Đạo Tổ lúc này dường như không nghe thấy, triệu ra Tạo Hóa Ngọc Điệp, trong miệng khẽ thốt ra hai chữ: "Hợp, Đạo!" Thấy vậy, chúng thần ma lần nữa quỳ xuống, nói: "Đạo Tổ đại nghĩa!" Lời chúng thần ma còn chưa dứt, liền thấy Tạo Hóa Ngọc Điệp tức thì diễn hóa thành một vòng tròn màu tím.

Thân hình Hồng Quân Đạo Tổ lóe lên, chìm vào trong vòng tròn.

Trong khắc tiếp theo, liền thấy vòng tròn hóa thành một đạo tử quang, độn vào không gian hư không mênh mông, biến mất không còn tăm tích.

Sau đó, một trận thiên uy hãn nhiên bao trùm đến, ngay cả uy áp Thánh Nhân của Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể so sánh được.

Tuy nhiên, thiên uy này cũng chỉ kéo dài vài hơi thở rồi biến mất không dấu vết.

Đến đây, Hồng Quân Đạo Tổ chính thức thân hợp vào trong Thiên Đạo.

“Đạo Tổ đã thân hợp Thiên Đạo, việc giảng đạo viên mãn hạ màn, đi thôi!” Sau một hồi lâu, Thái Thượng khẽ nói một câu, rồi xoay người, đi ra ngoài điện Tử Tiêu Cung.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái rồi cũng xoay người, đi theo sau Ngài.

Thấy Tam Thanh rời đi, Nữ Oa, Phục Hy cùng những người khác tự nhiên sẽ không lưu lại nữa.

Lúc này Đạo Tổ giảng đạo đã xong, bản thân cũng đã thân hợp Thiên Đạo, ở lại đây cũng không còn ý nghĩa gì.

Mấy chục vị thần ma thấy vậy, cũng nhao nhao đứng dậy, nối tiếp nhau rời khỏi Tử Tiêu Cung, đi về hướng Hồng Hoang.

Chương 112

Chuyến này, mặc dù bọn họ không nghe hiểu Thánh Nhân Hỗn Nguyên chi đạo mà Hồng Quân Đạo Tổ giảng, cũng không được Ngài thu làm môn hạ, nhưng trong số đó, có người đã thu hoạch được một vài pháp bảo, cũng coi như là một loại an ủi.

Còn những người không có thu hoạch gì, lúc này đã ở trong Hồng Hoang truy tìm những linh bảo độn vào Hồng Hoang.

Không lâu sau, trong đại điện Tử Tiêu Cung lại lần nữa trở nên tịch tĩnh.

"Hưu!" Tử quang rực rỡ, khí tức hãn nhiên.

Tử Tiêu Cung quang mang lóe lên, rồi biến mất trong Hỗn Độn Thế Giới mênh mông.

Tam Thanh không mất quá nhiều thời gian, liền trở về Hồng Hoang.

Thái Thượng trực tiếp trở về Vô Cực Sơn Mạch, còn Nguyên Thủy và Thông Thiên, thì trở về Đông Côn Luân.

Và không lâu sau khi Tam Thanh trở về Hồng Hoang, các thần ma khác cũng lục tục trở về Hồng Hoang.

Trong mười mấy năm ngắn ngủi sau đó, những tin tức như Đạo Tổ hợp đạo, thu năm vị đệ tử, cùng Hồng Vân thân mang Hồng Mông Tử Khí, liền không cánh mà bay khắp Hồng Hoang, tức thì gây nên một trận phong ba không nhỏ.

Thái Thanh Cung.

Thái Thượng nhìn về phía Hồng Hoang, nhàn nhạt mở miệng nói: "Đạo Tổ thân hợp Thiên Đạo, chúng sinh Hồng Hoang trên đầu không

còn một vị Thánh Nhân cao cao tại thượng áp chế bọn họ, nhưng lại có thêm vài kẻ có cơ hội chứng đạo thành thánh.

Còn về Hồng Vân, xem ra đã không chỉ có những tồn tại ở Tử Tiêu Cung nảy sinh tâm tư, theo tình hình này mà xem, e rằng những tán tu ẩn thế trong Hồng Hoang cũng đều đã động chủ ý rồi.

Đạo tử khí này, e là sẽ gây nên một trường tinh phong huyết vũ." Thái Thượng nói xong, liền chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Đối với tình huống Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, Ngài kỳ thực không quá quan tâm.

Lúc này, cũng là thời khắc tu hành mấu chốt của Ngài.

Còn về việc trong Hồng Hoang rốt cuộc có bao nhiêu người nhắm vào Hồng Vân, và Hồng Vân cuối cùng sẽ ra sao, Ngài cũng không quan tâm.

Trong lòng suy nghĩ một chút, Ngài liền chậm rãi nhắm hai mắt lại.

Trên đỉnh đầu, hiện ra xích hồng khánh vân, ba đóa xích hồng liên đài liên hoa trán phóng, huyền quang trận trận, đạo vận lưu chuyển.

Thái Thanh Đạo Nhân và Ngọc Thanh Đạo Nhân lúc này đã ngang bằng với Bản Tôn, Thượng Thanh Đạo Nhân lúc này cũng sắp đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên trung kỳ.

Còn về Tạo Hóa Thanh Liên trong tay Thượng Thanh Đạo Nhân, lúc này đã tiến vào hàng thập nhất phẩm.

Vốn dĩ thăng cấp thập phẩm đã không khó, cộng thêm bản nguyên chi khí từ hai đóa liên đài khác, tự nhiên là sẽ nhanh hơn một chút.

So với cùng phẩm cấp, Tạo Hóa Thanh Liên lại mạnh hơn vài phần, dù sao đóa liên đài này là có khả năng cao nhất phản bản về Hỗn

Độn Thanh Liên.

Thái Thượng không dừng sự chú ý trên Thượng Thanh Đạo Nhân lâu, liền bắt đầu tu hành.

Vô Vi chi đạo của bản thân, cùng với tu hành của Thượng Thanh Đạo Nhân, lúc này đều cực kỳ quan trọng, đều nên tranh thủ thời gian.

Cùng với việc Thái Thượng bế quan tu hành, Vô Cực Sơn Mạch lại một mảnh bình tĩnh.

Thế nhưng trên Hồng Hoang đại địa, lại là ám lưu dũng động, dưới bề mặt bình tĩnh, lại ẩn chứa sát cơ, nói không chừng bất cứ lúc nào cũng sẽ nổi lên sóng to gió lớn ngập trời.

Mấy chục kiện Tiên Thiên Linh Bảo từ Tử Tiêu Cung bay đến Hồng Hoang, lúc này trước tiên đã gây ra sự tranh đoạt của vô số tu sĩ và thần ma trong Hồng Hoang.

Mấy vạn năm trước, Hồng Hoang đã dấy lên một làn sóng tu hành Tam Thi chi đạo.

Nhưng vì Tiên Thiên Linh Bảo thực sự quá ít, không ít tu sĩ và thần ma muốn đi con đường này, nhưng không có linh bảo trong tay thì cũng không thể đi được.

Thế nhưng hiện nay, mấy chục kiện Tiên Thiên Linh Bảo từ Tử Tiêu Cung bay đến, tìm kiếm người hữu duyên trong Hồng Hoang.

Như vậy, bọn họ liền có hy vọng.

Mặc dù những người đầu tiên tìm kiếm là không ít thần ma ở Tử Tiêu Cung, nhưng chuyện linh bảo cũng phải xét đến duyên phận.

Nếu không có duyên phận, muốn tìm được e cũng không dễ.

Bởi vậy, mặc dù tu sĩ và thần ma Hồng Hoang biết chậm hơn một chút, nhưng lúc này việc tìm kiếm tranh đoạt cũng không chậm.

Nói không chừng người có cơ duyên kế tiếp chính là mình.

Việc tìm kiếm và tranh đoạt linh bảo là phong ba trên bề mặt Hồng Hoang lúc này, quả thực đã thu hút không ít thần ma và tu sĩ.

Tuy nhiên, một bộ phận nhỏ Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh tồn tại cùng một số Đại Năng ẩn thế, lúc này lại không tham gia vào việc tìm kiếm và tranh đoạt linh bảo.

Thứ mà bọn họ đang chờ, chính là Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân.

Bọn họ đang chờ, xem ai sẽ ra tay trước, ai sẽ ra tay với Hồng Vân trước.

Đợi đến khi cả hai bên đều bị tổn thương, hoặc là Hồng Vân đã tiêu hao không ít thực lực, lúc đó mới ra tay.

Tu vi càng cao, càng lo lắng vẫn lạc.

Điểm này, dùng để hình dung những Đại Năng và thần ma này là thích hợp nhất.

Hồng Vân tuy là một tán tu, chỉ có Trấn Nguyên Tử là chí hữu, nhưng thực lực của Hồng Vân vẫn không thể xem thường.

Không thể sánh bằng Tam Thanh, nhưng so với những người khác bên dưới, lại có mấy ai thắng được y?

Nếu là trước kia, bọn họ có thể dùng số lượng để thắng, nhất tề xông lên, Hồng Vân hai quyền khó địch bốn tay, tin rằng có thể xóa sổ Hồng Vân, sau đó lại tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí.

Thế nhưng hiện tại, Hồng Vân trong tay có Hành Thiên Xứng.

Người có tu vi cao hơn y, khi rơi vào bình hành chi đạo, Hồng Vân sẽ có ưu thế.

Trừ phi là loại như Thái Thượng, nếu không, Hồng Vân đều có ưu

thế.

Người có tu vi thấp hơn, căn bản không phải đối thủ của y, thậm chí không cần dùng đến bình hành chi đạo.

Như vậy, không ít tu sĩ và thần ma liền phải quan sát trước, xem ai sẽ làm kẻ xuất đầu điểu, đi thử thăm dò Hồng Vân một phen.

Còn về Hồng Mông Tử Khí, bọn họ lại không cần lo lắng.

Nếu tử khí này dễ tham ngộ đến vậy, thì mấy vị kia đều đã sắp thành thánh rồi, điều này tự nhiên không dễ dàng như thế.

Hơn nữa, Hồng Vân bây giờ mới là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Muốn tham ngộ tử khí thành thánh, còn cần một khoảng thời gian dài.

Bởi vậy, điểm này bọn họ không hề lo lắng, trước tiên chờ đợi xem ai sẽ ra tay trước.

Với tình hình hiện tại, Yêu tộc nhất định sẽ ra tay.

Đế Tuấn là người cùng một lứa, lại không có tử khí, tự nhiên không thể để nó rơi vào tay Hồng Vân.

Hơn nữa, Đế Tuấn muốn thống ngự thiên địa.

Chương 113

Nếu có thể thành thánh, thì sẽ làm được.

Bởi vậy, đạo tử khí này, Yêu tộc tất tranh.

Còn về Vu tộc, bất kể là muốn hay không, bọn họ đều không thể để Yêu tộc đoạt được đạo Hồng Mông Tử Khí này.

Nếu nó rơi vào tay bọn họ, bọn họ có thể cần hoặc không cần, dù sao Vu tộc không kính Thiên Đạo.

Nhưng có một điểm, Yêu tộc không thể để nó đoạt được, bởi vậy, ra tay cũng là tất nhiên.

Thêm vào Côn Bằng có ân oán với Hồng Vân, cùng với những tán tu cao thủ và thần ma kia, đây chính là tứ phương thế lực.

Còn những kẻ khác muốn nhân lúc hỗn loạn trục lợi, đều là không đáng kể, không cần phải e ngại.

Bốn thế lực này, lúc này đều đang quan sát lẫn nhau, tạm thời chưa ra tay.

Điểm mấu chốt là, hiện tại vẫn chưa có tin tức về Hồng Vân.

Sau khi trở về Hồng Hoang, y liền biến mất.

Ngay cả Đế Tuấn cũng không biết y đã đi đâu.

Tình hình bây giờ, chỉ có thể chờ đợi trước.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong nháy mắt, đã là năm vạn năm.

Trong Hồng Hoang đại địa, làn sóng tìm kiếm tranh đoạt linh bảo vẫn tiếp diễn, nhưng dần dần đã lắng xuống.

Còn về Hồng Vân, một bộ phận tu sĩ đã không thể nhịn được, vẫn

đang tìm kiếm tung tích của y.

Mặc dù tạm thời chưa có thu hoạch, nhưng lúc này đã có thể cho thấy, không ít tồn tại sắp ra tay.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

"Bành!" Một tiếng vang nhẹ, phát ra từ xích hồng khánh vân của Thái Thượng.

Sau đó, một cỗ đại đạo khí tức hãn nhiên bùng phát, trong khánh vân, trong nhân hoa, đạo vận lưu chuyển, huyền quang trận trận, đại đạo pháp tắc ngưng kết lúc này lại càng nồng đậm thêm vài phần.

Trên nhân hoa, Thượng Thanh Đạo Nhân lúc này mở hai mắt, trong đồng tử trong suốt nhìn thấy tận đáy phản chiếu thiên địa thương khung.

"Thiên địa du du, Hỗn Nguyên Vô Cực!" Đột nhiên, Thượng Thanh Đạo Nhân khẽ nói một câu, trong đại đạo chi âm ẩn chứa lực lượng vô thượng, còn có một cỗ kiếm ý nhàn nhạt.

"Oanh!" Lời vừa dứt, trong xích hồng khánh vân truyền đến một tiếng oanh minh.

Sau đó, liền thấy trên thân Thượng Thanh Đạo Nhân thần quang lưu chuyển, pháp tắc ngưng tụ.

Lúc này y, đã bước vào Hỗn Nguyên Kim Tiên hậu kỳ.

Năm vạn năm vượt qua đến cảnh giới này, vẫn là nhờ vào Hỗn Nguyên chi đạo của Hồng Quân Đạo Tổ.

Thái Thượng đã hoàn toàn khắc ghi những đại đạo chí lý và đại đạo tinh nghĩa mà trước đây chưa lý giải và tham ngộ được vào thức hải, trong năm vạn năm qua, không ngừng tham ngộ lý giải.

Thượng Thanh Đạo Nhân vốn chỉ còn một chút nữa là tiến vào

trung kỳ, trong vài ngàn năm liền đã thăng cấp.

Hơn bốn vạn năm sau lại lên một tầng nữa, nói nhanh thì cũng không nhanh.

Dù sao Thái Thượng ấn chứng giải thích là Hỗn Nguyên chi đạo của Đạo Tổ Hồng Quân, thì tự nhiên sẽ nhanh hơn vài phần.

Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt, sau khi cảm nhận tình hình đại đạo và tu vi của bản thân, cùng với tình hình của Thượng Thanh Đạo Nhân, Ngài khẽ gật đầu, đối với việc năm vạn năm thăng cấp đến cảnh giới này, Thái Thượng vẫn khá hài lòng.

Đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, ngoài việc nắm giữ Vận Mệnh Trường Hà ra, thì chính là không ngừng tích lũy, tích lũy mới là điều quan trọng nhất.

Trên cảnh giới này, Thái Thượng đã là lần thứ tư tích lũy.

Thêm vào Hỗn Nguyên chi đạo của Đạo Tổ, tự nhiên là không chậm.

Sau một hồi lâu, Thái Thượng chuyển ánh mắt về Hồng Hoang, trong tay thôi toán một phen, rồi lộ ra ý cười nói: "Hồng Vân quả nhiên có không ít thủ đoạn, năm vạn năm qua, đều không có tồn tại nào tìm thấy y.

Còn về mấy phương thế lực khác, e là cũng sắp rục rịch rồi.

Thời gian Hồng Hoang bình tĩnh, e là không còn xa nữa." Nói xong, Thái Thượng liền thu hồi ánh mắt.

Ngài đại khái đã hiểu rõ vài phần cục diện Hồng Hoang, liền không muốn để tâm nữa.

"Tính toán thời cơ, e là không còn xa nữa." Thái Thượng ánh mắt nhìn về một nơi nào đó, trong miệng lẩm bẩm.

Cùng lúc đó, Thái Thanh Đạo Nhân và Ngọc Thanh Đạo Nhân mở hai mắt, cùng với Thượng Thanh Đạo Nhân, lúc này nhìn về hướng mà Thái Thượng đang nhìn.

Sau đó, Tam Thanh Đạo Nhân đều nhắm mắt lại, trên thân thanh quang lấp lánh, ba loại bản nguyên khí tức bắt đầu giao dung.

Thượng Thanh Đạo Nhân bắt đầu xông lên cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn.

Đối với điều này, Thái Thượng cũng khẽ nhắm hai mắt.

Tiếp theo, chính là bước tích lũy cuối cùng.

Việc tu hành của Thượng Thanh Đạo Nhân, thăng cấp đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn, đối với Thái Thượng lúc này mà nói, cũng không tính là quá khó khăn.

Dù sao tu vi của bản thân Thái Thượng những năm gần đây càng thêm tinh thâm.

Với tu vi của Thái Thượng lúc này, nếu có sự phân chia cảnh giới này, thì cũng đã vượt qua nửa bước Hỗn Nguyên Đại La vài phần, cực kỳ gần với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thêm vào việc giải thích và ấn chứng Hỗn Nguyên chi đạo của Đạo Tổ, đã nâng cao không ít trợ lực.

Bởi vậy, đối với Ngài lúc này mà nói, việc thăng cấp Thượng Thanh Đạo Nhân đến Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn, sẽ không mất quá lâu.

Thái Thượng lúc này vừa tham ngộ Vô Vi chi đạo của bản thân, vừa tu hành Thượng Thanh Đạo Nhân.

Trong Thái Thanh Cung lại lần nữa trở nên bình tĩnh.

Vu tộc, trong Bàn Cổ Điện.

Đế Giang chậm rãi thu ánh mắt từ Hồng Hoang lại, nhàn nhạt mở miệng nói: "Hồng Vân này quả thực có chút thủ đoạn, năm vạn năm qua, không ít tu sĩ và đại năng trong Hồng Hoang đều không thể tìm thấy tung tích y.

Kẻ có thể đạt đến cảnh giới này, quả thực không phải kẻ tầm thường." Huyền Minh nghe vậy, tiếp lời nói: "Vô số tồn tại trong Hồng Hoang đều đang nhắm vào y.

Với sự tinh minh của y, tự nhiên sẽ biết điều đó.

Nhiều năm như vậy không xuất hiện, quả thực cũng có không ít thủ đoạn.

Thế nhưng với tu vi của y hiện tại, muốn ẩn mình tham ngộ tử khí thành thánh, e là cũng không quá khả năng.

Nàng cũng không tin Hồng Vân sẽ mãi ẩn mình, còn có thể trong vài vạn năm, hoặc mười mấy vạn năm là có thể chứng đạo thành thánh.

Nếu thực sự có khả năng đó, thì mấy vị kia đã sớm chứng đạo rồi." Thái Thượng còn chưa chứng đạo Hỗn Nguyên, làm sao có thể đến lượt tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ như Hồng Vân.

Chương 114

“Hồng Vân tuy khó có thể thành thánh trong thời gian ngắn như vậy, nhưng tử khí trong tay, việc thăng cấp tu vi vẫn có thể làm được.

Chỉ là phải xem, đợi đến khi y hiện thân, tu vi sẽ thăng cấp đến cảnh giới nào.” Chúc Cửu Âm tiếp lời nói.

“Tử khí trong tay Hồng Vân bị nhiều tồn tại nhắm vào như vậy, Yêu tộc định nhiên cũng sẽ nhúng tay vào.

Đạo tử khí này, Đế Tuấn không thể nào để nó rơi vào tay tồn tại khác, đây là hy vọng của hắn, cũng là hy vọng của Yêu tộc.” Cú Mang ánh mắt nhìn mấy vị Tổ Vu, chậm rãi mở miệng nói.

“Nếu Yêu tộc ra tay, chúng ta nhất định cũng phải ra tay.

Đạo tử khí này tuyệt đối không thể rơi vào tay Yêu tộc.” Đế Giang hai mắt lạnh lẽo, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghe vậy, mấy vị Tổ Vu gật đầu, tự nhiên hiểu rõ ý của Đế Giang.

“Trong thời gian tới, ngoài việc tinh thông thực lực bản thân và đại trận của chúng ta ra, thì chính là phải chú ý đến động thái của Yêu tộc.

Một khi Yêu tộc ra tay, chúng ta nhất định phải ra tay.

Tốt nhất là phải nắm giữ đạo tử khí này trong tay, bất kể là có dùng hay không.” Đế Giang ánh mắt quét qua mấy vị Tổ Vu một cái, chậm rãi mở miệng nói.

Bảo vật như vậy, bất kể Vu tộc có tự mình dùng hay không, Đế Giang đều không thể để nó rơi vào tay người khác, càng không thể để nó rơi vào tay Yêu tộc.

Nắm giữ trong tay là kết quả tốt nhất.

"Đã hiểu, Đại ca!" Mấy vị Tổ Vu ứng một tiếng rồi nhao nhao đứng dậy, sau đó chắp tay với y, rời khỏi Bàn Cổ Điện, trở về bộ lạc.

Đế Giang nhìn một cái, sau đó ánh mắt lại lần nữa rơi vào trong Hồng Hoang, hồi lâu không mở miệng.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện.

"Bạch Trạch, vẫn chưa có tin tức gì về Hồng Vân sao?" Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch phía dưới một cái, nhàn nhạt mở miệng nói.

Hắn mấy vạn năm qua bế quan, đối với việc chém đi thi thứ hai, đã có chút manh mối.

Còn về mấy vạn năm qua, việc quản lý Yêu tộc và tìm kiếm tung tích Hồng Vân, đều giao cho Bạch Trạch làm.

"Hồi Yêu Hoàng, Hồng Vân rốt cuộc không phải cao thủ bình thường, nghĩ là y đã biết có nhiều tồn tại trong Hồng Hoang đang tìm kiếm mình, nên đã ẩn mình rồi." Bạch Trạch chắp tay nói.

"Ẩn mình cũng không thể mãi không xuất hiện.

Hồng Hoang tuy rộng lớn vô bờ, nhưng tu sĩ tìm kiếm chỉ càng ngày càng nhiều, không thể ẩn mình quá lâu.

Chuyện này, ngươi hãy mật thiết chú ý." Đế Tuấn trong lòng suy nghĩ một chút, nhìn Bạch Trạch nói.

"Thần đã hiểu!" Bạch Trạch ứng đáp.

"Chuyện Hồng Mông Tử Khí cần chú ý, nhưng chuyện bản thân Yêu tộc cũng cần chú ý tương tự.

Bạch Trạch, thái độ của Bắc Minh Côn Bằng ra sao?" Đế Tuấn chuyển chủ đề, nói đến Bắc Minh Côn Bằng.

Cục diện Hồng Hoang hiện nay đã khác.

Đế Tuấn tự nhiên là muốn nắm giữ toàn bộ Yêu tộc ở Bắc Minh trong tay, để củng cố thực lực Yêu tộc, tự nhiên không thể để Côn Bằng nắm giữ.

Côn Bằng tuy đã tạo yêu, nhưng đây không phải lý do Đế Tuấn không ra tay với y.

Hắn có thể hứa vị trí Yêu Sư, nhưng lại không phải là một Yêu Sư có thể tùy ý làm càn.

Yêu Sư như vậy, hắn thà không có.

Nếu không nguyện ý quy thuận, Đế Tuấn ngược lại không ngại trực tiếp ra tay cường lực thu phục Bắc Minh Yêu tộc.

Hắn hứa vị trí Yêu Sư, chính là cảm thấy Côn Bằng có thể ngưng tụ lực lượng của bộ phận Yêu tộc này, càng hòa nhập vào, củng cố tín ngưỡng của Yêu tộc mà thôi.

Nếu không thì hắn đã sớm ra tay rồi.

Thế nhưng tình hình hiện tại, hắn đã không muốn đợi nữa.

Thực lực Vu tộc không ngừng thăng tiến.

Tuy nói Yêu tộc có đại trận, nhưng Vu tộc cũng khó bảo đảm không có thủ đoạn gì.

Lúc này, gạt bỏ đại trận không nói, Vu tộc quả thực đã áp chế Yêu tộc vài phần.

Lúc này, việc thu nạp Bắc Minh Yêu tộc là rất cần thiết.

"Hồi Yêu Hoàng, lần trước Côn Bằng vẫn chưa có quyết định xác định.

Lần này thần sẽ đi một chuyến nữa.

Nếu Côn Bằng vẫn không quy phục, vậy Yêu Hoàng ra tay cũng chưa muộn." Bạch Trạch nghe vậy, suy nghĩ một chút rồi nói.

Đế Tuấn gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy, ngươi liền đi một chuyến Bắc Minh nữa.

Còn về việc kiến lập Yêu tộc Thiên Đình, liền giao cho Kế Mông và Anh Chiêu." "Vâng, Yêu Hoàng!" Ba vị Yêu thần chắp tay, sau đó liền xoay người rời đi.

Đế Tuấn phất phất tay, các Yêu thần và Yêu thánh khác cũng xoay người rời đi.

Trong đại điện, liền chỉ còn lại hắn và Thái Nhất.

"Thái Nhất, sắp tới Hồng Vân vừa xuất hiện, e là sẽ dẫn phát chiến hỏa không nhỏ.

Vu tộc cũng có thể sẽ ra tay ngăn chặn.

Trong khoảng thời gian này, ngươi hãy đi tu hành trước, chuyện Yêu tộc tạm thời không cần để tâm nữa." Đế Tuấn nhìn về Thái Nhất bên tay trái, chậm rãi mở miệng nói.

"Ta đã rõ, Đại ca!" Thái Nhất gật đầu nói.

Y hiểu rõ, nếu Vu tộc ra tay, Vu Yêu hai tộc sẽ bùng phát chiến hỏa không nhỏ.

Nếu bản thân y có thể nâng cao thêm vài phần thực lực, thì quả thực có sự trợ giúp không nhỏ, cũng có thể nâng cao tỷ lệ đoạt được tử khí.

Nói xong, Thái Nhất liền rời khỏi đại điện, đi tu hành.

Đế Tuấn chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn về Hồng Hoang đại địa, hai mắt từ từ híp lại, giọng nói lạnh lẽo chậm rãi vang vọng trong đại điện.

“Đạo Hồng Mông Tử Khí này, Bản Hoàng nhất định phải đoạt được!” Bắc Minh, Bắc Minh Đạo Trường, trong Bắc Minh Cung.

“Đạo hữu, chuyến này đã quyết định xong chưa?” Bạch Trạch nhìn Côn Bằng, thần sắc bình tĩnh hỏi.

Hắn không nói nhiều lời, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Những gì cần nói, hắn trước đó đã nói rồi, hiện tại không cần nói lại.

Nghe vậy, Côn Bằng trầm mặc không nói.

Chương 115

Sau một hồi lâu, y nhìn Bạch Trạch, hỏi: "Yêu Hoàng thật sự hứa cho ta vị trí Yêu Sư?

Giáo hóa ức vạn Yêu tộc?

Địa vị chỉ dưới hai vị Yêu Hoàng?" Bạch Trạch gật đầu, nói: "Yêu Hoàng đã tự mình hứa." "Nếu đã như vậy, vậy Côn Bằng nguyện ý quy phục!" Côn Bằng trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, chậm rãi nói.

Bạch Trạch nhìn y, từ thần sắc tươi cười của y, lại không nhìn ra được sâu cạn.

Vài hơi thở sau, hắn gật đầu nói: "Nếu đã như vậy, vậy mời cùng ta đến Thiên Đình, diện kiến Yêu Hoàng." Côn Bằng gật đầu, sau đó cùng Bạch Trạch đứng dậy, rời khỏi Bắc Minh, hướng về Thiên Đình mà đến.

Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện.

Trên mặt Côn Bằng tuy không nhìn ra sự biến hóa, nhưng sâu trong đáy mắt, lại xẹt qua một tia âm u.

Càn Khôn Phiến có thể thu một tia nguyên thần Yêu tộc vào trong đó, bị Đế Tuấn nắm giữ.

Điểm này, y đã biết từ khi ở Tử Tiêu Cung.

Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà Đạo Tổ ban, uy lực tạm thời không nói, nhưng tác dụng này lại rất phù hợp với Đế Tuấn.

Chỉ là Côn Bằng không ngờ tới, ngay cả bản thân y, cũng cần bị thu một tia nguyên thần vào Càn Khôn Phiến.

Yêu tộc bình thường thì thôi, mình dù sao cũng đến để làm Yêu

Sư, cách làm này lại khiến trong lòng y có chút nộ hỏa.

Mặc dù y biết, trong Yêu tộc, ngay cả Thập Đại Yêu Thần cũng đều như vậy, y cũng không thể là ngoại lệ.

Nhưng nếu thực sự bị thu một tia nguyên thần, thì sẽ bị Đế Tuấn khống chế, muốn tự do, liền là không thể.

"Yêu Sư còn đang nghĩ gì vậy?

Càn Khôn Phiến là linh bảo do Đạo Tổ ban tặng, Bản Hoàng đoạn nhiên sẽ không làm càn.

Yêu tộc, còn muốn cùng nhau dẫn dắt đi đến cảnh giới cao hơn, ngày sau cùng nhau chung hưởng thịnh sự!

Yêu Sư cứ yên tâm." Đế Tuấn nhìn y, nhàn nhạt mở miệng nói, trong ngữ khí không có chút ba động nào.

Nhưng Côn Bằng nghe ra, Đế Tuấn đã không còn quá nhiều kiên nhẫn nữa.

Y cũng hiểu, lần này để Bạch Trạch đi tìm mình, cũng là lần cuối cùng.

Nếu bản thân không đồng ý, e rằng đại quân Yêu tộc sẽ áp sát, tiêu diệt mình, thu nạp Bắc Minh Yêu tộc.

Gần hai thành lực lượng, làm sao có thể để y nắm giữ?

Đương nhiên là phải thu nạp về Yêu tộc.

Bởi vậy, Côn Bằng bây giờ mới lên Thiên Đình, đối mặt với vấn đề như vậy.

Hai mắt Côn Bằng hơi híp lại, nghiến răng, một điểm giữa mi tâm, một đạo quang mang chìm vào trong Càn Khôn Phiến.

Thấy vậy, trên mặt Đế Tuấn cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười

nhạt, nói: "Tốt, ngày sau Yêu Sư chính là vạn yêu chi sư của Yêu tộc ta.

Đợi khi mọi việc ở Thiên Đình chuẩn bị thỏa đáng, liền có thể kiến lập Thiên Đình.

Đến lúc đó, liền có thể cùng Yêu Sư chung hưởng thịnh sự." "Tạ Yêu Hoàng!" Trên mặt Côn Bằng hiện lên một chút tái nhợt, chắp tay nói.

Đế Tuấn gật đầu, nhìn Bạch Trạch, nói: "Bạch Trạch, ngươi trước tiên hãy đưa Yêu Sư đi làm quen tình hình Thiên Đình, sau đó đi chuẩn bị những chuyện tiếp theo." "Thần đã rõ!" Bạch Trạch gật đầu nói.

Hắn hiểu ý của Đế Tuấn.

Tiếp theo, hắn sẽ đi thu nạp Bắc Minh Yêu tộc, sau đó khiến họ quy tâm.

Chuẩn bị xong các việc ở Thiên Đình, liền có thể kiến lập Thiên Đình.

Bạch Trạch và Côn Bằng chắp tay, sau đó chậm rãi lui xuống.

Đế Tuấn nhìn hai người rời đi, khóe miệng hiện lên một nụ cười lạnh: "Coi như ngươi còn thức thời.

Yêu tộc cần Yêu Sư, nhưng không phải Yêu Sư không nghe lời." Nói xong, Đế Tuấn liền rời khỏi đại điện.

Chuyện Côn Bằng gia nhập Yêu tộc, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, liền truyền khắp toàn bộ Yêu tộc.

Tất cả Yêu tộc đều biết, Côn Bằng được hứa vị trí Yêu Sư, đến Yêu tộc giáo hóa vạn yêu.

Trong chốc lát, lại nhận được không ít tín ngưỡng.

Và Bạch Trạch lúc này cũng bắt đầu thu nạp gần hai thành Yêu tộc ở Bắc Minh.

Bởi vì Côn Bằng gia nhập Yêu tộc, nên không tốn quá nhiều thời gian, liền thu nạp họ vào trong Thiên Đình.

Tuy nhiên, để hoàn toàn dung nhập Thiên Đình, còn cần một khoảng thời gian nữa.

Nhưng Bạch Trạch ngược lại không vội, có các Yêu thần khác và Côn Bằng, thì cũng sẽ không mất quá lâu.

Còn về bản thân hắn, thì đi chuẩn bị các việc ở Thiên Đình.

Và cùng lúc đó, tin tức Côn Bằng gia nhập Yêu tộc, lại không cánh mà bay khắp Hồng Hoang.

Yêu tộc vốn dĩ thực lực cường hãn, nay lại có thêm tồn tại đỉnh tiêm như Côn Bằng gia nhập, lại thu nạp gần hai thành Yêu tộc ở Bắc Minh, thực lực so với trước kia lại càng thêm khủng bố.

Yêu tộc hiện nay, lại không kém Vu tộc bao nhiêu.

Đối với điều này, Vu tộc lại không biểu hiện ra điều gì, dường như không quan tâm việc Côn Bằng gia nhập, vẫn là phát triển bản thân một cách trầm lắng, không quá chú tâm đến tình hình của Yêu tộc.

Không ít tồn tại trong Hồng Hoang, mặc dù không rõ Vu tộc đang có chủ ý gì, nhưng Vu tộc như vậy, hiển nhiên là có tính toán riêng của mình.

Tự nhiên không cần bọn họ phải lo lắng những điều này, vẫn là nên nghĩ xem, Hồng Vân sẽ ở đâu thì quan trọng hơn.

So với việc Côn Bằng gia nhập Yêu tộc, thì việc tìm kiếm Hồng Vân vẫn quan trọng hơn.

Bởi vậy, sau khi kinh ngạc một chút, không ít tu sĩ và thần ma liền lại quay về việc tìm kiếm Hồng Vân.

Thời gian như nước chảy, lặng lẽ trôi qua.

Trong nháy mắt, lại một nguyên hội hơn đã trôi qua.

Trong Hồng Hoang, suốt hơn một nguyên hội qua, vẫn là bình tĩnh.

Mặc dù trong bóng tối có không ít sự rục rịch, nhưng Hồng Vân không hiện thân, tạm thời trên bề mặt vẫn cực kỳ bình tĩnh, không có chuyện gì lớn xảy ra.

Vu Yêu hai tộc lúc này dần trở nên bình tĩnh, tự phát triển.

Các tu sĩ thần ma khác vì Hồng Vân ẩn mình, cũng đang trong quá trình bình tĩnh để thăng bản thân.

Hồng Vân ẩn mình gần hai nguyên hội, quả thực khiến không ít tồn tại cảm thán thủ đoạn của y.

Chương 116

Thế mà có thể dưới sự tìm kiếm của nhiều tu sĩ thần ma như vậy mà ẩn mình gần hai nguyên hội, thủ đoạn như thế, quả thực phi phàm.

Thế nhưng như vậy cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Thái Thượng đã tỉnh lại từ trạng thái tu hành.

Tu hành của Tam Thanh Đạo Nhân đều đã đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên Mãn.

Tam Thanh huyền quang trong xích hồng khánh vân trán phóng, đạo vận lưu chuyển quanh thân, từng trận Tam Thanh bản nguyên khí tức hãn nhiên tràn ngập.

Bởi vì đã dung hợp bản nguyên của Tam Thanh, nên bản nguyên trong thân thể của từng Tam Thanh Đạo Nhân cũng không chỉ đơn giản là một loại bản nguyên.

"Dung!" Thái Thượng trong tay kết thủ ấn, sau đó liền thấy Tạo Hóa Thanh Liên hoàn toàn dung nhập vào nhân hoa, một cỗ Tiên Thiên khí tức hãn nhiên quét ngang mà ra.

Trên Tam Hoa, Tam Thanh Đạo Nhân lúc này cũng đang chậm rãi tiếp cận, dường như có dấu hiệu dung hợp vào nhau.

Tam Thanh khí tức trên thân không ngừng giao dung, rõ ràng có tượng Tam Thanh hợp nhất.

Một hóa ba, ba hợp nhất, một khi chứng đạo thì cả ba vị đều chứng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thái Thượng tu Tam Thanh Đạo Nhân, Tam Thanh Đạo Nhân hợp nhất trợ Thái Thượng chứng đạo.

Đến lúc đó, một khi chứng đạo liền là bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy quá trình hơi lâu một chút, nhưng muốn đạt đến cảnh giới kia, cũng không dễ dàng.

"Nhất Khí Hóa Tam Thanh, Tam Thanh quy nhất hóa Đạo!" Thái Thượng trong miệng khẽ quát một tiếng, hệt như Thiên Hiển, chấn động hư không chấn động, một cỗ lực lượng phảng phất từ thương khung vạn cổ mà đến giáng lâm, rơi xuống trên thân Tam Thanh Đạo Nhân, rồi bắt đầu dung hợp.

Khoảnh khắc này, toàn bộ Vô Cực Điện đều dường như nằm trong một không gian thời gian khác.

Thái Thượng tọa ở đó, nhưng Thanh Huyền dưới tọa lại cảm giác Thái Thượng căn bản không thể chạm tới, đó là ở trong không gian thời gian vô tận, là ở trong một phương Đại Đạo khu vực.

"Chẳng lẽ, Lão gia sắp chứng đạo rồi?" Trong lòng Thanh Huyền chợt lóe lên một ý niệm, thần sắc vừa kinh vừa hỉ.

Kinh ngạc là Lão gia sắp chứng đạo nhanh như vậy, mừng là mình sẽ là tọa kỵ của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mình nói không chừng lại sẽ có không ít chỗ tốt.

Chưa nói đến những điều khác, khí tức đang tràn ngập trong đại điện lúc này, lực lượng đại đạo hãn nhiên giáng lâm trong đại điện, chính là chỗ tốt lớn nhất mà y có thể đạt được.

Y suy nghĩ một chút, sau đó nhắm mắt bắt đầu tham ngộ và hấp thu.

Thái Thượng lúc này lại không để ý đến tình huống bên ngoài,

Ngài vẫn đang toàn lực khiến Tam Thanh quy nhất hợp đạo, trợ giúp bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên.

Đến lúc đó, một khi chứng đạo liền là bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong Vô Cực Điện, cỗ Đại Đạo chi lực giáng lâm và ngưng tụ kia càng lúc càng khủng bố, trong đó xen lẫn vô số Đại Đạo Pháp tắc.

Thái Thượng chậm rãi kết thủ ấn, tốc độ lại như đang du chuyển giữa cực nhanh và cực chậm, Đại Đạo chi lực tuyên cổ ẩn chứa trong thủ ấn không ngừng dung nhập vào Tam Thanh Đạo nhân.

"Đại Đạo vô hình, sinh dục Thiên Địa; Đại Đạo vô tình, vận hành Nhật Nguyệt; Đại Đạo vô danh, trưởng dưỡng vạn vật; Ta không biết tên của Y, miễn cưỡng gọi là Đạo!

Phù Đạo giả: có trong có đục, có động có tĩnh; Trời trong Đất đục...

Thiên Địa hữu Đạo, dĩ khai linh trí, dĩ dưỡng chúng sinh, dĩ minh tự thân, dĩ ngộ Đại Đạo..." Trong thức hải của Thái Thượng, Đại Đạo chi âm của Vô Vi Bản Nguyên Kinh không ngừng vang vọng từng trận, Y tựa hồ vô thức niệm Đạo, Đại Đạo chi lực hạo hãn, khi Đại Đạo chi âm của Y vừa dứt, liền ngưng tụ trên Xích Hồng Khánh Vân.

Lúc này, trên khánh vân, nhân uân chi khí hiện lên, tựa hồ hình thành một vòng xoáy, lực lượng không ngừng dung nhập vào Tam Thanh Đạo nhân.

"Ông!" Thái Thanh ấn ký trên mi tâm toát ra thanh mang nhàn nhạt, Vô Vi chi đạo ngưng tụ trong đó.

Thân hình Thái Thượng chậm rãi bay lên, lơ lửng trên cao đài, dưới tọa của Y, Âm Dương giao hối, không ngừng diễn hóa, sau đó hiện ra một bức Thái Cực Đồ.

Trong Thái Cực Đồ, Âm Dương lưu chuyển, diễn hóa vạn vật.

Trên Thái Cực Đồ, khí tức Thái Thượng phiêu miểu, hòa cùng Thiên Địa thành một thể, phảng phất hóa Đạo.

"Hữu vô nhất thể, Âm Dương tương sinh!" Thái Thượng chợt mở hai mắt, khẽ quát một tiếng, Đại Đạo chi âm này, chính là nói về tình cảnh hiện giờ của Y và Thái Cực Đồ.

"Bành!" Trong Xích Hồng Khánh Vân, phát ra một tiếng vang nhẹ, phảng phất truyền đến từ tận cùng Đại Đạo, kích khởi vô tận gợn sóng thời không, rung chuyển quá khứ, chấn động tương lai, ấy là Thái Thanh Đạo nhân đã dung hợp Ngọc Thanh Đạo nhân.

Một luồng quang mang chói lọi đến mức ngay cả Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên mãn cũng khó mà mở mắt, phóng ra từ Xích Hồng Khánh Vân, từng trận Đạo vận lưu chuyển trên đó.

Lúc này, Thái Thượng không để ý, tâm thần không minh, tiếp nạp Thiên Địa, dung hợp Đại Đạo, trong thức hải vang vọng Đại Đạo chi âm của Vô Vi Bản Nguyên Kinh, trong tay không ngừng kết thủ ấn, mỗi một thủ ấn đều ẩn chứa lực lượng tuyên cổ thương khung, không ngừng đánh nhập vào Thái Thanh Đạo nhân và Thượng Thanh Đạo nhân.

"Oanh!" Trên khánh vân Đại Đạo chi lực đang oanh minh, Đại Đạo chi lực không ngừng bị Thái Thanh Đạo nhân hấp thu, tốc độ dung hợp liền nhanh hơn vài phần.

"Đạo khởi tự nhiên nhiên, sinh hồ thái vô chi tiên, khởi hồ vô nhân, kinh lịch Thiên Địa, thủy chung bất khả xưng tái...

Nhất giả Đạo dã, nhất tại Thiên Địa ngoại, nhập tại Thiên Địa gian, đãn vãng lai Thiên Địa tự nhiên chi trung nhĩ...

Nhất tán hình vi khí, hoặc ngôn hư vô, hoặc ngôn tự nhiên, hoặc

ngôn vô danh, giai đồng nhất nhĩ...” Thái Thượng trong miệng như có như không khẽ niệm Đại Đạo chi âm, mỗi khi nói một câu, liền có một luồng lực lượng vô hình bao phủ Thái Thanh Đạo nhân và Thượng Thanh Đạo nhân, khiến tốc độ dung hợp của họ tăng nhanh, khí tức trên thân cũng đề thăng vài phần.

Lúc này, Thái Thượng đã sớm vượt qua cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, đạt đến Thiên Địa cao hơn, cách cảnh giới kia, cũng chỉ còn bước cuối cùng.

“Ông!” Thái Cực Đồ dưới tọa của Thái Thượng phóng ra vạn vạn hà quang, định lại Địa Thủy Phong Hỏa, diễn hóa Âm Dương vô tận, khiến thời không nơi Thái Thượng tọa lạc, lúc này như đã trở thành một khu vực thế giới thực chất.

Thái Thượng trong tay không nhanh không chậm kết thủ ấn, mỗi một thủ ấn đều có cảm giác cực nhanh và cực chậm, giữa mỗi hành động, đều ẩn chứa quỹ tích Đại Đạo, Đại Đạo chi lực vô tận lưu chuyển trong thủ ấn của Thái Thượng, huyền quang tản mát, huyền diệu dị thường.

Tốc độ dung hợp của Thái Thanh Đạo nhân và Thượng Thanh Đạo nhân lúc này đang tăng nhanh, liên đài dưới tọa cũng như vậy.

Cách bước kia, đã không còn xa nữa.

Trong thức hải của Thái Thượng vang vọng Đại Đạo chi âm, miệng khẽ niệm Đại Đạo chi âm, miệng ngậm Thiên hiến, trong từng trận huyền âm, ẩn chứa lực lượng vô thượng, không ngừng dung nhập vào Thái Thanh Đạo nhân và Thượng Thanh Đạo nhân.

Xích Hồng Khánh Vân, lúc này màu sắc càng thêm chói lọi.

Trong Hồng Hoang, dưới cục diện bình tĩnh này, lại có mấy vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Vu Yêu, vẫn đang âm thầm phát triển, chuẩn bị những việc của mình, đặc biệt là Yêu tộc, lúc này đã tiếp cận hồi kết, sắp sửa khai mở kỷ nguyên mới.

Hồng Vân, vẫn chưa tìm thấy.

Các Thần Ma khác, lúc này, vẫn đang bế quan, đặc biệt là Nguyên Thủy và Thông Thiên, Nữ Oa cùng những người khác.

Còn về những người khác, lúc này cũng trong một mảnh bình tĩnh.

Như vậy, lại ba vạn năm sau.

Đông Côn Luân, trong động phủ.

Nguyên Thủy và Thông Thiên đồng thời mở mắt, nhìn về hướng Vô Cực Sơn Mạch, trên mặt lộ ra một tia kinh hỉ.

"Xem ra, Đại ca sắp chứng Đạo rồi." Mấy khắc sau, Thông Thiên nhíu mày kiếm, mở miệng nói.

"Đại ca sớm đã minh ngộ Đại Đạo của bản thân, trải qua hơn hai nguyên hội trầm tĩnh bế quan, chứng Đạo cũng là chuyện thường tình." Nguyên Thủy nghe vậy, khẽ gật đầu nói.

Chương 117

"Chỉ là mong chờ, tình cảnh khi Đại ca chứng Đạo, sẽ là cảnh tượng như thế nào?" Thông Thiên mắt chứa kiếm quang, mở miệng nói.

"Là vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Hồng Hoang, nghĩ đến sẽ có điều khác biệt chăng!" Nguyên Thủy ánh mắt u u, khó lường, mở miệng nói.

Ánh mắt hai người, lại lần nữa rơi vào Vô Cực Sơn Mạch, chờ đợi khoảnh khắc lịch sử kia.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

"Bành!" Lại là một tiếng vang, như truyền đến từ tận cùng Đại Đạo, vang ra từ Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng, kích khởi vô tận gợn sóng thời không, lan đến quá khứ và tương lai, tất cả nhân quả rối bời.

"Tam Thanh hợp nhi hóa Đạo!" Thái Thượng chợt mở hai mắt, đánh thủ ấn cuối cùng vào Thái Thanh Đạo nhân đã dung hợp Tam Thanh Đạo nhân.

"Ông!" Tiên Thiên liên đài dưới tọa của Thái Thanh Đạo nhân chậm rãi nở rộ, huyền quang đại thịnh, Đạo vận lưu chuyển, trên liên đài cánh hoa nở rộ, cho đến tam thập lục phẩm mới dừng lại.

Lúc này, trong miệng Thái Thượng khẽ niệm từng trận Đại Đạo chi âm, phiêu miểu vô vi, phảng phất truyền đến từ Đại Đạo vô tận và Thiên Địa thương khung.

"Đạo khả Đạo, phi thường Đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh Thiên Địa chi thủy; hữu danh vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường hữu, dục dĩ quan kỳ khiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn.

Hữu vô nhất thể, Âm Dương tương sinh!" "Oanh!" Một luồng khí tức hạo hãn từ Thái Thượng quét ra, không ngừng khuếch tán, bao trùm Vô Cực Sơn Mạch, Trung Ương Đại Lục, và khắp các nơi trong Hồng Hoang.

"Đại Đạo vô cực, Hỗn Nguyên quy nhất!" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, nhìn về Hồng Hoang đại địa, trong miệng khẽ nói một câu.

Lời vừa dứt, liền nghe trên Cửu Thiên, truyền đến chín tiếng Đại Đạo chung minh, vang vọng giữa Thiên Địa.

"Oanh long long!!!" Lúc này, toàn bộ Thiên Địa chấn động, vô số tu sĩ sinh linh kinh hãi, cảm nhận Thiên Địa chấn động, Đại Đạo khí tức và uy áp bao phủ, đều không biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ có một bộ phận nhỏ các Đại Năng và Đại Thần Thông giả, thần sắc chấn kinh nhìn về Vô Cực Sơn Mạch.

Thái Thượng, đã chứng Đạo!

Một Đại Đạo diễn hóa giữa Thiên Địa, cùng với từng trận Đại Đạo chi âm phiêu miểu, không ngừng hiện lên trên Cửu Thiên nơi Vô Cực Sơn Mạch tọa lạc.

Lúc này, sinh linh nào quán thông được sự diễn hóa của Đại Đạo này, hoặc khai mở linh trí, hoặc tấn thăng tu vi, hoặc minh ngộ sâu sắc hơn Đại Đạo chí lý.

"Oanh!" Trên Thái Thanh Cung, hà quang vạn vạn trượng, tử khí

đông lai tam thập vạn dặm, vô số linh khí ngưng tụ, vạn hoa đua nở, huyền âm từng trận.

Thái Thượng tuy không phải Thánh nhân, nhưng Y lại là vị Hỗn Nguyên đầu tiên, lại là thủ lĩnh Tam Thanh, lúc này chứng Đạo, cảnh tượng Thiên Địa cáo tri chúng sinh, liền là như vậy.

Khoảnh khắc này, vô số sinh linh chấn kinh, Thái Thượng, đã chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngay cả Nguyên Thủy và Thông Thiên, thần sắc cũng có chút kinh ngạc, tựa hồ so với dự liệu của họ, sớm hơn một chút, xem ra Đại Đạo mà Đại ca lĩnh ngộ, đã vượt quá dự liệu của họ không ít.

Trong Bàn Cổ Điện, Thập Nhị Tổ Vu nhìn về Vô Cực Sơn Mạch, thần sắc bình tĩnh, không nhìn ra sâu cạn.

Trên Tam Thập Tam Thiên, trong Lăng Tiêu Điện, trên mặt Đế Tuấn hiện lên một tia âm u, nhìn về Vô Cực Sơn Mạch, hồi lâu không nói.

"Đạo khả Đạo, phi thường Đạo.

Danh khả danh, phi thường danh.

Vô danh Thiên Địa chi thủy; hữu danh vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường hữu, dục dĩ quan kỳ khiếu.

Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn." Giữa Thiên Địa, vang lên Đại Đạo chi âm phiêu miểu của Thái Thượng, sau đó liền thấy một thân ảnh đạp không mà lên, lăng không đứng trên Cửu Thiên, rồi lại thấy Vô Vi Đại Đạo diễn hóa trên Thái Thanh Cung, lúc này toàn bộ dung nhập vào trong thân thể Thái Thượng.

Lúc này, Thái Thượng ánh mắt nhìn về Hồng Hoang đại địa một cái, hai mắt như trời quang, thần niệm xuyên thấu, chiếu rọi Thiên Địa thương khung, một Đại Đạo hiện lên trong đó, chậm rãi quét qua một cái sau, liền đạp không rời đi.

Khi Thái Thượng rời đi, giữa Thiên Địa, lại có một Đại Đạo chi âm hư vô phiêu miểu chậm rãi truyền đến.

"Hỗn Nguyên sơ phán Đạo vi tôn, luyện tựu Càn Khôn thanh trọc phân.

Thái Cực lưỡng nghi sinh tứ tượng, như kim hoàn tại chưởng trung tồn.

Cung nội luyện đan sảm mậu kỷ, lô trung hữu dược đoạt tiên thiên.

Từng tại Côn Luân tu tạo hóa, phương tri Nhất Khí hóa Tam Thanh." Đại Đạo chi âm hư vô phiêu miểu không ngừng vang vọng giữa Thiên Địa, khiến vô số tu sĩ Đại Năng ngưng vọng, còn có không ít sinh linh nghe được Đại Đạo chi âm như vậy, đạt được không ít tạo hóa, cũng coi như một phen cơ duyên.

Thái Thượng trong khoảnh khắc, không biết đã vượt qua bao nhiêu triệu ức dặm đất, giáng lâm tại một dãy sơn mạch hoang vu.

Nơi đây tuy chỉ có ức vạn dặm đất, nhưng dãy sơn mạch hoang vu, lại thích hợp cho Thái Thượng độ Hỗn Nguyên chi kiếp này.

Kiếp này, coi như là sự kiểm nghiệm đối với Đại Đạo của bản thân, cũng là sự kiểm nghiệm của Thiên Địa đối với bản thân, khiến Đại Đạo của bản thân càng thêm khế hợp, lại có thể từ Thiên Kiếp trong đó mà đạt được một ít tạo hóa, khiến cảnh giới càng thêm ổn cố.

Đối với Hỗn Nguyên Thiên Kiếp này, Thái Thượng cũng có không ít tự tin.

Y vừa chứng Đạo, liền có bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực như vậy, trong Hồng Hoang, e rằng chỉ có Y mà thôi.

Bất quá, đòn hiểm như vậy, nếu không đến lúc cần thiết, Thái Thượng lúc này cũng không cần triển hiện dưới Thiên Kiếp, đòn hiểm sở dĩ là đòn hiểm, chính là vào thời khắc mấu chốt nhất, mới có kết quả tốt nhất.

"Tính toán thời cơ, đã đến lúc rồi." Thái Thượng trong miệng khẽ nói một tiếng, trong hai mắt Đại Đạo hiện lên, khí tức trên thân chậm rãi dâng trào.

"Oanh long long!!!" Trên Cửu Thiên, Thiên Uy hạo hãn như ngục, bao phủ vạn ức dặm đất xung quanh, tiếng sấm cuồn cuộn, kiếp vân ngưng tụ.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, kiếp vân liền đã ngưng tụ phần lớn, trong kiếp vân tím đến hóa đen kia, lôi long gào thét, bộc phát ra từng trận khí tức khủng bố.

Mấy khắc sau, hai đạo thần lôi giáng xuống, đánh về phía Thái Thượng, hai đạo thần lôi này, uy lực không quá cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên mãn.

Thái Thượng thần sắc lạnh lùng, trong tay khẽ vung, Đại Đạo chi lực khủng bố quét ra, xóa đi lực lượng lôi đình và hủy diệt trong đó, đoạt lấy tạo hóa bên trong, đánh nhập vào thân thể mình.

Lại có ba đạo lôi đình giáng xuống, uy lực ba đạo lôi đình này, nếu có phân chia cảnh giới, hẳn là uy lực của Bán Bộ Hỗn Nguyên Đại La.

Nhưng đối với Thái Thượng, uy lực như vậy vẫn chưa đủ, trong lòng bàn tay Âm Dương hiện lên, xóa đi lực lượng trong đó, đoạt lấy tạo hóa.

Khoảnh khắc này, không ít Đại Năng kinh hãi, lôi đình uy lực như

vậy, đều bị Thái Thượng dễ dàng xóa bỏ, thực lực của Y lúc này, hẳn là khủng bố đến mức nào, tồn tại Hỗn Nguyên, thật sự khủng bố đến mức này sao?

Họ không dám tưởng tượng, nhưng nhìn lúc này lại có năm đạo lôi đình giáng xuống, sau khi bị Thái Thượng xóa bỏ, kiếp vân trên Cửu Thiên liền không còn giáng xuống nữa, không ngừng ngưng kết vận chuyển trong đó, tựa hồ đang thai nghén công kích mạnh hơn.

Thái Thượng thần sắc hơi ngưng trọng, công kích lôi đình hiện tại, sẽ là cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Y cũng không thể không nghiêm túc.

"Ông!" Thái Thượng chân khẽ động, sau đó chậm rãi lăng không bay lên, đứng trong hư không vô tận.

Mấy khắc sau, phương Thiên Địa này chấn động, trong đại địa không ngừng vặn vẹo, sau đó đứt gãy ra vô số vực sâu vạn trượng, trong vực sâu đen tối như nuốt chửng tất cả, truyền đến từng tiếng nộ hống, chấn động Cửu Tiêu.

Lúc này, không ít tu sĩ và Đại Năng chấn kinh, đây là tiếng nộ hống gì?

Chương 118

Hỗn Nguyên chi kiếp, rốt cuộc còn có tồn tại gì?

Đây là lần đầu tiên họ chứng kiến Hỗn Nguyên Đại Kiếp, lúc này tình trạng tự nhiên không rõ ràng, nhưng chỉ từ tiếng nộ hống lúc này, liền có thể biết, mỗi một tồn tại này, đều không dưới Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên mãn.

Trên mặt Thái Thượng hàn mang lóe qua, nhìn về trong đại địa, trong từng vực sâu kia, hai mắt xuyên thấu vô tận thời không, nhìn rõ cảnh tượng bên trong.

Vô số thân ảnh đứng sừng sững, đều là từng vị Ma Thần tản phát uy thế ngút trời, có hình người, có hình thú, trong tay đều cầm các loại thần binh cường đại, lúc này từ trong vực sâu bay vút lên, lao về phía Thái Thượng.

Những Ma Thần này, tuy thực lực trong mắt Thái Thượng không tính quá mạnh, nhưng mỗi vị đều có thực lực siêu việt Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên mãn, đặt trong Hồng Hoang, đều là cao thủ đỉnh tiêm một phương, lúc này lại có mấy ngàn vị, uy lực cũng không nhỏ.

"Địa Kiếp do Đại Địa chi lực diễn hóa, cũng không yếu đâu." Thái Thượng trong miệng khẽ nói một câu, trên mặt lúc này không nhìn ra sâu cạn, Y trong tay khẽ động, Khổ Trúc xuất hiện trong tay Y, để đối phó những Ma Thần này, Khổ Trúc này lại rất thích hợp, còn về những cái khác, thì phải ứng phó Hỗn Nguyên Thiên Kiếp chân chính sắp tới.

Ma Thần gào thét, xông ra khỏi vực sâu, vô số thân ảnh Ma Thần đen kịt hiện lên giữa Cửu Thiên, lao về phía Thái Thượng.

Lúc này, vô số tu sĩ Đại Năng kinh hãi, sao lại có tồn tại như vậy?

Trước đây họ chưa từng chứng kiến tồn tại như thế này?

Đây là Ma Thần đã vẫn lạc trước kia, hay là do Hồng Hoang diễn hóa ra?

Mỗi vị đều siêu việt Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên mãn, tức là thực lực Chuẩn Thánh Viên mãn, Ma Thần như vậy, thực sự khủng bố, hơn nữa, lại có nhiều đến thế.

Ngay khi chúng sinh kinh hãi, Thái Thượng lúc này đã ra tay.

Đại Đạo chi lực và Đại Đạo Pháp tắc hạo hãn ngưng tụ trong tay Y, truyền vào Khổ Trúc, Khổ Trúc quang mang đại thịnh, bao trùm vạn ức dặm đất xung quanh.

Phương Thiên Địa này, lúc này toàn bộ rơi vào trong sự khống chế của Thái Thượng.

Đại Đạo phong tỏa, họa địa vi lao!

Giữa Thiên Địa, một đạo thanh mang lóe lên, chớp nhoáng giữa ức triệu dặm đất, nhưng chúng sinh Hồng Hoang, đều thấy rõ ràng, phảng phất như hiện ra ngay trước mắt mình, quán xuyên Thiên Địa thương khung.

Trong khoảnh khắc, Đại Đạo Pháp tắc hữu hình phong tỏa ức triệu dặm Thiên Địa này, phong tỏa tất cả Ma Thần trong đó, Khổ Trúc vạch xuống, hình thành một phương tù lung, lực lượng hạo hãn quét qua, những Ma Thần bị thanh mang lan đến, toàn bộ bạo tạc, tất cả thời không trường hà, vận mệnh trường hà băng tháp, vẫn lạc trong đó.

Không ít tu sĩ Đại Năng Hồng Hoang hít một ngụm khí lạnh, một kích nhẹ nhàng như vậy của Thái Thượng, lại có thể yên diệt mấy trăm Ma Thần?

Đó chính là thực lực siêu việt Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên mãn a!

Chú ý lực của Thái Thượng lúc này không đặt trên những Ma Thần này, thực lực của những Ma Thần này tuy không yếu, hơn nữa số lượng cực nhiều, nhưng đối với Thái Thượng mà nói, thực lực vẫn quá yếu, dù sao Y hiện giờ chính là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Chú ý lực của Thái Thượng hiện tại, phần lớn đều ở trên Thiên Kiếp, Thiên Kiếp lúc này vẫn đang ngưng tụ, uy lực vừa rồi đã siêu việt Hỗn Nguyên Kim Tiên Viên mãn không ít, vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Hiện giờ vẫn đang ngưng tụ, Thái Thượng biết, Thiên Kiếp kế tiếp tất sẽ không đơn giản.

"Hưu!" Khổ Trúc trong tay Thái Thượng phóng ra vạn vạn thần quang, quang mang hạo hãn mang theo lực lượng vô biên quét ra, yên diệt những Ma Thần bị phong tỏa trong tù lung, mỗi lần đánh ra, đều có mấy trăm Ma Thần vẫn lạc trong đó.

"Sát!

Sát!" Từng tiếng trùng sát vang vọng giữa Thiên Địa, âm thanh sát phạt lạnh lẽo thấu xương, công kích vô cùng lẫm liệt, không ngừng bao trùm lấy Thái Thượng.

"Khổ Trúc thanh tĩnh, địch tịnh thế gian!" Thái Thượng trong miệng khẽ nói một tiếng, Khổ Trúc trong tay không ngừng chấn động, luồng thanh sắc quang mang kia lúc này lấn át Nhật Nguyệt tinh quang, tất cả quang mang dưới thanh mang lúc này đều trở nên ảm đạm vô quang.

Luồng khí tức hạo hãn kia tẩy rửa thế gian, khiến vạn vật quy về hư vô, khôi phục lại yên tĩnh bình hòa, lúc này thanh mang khẽ lướt qua, quán xuyên Thiên Địa thương khung, phá toái quá khứ tương lai, tất cả thời không băng tháp.

Nơi thanh mang đi qua, hư không phá toái trở về Hỗn Độn, rồi lại diễn Địa Thủy Phong Hỏa, trùng kích khủng bố bao trùm lấy những Ma Thần kia.

Khoảnh khắc này, tất cả Ma Thần dường như bị ngưng kết thân hình, nhưng vẫn trong trạng thái trùng sát, khí tức trên thân vẫn khủng bố, nhưng cảm giác của chúng sinh, lại như những Ma Thần này đều bị cố định trong hư không.

"Hưu!" Thanh mang lóe lên, nhanh đến mức tư duy của tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng.

"Hô!" Một làn gió nhẹ không biết từ đâu thổi qua, sau đó liền thấy những Ma Thần kia toàn bộ hóa thành tro bụi, tiêu tán trong hư không.

Vô số tu sĩ Đại Năng thần sắc kinh hãi, đây, một kích yên diệt hơn ngàn tồn tại cấp Chuẩn Thánh Viên mãn, thực lực như vậy, rốt cuộc là mấy thành của Thái Thượng?

Dù là vị Hỗn Nguyên đầu tiên, cũng không thể mạnh đến mức này chứ?

Nhìn thân ảnh kia giữa hư không vô tận, vô số tu sĩ trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi sâu sắc.

Giữa hư không vô tận.

"Địa Kiếp do Đại Địa chi lực diễn hóa tuy không yếu, nhưng đối với Hỗn Nguyên mà nói, vẫn còn kém." Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị nhìn Thiên Kiếp đã ngưng kết hoàn thành trên Cửu Thiên, trong lòng thầm nghĩ một tiếng.

Những Ma Thần này, rốt cuộc không giống như tu sĩ Đại Năng hoàn chỉnh, chỉ là do Đại Địa chi lực diễn hóa mà ra, bất luận là công kích hay sức mạnh, vẫn yếu hơn vài phần so với tu sĩ và Đại Năng đồng đẳng cấp, nhưng cũng sẽ không kém quá nhiều.

Chỉ là thực lực như vậy tuy đặt trong Hồng Hoang là một phương cao thủ, nhưng đối mặt với tồn tại Hỗn Nguyên như Thái Thượng, liền có vẻ hơi không đủ, nếu như chênh lệch cảnh giới có thể dùng số lượng bù đắp được, thì sẽ không có câu "Dưới Thánh nhân đều là lâu nghĩ" rồi.

Hơn nữa, dùng Đại Đạo chi lực phong tỏa Thiên Địa, dùng Khổ Trúc khắc chế Ma Thần, Thái Thượng còn có không ít ưu thế, một kích yên diệt hơn ngàn Ma Thần, đã coi là ít rồi.

"Oanh long long!!!" Ngay lúc này, trên Cửu Thiên vang lên từng trận lôi đình chi âm, khiến thần sắc của Thái Thượng lại lần nữa ngưng trọng.

"Hống!

Hống!

Hống!" Lúc này, lại có từng tiếng nộ hống từ trong kiếp vân vang lên, mỗi một tiếng nộ hống, đều vô hạn tiếp cận thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có thể so với những tồn tại do Đại Địa chi lực diễn hóa ra mạnh hơn không ít.

Không ít tồn tại trong Hồng Hoang, lúc này thần sắc lại lần nữa kinh hãi, Ma Thần trong đại địa vừa bị diệt, sao trong kiếp vân vẫn còn?

Hơn nữa những cái trong kiếp vân, tựa hồ thực lực càng mạnh hơn.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thần sắc có chút ngưng trọng nhìn kiếp vân trên Cửu Thiên, Thập Nhị Tổ Vu cũng thần sắc ngưng trọng.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Đế Tuấn thần sắc hơi ngưng trọng, trong mắt thần quang lóe động, không biết đang thai nghén điều gì.

Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, Thái Thượng lúc này không để ý đến

suy nghĩ của những tồn tại kia, Y nhìn về trong kiếp vân, thân ảnh đen kịt dần dần lộ ra một góc, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc, Y đã có chút suy đoán về Thiên Kiếp kế tiếp.

Hỗn Độn Ma Thần!

Nhưng không phải Hỗn Độn Ma Thần chân chính, chỉ là Hỗn Độn Ma Thần do Thiên Đạo chi lực diễn hóa ra, tuy chỉ là vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng thực lực bản thân lại không yếu, ngay cả tồn tại Hồng Hoang đồng đẳng cấp, cũng không phải đối thủ.

Thân thể vạn trượng hiện ra, hai mắt đỏ ngầu, tiếng gào thét vang vọng giữa Thiên Địa.

"Xích!" Trong ức vạn phần sát na, Thái Thượng đã ra tay, sát cơ lẫm liệt quét lên, quán xuyên Thiên Địa thương khung, ngay cả một góc trong Thiên Kiếp cũng bị yên diệt, vạn ức dặm đất xung quanh chấn động không ngừng.

Ma Thần kia trong tay khẽ vung, Đại Đạo Pháp tắc quét ra, tất cả thời gian chậm lại, thân hình Thái Thượng đang chậm lại.

"Thời Gian Pháp tắc!" Thái Thượng thần sắc lạnh lùng, Thí Thần Thương trong tay khẽ động, sát cơ khủng bố phá vỡ phong tỏa của Thời Gian Pháp tắc, trên mũi thương lóe hàn quang, đâm về phía Ma Thần kia, hư không không ngừng vặn vẹo, sau đó ầm ầm phá toái, hóa thành biển mảnh vỡ, bao trùm lấy Ma Thần kia.

"Đinh!" Phảng phất như tiếng kim qua giao minh, Thí Thần Thương của Thái Thượng đâm vào thân thể Ma Thần kia, chỉ thấy trên thân thể Ma Thần kia hiện lên chi chít vết nứt, tuy nhìn như sắp phá toái, nhưng vẫn có thể duy trì trạng thái như vậy.

Ma Thần gào thét, công kích trong tay lại lần nữa quét về phía Thái

Thượng, lúc này toàn là Đại Đạo Pháp tắc chi lực.

"Phá!" Thời Gian Pháp tắc của Y tuy mạnh, nhưng cảnh giới chênh lệch không nhỏ, Thái Thượng căn bản không sợ, Thí Thần Thương đâm ra, tất cả hư không phá toái, hình thành vùng chân không, kéo dài đến Cửu Tiêu.

Vô số đạo quang tuyến hiện lên trên thân Ma Thần kia, sau đó ầm ầm bạo tạc, âm thanh vang vọng Cửu Tiêu, trùng kích mắt thường có thể thấy yên diệt tất cả sự vật trong vạn ức dặm xung quanh, trở về Hỗn Độn.

Chương 119

Trên Thiên Linh của Thái Thượng, huyền hoàng quang mang từng trận, Linh Lung Bảo Tháp lơ lửng trên Thiên Linh, chống đỡ tất cả trùng kích ở bên ngoài.

Thái Thượng không đi xem nơi trùng kích quét qua, ánh mắt lại lần nữa rơi vào trong kiếp vân, lúc này lại có mấy tôn Hỗn Độn Ma Thần xuất hiện, uy lực của mỗi tôn đều cực kỳ khủng bố, trong mấy khắc, mấy tôn tồn tại liên thủ, thậm chí sánh ngang tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

"Hưu!" Thái Thượng chân giẫm một cái, hư không nơi Y đứng bị giẫm nát bấy, đã ra tay, sát ý lẫm liệt băng lãnh, đã bao trùm vạn ức dặm đất.

"Hống!

Hống!

Hống!" Trong khoảnh khắc Thái Thượng ra tay, lại có bốn thân ảnh từ trong kiếp vân hiện lên, mang đi tám thành kiếp vân chi lực, lúc này toàn bộ chín tôn Hỗn Độn Ma Thần vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xuất hiện giữa hư không, nghênh đón công kích của Thái Thượng.

Chín tôn Hỗn Độn Ma Thần, lúc này trong mấy khắc, giao thủ với Thái Thượng căn bản không rơi vào hạ phong, trong thời gian ngắn, chín vị Ma Thần liên thủ, căn bản không kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bao nhiêu, ngay cả Thái Thượng, lúc này cũng không thể nhanh chóng tiêu diệt chúng.

"Âm Dương lưu chuyển, diệt!" Thái Thượng trong tay quang hoa lưu chuyển, Âm Dương hiện lên, một chưởng vỗ xuống, Càn Khôn

điên đảo ngũ hành phá toái, tất cả thời không băng tháp, Thái Cực Đồ khổng lồ hiện lên, bao trùm hai tôn Hỗn Độn Ma Thần, một chưởng rơi xuống, tất cả đều trở về hư vô, quay về điểm nguyên thủy của vạn vật.

Chín tôn Ma Thần đã mất bảy tôn, lúc này thế công có chút chậm lại, nhưng lúc này vẫn vô cùng lẫm liệt, dù sao bảy tôn tồn tại ra tay, cũng không đơn giản như vậy.

Tám đạo thần quang va chạm giữa Thiên Địa, mỗi lần va chạm đều sẽ yên diệt vô số khu vực trong Hồng Hoang, tinh thần vẫn lạc Nhật Nguyệt vô quang, ngay cả kiếp vân trên Cửu Thiên lúc này cũng bị đánh tan.

Nếu có kẻ nào né tránh không kịp, dưới trùng kích va chạm như vậy, ngay cả Đại La Kim Tiên, cũng có khả năng vẫn lạc trong đó.

Bảy tôn Ma Thần lúc này toàn là Đại Đạo Pháp tắc chi lực, lúc này không ngừng công kích Thái Thượng, Thí Thần Thương và Khổ Trúc trong tay Thái Thượng đánh ra, lại có cự kiếm do Vô Vi Pháp tắc ngưng thành chém ra, yên diệt chúng sinh, khiến tất cả trở về hư vô.

"Bành!" Một tôn Ma Thần trên thân quang mang lóe qua, sau đó bạo tạc, trùng kích với mức độ mắt thường có thể thấy không ngừng quét ra, nhưng lúc này, Thái Thượng và sáu tôn Ma Thần khác đã không còn trong khu vực này, trùng kích đã không thể ảnh hưởng đến Thái Thượng.

Ngay cả nếu có ở đó, cũng không thể phá vỡ lực phòng ngự của Huyền Hoàng Bảo Tháp, trùng kích cấp độ như vậy, đối với Huyền Hoàng Bảo Tháp mà nói, quả thực không tính là gì.

Sáu tôn Hỗn Độn Ma Thần nộ hống, sau đó thân hình chấn động, lập tức dung hợp thành một thể, hình thành một tôn Ma Thần hoàn toàn mới.

Thấy vậy, Thái Thượng thần sắc hơi ngưng trọng, tôn này đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chân chính rồi, ngay cả so với bản thân Y, cũng không kém bao nhiêu.

"Thiên Kiếp hay thủ đoạn thật!" Thái Thượng khẽ nói một tiếng, đây đã là thủ đoạn cường đại nhất của Thiên Kiếp, Hỗn Độn Ma Thần có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thân mang lực lượng hủy diệt khổng lồ, cái này có thể so với lôi đình cấp độ Hỗn Nguyên thông thường mạnh hơn nhiều.

Lúc này không chỉ Thái Thượng, một đám Đại Năng và tu sĩ trong Hồng Hoang đều vẻ mặt kinh hãi.

Một tôn Hỗn Độn Ma Thần cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Thủ đoạn của Thiên Kiếp, lại mạnh đến mức này sao?

Vốn tưởng rằng sáu tôn Ma Thần này, tuy thực lực cường hãn, nhưng trong tay Thái Thượng hẳn không chống đỡ được bao lâu, dù sao trong khoảng mười mấy khắc, Thái Thượng đã tiêu diệt ba tôn, sáu tôn còn lại hẳn không chống đỡ được bao lâu.

Nhưng không ngờ, lại còn có thủ đoạn như vậy, sáu tôn Ma Thần hợp thể đạt đến cấp độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy không biết có thể duy trì thực lực như vậy bao lâu, nhưng dù cho chỉ mấy chục khắc, đó cũng là cực kỳ cường hãn.

Dù sao đây là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chứ không phải Hỗn Nguyên Kim Tiên.

"Hống!" Ma Thần một tiếng nộ hống, kinh tỉnh chúng sinh Hồng Hoang, Y hóa thành một đạo thần quang, lóe qua giữa Thiên Địa.

"Hanh!" Thái Thượng lạnh lùng hừ một tiếng, một luồng ý lạnh bao trùm Hồng Hoang, thân hình hóa thành thần quang, va chạm với Ma Thần, lại có hai đạo Đại Đạo Pháp tắc giao phong, yên diệt tất cả

tồn tại trong ức vạn dặm đất, vạn vật quy về hư vô.

Cuộc giao phong của Thái Thượng và Ma Thần từ đông đánh tới tây, từ nam đánh tới bắc, rồi lại từ bắc đánh trở về đông, một đường yên diệt vô số khu vực, phá diệt vô số thời không, vô số sơn mạch, sông hồ hóa thành tro bụi.

Nhật Nguyệt tinh thần ảm đạm vô quang, Càn Khôn ngũ hành hỗn loạn không chịu nổi, nơi đi qua đều trở về Hỗn Độn, rồi lại diễn Địa Thủy Phong Hỏa.

Ma Thần kia bị Thái Thượng đánh bay vạn ức dặm đất, khí tức trên thân có chút bất ổn.

Thấy vậy, trên khuôn mặt bình tĩnh của Thái Thượng lộ ra một nụ cười nhạt, Hỗn Độn Ma Thần này có thể duy trì cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không lâu, lúc này đã bắt đầu có chút hạ xuống, vốn dĩ đã không phải đối thủ của Y, hiện giờ lại càng không thể.

"Xích!" Giữa Cửu Thiên Thập Địa, vang lên một tiếng thương minh rõ ràng, một đạo hắc quang xông thẳng lên Thiên, quán xuyên vũ trụ thương khung, vô tận thời không.

Sát ý lẫm liệt băng lãnh bao trùm Hồng Hoang đại địa, ngay cả tồn tại Chuẩn Thánh lúc này, cũng không nhịn được rùng mình.

Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn cùng các tồn tại khác, lúc này đều lộ vẻ kinh hãi, dưới một thương này, đủ để yên diệt tất cả tồn tại dưới cấp độ đó, ngay cả đồng đẳng cấp, cũng có thể trọng thương thậm chí vẫn lạc.

Đây không chỉ là uy lực của Tiên Thiên Chí Bảo, còn có pháp lực và Đại Đạo chi lực của Thái Thượng vờn quanh trong đó, toàn bộ Thiên Địa chấn động, phong vân biến sắc, tinh thần vẫn lạc, Nhật

Nguyệt bị điên đảo, Càn Khôn ngũ hành không ngừng phá toái.

"Vạn vật tịch diệt!" Hỗn Độn Ma Thần hai mắt tinh hồng, trong miệng phun ra âm thanh khàn khàn, một chỉ điểm ra, lực lượng vô hình quét ra, vạn vật tịch diệt, Thiên Địa quy hư, công kích Đại Đạo Pháp tắc, đã là một kích mạnh nhất.

Một kích này, Thái Thượng không thể phủ nhận, trong số đồng đẳng cấp, đều không yếu, nếu thực lực Thái Thượng không mạnh hơn Y, công kích Đại Đạo Pháp tắc thi triển ra, e rằng cũng sẽ như vậy.

Còn về lúc này, như vậy vẫn chưa đủ.

"Hỗn Độn hữu loạn, Âm Dương quy nhất!" Đột nhiên, giữa Thiên Địa vang lên thanh âm phiêu miểu vô vi của Thái Thượng, sau đó không biết từ lúc nào, trên đỉnh đầu Hỗn Độn Ma Thần kia, hiện ra một bức Thái Cực Đồ khổng lồ đủ để bao trùm toàn bộ Thiên Địa, Âm Dương lưu chuyển, diễn hóa Thiên Địa huyền diệu.

Tiên Thiên Chí Bảo, Thái Cực Đồ!

Nơi Thái Cực Đồ bao phủ, lúc này hình thành một khu vực Âm Dương hợp nhất chi lực giảo sát, Âm Dương chi lực hỗn loạn không chịu nổi, đủ để yên diệt tất cả tồn tại trong đó.

Hỗn Độn Ma Thần thần sắc kinh hãi, vội vàng ra tay chống đỡ Âm Dương giảo sát chi lực này, Đại Đạo Âm Dương lại thêm lực lượng Tiên Thiên Chí Bảo, đâu phải đơn giản như vậy.

Thí Thần Thương trực tiếp nghênh đón công kích Đại Đạo Pháp tắc của Hỗn Độn Ma Thần, thần sắc càng thêm băng lãnh.

"Ông!" Một điểm hàn mang hiện lên, tức khắc thần quang bao trùm thế gian!

Khoảnh khắc này, Thiên Địa tịch tĩnh, Đại Đạo vô thanh!

Dưới trùng kích như vậy, tất cả âm thanh đều yên diệt trong đó, Hỗn Độn Ma Thần dưới luồng trùng kích này chịu đòn đầu tiên, lại thêm Vô Vi chi đạo của Thái Thượng và Âm Dương chi đạo của Thái Cực Đồ, lúc này càng như tuyết thêm sương.

"Phốc xuy!" Một tiếng vang rõ ràng giữa Thiên Địa vang lên, Hỗn Độn Ma Thần nhìn Thí Thần Thương của Thái Thượng đã quán xuyên thân thể mình, sát cơ lẫm liệt băng lãnh đã giảo sát tất cả sinh cơ, lực lượng hủy diệt trên thân đang từng chút một tiêu tán.

Y nhìn Thái Thượng, lạnh lùng cười một tiếng, trên thân quang mang đại thịnh.

Trong khoảnh khắc, Thái Thượng đã lùi lại triệu ức dặm đất, Huyền Hoàng Bảo Tháp và Thái Cực Đồ phòng ngự bản thân.

Tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy lực lượng Thiên Kiếp và lực lượng hủy diệt còn lại đã không tính là nhiều, nhưng dưới trạng thái lúc này, vẫn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tự nhiên không đơn giản như vậy.

Hư không trong vạn ức dặm, lúc này hình thành vùng chân không, mảnh Đại Địa này đã trở thành hư vô, lực lượng tự bạo đã đánh nát nơi đây.

Thái Thượng thu lại pháp bảo phòng ngự, nhìn nơi này, lại nhìn bầu trời trong xanh trên Cửu Thiên, thân hình khẽ động, rời khỏi nơi này.

Thiên kiếp giáng hạ, Thái Thượng cũng đã rời đi, nhưng vô số sinh linh, tu sĩ cùng đại năng với thần sắc chấn kinh, mãi vẫn chưa thể khôi phục lại.

Thiên kiếp khủng bố đến vậy, sao khi Thái Thượng vượt qua lại tựa hồ không có áp lực quá lớn?

Thực lực của Y giờ đây rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào?

Vô số tồn tại nhìn chốn thiên địa tan hoang kia, rất lâu sau mới thu hồi tầm mắt.

Chỉ có Phục Hy, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cùng những người khác, lúc này vẫn nhìn về nơi đó, không biết đang suy tư điều gì.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

"Thái Thượng không gặp bất kỳ ngoài ý muốn nào, là vị đầu tiên chứng đạo, hơn nữa là Hỗn Nguyên chi đạo, thực lực lúc này e rằng thâm bất khả trắc." Đế Giang thần sắc hơi ngưng trọng, chậm rãi mở lời.

"Sau đợt này, e rằng Hồng Hoang lại sắp khai mở một thời đại mới." Cú Mang đạm nhiên nói, trong ánh mắt tựa hồ ẩn chứa ý vị khác.

Chương 120

Nghe vậy, những vị Tổ Vu khác trầm mặc không nói.

Bọn họ đều biết Cú Mang ám chỉ điều gì, ngoài Thái Thượng ra, còn có năm vị đang mang Hồng Mông Tử Khí, sắp chứng đạo thành Thánh, và cả Hồng Vân, vị đã trở thành mục tiêu của vạn người.

Những tồn tại này đều sẽ là những kẻ lật đổ cục diện Hồng Hoang.

Nếu tất cả đều thành Thánh, vậy Hồng Hoang sẽ bước vào một thời đại hoàn toàn mới.

"Hiện tại Thái Thượng tuy đã chứng đạo, nhưng những vị kia thì không nhanh được như vậy.

Hơn nữa, Thái Thượng chứng đạo rồi, thực lực thâm bất khả trắc, nhưng tạm thời mà nói, đối với Vu Tộc chúng ta vẫn chưa có mâu thuẫn gì." "Với một tồn tại như vậy, chỉ cần chúng ta không đi chọc Y, nghĩ bụng Y sẽ không ra tay với Vu Tộc ta." Huyền Minh suy nghĩ một lát rồi nói.

Các Tổ Vu đều gật đầu.

Xét theo tình thế hiện tại, Vu Tộc và Thái Thượng Tam Thanh quả thực không có mâu thuẫn gì.

Thái Thượng giờ đã chứng đạo, thực lực thâm bất khả trắc, nhưng nghĩ bụng sẽ không ra tay với Vu Tộc.

Hơn nữa, nếu nói mâu thuẫn, thì Yêu Hoàng Đế Tuấn còn từng bị Thái Thượng trấn áp vạn năm.

Nếu có ai phải hoảng sợ, e rằng là hắn ta mới đúng!

Đế Giang gật đầu, nói: "Cục diện hiện nay đã định, phương hướng lớn của Vu Tộc vẫn không thay đổi, phần lớn sức mạnh đặt vào việc phát triển bản thân.

Còn về động thái của Yêu Tộc và Hồng Vân, vẫn phải mật thiết quan tâm." "Rõ rồi, Đại ca!" Các Tổ Vu đáp lời, rồi đứng dậy rời khỏi Bàn Cổ Điện.

Đế Giang nhìn về phía Hồng Hoang, trên khuôn mặt bình tĩnh không lộ ra cảm xúc sâu sắc nào, chỉ là trong lòng Y, không biết đang ủ mưu điều gì.

Tam Thập Tam Thiên, trong Lăng Tiêu Điện của Thiên Đình.

Đế Tuấn lúc này sắc mặt quả thực không tốt.

Thái Thượng chứng đạo, đối mặt với thiên kiếp khủng bố như vậy mà không chịu quá nhiều áp lực.

Ngay cả ma thần vượt qua Chuẩn Thánh viên mãn, rồi ma thần Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng không thể gây cho Thái Thượng quá nhiều áp lực.

Tình huống như vậy, Đế Tuấn không cần nghĩ cũng biết Thái Thượng khủng bố đến nhường nào, hơn nữa nhìn Y có vẻ vẫn chưa dốc toàn lực.

E rằng chỉ có tự thân Y mới biết giới hạn của mình ở đâu.

Khi còn ở Chuẩn Thánh viên mãn đã vung tay trấn áp được bản thân Y sắp đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, nay đã chứng đạo, thực lực ấy e rằng ngoài Hồng Quân Đạo Tổ ra, không ai là đối thủ của Y.

Hắn tin rằng, dù cho mấy vị kia có thành Thánh đi nữa, cũng không phải là đối thủ của Thái Thượng.

"Đại ca, Thái Thượng đã chứng đạo, liệu có ra tay với Yêu Tộc ta

không?" Thái Nhất mang vẻ lo âu, nhìn Đế Tuấn bên cạnh hỏi.

Giữa Yêu Tộc và Thái Thượng, tuy không hẳn là mâu thuẫn quá lớn, nhưng dù sao cũng có khúc mắc: trấn áp Đại ca của mình vạn năm, trọng thương bản thân mình.

Tình thế hiện nay, Thái Nhất quả thực có chút lo lắng Thái Thượng sẽ trực tiếp ra tay với Yêu Tộc.

Đối mặt với một tồn tại như vậy, Yêu Tộc có thể làm gì?

Còn có thể làm gì?

Đế Tuấn nghe vậy, trầm mặc không nói.

Thần sắc Y ngưng trọng, trong mắt ánh sáng lóe lên, không biết đang suy tính điều gì.

Rất lâu sau, Y ngẩng đầu, nhìn Thái Nhất nói: "Xét theo cục diện hiện tại, tạm thời chắc sẽ không ra tay với Yêu Tộc ta.

Nếu Yêu Tộc suy yếu, Vu Tộc độc bá, e rằng Thái Thượng cũng sẽ không muốn thấy.

Huống hồ, nếu muốn ra tay với Yêu Tộc ta, e rằng đã ra tay từ sớm rồi.

Đến giờ vẫn không có động tĩnh, xem ra là không có ý định này." Nói đoạn, Đế Tuấn ngừng lại một chút rồi tiếp tục: "Nhưng cũng không thể lơ là.

Thực lực Yêu Tộc lúc này, trước mặt các tồn tại khác ở Hồng Hoang tuy mạnh, nhưng trước mặt một tồn tại như vậy, lại không có chút năng lực kháng cự nào.

Hiện tại mới chỉ có Thái Thượng, đợi đến khi mấy vị kia đều thành Thánh, Yêu Tộc còn có địa vị gì để nói?

Trừ phi thực lực đạt đến một cảnh giới chưa từng có, hoặc là Yêu

Tộc ta cũng có Thánh Nhân tồn tại, hoặc là có thủ đoạn trực bức Thánh Nhân.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận còn xa mới đủ.

Tốt nhất là trong Thiên Đình có Thánh Nhân tọa trấn." Đế Tuấn khẽ híp đôi mắt, tầm mắt rơi xuống Hồng Hoang.

"Kế hoạch hiện tại, vẫn phải tìm ra đột phá khẩu từ Hồng Vân.

Chỉ có đoạt được đạo tử khí kia, để Thiên Đình thêm một vị Thánh Nhân, mới có thể chống đỡ tất cả." "Nhưng mà, Hồng Vân đã hai nguyên hội không lộ diện, e rằng không dễ tìm." Thái Nhất nhíu mày, nói.

"Sẽ xuất hiện thôi.

Thái Nhất, ngươi hãy mật thiết quan tâm.

Đoạn thời gian này, ta muốn bế quan một lần, để chuẩn bị tốt cho việc lập Thiên Đình ba nghìn năm sau." Đế Tuấn suy nghĩ một lát rồi nhìn Thái Nhất nói.

Nghe vậy, Thái Nhất gật đầu đáp: "Đại ca yên tâm!" Đế Tuấn thần sắc nghiêm túc nhìn Hồng Hoang một cái, rồi đứng dậy rời đi, bế quan để chuẩn bị cuối cùng cho việc kiến lập Thiên Đình ba nghìn năm sau.

Hiện tại Y tuy không thể lập tức trảm thiện thi, nhưng khi kiến lập Thiên Đình, Y có thể mượn thế để trảm.

Trước đó, Y cần phải chuẩn bị vạn toàn, và lần bế quan này chính là thời gian để chuẩn bị.

Thái Nhất nhìn một cái, rồi cũng đứng dậy rời đi, xuống dưới sắp xếp mọi việc.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

“Cung hạ Lão gia chứng đạo Hỗn Nguyên, vạn thọ vô cương!” Thanh Huyền chạy đến, chắp tay chúc mừng Thái Thượng.

Thanh Huyền vốn là dị thú đặc thù, trước đây tuy là Đại La Kim Tiên nhưng không thể hóa hình, sau đó dưới sự trợ giúp của Thái Thượng, lúc này đã hóa hình, tu vi cũng nhanh chóng bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thái Thượng mỉm cười, không đáp lời, trực tiếp đi đến trên đài cao khoanh chân ngồi xuống.

Sau vài hơi thở, Y nhìn về phía Đông, mỉm cười nói: “Thanh Huyền, ra ngoài cung nghênh tiếp Nhị Lão gia và Tam Lão gia của ngươi!” “Vâng, Lão gia!” Thanh Huyền đáp một tiếng, rồi đứng dậy rời đi.

Ngoài Thái Thanh Cung.

“Kính chào Nhị Lão gia, Tam Lão gia!” Thanh Huyền hành lễ với Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Nghe vậy, hai người nhìn nhau một cái.

Thanh Huyền đã hóa hình, tuy là dáng vẻ thanh niên, nhưng cũng cho thấy Y trưởng thành còn xa mới đạt đỉnh phong, ít nhất, không chỉ đơn giản là Đại La Kim Tiên viên mãn.

“Dẫn đường đi!” Nguyên Thủy nói.

“Nhị Lão gia, Tam Lão gia mời đi lối này!” Thanh Huyền dẫn hai người đi vào trong cung.

Chương 121

"Cung hạ Đại ca chứng đạo Hỗn Nguyên, tiêu dao giữa thiên địa!" Nguyên Thủy và Thông Thiên tiến vào Vô Cực Điện, lập tức chắp tay chúc mừng Thái Thượng.

Đại ca của mình chứng đạo, đây đương nhiên là một việc vô cùng vui mừng.

Thái Thượng mỉm cười, cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên đến một gian thiên điện bên trong đại điện.

Tam Thanh lại tụ họp, tự nhiên không thiếu một phen hàn huyên và giao lưu Đại Đạo.

Thái Thanh Cung, trong thiên điện.

"Nhị đệ, Tam đệ đã tham ngộ Hồng Mông Tử Khí hai nguyên hội có hơn, liệu có tiến triển lớn nào không?" Thái Thượng nhìn về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Y có thể nhìn ra tu vi của hai người đều có sự đề thăng rất lớn, lúc này đều đã ổn định trên cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Còn về việc Đại Đạo có chạm đến ngưỡng cửa kia hay chưa, vẫn phải xem tình huống của tự thân họ.

Nghe vậy, hai người nhìn nhau một cái, rồi Nguyên Thủy chậm rãi nói: "Tu vi thì đã tấn thăng đến Chuẩn Thánh viên mãn, trảm khứ thiện ác thi, còn về ngưỡng cửa thành Thánh, thì vẫn chưa chạm tới." "Đoạn thời gian này, chúng ta tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, cũng chỉ tu hành đến cảnh giới này.

Muốn thành Thánh, e rằng còn cần một đoạn thời gian nữa." Thông Thiên nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, mở lời nói: "Việc thành Thánh còn cần phải giảng cứu về cơ duyên.

Các ngươi không cần vội, lần này có tiến triển là tốt rồi.

Lần này ta chứng đạo Hỗn Nguyên, ngược lại có một số Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa có thể giao lưu với các ngươi." Thái Thượng nhìn hai người, mỉm cười nói.

Đây chỉ là một số tinh nghĩa và chí lý để giao lưu, Nguyên Thủy và Thông Thiên khi lý giải cũng sẽ không quá khó khăn.

Nghe vậy, hai người mắt sáng lên, rồi chắp tay với Thái Thượng nói: "Đa tạ Đại ca!" Bọn họ biết, Thái Thượng có ý muốn đề thăng cảm ngộ và chưởng khống Đại Đạo của bọn họ.

Đương nhiên, có thể chạm đến ngưỡng cửa thành Thánh hay không vẫn phải xem tự thân họ, nhưng tích lũy thêm cảm ngộ Đại Đạo thì luôn không sai.

Thái Thượng gật đầu, rồi chậm rãi giảng giải một số Đại Đạo tinh nghĩa và Đại Đạo chí lý.

Nguyên Thủy và Thông Thiên lý giải những huyền diệu trong đó, rồi lại giảng ra những điều của riêng mình.

Sự giao lưu Đại Đạo giữa Tam Thanh lúc này chính thức bắt đầu.

Thời gian như bay, thoắt cái đã ba nghìn năm trôi qua.

Ba nghìn năm qua, Hồng Hoang quả thực có thêm một số động thái.

Việc tìm kiếm tung tích Hồng Vân vẫn là điều then chốt nhất, cũng là động thái có số lượng tu sĩ tham gia đông đảo nhất trong Hồng Hoang lúc này.

Còn về những điều khác, chính là việc Yêu Tộc kiến lập Yêu Tộc

Thiên Đình.

Sớm hơn một ngàn năm, Yêu Tộc đã phát ra một số thiệp mời, mời một số tu sĩ và đại thần thông giả đến Thiên Đình quan lễ.

Phục Hy, Nữ Oa, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, v.v., đều đã nhận được thiệp mời của Thiên Đình.

Còn về Tam Thanh, Yêu Tộc không gửi.

Dù có gửi cũng vô dụng, căn bản không thể đến được nơi ở của họ, nên liền không gửi.

Huống hồ, cho dù thiệp mời đến tay Tam Thanh, họ cũng không thể nào đến.

Bởi vậy Đế Tuấn cũng dứt khoát không gửi nữa.

Đương nhiên, Phục Hy và Nữ Oa cũng không có ý định đến.

Còn những vị khác, có người đến, có người không.

Lúc này, thời gian kiến lập Thiên Đình đã gần kề, trong Hồng Hoang, tất cả những ai nhận được thiệp mời đều lần lượt lên đường, hướng về Thiên Đình.

Dù sao Thiên Đình cũng ở xa xôi.

Tuy còn vài chục năm nữa, nhưng thời gian cũng không quá dư dả, lúc này lên đường là tốt nhất.

Tam Thập Tam Thiên, trong Lăng Tiêu Điện của Thiên Đình.

"Bạch Trạch, mọi việc của Thiên Đình đã chuẩn bị đến đâu rồi?" Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch, mở lời hỏi.

"Thiên Đế yên tâm, đã hoàn thành rồi.

Lúc này những tán tu và đại năng Hồng Hoang đã đến Thiên Đình.

Tám mươi mốt năm sau, có thể đúng giờ lập Thiên Đình." Bạch

Trạch nghe vậy, lập tức tiến lên một bước, chắp tay nói.

Đế Tuấn gật đầu, nói: "Việc tiếp đãi Thiên Đình giao cho ngươi.

Còn những việc khác, Thái Nhất ngươi hãy hiệp trợ." "Vâng, Đại ca!" Thái Nhất đáp.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, rồi rời khỏi nơi này.

Tám mươi mốt năm thoắt cái đã trôi qua.

Những tu sĩ và đại năng đến quan lễ lúc này đều đã có mặt trong Thiên Đình.

Phục Hy và Nữ Oa tuy không đến, nhưng Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại có mặt.

Dù sao bọn họ cũng không phải Tam Thanh, cũng không phải Phục Hy Nữ Oa.

Yêu Tộc dù sao thế lực cũng lớn mạnh.

Trừ phi họ thành Thánh, nếu không thì lúc này vẫn không tiện không đến.

Nhưng lễ vật mang đến để quan lễ thì không được tốt lắm, chỉ là một số thiên tài địa bảo.

Nhưng cũng không có cách nào khác, Tây Phương nghèo khó, bọn họ tự nhiên sẽ không cho Đế Tuấn thứ gì quá tốt.

May là Đế Tuấn cũng không để ý đến những thứ này.

Còn những tu sĩ và đại năng khác cũng mang đến lễ vật, nhưng Nhân Sâm Quả của Trấn Nguyên Tử thì tương đối hiếm có hơn một chút.

Đợi tất cả những tu sĩ đại năng này đều đến đông đủ, ba ngày sau đó.

Thiên Đình, tại Nam Thiên Môn.

Trước tế đàn tế thiên.

Đế Tuấn, Thái Nhất, Thập Đại Yêu Thần, Côn Bằng, và các bộ lạc Yêu Tộc đông đảo vô kể.

"Đông!

Đông!

Chương 122

Đông!" Tiếng chuông trang nghiêm trầm trọng vang lên, sau chín tiếng liên tiếp, thời khắc cát tường đã đến.

"Giờ lành đã đến, đốt hương khấn cáo!" Đột nhiên, Bạch Trạch tiến lên một bước, thần sắc trang trọng lớn tiếng hướng về trời đất.

Lời vừa dứt, liền thấy Đế Tuấn cầm nén hương Tử Đàn long văn, chân đạp bước cung vũ Thất Tinh, chậm rãi đi đến trên tế đàn, đối với thương thiên tứ phương bái ba bái, rồi cắm hương vào lư hương, lớn tiếng khấn cáo.

"Yêu Tộc ta, lấy trời làm cha, đất làm mẹ, ứng Thiên Đạo mà sinh, trên thuận Thiên Tâm, dưới thuận ý vạn vạn Yêu Tộc, nay thành lập Yêu Tộc Thiên Đình, giáo hóa chúng yêu thiên hạ, tạo phúc Hồng Hoang, vọng Thiên Đạo giám chi." "Oanh!

Oanh!

Oanh!" Lời của Đế Tuấn vừa dứt, chúng Yêu Tộc lập tức quỳ bái, rồi trên không trung liền truyền đến chín tiếng sấm rền trầm đục, đó là trời đất công nhận lời của Đế Tuấn.

Rồi sau đó, lại thấy trên Cửu Thiên nứt ra một khe hở, một trận công đức kim quang giáng xuống, rơi trên thân chúng Yêu Tộc.

Bản thân Đế Tuấn được ba phần, lại mượn công đức dùng Lạc Thư để trảm thiện thi.

Đây cũng là tính toán của Y trước đó.

Sau khi chuẩn bị kỹ lưỡng, việc trảm thiện thi đối với Y đã không còn khó nữa.

Hiện tại, Y cũng là tồn tại đã trảm nhị thi.

Còn về Thái Nhất, thì được hai phần rưỡi.

Tuy không trảm được đệ nhị thi, nhưng hiện tại cũng đã nhận được không ít lợi ích trên đệ nhất thi.

Côn Bằng được một phần rưỡi, Thập Đại Yêu Thánh được hai phần.

Phần còn lại thì chia cho các bộ chúng Yêu Tộc.

Sau khi thu lại công đức Thiên Đạo, Đế Tuấn lại lớn tiếng khấn cáo: "Kể từ hôm nay, Đế Tuấn chính là Thiên Đế đệ nhất nhiệm của Yêu Tộc Thiên Đình, Thái Nhất là Đông Hoàng Thiên Đình, Côn Bằng là Yêu Sư Thiên Đình." Dừng lại vài hơi thở, Đế Tuấn lại nói: "Bạch Trạch, Kế Mông, Anh Chiêu, Phi Đản, Phi Liêm, Cửu Anh, Thử Thiết, Thương Dương, Khâm Nguyên, Quỷ Xa là Thập Đại Yêu Thần của Thiên Đình, thống lĩnh Yêu Tộc Hồng Hoang.

Đặc biệt bẩm minh thiên địa, khấn cáo Thiên Đạo." Lời vừa dứt, trên Cửu Thiên lại truyền đến từng trận sấm rền, tường vân lượn lờ, lại có công đức giáng xuống cho Đế Tuấn và Thái Nhất, lại có chút công đức khí giáng xuống thân những người chứng kiến có mặt tại đó, ý biểu Thiên Đạo biết và đồng ý việc này mà chúc mừng.

Lần thứ hai giáng công đức, trong lòng chúng Yêu Tộc vô cùng hưng phấn.

Còn không ít đại năng Hồng Hoang có mặt lại có chút đỏ mắt.

Kiến lập Thiên Đình lại có thể đạt được nhiều công đức như vậy, hơn nữa còn là hai lần.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này lại cực kỳ hâm mộ.

Đây chính là công đức a!

Sao có thể dễ dàng đạt được như vậy?

Yêu Tộc chẳng phải chỉ là lập một cái Thiên Đình thôi sao, sao lại đạt được hai lần công đức?

Công đức bây giờ đều dễ dàng đạt được đến thế sao?

Chuẩn Đề trong lòng thầm bỉ bai, nhưng nghĩ lại, cũng chỉ có Thiên Đình mới như vậy, nếu không thì đâu có nhiều công đức để đạt được đến thế.

"Oanh!" Ngay lúc đó, trên Cửu Thiên lại truyền đến một tiếng nổ vang, làm kinh động chúng Yêu Tộc đang chìm đắm trong lần giáng công đức thứ hai.

Rồi sau đó, liền thấy từng đạo huyền hoàng chi khí hội tụ đến, xen lẫn chút công đức kim quang.

Thoạt nhìn, còn tưởng lại giáng công đức nữa chứ?

Huyền hoàng chi khí và công đức kim quang kia trong vài hơi thở, lại hóa thành một phương cửu long bảo ấn, xuất hiện giữa hư không, kim quang chói lóa, tản mát ra khí tức cường đại, hóa ra lại là một kiện Hậu Thiên Công Đức Bảo Vật hiếm thấy.

Đế Tuấn thấy vậy, đại thủ vẫy một cái, bắt lấy bảo ấn trong tay, giơ cao trên đầu, lớn tiếng nói: "Sau này, ngươi chính là Ngọc Tỷ Thiên Đình của ta!" Rồi sau đó bảo ấn ấn xuống hư không một cái, để lại tám chữ Đạo cổ phác ngông cuồng.

Thừa Thiên Chi Vận, Ký Thọ Vĩnh Xương!

"Thiên Đình, lập!" Tại Nam Thiên Môn.

"Thiên Đình, lập!" Tiếng nói uy nghiêm của Đế Tuấn truyền khắp thiên địa, rồi Y vung áo bào đế hoàng, chắp tay đứng trên tế đàn.

Một luồng khí tức duy ngã độc tôn, quân lâm thiên hạ, lập tức càn quét ra.

Lúc này, trong Hồng Hoang, vô tận khí vận hội tụ đến, gia trì trên Yêu Tộc và Thiên Đình.

Khí vận trên thân hai người Đế Tuấn và Thái Nhất cũng đề thăng không ít.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn Đế Tuấn, đôi mắt khẽ híp lại.

Tu vi của Đế Tuấn lúc này đã không kém gì bọn họ.

Nếu bản thân mình thân là môn hạ Thánh Nhân mà còn không bằng Đế Tuấn, thì cái thể diện này phải đặt ở đâu?

Lần này chứng kiến nội tình của Yêu Tộc, lại còn chứng kiến tu vi sau khi đề thăng của Đế Tuấn, bọn họ thầm quyết định, sau khi trở về, nhất định phải nỗ lực tu hành, phải nhanh chóng thành Thánh.

Bằng không, thì vẫn sẽ bị Yêu Tộc chèn ép.

Không chỉ Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, mà còn có các đại năng khác cũng có ý nghĩ phải nỗ lực tu hành.

Chỉ có thực lực, mới là tư bản để nói chuyện.

"Tham kiến Thiên Đế, Thiên Đế tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề!" Chúng Yêu Tộc lúc này không để ý những đại năng kia nghĩ gì.

Khi lời của Đế Tuấn vừa dứt, tất cả chúng Yêu Tộc, vào khoảnh khắc này, đồng loạt quỳ bái Đế Tuấn, tiếng hô chấn động Cửu Tiêu.

Lúc này ngay cả Côn Bằng, dưới luồng khí thế của Đế Tuấn, cũng khẽ quỳ bái.

Còn về Thái Nhất bên cạnh, thì khẽ cúi người, biểu thị hành lễ.

Đế Tuấn vung tay lớn, lớn tiếng nói: "Chúng ái khanh không cần đa lễ!" Ngay sau đó, ánh mắt của Đế Tuấn chuyển sang Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Trấn Nguyên Tử, Minh Hà cùng những người khác, mỉm

cười nói: “Cảm tạ chư vị Đạo hữu đã đến quan lễ Yêu Tộc lập Thiên Đình.

Lần này Thiên Đình đã lập, xin mời chư vị đến điện nội tham gia đại yến, mời!” “Đạo hữu, mời!” Chư vị đại năng đều chắp tay nói, làm động tác mời.

Đế Tuấn mỉm cười, đi trước hướng về đại điện.

Còn Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, Trấn Nguyên Tử cùng Minh Hà và các đại năng Hồng Hoang khác, thì đi theo sau Y, hướng về đại điện.

Thiên Đình, từ đây chính thức thành lập.

Sau khi Yêu Tộc lập Thiên Đình, khí vận lúc này đã có xu thế vượt qua Vu Tộc một bậc.

Nhưng đối với điều này, Vu Tộc lại không để ý.

Vu Tộc một đường tiến lên phát triển, Yêu Tộc trên đại địa Hồng Hoang liên tục thoái lui, khí vận của Vu Tộc cũng tăng trưởng.

Đương nhiên, những điều này không phải là trọng tâm của Vu Tộc lúc này.

Trọng tâm của Vu Tộc lúc này là đặt vào đại trận mà Mười Hai Tổ Vu đang diễn luyện.

Chương 123

Đây mới là trọng tâm của Vu Tộc lúc này, những điều khác, Vu Tộc tạm thời đều không để ý, chỉ cần phát triển bản thân một cách khiêm tốn là được.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng nhìn về hướng Tam Thập Tam Thiên một cái, rồi đạm tiếu nói: "Đế Tuấn cũng biết chọn thời điểm.

Lập Thiên Đình vào lúc này, ngược lại có thể nhanh chóng đề thăng thực lực Thiên Đình không ít." Thiên Đình đã dung hợp Yêu Tộc của Bắc Minh, lại hấp nạp một tồn tại như Côn Bằng.

Lần này lập Thiên Đình quả thực là thời cơ tốt, nói không chừng còn có thể mượn dịp này để hấp nạp thêm một số tu sĩ nữa!

"Những năm gần đây, Yêu Tộc vẫn luôn yếu hơn Vu Tộc vài phần.

Lần này sau khi lập Thiên Đình, tình huống hai tộc ngược lại không chênh lệch là bao nữa." Thông Thiên nhướng mày kiếm, nói.

"Như vậy, hai tộc tương hỗ kiềm chế, ngược lại sẽ không có tình huống một bên độc bá xuất hiện." Nguyên Thủy nói.

Thái Thượng ánh mắt rơi xuống Hồng Hoang, trong tay thôi toán một lát, rồi đạm nhiên nói: "Hồng Hoang, những ngày tháng bình tĩnh, e rằng sẽ không còn kéo dài quá lâu." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhíu mày.

Bọn họ biết ý của Đại ca mình.

Lúc này, thứ có thể dẫn động cục diện Hồng Hoang, ngoài Hồng Vân và đạo Hồng Mông Tử Khí kia ra, thì không còn thứ gì khác.

Lúc này Vu Yêu nhị tộc đang mật thiết theo dõi.

Vô số tu sĩ đại năng Hồng Hoang đều đang tìm kiếm tung tích Hồng Vân.

Hiện nay, chỉ cần Hồng Vân vừa xuất hiện, liền sẽ gây ra không ít phong ba.

"Đây là một kiếp, chỉ xem Hồng Vân có thể vượt qua được hay không." Thông Thiên nhìn về hướng Hồng Hoang, trong mắt kiếm quang dao động, đạm nhiên nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy không nói, ánh mắt cũng rơi xuống Hồng Hoang.

Thời gian chớp mắt, lại năm vạn năm trôi qua.

Nguyên Thủy và Thông Thiên đã rời khỏi Thái Thanh Cung, trở về Đông Côn Luân rồi.

Còn trong Hồng Hoang, Vu Yêu nhị tộc phần lớn tinh lực đặt vào việc phát triển bản thân và diễn luyện đại trận, chỉ có một phần nhỏ tinh lực đặt vào Hồng Vân và đối phương.

Năm vạn năm qua, Vu Yêu nhị tộc quả thực đều có tiến triển, thực lực lại đề thăng thêm vài phần.

Còn ngoài Vu Yêu nhị tộc ra, không ít tu sĩ và đại năng trong Hồng Hoang đang tìm kiếm tung tích Hồng Vân, lúc này càng ngày càng đông đảo, sức mạnh như vậy trong Hồng Hoang, lại khơi dậy không nhỏ sóng gió.

Tuy rằng tạm thời bề mặt vẫn chưa có sự tình nào khác, nhưng dưới dòng chảy ngầm cuộn trào như vậy, thời gian e rằng không còn xa nữa.

Phương Đông, Vạn Thọ Sơn.

Trong Ngũ Trang Quán.

Nơi đây là đạo trường của Trấn Nguyên Tử.

Lần này sau khi y từ Thiên Đình trở về, liền vẫn luôn ở trong quán, thỉnh thoảng cũng sẽ quan sát tình huống của một gian thiên điện trong Ngũ Trang Quán.

"Khí tức Đại Đạo hạo hãn, nghĩ bụng Đạo huynh tu vi đã có tiến triển." Trấn Nguyên Tử khẽ mỉm cười.

Trong khoảng thời gian hơn hai nguyên hội này, Hồng Vân vẫn luôn bế quan tiềm tu trong Ngũ Trang Quán của y, vì vô cùng yên tĩnh nên không ai hay biết.

Y cũng biết tình huống trong Hồng Hoang.

Tu sĩ và đại năng tìm kiếm Hồng Vân, sau nhiều năm diễn biến, không giảm mà còn tăng, vô số tu sĩ hành tẩu khắp Hồng Hoang, tìm kiếm bóng dáng Hồng Vân.

Không chỉ những tu sĩ và đại năng này, ngay cả Vu Yêu nhị tộc cũng có một số tộc nhân đang tìm kiếm.

Có thể nói, Hồng Vân như vậy, đã trở thành mục tiêu của vạn người trong Hồng Hoang.

Lúc này tu vi của y sắp tấn thăng, đây đối với y cũng là một tạo hóa.

Ít nhất, nếu đối mặt với chuyện như vậy, vẫn còn vài phần tự tin.

Rất lâu sau, Trấn Nguyên Tử thu hồi tầm mắt, trong miệng khẽ thở dài: "Kiếp này, Hồng Vân Đạo huynh, e rằng không dễ vượt qua." Nhiều tồn tại như vậy đang nhăm nhe Hồng Mông Tử Khí trong tay y, trong đó còn có những cự vật như Vu Yêu.

Với sức lực một mình Hồng Vân, quả thực không dễ vượt qua.

Đồng thời, trong một gian thiên điện của Ngũ Trang Quán.

Khí tức trên thân Hồng Vân ba động dữ dội.

Trên khánh vân, nổi lên một đám mây đỏ, đây là linh bảo của y, cũng là một phần bản thể của y, Hồng Sa Vân.

Trong Hồng Sa Vân, ẩn ẩn có một bóng người nổi lên, pháp tắc Đại Đạo và khí tức Đại Đạo xung quanh không ngừng ngưng kết lại.

"Trảm!" Đột nhiên, Hồng Vân bỗng nhiên mở bừng đôi mắt, trong miệng khẽ quát một tiếng, rồi trong tay dâng lên linh bảo Hành Thiên Xứng, chém xuống một nhát trong Hồng Sa Vân.

"Hưu!" Chỉ thấy một đạo quang mang lóe qua, rồi liền thấy một bóng người xuất hiện trước mặt Hồng Vân, vẫn là y phục màu đỏ, tướng mạo giống hệt Hồng Vân.

Nếu không phải chính y, thì cũng không thể phân biệt ai là bản tôn.

Hồng Vân thấy vậy, hài lòng gật đầu.

Bản thân đã thành công tấn thăng đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng là tồn tại trảm nhị thi, trong Hồng Hoang cũng coi như là một phương cao thủ không kém.

Nếu không có kiếp nạn này, thì quả thực là như vậy.

Hồng Vân nhìn vài hơi thở, trong tay đạm nhiên vung lên, thiện thi liền hóa thành một đạo lưu quang, nhập vào mi tâm của Hồng Vân.

Ngũ Trang Quán, trong thiên điện.

Hồng Vân thu liễm khí tức trên thân, rồi ánh mắt nhìn về hướng Hồng Hoang, trên mặt một đạo hàn mang lóe lên.

Không ít tu sĩ và đại năng Hồng Hoang đang nhăm nhe y, sao y lại không biết?

Ngay từ khi ở Tử Tiêu Cung y đã biết rồi.

Nhưng lúc này cơ duyên cũng lớn, y cũng muốn nắm bắt một phen, xem bản thân có thể mượn cơ duyên này đạt đến tầng thứ kia hay không.

Ba nguyên hội qua, y mượn tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, cũng coi như có một số tiến triển, tấn thăng đến Chuẩn Thánh hậu kỳ, trảm khứ nhị thi, trong Hồng Hoang quả thực coi là cao thủ hiếm có.

Chỉ là muốn ứng phó kiếp này, cảnh giới tu vi này, vẫn chưa đủ.

Nhưng nếu kiếp này không giải, Hồng Vân sẽ không thể tham ngộ cơ duyên, vì kiếp này sẽ luôn cản trở y.

Nhập kiếp tìm một đường sinh cơ, cũng là đang tìm kiếm phương pháp khế hợp cơ duyên.

"Xem ra, bất đắc dĩ vẫn phải ứng kiếp thôi." Hồng Vân thu hồi tầm mắt, trong lòng suy nghĩ một lát rồi chậm rãi mở lời.

Nói đoạn, Hồng Vân chậm rãi đứng dậy, đi về phía ngoài điện, rồi đến đại điện của Ngũ Trang Quán.

Chương 124

"Đạo huynh, ngươi đã xuất quan!" Trên đại điện, Trấn Nguyên Tử chậm rãi mở đôi mắt, nhìn Hồng Vân đang đi đến, mỉm cười nói.

"Xem ra những năm này, Đạo huynh lại có chút tinh tiến." Hồng Vân ngồi trên bồ đoàn đối diện Trấn Nguyên Tử, chậm rãi nói.

Khí tức Ất Mộc mà Trấn Nguyên Tử tản phát lúc này, không hề kém y.

Tiến triển những năm này, e rằng cũng không hề yếu.

Y từ khi quen biết Trấn Nguyên Tử đến nay, tuy ít thấy y ra tay, nhưng thực lực và tốc độ tiến triển của y quả thực không hề yếu.

Lần này cũng không kém y, e rằng cũng đã trảm nhị thi rồi chứ?

Hồng Vân trong lòng nghĩ vậy, nhưng cũng không mở lời hỏi những điều này.

"Ta tuy có chút lĩnh ngộ tiến triển, nhưng e rằng khó mà sánh bằng Đạo huynh được." Trấn Nguyên Tử nghe vậy, đạm nhiên mỉm cười.

Tiến triển của y tuy không bằng Hồng Vân đã trảm đệ nhị thi, nhưng thực lực chân chính của y quả thực không kém Hồng Vân.

Một trong Thập Đại Linh Căn, lại thêm Địa Thư thai mô đại địa, thực lực không phải đơn giản như vậy.

Hồng Vân nghe vậy, mỉm cười, không mở lời.

Trấn Nguyên Tử trầm mặc vài hơi thở, rồi mở lời hỏi: "Tình huống trong Hồng Hoang, nghĩ bụng Đạo huynh cũng đã biết, không biết Đạo huynh định làm thế nào?" Những tu sĩ Hồng Hoang kia, còn có không ít đại năng, và cả Vu Yêu nhị tộc.

Những tồn tại này, không phải dễ dàng đối phó.

Hồng Vân tuy nói lúc này đã tấn thăng tu vi, nhưng y dù sao cũng là chính mình.

Cho dù bản thân y nguyện ý tương trợ, thì cũng khó mà chống đỡ được.

Dù sao số lượng quá đông, thực lực quá cường hãn, hoàn toàn không phải chỉ hai người họ ra tay là có thể chống đỡ được.

Nghe vậy, Hồng Vân trầm ngâm vài hơi thở, rồi nhìn Trấn Nguyên Tử, thần sắc nghiêm túc nói: "Kiếp này, ta tất phải vượt qua, mới có một đường cơ duyên, có thể lĩnh ngộ thấu Hồng Mông Tử Khí, mới có cơ hội thành Thánh." Trong chúng sinh kiếp đều có một đường sinh cơ, điểm này Trấn Nguyên Tử tự nhiên là biết.

Nhưng kiếp này vô cùng hung hiểm, e rằng chỉ cần một chút bất cẩn, liền sẽ vẫn lạc trong đó.

Tuy nói y hiện tại là tồn tại Chuẩn Thánh, nhưng những người cùng cảnh giới này cũng không ít.

Vậy thì không còn đơn giản như vậy nữa.

Trường hà thời không, trường hà vận mệnh đều bị vi tiễu, không phải dễ dàng tránh khỏi.

Bởi vậy mà nói, sự vẫn lạc này, e rằng là vẫn lạc triệt để.

"Đạo huynh có biết kiếp này hung hiểm không?

Hơi bất cẩn một chút, liền sẽ triệt để vẫn lạc trong đó." Trấn Nguyên Tử nhíu mày, nói.

"Ta đương nhiên biết.

Nhưng kiếp này ràng buộc tu hành của ta, nếu không vượt qua, căn bản không thể tiến thêm, càng đừng nói đến thành Thánh." Hồng Vân

gật đầu, tiếp tục nói: "Kiếp này, ta cần tự mình đi.

Đạo huynh không cần nhúng tay vào, điều này vô ích cho tu hành của ngươi!" "Đạo huynh..." "Ý ta đã quyết, Đạo huynh không cần khuyên nữa!" Hồng Vân thần sắc quyết tuyệt nói.

Nói đoạn, y từ biệt Trấn Nguyên Tử: "Lúc này tính toán thời cơ, cũng vừa vặn.

Tiếp theo, ta còn phải bố trí một phen, liền không ở lại nơi này của Đạo huynh nữa.

Sau lần này, nếu tìm được sinh cơ, tự sẽ đến cùng Đạo huynh tương phùng!" Lời vừa dứt, Hồng Vân liền đã biến mất bóng dáng, hướng về Hồng Hoang mà đi.

"Ai!" Trấn Nguyên Tử nhìn Hồng Vân rời đi, trong miệng khẽ thở dài một tiếng.

Chuyến đi này của Hồng Vân hung hiểm, Trấn Nguyên Tử tự nhiên biết.

Nhưng cũng hiểu ý của Hồng Vân.

Không vượt qua thì sẽ không thể tiến thêm, đây quả thực là một vấn đề cực khó, bởi vậy y chọn tự mình đi vượt qua kiếp nạn này.

Trấn Nguyên Tử nhìn rất lâu sau, lúc này mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, lại nhắm đôi mắt lại.

Với tu vi hiện tại của Hồng Vân, muốn tránh khỏi sự dò xét của những tu sĩ đang tìm y, quả thực không có vấn đề gì.

Còn những tồn tại như Đế Tuấn, vì không phải lúc nào cũng chú ý, nên lúc này cũng không phát hiện Hồng Vân đã hiện thân trong Hồng Hoang.

Hồng Vân lúc này hướng về đạo trường Hỏa Vân Động mà đi,

nhưng lại không trực tiếp trở về.

Nơi đó có không ít tu sĩ đang chờ đợi y trở về.

Lúc này y cần làm một số chuẩn bị, tự nhiên sẽ không nhanh như vậy mà hiện thân.

Trong một sơn cốc rộng lớn cách Hỏa Vân Động vạn ức dặm.

"Đã muốn cơ duyên, thì phải chấp nhận kiếp nạn mà cơ duyên mang lại.

Muốn giết ta, thì phải có chuẩn bị bị giết!" Hồng Vân trên mặt hàn mang lóe qua, trong miệng lạnh lùng nói.

Nói đoạn, y ánh mắt chậm rãi quét qua nơi này, rồi trong tay động một cái, từng viên hồng sắc tinh thạch xuất hiện trong tay y, rồi liền đánh vào dưới lòng đất nơi này và dung nhập vào hư không, rồi trong tay kết ấn, không ngừng đánh vào trong đó.

Trận pháp mà Hồng Vân bố trí lần này, chính là một tọa trận pháp do y tự sáng tạo.

Với tu vi của y để bố trí, uy lực quả thực không nhỏ.

Nửa tháng sau, các điểm trận pháp Hồng Vân bố trí đã toàn bộ chuẩn bị ổn thỏa.

Lúc này phạm vi trận pháp đã được y mở rộng đến mười mấy vạn dặm vuông, phạm vi như vậy, đủ để chôn vùi không ít tán tu rồi.

Hồng Vân nhìn các điểm trận pháp đã bố trí xong ở đây.

Hài lòng gật đầu, rồi ánh mắt chuyển một cái, rơi xuống Cửu Thiên.

Trong đôi mắt thâm thúy, một đạo hồng quang lóe qua, rồi trong tay không ngừng kết khởi thủ ấn.

“Ông!” Khoảnh khắc tiếp theo, liền có một phương kết giới vô hình bắt đầu hình thành, tương ứng từ xa với những đám mây trên Cửu Thiên.

Nhất thời, có một luồng lực lượng vô hình ngưng tụ tại đây, và trong bốn phía, mười mấy đạo hồng mang lóe qua, rồi ẩn vào hư không, biến mất không thấy.

Làm xong tất cả những điều này, Hồng Vân liền thu lại thủ ấn trong tay, trên khuôn mặt đạm mạc cuối cùng cũng hiện lên một nụ cười.

Rồi sau đó liền trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, bắt đầu điều tức khôi phục lại tiêu hao trong lần này.

Đồng thời, khí tức của y, cũng vào khoảnh khắc này chậm rãi tản phát ra ngoài, lan tỏa đến gần Hỏa Vân Động.

Vì những thủ đoạn muốn bố trí đều đã bố trí xong, vậy Hồng Vân cũng không tiếp tục chờ đợi nữa, bắt đầu hiện ra thân hình của mình.

Những việc cần làm, cũng đã đến lúc đi làm rồi.

Chương 125

Đợi sau khi giải quyết xong những chuyện này, bản thân liền có thể chấm dứt ràng buộc, có thể khế hợp với Hồng Mông Tử Khí hơn nữa, có thể hướng về thiên địa cao hơn mà tiến bước.

Hồng Vân sau khi hoàn tất những sự tình chuẩn bị, liền hiện thân, đặc biệt tán phát khí tức của mình, dẫn dụ một số tu sĩ đang dòm ngó y.

Vì mọi thứ đã chuẩn bị xong, tự nhiên là muốn một lưới bắt hết.

Lúc này trận pháp đã đủ sức dung nạp không ít, vậy thì tự nhiên phải hấp dẫn thêm nhiều tu sĩ đại năng đến, nếu không thì chẳng phải phí công sao?

Và lúc này, để nói ai là người đầu tiên phát hiện tung tích của Hồng Vân, ngoài những tu sĩ thần ma ở Hỏa Vân Động ra, thì không còn ai khác.

Là nơi đạo trường của Hồng Vân, nơi đây có thể nói luôn có tán tu thần ma chờ đợi y.

Bởi vì họ tin rằng, là đạo trường của Hồng Vân, y không thể nào mãi mãi không trở về.

Đây không phải là đã đợi được rồi sao!

Đương nhiên, những tán tu thần ma này, đa phần đều là tán tu thần ma cấp bậc Đại La Kim Tiên, cực kỳ ít là tu sĩ dưới Đại La.

Với thực lực như vậy, lúc này tự nhiên không dám đi tìm Hồng Vân gây sự.

Mặc dù dòm ngó Hồng Mông Tử Khí, nhưng điểm tự biết mình này vẫn có.

Hồng Vân là cao thủ Chuẩn Thánh, trong tay lại có linh bảo, cho dù là những tồn tại có tu vi cao hơn y, khi đối mặt với Hành Thiên Xứng trong tay y, cũng phải cân nhắc kỹ càng, lúc này lại càng không cần nói đến bản thân họ.

Trong tình huống chưa có đại năng đến, bọn họ tự nhiên sẽ không mạo hiểm đi tìm phiền phức của Hồng Vân.

Cùng lúc đó, những tán tu này truyền tin cho không ít đại năng, trong đó còn có tộc nhân Vu Yêu lưỡng tộc.

Lúc này họ cũng truyền tin về tộc, báo cho tộc biết tình hình nơi đây, rồi một mặt ở đó quan sát diễn biến sự tình.

Sau khi truyền tin xong, những tu sĩ Đại La và dưới Đại La này liền chờ đợi, để đại năng ra tay trước, bản thân mình xem có lợi lộc gì có thể kiếm được.

Biết đâu, mình còn là người hữu duyên thì sao?

Ba mươi ba tầng trời, Yêu tộc Thiên đình, trong Lăng Tiêu Điện. "Thiên Đế, Hồng Vân đã xuất hiện, hiện đang ở gần Hỏa Vân Động..." Bạch Trạch chắp tay hướng Đế Tuấn, mở miệng nói.

Yêu tộc đã sớm rình rập, tuy không có quá nhiều sức mạnh để luôn chú ý, nhưng đối với sự tồn tại như đạo trường của Hồng Vân, Yêu tộc vẫn có người canh giữ.

Vì vậy, sau khi Hồng Vân hiện thân, Yêu tộc liền nhận được tin tức ngay lập tức.

Nghe vậy, Đế Tuấn gật đầu nói: "Hãy theo dõi chặt chẽ diễn biến sự tình, Yêu tộc ta không cần vội vã ra tay.

Thực lực của Hồng Vân không yếu, người ra tay đầu tiên tự nhiên sẽ phải chịu đòn sấm sét của y, như vậy cho dù là chúng ta, cũng sẽ có chút tổn thất." "Trước tiên hãy để những tán tu này đi tiên phong, đến

khi đó làm hao mòn thực lực của Hồng Vân.

Đợi đến khi tình hình gần như ổn định, Yêu tộc ta lại ra tay, liền có thể không tốn chút công sức nào mà có được đạo Hồng Mông Tử Khí này." Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch, chậm rãi mở miệng nói. "Thiên Đế anh minh!" Nghe vậy, Thập Đại Yêu Thần chắp tay đáp. "Bạch Trạch, ngày trước ở Tử Tiêu Cung, Côn Bằng dường như có chút oán hận với Hồng Vân, ngươi hãy chú ý mật thiết, đối với Côn Bằng, cũng có thể lợi dụng đôi chút." Đế Tuấn suy nghĩ một lát, nhìn Bạch Trạch, mở miệng nói. "Thần đã biết phải làm gì rồi." Bạch Trạch nghe vậy, khẽ cúi đầu.

Lúc này Đế Tuấn vừa nhắc đến, y liền biết phải làm gì.

Chắp tay xong, liền rời khỏi Lăng Tiêu Điện. "Như vậy chư vị Yêu Thần hãy lui xuống chuẩn bị đi, đến khi đó e rằng Vu tộc sẽ ra tay ngăn cản chúng ta, những chuẩn bị cần thiết vẫn phải làm." Đế Tuấn ánh mắt chuyển động, rơi xuống chín vị Yêu Thần phía dưới, mở miệng nói. "Chúng thần lĩnh chỉ!" Chín vị Yêu Thần nghe xong, lập tức chắp tay đáp.

Thấy vậy, Đế Tuấn phất tay, ý bảo bọn họ lui xuống. "Thánh ngự Hạo Thiên, ân trạch tứ cực!" Chín vị Yêu Thần nói một tiếng, sau đó liền chậm rãi lui xuống để chuẩn bị cho những sự việc tiếp theo.

Đế Tuấn thu hồi ánh mắt, nhìn Thái Nhất bên cạnh, nói: "Thái Nhất, lần này sự tình Hồng Mông Tử Khí, cần phải toàn lực ra tay, đây là cơ hội của Yêu tộc ta." Nghe vậy, Thái Nhất nghiêm nghị gật đầu, đáp: "Đại ca, huynh cứ yên tâm, đệ biết phải làm gì rồi." Tu vi của y lần này có chút đề thăng, đại ca nhà mình đã nói như vậy, y tự nhiên đã hiểu.

Một khi Yêu tộc ra tay, Vu tộc tự nhiên sẽ không ngồi nhìn Yêu tộc có được Hồng Mông Tử Khí.

Bản thân dốc toàn lực, để Yêu tộc có được thêm nhiều cơ hội.

Nghe vậy, Đế Tuấn gật đầu, không nói gì nữa, ánh mắt rơi xuống Hồng Hoang.

Trong đôi mắt u mị, một tia hàn quang chợt lóe qua.

Vu tộc lúc này, cũng đã nhận được tin tức, biết được tung tích của Hồng Vân, nhưng Vu tộc lúc này cũng không vội.

Vì những tán tu thần ma kia đã vội vàng như vậy, vậy thì cứ để bọn họ đi tiên phong là tốt rồi.

Đợi đến khi bọn họ lưỡng bại câu thương, bản thân mình ra tay cũng không muộn.

Dù sao, Vu tộc ở địa giới, lần này ngoài Hồng Vân ra, những cao thủ tán tu kia cũng là một mục tiêu của Vu tộc.

Vì đã đến đây, nếu không chết trong tay Hồng Vân, vậy thì cũng không cần trở về nữa.

Vu tộc tạm thời ẩn mình phía sau, một mặt quan sát diễn biến sự tình, chờ đợi thời cơ ra tay, một mặt thu hoạch sinh mệnh của những cao thủ tán tu này là được.

Đối với tình hình lúc này, không cần vội vàng ra tay.

Tin tức Hồng Vân hiện thân Hồng Hoang, trong vỏn vẹn mười mấy năm ngắn ngủi, liền truyền khắp Hồng Hoang.

Và lúc này, Hồng Hoang vốn yên bình như mặt hồ phẳng lặng, lại bị tin tức tựa như hòn đá ném vào, trong nháy mắt khuấy động lên từng đợt gợn sóng, sau đó lan rộng ra toàn bộ Hồng Hoang.

Lúc này, vô số tu sĩ động thân, đổ về Hỏa Vân Động.

Trong số những tán tu này, đa số đều là tu vi Đại La Kim Tiên trở lên.

Còn những người dưới Đại La Kim Tiên, tự nhiên không dám tiến đến, cho dù có đến, cũng không dám quá mức tiếp cận, bởi vì cuộc giao thủ cấp độ đó, không phải là thứ mà mình có thể chống đỡ được.

Bảo vật tuy tốt, cũng phải có mệnh để hưởng mới được, tu vi như mình ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không đạt tới, tự nhiên là không có mệnh để hưởng.

Còn những tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên, lúc này cũng chỉ muốn ẩn mình phía sau, xem xem liệu có thể kiếm được chút lợi lộc nào không.

Lần này bọn họ vất vả tìm kiếm Hồng Vân như vậy, giờ y xuất hiện, tự nhiên sẽ không bỏ qua mà không tham gia.

Ẩn mình sau những đại năng kia, chờ thời cơ hành động, không thể bỏ lỡ những sự tình tiếp theo, chỉ xem bọn họ có thể thu hoạch được gì.

Khu vực lân cận Hỏa Vân Động.

Trong vỏn vẹn trăm năm, lúc này gần Hỏa Vân Động đã tụ tập ba mươi lăm vị cao thủ Chuẩn Thánh, hơn ngàn vị cao thủ cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Số lượng tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên lại càng có đến mấy ngàn.

Với số lượng tán tu như vậy, cùng lúc xông lên, cho dù Hồng Vân lúc này tu vi đại tiến, nhưng cũng không dễ dàng ứng phó.

Chương 126

Phía bắc Hỏa Vân Động, trong một thung lũng rộng lớn.

Lúc này, trong thung lũng yên tĩnh đến đáng sợ, ngay cả những làn gió nhẹ nhàng trước đó, lúc này cũng đã tiêu tán không dấu vết.

Linh khí trong phạm vi hàng triệu dặm ngưng lại, một cảm giác áp bức vô hình lặng lẽ bao trùm nơi đây.

Hồng Vân đang ngồi khoanh chân trong thung lũng chậm rãi mở đôi mắt, trong đôi đồng tử thâm thúy bắn ra hai đạo tinh quang nhiếp nhân tâm phách.

Y ngẩng đầu nhìn, khóe miệng lộ ra một nụ cười lạnh, lạnh giọng nói: "Chư vị đã đến, hà tất phải giấu đầu lộ đuôi, hiện thân một lần đi!" Ngữ khí của y lạnh lẽo dị thường, không mang chút tình cảm hay nhiệt độ nào, ngay cả nhiệt độ xung quanh cũng sụt giảm rất nhiều.

Lời y vừa dứt, liền thấy hơn ba mươi đạo thân ảnh dần dần hiện ra từ không gian, mỗi đạo thân ảnh tỏa ra khí tức cực kỳ kinh người, đều là cao thủ Chuẩn Thánh, tu vi từ sơ kỳ đến đỉnh phong.

Hồng Vân thầm đếm, tổng cộng là ba mươi lăm người, cũng là một sức mạnh không hề yếu.

Trong Hồng Hoang, mặc dù Tam Thi chi đạo hưng khởi, nhưng cao thủ cấp bậc Chuẩn Thánh cũng không có bao nhiêu, dù sao linh bảo có thể trảm thi cũng chỉ có bấy nhiêu, biết bao nhiêu người muốn linh bảo trảm thi mà không được, bị kẹt ở Đại La Kim Tiên viên mãn, hoặc là cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ rất lâu.

Và bây giờ, một lúc lại xuất động nhiều cao thủ Chuẩn Thánh như vậy, đã được coi là một lực lượng cực kỳ khủng bố rồi.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, nhìn về phía Hỏa Vân Động, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt: "Muốn tìm kiếm một tia sinh cơ trong kiếp nạn, cách làm này của Hồng Vân cũng không tệ, chỉ có điều kiếp nạn này cuối cùng không dễ vượt qua.

Nếu không có Vu Yêu, còn có thể, thêm Vu Yêu vào thì lại càng khó." Thái Thượng nói xong, ánh mắt nhìn lướt qua hồ lô tiên thiên ở hậu điện, sau đó trong tay lại không ngừng thôi toán.

Trong đôi mắt, Đại Đạo hiện ra, Âm Dương hiển hóa.

Rất lâu sau, Thái Thượng dừng thôi toán, khẽ cúi đầu.

Sau đó, ánh mắt của Thái Thượng, lại lần nữa rơi xuống Hỏa Vân Động, lặng lẽ quan sát thủ đoạn của Hồng Vân, và chú ý đến diễn biến tiếp theo của sự việc này.

Phía bắc Hỏa Vân Động, trong thung lũng rộng lớn.

Thần sắc Hồng Vân lạnh lẽo, trong mắt lóe lên hàn quang, chậm rãi lướt qua ba mươi lăm đạo thân ảnh trong hư không, đạm mạc nói: "Cuối cùng cũng hiện thân rồi." Một lúc lại đến nhiều Chuẩn Thánh như vậy, Hồng Vân cũng không ngờ tới, nhưng trong khoảnh khắc, y liền cảm thấy, sự chuẩn bị của mình là đáng giá.

Muốn Hồng Mông Tử Khí, vậy thì cứ đến đi, xem cuối cùng ai có thể có được.

Ba mươi lăm vị Chuẩn Thánh lơ lửng trên không trung nhìn Hồng Vân với thần sắc lạnh lẽo, chỉ có vị cao thủ kia lạnh lùng nói: "Hồng Vân, hôm nay ngươi đừng hòng trốn thoát.

Trong phạm vi hàng ức vạn dặm, đã bị bố trí thiên la địa võng, dù ngươi là Chuẩn Thánh viên mãn, cũng không thể thoát." Y là Ma Sát lão tổ, chính là một luồng kiếp sát chi khí trong trời đất hóa hình mà

thành, tu vi là cao nhất trong số tất cả các tồn tại ở đây, bao gồm cả Hồng Vân.

Lúc này y đã là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn.

Lời của Ma Sát lão tổ vừa dứt, sau ba mươi lăm vị Chuẩn Thánh, lại dần dần hiện ra hơn ngàn đạo thân ảnh.

Hồng Vân ánh mắt lướt qua, hơn ngàn tán tu này, đều là tu sĩ cảnh giới Đại La Kim Tiên, lại là một sức mạnh tán tu không hề yếu trong Hồng Hoang.

Dù sao đây là hơn ngàn Đại La Kim Tiên, chứ không phải hơn ngàn Thái Ất Kim Tiên.

Có thể nói, những cao thủ tán tu đang ở đây, đã bao gồm gần một nửa số cao thủ tán tu trong Hồng Hoang rồi.

Không chỉ có cao thủ, lúc này sau hơn ngàn Đại La Kim Tiên, còn có mấy ngàn tán tu dưới Đại La Kim Tiên xuất hiện trong hư không, tạo thành một vòng vây khổng lồ, trung tâm chính là Hồng Vân. "Cũng thật coi trọng ta, Hồng Vân." Hồng Vân lướt nhìn một lượt, ánh mắt chuyển động, rơi xuống Ma Sát lão tổ, khẽ cười nói.

Nghe vậy, Ma Sát lão tổ và những người khác im lặng.

Điều này cũng là bất đắc dĩ phải làm như vậy.

Tu vi của Hồng Vân bản thân đã cực kỳ mạnh mẽ.

Sau khi y đến đây, mới biết Hồng Vân đã thăng cấp lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại không biết y có trảm đi thi thứ hai hay không.

Với thực lực như vậy, may mà bản thân bọn họ đã chuẩn bị vạn toàn, nếu không thì e rằng vẫn không thể hạ gục Hồng Vân.

Dù sao ngoài bản thân Hồng Vân ra, còn có Hành Thiên Xứng do Đạo Tổ ban, linh bảo này có thể đối phó với bản thân y.

Còn những tồn tại Chuẩn Thánh khác, mấy ai là đối thủ của Hồng Vân?

Tình hình lúc này, chính là cùng lúc xông lên. "Hồng Vân, niệm tình ngươi tu hành không dễ, nếu ngươi giao ra Hồng Mông Tử Khí, chúng ta có thể cho ngươi một con đường sống." Sau vài giây im lặng, trong số ba mươi lăm vị cao thủ Chuẩn Thánh, có một tồn tại Chuẩn Thánh trung kỳ mở miệng nói.

Y cũng có ý định tốt.

Nếu Hồng Vân chịu giao ra, vậy thì tự nhiên là tốt nhất.

Dù sao trong tình thế này, Hồng Vân tự nhiên sẽ liều chết phản kích, như vậy cho dù bên mình cao thủ đông đảo, cũng khó tránh khỏi có người bị Hồng Vân kéo theo.

Ai cũng có tính toán riêng, tự nhiên sẽ không muốn chuyện như vậy xảy ra với mình.

Dù sao mình là đến để lấy Hồng Mông Tử Khí, nếu chưa thấy tử khí mà đã vẫn lạc trong tay Hồng Vân, thì bọn họ tự nhiên không muốn thấy chuyện này xảy ra.

Vì vậy, nếu có thể không chiến mà khuất phục người, vậy thì tự nhiên là tốt nhất.

Lời của y, cũng khiến mười mấy vị cao thủ Chuẩn Thánh từ sơ kỳ đến trung kỳ ngầm tán thán.

Thực lực của mình so với Ma Sát lão tổ và mấy vị kia, quả thực yếu hơn rất nhiều.

Nếu bị Hồng Vân kéo xuống nước, cuối cùng lại để mấy vị kia hưởng lợi, thì thiệt lớn.

Hồng Vân nghe vậy, ngẩng mắt nhìn.

Người này y cũng nhận ra, đã từng gặp một lần ở Tử Tiêu Cung.

Và trong số ba mươi lăm vị tán tu cấp Chuẩn Thánh này, có hơn một nửa là khách ở Tử Tiêu Cung.

Bọn họ cũng là những người đầu tiên biết có thể tranh đoạt, và muốn tranh đoạt đạo tử khí này nhất. "Hồng Mông Tử Khí chỉ có một đạo, nhưng các ngươi lại có ba mươi lăm vị Chuẩn Thánh, nên phân chia đạo Hồng Mông Tử Khí này như thế nào?" Hồng Vân ánh mắt rơi xuống ba mươi lăm vị cao thủ Chuẩn Thánh, khẽ cười, mở miệng hỏi.

Ngữ khí của y tuy nhẹ, nhưng lại ẩn chứa một tia lạnh lẽo, hơn ngàn Đại La Kim Tiên đều biến sắc. "Còn về việc phân phối như thế nào, thì không cần ngươi phải lo lắng.

Ngươi chỉ cần giao Hồng Mông Tử Khí ra, chúng ta tự sẽ quyết định." Ma Sát lão tổ đầu tiên nhíu mày, sau đó đạm mạc mở miệng nói.

Đối với việc ly gián như vậy, trước đó bọn họ đã sớm thương nghị qua rồi, trước tiên đoạt tử khí, sau đó mới phân phối.

Lúc này tử khí còn chưa thấy, tự nhiên không thể bị Hồng Vân ly gián thành công như vậy.

Nghe vậy, Hồng Vân chỉ lạnh lùng cười, không đáp lời. "Vì đều muốn tử khí, vậy thì cứ tự mình đến lấy đi!" Vài giây sau, Hồng Vân lạnh giọng nói, trên mặt sát ý ngút trời, đại trận đã chuẩn bị hoàn tất, thời cơ vừa vặn. "Hồng Vân, ngươi tìm chết!" Ma Sát lão tổ quát lớn một tiếng, mở miệng nói: "Chư vị đạo hữu, ra tay đi!" Lời vừa dứt, lúc này ba mươi lăm vị cao thủ cấp Chuẩn Thánh đồng loạt ra tay, công kích ồ ạt đổ về phía Hồng Vân.

Chương 127

Và lúc này, hơn ngàn Đại La Kim Tiên và vô số tu sĩ dưới Đại La phía sau bọn họ, cũng ra tay.

Mặc dù công kích của bọn họ chỉ là hỗ trợ, nhưng trong tình huống hiện tại, cũng là trí mạng.

Hồng Vân lúc này dường như đang thân mình giữa một đại dương công kích, bốn phương tám hướng công kích ập đến, khí tức khủng bố khiến người ta sợ hãi.

Y nhìn những công kích sắp ập đến, trên mặt sát ý ngút trời, lạnh giọng nói: "Vì các ngươi tìm chết, vậy thì cũng không trách ta được." "Phong khởi, Vân dũng, Âm Dương chuyển biến, Ngũ Hành điên đảo, Hồng Sa Đại Trận, khởi!" Trong một phần ngàn khoảnh khắc, chỉ thấy Hồng Vân kết thủ ấn huyền ảo khó hiểu, sau đó mây trời liền tụ lại, hóa thành vô số đóa hồng vân.

Sau đó liền thấy trên mặt đất và trong hư không, mấy chục đạo hồng quang xông thẳng lên trời, sau đó liền thấy một tòa trận pháp khổng lồ trong nháy mắt bố trí thành.

Khoảnh khắc này, trận pháp bao phủ phạm vi hàng ngàn vạn dặm, nhốt tất cả tán tu vào trong trận pháp. "Oanh Long Long!!!" Đại trận công kích liền vận chuyển, hồng sa ngập trời, sức mạnh cuồn cuộn phát ra, cộng thêm bản thân Hồng Vân, liền chặn đứng đợt công kích này.

Một kích bị chặn, tất cả tán tu đều không ra tay, thần sắc trên mặt âm trầm vô cùng.

Không ngờ vào lúc này, lại bị Hồng Vân gài bẫy một trận.

Tòa đại trận này tuy không thể giam giữ được lâu, nhưng khoảng thời gian này, đủ để Hồng Vân tiêu diệt không ít tồn tại.

Đồng thời, những tồn tại đang chú ý đến sự việc này, ngoài Thái Thượng ra, Vu Yêu nhị tộc, và không ít đại năng, lúc này đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Hồng Vân hành động này, là muốn chôn vùi nhiều cao thủ như vậy sao?

Quả nhiên, trong tình huống như vậy, phản phệ là trí mạng, chỉ xem những tán tu kia có thể vượt qua sự tiêu diệt của Hồng Vân hay không.

Trong Hồng Sa Đại Trận. "Hồng Vân, ngươi quả là tính toán hay, một trận nhốt tất cả." Ma Sát lão tổ thần sắc âm trầm, quét mắt nhìn Hồng Sa Đại Trận một lượt, quay đầu nhìn Hồng Vân, trầm giọng nói. "Nếu không phải các ngươi dòm ngó Hồng Mông Tử Khí, sao lại rơi vào trận của ta.

Vì hôm nay đã đến đây, vậy thì không cần đi nữa!" Hồng Vân trên mặt sát ý ngút trời, lạnh lùng nói, trong tay kết thủ ấn, đại trận liền vận chuyển, hồng sa ngập trời ập đến.

Cho dù là tồn tại Chuẩn Thánh, bị hồng sa tập trung, Nguyên thần cũng sẽ không dễ chịu. "Ngươi nghĩ, trận này có thể nhốt được chúng ta bao lâu?" Một vị Chuẩn Thánh mở miệng nói. "Đủ rồi!" Hồng Vân thần sắc lạnh lẽo, khẽ nhả một chữ.

Nghe vậy, sắc mặt của Đại La Kim Tiên và tu sĩ dưới Đại La trong trận đều thay đổi, ngay cả một số Chuẩn Thánh cũng vậy.

Phải a!

Với thực lực của Hồng Vân, dù chỉ có mười mấy giây, cũng đủ để y tiêu diệt biết bao nhiêu tồn tại rồi sao?

Đó là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, mấy ai có thể đỡ được y? "Chư vị đạo hữu, đừng lưu thủ nữa!" Ma Sát lão tổ nhìn hồng sa bao phủ ập đến, thần sắc biến đổi, trong miệng quát lớn một tiếng.

Lời vừa dứt, ba mươi lăm vị cao thủ Chuẩn Thánh đồng loạt ra tay, một kích này không hề lưu thủ chút nào, công kích khủng bố cuộn trào phát ra, lan đến quá khứ, cuộn đến tương lai, đoạn thời gian hiện tại trôi nổi lờ lững.

Một đợt hồng sa bị phá, lại có một đợt hồng sa mới ập đến, khí tức khủng bố đợt sau mạnh hơn đợt trước.

Mây trên chín tầng trời, lúc này tạo thành một đồ án huyền ảo, một lực lượng vô hình không ngừng gia trì vào Hồng Sa Đại Trận, không ngừng công kích những tán tu này.

Hồng sa như sóng lớn, một đợt cuộn xuống, liền có không ít tu sĩ vẫn lạc.

Đại La Kim Tiên và dưới Đại La trong vỏn vẹn vài giây, đã vẫn lạc mấy ngàn rồi.

Thủ đoạn Hồng Vân chuẩn bị đã lâu, lại là công kích đã tích lực từ lâu, nếu ngay cả tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên cũng có thể chống đỡ, thì Hồng Sa Đại Trận của y quả là quá tệ.

Trong vỏn vẹn vài giây, Đại La Kim Tiên tổn thất quá nửa, dưới Đại La Kim Tiên, toàn quân bị diệt.

Và lúc này uy lực của hồng sa cũng được Hồng Vân đề thăng đến cực hạn.

Mặc dù đại trận sắp bị phá, nhưng lúc này mấy kích cuối cùng, y vẫn có hy vọng tiêu diệt những Đại La Kim Tiên kia, và mấy vị Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Hồng sa ngập trời, tập kích Nguyên thần.

Một đợt ập xuống, Nguyên thần phiêu đãng, vẫn lạc trong đó.

Mặc cho Đại La Kim Tiên có trảm đi dòng sông thời gian, nhưng lúc này dòng sông thời gian bị Hồng Vân phong tỏa, dưới hồng sa bao phủ, Nguyên thần vẫn lạc, căn bản không thể trốn tránh trong dòng sông thời gian. "Nhanh, trận pháp sắp phá!" Ma Sát lão tổ thần sắc mừng rỡ, quát lớn.

Nhưng lời y chưa dứt, liền thấy tình hình hiện tại, ngoài ba mươi lăm vị Chuẩn Thánh của bọn họ ra, những tu sĩ khác, đã toàn bộ vẫn lạc.

Lúc này không chỉ y, những tồn tại Chuẩn Thánh khác, đều khá chấn kinh.

Mới vỏn vẹn mười mấy giây, Hồng Vân đã tiêu diệt nhiều tu sĩ như vậy rồi. "Tiếp theo, là đến lượt các ngươi." Hồng Vân ánh mắt nhìn ba mươi lăm vị Chuẩn Thánh, lạnh lùng nói.

Nghe vậy, mười mấy vị tồn tại từ Chuẩn Thánh sơ kỳ đến trung kỳ, lúc này trong lòng chìm xuống, một cảm giác sắp vẫn lạc liền bao trùm tâm trí. "Hưu!" Đột nhiên, thần sắc Hồng Vân lóe lên quang mang, thiện thi và ác thi xuất hiện, sau đó cùng bản tôn, nhào về phía một đám cao thủ Chuẩn Thánh.

Uy lực của đại trận lúc này vận chuyển toàn lực, hồng sa bao trùm nơi đây, che khuất tất cả, ngay cả Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng khó lòng dò xét. "Mau mau ra tay!" Ma Sát lão tổ quát lớn một tiếng, nhưng khoảnh khắc tiếp theo liền cảm thấy mình đã chuyển đổi hoàn cảnh.

Lúc này y rơi vào một khu vực đặc biệt, xung quanh pháp tắc bao quanh, một cảm giác áp lực gia trì lên bản thân, tu vi của y bắt đầu hạ xuống, đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ. "Hành Thiên Xứng!" Ma Sát lão tổ thần sắc trầm xuống, bản thân mình đã bị cưỡng ép kéo vào khu vực do Hành Thiên Xứng bao phủ.

Trong mười mấy giây này, mình sẽ giống như Hồng Vân, là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hồng Vân lúc này không hề nói nhảm với Ma Sát lão tổ, y lúc này chỉ có mười mấy giây.

Một đóa hồng vân dường như che trời che đất, bao phủ nơi Ma Sát lão tổ đang đứng, hồng sa cuộn trào đến, sấm sét lóe lên, những công kích trong tay Hồng Vân, lúc này cuồn cuộn như trời long đất lở, ồ ạt đổ xuống Ma Sát lão tổ.

Trong phạm vi Hành Thiên Xứng bao phủ, Ma Sát lão tổ căn bản không thể trốn tránh khỏi dòng sông thời không, chỉ có thể trực diện chống đỡ những công kích này.

Y trong tay lật một cái, một thanh thần đao cấp hạ phẩm tiên thiên linh bảo xuất hiện trong tay, không ngừng chống đỡ những công kích như vũ bão của Hồng Vân.

Pháp tắc Đại Đạo xung quanh giao thoa, lúc này sức mạnh toàn bộ bị hóa giải, không đánh nát khu vực này, chỉ có đợi hết thời gian, mới có thể thoát ra khỏi đó. "Oanh!" Ma Sát lão tổ bị Hồng Vân một kích đánh bay, máu tươi vương vãi hư không.

Và lúc này, cảnh sắc biến đổi, y đã thoát ra khỏi khu vực của Hành Thiên Xứng. "Hưu!" Một đạo quang mang lóe qua, Ma Sát lão tổ trong khoảnh khắc, khó lòng phản ứng kịp.

Trong lúc khu vực chuyển biến, y đã chậm một nhịp.

Chương 128

"Oanh!" Ma Sát lão tổ lại lần nữa bị đánh bay, va chạm vào giới bích trận pháp, xuất hiện những vết nứt dày đặc.

Hồng Vân đối với hiệu quả trực tiếp dùng Hành Thiên Xứng để đập, vẫn khá hài lòng. "Hồng Vân, trận pháp vừa phá, liền là ngày chết của ngươi!" Trong đôi mắt đen kịt của Ma Sát lão tổ lửa bùng cháy, lạnh lùng nói.

Bị cưỡng ép kéo vào khu vực của Hành Thiên Xứng, bị Hồng Vân làm bị thương, lại chịu thêm một kích của Hành Thiên Xứng, thương thế của y lúc này cũng không nhẹ. "Có thể thử xem!" Hồng Vân khẽ cười một tiếng, trong tay vung lên, thiện ác thi trở về.

Thiện ác thi đã tiêu diệt bốn vị cao thủ Chuẩn Thánh sơ kỳ, trọng thương mấy vị, điều này đã là vô cùng hiếm có rồi.

Dù sao đó là nhiều cao thủ như vậy, nếu không phải phải ứng phó đại trận, e rằng sẽ không tổn thất nhiều như tiêu diệt bốn vị và trọng thương mấy vị.

Hồng Vân trong tay đánh ra một thủ ấn, sau đó liền biến mất không thấy.

Hồng Sa Đại Trận vốn có những vết nứt dày đặc, lúc này bỗng chốc bành trướng lớn, khí tức khủng bố khiến tất cả cao thủ biến sắc. "Không hay rồi, y muốn tự bạo đại trận!" Ma Sát lão tổ quát lớn một tiếng, liền xông về một phương vị nào đó, linh bảo hộ thân, lực phòng ngự của bản thân được đẩy đến cực hạn. "Oanh Long Long!!!" Và lúc này, đại trận ầm ầm tự bạo, sức mạnh xung kích xông thẳng lên chín tầng trời, những đám mây tụ lại trước đó toàn bộ tiêu tán trong đó.

Thung lũng phạm vi hàng ức vạn dặm, lúc này hoàn toàn yên diệt.

"Hít!" Khoảnh khắc này, không ít tồn tại trong Hồng Hoang đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Hồng Vân quả nhiên là kẻ điên, một trận này xuống, muốn chôn vùi biết bao nhiêu cao thủ?

Không biết qua bao lâu, đợi đến khi xung kích dần dần lắng xuống, cuối cùng cũng lộ ra những thân ảnh bên trong.

Ba mươi lăm vị Chuẩn Thánh ban đầu, lúc này chỉ còn lại hai mươi mấy đạo, và trong số đó tình hình khá hơn, chỉ có mười tám vị.

Mấy vị còn lại, lúc này đều trọng thương, không thể tiếp tục nữa. "Oanh!" Ngay lúc này, trên bầu trời ba đạo công kích ầm ầm giáng xuống.

Thấy vậy, tất cả Chuẩn Thánh đều biến sắc, liền tránh né. "Oanh Long Long!!!" Ba đạo công kích giáng xuống, những Chuẩn Thánh khác đều tránh được, nhưng mấy vị trọng thương, không thể tiếp tục nữa, liền không may mắn như vậy.

Lúc này toàn bộ vẫn lạc trong tay Hồng Vân.

Lúc này còn lại, đều là từ Chuẩn Thánh trung kỳ đến hậu kỳ, và Ma Sát lão tổ vị Chuẩn Thánh viên mãn kia.

Tồn tại Chuẩn Thánh sơ kỳ, toàn bộ vẫn lạc. "Hồng Vân!" Mười tám vị cao thủ hai mắt đỏ ngầu, trầm giọng nói, một cỗ sát ý ngưng kết hư không. "Muốn giết ta, thì phải có chuẩn bị vẫn lạc!" Hồng Vân đạm mạc nói.

Lời vừa dứt, mười chín đạo thân ảnh liền đồng loạt giao thủ, Hồng Vân lấy một địch mười tám, nhất thời lại không rơi vào thế hạ phong.

Nhưng điều này cũng chỉ là trong vài giây mà thôi, sau vài giây, Hồng Vân liền luôn ở thế hạ phong, dù sao số lượng chênh lệch quá

lớn, lúc này mười tám vị cao thủ toàn lực ra tay, Hồng Vân nhất thời hiểm tượng hoàn sinh. "Muốn ta chết, các ngươi cũng đừng hòng sống yên!" Hồng Vân thần sắc dữ tợn, lạnh lùng nói. "Không hay rồi!" Tốc độ rút lui của chúng cao thủ rất nhanh, nhưng tốc độ tự bạo của Hồng Vân còn nhanh hơn. "Oanh Long Long!!!" Một loạt tiếng sấm rền vang vọng chín tầng trời, xung kích lan đến phạm vi hàng ức vạn dặm.

Sơn mạch yên diệt, đại địa băng tháp, hư không vỡ nát, tất cả đều hỗn loạn không chịu nổi.

Khoảnh khắc này, những đại năng, Vu Yêu, đang chú ý đến trời đất, đã không biết nói gì nữa.

Một kẻ điên như vậy, thật sự không thể dễ dàng chọc giận a!

Một trận tự bạo như vậy, biết bao nhiêu tán tu đã vẫn lạc trong đó.

Trong cảnh liều chết phản kích, cái giá phải trả quả thực rất lớn.

Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó.

Hồng Vân nhìn về hướng tự bạo, trên mặt lóe lên một tia âm u, nhưng trong khoảnh khắc liền khôi phục. "Như vậy, cũng coi như tạm thời giải trừ nguy cơ." Hồng Vân thu hồi ánh mắt, lẩm bẩm nói.

Hôm nay chiêu Kim Thiền Thoát Xác, không chỉ tự bạo đại trận, mà còn tự bạo thiện thi của y.

Điều này đối với y mà nói, cũng là tổn thất không nhỏ.

Nhưng kết quả, y vẫn rất hài lòng, dù sao đã chôn vùi không ít tán tu ở đó.

Trong lòng suy nghĩ một lát, Hồng Vân thân hình động, rời khỏi nơi đây.

Nhìn Hồng Vân một trận chiến này xuống, tiêu diệt mấy ngàn tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên, hơn ngàn Đại La Kim Tiên, hai mươi mấy tồn

tại Chuẩn Thánh, không ít đại năng đang chú ý đến lúc này, đều hít vào một ngụm khí lạnh.

Hồng Vân, quả nhiên là kẻ điên a!

Với thủ đoạn như vậy, kết quả như vậy, ban đầu ai có thể nghĩ tới?

Vốn tưởng Hồng Vân sẽ vẫn lạc trong tay bọn họ, nhưng nhìn tình hình hiện tại, đạo Hồng Mông Tử Khí này còn chưa thấy, bọn họ đã tổn thất bảy tám thành rồi.

Trận tự bạo vừa rồi, lại không biết bao nhiêu vị Chuẩn Thánh đã vẫn lạc, ước tính những người còn lại, cũng phải trọng thương, liệu có thể tiếp tục hay không, cũng không biết.

Thái Thượng ánh mắt dời khỏi hướng Hỏa Vân Động, rơi xuống một khu vực nào đó, đạm mạc nói: "Kim Thiền Thoát Xác chi pháp cũng không tệ, tiếc rằng vẫn tổn thất không ít, một pháp đánh địch ngàn tự tổn tám trăm!" "Tuy nhiên, sau trận chiến này, cũng đã chấn động không ít tồn tại." Nói xong, Thái Thượng nhìn lướt qua một đạo quang mang lóe qua giữa trời đất, "Xem ra, Vu Yêu cũng sắp ra tay rồi." Lúc này người không thể nhịn được nữa, chính là Yêu Sư Côn Bằng.

Y trước đây ở Tử Tiêu Cung vì một cái va chạm của Hồng Vân, mà bỏ lỡ bồ đoàn, lúc này là một thời cơ tốt.

Y tự nhiên không tin Hồng Vân đã vẫn lạc, lúc này tự nhiên phải đến để thu dọn tàn cuộc.

Đợi đến khi Vu Yêu ra tay, mình e rằng sẽ không còn cơ hội nữa.

Thái Thượng nhìn một cái, sau đó ánh mắt lại lần nữa rơi xuống nơi Hồng Vân đang ở, "Sau lần này, trong Hồng Hoang, e rằng không ít tán tu sẽ bị thanh tẩy, một đạo Hồng Mông Tử Khí, dẫn đến tình

cảnh này." "Nào ai biết, Đại Đạo chi Đạo, Pháp tắc là căn bản.

Muốn chứng Đại Đạo, căn bản không có đường tắt nào có thể đi, bọn họ vẫn không nhìn thấu tầng này." Thái Thượng ánh mắt u u, khó lường, nhìn về phía Hồng Vân, không nói gì nữa.

Hỏa Vân Động, trên mặt đất đầy rẫy vết thương.

Trong trận tự bạo của thiện thi Hồng Vân, những người có thể sống sót, không quá mười vị.

Mười vị này, đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, và Ma Sát lão tổ vị Chuẩn Thánh viên mãn kia.

Tám vị Chuẩn Thánh trung kỳ còn lại, đã vẫn lạc trong xung kích của trận tự bạo.

Và hiện tại mười vị cao thủ Chuẩn Thánh này, có bốn vị trọng thương nghiêm trọng, đã không thể tiếp tục chiến đấu nữa.

Chương 129

Cho dù biết Hồng Vân còn chưa vẫn lạc, vì Côn Bằng vừa đi qua nơi đây, bọn họ đều đã biết, chuyện này không cần nghĩ cũng biết. "Chư vị, còn muốn tiếp tục sao?" Ma Sát lão tổ mở miệng nói.

Nghe vậy, chư vị Chuẩn Thánh im lặng.

Vốn tưởng là chuyện mười phần chắc chắn, giờ đây chỉ còn lại mười vị Chuẩn Thánh, chỉ có sáu vị còn có sức chiến đấu.

Mà bản thân mình đến bây giờ, ngay cả Hồng Mông Tử Khí còn chưa thấy, mà đã tổn thất nhiều như vậy.

Nếu tiếp tục, e rằng thật sự sẽ bỏ mạng ở đó.

Bọn họ lại không ngốc, lúc này tự nhiên là muốn đánh trống lùi quân. "Nếu đã vậy, vậy thì sáu vị chúng ta đi!" Ma Sát lão tổ nhìn một cái, sau đó cùng năm vị khác, bay về một hướng nào đó.

Còn bốn vị còn lại, lúc này liền động thân, trở về đạo trường của mình. "Ông!" Hư không chấn động, sau đó một thân ảnh bước ra, khí tức trên người khủng bố, trên mặt thần sắc sát ý ngút trời. "Tổ Vu!" Bốn người biến sắc, bọn họ tuy không có giao thiệp với Vu tộc, nhưng không có nghĩa là không nhận ra Vu tộc.

Vị trước mặt này, chính là Tổ Vu Đế Giang. "Vì đã đến, vậy thì ở lại đi!" Đế Giang đạm mạc mở miệng nói, phong tỏa không gian, một đạo Không Gian Yên Diệt Thần Thông đánh ra, bốn vị Chuẩn Thánh hoàn toàn vẫn lạc trong đó.

Sau khi hoàn tất tất cả những việc này, Đế Giang nhìn về một khu vực nào đó, "Cũng gần đủ rồi!" Lời vừa dứt, thân ảnh của y đã biến mất.

Ba mươi ba tầng trời, Yêu tộc Thiên đình, Lăng Tiêu Điện. "Bạch Trạch, Côn Bằng đã động thân, Yêu tộc có thể ra tay rồi.

Tiếp theo cần phải phòng bị Vu tộc, những tồn tại khác, không cần để ý." Đế Tuấn thần sắc lạnh đi, thu hồi ánh mắt từ Hồng Hoang, nhìn Bạch Trạch, mở miệng nói. "Thần đã hiểu!" Bạch Trạch lời vừa dứt, sau đó quay người rời đi, bắt đầu triệu tập các bộ lạc Yêu tộc, có thể xuống Hồng Hoang tranh đoạt Hồng Mông Tử Khí rồi.

Đối thủ lớn nhất của Yêu tộc tiếp theo, chính là Vu tộc.

Những tán tu khác, Yêu tộc căn bản không đặt vào mắt.

Hồng Hoang, một khu vực nào đó, trong một dãy núi hoang vu. "Côn Bằng!" Hồng Vân nhìn Côn Bằng đang ngăn cản đường mình, thần sắc trầm xuống, trong miệng khẽ nhả hai chữ. "Hồng Vân, ngày trước nếu không phải ngươi va vào bản Yêu Sư một cái, nói không chừng bản Yêu Sư cũng có thể có được Hồng Mông Tử Khí.

Hôm nay, nếu ngươi giao Hồng Mông Tử Khí ra, bản Yêu Sư có thể cùng ngươi hóa giải nhân quả." Côn Bằng đôi mắt sắc lạnh, lạnh lùng mở miệng nói, xung quanh pháp tắc phong, thủy hơi ngưng tụ lại. "Tranh giành bồ đoàn, Côn Bằng, điều này nói ra có vẻ quá khiên cưỡng.

Hơn nữa, kẻ đoạt tọa vị của ngươi là Đế Tuấn của Yêu tộc, ngươi không những không tìm Đế Tuấn gây phiền phức, ngược lại còn gia nhập Yêu tộc, lúc này lại quay lại tìm ta sao?" Hồng Vân ánh mắt lạnh lẽo nhìn y, lạnh giọng mở miệng nói.

Dòm ngó Hồng Mông Tử Khí của mình thì cứ nói thẳng ra là được rồi, nói những lý do khiên cưỡng như vậy làm gì.

Nghe vậy, Côn Bằng thần sắc trầm xuống.

Nếu bản thân mình yếu thế, sao có thể gia nhập Yêu tộc, bị Đế

Tuấn nắm trong tay?

Đạo Hồng Mông Tử Khí này là cơ hội để y lật mình, y dù thế nào cũng phải đoạt lấy cho bằng được.

Bất kể có ân oán nhân quả với Hồng Vân hay không, lúc này đều phải ra tay.

Chỉ cần bản thân mình thành Thánh, đừng nói là Đế Tuấn, cả Yêu tộc đều sẽ bị y nắm trong tay. "Hồng Vân, bớt nói nhảm đi, hôm nay Hồng Mông Tử Khí giao hay không giao?" Côn Bằng mất kiên nhẫn nói. "Muốn đoạt Hồng Mông Tử Khí, vậy thì cứ đến đi!" Hồng Vân lạnh lùng nói, không hề sợ hãi.

Thấy vậy, Côn Bằng không nói gì.

Nếu không nhìn thấy cách làm của Hồng Vân như một kẻ điên vừa rồi, Côn Bằng đã sớm nhào lên rồi.

Nhưng đã thấy rồi, y quả thực không thể không cân nhắc một phen, muốn phải trả cái giá như thế nào.

Mấy ngàn tán tu, hơn ngàn Đại La Kim Tiên, hai mươi mấy Chuẩn Thánh, toàn bộ vẫn lạc trong tay Hồng Vân.

Thủ đoạn điên cuồng như vậy, Côn Bằng không muốn gặp phải lần nữa.

Nhưng muốn không trả giá, đó cũng là không thể. "Hô!" Côn Bằng trong tay vung lên, pháp tắc phong hóa thành Cửu Thiên Cương Phong cuộn trào về phía Hồng Vân, lại có pháp tắc thủy hóa thành vô số Huyền Băng, phong tỏa xung quanh Hồng Vân.

Côn Bằng một tay pháp tắc phong, một tay pháp tắc thủy, lúc này phong tỏa xung quanh Hồng Vân, công kích đã ập đến, mà bản thân y, đã nhào về phía Hồng Vân.

Hồng Vân thấy vậy, thần sắc ngưng lại, trong tay vung lên, hồng sa ngập trời.

Một đóa hồng vân che trời che đất, trong đó sấm sét lóe lên, hồng sa cuộn trào, ngăn chặn hoàn toàn Cửu Thiên Cương Phong và Huyền Băng.

Sau đó dưới chân y động, hư không xung quanh vặn vẹo.

Côn Bằng thấy vậy, thần sắc hơi ngưng lại.

Lúc này đã rơi vào khu vực Hành Thiên Xứng của Hồng Vân, áp lực lúc này tăng mạnh.

Cho dù lúc này y và Hồng Vân tu vi ngang bằng, nhưng rơi vào khu vực của Hành Thiên Xứng, lúc này ưu thế, vẫn nghiêng về phía Hồng Vân. "Oanh!" Sấm sét và hồng sa cuộn trào, bao trùm vô tận thời không, thế như chẻ tre ập xuống Côn Bằng.

Côn Bằng không dám khinh suất, lúc này tay cầm Yêu Bi, cẩn thận ứng phó, giao chiến cùng Hồng Vân.

Mặc dù một đường bị Hồng Vân áp chế, nhưng may mắn là, không lộ ra dấu hiệu thất bại và thương thế.

Chỉ cần thoát khỏi khu vực của Hành Thiên Xứng, bản thân mình vẫn có ưu thế.

Dù sao Hồng Vân đã tự bạo đại trận và một thi, rốt cuộc cũng bị tổn thương.

Ba mươi giây thời gian trôi qua chớp nhoáng, Côn Bằng trong thời gian cuối cùng bị Hồng Vân đánh bay, nhưng không có thương thế quá lớn.

Mặc dù làm vỡ nát không ít hư không, nhưng cuối cùng cũng đã chống đỡ được toàn bộ, và cũng đã thoát khỏi khu vực Hành Thiên

Xứng. "Bành!" Đột nhiên, thần sắc Hồng Vân biến đổi, nhưng vẫn bị Cửu Thiên Cương Phong tác động, thần sắc trắng bệch, một ngụm tiên huyết phun ra. "Côn Bằng, thủ đoạn hay thật!" Hồng Vân nhìn ác thi Côn Bằng xuất hiện bên cạnh, trầm giọng nói. "Tự nhiên không bằng ngươi!

Chương 130

Hồng Vân, bản nguyên của ngươi bị tổn thương, căn bản không đỡ nổi ta, vẫn là thành thật giao ra Hồng Mông Tử Khí đi!" Côn Bằng lạnh giọng nói. "Muốn thì cứ tự mình đến lấy!" Hồng Vân công về phía ác thi bên cạnh, sau khi chặn y, lại xông về phía Côn Bằng.

Hai người giao chiến cùng nhau. "Côn Bằng, cùng đi đi!" Trên khuôn mặt dữ tợn của Hồng Vân lộ ra một nụ cười khiến người ta rợn tóc gáy, đạm mạc nói.

Nghe vậy, Côn Bằng thần sắc đại biến.

Dù tốc độ của y trong Hồng Hoang là đỉnh cao, một cái chớp mắt có thể đi hàng ức vạn dặm, nhưng lúc này dưới tình huống có tâm tính toán vô tâm, Côn Bằng cuối cùng vẫn chậm một nhịp.

Một đạo hàn quang lóe qua, sau đó quang mang bao trùm thế gian.

Khoảnh khắc này, phạm vi hàng ức vạn dặm hóa thành tro bụi, dưới xung kích, phong vân biến sắc, nhật nguyệt vô quang. "Khái!" "Hồng Vân, ngươi đúng là kẻ điên!" Côn Bằng thần sắc trắng bệch như tờ giấy, thiện thi vẫn lạc, bản nguyên của y cũng bị tổn thương, nhưng may mắn là đã chống đỡ được, bản tôn không bị tổn thương.

Y đã biết Hồng Vân sẽ có một chiêu như vậy, nên không để bản tôn giao chiến với Hồng Vân quá lâu.

Quả nhiên, bị Hồng Vân kéo một thi xuống nước.

Y biết, vừa rồi tự bạo, chỉ là một thi khác của Hồng Vân mà thôi, bản tôn của y, vẫn đã thoát khỏi. "Hồng Mông Tử Khí, bản Yêu Sư sẽ không từ bỏ!" Côn Bằng nhìn chằm chằm một cái, sau đó trong tay vung lên, triệu hồi ác thi xong, liền truy đuổi theo.

Hồng Vân tự bạo hai thiện ác thi, bản nguyên tổn thương cực kỳ nghiêm trọng, thực lực chẳng còn ba bốn thành, tốc độ tự nhiên là giảm mạnh, dù đã sớm đào tẩu, nhưng Côn Bằng tốc độ quá nhanh, chẳng mấy chốc liền có thể đuổi kịp.

"Hồng Vân, hôm nay ngươi tuyệt lộ rồi!" Ngay lúc này, mấy đạo thân ảnh xuất hiện ở gần Hồng Vân, lạnh lùng nhìn hắn.

Hồng Vân trông qua, thần sắc ngưng lại, chính là Ma Sát lão tổ cùng sáu người khác, cũng là sáu vị tán tu Chuẩn Thánh cao thủ còn lại đang vây tiễu hắn.

"Thật đúng là kiệt nhi bất xá a!" Hồng Vân khẽ cười một tiếng, phảng phất không để ý, hắn liếc nhìn hướng đông nam, lúc này một đạo lưu quang lóe lên, vượt qua ức triệu dặm, đến trước mặt Hồng Vân, chính là Yêu Sư Côn Bằng.

"Côn Bằng!" Ma Sát lão tổ thần sắc ngưng trọng.

"Ma Sát lão tổ!" Côn Bằng ánh mắt lướt qua sáu người bọn họ, rồi dừng lại trên Ma Sát lão tổ, y tuy không có giao thiệp với Ma Sát lão tổ, nhưng không đại biểu y không biết sự tồn tại của vị tán tu cao thủ này.

"Các ngươi muốn tranh Hồng Mông Tử Khí ư?!" Côn Bằng nhàn nhạt hỏi.

Tuy đối phương có sáu vị Chuẩn Thánh cao thủ, nhưng họ đều là thân thể bị thương, thương thế còn nghiêm trọng hơn mình không ít, mình vẫn còn không ít ưu thế.

"Côn Bằng, Hồng Mông Tử Khí, hữu duyên giả cư chi.

Huống hồ, chúng ta có sáu vị Chuẩn Thánh…" Ma Sát lão tổ thần sắc âm lãnh, đã đến bước này, y tự nhiên không thể thối lui, ngay cả năm vị Chuẩn Thánh cao thủ bên cạnh y cũng không thể thối lui, phe

mình đã tổn thất nhiều cao thủ như vậy, nếu cứ thế rơi vào tay Côn Bằng, thì vết thương của mình coi như chịu oan rồi.

"Vậy thì xem thử đi!" Côn Bằng không nói thêm lời vô nghĩa, y tự nhiên hiểu rằng trước Hồng Mông Tử Khí, không ai sẽ thối lui.

Hồng Vân khóe miệng hiện lên một tia cười lạnh, ánh mắt nhàn nhạt lướt qua bọn họ.

"Hô!" Côn Bằng vung tay, một cỗ Cửu Thiên Cương Phong khủng bố lại quét ra, bao phủ bốn phương Hồng Vân, lại có vô số Huyền Băng hóa thành từng đạo công kích, như bão vũ lê hoa, điên cuồng công hướng Hồng Vân.

Lúc này bốn phương thời không đã bị khóa chặt, Hồng Vân tự nhiên vô pháp tránh né, chỉ có thể cứng rắn đón đỡ công kích của Côn Bằng.

Ma Sát lão tổ thấy Côn Bằng ra tay, tự nhiên cũng không cam chịu lạc hậu, lúc này vung tay, kiếp sát chi khí che lấp chư thiên, trong đó vạn vật điêu linh, vô số thời không băng tháp, tồi khô lạp hủ hướng về phía Hồng Vân mà ập tới.

Và năm vị Chuẩn Thánh cao thủ khác cũng lần lượt ra tay, công kích chấn nhiếp vô số đại năng.

Hồng Vân thần sắc vô cùng băng lãnh, Hồng Sa Vân và Hành Thiên Xứng không ngừng chống đỡ công kích, y nay bản nguyên tổn thương, thực lực chỉ bằng ba bốn thành lúc toàn thịnh, quả thực khó lòng chống đỡ liên thủ của bảy vị Chuẩn Thánh cao thủ.

"Bành!" Hồng Vân bị oanh phi đảo lộn trong nháy mắt, tay y động một cái, cảnh tượng bốn phía biến đổi, lập tức rơi vào khu vực của Hành Thiên Xứng.

Hồng Vân ngưng tụ toàn thân pháp lực vào một chưởng, vỗ xuống

một vị Chuẩn Thánh trung kỳ cao thủ, phá nát vô tận trường hà thời không của hắn, triệt để vẫn lạc dưới chưởng của y.

Ba hơi thở sau, chúng nhân rời khỏi khu vực Hành Thiên Xứng, nhưng đã có một vị Chuẩn Thánh vẫn lạc.

Ngay cả Côn Bằng và Ma Sát lão tổ cũng không khỏi chấn kinh, đến bước này, Hồng Vân vẫn còn chiến lực như vậy.

Nhưng trong một hơi thở, sáu vị Chuẩn Thánh lại công kích hướng về phía Hồng Vân.

"Ca!" Trong thân thể Hồng Vân phù hiện vô số quang tuyến, khí tức vô cùng cuồng bạo.

Chúng nhân thần sắc biến đổi, dù họ có nhanh đến đâu, lúc này cũng không kịp nữa rồi.

"Oanh long long!!!" Quang mang lấp lánh giữa thiên địa, lôi đình vang vọng hoàn vũ, trùng kích yên diệt phương viên ức vạn dặm, tất cả đều hóa thành tê phấn.

"Hồng Vân, ngươi thật đúng là một kẻ điên!" Côn Bằng lấy ác thi làm cái giá, bảo toàn bản tôn, nhưng bản nguyên cũng đã tổn thương, nhưng so ra, vẫn là kết quả tốt nhất.

Còn về phía khác, trừ Ma Sát lão tổ ra, mấy vị còn lại, tất cả đều vẫn lạc trong tự bạo của Hồng Vân.

"Hồng Mông Tử Khí!" Ma Sát lão tổ nhìn hư không, trong một đạo thân ảnh phiêu miểu, một đạo khí thể màu tím, mắt y đột nhiên sáng lên.

"Hồng Mông Tử Khí, ngươi không thể nào có được!" Ngay lúc này, giữa thiên địa vang lên một âm thanh nhàn nhạt, sau đó liền thấy một đạo thân ảnh xuất hiện, một chưởng vỗ xuống y.

“Đế Giang, không!!!” Ma Sát lão tổ không cam lòng gầm lên, nhưng y tổn thương nghiêm trọng, lúc này Đế Giang phong tỏa không gian, trừ phi tu vi cao hơn y rất nhiều, hoặc là đạo không gian mạnh hơn y, nếu không căn bản không thể phá vỡ phong tỏa không gian này.

“Bành!” Thủ chưởng hạ xuống, một thủ ấn rộng hàng triệu dặm in sâu trên đại địa, sâu mấy chục vạn trượng.

Còn về Ma Sát lão tổ ở trong đó, tự nhiên đã vẫn lạc dưới chưởng rồi.

Côn Bằng nhìn tất cả những điều này, thần sắc vô cùng âm trầm, y cho dù ở trạng thái toàn thịnh cũng chưa chắc là đối thủ của Đế Giang, nay bản nguyên tổn thương, thực lực đại hàng, muốn đoạt Hồng Mông Tử Khí từ tay y, lại càng thêm khó khăn.

Đế Giang nhìn Côn Bằng một cái, sau đó bàn tay lớn bắt lấy nguyên thần Hồng Vân cùng Hồng Mông Tử Khí.

“Đế Giang, muốn đoạt Hồng Mông Tử Khí, hỏi qua Yêu tộc chúng ta chưa?” Một cái ấn tỳ màu vàng hạ xuống, lập tức oanh diệt thủ chưởng pháp lực ngưng tụ của Đế Giang, sau đó liền thấy một đạo thân ảnh xuất hiện trong hư không, chính là Đế Tuấn.

“Yêu Sư, vất vả rồi, tiếp theo giao cho trẫm đi!” Đế Tuấn nhìn Côn Bằng, vẻ mặt mỉm cười nói.

Nghe vậy, đáy mắt Côn Bằng lóe lên một đạo hàn mang, mình liều mạng đến thế này, lại để Đế Tuấn chiếm lợi, nhưng tình thế hiện tại, y không thể không cúi đầu, Đế Tuấn tuy vẻ mặt mỉm cười, nhưng chỉ cần mình có chút bất mãn, e rằng lúc này đã bị trấn sát rồi.

“Nếu đã như vậy, thần xin vì Thiên Đế lược trận!” Côn Bằng cúi đầu nói.

Đế Tuấn hài lòng gật đầu, lúc này mới nhìn về phía Đế Giang.

“Đông!” Lúc này, giữa thiên địa vang lên một tiếng chuông thanh thúy, ngưng kết tất cả thời không, đại đạo pháp tắc, thiên địa quy tắc đều chậm lại, ngay cả tư duy, lúc này cũng chậm rãi ngưng kết.

Trong khoảnh khắc này, Đế Tuấn một tay bắt lấy nguyên thần Hồng Vân và Hồng Mông Tử Khí.

Sức mạnh của bàn tay này, chỉ cần yên diệt nguyên thần Hồng Vân, trực tiếp lấy Hồng Mông Tử Khí và Hồng Sa Vân cùng Hành Thiên Xứng ba kiện bảo vật.

“Oanh!” Đột nhiên, giữa thiên địa vang lên một tiếng oanh minh, sau đó phong vân biến sắc, nhật nguyệt tinh thần điên đảo thác loạn, vô số đại đạo pháp tắc cùng thiên địa quy tắc đang đảo thoái.

Bốn phương hư không vặn vẹo, sau đó đầy rẫy những vết nứt chi chít, khoảnh khắc tiếp theo, oanh nhiên băng tháp.

“Ca!” Phảng phất là một đạo lôi đình chi quang lóe lên, sau đó liền thấy một bàn tay che trời lấp đất xuất hiện giữa thiên địa.

Chương 131

Đế Tuấn, Thái Nhất, Đế Giang cùng những người khác thần sắc biến đổi, không thể chống cự, nếu chưởng này nhắm vào mình, mình tất cả đều sẽ băng tháp, bị trấn sát tại chỗ.

Bàn tay vạn trượng phá vỡ khu vực bị âm ba của Hỗn Độn Chung bao phủ, trực tiếp bắt lấy nguyên thần Hồng Vân.

"Ông!" Hồng Mông Tử Khí trong tay nguyên thần Hồng Vân hóa thành một đạo lưu quang, độn đi, biến mất.

Bàn tay không dừng lại, bắt lấy nguyên thần Hồng Vân, Hồng Sa Vân cùng Hành Thiên Xứng, liền biến mất trước mặt chúng nhân.

Cao tầng Vu Yêu hai tộc kinh hãi nhìn tất cả những điều này, không cần nghĩ cũng biết là ai ra tay, trong Hồng Hoang lúc này, trừ Đạo Tổ hợp đạo ra, thì chỉ có Thái Thượng có thực lực này.

Nhưng điều họ không hiểu là, Thái Thượng bắt lấy nguyên thần Hồng Vân và hai kiện linh bảo làm gì?

Nếu nói vì linh bảo, vậy tại sao còn muốn nguyên thần Hồng Vân?

Nhưng hiện tại, điều quan trọng nhất, lại không phải là Hồng Vân và Thái Thượng ra tay, mà là khi bàn tay pháp lực ngưng tụ của Thái Thượng hạ xuống, Hồng Mông Tử Khí đã độn đi, không biết tung tích, đây mới là điều quan trọng nhất lúc này.

Nếu cứ thế biến mất, thì tất cả đều công cốc rồi.

Hồng Hoang không ít đại năng đều nghi hoặc vì sao Thái Thượng lại mang đi nguyên thần Hồng Vân, cũng nghi hoặc, Hồng Mông Tử Khí này, cứ thế độn đi, không xuất hiện nữa sao?

Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này lại không để ý Hồng Mông

Tử Khí, chỉ đang nghĩ Đại ca nhà mình vì sao lại ra tay?

Nhưng nghĩ lại, hẳn là có tính toán riêng của mình, mình cũng không cần quá để tâm.

Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó.

Đế Tuấn, Đế Giang, Thái Nhất cùng Côn Bằng thần sắc đều có chút âm trầm, mình chờ đợi nỗ lực lâu như vậy, cứ thế mà độn đi ư?

"Ông!" Ngay khi bốn người định rời đi, hư không chấn động, một đạo tử quang lóe lên, sau đó liền thấy Hồng Mông Tử Khí lại xuất hiện trước mặt họ, lúc này đang lơ lửng trong hư không, kích khởi từng đạo quỹ tích đại đạo.

Thấy vậy, bốn người mắt sáng lên, lần lượt ra tay.

Đế Tuấn chặn Đế Giang, Thái Nhất trong tay khẽ động Hỗn Độn Chung, sau đó bắt lấy Hồng Mông Tử Khí, còn về Côn Bằng, lúc này không dám nhúng tay, tu vi mình đại hàng, Thái Nhất toàn lực với Hỗn Độn Chung, hoàn toàn có sức mạnh mạt sát mình.

"Thời gian đảo thoái!" Đột nhiên, giữa thiên địa vang lên một tiếng khẽ quát, sau đó liền thấy động tác của Thái Nhất không ngừng đảo lùi.

Sau đó một đạo thân ảnh khác xuất hiện, chính là Tổ Vu Chúc Cửu Âm của Vu tộc, y bắt lấy Hồng Mông Tử Khí.

"Hưu!" Tử khí lóe lên, Chúc Cửu Âm căn bản không bắt được, lúc này Ngọc Tỷ Thiên Đế của Đế Tuấn hạ xuống, chặn Chúc Cửu Âm.

Thái Nhất phản ứng lại, nghênh chiến Chúc Cửu Âm, sau đó lại có Huyền Minh xuất hiện, Côn Bằng không còn cách nào khác, chỉ có thể bổ sung vào.

Hai bên giao chiến cùng nhau, hơn nữa thỉnh thoảng lại bắt lấy

Hồng Mông Tử Khí, nhưng quỹ tích của Hồng Mông Tử Khí khó tìm, dù cao tầng hai tộc đều ra tay, nhưng vẫn khó lòng bắt được nó.

"Oanh!" Một tiếng sấm sét, sau đó Đế Tuấn và Đế Giang đều lùi lại.

Đằng sau Đế Giang, xuất hiện mấy đạo thân ảnh, chính là các Tổ Vu khác đã đến, sau Mười Hai Tổ Vu, còn có vô số tộc nhân Vu tộc.

Đế Tuấn thần sắc lạnh lẽo, phía sau hư không chấn động, Thập Đại Yêu Thần, mấy trăm Yêu Thánh, cùng vô số tộc nhân Yêu tộc xuất hiện.

"Thái Nhất, bố trận!" Đã từng thấy Hồng Mông Tử Khí tiêu độn một lần, Đế Tuấn lúc này không muốn Hồng Mông Tử Khí lại tiêu độn nữa, muốn phong tỏa hư không, ngăn chặn đào tẩu.

"Đông!" Thái Nhất hiểu ý, lời Đế Tuấn chưa dứt, đã đánh vang Hỗn Độn Chung, âm ba mắt thường có thể thấy, không ngừng khuếch tán ra, ngưng kết tất cả.

"Thời không hợp nhất, phá!" Đế Giang và Chúc Cửu Âm nhìn nhau, hai đại đạo pháp tắc tung hoành xuất ra, sức mạnh thời không cuồn cuộn, lập tức phá vỡ trùng kích âm ba, triệt tiêu công kích lẫn nhau.

"Oanh!" Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phía trên, tinh quang dập dờn, tinh thần chi lực kích đãng, ba trăm sáu mươi lăm cán chủ tinh thần phiên kỳ, bốn vạn bảy ngàn hơn cán phó tinh thần phiên kỳ, cùng vô số bộ chúng Yêu tộc tạo thành Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, lúc này uy chấn Hồng Hoang.

"Đại trận Yêu tộc đã xuất, bố Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận đi!" Đế Giang nhìn thoáng qua, nhàn nhạt nói.

Lời vừa dứt, Đế Giang hóa thành Tổ Vu chân thân cao mấy vạn

trượng, các Tổ Vu khác thấy vậy, lần lượt hiện ra Tổ Vu chân thân, một trận pháp hoàn toàn mới được hình thành, sát khí khủng bố bao phủ vùng thiên địa này.

Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thành, sát khí ngưng tụ!

Đế Tuấn và những người khác thần sắc lập tức ngưng trọng.

Vu tộc, lại còn có đại trận như vậy sao?

Chẳng trách ngày trước không để ý Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, hóa ra còn có trận pháp như vậy.

Lúc này không chỉ Yêu tộc chấn kinh, ngay cả các đại năng khác, đều kinh hãi nhìn trận pháp phát ra sát khí khủng bố kia.

Trận pháp này, không hề thua kém Yêu tộc, Vu tộc quả nhiên khủng bố, chẳng hiển sơn lộ thủy, một khi ra tay, liền là đại trận chấn nhiếp Hồng Hoang.

Mặc dù lúc này vẫn khó lòng chống lại cảnh giới kia, nhưng dưới cảnh giới đó, mặc cho ngươi mạnh đến đâu, cũng không phải là đối thủ của trận pháp này.

Thế nên, lúc này họ mới bị hai trận pháp này chấn nhiếp.

Trong Đông Côn Luân.

"Trận pháp này của Vu tộc hàm chứa một tia khí tức Bàn Cổ…" Thông Thiên kiếm mi nhướn lên, thần sắc túc nhiên nói.

"Hoặc có lẽ vì huyết mạch Bàn Cổ, trận này không hề đơn giản…" Nguyên Thủy nghe vậy, khẽ gật đầu, y cũng sát giác được mấy phần, nhưng nghĩ là do huyết mạch Tổ Vu, nếu còn có cái khác, thì trận pháp này, sẽ không đơn giản như vậy, e rằng sẽ gây ra không ít sóng gió.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Thái Thượng nhìn thoáng qua hai trận pháp của Vu Yêu hai tộc lúc này, cũng không hề kinh ngạc, chuyện hai tộc có trận pháp y đã sớm biết, việc giao thủ lúc này, y tạm thời chưa hứng thú, y còn có chuyện khác phải làm.

"Hồng Vân, cơ duyên của ngươi chưa tận, hôm nay cứu ngươi, là còn có việc khác cần ngươi làm." Thái Thượng nhìn thoáng qua nguyên thần Hồng Vân đang tổn thương lúc này, nhàn nhạt nói.

"Hồng Vân minh bạch, đa tạ Đạo huynh!" Nguyên thần Hồng Vân cực kỳ suy yếu, nói một tiếng tạ ơn, liền không nói nữa.

Thái Thượng khẽ hạm thủ, tay y vung lên, Hồng Sa Vân rơi vào tay y, sau đó dùng đại pháp lực phách nhập vào trong nguyên thần của Hồng Vân.

Làm xong tất cả những điều này, trên thiên linh của Thái Thượng hiện ra Xích Hồng Khánh Vân.

"Ông!" Cùng lúc đó, Thái Thanh Đạo Nhân, Ngọc Thanh Đạo Nhân, Thượng Thanh Đạo Nhân đồng thời tĩnh khai song nhãn, cùng Thái Thượng nhất đồng kết mấy đạo huyền ảo thủ ấn, mỗi đạo thủ ấn đều kích đãng sức mạnh của tuyên cổ thương khung.

"Khai!" Thái Thượng khẽ quát một tiếng, bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thủ ấn đánh ra, sau đó trước mặt y phá vỡ một khe hở của trường hà thời không.

"Lúc này không nhập, càng đợi hà thời!" Lời Thái Thượng vừa dứt, Hồng Vân hành lễ một cái, liền độn nhập vào trong.

Thấy vậy, Thái Thượng tay vung lên, khe hở trường hà thời không từ từ biến mất, Tam Thanh Đạo Nhân khẽ nhắm mắt, khánh vân lạc vu thiên linh chi trung.

Thái Thượng khẽ hạm thủ, như vậy, chuẩn bị cũng gần như xong

rồi.

Và cùng lúc đó, tại Ngũ Trang Quán núi Vạn Thọ.

Trấn Nguyên Tử cảm nhận được khí tức chợt lóe lên kia, thần sắc vi ngưng.

Mặc dù không biết Hồng Vân muốn làm gì, nhưng nghĩ lại hẳn là sẽ không vẫn lạc, nếu Thái Thượng muốn mạt sát Hồng Vân, căn bản không cần phiền phức như vậy, thế nên, hẳn là có an bài khác.

Vì vậy Trấn Nguyên Tử nhìn về phía Thái Thanh Cung, sau đó thu hồi ánh mắt, rơi xuống chiến trường Vu Yêu, quan khán Vu Yêu giao chiến.

Thái Thượng tự nhiên biết ánh mắt của Trấn Nguyên Tử, cười cười sau đó tiếp tục quan sát đại trận Vu Yêu.

Chương 132

Hai tộc đại trận sừng sững giữa thiên địa, phong tỏa vùng thiên địa này.

Hồng Mông Tử Khí lẩn quẩn trong hai đại trận, nhưng cao tầng hai tộc đều không thể bắt được.

"Bành!" Tinh thần chi lực và sát khí va chạm vào nhau, đại trận khẽ rung lắc.

Hai tộc dùng sức mạnh đại trận kiềm chế lẫn nhau, sau đó lại muốn dùng tinh thần chi lực và sát khí dẫn dắt Hồng Mông Tử Khí đến vị trí của mình, nhưng đều không thành công, ngược lại uy lực của trận pháp hai tộc đang tăng lên, mức độ vận chuyển cũng đang tăng lên.

"Hưu!" Hồng Mông Tử Khí quang mang lóe lên, sau đó biến mất giữa thiên địa, mặc cho hai đại trận uy lực có mạnh đến đâu, lúc này cũng không khóa chặt được nó.

Thấy vậy, cao tầng hai tộc thần sắc trầm xuống, đại trận đã xuất ra, phong tỏa thời không thiên địa, vậy mà vẫn bị độn đi.

Lúc này hai tộc đối chọi đến bước này, mức độ tranh giành của đại trận cũng đang tăng lên, lúc này đã không thể mạo nhiên rút lui đại trận nữa, nếu không, sẽ bị đại trận của đối phương làm thương, hơn nữa tình huống còn không đơn giản như vậy.

Thế nên, mặc dù thấy Hồng Mông Tử Khí tiêu độn, nhưng Vu Yêu nhị tộc lúc này đều không dám tiên hành rút lui đại trận, nếu rút lui trước, sẽ phải đối mặt với công kích trí mạng của đối phương, họ tự nhiên không dám mạo hiểm.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

"Tinh thần vận chuyển, tinh thần chi lực ngưng tụ, lưu tinh, trụy!" Đế Tuấn thần sắc băng lãnh, khẽ quát một tiếng, thủ ấn đánh ra, tinh thần chi lực hạo hãn kích đãng, sau đó hội tụ trong đại trận, ngưng tụ thành một quả tinh thần lưu tinh lớn mười vạn trượng, sau đó trong một phần ức vạn sát na, liền rơi xuống đại trận Vu tộc.

Đại trận đã đến bước này, Đế Tuấn tự nhiên sẽ không mạo nhiên rút lui, nếu đã như vậy, thì cứ thuận thế mà làm, quyết đấu cao thấp với Vu tộc, dù sao Vu tộc xem tình hình cũng có suy nghĩ như vậy.

"Sát khí ngưng tụ, Kình Thiên Phủ!" Đế Giang thần sắc lạnh lẽo, vung tay, sát khí hạo hãn cuồn cuộn ập đến, trong một phần vạn sát na, liền ngưng tụ ra một cái búa khổng lồ Kình Thiên Phủ lớn mười vạn trượng, khí tức khủng bố tràn ngập Hồng Hoang.

Trên lưỡi búa, lóe lên những tia hàn mang, hàm chứa một cỗ ý chí phá diệt khủng bố.

"Hưu!" Tinh thần lưu tinh lướt qua hư không, tạo thành một vết sáng rực rỡ, nơi nó đi qua hình thành một dải chân không.

Đế Giang vung tay nhàn nhạt, sau đó liền thấy Kình Thiên Cự Phủ chém về phía tinh thần lưu tinh, phủ mang màu đen khủng bố phá vỡ một dải hỗn độn trong hư không, tồi khô lạp hủ mà yên diệt đi.

"Phốc xuy!" Tinh thần lưu tinh bị Kình Thiên Cự Phủ chém thành hai nửa, sau đó hai nửa tinh thần lưu tinh oanh nhiên bạo tạc ra, sức mạnh tinh thần khủng bố không ngừng trùng kích, tiêu ma khoảng bảy thành sức mạnh của Kình Thiên Cự Phủ, sau đó lại một đạo tinh thần quang thúc hạ xuống, triệt để mạt khứ Kình Thiên Cự Phủ.

"Tiểu muội, trung ương chủ trận!" Đế Giang thần sắc băng lãnh nhìn thoáng qua Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khẽ quát.

Nghe vậy, Hậu Thổ thần sắc túc nhiên gật đầu, sau đó chân y động một cái, đốn thì biến huyễn đại trận, các Tổ Vu khác cũng biến huyễn phương vị, lấy Hậu Thổ làm trung tâm, chủ trì Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Hậu Thổ chính là Trung Ương Thổ Chi Tổ Vu, lập vu đại địa chi thượng, đại địa chi lực nguyên nguyên bất đoạn, tức tiện là Đế Giang, thử thì đô bất nhất định cương thuyết thắng quá Hậu Thổ liễu.

Lấy Trung Ương Thổ Chi Tổ Vu làm người chủ trận, liền có thể khiến uy lực đại trận tăng lên một tầng nữa, phá đại trận Yêu tộc liền dễ dàng hơn mấy phần.

Huống hồ, đại trận của mình còn có sát thủ giản, phá trừ thì không quá khó.

Trong Tinh Đấu Đại Trận, thấy Vu tộc biến trận, Đế Tuấn thần sắc biến đổi, trong tay kết ấn, lại lần nữa vận chuyển đại trận, tinh thần hạo hãn, tinh quang thôi xán, lung bao vùng thiên địa này, yểm cái nhật nguyệt chi quang.

"Tinh thần chi tinh ngưng tụ, Tinh Thần Trường Hà, hàng!" Lời Đế Tuấn chưa dứt, liền thấy trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải trên ba mươi ba tầng trời, tinh thần đấu chuyển, tinh thần chi lực như ba đào cuồn cuộn bốn phương, trên vô số vì sao, vô số đạo tinh thần quang thúc hàng lạc nhi hạ, mỗi đạo tinh thần quang thúc chi trung, đô thị uẩn hàm tinh thần chi tinh đích sức mạnh.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trong hư không, có một cỗ lực lượng trận pháp vô hình ngưng tụ, thừa tiếp vô số đạo tinh thần quang thúc hạ xuống từ Tinh Thần Đại Hải trên ba mươi ba tầng trời, những quang thúc này lạc đáo liễu giá cổ vô hình chi lực thượng.

Vô số đạo tinh thần quang thúc lúc này tất cả đều ngưng tụ, hóa thành một đạo Tinh Thần Trường Hà, trong đó tinh quang điểm điểm,

quang mang thôi xán, áp cái chu thiên quang mang.

Nhưng dưới vẻ ngoài rực rỡ này, lại hàm chứa sát cơ vô tận.

"Oanh!" Trong một phần ức vạn sát na, liền thấy Tinh Thần Trường Hà bôn lưu tịch quyển, trùng kích xuống, nơi trường hà đi qua, tẫn quy hỗn độn chi xứ, tái diễn địa thủy phong hỏa, trùng kích khủng bố khiến ngay cả tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, cũng tâm sinh vẫn lạc chi cảm.

Hậu Thổ thần sắc băng lãnh dị thường, trong tay kết ấn, Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vận chuyển, bành phái hạo hãn đáo liễu cực hạn đích sát khí ngưng tụ nhi lai, tại Hậu Thổ thân thể ngưng tụ xuất liễu nhất bả Kình Thiên Cự Phủ lai, giá cá tiên tiền đích bất đồng, giá bả Cự Phủ đích phá diệt chi ý canh gia đích tinh túy, phủ nhận đích hàn mang lệnh vô số tồn tại đảm hàn.

"Bàn Cổ Khai Thiên Đệ Nhất Thức, Khai Thiên!" Hậu Thổ khẽ quát một tiếng, Bàn Cổ Cự Phủ tại hư không chi trung họa quá nhất đạo hồ tuyến, nhi hậu trực tiếp tinh thần trường hà trảm lạc nhi khứ.

Trường hà bôn đẳng, sát diệt chúng sinh.

Phủ mang trùng thiên, phá diệt vạn vật.

Phủ mang và Tinh Thần Chi Hà bính chàng, nhất điểm hàn mang tốc biến, toàn tức quang mang yểm một thế gian!

"Oanh long long!!!" Khoảnh khắc này, phảng phất tận thế, tinh thần trụy lạc, nhật nguyệt chấn đãng, Hồng Hoang chi trung đại địa băng tháp, vạn vật quy hư.

Trong hai đại trận, vô số tộc nhân Vu Yêu hai tộc vẫn lạc trong trùng kích như vậy, tổn thất thảm trọng.

Bàn Cổ Cự Phủ trực tiếp tướng Tinh Thần Trường Hà trảm lạc thành liễu lưỡng bán lai, kỳ trung đích tinh thần chi lực trùng xoát chi

hạ, tuy nhiên sức mạnh tại giảm nhược, đãn y cựu triêu trứ Tinh Đấu Đại Trận đại trận nhi hạ.

"Oanh!" Tinh Đấu Đại Trận bất đoạn dao hoảng, ti ti liệt ngân xuất hiện, tuy nhiên một hữu phá trận, đãn thị bất ổn chi tượng dĩ hiện.

"Tinh Đấu Đại Trận đã bất ổn, trực tiếp phá trận đi!" Trên mặt Đế Giang lóe lên một đạo hàn mang, nhàn nhạt khai khẩu đạo.

Bàn Cổ Khai Thiên đích chiêu thức, họ như kim chích thị diễn luyện đáo liễu đệ nhất thức, như kim đích tình huống, yếu yêu thị hữu đệ nhị thức, yếu yêu thị tối hậu đích sát thủ giản, dĩ Bàn Cổ Chân Thân phá trừ Yêu tộc đại trận.

Đế Giang trực tiếp tuyển trạch liễu đệ nhị chủng!

"Đô Thiên Thần Sát, tận quy Ngô thân, đại trận diễn biến, Bàn Cổ Chân Thân!" Đế Giang nộ hống nhất thanh, tại đại trận chi trung, vô cùng vô tận đích hạo hãn khủng bố đích sát khí ngưng tụ xuất liễu nhất đạo thân ảnh lai, Đế Giang Tổ Vu Chân Thân dung nhập kỳ trung.

Cú Mang, Chúc Cửu Âm, Hậu Thổ, Huyền Minh, Chúc Dung, Cộng Công mười hai Tổ Vu toàn bộ dung nhập vào trong đạo thân ảnh này, lúc này không ngừng ngưng thực lại, thân thể cũng đang trương đại.

Mười vạn trượng, ba mươi vạn trượng, năm mươi vạn trượng một trăm vạn trượng Tuy nhiên đạo thân ảnh này bất quá sổ bách vạn trượng, đãn thị lạc đáo vô số tu sĩ hòa đại năng đích nhãn trung, khước thị xanh thiên nhất bàn, vô khả thất địch.

Bàn Cổ!

Vô số đại năng kinh hãi, giá thị, Bàn Cổ a!

Bàn Cổ thị thùy?

Na khả thị khai tịch Hồng Hoang tồn tại, giá dạng đích tồn tại, thùy năng đáng?

Đế Tuấn thử thì kinh hãi chi sắc bất á vu na ta tu sĩ đại năng, kỳ tha đích Yêu tộc tiện canh gia bất dụng thuyết liễu, thử thì đại trận đô thị đình chỉ liễu vận chuyển.

"Ông!" Bàn Cổ Chân Thân tĩnh khai song nhãn, Hồng Hoang chấn động, khí tức trấn áp cửu thiên thập địa, y thủ trung nhất ác, vô cùng vô tận đích sát khí tự động ngưng tụ xuất liễu nhất bả Bàn Cổ Phủ lai.

"Đồ lai!" "Phiên lai!" "Chung lai!" "Nguyên thần tụ!" Bàn Cổ Chân Thân khẩu trung đại hát sổ thanh, kinh khủng lực lượng tại ngưng kết chi trung.

Trong Tinh Đấu Đại Trận, Thái Nhất tử tử áp chế Hỗn Độn Chung, nếu không Hỗn Độn Chung bị triệu tập đi, thần sắc kinh hãi nhìn Bàn Cổ Chân Thân.

Cùng lúc đó, trong Đông Côn Luân Sơn trung.

"Chân thân này hàm chứa một tia huyết mạch Phụ Thần, chẳng trách có thể triệu hoán khai thiên chí bảo…" Nguyên Thủy thần sắc ngưng trọng, tay y áp chế Bàn Cổ Phiên, không để Bàn Cổ Chân Thân triệu hoán đi.

Còn về nguyên thần, với tu vi của họ lúc này, tự nhiên không thể bị triệu hoán.

"Vu tộc, không đơn giản a!" Thông Thiên song mâu vi mị, trầm thanh đạo.

Hai người vọng trứ Bàn Cổ Chân Thân, thần sắc dũ phát đích ngưng trọng liễu.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Bàn Cổ Chân Thân đích triệu hoán ảnh hưởng bất liễu Thái Thượng, đãn thị Bàn Cổ Chân Thân tại dung nhập liễu thập nhị Tổ Vu chi hậu, thử thì thị chân chân chính chính đích kích phát liễu Bàn Cổ huyết mạch, bỉ khởi Tổ Vu hoàn yếu tinh thuần đích huyết mạch lai.

"Hảo nhất cá Vu tộc, hảo nhất cá Bàn Cổ Chân Thân!" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, khán bất xuất thâm thiển lai.

Chương 133

Trên chiến trường Vu Yêu.

Bàn Cổ Chân Thân vọng trứ thủ trung đích Bàn Cổ Phủ, kiểm thượng đích hàn mang dũ phát đích nùng úc, nhãn trung tinh mang nhất thiểm, đại thủ nhất phách, hạo hãn đích sát khí ngưng tụ dung nhập kỳ trung, đốn thì thành hình.

"Bàn Cổ Khai Thiên, Phá Hỗn Độn!" Bàn Cổ Cự Phủ cao cử vu đầu, nhi hậu nhất phủ triêu trứ Tinh Đấu Đại Trận trảm lạc nhi hạ.

Phủ mang quán xuyên thiên địa, chu thiên tịch tĩnh vô thanh.

Nhìn một búa mà Bàn Cổ Chân Thân chém xuống, vô số tu sĩ đại năng sinh ra ý niệm không thể chống cự, ai có thể chống lại Bàn Cổ?

Sức mạnh của Bàn Cổ đã khắc sâu vào lòng họ, lúc này một búa của Bàn Cổ Chân Thân, khiến họ nhìn thấy cảnh khai tịch Hồng Hoang ngày trước.

Trong Tinh Đấu Đại Trận.

Đế Tuấn thần sắc đại biến, vẻ kinh cụ chi sắc vô dĩ gia phục, đại hát đạo, "Khoái vận chuyển đại trận, giá thị tối vi đích cơ hội!" Lời chưa dứt, y và Thái Nhất dĩ nhiên vận chuyển khởi lai.

"Thái Âm Thái Dương, âm dương hợp nhất, tinh khởi tinh diệt, phá!" Một kích này của Tinh Đấu Đại Trận, Đế Tuấn tịnh vị hoàn toàn chưởng ác, đãn thị như kim diện đối Bàn Cổ Chân Thân đích nhất phủ, tha chích năng như thử liễu, tức tiện tri hiểu thương hại thái đại, dã chích năng xuất thủ liễu.

Thái Nhất hiển nhiên dã thị tri hiểu liễu giá nhất điểm, sở dĩ tịnh vị trở chỉ Đế Tuấn.

Thái Âm và Thái Dương chi lực dĩ cập chu thiên tinh thần chi tinh tại đại trận đích vận chuyển chi hạ, thử thì khoái tốc đích ngưng tụ khởi lai, tinh khởi tinh diệt, nhi hậu thành liễu nhất cá thôi xán đích tinh thần, trực tiếp trụy lạc nhi hạ.

"Phốc xuy!" Tinh thần ứng thanh nhi liệt, nhi hậu hóa thành liễu lưỡng bán, oanh nhiên bạo tạc khai lai.

"Oanh long!" Phủ mang kế tục trảm lạc nhi hạ, trực tiếp lạc đáo liễu Yêu tộc đại trận chi thượng, Yêu tộc đại trận bị phá, vẫn lạc vô số tộc nhân, Đế Tuấn nhân vi cường hành vận chuyển vô pháp chưởng khống đích chiêu thức, thử thì thương thế dũ phát đích nghiêm trọng.

Nhi Vu tộc na biên, tại Bàn Cổ Chân Thân trảm xuất nhất phủ chi hậu, đại trận bản tựu bất ổn, tất cánh Bàn Cổ Chân Thân đối vu thập nhị Tổ Vu hữu trứ bất tiểu đích thương hại.

Tái gia thượng na cổ tinh thần bạo tạc hòa phủ mang sức mạnh đích trùng kích chi hạ, đại trận diệc thị oanh nhiên phá toái khai lai.

Đãn thị tương giác chi hạ, Vu tộc tình huống hoàn thị hảo liễu bất thiếu đích, tuy nhiên Bàn Cổ Chân Thân đối thập nhị Tổ Vu đích thương hại bất tiểu, đãn thị bỉ khởi Đế Tuấn đẳng nhân đích thương thế lai, khước thị khinh liễu bất thiếu đích.

"Vu tộc nhị lang, tùy ngã sát!" Đế Giang nộ hống nhất thanh, dĩ nhiên lai đáo liễu Yêu tộc sở tại, không gian thần thông lung bao chi hạ, vô số Yêu tộc vẫn lạc kỳ trung.

Thập nhất Tổ Vu phân phân xuất thủ, tái gia thượng Vu tộc tộc nhân, thử thì đô thị trùng sát nhi lai.

"Vu tộc!" Đế Tuấn song mâu dục liệt, đại hát nhất thanh, diệc thị bính sát khởi lai, thử thì tức tiện thị thương thế thập phân nghiêm

trọng, dã chích năng như thử liễu, tái bất tế, tiện chích năng tự bạo chính mình đích thiện ác thi liễu.

Thái Nhất và Thập Đại Yêu Thần, thử thì diệc thị giá dạng đích tâm tư, song phương đốn thì trùng sát tại nhất khởi, chích thị Yêu tộc bất đoạn đích bại thối trứ, nhược thị kế tục hạ khứ, phạ thị Yêu tộc tiện yếu bị diệt liễu.

"Oanh!" Tiện tại giá thì, thiên địa chi trung truyền lai nhất đạo oanh minh chi âm, dẫn đắc vô số tồn tại kiểm thượng lộ xuất chấn kinh chi sắc, vọng trứ cửu thiên chi thượng, kiểm thượng đích chấn kinh chi sắc dũ phát đích nùng úc liễu khởi lai.

Phong vân biến sắc, lôi long bính chàng, hạo hãn đích thiên uy như ngục, giáng lâm thử địa!

"Hưu!" Nhất đạo quang thúc đốn thì hàng lạc nhi hạ, tại thuấn tức chi gian tiện thị phân khai lai Vu Yêu nhị tộc lai, na cổ khủng bố đích thiên đạo chi lực sử đắc lưỡng tộc thử thì đô vô pháp tái chiến, căn bản đô vô pháp kháo cận đối phương.

Khoảnh khắc này, sở hữu nhân đô tri hiểu thị Đạo Tổ xuất thủ liễu.

Cửu thiên chi thượng đích phong vân chi trung, thử thì phiên cổn chi hạ, tiệm tiệm ngưng tụ xuất liễu nhất đạo thân ảnh lai, hạ nhất thuấn, Đạo Tổ đích thanh âm tiện tại Hồng Hoang chi trung hưởng khởi.

"Từ nay về sau, Yêu tộc chưởng Thiên, Vu tộc quản Địa, hai bên không còn can thiệp, khi lượng kiếp chưa giáng lâm, không được tái khởi đại chiến!" Lời âm lạc hạ, liền kiến quang mang thiểm quá, Yêu tộc tiện bị Đạo Tổ dĩ đại pháp lực tống chí liễu Thiên Đình chi trung, nhi Vu tộc, tắc thị bị tống khứ liễu Bàn Cổ Điện đích sở tại.

Tố hoàn giá nhất thiết hậu, Đạo Tổ đạm đạm đích tảo quá liễu Hồng Hoang nhất nhãn, nhi hậu thân hình tiện thị tiêu tán khai lai, cửu thiên chi thượng đích phong vân diệc thị tiệm tiệm bình tức liễu hạ lai, hứa cửu chi hậu, tiện tài khôi phục liễu thanh minh chi sắc, hạo hãn đích thiên uy diệc thị tiêu thất bất kiến.

Chí thử, Vu Yêu lưỡng tộc chi gian đích giao thủ, giá tài tạm cáo nhất đoạn lạc.

Vu Yêu lưỡng tộc chi gian đích giao chiến, đại trận đích bỉ bính tuy nhiên lạc mạc liễu, đãn thị bất thiếu tu sĩ hòa đại năng khước y cựu một hữu hồi thần quá lai.

Yêu tộc đích tinh đấu đại trận, toán thị đệ nhị thứ kiến đáo liễu, tuy nhiên uy lực đề thăng liễu bất thiếu, đãn thị chí thiếu hữu nhất điểm để tại, một hữu thái quá chấn kinh.

Đãn thị Vu tộc đại trận, khước thị bất giản đan a, đặc biệt thị tối hậu đích Bàn Cổ Chân Thân, na tài thị chấn nhiếp tha môn tâm linh đích tồn tại.

Tại na dạng đích tồn tại chi hạ, trừ liễu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hòa Thánh Nhân chi ngoại, hữu thùy thị kỳ đối thủ?

Thị dĩ, tức tiện thử thì lạc mạc liễu, đãn y cựu thị hoàn tại Bàn Cổ Chân Thân đích chấn hám chi trung.

Đẳng đáo tha môn hồi thần chi hậu, khước thị hựu hồi đáo liễu thử phiên lưỡng tộc giao chiến đích quan kiện điểm thượng lai.

Hồng Mông Tử Khí, khứ na liễu?

Giá nhất đạo dẫn khởi Hồng Hoang vô số ba lan, dã vẫn lạc liễu vô số tồn tại đích tử khí, như kim, tại na liễu?

Thử sự diễn biến đáo tối hậu, tử khí tiêu độn liễu, tán tu vẫn lạc sổ thiên, Đại La Kim Tiên thiên dư, Chuẩn Thánh sổ thập vị, Vu Yêu

nhị tộc đích tộc nhân canh thị sổ thập ức đích sổ lượng, khả đáo tối hậu, đại gia đô một hữu đắc đáo ti hào đích hảo xử.

Nhược thị yếu tại giá kỳ trung toán xuất đắc ích giả đích thoại, tiện toán thị Vu tộc liễu, tất cánh giá ta tán tu cập cao thủ, đô thị Vu tộc khoách trương lộ thượng đích nhất ta chướng ngại, thử thì thanh trừ chi hậu, đối vu Vu tộc hậu diện đích khoách trương, xác thực thị hội dung dịch kỷ phân đích.

Sở dĩ thuyết, tương giác chi hạ, tiện chích hữu Vu tộc toán thị đắc ích liễu.

Hồng Vân, Côn Bằng, Yêu tộc, na ta vẫn lạc đích tán tu cập cao thủ, đô thị thử phiên sự tình đích thụ sang giả.

Chiết tổn liễu giá yêu đa, tối hậu cư nhiên đô một đắc đáo nhậm hà đích hảo xử.

Đãn thị giá dã thị một bạn pháp, khả năng thị một duyên, vô pháp đắc đáo Hồng Mông Tử Khí ba!

Bất thiếu tu sĩ tâm trung giá dạng tưởng trứ, trừ liễu giá dạng tưởng, tha môn dã thị hoa bất đáo kỳ tha đích hảo lý do liễu.

Chuyển nhãn chi tế, thử sự lạc mạc, tiện thị bình tức liễu thiên dư niên đích thời gian.

Hồng Hoang chi trung đích bất thiếu tồn tại, thử thì tiện hữu khôi phục liễu bình tĩnh, tiến nhập tu hành chi trung lai.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Phục Hy, Nữ Oa, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề đẳng đẳng đại năng, thử thì đô tại bế quan tu hành chi trung liễu, kỷ vị thân mang Hồng Mông Tử Khí đích tồn tại, tự nhiên thị yếu tranh thủ tảo ta thành Thánh đích.

Tuy nhiên thử thì cơ duyên vị chí, đãn thị đa tu hành, đa tham ngộ đại đạo, chung cứu thị hữu hảo xử đích, đa tích luy, chung cứu bất thị

phôi sự.

Cơ duyên lai thì, tự nhiên thị hội đáo lai đích, đảo thị bất tất trứ cấp.

Chí vu kỳ tha đích tu sĩ hòa đại năng, thử thì Hồng Hoang cục thế nhật tân nguyệt dị, tu vi tiện thị canh vi trọng yếu liễu, tha môn thử thì tự nhiên thị yếu đa đa đề thăng tự thân liễu.

Nhược thị một hữu tự thân tu vi, tại khán quá liễu Vu Yêu lưỡng tộc đích đại trận, tại khán quá liễu Bàn Cổ Chân Thân chi hậu, hậu diện nhược thị ngộ đáo, khủng phạ nhất tức đô xứng bất liễu.

Nhược thị tu vi đề thăng thượng lai, tái bất tế, dã năng đa tránh trát nhất hạ.

Tái thuyết liễu, tu vi cao liễu, tại Hồng Hoang dã năng đa bất thiếu hảo xử, đa tranh nhất ta cơ duyên đích, giá nhất điểm, dã thị vưu vi trọng yếu.

Thị dĩ, thử thì bình tĩnh tu hành đích nhiệt triều tiện thị tịch quyển liễu Hồng Hoang các địa, giai tại tu hành chi trung.

Thời gian nhất hoảng, tiện hựu thị số thiên niên quá khứ.

Vu Yêu nhị tộc tự phân quản liễu thiên địa chi hậu, giá thượng vạn năm lai đô thị tại đê điệu khôi phục nguyên khí chi trung, trừ liễu Vu tộc hoạt động đắc giác vi tần phồn nhất ta ngoại, Yêu tộc đích, cơ bản đô thị tại Thiên Đình chi trung liễu.

Giá thượng vạn năm lai, song phương đảo dã thị khôi phục liễu kỷ phân nguyên khí.

Lưỡng tộc đích cao tầng, thử thì nghiệp dĩ khôi phục liễu tự thân đích thương thế, tái thứ chưởng khống các tộc liễu.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ điện.

Chương 134

Ánh mắt Đế Giang quét qua, cuối cùng dừng trên người Chúc Dung, mở miệng nói: "Ngũ đệ, Hồng Hoang thiếu đi vô số tán tu cùng cao thủ.

Những khu vực này, Vu tộc ta cần nhanh chóng chiếm lĩnh, sáp nhập vào bản đồ Vu tộc.

Điều này đối với việc Vu tộc ta ngưng tụ khí vận và thực lực có không ít trợ giúp." "Ta đã rõ, đại ca!" Chúc Dung nghe vậy, gật đầu nói.

Suốt vạn năm qua, Vu tộc đều tập trung khôi phục nguyên khí.

Mười hai Tổ Vu cũng đang khôi phục thương tổn do đại trận diễn hóa Bàn Cổ chân thân gây ra.

Bởi vậy, việc thúc đẩy mở rộng khu vực Hồng Hoang, chiếm lĩnh địa bàn của các tán tu và cao thủ có phần đình trệ.

Nay đã xuất quan, thương thế đã khôi phục.

Đế Giang liền bắt đầu nhắc đến tiến trình này.

Chúc Dung cũng chẳng cần Đế Giang nhắc nhở, y cũng sẽ làm, bởi những việc này, thường do y thao tác, đôi khi còn có Cộng Công hiệp trợ.

Đế Giang gật đầu, sau đó nói: "Cuộc so tài đại trận giữa hai tộc Vu Yêu lần này, lại giúp chúng ta phát hiện một số điểm thiếu sót.

Việc diễn luyện đại trận, đối với chiêu thức Bàn Cổ Khai Thiên vẫn có thể đề cao thêm.

Đối với việc nắm giữ các chiêu thức sau này, cũng cần tranh thủ

thời gian tham ngộ diễn luyện.

Ngoài ra, việc đại trận diễn hóa Bàn Cổ chân thân vẫn gây ra thương tổn không nhỏ cho mười hai Tổ Vu chúng ta khi chủ trì trận pháp.

Muốn tốt hơn trong việc nắm giữ đại trận, cần phải giảm thiểu thương tổn này xuống mức thấp nhất.

Như vậy, dù đại trận có bị phá vỡ, chúng ta vẫn còn sức chiến đấu." Nghe vậy, các Tổ Vu đều gật đầu, sau đó lại trầm mặc.

Hai điểm thiếu sót này, hiện tại mà nói, đều là rõ ràng nhất, cũng là cần thiết phải bổ sung gấp.

Nếu không bù đắp hai điểm thiếu sót này, đại trận Vu tộc sẽ khó đạt tới cảnh giới cao hơn.

Nói đến điểm đầu tiên, lại không quá khó khăn.

Dù sao các chiêu thức Bàn Cổ Khai Thiên họ đã khắc sâu trong lòng, chỉ cần tham ngộ thấu triệt, diễn luyện thuần thục là được.

Nhưng điểm sau, muốn giảm thiểu thương tổn do Bàn Cổ chân thân gây ra xuống thấp nhất, e rằng không dễ dàng như vậy.

Dù sao trận pháp này họ đã diễn luyện không ít năm rồi, nhưng đối với thương tổn này, vẫn chưa tìm ra phương pháp tốt hơn.

Lúc này muốn nhanh chóng tìm cách bù đắp, e rằng không phải chuyện đơn giản.

Đế Giang thấy các Tổ Vu trầm mặc, ánh mắt chậm rãi quét qua, sau đó dừng lại trên người Cú Mang, người có vẻ mặt trầm tư, mở miệng nói: "Nhị đệ, ngươi đã nghĩ ra phương pháp nào sao?" Nghe vậy, ánh mắt của các Tổ Vu đều tập trung lên người Cú Mang.

Cú Mang ngẩng đầu, nhìn các Tổ Vu, chậm rãi nói: "Ta đang nghĩ,

Yêu tộc dùng ba trăm sáu mươi lăm cán chủ tinh thần phiên kỳ, cộng thêm hơn bốn vạn bảy ngàn cán phó tinh thần phiên kỳ liên kết chu thiên tinh thần bày ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, vậy nếu thay vào đại trận Vu tộc ta thì sao?

Dùng phương pháp của Yêu tộc, luyện chế thần ma phiên kỳ có thể hiệp trợ chúng ta bày trận.

Đến lúc đó, sức mạnh của chúng ta sẽ được phân chia, thương tổn sẽ chuyển lên thần ma phiên kỳ.

Khi đó chúng ta có thể giảm thương tổn xuống mức thấp nhất." Các Tổ Vu nghe xong, mắt bừng sáng.

Đúng vậy, mình cũng có thể dùng phương pháp phiên kỳ để thay thế mà!

Tuy không biết có nhất định thành công hay không, nhưng ít nhất đó là một phương pháp.

"Nhị đệ lời này có lý, việc này, giao cho ngươi đi thử nghiệm." Đế Giang gật đầu nói.

"Đại ca cứ yên tâm!" Ánh mắt Đế Giang chuyển động, rơi trên người Hậu Thổ, nói: "Tiểu muội, lần này ngươi chủ trì trung tâm đại trận uy lực không nhỏ.

Các chiêu thức Bàn Cổ về sau, ngươi cần tham thấu.

Nếu đại trận lại khởi, vẫn cần ngươi chủ trì trung tâm." "Ta đã rõ." Hậu Thổ khẽ gật đầu nói.

Đế Giang gật đầu, sau đó liền để mười một Tổ Vu trở về an bài.

Ba mươi ba tầng trời, Yêu tộc Thiên Đình, trong Lăng Tiêu điện.

"Bẩm Thiên Đế, Yêu tộc ta lần này tổn thất toàn bộ hơn bốn thành, khí vận cũng tổn thất mấy phần." Bạch Trạch tiến lên một

bước, chắp tay bẩm báo Đế Tuấn.

"Điểm này, cũng là điều chúng ta không lường trước được.

Vu tộc lại có đại trận như vậy, còn có thể diễn hóa Bàn Cổ chân thân.

Uy lực như thế, lại khiến chúng ta có chút bất ngờ, tổn thất cũng là bình thường.

Bất quá, lần này cũng phản ánh điểm thiếu sót của Yêu tộc.

Thực lực của yêu chúng phổ thông còn cần phải đề cao thêm, trình độ diễn luyện đại trận cũng cần phải tăng cường." Đế Tuấn gật đầu, sau đó phân tích.

"Thần đã rõ nên làm gì." Bạch Trạch chắp tay nói.

"Bạch Trạch, tình hình Yêu Sư thế nào rồi?" Đột nhiên, Đế Tuấn mở miệng hỏi.

Côn Bằng lần này đã tổn thất thiện ác thi, tình hình đương nhiên nghiêm trọng hơn.

"Bẩm Thiên Đế, Yêu Sư vẫn đang bế quan liệu thương, e rằng sẽ không nhanh xuất quan được.

Hơn nữa, thương thế nghiêm trọng như vậy, dù có xuất quan, thực lực cũng khó mà khôi phục đến toàn thịnh trong thời gian ngắn." Bạch Trạch nói.

Tự bạo thiện ác thi, đó là tổn thất bản nguyên, muốn khôi phục không phải chuyện dễ dàng.

Đế Tuấn gật đầu, không còn để tâm đến vấn đề này nữa.

Y suy nghĩ một lát, sau đó nói với Bạch Trạch: "Lần này đại trận Vu tộc, lấy Hậu Thổ làm chủ trận, uy lực không nhỏ.

Hơn nữa, Hậu Thổ thân là Tổ Vu, lại có thể sử dụng linh bảo, thực lực vô cùng khủng bố.

Sau này phải cẩn thận Hậu Thổ mới phải." Trước đại trận hai tộc, trong lúc Hậu Thổ giao chiến, đã dùng linh bảo Minh Thư.

Đế Tuấn quả thực vô cùng chấn kinh, Tổ Vu lại thêm linh bảo, thực lực có thể tưởng tượng được.

Sau đó lại chủ trì đại trận Vu tộc, thực lực thật sự khủng bố.

"Thần đã hiểu!" Bạch Trạch gật đầu, đối với thực lực của Hậu Thổ, y quả thực còn nhớ như in.

Cuộc đại chiến lần này đã để lại không ít ký ức cho Yêu tộc, lúc này Đế Tuấn nhắc đến, y sẽ cẩn thận.

Đế Tuấn sau đó lại an bài một số việc, rồi liền để mười đại Yêu Thần dưới trướng đi xuống đề thăng thực lực yêu chúng và diễn luyện đại trận.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực điện.

"Tam đệ hôm nay, sao lại đến Thái Thanh Cung?" Thái Thượng mỉm cười nhìn Thông Thiên đang ngồi trước mặt, mở miệng hỏi.

Chương 135

Nói rồi, Người cầm chén trà trước mặt, khẽ nhấp một ngụm ngộ đạo trà.

"Ta đối với việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí đã gặp bình cảnh, liền tính toán đến Hồng Hoang du lịch một chuyến, xem có thể gặp được cơ duyên hay không." Thông Thiên khẽ nhướng mày, mỉm cười nói, trong tay cũng cầm chén trà khẽ nhấp một ngụm.

"Vậy tam đệ chuyến này đi, trong lòng có điều gì cảm ngộ không?" Thái Thượng hỏi.

"Tạm thời thì chưa có thu hoạch gì, đối với cảm ngộ đại đạo vẫn đình trệ.

Hoặc có lẽ, cơ duyên không ở đây.

Bất quá, Hồng Hoang rộng lớn vô biên, ta ngược lại có thể đi đến những nơi khác du lịch.

Dù không gặp được, cũng có thể tăng thêm cảm ngộ về Hồng Hoang thiên địa." Chuyến này có thể gặp được cơ duyên hay không, Thông Thiên cũng tùy duyên.

Dù sao cơ duyên thành thánh đâu phải dễ gặp.

Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười, không nói gì thêm.

Thông Thiên ở chỗ Thái Thượng cũng không dừng lại quá lâu.

Trong hơn trăm năm ngắn ngủi, sau khi giao lưu một phen về đại đạo tinh nghĩa với Thái Thượng, liền lên đường rời đi.

Hồng Hoang rộng lớn vô biên, y liền bốn phía du lịch, tìm kiếm cơ duyên.

Còn về việc có thể gặp được hay không, thì phải xem tạo hóa của y.

Thời gian vốn dĩ là thứ trôi nhanh nhất trong Hồng Hoang.

Thoáng chốc, lại vài vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Mấy vạn năm qua, Vu tộc đã nắm giữ những khu vực của các tán tu và cao thủ đã vẫn lạc dưới tay Hồng Vân, mở rộng bản đồ Vu tộc, khiến khí vận Hồng Hoang mà Vu tộc đang tụ tập lúc này tăng trưởng không ít.

Các tán tu cao thủ này, vốn dĩ là mục tiêu mà Vu Yêu muốn trừ khử.

Không ngờ còn chưa ra tay, Hồng Vân đã làm xong hộ họ.

Bao hàm nhiều tán tu và cao thủ như vậy, dù Đế Giang cuối cùng đã ra tay hai lần, nhưng họ đều đã không còn sức hoàn thủ, cũng chẳng tính là gì.

Thực lực Vu tộc không ngừng đề thăng, như mặt trời ban trưa, khiến không ít tán tu phải tránh né, không dám có bất kỳ xung đột nào với Vu tộc.

Dù sao dưới đại trận như vậy, họ căn bản không có sức phản kháng.

Hơn nữa, bóng dáng kia đã để lại ký ức sâu sắc cho họ.

Trừ phi là tồn tại ở cấp bậc đó, bằng không, lúc này ai mà không tạm thời tránh né Vu tộc?

Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Những tồn tại như Đông Côn Luân, Phượng Tê Sơn, Vu tộc vẫn chưa từng ra tay.

Những thần ma này khá đặc biệt, tự nhiên không thể mạo hiểm ra

tay.

Nhưng những địa phương như vậy vẫn còn ít, thần ma như vậy càng ít.

Bởi vậy, trừ những nơi đó ra, ít có tán tu nào gặp Vu tộc mà không lùi bước, cũng không dám giao ác với Vu tộc.

Sau mấy vạn năm Vu tộc mở rộng, tăng trưởng khí vận, lúc này liền dần trở nên bình tĩnh.

Những động tác mở rộng này đã dần chậm lại.

Ngoại trừ một số ma sát chiến hỏa với Yêu tộc trên Hồng Hoang đại địa, thì không còn động tác nào khác.

Vu tộc lúc này cũng xem như bình tĩnh, một lòng an ổn phát triển chính mình, ngược lại cũng khiến Hồng Hoang lúc này bình tĩnh đi không ít.

Còn về Yêu tộc, mấy vạn năm qua, đã phát triển bản thân trong Thiên Đình, hơn nữa còn nắm giữ thiên tế, khống chế chu thiên tinh thần.

Thực lực bản thân là điều tất yếu, nhưng việc nắm giữ chu thiên tinh thần cũng là một yếu tố đề thăng uy lực đại trận.

Bởi vậy Yêu tộc những năm gần đây, đối với việc khống chế chu thiên tinh thần, quả thực đã đề thăng không ít.

Hơn nữa, địa bàn quần hạt của Yêu tộc, thiên tế Hồng Hoang, lúc này cũng đang không ngừng mở rộng.

Đại trận Yêu tộc tuy yếu hơn Vu tộc, nhưng thực lực khác của họ lúc này lại không kém bao nhiêu.

Vu tộc đang đề thăng, Yêu tộc tự nhiên không hề tụt hậu.

Hai bên có thể nói là đang ổn định thăng cấp.

Nguyên khí tổn hao của bản thân cũng đang không ngừng khôi phục.

Tin rằng không lâu sau, hai tộc sẽ có thể khôi phục nguyên khí đã tổn hao trong trận đại chiến này.

Thời cơ bình tĩnh của Hồng Hoang, cũng là thời cơ tu hành của chúng đại năng thần ma.

Đương nhiên, vẫn có một số đang tìm kiếm cơ duyên bên ngoài, du lịch Hồng Hoang, như Thông Thiên.

Nhưng đa số đại năng và đại thần thông giả vẫn đang bế quan tu hành, đặc biệt là bốn vị khác đang mang Hồng Mông Tử Khí.

Lúc này tự nhiên không ai sẽ bỏ qua thời cơ này.

Hiện tại Vu Yêu ngày càng lớn mạnh, muốn không bị hai tộc Vu Yêu kiềm chế, chỉ có thành thánh.

Bằng không, sẽ mãi bị hai tộc Vu Yêu kiềm chế, bất lợi cho tu hành, thể diện thân phận, v.v.

Bên ngoài Bất Chu Sơn, Phượng Tê Sơn, trong động phủ.

Phục Hy chậm rãi mở đôi mắt, nhìn Nữ Oa đang nhíu chặt đôi mày thanh tú, mở miệng nói: "Muội muội cũng đừng nóng vội, chuyện tu hành không thể gấp được.

Thành thánh cũng phải dựa vào cơ duyên, có lẽ lúc này thời cơ của muội chưa tới." Nữ Oa những năm này tu vi có tiến triển, nay cũng là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Cách Chuẩn Thánh viên mãn cũng không xa, nhưng nói đến việc minh ngộ cơ duyên thành thánh, chứng đạo thành thánh, Phục Hy cũng nhìn ra là duyên cơ vẫn chưa tới.

Bởi vậy thấy Nữ Oa lúc này mày nhíu chặt, liền không khỏi mở

miệng nói.

Nghe vậy, Nữ Oa mở đôi mắt, khẽ thở dài nói: "Tạo Hóa chi đạo tiến triển không nhỏ, cũng đã trảm nhị thi.

Nhưng muốn hoàn toàn tham ngộ Hồng Mông Tử Khí thành thánh, lại không tìm thấy cơ duyên và thời cơ." Nàng tuy tu vi sắp tiến vào Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng điều này không phải mấu chốt.

Mấu chốt là nàng vẫn chưa thể tham ngộ thấu Hồng Mông Tử Khí, vẫn khó mà thành thánh.

Ngay cả khi nàng thăng đến Chuẩn Thánh viên mãn, cũng có chút khó khăn.

"Chuyện cơ duyên, không thể vội vàng." Phục Hy mỉm cười nói: "Muội cứ ngồi không như vậy, lại chẳng phải điều tốt lành gì.

Cơ duyên nói không chừng không ở nơi này.

Chương 136

Muội có thể đến Hồng Hoang du lịch một chuyến, xem có cơ duyên gì không.

Ít nhất cũng tốt cho việc thăng tu vi đến Chuẩn Thánh viên mãn." Nghe vậy, Nữ Oa suy nghĩ một lát, khẽ gật đầu, cũng cảm thấy lời ca ca nói có lý.

"Nếu đã như vậy, vậy tiểu muội liền đi Hồng Hoang xem có thể gặp được cơ duyên không." Nữ Oa nhìn Phục Hy nói.

Phục Hy cười gật đầu, nói: "Đi đi, muội đã là Thánh Nhân do Đạo Tổ định ra, cơ duyên tự sẽ tới, không cần lo lắng." Nữ Oa gật đầu, sau đó liền đứng dậy, rời Phượng Tê Sơn, đi về phía Hồng Hoang.

Nữ Oa rời Phượng Tê Sơn, cũng không có phương hướng cụ thể, chỉ là một đường đi thẳng.

Cứ như vậy, năm trăm năm sau.

"Cứ thế này, cũng không phải là cách." Nữ Oa nhíu chặt đôi mày thanh tú.

Việc du lịch không có phương hướng như vậy, cũng chẳng phải cách hay.

Đột nhiên, trong lòng nàng lóe lên một ý niệm: "Thái Thượng Đạo Tôn đã là tồn tại Hỗn Nguyên, nói không chừng đối với cảnh giới này có chút kiến giải.

Ta có lẽ có thể đến hỏi Người, xem có phương pháp nào tốt hơn không?" Tu vi của Thái Thượng dù sao cũng ở cấp bậc đó.

Đối với bản thân chưa thành thánh, nói không chừng Người có vài kiến giải mang tính xây dựng, ngược lại có thể giúp mình không ít.

Nghĩ đến đây, Nữ Oa liền bay vút về phía Vô Cực sơn mạch.

Với tu vi của nàng, chỉ trong chớp mắt có thể vượt qua ức vạn dặm.

Cách Vô Cực sơn mạch cũng không quá lâu, mười mấy năm sau, liền đã đến Vô Cực sơn mạch.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực điện.

"Đạo hữu hôm nay đến Thái Thanh Cung, lại là vị khách quý của Thái Thanh Cung ta." Thái Thượng chiêu đãi Nữ Oa ngồi xuống, sau khi dâng ngộ đạo trà chiêu đãi nàng, Người mới mỉm cười nói.

"Nữ Oa lần này đến, lại có chút chuyện muốn thỉnh giáo Đạo Tôn." Nữ Oa tuy hiếu kỳ với ngộ đạo trà, nhưng sau khi nếm thử một lần, liền nói đến chính sự quan trọng.

"Đạo hữu cứ việc nói!" Thái Thượng mỉm cười nhạt.

"Nữ Oa những năm này, tuy tu vi có tiến triển, nhưng đối với việc thành thánh, vẫn chưa nắm được yếu lĩnh.

Đạo Tôn đã là Hỗn Nguyên, Nữ Oa liền muốn thỉnh giáo một số chuyện về cảnh giới này, để giúp ta thành thánh chứng đạo." Nữ Oa vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Thái Thượng nói.

Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười, nhìn Nữ Oa nói: "Cơ duyên của đạo hữu chưa tới.

Lúc này vẫn còn thiếu chút thời cơ, hiện tại muốn thành thánh thì vẫn còn chút khó khăn." "Vậy cơ duyên thời cơ khi nào mới đến?" Nữ Oa cau mày.

"Thời cơ, sẽ không quá lâu nữa." Thái Thượng mỉm cười nói.

"Không lâu nữa sao?" Nữ Oa đôi mắt lưu chuyển ánh sáng, khẽ lẩm bẩm một câu.

“Nếu đã vậy, Nữ Oa sẽ chờ đợi thời cơ và cơ duyên đến.” Nàng ngừng lại một lát, rồi nói với Thái Thượng: “Nữ Oa có một số đại đạo chí lý muốn thỉnh giáo Đạo Tôn.” “Đạo hữu cứ hỏi!” Nữ Oa muốn thỉnh giáo một số đại đạo chí lý, Thái Thượng cũng không từ chối.

Nữ Oa khẽ gật đầu, sau đó liền nói ra những điểm chưa hiểu trên Tạo Hóa chi đạo của mình, để Thái Thượng giải đáp.

Đại đạo tuy khác đường nhưng cùng đích.

Thái Thượng đã ở cảnh giới Hỗn Nguyên, trên những chí lý này, tự nhiên nhìn thấu triệt hơn.

Lúc này Nữ Oa nói ra, Người liền tỉ mỉ giải thích cho Nữ Oa nghe.

Nữ Oa nghe được những đại đạo chí lý tinh tế này, lúc này liền nhanh chóng hấp thu lý giải.

Tu vi đang đình trệ, lại lần nữa đề thăng.

Nữ Oa lần này hướng Thái Thượng thỉnh giáo một số đại đạo chí lý và tinh nghĩa chưa hiểu trên Tạo Hóa chi đạo.

Thái Thượng dùng tu vi bản thân và sự lý giải đối với đại đạo, lúc này giảng giải lại cũng xem như tinh tế.

Ngay cả khi Thái Thượng không tinh thông sâu sắc Tạo Hóa chi đạo, nhưng đại đạo tuy khác đường nhưng cùng đích.

Thái Thượng dùng sự lý giải đại đạo hiện tại để giải thích, cũng không có độ khó quá lớn.

Dù sao những chí lý tinh nghĩa mà Nữ Oa lúc này đang nói, cũng chỉ đại khái ở cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Đối với Thái Thượng mà nói, không tính là thâm sâu.

“Thần của Tạo Hóa, âm dương phân chia, dương xuất từ địa

trung, dương trong âm.

Cũng là Tạo Hóa chi thiên, bởi vậy thừa nhận cơ động mà tập trung khí mẫu tiên thiên.” Thái Thượng tỉ mỉ giảng giải, cho đến khi Nữ Oa không còn nói ra những đại đạo chí lý và tinh nghĩa mà nàng chưa hiểu, Thái Thượng mới dừng việc giải thích và giảng giải đại đạo tinh nghĩa cùng đại đạo chí lý.

Nữ Oa lúc này hoàn toàn chìm đắm trong việc lý giải những đại đạo tinh nghĩa và chí lý mà Thái Thượng đã nói.

Những điều này đều là Tạo Hóa chi đạo, những điểm chưa hiểu lúc này đã được Thái Thượng giải thích rõ ràng.

Đây chính là thời điểm tốt nhất để bản thân lý giải và hấp thu, cũng là thời cơ tốt nhất để bản thân tiến vào Chuẩn Thánh viên mãn.

Tu vi của nàng vốn đã một chân bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhưng trước đây nàng vẫn luôn tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, hao phí quá nhiều thời gian.

Lại có một phần đại đạo chí lý và tinh nghĩa chưa lý giải, bởi vậy trước đó chưa tấn thăng cảnh giới này.

Thời cơ lúc này, chính là thời cơ tốt để nàng tấn thăng.

Thái Thượng nhìn tình hình tu hành của Nữ Oa lúc này, khẽ gật đầu.

Sau đó trong miệng lại lần nữa giảng giải Hỗn Nguyên chi đạo của Người, để nàng có thể nhanh chóng tấn thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

“Một, tức là Đạo vậy, một ở ngoài trời đất, một nhập vào giữa trời đất, nhưng qua lại trong tự nhiên trời đất mà thôi.

Một tán hình thành khí, hoặc nói hư vô, hoặc nói tự nhiên, hoặc nói vô danh, đều đồng nhất mà thôi.

Đạo có thể nói, chẳng phải đạo thường.

Danh có thể gọi, chẳng phải danh thường.

Vô danh, thủy của trời đất; hữu danh, mẫu của vạn vật.

Cho nên thường vô, dục để quan sát cái huyền diệu; thường hữu, dục để quan sát cái vi diệu.

Hai điều này, cùng xuất nhưng khác tên, cùng gọi là huyền.

Huyền chi lại huyền, là cửa của muôn điều huyền diệu." Thái Thượng tỉ mỉ giảng giải Hỗn Nguyên chi đạo của Người, lại đem những đại đạo tổng cương này giảng giải ra.

Cứ như vậy, tình hình của Nữ Oa liền đề thăng không ít.

"Oanh!" Nữ Oa chỉ cảm thấy thức hải chấn động.

Chương 137

Một điểm linh quang phảng phất như một tia thần quang khai thiên, lúc này không ngừng khuếch triển ra.

Tâm thần thanh minh, đại đạo thông suốt, một thông trăm thông.

Khí tức trên người không ngừng thăng cấp, trong nháy mắt liền vượt qua Chuẩn Thánh hậu kỳ, đạt tới cảnh giới cao hơn.

Thái Thượng tĩnh lặng mở đôi mắt, nhìn Tạo Hóa chi đạo ngưng tụ trên thiên linh của Nữ Oa, khẽ gật đầu.

Người phất tay một cái, khí tức bốn phía tiêu tán.

Sau khi hoàn thành tất cả, Nữ Oa cũng chậm rãi mở đôi mắt, trên gương mặt tươi cười khó che giấu vẻ hân hoan.

Tuy Hồng Mông Tử Khí vẫn không có động tĩnh, nhưng Đạo Tôn đã nói thời cơ chưa đến, vậy cũng không cần lo lắng nữa.

Lúc này tu vi lại tiến thêm, Nữ Oa vẫn rất vui mừng, ít nhất cũng không phải không có thu hoạch gì.

"Đa tạ Đạo Tôn tương trợ, Nữ Oa mới có thể tấn thăng nhanh như vậy." Sau vài nhịp thở, Nữ Oa thu liễm thần sắc, chắp tay nói với Thái Thượng.

Thái Thượng đỡ nàng dậy, nói: "Đạo hữu phúc duyên thâm hậu, đối với Tạo Hóa chi đạo lĩnh ngộ đã sâu sắc.

Ta bất quá chỉ là hiệp trợ mà thôi, cũng chẳng đáng là gì." Nữ Oa nghe vậy, ghi nhớ trong lòng, cũng không nói thêm gì nữa.

Thái Thượng trong tay thôi toán một lát, rồi nói: "Thời cơ của đạo hữu sẽ không quá xa, có thể lại đi Hồng Hoang." Nghe vậy, Nữ Oa

nghiêm túc gật đầu, biết thời cơ không còn xa, điều này dù sao cũng tốt hơn là không biết gì.

"Nếu đã vậy, Nữ Oa xin cáo lui!" Nữ Oa suy nghĩ một lát, liền đứng dậy cáo từ.

Thái Thượng nhìn Nữ Oa rời khỏi Thái Thanh Cung, liền chậm rãi đứng dậy.

Đến hậu điện, trước Hồ Lô tiên đằng, trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tu hành.

Nữ Oa rời khỏi Vô Cực sơn mạch, liền một đường đi về phía đông, đây là lộ trình trở về Phượng Tê Sơn.

Mặc dù Thái Thượng nói như vậy, nhưng Nữ Oa vẫn không có mục đích cụ thể.

Nàng tính toán trước hết quay về Phượng Tê Sơn một chuyến, sau đó lại tiếp tục du lịch Hồng Hoang.

Dù sao Đạo Tôn cũng nói thời cơ không xa, vậy thì nghĩ rằng khi mình lại du lịch Hồng Hoang, sẽ có khả năng gặp được.

"Ra ngoài mấy vạn năm, cuối cùng cũng không phải là không có thu hoạch." Nữ Oa nhìn về trung ương đại lục, khẽ thở dài nói.

Nàng lần này ra ngoài, du lịch trong Hồng Hoang chỉ hơn ngàn năm.

Thời gian còn lại, liền là ở trong Thái Thanh Cung thỉnh giáo Thái Thượng về đại đạo chí lý và đại đạo tinh nghĩa.

Lại được nghe Người nói về một số Hỗn Nguyên chi đạo và đại đạo tổng cương của Người, điều này mới khiến bản thân có thể trong mấy ngàn năm liền tấn thăng tu vi.

Điều này cũng xem như cơ duyên, ít nhất cũng không phải không

có thu hoạch gì.

Trong lòng nghĩ vậy, Nữ Oa nhanh chóng tiến bước.

Mười mấy năm sau, liền trở về đến sơn mạch Phượng Tê Sơn.

Phượng Tê Sơn, trong động phủ.

"Muội muội chuyến này, xem ra có vẻ thu hoạch không ít." Phục Hy nhìn Nữ Oa trở về, trên gương mặt hơi tái nhợt lộ ra một nụ cười nhạt nói.

Tu vi của y cũng không thấp hơn Nữ Oa, tự nhiên nhìn ra được tu vi của Nữ Oa lúc này đã thăng lên Chuẩn Thánh viên mãn.

Chuyến đi này, cũng xem như không ít.

"Chuyến này du lịch Hồng Hoang, vốn không có thu hoạch gì.

Nhưng giữa đường ta đã rẽ đến Thái Thanh Cung, thỉnh giáo Thái Thượng Đạo Tôn một số đại đạo chí lý và đại đạo tinh nghĩa.

Lại được nghe Hỗn Nguyên chi đạo của Người, bởi vậy mới có thể trong mấy vạn năm liền tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, cũng xem như một phen cơ duyên." Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu nói, đại khái kể lại tình hình chuyến đi này cho Phục Hy.

Kỳ thực, nàng tin rằng dù mình không nói, ca ca của nàng cũng có thể suy tính ra.

Thiên Cơ chi đạo của y diễn toán Hồng Hoang vô song.

Trừ phi là tu vi đạt đến cảnh giới đó trở lên, bằng không, ngay cả Đế Tuấn đang cầm Hà Đồ Lạc Thư, e rằng cũng khó sánh bằng Phục Hy.

Phục Hy nghe xong, khẽ gật đầu.

Kỳ thực chuyện Nữ Oa đi đến Thái Thanh Cung, y quả thực đã

biết.

Nhưng chuyện trong Thái Thanh Cung, y lại không thể diễn toán rõ ràng.

Dù sao đó là đạo trường của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, có lực lượng đại đạo pháp tắc thủ hộ, không phải là tồn tại ở cảnh giới của y có thể diễn toán rõ ràng được.

Bởi vậy, Phục Hy chỉ biết Nữ Oa đã đi Thái Thanh Cung, nhưng chuyện bên trong thì không thể biết được.

Lúc này nghe Nữ Oa kể lại, y mới biết, thì ra là thỉnh giáo một số đại đạo chí lý và đại đạo tinh nghĩa, lại còn được nghe đại đạo tổng cương của Hỗn Nguyên chi đạo của Thái Thượng, quả thực là chuyện cơ duyên.

Nữ Oa ngồi đối diện Phục Hy, lúc này mới nhìn thấy vẻ mặt trắng bệch như giấy của Phục Hy, cùng với khí tức hơi hỗn loạn, nàng biến sắc, vội vàng hỏi: "Ca ca, huynh bị làm sao vậy?

Chẳng lẽ có tồn tại nào đến tận cửa, huynh đã bị thương sao?" Nghe vậy, Phục Hy cười lắc đầu.

"Trước đây huynh đã liều lĩnh, tự mình diễn toán phương hướng cơ duyên thành thánh cho muội, chịu phải đại đạo phản phệ.

May mắn thu tay kịp thời, nhưng cuối cùng vẫn bị thương." Phục Hy mỉm cười nói.

Cái gì?!

Nữ Oa nhìn y, thần sắc chấn kinh, hồi lâu không nói gì.

Diễn toán phương hướng cơ duyên thành thánh, chuyện như vậy sẽ phải chịu phản phệ lớn đến mức nào, Nữ Oa tuy không thể tưởng tượng, nhưng nhìn Phục Hy lúc này chỉ vừa mới hé nhìn một tia, hoặc

giả là còn chưa nhìn thấy một tia nào, liền đã bị thương nặng như vậy.

Nữ Oa tin rằng, nếu thật sự hé nhìn nhiều hơn, e rằng thật sự có khả năng vẫn lạc.

Một mặt, nàng cảm động vì ca ca đã vì mình mà diễn toán cơ duyên thành thánh.

Một mặt khác, nàng lại cảm thấy ca ca quá liều lĩnh.

Chuyện như vậy, há có thể tùy tiện làm loạn.

Nếu không thu tay kịp thời, e rằng lúc này đã không thể ngồi đây nói chuyện với mình rồi.

"Ca ca sao có thể liều lĩnh như vậy?

Cơ duyên thành thánh được đại đạo thủ hộ, sao có thể tùy ý hé nhìn?

May mắn thu tay kịp thời, bằng không thì..." Nữ Oa vẻ mặt lo lắng nhìn y, không nói tiếp nữa.

Phục Hy nghe vậy, mỉm cười, không mở miệng trả lời.

Chương 138

Y hiểu rõ nỗi lo lắng của Nữ Oa, và cả một tia cảm kích trong đáy mắt nàng.

Cơ duyên thành thánh của muội muội vẫn luôn không rõ ràng, điều y có thể làm cũng chỉ có như vậy.

Tuy bị thương không nhẹ, nhưng ít nhất cũng có chút thu hoạch.

Y trầm ngâm một lát, sau đó nhìn Nữ Oa, chậm rãi mở miệng nói: "Muội muội, lần này tuy bị đại đạo phản phệ, chịu thương không nhẹ, nhưng may mắn là không uổng phí.

Trong khoảnh khắc ức vạn phần sát na đó, huynh đã bắt đầu hé nhìn được một tia thiên cơ..." Nghe vậy, Nữ Oa lại lần nữa vẻ mặt chấn kinh nhìn y.

Đây, trong tình huống như vậy, ca ca của mình còn có thể nhìn thấy?

"Vậy, cơ duyên thành thánh ở nơi nào?" Nữ Oa bình phục tâm tình một phen, mở miệng hỏi.

Nếu mình có một phương hướng, thì quả thực sẽ dễ dàng hơn không ít, cũng có thể tiết kiệm được nhiều thời gian, sẽ không vô mục đích du lịch trong Hồng Hoang, không biết cơ duyên ở đâu.

"Cụ thể ở đâu, ngược lại không thể nhìn thấy, chỉ là hé nhìn thấy, thiên cơ chỉ về phía đông..." Phục Hy nghe vậy, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Trong đôi mắt y tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đưa một tay ra, chỉ về phía đông của trung ương đại lục.

Nữ Oa nghe vậy, mày thanh tú nhíu lại, ánh mắt cũng thuận theo

hướng Phục Hy chỉ, nhìn về phía đông của trung ương đại lục.

“Trung ương đại lục về phía đông sao...” Nữ Oa đôi mắt khẽ híp lại, trong miệng lẩm bẩm một câu.

Tuy chỉ biết một phương hướng đại khái, nhưng tương đối mà nói, đã là không tệ rồi.

Chỉ cần có một phương hướng xác định, sẽ không đến mức vô mục đích lang thang trong Hồng Hoang.

“Tuy chỉ là một phương hướng đại khái, nhưng cũng xem như có chút thu hoạch.

Vì Thái Thượng Đạo Tôn nói thời cơ của muội không xa, vậy thì chắc là không sai rồi.

Muội muội đi về phía đông, nghĩ rằng sẽ có thể gặp được cơ duyên...” Phục Hy suy nghĩ một lát, nhìn Nữ Oa nói.

Kết hợp cả hai điều lại, Nữ Oa đi về phía đông, không lâu sau sẽ có thể gặp được cơ duyên thành thánh.

Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu.

“Nếu đã như vậy, vậy muội muội sẽ đi về phía đông, xem thời cơ ra sao...” Nữ Oa suy nghĩ một lát, nhìn Phục Hy nói.

Trên gương mặt tươi cười mang theo một tia lo lắng.

“Không sao đâu, muội cứ đi đi.

Điểm thương thế này chẳng tính là gì, vẫn là cơ duyên thành thánh của muội quan trọng...” Phục Hy thấy vậy, trên mặt lộ ra nụ cười nhạt nói.

Thương thế của y tuy không nhẹ, nhưng hai ngàn năm qua khôi phục, cũng đã tốt hơn được hơn nửa.

Thấy thần sắc trên mặt Phục Hy, Nữ Oa cũng không nói thêm gì nữa, khẽ gật đầu, liền cáo biệt Phục Hy, đi về phía trung ương đại lục.

Phục Hy ánh mắt nhìn Nữ Oa rời đi, cho đến khi nàng biến mất nơi chân trời, mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Trong tay y khẽ động, một đồ án Tiên Thiên Bát Quái xuất hiện.

Thái cực âm dương ngư lưu chuyển trong đó, diễn hóa vô tận thiên cơ.

Chỉ là trên đồ án Tiên Thiên Bát Quái này, xuất hiện vô số vết nứt sâu.

Đây chính là tình trạng đồ án Bát Quái bị hủy hoại do trước đó bị đại đạo phản phệ.

"Hy vọng lần này, có thể thuận lợi tìm thấy cơ duyên thành thánh thì tốt rồi..." Phục Hy nhìn đồ án Tiên Thiên Bát Quái bị hư tổn trong tay, lẩm bẩm trong miệng.

Sau vài nhịp thở, y ngẩng đầu nhìn về Hồng Hoang, xuyên thấu vô tận thời không.

Vẻ mặt y không thể nhìn ra sâu cạn, không biết đang nghĩ gì.

Thái Thanh Cung, trong hậu điện.

Đột nhiên, Thái Thượng đang khoanh chân ngồi trước Tiên Thiên Hồ Lô tiên đằng, tĩnh lặng mở đôi mắt.

Đôi mắt Người như bầu trời quang đãng, thần niệm thấu triệt.

Người nhìn về Hồng Hoang, ánh mắt xuyên thấu vũ trụ thương khung, vô tận thời không, nhìn thấy bóng dáng kia trong trung ương đại lục.

"Xem ra, thời cơ đã gần rồi..." Sau vài nhịp thở, Thái Thượng thu

hồi ánh mắt, khẽ nói một tiếng.

Sau đó đưa một tay ra, chậm rãi vuốt qua Hồ Lô tiên đằng.

Hồ Lô tiên đằng lúc này, vì được di thực đến đây, dưới sự chăm sóc của Thái Thượng, hiện tại sinh trưởng càng thêm rậm rạp.

Những cành dây trên đó đã dài ra không ít, lúc này vừa đúng lúc có thể dùng.

Còn về quả Tiên Thiên Hồ Lô cuối cùng, lúc này đã gần đến giai đoạn thành thục.

Bất quá điểm này Thái Thượng lại không vội, dù sao tạm thời cũng chưa dùng đến quả Tiên Thiên Hồ Lô này, liền cứ đợi nó thành thục rồi hãy nói.

Thái Thượng bàn tay vuốt qua những cành dây của Hồ Lô tiên đằng, cuối cùng dừng lại trên một cành.

Trên mặt Người lộ ra một nụ cười nhạt, trong tay một đạo quang mang lóe lên, sau đó liền lấy xuống cành tiên đằng này.

Làm xong tất cả, Thái Thượng nhìn Cửu Thiên Tức Nhưỡng dưới Hồ Lô tiên đằng.

Những tức nhưỡng này không cần dùng đến, cứ tiếp tục ở đây ủ dưỡng Hồ Lô tiên đằng đi.

Có cành dây này đã đủ rồi.

Thái Thượng lấy cành dây xong, liền đứng dậy, sau đó đi về phía Vô Cực điện.

“Thanh Huyền!” Thái Thượng nhàn nhạt nói.

“Lão gia!” Thanh Huyền đi tới, bái.

“Chuẩn bị khởi hành!” “Lão gia, đi đâu ạ?” Thanh Huyền hỏi.

“Đi Hồng Hoang du lịch!” Thái Thượng khẽ cười một tiếng, mở miệng nói.

Thanh Huyền lắc đầu, tuy không hiểu, nhưng đã là phân phó của Thái Thượng, vậy liền khởi hành.

Rời khỏi Thái Thanh Cung, Thanh Huyền liền hóa thành bản thể rùa đen, chở Thái Thượng đi về phía Hồng Hoang.

Tốc độ lại không nhanh, tốc độ di chuyển của y vốn có thể rất nhanh, dù sao lúc này y đã là tồn tại sắp đạt Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Nhưng Thái Thượng bảo y không cần đi nhanh như vậy, cứ từ từ du lịch là được.

Bởi vậy y liền nghe theo lời Thái Thượng, từ từ chở Người du lịch.

Chương 139

Hồng Hoang, trung ương đại lục, vùng Bất Chu Sơn.

Trong một khu vực nào đó.

"Ông!" Hư không khẽ chấn động.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy một bóng dáng thướt tha bước ra từ bên trong, chính là Nữ Oa đến từ Phượng Tê Sơn.

"Vùng Bất Chu Sơn này, quả thực phi phàm..." Nữ Oa nhìn thiên trụ Bất Chu Sơn, khẽ nói một tiếng.

Lại nhìn bộ lạc Hậu Thổ cách đó ức vạn dặm, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về phía đông, không dừng lại quá lâu ở nơi này.

Cùng lúc đó, trong bộ lạc Hậu Thổ.

Hậu Thổ nhìn qua nơi này, mày thanh tú nhíu lại.

Vừa nãy là bóng dáng của Nữ Oa.

Tuy trong lòng nàng không hiểu, nhưng cũng không truy cứu sâu, tiếp tục tu hành.

Nữ Oa trên đường đi này, hoặc đi bộ, hoặc phi hành, tốc độ đều không nhanh.

Bất quá với tu vi thực lực của nàng, muốn phát hiện tung tích của nàng, trong Hồng Hoang cũng chỉ có vài vị mà thôi.

Còn về các tu sĩ khác, căn bản không thể phát hiện nàng.

"Trong Hồng Hoang, rốt cuộc vẫn còn nhiều sát lục.

Bất kể là Vu Yêu thực lực cường hãn, hay Tiên Thiên chủng tộc thực lực yếu kém, lại hoặc là Bách tộc, Tam tộc ngày xưa, đều không

ngoại lệ...

Giữa các Tiên Thiên chủng tộc, vẫn không thể hòa bình chung sống...” Nữ Oa nhìn một số tình hình trong Hồng Hoang, lắc đầu, khẽ thở dài.

Trong Hồng Hoang, bất kể là tu sĩ, hay chủng tộc, đều không ngừng tranh đoạt tài nguyên, tranh đoạt địa bàn.

Chuyện sát lục liền là thường xuyên.

Vô số năm qua, vẫn luôn như vậy.

Bất quá Nữ Oa tính tình hiền lành, thấy nhiều chuyện như vậy, cũng có chút không đành lòng.

Bất quá những chuyện này, ngay cả nàng, cũng không thể nhúng tay.

Dù sao chuyện này là việc của bản thân tu sĩ, hoặc giữa các chủng tộc, nàng cũng không có quyền nhúng tay vào.

Trong lòng nghĩ ngợi, Nữ Oa liền một đường đi về phía đông.

Lần này nàng không đi bộ trong Hồng Hoang, mà ngồi trên tầng mây, một đường đi về phía đông.

Thời gian thoáng chốc trôi qua, đã là chuyện của mấy trăm năm sau.

Nữ Oa bôn ba khắp Hồng Hoang, chứng kiến vô vàn sát lục cùng mọi sự tình, giờ phút này cũng không rõ bản thân đã đến khu vực nào.

Nàng chỉ biết mình một đường đi về phía đông, tuy tốc độ không nhanh, nhưng mấy trăm năm qua, với tu vi của nàng, cũng đã đi qua không ít khu vực, còn về cụ thể ở đâu thì nàng không rõ.

Nữ Oa dừng lại, nhìn về cảnh giới nơi đây, chỉ thấy nơi này là một dãy núi dài ức triệu dặm, mà nàng đang ở trong một sơn cốc cực

kỳ rộng lớn giữa dãy núi đó.

Trong sơn cốc, linh thực vật tươi tốt, lại có một hồ nước lớn, linh khí ngưng kết, quả là một nơi không tệ.

Nữ Oa thấy vậy, trong lòng khẽ động, liền hạ vân đầu, đáp xuống sơn cốc.

Trong sơn cốc.

Nữ Oa từ từ hạ xuống từ hư không, đôi mắt đẹp lưu chuyển quang hoa, sau khi chậm rãi quét nhìn một lượt nơi này, liền đi đến một vùng đất, trực tiếp khoanh chân tọa thiền, tiếp tục suy tư.

Trong khoảng thời gian này, Nữ Oa đi khắp Trung Ương Đại Lục, cũng đã chứng kiến không ít tình hình, trong lòng cũng có chút suy tư.

Chỉ là nàng hiện tại tuy có chút lĩnh ngộ, nhưng vẫn còn một tia cảm giác khó nói khó minh, nhất thời chưa thể thấu hiểu hoàn toàn.

"Thời cơ, tạo hóa…" Nàng tuy đã minh ngộ Đại Đạo của mình là chìa khóa thành Thánh, nhưng vấn đề là, hiện tại Tạo Hóa chi đạo cũng đình trệ, thời cơ chưa tới, trong lòng nàng lúc này quả thực có chút hoang mang.

"Tạo Hóa chi đạo…" Nữ Oa vung tay ngọc, pháp tắc và quy tắc quanh thân dao động, một luồng khí tức Tạo Hóa nồng đậm từ nàng lan tỏa ra.

"Tạo Hóa!" Nhìn Tạo Hóa chi đạo trước mắt không ngừng giao thoa diễn hóa, Đại Đạo Tạo Hóa ẩn chứa vô tận sinh cơ lúc này hiển hiện rõ ràng trong mắt Nữ Oa.

Đột nhiên, trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa bừng lên quang hoa rực rỡ, trong lòng tựa hồ có cảm giác thanh minh chưa từng có, đối với lĩnh ngộ Tạo Hóa chi đạo, cũng dường như đã đạt tới cảnh giới cao hơn.

“Tạo Hóa, Tạo Hóa, đã là Tạo Hóa, vậy nhất định phải lấy 'Tạo' làm chủ, đã như vậy, ta sao không lấy đây làm điểm khởi đầu, bắt đầu thử nghiệm pháp trong tâm?” “Cái gọi là Đạo sinh Âm Dương, Âm Dương diễn sinh vạn vật, Tạo Hóa chi đạo, cũng chính là như vậy…” Trong lòng Nữ Oa vô cùng thanh triệt, lập tức đã lĩnh ngộ không ít Đại Đạo chí lý.

Tuy nhiên trong lòng vẫn còn một tia cảm giác khó nói khó minh, nhưng nàng biết rõ, đây chính là mấu chốt để mình thành Thánh, đợi đến khi nói rõ, đạo minh, vậy thì nàng cũng sẽ thành Thánh.

Còn về nàng hiện tại, chính là phải nói rõ, đạo minh nó ra.

Nàng không biết đây có phải là cơ duyên thành Thánh của mình hay không, nhưng đã hữu ích cho Tạo Hóa, dù không phải, Tạo Hóa chi đạo được đề thăng, cũng chẳng phải là chuyện xấu, ít nhất, càng ngày càng gần cảnh giới đó hơn.

Trong đôi mắt đẹp của Nữ Oa quang hoa lưu chuyển, sau khi chậm rãi quét qua những linh thực vật tràn đầy sinh cơ nơi đây, cuối cùng dừng lại trên hồ nước kia.

Nàng suy nghĩ một chút, liền chậm rãi đứng dậy, từ từ đi về phía hồ nước, chốc lát đã đến trước hồ.

Nàng đưa một tay ra, điểm vào một cây ngô đồng trước hồ, trên đầu ngón tay Tạo Hóa pháp tắc lưu chuyển, ẩn chứa lực lượng Tạo Hóa tinh thuần cùng vô tận sinh cơ, trong nháy mắt đã điểm hóa cây ngô đồng này.

“Ong!” Chỉ thấy trên cây ngô đồng thần quang lóe lên, sau đó hóa thành một nữ tử linh diệu.

“Bái kiến Nương Nương!” Ngô Đồng hướng Nữ Oa bái nói.

Nghe vậy, Nữ Oa lại không để ý, chỉ với thần sắc hơi suy tư nhìn

Ngô Đồng, trong đôi mắt đẹp Đại Đạo pháp tắc giao thoa, tựa hồ trong khoảnh khắc này đã thanh minh không ít, cảm giác huyền diệu trong lòng cũng rõ ràng thêm vài phần.

"Nương Nương, có chỗ nào không ổn sao?" Ngô Đồng thần sắc hơi đổi, cung kính nhìn Nữ Oa nói.

"Không có gì, ngươi cứ đi đi!" Nữ Oa nghe vậy, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên một nụ cười tuyệt mỹ, nói.

Nghe vậy, Ngô Đồng lại lần nữa hành lễ với Nữ Oa, rồi phiêu nhiên rời đi.

"Tuy điểm hóa không phải Tạo Hóa chi đạo chân chính, nhưng rốt cuộc cũng coi là một phương diện của Tạo Hóa, xem ra, suy đoán trước đây trong lòng ta vẫn không sai…" Nữ Oa thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói, ánh mắt dừng lại trên Tạo Hóa pháp tắc ở đầu ngón tay.

Dùng Tạo Hóa chi đạo để tạo ra sinh linh, kỳ thực Nữ Oa đã sớm có ý tưởng, nhưng lại chưa từng thực hiện mà thôi, giờ đây đã có cảm ngộ, vậy thử một chút thì có sao?

Lần này sau khi nàng điểm hóa Ngô Đồng, cảm giác khó nói khó minh trong lòng lại rõ ràng thêm vài phần, tuy chỉ là điểm hóa, không phải Tạo Hóa chi đạo chân chính, nhưng cũng đã cho nàng thấy một phương hướng, và cũng xác định được những gì mình nghĩ trong lòng là không sai.

Suy nghĩ một chút, Nữ Oa đứng trước hồ nước, vung tay ngọc, một ít đất sét và nước hồ được nàng nhiếp lại, sau đó trong tay thi triển Đại Pháp lực, Tạo Hóa pháp tắc và lực lượng Tạo Hóa không ngừng được thi triển, nặn đất sét trong tay theo ý nghĩ của mình.

"Hưu!" Sau một lát, Nữ Oa vung tay ngọc, một đạo thần quang Tạo Hóa rực rỡ lóe lên, liền thấy vật bùn trong tay sau khi hấp thu

thần quang, rơi xuống đất, sau đó bắt đầu rung động, tựa hồ muốn từ đó mà đản sinh.

"Ầm!" Nhưng ngay khắc sau, liền nghe một tiếng vang nhẹ, sau đó thấy vật bùn này trong nháy mắt vỡ nát, lại lần nữa hòa tan vào hồ.

Nữ Oa thấy vậy, tú mi khẽ nhíu, trên khuôn mặt tươi cười lộ vẻ suy tư.

Chương 140

"Xem ra, dù có Tạo Hóa pháp tắc và lực lượng Tạo Hóa, nếu không có Tiên Thiên chi thổ và Tiên Thiên chi thủy, cũng không thể tạo thành sinh linh, không cách nào tạo hóa mà ra…" Sau một lát, Nữ Oa trong lòng đã có chút minh ngộ, chậm rãi nói, trong đôi mắt đẹp lướt qua một tia tinh mang.

"Ong!" Nói rồi, Nữ Oa trong lòng khẽ động, sau đó lật tay ngọc, một ít Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy xuất hiện trong tay nàng.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, đều là những thứ nàng có được ở Phân Bảo Nhai, lúc này dùng để sáng tạo sinh linh, thì không gì tốt hơn.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng tự nhiên là không cần nói, ẩn chứa sinh cơ bàng bạc, lại thêm là Tiên Thiên chi vật, tự nhiên là bất phàm.

Còn về Tam Quang Thần Thủy, thì là Kim Sắc Nhật Quang Thần Thủy, Ngân Sắc Nguyệt Quang Thần Thủy và Tử Sắc Tinh Quang Thần Thủy.

Ba loại thần thủy này nếu tách riêng, đều ẩn chứa hiệu quả khiến vô số tu sĩ sợ hãi: Nhật Quang Thần Thủy có thể tiêu ma huyết tinh cốt nhục, Nguyệt Quang Thần Thủy có thể ăn mòn nguyên thần hồn phách, Tinh Quang Thần Thủy có thể thôn giải chân linh thức niệm.

Ba loại thần thủy này, một khi hợp ba thành một, vậy chính là Thánh dược trị liệu đệ nhất.

Có hai loại Tiên Thiên bảo vật này, lại thêm Tạo Hóa chi đạo của Nữ Oa, đủ để sáng tạo sinh linh.

“Như vậy, hẳn là không thành vấn đề rồi…” Thấy vậy, trên khuôn mặt tươi cười của Nữ Oa lộ ra nụ cười nói.

Nói rồi, Nữ Oa liền bắt đầu động thủ, dùng Tam Quang Thần Thủy kết hợp Cửu Thiên Tức Nhưỡng, bắt đầu theo phương thức nặn đất vừa rồi, sáng tạo sinh linh.

Vô tận Tạo Hóa pháp tắc và lực lượng Tạo Hóa từ đầu ngón tay nàng tuôn ra, khiến vật bùn trong tay có sinh khí, khí tức sinh mệnh cũng dần dần dao động, cho đến khi hoàn toàn đản sinh.

“Ong!” Sau một lát, Nữ Oa vung vật bùn trong tay, một đạo thần quang Tạo Hóa lóe qua, sau đó thấy vật bùn này sau khi rơi xuống đất, hóa thành sinh linh.

Đầu có sừng dài, mặt rộng, sừng cong ra phía ngoài lên trên, đầu nhọn hơi hướng lên, cổ dài trung bình, thân hình dài, dạng hình trụ, cơ bắp đầy đặn, phần thân trước phát triển tốt hơn phần thân sau, bốn chi chắc khỏe, móng guốc chia làm hai, kéo theo một cái đuôi dài, lỗ mũi rất to, mắt cũng rất to, tràn đầy ánh sáng trung hậu lương thiện.

Thấy vậy, trên khuôn mặt tươi cười của Nữ Oa cuối cùng cũng hiện lên một nụ cười, nàng mở miệng nói: “Ngươi là sinh linh đầu tiên ta sáng tạo, ban tên là Ngưu!” “Tạ Nương Nương!” Ngưu nghe vậy, lập tức bái nói.

Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó lại tiếp tục sáng tạo.

Lần này, Nữ Oa liên tiếp sáng tạo ra năm sinh linh khác, nàng đặt tên cho chúng là Dương, Mã, Kê, Cẩu, Trư.

Sáu sinh linh này, sau này chính là Lục Súc.

Ngưu kéo xe cày ruộng, Mã chuyên chở xa, Dương cung cấp tế khí, Kê báo sáng sớm, Khuyển canh gác phòng trộm, Trư dùng cho yến tiệc nhanh chóng.

Sự phân công và đặc điểm này, về sau đã phát huy tác dụng quan trọng.

Nữ Oa nhìn những sinh linh Lục Súc mà mình dùng thần vật và Tạo Hóa pháp tắc sáng tạo ra, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên vẻ hài lòng.

Trong sơn cốc, trước hồ nước.

Nhìn những sinh linh mới mà mình đã tạo ra bằng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy cùng Tạo Hóa Đại Đạo của bản thân, trên mặt Nữ Oa tràn đầy vẻ hài lòng, trong lòng cũng thầm nhủ những gì mình nghĩ quả nhiên không sai.

Sáng tạo như thế này, mới là Tạo Hóa chi đạo chân chính.

Bởi vì sau khi tạo ra Lục Súc, Nữ Oa đã cảm giác rõ ràng, tia sương mù trong lòng mình lúc này đã thanh thoát không ít, đối với việc vận dụng và nắm giữ Tạo Hóa pháp tắc, cũng đã đề thăng vài phần, những điều này đối với nàng mà nói, đều là chuyện tốt.

"Nương Nương!" Lục Súc nhìn nhau, Ngưu mở miệng nói.

Nghe vậy, ý cười trên mặt Nữ Oa càng sâu, nàng mở miệng nói: "Như vậy, các ngươi cứ đi đi!" Nghe vậy, Lục Súc lại lần nữa bái nói: "Vâng, Nương Nương!" Lời vừa dứt, Lục Súc liền quay người, sau đó ẩn vào trong dãy núi phía sau, sau này cũng sẽ dung nhập vào thiên địa này.

Nữ Oa thu hồi ánh mắt từ phương hướng Lục Súc rời đi, trên mặt hơi lộ vẻ suy tư.

Đột nhiên, Nữ Oa ngẩng đầu, nhìn về một hướng nào đó, trên khuôn mặt tươi cười lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy một dị thú một sừng lớn mười trượng chở một người từ chân trời mà đến, giữa Thiên Địa,

vang lên một đạo âm thanh phiêu miểu: "Hỗn Nguyên sơ phán đạo vi tôn, luyện Càn Khôn phân thanh trọc.

Thái Cực Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, nay vẫn còn trong tay.

Trong cung luyện đan thêm mậu kỷ, trong lò có dược đoạt Tiên Thiên.

Từng ở Côn Luân tu Tạo Hóa, mới biết Nhất Khí Hóa Tam Thanh." Thanh Huyền chở Thái Thượng từ từ hạ xuống từ hư không, sau đó Thanh Huyền hóa thành kích thước một trượng, đứng ngoài sơn cốc, còn Thái Thượng, một bước đạp ra, liền đến trước mặt Nữ Oa.

"Đạo Tôn!" Nữ Oa khẽ hành lễ nói.

"Đạo hữu không cần đa lễ!" Thái Thượng mỉm cười, đỡ nàng dậy.

Thái Thượng ánh mắt khẽ chuyển, nhìn về phương hướng Lục Súc rời đi, mọi việc của Lục Súc, người đều đã hiểu rõ trong lòng, Nữ Oa trên thân Lục Súc, cũng đã hạ không ít công phu, Tạo Hóa chi đạo của nàng, lúc này cũng đã đạt đến một cảnh giới cực kỳ tinh thâm.

Không ngoài ý muốn, lúc này nàng đã có thể làm điều mình muốn trong lòng.

"Sáu vị sinh linh này, cũng không tệ…" Thái Thượng khẽ gật đầu nói.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy, lại thêm Tạo Hóa Đại Đạo và lực lượng Tạo Hóa của Nữ Oa, Lục Súc như vậy, quả thực là sinh linh độc nhất vô nhị trong Hồng Hoang.

Nghe vậy, Nữ Oa mỉm cười nói: "Lần này là thử nghiệm điều trong lòng nghĩ, không ngờ lại tạo ra được sinh linh như vậy, điều này cũng chứng thực được Tạo Hóa chi đạo của bản thân, Tạo Hóa Tạo

Hóa, rốt cuộc là phải như vậy, mới tính là Tạo Hóa...” Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, không nói gì thêm.

Nữ Oa suy nghĩ một chút, nhìn Thái Thượng, sau đó thần sắc nghiêm túc nói: “Đạo Tôn, ta muốn sáng tạo ra một chủng tộc hậu thiên đản sinh trong Hồng Hoang, không biết ý tưởng này có khả thi không?” Nghe vậy, trên khuôn mặt bình tĩnh của Thái Thượng lộ ra nụ cười, người nói: “Hồng Hoang rộng lớn, vô biên vô tận, hải nạp bách xuyên, dung nạp mọi thứ, đã có Tiên Thiên chủng tộc, vậy liền có thể có Hậu Thiên chủng tộc, ngươi tạo một Hậu Thiên chủng tộc trong Hồng Hoang, cũng không có gì không ổn...” “Huống chi, vạn tộc mọc như rừng, kẻ thích nghi thì sinh tồn, chỉ cần có thể sinh tồn trong Hồng Hoang, vậy thì phù hợp với vận hành của Thiên Địa.

Ý tưởng của ngươi quả thực khả thi, nhưng cụ thể, vẫn là ở chỗ ngươi làm thế nào...” Nghe vậy, trên khuôn mặt tươi cười của Nữ Oa hiện lên vẻ hân hoan, đã Thái Thượng đều nói như vậy, vậy nàng trong lòng không còn bất kỳ lo ngại nào nữa, cứ theo ý nghĩ của mình mà làm là được.

Nàng vốn cho rằng, trên vũ đài Hồng Hoang như vậy, sự xuất hiện của Hậu Thiên chủng tộc sẽ can nhiễu vận hành của Thiên Địa, nhưng Thái Thượng lúc này nói ra, liền đã xua tan lo lắng của Nữ Oa, như vậy, nàng liền có thể thoải mái thi triển.

Nàng khẽ chắp tay về phía Thái Thượng, sau đó đi đến bên hồ, đứng lặng trầm tư.

Thái Thượng nhìn nàng, mỉm cười nhạt, sau đó đứng sang một bên, không nói gì.

Trước hồ nước.

Nữ Oa trên mặt lộ vẻ suy tư, lẩm bẩm: “Chúng ta là sinh linh Hồng Hoang, tu luyện có thành tựu đều lấy Tiên Thiên đạo thể hiển

hiện trong Hồng Hoang, nếu ta tạo một Hậu Thiên chủng tộc có Tiên Thiên đạo thể, thì sẽ như thế nào?" Ý niệm đến đây, Nữ Oa lập tức Đại Đạo thông đạt, tất cả cảm giác khó nói khó minh đều trở nên rõ ràng, đối với lý giải Tạo Hóa chi đạo lúc này cũng đã đạt đến cảnh giới cao hơn.

Trên mặt nàng lộ ra vẻ hân hoan, cơ duyên của mình, chính là ở đây rồi.

"Đạo hữu, vật này trợ ngươi diễn hóa Tạo Hóa chi đạo…" Ngay lúc đó, thanh âm của Thái Thượng vang lên bên tai Nữ Oa, lại là một cái đỉnh đồng xanh và một cây tiên đằng.

Nàng chỉ nhìn một cái, liền đã hiểu rõ.

"Tạ Đạo Tôn hiệp trợ!" Nữ Oa mỉm cười duyên dáng, vung tay ngọc, thu lấy chúng.

Sau đó nàng đặt Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy vào trong đó, bắt đầu ngưng tụ Tiên Thiên bản nguyên và Càn Khôn chi lực dung nhập vào hai kiện thần vật kia.

"Ong!" Đột nhiên, một luồng Càn Khôn chi ý mênh mông lập tức lan tỏa, từng trận Càn Khôn thanh quang chợt khởi, bao phủ toàn bộ sơn cốc, Càn Khôn trong phạm vi trăm vạn dặm đột nhiên bị vặn vẹo.

Nữ Oa thần tình nghiêm túc, trong tay kết ấn, pháp lực mênh mông rót vào trong đó, trong chốc lát, Tiên Thiên bản nguyên ngưng tụ, từng trận Càn Khôn chi khí tán phát ra.

"Ầm!" Rất lâu sau, chỉ nghe trong Càn Khôn Đỉnh truyền đến một tiếng vang nhẹ, thanh quang lan tỏa.

Nữ Oa thấy vậy, trong tay khẽ vung, nhiếp lấy Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, sau đó bắt đầu tỉ mỉ nhào nặn, Tạo Hóa pháp tắc trong tay không ngừng dung nhập vào đó.

Không lâu sau, liền có một vật xuất hiện trong tay Nữ Oa, vật này có ngũ quan thất khiếu, hai tay hai chân.

Nữ Oa đặt nó xuống đất, nó liền tự động sinh trưởng, ước chừng một trượng mới dừng lại, Nữ Oa thấy vậy, liền tăng tốc độ nhào nặn, khí tức trên người bắt đầu trở nên phiêu miểu, đối với lĩnh ngộ Tạo Hóa chi đạo cũng trở nên rõ ràng và thuần thục chưa từng có.

Sau khi nàng nặn vài trăm cái, Nữ Oa lúc này cũng cảm thấy có chút mệt mỏi, dù sao đây đối với lực lượng pháp tắc và pháp lực bản thân mà nói, quả thực tiêu hao rất lớn, không phải Hỗn Nguyên Kim Tiên viên mãn bình thường có thể chịu đựng được.

Chương 141

"Ong!" Chỉ thấy Nữ Oa lật tay, sau đó liền có một cây đẳng điều xuất hiện trong tay nàng, chính là Hồ Lô Tiên Đẳng mà Thái Thượng đã ban cho.

Nữ Oa nắm Hồ Lô đẳng điều trong tay, dùng đẳng điều chấm Cửu Thiên Tức Nhưỡng, tay ngọc khẽ vung, Tức Nhưỡng theo đẳng điều bắn ra, rơi xuống đất, từng cái đều hóa thành hình dáng Tiên Thiên đạo thể.

Không lâu sau, liền có mười hai vạn chín ngàn sáu trăm cá thể, đúng bằng số lượng của một Nguyên.

Số lượng đạo thể nhiều như vậy hầu như lấp đầy sơn cốc rộng lớn, số lượng dày đặc khiến sơn cốc tĩnh lặng cũng trở nên 'náo nhiệt' hơn.

Nàng nhìn chủng tộc Hậu Thiên mà mình đã tạo ra, trong lòng vô cùng hài lòng.

Sinh linh được tạo ra bằng Càn Khôn Đỉnh, Tiên Thiên bản nguyên, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Tam Quang Thần Thủy, quả nhiên không tầm thường.

Mới xuất thế đã là Tiên Thiên đạo thể, điều này trong Hồng Hoang, quả thực chưa từng có.

"Sinh linh này, quả nhiên huyền diệu…" Nhìn bọn họ, Nữ Oa trong lòng thầm nhủ một tiếng.

Nàng ánh mắt quét qua, lại thấy bọn họ trần truồng đứng đó, lập tức tay ngọc khẽ vung, cuốn lấy rất nhiều lá cây, Tạo Hóa pháp tắc bay ra, sau đó rơi lên người bọn họ, tạm làm y phục.

Động tác này, cũng là gián tiếp dạy cho bọn họ ý nghĩa của việc lấy vật liệu từ tự nhiên.

Nữ Oa nhìn chủng tộc mới sinh trước mặt, trong lòng thầm nghĩ: "Đã Tam Tài có 'Thiên và Địa!' lại thiếu đi một vị trí quan trọng, mà chủng tộc này lại đứng giữa Thiên Địa, là chủng tộc hòa bình, ta chi bằng…" Ý niệm đến đây, Nữ Oa nhìn bọn họ, nói: "Các ngươi là do ta tham chiếu hình dáng Tiên Thiên đạo thể mà tạo ra, thiên sinh bất phàm, liền ban cho các ngươi tên là 'Nhân', để thuận vị trí Tam Tài…" Mười hai vạn chín ngàn sáu trăm sinh linh này, tuy là Hậu Thiên chủng tộc, nhưng vừa xuất thế đã là Tiên Thiên đạo thể, điều này trong Hồng Hoang, quả thực chưa từng có.

Dù cho bọn họ là Hậu Thiên sinh linh, nhưng Nữ Oa không hề nghi ngờ thành tựu sau này của bọn họ.

Bởi vậy, nàng mới lấy chữ "Nhân" trong vị trí Tam Tài để đặt tên cho chủng tộc Hậu Thiên này.

Mà khi chữ 'Nhân' từ miệng Nữ Oa vừa thốt ra, Hồng Mông Tử Khí trong nguyên thần nàng lập tức dung hợp hoàn tất với nguyên thần của Nữ Oa, trong chốc lát, giữa Thiên Địa truyền đến một trận chấn động.

"Oanh!" Ngay lúc đó, một loại khí tức hùng vĩ đột nhiên từ trên thân những Nhân tộc kia tán phát ra, dù là sinh linh tu vi thấp nhất cũng biết, đây là khí vận vô cùng to lớn, mênh mông kéo dài.

Sau đó, liền thấy trên Cửu Thiên nứt ra một khe hở, một đạo Kim quang Huyền Hoàng Công Đức khổng lồ từ trên hư không giáng xuống, trên hư không lập tức mây mù cuồn cuộn, đạo Huyền Hoàng Công Đức đó chia làm ba.

Một phần tám thành rưỡi công đức bay về phía Nữ Oa, Thiên môn của Nữ Oa mở rộng, trong nháy mắt bị bao phủ bởi kim quang, đạo

hạnh trực tiếp thăng cấp.

Hai phần còn lại, một phần một thành bay về phía Hồ Lô Đằng mà Nữ Oa dùng để tạo người, Hồ Lô Đằng trong nháy mắt trở thành Công Đức Linh Bảo.

Phần nửa thành còn lại, thì bay về trước mặt Thái Thượng, người vung tay áo, đánh nó nhập vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Mà lúc này, Nữ Oa sau khi hấp thu công đức khổng lồ do Thiên Đạo giáng xuống, tu vi một đường phi thăng, không lâu sau liền vượt qua cảnh giới Chuẩn Thánh, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Sau đó, một luồng uy áp khổng lồ từ trên người nàng tán phát ra, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang.

Thái Thượng nhìn nàng một lượt từ trên xuống dưới, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, nhưng suy nghĩ một chút, cũng cảm thấy bình thường.

Nhân tộc, tuy lúc này mới sinh, nhưng cũng đã hiển lộ sự bất phàm của mình, Tiên Thiên đạo thể, chính là điểm khác biệt so với các Tiên Thiên sinh linh và chủng tộc khác trong Hồng Hoang, cũng chính vì vậy, công đức đã đẩy Nữ Oa lên đến cảnh giới này.

Nhưng vì là Hậu Thiên chủng tộc, lúc này cũng mới sinh, điều có thể thúc đẩy Nữ Oa lúc này, cũng chỉ đến cảnh giới này mà thôi.

Dù cho Nhân tộc sau này thành tựu không thấp, dù cho sau này có thể trở thành nhân vật chính của Thiên Địa, nhưng lúc này, Nhân tộc chỉ là một Hậu Thiên chủng tộc mà thôi, một chủng tộc mới sinh, khí vận dù có kéo dài đến đâu, cũng khó mà khiến Nữ Oa đạt đến cảnh giới Thánh Nhân.

Nói cho cùng, vẫn là nội hàm của Nữ Oa chưa đủ sâu dày, nếu như Tam Thanh, có Khai Thiên công đức làm nền tảng, lúc này cộng

thêm vào, thành Thánh sẽ vô cùng dễ dàng.

Lại không phải như hai vị Tây Phương, hướng Thiên Đạo giành lấy công đức, cộng thêm thành Thánh.

Cho nên nói, Nữ Oa ở cảnh giới hiện tại, là rất bình thường.

Cho nên sau khi nghĩ lại, Thái Thượng liền thấy bình thường.

Bất quá dù Nữ Oa lúc này thành tựu Bán Thánh, nhưng muốn tấn thăng, cũng sẽ không quá khó, trong lòng người đã có ý tưởng rồi.

Uy áp của Nữ Oa lúc này, so với lúc Hồng Quân Đạo Tổ thành Thánh, thì yếu hơn không ít, bất quá sinh linh Hồng Hoang lúc này cảm nhận được uy áp, lại không để ý nhiều đến vậy, điều mà họ quan tâm lúc này, chính là chủ nhân của uy áp.

Uy áp này truyền khắp Hồng Hoang chỉ trong vài hơi thở, lập tức Hồng Hoang liền nổi lên dị tượng, thiên âm phiêu phiêu, vạn hoa đua nở, hương thơm ngào ngạt, vạn thú tề minh, dâng lên vạn vạn trượng thất thải hà quang, bầu trời chợt hiện Tử khí đông lai ba mươi vạn dặm, kim hoa do linh khí ngưng kết trong không trung, như mưa rơi xuống khắp mọi nơi trong Hồng Hoang, đại địa tuôn ra vô số kim liên, tưới nhuần toàn bộ Hồng Hoang Thiên Địa.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ Hồng Hoang đều linh khí trùng thiên, dâng lên ba vạn trượng, nhất thời không biết bao nhiêu sinh linh được lợi ích, hoặc khai linh trí, hoặc hóa hình, hoặc pháp lực đại tăng, Đại Đạo uy thế hạo hạo đãng đãng mà đến.

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều quỳ rạp trên đất, một luồng áp lực khổng lồ đè ép Hồng Hoang, vạn vật vạn linh đều không khỏi nảy sinh cảm giác thần phục, thành kính bái lạy trên đất.

Nữ Oa lúc này tuy chưa thật sự đạt đến Thánh cảnh, nhưng Nhân tộc mà nàng sáng tạo lần này, cũng phù hợp với vận hành của Thiên

Địa, Tạo Hóa Đại Đạo của nàng cũng đã bổ sung cho Thiên Đạo, khiến vận hành của Thiên Đạo càng thêm viên mãn.

Bởi vậy, lúc này cáo tri Hồng Hoang, vẫn là quy cách của Thánh Nhân.

Bởi vậy, chúng sinh Hồng Hoang đều cho rằng Nữ Oa lần này đã thành Thánh, đồng thời cũng nghi hoặc, lần này lại là Nữ Oa tiên phong thành Thánh, chứ không phải Nguyên Thủy hoặc Thông Thiên hai vị kia, dù sao, hai vị này là đệ đệ của Thái Thượng, lại là đại đệ tử và nhị đệ tử của Đạo Tổ.

Không ngờ, lại bị Nữ Oa đi trước một bước.

Đông Côn Luân, trong động phủ.

Nguyên Thủy nhìn Trung Ương Đại Lục, khẽ nhíu mày: "Nữ Oa sư muội ư..." Y cũng không ngờ, lần này lại là Nữ Oa đi trước một bước, vốn cho rằng dù không phải mình, thì ít nhất cũng là Tam đệ của mình, không ngờ lại để Nữ Oa sư muội đi trước.

"Xem ra, cũng đến lúc phải nắm bắt thời cơ rồi..." Rất lâu sau, Nguyên Thủy chậm rãi thu hồi ánh mắt, khẽ nói một câu, sau đó liền tiếp tục tu hành.

Đồng thời, tại một nơi nào đó trong Hồng Hoang.

Thông Thiên nhìn Trung Ương Đại Lục, kiếm mi khẽ nhếch, sau đó lộ ra một nụ cười: "Không ngờ lại là Nữ Oa sư muội đi trước, xem ra phải tranh thủ thời gian rồi, nếu không danh tiếng sư huynh của mình e rằng không giữ nổi..." Cười xong, Thông Thiên liền biến mất tại chỗ.

Còn hai vị Tây Phương, lúc này nhìn Trung Ương Đại Lục, thì trầm mặc không nói, thần sắc trên mặt càng thêm sầu khổ.

Khẽ thở dài một tiếng, sau đó mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Trong sơn cốc.

"Tham kiến Thánh Mẫu, Thánh Mẫu vạn thọ…" Lúc này, mười hai vạn chín ngàn sáu trăm Nhân tộc đồng loạt quỳ bái Nữ Oa, thanh thế hùng vĩ.

Nữ Oa vung tay ngọc, đỡ tất cả Nhân tộc đứng dậy, lúc này lại nhìn thấy Thái Thượng đứng bên cạnh, thấy thần sắc của người, liền biết người đã nhìn ra tình huống của mình.

"Xem ra, Đạo Tôn đã hiểu rõ tình huống của Nữ Oa rồi…" Nữ Oa cũng không tránh né, mỉm cười nói.

"Đến cảnh giới này, muốn thành Thánh, cũng không khó nữa rồi…" Thái Thượng nói.

Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, không tiếp tục đề tài này nữa.

Nàng trầm mặc vài hơi thở, nhìn Thái Thượng, hỏi: "Đạo Tôn, Nhân tộc mới sinh, không biết nên an trí thế nào?" Nhân tộc tuy bất phàm, nhưng dù sao cũng là Hậu Thiên chủng tộc, lúc này mới sinh, tự nhiên còn mờ mịt, muốn an trí cũng là một vấn đề.

Nghe vậy, Thái Thượng trầm mặc vài hơi thở, Nhân tộc hiện tại tuy yếu ớt, nhưng thành tựu sau này lại không nhỏ, ngay cả những tồn tại như Vu Yêu, cũng không thể sánh với Nhân tộc, con đường như vậy, đều là do Nhân tộc tự mình bước ra.

Bởi vậy, lần này Nhân tộc nên đi như thế nào, vẫn là phải do Nhân tộc tự mình quyết định.

Trong lòng nghĩ xong, Thái Thượng nhìn Nữ Oa nói: "Tuy có sự che chở của ngươi, đường đi của Nhân tộc sẽ tốt hơn một chút, nhưng nếu vậy, bọn họ vĩnh viễn không thể phát triển.

Nhân tộc nên có cuộc sống tự do, bọn họ tự sẽ đi tìm con đường thuộc về Nhân tộc.

Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức.

Chỉ có dựa vào chính mình, mới có thể trở thành cường giả, trên Hồng Hoang, mới có một chỗ đứng cho Nhân tộc...” “Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức…” Nữ Oa biểu tình suy tư, trong miệng lẩm bẩm những lời Thái Thượng đã nói, cảm thấy trong đó ẩn chứa vô hạn đạo lý.

Chương 142

Với sự thông tuệ của nàng, tự nhiên hiểu rõ ý của Thái Thượng.

Suy nghĩ một lát, trên mặt nàng lộ ra một nụ cười thản nhiên.

Nàng đi đến trước mặt Nhân tộc, trên người tản mát khí tức mẫu tính, dịu dàng nói: "Hài tử môn, lời Đạo Tôn nói cực kỳ đúng, ta không thể mãi che chở các ngươi, các ngươi phải học cách tự mình trưởng thành, tìm kiếm con đường của Nhân tộc, Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức..." Lời nói của Nữ Oa ẩn chứa Đại Đạo chi âm, lập tức truyền khắp toàn bộ Nhân tộc.

Lúc này, vẻ mờ mịt trong mắt tất cả Nhân tộc dần dần ẩn đi, thay vào đó là một vẻ kiên định.

Trong Nhân tộc, ba vị đứng đầu, có một người tiến lên chắp tay nói: "Lời của Thánh Mẫu và Đạo Tôn, chúng ta đã hiểu, từ nay về sau, Nhân tộc sẽ không dựa vào bất kỳ ai..." Y quay đầu nhìn Nhân tộc với thần sắc kiên định tương tự, trên mặt lộ ra nụ cười, lớn tiếng nói: "Từ nay về sau 'Tự cường bất tức' chính là bản sắc của Nhân tộc.

Dù sông núi chảy ngược, nhật nguyệt đảo huyền, lòng này không đổi!" "Sông núi chảy ngược, nhật nguyệt đảo huyền, lòng này không đổi!" Lúc này, tất cả Nhân tộc cao giọng hô lớn, một luồng khí tức hùng vĩ từ trên thân Nhân tộc tán phát ra, xông thẳng lên trời.

Trong sơn cốc.

Thái Thượng nhìn Nhân tộc lúc này, cảm nhận luồng khí tức này, khẽ gật đầu.

Đây là một luồng khí tức, ngay cả Thiên Địa cũng không cách nào áp chế.

Có luồng khí tức này tồn tại, Nhân tộc, sẽ vĩnh viễn tự cường bất tức.

Dù sông núi chảy ngược, nhật nguyệt đảo huyền, lòng này cũng không đổi!

Nhân tộc kiên định lựa chọn con đường này, tất định sẽ có nhiều tai ương khó khăn đang chờ đợi bọn họ, hơn nữa còn phải trả giá bằng rất nhiều mồ hôi máu và sinh mệnh của tộc nhân, nhưng sơ tâm, vĩnh viễn không thay đổi!

Nữ Oa nhìn Nhân tộc lúc này lộ ra thần sắc kiên định, lập lời thề sơ tâm, trong lòng quả thực vô cùng mừng rỡ.

Nhân tộc hướng về Nữ Oa và Thái Thượng cúi người hành lễ, sau đó liền đi về phía những ngọn núi lớn sau sơn cốc, đi đến bầu trời rộng lớn hơn, tìm kiếm con đường thuộc về Nhân tộc, đi sáng tạo truyền kỳ thuộc về Nhân tộc.

Dưới ánh tà dương của Kim Ô chiếu rọi, bóng dáng Nhân tộc càng lúc càng dài, càng lúc càng đông, hình thành một dòng lũ cuồn cuộn.

"Ta Nữ Oa lấy danh nghĩa Nhân tộc Thánh Mẫu thề rằng, từ hôm nay trở đi, cho đến ba vạn năm sau, Nhân tộc đều nằm trong sự che chở của ta, nếu có kẻ nào dám trong khoảng thời gian này làm hại bọn họ, Cửu Thiên Thập Địa, ta tất tru sát!" Thanh âm ẩn chứa Đại Đạo chi âm, trong nháy mắt truyền khắp toàn bộ Hồng Hoang, chấn nhiếp kẻ yếu.

Nhân tộc tuy có lòng kiên định, nhưng lúc này vẫn còn yếu ớt, Nữ Oa cũng có chút không yên tâm.

Nàng lúc này tuy chưa thành Thánh, nhưng tu vi Bán Thánh trong Hồng Hoang, vẫn là tồn tại đỉnh cấp.

Huống chi, sinh linh Hồng Hoang cũng không biết nàng chưa thành

Thánh, lần này xuất hiện, sinh linh Hồng Hoang liền không dám dễ dàng mạo phạm Thánh uy.

Nhân tộc tuy yếu, nhưng đứng sau Nhân tộc, lại là Nhân tộc Thánh Mẫu, Nữ Oa.

Bọn họ nào có thực lực đi khiêu chiến uy nghiêm của Nữ Oa, khiêu chiến uy nghiêm của Thánh Nhân, lúc này âm thầm ghi nhớ lời cảnh cáo của Nữ Oa, tránh xa Nhân tộc.

Mà đồng thời, Lục Súc đang ở xa.

Lúc này nhìn về hướng Nhân tộc, cũng âm thầm ghi nhớ, bọn chúng cũng sẽ âm thầm hiệp trợ Nhân tộc, dù sao cũng là chủng tộc do Nương Nương tạo ra.

Bọn chúng tuy tu vi không cao, nhưng cũng có cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, vào thời khắc mấu chốt, vẫn có thể ra tay một phen.

Thái Thượng nhìn Nhân tộc rời đi, lại nhìn Nữ Oa, mỉm cười nói: "Nhân tộc tự có con đường của Nhân tộc, thành tựu sau này ắt không thấp, Đạo hữu không cần lo lắng!" Nghe vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu, việc Thái Thượng nhìn ra sự bất phàm của Nhân tộc nàng không hề bất ngờ.

Suy nghĩ một chút, nàng liền chắp tay hành lễ với Thái Thượng, sau đó phiêu nhiên rời đi.

Nàng đến bầu trời, bên chân trời truyền đến một tiếng kêu, tường vân cuộn cuộn, loan phượng trình tường, một con Thất Thải Phượng Hoàng bay về phía Nữ Oa, cúi đầu khẽ kêu, âm thanh vang vọng, tựa như cung kính hạ bái.

Nữ Oa thấy thần thú này, cũng vui mừng, vừa lúc có thể thu làm tọa kỵ.

"Đã như vậy, ngươi liền làm tọa kỵ của ta đi, ban cho ngươi tên là

Thải Phượng…" Sau đó, Nữ Oa liền cưỡi Phượng Hoàng, đi về phía Phượng Tê Sơn.

Thái Thượng nhìn một cái, liền thu hồi ánh mắt, nhìn về phương hướng Nhân tộc rời đi, thu Càn Khôn Đỉnh lại, thân hình chợt lóe, biến mất tại chỗ.

Ngoài Bất Chu Sơn, trong Phượng Tê Sơn.

"Nếu vậy, muội muội lúc này, còn cách Thánh Nhân một chút sao?" Phục Hy nhíu mày, trước đó dị tượng Thánh Nhân, uy áp Thánh Nhân bao trùm Hồng Hoang, điều này chút nào cũng không giống như chưa thành Thánh, nhưng Nữ Oa tự nhiên sẽ không lừa y, nàng nói không có, vậy thì là không có.

"Lúc này coi như Bán Thánh, tuy cách thành Thánh không xa, nhưng vẫn cần thêm chút thời gian…" Nữ Oa mở miệng nói.

Nghe vậy, Phục Hy khẽ gật đầu: "Rốt cuộc cũng đã tấn thăng tu vi, lúc này ngoại trừ ta và Thái Thượng Đạo Tôn ra, còn ai biết muội chưa thành Thánh chứ, lần này muội hãy hảo hảo củng cố tu vi, tranh thủ sớm ngày thành Thánh..." Nữ Oa gật đầu, nàng lúc này cũng có ý định như vậy, tạm thời không thành Thánh không có vấn đề lớn, xét tình hình hiện tại, cũng sẽ không quá lâu.

Thái Thượng cũng không rời khỏi dãy núi này, người lúc này đến một đỉnh núi ở nơi Nhân tộc định cư hạ xuống, sau đó bắt đầu quan sát mọi thứ của Nhân tộc.

Còn về Thanh Huyền, thì bị người phái đi tìm kiếm cơ duyên trong Hồng Hoang, thời cơ nó tấn thăng Chuẩn Thánh đã không còn xa, nên học cách tự mình đi tìm kiếm cơ duyên rồi.

Thái Thượng ẩn mình giữa Nhân tộc, quan sát mọi biến hóa của Nhân tộc, Nữ Oa che chở Nhân tộc ba vạn năm, một số tu sĩ, cùng với

Yêu tộc và Vu tộc trong Hồng Hoang đều không dám động thủ với Nhân tộc.

Mà những mãnh thú có thực lực mạnh hơn, lại có Lục Súc ra tay, hơn ba ngàn năm nay, Nhân tộc tuy có chút thương vong, nhưng không lớn.

Cứ thế, lại ba ngàn năm sau.

Thái Thượng nhìn Nhân tộc từ thời đại ăn lông ở lỗ, đi đến ngày nay, do một trong ba vị Nhân Tổ lập ra thời đại Hỏa Tân, có ngọn lửa đầu tiên, kết thúc cảnh ăn lông ở lỗ của Nhân tộc, bắt đầu một thời đại mới.

Sau đó, lại có Hữu Sào Thị sáng tạo ra nhà cửa, giúp Nhân tộc tránh khỏi mọi thiên tai, sự tấn công của mãnh thú.

Lại có Toại Y Thị sáng tạo ra bộ y phục đầu tiên cho Nhân tộc, giúp Nhân tộc có thể chống lạnh, có thể chống lại một số côn trùng độc hại ngoài hoang dã.

Ba vị Nhân Tổ, đã khai sáng thời đại mới cho Nhân tộc, cũng khiến Nhân tộc ngày càng cường hãn, phát triển.

Mà ba vị Nhân Tổ, lúc này vì khai sáng thời đại mới, được công đức, đều đã đề thăng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, lúc này đều ẩn mình ở một nơi nào đó trong dãy núi, củng cố tu vi bản thân, tiện thể, thôi diễn công pháp cho Nhân tộc.

Thái Thượng kỳ thực ẩn mình ở đây vạn năm qua, cộng thêm nền tảng thôi diễn trước đó, lúc này đã thôi diễn xong công pháp Nhân tộc sắp truyền xuống.

Hiện tại thiếu, chỉ là một cơ duyên mà thôi.

Cứ thế, lại ba ngàn năm sau.

Ba vị Nhân Tổ không thể liên thủ thôi diễn ra công pháp tu hành của Nhân tộc, liền trở về Nhân tộc, tính toán đích thân tọa trấn Nhân tộc, còn về những điều khác, thì cứ đi bước nào hay bước đó.

Thấy vậy, Thái Thượng chậm rãi đứng dậy, sau đó đi về phía Nhân tộc.

Vài hơi thở sau, trên một đỉnh núi gần đại bản doanh của Nhân tộc, Thái Thượng vung tay, một đài mây hiện ra, người đoan tọa trên đó, khí tức trên người mênh mông phiêu miểu, bao phủ toàn bộ dãy núi.

Sau đó giữa Thiên Địa, liền vang lên thanh âm của Thái Thượng: "Ta là Thái Thanh Thái Thượng, đứng đầu Tam Thanh, xét thấy Nhân tộc thiếu pháp tu hành, nay tại đây truyền xuống đạo tu hành, sĩ Nhân tộc, đều có thể đến nghe giảng!" Lời vừa dứt, liền thấy dưới bầu trời vạn đạo hà quang, tử khí đông lai, thiên hoa đua nở.

"Là Đạo Tôn, nhanh chóng tổ chức Nhân tộc đến nghe giảng đạo tu hành..." Ba vị Nhân Tổ nhìn nhau, sau đó Toại Nhân Thị vui mừng nói.

Thái Thượng Đạo Tôn họ nay đã hiểu rõ, vả lại quan hệ giữa Đạo Tôn và Thánh Mẫu không tệ, lần này đến truyền pháp, chắc chắn không đơn giản.

Nếu Nhân tộc có thể học được, có thể giải quyết tình hình hiện tại của Nhân tộc.

Hữu Sào Thị và Toại Y Thị ứng một tiếng, liền đi xuống tổ chức Nhân tộc.

Trong vòng vài tháng ngắn ngủi, tất cả Nhân tộc ở đây liền đến chỗ đỉnh núi, những người đứng phía trước nhất, chính là ba vị Nhân Tổ.

“Thái Thượng Đạo Tôn!” Ba vị Nhân Tổ hành lễ nói.

Nghe vậy, Thái Thượng đỡ ba vị Nhân Tổ dậy, mỉm cười nói: “Không cần đa lễ, hôm nay truyền pháp, vậy cũng có thể tu hành, ba người các ngươi tuy có cảnh giới Đại La, nhưng cụ thể vẫn chưa thể hoàn toàn nắm giữ, pháp này có thể giúp các ngươi nắm giữ sức mạnh của bản thân...” “Đa tạ Đạo Tôn!” Ba người lại lần nữa bái nói.

Chương 143

Thái Thượng đỡ bọn họ dậy, nhìn Nhân tộc một cái, sau đó liền hiện ra Xích Hồng Khánh Vân, quang mang đại trướng, áp chế ánh sáng của nhật nguyệt tinh thần.

Mà lúc này, Thái Thượng trong miệng cũng khẽ nói pháp tu hành.

“Pháp này, tên Chúng Sinh Đạo Kinh, các ngươi hãy lắng nghe kỹ!” Thanh âm của Thái Thượng không lớn, nhưng lúc này, tất cả Nhân tộc đều đã nghe rõ, lúc này tâm thần thanh tĩnh, bắt đầu khẽ nhắm hai mắt, chăm chú lắng nghe Chúng Sinh Đạo Kinh của Thái Thượng.

Thái Thượng lúc này tự nhiên đã thấu hiểu tất cả nhân tộc, bao gồm cả ba vị Nhân Tổ, giờ phút này đều đã chuẩn bị kỹ càng để lắng nghe Chúng Sinh Đạo Kinh.

Sau khi thu liễm tâm thần, Y liền đạm nhiên khai khẩu giảng giải. "Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Danh khả danh, phi thường danh..." "Vô danh thiên địa chi thủy; hữu danh vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường hữu, dục dĩ quan kỳ kiếu..." "Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn..." Thái Thượng trước tiên tuyên một tiếng Đại Đạo tổng cương, khiến lực lượng Đại Đạo giáng lâm, bao trùm nơi đây, sau đó mới bắt đầu giảng Chúng Sinh Đạo Kinh. "Thiên địa hữu đạo, dĩ khai linh trí, dĩ dưỡng chúng sinh, dĩ hiểu tự thân..." "Chúng sinh trục đạo, dĩ tăng trí tuệ, dĩ minh thiên địa, dĩ ngộ đại đạo..." "Đại đạo duy nhất, chúng sinh trục nhất, chúng sinh chi đạo, đạo tại chúng sinh..." Thái Thượng xích hồng khánh vân chi

trung, quang mang bao trùm nơi đây, dẫn đắc vô số Đại Năng chú mục, nhưng lúc này Đại Đạo giáng lâm, bọn họ không cách nào dò xét được gì, chỉ thầm kinh hãi, rốt cuộc là vị tồn tại nào?

Pháp môn tu hành 《Chúng Sinh Đạo Kinh》 mà Thái Thượng đã giảng, lúc này hóa thành từng đóa kim sắc liên hoa, dung nhập vào mi tâm của tất cả nhân tộc, kết hợp với Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa mà Thái Thượng đã giảng, hai điều ấy tương trợ nhau, khiến không ít nhân tộc bắt đầu tu hành.

Chúng Sinh Đạo Kinh, tất cả chúng sinh nhân tộc đều có thể tu hành, bất luận là nhân tộc phàm nhân, hay nhân tộc đã tu luyện thổ nạp thô thiển pháp môn mà Toại Nhân đã truyền xuống khi lĩnh ngộ Thiên Đạo công đức, đều là pháp môn có thể tu hành.

Pháp môn này, là tu luyện toàn thân xương cốt huyết nhục của mình thành các phù lục pháp tắc, đợi đến khi hoàn thành toàn bộ, liền có thể dẫn Đại Đạo pháp tắc nhập thể, sau đó ngưng tụ ra Đạo Bi pháp tắc Đại Đạo của bản thân.

Lúc này, liền có thể bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Bởi vì đạt đến cảnh giới này, liền cần phải minh ngộ Đại Đạo pháp tắc mình tu luyện, và Đạo Bi lúc này, chính là mấu chốt để bọn họ tiếp tục tiến lên.

Đến lúc đó, Đạo Bi này còn có thể dùng làm pháp bảo, bởi vì nó là do Đại Đạo pháp tắc ngưng tụ mà thành, tự nhiên không phải pháp bảo thông thường có thể sánh được. 《Chúng Sinh Đạo Kinh》 vừa có thể đề thăng tu vi nhân tộc, bước vào Đạo đồ tu hành, lại vừa có thể đề thăng cường độ thân thể nhân tộc, thêm vào việc ngưng tụ Đạo Bi, đây hiển nhiên là nhất cử đa đắc, chỗ huyền diệu bá đạo trong đó, chỉ có nhân tộc tu hành mới thấu hiểu.

Toại Nhân tam Tổ lúc này nghe được pháp môn này, trong lòng vô

cùng kinh thán chỗ huyền diệu của nó, cứ như vậy, nhân tộc liền có thể cải thiện nhược điểm thân thể yếu ớt, lại có thể bước vào Đạo đồ tu hành, vấn đỉnh thiên địa cao hơn.

Hơn nữa, pháp môn này cùng nhân tộc vô cùng khế hợp, giống như được lượng thân định chế cho bọn họ vậy, lúc này kinh thán đồng thời, đối với Thái Thượng truyền pháp, cũng vô cùng cảm kích, Đạo Tôn vì nhân tộc truyền xuống pháp môn này, quả nhiên bất phàm.

Toại Nhân tam Tổ trong lòng thầm than một tiếng về sự huyền diệu của pháp môn này, liền nhanh chóng thu liễm tâm thần, bắt đầu mượn Đại Đạo tinh nghĩa và Đại Đạo chí lý mà Thái Thượng đã giảng, để tương trợ tu hành.

Thái Thượng lúc này sở giảng chí lý và tinh nghĩa vô cùng tinh tế, cho nên cho dù là phàm nhân không có tu vi, khi kết hợp với Đại Đạo tinh nghĩa và Đại Đạo chí lý mà Thái Thượng đã giảng, 《Chúng Sinh Đạo Kinh 》khắc sâu vào thức hải của bọn họ lúc này cũng sẽ tự động vận chuyển.

Chờ đến khi bọn họ dần dần nắm giữ được, lúc này mới từ từ đề thăng tốc độ vận chuyển đại chu thiên, nhanh hơn nữa để thuần thục lộ trình tu hành công pháp này, thuần thục sau đó, sức mạnh sẽ sản sinh trong thân thể.

Tốc độ tu hành của nhân tộc phàm nhân lúc này khá chậm, nhưng những nhân tộc đã tu luyện một số pháp thổ nạp thô thiển hấp thu linh khí, tốc độ lúc này sẽ nhanh hơn một vài phần, nhưng cũng không quá nhanh, dù sao lúc này mới sơ bộ nắm giữ, cũng đang dần dần thuần thục nắm giữ mà thôi.

Trong tất cả nhân tộc, nếu nói về tốc độ tu hành nhanh, thì chỉ có Toại Nhân tam vị Nhân Tổ.

Dù sao bọn họ cũng là tu vi Đại La Kim Tiên, có thâm hậu nội tình,

trước đây chẳng qua là không có pháp môn tu hành, cho nên trong việc nắm giữ sức mạnh bản thân, vẫn còn có chút khiếm khuyết, lúc này có pháp môn tu hành rồi, tốc độ tu hành không ngừng đề thăng, đối với việc chưởng khống sức mạnh bản thân cũng dần dần hoàn mỹ. "Hưu!" Vô số sợi Đại Đạo pháp tắc hữu hình vờn quanh bốn phía, sau đó không ngừng được ba vị Nhân Tổ dẫn dắt nhập thể, chuyển hóa bản thân thành phù lục Đại Đạo pháp tắc, hơn nữa còn dần dần ngưng tụ Đạo Bi trong thân thể.

Ngưng tụ Đạo Bi, là tiêu chí của cảnh giới Đại La Kim Tiên của pháp môn này, đi xa hơn nữa là lĩnh ngộ Đại Đạo pháp tắc.

Với cảnh giới tu vi của Toại Nhân tam Tổ, lúc này từ khi bắt đầu tu hành đến cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng không mất quá nhiều thời gian, dù sao có nội tình vững chắc, lần này lại thêm sự giảng giải Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa của Thái Thượng.

Trong thời gian vỏn vẹn vài trăm năm, ba vị Nhân Tổ đã ngưng tụ Đạo Bi đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên. "Đại Đạo xuất, Đạo Bi thành!" Đột nhiên, Toại Nhân khẽ quát một tiếng, trên thiên linh của Y, một khối Đạo Bi do Đại Đạo pháp tắc ngưng tụ mà thành lúc này tán phát từng trận khí tức Đại Đạo hùng vĩ, một luồng khí tức nóng bỏng từ trên người Y tỏa ra.

Toại Nhân từ từ mở mắt, trên mặt không thể che giấu vẻ vui mừng, mình đã tu hành đến cảnh giới này, tiến xa hơn nữa, liền có cơ hội không nhỏ.

Y nhìn Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng đã ngưng tụ Đạo Bi, hơi gật đầu sau đó, liền lần nữa nhắm mắt, lần nữa lắng nghe Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa của Thái Thượng.

Đây sẽ là mấu chốt để mình ngưng tụ ra đóa hoa đầu tiên, dù sao Đạo Tôn giảng đạo, đâu phải dễ dàng gặp được.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị lúc này cũng có cùng suy nghĩ, cho nên sau khi bọn họ ngưng tụ Đạo Bi, cũng đều lắng nghe kỹ càng Thái Thượng giảng đạo, hy vọng tiến thêm một bước, ngưng tụ ra đóa hoa đầu tiên.

Còn về nhân tộc khác, lúc này cũng đều có tiến triển không nhỏ.

Có thể nói, thực lực nhân tộc lúc này, đang thăng tiến thẳng tắp. "Oanh!" Một tiếng oanh minh vang lên, khiến Thái Thượng mở mắt, Y nhìn khí vận bị dẫn động lúc này, không ngừng tăng trưởng, Y khẽ cười sau đó, trong miệng Đại Đạo chi âm không ngừng, tiếp tục giảng giải. ...Cứ thế, lại một ngàn năm trăm năm sau.

Thái Thượng ngừng giảng giải Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa của 《Chúng Sinh Đạo Kinh》, lúc này ngoại trừ Toại Nhân tam vị Nhân Tổ, cùng với vài chục vị nhân tộc ra, những người khác đều đã tỉnh lại.

Ba vị Nhân Tổ lúc này quả thật chỉ còn một bước cuối cùng là ngưng tụ ra đóa hoa đầu tiên, trong vài trăm năm tới chắc chắn có thể ngưng tụ ra.

Lại một trăm năm sau, mọi người tỉnh lại, đều nhìn về phía Thái Thượng.

Thái Thượng nhìn nhân tộc chúng nhân, trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra một nụ cười nhạt, từ từ mở lời nói, "Chuyện truyền pháp đã viên mãn, nhĩ đẳng tu hành có tiến triển, mong ngày sau hãy tu hành tốt, làm lớn mạnh nhân tộc..." "Cẩn ghi nhớ lời Đạo Tôn!" Chúng nhân tộc hành lễ nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó dưới thân âm dương hiện ra, diễn hóa ra một đồ án, trên thiên linh huyền quang đại trướng, xuyên thấu thiên địa thương khung, một tòa bảo tháp từ từ hiện lên.

Thái Thượng nhìn về phía Hồng Hoang, cất tiếng nói vang vọng, "Ngô là Thái Thanh Thái Thượng, đứng đầu Tam Thanh, nay truyền pháp đã viên mãn, đặc biệt lập Nhân Giáo để giáo hóa nhân tộc, lấy Thái Cực Đồ làm trấn giáo chi bảo, trấn áp khí vận Nhân Giáo, Nhân Giáo lập!" Thái Thượng ngậm Thiên Hiến, lúc này thanh âm truyền khắp cả Hồng Hoang, kèm theo một luồng uy áp cực kỳ khủng bố, thậm chí còn khủng bố hơn cả khi Y thành tựu Hỗn Nguyên không ít, khiến vô số tu sĩ và Đại Năng trong lòng sinh ra cảm giác kinh hãi.

Thái Thượng, lại tinh tiến không ít, e rằng đã bước vào Hỗn Nguyên Trung kỳ rồi chăng?

Nhưng ngay lập tức, vô số tu sĩ và Đại Năng liền phát hiện không đúng, trọng điểm chú ý của mình lẽ ra không phải là tu vi Thái Thượng thăng cấp, một tồn tại như Y, thăng cấp có gì kỳ lạ, không tinh tiến mới kỳ lạ.

Hiện tại mấu chốt là, Thái Thượng đã lập Nhân Giáo?

Lấy nhân tộc làm giáo?

Nhân tộc này có gì đặc biệt, trước có Nữ Oa, sau có Thái Thượng?

Sao đều nhìn trúng nhân tộc vậy?

Nhân tộc này, e rằng phải đại hưng rồi!

Vô số tu sĩ và Đại Năng trong lòng thầm than một tiếng, thần sắc kinh hãi nhìn về phía nơi hào quang bao phủ, tử khí tràn ngập chư thiên, nơi đó, chính là chỗ Thái Thượng đang ở.

Cảm nhận được dị tượng và uy áp này đang thăng cấp diễn biến, thần sắc kinh hãi trên mặt vô số tu sĩ và Đại Năng càng trở nên rõ ràng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này thần sắc có chút nghi hoặc, đại ca của mình, sao lại lựa chọn lập nhân tộc làm giáo?

Nhân tộc này chỉ mới chưa đầy hai vạn năm, lúc này vẫn đang trong thời kỳ Nữ Oa che chở, lúc này cũng không nhìn ra có bao nhiêu đặc biệt, cái đặc biệt duy nhất chính là tiên thiên Đạo Thể, trong các chủng tộc, khí vận vẫn không tệ.

Ngoại trừ điều này ra, liền không còn gì khác.

Nhưng nghĩ lại, đại ca của mình chính là tồn tại Hỗn Nguyên, ánh mắt của Y tất nhiên sẽ không kém, đã lựa chọn lấy nhân tộc làm giáo, vậy thì nhân tộc tất có chỗ đặc biệt, là thứ mà bọn họ lúc này không nhìn thấy.

Bọn họ cũng tin rằng, nhân tộc mà đại ca lựa chọn, thành tựu sau này sẽ không thấp.

Chương 144

Đồng thời, trên Linh Sơn Tây Phương.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn thấy trên không trung giáng xuống không ít công đức, giữa thần sắc có chút tiện mộ, Thái Thượng đều đã thành tựu Hỗn Nguyên, lúc này còn được nhiều công đức như vậy, Nhân Giáo này, quả thật không tệ.

Còn Yêu Vu nhị tộc, trước đây tuy không quá để tâm đến nhân tộc, cho dù có Nữ Oa che chở, nhưng nhân tộc dù sao cũng là chủng tộc hậu thiên, thực lực yếu kém, trong mắt bọn họ, vẫn không thể gây ra bất kỳ sóng gió nào.

Nhưng giờ đây, sau khi Thái Thượng lập Nhân Giáo, nhân tộc lúc này lại trở nên không giống trước nữa.

Trong mắt bọn họ, lúc này cái nhìn đối với nhân tộc đã có một số thay đổi.

Trước có Nữ Oa, giờ lại có Thái Thượng, nếu nói nhân tộc không có gì đặc biệt, vậy thì bọn họ làm sao có thể tin được?

Nữ Oa là Thánh Mẫu thì khỏi phải nói, còn vị Thái Thượng này, với ánh mắt của Y, liệu có lập một chủng tộc hậu thiên bình thường làm giáo không?

Nếu không có chỗ đặc biệt, liệu có được Thái Thượng nhìn trúng không?

Điều này hiển nhiên là không thể.

Cho nên, nhân tộc tất nhiên có chỗ đặc biệt mà bọn họ không nhìn thấy.

Nhưng bọn họ cũng không dám có ý định gì nhòm ngó nhân tộc,

nghĩ đến hai vị kia, không muốn chết thì đừng trêu chọc nhân tộc.

Yêu Vu nhị tộc lúc này có thể nói là đồng thời hạ quyết định, nhân tộc sau này, cứ mặc kệ họ, chỉ cần không có mâu thuẫn với mình, thì đừng can thiệp, đối mặt với việc hai vị kia ra tay với mình, thì thật sự không còn bất kỳ khả năng tồn tại nào nữa.

Trên Phượng Tê Sơn, trong động phủ. "Nhân Giáo ư..." Nữ Oa nhìn về phía nhân tộc, khẽ nói một tiếng.

Lời vừa dứt, Nữ Oa liền đứng dậy, hướng Phục Hy khẽ chắp tay sau đó, liền rời khỏi động phủ, nhìn theo đường đi của nàng, chính là hướng về phía nhân tộc.

Phục Hy trong tay khẽ động, tiên thiên Bát Quái đồ án hiện lên, trong đó âm dương ngư lưu chuyển, diễn toán vô tận thiên cơ, nhưng trong đó có quá nhiều chỗ hỗn độn, căn bản không cách nào nhìn rõ thiên cơ trong đó. "Nhân Giáo, hiện tại xem ra, cũng không phải chuyện xấu, còn về sau này, thì không cách nào xác định..." Phục Hy ánh mắt xuyên thấu vô tận thời không, nhìn khí vận nhân tộc lúc này không ngừng đề thăng, trong miệng khẽ nói một tiếng.

Từ mức độ khí vận đề thăng lúc này mà xem, Đạo Tôn Thái Thượng lập Nhân Giáo này, quả thật không phải chuyện xấu, ít nhất khí vận đã đề thăng không ít.

Hơn nữa, khi Y lập giáo đã nói, truyền pháp đã viên mãn, nghĩ rằng đã truyền pháp cho nhân tộc, như vậy nhân tộc cũng có thể đề thăng không ít thực lực bản thân, đợi đến khi nhân tộc phát triển lên, cũng có thể tự mình đứng vững.

Nhìn theo cách này, quả thật không phải chuyện xấu.

Trong lòng suy nghĩ một lúc, Phục Hy từ từ thu hồi ánh mắt, chuyện này mình không thể can thiệp, nên làm thế nào tự có muội

muội của mình quyết định.

Y khẽ nhắm mắt, tiếp tục tu hành.

Phía Đông Trung Ương Đại Lục, trong dãy núi.

Nữ Oa vượt qua vô số thời không mà đến, nơi đây hào quang bao phủ, tử khí đông lai ba mươi vạn dặm, công đức kim quang nhuộm cả phiến thiên địa này thành màu vàng. "Bái kiến Thánh Mẫu!" Toại Nhân thị và những người khác nhìn thấy Thánh Mẫu giáng lâm, liền lập tức bái lạy. "Bái kiến Thánh Mẫu!" Tất cả nhân tộc đồng loạt bái lạy. "Không cần đa lễ!" Nữ Oa trên mặt tươi cười, tay ngọc khẽ vung, nâng đỡ bọn họ dậy.

Hoàn thành tất cả những điều này, Nữ Oa mới nhìn về phía Thái Thượng, mở lời nói, "Đạo Tôn đem khí vận cùng nhân tộc cộng tồn, đối với Đạo Tôn tổn thất quá lớn rồi chăng?" Nghe lời đó, thần sắc của Toại Nhân tam Tổ có chút kinh hãi, bọn họ đối với việc Đạo Tôn truyền pháp lập giáo, thì không có quá nhiều dị nghị.

Nhưng lại không ngờ, khí vận Đạo Tôn lại cùng nhân tộc cộng tồn, như vậy, nếu nhân tộc suy bại, thì khí vận Đạo Tôn tổn thất sẽ rất lớn. "Thành tựu nhân tộc sau này chắc chắn không thấp, ta làm như vậy, cũng không coi là tổn thất." Nói đoạn, Thái Thượng nhìn Toại Nhân, thần sắc nghiêm túc nói, "Con đường của nhân tộc, sau này sẽ do các ngươi đạp ra sự huy hoàng, đạp ra một con đường khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi, sự huy hoàng của nhân tộc sau này, sẽ do trong tay các ngươi mà ra đời!" Nghe lời đó, Toại Nhân tam Tổ hành một lễ sau đó, thần sắc nghiêm túc nói, "Cẩn ghi nhớ lời Giáo Chủ!" Con đường của nhân tộc, do nhân tộc tự đi, sự huy hoàng của nhân tộc, do nhân tộc tự tạo.

Nữ Oa thấy thế, chỉ khẽ gật đầu, đã Thái Thượng tự mình quyết định, vậy nàng cũng không nói thêm nữa.

Thái Thượng lần này truyền pháp cho nhân tộc, đề thăng không ít khí vận nhân tộc, lại cùng khí vận nhân tộc cộng tồn, như vậy, khí vận trong tay Y cũng đề thăng không ít, lúc này bốn thành khí vận, có thể sánh với sáu thành của hai vạn năm trước.

Còn về Thái Thượng trong tay, cũng chưởng khống bốn thành khí vận nhân tộc, còn trong tay Toại Nhân tam Tổ, thì chưởng khống hai thành khí vận.

Việc phân phối chưởng khống khí vận, Nữ Oa cũng không có dị nghị, việc tạo ra nhân tộc, Thái Thượng cũng đã giúp đỡ rất nhiều, truyền pháp cũng không hề đơn giản, lại lập Nhân Giáo giáo đạo nhân tộc, chưởng khống bốn thành khí vận, nàng quả thật không có dị nghị.

Thái Thượng nhìn Nữ Oa, trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra một nụ cười nhạt, mở lời nói, "Đạo hữu, Nhân Giáo của ta vẫn thiếu một vị Phó Giáo Chủ, ta thấy ngươi rất thích hợp, sao không nhập Nhân Giáo, cùng nhau giáo hóa nhân tộc?" Cuối cùng, Y bổ sung một câu, "Nếu được giáo chủ công đức, Đạo hữu thành thánh, liền có thể lập tức thành tựu rồi..." Nghe lời đó, Nữ Oa trầm mặc không nói.

Nàng trước đây vốn quen vô câu vô thúc, lúc này nếu trở thành Phó Giáo Chủ Nhân Giáo, e rằng sẽ bị ràng buộc rất nhiều.

Nhưng thành thánh, giáo đạo nhân tộc do chính mình sáng tạo, cũng là việc không thể cự tuyệt.

Bất quá chuyện này không nhỏ, nàng còn cần phải suy tính kỹ càng.

Toại Nhân tam Tổ nghe lời Thái Thượng, lại nhìn Thánh Mẫu, tuy rằng bọn họ cũng hy vọng Thánh Mẫu có thể giáo đạo mình, nhưng trở thành Phó Giáo Chủ Nhân Giáo, chuyện này vẫn cần Thánh Mẫu tự mình quyết định. "Đạo hữu không cần lo lắng quá nhiều, vị trí này cũng không phải là vị trí ràng buộc, còn về việc giáo đạo nhân tộc,

cũng không cần phải sự việc gì cũng giáo đạo, con đường của nhân tộc, tự có bọn họ mà đi, những gì nên làm đã làm thì thôi, nhân tộc, tự có con đường của riêng bọn họ." Thái Thượng nhìn Nữ Oa, đạm tiếu một tiếng nói, con đường của nhân tộc tự nhiên là phải do bọn họ tự đi, đây là giáo đạo nhân tộc, chứ đâu phải thay bọn họ đi, nên đi như thế nào vẫn là do nhân tộc tự đi.

Nghe lời đó, Nữ Oa khẽ gật đầu, Thái Thượng nói cũng có lý.

Nàng trong lòng suy tính kỹ càng sau đó, liền gật đầu, nhìn Thái Thượng nói, "Nhân Giáo đã lấy việc giáo đạo nhân tộc làm bản ý, vậy thì cũng không có xung đột gì với ta, treo một chức vị, cũng không coi là gì." Nghe thế, Thái Thượng khẽ cười sau đó, đáp, "Chính là như vậy!" Toại Nhân tam vị Nhân Tổ nhìn thấy Giáo Chủ và Thánh Mẫu cùng nhau giáo đạo nhân tộc, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng, có thể được Giáo Chủ và Thánh Mẫu giáo đạo, vậy thì tự nhiên là điều tốt nhất, dù sao nhân tộc mới đản sinh hai vạn năm, vẫn còn rất nhiều nơi cần giáo đạo, tu hành.

Đặc biệt là lần này Giáo Chủ truyền xuống Chúng Sinh Đạo Kinh, đây chính là một bước quan trọng để giáo đạo nhân tộc tu hành, những bước sau này, cũng cần từ từ đề thăng.

Nữ Oa nhìn khí vận nhân tộc, sau đó hướng về Hồng Hoang, cất tiếng nói vang vọng, "Từ hôm nay trở đi, Nữ Oa nhập Nhân Giáo, nhậm chức Phó Giáo Chủ Nhân Giáo, cùng nhau giáo đạo nhân tộc, đặc biệt cáo Thiên Địa!" Thanh âm trong trẻo của Nữ Oa trong nháy mắt truyền khắp các nơi Hồng Hoang, mang theo một luồng uy nghiêm vô thượng, khí vận nhân tộc lúc này chấn động không ngừng.

Nữ Oa nhập Nhân Giáo nhậm chức Phó Giáo Chủ, khí vận cũng có sự dung hợp với nhân tộc, khí vận nhân tộc lần nữa tăng trưởng không ít.

Thấy thế, Thái Thượng và Toại Nhân tam Tổ đều lộ ra nụ cười, cho dù là chính Nữ Oa, lúc này cũng có chút kinh ngạc, nhưng ngay lập tức, liền hài lòng gật đầu, cứ như vậy, cũng lại đề thăng được một ít khí vận trong tay nàng. "Oanh long!" Đúng lúc này, trên Cửu Thiên truyền đến một tiếng oanh minh, sau đó nứt ra một khe hở, giáng xuống không ít công đức, tuy rằng chỉ bằng một phần năm công đức khi Thái Thượng lập giáo, nhưng cũng coi là không ít.

Đồng thời, vô số tu sĩ và Đại Năng Hồng Hoang thần sắc kinh hãi nhìn về phía nhân tộc.

Một giáo hai vị tồn tại đỉnh phong?

Điều này!

Cứ như vậy, nhân tộc có đi ngang cũng được, Giáo Chủ Nhân Giáo, Thánh Mẫu nhân tộc, có hai vị này ở đây, ai dám trêu chọc nhân tộc?

Bọn họ cũng không ngờ, Nữ Oa lại gia nhập Nhân Giáo, cùng Thái Thượng giáo đạo nhân tộc, cứ như vậy, Nhân Giáo, nhân tộc đều sẽ trở nên không giống trước nữa, từ khí vận nhân tộc bùng nổ lúc này, liền có thể thấy được một phần.

Đồng thời, Yêu Vu nhị tộc nhìn thấy tất cả điều này, thần sắc khác nhau, Vu tộc còn tương đối bình tĩnh.

Dù sao đối với Vu tộc, cả Thái Thượng lẫn Nữ Oa, đều không có mâu thuẫn ma sát gì, trong hai vạn năm qua, cũng không tìm nhân tộc gây phiền phức.

Nữ Oa vốn dĩ sẽ thành thánh, tình huống hiện tại, cũng chỉ là gom hai vị tồn tại đỉnh phong lại với nhau mà thôi, điều này đối với bọn họ mà nói, kỳ thực không có gì khác biệt, bọn họ không tập hợp lại với nhau, thì cũng là hai vị tồn tại đỉnh phong.

Tập hợp lại, đó cũng là hai vị tồn tại đỉnh phong, không có gì khác.

Còn về phía Yêu tộc, thần sắc Đế Tuấn lại có chút không tốt, nếu như ngày trước Nữ Oa đồng ý gia nhập Yêu tộc, vậy thì lúc này Yêu tộc sẽ có một vị Thánh Nhân.

Giờ đây, Nữ Oa thành thánh, Thái Thượng lập Nhân Giáo, Nữ Oa gia nhập Nhân Giáo, cứ như vậy, đây chính là thế lực của hai vị tồn tại đỉnh phong, thế lực như vậy, ai dám trêu chọc?

Chương 145

Nhân tộc cũng không dám trêu chọc. "Đáng tiếc, đạo tử khí kia, không thể nắm giữ trong tay Yêu tộc, nếu không thì cũng có thể không sợ những vị này, cũng không bị bọn họ chế ngự." Đế Tuấn hai mắt khẽ nheo lại, trong miệng khẽ than một tiếng.

Thái Thượng, Nữ Oa, sau này còn có Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Đợi đến khi mấy vị này đều thành thánh, vậy thì uy thế của Yêu Vu lưỡng tộc, liền sẽ giảm xuống không ít, những tồn tại đỉnh phong Hồng Hoang, sẽ là những tồn tại này.

Trước đây là bị Yêu Vu lưỡng tộc chế ngự, đợi đến khi bọn họ thành thánh, tình huống liền sẽ ngược lại, Yêu Vu sẽ bị mấy vị này chế ngự.

Đế Tuấn tự nhiên rất hy vọng nắm giữ được đạo tử khí kia, nếu như y có thể thành thánh, lại thêm sức mạnh Yêu tộc, vậy thì tự nhiên có thể trở thành một vị Thánh Nhân hơn người, cứ như vậy, liền không sợ các Thánh Nhân khác.

Cho dù đối mặt với Thánh Nhân, Yêu tộc cũng phải có tiếng nói.

Nhưng hiện tại, tất cả đều chỉ là suy nghĩ mà thôi, Đế Tuấn cũng không có cách nào, có lẽ thật sự là mình vô duyên vậy!

Y nhìn về phía nhân tộc, không nói thêm nữa.

Trong sơn cốc, khí tức công đức hùng vĩ kích động vô tận thời không, nhuộm nửa bầu trời.

Khí tức trên người Nữ Oa lần nữa đề thăng, càng ngày càng gần đến cảnh giới đó.

Vào một khắc nào đó, Nữ Oa khẽ nhíu mày, dường như vẫn còn thiếu một chút.

Thái Thượng thấy thế, đạm tiếu một tiếng, trong tay khẽ vung, chia ra hai phần năm công đức lập giáo của mình, sau đó đánh vào trong thân thể Nữ Oa. "Oanh!" Đột nhiên, một luồng uy thế khủng bố từ trên người Nữ Oa quét ra, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

Uy thế này, so với uy áp khi Nữ Oa tạo nhân tộc ngày trước, còn khủng bố hơn không ít.

Tuy rằng thời gian uy áp bao trùm không dài, nhưng vô số tu sĩ và Đại Năng đều có thể cảm nhận được.

Và lúc này, trong Hồng Hoang đột khởi dị tượng, thiên âm phiêu phiêu, vạn hoa đua nở, hương thơm ngào ngạt, vạn thú cùng rống, dâng lên vạn vạn trượng thất thải hà quang, trên không trung chợt hiện tử khí đông lai ba mươi vạn dặm, kim hoa do linh khí ngưng kết trong không trung, như mưa rơi xuống khắp các nơi Hồng Hoang, đại địa tuôn ra vô số kim liên, tưới nhuần cả Hồng Hoang thiên địa.

Trong chốc lát toàn bộ Hồng Hoang đều linh khí trùng thiên, dâng lên ba vạn trượng, trong chốc lát không biết bao nhiêu sinh linh nhận được lợi ích, hoặc khai mở linh trí, hoặc hóa hình, hoặc pháp lực đại tăng, uy thế Đại Đạo cuồn cuộn mà đến.

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều quỳ rạp xuống đất, một luồng áp lực khổng lồ đè ép xuống Hồng Hoang, vạn vật vạn linh không ai không sinh ra cảm giác thần phục, thành kính bái lạy xuống đất.

Dị tượng thành thánh, lúc này lần nữa xuất hiện trong Hồng Hoang.

Vô số tu sĩ và Đại Năng thần sắc sững sờ, đây, đây là chuyện gì?

Thành thánh?

Không phải Nguyên Thủy, không phải Thông Thiên, không phải Tiếp Dẫn, không phải Chuẩn Đề, đây là, Nữ Oa?

Nhưng nàng, không phải đã thành thánh rồi sao?

Chuyện này tính là thế nào?

Chẳng lẽ thành thánh còn có thể hai lần?

Những tu sĩ và Đại Năng này, lúc này tự nhiên không rõ tình huống gì, lúc này chỉ có Thái Thượng và Phục Hy biết.

Vào khoảnh khắc uy áp thánh nhân chân chính của Nữ Oa bao trùm Hồng Hoang, Phục Hy đột nhiên mở mắt, đứng dậy, nhìn về phía nhân tộc, trên mặt lộ ra một nụ cười an ủi, "Muội muội, cuối cùng cũng chứng đạo thành thánh rồi!" Nữ Oa nhập Nhân Giáo, y cũng không để tâm, đó đều là lựa chọn của Nữ Oa, y suy tính một hồi, cũng không phải chuyện xấu, bất quá y không để tâm.

Nhưng giờ đây, thành thánh, đó chính là điều y để tâm.

Hơn hai vạn năm, muội muội của mình cuối cùng cũng thành thánh, sự kỳ vọng nhiều năm, hôm nay, cuối cùng cũng viên mãn.

Phục Hy lúc này rất rõ ràng tình huống của Nữ Oa, nhưng các tu sĩ Đại Năng, các chủng tộc khác thì không biết, lúc này đều có chút nghi hoặc.

Vu tộc không nghĩ ra, Yêu tộc lại càng không nghĩ ra, các tiên thiên chủng tộc khác cũng không nghĩ ra.

Thành thánh, đều có thể thành hai lần sao?

Chẳng lẽ nhập Nhân Giáo, còn có thể có thêm gia trì khác?

Hoặc là nói, trong đó, còn có chi tiết mà mình không biết?

Vô số tu sĩ Đại Năng, Vu Yêu và các chủng tộc khác lúc này đều âm thầm suy đoán, nhưng lại không biết tình huống cụ thể.

Nếu nói trước đây chưa thành thánh, nhưng dị tượng thành thánh lại thật sự đã xảy ra, nếu nói đã thành thánh rồi, hiện tại lại đến lần thứ hai, quả thật nghĩ không thông.

Trong Đông Côn Luân.

Nguyên Thủy khẽ nhíu mày, "Chẳng lẽ, trước đây thật sự chưa thành thánh?

Nhưng nếu chưa thành thánh, vì sao lại có dị tượng thành thánh?" Nguyên Thủy nghĩ không ra, nhưng so sánh uy áp thánh nhân trước đây và uy áp thánh nhân hiện tại, Nguyên Thủy vẫn càng tin Nữ Oa hiện tại mới là thánh nhân chân chính, uy áp thánh nhân lúc trước quả thật không bằng hiện tại, yếu hơn không ít. "Đúng là ba lượt ba chìm." Nguyên Thủy lắc đầu nói, Nữ Oa trước tiên chưa thành thánh, sau đó lại nhập Nhân Giáo, rồi lại thành thánh, điều này thật sự là ba lượt ba chìm.

Y chỉ hy vọng, khi mình thành thánh, không cần quá phiền phức.

Nhưng nghĩ lại, chỉ cần thành thánh, thì cũng không sao cả.

Y thu hồi ánh mắt, trên mặt tự có vẻ suy tư, trong lòng đột nhiên có một cảm giác không thể nói rõ, không thể diễn tả, đây là điều y chưa từng có.

Y chuyển niệm suy nghĩ, trong lòng liền mừng rỡ, có lẽ đây chính là cơ duyên thành thánh của mình.

Y vội vàng nắm lấy cảm giác này, bắt đầu nỗ lực để nó trở nên rõ ràng hơn.

Lúc này không chỉ có y, Thông Thiên ở xa ngoài Đông Hải, lúc này trực tiếp khoanh chân trên một tiên đảo tham ngộ, trong lòng y cũng có

một cảm giác không thể nói rõ, không thể diễn tả, lúc này đều hy vọng lý giải nó rõ ràng hơn một chút.

Đây là cơ duyên thành thánh của mình, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội này.

Từ cảnh tượng Nữ Oa thành thánh, hai người lĩnh ngộ được một số cảm giác thành thánh, trong lòng cũng không khỏi thầm than một tiếng, sớm biết vậy đã cảm ngộ thêm một chút về việc Nữ Oa thành thánh rồi, cũng không đến nỗi bây giờ mới có cảm giác này.

Nhưng lúc này đã đến rồi, cũng không quá muộn, chỉ xem mình có thể nắm bắt được không.

Còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trên Linh Sơn Tây Phương, lúc này đứng trên đỉnh Linh Sơn, nhìn về phía nhân tộc, trên mặt tự có vẻ suy tư, nhưng lại cũng không nghĩ ra được, rốt cuộc bọn họ đều là người mang Hồng Mông Tử Khí.

Lúc này có thể lĩnh ngộ được điều gì, cũng coi là khá bất phàm rồi.

Trong sơn cốc.

Nữ Oa dần dần tỉnh lại từ sự lĩnh ngộ thành thánh, trên gương mặt thánh nhan không thể che giấu vẻ vui mừng.

Đây, mới là cảm giác của Thánh Nhân, căn bản không thể so với bán thánh ngày trước, một bước này vượt qua hay không, thật sự là một trời một vực.

Giờ đây nàng, thật sự là một bước lên trời rồi.

Toại Nhân tam Tổ, vô số nhân tộc, lúc này nhìn về phía Nữ Oa, đều cảm thấy mắt mình có chút nhức nhối, dưới luồng uy áp vô thượng đó, khí tức lăng giá vạn vật, trong lòng không dám có chút phản kháng nào.

Nữ Oa đứng ở đó, liền đại biểu cho sự thánh khiết cao quý, hoàn mỹ không tì vết, cảm giác lăng giá vạn vật, không nhiễm một chút phàm trần.

Chương 146

Nàng đẹp đến rung động lòng người, đẹp đến khiến thiên địa cũng ảm đạm mất sắc, nhưng đối mặt với tồn tại như vậy, lại không thể dùng từ đẹp để hình dung nàng. "Cung hạ Thánh Mẫu chứng đạo thành thánh!" Toại Nhân cuối cùng cũng rời ánh mắt khỏi tồn tại đang tán phát huyền quang nhạt nhòa kia, cảm giác nhức nhối ở mắt mới đỡ hơn một chút, sau đó liền hướng về Nữ Oa bái lạy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị bên cạnh cũng bái lạy.

Lúc này, tất cả nhân tộc đều hướng Nữ Oa hành lễ. "Không cần đa lễ!" Nữ Oa tay ngọc khẽ vung, nâng đỡ tất cả nhân tộc dậy, huyền quang trên người nàng cũng tiêu tán, pháp tắc Đại Đạo cũng bị nàng thu hồi, lúc này nhân tộc nhìn nàng mới không còn cảm giác nhức nhối nữa. "Chúc mừng Đạo hữu chứng đạo thành thánh!" Thái Thượng mỉm cười nói. "Lần này còn cần đa tạ Đạo huynh tương trợ." Nữ Oa nghe lời đó, mỉm cười nói, cách xưng hô cũng đã thành Đạo huynh, nàng đã thành thánh, liền không cần xưng Đạo Tôn nữa. "Ngươi thành thánh đã là định cục, lần này, chẳng qua là thúc đẩy một chút mà thôi." Thái Thượng lắc đầu, mỉm cười nói.

Cho dù không có công đức tương trợ lần này, Nữ Oa cũng chỉ là tốn thêm một ít thời gian mà thôi, nàng thành thánh đã là định cục.

Bất quá làm như vậy, nàng quả thật đã giảm bớt được không ít thời gian, cũng coi như có thêm thời gian tu hành.

Hơn nữa, tu vi của Y lúc này, đã là Sơ Kỳ Viên Mãn, muốn bước vào Trung Kỳ, cũng sẽ không quá xa, cũng coi như là cơ duyên.

Nữ Oa cười cười, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Thái Thượng ánh mắt chuyển sang Toại Nhân, mỉm cười nói,

"Toại Nhân!" "Giáo Chủ!" Toại Nhân thần sắc nghiêm túc, lập tức chắp tay nói. "Toại Nhân, ngươi cùng bản giáo có duyên phận sâu sắc, hôm nay muốn thu ngươi làm đồ đệ, không biết ý của ngươi thế nào?" Thái Thượng nhìn Toại Nhân, mỉm cười mở lời nói.

Có muốn bái y làm thầy hay không, vẫn là xem Toại Nhân tự mình, chuyện như vậy, cũng không thể cưỡng cầu, tuy có chút duyên phận, nhưng nếu không muốn, thì cũng không sao.

Lúc này, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng những người khác đều lộ ra vẻ tiện mộ.

Giáo Chủ thu đồ đệ a!

Đây chính là đại cơ duyên đại tạo hóa, cho dù không thể vấn đỉnh cảnh giới đó, nhưng Chuẩn Thánh viên mãn, tổng là có thể chứ? "Không cần cố kỵ gì, nếu không muốn, cũng không sao." "Không, đệ tử nguyện ý, chỉ là chuyện nhân tộc, vẫn cần đệ tử chiếu cố." Toại Nhân liền lập tức đáp.

Có thể được Giáo Chủ thu đồ đệ, y đâu có lý do gì không muốn, y chỉ là nghĩ đến, mình thân là Nhân Tổ, còn phải kiêm lo chuyện nhân tộc mà thôi. "Điều này không sao, ngươi bái nhập môn hạ Thái Thanh Cung, vẫn có thể cư ngụ trong nhân tộc, thỉnh thoảng có thể đến Thái Thanh Cung nghe đạo, tiếp nhận đạo thống là được." Thái Thượng nghe lời đó, liền khẽ cười nói. "Đệ tử, bái kiến Lão Sư!" Nghe lời đó, Toại Nhân thần sắc vui mừng, lập tức bái lạy.

Nữ Oa thấy thế, trên gương mặt thánh nhan cũng lộ ra một nụ cười nhạt. "Tốt tốt tốt, ngươi bái bản giáo làm thầy, bản giáo không có vật gì khác, liền ban cho ngươi vật này vậy." Thái Thượng trong tay khẽ lật, một đạo tử khí hiện lên, sau đó khẽ vung, tử khí liền dung nhập vào mi tâm của Toại Nhân.

Toại Nhân thần sắc sững sờ, còn chưa kịp nhìn rõ, đạo tử quang

kia đã dung nhập vào mi tâm mình, y cảm giác thức hải dường như có thêm thứ gì đó, cẩn thận cảm ngộ sau đó, mới biết thêm một đạo tử khí. "Hồng Mông Tử Khí!" Nữ Oa thần sắc khẽ biến, đây chính là Hồng Mông Tử Khí a!

Chẳng lẽ không thấy, đạo tử khí ngày trước của Hồng Vân đã dẫn động chiến hỏa lớn đến mức nào, đã khiến bao nhiêu tán tu và cao thủ vẫn lạc.

Nhưng Thái Thượng, vừa ra tay liền là Hồng Mông Tử Khí, điều này quả thật khiến Nữ Oa có chút kinh hãi. "Đạo huynh, ban Hồng Mông Tử Khí, e rằng..." Nữ Oa khẽ nhíu mày. "Trong đó, tự có chỗ bất phàm." Thái Thượng cười cười, không nói quá nhiều.

Toại Nhân lúc này cũng vẻ mặt kinh hãi, vừa rồi Giáo Chủ ban xuống, chính là Hồng Mông Tử Khí có thể thành thánh sao?

Cái này, cứ như vậy ban cho mình rồi sao?

Toại Nhân lúc này sắc diện chấn kinh nhiều hơn hân hoan.

Giáo chủ hành cử này, quả thực khiến y trở tay không kịp!

Đây là nên nói Giáo chủ đại thủ bút, hay là cơ duyên của y thật sự thâm hậu đây?

Cần biết, đây chính là Hồng Mông Tử Khí a!

Tích nhật y không hay biết, nhưng hiện tại, sao y có thể không rõ Hồng Mông Tử Khí là vật gì?

Tồn tại khả dĩ thành Thánh, bảo vật khiến vô số sinh linh Hồng Hoang tranh đoạt, nay lại chưởng khống trong tay Toại Nhân.

Nói không chấn kinh là dối, lúc này chấn kinh nhiều hơn hân hỉ cũng là lẽ thường.

Nhưng đồng thời, y cũng vô cùng hân hoan, dù sao có bảo vật này,

cơ hội của y đã tăng lên không ít. "Đệ tử, đa tạ Lão sư!" Hồi lâu sau, Toại Nhân mới từ trong cảm xúc chấn kinh khôn cùng, hân hoan vô hạn hoàn hồn, hướng Thái Thượng bái tạ.

Không chỉ mình y, Hữu Sào thị cùng Truy Y thị cũng hướng Thái Thượng hành lễ.

Nhân tộc khác có lẽ không tường tận, nhưng hai vị Nhân tổ này quả thực minh bạch điều này đại biểu cho ý nghĩa gì.

Giờ khắc này, một lễ này, tự nhiên là phải hành lễ với Thái Thượng.

Thái Thượng nghe vậy, khẽ hạm thủ, tỏ vẻ vô cùng mãn ý, thành tựu của Toại Nhân nhật hậu, liền có thể lại thăng lên một tầng lầu.

Y từ tốn cất lời, "Nhật hậu ngươi cứ hảo sinh dẫn dắt Nhân tộc, tu hành trong Nhân tộc.

Nếu có điểm nào bất minh, liền tới Thái Thanh Cung, vi sư sẽ vì ngươi giải hoặc.

Nếu sự tình Nhân tộc đã hoàn tất, cũng khả dĩ tới Thái Thanh Cung." "Đệ tử cẩn ký!" Toại Nhân cung thân củng thủ đáp.

Nữ Oa dõi nhìn vạn sự, tuy nhiên bất minh ý tứ thâm sâu trong hành cử của Thái Thượng.

Tuy Toại Nhân là đệ tử của nàng, nhưng tứ ban Hồng Mông Tử Khí quả thực là đại thủ bút.

Tuy nhiên, sự tình như vậy đối với toàn bộ Nhân tộc mà nói, lại là ân tứ cực lớn.

Đạt tới cảnh giới này, vị Nhân Giáo Giáo chủ này, quả thực danh phó kỳ thực.

Ánh mắt Thái Thượng lướt qua, nhìn sắc thái Nữ Oa lúc này, tự

nhiên thấu hiểu tâm tư nàng.

Y cũng không bận tâm, y tự có tính toán của riêng mình.

Bất quá, ánh mắt y lúc này chỉ lướt qua Nữ Oa một lần, rồi vọng về phương hướng Hồng Hoang, trên mặt lộ ra một tia túc nhiên chi sắc, trong đôi mắt thanh triệt kiến đáy, phù hiện một đạo Đại Đạo Pháp Tắc, trong miệng khẽ quát, "Thời này bất ngộ, còn đợi hà thì!" Âm ba cuồn cuộn, tịch quyển vô tận thời không, tức thì vượt qua thời không trường hà mà tới, hồi đãng bên tai Nguyên Thủy cùng Thông Thiên. "Oanh!" Đại đạo oanh minh, thiên địa chấn động, khoảnh khắc này, linh đài thanh minh, đại đạo thông triệt.

Minh ngộ Đại Đạo, thấu hiểu cơ hội chứng đạo thành Thánh, giờ đây, chính là thời cơ thành Thánh của họ. "Đa tạ Đại ca điểm bát!" Nguyên Thủy cùng Thông Thiên ở hai vị trí biệt lập, sau đó hướng về nơi Thái Thượng hành một lễ.

Kế đó, liền là thời khắc chứng đạo thành Thánh của họ.

Chương 147

Đỉnh Đông Côn Luân.

Nguyên Thủy lập thân trên đỉnh sơn, mục quang tựa tinh thần, vọng nhìn Hồng Hoang thiên địa.

Giờ đây, phong khởi vân dũng, khí thế ngưng tụ mà tới. "Ngô nãi Hồng Quân Đạo Tổ môn hạ đại đệ tử, Tam Thanh chi Ngọc Thanh Nguyên Thủy.

Ngô kim lập hạ một giáo, danh viết: Xiển Giáo.

Xiển giả, minh dã (giải thích rõ ràng), ứng thiên thuận nhân, xiển phát Đại Đạo, dĩ Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp Xiển Giáo khí vận.

Thiên địa linh vật, dị bẩm siêu nhiên giả, khả nhập ngô môn, đắc ngô Ngọc Thanh chân truyền.

Xiển Giáo lập!" Thanh âm lãng lẫm của Nguyên Thủy vang vọng khắp Hồng Hoang thiên địa, hiệp cùng một cỗ vô thượng uy thế.

Giờ đây, khí thế ngưng tụ tại Đông Côn Luân, một chữ 'Xiển' túc dĩ khiến chúng sinh Hồng Hoang quan kiến.

Chữ 'Xiển' này liền phát hiện trong hư không, trán phóng vạn thiên thần quang.

Đạo ý trong chữ 'Xiển' chính là giáo nghĩa của Xiển Giáo Nguyên Thủy. "Oanh long long!!!" Khoảnh khắc này, trên Cửu Thiên vang lên mấy đạo lôi minh chi âm, tương ứng với lập giáo thệ ngôn của Nguyên Thủy.

Lôi minh chi âm hưởng triệt khắp Hồng Hoang, dẫn đến vô số tu sĩ cùng đại năng ngưng vọng, ai nấy đều lộ vẻ chấn kinh.

Vu Yêu nhị tộc, Phục Hy, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, vô số đại năng, tiên thiên chủng tộc đều ngưng vọng Cửu Thiên.

Nguyên Thủy, muốn chứng đạo thành Thánh rồi sao?

Một ý niệm phù hiện trong tâm trí họ.

Khí thế ngưng kết như vậy, Thiên Đạo tương ứng, lập hạ đại giáo, tình huống này, tuy có chút tương tự với Nhân Giáo bên kia, song lại có chút bất đồng.

Thái Thượng đã thành Hỗn Nguyên, Nữ Oa tuy tình huống bất minh, nhưng quả thực sau khi gia nhập Nhân Giáo, đã trở nên cường hãn hơn.

Mà Nguyên Thủy lúc này, bất luận thế nào, đều không khác gì vẻ sắp thành Thánh.

Đỉnh Đông Côn Luân, trong Nguyên Thần của Nguyên Thủy, Hồng Mông Tử Khí dung nhập, nhất thông bách thông.

Y giờ đây đã minh ngộ, nghiệp chứng đạo thành Thánh đã hoàn thành. "Rắc!" Ngay lúc này, trên Cửu Thiên liệt khai một khẩu tử, sau đó giáng hạ vô biên công đức, rơi xuống thân Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy bế mục hấp thu công đức, khí tức trên thân bất đoạn phàn thăng, ba cập vô tận thời không, phúc cái toàn bộ Hồng Hoang đại địa.

Sắc thái chấn kinh của vô số tu sĩ đại năng lại lần nữa nùng úc không ít.

Nguyên Thủy, sắp chứng đạo thành Thánh rồi! "Oanh!" Khi ý niệm này vừa phù hiện trong tâm chúng sinh, liền nghe thấy toàn bộ thiên địa chấn động một lượt.

Sau đó, một cỗ uy áp Thánh Nhân khủng bố bao trùm tới, khiến

một số sinh linh tu vi thấp lúc này toàn bộ quỳ bái tại địa, cung hạ tân Thánh Nhân đản sinh.

Giờ đây, trong Hồng Hoang đốn khởi dị tượng: thiên âm phiêu phiêu, vạn hoa đóa đóa, hinh hương tứ dật, vạn thú tề minh, thăng khởi vạn vạn trượng thất thải hà quang.

Thiên không sạ hiện Tử Khí Đông Lai ba mươi vạn lý, kim hoa do linh khí ngưng kết trên không trung, như mưa rơi xuống khắp thảy Hồng Hoang.

Đại địa dũng xuất vô số kim liên, tư nhuận toàn bộ Hồng Hoang thiên địa.

Nhất thời, toàn bộ Hồng Hoang đều linh khí trùng thiên, thăng đẳng ba vạn trượng.

Nhất thời không rõ bao nhiêu sinh linh đắc lợi: hoặc khai linh trí, hoặc hóa hình, hoặc pháp lực đại tăng.

Đại Đạo uy thế hạo hạo đãng đãng mà tới.

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều quỵ đảo tại địa, một cỗ cự đại áp lực đè ép xuống Hồng Hoang, vạn vật vạn linh vô bất dũng xuất thần phục chi cảm, kiền thành bái đảo tại chỗ.

Nguyên Thủy chứng đạo thành Thánh, tuy đã là sự tình trong ý liệu, song thời cơ hiện tại, quả thực khiến họ vô cùng kinh ngạc.

Thái Thượng lập Nhân Giáo, Nữ Oa nhập giáo thành Thánh, Nguyên Thủy lập giáo, thành Thánh.

Chuỗi phản ứng liên tỏa này, quả thực khiến một số tu sĩ sinh linh trong Hồng Hoang vô pháp phản ứng kịp.

Nguyên Thủy đều đã thành Thánh, vậy kế đến, Thông Thiên có phải cũng sắp thành Thánh chăng?

Ý niệm trong tâm họ vừa thăng khởi, giữa thiên địa, liền vang lên thanh âm sảng lãng của Thông Thiên, ẩn hàm một cỗ kiếm ý cực cường, phảng phất thứ xuyên vũ trụ thương khung, vô tận thời không, khí tức lẫm liệt băng lãnh phúc cái triệu triệu ức lý chi địa, vô số tu sĩ toàn thân nhất chiến.

Trong nhất nhật, vị Thánh Nhân thứ ba đản sinh?

Sự tình như vậy, chúng sinh Hồng Hoang, Vu Yêu đẳng chủng tộc, cùng nhất chúng đại thần thông giả, thử tiền quả thực không dám tưởng tượng.

Dù sao đây là chứng đạo thành Thánh, khả bất thị đơn thuần tấn thăng một cảnh giới đơn giản như vậy.

Nếu nói kim nhật Nữ Oa đản sinh, đó là lẽ thường, tất cánh nàng đã gia nhập Nhân Giáo, còn đắc được không ít công đức.

Nguyên Thủy đẩu nhiên ngộ được cơ duyên thành Thánh, lập giáo thành Thánh, đó cũng là có khả năng.

Nhưng phản ứng liên tỏa, vị Thánh Nhân thứ ba đản sinh, việc này quả thực khiến họ vô cùng chấn kinh, nhất nhật tam Thánh a!

Đây khả bất thị nhất nhật tam vị Chuẩn Thánh Viên mãn, mà Thánh Nhân là tồn tại tối đỉnh tiêm.

Bất thành Thánh, chung thị lâu nghĩ.

Giờ đây, họ dĩ nhiên sừng sững trên đỉnh phong Hồng Hoang. "Rắc!" Trên Đông Hải, trên Cửu Thiên liệt khai một khẩu tử, sau đó giáng hạ vô biên công đức, rơi xuống thân Thông Thiên. "Oanh!" Khí thế trùng tiêu, uy áp Thánh Nhân bao trùm toàn bộ Hồng Hoang đại địa, chấn kinh vô số tồn tại. "Đông!

Đông!

Đông!" Khoảnh khắc này, thiên địa diệu âm sậu khởi, thiên giáng Thánh Nhân khí tượng, cam lâm biến tát khắp Hồng Hoang, thiên hoa diệu trụy, tử vụ chưng đẳng, hà quang tùy thân!

Chu thiên tinh thần mãnh liệt tát tinh huy, linh khí sung doanh, nhục nhãn khả kiến.

Nhất thời, thảo mộc trừu nha sinh diệp, chuyển nhãn gian, hóa tác cự mộc xanh trời, úc úc thông thông.

Vô số sinh linh Hồng Hoang khai linh trí, lập tức hóa hình mà xuất, đắc được không ít hảo xử.

Vô số sinh linh Hồng Hoang vừa mới khởi thân, giờ đây lại lần nữa quỵ bái tân Thánh Nhân đản sinh.

Tuy có chút ma mộc, nhưng trong tâm vẫn cực kỳ chấn kinh.

Chương 148

Trên một tiên đảo ở Đông Hải.

Hồi lâu sau, Thông Thiên từ thể ngộ Thánh Nhân thanh tỉnh trở lại, mục quang xuyên thấu thời không trường hà, lạc đáo Đông Côn Luân.

Nguyên Thủy cùng Thông Thiên, cách biệt vô số triệu triệu ức lý chi địa, giờ đây tương thị nhất tiếu, các tự đạo một tiếng hỉ.

Nhất nhật nhị Thánh, Tam Thanh giai chứng đạo, sự tình như vậy, họ quả thực cực kỳ khai tâm.

Đồng thời, cũng vô cùng cảm kích Thái Thượng.

Nhược phi y điểm bát, lại lập giáo, lại tại quan kiện thời khắc điểm bát mình, thì mình muốn chứng đạo thành Thánh còn phải mất một đoạn thời gian không ngắn mới có thể tấn thăng.

Kim nhật, họ đều đã chứng đạo thành Thánh, tâm nguyện đa niên cũng coi như đã liễu giải.

Đỉnh Đông Côn Luân.

Nguyên Thủy môi khẽ động, truyền âm triệu Đại ca cùng Tam đệ tiền lai Đông Côn Luân một tự, sau đó liền chuyển thân tiến nhập động phủ.

Thông Thiên vi vi hạm thủ, chờ y an bài một phiên sau, liền khả dĩ khải trình. "A Di Đà Phật!" Giữa thiên địa, đẩu nhiên vang lên một tiếng Phật hiệu, trên Linh Sơn Phật quang thôi xán, chiếu rọi bán bích thiên địa.

Khoảnh khắc này, vô số sinh linh tu sĩ kinh hãi.

Hai vị này, bất hội cũng muốn chứng đạo thành Thánh trong kim

nhật chăng?

Tuy nói họ cũng thân cư Hồng Mông Tử Khí, diệc là đệ tử của Đạo Tổ, nhưng họ nhất trực xử vu hậu phương mấy vị kia.

Kim nhật Nguyên Thủy cùng Thông Thiên đều đã chứng đạo thành Thánh, song hai vị này, ứng cai còn kém một chút chứ?

Nhưng quan kiến tình huống Linh Sơn lúc này, lại tự hồ sắp thành Thánh rồi.

Nhất nhật ngũ Thánh, họ nào dám tưởng tượng.

Dữ thử đồng thời, đỉnh Linh Sơn. "A Di Đà Phật!" Đồ nhiên gian, Tiếp Dẫn mãnh liệt tĩnh khai song nhãn, trong song mâu sung xích kim quang thôi xán, phảng phất một tôn vô thượng tồn tại.

Trong nhãn mâu kim quang thôi xán ấy, canh kim chi đạo hoãn hoãn diễn hóa, trong khẩu khẽ đạo Phật hiệu. "Sư đệ, thời khắc này chính là tối giai thời cơ!" Tiếp Dẫn chuyển đầu, vọng hướng Chuẩn Đề thân bàng, hoãn hoãn cất lời.

Kim quang trong song mâu tự hồ càng thêm diệu nhãn vài phần. "Thiện!" Chuẩn Đề văn ngôn, nhãn tiền nhất lượng, vi tiếu đáp, "Sư huynh, thỉnh!" Thoại âm lạc hạ, lưỡng nhân đối thị nhất nhãn rồi, liền hướng về Hồng Hoang, lãng thanh cất lời, "Ngô nãi Tây Phương Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề.

Kim nhật, đặc tại Tây Phương chi thượng, lập hạ một giáo, danh viết Tây Phương Giáo." "Tây Phương Giáo, đạo chúng sinh hướng thiện, vô khổ vô ưu, vô tật vô tai, thị vi Cực Lạc chi địa.

Đặc dĩ Tây Phương Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên trấn áp Tây Phương Giáo khí vận.

Tây Phương Giáo, lập!" "Oanh long!" Thoại âm lưỡng nhân cương lạc, liền quan kiến trên Cửu Thiên, truyền tới một tiếng tạc

hưởng, tính là Thiên Đạo tương ứng lập giáo thệ ngôn của lưỡng nhân.

Toàn tức, liền quan kiến vô tận Hồng Hoang khí vận hội tụ mà tới, đảo cũng bất nhược khí vận lập giáo của Nguyên Thủy cùng Thông Thiên.

Bất quá đây là duyên cớ của lưỡng nhân họ, sở dĩ tổng thể mà nói, vẫn nhược đi một chút.

Song lưỡng nhân đảo cũng bất tại hồ những điều này, khí vận hội tụ, liền là đã thành công được nhất đại bán, kỳ dư, nhật hậu sẽ từ từ tới. "Rắc!" Hạ nhất khắc, liền quan kiến trên Cửu Thiên, liệt khai một khẩu tử, rồi sau đó giáng hạ không ít công đức.

Bất quá so với Nguyên Thủy cùng Thông Thiên lưỡng nhân, lại thiếu đi không ít, đảo bất tri thị hà duyên cố.

Bất quá Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề giờ đây đảo cũng bất tưởng kỳ tha, đợi đến khi những công đức này lạc hạ rồi sẽ tính. "Ông!" Khoảnh khắc này, hư không nhất chấn, toàn tức liền quan kiến công đức kia ngưng tụ tại tam vạn trượng trên đầu lưỡng nhân Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề, ngưng mà bất lạc, đảo bất tri thị hà duyên cố.

Cảnh này, bất cận Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề sững sờ, mà ngay cả trong Hồng Hoang, không ít tu sĩ cùng đại năng diệc sững sờ.

Tây Phương, đây là đã làm gì?

Công đức ngưng mà bất lạc, đây là hà duyên cố?

Thiên Đạo đối với Tây Phương có ý kiến chăng?

Nữ Oa tú mi nhất túc, công đức này, lại còn khả dĩ như vậy?

Nàng chuyển đầu quan kiến Thái Thượng, thấy sắc diện y y cựu, ti hào không hề ý ngoại, hảo tượng đối với sự tình này đã sớm hay

biết. "Tây Phương để uẩn chung quy nhược đi một chút, muốn lập giáo thành Thánh, tự nhiên là bất khả năng." Thái Thượng quan kiến nàng, hoãn hoãn cất lời.

Nữ Oa văn ngôn, vi vi hạm thủ, như thử, nàng liền đã minh bạch.

Hai vị Tây Phương Nhị Thánh này cùng bản thân nàng tương đồng, để uẩn đều nhược đi một chút.

Bản thân nàng tạo nhân chỉ có thể đạt bán Thánh, những công đức này dẫu lạc xuống thân Tây Phương Nhị Thánh diệc bất khả năng thành Thánh, cùng lắm, cũng như bản thân nàng thành tựu bán Thánh.

Tất cánh họ bất phải Tam Thanh, khả dĩ thân cư khai thiên công đức, để uẩn so với họ thâm hậu không biết bao nhiêu.

Song công đức này, ngưng mà bất lạc, lại là thao tác gì?

Trên Linh Sơn.

Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn thần sắc nhất chinh, lăng tại đương trường.

Đây cứu cánh là chẩm yêu hồi sự? "Sư huynh, công đức vì hà ngưng mà bất lạc?

Là Thiên Đạo đối với Tây Phương ta có ý kiến chăng?" Chuẩn Đề quan kiến tình huống này, thần sắc đốn thì nhất trầm, trong nhãn lược qua một mạt âm vân, hướng về Tiếp Dẫn thân bàng cất lời.

Toàn tức, y tự hồ nghĩ đến điều gì, trầm thanh đạo, "Mạc phi, là nhân vi chúng ta bất phải thân truyền đệ tử của Lão Sư chăng?" Tiếp Dẫn văn ngôn, thần sắc túc nhiên quan kiến y, cất lời, "Sư đệ, bất khả vọng ngôn.

Công đức ngưng mà bất lạc, định nhiên bất phải nguyên nhân này." "Thị hà nguyên nhân?" Chuẩn Đề thần sắc y cựu bất hảo khán,

văn ngôn đương tức vấn đạo.

Tiếp Dẫn thính thử, trầm mặc khởi lai, phiến khắc sau, mới thuyết, "Nhĩ ta so với Nguyên Thủy, Thông Thiên, để uẩn chung quy kém không ít.

Họ thân cư khai thiên công đức, dĩ lập giáo công đức dẫn chi, tự nhiên khả dĩ thành Thánh." "Phản quan nhĩ ta, tịnh vô khai thiên công đức, hựu vô kỳ tha công đức.

Tức tiện là công đức này lạc hạ, diệc vô pháp khiến nhĩ ta thành Thánh.

Sở dĩ Thiên Đạo khiến công đức ngưng mà bất lạc.

Nhược chúng ta vô pháp giải quyết, thì công đức, liền sẽ tựu thử tiêu tán." Chuẩn Đề văn ngôn, thần sắc cực kỳ nan khán.

Y bất tưởng đáo, cư nhiên là tình huống như vậy.

Chương 149

Dạng này xem ra, là Thiên Đạo bất tưởng lãng phí công đức, nhân vi công đức này vô pháp khiến họ chứng đạo thành Thánh.

Mà nhược vô pháp giải quyết vấn đề này, công đức bất cửu sau liền sẽ tiêu tán.

Bất cận như thử, Hồng Mông Tử Khí vốn dĩ khởi đầu dung nhập Nguyên Thần trong thức hải, giờ đây cư nhiên chỉ dung hợp được nhất bán, liền là đình chỉ.

Điều này diệc khiến tâm Chuẩn Đề đốn thì nhất trầm.

Thánh đạo, sắp đoạn!

Thánh đạo trung đoạn chi sự, khả là đại sự.

Chuẩn Đề tuyệt đối bất hội để sự tình này phát sinh trên thân mình.

Y nhất giảo nha, hướng về Tiếp Dẫn vấn đạo, "Sư huynh, huynh khả hữu biện pháp giải quyết chăng?" Y bất muốn bỏ lỡ cơ hội này, bất nhiên, muốn tái tụ công đức, trừ phi lại có đại sự như lập giáo phương tài năng dẫn xuất công đức.

Bất nhiên, con đường chứng đạo thành Thánh, khả liền là nhập đăng thiên bàn rồi.

Tiếp Dẫn văn ngôn, trầm tư khởi lai, khí tức trên thân phiếu miểu, Đại Đạo khí tức di mạn.

Phiến khắc sau, y sĩ khởi đầu, quan kiến Chuẩn Đề, trầm thanh đạo, "Vi kim chi kế, chích hữu nhĩ ta nhất đồng, phát hạ hoành nguyện, hướng Thiên Đạo chi thủ công đức, tái kết hợp lập giáo công đức, phương tài hữu khả năng chứng đạo thành Thánh." Văn ngôn,

kiểm sắc Chuẩn Đề tái thứ âm trầm hạ lai.

Hướng Thiên Đạo chi thủ công đức, điều này liền lại gia tăng nhất tằng ràng buộc.

Nguyên bản chứng đạo thành Thánh liền đã thụ chế vu Thiên Đạo, kim nhật lại thêm nhất tằng, thì tự do của mình liền tính là triệt để vô hữu.

Dạng này mà nói, mình muốn an an ổn ổn tham ngộ Đại Đạo, quả thực bất khả năng.

Tất cánh đã phát hạ hoành nguyện, liền phải đi thực hiện nó.

Bất nhiên, Thiên Đạo khả bất hội phóng quá ngươi, tất cánh trực thủ chính là Thiên Đạo công đức.

Nhược bất thực hiện, Thiên Đạo phản phệ, khả liền bất là đơn giản như vậy.

Lạc hạ Thánh vị đều là khinh. "Hướng Thiên Đạo chi thủ công đức chi hậu, nhĩ ta liền chích có thể nhất trực xử vu hoàn nguyện Thiên Đạo, trực đáo khi hoàn tất hoành nguyện mới tính, bất nhiên..." Tiếp Dẫn trong khẩu khinh thán nhất nhãn đạo, ngữ khí đảo diệc là pha vi vô nại. "Tuy thị như thử, song tưởng lai Sư huynh tâm trung diệc thanh sở.

Nhược chúng ta bất giá yêu tố, quá bất lâu sau, công đức liền sẽ tiêu tán." Chuẩn Đề tri y ý tứ, y sĩ đầu quan kiến công đức trong hư không, trong khẩu hoãn hoãn đạo.

Nơi đó hữu một cỗ vô hình chi lực đang chấn đãng, thuyết bất định nhất thời khắc công đức liền sẽ tiêu tán. "Công đức tiêu tán, chúng ta nhược muốn tái tụ, liền chí ít bất nhược vu đại sự lập giáo như vậy.

Khả là trong Tây Phương, khả dĩ hữu đại sự như vậy, căn bản bất

thái khả năng.

Nhược chúng ta muốn ngưng tụ công đức, là thiên nan vạn nan, mà thử phiên, là duy nhất cơ hội." "Tuy nhiên nhật hậu nan nan hơn một chút, song diệc bất phải vô vọng.

Huống hồ, chấn hưng Tây Phương, bất dã là túc nguyện nhất trực của nhĩ ta chăng?

Dĩ thử lập hạ hoành nguyện, đảo diệc dữ túc nguyện chúng ta hỗ tương bất vi bối, lại còn khả dĩ chấn hưng Tây Phương, đảo là nhất cử lưỡng đắc." Chuẩn Đề quan kiến y, trên kiểm lộ ra một mạt vi tiếu, y dĩ nhiên đả toán phóng thủ nhất bác.

Phản chính hoành nguyện cùng túc nguyện chấn hưng Tây Phương của y, tịnh bất vi bối, lại còn khả dĩ dĩ thử chấn hưng Tây Phương, đảo là nhất cử lưỡng đắc chi sự.

Bất quá là thất khứ một chút tự do mà thôi, dữ Thánh vị tương bỉ, đảo là bất trị nhất đề.

Chích yếu bản thân hoàn thành hoành nguyện, chiếu dạng hữu được tự do nguyên hữu.

Tiếp Dẫn văn ngôn, thâm thâm quan kiến y.

Bất khả phủ nhận, Chuẩn Đề giờ đây thập phần chính xác.

Trong tâm tưởng đi tưởng lại, Tiếp Dẫn trong khẩu khinh thán nhất thanh, rồi sau đó hoãn hoãn đạo, "Diệc bãi, ký nhiên Sư đệ có thử tưởng pháp, thì vi huynh liền bồi Sư đệ thường thí nhất phiên.

Bất quản như hà, chúng ta đều phải vi Tây Phương tận lực.

Chí vu kết quả như hà, liền xem thiên ý." Chuẩn Đề trên kiểm lộ ra một mạt vi tiếu, hồi đáp, "Tự đương như thử!" Tiếp Dẫn điểm liễu điểm đầu, rồi sau đó mục quang tái thứ lạc đáo Cửu Thiên chi thượng.

Chuẩn Đề nhất bàng, diệc là như vậy.

Trên Linh Sơn Tây Phương, hồi lâu vô động tĩnh, vô số sinh linh tu sĩ suy trắc Tây Phương đả toán như hà làm?

Tất cánh công đức như vậy, nhược tiêu tán, tái tụ khả liền bất là dung dị như thế.

Thác quá cơ hội này, hạ nhất thứ cơ hội, khả liền bất tri đạo hà thì rồi.

Giờ đây, Nguyên Thủy cùng Thông Thiên, Vu Yêu nhị tộc, đều đang quan chú, muốn xem Linh Sơn đả toán như hà.

Tất cánh, khả dĩ chứng đạo thành Thánh, liền xem trong khoảnh khắc đoản ngủi này.

Tây Phương, đỉnh Linh Sơn. "Sư đệ, lai ba!" Tiếp Dẫn quan kiến Chuẩn Đề nhất nhãn, đạm đạm cất lời.

Văn ngôn, Chuẩn Đề điểm liễu điểm đầu, rồi sau đó lưỡng nhân tái thứ lãng thanh cất lời, "Thiên Đạo tại thượng, Ngô nãi Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, dẫn cảm Thánh cảnh chi khuyết, Tây Phương chi đạo bất ổn, đặc thử lập hạ vô thượng hoành nguyện, phổ độ chúng sinh, vọng Thiên Đạo giám chi." Thuyết bãi, lưỡng nhân liền khai thủy lập hạ vô thượng hoành nguyện, bạn tùy trận trận Phạm xướng chi âm, thuấn gian truyền biến toàn bộ Hồng Hoang đại địa. "Ngã nhược chứng đắc vô thượng Bồ Đề, thành chính giác dĩ, sở cư Phật sát, cụ túc vô lượng bất khả tư nghị công đức trang nghiêm.

Vô hữu địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, phi nhuyễn động chi loại.

Sở hữu nhất thiết chúng sinh, dĩ cập Diêm Ma La Giới, Tam Ác Đạo trung, lai sinh ngã sát, thụ ngã pháp hóa, tất thành A Nậu Đa La Tam Miểu Tam Bồ Đề.

Bất phục canh đọa ác thú.

Đắc thị nguyện, nãi tác Phật." "Bất đắc thị nguyện, bất thủ vô thượng chính giác.

Thiết ngã đắc Phật, thập phương chúng sinh chí tâm tín lạc, dục sinh ngã quốc, nãi chí thập niệm, nhược bất sinh giả, bất thủ chính giác.

Duy trừ ngũ nghịch, hủy báng chính pháp.

Thiết ngã đắc Phật, thập phương chúng sinh phát Bồ Đề tâm, tu gia công đức, chí tâm phát nguyện dục sinh ngã quốc.

Lâm thọ chung thời, giả lệnh bất dữ đại chúng vi nhiễu hiện kỳ nhân tiền giả, bất thủ chính giác." Giờ đây, trong Hồng Hoang, bất đoạn hưởng khởi hoành nguyện chi âm của Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn, bạn tùy trận trận Phạm xướng chi âm, phảng phất có ý cổ hoặc chúng sinh.

Khoảnh khắc này, vô số sinh linh nhãn trung sinh xuất kim quang, tâm hướng Tây Phương.

Đại Đạo tự thân, cánh xuất hiện bất ổn, ẩn ẩn hữu khả năng chuyển biến về Tây Phương Đại Đạo.

Tu sĩ tu vi đạt tới Thái Ất Kim Tiên cập dĩ thượng, thần sắc vi vi nhất biến, toàn tức khẩn bế lục thức, đỗ tuyệt Phạm xướng chi âm này, miễn để bị cổ hoặc tâm trí, rồi gia nhập Tây Phương.

Chí vu những tồn tại dưới Thái Ất Kim Tiên, giờ đây Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề bất phải vi cổ hoặc chúng sinh, thì ứng cai bất hội bị độ hóa.

Song căn cơ Đại Đạo, hoặc hứa sẽ xuất hiện bất ổn, liền xem tạo hóa nhật hậu của họ.

Chương 150

Tái bất tế, liền chích có thể chuyển đầu Tây Phương Giáo, giới thời tu luyện Tây Phương Đại Pháp, đảo diệc khả dĩ chứng đắc vô thượng Bồ Đề.

Phiến khắc sau, những trận Phạm xướng chi âm kia tiêu thất, chích quan kiến không trung hữu hoa biện phân phi, địa dũng kim liên.

Nhất đạo kim quang sung tắc thiên địa, một khỏa Xá Lợi Tử phi thượng bán không, trận trận đàn hương thấm nhân tâm tỳ.

Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề nhất liên phát hạ bốn mươi tám cái vô thượng hoành nguyện, sáng tạo Tây Phương Giáo dữ Tây Phương Cực Lạc thế giới, dục độ tận chúng sinh mê võng Hồng Hoang. "Oanh!" Hoành nguyện của lưỡng nhân hưởng triệt Cửu Tiêu.

Khoảnh khắc này Thiên Đạo cảm ứng, trên Cửu Thiên tái thứ truyền tới một thanh tạc hưởng.

Toàn tức, liền quan kiến giữa thiên địa, vô số công đức tái thứ hội tụ mà tới, ngưng tụ vu thượng phương công đức chi trung, hình thành nhất phương công đức chi vân.

Quan kiến thử, trên kiểm Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề chung quy lộ ra một mạt vi tiếu.

Công đức ngưng tụ hoàn tất, toàn tức lạc đáo lưỡng nhân thân thượng.

Một cỗ hãi nhiên khí tức từ lưỡng nhân thân thượng tán phát khai lai, khủng bố uy áp thuấn gian lung tráo Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, lưỡng nhân chung quy lập thân chứng đạo thành Thánh, thành tựu vô thượng Đạo quả.

Nhất nhật ngũ Thánh, chấn kinh vô số tồn tại Hồng Hoang.

Hạ nhất khắc, liền hữu hạo hãn uy áp Thánh Nhân lung tráo Hồng Hoang, hà quang vạn trượng, tử khí đông lai, linh khí hạo hạo đãng đãng.

Vô số sinh linh hoặc là hóa hình mà xuất, hoặc là đắc được hảo xử.

Tuy nhiên quỵ bái tân Thánh Nhân dĩ nhiên ma mộc rồi, song giờ đây nhị Thánh đồng xuất, uy áp lung tráo, khoảnh khắc này diệc bất đắc bất hành lễ quỵ bái.

Tây Phương, đỉnh Linh Sơn.

Bất tri quá khứ đa trường thời gian, Tiếp Dẫn cùng Chuẩn Đề, giờ đây mới hoãn hoãn từ Thiên Đạo thể ngộ chi trung thanh tỉnh.

Tình huống của Tiếp Dẫn, yếu bỉ Chuẩn Đề hảo bất ít.

Y lúc này tiếp cận Thánh Nhân sơ kỳ viên mãn, đảo bất bỉ Nguyên Thủy cùng Thông Thiên sai biệt đa thiếu, tất cánh Đại Đạo của y giác vi thâm hậu hơn một chút.

Tuy để uẩn kém vài phần, song giờ đây đảo diệc bất toán thái đa.

Mà Chuẩn Đề, giờ đây lại là thực sự cương nhập Thánh cảnh, thậm chí, cảnh giới còn có chút bất ổn cố, chí ít nhu yếu số vạn năm thời gian, phương tài năng triệt để ổn cố hạ lai.

Tựu thực lực mà ngôn, là tồn tại bài tại mạt vĩ trong ngũ Thánh.

Bất quá, tái như hà, đó diệc là Thánh Nhân.

Chích là tối mạt trong ngũ Thánh, song trong Hồng Hoang, y cựu là đỉnh tiêm tồn tại.

Tất cánh bất thành Thánh, chung là lâu nghĩ.

Thành Thánh rồi, dẫu là tồn tại mạt vĩ, diệc là đỉnh phong Hồng Hoang.

Sở dĩ, Chuẩn Đề giờ đây ti hào bất tại ý cảnh giới.

Bản thân lại tốn thêm chút thời gian ổn cố liền là được, chích yếu đã chứng đạo thành Thánh thì tốt rồi.

Hoặc hứa là tri hiểu tâm tư Chuẩn Đề, sở dĩ Tiếp Dẫn trong tâm ám tự điểm liễu điểm đầu, liền bất tái lý hội vấn đề này. "Chúc mừng Sư huynh thành Thánh!" Đẩu nhiên gian, Chuẩn Đề diện đái hỉ sắc, hướng về Tiếp Dẫn thân bàng chúc hạ đạo. "Sư đệ thành Thánh, Sư huynh diệc là chúc hạ!" Tiếp Dẫn văn ngôn, diệc là tiếu chúc hạ đạo.

Số tức sau, Tiếp Dẫn thu khởi hỉ duyệt chi sắc, hướng về Chuẩn Đề đạo, "Nhĩ ta từ khoảnh khắc này khởi, liền thiếu đi tự do chi thân, yếu khai thủy vi hoành nguyện của nhĩ ta nỗ lực, tranh thủ tảo nhật hoàn kết hoành nguyện." "Sư đệ minh bạch!" Chuẩn Đề thính hậu, thần sắc nhất lẫm, trọng trọng điểm liễu điểm đầu.

Tiếp Dẫn quan kiến thần sắc y, trên kiểm lộ ra vi tiếu đạo, "Nhĩ ta diệc bất tất thái quá bi quan, hoành nguyện hựu vô thời gian hạn chế, đảo diệc bất cấp.

Huống hồ, nhĩ ta lập hạ hoành nguyện, diệc là vi Tây Phương sinh linh, diệc toán là công đức nhất kiện." Văn ngôn, thần tình Chuẩn Đề sảo vi phóng túng hơn một chút, tiếu đáp, "Sư huynh sở ngôn cực thị!" Dĩ tình hình Hồng Hoang giờ đây, chích có thể mạn mạn mưu họa.

Hảo tại hoành nguyện tịnh vô thời gian hạn chế, chích yếu họ khả dĩ hoàn thanh là được.

Điều này diệc là sự tình hữu lợi cho Tây Phương, đối với y mà nói, đảo diệc bất toán là chuyện gì bất hảo.

Tiếp Dẫn điểm liễu điểm đầu, toàn tức liền cùng Chuẩn Đề nhất

đồng, tiến nhập Linh Sơn.

Trong Nhân tộc. "Nhất nhật ngũ Thánh, đương chân là văn sở vị văn.

Nhược phi thân nhãn sở kiến, quả thực bất cảm tương tín, ngũ Thánh cánh tại đồng nhất nhật đản sinh." Thánh nhan Nữ Oa y cựu hữu một tia chấn kinh chi sắc, kiến chứng ngũ Thánh, bao quát bản thân, tại đồng nhất nhật lý đản sinh.

Sự tình như vậy, yếu thị thử tiền, nàng định nhiên bất tín.

Tất cánh cảnh giới kia, khả bất là cảnh giới tầm thường.

Yếu là dễ tiến như vậy, liền bất hội mắc kẹt ở nơi đó đa nguyên hội bất đắc thốn tiến.

Cần biết bản thân nàng, khả là kinh qua lưỡng thứ công đức nhập thể mới chứng đạo thành Thánh.

Thuyết khởi lai, đảo là cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhất bàn.

Chích bất quá họ là hướng Thiên Đạo chi thủ công đức, bản thân tắc là công đức của Thái Thượng cùng Thiên Đạo Giáo chủ.

Thuyết khởi lai, bản thân vẫn hảo hơn bất ít. "Đại thế sở xu, dưới phản ứng liên tỏa, liền là kết quả như thử." Thái Thượng đạm đạm đạo.

Văn ngôn, Nữ Oa điểm liễu điểm đầu.

Thái Thượng quan kiến Toại Nhân Tam Tổ nhất nhãn, thuyết đạo, "Như thử, Nhân tộc liền giao phó cho nhĩ môn." "Lão sư Giáo chủ phóng tâm!" Tam vị Nhân tổ hành lễ đáp.

Thái Thượng điểm liễu điểm đầu, quan kiến Nữ Oa, thuyết đạo, "Đạo hữu là muốn vãng Thái Thanh Cung, diệc hoặc là Phượng Tê Sơn?" Chuyện này đã xong, liền mở đạo trường khác vậy.

Nhược hữu Đại Đạo bất giải, tầm Đạo huynh liền là." Thánh nhan Nữ Oa lộ ra một mạt vi tiếu, cất lời. "Như thử diệc hảo!" Thái Thượng hạm thủ đạo.

Thuyết bãi, y liền lăng không mà khởi, lai đáo số vạn trượng hư không chi trung.

Rồi sau đó, một dị thú bất tri từ hà phương mà tới, xuất hiện dưới thân Thái Thượng, tái chở y vãng phương Đông mà khứ.

Nữ Oa quan kiến nhất nhãn rồi, diệc động thân ly khai.

Bất quá trước khi khai tịch đạo trường, nàng vẫn đả toán tiên khứ nhất tranh Phượng Tê Sơn rồi hẵng tính.

Toại Nhân Tam Tổ quan kiến Giáo chủ cùng Thánh Mẫu ly khai, liền triệu tập Nhân tộc phản hồi.

Chương 151

Giờ đây, trong Hồng Hoang, ba lan "nhất nhật ngũ Thánh" vẫn chưa lạc hạ.

Khả dĩ tại đồng nhất nhật chi trung kiến chứng ngũ vị Thánh Nhân, điều này quả thực là tạo hóa nan đắc.

Tất cánh Thánh Nhân dị tượng khiến bất ít tồn tại đắc được hảo xử.

Từ khoảnh khắc này khởi, chúng sinh Hồng Hoang tri hiểu, một thời đại hoàn toàn mới tương yếu lai lâm.

Một thời đại của Thánh Nhân.

Đông Côn Luân Sơn, một tòa huy hoàng cung điện tọa lạc tại thử, danh viết Ngọc Hư Cung.

Ngọc Hư Cung nãi là phôi thai cung điện linh bảo tích nhật Thái Thượng luyện chế, dưới sự trùng tân luyện chế của Nguyên Thủy, tuy là thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, song diệc là pha vi bất phàm, tất cánh là hình thái cung điện. "Nhị đệ quyết định bất hồi Đông Côn Luân rồi sao?" Nguyên Thủy quan kiến Thông Thiên, mi đầu nhất trứu đạo.

Tam Thanh tụ thủ chi hậu, Nguyên Thủy cùng Thông Thiên hướng Thái Thượng đạo tạ, rồi sau đó tương hỗ chúc hạ một phiên, liền thính Thông Thiên thuyết khởi đả toán kiến đạo trường tại một tiên đảo ngoài Đông Hải.

Y tương kỳ khởi danh Kim Ngao Đảo, cung điện Bích Du Cung, đạo trường liền kiến lập tại nơi đó.

Văn ngôn, Thông Thiên vi tiếu đáp, "Tại Kim Ngao Đảo ngộ đạo

thành Thánh, nơi đó cùng ta hữu duyên, liền giác đắc nên kiến lập đạo trường tại đó.

Như Đại ca đây, tầm một xử địa phương tái lập đạo trường, Đông Côn Luân này liền lưu vu Nhị ca." Thính thử, mi đầu Nguyên Thủy không thư triển.

Tam Thanh phân cách nhất phương, quả thực bất thái hảo. "Đông Côn Luân tuy nhiên khí vận bất thác, song thừa thụ khí vận của nhất vị Thánh Nhân dĩ nhiên là cực hạn.

Tái lai nhất vị, phạ là sẽ tao thiên tật." Thái Thượng quan kiến Nguyên Thủy nhất nhãn, hoãn hoãn cất lời.

Nguyên Thủy vi vi hạm thủ, thử sự, y đảo diệc hữu thôi toán qua.

Đông Côn Luân nhược thừa thụ khí vận của lưỡng vị Thánh Nhân, thì khí vận chiết tổn.

Đối với y cùng Thông Thiên mà nói, đảo diệc bất là hảo sự, khủng phạ còn sẽ nhân thử sinh xuất hiềm khích.

Sở dĩ, Thông Thiên an bài như vậy, đảo diệc là tối hảo kết quả. "Nhĩ môn cương cương tấn thăng, cảnh giới diệc bất là thập phần ổn cố.

Ngã cận lai hữu cảm, khả trợ nhĩ môn ổn cố cảnh giới." Thái Thượng mục quang tảo qua họ nhất nhãn, khai khẩu vấn đạo.

Văn ngôn, lưỡng nhân đối thị nhất nhãn, trên kiểm lộ ra một mạt hân hỉ chi sắc, củng thủ đạo, "Đa tạ Đại ca!" Thái Thượng vi vi điểm đầu, rồi sau đó liền khinh bế song nhãn, khai thủy giảng giải một số Đại Đạo chí lý cùng Đại Đạo tinh nghĩa.

Nguyên Thủy cùng Thông Thiên giờ đây thu liễm tâm thần, khai thủy tử tế linh thính.

Trong Ngọc Hư Cung khí tức hạo hãn, Đại Đạo chi âm hồi đãng trong Đông Côn Luân.

Trong Phượng Tê Sơn. "Muội muội có thử đả toán diệc hảo.

Phượng Tê Sơn chung quy phúc trạch bất túc, vô pháp thừa thụ Thánh Nhân khí vận." Đối với sự việc Nữ Oa lệnh tịch đạo trường, y đảo diệc vô dị nghị.

Tình huống Phượng Tê Sơn y dĩ nhiên toán qua, căn bản vô pháp thừa thụ khí vận Thánh Nhân.

Phục Hy quan kiến nàng, vô nhất trứu mi, cất lời, "Vì hà tuyển trạch Hỗn Độn thế giới?

Hồng Hoang tiên sơn bất ít, đảo diệc khả hành." "Đạo trường bãi liễu!" Nữ Oa yên nhiên nhất tiếu, rồi sau đó thuyết đạo, "Đãi tân đạo trường lập hạ, Ca ca tự lai đạo trường nhất tự." "Điều này là tự nhiên!" Phục Hy hạm thủ đạo.

Tùy hậu, Thải Phượng liền tái chở Nữ Oa triêu Hỗn Độn thế giới mà lai.

Trong Hỗn Độn thế giới.

Dĩ cảnh giới tu vi của Nữ Oa giờ đây, khai tịch nhất phương thế giới tịnh bất nan.

Dĩ đại pháp lực phân khai Hỗn Độn, Sơn Hà Xã Tắc Đồ cùng Hồng Tú Cầu ổn định thế giới, rồi sau đó liền khai thủy diễn hóa.

Đảo diệc vô hoa phí thái trường thời gian.

Phương thế giới này, bị Nữ Oa mệnh danh là Tạo Hóa Thiên.

Mà trong Tạo Hóa Thiên, một tòa cung điện cực kỳ huy hoàng lạc tọa kỳ trung, diệc là cấp độ Tiên Thiên Linh Bảo.

Đây liền là tân đạo trường của Nữ Oa.

Danh viết, Thánh Mẫu Cung!

Sau khi Nữ Oa lập đạo trường mới, Phục Hy đương nhiên đến chúc mừng, cũng tiện thể xem đạo trường mới của Nữ Oa ra sao, tiện thể giao lưu một phen về đạo lý và tinh nghĩa đại đạo.

Cảnh giới của y lúc này cũng vô cùng quan trọng, có thể tích lũy thêm chút ít.

Mà lần này đến chúc mừng, ngoài Phục Hy ra, còn có Đế Tuấn Thái Nhất, nhưng hai người cũng không ở lại Thánh Mẫu Cung lâu liền rời đi.

Phục Hy thì ở lại thỉnh giáo một vài đạo lý và tinh nghĩa đại đạo, đợi những việc này hoàn tất rồi mới quay về Phượng Tê Sơn.

Hồng Hoang lúc này cũng dần trở nên bình tĩnh.Dù Ngũ Thánh đản sinh đã hơn vạn năm, nhưng nhiệt độ lúc này dường như ngày càng tăng cao.

Ngũ Thánh lúc này đều không xuất hiện trong Hồng Hoang, nhưng chúng sinh đều biết rằng uy thế của Vu Yêu lưỡng tộc đã giảm xuống không ít, dù sao Thánh Nhân là tồn tại đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang.

Mà trên chúng Thánh, còn có tồn tại như Thái Thượng, lên nữa còn có Đạo Tổ.

Bởi vậy, Vu Yêu nhị tộc muốn như ngày xưa thì quả thực không thể, dù sao so với Thánh Nhân, Vu Yêu vẫn yếu hơn rất nhiều.

Đương nhiên, Vu Yêu nhị tộc cũng không phải tồn tại nào cũng dám chọc, ngoài mấy vị này ra, những kẻ khác thì ít ai dám trêu chọc Vu Yêu nhị tộc.

Nhìn Vu Yêu nhị tộc lúc này đang phát triển một cách khiêm tốn, dường như không mấy để tâm đến việc Ngũ Thánh ra đời khiến uy

thế của họ giảm sút, chúng sinh cũng chỉ quan sát một phen rồi không để ý nữa.

Vu Yêu nhị tộc chính mình còn không mấy để tâm, thì mình quan tâm làm gì?

Vẫn là tu hành của bản thân quan trọng hơn, lúc này vẫn nên tu hành thêm chút nữa.Nhân tộc từ sau khi Thái Thượng và Nữ Oa rời đi lần trước, liền tiến vào một thời đại tu hành.

Điều này khác với những thời đại trước, đây là một thời đại thuộc về sự phát triển nhanh chóng của Nhân tộc, cũng là thời đại Nhân tộc quật khởi.

Sau khi có pháp tu hành, quỹ tích của Nhân tộc dĩ nhiên là hướng tới cảnh giới cao hơn, thực lực tổng thể và khí vận lúc này đều đang chậm rãi đề thăng, tuy là phát triển bình ổn, nhưng tình huống như vậy dĩ nhiên là tốt nhất.

Dù sao tình hình Nhân tộc lúc này cần từng bước tiến lên, nếu đột ngột vượt quá lớn thì ngược lại không tốt, lúc này vững vàng tiến lên là tốt nhất, Nhân tộc lúc này các phương diện đều đang đề thăng, dĩ nhiên là không tệ.

Mà theo sự phát triển vững vàng của Nhân tộc, ngoài thực lực tổng thể của Nhân tộc đang đề thăng, khí vận Nhân tộc lúc này cũng đang ổn định đề thăng, tuy tốc độ không nhanh nhưng sự đề thăng chưa từng dừng lại.

Mà với tư cách là những người nắm giữ phần lớn khí vận Nhân tộc, Thái Thượng và Nữ Oa lúc này cũng nhận được không ít lợi ích từ khí vận Nhân tộc, có thể hỗ trợ họ tu hành, tuy mức độ không lớn, nhưng đã đến cảnh giới này, dù chỉ một tia cũng vô cùng khó có được.

Chờ đến khi Nhân tộc sau này trưởng thành thêm lần nữa, lợi ích

sẽ càng nhiều.

Chỉ xem Nhân tộc, cuối cùng sẽ đi đến cảnh giới nào.Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc, ba nguyên hội thời gian đã lặng lẽ trôi qua trong Hồng Hoang.

Chương 152

Ba nguyên hội thời gian, trong Hồng Hoang lúc này, cũng xem như bình tĩnh.

Nhân tộc, Vu Yêu nhị tộc, ba chủng tộc này trong ba nguyên hội này đều nhận được sự đề thăng cực lớn, Vu Yêu nhị tộc phần lớn vẫn là đề thăng ở trên đại trận, đây là thủ đoạn mạnh nhất của họ, tự nhiên là hao tốn nhiều tâm tư.

Nhân tộc mấy chục vạn năm qua, thực lực tổng thể đã lên không chỉ một bậc thang, ba vị Nhân Tổ dĩ nhiên đã là tồn tại Đại La Kim Tiên viên mãn, còn dưới đó, là tám vị trưởng lão Đại La Kim Tiên sơ kỳ đến trung kỳ, còn những đệ tử Nhân tộc còn lại, vẫn có mấy vị đệ tử Đại La Kim Tiên sơ kỳ có thực lực trưởng lão cấp kim.

Các đệ tử Nhân tộc khác lúc này vẫn còn yếu hơn một chút, nhưng số lượng Kim Tiên đến Thái ất Kim Tiên cũng không ít, mức độ đề thăng của họ lúc này vẫn chưa dừng lại, giới hạn trên cũng không nhỏ.Tu hành của Nhân tộc mấy năm qua, Toại Nhân càng thêm cảm thấy huyền diệu của pháp này, cũng đang nhanh chóng đề thăng thực lực Nhân tộc.

Bởi vậy, Toại Nhân đã tập trung tất cả những người có tư chất tốt, tu hành nhanh chóng lại với nhau, cũng trong quá trình Nhân tộc phát triển nhanh chóng mà hấp thu thêm nhiều huyết dịch tươi mới, để lực lượng hạt nhân này lần nữa cường đại lên.

Nhân tộc tuy đã sớm qua thời kỳ được Nữ Oa che chở, nhưng mấy năm qua, Nhân tộc ít khi bị tồn tại khác dám trêu chọc.

Chưa nói đến Nhân Giáo Giáo chủ Thái Thượng, Nhân tộc Thánh Mẫu kiêm Phó Giáo chủ Nữ Oa, chỉ riêng bản thân Nhân tộc đã có vài

phần thực lực, tuy vẫn không thể sánh bằng một số chủng tộc tiên thiên hạng hai, cũng không sánh được với Vu Yêu nhị tộc hạng nhất, nhưng thực lực Nhân tộc lúc này cũng không còn dễ dàng bị nắm thóp nữa.

Bởi vậy, sự phát triển của Nhân tộc lúc này cũng không có trở lực quá lớn.

Nhưng trong quá trình Nhân tộc khuếch trương, cũng có ma sát với một số Yêu tộc trong Hồng Hoang, hai bên có chút chiến hỏa, Nhân tộc trải qua những tôi luyện này cũng đã trưởng thành không ít, theo Toại Nhân thấy, đây cũng là chuyện tốt.

Còn về những Yêu tộc Hồng Hoang kia, Yêu tộc Thiên Đình không để ý, Vu tộc càng không quản, Nhân tộc tiêu diệt hết thì tốt nhất.Vu tộc mấy năm nay phát triển bản thân, Vu tộc của bộ lạc Hậu Thổ nằm gần Nhân tộc cũng có nhiều dấu hiệu qua lại với Nhân tộc.

Nhân tộc phía sau có hai tồn tại đỉnh tiêm, đối với việc giao hảo với Nhân tộc, Đế Giang cùng các Tổ Vu khác tự nhiên sẽ không can thiệp, cứ để bộ lạc Hậu Thổ giao hảo với Nhân tộc trước, xem tình hình sau này rồi tính.

Ngoài Nhân tộc và Vu Yêu nhị tộc, cùng một số chủng tộc tiên thiên đang đề thăng, các tu sĩ và đại năng khác lúc này cũng đang ổn định đề thăng.

Phục Hy dĩ nhiên đã từ Tạo Hóa Thiên trở về Hồng Hoang, y có cảm ngộ mới trong Thánh Mẫu Cung, lúc này vẫn đang bế quan.

Mà như một số khách của Tử Tiêu Cung ngày xưa, như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, những tồn tại như vậy lúc này cũng đang bế quan, cảnh giới của họ lúc này khá cao thâm, thời gian bế quan từ trước đến nay đều sẽ dài hơn không ít.

Lúc này, các tu sĩ và sinh linh đi lại trong Hồng Hoang lại đông thêm không ít.Trong Ngọc Hư Cung trên núi Đông Côn Luân.

Tam Thanh đã không giảng đạo riêng một thời gian, nhưng Nguyên Thủy và Thông Thiên trước đó đều chưa tỉnh lại, vẫn đang củng cố bản thân, Thái Thượng liền cũng không để ý, cũng đang tham ngộ đại đạo của mình.

Lúc này Nguyên Thủy và Thông Thiên tỉnh lại, Thái Thượng liền cũng không tham ngộ nữa.

"Mấy chục vạn năm lĩnh ngộ và củng cố, tiến thêm một bước nữa dĩ nhiên không còn xa." Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên lúc này cũng tương tự, mỉm cười nói.

Rốt cuộc nội tình của họ khá mạnh, tiến vào trung kỳ vẫn không quá khó, huống hồ lần này còn có Đại ca mình trợ giúp, liền tiết kiệm được không ít thời gian.

"Lần này còn phải đa tạ Đại ca trợ giúp." Thông Thiên khẽ nhướng kiếm mi, chắp tay về phía Thái Thượng nói.

Nguyên Thủy thấy vậy, cũng chắp tay nói.

Thái Thượng mỉm cười, đỡ họ dậy, không nói gì.

"Lần này thành Thánh, lập đại giáo, lúc này xuất quan, liền nên thuận theo đại giáo, khai sơn môn thu đồ đệ." Nguyên Thủy trầm mặc vài khắc rồi nói.

"Đúng vậy!" Thông Thiên, người cũng lập đại giáo, gật đầu nói.

Nói xong, Thông Thiên nhìn Thái Thượng, nói: "Môn hạ Nhân Giáo của Đại ca, hiện tại dường như chỉ có đệ tử Toại Nhân." "Đúng vậy, Nhân Giáo tuy có thể không giới hạn Nhân tộc, nhưng suy cho cùng liên quan đến Nhân tộc nhiều hơn, đệ tử đương nhiên lấy Nhân tộc làm đầu." Thái Thượng gật đầu, nói.

Việc thu đồ đệ, chú trọng duyên phận, có duyên với Toại Nhân thì thu y, sau này nếu có duyên phận, ta cũng có thể không giới hạn Nhân tộc.

"Môn hạ của Đại ca đã có môn đồ, chúng ta cũng có đại giáo, tự nhiên là phải khai sơn môn thu đồ đệ." Nguyên Thủy nói.

"Nhị đệ định khi nào?" Thông Thiên mỉm cười hỏi.

"Cứ định ngàn năm sau đi!" "Nếu đã vậy, vậy thì cùng Đại ca, định vào ngàn năm sau." Nói xong, hai người nhìn nhau, trên mặt đều lộ ra một nụ cười.

Thái Thượng thấy vậy, khẽ gật đầu, đứng dậy nói: "Nếu việc này đã xong, tiếp theo là chuyện các đệ thu đồ đệ, ta liền không ở lại đây nữa." "Việc thu đồ đệ này cần sắp xếp thỏa đáng, ta cũng cần quay về Bích Du Cung." Thông Thiên cũng đứng dậy nói.

Sau đó, Thái Thượng và Thông Thiên liền từ biệt Nguyên Thủy, ai về Thái Thanh Cung, Bích Du Cung nấy.Sau khi Nguyên Thủy và Thông Thiên định ra thời gian thu đồ đệ, tự nhiên là chuẩn bị việc thu đồ đệ, tuy cũng không có gì nhiều để chuẩn bị, nhưng tuyên bố với Hồng Hoang vẫn là một việc cần thiết, dù sao việc thu đồ đệ của họ là hướng tới toàn bộ chúng sinh Hồng Hoang.

"Ngàn năm sau, Đông Côn Luân khai sơn môn thu đồ đệ, hữu duyên giả có thể nhập môn hạ Ngọc Hư Cung của ta." "Ngàn năm sau, Kim Ngao Đảo khai sơn môn thu đồ đệ, hữu duyên giả có thể nhập môn hạ Bích Du Cung của ta." Thanh âm của Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này vang vọng khắp trời đất Hồng Hoang, khiến vô số tu sĩ và đại năng kinh hãi, nhưng ngay sau đó, vẻ kinh hãi liền chuyển thành nét đại hỉ.

Mấy nguyên hội thời gian rồi, hai vị này cuối cùng cũng khai sơn thu đồ đệ.

Bất kể cái gì khác, mình cứ đi trước rồi nói, cho dù cuối cùng vô duyên, không thể nhập môn hạ Thánh Nhân, nếu có thể được một lần diện kiến thánh nhan, đó cũng là cơ duyên cực lớn rồi.

Bởi vậy, lúc này, sau khi Nguyên Thủy và Thông Thiên công bố thời gian thu đồ đệ, vô số tu sĩ trong Hồng Hoang liền xuất phát, ngay cả một số tồn tại Đại La Kim Tiên cũng có vài vị đến, đó cũng là điều cực kỳ hiếm thấy.

Lúc này các phương đều xao động, hướng về Đông Côn Luân và Kim Ngao Đảo, hai đạo trường Thánh Nhân này mà đến, hy vọng cơ duyên có thể rơi vào bản thân mình.Phương Tây, trên Linh Sơn.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

"Sư huynh, rộng mở sơn môn, thu sinh linh Hồng Hoang làm đệ tử, có thể tăng thêm không ít khí vận cho Tây Phương Giáo của chúng ta, lại có thể nhân cơ hội này bắt đầu hoàn nguyện, truyền xuống y bát, là chuyện nhất cử đa đắc, chúng ta cũng đến lúc đưa vào kế hoạch rồi." Chuẩn Đề, sau khi Nguyên Thủy và Thông Thiên công bố thu đồ đệ ra ngoài, trong lòng liền động, nói với Tiếp Dẫn.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn gật đầu đáp: "Huynh đệ chúng ta đã lập đại giáo, việc thu đồ đệ tự nhiên là phải làm, bất luận là vì khí vận hay y bát, đều là như vậy.

Việc hoàn nguyện cũng là như vậy." Chuẩn Đề gật đầu, hỏi: "Nếu đã vậy, vậy không biết chọn vào lúc nào?" Tiếp Dẫn trầm ngâm vài khắc rồi mỉm cười nói: "Ngàn năm sau!" Nghe vậy, Chuẩn Đề nhíu mày trước, sau đó lại giãn ra, cười nói: "Như vậy cũng tốt!" Lời vừa dứt, y liền hướng Hồng Hoang lớn tiếng nói: "Ngàn năm sau, Tây Phương Giáo rộng mở sơn môn, hữu duyên giả đều có thể nhập môn hạ của ta, lắng nghe đại đạo!" Lời của Chuẩn Đề vừa dứt, trong Hồng Hoang lại lần nữa nổi lên sóng gió không nhỏ.

Trước có Nguyên Thủy và Thông Thiên thu đồ đệ, sau có Tây Phương Giáo thu đồ đệ.

Hơn nữa, bốn Thánh này thu đệ tử, lại đều vào ngàn năm sau, đây là đã hẹn trước sao?

Nhưng nghĩ lại, cũng không thể nào, Nguyên Thủy và Thông Thiên có thể, nhưng Tây Phương Nhị Thánh thì tự nhiên là không thể.

Nhưng vì sao họ lại chọn ngàn năm sau, điều này thì không phải là điều họ nên nghĩ nữa rồi.

Lúc này trong Hồng Hoang, có một bộ phận nhỏ sinh linh tu sĩ hướng về Linh Sơn mà đến, còn phần lớn hơn, thì là sinh linh trên Tây Phương đại lục, trong đó cũng có một số tồn tại có tư chất khá tốt.Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo ba giáo đều chọn ngàn năm sau rộng mở sơn môn thu đồ đệ, nhưng không ít tu sĩ và sinh linh đều đang chờ đợi, họ đều thu đồ đệ rồi, Thái Thanh Cung Nhân Giáo, có thu đồ đệ hay không?

Trước đó Thái Thượng thu đồ đệ Toại Nhân, lúc này trong Hồng Hoang ít ai không biết, nhưng dù sao đó cũng chỉ là một vị, đại giáo mà?

Thu thêm vài vị nữa, đó cũng không có vấn đề gì.

Nếu có thể nhập môn hạ Thái Thanh Cung, thì đó là tốt nhất, nhưng lúc này Thái Thượng không tuyên bố thu đồ đệ, họ cũng không có cách nào.

Nếu Thái Thượng không thu, mình tự đi đến Vô Cực Sơn Mạch, đó cũng vô ích mà thôi.

Ngàn năm thời gian, thoáng chốc trôi qua, lúc này đã đến ngày Tứ Thánh thu đồ đệ.Đông Côn Luân, trước Ngọc Hư Cung.

Nguyên Thủy nhìn vô số tu sĩ tụ tập dưới núi, tu vi từ thấp đến

cao, trong đó có người tư chất tốt, cũng có người tư chất không tốt, có người phù hợp giáo nghĩa, có người không phù hợp giáo nghĩa, các loại tồn tại khác nhau, lúc này đều tụ tập dưới núi Đông Côn Luân.

Nguyên Thủy khẽ gật đầu, vung tay, một đạo quang mang lướt qua, sau đó liền thấy một tòa trận pháp được lập trong núi Đông Côn Luân, muốn đến Ngọc Hư Cung, thì chỉ có thể xuyên qua tòa trận pháp này, mà người vượt qua trận pháp này, liền là đệ tử của y.

Đây cũng coi như một cuộc khảo nghiệm đối với họ, nếu vô duyên, hoặc không thể vượt qua khảo nghiệm, thì chỉ đành chịu vậy.

"Các ngươi, có thể nhập trận tiến về Ngọc Hư Cung, kẻ nào đến được trước mặt ta, tự nhiên là đệ tử môn hạ của ta!" Trong không trung, thanh âm của Nguyên Thủy vang lên.

Nghe vậy, vô số tu sĩ gật đầu, sau đó chen chúc tiến vào trong trận pháp.

May mà trận pháp vô cùng lớn, nếu không, dưới số lượng tu sĩ nhiều như vậy, trận pháp này ngược lại còn có chút phiền phức.

Sau khi vô số tu sĩ nhập trận, Nguyên Thủy liền bắt đầu chờ đợi, thỉnh thoảng quan sát một chút là được.Cùng lúc đó, Kim Ngao Đảo ngoài Đông Hải.

Lúc này tuy có vô số tu sĩ chen chúc đến đây, tìm kiếm vị trí Kim Ngao Đảo, nhưng có tìm được hay không, thì phải xem cơ duyên của bản thân họ.

Chương 153

Giáo nghĩa Tiệt Giáo của Thông Thiên là hữu giáo vô loại, bởi vậy không như Nguyên Thủy mà lập đại trận khảo nghiệm đệ tử đến bái sư, nhưng y cũng không phải tu sĩ nào cũng thu, điều này chú trọng một chữ "duyên".

Như y đã nói khi tuyên bố thu đồ đệ, hữu duyên giả đều có thể nhập môn hạ y, nếu vô duyên, không thể đến Kim Ngao Đảo, vậy sao có thể nhập môn hạ y?

Chẳng phải ngày xưa Đạo Tổ giảng đạo, hướng về toàn bộ Hồng Hoang, cũng chỉ có ba ngàn thần ma đến trường lắng nghe đạo đó thôi sao, thế giới hỗn độn liền là một cuộc khảo nghiệm, sàng lọc ra những kẻ vô duyên, người có thể tìm đến được, mới chính là hữu duyên giả.

Bởi vậy, Kim Ngao Đảo lúc này, liền là thời khắc khảo nghiệm duyên phận.

Hữu duyên giả, tự nhiên sẽ tìm thấy, vô duyên giả, tìm kiếm mấy chục năm ngoài Đông Hải mênh mông, vẫn không thấy đạo trường ở đâu.

Nhưng cũng có không ít tu sĩ không cam lòng, vẫn đang tìm kiếm, trong đó, không thiếu một số người Long tộc.Còn về Tây Phương Linh Sơn, lúc này cũng bắt đầu chiêu thu đệ tử, tuy không có quá nhiều khảo nghiệm, chỉ cần không có gì đặc biệt, lại nguyện ý bái nhập môn hạ Tây Phương Giáo, Chuẩn Đề vẫn không cự tuyệt.

Dù sao, phương Tây nghèo nàn, ngay cả nhân tài cũng thiếu thốn, lúc này cứ củng cố khí vận trước rồi tính.Hồng Hoang, trước Ngọc Hư Cung trên núi Đông Côn Luân.

Tuy vô số tu sĩ nhập trận của Nguyên Thủy, nhưng cuối cùng chỉ

có mười ba vị xông trận mà ra, đến được trên núi Đông Côn Luân.

Mười ba vị phá trận này đều là những người có đại nghị lực, đại trí tuệ, bởi vậy có thể một lần xông trận mà ra, đến trước tọa tiền của Nguyên Thủy.

Mười ba vị phá trận này lần lượt là Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Câu Lưu Tôn, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng Đạo Nhân, Đạo Hạnh, Linh Bảo, Thanh Hư, Thái ất, Ngọc Đỉnh, Xích Tinh Tử, Hoàng Long.

Nguyên Thủy nhìn họ, trong mắt lộ ra vẻ hài lòng, ánh mắt y lướt qua, khi rơi vào Nhiên Đăng, biểu tình lại khẽ khựng lại.

Nhiên Đăng này là do một quan tài linh cữu tiên thiên hóa hình khi trời đất sơ khai, bản thể là một chiếc linh cữu, vì linh cữu tương ứng với thiên tượng, lại thêm ở đuôi linh cữu quanh năm cháy một ngọn linh đăng, nên tu sĩ hóa từ chiếc quan tài tiên thiên này tự xưng là Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng không phải tu sĩ bình thường, ban đầu y từng cùng Nguyên Thủy nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, cũng là một trong ba ngàn hồng trần khách, nhiều năm trôi qua như vậy, tu vi của y lúc này cũng đã một chân bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, tư chất cũng không tệ.

Nhưng Nhiên Đăng ban đầu ít nhất cũng là khách của Tử Tiêu Cung, tuy nói Nguyên Thủy lúc này đã thành Thánh, nhưng giữa y và Nhiên Đăng, xưng một tiếng đạo hữu cũng không quá đáng, thu y nhập môn hạ, lại không biết nên sắp xếp thế nào cho phải.

Nguyên Thủy lúc này cũng sâu sắc cảm thấy bất đắc dĩ, Nhiên Đăng đã vượt qua trận pháp mình thiết lập, mình tự nhiên không thể thất hứa.Đông Côn Luân, trước Ngọc Hư Cung.

Lời Thánh Nhân, không thể thất hứa, chỉ là tình huống của Nhiên Đăng quả thực đặc thù, Nguyên Thủy thật sự không dễ xử lý.

Nguyên Thủy nhìn y, khẽ thở dài nói: "Nhiên Đăng đạo hữu, huynh đệ ta cùng là khách Tử Tiêu Cung, cùng tôn Đạo Tổ làm lão sư, đạo hữu lại bái ta làm sư, quả thực có chút không thỏa đáng.

Hơn nữa, tu vi đạo hữu chẳng mấy chốc có thể bước vào Chuẩn Thánh, tự có truyền thừa, cần gì phải đến học Ngọc Thanh Tiên Pháp của ta, thật sự có chút hạ thấp thân phận đạo hữu." Nghe vậy, Nhiên Đăng cúi người nói: "Kính xin Thánh Nhân nhìn vào một lòng cầu đạo của ta, có thể thu ta làm đệ tử, nhập môn hạ Ngọc Hư." Lúc này, Quảng Thành Tử và những người bên cạnh nghe thấy, cũng không ngờ Nhiên Đăng Đạo Nhân trông có vẻ bình thường này lại có lai lịch như vậy, cũng có chút bất ngờ.

Nguyên Thủy thấy Nhiên Đăng kiên trì như vậy, đành phải bỏ ý định tiếp tục khuyên Nhiên Đăng từ bỏ.

"Lòng cầu đạo tha thiết của đạo hữu, ta cũng không tiện từ chối, nếu đã vậy, vậy ta sẽ thu đạo hữu làm ký danh đệ tử, ta và đạo hữu xem như có danh nửa thầy, đạo hữu có thể làm Phó Giáo chủ Xiển Giáo của ta, có thể quản lý đệ tử ngoại môn Xiển Giáo sau này, đệ tử của ta cũng cần tôn xưng đạo hữu một tiếng lão sư." Nghe vậy, Nhiên Đăng liền bái nói: "Nhiên Đăng đa tạ lão sư thành toàn!" Nói xong, liền lui sang một bên.

Sau khi giải quyết chuyện của Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử và những người khác đều không ngoài ý muốn bái nhập môn hạ Ngọc Thanh.

Mà ngoài mười ba người Nhiên Đăng, Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy còn thu một số đệ tử ngoại môn.

Nhưng không ngoài lệ, tư chất của những người này cũng không

tệ, trong đó những kẻ thượng giai, liền như Nam Cực Tiên Ông và các tồn tại khác.Cùng lúc đó, Kim Ngao Đảo ngoài Đông Hải.

Lúc này, số người thực sự tìm được vị trí Kim Ngao Đảo là hơn ngàn người, tuy so với vài chục vị toàn bộ của Xiển Giáo, Tiệt Giáo coi như nhiều hơn không ít, nhưng dù sao giáo nghĩa khác nhau, việc thu đồ đệ tự nhiên cũng có sự khác biệt.

Mà trong số hơn ngàn người này, những người thực sự có thể bái nhập dưới trướng Thông Thiên, trở thành đệ tử thân truyền, kỳ thực không nhiều.

Mà sau khi hơn ngàn đệ tử này đến Kim Ngao Đảo, các tu sĩ khác lúc này liền không thể tìm thấy vị trí Kim Ngao Đảo nữa.

Và trước Bích Du Cung.

Thông Thiên nhìn hơn ngàn đệ tử này, những người có thể trở thành đệ tử thân truyền của y là Đa Bảo Đạo Nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, Vô Đương Thánh Mẫu, Quy Linh Thánh Mẫu, Triệu Công Minh, Tam Tiêu và những người khác, y hài lòng gật đầu, bất luận là tu vi hay tư chất, những người này đều là thượng giai.

"Sau này, các ngươi liền là đệ tử nội môn Tiệt Giáo." Thông Thiên nhìn họ, thản nhiên nói.

Nghe vậy, mọi người nét mặt vui mừng, vội vàng bái nói: "Đệ tử bái kiến lão sư, lão sư thánh thọ vô cương!" Thông Thiên gật đầu, vung tay, đỡ họ dậy.

Sau đó, liền nhìn về phía gần một ngàn tu sĩ còn lại, nói: "Từ nay về sau, các ngươi liền là đệ tử ngoại môn Tiệt Giáo của ta, do Công Minh phụ trách quản lý." "Đệ tử lĩnh mệnh!" Triệu Công Minh nghe vậy, lập tức đáp.

"Tạ lão sư!" Các đệ tử còn lại nghe vậy, nét mặt vui mừng, vội

vàng bái nói.

Thông Thiên thấy vậy khẽ gật đầu, sau đó phân phó một số việc, liền bắt đầu chuẩn bị giảng đạo cho họ.

Việc thu đồ đệ của Tiệt Giáo, liền xem như kết thúc một đoạn.Mà tại Tây Phương đại lục, Tây Phương Giáo lúc này cũng đã thu đồ đệ xong.

Nhưng phương Tây nghèo nàn, linh mạch tận hủy, tu sĩ khá tốt không nhiều, bởi vậy những người thực sự có thể làm đệ tử thân truyền, chỉ là Dược Sư, Di Lặc và vài vị ít ỏi, những người khác đều là ký danh đệ tử.

Nhưng đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, họ đã vô cùng vui mừng.

Bước đầu tiên này, xem như đã hoàn thành, tiếp theo là phát triển Tây Phương Giáo, chấn hưng phương Tây.

Tuy con đường gian nan, nhưng họ tin rằng mình có thể làm được.Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

Ánh mắt Thái Thượng vẫn luôn dừng lại trên ba giáo, nhìn thấy đệ tử mà ba giáo đã thu, khẽ gật đầu.

Phương Tây thì thôi, dù sao đó không liên quan đến y, chỉ là sau khi nhìn vài lần, liền thu hồi ánh mắt, cơ bản đều là chú ý đến tình hình Nguyên Thủy và Thông Thiên thu đồ đệ, lúc này xem ra, vẫn khá tốt.

"Nhiên Đăng tuy thân phận đặc thù, nhưng lòng cầu đạo kiên cố, cũng không phải không có cơ hội đi đến cảnh giới cao hơn." Thái Thượng khẽ nói một tiếng, ánh mắt rơi vào Kim Ngao Đảo, gật đầu nói: "Tam đệ biết rõ tầm quan trọng của cơ duyên, lần này cũng không tệ, tuy có hơn ngàn đệ tử, nhưng so ra, đã tốt hơn không ít." Thông Thiên không thu hết hàng vạn tu sĩ tìm kiếm ngoài Đông Hải vào môn,

điều này dĩ nhiên là vô cùng khó có được, dù sao nếu thu hết, đối với Tiệt Giáo mà nói, ngược lại không có lợi ích quá lớn.

Lúc này tuy vẫn còn hơn ngàn người, nhưng dĩ nhiên đã rất khảo nghiệm duyên phận, như vậy cũng tốt.

Vài khắc sau, Thái Thượng khẽ gật đầu, thu hồi ánh mắt, trong tay thôi toán vài lần sau, ánh mắt rơi vào một phương hướng nào đó.

"Phùng sơn tất bái, lòng tu tiên vấn đạo kiên cố, cũng là một mầm non tốt." Thái Thượng khẽ cười một tiếng, nhìn một bóng người lúc này đang đi vào trong Vô Cực Sơn Mạch, trong mắt lộ ra một tia hài lòng.

"Thanh Huyền!" Thái Thượng thản nhiên nói.

"Lão gia!" Thanh Huyền lập tức đáp.

"Dưới núi có kẻ cầu đạo bái sư, người này có duyên với ta, ngươi hãy đi mang y đến đây." Thái Thượng nhìn y nói.

"Vâng!" Thanh Huyền đáp một tiếng rồi liền xuất phát.

Không lâu sau, liền thấy Thanh Huyền dẫn theo một thanh niên nam tử bước vào Vô Cực Điện.

"Huyền Đô!" Thái Thượng nhìn y, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Huyền Đô lập tức quỳ bái: "Tiên trưởng, Huyền Đô có mặt!" Y tuy hiếu kỳ vì Thái Thượng chưa từng gặp y, nhưng lại biết tên y, nhưng những tồn tại như vậy đều là bậc thần thông quảng đại, biết tình huống của mình, quả thực không phải chuyện gì khó.

"Vì sao phùng sơn tất bái?" Thái Thượng thản nhiên hỏi.

"Bẩm tiên trưởng, Huyền Đô vì cầu tiên vấn đạo, gặp núi liền bái ba tháng, nếu không có danh sư thu nhận, liền cứ thế rời đi, lại đến một nơi khác." Huyền Đô cung kính nói.

Nghe vậy, Thái Thượng khẽ gật đầu: “Huyền Đô, ngươi lòng cầu đạo kiên cố, có đại nghị lực đại cơ duyên, có duyên với ta, có nguyện bái ta làm sư?” Huyền Đô nghe vậy, nét mặt khẽ khựng lại, nhưng lại không lập tức mở miệng.

“Bản giáo, Tam Thanh chi thủ, Thái Thanh Thái Thượng, kiêm nhiệm Nhân Giáo Giáo chủ!” “Oanh!” Huyền Đô chỉ cảm thấy thức hải chấn động đột ngột, thần hồn bay bổng, những thanh âm đó như từ trong thương khung tuyên cổ vang vọng lại, chỉ một đạo thanh âm, mình cũng có cảm giác như sắp ngã xuống tại chỗ.

Nhân Giáo, Giáo chủ?

Huyền Đô nét mặt kinh hãi, vị trước mắt này, liền là Nhân Giáo Giáo chủ?

Tam Thanh chi thủ Thái Thanh Thái Thượng?

Chương 154

"Đệ tử Huyền Đô, bái kiến Giáo chủ!" Huyền Đô hành đại lễ bái nói.

Là người Nhân tộc, y tự nhiên biết Thái Thượng, trước đó Thái Thượng giảng đạo cho Nhân tộc, y cũng từng gặp, nhưng đại đạo pháp tắc quanh thân Thái Thượng vờn quanh, những kẻ đã nhìn qua, trừ những ai được Thái Thượng cho phép có thể nhớ được dung mạo, còn lại, ai có thể?

Y không biết cũng là bình thường.

Nhưng lúc này đã biết rồi, lấy đại lễ quỳ bái, đó cũng là điều bình thường.Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

Thái Thượng nhìn Huyền Đô đang hành đại lễ quỳ bái, thản nhiên vung tay, đỡ y dậy, ngay sau đó nói: "Huyền Đô, ngươi có nguyện ý?" "Đệ tử nguyện ý, đệ tử bái kiến lão sư, lão sư vạn thọ vô cương!" Huyền Đô nét mặt vui mừng, liên tiếp khấu chín đầu, lần nữa hành đại lễ bái sư.

Có thể nhập môn hạ Giáo chủ, đó tự nhiên là điều tốt nhất không gì sánh bằng, đó là một tồn tại đỉnh tiêm, mình không đến cửa Thánh Nhân, nhưng lại đến Thái Thanh Cung còn tốt hơn cả Thánh Nhân, điều này so sánh thì có thể thấy rõ.

Huyền Đô lúc này không khỏi cảm thán, cơ duyên của mình quả nhiên cực tốt, lại có thể nhập môn hạ Giáo chủ, trở thành đệ tử thân truyền của y, đây là điều vô số tồn tại đều khao khát không có được, nay lại rơi vào mình.

"Tốt, tốt, tốt!" Thái Thượng hài lòng gật đầu, sau đó đỡ Huyền Đô dậy.

Thanh Huyền bên cạnh thấy vậy, trên mặt cũng lộ ra nụ cười, môn hạ Thái Thanh Cung ít người đến đáng thương, đệ tử cộng thêm Huyền Đô, cũng chỉ có hai vị.

Tính số người, cộng thêm mình, cũng chỉ có ba vị, Toại Nhân chưa đến, tức là, chỉ có hai vị, quả thực là vô cùng vắng vẻ.

"Ông!" Thái Thượng lật tay, lấy ra vài kiện linh bảo, trong đó còn có cả Càn Khôn Xích, mấy kiện linh bảo này, ít nhất đều là cấp thượng phẩm.

Sau đó Thái Thượng vung tay, một đạo kim quang chìm vào mi tâm Huyền Đô.

Huyền Đô chỉ cảm thấy mi tâm mát lạnh, theo bản năng nhắm mắt lại, sau đó liền cảm thấy trong não hải mình có thêm không ít thứ, rất nhiều đều khó hiểu, không cần nghĩ, đây chính là pháp tu hành mà lão sư ban xuống.

"Đã là môn hạ Thái Thanh Cung, tự nhiên phải tu hành Thái Thanh Tiên Pháp, ngươi có nền tảng Chúng Sinh Đạo Kinh, tu hành ban đầu sẽ không quá khó khăn." Thái Thượng nhìn Huyền Đô, thản nhiên nói.

Huyền Đô tuy chưa phải cảnh giới Tiên Nhân, nhưng trong cảnh giới hậu thiên, cũng đã đạt đến cảnh giới Luyện Thần Hoàn Hư, cũng xem như tạm được, nghĩ rằng đây cũng là kết quả của việc tu hành một số Chúng Sinh Đạo Kinh.

Nhưng lúc này dù sao cũng đã là mấy nguyên hội thời gian, Nhân tộc phát triển không chậm, số lượng và bộ lạc đông đảo, truyền thừa không quá hoàn chỉnh, đó cũng là điều bình thường, nếu không, Huyền Đô cũng sẽ không còn chưa nhập cảnh giới Tiên Nhân.

Lúc này mới nghe Thái Thanh Tiên Pháp, cũng đủ để Huyền Đô tự mình tu đến cảnh giới Tiên Nhân, còn về sau, y còn cần vì y mà khai

đàn giảng đạo.

"Đệ tử tạ lão sư tứ pháp!" Rất lâu sau, Huyền Đô từ trong cảm ngộ não hải tỉnh lại, sau đó lần nữa bái lạy Thái Thượng.

Thái Thượng gật đầu, sau đó giao mấy kiện linh bảo trong tay cho y, nói: "Những linh bảo này, cứ giữ lấy để hộ thân, khoảng thời gian sắp tới, ngươi cứ ở trong cung tu hành thật tốt, những chuyện khác, không cần để tâm nữa." "Đệ tử lĩnh mệnh!" Huyền Đô đáp một tiếng rồi mới nhận lấy mấy kiện tiên thiên linh bảo đang lơ lửng trước người, trên mặt khó nén vẻ hân hoan.

"Thanh Huyền, trước dẫn Huyền Đô xuống tu hành, ngàn năm sau, bản giáo khai đàn giảng đạo!" Thái Thượng nói.

"Vâng lão gia!" Thanh Huyền đáp một tiếng rồi liền nói với Huyền Đô: "Đạo huynh, xin mời theo ta!" "Tạ đạo huynh!" Huyền Đô đáp một tiếng rồi liền đi theo Thanh Huyền đến một thiên điện khác của Thái Thanh Cung, Thái Hư Điện, nơi đó, sau này chính là chỗ tu hành của Huyền Đô.

Thái Thượng nhìn Huyền Đô rời đi sau đó, lúc này mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, ngàn năm thời gian sắp tới, đủ để Huyền Đô tu hành đến cảnh giới Tiên Nhân.

Đến lúc đó, sẽ khai đàn giảng đạo, trợ y lên một tầng lầu nữa.

Thái Thượng trong lòng nghĩ nghĩ sau đó, liền chậm rãi nhắm mắt lại, không để ý nữa.Cùng lúc đó, sóng gió Tứ Thánh thu đồ đệ, trong Hồng Hoang lúc này, nhiệt độ vẫn không giảm.

Thậm chí, đạo trường của Tứ Thánh, lúc này vẫn còn có tu sĩ tồn tại, hy vọng thử vận may, tuy dĩ nhiên không còn khả năng đó nữa, nhưng họ vẫn không chịu rời đi, lúc này cứ ở lại thêm một đoạn thời gian.

Lúc này Tứ Thánh đang giảng đạo cho môn hạ, âm thanh đại đạo lan rộng đến ức vạn dặm, cũng khiến những tu sĩ này có chút thu hoạch.Vu tộc, trong Bàn Cổ Điện.

"Tứ Thánh khai sơn môn thu đồ đệ, khí vận đều không ngừng đề thăng, thế lớn bốn phương dĩ nhiên đã hình thành, uy thế Vu tộc lại lần nữa hạ xuống vài phần." Từ khi Ngũ Thánh xuất hiện, cho đến tình cảnh hiện nay, uy thế Vu tộc quả thực đã giảm hết lần này đến lần khác.

Nhưng Đế Giang lúc này cũng không có cách nào, dù sao tồn tại ở tầng thứ đó, không giống.

"Tình cảnh hiện tại, chỉ có thể lần nữa đề thăng bản thân mà thôi." Cú Mang nhìn y, nói.

Việc đã thành định cục, điều có thể làm bây giờ, liền là tiếp tục đề thăng thực lực của mình và hoàn thiện uy lực của đại trận.

Đế Giang gật đầu, nói: "Thời gian sắp tới, vẫn lấy việc đề thăng bản thân và đại trận làm chủ đi, lúc này Hồng Hoang cũng bình tĩnh, tạm thời không cần để ý quá nhiều, những thứ khác, cứ bình ổn đề thăng là được." Nghe vậy, các Tổ Vu đều gật đầu.

Cùng lúc đó, bên Yêu tộc, cũng có suy nghĩ tương tự Vu tộc, tình hình hiện nay dĩ nhiên là không thể thay đổi.

Điều có thể thay đổi bây giờ, liền chỉ có bản thân mình, đề thăng thực lực của bản thân, lại đề thăng uy lực của đại trận, như vậy, mới có thể khiến uy thế lần nữa đề thăng lên vài phần, chịu sự kiềm chế cũng sẽ ít đi.

Nếu không, mình liền chỉ có thể mãi như vậy, bởi vậy, vẫn phải lấy việc đề thăng bản thân làm chủ.Ngàn năm thời gian, thoáng chốc trôi qua.

Tình hình Nhân tộc lúc này dần trở nên bình tĩnh, phát triển không có sóng gió quá lớn, bởi vậy, sau khi tạm thời xử lý ổn thỏa mọi việc, Toại Nhân liền rời khỏi đại bản doanh Nhân tộc, hướng về Thái Thanh Cung của lão sư mình mà đến.

Lần này ngoài việc đến nghe lão sư giảng đạo ra, cũng có một số việc cần hỏi lão sư.

Toại Nhân lần này đã một chân bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, trong Hồng Hoang, tốc độ như y, quả thực được coi là nhanh.

Nhưng cũng không phải ai cũng có thể như Toại Nhân, lập được một phen đại công đức, trực tiếp đề thăng đến Đại La Kim Tiên, điều này cũng phải xem cơ duyên.

Bởi vậy, tồn tại như vậy, trong Hồng Hoang cũng là số ít.

Toại Nhân mất mấy chục năm thời gian, lúc này mới đến được trên núi Thủ Dương.

"Đạo huynh!" Toại Nhân hướng Thanh Huyền nói một câu.

"Lão gia sắp giảng đạo, đạo huynh mời!" Thanh Huyền mỉm cười sau đó, liền dẫn Toại Nhân tiến vào Thái Thanh Cung.

Toại Nhân tiến vào Vô Cực Điện, lại phát hiện còn có một vị Nhân tộc ở đó, nhưng tu vi lúc này lại yếu hơn không ít, chỉ có Nhân Tiên viên mãn, sắp bước vào Địa Tiên.

"Đệ tử Toại Nhân, bái kiến lão sư, lão sư vạn thọ vô cương!" Toại Nhân lúc này cũng không bận tâm nghĩ những điều đó, trước tiên hướng về Thái Thượng mà quỳ bái nói.

Thái Thượng vung tay, đỡ y dậy, sau đó nói: "Toại Nhân, đây là sư đệ của ngươi, Huyền Đô!" "Sư đệ!" Toại Nhân hướng Huyền Đô chắp tay nói.

“Sư huynh.” Huyền Đô vẫn còn có chút không dám tin, Nhân Tổ, lại đột nhiên trở thành sư huynh của mình.

Cái này!

Nhưng Thái Thượng và Toại Nhân đều sắp xếp như vậy, y cũng chỉ đành như thế.

Chờ Toại Nhân ngồi xuống, Thanh Huyền cũng ngồi xuống một bên.

Thái Thượng nhìn một lượt sau đó, thản nhiên nói: “Lần giảng đạo này, đối với các ngươi có trợ giúp, hãy cẩn thận lắng nghe!” Nghe vậy, Toại Nhân và Huyền Đô trong lòng rùng mình, lập tức thu liễm tâm thần, bắt đầu lắng nghe thanh âm đại đạo của Thái Thượng.

“Đạo khởi tự nhiên mà có, sinh ra trước Thái Vô, khởi từ vô nhân, kinh qua thiên địa, thủy chung không thể xưng hết.

Một là đạo vậy, một là ngoài thiên địa, nhập trong thiên địa, nhưng qua lại tự nhiên trong thiên địa mà thôi.” Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

Lúc này, từng trận Đại Đạo chi âm vang vọng bên tai Toại Nhân và Huyền Đô, nhất thời đưa bọn họ vào trạng thái tham ngộ.

Dưới sự trợ giúp của Đại Đạo chi âm, tốc độ lĩnh ngộ tu hành của hai người nhanh chóng tăng lên.

Chỉ là Huyền Đô có vẻ rõ ràng hơn một chút, dù sao Huyền Đô mới chỉ là Nhân Tiên viên mãn, tiến vào Địa Tiên, Thiên Tiên đều dễ dàng hơn mấy phần.

Còn như Toại Nhân, việc đó không còn dễ dàng nữa.

Mỗi bước thăng tiến đều cần lĩnh ngộ Đại Đạo chí lý, Đại Đạo tinh nghĩa cực sâu, chỉ khi tích lũy Đại Đạo đủ đầy mới có thể tiến xa

hơn.

Vì vậy, so với Huyền Đô, tốc độ tăng trưởng của Huyền Đô rõ ràng hơn một chút.

Chương 155

Tuy nhiên, Toại Nhân dù thăng tiến không quá rõ rệt lúc này, nhưng y cũng vô cùng hoan hỉ, bởi lẽ mỗi điểm tích lũy hiện tại đều vô cùng trọng yếu.

Thái Thượng hiện lên xích hồng khánh vân, quang mang che lấp ánh sáng nhật nguyệt tinh thần.

Đại Đạo chi âm xuyên thấu trường hà thời không, không ngừng vang vọng trong thức hải của Toại Nhân và Huyền Đô, giúp họ nhanh chóng lĩnh hội và thăng tiến. "Nhất tán hình vi khí, hoặc ngôn hư vô, hoặc ngôn tự nhiên, hoặc ngôn vô danh, giai đồng nhất nhĩ." "Nhân pháp Địa, Địa pháp Thiên, Thiên pháp Đạo, Đạo pháp Tự Nhiên." Khí tức Đại Đạo hạo hãn, Đại Đạo chi âm xuyên thấu trường hà thời không vô tận, không ngừng vang vọng trong thức hải hai người.

Mà Thanh Huyền, lúc này cũng thu được không ít lợi ích, tự thân cũng đang tu hành thăng tiến.

Thái Thượng lúc này giảng giải Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa cực kỳ tinh tế, khiến Huyền Đô lĩnh hội hấp thu nhanh hơn mấy phần.

Y và Toại Nhân khác biệt, tu vi kém hơn không ít, muốn lý giải những Đại Đạo tinh nghĩa và Đại Đạo chí lý này thì cần sự tinh tế mới được.

Trong vỏn vẹn hơn trăm năm, Huyền Đô đã vượt lên Địa Tiên, tu vi vẫn đang trong quá trình thăng tiến.

Còn Toại Nhân, cũng đang không ngừng tích lũy.

Trong Hồng Hoang, cục diện lúc này vẫn vô cùng bình tĩnh.

Hai tộc Vu Yêu, khoảng thời gian này chỉ âm thầm phát triển, nâng cao thực lực bản thân và uy lực đại trận.

Đối với những việc khác, họ không để tâm quá nhiều, ngay cả tộc nhân đi lại trong Hồng Hoang lúc này cũng đã giảm đi không ít.

Có lẽ vì lần này chư Thánh xuất thế, lại mở sơn môn thu đồ, làm lớn mạnh khí vận, thế lực càng thêm khủng bố, nên lúc này họ chịu không ít áp lực.

Vì vậy, họ đang toàn lực phát triển và đề thăng bản thân, cố gắng gia tăng uy thế của mình.

Về phần Nhân tộc lúc này, cũng đang tiến triển ổn định.

So với tình huống trước đây, sự phát triển lúc này quả thực đã bình ổn hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, việc mở rộng ra bên ngoài, số lượng Nhân tộc vẫn không ít.

Các tu sĩ đi lại trong Hồng Hoang lúc này cũng không gây ra sóng gió quá lớn, ngược lại là một cục diện bình tĩnh.

Tứ Thánh lúc này đều đang giáo hóa môn hạ, cũng không để tâm đến chuyện trong Hồng Hoang.

Bản thân đã thành Thánh, lại thu đồ đệ, đây chính là sự viên mãn nhất.

Những việc khác, tạm thời không cần để ý.

Thời gian thoáng chốc, lại năm nghìn năm trôi qua.

Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

Thái Thượng lúc này đã dừng giảng đạo, chậm rãi mở hai mắt.

Ngài nhìn tình huống của Toại Nhân và Huyền Đô, hài lòng gật

đầu.

Huyền Đô lúc này đã đạt đến Kim Tiên cảnh giới, tuy không tính là quá nhanh, nhưng vững chắc từng bước, cũng không tệ.

Toại Nhân sau khi tỉnh lại lần này, việc tấn thăng Chuẩn Thánh đã không còn khó khăn gì.

Sự tích lũy của y đã đủ, lần này coi như một cơ duyên, việc tấn thăng quả thực không có khó khăn quá lớn.

Thanh Huyền ngược lại đã sớm tiến vào Chuẩn Thánh cảnh giới, nhưng y dù thân là dị thú, thì giới hạn cũng đại khái là như vậy.

Đương nhiên, nếu Đạo tâm kiên cố, không ngừng tích lũy, chưa chắc đã không thể thăng đến Chuẩn Thánh viên mãn.

Tất cả những điều này, vẫn phải xem tình hình của y mà thôi.

Cứ như vậy, lại một nghìn năm sau, Toại Nhân tỉnh lại, lúc này đã tấn thăng đến Chuẩn Thánh sơ kỳ cảnh giới.

Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó phất tay, đưa Huyền Đô lúc này vẫn chưa tỉnh táo đến Thái Hư Điện tiếp tục tu hành. "Lão sư, đệ tử có một việc muốn thỉnh giáo." Toại Nhân trước tiên hành lễ với Thái Thượng, cung kính nói.

Thái Thượng đạm nhiên nói: "Cứ nói đi!" "Lão sư, Nhân tộc phát triển nhanh chóng, thung lũng nơi Nhân tộc cư trú đã không thể dung nạp được nữa, hoàn cảnh khí hậu đối với Nhân tộc mà nói cũng không mấy tốt đẹp.

Đệ tử tính dẫn dắt Nhân tộc di chuyển, không biết việc này có khả thi chăng?" Toại Nhân hỏi.

Nghe vậy, trong đôi mắt Thái Thượng hiện lên Đại Đạo, nhìn thấu sự biến hóa của Nhân tộc trong trường hà thời không.

Sau vài hơi thở, Ngài gật đầu nói: "Nhân tộc ở nơi này, quả thực không đủ để phát triển nữa.

Nơi đây quá gần Vu tộc, Nhân tộc và Vu tộc giao hòa quá nhiều không phải là việc tốt.

Việc di dời Nhân tộc, quả thực khả thi.

Sau khi ngươi trở về lần này, hãy bắt tay vào việc di dời Nhân tộc đi!

Vi sư đã tính toán, một nghìn năm sau chính là thời cơ tốt.

Còn về địa điểm di dời, vùng Đông Hải chi Tân khí hậu ôn hòa, địa thế rộng lớn, quả thực thích hợp Nhân tộc cư trú, vậy hãy đến nơi đó đi!" Nghe vậy, Toại Nhân thần sắc mừng rỡ, vội vã bái tạ: "Như vậy, đệ tử sẽ làm theo lời Lão sư!" Thái Thượng khẽ gật đầu, mở lời: "Đã như vậy, vậy ngươi cứ đi đi!" Toại Nhân hành lễ xong, liền đứng dậy rời đi.

Ánh mắt Thái Thượng chậm rãi lướt qua Hồng Hoang, cuối cùng dừng lại ở Đông Hải chi Tân, sau đó khẽ gật đầu.

Nơi đây bất luận khí hậu hay độ rộng lớn, đều cực kỳ thích hợp cho Nhân tộc cư trú.

Di chuyển đến nơi này, cũng là một lựa chọn không tồi.

Ánh mắt Thái Thượng chuyển động, rơi xuống Trung Ương Đại Lục, thấy một phần Nhân tộc và Vu tộc sống dung hòa.

Những Vu tộc này, về cơ bản đều thuộc bộ lạc của Hậu Thổ, những bộ lạc khác lúc này thì ít thấy.

Sau vài hơi thở, Thái Thượng liền chậm rãi thu lại ánh mắt, tạm thời không còn để ý đến chuyện trong Hồng Hoang nữa.

Trong một Thiên Cung nào đó tại Yêu tộc Thiên Đình, Tam Thập

Tam Thiên. "Thiên Đế, việc hôn kỳ đã chuẩn bị gần xong.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, năm nghìn năm sau liền có thể cử hành!" Bạch Trạch chắp tay với Đế Tuấn, ánh mắt rơi xuống vị nữ tiên bên cạnh Đế Tuấn.

Y cũng biết thân phận của vị nữ tiên này, chính là chủ nhân Thái Âm Tinh, Hi Hòa.

Thiên Đế của chúng ta khi chưởng quản Chu Thiên Tinh Thần, đã không ít lần đến Thái Âm Tinh.

Cứ như vậy, liền thành tình huống như bây giờ.

Nhưng Bạch Trạch cũng rõ, nếu việc này thành, uy lực của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận quả thực có thể tăng lên không ít.

Dù sao, Thái Âm Tinh vị vẫn cần Thái Âm Tinh chủ chưởng khống, uy lực mới có thể phát huy tối đa.

Tình huống hiện tại, hẳn là không còn biến hóa gì nữa.

Chương 156

Trong Thiên Đình lúc này, ai mà không biết Thái Âm Tinh chủ Hi Hòa, chính là Thiên Hậu của Thiên Đình.

Tuy chưa có danh phận, nhưng việc này chẳng phải đang được trù liệu sao.

Đế Tuấn gật đầu nói: "Bạch Trạch, ngươi làm việc này không tệ, cứ theo kế hoạch mà tiến hành.

Năm nghìn năm sau sẽ cử hành hôn sự." Nói xong, Đế Tuấn nhìn về phía Hi Hòa, mỉm cười nói: "Như vậy, nàng hãy trở về Thái Âm Tinh trước đi." Hi Hòa khẽ gật đầu, sau đó rời khỏi Thiên Cung, hướng Thái Âm Tinh mà đi, chờ đợi thời cơ đến.

Sau vài hơi thở, Đế Tuấn thu lại ánh mắt, nhìn về phía Bạch Trạch: "Bạch Trạch, hãy nhân cơ hội này, một lần đề thăng thực lực Yêu tộc!" "Thần đã rõ!" Bạch Trạch chắp tay xong, liền lui xuống.

Ánh mắt Đế Tuấn quét qua Hồng Hoang.

Thực lực Yêu tộc vẫn chưa đủ, lúc này chỉ có thể không ngừng đề thăng.

Thành hôn với Hi Hòa, hoàn thiện đại trận, đề thăng khí vận, đây chính là một mắt xích trong số đó.

Với sự hiện diện của mấy phương thế lực kia, uy thế Yêu tộc đại giảm, nay chỉ có thể không ngừng đề thăng thực lực.

Đế Tuấn thầm nghĩ, đôi mắt khẽ híp lại, một đạo tinh mang chợt lóe qua.

Cục diện hiện tại, Yêu tộc muốn đề thăng khí vận nhanh chóng, quả thực không dễ dàng.

Nếu không thành hôn với Hi Hòa, việc muốn một lần nữa đề thăng và hoàn thiện Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận cũng cực kỳ không dễ dàng.

Lần này thành hôn với Hi Hòa, kỳ thực cũng vì một phần nhân tố như vậy.

Bằng cách này, cũng có thể nhân cơ hội chưởng khống Thái Âm Tinh, khiến uy lực đại trận phát huy đến trình độ lớn hơn. "Nói không chừng, ngày sau cần phải mượn toàn bộ đại thế và khí vận Yêu tộc để xung kích Hỗn Nguyên chi cảnh." Đế Tuấn nhìn về phía Tứ Thánh, lại liếc nhìn Thái Thanh Cung, khẽ nói một tiếng.

Thành Thánh, y đã không còn cơ hội.

Nhưng thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, y vẫn có cơ hội.

Tuy không dễ dàng, nhưng sau khi làm lớn mạnh Yêu tộc đến mức cực kỳ cường thịnh, liền có thể mượn đại thế và khí vận Yêu tộc để xung kích Hỗn Nguyên chi cảnh.

Thủ đoạn như vậy, liền có thể giúp Đế Tuấn có thêm cơ hội thăng tiến cảnh giới đó.

Đương nhiên, việc có thể thành công chứng Đạo hay không, y vẫn chưa rõ.

Nhưng khí vận Yêu tộc, đại trận Yêu tộc, y nhất định phải hoàn thiện.

Vì vậy, nghênh cưới Hi Hòa, chính là việc tất yếu phải làm.

Đế Tuấn thầm nghĩ một lát, liền thu lại ánh mắt, trước tiên bắt đầu tu hành, tiện thể chờ đợi hôn sự sau năm nghìn năm.

Trong đại bản doanh Nhân tộc ở sơn mạch.

Sau khi Toại Nhân trở về Nhân tộc, y liền triệu tập hai vị Nhân Tổ

còn lại và tám vị trưởng lão đến thương nghị, cũng đơn giản kể cho họ nghe về việc di dời Nhân tộc, cũng như thời gian và địa điểm mà lão sư của y đã nói.

Hữu Sào Thị khẽ gật đầu nói: "Lời Giáo chủ nói không sai, qua lại quá nhiều với Vu tộc, đối với Nhân tộc mà nói không có nhiều lợi ích.

Nhân tộc cần phải đi con đường của riêng mình, tự nhiên không thể giao hòa quá mức với các chủng tộc khác, đặc biệt là Vu tộc.

Có thể tiếp xúc giao lưu, nhưng không cần quá mức.

Nơi đây quá gần, di chuyển đến nơi khác, quả thực là cách hay." Toại Nhân gật đầu, nói: "Lão sư đã nói rõ, nếu các ngươi không có dị nghị, vậy thì một nghìn năm sau, toàn tộc sẽ tiến về Đông Hải chi Tân." Nghe vậy, mọi người gật đầu, tỏ ý không có dị nghị.

Toại Nhân nhìn họ, mở lời nói: "Nhị đệ, Tam muội, tám vị trưởng lão, tiếp theo hãy triệu tập Nhân tộc, tập hợp tại đây.

Một nghìn năm sau, việc di dời Nhân tộc liền giao cho các ngươi." Mọi người ứng một tiếng, liền đứng dậy rời đi.

Toại Nhân nhìn một cái xong, liền đứng dậy đi đến nơi Nhân tộc đệ tử tập hợp.

Đây là lực lượng cốt lõi của Nhân tộc, cũng là sức mạnh để Nhân tộc đối phó với các tình huống trong Hồng Hoang, cũng là căn bản để Nhân tộc đứng vững trong Hồng Hoang.

Lần này Nhân tộc di dời, tất sẽ giao đấu với Yêu tộc trong Hồng Hoang, cùng với một số tu sĩ khác, vô số mãnh thú.

Việc này liền cần những đệ tử này ra tay.

Một mặt là bảo vệ Nhân tộc bình thường, một mặt khác chính là rèn luyện bản thân họ.

Những việc tiếp theo, Toại Nhân cũng tính để những đệ tử này ra tay.

Trừ phi là những lúc cần thiết, nếu không, Toại Nhân sẽ không ra tay, mà để họ được rèn luyện một phen thật tốt.

Đợi đến khi Nhân tộc đến được Đông Hải chi Tân, Toại Nhân còn tính toán tại Đông Hải chi Tân xây dựng Nhân tộc Thánh Địa, đưa tất cả những đệ tử này vào Thánh Địa tu hành, sau đó hấp thu những hạt giống tốt trong Nhân tộc, rồi thống nhất bồi dưỡng.

Cứ như vậy, lực lượng cốt lõi của Nhân tộc liền sẽ một lần nữa tăng lên không ít.

Sau khi Toại Nhân xem xét một lượt, y khá hài lòng với sự tiến triển tu vi của Nhân tộc đệ tử trong những năm qua.

Việc di dời Nhân tộc tiếp theo, sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Sau khi xem xét tình hình của đệ tử, Toại Nhân liền trở về nơi ở của mình, chờ đợi việc di dời Nhân tộc một nghìn năm sau.

Việc tập hợp tất cả Nhân tộc về nơi này, trong bảy trăm năm, đã cơ bản hoàn thành.

Chỉ có khoảng một nửa Nhân tộc, tính ở lại Trung Ương Đại Lục.

Điểm này, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cùng những người khác cũng không từ chối.

Để lại một phần Nhân tộc ở dãy núi nơi Nhân tộc sinh ra này, cũng là việc khả thi.

Tuy một nửa Nhân tộc không nhiều, nhưng đợi đến ngày sau phát triển lên, một nửa Nhân tộc này cũng sẽ là một lực lượng đáng kể.

Cứ như vậy, lại ba trăm năm sau, lúc này đã đến thời điểm di dời.

Toại Nhân nhìn hơn chín thành Nhân tộc tập trung tại nơi này, trên

mặt lộ ra một nụ cười, vung tay lớn: "Xuất phát!" Lời vừa dứt, Nhân tộc hạo hạo đãng đãng hướng về phía đông mà đi.

Nhân tộc trong mấy chục vạn năm qua phát triển không tệ, trưởng lão và đệ tử Đại La Kim Tiên đã có hơn mười vị, nhưng đều ở từ sơ kỳ đến hậu kỳ.

Về phần Đại La Kim Tiên viên mãn, sắp bước vào Chuẩn Thánh, chính là hai vị Nhân Tổ Truy Y Thị và Hữu Sào Thị.

Còn cảnh giới Chuẩn Thánh, thì chính là Toại Nhân.

So với các tồn tại như Vu Yêu, cùng với các thế lực hạng nhất khác, Nhân tộc quả thực không đủ.

Nhưng so với bên dưới, quả thực có dư.

Với thực lực như hiện tại, đối mặt với Yêu tộc trong Hồng Hoang, quả thực không có áp lực quá lớn.

Tuy có chiến hỏa, nhưng Nhân tộc thương vong không lớn.

Những Nhân tộc đệ tử kia, sau khi trải qua sự tẩy rửa của chiến hỏa này, lúc này đã lột bỏ sự non nớt, càng thêm trưởng thành, ngày sau đều là lực lượng trung kiên của Nhân tộc.

Chương 157

Và đối với tình huống như vậy, Toại Nhân vẫn khá vui mừng.

Trên đường di dời, đây cũng là một điều không tệ đối với Nhân tộc, có thể rèn luyện những Nhân tộc đệ tử này.

Trong vỏn vẹn hai nghìn năm, những Nhân tộc đệ tử này đã hoàn toàn lột bỏ sự non nớt, bắt đầu trưởng thành.

Việc tu hành sau này, cũng sẽ càng thêm nhanh chóng.

Và con đường di dời của Nhân tộc, cũng đã đi được một nửa.

Trên một tầng mây nào đó trong Hồng Hoang.

Thanh Huyền ngẩng đầu, mở lời nói: "Lão gia, nếu Đạo huynh cùng những người khác ra tay, Nhân tộc trên đường này sẽ không có những thương vong này rồi." Thái Thượng đạm nhiên cười nói, sau đó vỗ vỗ Thanh Huyền, nói: "Chiến hỏa, chính là cách tốt nhất để tẩy đi sự non nớt, để trưởng thành, cũng là cách nhanh nhất.

Con đường này của Nhân tộc, ngoài là con đường di dời, cũng là con đường trưởng thành của Nhân tộc.

Đến Đông Hải chi Tân, tổn thất gần một phần mười, cũng nằm trong phạm vi hợp lý.

Sự phát triển sau này, cũng sẽ càng thêm nhanh chóng.

Đi thôi, tiếp tục du lịch Hồng Hoang đại địa!" Thanh Huyền có chút lý giải lời Thái Thượng, nhưng lúc này cũng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục chở Thái Thượng trong Hồng Hoang đại địa, chậm rãi du lịch.

Còn Nhân tộc, lúc này vẫn đang trong quá trình di dời.

Đối với việc Nhân tộc di dời, không ít tồn tại trong Hồng Hoang đều biết.

Nhưng việc này không liên quan đến mình, vậy thì cứ xem thôi.

Và một số tồn tại trên đường di dời của Nhân tộc, đối với việc Nhân tộc chỉ đi qua, cũng không ra tay ngăn cản.

Cũng không thể ngăn cản, dù sao Nhân tộc cũng không chiếm địa bàn của họ, vẫn là nên nhường đường thì hơn.

Những kẻ ngăn cản, đều đã vẫn lạc.

Bọn họ đâu có ngốc, lúc này vẫn nên để Nhân tộc đi qua.

Không thấy những tu sĩ, Yêu tộc ngăn cản kia, đều đã vẫn lạc bao nhiêu sao?

So sánh hai bên, cái giá Nhân tộc phải trả không lớn.

Đã vậy, ngăn cản làm gì?

Nhân tộc không ngừng tiến lên, cuối cùng sau một nghìn năm trăm năm, đã đến Đông Hải chi Tân.

Con đường di dời lần này, Nhân tộc đã trưởng thành không ít, cũng tổn thất một phần mười lực lượng.

Nhưng cũng nằm trong dự liệu của ba vị Nhân Tổ, cũng không có bất ngờ quá lớn.

Sau khi Nhân tộc đến Đông Hải chi Tân, liền bắt đầu một lần nữa lập căn.

Trong năm trăm năm, Nhân tộc mới hoàn thành mọi việc cư trú tại Đông Hải chi Tân.

Tiếp theo chính là việc phát triển.

Cùng lúc đó, giữa trời đất, vang lên tiếng Đế Tuấn: "Ngô chính là

Đế Tuấn của Yêu tộc, một nghìn năm sau, sẽ nghênh cưới Thái Âm Tinh chủ Hi Hòa, để bổ sung khiếm khuyết của Thiên Đình." Lời vừa dứt, không ít tu sĩ và Đại Năng lộ vẻ kinh ngạc.

Đế Tuấn đột ngột định ra hôn kỳ, quả thực khiến không ít tu sĩ và Đại Năng kinh ngạc.

Đế Tuấn từ khi nào, đã cùng Thái Âm Tinh chủ Hi Hòa, đi đến mức này, lại còn đột nhiên định ra hôn kỳ?

Tuy nhiên, trong lòng họ dù nghi hoặc, nhưng hôn kỳ của Đế Tuấn đã định, tự nhiên là đã thành định cục.

Đối với hôn sự của Đế Tuấn và Hi Hòa, một số Đại Thần Thông Giả cũng đã đoán được.

Thiên Đình chưởng khống thiên giới, Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải cũng nằm dưới quyền quản hạt.

Chưởng khống tinh thần đại hải, và Hi Hòa đi cùng nhau, cũng không có gì kỳ lạ.

Và việc nghênh cưới Hi Hòa, đối với việc bổ khuyết cho Thiên Đình, hoàn thiện đại trận, đề thăng khí vận, chưởng khống Thái Âm Tinh vân vân, đều có rất nhiều lợi ích.

Việc như vậy, Đế Tuấn làm sao có thể bỏ lỡ?

Hôn sự này, e rằng cũng không phải nhất thời mà định, hẳn là đã có từ lâu, chỉ là lúc này đột nhiên tuyên bố mà thôi.

Trong Yêu tộc Thiên Đình.

Sau khi Đế Tuấn tuyên bố hôn kỳ, y đã mời một số tán tu và Đại Năng trong Hồng Hoang.

Danh sách lúc này đã lập xong.

Một số Đại Thần Thông Giả và mấy phương thế lực, thì do Bạch

Trạch tự mình đi.

Còn những vị khác, thì giao cho một số Thiên Quan đi làm.

Chư Thánh tuy biết sẽ không đến, nhưng Đế Tuấn vẫn định ra danh sách, để Bạch Trạch gửi đi.

Nhưng mục đích chính của y không phải ở đây.

Ngoài việc bổ khuyết cho Thiên Đình, hoàn thiện đại trận và đề thăng khí vận, còn là hy vọng nhân cơ hội này, có thể thu hút một bộ phận tán tu Hồng Hoang gia nhập Thiên Đình.

Cứ như vậy, thực lực và khí vận Yêu tộc liền sẽ lại tăng lên không ít.

Đến lúc đó, y mượn đại thế và khí vận Yêu tộc để xung kích Hỗn Nguyên chi cảnh, cơ hội liền sẽ lớn hơn rất nhiều.

Bạch Trạch đi đưa thiệp mời, ngoài Ngũ Thánh, còn có một số Đại Thần Thông Giả, như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà.

Đợi y đưa xong trở về Thiên Đình, những Thiên Quan khác mới hoàn tất việc đưa thiệp.

Còn những tán tu và một số thế lực nhỏ nhận được thiệp mời, lúc này cũng khá vui mừng, bắt đầu chuẩn bị lễ vật, sau đó tiến về Thiên Đình.

Đến lúc đó, cũng có thể chứng kiến một phen hôn sự của Đế Tuấn, sẽ là cảnh tượng hoành tráng đến mức nào.

Trong chớp mắt, một nghìn năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Hôn kỳ của Đế Tuấn đã đến như hẹn.

Trong Thiên Đình lúc này, mọi thứ đã bố trí xong xuôi, toàn bộ Thiên Đình lấy màu đỏ tươi làm chủ đạo, tỏ vẻ hỷ khánh.

Cũng từ lúc này trở đi, những hôn lễ sau này đều lấy màu đỏ tươi làm nghi thức, dần dần lại diễn biến thành tập tục.

Trong Thiên Đình, đèn lồng giăng mắc, lụa là kết dải, chiêng trống vang lừng, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Để bố trí Thiên Đình, Đế Tuấn cũng đã bỏ không ít công sức.

Chương 158

Nếu cảnh tượng không hùng vĩ, há chẳng phải làm mất thể diện Thiên Đế của y sao.

Hôn kỳ đã đến, các Đại Thần Thông Giả và tán tu được mời trong Hồng Hoang cũng đang vội vã đến Thiên Đình.

Họ hoặc cưỡi mây cưỡi gió, hoặc điều khiển linh cầm tiên thú dẫn đường, hoặc có bảo xa kỳ dị hộ tống, mỗi người đều thi triển bản lĩnh, thủ đoạn tiên gia để giữ thể diện cho mình.

Trong Thiên Đình, nhiệm vụ nghênh tiếp tân khách lại do Bạch Trạch tự mình đảm nhiệm.

Về phần Đế Tuấn, lúc này đã đi Thái Âm Tinh nghênh đón Hi Hòa.

Tân khách không ngừng kéo đến, không mất nhiều thời gian, những người cần đến đều đã đến.

Về phần Ngũ Thánh, đều không phái môn hạ đến.

Trước đây chưa thành Thánh, Vu Yêu thế lực lớn, chịu chèn ép, nên khi đó lập Thiên Đình, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều còn đến dự.

Nhưng cục diện bây giờ đã khác rồi.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều đã thành Thánh, việc như vậy, họ làm sao có thể đến?

Đệ tử cũng không đến.

Nhưng việc như vậy, họ lại không dám có dị nghị, trong lòng cũng đã dự liệu, nên lúc này cũng không quá để tâm.

Đợi đến khi việc nghênh tiếp tân khách trong Thiên Đình gần xong, Đế Tuấn liền đã rước dâu trở về.

Đội ngũ rước dâu trải dài mấy trăm dặm.

Hai chiếc bảo xa là đế liễn và phượng liễn mà Đế Tuấn và Hi Hòa ngồi đều được làm từ Thái Dương Tinh Kim trên Thái Dương Tinh, lưu quang rực rỡ, bảo quang tứ tán, vô cùng bắt mắt.

Trên xe liễn, còn có một cái lọng trang sức đầy các loại lưu ly, bảo thạch, linh ngọc đỉnh ở phía trên.

Đế liễn và phượng liễn sánh vai song song, sau khi đến Nam Thiên Môn, Đế Tuấn liền đỡ Hi Hòa bước ra khỏi phượng liễn.

Sau đó, hai người ở Nam Thiên Môn, Đế Tuấn mở lời nói: "Kim nhật, cùng Thái Âm Tinh chủ Hi Hòa, kết thành phu thê, để bổ khuyết Thiên Đình, hoàn thiện đạo âm dương.

Ngày sau, Hi Hòa liền là Thiên Hậu của Thiên Đình ta." Nói xong, liền dẫn Hi Hòa tiến vào Thiên Cung.

Và lúc này, yến tiệc cũng chính thức bắt đầu, trong Thiên Đình, một vùng khí hỷ dương dương.

Trên bàn tiệc mừng, tân khách ngồi đầy.

Trên bàn án, đầy rẫy các món ngon vật lạ, tiên quả linh căn, quỳnh tương ngọc dịch vân vân.

Ngay cả những dụng cụ ăn uống dùng trong yến tiệc, hoặc được điêu khắc từ ngọc thạch quý hiếm, hoặc được luyện chế từ vàng bạc, ngà voi, dược liệu, đều là những khí vật lưu chuyển quang hoa, linh khí lượn lờ, đều là những bảo bối khó gặp.

Trên yến tiệc, khách nhân cụng chén đổi ly, không khí thật náo nhiệt.

Đế Tuấn đối với tình huống của Ngũ Thánh cũng đã có phần dự liệu, nên lúc này thấy ngay cả môn hạ của họ cũng không đến, y cũng

không bất ngờ, cũng không quá để tâm.

Hôn yến kéo dài nửa tháng, sau khi kết thúc, đại bộ phận tán tu Đại Thần Thông Giả đều trở về động phủ của mình.

Nhưng có một bộ phận nhỏ tán tu quyết định không đi, ở lại Thiên Đình, gia nhập Yêu tộc Thiên Đình.

Và trong số những tán tu đã rời đi, cũng có một bộ phận nhỏ đang suy xét.

Vậy nên không thể không nói, Yêu tộc Thiên Đình lần này nhân đại hôn của Thiên Đế, lại chiêu mộ được không ít tán tu cao thủ trong Hồng Hoang.

Điều này đối với họ, quả là một việc tốt, bởi vì có thể đề thăng thực lực tổng thể của Yêu tộc, còn có khí vận của Yêu tộc.

Điều này đối với việc Đế Tuấn ngày sau xung kích Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cảnh giới, lại tăng thêm không ít tỷ lệ thành công.

Lần này có sự gia nhập của những tán tu này, cộng thêm khí vận của Thái Âm Tinh, khí vận Yêu tộc lúc này đang chậm rãi tăng lên.

Tuy chậm, nhưng lại không ngừng.

Đến khi hoàn toàn dừng lại, ước chừng sẽ tăng lên mấy phần so với trước, quả thực vô cùng khủng bố.

Thấy vậy, Đế Tuấn, Thái Nhất cùng Thập Đại Yêu Thần và những người khác, quả thực vô cùng hoan hỉ.

Thực lực và khí vận Yêu tộc, lại đang tăng trưởng.

Trong Bàn Cổ Điện, dưới Bất Chu Sơn.

Cú Mang nhìn tình huống trong Thiên Đình, đạm nhiên mở lời nói: "Yêu tộc nhân đại hôn lần này, lại chiêu nạp không ít tán tu Hồng Hoang, khí vận ngược lại đã tăng lên không ít." Đế Giang mở lời nói:

"Đế Tuấn nghênh cưới Hi Hòa, ngược lại đã giúp Yêu tộc đề thăng không ít thực lực và khí vận.

Nhưng điều quan trọng nhất, là đại trận của Yêu tộc đã được bổ sung không ít.

Ta tự nhiên nhìn ra một số chỗ bất túc của đại trận ngày trước, vị trí Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, chính là rõ ràng nhất.

Để Thái Nhất, tồn tại sinh ra từ Thái Dương Tinh, đi chủ trì vị trí Thái Âm Tinh, tự nhiên là không thể phát huy uy lực của Thái Âm Tinh.

Lần này có Hi Hòa, liền có thể bổ khuyết thiếu sót này." Huyền Minh gật đầu nói: "Điều này e rằng cũng là một trong những nguyên nhân Đế Tuấn nghênh cưới Hi Hòa.

Bổ sung đại trận, uy lực quả thực tăng lên không ít." Đế Giang nói xong, ánh mắt rơi xuống Hậu Thổ, mở lời nói: "Đại trận Yêu tộc đề thăng, đại trận Vu tộc chúng ta tự nhiên cũng cần đề thăng.

Tiểu muội, chiêu thức Bàn Cổ Khai Thiên diễn hóa đến đâu rồi?" Nghe vậy, Hậu Thổ mở lời nói: "Thức thứ hai đã thông thạo, còn về thức thứ ba, chỉ mới là một số lý giải thô thiển." Đế Giang gật đầu nói: "Như vậy là tốt rồi, về sau cứ từ từ là được." Hậu Thổ gật đầu, không nói gì nữa.

Đế Giang nói: "Yêu tộc đã đề thăng đại trận, chúng ta cũng đã đề thăng đại trận, cũng không kém cạnh.

Về phần thực lực bộ tộc, lúc này chúng ta vẫn không thể buông lỏng, Yêu tộc lần này, quả thực đã đề thăng không ít." Ánh mắt Đế Giang chậm rãi quét qua các Tổ Vu, mở lời nói: "Đại ca cứ yên tâm!" Các Tổ Vu đồng thanh đáp.

Đế Giang gật đầu, sau khi căn dặn một số việc, Mười Hai Tổ Vu

liền rời khỏi Bàn Cổ Điện, trở về bộ lạc của mình.

Yêu tộc nhân đại hôn của Thiên Đế và Thiên Hậu, đã đề thăng không ít khí vận và thực lực, lại còn bổ sung đại trận.

Bên Vu tộc tự nhiên cũng không cam chịu thua kém, uy lực đại trận cũng đồng dạng đề thăng không ít.

Việc thông thạo chưởng nắm thức thứ hai của Khai Thiên, uy lực này thăng lên không phải là một chút nào.

Về phần thực lực bộ tộc, lúc này cũng đang chậm rãi đề thăng.

Hai tộc Vu Yêu đều bổ sung và đề thăng đại trận, cùng với thực lực dưới trướng bộ lạc.

Các chủng tộc, tồn tại khác cũng không hề nhàn rỗi, cũng đang đề thăng thực lực bản thân.

Cục diện Hồng Hoang lúc này ngày càng đổi mới, vẫn là nên đề thăng thực lực bản thân thì hơn.

Sau khi Nhân tộc định cư tại Đông Hải chi Tân, liền bắt đầu con đường phát triển.

Nơi đây khí hậu ôn hòa, rộng lớn vô bờ, còn có không ít tài nguyên hữu dụng cho Nhân tộc.

Những điều này đều là nhu cầu tất yếu cho sự phát triển tiếp theo của Nhân tộc.

Chương 159

Tuy lần này tổn thất một phần mười Nhân tộc, nhưng Toại Nhân Tam Tổ tin rằng, với tình hình Đông Hải chi Tân, Nhân tộc muốn khôi phục một phần mười lực lượng này, cũng không cần đến mấy nghìn năm là có thể.

Nhân tộc hiện tại, đã không còn là Nhân tộc của mấy chục vạn năm trước.

Sự phát triển của Nhân tộc lúc này, chỉ sẽ càng ngày càng nhanh.

Chỉ cần nhìn mười vạn năm gần đây là đủ hiểu.

Sự phát triển của Nhân tộc đã thể hiện xu thế tăng trưởng tuyến tính, tình hình tiếp theo, cũng sẽ càng thêm tốt đẹp.

Sau khi Nhân tộc lập căn ở Đông Hải chi Tân, Toại Nhân tự nhiên đã đưa ra kiến nghị trong lòng về việc thành lập Nhân tộc Thánh Địa, bồi dưỡng lực lượng cốt lõi Nhân tộc, để đối phó với các loại sự tình trong Hồng Hoang, và cùng hai vị Nhân Tổ, tám vị trưởng lão thương nghị.

Đối với đề nghị của Toại Nhân, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cùng tám vị trưởng lão đều không có bất kỳ dị nghị nào.

Sau lần này, liền có thể bắt tay vào chuẩn bị các việc liên quan đến việc thành lập Nhân tộc Thánh Địa.

Bởi vì Toại Nhân đã sớm có ý tưởng như vậy, nên việc xây dựng sơ khai lúc này cũng không tính là quá khó.

Trong vỏn vẹn ba trăm năm, sơ hình Nhân tộc Thánh Địa đã hoàn thành.

Việc hoàn thiện tiếp theo, cũng không cần tốn quá nhiều thời gian.

Một nghìn năm sau, Nhân tộc Thánh Địa được thành lập, chính thức hoàn thành.

Lúc này tọa lạc ở phía đông của Đông Hải chi Tân.

Tất cả Nhân tộc đệ tử ngày trước, lúc này đều được tập trung vào Nhân tộc Thánh Địa để tu hành, ngược lại có thể nhanh chóng đề thăng tu vi của họ.

Ngoài ra, cùng với sự phát triển trong hơn nghìn năm qua, Nhân tộc đã khôi phục được mấy phần nguyên khí, cũng đang trong quá trình phát triển ổn định.

Thánh Địa lần này trong Nhân tộc, lại hấp thu không ít Nhân tộc có tư chất không tệ vào Thánh Địa để bồi dưỡng.

Có tài nguyên tập trung, có Chúng Sinh Đạo Kinh để tu hành, thực lực Thánh Địa cũng đang ổn định đề thăng.

Đối với tình hình Thánh Địa, Toại Nhân vẫn khá hài lòng.

Cứ như vậy, lực lượng cốt lõi của Nhân tộc liền sẽ không ngừng đề thăng.

Hiện tại Nhân tộc vẫn chưa thể so sánh với các thế lực hạng nhất, trong các thế lực hạng hai cũng chỉ tính là bình thường.

Nhưng Nhân tộc rốt cuộc vẫn còn non trẻ.

Trong vỏn vẹn mấy chục vạn năm, đã đạt đến trình độ thế lực hạng hai trong Hồng Hoang, tiềm lực như vậy quả thực không tầm thường.

Toại Nhân tin rằng, thành tựu sau này của Nhân tộc, nhất định sẽ không dưới những thế lực hạng nhất kia.

Y tin Nhân tộc, có thể làm được.

Trong một khu vực nào đó trong Hồng Hoang.

Thái Thượng liếc nhìn hai tộc Vu Yêu lúc này, lại nhìn những nơi khác, sau đó mới chuyển ánh mắt đến Đông Hải chi Tân.

Lúc này, ánh mắt Ngài xuyên thấu trường hà thời không, đã hiểu rõ sự biến hóa của Nhân tộc trong những năm qua.

Ngài mỉm cười xong, khẽ vung tay mấy cái.

Sau đó liền che giấu thiên cơ của Nhân tộc Thánh Địa.

Cứ như vậy, sự phát triển của Nhân tộc Thánh Địa, tạm thời sẽ không ai biết đến, có thể tự mình đề thăng.

Đợi đến khi Nhân tộc Thánh Địa hiện thế, liền có thể chấn nhiếp Hồng Hoang, triệt để tạo dựng uy danh Nhân tộc.

Làm xong tất cả những điều này, Thái Thượng vỗ vỗ Thanh Huyền, nói: "Đi, trở về Thái Thanh Cung!" Thanh Huyền ứng một tiếng: "Vâng, lão gia!" liền chở Thái Thượng, chậm rãi hướng về phía Vô Cực Sơn Mạch mà đến.

Trong vạn năm qua, Thanh Huyền chở Thái Thượng du lịch khắp Hồng Hoang, lại nhìn thấu tất cả mọi biến hóa của vô số sinh linh tu sĩ.

Tuy khu vực vĩnh viễn không đổi, nhưng sự biến hóa của sinh linh, tu sĩ, chủng tộc bên trong, cũng dẫn động sự biến hóa.

Mỗi lần du lịch, cũng sẽ có những kiến giải khác nhau, cũng là những cảm ngộ mới về thiên địa.

Thái Thượng cũng từng đến Kim Ngao Đảo của Thông Thiên ở Đông Hải, nhưng không dừng lại lâu liền rời đi.

Lúc này, sau khi một lần nữa du lịch Hồng Hoang, Thái Thượng lại có những kiến giải mới về việc thể ngộ thiên địa, cảm ngộ tự nhiên.

Hồng Hoang lúc này cũng rất bình tĩnh, Ngài liền quyết định trở về Thái Thanh Cung.

Cứ như vậy, ba nghìn năm sau, Thanh Huyền liền chở Thái Thượng trở về Thái Thanh Cung.

Sau đó Thái Thượng liền trở về trạng thái củng cố những cảm ngộ mới về bản thân.

Về phần Huyền Đô trong cung, đã sớm bị Thái Thượng phái đi du lịch Hồng Hoang một phen.

Huyền Đô hiện tại cũng có tu vi Kim Tiên, cục diện Hồng Hoang lúc này bình tĩnh, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Huống hồ, Hồng Hoang hiện tại, ai mà không biết Huyền Đô là đệ tử của Ngài?

Nếu dám ra tay với y, thì chính là thân tử Đạo tiêu rồi.

Bọn họ đâu có ngốc, làm sao có thể ra tay với Huyền Đô?

Lần này Huyền Đô du lịch, vẫn không có vấn đề gì quá lớn.

Thái Thượng cũng để y trở về tranh phong với Nhân tộc, cũng có thể ở lại trong Nhân tộc một thời gian.

Cứ như vậy, y chưởng khống ngũ khí, tấn thăng Thái Ất Kim Tiên, liền sẽ không có vấn đề gì lớn.

Đối với những điều này, Thái Thượng lúc này đều không để tâm.

Lúc này Ngài đã chìm đắm trong việc củng cố những cảm ngộ mới về thiên địa lần này.

Thời gian thoáng chốc trôi qua, lặng lẽ mà đã là mấy vạn năm.

Trong Thánh Mẫu Cung, Tạo Hóa Thiên, Hỗn Độn Thế Giới.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Nữ Oa chậm rãi mở hai mắt, trong

đôi mắt đẹp quang hoa lưu chuyển.

Sau vài hơi thở, nàng khẽ thở dài một tiếng: "Tuy là Thánh Nhân sơ kỳ viên mãn, nhưng muốn tiến vào trung kỳ, cũng không dễ dàng." Mấy cái nguyên hội thời gian, nàng vẫn chỉ còn kém một chút.

Nói xong, Nữ Oa trong tay thôi toán mấy lần, sự phát triển của Nhân tộc những năm qua đều đã rõ ràng trong lòng.

Những năm qua, tổn thất do di dời của Nhân tộc đã khôi phục, còn tăng trưởng mấy phần khí vận.

Điều này đối với Nữ Oa mà nói, cũng là một việc tốt.

Chương 160

Chưởng giữ bốn thành khí vận, nàng rốt cuộc cũng có một số lợi ích.

Nữ Oa thầm nghĩ một lát, trên gương mặt Thánh Nhan lộ ra một nụ cười, sau đó liền đứng dậy, hướng về phía ngoài cung mà đi. "Thải Phượng, trông coi Thánh Mẫu Cung!" Trong Tạo Hóa Thiên, vang vọng tiếng Nữ Oa.

Thải Phượng ứng một tiếng: "Vâng, nương nương!" lúc này lại không biết Nữ Oa ở nơi nào.

Nữ Oa trong khoảnh khắc đã vượt qua hàng triệu triệu ức dặm, đến bên bức tường thế giới Hồng Hoang.

Nhìn một cái xong, liền tiến vào trong Hồng Hoang.

Trong vài hơi thở, Nữ Oa liền đến giữa Vô Cực Sơn Mạch.

Đôi mắt đẹp của Nữ Oa chậm rãi quét qua Vô Cực Sơn Mạch một cái.

Sinh linh nơi đây khai mở linh trí đã nhiều hơn không ít, cũng có không ít sinh linh đề thăng tu vi.

Những năm qua, sinh linh ở Vô Cực Sơn Mạch ngược lại cũng càng thêm tốt đẹp.

Nữ Oa mỉm cười xong, thân hình khẽ động.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, đã ở trên đỉnh Thủ Dương Sơn.

Thanh Huyền cung kính hành lễ với Nữ Oa, mở lời nói: "Bái kiến Nữ Oa nương nương, lão gia có lời mời!" Nữ Oa khẽ gật đầu, ý bảo Thanh Huyền dẫn đường.

Không mất nhiều thời gian, Nữ Oa liền dưới sự dẫn dắt của Thanh Huyền, đến trong Vô Cực Điện.

Nữ Oa vừa gặp Thái Thượng, liền cảm thấy Ngài như hóa thân thành Đại Đạo, hòa làm một thể với toàn bộ thiên địa.

Ngài chính là Đại Đạo, Đại Đạo chính là Ngài.

Lúc này, sự chưởng khống Đại Đạo đã tinh thâm đến một trình độ cực kỳ cao thâm rồi.

Trong đôi mắt, một âm một dương, diễn hóa vô tận huyền diệu. "Đạo hạnh thật khủng bố!" Nữ Oa trong lòng thầm kinh ngạc.

Không ngờ những năm qua, tu vi Thái Thượng đã đề thăng nhiều đến vậy.

Nghĩ vậy, Nữ Oa liền trực tiếp đi về phía Thái Thượng.

Trong Vô Cực Điện thuộc Thái Thanh Cung.

Nữ Oa tuy kinh ngạc trước sự tinh thâm trong tu vi của Thái Thượng hiện giờ, nhưng nghĩ lại, Thái Thượng là người đầu tiên chứng đạo Hỗn Nguyên, sớm hơn các vị Thánh nhân khác mấy nguyên hội.

Những năm qua, y cũng không ngừng tu hành, sự nắm giữ Đại Đạo tự nhiên càng thêm tinh thâm.

Bởi vậy, cảm giác kinh ngạc trong lòng Nữ Oa cũng chỉ thoáng qua trong chớp mắt, giờ nghĩ lại, nàng đã thích nhiên.

“Đạo huynh!” Nữ Oa chắp tay về phía Thái Thượng đang ngồi trên bồ đoàn, nhìn ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm của y, ngay cả nàng lúc này cũng có chút không thể nhìn thấu huyền diệu bên trong.

Cảm giác huyền diệu trong ấn ký này tựa như khởi nguyên của Đại Đạo, cực kỳ thâm áo, với cảnh giới hiện tại của nàng, vậy mà

không thể nhìn thấu dù chỉ nửa phần.

Thái Thượng nghe vậy, nhìn nàng, mỉm cười nói: "Đạo hữu, mời!" Nói xong, Thái Thượng ra hiệu mời, ý muốn Nữ Oa ngồi trên bồ đoàn đối diện y.

Nữ Oa thấy vậy, khẽ gật đầu, rồi ngồi xuống bồ đoàn trước mặt.

Thái Thượng phất tay, lấy ra Ngộ Đạo Trà và trà cụ để chiêu đãi Nữ Oa.

Về điều này, Nữ Oa cũng không xa lạ.

Đã lâu chưa được thưởng thức trà này, lần này nàng cũng muốn phẩm trà một phen.

Một lát sau, Nữ Oa đặt chén trà xuống, nhìn Thái Thượng, mở lời: "Thiên cơ Nhân tộc, cũng là thủ bút của Đạo huynh ư?" Ngay cả với cảnh giới tu vi của nàng bây giờ, cũng khó có thể tính toán được tình huống cụ thể trong Thánh Địa.

Tất cả thiên cơ đều đã bị che giấu, người có thủ đoạn làm được đến mức này, chỉ có một mình Thái Thượng.

Nữ Oa tuy không thể tính ra tình hình cụ thể của Thánh Địa, nhưng nàng dù sao cũng là Thánh Mẫu, một số tình huống của Thánh Địa, nàng vẫn có thể cảm tri được.

Những năm qua, Nhân tộc phát triển, nàng vẫn vô cùng mừng rỡ, quả nhiên không khiến mình thất vọng, Nhân tộc đang nhanh chóng quật khởi.

Thái Thượng nhấp một ngụm Ngộ Đạo Trà, rồi chậm rãi nói: "Tình huống Thánh Địa Nhân tộc, hiện tại không cần lộ ra giữa Hồng Hoang.

Che giấu thiên cơ, đối với sự phát triển sau này của Nhân tộc,

cũng có không ít trợ giúp.

Dù sao con đường Nhân tộc, là do họ phải tự đi, không thể để ngươi và ta lúc nào cũng ra tay tương trợ." "Sức mạnh Thánh Địa này, chính là lực lượng cốt lõi của Nhân tộc, cũng là thủ đoạn cường đại nhất của họ để đối phó với các vấn đề trong Hồng Hoang.

Càng ít người biết đến sự tồn tại, thực lực bên trong càng mạnh, ngày sau khi hiện thế trong Hồng Hoang, liền có thể đạt được hiệu quả chấn động hơn." Nghe vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu, điểm này nàng vẫn rất tán đồng lời Thái Thượng.

Bất quá những điều này, đều không phải là nguyên nhân quan trọng nhất nàng đến đây lần này.

Nàng đến là để thỉnh giáo Thái Thượng về đạo lý và tinh nghĩa tối cao của Đại Đạo.

Nếu có cơ hội, có thể cùng Thái Thượng luận đạo, giải thích đạo lý và tinh nghĩa Đại Đạo của mình.

Nếu cơ duyên tạo hóa đến với mình, nàng bước vào Thánh nhân trung kỳ, liền sẽ không còn xa nữa.

"Nữ Oa hôm nay đến đây, là có chút đại đạo chí lý cần thỉnh giáo Đạo huynh." Nữ Oa nghĩ ngợi một lát, nhìn Thái Thượng, mở lời nói.

Thái Thượng nghe vậy, gật đầu.

Nữ Oa tuy đã tinh tiến không ít so với lúc thành Thánh, nhưng khí tức Đại Đạo nàng dật tán ra, lại chưa tiến thêm một bước, đạt đến cảnh giới cao hơn, xem như đang ở trên một bình cảnh.

Lần này đến Thái Thanh Cung, ước chừng là để tìm kiếm một cơ duyên, rồi tấn thăng lên trung kỳ.

Thái Thượng trầm mặc mấy tức sau, nhìn Nữ Oa nói: "Với tình

cảnh của đạo hữu hiện nay, quả thực là thiếu một khế cơ.

Ta lần này du lịch Hồng Hoang có cảm ngộ về thiên địa, tiện cùng đạo hữu luận đạo một phen.

Liệu có thể tấn thăng trung kỳ hay không, ấy là xem thủ đoạn của chính đạo hữu." Nữ Oa đang tìm kiếm một khế cơ, Thái Thượng lại há chẳng phải vậy sao?

Lần trước du lịch Hồng Hoang, cảm ngộ biến hóa mới của thiên địa, đều là vì tiến vào Hỗn Nguyên hậu kỳ.

Nhưng những năm qua tuy có tinh tiến, nhưng cũng chỉ là một chân đã bước vào hậu kỳ.

Bất kể bước vào sâu đến đâu, một chân vĩnh viễn cũng chỉ là một chân, chỉ cần chưa hoàn toàn bước vào hậu kỳ, Thái Thượng liền không biết được chỗ huyền diệu của cảnh giới đó.

Bởi vậy lần này y cũng đang tìm kiếm khế cơ, để chân còn lại cũng bước vào.

Đại Đạo Tạo Hóa của Nữ Oa phi phàm, đó là sinh cơ của vạn vật, có thể nói là quản lý sự sinh trưởng của vạn vật.

Đại Đạo như vậy, quả thực có lực lượng Đại Đạo phi phàm, có thể để Thái Thượng tham khảo lĩnh ngộ.

Chương 161

Bởi vậy khi Nữ Oa đưa ra ý tưởng này, Thái Thượng tự nhiên không từ chối.

Nữ Oa khẽ gật đầu xong, liền nhắm nhẹ hai mắt, hiện ra khánh vân màu trắng ngọc, trong miệng lại tiên phong khai giảng Đại Đạo Tạo Hóa của mình.

Thái Thượng nhìn một cái, phất tay thu đi bàn trà, rồi cũng nhắm nhẹ hai mắt, hiện ra khánh vân màu đỏ tía, rồi khai giảng cảm ngộ của bản thân về Đại Đạo, cảm ngộ về thiên địa, cảm ngộ về vạn vật tự nhiên.

Trong đạo lý và tinh nghĩa Đại Đạo của riêng mình, hai bên đều cùng tham khảo giải thích lẫn nhau, chậm rãi tăng cường sự nắm giữ và tích lũy Đại Đạo.

Tuy tốc độ không nhanh, nhưng đối với cảnh giới của hai người hiện tại, đã là vô cùng khó được rồi.

Ngay khi hai người luận đạo, trên bầu trời Vô Cực sơn mạch chợt hiện dị tượng, hà quang vạn trượng bao phủ ức vạn dặm, tử khí đông lai trăm vạn trượng.

Linh khí ngưng kết, Đại Đạo chi âm vang vọng khắp Vô Cực sơn mạch.

Tất cả sinh linh trong đó nghe được diệu âm như vậy, đều nhao nhao lắng nghe, lập tức thu được không ít lợi ích.

Còn những linh thực vật tiên thiên kia, lúc này sau khi nghe những Đại Đạo chi âm này, cũng trở nên khác biệt hơn.

Toàn bộ Vô Cực sơn mạch lúc này đều chìm đắm trong Đại Đạo

chi âm phiếu diểu này, tất cả sinh linh đều nghe say sưa, mỗi người đều nhận được tạo hóa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thoáng chốc, Hồng Hoang đã qua ba nguyên hội.

Kể từ khi Thiên Đình lập Thiên Hậu, sự phát triển của Yêu tộc cũng nhanh hơn không ít, lại hấp nạp một bộ phận tán tu, thực lực Yêu tộc lúc này, trong mấy chục vạn năm qua, quả thực đã đề thăng không ít.

Ngoài ra, Thiên Hậu Hi Hòa ở Thái Dương tinh đã sinh ra mười Kim Ô nhỏ, cũng là tin tốt thứ hai của Yêu tộc trong mấy chục vạn năm qua, dù sao khi Thiên Đế có con nối dõi, điều này cũng có lợi cho sự phát triển sau này của Yêu tộc.

Mười Kim Ô vẫn luôn ở Thái Dương tinh tu hành.

Tuy rằng hướng về thế giới bên ngoài Thái Dương tinh, nhưng vì sự uy nghiêm của Đế Tuấn và Hi Hòa, đành phải tu hành ở đây, cũng hy vọng có một ngày mình có thể đi ra ngoài.

Và hy vọng đó, đều ký thác vào Đại Thái Tử, y đã là Kim Tiên viên mãn, chỉ cần đạt đến Thái Ất Kim Tiên, liền có thể phá đi cấm chế Đế Tuấn để lại, vì Đế Tuấn từng nói, chưa đến Thái Ất Kim Tiên không được ra ngoài.

Hiện giờ Đại ca tu vi sắp thành, những Kim Ô khác đều ký thác hy vọng vào y, lúc đó liền có thể đi đến thế giới bên ngoài Thái Dương tinh.

Đế Tuấn đối với sự tình Thái Dương tinh, tạm thời tự nhiên không để tâm quá nhiều.

Những năm qua, y vẫn luôn cùng cao tầng Yêu tộc diễn luyện Yêu Tộc Đại Trận, uy thế của đại trận đang không ngừng đề thăng.

Đây cũng là tin tốt thứ ba đối với Yêu tộc trong những năm qua.

Nhưng Đế Tuấn trong lòng biết rõ, Yêu tộc đang tiến bộ, đang đề thăng, Vu tộc cũng tương tự không hề lạc hậu.

Vu tộc, trong Bách Vạn Đại Sơn.

"Bàn Cổ Khai Thiên Đệ Nhị Thức, Tích Địa!" Đột nhiên, giữa thiên địa vang lên một đạo không linh chi âm, bao bọc một cỗ uy thế vô biên, sát khí hạo hãn ngưng tụ lại, một cây rìu khổng lồ dài mấy chục vạn trượng lơ lửng giữa không trung, diễn hóa chiêu thức Bàn Cổ Khai Thiên.

"Xích!" Lưỡi rìu sáng loáng hàn quang, ý phá diệt ngút trời, một rìu chém ra, tất cả trở về hư vô, trở về điểm khởi đầu của vạn vật.

Nhát rìu này hạ xuống, khu vực hàng ức vạn dặm trở về hư vô, trở về điểm khởi đầu của tất cả, rồi sau đó lại diễn hóa Hỗn Độn, Địa Thủy Phong Hỏa, rất lâu sau mới dần ổn định lại.

Nhưng ý phá diệt kia, lại không thể tiêu diệt, tất cả nơi đây, e rằng khó có thể sinh ra sinh linh nữa.

"Tiểu muội, diễn hóa đại trận, thử thức thứ ba!" Đế Giang đối với uy lực của nhát rìu này vẫn khá hài lòng, lúc này vẫn còn chút dè chừng, nếu không, e rằng sức phá hoại còn không dừng lại ở mức hiện tại.

Bất quá chiêu thức này bọn họ đã thành thạo nắm giữ, bây giờ cũng có thể khống chế tự nhiên.

Nhưng đối với thức thứ ba, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu bọn họ, lúc này đều còn chưa nắm giữ bao nhiêu, Đế Giang bây giờ, cũng chỉ tính thử một phen mà thôi.

Nếu có thể diễn hóa thành công, đó tự nhiên là tốt nhất, nếu không thể, cũng không sao, chỉ cần tiếp tục đề thăng thức thứ hai là được.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Hậu Thổ chủ trận ở trung ương nghe vậy, thần sắc túc nhiên gật đầu, tay lật một cái, câu lặc ra quỹ tích huyền ảo, bản nguyên sát khí thiên địa ngưng tụ lại.

Thần sắc Đế Giang hơi ngưng trọng, bản nguyên sát khí ngưng tụ lại lúc này, liền đủ để thấy được mức độ khủng bố của chiêu thức này.

"Bàn Cổ Khai Thiên Đệ Tam Thức, Diễn Hóa Chúng Sinh!" Chính vào lúc này, giữa thiên địa, một lần nữa vang lên thanh âm không linh của Hậu Thổ, một cỗ khí tức hậu trọng lan tỏa triệu ức dặm, lúc này cùng bản nguyên sát khí dung hợp làm một thể, ở vị trí trung ương, là lực lượng đại địa.

"Ầm!" Một tiếng nổ vang vọng trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, rồi sau đó liền thấy mười hai đạo Thần Ma Phiên Kỳ phóng ra quang mang, lực lượng hạo hãn gia trì lên đó, rồi sau đó trước đại trận, bản nguyên sát khí ngưng tụ, một cây búa chỉ mấy vạn trượng chậm rãi hiện lên.

Chỉ nhìn thể tích, cây búa này nhỏ hơn rất nhiều so với trước đó, nhưng ý phá diệt kia, ngay cả Đế Giang đã Chuẩn Thánh viên mãn, lúc này cũng cảm thấy có cảm giác vẫn lạc, bên trong ẩn chứa một tia phủ ý chân chính của Khai Thiên Phủ.

Một rìu xuất, thiên địa khai, vạn vật sinh!

Khai Thiên Phủ lúc này không ngừng ngưng tụ lại, bản nguyên sát khí và Thần Ma Phiên Kỳ, cũng như lực lượng của Thập Nhị Tổ Vu, lúc này toàn bộ bị rút cạn như thể bị hút sạch, toàn bộ dung nhập vào Khai Thiên Phủ này.

"Phá!" Không biết đã qua bao lâu, Hậu Thổ khẽ quát một tiếng, Khai Thiên Thần Phủ hiện thế trong tư thế chém xuống, khi lưỡi rìu chém ra mấy đạo hàn quang, tất cả đều về hư vô.

Nhưng khi Khai Thiên Phủ vừa định chém xuống, trên Khai Thiên Phủ liền xuất hiện những vết nứt chi chít.

"Ầm!" Đột nhiên, Khai Thiên Phủ nổ tung, xung kích khủng bố lập tức xé toạc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ngay cả Thập Nhị Tổ Vu lúc này cũng bị đánh bay ra ức vạn dặm, khí huyết cuồn cuộn.

May mắn là Thần Ma Phiên Kỳ đã đỡ được không ít sát thương, nếu không, lúc này lại phải chịu thêm một số vết thương rồi.

Đế Giang và những người khác ổn định thân hình, trên mặt vẫn còn chút kinh ngạc.

"Thức thứ ba hiện tại quả thực khó nắm giữ, vẫn cần tiếp tục tham ngộ và thành thục mới được." Rất lâu sau, Đế Giang nhìn các Tổ Vu khác nói.

Nghe vậy, các Tổ Vu đều gật đầu, lúc này mới thi triển ra, mới biết rằng, cách việc thi triển ra còn cần một khoảng thời gian, cách việc hoàn toàn nắm giữ thành thục, thời gian e rằng còn lâu hơn.

"Nhị ca, Thần Ma Phiên Kỳ này nếu không tệ, sự chuyển biến diễn hóa của đại trận, đối với sát thương chân thân Tổ Vu, đều đã giảm xuống mức thấp nhất rồi." Huyền Minh nhìn Cú Mang, mỉm cười nói.

Ý tưởng về Thần Ma Phiên Kỳ ngày trước, lần này đã thực hiện được, cũng đã thử mấy lần, lần này là cuộc diễn luyện có quy mô lớn nhất, hiệu quả nhìn chung vẫn rất tốt, sau này nếu diễn hóa Bàn Cổ chân thân, chắc cũng có thể đỡ được không ít sát thương.

Cú Mang nghe vậy, mỉm cười nói: "Thần Ma Phiên Kỳ này, quả thực có không ít huyền diệu, chỉ cần chúng ta càng thêm thành thục nắm giữ nó, trình độ diễn luyện đại trận cũng sẽ đề thăng không ít." Các Tổ Vu đều gật đầu, đồng ý lời này, mấy lần thi triển qua, quả thực không tệ.

“Đại trận diễn luyện xong, thì mỗi người hãy trở về bộ lạc đi, thực lực bộ lạc cũng không thể thua kém!” Đế Giang nói.

“Vâng, Đại ca!” Các Tổ Vu đồng thanh đáp, rồi động thân rời đi.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Thái Thượng nhìn Nữ Oa vừa tỉnh lại, khẽ gật đầu nói: “Tu vi của Đạo hữu hiện nay, không quá mấy vạn năm, liền có thể tiến vào trung kỳ cảnh giới.” Ba nguyên hội này, Nữ Oa quả thực thu hoạch rất nhiều, tuy chưa tấn thăng, nhưng mấy vạn năm này, đối với nàng mà nói, cũng không đáng là gì, thoáng chốc sẽ qua.

Tình huống của chính Thái Thượng, so với Nữ Oa còn khó khăn hơn mấy phần, nhưng Thái Thượng dự đoán mình có thể tấn thăng đến Hỗn Nguyên hậu kỳ cảnh giới trong một nguyên hội.

Khi đó, cách việc Đại Đạo bản thân đạt đến viên mãn, liền chỉ còn lại một cảnh giới cuối cùng, cũng là cảnh giới khó khăn nhất.

Đương nhiên, những điều đó còn quá xa, Thái Thượng lúc này cũng chưa nghĩ quá nhiều, trước tiên hãy tấn thăng cảnh giới hiện tại đã.

Nữ Oa mở lời nói: “Lần này còn phải đa tạ Đạo huynh đã luận đạo, nếu không, Nữ Oa e rằng còn phải mất thêm nhiều nguyên hội thời gian.” Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười, không đáp lời.

Nữ Oa nói xong, liền đứng dậy, từ biệt Thái Thượng xong, liền rời khỏi Thái Thanh Cung, đi về phía Phượng Tê Sơn.

Thái Thượng nhìn một cái, liền thu hồi ánh mắt, không còn để ý nữa.

Chương 162

Ngoài Bất Chu Sơn, trong bộ lạc Hậu Thổ.

Hậu Thổ nhìn dị tượng trên Phượng Tê Sơn dũng hiện, uy áp Thánh nhân bao trùm, vạn ngàn hà quang hóa thành mây, vạn thú tề minh, linh khí ngưng kết mà đi.

Không cần nghĩ, tự nhiên là Thánh nhân Nữ Oa giáng lâm Phượng Tê Sơn rồi.

Hậu Thổ suy nghĩ một lát, liền động thân, đi về phía Phượng Tê Sơn.

Nàng và Nữ Oa đều là nữ tiên dưới Bất Chu Sơn, quan hệ với Nữ Oa, Phục Hy đều không tệ.

Lượng kiếp trước còn từng cùng nhau che chở sinh linh Hồng Hoang, nàng cũng đã đến Phượng Tê Sơn không ít lần rồi.

Bất quá lần này nàng đến, là có việc muốn nhờ Nữ Oa giúp đỡ.

Mấy tháng sau, trước bộ lạc Hậu Thổ.

Nữ Oa tay cầm Hồng Tú Cầu, nhìn lên cửu thiên.

Một lát sau, chỉ thấy Nữ Oa ném Hồng Tú Cầu trong tay lên hư không, Hồng Tú Cầu nghênh phong mà trướng, rồi sau đó liền thấy một sợi tơ hồng quấn quanh hai tay Hậu Nghệ và Thường Nga, buộc chặt vào nhau.

Sau khi sợi tơ hồng buộc xong, liền nghe Nữ Oa khẽ quát: "Dưới Thiên Đạo này, lập nên Thiên Địa Nhân Tam Hôn.

Nay Hậu Nghệ cùng Thường Nga kết thành duyên phận, hoàn thiện Tam Cương, Địa Hôn, lập!" Lời Nữ Oa vừa dứt, liền thấy cửu

thiên phía trên, nứt ra một khe hở, rồi giáng xuống không ít công đức.

Tám thành thuộc về Hậu Nghệ và Thường Nga, một thành thuộc về Hồng Tú Cầu, một thành thuộc về Nữ Oa.

Lúc này, Hậu Nghệ và Thường Nga hành lễ với thiên địa, rồi sau đó hành lễ với Tổ Vu Hậu Thổ và Nữ Oa xong, Địa Hôn, xem như đã lập.

Thường Nga tuy là phàm nhân, nhưng sau khi được công đức, lúc này đã đề thăng đến trình độ Địa Tiên, cũng xem như phi phàm rồi.

Còn về Hậu Nghệ, thì đã đề thăng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, cộng thêm thân Đại Vu, dưới cảnh giới Chuẩn Thánh, đã ít có địch thủ rồi.

Việc Nữ Oa lập Địa Hôn, lúc này tất cả tồn tại trong Hồng Hoang đều đã biết, Ngũ Thánh càng ném đến ánh mắt kinh ngạc.

Cái này, lập hôn nhân, còn có công đức để lấy sao?

Vậy nếu ngày trước Đế Tuấn mà thỉnh Nữ Oa lập Thiên Hôn, chẳng phải là có thể thu thêm một phần công đức sao?

Có lẽ còn có thể mượn đó mà đề thăng không ít thực lực ư?

Đế Tuấn lúc này trong lòng cũng chợt hối hận, mình sao lại không chú ý đến điểm này chứ, cho dù Thánh nhân Nữ Oa đối với thái độ Yêu tộc của mình không tính là tốt đẹp gì, nhưng bỏ chút thể diện, đi cầu nàng lập Thiên Hôn, nghĩ lại cũng sẽ đồng ý.

Nhưng ngày trước cùng Hi Hòa cũng coi như tình đầu ý hợp, hôn sự cũng đã chuẩn bị rất lâu, nhưng lại không hề liên tưởng đến việc Thiên Hôn, dù sao trong Hồng Hoang còn chưa có tiền lệ nào trong Tam Hôn có thể được công đức.

Y cũng không rõ sự việc này, cứ thế bỏ lỡ công đức Thiên Hôn.

Nếu có thể làm lại, Đế Tuấn nhất định phải thỉnh Nữ Oa đến chủ trì Thiên Hôn mới phải, như vậy mình cũng có thể thu thêm một phần công đức. ...

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Thái Thượng nhìn bộ lạc Hậu Thổ, tay không ngừng thôi toán.

Mấy tức sau, y mới dừng thôi toán.

"Hậu Nghệ, Thường Nga quả là tâm hệ đối phương, việc lập Địa Hôn, cũng không có ảnh hưởng gì lớn…" Thái Thượng nói, ánh mắt dừng lại trên Trung Ương Đại Lục, nơi vốn là đại bản doanh của Nhân tộc.

Nhân tộc ở đây, về cơ bản đều sống cùng Vu tộc, đặc biệt là Vu tộc của bộ lạc Hậu Thổ, khí vận đã giao dung với nhau.

Tình huống hiện nay, kỳ thực Thái Thượng đã dự liệu được kết quả này khi một bộ phận Nhân tộc lúc đó dự định ở lại nơi đây.

Về đại thế, đối với Nhân tộc mà nói, cũng không có ảnh hưởng gì lớn.

Gắn bó với Vu tộc, cũng là lựa chọn của bộ phận Nhân tộc này, tất cả đều là lựa chọn của chính mình, mới có được cục diện ngày nay.

Thái Thượng nhìn mấy tức sau, liền thu hồi ánh mắt.

Lập Địa Hôn, hoàn thiện Tam Hôn, đối với Nữ Oa có công đức, đối với Thường Nga cũng có công đức.

Tổng thể mà nói, Địa Hôn này được lập, vẫn có chút lợi ích, vô cớ được công đức, việc như vậy sao không làm chứ?

"Địa Hôn đã lập, Nhân Hôn này, có lẽ có thể thử một phen…" Trong lòng Thái Thượng nảy ra ý nghĩ, muốn Nữ Oa đi lập Nhân Hôn.

Suy nghĩ kỹ càng xong, trên khuôn mặt bình tĩnh của Thái Thượng lộ ra một nụ cười nhẹ. ...

Nữ Oa sau khi lập Địa Hôn, ở lại bộ lạc Hậu Thổ mấy tháng, liền rời đi, rồi lại một lần nữa đi về phía Phượng Tê Sơn.

Còn Hậu Thổ sau khi lập Địa Hôn, liền cũng tiến vào bế quan, mọi việc trong bộ lạc đều giao cho Hậu Nghệ sắp xếp.

Nhân tộc ở Trung Ương Đại Lục và bộ lạc Hậu Thổ sau lần này, cũng sẽ gắn bó hơn.

Hậu Thổ đối với điều này vẫn khá vui mừng, Nhân tộc phi phàm, bất luận là tiềm lực bản thân, thực lực, hay bối cảnh, đều là chủng tộc có thể giao hảo.

Tâm tính Hậu Thổ từ bi, Nhân tộc lại là chủng tộc hữu hảo, đối với việc giao hảo Nhân tộc, Hậu Thổ không có chút phản cảm nào, ngay cả không có bối cảnh kia, nàng cũng cảm thấy, Nhân – Vu hai tộc giao lưu nhiều, không có gì là xấu.

Tình huống hiện nay, chính là như vậy. ...

Phượng Tê Sơn, trong động phủ.

"Hậu Nghệ và Thường Nga quả là khuynh tâm đối phương, Địa Hôn này, cũng không có gì bất lợi…" Phục Hy tay hiện ra đồ án Tiên Thiên Bát Quái, một lần nữa suy tính Địa Hôn lần này.

Lần này công đức, hoàn thiện Tam Hôn, đều không có gì bất lợi.

Còn về Nhân tộc và Vu tộc ở đây, sớm đã giao dung sống cùng nhau, việc lập hay không lập Địa Hôn, kỳ thực đều không có quan hệ quá lớn.

Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu nói: "Ta cũng nhận thấy không có gì bất lợi, còn có thể đề thăng tu vi cho Thường Nga, hoàn thiện Tam

Hôn, nên mới ra tay lập Địa Hôn này…" "Địa Hôn đã lập, Thiên Hôn và Nhân Hôn sau này, muội muội có tính toán gì không?" Phục Hy biết, sau khi hoàn thiện Tam Hôn, Hồng Tú Cầu của muội muội sẽ có không ít đề thăng, còn có thể được không ít công đức.

Ngay cả y là Thánh Tôn, nhưng việc công đức, ai lại chê nhiều chứ?

Nữ Oa mỉm cười nói xong, liền cảm tri kế hoạch của Thái Thượng cho Phục Hy: "Đạo huynh trước đó đã truyền âm cho ta, nói rằng Nhân tộc nhị tổ, Truy Y và Hữu Sào, có thể lập Nhân Hôn.

Lần này ta dự định đến Nhân tộc, lập Nhân Hôn này, như vậy cũng có thể đề thăng thực lực hai người, cũng có thể đề thăng uy lực Hồng Tú Cầu…" "Truy Y và Hữu Sào nhị tổ ư?" Phục Hy khẽ nói một tiếng, đồ án Tiên Thiên Bát Quái trong tay từ từ chuyển động, Âm Dương Ngư lưu chuyển diễn hóa thiên cơ.

"Hai người quả thật có nhân duyên, Nhân Hôn này cũng có thể trợ họ nhập Chuẩn Thánh cảnh, việc này quả thực khả thi…" Phục Hy cười nói.

Nữ Oa tự nhiên cũng nhìn ra được sự việc này, nàng trước đó lại không nghĩ rằng Nhân Hôn có thể lập trên hai vị Nhân tổ.

Sau khi được Thái Thượng chỉ điểm, như vậy, vừa có thể đề thăng thực lực hai vị Nhân tổ Truy Y và Hữu Sào, lại vừa có thể hoàn thiện Tam Hôn.

Chương 163

Như vậy, lại có thể vô cớ được công đức, lại đề thăng tu vi, đề thăng uy lực linh bảo, việc như vậy, tự nhiên là có thể làm được.

Nữ Oa cười duyên nói: "Nếu đã như vậy, muội muội xin đi!" Phục Hy gật đầu, việc này đã nói rõ, vậy thì sớm hoàn thành mới phải.

Nữ Oa rời khỏi Phượng Tê Sơn, liền trực tiếp đi về phía Nhân tộc. ...

Thập Nhất Tổ Vu của Vu tộc, đối với sự việc Địa Hôn lần này, vẫn rất tán đồng.

Như vậy, bộ phận Nhân tộc này và Vu tộc càng thêm dung hợp vào nhau, cũng có thể đề thăng khí vận của Nhân - Vu hai bên.

Việc có lợi cho cả hai bên như vậy, bọn họ tự nhiên sẽ không từ chối.

Nhìn thấy khí vận hơi đề thăng mấy phần, bọn họ đều rất vui mừng, tin rằng sau này còn sẽ tăng trưởng thêm vài phần nữa. ...

Nhân tộc, trong Thánh Địa.

"Toại Nhân bái kiến Thánh Mẫu…" "Bái kiến Thánh Mẫu!" Toại Nhân Tam Tổ cùng mấy vị Trưởng Lão thấy Nữ Oa đột nhiên xuất hiện, vội vàng hành lễ nói.

Nữ Oa phất tay, phù họ dậy, mỉm cười nói: "Hôm nay bản cung đến đây, là để chủ trì Nhân Hôn cho hai người Truy Y và Hữu Sào…" Nghe vậy, Truy Y và Hữu Sào thần sắc khẽ kinh ngạc, nhưng ngay sau đó liền lộ ra vẻ hân hoan.

Thánh Mẫu chủ hôn, đây là đại sự tốt lành kinh thiên động địa!

Đột nhiên, trong Thánh Địa vang lên thanh âm của Thái Thượng, rồi sau đó liền thấy y giá Thanh Huyền mà đến.

"Bái kiến Lão Sư!" "Bái kiến Giáo Chủ!" Toại Nhân và mọi người vội vàng hành lễ nói.

Thái Thượng phất tay, phù họ dậy, rồi nhìn về phía Nữ Oa: "Đạo hữu, mời!" Nữ Oa khẽ gật đầu, rồi đi đến bên ngoài Thánh Địa.

Còn Hữu Sào và Truy Y, thì đi theo sau nàng.

Nữ Oa tay cầm Hồng Tú Cầu, nhìn lên cửu thiên.

Một lát sau, chỉ thấy Nữ Oa ném Hồng Tú Cầu trong tay lên hư không, Hồng Tú Cầu nghênh phong mà trướng, rồi sau đó liền thấy một sợi tơ hồng quấn quanh hai tay Truy Y và Hữu Sào, buộc chặt vào nhau.

Sau khi sợi tơ hồng buộc xong, liền nghe Nữ Oa khẽ quát: "Dưới Thiên Đạo này, lập nên Thiên Địa Nhân Tam Hôn.

Nay Truy Y cùng Hữu Sào kết thành duyên phận, hoàn thiện Tam Cương, Nhân Hôn, lập!" Lời Nữ Oa vừa dứt, liền thấy cửu thiên phía trên, nứt ra một khe hở, rồi giáng xuống không ít công đức.

Tám thành thuộc về Truy Y và Hữu Sào, một thành thuộc về Hồng Tú Cầu, một thành thuộc về Nữ Oa.

Lúc này, Truy Y và Hữu Sào hành lễ với thiên địa, rồi sau đó hành lễ với Toại Nhân, Thái Thượng và Nữ Oa xong, Nhân Hôn, xem như đã lập.

Hai người được công đức, tu vi cũng đã đề thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ, so với Toại Nhân, cũng chỉ kém mấy phần, thực lực và khí vận tổng thể của Nhân tộc, lại một lần nữa đề thăng mấy phần. ...

Thái Thượng đối với việc hai người Truy Y và Hữu Sào có thể tấn thăng Chuẩn Thánh cảnh giới, vẫn rất hài lòng.

Như vậy, Nhân tộc liền có ba vị cao thủ Chuẩn Thánh, thực lực tổng thể cũng đề thăng không ít.

Nữ Oa nhìn thấy tất cả những điều này, cũng rất mừng rỡ, thực lực Nhân tộc cũng sẽ càng thêm cường hãn.

Thái Thượng ánh mắt chuyển một cái, dừng lại trên Toại Nhân, mở lời hỏi: "Toại Nhân, tình hình Thánh Địa hiện nay ra sao rồi?" "Bẩm Lão Sư, thực lực Nhân tộc Thánh Địa hiện nay đã đề thăng không ít, có hơn mười vị đệ tử đạt đến Đại La Kim Tiên, còn dưới Đại La Kim Tiên thì số lượng càng nhiều…" Toại Nhân nói.

Đệ tử Đại La Kim Tiên tuy mới chỉ hơn mười vị, nhưng cộng thêm tám vị Trưởng Lão, ba vị Nhân Tổ, thực lực cao tầng Nhân tộc, vẫn không yếu kém.

Thái Thượng khẽ gật đầu, rồi nói với Nữ Oa: "Đạo hữu, cùng ta đi quan khán thành quả ba nguyên hội của Nhân tộc!" Nữ Oa nghe vậy, mỉm cười nói: "Đạo huynh mời!" Thái Thượng ra hiệu Toại Nhân dẫn đường.

Tam Tổ và tám vị Trưởng Lão hành một lễ xong, liền dẫn Thái Thượng và Nữ Oa đi về phía Thánh Địa, tham quan những năm qua Nhân tộc đã đề thăng thực lực, đạt đến những bước nào rồi. ...

Nữ Oa sau khi lập Địa Hôn không lâu, lại lập Nhân Hôn.

Hồng Tú Cầu chủ Thiên Địa Nhân Tam Hôn, điểm này chư Thánh vẫn biết rõ.

Hiện giờ Nữ Oa chỉ còn thiếu Thiên Hôn là có thể hoàn thiện Tam Hôn, khi đó uy lực của Hồng Tú Cầu, liền có thể lại đề thăng không ít.

Tuy phẩm cấp vẫn là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy

lực, e rằng thuộc loại đỉnh tiêm nhất, Linh Bảo Tiên Thiên Cực Phẩm thông thường đều khó có thể sánh bằng Hồng Tú Cầu.

Như vậy, thực lực tổng thể của Nữ Oa liền lại đề thăng không ít.

Đế Tuấn lại nghe tin Nhân Hôn, trong lòng quả thực hối hận.

Mình cứ thế bỏ lỡ cơ hội được công đức đề thăng thực lực, nếu có thể làm lại, y thật sự muốn nắm giữ Thiên Hôn trong tay.

Đáng tiếc, tất cả đã quá muộn.

Thập Nhị Tổ Vu đối với việc Nữ Oa sẽ lập Nhân Hôn cho Nhân tộc, lại không có quá nhiều kinh ngạc, dù sao nàng là Thánh Mẫu Nhân tộc kiêm Phó Giáo Chủ Nhân Giáo, cơ hội có thể đề thăng Nhân tộc như vậy, nàng tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Bọn họ không cần nghĩ cũng biết, hai người Truy Y và Hữu Sào, sau khi được công đức của Nhân Hôn, tu vi nhất định sẽ đề thăng không ít.

Ít nhất cũng không dưới Hậu Nghệ.

Hậu Nghệ tuy là Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng dựa vào thân Đại Vu, Chuẩn Thánh sơ kỳ thông thường thật sự khó có thể làm gì y.

Dù sao đó cũng là giới hạn của Đại Vu, trừ phi là Tổ Vu, hoặc có đại cơ duyên đại tạo hóa trùng kích tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu không, Đại Vu đều khó có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nhưng thực lực, lại có thể đề thăng, nhưng cũng chỉ tối đa sánh ngang Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi.

Nhưng Hậu Thổ tin rằng, với cơ duyên của Hậu Nghệ, nhất định có thể tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, vì y quả thực có tiềm lực đó.

Còn lúc này trong Hồng Hoang, lại có không ít tu sĩ cảm thấy, việc lập hôn này, có rất nhiều lợi ích, nếu mình cũng có thể thu thêm một

phần, quả thực là một cơ duyên và tạo hóa không nhỏ.

Nhưng ngay sau đó lại nghĩ, Tam Hôn chỉ còn lại Thiên Hôn, lúc này Địa Hôn và Nhân Hôn đều đã lập rồi.

Nếu để bọn họ lập Địa Hôn hoặc Nhân Hôn, thì có lẽ đủ tư cách, nhưng Thiên Hôn, với tình huống của bọn họ, quả thực còn chưa đủ tư cách.

Đế Tuấn và Hi Hòa là người có tư cách nhất, lại bỏ lỡ, nghĩ lại cũng là một trận hối hận, nhưng điều này cũng không có cách nào, ai bảo lúc đó, đều không biết còn có lợi ích như vậy chứ?

Bỏ lỡ rồi, thì không còn gì nữa.

Trong Hồng Hoang có không ít tu sĩ vẫn đang thảo luận về việc Tam Hôn, nhưng Thái Thượng, Nữ Oa cùng mấy vị Nhân Tổ Trưởng Lão, lại đang ở trong Thánh Địa Nhân tộc quan sát, xem những ba nguyên hội qua, Nhân tộc phát triển ra sao.

Nhân tộc, trong Thánh Địa.

"Ba nguyên hội thời gian, đối với sự phát triển của Thánh Địa quả thực không nhỏ.

Lại thêm thực lực của Truy Y và Hữu Sào sau khi đề thăng, Nhân tộc trong các thế lực nhị lưu, đều xem như đứng đầu…" Thái Thượng khẽ gật đầu, đối với sự phát triển của Nhân tộc những năm qua vẫn khá hài lòng.

Chương 164

Nữ Oa gật đầu, cũng đồng ý như vậy.

Khí vận Nhân tộc tăng trưởng những năm qua, đối với nàng là Thánh Mẫu, cũng có không ít lợi ích.

Còn sự tăng trưởng của khí vận này, ngoài sự bành trướng của bản thân Nhân tộc, sự tăng trưởng về số lượng, nhiều nhất, chính là Thánh Địa Nhân tộc.

Mấy nhiêu khí vận tăng trưởng này, liền đủ để chứng minh những năm qua, Thánh Địa phát triển không tệ rồi.

Đột nhiên, Thái Thượng và Nữ Oa dừng bước, nhìn về một nơi, một miếu tên Nhân Giáo, thờ phụng thần tượng của Thái Thượng và Nữ Oa.

Bởi vì hai người được pháp tắc Đại Đạo thủ hộ, cho nên Nhân tộc có thể nhớ được dung mạo của họ, cũng chỉ có mười một người ở tại chỗ, ngay cả tám vị Trưởng Lão, cũng chỉ có thể nhớ được một đường nét, chứ đừng nói đến Nhân tộc khác.

Bởi vậy hai tôn thần tượng này, lại không có thần vận gì, ngược lại tín ngưỡng Nhân tộc quanh quẩn trong đó thì không ít.

Thái Thượng và Nữ Oa nhìn nhau, mỉm cười xong, phất tay, hai đạo quang hoa rơi xuống trên thần tượng Giáo Chủ và Phó Giáo Chủ, rồi sau đó dần dần hiện ra thần vận của thần tượng hai người, bên trong còn tàn lưu sức mạnh của họ.

Tín ngưỡng Nhân tộc, lúc này toàn bộ hội nhập vào thần tượng, cỗ lực lượng ấy lại phản bộ trở lại trên thân hai người.

Lực lượng tín ngưỡng, cũng là một lực lượng trợ giúp không tệ,

hai người cũng không từ chối.

Có hai tôn thần tượng này, Toại Nhân và những người khác nếu có việc cấp bách gì, thỉnh giáo họ cũng tiện hơn.

Làm xong tất cả những điều này, Thái Thượng dặn dò Toại Nhân mấy câu, rồi liền giá Thanh Huyền rời đi.

Nữ Oa thấy Thái Thượng rời đi, tự nhiên không dừng lại, nàng cũng không quay về Phượng Tê Sơn, trực tiếp đi về phía Tạo Hóa Thiên. ...

Thời gian thoáng chốc, lại là mấy vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, trên Thái Dương tinh.

"Bành!" Một tiếng động nhẹ, rồi sau đó kết giới có thể nhìn thấy bằng mắt thường ầm ầm vỡ nát.

Mười Kim Ô trong đó vô cùng hân hoan, bây giờ, mình có thể đi du ngoạn trong Hồng Hoang rồi.

Tuy hiện giờ chỉ có Đại Thái Tử đạt đến trình độ Thái Ất Kim Tiên, chín Kim Ô khác đều chưa đạt đến, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa càng chưa đạt đến trình độ thu phóng tự nhiên, nhưng bọn họ đều muốn đi Hồng Hoang, y tự nhiên sẽ không không đồng ý.

Bởi vậy, mười Kim Ô, lúc này toàn bộ rời khỏi Thái Dương tinh.

Mười Kim Ô lúc này trực tiếp vòng qua khu vực Thiên Đình, rồi sau đó mới chậm rãi hạ xuống trong Hồng Hoang.

Bầu trời Hồng Hoang rộng lớn vô ngần, mười Kim Ô lúc này cũng không gặp phải Yêu tộc tuần tra, bởi vậy cũng rất thuận lợi.

Mười Kim Ô hạ xuống trong Hồng Hoang, trên bầu trời, liền đột nhiên xuất hiện mười mặt trời, lúc này nhiệt độ khủng bố lập tức nung đốt đại địa.

Bọn họ đều còn chưa thể làm được việc Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa thu phóng tự nhiên, tình huống lúc này, cũng là bình thường, chỉ là trong đó có không ít sinh linh vẫn lạc dưới sát thương của Kim Hỏa này, quả thực có không ít nghiệp lực.

Nhưng mười Kim Ô lúc này căn bản không ý thức được, vẫn tiếp tục du lịch trong Hồng Hoang.

Đối với mười Kim Ô lần đầu đến Hồng Hoang mà nói, tất cả đều là mới mẻ, lần này nhất định phải du ngoạn một phen thật kỹ. ...

Trong Thánh Địa Nhân tộc. "Nhân tổ, trên trời xuất hiện mười mặt trời, một bộ phận nhân tộc đã chịu ảnh hưởng cực lớn..." Đại trưởng lão thần sắc ngưng trọng bước vào nghị sự sảnh, bẩm báo Toại Nhân. "Mười mặt trời giữa trời, đó là mười Kim Ô của Thiên Đình.

Đại trưởng lão, ngươi lập tức thu gọn các bộ lạc nhân tộc, phái các đệ tử cao tầng nhân tộc ra tay, bảo vệ những bộ lạc nhân tộc đó..." Toại Nhân thần sắc chợt lạnh, đã biết mười mặt trời này chính là mười Kim Ô của Thiên Đình, lập tức hạ lệnh. "Vâng!" Đại trưởng lão đáp một tiếng, liền xoay người rời đi.

Toại Nhân nhìn lướt qua lộ tuyến mà Kim Ô bay qua, nhân tộc ở đó tuy không nhiều, nhưng vẫn sẽ chịu một số tổn hại.

Đệ tử nhân tộc ra tay, liền có thể giảm bớt không ít thương tổn. "Thiên Đình, lần này e là phải gánh không ít nghiệp lực..." Toại Nhân nhìn nơi Kim Ô đi qua, đại địa nứt toác, sông ngòi khô cạn, linh thực vật và một số sinh linh vẫn lạc, nghiệp lực đang từng chút tăng lên.

So với đó, thương tổn của nhân tộc lại không lớn.

Bởi vì vị trí Kim Ô đang hướng tới, chính là nơi Vu tộc sinh sống.

Nhân tộc ở Trung Ương Đại Lục tuy thân cận với Vu tộc, nhưng cũng không sống trong Vu tộc.

Chỉ cần không đến nơi nhân tộc, nhân tộc liền không có tổn thất gì.

Nhưng Vu tộc thì khó nói rồi.

Hành trình của mười Kim Ô lúc này, quả thực là hướng về Vu tộc.

Nhân tộc tuy có vẫn lạc, nhưng so với các sinh linh khác, tổn thất quả thực không lớn, mà so với Vu tộc, lại càng nhỏ bé hơn nhiều.

Đặc biệt là sau khi đệ tử Thánh Địa Nhân tộc ra tay, mười Kim Ô tự nhiên không dám hướng về phía nhân tộc nữa.

Bối cảnh của nhân tộc, tuy chúng nhỏ bé nhưng vẫn biết.

Huống hồ, đây là hơn mười vị Đại La Kim Tiên, chúng làm sao dám đi về phía nhân tộc?

Yêu tộc và Vu tộc có thù, nếu muốn tàn phá, thì nên tàn phá Vu tộc.

Bởi vậy, chúng liền hướng về Vu tộc mà tàn phá.

Đến Trung Ương Đại Lục, một khi gặp người Vu tộc, chúng không cần biết ba bảy hai mươi mốt, trước tiên phóng ra Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa, thiêu chết họ rồi tính sau.

Mười Kim Ô vung lợi trảo bay lượn, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa nóng rực giáng xuống, những người Vu tộc kia như giấy mỏng, hoặc phun máu ngã xuống đất, hoặc trực tiếp thân vẫn, hoặc thần hồn câu diệt.

Thủ đoạn của chúng quả thực cực kỳ tàn nhẫn.

Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa của mười Kim Ô vừa xuất hiện, nhiệt độ trong phạm vi vài chục vạn dặm lập tức tăng lên đến mức kinh khủng.

Linh thảo cây cối khô héo cháy rụi, mãnh thú gào thét, chim chóc

kêu rít, sông ngòi khô cạn, đất đai nứt toác, một cảnh tượng tận thế giáng lâm, vô số sinh linh kinh hoàng thất thố.

Nhưng mười Kim Ô chẳng hề để ý những điều này, một đường tiếp tục đi về Hồng Hoang, bất tri bất giác, đã sắp tiến vào bộ lạc do Hậu Thổ cai quản.

Bộ lạc Hậu Thổ cách Đông Hải Hồng Hoang khá gần, nên nơi đầu tiên chúng đến chính là bộ lạc Hậu Thổ.

Nhưng lúc này Hậu Thổ không ở đây, chỉ có Đại Vu Hậu Nghệ và Khoa Phụ đang quản lý.

Mười Kim Ô sau khi tiến vào đây, đại sát tứ phương, Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa trút xuống, thiêu chết vô số Vu tộc.

Người Vu tộc kinh hoàng khóc gào, chạy trốn tứ tán.

Chương 165

Nhất thời, bộ lạc Vu tộc như Địa Ngục A Tu La, thảm không kể xiết.

Hành động của mười Kim Ô cuối cùng đã kinh động đến Đại Vu Khoa Phụ đang trấn thủ nơi đây.

Khoa Phụ nghe tiếng khóc gào của tộc nhân, đi ra xem, cảnh tượng thấy được lại là thi thể khắp nơi, viêm hỏa hoành hành, vô số tộc nhân thảm tử.

Trên bầu trời, mười Kim Ô đang bay lượn, tiếp tục đồ sát người Vu tộc.

Thấy tình hình này, Khoa Phụ lập tức đại nộ, tay cầm Đào Mộc Trượng, hiện ra Đại Vu Chân Thân, đánh về phía mười Kim Ô, lập tức đánh một con trong số đó trọng thương.

Những Kim Ô còn lại đại kinh, vội vàng né tránh, nhưng vẫn có một con bị đánh trúng.

Mười Kim Ô thấy Đại Vu này lợi hại, tự nhiên không dám đối địch, chỉ đành bay về phía đất Tây Thùy.

Nhưng đã tàn hại người Vu tộc ở bộ lạc Hậu Thổ như vậy, Khoa Phụ há lại để chúng chạy thoát?

Lập tức liền truy đuổi theo.

Một đuổi một chạy, liền là ức triệu dặm!

Khoa Phụ lúc này là Đại Vu Chân Thân, truy đuổi như vậy cũng thở hổn hển.

Hơn nữa lúc này khoảng cách đến đất Tây Thùy ngày càng gần,

cộng thêm nhiệt độ Kim Ô tỏa ra, Khoa Phụ cảm thấy càng ngày càng khát.

Khi y đi ngang qua Hoàng Hà và Vị Thủy, thân thể cao vạn trượng cúi xuống, trực tiếp uống cạn hai con sông lớn.

Nhưng dù vậy, y vẫn cảm thấy khát khó nhịn, nước của hai con sông lớn này căn bản không đủ cho y uống.

Khoa Phụ muốn đi uống một cái đầm lớn, nhưng đầm lớn lại ở nơi xa xôi vạn dặm, lúc này căn bản không thể đến đó.

Hung quang trong mắt lóe lên, trong lòng quyết tâm, từ bỏ việc uống đầm lớn, tiếp tục truy đuổi mười Kim Ô.

Mười Kim Ô tuy thực lực không bằng Khoa Phụ, nhưng cũng sẽ không trơ mắt nhìn Khoa Phụ đuổi kịp rồi đánh chết mình.

Lúc này thấy Khoa Phụ khát khó nhịn, chúng liền phóng ra Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa, nung đốt Khoa Phụ.

Chúng biết, chỉ cần mình tiếp tục nung đốt Khoa Phụ, liền có thể dùng điều này khiến Khoa Phụ vẫn lạc.

Bởi vậy, lúc này, mười tiểu Kim Ô vẫn luôn phóng thích Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa.

Khoa Phụ lúc này quả thực cảm thấy sinh mệnh lực của mình đang suy giảm, nếu cứ tiếp tục như vậy, mình thật sự sẽ vẫn lạc tại đây. "Dám làm hại huynh đệ Khoa Phụ ta, đáng chết!" Tiếng bạo nộ xen lẫn sát ý vô biên, lập tức bao trùm phạm vi vài trăm vạn dặm.

Mười Kim Ô nghe vậy, thân thể lập tức chấn động, tuy nhiệt độ xung quanh cao đến kinh khủng, nhưng chúng lại cảm thấy một tia lạnh lẽo. "Xoẹt!" Một tiếng xé gió truyền đến, để lại một vết bạc sâu thẳm trong hư không. "Phập!" Mười Kim Ô nhìn rõ, đó là một mũi tên, mang theo khí tức khiến chúng kinh sợ, lập tức bắn trúng một con

Kim Ô trong số đó.

Con Kim Ô này ứng tiếng rơi xuống, chân linh tiêu tán, thân tử đạo tiêu, triệt để vẫn lạc.

Chỉ vừa chạm mặt, một Kim Ô đã vẫn lạc.

Chín con còn lại lập tức kinh hô một tiếng.

Nhưng chúng còn chưa kịp bi thương, cổ sát cơ kia lại lần nữa khóa chặt lấy mình. "Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!" Ba tiếng xé gió truyền đến, để lại ba vết bạc sâu thẳm trong hư không, khí tức khủng bố tràn ngập.

Mũi tên mang theo khí tức khủng bố, lập tức bắn trúng ba Kim Ô, rơi xuống đất, thân tử đạo tiêu.

Chỉ trong vòng hơn mười tức, đã có bốn Kim Ô tử vong.

Những Kim Ô còn lại lập tức đại kinh, trong mắt lộ ra vẻ kinh hãi.

Vốn tưởng lợi dụng Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa giết chết Khoa Phụ, nhưng không ngờ, Khoa Phụ còn chưa chết, huynh đệ của mình đã chết mất bốn con.

Vị Đại Vu vừa đến này quả thực quá lợi hại. "Huynh đệ Khoa Phụ, ngươi không sao chứ?" Hậu Nghệ nhìn về phía Khoa Phụ trọng thương, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Khoa Phụ lắc đầu, đáp: "Huynh đệ Hậu Nghệ, Kim Ô đã giết tộc nhân bộ lạc Hậu Thổ của ta, không thể bỏ qua chúng..." Nghe vậy, Hậu Nghệ thần sắc băng lãnh nhìn sáu Kim Ô còn lại, ánh mắt lạnh đến mức hư không kết băng.

Lúc này, sáu Kim Ô như bị mãnh thú viễn cổ nhìn chằm chằm, dù thân thể đang bốc cháy Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa nồng đậm,

nhưng vẫn cảm thấy toàn thân băng lãnh.

Cảm nhận được sát ý của Hậu Nghệ, nhìn ánh mắt băng lãnh của y, sáu Kim Ô trong lòng lập tức chùng xuống, nguy cơ vẫn lạc vờn quanh tâm trí chúng.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, sáu Kim Ô vỗ cánh muốn thoát thân.

Lần này đã chết mất bốn huynh đệ, khó trách chúng lại sợ hãi.

Dù sao sau khi sinh ra, vẫn luôn ở Thái Dương Tinh, chúng nào từng nghĩ đến tử vong, nào từng nghĩ đến cục diện như hôm nay?

Trong chốc lát, sáu Kim Ô bay tách ra các hướng khác nhau, nhưng mục đích cuối cùng, lại là hướng về Thiên Đình. "Chết đi!" Hậu Nghệ thần sắc chợt lạnh, trong miệng một tiếng bạo hống, liên tục bắn ra hai mũi tên.

Không giống bản nguyên chí dương chí cương của Kim Ô, bản nguyên ẩn chứa trong mũi tên Hậu Nghệ bắn ra lại là chí âm chí nhu, hoàn toàn tương phản, lúc này chuyên khắc bản nguyên Kim Ô.

Hai mũi tên này bắn ra, cứng rắn tước đi sinh mệnh của hai Kim Ô, triệt để thân tử đạo tiêu.

Lúc này chính là cơ hội.

Nếu đợi chúng bay cao hơn nữa, Yêu tộc Đế Tuấn và Thái Nhất phát hiện ra, thì không thể tiêu diệt chúng được nữa.

Đến lúc đó, tính mạng của những tộc nhân trong bộ lạc mình, ai sẽ đền?

Vết thương của huynh đệ Khoa Phụ mình, ai sẽ bù đắp?

Ánh mắt Hậu Nghệ chợt lạnh, mũi tên trong tay lại lần nữa giương lên, ba mũi tên đồng loạt bắn ra, bắn rơi ba Kim Ô.

Lúc này, chỉ còn lại một Kim Ô cuối cùng, đang nhanh chóng bay về phía Thiên Đình.

Hậu Nghệ thấy vậy, thần sắc càng trở nên băng lãnh, trong mắt sát ý lẫm liệt, khí tức trên người đã thăng lên đến cực hạn, mũi tên trong tay lại lần nữa giương lên. "Huynh đệ Hậu Nghệ, không thể để nó chạy thoát!" Khoa Phụ thấy vậy, thần sắc hơi lạnh, đại hống một tiếng. "Giết!" Hậu Nghệ trong miệng khẽ quát một tiếng, sát cơ cuộn trào, sát khí càn quét tứ phương, một đạo ngân quang lóe qua, mũi tên đã bắn ra.

Chương 166

Mũi tên này, dù là Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng phải cẩn thận đối phó, huống chi Kim Ô lúc này, ngay cả Thái Ất Kim Tiên cũng không phải.

Chỉ cần bị bắn trúng, ngay cả thân thể cũng không thể còn lại. "Phụ hoàng, thúc phụ, mẫu hậu, mau đến cứu con!" Con Kim Ô kia khi thấy Hậu Nghệ lại lần nữa giương tên nhắm vào mình, liền lớn tiếng cầu cứu.

Tiếng Kim Ô run rẩy, nỗi sợ hãi trong lòng không thể đè nén, khí tức hỏa diễm trên người càng lúc càng dao động hỗn loạn. "Xoẹt!" Tiếng xé gió như phù chú đoạt mệnh lại lần nữa truyền đến tai Kim Ô, ánh mắt nó lộ ra vẻ tuyệt vọng.

Không ngờ mười huynh đệ của mình lại bị người ta bắn chết như vậy, nó không cam lòng.

Nếu không phải mình đối với Hồng Hoang mới sinh lòng hiếu kỳ, muốn du lịch Hồng Hoang, ra tay với Vu tộc, cũng sẽ không rơi vào tình cảnh này.

Trong lòng lóe lên cảm giác bất cam sâu sắc, nhưng vẫn nhắm hai mắt lại, chờ đợi khoảnh khắc vẫn lạc. "Phóng Tứ!" "Đông!" Tiếng quát giận dữ kèm theo một tiếng chuông vang vọng khắp trời đất, sóng âm nhìn thấy bằng mắt thường ngưng kết thời không, mọi thứ đều bị đông cứng lại, ngay cả mũi tên sắp bắn trúng Kim Ô. "Ầm!" Hỗn Độn Chung giáng xuống, trực tiếp chấn nát mũi tên Hậu Nghệ bắn ra, xung kích khủng bố lan đến vạn dặm, trời đất tan hoang.

Hậu Nghệ nhìn bóng dáng xuất hiện trên bầu trời, thần sắc lập tức chùng xuống.

Đông Hoàng Thái Nhất của Yêu tộc Thiên Đình, y ở đây.

Con Kim Ô này, không thể tiêu diệt được nữa rồi.

E rằng mình cũng khó thoát thân.

Đông Hoàng Thái Nhất tuy thực lực không bằng Đế Tuấn, nhưng lúc này cũng có thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ, cao hơn y không biết bao nhiêu.

Y có thể gắng sức chiến đấu với Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất lại là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, chênh lệch không phải một chút.

Khoảng cách giữa hai người như một trời một vực, làm sao có thể là đối thủ của y? "Tiểu Thập, ngươi mau về Thiên Đình, nơi đây giao cho ta." Thái Nhất thần sắc băng lãnh, không quay đầu lại, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghe vậy, con tiểu Kim Ô kia tự nhiên không dám dừng lại, bay về phía Thiên Đình. "Muốn đi!" Hung quang trong mắt Hậu Nghệ bùng phát, sát khí trên người ngưng kết, khí tức đã đạt đến cực hạn, một mũi tên giương lên.

Mũi tên này, là mũi tên mạnh nhất của y. "Chết đi!" "Xoẹt!" Ngân sắc quang mang xẹt qua một đường cong rực rỡ giữa trời đất, tốc độ nhanh hơn cả Chuẩn Thánh trung kỳ vài phần.

Đây là tốc độ đã luyện tiễn đạo đến cực hạn, ngay cả Thái Nhất lúc này cũng khá kinh ngạc.

Nhưng ngay lập tức, trên mặt y tràn đầy sát ý. "Hậu Nghệ, ngươi muốn chết!" Thái Nhất đại hống một tiếng, Hỗn Độn Chung trong tay đã đánh ra, chặn lại mũi tên này của Hậu Nghệ, xung kích nhìn thấy bằng mắt thường lập tức càn quét ức vạn dặm.

Sau đó liền thấy một cái chung đồng vàng đánh tới, trấn áp Hậu Nghệ và Khoa Phụ.

Uy thế khủng bố chấn động trời đất, khiến không ít Đại Năng chú ý. "Thái Nhất, ngươi ra tay với Đại Vu bộ lạc ta, là cho rằng bộ lạc ta dễ ức hiếp sao?" Đột nhiên, giữa trời đất vang lên một âm thanh hư vô, nhưng trong âm thanh đó lại ẩn chứa sát ý ngập trời, một cổ khí tức trầm trọng bao phủ đại thế vô biên lập tức giáng xuống. "Ầm!" Sau đó liền thấy một linh bảo hình dạng sách lướt qua hư không, chặn lại Hỗn Độn Chung.

Sóng xung kích ảnh hưởng đến quá khứ, khuấy động tương lai, mọi nhân quả rối ren.

Hậu Nghệ và Khoa Phụ lúc này bị chấn bay.

Nhưng lúc này, trước thân hai vị Đại Vu, đã có một bóng người đứng đó.

Tổ Vu bộ lạc Hậu Thổ, Trung Ương Tổ Vu Hậu Thổ. "Hậu Thổ!" Thái Nhất thấy vậy, thần sắc chùng xuống.

Hậu Thổ ở đây, e rằng không thể tiêu diệt Hậu Nghệ và Khoa Phụ được nữa.

Thực lực Hậu Thổ, so với mình, chỉ có cao chứ không thấp.

Trung Ương Đại Địa Tổ Vu có thể sử dụng linh bảo, thực lực không cần nghĩ cũng biết. "Tổ Vu đại nhân!" Hậu Nghệ và Khoa Phụ thần sắc vui mừng, vội vàng hành lễ.

Hậu Thổ khẽ gật đầu, rồi nhìn về phía Thái Nhất.

Trên khuôn mặt xinh đẹp tràn đầy hàn sương, đóng băng ba ngàn dặm, giữa lông mày ẩn chứa sát ý, trong đôi mắt đẹp hàn quang chớp động.

Đại địa chi lực vận chuyển trên người nàng, khí tức khủng bố đến cực điểm.

Đứng trên đại địa, Hậu Thổ có lòng tin đánh bại Thái Nhất. "Giết tộc nhân của ta, làm bị thương Đại Vu của ta, Thái Nhất, ngươi là muốn Vu Yêu tái chiến chăng?" Âm thanh băng lãnh vang lên, hư không ngưng kết thành băng. "Kim Ô có lỗi trước, ngươi ra tay sau, việc này không thể do ngươi quyết định." Hậu Thổ nhàn nhạt mở miệng nói, khí tức trên người càng lúc càng khủng bố, trên Thiên Linh, Minh Thư thăng lên, một cổ Hoàng Tuyền khí tức tràn ngập.

Thấy vậy, Thái Nhất thần sắc âm trầm như nước, lạnh lùng nói: "Hậu Thổ, ngươi có cố chấp muốn ra tay chăng?" "Hừ, ngươi thật sự coi Vu tộc ta dễ ức hiếp sao?" Hậu Thổ thần sắc băng lãnh, nhàn nhạt mở miệng nói. "Tốt!

Tốt!

Tốt!

Hôm nay ta sẽ lĩnh giáo cao chiêu của Hậu Thổ ngươi!" Thái Nhất giận cực phản cười, trong tay vẫy một cái, rồi pháp quyết thúc đẩy, Hỗn Độn Chung lập tức bay đi, nghiền nát hư không vô tận, mọi thứ đều trở về hư vô.

Hậu Thổ vung tay, quang mang trên Minh Thư đại trướng, át qua ánh sáng của nhật nguyệt tinh thần, trong khoảnh khắc một phần ức vạn, đã đánh về phía Hỗn Độn Chung.

Khoảnh khắc tiếp theo, Hậu Thổ một quyền oanh về phía Thái Nhất.

Sức mạnh của Tổ Vu Chân Thân, ngay cả Chuẩn Thánh Viên Mãn cũng không dám xem thường. "Oanh!" Hai bảo vật va chạm, rồi khẽ dừng lại, xung kích không ngừng khuếch tán.

Thái Thượng trong đôi mắt hỏa quang dũng hiện, như muốn thiêu đốt tận tứ hải, diệt sạch bát hoang, cũng là một quyền nghênh đón.

"Oanh long long!" Một loạt tiếng nổ vang vọng khắp Cửu Tiêu, Hậu Thổ và Thái Nhất mỗi người đều bị đánh bay, nhưng tình trạng của Thái Nhất lại rõ ràng tệ hơn Hậu Thổ vài phần. "Minh Thư, tốc!" Hậu Thổ thần sắc càng thêm băng lãnh, linh bảo trong tay đánh ra.

Khí tức luân hồi trên Minh Thư càng lúc càng nồng đậm, lúc này đánh về phía Thái Nhất.

Chương 167

Thái Nhất thấy vậy, thần sắc ngưng trọng, trong tay vẫy một cái, Hỗn Độn Chung trong tay, dùng lực gõ một tiếng. "Đông!" Thái Nhất tuy kém hơn Hậu Thổ - Trung Ương Đại Địa Tổ Vu ở đỉnh phong vài phần, nhưng dựa vào Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, lại không thua kém Hậu Thổ.

Hai người lúc này giao chiến, cũng là đánh bất phân thắng bại.

Nhưng nếu thật sự bàn luận, quả thực Thái Nhất có phần yếu thế hơn.

Dù sao Thái Nhất lúc này Bản Tôn và Ác Thi cùng xuất hiện, mới có thể chiến đấu ngang tay với Hậu Thổ.

Nếu không có Ác Thi tương trợ, thời gian lâu dần, y nhất định không phải đối thủ của Hậu Thổ.

Hậu Thổ là Đại Địa Tổ Vu, đứng trên Hồng Hoang Đại Địa, thực lực liền tăng trưởng gấp bội, vô cùng khủng bố.

Mặc cho Thái Nhất có Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng nếu tự thân chi lực không đủ để thao khống, thì dù có nắm giữ Hỗn Độn Linh Bảo cũng vô dụng.

Thiện Thi của y sắp chém ra, nếu lúc này chém ra Thiện Thi, còn có khả năng áp đảo Hậu Thổ.

Nhưng cục diện hiện tại, lại không quá khả thi. "Hỗn Độn Chung, phá!" Thái Nhất thần sắc hơi trầm, hỏa quang trong mắt càng thêm vài phần.

Ác Thi hóa thành một đạo lưu quang nhập vào mi tâm y, khí tức trên người y lại lần nữa bạo trướng, rồi nặng nề gõ vào Hỗn Độn

Chung. "Đông!" Sóng âm từ từ khuếch tán, nơi nó đi qua vạn vật đều ngưng kết lại. "Hừ!" Hậu Thổ lạnh hừ một tiếng, vung tay.

Trên Minh Thư luân hồi pháp tắc dũng hiện, cấu thành một Luân Hồi Chi Địa hạo hãn.

Lực lượng luân hồi khủng bố càn quét ra, chặn lại một kích này của Hỗn Độn Chung. "Oanh!" Khoảnh khắc tiếp theo, một cự quyền ảnh ngưng tụ từ đại địa chi lực bao trùm phạm vi ngàn vạn dặm, khóa chặt Thời Không Trường Hà.

Thái Nhất căn bản không thể né tránh, chỉ có thể cứng rắn đón đỡ một quyền này. "Nhất Chỉ Luân Hồi, Đoạn Sinh Tử!" Hậu Thổ một bước đạp ra, vượt qua ức triệu dặm, đến trước Thái Nhất.

Một ngón tay khổng lồ vô cùng hướng về phía Thái Nhất mà điểm xuống.

Trên ngón tay đó, dưới sự bao quanh của lực lượng luân hồi, Hoàng Tuyền khí tức nồng đậm, nhưng lại bao hàm khí tức sinh mệnh của vạn vật, sinh sôi không ngừng, luân hồi bất tận.

Một chỉ này, dường như phá khai trời đất.

Linh khí ma sát bạo tạc, mọi hư không băng tháp, trở về hư vô.

Nó kích động quá khứ, lay động tương lai, nhật nguyệt tinh thần ảm đạm vô quang.

Trên đại địa, nứt ra vạn trượng vực sâu, một cảnh tượng tận thế.

Luân Hồi Chỉ, là thần thông Hậu Thổ lĩnh ngộ từ luân hồi pháp tắc trong Minh Thư mà có được.

Cộng thêm sự gia trì của đại địa chi lực và luân hồi chi lực của Minh Thư, một chỉ này, đủ để trọng thương Thái Nhất, thậm chí, khiến Thái Nhất vẫn lạc.

Thái Nhất thấy vậy, thần sắc biến đổi.

Một chỉ này nếu thật sự giáng xuống người mình, ngay cả khả năng vẫn lạc cũng có. "Kim Ô Chân Thân!" "Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa!" "Hỗn Độn Chung!" Thái Nhất lúc này đối phó với hai đạo công kích của Hậu Thổ, không dám khinh suất, thủ đoạn tề xuất, ứng đối một kích trí mạng này của Hậu Thổ.

Một con Tam Túc Kim Ô lớn trăm vạn trượng xuất hiện trong hư không.

Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa khủng bố dung hóa cả hư không, mọi quy tắc và pháp tắc lúc này đều thoái tán. "Đông!" Hỗn Độn Chung vang lên, làm chậm động tác của Hậu Thổ, nhưng uy thế vẫn hủy thiên diệt địa. "Oanh!" Một quyền giáng xuống, Hỗn Độn Chung khẽ dừng lại. "Đinh!" Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch, Thái Nhất vung cự trảo, Hỗn Độn Chung chặn trước thân.

Luân Hồi Chỉ của Hậu Thổ điểm lên Hỗn Độn Chung, phát ra một tiếng kim qua giao minh. "Ầm!" Thái Nhất bị cổ lực xung kích này chấn lui ức vạn dặm, nghiền nát không ít hư không, thần sắc trên mặt tái nhợt như tờ giấy. "Đại Địa Tổ Vu, quả nhiên cường hãn..." Bỏ qua Minh Thư và thần thông khác nhau của Hậu Thổ, sức mạnh khi Hậu Thổ đứng trên đại địa, quả thực mạnh hơn y rất nhiều.

Đây cũng là lý do vì sao lần trước khi đại trận, lại nhường Hậu Thổ.

Trung Ương Đại Địa Tổ Vu, có đại địa chi lực tương trợ, không phải dễ dàng bị phá vỡ.

Huống chi là Tổ Vu Chân Thân, lại còn thêm linh bảo Minh Thư.

Hậu Thổ thần sắc băng lãnh, một bước đạp ra, lại lần nữa công về phía Thái Nhất. "U Minh Chỉ, Vẫn!" "Minh Thư diễn hóa, Chúng

Sinh Luân Hồi!" Hậu Thổ một chỉ thần thông bao trùm Thái Nhất.

Minh Thư trên Thiên Linh lúc này diễn hóa ra Chúng Sinh Luân Hồi, bao quát cả phương trời đất, Chu Thiên ảm đạm vô quang.

Nơi nó đi qua hư không phá toái trở về hỗn độn, lại diễn hóa địa thủy phong hỏa, đại địa băng tháp, từng trận tiếng nổ vang vọng khắp trời đất.

Nhưng công kích của Minh Thư, lại không phải bao trùm Thái Nhất, mà sau đó đánh về phía Thiên Đình, bởi vì ở đó, có một mặt trời vàng rơi xuống, một bánh xe vàng hóa thành mặt trời rơi xuống Hậu Thổ.

Nàng không cần nghĩ, liền biết là Đế Tuấn đã ra tay. "Ầm!" Nhật Kim Luân tuy phá khai một bộ phận Chúng Sinh Luân Hồi, nhưng sức mạnh quá cường, uy lực của Minh Thư ở trên Nhật Kim Luân, lúc này khó có thể hoàn toàn chặn lại công kích của Chúng Sinh Luân Hồi.

Lúc này Minh Thư thế không giảm.

Đế Tuấn thấy vậy, thần sắc băng lãnh, một ngón tay chỉ ra, một đạo kim quang lóe qua. "Thiên Đế Ngọc Tỷ, trấn áp!" Thiên Đế Ngọc Tỷ đón gió mà trương lớn, hóa thành vạn trượng, trấn áp về phía Chúng Sinh Luân Hồi. "Ầm!" Thiên Đế Ngọc Tỷ và Minh Thư mỗi bên đều bay ngược lại, hư không phá toái thành biển mảnh vỡ, vạn vật tịch diệt.

Thái Nhất lúc này lại lần nữa bị Hậu Thổ đánh bay.

Hỗn Độn Chung tuy đã chặn lại không ít thương hại, nhưng y lúc này vẫn khí huyết cuồn cuộn, suýt chút nữa phun ra một ngụm tiên huyết.

Ngược lại Hậu Thổ, dưới sự bổ sung nguyên nguyên bất đoạn của đại địa chi lực, căn bản không có bất kỳ tiêu hao nào, càng không

nói đến thương thế. "Hậu Thổ, Đại Vu bộ lạc ngươi giết con trai của ta, ngươi lại làm thương Đông Hoàng Yêu tộc của ta, ngươi muốn hai tộc tái chiến chăng?" Trên mặt Đế Tuấn sát ý lẫm liệt, trong đôi mắt hỏa quang nhảy nhót, sát cơ trên người y không hề che giấu, bao trùm ức vạn dặm. "Hừ, Đế Tuấn, việc này là do Yêu tộc ngươi gây ra.

Chương 168

Nếu không phải Kim Ô giết tộc nhân bộ lạc ta, làm bị thương Đại Vu bộ lạc ta, há lại có cục diện như vậy?

Ngươi không tự xem xét vấn đề của bản thân, trái lại còn chất vấn Bản Cung, ta thấy người muốn khơi mào đại chiến hai tộc chính là ngươi..." Hậu Thổ khôi phục Đạo Thể ban đầu, trên khuôn mặt xinh đẹp hàn như băng sương, trong miệng khẽ quát, Minh Thư trên Thiên Linh quang mang lại lần nữa rực rỡ vài phần. "Giết Thái Tử Yêu tộc ta, làm thương Đông Hoàng tộc ta.

Hậu Thổ, hôm nay ngươi nếu không cho Trẫm một lời giải thích, thì khai chiến thì đã sao?" Đế Tuấn lạnh lùng nói, rồi nhìn Thái Nhất.

Thương thế của y thực ra không nặng, vẫn có thể tái chiến.

Ánh mắt y lướt qua, khi rơi vào người Hậu Nghệ, một đạo hàn mang lóe lên trong mắt, sát ý trên người nồng đậm đến cực hạn, hư không đều bị vặn vẹo. "Ông!" Tiếng nói của Đế Tuấn vừa dứt, ở cách Đế Tuấn mười vạn dặm phía trên, Thiên Hậu Hi Hòa, Yêu Sư Côn Bằng, Thập Đại Yêu Thần, mấy ngàn Yêu Thánh, vô số bộ lạc Yêu tộc xuất hiện.

Thái Nhất thấy vậy, thần sắc hơi ngưng trọng.

Đại ca thật sự định tái chiến sao?

Đạo Tổ từng nói trước khi Lượng Kiếp đến không thể tái chiến.

Nếu không tuân lời Đạo Tổ, e rằng sẽ có Thiên Khiển.

Nhưng nghĩ đến cháu mình thảm tử, bản thân mình bị thương, nếu không cho Vu tộc một bài học, chẳng phải là khiến chúng coi Yêu tộc dễ ức hiếp sao? "Đế Tuấn, ngươi nếu muốn chiến, Vu tộc liền phụng

bồi đến cùng!" Ngay lúc đó, giữa trời đất vang lên một âm thanh nhàn nhạt.

Tiếng nói chưa dứt, liền thấy Đế Giang, Câu Mang, Huyền Minh, Chúc Dung, Chúc Cửu Âm, Cộng Công cùng mười một Tổ Vu khác, mấy chục Đại Vu, cùng Vu tộc của mười hai bộ lạc đã đến đây.

Sức mạnh lúc này, so với lần trước, chỉ có cao chứ không thấp.

Đế Tuấn thấy vậy, thần sắc hơi trầm xuống.

Sau một hồi lâu, y mới lạnh lùng thốt ra hai chữ: "Đế Giang!" Tình hình như vậy, Đế Tuấn biết, Đế Giang đã quyết tâm khai chiến.

Song phương đã đến bước đường này, đã không còn khả năng thu tay.

Đây đã không còn là vấn đề thể diện.

Song phương đều đã có không ít tộc nhân và nhân vật quan trọng vẫn lạc, thực lực mạnh mẽ của mỗi bên đều ở đây, lại còn tuyên bố khai chiến.

Lúc này nếu không chiến, e rằng cũng không thể được nữa.

Trong Vô Cực Điện của Thái Thanh Cung.

Thái Thượng nhìn về nơi Vu Yêu hai tộc đang ở, nhưng lại không phải nhìn người của Vu Yêu hai tộc, mà là nhìn Minh Thư trên Thiên Linh của Hậu Thổ.

Lúc này, hư ảnh Chúng Sinh Luân Hồi được diễn hóa ra, đang lơ lửng phía trên Minh Thư.

Chúng Sinh Luân Hồi, luân hồi chúng sinh.

Đây chính là một hình ảnh thu nhỏ của luân hồi.

Tuy còn nhiều chỗ chưa hoàn thiện, nhưng đạt đến bước này, Thái

Thượng cũng khá kinh ngạc.

Hậu Thổ lĩnh ngộ luân hồi pháp tắc, quả thực vô cùng nhanh.

Mới chỉ mấy chục nguyên hội thời gian, Hậu Thổ đã lĩnh ngộ diễn hóa ra thần thông Chúng Sinh Luân Hồi như vậy, một hình ảnh thu nhỏ của Luân Hồi Chi Địa.

Vậy nếu thêm mấy chục nguyên hội nữa, e rằng Luân Hồi Chi Địa cũng không khó để diễn hóa. "Luân hồi được thiết lập, trời đất liền sẽ càng thêm hoàn mỹ." Thái Thượng ánh mắt rời khỏi Minh Thư trên Thiên Linh của Hậu Thổ, chuyển sang Vu Yêu hai tộc. "Vu Yêu tái chiến, thực lực lại càng mạnh hơn.

Nhưng ta nghĩ cuối cùng sẽ không chiến đến mức độ đó." Thái Thượng tin rằng, vào thời điểm hiện tại, Hồng Quân Đạo Tổ e rằng sẽ không để Vu Yêu nhị tộc giao chiến đến mức độ đó nữa.

Có lẽ sau khi đại chiến vừa bắt đầu không lâu, y liền sẽ ra tay ngăn cản.

Đương nhiên, những điều này Thái Thượng đều không để ý.

Lúc này quan sát Vu Yêu nhị tộc giao thủ, cũng coi như xem xem hai tộc này những năm qua có tiến triển gì.

Đồng thời, ánh mắt của Ngũ Thánh, cùng không ít Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang, cũng như không ít tu sĩ và Đại Năng, lúc này đều chuyển đến Vu Yêu hai tộc.

Họ đều không ngờ, bây giờ lại trở về thời điểm mấy chục nguyên hội trước, khi Vu Yêu hai tộc đối địch.

Nguyên nhân hai tộc lần này khơi mào chiến hỏa, bọn họ đã suy tính rõ ràng.

Song phương tập kết đối địch ở đây, cũng là chuyện hợp lý.

Dù sao cả hai bên đều đã tử thương không ít tộc nhân và nhân vật quan trọng, tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Hai tộc lúc này khí thế trùng tiêu, đại thế khủng bố ngưng tụ.

Thực lực lúc này, mạnh hơn không ít so với lần giao chiến trước.

Trận đại chiến này, e rằng sẽ càng thảm liệt hơn.

Chỉ là, Đạo Tổ đã nói rõ trước khi Lượng Kiếp đến không được tái chiến.

Lần này, Vu Yêu tái chiến, không sợ Thiên Khiển chăng?

Nếu nói Thiên Khiển, kỳ thực Vu Yêu nhị tộc vẫn có vài phần cố kỵ, nhưng lúc này tên đã trên cung, không thể không bắn.

Hai tộc đều đã đối đầu đến mức này, nếu không khai chiến, chẳng phải là để đối phương nghĩ mình dễ ức hiếp sao?

Những năm qua, việc nâng cao thực lực và uy lực đại trận, không phải chỉ là nói suông. "Đế Giang, ngươi cố chấp khai chiến?" Đế Tuấn đôi mắt hơi nheo lại, trên mặt hàn mang lóe qua, nhàn nhạt mở miệng nói. "Đây là lỗi của Yêu tộc ngươi.

Ngươi làm như vậy là đang khiêu chiến uy nghiêm của Vu tộc.

Ngươi nếu muốn chiến, Vu tộc ta tự nhiên sẽ phụng bồi!" Đế Giang thần sắc chợt lạnh, trong miệng lạnh giọng nói. "Tốt!

Tốt!

Tốt!

Giết con trai của Trẫm, nay còn khơi mào đại chiến.

Chương 169

Ngươi nếu muốn chiến, Trẫm há lại sợ!" "Thái Nhất, khởi trận!" Đế Tuấn giận cực phản cười, sát cơ trên người cuộn trào, không hề che giấu sát ý hiện tại của y.

Một cổ đế uy khủng bố bao trùm trời đất, bao bọc một phương đại thế vô biên.

Phía sau y, một bóng người khổng lồ hiện lên.

Bóng người khổng lồ đó cao vạn trượng, trên khuôn mặt hình chữ quốc, uy nghiêm vô cùng.

Lông mày ngang, mắt giận dữ, mũi cao, miệng rộng.

Một loại khí tức tôn quý bẩm sinh từ bóng người đó cuộn trào ra tứ phía.

Một thân cổn long bào màu đen, trên đó cuộn quanh một con Cửu Trảo Thiên Long mắt giận dữ miệng há to.

Trên đầu đội một đỉnh châu liêm hoàng quan, quanh eo quấn một dải tử kim long đái, một thanh trường kiếm đen như mực treo ở trên, dưới chân đạp lên vân lý hình rồng.

Khí tức hoàng giả tôn quý, bá đạo, không thể xem nhẹ, vào khoảnh khắc này tràn ngập trong không gian trống rỗng này.

Trong ánh mắt y không coi ai ra gì, coi chúng sinh như kiến hôi.

Đế Hoàng Chi Ảnh, là một thần thông khác của Đế Tuấn sau khi trở thành Thiên Đế. "Ngô vi Thiên Đế, trấn áp!" Một âm thanh mang theo uy áp bao bọc đế uy vô biên vang lên, một lời định sinh tử! "Oanh!" Một khối ngọc tỷ lớn vài vạn trượng ầm ầm giáng xuống, trấn áp về phía Vu tộc. "Đông!" Ở một bên khác, Thái Nhất đã gõ Hỗn

Độn Chung.

Sóng âm khủng bố nhìn thấy bằng mắt thường từ từ khuếch tán, ngưng kết mọi thứ.

Ngay cả thiên địa quy tắc và đại đạo pháp tắc, lúc này đều ngừng lại.

Công kích của Hỗn Độn Chung chứa đựng toàn lực một kích của Thái Nhất.

Lúc này, ngay cả tư duy của Tổ Vu cũng hơi ngưng kết lại. "Phá!" Một âm thanh hư vô vang lên, Hậu Thổ trực tiếp hiện ra Tổ Vu Chân Thân.

Đại địa chi lực, sức mạnh của Minh Thư trên Thiên Linh hội tụ lại, một quyền oanh về phía Thiên Đế Ngọc Tỷ đang trấn áp xuống.

Trên nắm đấm của Tổ Vu, đại địa chi lực màu huyền hoàng cùng luân hồi chi lực màu đen đan xen vào nhau.

Nơi nó đi qua, đều trở về hỗn độn, rồi lại diễn hóa địa thủy phong hỏa, sau đó lại trong cổ lực lượng kia mà yên diệt, trở thành vùng chân không sâu thẳm. "Oanh long long!!!" Một đạo quang mang lóe qua, rồi một loạt tiếng nổ vang lên.

Tại nơi Thiên Đế Ngọc Tỷ và nắm đấm của Tổ Vu tiếp xúc, lúc này đã phá khai một hố đen, thôn phệ vạn vật, mọi thứ đều trở về hư vô. "Ầm!" Thiên Đế Ngọc Tỷ bay ngược trở về, rơi vào tay Đế Tuấn.

Lúc này Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đã khởi.

Ở bên kia, Đế Giang và Chúc Cửu Âm ra tay.

Thời Không Pháp Tắc phá Thời Không Pháp Tắc.

Lúc này Vu tộc không bị ảnh hưởng bởi sóng âm của Hỗn Độn Chung.

Vu tộc Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cũng đã bày ra.

Hậu Thổ đứng giữa trời đất, nhìn các cao tầng Yêu tộc trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, trên mặt lạnh như băng sương. "Tiểu muội, về vị trí trung ương!" Trong đại trận Vu tộc, Đế Giang khẽ quát một tiếng.

Hậu Thổ thân hình khẽ động, đã đến vị trí trung ương.

Lúc này Tổ Vu về vị, đại trận càng thêm khủng bố, sát khí trùng tiêu, uy thế bao trùm Hồng Hoang, khiến vô số tu sĩ và Đại Năng kinh hãi.

Đại trận của Vu Yêu nhị tộc, uy lực đã tăng lên không ít.

Phía Yêu tộc, Hi Hòa chủ Thái Âm Tinh Vị, Thái Nhất chủ Thái Dương Tinh Vị, Đế Tuấn đứng ở trung ương đại trận, tổng quản mọi thứ của đại trận, chủ công kích, uy lực lập tức tăng trưởng gấp bội.

Còn phía Vu tộc, từ mức độ ngưng kết sát khí lúc này, liền có thể nhìn ra.

Công kích chưa xuất, ý phá diệt đã thành.

Hai tộc tái chiến, lại khiến vô số tồn tại chấn kinh.

Nhưng cục diện hiện tại, trừ Đạo Tổ và vài vị kia, ai có thể ngăn cản?

Về việc Yêu tộc hoàn thiện đại trận, Vu tộc đã sớm biết.

Việc Hi Hòa chủ Thái Âm Tinh vị sẽ nâng cao không ít sức mạnh cũng đã biết.

Bởi vậy, lúc này thấy vậy, đều không có quá nhiều kinh ngạc.

Phía Yêu tộc cũng tương tự.

Song phương đều biết đối phương đã nâng cao không ít uy lực của

đại trận.

Lúc này nhìn thấy, quả thực không có quá nhiều kinh ngạc.

Trong đại trận Yêu tộc.

Hi Hòa lúc này thần sắc âm trầm như nước, trên khuôn mặt xinh đẹp sát ý lẫm liệt.

Kẻ sát hại con trai nàng đang ở trong đại trận đối phương, nàng đoạn nhiên không có lý do thu tay. "Phu quân, có thể ra tay chưa?" Đế Tuấn không trả lời, trong tay kết ấn, đại trận vận chuyển, tinh quang lấp lánh, xán lạn dị thường, khí tức hạo hãn, ngưng tụ lại. "Tinh Thần Hội Tụ, Tinh Thần Chi Tinh, Trụy!" Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy Đế Tuấn trong tay vung một cái, một đạo tinh quang rực rỡ lóe qua, rồi liền thấy trong đại trận, vô số tinh thần chi lực hội tụ thành một tinh thần, rồi rơi xuống đại trận Vu tộc.

Thấy vậy, mười hai Tổ Vu thần sắc hơi ngưng trọng.

Hậu Thổ trong miệng khẽ quát: "Sát khí ngưng tụ, Kình Thiên Phủ, phá!" Âm thanh hóa thành sóng âm cuồn cuộn, phảng phất ẩn chứa Thiên Khiển, Ngôn Xuất Pháp Tùy.

Vô số sát khí ngưng tụ thành một cây Cự Phủ Kình Thiên.

Chỉ thuần túy nhìn từ hình dáng bên ngoài, lại có vài phần tương tự với Bàn Cổ Phủ.

Hơn nữa, cổ ý phá diệt đó, cũng tương đồng với Bàn Cổ Phủ, có thể nói là đồng xuất nhất nguyên.

Thấy vậy, Đế Tuấn trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, thần sắc hơi ngưng trọng, trong tay lại lần nữa đánh ra thủ ấn.

Chương 170

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, theo thủ ấn của Đế Tuấn lần nữa khởi động, lúc này đại trận lại một lần vận chuyển, sau đó vô số tinh thần chi lực và tinh huy tụ hội lại, y quát: "Phủ này ẩn chứa ý chí phá diệt, tinh thần chi lực gia trì!" Lúc này, tinh thần chi lực hạo hãn lần nữa giáng xuống, gia trì lên tinh thần chi tinh, uy lực càng thêm khủng bố.

Hậu Thổ thần sắc vẫn như cũ, tay vung lên, một đạo quang mang lóe qua, sau đó liền thấy cây Kình Thiên Cự Phủ kia lóe lên hàn quang, xé toang hư không, phát ra âm thanh nứt gãy chói tai, vô số linh khí bạo tạc, rồi chém thẳng về phía tinh thần chi tinh. "Bành!" Trên Kình Thiên Phủ, một đạo phủ mang màu đen chém ra, mang theo khí thế vô địch, trực tiếp cuộn trào quét tới, chém lạc trên tinh thần chi tinh. "Oanh!" Phủ mang màu đen tức thì chém xuống tinh thần chi tinh, lập tức vang lên một tiếng sấm sét, chấn động cửu tiêu.

Lúc này, tinh thần chi tinh hơi ngừng lại một thoáng, nhưng Kình Thiên Phủ đã chém tới, một đạo hắc mang lóe qua, phảng phất như khai thiên, lại như đạo quang mang đầu tiên xẹt qua giữa trời đất.

Khoảnh khắc này, thiên địa vô thanh, Chu Thiên ảm đạm vô quang. "Rắc!" Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy trên tinh thần chi tinh xuất hiện một vết nứt, ngay lập tức vết nứt nhanh chóng khuếch đại, hình thành một vực sâu vạn trượng, trực tiếp chia tinh thần chi tinh thành hai nửa. "Oanh!" Tinh thần chi tinh ầm ầm bạo tạc, cuộn trào lan ra bốn phía.

Lúc này, tuy Kình Thiên Phủ bị suy yếu không ít sức mạnh, nhưng vẫn còn sức mạnh chém xuống yêu tộc, ý chí phá diệt khủng bố tràn

ngập, trong tâm hồn quanh quẩn cảm giác trầm luân sâu sắc. "Tinh thần hội tụ, vẫn sát!" Đế Tuấn thần sắc lạnh lẽo, vận chuyển đại trận, lại một đạo tinh thần chi quang giáng xuống, trực tiếp oanh diệt cự phủ.

Bất quá dưới sự xung kích cuộn trào, lại có vô số yêu tộc bộ chúng trầm luân trong cổ xung kích này.

So với đó, số lượng Vu tộc tộc nhân bị sức mạnh tinh thần chi tinh bạo tạc kéo theo trầm luân thì ít hơn nhiều.

Thần sắc Đế Tuấn hơi có chút âm trầm, bởi vì uy lực đại trận của Vu tộc tăng lên cũng nằm ngoài dự liệu của y, không ngờ chỉ một đòn đã khiến yêu tộc phải chịu thiệt thòi nhiều hơn, bất quá sự tình đã đến nước này, y cũng không bận tâm những điều này nữa.

Y và Hi Hòa cách không nhìn nhau một cái, sau đó hơi gật đầu, đồng thanh nói: "Thái Âm Thái Dương, Âm Dương hợp nhất, tinh thần chi tinh hội tụ, sát!" Khoảnh khắc này, Đế Tuấn và Hi Hòa trực tiếp ngưng tụ Thái Cổ tinh thần chi tinh, uy lực vượt xa tinh thần chi lực vô số, một kích này, bọn họ có không ít tự tin.

Hậu Thổ thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia âm u, bất quá nàng cũng không sợ, nhìn các vị Tổ Vu một cái, sau đó gật đầu. "Sát khí chi nguyên, gia trì Ngô thân, Bàn Cổ Phủ xuất, nhất phủ, Khai Thiên!" Khoảnh khắc này, đại trận Vu tộc trực tiếp ngưng tụ ra hư ảnh Bàn Cổ Phủ, sau đó bắt đầu diễn hóa chiêu thức Khai Thiên.

Khai Thiên đệ nhất thức, Khai Thiên!

Tinh thần giáng xuống, sát diệt chúng sinh.

Phủ mang trùng thiên, phá diệt vạn vật. "Oanh long long!!!" Khoảnh khắc này, phảng phất như tận thế, tinh thần giáng xuống, nhật nguyệt chấn động, trong Hồng Hoang đại địa băng liệt, vạn vật

quy khư.

Trong hai tòa đại trận, vô số Vu Yêu hai tộc tộc nhân trầm luân trong sự xung kích như vậy, tổn thất thảm trọng. "Tê!" Lúc này, trong Hồng Hoang, vô số tu sĩ và đại năng thấy vậy, đều hít một hơi khí lạnh, đại trận của hai tộc giờ đã thăng cấp đến mức này, giờ mới đối chọi chưa đến hai chiêu đã thành ra như vậy.

Sau này còn có chiêu thức, vậy đối chọi đến mức nào, lại là tình huống ra sao?

Đến lúc đó Bàn Cổ Chân Thân lại xuất hiện thì sao?

Bọn họ lúc này không dám nghĩ, cũng không rảnh để nghĩ những điều này, lúc này Vu Yêu nhị tộc, lại tiếp tục khởi động chiêu thức. "Tinh hải hạo hãn, tinh hà tung hoành, tinh hà giáng lâm, sát!" "Bàn Cổ nhị phủ, Tích Địa!" Chủ trận của hai tòa đại trận lúc này lạnh lùng quát, tiếp tục công kích tới, khí tức khủng bố từng trận mạnh hơn từng trận, quang mang áp đảo cả ánh sáng nhật nguyệt tinh thần.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, một con sông tinh thần giáng lâm, tinh quang lấp lánh, tinh huy hạo hãn, khí tức tinh thần nồng đậm tinh thuần kích đãng mà ra, lúc này đang nhanh chóng ngưng tụ.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, một hư ảnh Bàn Cổ Phủ phù hiện, sau đó diễn hóa Khai Thiên đệ nhị thức, Tích Địa!

Trên lưỡi Bàn Cổ Phủ khổng lồ lóe lên hàn quang, ý chí phá diệt khủng bố cuộn trào mà ra.

Sát chiêu khủng bố của hai tòa đại trận lúc này sắp thành hình, chiêu đối chọi này, e rằng sẽ yên diệt vô số khu vực, không ít sinh linh bị liên lụy. "Oanh!" Ngay lúc này, trên cửu thiên, vang lên một tiếng sấm sét. "Oanh!

Oanh!" Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy một đạo quang thúc tức

thì giáng xuống, trực tiếp phá tan đại trận của hai tộc.

Đại trận bị đột ngột phá đi, cao tầng hai tộc lúc này đều chịu vài phần thương hại, thần sắc trắng bệch như giấy, tuy thương thế không quá nghiêm trọng, nhưng phải mất vài vạn năm mới có thể khôi phục được.

Và lúc này, giữa thiên địa, vang lên tiếng của Đạo Tổ: "Vu Yêu nhị tộc không màng Thiên Đạo chi ngôn, vọng khởi đại chiến, liên lụy vô số sinh linh, kể từ ngày này, cấm cố tại nơi ở mười vạn năm không được xuất!" "Oanh long long!!!" Lời Đạo Tổ vừa dứt, trên cửu thiên sấm sét cuồn cuộn, chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Đạo Tổ hợp Đạo, Hồng Quân vì Thiên Đạo, Thiên Đạo không vì Hồng Quân, lần trước Vu Yêu hai tộc đại chiến, lời Đạo Tổ chính là Thiên Đạo chi ngôn, hai tộc lúc này lại khởi đại chiến, không màng Thiên Đạo chi ngôn, bị cấm cố mười vạn năm đã là nhẹ rồi.

Nếu hai tộc đối chọi nghiêm trọng thêm vài phần, e rằng sẽ thực sự giáng xuống Thiên Khiển. "Bành!" Trong Hồng Hoang, không ít tu sĩ và đại năng thấy một đạo quang mang lóe qua, sau đó một âm thanh vang lên, liền thấy Vu Yêu nhị tộc bị đưa về nơi ở của mình.

Sau đó có hai đạo sức mạnh giáng xuống Thiên Đình và Bàn Cổ Điện, chỉ cấm cố hành động của họ, những thứ khác thì không ngăn cản.

Sau khi hoàn tất mọi việc này, Đạo Tổ rời đi, thiên địa lần nữa khôi phục sắc màu thanh minh.

Chuyện Vu Yêu tái chiến, liền tạm thời kết thúc.

Nhưng sau khi một lần nữa chứng kiến đại trận của Vu Yêu nhị tộc, không ít tu sĩ vẫn khá chấn kinh, thực lực hai tộc càng ngày càng khủng bố.

Nếu không phải mấy vị kia đã thành Thánh chứng Đạo, e rằng vẫn phải tiếp tục chịu sự kiềm chế của Vu Yêu nhị tộc.

Dù sao, trừ Thánh Nhân và Hỗn Nguyên chi cảnh ra, ai là đối thủ của Vu Yêu nhị tộc?

Những đại thần thông giả nổi danh trong Hồng Hoang như Minh Hà, Trấn Nguyên Tử, v.v., đều không phải địch thủ của Vu Yêu hai tộc.

Nếu mấy vị kia không thành Thánh, kết quả cũng sẽ như vậy.

Lần này Đạo Tổ ngăn cản hai tộc tiếp tục đại chiến, cũng coi như giải trừ nguy cơ cho không ít sinh linh, tránh bị liên lụy.

Thiên Đạo vận chuyển, tự nhiên là phải ngăn cản những điều phá hoại quá nghiêm trọng, sự ngăn cản của Đạo Tổ, coi như là kịp thời.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Thái Thượng chậm rãi thu hồi ánh mắt, đối với việc Đạo Tổ xuất thủ, kỳ thực Thái Thượng cũng không kinh ngạc.

Vì từ trước đã nói rõ không được tái khởi chiến loạn, nếu lúc này Đạo Tổ không xuất thủ ngăn cản, e rằng khó mà nói xuôi được.

Vì xuất thủ kịp thời, nếu Vu Yêu nhị tộc cũng không bị Thiên Khiển, cấm cố mười vạn năm, đối với bọn họ mà nói, tự nhiên không đáng là gì, khoảng thời gian này, cũng có thể khôi phục nguyên khí tổn thất của bản thân, cũng coi như hưu dưỡng sinh tức. "Mười vạn năm, cũng là thời cơ phát triển của Nhân tộc…" Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một chút, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt.

Mười vạn năm này, Nhân tộc có thể không ngừng phát triển, Vu Yêu nhị tộc thì đang khôi phục nguyên khí, nhưng Nhân tộc thì khác, đây lại là một thời cơ tốt.

Tâm niệm đến đây, Thái Thanh ấn ký giữa mi tâm Thái Thượng lóe lên, sau đó y chậm rãi nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ đại đạo.

Vu Yêu hai tộc lần này bị Đạo Tổ cấm cố tại nơi ở của mình, lúc này Hồng Hoang cũng yên tĩnh trở lại.

Bất quá đối với sự bàn tán sôi nổi của hai tộc lúc này, trong Hồng Hoang lại dấy lên một trận sóng gió, dù sao thực lực và uy lực đại trận của hai tộc đều đã tăng lên không nhỏ, trong Hồng Hoang, trừ mấy vị kia ra, vẫn là tồn tại đỉnh cấp.

Chương 171

Nhân tộc, cũng đã thấy được sự chênh lệch của song phương, lúc này cũng đang gấp rút tăng cường.

Toại Nhân đã nhanh chóng tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, còn Truy Y Thị và Hữu Sào Thị, cũng đang tiến tới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Còn về Huyền Đô, lúc này thì lưu lại trong Nhân tộc hiệp trợ, cũng coi như đang lịch luyện, giờ đây y đã là Thái Ất Kim Tiên, các phương diện của y đều không tệ, chỉ là khởi đầu hơi muộn mà thôi, nhưng Thái Thượng tin rằng y sẽ rất nhanh có thể đuổi kịp.

Là nhị đệ tử Nhân Giáo, tự nhiên không tầm thường.

Ngũ Thánh đối với thực lực và đại trận của Vu Yêu nhị tộc lần này tăng lên, cũng không quá bận tâm, dù sao với cảnh giới tu vi hiện tại của họ, Vu Yêu nhị tộc lúc này căn bản không thể ảnh hưởng đến họ.

Ngay cả khi đại trận của Vu Yêu nhị tộc có uy lực chống đỡ Thánh Nhân và Hỗn Nguyên, nhưng tồn tại như vậy, có thể chống đỡ được mấy chiêu?

Cuối cùng chẳng phải vẫn sẽ bại dưới tay Thánh Nhân hoặc Hỗn Nguyên, cho nên dù có tăng lên không ít thực lực và uy lực, vẫn không thể gây ra quá nhiều chú ý của họ.

Bất quá đối với điều này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng vẫn khá may mắn, chính mình có thể vào thời cơ đó, minh ngộ cơ duyên thành Thánh, lại vào thời điểm then chốt, cầu công đức từ Thiên Đạo, mượn đó hợp nhị thành nhất, chứng Đạo thành Thánh.

Nếu không thì, e rằng chính mình vẫn chưa thành Thánh, đến lúc

đó vẫn phải tiếp tục chịu sự kiềm chế của Vu Yêu nhị tộc, như những điển lễ của yêu tộc, chính mình vẫn phải tự mình đi, không thể làm mất mặt yêu tộc.

Bọn họ không phải Nguyên Thủy và Thông Thiên, phía trên còn có Đại ca như Thái Thượng, cho dù bọn họ không thành Thánh, Vu Yêu nhị tộc cũng không dám làm gì họ, cho dù không đi tham gia điển lễ của yêu tộc gì đó, như lần trước yêu tộc lập Thiên Đình, đó cũng không có vấn đề gì.

Nhưng bọn họ thì khác, cho nên nói, nếu lần này không thành Thánh thì hai người họ, vẫn sẽ chịu sự kiềm chế của Vu Yêu nhị tộc.

Không như bây giờ, chuyện của Vu Yêu nhị tộc, chính mình đều không cần để ý, thực lực của Vu Yêu nhị tộc, uy lực đại trận, đều không uy hiếp được chính mình.

Chính mình còn có thể phản công chèn ép Vu Yêu nhị tộc, khiến Vu Yêu nhị tộc không dám thể hiện quá mức, chịu đả kích của họ.

Cảm giác như vậy, quả thực là một trời một vực.

Tây Phương Nhị Thánh nhìn Vu Yêu nhị tộc một cái, sau đó chậm rãi thu hồi ánh mắt, tiếp tục giáo đạo đệ tử môn hạ của mình.

Sau khi cuộc giao chiến của Vu Yêu hai tộc khép lại, Hồng Hoang lúc này cũng yên tĩnh trở lại, thời gian cũng nhanh chóng trôi đi.

Vu Yêu hai tộc lúc này cũng không làm ra những chuyện khác, tuy cao tầng hai tộc bị cấm cố, nhưng thuộc hạ vẫn có thể làm gì đó, nhưng lúc này không có chuyện gì xảy ra, hai tộc đều đang trong thời gian hưu dưỡng sinh tức, khôi phục nguyên khí tổn thất lần này.

So với nhau, yêu tộc tổn thất hai thành, Vu tộc tổn thất hơn một thành, tuy đều không quá nhiều, nhưng khí vận chủ chốt đều tổn thất một ít.

So với đó, yêu tộc càng thảm trọng hơn nhiều, dù sao lần này Kim Ô du Hồng Hoang, gánh vác không ít nghiệp lực, những nghiệp lực này trên người yêu tộc, không có mấy trăm vạn năm để bù đắp, căn bản không thể hóa giải.

Đây vẫn là khi gặp phải Khoa Phụ, nếu không thì, e rằng còn phải gánh vác nhiều nghiệp lực hơn.

Giờ đây mười con Kim Ô chỉ còn lại một con, lúc này ẩn mình sâu trong Thiên Cung, do Hi Hòa chăm sóc.

Hi Hòa tuy ghi hận Hậu Nghệ, nhưng lúc này Đạo Tổ xuất thủ, đừng nói giết Hậu Nghệ, ngay cả Thiên Đình cũng không ra được, chuyện này chỉ đành từ từ tính.

Hơn nữa, Tổ Vu cũng sẽ không để nàng dễ dàng đạt được, cho nên nói, lúc này vẫn cần tính toán lâu dài, may mắn là lúc này đang trong thời gian cấm cố, nàng có thể chuẩn bị thật tốt.

Còn ở một bên khác, trong Vu tộc, tổn thất nghiêm trọng nhất chính là bộ lạc Hậu Thổ, không chỉ có không ít tộc nhân trầm luân dưới Kim Ô, mà trong cuộc đối chọi đại trận của hai tộc, lại có thêm không ít tộc nhân trầm luân, so với đó, trong mười hai bộ lạc Tổ Vu, tổn thất của Hậu Thổ là nghiêm trọng nhất.

Cho nên trong năm vạn năm này, các bộ lạc khác đều đang hiệp trợ bộ lạc Hậu Thổ khôi phục.

Đương nhiên, bộ lạc Hậu Thổ trong năm vạn năm này, không phải không có tin tốt.

Hậu Nghệ trong tình huống đó, đã ngộ được tiễn ý cao hơn, phá vỡ bình cảnh Chuẩn Thánh, đạt đến Chuẩn Thánh sơ kỳ, cũng là tồn tại cận thứ Hình Thiên Đại Vu trong Vu tộc.

Trong Vu tộc, Đại Vu muốn thăng cấp Chuẩn Thánh chi cảnh, quả

thực không quá dễ dàng, cho đến nay, vẫn chỉ có Hình Thiên và Hậu Nghệ hai người mà thôi.

Khoa Phụ giờ đây thương thế đã hồi phục, có chút thăng tiến, đã là Đại La Kim Tiên viên mãn, đối với bộ lạc Hậu Thổ mà nói, hai vị Đại Vu đỉnh phong này thăng tiến, đối với thực lực bộ lạc Hậu Thổ mà nói, vẫn là tăng lên không ít, ngay cả khi thực lực cơ sở hiện tại vẫn chưa khôi phục hoàn toàn.

Bất quá xét về tổng thể, nguyên khí của Vu tộc lúc này đã khôi phục sáu bảy thành, năm vạn năm tiếp theo, là đủ để khôi phục rồi.

Phía yêu tộc tuy tình hình chậm hơn một chút, nhưng cũng đang đi theo hướng tốt hơn, việc khôi phục nguyên khí, hóa giải khí vận và nghiệp lực, đều đang từ từ tăng lên, cũng coi như không tệ.

Nhân tộc, Thánh Địa.

Trong năm vạn năm này, Nhân tộc quả thực đã phát triển nhanh không ít, trước đó đã có nền tảng vững chắc, năm vạn năm này, là đủ để Nhân tộc hậu tích bạc phát.

Trong Thánh Địa đã tăng thêm mấy vị Đại La Kim Tiên, những Thái Ất Kim Tiên khác cũng không ít.

Và các bộ lạc Nhân tộc, lúc này lại một lần nữa mở rộng ra những nơi xa hơn, khiến dấu chân Nhân tộc, đi tới những nơi xa xôi hơn của Hồng Hoang.

Những năm này, sự phát triển của Nhân tộc, không ít tu sĩ đều nhìn thấy, Nhân tộc lại không giống như các chủng tộc Vu Yêu, giữa họ cũng không có mâu thuẫn gì xảy ra, hai bên cũng hòa bình chung sống, dù sao Nhân tộc chỉ là nơi cư trú mà thôi.

Khi các bộ lạc Nhân tộc đi ra ngoài, cũng chỉ có ma sát với yêu tộc Hồng Hoang mà thôi, nhưng có đệ tử Thánh Địa ở đó, trong việc tôi

luyện và bảo vệ Nhân tộc, cũng không ngừng trưởng thành, cũng đẩy lùi được nguy cơ, giúp các bộ lạc Nhân tộc an ổn lập căn.

Có thể nói, trong năm vạn năm này, sự phát triển của Nhân tộc là nhanh nhất trong Hồng Hoang.

Trong Nhân Tổ Điện. "Sư đệ cách Đại La Kim Tiên trung kỳ đã không còn xa, nếu không có gì bất ngờ, có thể trong vài vạn năm tiến nhập trung kỳ." Toại Nhân nhìn Huyền Đô phía trước, mỉm cười nói.

Huyền Đô đã thăng cấp lên Đại La Kim Tiên từ hai vạn năm trước, trong hai vạn năm không ngừng tích lũy tu hành này, lúc này địa hoa đã có hư ảnh rồi, cũng đang không ngừng ngưng tụ, trung kỳ đã không còn xa.

Trong Nhân tộc Thánh Địa, Nhân Tổ Điện.

Huyền Đô nghe vậy, mỉm cười, không trả lời, y quả thực có tự tin trong ba vạn năm, tiến nhập Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Tốc độ như vậy, trong Hồng Hoang, cũng không tính là quá chậm, y từng bước ổn định thăng tiến, đều vô cùng vững chắc, cũng không tệ.

Toại Nhân biết sư đệ của mình, từ cảnh giới Hậu Thiên, từng bước đi đến mức độ hiện tại này, chỉ trong vỏn vẹn chưa đến mười vạn năm, là một sinh linh Hậu Thiên, đã là hiếm có, tốc độ thăng tiến cũng không tính là chậm.

Nhưng nghĩ lại, đệ tử của lão sư, tự nhiên không thể quá tầm thường, tình huống của Huyền Đô, chính là minh chứng cho điểm này. "Nhân tộc trong năm vạn năm này, phát triển đã từ từ tăng lên, trong khoảng thời gian tiếp theo, sẽ ổn định tiến lên, ngươi giờ đây nhàn rỗi, có thể đi du lịch một phen trong Hồng Hoang, nói không chừng có cơ duyên gì đó." Toại Nhân nhìn ra Huyền Đô lúc này nếu có cơ duyên

tương trợ, nói không chừng thời gian còn có thể sớm hơn không ít, hiện tại Nhân tộc không có chuyện gì quan trọng, y ở trong Nhân tộc cũng không có gì cần hiệp trợ, chi bằng đến Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên. "Cũng tốt!" Huyền Đô nghe vậy, khẽ gật đầu, lựa chọn như vậy cũng không tệ.

Sau đó, Huyền Đô liền từ biệt Toại Nhân, rồi hướng về Hồng Hoang đại địa mà đi.

Còn về Toại Nhân, lúc này thì gọi Truy Y Thị và Hữu Sào Thị tới, thương nghị tình hình tiếp theo của Nhân tộc.

Thời gian thoắt cái, thấm thoắt đã năm vạn năm. "Bành!" "Bành!" Đột nhiên, giữa thiên địa, vang lên hai tiếng giòn tan, trong Bàn Cổ Điện và Thiên Đình yêu tộc vang lên, sau đó gợn sóng không gian có thể nhìn thấy bằng mắt thường không ngừng dao động, không ngừng khuếch tán ra ngoài.

Cổ thiên uy hạo hãn kia, cũng đang trong sự khuếch tán, dần dần tiêu thoái, cho đến khi biến mất.

Thời hạn mười vạn năm, giờ đây đã đến!

Thời gian Vu Yêu hai tộc bị Đạo Tổ cấm cố, lúc này cuối cùng cũng đã đến lúc, cao tầng hai tộc, cũng có thể tự do rời khỏi nơi ở của mình.

Bất quá hiện tại, không ít tồn tại trong Hồng Hoang, lại không thấy Vu Yêu nhị tộc có gì khác biệt so với trước, vẫn vô cùng yên tĩnh, phảng phất như vẫn đang trong kỳ cấm cố của Đạo Tổ.

Tình thế hiện tại, hai tộc cũng tạm thời tính toán phát triển một cách điềm tĩnh và khiêm tốn, khoảng thời gian tiếp theo này, tạm thời sẽ không dấy lên sóng gió.

Chương 172

Vu Yêu nhị tộc, lúc này trong Hồng Hoang, đã không còn là tồn tại đỉnh cấp nữa, vẫn cần tích lũy thêm thực lực bản thân thì hơn.

Vu tộc, Bàn Cổ Điện. "Nhị đệ, mười vạn năm qua, tình hình khôi phục của Vu tộc thế nào rồi?" Đế Giang ánh mắt nhìn về phía Cú Mang, đạm đạm nói.

Y trước đó có chút tinh tiến, nên vẫn luôn bế quan tu hành, đối với những chuyện trong Vu tộc, thì không biết nhiều lắm.

Lần này thời hạn mười vạn năm đã đến, y cũng đã xuất quan, liền cũng đến lúc biết những điều này.

Nghe vậy, Cú Mang thần sắc nghiêm túc nói: "Bẩm Đại ca, mười vạn năm qua, nguyên khí tổn thất của Vu tộc đã hoàn toàn khôi phục từ ba vạn năm trước, trong ba vạn năm qua, Vu tộc cũng có chút thăng tiến." Nghe vậy, ánh mắt Đế Giang lướt qua mười hai bộ lạc Tổ Vu trong Hồng Hoang, đối với một số biến hóa trong đó, y đã hiểu rõ trong lòng. "Tiểu muội, Hậu Nghệ không tệ, muội có thể bồi dưỡng thêm!" Đế Giang nhìn Hậu Thổ, cười nói. "Hậu Nghệ quả thực là một Đại Vu không tệ, Đại ca yên tâm đi, muội biết phải làm gì rồi!" Hậu Thổ nghe vậy, cười duyên một tiếng, đáp lại.

Đế Giang gật đầu, mười vạn năm qua, Vu tộc cũng không coi là thiệt thòi, ít nhất là đã khôi phục nguyên khí, mười hai bộ lạc ít nhiều cũng thăng tiến vài phần.

Hậu Nghệ của bộ lạc Hậu Thổ còn thăng tiến tu vi, cũng coi là không tệ. "Phía yêu tộc, tình hình bây giờ thế nào rồi?" Đột nhiên, Đế Giang hỏi.

Nghe vậy, Cú Mang trầm ngâm mấy hơi thở, sau đó nói: "Phía yêu

tộc cũng không có động tĩnh lớn, tuy thời gian cấm cố đã hết, nhưng vẫn yên tĩnh, giống như Vu tộc chúng ta, đều đang phát triển một cách điềm tĩnh." "Yêu tộc tuy mượn mười vạn năm này, khôi phục được sức mạnh tổn thất, nhưng khí vận và nghiệp lực, lúc này vẫn chưa khôi phục, nói chung, vẫn còn kém Vu tộc chúng ta vài phần." Nghe vậy, Đế Giang khẽ gật đầu, tình huống như vậy, trong lòng y đại khái vẫn đoán được vài phần, dù sao gánh vác nghiệp lực đến mức độ đó, tuy không tính là nghiêm trọng lắm, nhưng mười vạn năm thời gian, quả thực khó có thể khôi phục những thứ này. "Chuyện yêu tộc, vẫn cần mật thiết quan tâm, còn về bản thân chúng ta, khoảng thời gian này, tạm thời sẽ không dấy lên sóng gió nữa, mỗi người phát triển bộ lạc của mình đi!" Đế Giang suy nghĩ một chút, sau đó nói với mười một Tổ Vu. "Chúng ta đã hiểu, Đại ca!" Mười một Tổ Vu nghe vậy, đáp một tiếng rồi đứng dậy, từ biệt Đế Giang, rời khỏi Bàn Cổ Điện.

Bọn họ giờ đây đã có thể tự do rời đi, quả thực sẽ không ở mãi nơi đây.

Đế Giang nhìn một cái, sau đó cũng động thân rời đi.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình yêu tộc, Lăng Tiêu Điện. "Thiên Đế, xét theo nghiệp lực và khí vận hiện tại, e rằng còn phải mấy Nguyên Hội nữa." Bạch Trạch chắp tay nói với Đế Tuấn, đối với yêu tộc hiện tại mà nói, hai điểm này quả thực không dễ hóa giải.

Nghe vậy, Đế Tuấn trầm ngâm không nói, mười vạn năm, bộ phận yêu tộc tổn thất kia thì đã khôi phục, nhưng khí vận tổn thất và nghiệp lực gánh vác, quả thực khó có thể khôi phục trong mười vạn năm. "Về phương hướng khí vận, cần tăng cường thực lực bộ chúng, thu nạp thêm một số tán tu Hồng Hoang, trong vòng một Nguyên Hội chắc có cơ hội khôi phục.

Còn về nghiệp lực, chỉ có thể từ từ bù đắp." Rất lâu sau, Đế Tuấn

nói, những gì Kim Ô đã gây ra, cuối cùng vẫn phải do y giải quyết.

Mấy hơi thở sau, Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch, nói: "Bạch Trạch, trong Hồng Hoang, việc hành vân bố vũ có thể tích lũy công đức, hóa giải nghiệp lực, đây có lẽ là cách nhanh chóng để tiêu trừ nghiệp lực, chuyện này giao cho ngươi đi làm!" Nghe vậy, trên mặt Bạch Trạch lộ ra một nụ cười, chắp tay nói: "Thần đã hiểu!" Đế Tuấn khẽ gật đầu, sau đó phất tay, ý bảo họ lui xuống. "Thánh ngự hạo thiên, ân trạch tứ cực!" Chúng thần chắp tay nói, sau đó chậm rãi lui xuống.

Lúc này, trong Lăng Tiêu Điện, chỉ còn lại Đế Tuấn và Thái Nhất. "Đại ca, tình hình Đại tẩu, dường như vẫn không ổn định lắm." Thái Nhất cũng biết, chín vị cháu trai trầm luân, tình hình của Hi Hòa quả thực không tốt lắm, mười vạn năm qua, nàng vẫn luôn ở sâu trong Thiên Cung bầu bạn với Tiểu Thập. "Mối thù hận với Vu tộc, quả thực cần phải kết thúc, nhưng không phải lúc này, tình hình hiện tại, đều không phải lúc tái khởi chiến hỏa, ít nhất, cũng phải để yêu tộc hoàn toàn khôi phục, rồi lại một lần nữa tăng cường mới được." "Đến lúc đó, chính là lúc yêu tộc và Vu tộc quyết chiến thanh toán!" Đế Tuấn hai mắt nheo lại, nhìn về phía Vu tộc, trên mặt một tia sát ý lóe qua.

Nghe vậy, Thái Nhất khẽ gật đầu, cũng hiểu ý của Đế Tuấn. "Thái Nhất, ngươi thiện thi cương trảm, cảnh giới không ổn định, khoảng thời gian này, ngươi hãy bế quan củng cố cảnh giới." Đế Tuấn nhìn y, nói. "Ta đã hiểu!" Thái Nhất đáp, sau đó chắp tay, rời khỏi Lăng Tiêu Điện.

Đế Tuấn nhìn về phía Vu tộc, rất lâu sau, trong miệng khẽ thổ ra hai chữ: "Vu tộc!" Lời vừa dứt, thân ảnh y đã biến mất.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Đế Tuấn vẫn tự mình quản lý bộ chúng yêu tộc, tăng cường thực lực bộ chúng yêu tộc, cũng đồng thời

hoàn thiện uy lực Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nắm giữ thêm nhiều chiêu thức.

Trong vỏn vẹn mấy vạn năm, thực lực tổng thể của yêu tộc, lại có chút thăng tiến.

Thời gian chợt thoáng qua, đã thấm thoắt ba Nguyên Hội trôi đi.

Những người đang đi lại trong Hồng Hoang, không ít là tu sĩ sinh linh, một số chủng tộc Tiên Thiên, và cả Nhân tộc.

Còn về Vu Yêu nhị tộc, ngược lại lại yên tĩnh hơn không ít.

Không ít tu sĩ đều nghĩ rằng, sau khi thời hạn mười vạn năm lần trước đến, Vu Yêu nhị tộc sẽ đại tứ khuếch trương trong Hồng Hoang, hoặc có những hành động lớn khác, nhưng không ngờ, ngoài việc những năm này, yêu tộc thường có một số người yêu tộc hành vân bố vũ để có được một chút công đức mỏng manh, những điều khác, thì lại vô cùng yên tĩnh.

Còn về Vu tộc, thì càng thêm điềm tĩnh, mấy chục vạn năm qua, vẫn luôn phát triển bản thân một cách yên tĩnh, mười hai Tổ Vu cũng thỉnh thoảng hợp luyện đại trận Vu tộc, còn về việc Vu tộc khuếch trương, những năm này lại không hề dừng lại.

Tuy Vu Yêu mấy chục vạn năm qua, đều không có động thái lớn, phát triển thực lực bản thân một cách điềm tĩnh, nhưng không ít tồn tại trong Hồng Hoang đều biết, với thực lực Vu Yêu nhị tộc hiện tại, e rằng còn mạnh mẽ hơn không ít so với mấy chục vạn năm trước, ngoài thực lực bộ hạ, đại trận mới là then chốt.

Dù sao, đại trận trấn tộc của hai tộc, chính là thủ đoạn mạnh nhất của hai tộc, từ khi hai tộc có đại trận cho đến nay, chưa từng ngừng hoàn thiện và thăng cấp.

Sau lần đại chiến bất thành trước, hai tộc đều có tổn thất, lúc này

đều đã khôi phục trở lại, tuy nghiệp lực của yêu tộc hiện tại mới khôi phục, nhưng thực lực bộ chúng yêu tộc, lại cũng thăng tiến không ít, đại trận trong tay Đế Tuấn lại được hoàn thiện thêm vài phần, lúc này uy lực càng mạnh hơn.

Còn về Vu tộc, thì càng không cần phải nói, sức mạnh tổn thất của Vu tộc vốn đã khôi phục sớm hơn yêu tộc, mấy chục vạn năm qua, vẫn luôn phát triển một cách điềm tĩnh, thực lực mười hai bộ lạc tự nhiên không cần nói nhiều.

Còn về Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, mười hai Tổ Vu những năm này vẫn luôn hợp tổ diễn luyện, cộng thêm sự lĩnh ngộ và nắm giữ về Khai Thiên đệ tam thức của Bàn Cổ, lúc này đã có tiến triển đột phá.

Mười hai Tổ Vu tin rằng, chỉ cần đại chiến tái khởi, Vu tộc mình vẫn có không ít ưu thế.

Nhân tộc trong mấy chục vạn năm qua, sự phát triển trong các chủng tộc ở Hồng Hoang mà nói, đã coi là cực nhanh, lúc này đã chen chân vào hàng ngũ tồn tại đỉnh cấp của thế lực hạng hai, ẩn ẩn đang muốn tiến tới hàng ngũ thế lực hạng nhất, chủng tộc hạng nhất, như Vu Yêu nhị tộc.

Tuy vẫn cần không ít thời gian, nhưng đối với Nhân tộc mà nói, vẫn có khả năng cực lớn, tiềm lực của Nhân tộc, không phải đơn giản như vậy.

Từ một chủng tộc Hậu Thiên không được bất kỳ ai coi trọng, đi đến tồn tại đỉnh cấp của thế lực hạng hai, trong mấy trăm vạn năm này, Nhân tộc đã một lần nữa làm mới cái nhìn của các tồn tại Hồng Hoang đối với Nhân tộc.

Thành tựu sau này của Nhân tộc, chính bản thân Nhân tộc cũng không thể xác định sẽ đạt đến mức độ nào, tiềm lực của Nhân tộc,

quả thực không đơn giản.

Toại Nhân tam tổ và tám vị trưởng lão, lúc này đều đang bế quan, những năm này, bọn họ đều có chút thăng tiến, sau lần này, nhất định sẽ lại thăng tiến không ít, đến lúc đó thực lực tổng thể của Nhân tộc, lại sẽ tăng lên không ít.

Thái Thượng nhìn khí vận Nhân tộc không ngừng thăng tiến trong những năm này, khá vui mừng gật đầu.

Sự tăng trưởng khí vận của Nhân tộc, đối với Thái Thượng mà nói, cũng có chút chỗ tốt, huống hồ, y là Nhân Giáo Giáo Chủ, khí vận Nhân tộc tăng trưởng, Đại Giáo cũng sẽ tăng trưởng, như vậy, khí vận Đại Giáo lại sẽ phản bộ đến Thái Thượng.

Tuy đối với cảnh giới của Thái Thượng mà nói, chỗ tốt thăng tiến không tính là lớn, bất quá Thái Thượng dù sao cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ rồi, muốn dựa vào điều này để thăng tiến tự nhiên là không thể, nhưng có chút thăng tiến, thì cũng là khá hiếm có rồi.

Ngoài ra, thần tượng Thái Thượng lưu lại trong Nhân tộc Thánh Địa, cũng đã tụ tập không ít lực lượng tín ngưỡng của Nhân tộc, điều này đối với việc tu hành của Thái Thượng, cũng có chút trợ giúp. "Nhân tộc phát triển, chung quy sẽ không dưới Vu Yêu!" Thái Thượng khẽ nói một tiếng, sau đó chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Tam Thập Tam Thiên, trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải. "Oanh!" Tinh thần chi lực hạo hãn cuộn trào, tinh thần chi quang không thấy biên tế không ngừng yên diệt rồi lại tái hiện, Chu Thiên tinh thần phóng ra ánh sáng lấp lánh, tinh thần chi lực từ từ bình ổn trở lại, một lần nữa thu súc vào trong tinh thần. "Bành!" Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hạ xuống, lộ ra cao tầng yêu tộc và bộ chúng yêu tộc bên trong.

Đế Tuấn phất tay, Bạch Trạch và Côn Bằng cùng những người khác hiểu ý, liền dẫn bộ chúng yêu tộc trở về Thiên Đình.

Chương 173

"Đại ca, Đại tẩu không liên hợp diễn luyện, uy lực đại trận vẫn khó phát huy chân chính uy lực." Thái Nhất mặt mang vẻ ngưng trọng, nhìn Đế Tuấn bên cạnh, nói.

Nghe vậy, Đế Tuấn nhìn Thiên Đình, trên mặt hiện lên một tia bất đắc dĩ, "Hi Hòa vẫn chưa thể khôi phục từ nỗi đau mất con, khoảng thời gian này, vẫn cứ để nàng tiếp tục bầu bạn với Tiểu Thập đi!

Chuyện đại trận, chúng ta cứ luyện tập trước, sau này ta sẽ đi nói." Nghe vậy, Thái Nhất gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Đồng thời, một nơi nào đó trong Thiên Cung. "Đáng chết, Hậu Nghệ cư nhiên thăng cấp Chuẩn Thánh!" Hi Hòa nhìn tình huống trong quang mạc trước mặt, trong miệng thấp giọng mắng một tiếng.

Nàng đối với Hậu Nghệ, đã muốn đặt y vào chỗ chết, để báo thù giết con, nhưng không ngờ, Hậu Nghệ lại thăng cấp đến Chuẩn Thánh chi cảnh.

Ban đầu, muốn lặng lẽ tiêu diệt một vị Đại Vu đỉnh phong dưới mí mắt Hậu Thổ, vốn đã không dễ dàng, giờ Hậu Nghệ thăng cấp đến Chuẩn Thánh chi cảnh, muốn tiêu diệt y, lại càng khó hơn.

Chuẩn Thánh chi cảnh, cộng thêm thân phận Đại Vu, thực lực như vậy, nàng vẫn không tự tin có thể trong thời gian ngắn đánh bại Hậu Nghệ. "Xem ra, vẫn cần tìm phương pháp khác thì hơn." Rất lâu sau, Hi Hòa tố thủ vung lên, rút quang mạc đi, đạm đạm nói, giữa lông mày hàm chứa sát khí, sát ý trên người khẽ dao động.

Như vậy, vạn năm sau.

Hi Hòa vạn năm qua vẫn luôn theo dõi Hậu Nghệ, cuối cùng, nàng

đã tìm được một phương pháp hay.

Nàng lúc này không thể nhanh chóng tiêu diệt Hậu Nghệ, nhưng nàng cũng sẽ không để Hậu Nghệ dễ chịu như vậy, nàng biết, chuyện giữa Hậu Nghệ và Thường Nga của Nhân tộc, nàng lúc này coi trọng chính là tình cảm của hai người.

Nếu để Thường Nga rời xa Hậu Nghệ, điều này đối với Hậu Nghệ mà nói, quả thực là một sự giày vò.

Tạm thời không thể tiêu diệt ngươi, vậy thì cứ để ngươi đau khổ trước đi, Hi Hòa lúc này đối với Hậu Nghệ hận đã đạt đến cực điểm.

Nàng đã có ý tưởng, ngay lập tức bắt tay vào làm.

Với thủ đoạn của Thái Âm tinh chủ, lại nhiếp lấy lực lượng Thái Âm Tinh, luyện chế thành một viên tiên đan, như vậy, có thể khiến Thường Nga trực tiếp đi đến Thái Âm Tinh, như vậy, Thường Nga và Hậu Nghệ, coi như là thiên các nhất phương.

Viên tiên đan này đối với các Đại La Kim Tiên hay tồn tại Chuẩn Thánh khác có thể vô hiệu, nhưng đối với Thường Nga một Nhân tộc Thiên Tiên mà nói, thì tự nhiên có tác dụng cực lớn.

Sau khi làm tốt mọi việc, Hi Hòa liền bắt đầu hành động.

Trong Nhân tộc, tại vùng Trung ương đại lục, bộ phận Nhân tộc này và Vu tộc quả thực có mối quan hệ khá gần gũi, đặc biệt là sau khi bộ phận Nhân tộc này và Vu tộc thông hôn, định ra Địa hôn, mối quan hệ giữa họ càng thêm dung hòa.

Thường Nga và Hậu Nghệ là đại diện trong số đó, cũng là nhân vật chính của Địa hôn, những năm qua vẫn luôn sống bên nhau.

Hậu Nghệ giờ đã là tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng Thường Nga lại vẫn là một Nhân tộc Thiên Tiên.

Nếu đặt trong số lượng Nhân tộc đông đảo, tu vi Thiên Tiên của Thường Nga quả thực không tệ, dù sao phần lớn Nhân tộc đều là người phàm, không có tu vi.

Nhưng nếu đặt ở Thánh địa, đặt ở Vu tộc, đặt ở Hồng Hoang đại lục rộng lớn vô ngần, thì lại yếu ớt như hạt bụi trần, Thiên Tiên nói cho cùng, trong Hồng Hoang vẫn là tồn tại không đáng kể.

Đặc biệt, tu vi Thiên Tiên của Thường Nga chỉ là do công đức đề thăng, không có pháp tu hành, thậm chí còn không có thực lực Thiên Tiên chân chính.

Là một tồn tại như vậy, Thường Nga quả thực sẽ lo lắng mình sẽ rời đi trước Hậu Nghệ, dù sao Hậu Nghệ cũng là Chuẩn Thánh, lại là Đại Vu, tự nhiên là khác biệt, trừ phi vẫn lạc dưới tay kẻ địch, nếu không thì một tồn tại như vậy có thể sống vô số năm.

Vì thế, Thường Nga tự nhiên sẽ tìm kiếm phương pháp để đề thăng tu vi cho mình, nhưng công pháp của Vu tộc, vân vân, đều không thích hợp cho Nhân tộc tu hành, cho nên Thường Nga đến bây giờ vẫn là cảnh giới Thiên Tiên.

Tuy nhiên, tư chất của Thường Nga cũng không tính là thấp, chỉ là chưa tu hành công pháp Nhân tộc mà thôi, cũng chưa được cao thủ Nhân tộc chỉ điểm, nên đã bị tụt hậu không ít.

Lần này Hi Hòa hạ Hồng Hoang, tiên đan luyện chế trong tay nàng chính là nhắm vào điểm này của Thường Nga, nên đã đích thân ra tay, lừa gạt niềm tin của Thường Nga, khiến nàng uống tiên đan do mình luyện chế, phi thăng đến Quảng Hàn Cung trên Thái Âm Tinh, để nàng và Hậu Nghệ phải chia cắt đôi nơi, dùng cách này để giày vò Hậu Nghệ.

Hi Hòa dù sao cũng là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, lúc này không đến thẳng trung tâm bộ lạc Hậu Thổ để diệt sát Hậu Nghệ, chỉ đến

vùng đất Nhân tộc, nên cũng không kinh động đến Tổ Vu Hậu Thổ.

Với tu vi của nàng, muốn lừa gạt Thường Nga, người Nhân tộc vẫn luôn khổ sở tìm kiếm phương pháp đề thăng tu vi, muốn được trường tương tư thủ với Hậu Nghệ, quả thực là dễ như trở bàn tay.

Chẳng bao lâu, Hi Hòa đã đắc thủ.

Nhìn Thường Nga nuốt tiên đan vào khoảnh khắc ấy, trên gương mặt tuyệt mỹ của Hi Hòa cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười nhạt. "Hậu Nghệ, ngươi cũng hãy nếm thử tư vị thống khổ này đi!" Hi Hòa thầm nghĩ trong lòng một tiếng, rồi nhìn Thường Nga, trên người nàng phát ra một luồng sáng màu lam tím, đó là Thái Âm Tinh chi lực bắt đầu có tác dụng. "Ong!" Ngay lúc này, trên người Thường Nga xuất hiện một loại dẫn lực, liên hệ giữa nàng và Thái Âm Tinh càng thêm nồng đậm, một cỗ dẫn lực cực mạnh tác động lên người Thường Nga, khiến thân thể nàng bắt đầu từ từ bay lên, hướng về Thái Âm Tinh, bay càng lúc càng xa.

Nhìn thân thể Thường Nga bay đi, nụ cười trên mặt Hi Hòa càng thêm sâu đậm.

Còn Thường Nga, người vẫn chưa kịp vui mừng vì thực lực của mình đã đề thăng đến Kim Tiên, lúc này trên khuôn mặt xinh đẹp lại hiện lên vẻ kinh hãi, thân thể của nàng căn bản không thể khống chế, không ngừng bay về phía Thái Âm Tinh.

Nghĩ đến việc mình sẽ phải chia lìa Hậu Nghệ, trong lòng Thường Nga không khỏi dấy lên một trận khủng hoảng. "Thường Nga!" Đột nhiên, một tiếng gầm giận dữ làm Thường Nga đang kinh sợ tỉnh lại, nàng thấy Hậu Nghệ đang đuổi đến, nhưng như vậy căn bản không thể ngăn cản được nàng. "Hậu Nghệ, cảm giác phu thê ly biệt không dễ chịu phải không?

Không sao, dần dần ngươi sẽ quen thôi, ha ha..." Hi Hòa cười lạnh

lẽo, ánh mắt thấu xương băng hàn, ánh nhìn oán hận như một mãnh thú viễn cổ muốn nuốt chửng Hậu Nghệ.

Nàng quay đầu không nhìn Hậu Nghệ nữa, sợ mình không nhịn được ra tay với hắn, chỉ thấy thân hình nàng khẽ động, bắt đầu hướng về Thiên Đình mà đi. "Hi Hòa!" Hai mắt Hậu Nghệ chợt lóe, trên mặt sát ý đằng đằng, nhưng lúc này ra tay đã không kịp rồi. "Hô!" Ngay lúc này, thân hình Thường Nga trên không trung hàng tỉ dặm khẽ động, rồi sau đó có một tầng hỏa quang màu cam bao bọc thân thể nàng.

Nàng không những không cảm thấy chút nóng rực nào, ngược lại còn cảm thấy cỗ dẫn lực đáng sợ trong thân thể đang dần tiêu tán, mình lại có thể tự chủ khống chế thân thể rồi.

Thường Nga thấy vậy, thần sắc tức thì mừng rỡ, mình không cần phải chia lìa Hậu Nghệ nữa.

Hi Hòa thấy vậy, thần sắc tức thì trầm xuống, nhìn về phía ánh lửa đến, đó là Đông Hải Chi Tân. "Yêu tộc, ngươi đã nhúng tay quá giới hạn rồi!" Giữa thiên địa, vang lên thanh âm của Toại Nhân, rồi sau đó liền thấy một đạo hồng quang màu cam từ Đông Hải Chi Tân bay lên, rồi vượt qua vô số tỉ dặm, giáng lâm lên người Thường Nga, trực tiếp cắt đứt liên hệ giữa nàng và Thái Âm Tinh, rồi dẫn nàng đến Thánh Địa. "Nhân tộc, ngươi dám ngăn cản chuyện tốt của bản cung?" Hi Hòa chau mày sát khí, lạnh lùng nói. "Mưu tính người Nhân tộc ta, còn dám quay lại nói ta ngăn cản ngươi?

Ngăn cản ngươi thì sao?

Thường Nga, ngươi hôm nay không thể mang đi!" Lời còn chưa dứt, liền thấy Toại Nhân xuất hiện cách Hi Hòa không xa, thần sắc băng lãnh nhìn nàng.

Hi Hòa thần sắc hơi trầm xuống, tu vi của Toại Nhân tuy vẫn chưa bằng nàng, nhưng vấn đề là thân phận của Toại Nhân, Nhân Tổ

của Nhân tộc, Đại đệ tử của Thái Thanh Cung Nhân Giáo giáo chủ Thái Thượng, với thân phận như vậy, nàng quả thực không thể đắc tội.

Nhưng mình đã mưu tính lâu như vậy, còn bỏ ra một viên tiên đan quý giá, muốn cứ thế mà bỏ qua, nàng cũng không cam tâm. "Thường Nga, bản cung nhất định phải mang đi!" Hi Hòa nói xong, một chưởng vỗ về phía Toại Nhân, lại một tay khác chộp lấy Thường Nga đã được dẫn đến Thánh Địa. "Chuyện của Nhân tộc, khi nào đến lượt Yêu tộc nhúng tay!" Toại Nhân hừ lạnh một tiếng, một chưởng vỗ ra, nghênh đón chưởng của Hi Hòa. "Oanh!" Một tiếng sấm vang dội khắp thiên địa, Hi Hòa và Toại Nhân mỗi người lùi lại vạn dặm, giẫm nát vô số hư không.

Mà một chưởng khác do pháp lực của Hi Hòa ngưng tụ thành, vẫn chộp lấy Thường Nga, lúc này Toại Nhân không ra tay nữa, Hi Hòa có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Toại Nhân đã từ bỏ, để nàng bắt Thường Nga đi?

Chương 174

"Hô!" Đột nhiên, ngọn lửa màu cam không biết từ đâu bùng lên, thiêu đốt sạch chưởng lực do pháp lực của Hi Hòa ngưng tụ, ngay cả hư không lúc này cũng xuất hiện dấu hiệu tan chảy, nhiệt độ khủng khiếp phát tán trong vùng hư không này.

Hi Hòa thần sắc chợt ngưng trọng, nhiệt độ của ngọn lửa kia, lại không hề thua kém Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa của phu quân mình, ngọn lửa đáng sợ như vậy, có lẽ chính là Toại Nhân Tân Hỏa của Toại Nhân, cũng là tân hỏa chỉ dẫn Nhân tộc đến sự khai sáng, có khí vận Nhân tộc và sức mạnh nhân đạo trong đó. "Hi Hòa, nếu ngươi còn ra tay, Nhân Yêu lưỡng tộc sẽ không thể kết thúc trong êm đẹp!" Toại Nhân thần sắc hơi trầm xuống, lạnh lùng mở miệng nói, khí tức trên người hơi dao động, tu vi của Hi Hòa tuy cao hơn hắn vài phần, nhưng Toại Nhân cũng không sợ nàng, xem ra một chưởng vừa rồi, Hi Hòa muốn thắng mình, cũng không phải chuyện dễ dàng. "Hi Hòa, muốn động Thường Nga, trước hết hãy qua được cửa ải của ta!" Lúc này, Hậu Nghệ xông đến, hô lớn.

Nhân Vu nhị tộc đứng cùng một chỗ, Yêu tộc lúc này đều phải tránh xa ba tấc, căn bản không phải đối thủ của hai tộc. "Hừ!" Trên gương mặt kiều diễm của Hi Hòa thoáng qua một tia âm u, lạnh lùng nhìn Toại Nhân và Hậu Nghệ một cái, trong miệng hừ lạnh một tiếng rồi phiêu nhiên mà đi.

Trong hư không vô tận.

Toại Nhân thần sắc băng lãnh nhìn Hi Hòa tiến vào Thiên Đình rồi mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Nếu vừa rồi Hi Hòa còn ra tay nữa, Nhân Yêu lưỡng tộc e rằng sẽ

thực sự không thể kết thúc trong êm đẹp.

Mối quan hệ giữa Hậu Nghệ và Vu tộc thế nào, Toại Nhân không quản, nhưng mưu tính Nhân tộc, Toại Nhân tuyệt đối không đồng ý.

Thường Nga dù là thê tử của Hậu Nghệ, nhưng bản thân nàng là Nhân tộc, có bất cứ chuyện gì, tự Nhân tộc sẽ lo liệu, không đến lượt Yêu tộc nhúng tay.

Ra tay với Nhân tộc, thì phải chuẩn bị đối mặt với cả Nhân tộc.

Nhân tộc đã không còn như mấy chục vạn năm trước, thực lực tổng thể của Nhân tộc đã đạt được sự đề thăng cực lớn.

Yêu tộc có đại trận, Nhân tộc chẳng lẽ không có sao?

Chỉ là chưa từng triển khai trong Hồng Hoang mà thôi.

Sức mạnh của Nhân tộc đã đủ để Yêu tộc, một chủng tộc đỉnh tiêm như vậy, phải coi trọng rồi. "Lần này chuyện của Thường Nga, đa tạ Nhân Tổ đã ra tay tương trợ." Sau một hồi lâu, Hậu Nghệ thu ánh mắt từ Thiên Đình về, chuyển sang Toại Nhân, khẽ chắp tay nói.

Nếu xét về thời gian xuất thế, Toại Nhân sau hắn, nhưng xét về thân phận hay tu vi, Toại Nhân đều ở trên hắn.

Cộng thêm lần này là Toại Nhân tương trợ Thường Nga, tránh cho nàng bị Hi Hòa mưu tính thành công.

Vì vậy, Hậu Nghệ lúc này hành lễ cũng là hợp lý. "Hi Hòa mưu tính Nhân tộc, bất kể thế nào, bản tổ cũng không thể ngồi yên không lý, Đại Vu Hậu Nghệ không cần đa lễ." Nói rồi, Toại Nhân nhìn Hậu Nghệ, nói: "Sau chuyện lần này, Thường Nga sẽ ở lại Nhân tộc tu hành, tạm thời không trở về nơi này nữa." Nghe vậy, Hậu Nghệ khẽ gật đầu, Thường Nga ở lại Thánh Địa tu hành cũng tốt, như vậy cũng có thể đề thăng thêm chút thực lực, về sau cũng sẽ không xảy ra những chuyện như vậy nữa. "Như vậy, đa tạ Nhân Tổ!" Hậu Nghệ

lần nữa chắp tay nói.

Toại Nhân khẽ gật đầu, rồi thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Hậu Nghệ nhìn về phía Đông Hải Chi Tân một lúc lâu sau đó mới thu hồi ánh mắt, trở về bộ lạc Hậu Thổ.

Cùng lúc đó, Hậu Thổ cũng đã biết chuyện này, nhưng vì là Nhân Tổ ra tay, ngăn chặn mưu tính của Hi Hòa, nên chuyện này nàng cũng không lo lắng nữa.

Thường Nga ở trong Nhân tộc, sẽ nhận được sự đề thăng cực lớn, đây đối với Thường Nga mà nói, cũng là một chuyện không tệ.

Về sau đợi tu vi nàng đề thăng lên, cũng có thể tự mình ứng phó những chuyện này.

Trong Thánh Địa Nhân tộc. "Nhị đệ, chuyện của Thường Nga, ngươi hãy sắp xếp nàng ở lại Thánh Địa, cùng các đệ tử tu hành đi!" Toại Nhân nhìn Hữu Sào thị, mở miệng nói. "Ta đã hiểu rồi, Đại ca!" Hữu Sào thị gật đầu nói, nguyên do sự việc này hắn đã biết, đã ở trong Thánh Địa lúc này, vậy thì an tâm ở lại đây tu hành vậy.

Toại Nhân gật đầu, rồi trở về Nhân Tổ Điện.

Ba mươi ba Thiên, Thiên Đình Yêu tộc, tại một Thiên Cung nào đó. "Chuyện lần này của ngươi, quả thực có chút mạo hiểm, nếu như khai chiến với Nhân tộc, tuy nói Yêu tộc ta thực lực ở trên Nhân tộc, nhưng phía sau Nhân tộc, lại có hai vị kia tồn tại, Yêu tộc làm sao là đối thủ?" Đế Tuấn nhìn Hi Hòa, mở miệng nói.

Hắn tự nhiên biết ý đồ của Hi Hòa, nhưng mưu tính Nhân tộc, chung quy là mạo hiểm.

Nếu không có Thái Thượng và Nữ Oa, thì Đế Tuấn tự nhiên sẽ mặc kệ Hi Hòa muốn làm gì, dù sao Nhân tộc cũng không phải đối thủ của Yêu tộc, không cần lo lắng gì.

Nhưng vấn đề là, Nhân Giáo giáo chủ Thái Thượng, Thánh Mẫu kiêm Phó Giáo chủ Nữ Oa, hai vị này đứng sau Nhân tộc, cho dù Vu Yêu lưỡng tộc cộng lại cũng không phải đối thủ của Nhân tộc.

Nàng mạo nhiên ra tay với Thường Nga, nếu thực sự khai chiến, Yêu tộc chung quy là bên chịu thiệt.

Cũng may lần này không có cục diện xấu nào xảy ra, nếu không thì những gì Yêu tộc tích lũy bấy lâu, e rằng lại phải đổ sông đổ bể. "Ta cũng không ngờ, vào lúc sắp thành công, Toại Nhân lại đột nhiên ra tay ngăn cản ta." Hi Hòa hận hận nói, vốn dĩ Thường Nga đã sắp đến Thiên Đình, lại không ngờ lúc đó, Toại Nhân lại ra tay. "Sự việc đã đến nước này, chuyện này tạm thời đừng nhắc đến nữa.

Chuyện của Nhân tộc, tạm thời đừng bận tâm.

Còn về Hậu Nghệ, sau này sẽ có cơ hội." Đế Tuấn nghe vậy, suy nghĩ một lát rồi nhìn Hi Hòa nói.

Hi Hòa nghe thế, tuy không cam lòng, nhưng lúc này chỉ đành gật đầu.

Thời cơ hiện tại quả thực không tốt, nếu nàng còn ra tay nữa, Vu Yêu có thể sẽ lại nổi chiến hỏa, lúc đó có thể sẽ là Thiên Khiển, chuyện này vẫn rất nghiêm trọng, nàng vẫn phải nghiêm túc đối đãi.

Còn về Nhân tộc, tự nhiên không thể ra tay nữa, nếu không thì Nhân Yêu lưỡng tộc e rằng thực sự không thể kết thúc trong êm đẹp.

Đế Tuấn nhìn nàng một cái rồi quay người rời đi, muốn đối phó với Vu tộc sau này, Yêu tộc tất phải đề thăng mạnh hơn, uy lực của đại trận cũng phải đề thăng lên, nếu không thì làm sao trừ Hậu Nghệ, diệt Vu tộc?

Chỉ khi bản thân cường hãn lên, tất cả mới là quan trọng nhất.

Hi Hòa trong lòng nghĩ đi nghĩ lại rất lâu, vẫn cảm thấy Đế Tuấn

nói có lý, lúc này cũng động thân, hướng về Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, bắt đầu liên hợp diễn luyện Yêu tộc đại trận, đề thăng uy lực của đại trận.

Sau này, Yêu tộc mới có cơ hội loại bỏ Vu tộc.

Trong một khu vực nào đó của Hồng Hoang. "Lão gia, đi về đâu?" Thanh Huyền dừng lại, ngẩng đầu hỏi.

Nghe vậy, Thái Thượng đảo mắt một cái, rồi nhìn về phía Nhân tộc, cười nói: "Về Nhân tộc đi!" Thanh Huyền gật đầu, rồi dưới chân sinh vân, chậm rãi hướng về Nhân tộc.

Trong Thánh Địa Nhân tộc. "Đệ tử bái kiến Lão sư!" "Bái kiến Giáo chủ!" Toại Nhân Tam vị Nhân Tổ cùng với tám vị trưởng lão thấy Thái Thượng đông lai, vội vàng nghênh tiếp. "Không cần đa lễ!" Thái Thượng đạm đạm phất tay, phù khởi Toại Nhân và những người khác.

Y nhìn tu vi của họ, hài lòng gật đầu, Toại Nhân sắp bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, Hữu Sào thị và Trục Y thị sắp tiến vào Chuẩn Thánh trung kỳ, tám vị trưởng lão, lúc này ở cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ đến viên mãn không đồng đều.

Tu vi như vậy, cũng không tính là yếu.

Chương 175

Ngay sau đó, Thái Thượng lại nhìn một lượt những nơi khác trong Thánh Địa, phát hiện các đệ tử khác đều có sự đề thăng, có người lúc này đang ở bờ vực đột phá, nhưng vẫn đang tìm kiếm một chút cơ duyên để đột phá. "Ta quan sát thấy các ngươi và các đệ tử khác của Thánh Địa, không ít người đang ở bờ vực đột phá, nhưng vẫn còn thiếu một tia cơ duyên.

Hôm nay bản giáo đến đây, liền vì các ngươi khai đàn giảng đạo, mong các ngươi có thể nắm bắt cơ hội này, tấn thăng tu vi." Thái Thượng ánh mắt rơi xuống Tam Tổ và tám vị trưởng lão, mỉm cười nói.

Nghe vậy, mọi người thần sắc mừng rỡ, nhìn nhau một cái rồi lập tức bái nói: "Đa tạ Giáo chủ!" Thái Thượng gật đầu, rồi phất phất tay, ý bảo họ xuống dưới sắp xếp. "Toại Nhân!" "Đệ tử tại!" Toại Nhân chắp tay nói. "Gọi đệ tử Huyền Đô của ngươi cũng đến nghe đạo đi!" Thái Thượng đạm đạm nói. "Vâng!" Toại Nhân đáp một tiếng rồi quay người rời đi.

Thái Thượng dưới chân khẽ động, thời không biến ảo, đã đến trong Nhân Giáo Miếu, ngồi xếp bằng trong đó, chờ đợi họ chuẩn bị xong mọi thứ, Y sẽ khai đàn giảng đạo.

Lần này Huyền Đô cách khu vực Đông Hải Chi Tân không quá mấy chục tỉ dặm, cũng không xa lắm, lúc này sau khi nhận được truyền tấn của Toại Nhân, liền bắt đầu động thân lên đường, hướng về Đông Hải Chi Tân mà đến.

Lão sư giảng đạo, đây là cơ hội ngàn năm có một, hắn tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Hắn giờ đây sắp bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, lần này nương nhờ Lão sư giảng đạo, nói không chừng có thể thuận lợi tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, khi đó, trong Hồng Hoang cũng có thể coi là một phương cao thủ rồi.

Hành tẩu trong Hồng Hoang cũng có mấy phần tự tin.

Huyền Đô trong lòng nghĩ, tốc độ dần dần tăng nhanh, hướng về Đông Hải Chi Tân mà đến.

Thời gian thoáng chốc, lại một trăm năm trôi qua.

Trong Thánh Địa Nhân tộc.

Tất cả đệ tử Thánh Địa Nhân tộc đã được tập hợp đầy đủ, chờ đợi Giáo chủ giảng đạo, mà Huyền Đô từ Hồng Hoang vội vàng đến, cũng đã có mặt, cũng đã bái kiến Lão sư của mình.

Toại Nhân lúc này sau khi sắp xếp mọi thứ xong xuôi, liền đến thỉnh Lão sư của mình giảng đạo.

Trong Nhân Giáo Miếu. "Lão sư, đệ tử Thánh Địa đã tập hợp đầy đủ, thỉnh Lão sư thị hạ." Toại Nhân bái kiến Thái Thượng xong, mở miệng nói.

Nghe vậy, Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, nhìn Toại Nhân, khẽ gật đầu nói: "Nếu đã vậy, một tháng sau, khai đàn giảng đạo đi!" "Vâng, Lão sư!" Toại Nhân đáp một tiếng rồi chắp tay rời đi.

Một tháng sau, trong Thánh Địa. "Đông!" Đột nhiên, một tiếng Đại Đạo Chung minh vang vọng trong tai tất cả đệ tử Nhân tộc, Tam Tổ Toại Nhân, Huyền Đô và những người khác.

Nghe thấy vậy, tâm thần thanh tịnh, đại đạo thông suốt, linh đài thanh minh, tất cả mọi thứ đều bị trấn áp xuống, chỉ còn lại lòng cảm ngộ đại đạo, chờ đợi Thái Thượng giảng đạo.

Những thứ khác, lúc này đều đã bị thanh âm đại đạo này áp chế. "Hô!" Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy khí Nhân Uân trong hư không giao hòa hiện ra, lại có đại đạo pháp tắc tung hoành trong đó, dần dần hiển hóa ra một đạo thân ảnh, hòa cùng thiên địa làm một thể, Y vừa là đại đạo, đại đạo tức là Y.

Nhân Giáo Giáo chủ, Thái Thanh Thái Thượng. "Bái kiến Lão sư!" "Bái kiến Giáo chủ!" Toại Nhân và Huyền Đô hai người hành lễ nói, tất cả đệ tử Nhân tộc hành lễ nói, thanh âm hùng tráng, chấn động Thánh Địa.

Thái Thượng thấy vậy, khẽ gật đầu, trong tay khẽ phất, phù khởi tất cả đệ tử Nhân tộc, đạm đạm nói: "Lần giảng đạo này, các ngươi phải nắm bắt thật tốt, lĩnh ngộ thêm một chút, liền có thể tấn thăng cảnh giới hiện tại, vấn đỉnh thiên địa cao hơn." Nghe vậy, tất cả đệ tử gật đầu, lần nữa hành lễ. "Như vậy, hãy hảo sinh lắng nghe!" Thái Thượng khẽ gật đầu, rồi chậm rãi nhắm đôi mắt lại, hiện ra Xích Hồng Khánh Vân, trong đó khí Nhân Uân phù hiện, nhưng trong đó, có ba đạo quang mang hiện ra, nhưng tất cả Nhân tộc, bao gồm cả Toại Nhân, đều không thể nhìn rõ tình hình ba đạo quang mang kia.

Nếu nhìn quá ba hơi thở, hai mắt liền sẽ đau nhói, Toại Nhân lúc này, chính là tình trạng như vậy, vội vàng thu liễm tâm thần, chuẩn bị lắng nghe thanh âm đại đạo của Lão sư mình, nghiệm chứng đề thăng đại đạo của mình.

Thái Thượng lúc này không để ý tình hình của Toại Nhân, Y tâm thần hợp nhất, Tam Thanh Đạo Nhân tâm ý tương thông, cùng Thái Thượng đồng thời khai giảng đại đạo chi âm. "Đại Đạo vô hình, sinh dục thiên địa; Đại Đạo vô tình, vận hành nhật nguyệt; Đại Đạo vô danh, trường dưỡng vạn vật; Ngô bất tri kỳ danh, cưỡng danh viết Đạo! " "Phu Đạo giả: hữu thanh hữu trọc, hữu động hữu tĩnh; thiên thanh địa trọc..." "Thiên địa hữu Đạo, dĩ khai linh trí, dĩ dưỡng chúng

sinh, dĩ minh tự thân, dĩ ngộ Đại Đạo..." "Đạo khởi tự nhiên nhi nhiên, sinh hồ thái vô chi tiên, khởi hồ vô nhân, kinh lịch thiên địa, thủy chung bất khả xưng tái..." "Nhất giả Đạo dã, nhất tại thiên địa ngoại, nhập tại thiên địa gian, đãn vãng lai thiên địa tự nhiên chi trung nhĩ..." "Nhất tán hình vi khí, hoặc ngôn hư vô, hoặc ngôn tự nhiên, hoặc ngôn vô danh, giai đồng nhất nhĩ..." "Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp Đạo, Đạo pháp tự nhiên..." Từng đạo đại đạo chi âm vang vọng khắp Đông Hải Chi Tân, đại đạo chi lực hùng vĩ giáng lâm trên Đông Hải Chi Tân, thiên cơ lúc này bị đại đạo che lấp, ngay cả Ngũ Thánh lúc này cũng không thể suy tính được chút nào.

Tất cả đệ tử Nhân tộc đều chìm đắm trong việc lĩnh ngộ đại đạo, thanh âm đại đạo vờn quanh bên tai, đại đạo thanh minh thông suốt, những gì trước đây chưa lĩnh ngộ, giờ đây đều đã hoàn toàn nắm giữ.

Trong vỏn vẹn vài trăm năm, đã có không ít đệ tử Nhân tộc tấn thăng tu vi, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Khí vận Nhân tộc sau khi các đệ tử này đề thăng, cũng đề thăng không ít, cũng tụ tập không ít lực lượng tín ngưỡng Nhân tộc, dù sao lúc này Đông Hải Chi Tân đều vang vọng thanh âm đại đạo, ngay cả Nhân tộc bình thường cũng đều nghe được.

Có lẽ họ khó có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, nhưng nghe được những thanh âm đại đạo này, đều có thể khiến thể chất của bản thân họ và các yếu tố khác đều đề thăng không ít, đạt được nhiều lợi ích, tiến lên một cảnh giới tốt hơn.

Sau khi khí vận Nhân tộc đề thăng, Nữ Oa lúc này đã chú ý đến Nhân tộc.

Nhưng ngay sau đó, trên thánh nhan của Nữ Oa liền lộ ra vẻ chấn kinh sâu sắc, Đạo huynh lần này, rốt cuộc đã giảng loại đại đạo chi âm nào, đại đạo chi lực hùng vĩ đến mức ngay cả tồn tại Thánh Nhân

trung kỳ như nàng, cũng không thể khuy tham một phần.

Đại đạo chi lực như vậy, e rằng không phải là thứ mà Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ bình thường có thể có được, nhưng Thái Thượng lại phi phàm, tất nhiên còn có những thủ đoạn khác, tình huống lần này, chính là như vậy.

Nữ Oa trong lòng càng nghĩ, càng cảm thấy thủ đoạn của Thái Thượng thật khủng bố.

Lúc này không chỉ có Nữ Oa, mà cả Nguyên Thủy và Thông Thiên, những người đã có chút suy đoán và hiểu biết về chuyện này, cũng đều khá chấn kinh trước tu vi và cảnh giới đại đạo của Đại ca mình.

Càng không cần phải nói đến Tây Phương Nhị Thánh, lúc này càng cảm thấy chênh lệch giữa mình và Thái Thượng ngày càng lớn, nếu mình không gia tăng tu hành, e rằng sẽ ngày càng lớn, vĩnh viễn không thể bù đắp.

Vì vậy, bất kể tình hình hiện tại thế nào, Tây Phương Nhị Thánh lúc này bắt đầu bế quan tu hành, còn về đệ tử Tây Phương Giáo, hoặc tự mình bế quan tu hành, hoặc đến Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên lịch luyện, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều không quan tâm.

Trừ Ngũ Thánh ra, những tồn tại khác, ngay cả những người nắm quyền của Vu Yêu nhị tộc, lúc này cũng không thể biết chuyện trong Nhân tộc, nên ánh mắt lúc này cũng không chuyển dời đến Nhân tộc, vẫn đang âm thầm phát triển bản thân.

Tăng cường thực lực bộ hạ, trấn tộc trận pháp của hai tộc, đều là những yếu tố then chốt để đề thăng lúc này, trong quá trình đề thăng âm thầm, tốc độ tuy không lớn, nhưng cũng coi là hiếm có.

Trong Thánh Địa Nhân tộc.

Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân cùng giảng đạo, đại đạo

chi âm quán xuyên vũ trụ thương khung, trực đạt đại đạo nguyên đầu, tất cả đệ tử Nhân tộc lúc này nghe được đại đạo chi âm đều không giống nhau, lĩnh ngộ cũng khác nhau.

Điều giống nhau lúc này, chính là nương nhờ cỗ đại đạo chi âm này, đề thăng tu vi của mình, đề thăng sự cảm ngộ đối với đại đạo, điểm này là giống nhau.

Ba vị Thánh Nhân lúc này đã thu hồi ánh mắt, những chuyện này, hiểu biết một chút là được rồi, Thái Thượng là Giáo chủ của Nhân Giáo, đề thăng thực lực Nhân tộc vốn là chuyện không có gì đáng trách, không cần quá mức quan tâm.

Nữ Oa với tư cách Thánh Mẫu và Phó Giáo chủ tìm hiểu thêm cũng là bình thường, Nguyên Thủy và Thông Thiên hai người, sau khi hiểu rõ thủ đoạn và ý đồ của Đại ca, liền không còn bận tâm nữa.

Nữ Oa thấy Thái Thượng lại đề thăng thực lực Nhân tộc, liền cũng không lo lắng gì nữa, liền tiếp tục tham ngộ.

Còn Thái Thượng trong Thánh Địa, thì vẫn đang không ngừng giảng đạo.

Khí vận Nhân tộc, cũng đang chậm rãi đề thăng, ngày càng kéo dài, sâu dày.

Thời gian thoáng chốc, lại một đa nguyên hội đã trôi qua.

Hồng Hoang tuy vẫn là một cục diện bình tĩnh, nhưng sinh linh tu sĩ hành tẩu trong đó hiển nhiên đã nhiều hơn không ít, tu vi cao thấp đều có.

Ngoài ra, Vu Yêu nhị tộc, sau một đa nguyên hội này, đã dần dần hành tẩu nhiều hơn trong Hồng Hoang, cũng bắt đầu những động thái như trước, cần khuếch trương thì khuếch trương, cần phát triển thì phát triển, đều bắt đầu làm những việc mà trước đây họ vẫn luôn làm.

Chương 176

Bởi vậy, trong một đa nguyên hội này, Vu Yêu nhị tộc cũng đã đề thăng không ít thực lực.

Còn về các tu sĩ sinh linh khác, cùng với một số tiên thiên chủng tộc, lúc này đều có sự đề thăng.

Khoảng thời gian một đa nguyên hội này, quả thực là thời gian để họ đề thăng tu vi thực lực.

Lúc này, rất nhiều thế lực và vô số tồn tại trong Hồng Hoang đều đã đề thăng không ít.

Thực lực tổng thể của Hồng Hoang, so với thực lực trong hai lượng kiếp trước, quả thực đã đề thăng vô số, có thể nói là đạt đến đỉnh phong.

Dù sao, còn có sáu vị tồn tại kia, chính là những tồn tại đỉnh phong của Hồng Hoang.

Cộng thêm Vu Yêu, Nhân tộc và các chủng tộc khác, thực lực quả thực đã cường hãn hơn vô số lần so với thực lực lượng kiếp trước, hơn nữa thực lực vẫn đang đề thăng, vẫn chưa đạt đến cực hạn.

Ví dụ như, Nhân tộc!

Trong Thánh Địa Nhân tộc.

Thái Thượng đã ngừng giảng đạo ba vạn năm trước, khoảng thời gian sau đó, đều là thời gian đệ tử Nhân tộc tự mình tu hành.

Trong ba vạn năm, lục tục có đệ tử Nhân tộc tỉnh lại, lần này tuy họ không thể lĩnh ngộ thêm điều gì, nhưng đại đạo chi lực giáng lâm lúc đó, cùng với khí tức đại đạo tràn ngập nơi đây, cũng là một tạo hóa, họ cũng sẽ không bỏ lỡ.

Tất cả đệ tử Nhân tộc, trừ Tam Tổ Toại Nhân, Huyền Đô và tám vị trưởng lão ra, lúc này đều đã tỉnh lại hoàn toàn.

Ba nghìn năm sau nữa, tám vị trưởng lão tỉnh lại, năm nghìn năm sau, Huyền Đô, Trục Y thị và Hữu Sào thị ba người tỉnh lại.

Còn về Toại Nhân, thì là sau một vạn năm mới tỉnh lại, tu vi thuận lợi bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Huyền Đô giờ đây đã là cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, cách Chuẩn Thánh, đã không còn quá xa nữa. "Đông!" Đột nhiên, một tiếng Đại Đạo Chung minh vang vọng trong tai tất cả mọi người, tất cả dao động đại đạo lúc này đều bình tức lại.

Tất cả mọi người mở đôi mắt, nhìn Thái Thượng trên vân đài. "Lần giảng đạo này đã kết thúc, thời gian sau này, các ngươi phải tu hành thật tốt, đề thăng bản thân, đề thăng Nhân tộc." Thái Thượng nhìn họ, đạm đạm mở miệng nói. "Cẩn ký Giáo chủ hối!" Tất cả đệ tử Nhân tộc bái nói.

Thái Thượng nghe vậy, khẽ gật đầu, không nói gì thêm.

Lần này Y đến Nhân tộc giảng đạo, một mặt là để đề thăng thực lực tổng thể của Nhân tộc, mặt khác, cũng là mượn lúc giảng đạo, nhân đạo giáng lâm, để cảm ngộ thêm những biến hóa của nhân đạo, tăng cường sự chưởng khống của bản thân đối với đại đạo mà thôi.

Lần này các đệ tử Nhân tộc có không ít thu hoạch, bản thân Thái Thượng, cũng có chút thu hoạch. "Hô!" Thái Thượng trong tay đạm đạm phất nhẹ, đại đạo chi lực dần dần tiêu tán trên Đông Hải Chi Tân.

Tuy thiên cơ trong Thánh Địa vẫn không thể suy tính được, nhưng tình hình Nhân tộc ở Đông Hải Chi Tân, đã không còn bị thiên cơ che lấp nữa.

Thấy vậy, Ngũ Thánh liền đã biết, việc Thái Thượng giảng đạo đã tạm thời kết thúc.

Chắc hẳn trong một đa nguyên hội này, thực lực Nhân tộc lại đề thăng không ít, dù sao đại đạo chi lực đáng sợ như vậy bao phủ, cộng thêm Thái Thượng giảng đạo, muốn không đề thăng cũng khó.

Tin rằng sau lần này, thực lực Nhân tộc lại sẽ lên một tầng lầu nữa, e rằng trong số các chủng tộc ở Hồng Hoang, chỉ còn kém Vu Yêu nhị tộc.

Dù sao trước khi Thái Thượng giảng đạo, thực lực Nhân tộc đã là tồn tại đỉnh tiêm của thế lực hạng hai.

Lúc này dù chưa đạt đến trình độ như Vu Yêu, nhưng cũng sẽ không quá xa nữa.

Tiềm lực của Nhân tộc, quả thực là cực lớn.

Những năm qua, họ vẫn luôn chứng kiến Nhân tộc trưởng thành và phát triển, quả thực khiến Chư Thánh rất kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại, lại cảm thấy hợp lý, có thể khiến Nữ Oa và Thái Thượng đều quan tâm và nâng đỡ Nhân tộc, Nhân tộc này tự nhiên là phi phàm, có thể đi đến bước đường này, quả thực cũng là cực kỳ phi phàm, tiềm lực và sự nỗ lực của bản thân cũng là không thể thiếu.

Thời gian sau này, sự phát triển của Nhân tộc, e rằng sẽ không kém cạnh Vu Yêu nhị tộc.

Đối với sự phát triển và đề thăng của Nhân tộc lúc này, Vu Yêu nhị tộc đều không chú ý và không biết, họ chỉ đang làm việc của mình.

Trong một đa nguyên hội này, bản thân họ cũng đã đề thăng không ít.

Thực lực hai tộc, lúc này càng thêm cường hãn.

Trong Thánh Địa Nhân tộc.

Thái Thượng để Toại Nhân đưa tất cả đệ tử Nhân tộc xuống tu hành, hoặc ra ngoài lịch luyện.

Trong Hồng Hoang đại địa vẫn còn không ít Yêu tộc, Nhân tộc trong quá trình khuếch trương, liền sẽ nổi lên chiến hỏa, đây chính là cơ hội tốt để rèn luyện.

Còn có một số tán tu, vân vân, ra tay với Nhân tộc, đều là những tồn tại có thể rèn luyện.

Nên làm gì, những điều này Toại Nhân đều đã rõ, đã đi sắp xếp rồi. "Trong lòng ngươi đã có chút cảm ngộ, tấn thăng Chuẩn Thánh đã không còn xa nữa, ngươi tự mình nắm bắt thật tốt là được rồi." Thái Thượng nhìn Huyền Đô ngồi dưới, mở miệng nói. "Đệ tử đã hiểu rồi!" Huyền Đô bái nói.

Lần này hắn đến nghe Lão sư mình giảng đạo, ngoài việc muốn mượn cơ duyên này tấn thăng đến Đại La Kim Tiên viên mãn, còn là để tích lũy viên mãn cảnh giới của bản thân, hướng đến Chuẩn Thánh.

Giờ đây trong lòng đã có chút lĩnh ngộ, tuy rằng vẫn cần một khoảng thời gian nữa, nhưng cũng coi như đã rút ngắn không ít.

Thái Thượng nghe vậy, khẽ gật đầu, vừa định mở miệng, lại thấy hư không bên cạnh hơi chấn động, Y nhíu mày, trong tay khẽ nắm, một đạo thất thải quang mang phù hiện trong tay Y, rồi dần dần hiển hóa ra một đạo phù chiếu.

Phù chiếu phát ra thất thải thần quang, đây là Đạo Tổ phù chiếu! "Đạo Tổ phù chiếu triệu ta có việc gì?" Thái Thượng nhíu mày, trong lòng nghĩ đi nghĩ lại rất lâu, vẫn không thể nghĩ rõ ý đồ của Đạo Tổ lần này, nhưng vì là triệu Y đến, Thái Thượng cũng không từ chối.

Y nói với Huyền Đô: "Ngươi có thể đến Hồng Hoang tìm kiếm

thêm một lần cơ duyên, đợi đến khi thời cơ gần chín muồi, thì trở về Thái Thanh Cung tu hành!" "Đệ tử minh bạch rồi!" Huyền Đô đáp.

Thái Thượng gật đầu xong, biến mất tại chỗ, rồi sau đó trong hư không hàng tỉ dặm, Y cưỡi Thanh Huyền hướng về Hỗn Độn Thế Giới mà đi, chớp mắt vượt qua vô số tỉ tỉ dặm, chẳng bao lâu đã đến chỗ bức tường thế giới, rồi trực tiếp xuyên qua Thiên Ngoại Thiên, đến trong Hỗn Độn Thế Giới.

Thanh Huyền hóa thành một đạo lưu quang, trong một hơi thở vượt qua không biết bao nhiêu tỉ tỉ dặm, đến trước một thế giới rồi dừng lại, là Thái Thượng bảo nó dừng. "Tạo Hóa Thiên của Đạo hữu, cũng không tệ." Thái Thượng nhìn Tạo Hóa Thiên của Nữ Oa xong, rồi lại để Thanh Huyền tiếp tục đi, theo hướng cảm ứng truyền đến từ Đạo Tổ phù chiếu.

Cùng lúc đó, Nữ Oa trong Thánh Mẫu Cung chậm rãi mở mắt, nhìn Hỗn Độn Thế Giới bên ngoài Tạo Hóa Thiên, trên thánh nhan lộ ra vẻ nghi hoặc.

Trong lòng nghĩ đi nghĩ lại, không thể hiểu rõ, liền lại tiếp tục tham ngộ.

Thái Thượng dựa vào sự dẫn dắt của Đạo Tổ phù chiếu, cũng không tìm kiếm lâu trong Hỗn Độn Thế Giới, chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi, đã tìm thấy Tử Tiêu Cung.

Trước Tử Tiêu Cung, không có Hạo Thiên và Dao Trì, Thái Thượng cũng không để ý.

Thanh Huyền không tiến vào đại điện, chỉ là sau khi vào Tử Tiêu Cung, liền ngồi xếp bằng một bên, chờ đợi Thái Thượng trở về.

Chương 177

Thái Thượng xuyên qua Tinh Không Trường Lang, rồi đến trong đại điện Tử Tiêu Cung.

Trong đại điện chỉ có cao đài và một bồ đoàn, không có bất kỳ tồn tại nào khác.

Thái Thượng nhìn một cái, rồi liền ngồi xuống trên bồ đoàn, chờ đợi Đạo Tổ đến.

Trên đại điện Tử Tiêu Cung, Thái Thượng ngắm nhìn đài cao, trên mặt lộ vẻ suy tư.

Lần này Đạo Tổ triệu tập mình đến, rốt cuộc vì việc gì?

Y hiện tại vẫn chưa nghĩ thông, xem ra, vẫn phải đợi Đạo Tổ tự mình ngôn minh. "Đông!" Đột nhiên, trong Tử Tiêu Cung vang lên một tiếng chuông Đại Đạo, ngay cả Thái Thượng lúc này cũng cảm thấy linh đài thanh minh. "Thủ đoạn hợp đạo quả nhiên phi phàm!" Thái Thượng thầm nhủ một tiếng.

Y đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, lúc này chỉ bằng một tiếng chuông Đại Đạo, liền có thể khiến linh đài của mình thanh minh.

Ngay cả thủ đoạn của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn cũng không thể làm được.

Chỉ có Đạo Tổ sau khi hợp đạo, đạt đến cảnh giới kia, mới có thể thi triển thủ đoạn như vậy.

Thái Thượng lúc này cũng khá kinh ngạc.

Mà lúc này, chỉ thấy trên đài cao, khí nhân uân phù hiện, lại có vô số Đại Đạo pháp tắc giao chức tung hoành trong đó, rồi dần dần hiển

hóa ra một đạo thân ảnh, không phải Đạo Tổ Hồng Quân, thì còn có thể là ai? "Đạo Tổ!" Thái Thượng thấy vậy, hơi chắp tay, xem như đã hành lễ.

Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Tổ hơi gật đầu, nhìn Thái Thượng nói: "Tiểu hữu những năm qua quả nhiên tiến triển không nhỏ.

Nếu bần đạo không hợp đạo, tu vi e rằng cũng chỉ cao hơn ngươi vài phần mà thôi." Hồng Quân Đạo Tổ tuy nhìn ra tu vi của Thái Thượng ở Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng Y biết Thái Thượng có nhiều thủ đoạn, nếu tất cả đều được tung ra, thì sẽ không đơn giản như hậu kỳ nữa.

Nếu mình không hợp đạo, quả thực chỉ cao hơn Thái Thượng vài phần, cũng không thể cao hơn nhiều.

Nghe vậy, Thái Thượng cười khẽ, không đáp.

Y trầm mặc vài khắc sau, mở miệng nói: "Đạo Tổ, không hay lần này triệu tập ta đến, vì sự tình gì?" Phù chiếu triệu tập của Đạo Tổ hiển nhiên không phải chuyện nhỏ, nhưng người được triệu tập lại chỉ có mình Y, năm vị Thánh khác đều không nhận được.

Vậy thì việc này, e rằng không liên quan đến bọn họ nhiều bằng mình. "Lần này triệu tập tiểu hữu đến đây, quả thực có một việc, cũng là việc mới vừa phát hiện một đa nguyên hội trước." Hồng Quân thần sắc nghiêm nghị, nhìn Thái Thượng nói.

Thái Thượng thấy thần sắc nghiêm nghị trên mặt Đạo Tổ, không khỏi trở nên trịnh trọng: "Không hay là phát hiện gì?" "Bần đạo một đa nguyên hội trước, đã phát hiện một vài tung tích của La Hầu." Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Thái Thượng, ngưng trọng nói. "La Hầu?!" Thái Thượng nghe vậy, song mâu khẽ co lại, một đạo hàn quang lướt qua mắt.

Nhưng ngay sau đó, Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Đạo Tổ, trong tình huống như vậy, La Hầu muốn lưu lại thủ đoạn e rằng không dễ.

Chẳng lẽ?

Y đã sớm an bài mọi thứ, tự bạo cũng là một phần trong đó?" "Không loại trừ khả năng này.

La Hầu chính là Ma Tổ, thủ đoạn tự nhiên thông thiên.

Tuy nói tình huống ban đầu Y quả thực không còn đường lui, nhưng với thủ đoạn của Y, sẽ không đến mức tự bạo để đoạn tuyệt chính mình.

Hơn nữa, Đại Đạo ứng thệ, cũng phi phàm.

Nay Đạo thịnh, Ma tuy suy thoái, nhưng không thể đoạn tuyệt.

Lần trước trong Hỗn Độn, bần đạo phát hiện vài phần ma tích, liền lập tức xuất thủ.

Tuy không phải La Hầu, nhưng lại như đúc từ La Hầu mà ra, e rằng đó là thủ đoạn của Y." Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc hơi ngưng trọng, nhìn về hướng thế giới Hỗn Độn, đáy mắt một tia hàn quang chợt lóe qua.

Nghe vậy, Thái Thượng khẽ gật đầu.

Đây chính là việc Hồng Quân Đạo Tổ đã phát hiện một số thứ tương tự với Ma tộc Tây Phương ngày trước, nhưng có thể còn khủng bố hơn, cho nên đã xuất thủ.

Sau đó, Y phát hiện trên người bọn chúng có thủ đoạn không thể tách rời với La Hầu.

Từ đó suy đoán, cộng thêm tình huống của La Hầu ngày trước, liền cảm thấy Ma Tổ La Hầu e rằng vẫn chưa thực sự vẫn lạc. "Nếu

La Hầu thật sự chưa vẫn lạc, vậy việc y ra tay với ngươi ta, ra tay với Hồng Hoang, chỉ là sớm muộn.

Sau khi bần đạo hợp đạo, khó có thể tìm kiếm trong thế giới Hỗn Độn.

Nếu tiểu hữu có thể, hãy lưu ý thêm một chút." Hồng Quân Đạo Tổ nói.

Thái Thượng gật đầu.

La Hầu ngày trước oán hận nhất, trừ Hồng Quân Đạo Tổ tranh đạo, chính là mình.

Nếu phục thù, tự nhiên là mình và Hồng Quân Đạo Tổ.

Cho nên Y lưu ý thêm một chút, cũng hợp lý. "Ong!" Hồng Quân Đạo Tổ trở tay, lấy ra một đoàn ma đạo bản nguyên thuần túy, trong đó ẩn chứa một tia pháp tắc hủy diệt tinh túy.

Với nhãn lực của Thái Thượng, liếc mắt một cái đã nhìn ra. "Quả nhiên có thể là thủ đoạn của La Hầu!" Thái Thượng gật đầu nói. "Đoàn ma đạo bản nguyên này, có lẽ sẽ giúp tiểu hữu lưu ý ma tích trong Hỗn Độn." Hồng Quân Đạo Tổ vung tay, đoàn ma đạo bản nguyên liền rơi xuống trước mặt Thái Thượng, được Y thu lại. "Ma tích hướng về Hồng Hoang, đây đoán chừng cũng là mục tiêu của chúng.

Bần đạo hợp đạo, tự đương thủ hộ Hồng Hoang, việc điều tra, vậy đành nhờ tiểu hữu vậy." Hồng Quân nói.

Y lúc này không thể trực tiếp rời đi, tiến về Hỗn Độn, chỉ có thể để Thái Thượng điều tra thêm. "Nơi phụ thần đã khai thiên, lẽ ra phải vậy!" Thái Thượng cười khẽ rồi nói.

Hồng Quân Đạo Tổ hơi gật đầu, nói: "Lần này để tiểu hữu đến đây, quan trọng nhất chính là việc này.

Ngoài ra, là vài phần lĩnh ngộ về Hỗn Nguyên cuối cùng của bần đạo trước khi hợp đạo, lần này cũng trao luôn cho tiểu hữu." Nói đoạn, Hồng Quân Đạo Tổ trở tay, một điểm kim sắc quang mang hiện lên trong lòng bàn tay, rồi vung ra, rơi xuống trước mặt Thái Thượng.

Thái Thượng thấy vậy, chắp tay về phía Hồng Quân Đạo Tổ nói: "Nếu vậy, đa tạ Đạo Tổ!" Một điểm cảm ngộ về Hỗn Nguyên này, đối với Thái Thượng mà nói, tuy không thể khiến Y lĩnh ngộ được bao nhiêu, nhưng ở cảnh giới hiện tại, coi như tích lũy Đại Đạo của bản thân, đạt đến viên mãn, cũng coi như có trợ giúp không nhỏ.

Thái Thượng thu nó lại, rồi nói: "Nếu đã vậy, Thái Thượng xin cáo từ!" Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu, nói: "Như vậy cũng tốt.

Lần trước ma tích xuất hiện đến nay mới chỉ một đa nguyên hội, nghĩ rằng tạm thời sẽ không xuất hiện nữa.

Tiểu hữu cứ lưu ý sau này vậy." "Thái Thượng đã rõ!" Thái Thượng gật đầu, lại chắp tay một lần nữa, rồi đứng dậy rời đi.

Chương 178

Vượt qua hành lang tinh không, gọi Thanh Huyền, liền rời Tử Tiêu Cung, hướng về thế giới Hỗn Độn mà đi.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Thái Thượng rời đi, ánh mắt Y chuyển, rơi vào trong thế giới Hỗn Độn, song mâu khẽ nheo lại: "La Hầu, thủ đoạn của ngươi, rốt cuộc còn bao nhiêu?" Lời còn chưa dứt, thân ảnh Y đã biến mất.

Trong thế giới Hỗn Độn.

Thanh Huyền chở Thái Thượng rời Tử Tiêu Cung xong, liền trực tiếp quay về Hồng Hoang.

Không lâu sau, Thái Thượng lại đến trên Tạo Hóa Thiên.

Thái Thượng bảo Thanh Huyền dừng lại, rồi hướng về Tạo Hóa Thiên mà đi.

Tạo Hóa Thiên tuy cũng là một Đại Thiên thế giới, nhưng so với Thiên Đình do Hồng Quân Đạo Tổ dùng lực hợp đạo khai tích, vẫn kém tinh tế vài phần.

Tuy nhiên, nếu là một đạo trường, thì cũng cực kỳ không tệ.

Không lâu sau khi vào Tạo Hóa Thiên, Thái Thượng liền thấy ở trung tâm Tạo Hóa Thiên, tọa lạc một tòa cung điện bạch ngọc, trên đề: Thánh Mẫu Cung.

Thái Thượng thấy vậy, cười khẽ rồi bảo Thanh Huyền hướng về Thánh Mẫu Cung mà đi.

Trước Thánh Mẫu Cung của Tạo Hóa Thiên.

Thái Thượng từ lưng Thanh Huyền đáp xuống, nhìn Thánh Mẫu

Cung bạch ngọc trước mắt, khẽ gật đầu.

Tòa cung điện này cũng là cấp Tiên Thiên Linh Bảo, tuy là hạ phẩm, nhưng cũng rất khó có được.

Dù sao, Tiên Thiên Linh Bảo loại cung điện rất hiếm.

Trừ phi có thể như mình, thân cư Càn Khôn Đỉnh, có thể tự mình luyện chế Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu không, muốn có được Tiên Thiên Linh Bảo loại cung điện thì cực kỳ khó khăn.

Cho nên Thánh Mẫu Cung tuy thuộc hàng hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cũng rất khó có được. "Thải Phượng bái kiến Thái Thượng Đạo Tôn!" Ngay lúc đó, tọa kỵ Thất Thải Phượng Hoàng Thải Phượng của Nữ Oa hướng về Thái Thượng cung thân nói, lại gật đầu ra hiệu với Thanh Huyền đã hóa thành đạo hình phía sau Thái Thượng.

Nghe vậy, Thái Thượng hơi gật đầu, Thải Phượng Y tự nhiên biết.

Y vừa định mở miệng, liền nghe thấy tiếng Nữ Oa truyền đến: "Không ngờ lại là Đạo huynh đến, là Nữ Oa đã chậm trễ." Lời còn chưa dứt, liền thấy Nữ Oa xuất hiện trước mặt Thái Thượng, hơi chắp tay về phía Y, trên thánh nhan lộ ra một nụ cười mỉm. "Không sao, lần này ta chỉ tiện đường qua Tạo Hóa Thiên, liền ghé qua đây thăm Đạo hữu chút thôi!" Nghe vậy, Thái Thượng cười khẽ rồi mở miệng nói. "Đạo huynh mời!" Nữ Oa hơi gật đầu, không để ý những điều này, lập tức làm một thủ thế mời, thỉnh Thái Thượng tiến vào Thánh Mẫu Cung.

Thái Thượng thấy vậy, hơi gật đầu, cùng Nữ Oa tiến vào Thánh Mẫu Cung.

Còn Thanh Huyền, thì dưới sự dẫn dắt của Thải Phượng, đi đến

các thiên điện khác, cũng tiện thể xem xét những nơi khác của Tạo Hóa Thiên.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Thái Thượng vừa bước vào Thánh Mẫu Cung, liền thấy trong cung mờ mịt, mây mù phiêu diêu, hơi mây bốc hơi khí thái, khói tía sắc màu, nhật nguyệt lung linh.

Y ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy ở trung tâm Thánh Mẫu Cung, dựng lên một hòn đảo nhỏ.

Hòn đảo chiếm diện tích khoảng vạn dặm, tuy không lớn, nhưng lại tinh xảo.

Trên hòn đảo đó, khắp nơi là linh chi tiên thảo, dao thảo kỳ hoa, trân kỳ tiên thú.

Dù là Hồng Hoang dị chủng, hay Thượng Cổ kỳ bảo, thật sự là cái gì cũng có.

Trên hòn đảo rộng vạn dặm này, hầu như bao gồm tất cả trân kỳ tiên thảo của Hồng Hoang.

Có thể nói, hòn đảo này chính là một thu nhỏ của Hồng Hoang, yếu đi vô số lần. "Cảnh sắc nơi đây của Đạo hữu quả thực rất hiếm có, ngay cả hòn đảo này cũng phi phàm." Thái Thượng rời ánh mắt khỏi hòn đảo, đặt lên người Nữ Oa, mỉm cười nói.

Nghe vậy, trên thánh nhan của Nữ Oa chợt nở nụ cười duyên, mở miệng nói: "Đạo huynh quá khen rồi, bất quá chỉ là lúc nhàn rỗi tùy ý làm vài thứ trang trí mà thôi." Nghe vậy, Thái Thượng cười khẽ, không bàn luận nhiều về việc này.

Sau khi hai người ngồi xuống, Nữ Oa nhìn Thái Thượng, mở miệng nói: "Nghĩ lại trước đây, hẳn là Đạo huynh đã tiện đường qua đây.

Lần trước Nữ Oa vẫn còn nghi hoặc, không ngờ lại là Đạo huynh đến trong Hỗn Độn." "Lần này, ta đến thế giới Hỗn Độn, cũng là ứng theo triệu tập của Đạo Tổ, nên mới đến thế giới Hỗn Độn tìm Tử Tiêu Cung.

Tiện đường qua Tạo Hóa Thiên, vì lần đầu thấy, liền ngắm nhìn thêm vài lần, lại khiến Đạo hữu chú ý." Thái Thượng mỉm cười nói. "Lão sư triệu tập?!" Trên thánh nhan của Nữ Oa hiện lên một tia nghi hoặc.

Lão sư triệu tập Đạo huynh, rốt cuộc vì việc gì?

Hai vị này, có thể nói là tồn tại đỉnh tiêm nhất, một vị hợp đạo, một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, thực lực chân chính thâm bất khả trắc.

Hai vị này mật đàm đại sự, e rằng không đơn giản!

Thái Thượng nhìn thần sắc biến hóa trên mặt Nữ Oa lúc này, cười nhạt nói: "Đạo hữu lại nghĩ nhiều rồi.

Việc lần này ta và Đạo Tổ thương nghị, tuy là đại sự, nhưng cũng không phải như Đạo hữu nghĩ trong lòng.

Việc này, cũng liên quan đến chúng sinh Hồng Hoang." Thái Thượng nhìn nàng, thần sắc nghiêm nghị nói: "Đương nhiên, cũng liên quan đến Đạo hữu!" Nghe vậy, trên thánh nhan của Nữ Oa lộ ra một tia ngưng trọng.

Việc gì mà có thể khiến Thái Thượng nói như vậy, thì nhất định không đơn giản rồi. "Đạo hữu còn nhớ La Hầu chăng?" Thái Thượng hỏi. "Ma Tổ La Hầu!" Nữ Oa thần sắc khẽ co lại, gật đầu nói: "Tự nhiên là nhớ.

Là tồn tại tranh đạo với Lão sư năm xưa.

Đại chiến ba tộc ngày trước, cũng có thủ đoạn của Ma Tổ trong

đó, từ đó khiến đại chiến và lượng kiếp sớm hơn không ít." "Ngày trước, La Hầu tuy bại dưới tay ta và chư vị, tự bạo vẫn lạc, nhưng một đa nguyên hội trước, Đạo Tổ phát hiện trong Hỗn Độn có ma tích xuất hiện, và thủ đoạn rất giống với La Hầu.

Đạo Tổ suy đoán, e rằng có liên quan đến La Hầu, hoặc có thể nói, La Hầu vẫn chưa vẫn lạc hoàn toàn." Thái Thượng gật đầu nói.

Những việc này, còn liên quan đến cả Hồng Hoang, cũng không phải là không thể nói.

Nữ Oa chỉ là biết sớm hơn một chút thôi.

Nữ Oa nghe vậy, gật đầu.

Ngày trước Thái Thượng và Đạo Tổ cùng chư vị liên thủ, mới diệt trừ được La Hầu.

Nhưng không ngờ, La Hầu lại chưa vẫn lạc.

Lão sư tuy đã phát hiện một số dấu vết, nhưng cũng khó tìm được, cũng không dám hoàn toàn xác định.

Đột nhiên, Nữ Oa nghĩ đến điều gì đó, nhìn Thái Thượng nói: "Thảo nào, một đa nguyên hội trước, ở khu vực cách Tạo Hóa Thiên không xa, truyền đến một số chấn động.

Chương 179

Nghĩ lại, lúc đó chính là Lão sư đã xuất thủ." "Đúng là như vậy.

Bất quá vẫn tạm thời chưa phát hiện sự tồn tại của La Hầu, Đạo Tổ liền bảo ta lưu ý thêm một chút." Thái Thượng gật đầu nói.

Nơi của Nữ Oa, cách Tử Tiêu Cung không quá vài vạn triệu ức dặm, cũng không coi là xa.

Trước đó Đạo Tổ xuất thủ, nàng cảm nhận được chấn động gì đó, cũng là bình thường, dù sao nàng đã là tồn tại Thánh Nhân trung kỳ rồi.

Nữ Oa hơi gật đầu.

Việc này Thái Thượng đã nhận lời lưu ý, nàng cũng yên tâm rồi.

Trừ Lão sư ra, thì tu vi của Đạo huynh là cao thâm nhất.

Có y xuất thủ, ngay cả tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, e rằng cũng khó mà thắng được y. "Đạo huynh hôm nay đến Tạo Hóa Thiên, không bằng để Nữ Oa dẫn Đạo huynh đi dạo một chút, cũng để xem thế giới mà Nữ Oa đã lập ra này." Nữ Oa suy nghĩ một chút rồi nói với Thái Thượng. "Cũng tốt!" Thái Thượng suy nghĩ một chút rồi gật đầu.

Đây chỉ là một mặt, mặt khác, Y cũng muốn đợi xem, trong khoảng thời gian này, những ma tích kia còn có xuất hiện nữa không, hoặc có thể thuận theo đó mà tìm kiếm, ít nhất cũng có thêm manh mối.

Nếu không, thì sẽ không dễ dàng như vậy.

Nếu có thể bị suy tính ra, thì Ma Tổ đã không còn là Ma Tổ nữa.

Nữ Oa cười khẽ rồi dẫn Thái Thượng đi quan sát Tạo Hóa Thiên.

Tại Lăng Tiêu Điện của Yêu Tộc Thiên Đình Tam Thập Tam Thiên. "Yêu sư, đây chính là kinh hỉ ngươi cho Trẫm xem sao?" Đế Tuấn thần sắc bình tĩnh, không thể nhìn ra sâu cạn, nhàn nhạt hỏi. "Hồi Thiên Đế, đúng là như vậy, pháp này quả thực có chỗ cực kỳ diệu!" Côn Bằng mỉm cười nói.

Ngay sau đó, trên mặt Côn Bằng lộ vẻ nghiêm nghị, cất cao giọng nói: "Thiên Đế, nếu như ta và chư vị dùng huyết nhục của Nhân tộc Hồng Hoang để luyện chế tuyệt thế sát khí, thì uy lực của sát khí này đủ để phá tan Tổ Vu chân thân!

Đến lúc đó, Vu tộc há có thể là đối thủ của Yêu tộc ta?" Côn Bằng nói, đáy mắt lóe lên một tia dị sắc khó nhận ra. "Phu quân, Nhân tộc quật khởi quá nhanh, Toại Nhân còn dám trực tiếp ra tay với thiếp.

Hoặc là có thể đả kích một chút." Bên tay phải, Hi Hòa nhìn Đế Tuấn, cũng mở miệng nói.

Nàng đối với việc Toại Nhân ra tay vẫn còn canh cánh trong lòng.

Lúc này Côn Bằng có đề nghị như vậy, nàng cảm thấy vô cùng tốt, một mũi tên trúng hai đích.

Đế Tuấn nghe vậy, đạm mạc nhìn Hi Hòa một cái.

Trong ánh mắt đó, lạnh đến nỗi Hi Hòa cũng khẽ run rẩy.

Nhìn ánh mắt của phu quân mình, Hi Hòa không dám nói thêm.

Nàng tin rằng, nếu mình còn mở miệng nói về việc này, Đế Tuấn có thể sẽ ra tay.

Đế Tuấn nhìn nàng một cái, rồi ánh mắt chuyển sang Côn Bằng. "Côn Bằng, ngươi đang tự tìm cái chết!" Đế Tuấn đột nhiên quát lớn một tiếng, mang theo vô biên đại thế và đế uy vô thượng lập tức quét

đến. "Phốc!" Trong Lăng Tiêu Điện của Yêu Tộc Thiên Đình. "Phốc!" Bất ngờ không kịp đề phòng, Côn Bằng bị cỗ khí thế của Đế Tuấn làm bị thương, trong miệng đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, đáy mắt lướt qua một tia âm u. "Thần lỗ mãng!" Côn Bằng lau vết máu trên khóe môi xong, chắp tay về phía Đế Tuấn nói.

Hi Hòa nhìn Đế Tuấn, nhớ lại lời nói ngày trước của Đế Tuấn.

Xem ra việc này, không thể tiến hành được, nếu không, e rằng Đế Tuấn sẽ ra tay trước. "Lấy Nhân tộc luyện sát khí, ngươi là đang tìm cái chết sao?" Đế Tuấn thần sắc lạnh như băng sương, lạnh giọng nói. "Hồi Thiên Đế, Nhân tộc đặc thù, sát khí luyện chế ra hiệu quả cực tốt.

Thần cũng là vì Yêu tộc mà suy nghĩ." Côn Bằng lúc này cung thân cúi sâu hơn vài phần, đã thành chín mươi độ, trong giọng nói không nghe ra chút sóng gió nào. "Nhân tộc có Thánh Mẫu Nữ Oa, Nhân Giáo Giáo chủ Thái Thượng!

Ngươi bảo Trẫm lấy Nhân tộc luyện chế sát khí, ngươi đây rõ ràng là đang tự tìm cái chết, hơn nữa còn muốn kéo cả Yêu tộc chết cùng!

Nữ Oa và Thái Thượng tùy ý một vị ra tay, liền đủ để diệt trừ Yêu tộc rồi.

Ngươi đây là muốn cả Yêu tộc chôn cùng ngươi sao?" Đế Tuấn thần sắc băng lãnh, nhìn Yêu sư Côn Bằng, lạnh lùng quát.

Thanh âm của Đế Tuấn vang vọng trong đại điện, chúng nhân trầm mặc không nói.

Hi Hòa cũng vậy, nàng lúc này nào còn dám đề cập nữa.

Thánh Mẫu kiêm Phó Giáo chủ Nữ Oa, Giáo chủ Thái Thượng, những tồn tại như vậy, Yêu tộc làm sao chống đỡ nổi?

Thái Nhất và Bạch Trạch cùng những người khác vốn nãy giờ đã muốn ngăn cản lời nói của Côn Bằng rồi, nhưng thấy thần sắc của Thiên Đế, hiển nhiên sẽ không đáp ứng, bọn họ liền không mở miệng nữa. "Thần biết lỗi, xin Thiên Đế trách phạt!" Côn Bằng mở miệng nói, thần sắc đã khôi phục bình tĩnh. "Nghĩ rằng Yêu sư là vì cái tâm của Yêu tộc, việc này cứ thế kết thúc, không cần nhắc lại." Đế Tuấn nhìn Yêu sư Côn Bằng, đáy mắt một tia dị sắc lóe qua, nhàn nhạt mở miệng nói. "Vâng, tạ Thiên Đế!" Côn Bằng ứng một tiếng, rồi đứng dậy lui sang một bên. "Bạch Trạch!" Đế Tuấn mở miệng nói. "Thần tại!" Bạch Trạch ra hàng chắp tay nói. "Trẫm muốn mượn khí vận và đại thế để trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên.

Những việc sau này, ngươi cần an bài thêm.

Đại thế và khí vận hiện tại vẫn chưa đủ." Đế Tuấn nói.

Muốn thăng cấp đại thế và khí vận của Yêu tộc, vẫn cần tiếp tục phát triển.

Hiện tại muốn mượn những thứ này để trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên, quả thực còn thiếu một chút, vẫn cần phải thăng cấp thêm. "Thần đã biết phải làm gì!" Bạch Trạch đáp.

Việc thăng cấp đại thế và khí vận của Yêu tộc, những việc này cơ bản đều là do hắn làm, cũng biết ý đồ của Thiên Đế.

Chương 180

Lúc này Đế Tuấn bảo hắn tăng cường lực độ, cũng là chuyện bình thường.

Ngay cả Đế Tuấn không nói, hắn cũng sẽ làm như vậy.

Dù sao thực lực của Yêu tộc vẫn cần tiếp tục thăng cấp, nếu không, muốn thực sự chiến thắng Vu tộc, thì tự nhiên là không mấy khả năng.

Cho nên, vẫn phải tiếp tục thăng cấp thực lực.

Như vậy, vừa có thể thăng cấp thực lực Yêu tộc, vừa có thể hiệp trợ Thiên Đế chứng đạo, là một việc lợi cả đôi đường.

Đế Tuấn nghe vậy, gật đầu, rồi phất tay nói: "Nếu vậy, các ngươi đều lui xuống an bài đi!" "Thánh ngự Hạo Thiên, ân trạch tứ cực!" Chúng thần chắp tay về phía Đế Tuấn, Thái Nhất và Hi Hòa xong, liền từ từ lui xuống.

Đế Tuấn nhìn Hi Hòa, mở miệng nói: "Việc Nhân tộc, không cần nhắc lại nữa.

Yêu tộc lúc này, không phải lúc động đến Nhân tộc." Lời còn chưa dứt, Đế Tuấn đã rời đi.

Thái Nhất nhìn một cái, cũng động thân rời khỏi nơi này.

Hi Hòa ánh mắt độc ác quét qua Hồng Hoang một cái, sau đó mới thu lại ánh mắt, rời đại điện, không còn để ý đến việc này nữa.

Yêu tộc lần này không chấp nhận biện pháp của Yêu sư Côn Bằng, mà là tiếp tục phát triển bản thân.

Chỉ cần Thiên Đế thăng cấp đến cảnh giới kia, thì Vu tộc đối với

Yêu tộc mà nói, liền không còn uy hiếp quá lớn nữa.

Cho nên hiện tại, việc thăng cấp khí vận và đại thế của Yêu tộc là việc quan trọng nhất, lúc này đang tiếp tục phát triển mạnh mẽ.

Về phần Vu tộc, lúc này lại không để ý đến tình huống của Yêu tộc, chỉ lo phát triển bản thân, cùng với diễn luyện đại trận của mình, hoàn thiện khuyết điểm của đại trận, để tự thân tổn hại giảm đến mức thấp nhất.

Về những cái khác, lúc này không cần để ý.

Còn chư Thánh đối với tình hình của Vu Yêu hai tộc, thì càng không có hứng thú.

Những điều này lại không uy hiếp được mình, căn bản không cần để ý.

Các tu sĩ sinh linh khác trong Hồng Hoang, lúc này ai bế quan thì bế quan, ai du lịch Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên, thì đang hành tẩu trong Hồng Hoang.

Trên bề mặt, Hồng Hoang vẫn là một mảnh bình tĩnh.

Huyền Đô lần này từ Hồng Hoang rời đi, quay về Thái Thanh Cung.

Y lần này đã có cơ duyên, trong lòng đã có lĩnh ngộ mới.

Lần này quay về Thái Thanh Cung bế quan, chính là thời cơ để Y trùng kích cảnh giới Chuẩn Thánh.

Còn bao lâu thời gian, thì tùy thuộc vào tạo hóa của chính Y.

Thời gian chợt lóe, đã vạn năm trôi qua.

Trong Tạo Hóa Thiên của thế giới Hỗn Độn.

Thái Thượng đột nhiên mở bừng song nhãn, nhìn về một phương

hướng nào đó của thế giới Hỗn Độn, đáy mắt một tia hàn mang chợt lóe.

Lần này vì giao lưu một số Đại Đạo tinh nghĩa với Nữ Oa, nên đã lưu lại thêm một chút, cũng là để chờ đợi ma tích xuất hiện.

Lúc này, cuối cùng cũng đã đợi được rồi.

Vạn năm chờ đợi này, cuối cùng cũng không uổng công. "Đạo huynh!" Nữ Oa mở bừng song mâu, trên thánh nhan hiện lên một tia hàn mang, ánh mắt cũng nhìn về một nơi nào đó ngoài Tạo Hóa Thiên. "Ma tích lại hiện, xem có thể tìm được manh mối không." Lời còn chưa dứt, Thái Thượng liền biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại, cũng đã ở ngoài Tạo Hóa Thiên.

Y nhìn một cái, rồi thân hình lại biến mất, không hề gây ra chút gợn sóng không gian nào.

Y vượt qua vô số triệu triệu ức dặm đất, giáng lâm tại một khu vực Hỗn Độn nào đó. "Oanh!" Một cỗ khí thế và uy áp khủng bố giáng lâm.

Trong khu vực Hỗn Độn vang lên từng trận oanh minh, vô số khí Hỗn Độn cuộn trào, lại có vô số khí Hỗn Độn yên diệt trong đó, Thời Không Trường Hà chấn động không ngừng. "Là ngươi!?" Năm đạo ma ảnh nhìn thân ảnh từ từ hiện ra từ Hỗn Độn hư không, đồng tử lập tức co lại, trầm giọng nói. "Quả nhiên là thủ đoạn của La Hầu!" Thái Thượng thần sắc đạm nhiên, ngữ khí bình thản, nhưng ẩn chứa một cỗ hàn ý, đóng băng ba ngàn dặm.

Năm đạo ma ảnh nhìn Thái Thượng một cái, lập tức độn đi. "Bành!" Nhưng ngay sau đó, năm đạo ma ảnh thần sắc kinh hãi.

Lúc này không chỉ hư không, mà ngay cả Thời Không Trường Hà cũng đã bị Thái Thượng phong tỏa, đến việc vượt ngang Thời Không

Trường Hà cũng không thể làm được. "Oanh!" Ngay lúc đó, Nữ Oa giáng lâm. "Tất cả hãy lưu lại đi!" Thái Thượng đạm đạm nói, vươn tay về phía năm đạo ma ảnh ấn xuống.

Một bàn tay khổng lồ bao trùm ức triệu dặm đất hiện ra, dưới chưởng lực khủng bố, Thời Không Trường Hà và Vận Mệnh Trường Hà không ngừng băng tháp, tất cả nhân quả tiêu tán.

Chưởng lực khủng bố trực tiếp xé rách năm đạo ma ảnh.

Năm đạo ma ảnh tuy thực lực không yếu, nhưng cũng chỉ là tồn tại từ Chuẩn Thánh trung kỳ đến hậu kỳ, làm sao có thể chống đỡ được một chưởng của Thái Thượng. "Hưu!" Một tia sức mạnh vi diệu khó dò lóe lên muốn độn nhập Thời Không Trường Hà, nhưng lại bị Thái Thượng chặn lại.

Y quét mắt một cái, lập tức nhìn về một phương hướng nào đó của Hỗn Độn, trên mặt lạnh như băng sương, hồi lâu không mở miệng.

Trong một khu vực nào đó của thế giới Hỗn Độn. "Đạo huynh, đã xác định được vị trí rồi sao?" Nữ Oa tú mi khẽ nhíu lại, nhìn Thái Thượng, mở miệng hỏi.

Tia sức mạnh vừa rồi, muốn chặn lại không dễ.

Nếu Nữ Oa ra tay, cũng có thể thất thủ.

Đây có lẽ chính là một số thủ đoạn của Ma Tổ.

Lần này rơi vào tay Thái Thượng, dựa vào đó mà suy tính, e rằng có thể biết được vị trí cụ thể rồi.

Nghe vậy, Thái Thượng thu lại ánh mắt, nhìn Nữ Oa trước mặt, mở miệng nói: "Tạm thời không thể biết được vị trí cụ thể, chỉ có thể biết một phương hướng đại khái.

Thủ đoạn của La Hầu quả thực không đơn giản." Y mượn tia sức mạnh vi diệu khó dò kia, tuy đã suy tính được một phương hướng đại khái, nhưng trong thế giới Hỗn Độn mênh mông, muốn tìm ra vị trí của La Hầu, hoặc là nơi đặc biệt, quả thực cũng không dễ dàng.

Bất quá hiện tại, có một phương hướng đại khái, cũng tốt hơn hoàn toàn không có manh mối. "Ma Tổ có thể tranh đạo với Lão sư, nghĩ rằng cũng là kẻ có thủ đoạn cao thâm.

Chương 181

Chỉ là không biết, y còn có thủ đoạn gì?" Nữ Oa nhìn Thái Thượng, vẻ mặt ngưng trọng, mở miệng nói. "Nếu đã vậy, thì phải xem thử rồi." Trên khuôn mặt đạm nhiên của Thái Thượng lộ ra một nụ cười mỉm.

Nữ Oa thấy vậy, đều cảm thấy trong nụ cười của Thái Thượng ẩn chứa một cỗ hàn ý khủng bố.

Nàng cũng biết, Thái Thượng và La Hầu vốn có ân oán nhân quả cực lớn, có thể nói là tử địch.

Thái Thượng muốn tìm La Hầu, đó cũng là điều bình thường.

Lần này không chỉ Thái Thượng đang tìm kiếm, mà cả Lão sư của mình, cũng đang tìm kiếm vị trí của La Hầu.

Hiện tại tuy chỉ là một phương hướng đại khái, nhưng cũng rất khó có được, còn hơn là không có gì. "Đạo hữu có muốn cùng đi không?

Xem thử thủ đoạn của Ma Tổ." Đột nhiên, Thái Thượng nhìn Nữ Oa bên cạnh, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Nữ Oa trầm ngâm vài khắc sau, cười nói: "Việc Ma Tổ liên quan đến Hồng Hoang.

Đã Đạo huynh định tiến về, Nữ Oa tự nhiên nguyện ý cùng đi, để xem thử thủ đoạn của Ma Tổ." Nàng chính là Thiên Đạo Thánh Nhân, nếu Ma Tổ muốn hủy diệt Hồng Hoang, thì quả thực có liên quan đến nàng.

Lần này cùng Thái Thượng đi, vẫn là khả thi.

Với thực lực của Thái Thượng, cộng thêm thực lực của nàng, Nữ

Oa tin rằng, ngay cả tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, cũng không thể chiếm được lợi lộc.

Tổ hợp thực lực như vậy, đi thăm dò rốt cuộc việc này, quả là một biện pháp tốt. "Nếu đã vậy, thì cùng đi thôi!" Thái Thượng nghe vậy, hơi gật đầu, rồi vung tay, một đạo quang mang chợt lóe, độn về phía Tử Tiêu Cung.

Làm xong tất cả những điều này, Thái Thượng gật đầu với Nữ Oa, rồi độn về một phương hướng nào đó.

Cùng lúc đó, trong Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn phương hướng Thái Thượng và Nữ Oa rời đi, song mâu khẽ nheo lại.

Y đã nhận được tin tức của Thái Thượng.

Nếu nhìn như vậy, thì suy đoán trước đây của Y là không sai.

Ma Tổ La Hầu quả thực vẫn tồn tại, e rằng còn có thủ đoạn khác muốn thi triển.

Hai người bọn họ lúc này đi tìm kiếm, cũng là một biện pháp.

Với thực lực của hai người bọn họ, Hồng Quân Đạo Tổ vẫn rất yên tâm. "La Hầu..." Hồng Quân Đạo Tổ nhìn về một phương hướng nào đó, trong miệng nặng nề thốt ra hai chữ.

Kẻ có thể tranh đạo với Y, Y chưa từng khinh thị.

Nhưng La Hầu có nhiều thủ đoạn đến vậy, Y cũng rất kinh ngạc.

Tuy nhiên, nếu đã như vậy, thì cũng chỉ có thể tìm ra La Hầu, rồi diệt trừ y thêm một lần nữa.

Y và Thái Thượng đã không còn khả năng hòa giải với La Hầu.

Nếu họ không diệt trừ La Hầu, La Hầu cũng không thể bắt tay

giảng hòa với họ.

Nếu đã vậy, chỉ có mình ra tay trước chiếm ưu thế.

Rất lâu sau, Hồng Quân Đạo Tổ từ từ thu lại ánh mắt, trước tiên chờ đợi tin tức của Thái Thượng.

Trong một nơi nào đó của thế giới Hỗn Độn.

Thái Thượng và Nữ Oa cùng nhau từ từ tiến về phía trước.

Lúc này, họ đang không ngừng thâm nhập sâu vào thế giới Hỗn Độn.

Khí Hỗn Độn ở đây ngày càng trở nên cuồng bạo, uy lực cũng ngày càng khủng bố.

Thái Thượng và Nữ Oa mượn khí Hỗn Độn ở đây, cũng đồng thời tăng cường cường độ thân thể của mình.

Tuy tác dụng không quá lớn, nhưng đây cũng là cách để thăng cấp thực lực tổng thể, cũng là một phương pháp không tệ.

Lúc này, vừa tìm kiếm La Hầu vừa rèn luyện bản thân, quả là một mũi tên trúng hai đích. "Khoảng cách, hẳn là không còn quá xa." Đột nhiên, Thái Thượng dừng bước, đạm đạm nói, Âm Dương nhị khí trong song mâu càng thêm nồng đậm vài phần.

Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu.

Thái Thượng biết nhiều hơn nàng, tự nhiên là Thái Thượng rõ ràng hơn.

Y nói như vậy, thì tự nhiên là không sai. "Đạo hữu đi thôi!" Thái Thượng trong lòng âm thầm suy tính một phen, rồi nhìn Nữ Oa nói.

Nữ Oa hơi gật đầu, rồi cùng Thái Thượng, tiếp tục tiến sâu vào trong thế giới Hỗn Độn.

Hai người trong vỏn vẹn vạn năm, không biết đã tiến hành bao nhiêu triệu triệu ức dặm đất.

Lúc này, khoảng cách đến nơi Thái Thượng cảm ứng trong lòng, cũng đã không còn xa nữa.

Tại U Minh Huyết Hải của Hồng Hoang.

Đế Tuấn từ từ bước ra khỏi hư không, ánh mắt từ từ quét qua huyết hải.

Trên khuôn mặt nho nhã hiện lên một tia kinh ngạc. "U Minh Huyết Hải, quả nhiên không hổ danh là tuyệt địa của Hồng Hoang.

Trong tuyệt địa như vậy, trừ Minh Hà ra, quả thực không có sinh linh nào khác tồn tại." Trong song mâu của Đế Tuấn Đại Đạo phù hiện, đã nhìn thấu một số tình huống của huyết hải.

Trong một tuyệt địa huyết sát khí trùng thiên, cực kỳ ô uế như vậy, quả thực không phải sinh linh nào cũng có thể sinh ra ở đây.

Trừ Minh Hà ra, không còn sinh linh nào có thể sinh ra trong tuyệt địa như vậy.

Cũng chính vì vậy, mới làm nổi bật sự đặc thù và cường đại của Minh Hà.

Điểm này, Đế Tuấn vẫn tán đồng.

Thực lực của Minh Hà, quả thực không tầm thường.

Ngay cả trong Hồng Hoang, thực lực của Minh Hà cũng cực kỳ đỉnh tiêm, trừ vài vị kia ra, kẻ có thể thắng được y cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Chương 182

Nếu ở U Minh Huyết Hải, muốn giết y, thì không thể.

Nếu Thánh Nhân hoặc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra tay diệt trừ y, cũng phải trả giá cực lớn.

Đặc biệt là Lục Thánh hiện tại, nếu muốn diệt trừ Minh Hà, e rằng sẽ tổn hao vô số khí vận công đức, có thể vì vậy mà rớt xuống Thánh vị.

Dù sao U Minh Huyết Hải là một phần quan trọng trong việc tự thanh lọc của Hồng Hoang đại địa.

Tuy là nơi ô uế, nhưng cũng là một nơi đặc biệt của Hồng Hoang, cũng được Hồng Hoang bảo hộ.

Muốn diệt trừ Minh Hà, thì phải làm khô cạn huyết hải.

Như vậy, nhân quả nghiệp lực sẽ rất lớn, cho nên ngay cả Thánh Nhân cũng có thể rớt xuống Thánh vị.

Đây cũng là lý do vì sao có câu nói: "Huyết hải bất khô, Minh Hà bất tử".

Trừ cách này, không có cách nào giết được y, nhưng làm như vậy, cái giá lại quá lớn, ngay cả Thánh Nhân cũng không muốn.

Cho nên Minh Hà, là một tồn tại khá đặc thù và cường đại trong Hồng Hoang. "Cổ cổ cổ!!!" Ngay lúc đó, trong huyết hải, nước máu cuộn trào, huyết khí trùng tiêu, từng trận sóng máu quét ra.

Ngay sau đó, liền thấy trong huyết hải tách ra làm hai, rồi thấy một đạo nam tử trẻ tuổi mặc y phục huyết sắc ngồi trên một tòa liên đài từ từ bay lên.

Trên khuôn mặt trắng bệch như giấy, lộ ra một tia sắc mặt kinh dị. "Đế Tuấn Đạo hữu?!" Trong chốn U Minh Huyết Hải của Hồng Hoang.

“Đế Tuấn đạo hữu?!” Minh Hà tọa trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên, nhìn Đế Tuấn đứng bên bờ huyết hải, trên gương mặt trắng bệch lộ vẻ kinh ngạc.

Đế Tuấn chính là Thiên Đế của Yêu tộc Thiên Đình, trong tình huống bình thường, y không thể nào rời khỏi Yêu tộc Thiên Đình, huống hồ lại trở về tuyệt địa chốn Hồng Hoang, đạo tràng của chính mình, U Minh Huyết Hải.

“Đạo hữu hôm nay giá lâm U Minh Huyết Hải, không biết là vì việc gì?” Minh Hà thần sắc bình tĩnh, nhìn Đế Tuấn bên bờ huyết hải, đạm mạc hỏi.

Với thân phận như Đế Tuấn, nếu nói không có việc gì mà đến U Minh Huyết Hải thì là điều không thể, điểm này, Minh Hà vẫn thấu rõ.

Về phần việc Yêu tộc có thể đối U Minh Huyết Hải xuất thủ, Minh Hà cũng không hề e ngại.

Y bản thân chẳng yếu hơn Đế Tuấn, lại tọa tại huyết hải chi địa, dẫu Yêu tộc bày trận áp chế, Minh Hà cũng không sợ.

Muốn mạt sát y tại huyết hải, trừ phi mấy vị kia phải trả giá cực lớn, bằng không căn bản không thể nào làm được.

Yêu tộc, lại càng không thể.

“Hôm nay Đế Tuấn đến huyết hải, là có một việc muốn cùng đạo hữu thương nghị.” Đế Tuấn nghe vậy, khẽ mỉm cười rồi nói.

Kỳ thực, phương pháp của Côn Bằng không phải không có lý, trái lại, vẫn khả thi.

Chẳng qua Nhân tộc thực lực không yếu, thêm vào đó có Nữ Oa và Thái Thượng hai vị kia, Đế Tuấn không dám làm vậy mà thôi.

Nhưng muốn dùng lượng tinh huyết khổng lồ để luyện chế sát khí, lại cũng chẳng cần đến Nhân tộc.

U Minh Huyết Hải cũng đồng dạng có lượng huyết dịch khổng lồ như vậy.

Chẳng qua việc này cũng không dễ dàng đến vậy.

Y chuyến này đến, chính là vì việc này, cũng là để xem việc này có thể thuận lợi hay không.

Nếu không thành, vậy thì chỉ có thể quay về việc y chứng đạo Hỗn Nguyên.

"Thương nghị việc trọng yếu?!" Trên gương mặt trắng bệch của Minh Hà hiện lên vẻ nghi hoặc.

U Minh Huyết Hải của y đây, có gì là có thể thương nghị được?

Nơi đây của y chính là tuyệt địa mà!

Còn về mấy món linh bảo trên người y, lại càng không thể.

Bởi vậy, y thực sự không nghĩ ra Đế Tuấn có việc gì có thể tìm y thương nghị.

"Đế Tuấn hôm nay đến đây, muốn cùng đạo hữu giao dịch một vật." Đế Tuấn nhìn Minh Hà, khẽ mỉm cười nói.

Vừa nói, y vung tay một cái.

Trước người y, ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo và mấy kiện Tiên Thiên Bảo Vật lơ lửng.

Giá trị của những thứ này đều không nhỏ, tổng giá trị của chúng e rằng có thể gây ra không ít phong ba trong Hồng Hoang.

Cũng chính vì giá trị không thấp, đủ để chứng minh vật Đế Tuấn muốn giao dịch lần này, nhất định không hề đơn giản.

Ánh mắt Minh Hà lướt qua mấy kiện bảo vật, linh bảo trước người Đế Tuấn, thần sắc trong mắt vẫn bình tĩnh, không chút gợn sóng.

Y nhìn mấy kiện linh bảo và bảo vật này, liền hiểu rõ vật muốn giao dịch không hề đơn giản.

Tổng giá trị của những bảo vật này không thấp, dẫu là giá trị riêng lẻ của ba kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo của y, e rằng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nhưng đối với bản thân y mà nói, linh bảo của y, tự nhiên không chỉ có giá trị như vậy.

"Đạo hữu có thủ bút lớn như vậy, không biết muốn giao dịch vật gì?

Xin hãy nói ra, Minh Hà cũng tiện cân nhắc một phen." Minh Hà nhìn y, đạm đạm nói.

"Yêu tộc gần đây muốn luyện một bảo vật, nhưng lại thiếu một vật làm dẫn.

Trùng hợp thay, trong huyết hải của đạo hữu lại có, nên mới đến tìm đạo hữu giao dịch." Đế Tuấn mỉm cười nói.

Nghe vậy, hai mắt Minh Hà khẽ híp lại, trong lòng y đã mơ hồ đoán được.

"Bao nhiêu?" Minh Hà trong lòng tính toán một phen xong, đạm đạm nói.

"Một phần ba!" Đế Tuấn nhìn y, từng chữ một nói.

"Không thể nào!" Minh Hà không chút nghĩ ngợi, lập tức thốt lên.

Y đản sinh từ huyết hải, lại có lời rằng huyết hải không khô, Minh Hà bất tử.

Mối quan hệ giữa huyết hải và y có thể hình dung được.

Nếu cấp cho Đế Tuấn một phần ba huyết hải chi huyết, e rằng sẽ tổn hại đến bản nguyên của huyết hải, điều này có liên quan mật thiết đến bản thân y.

Bảo vật của Đế Tuấn tuy tốt, nhưng so với đại đạo của bản thân y, lại chẳng đáng kể.

Minh Hà không thể nào giao một phần ba huyết dịch cho Đế Tuấn.

Chương 183

Về phần việc đàm phán không thành mà giao thủ, dẫu Yêu tộc đại quân áp cảnh, Minh Hà cũng không sợ.

Huyết hải đại trận một khi khởi, trong địa phận này, trừ mấy vị kia ra, y Minh Hà thật sự không sợ Yêu tộc.

"Một phần ba tuy không ít, nhưng huyết hải không ngừng hấp thu huyết dịch Hồng Hoang, tự khắc có cơ hội khôi phục." Đế Tuấn nói.

"Đạo hữu không cần nói thêm, việc này tuyệt đối không thể, đạo hữu xin hãy trở về đi!" Minh Hà trực tiếp cự tuyệt.

Mất đi một phần ba, liệu có thể khôi phục lại, hoàn thiện bản nguyên ban đầu hay không, điểm này Minh Hà rõ ràng hơn ai hết.

Một phần ba huyết dịch huyết hải này, y đoạn nhiên không thể cấp.

Đế Tuấn nghe vậy, thần sắc khẽ trầm xuống, nhưng không nói lời nào.

Minh Hà liếc y một cái, rồi chậm rãi hạ xuống huyết hải, không còn để ý đến Đế Tuấn nữa.

"Xem ra, vẫn phải quay lại việc mượn đại thế và khí vận Yêu tộc để trùng kích Hỗn Nguyên.

Cũng chỉ có như vậy, mới có cơ hội." Rất lâu sau, Đế Tuấn thu hồi ánh mắt, trong lòng thầm nhủ một tiếng.

Nghĩ rồi, y vung tay một cái, thu lại linh bảo và bảo vật trước người, rồi thân hình khẽ động, hướng về Thiên Đình mà đi.

Còn Minh Hà trong huyết hải, sau khi thấy Đế Tuấn rời đi, liền thu

hồi ánh mắt, không còn để ý nữa.

Trong một khu vực của Hỗn Độn thế giới.

Thoáng chốc, lại mấy ngàn năm trôi qua.

Thái Thượng và Nữ Oa hai người đã đi không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, hỗn độn chi khí xung quanh càng lúc càng cuồng bạo.

Song đối với họ, những người có cường độ thân thể đã được đề thăng, dẫu không có linh bảo hộ thân, cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Dựa vào tu vi khủng bố của bản thân, hai người cũng đã vượt qua mấy trận hỗn độn phong bạo.

Tuy phong bạo không lớn, nhưng cũng không thể xem nhẹ.

Nếu không phải tu vi cả hai đều tinh thâm, e rằng cũng sẽ gặp không ít phiền phức.

Bỗng nhiên, Thái Thượng nhìn Nữ Oa bên cạnh, mở lời nói: "Đạo hữu, ta đã đến gần, cẩn thận." Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu.

Đã là Ma Tổ, nàng tự nhiên không dám sơ suất.

Tuy vẫn chưa nhìn thấy, nhưng Thái Thượng đã nói như vậy, hiển nhiên là không còn xa nữa.

Tình huống tiếp theo, có lẽ sẽ không đơn giản, nàng tự sẽ cẩn trọng ứng đối.

Thái Thượng gật đầu xong, liền cùng Nữ Oa tiếp tục đi tới.

Cứ thế, lại ngàn năm sau.

Thái Thượng và Nữ Oa bỗng nhiên dừng bước, nhìn về phía cách đó mười mấy triệu triệu ức dặm, một Đại Thiên Thế Giới sừng sững giữa Hỗn Độn, trên mặt cả hai đều lộ vẻ ngưng trọng.

Thế giới chỉ là Đại Thiên Thế Giới, không tính là hiếm lạ.

Nhưng phương Đại Thiên Thế Giới này, lại tản phát ma đạo khí tức tinh thuần bậc nhất, trong đó còn tồn tại một ít hủy diệt khí tức và pháp tắc tinh túy.

Ma đạo Đại Thiên Thế Giới này, nghĩ rằng khó thoát khỏi can hệ với La Hầu.

"Ma đạo Đại Thiên Thế Giới, thủ đoạn của Ma Tổ, quả nhiên bất phàm." Nữ Oa thần sắc hơi trầm xuống, trong miệng trầm giọng nói.

Diễn hóa một phương Đại Thiên Thế Giới thành một đạo thế giới, quả thực không dễ dàng.

Ngay cả nàng của hiện tại, cũng chỉ vừa vặn làm được.

Nếu là Thánh Nhân sơ kỳ, còn không thể làm được.

"Đi!" Thái Thượng trong hai mắt đại đạo phù hiện, nhìn hồi lâu sau, y khẽ nói một tiếng, rồi liền hướng về Ma đạo Đại Thiên Thế Giới mà đi.

Nữ Oa liếc nhìn một cái, cũng động thân, theo sau Thái Thượng, tiến vào Ma đạo Đại Thiên Thế Giới.

Trong một khu vực Hỗn Độn, bên ngoài Ma đạo Đại Thiên Thế Giới.

Thái Thượng và Nữ Oa đứng bên ngoài thế giới chi bích của Ma đạo Đại Thiên Thế Giới.

Nơi đây ma khí đen kịt cuộn trào, nguyên khí chấn động kịch liệt.

Trong các Đại Thiên Thế Giới, Ma đạo Đại Thiên Thế Giới cũng được xem là thế giới đỉnh tiêm.

"Một phương Ma đạo Đại Thiên Thế Giới tốt thật!" Thái Thượng đạm đạm nói, trong hai mắt âm dương lưu chuyển, diễn hóa vô tận huyền diệu.

Y và Nữ Oa nhìn nhau một cái, rồi thân hình cả hai chợt lóe, tiến vào bên trong Ma đạo Đại Thiên Thế Giới.

Bên trong Ma đạo Đại Thiên Thế Giới.

"Ma đạo khí tức tinh thuần thật.

Ma Tổ lấy Ma tộc diễn hóa một đạo, thủ đoạn quả nhiên bất phàm." Nữ Oa thần sắc hơi ngưng trọng, tố thủ khẽ vẫy, ma khí đen kịt rơi vào tay nàng.

Trong hai mắt nàng quang hoa lóe lên, nhìn thấu bản chất của ma khí, rồi bàn tay khẽ động, tất cả hóa thành tê phấn, nàng đạm đạm nói.

Ánh mắt Thái Thượng quét qua, thu trọn cả Ma đạo Đại Thiên Thế Giới vào tầm mắt.

Mọi thứ trong đó đều đã nhìn rõ.

Các tu sĩ nơi đây đều là Ma tộc tu sĩ của La Hầu ngày xưa, tu vi có cao có thấp.

Thấp nhất, bất quá chỉ là Địa Tiên tu vi.

Mà cao nhất, lại có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, một tồn tại mang ma đạo khí tức cực kỳ nồng đậm.

"Ma tộc của phương thế giới này, quả thực không hề đơn giản, lại còn có Hỗn Nguyên tồn tại.

Cả thế giới, vẫn còn một nơi ta không nhìn thấu, nghĩ rằng La Hầu và nơi này có can hệ không nhỏ." Thái Thượng thu hồi ánh mắt, nhìn Nữ Oa nói.

Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu.

Hưu!

Bỗng nhiên, vô số đạo quang mang đen kịt từ bên trong Ma đạo

Đại Thiên Thế Giới bay lên, rồi hướng về phía Thái Thượng và Nữ Oa mà tới.

Thái Thượng và Nữ Oa thấy vậy, thần sắc bình tĩnh, không có chút biến hóa nào.

Sự xuất hiện của họ, nếu nói La Hầu không biết, họ sẽ không tin.

Chương 184

Lúc này có động tác gì, cũng là điều bình thường.

Trừ vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia, cùng với La Hầu trong ngọn núi cao vạn trượng mà Thái Thượng không nhìn thấu ra, các Ma tộc khác, đều không thể gây ra sóng gió gì.

Ma đạo Đại Thiên Thế Giới, Ma Tôn Sơn.

"Lão tổ, hai vị kia thực lực cường hãn, muốn thắng họ e rằng không đơn giản." Vị Ma tộc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia chắp tay nói với tồn tại đang bị ma khí bao phủ trên chủ vị đại điện.

Nếu Thái Thượng có mặt ở đây, liền có thể khẳng định, vị tồn tại này chính là Ma Tổ La Hầu.

Nhưng dẫu chưa từng tận mắt thấy, Thái Thượng cũng có thể khẳng định, La Hầu đang ở trong Ma Tôn Sơn.

"Ma La, Thái Thượng và Nữ Oa đã đến đây, dẫu ngươi muốn đi, lúc này cũng không đi được." La Hầu nhìn Ma La, đạm đạm nói, trong hai mắt ma viêm cuộn trào, lạnh lùng nói: "Thủ đoạn của Thái Thượng càng ngày càng cao thâm, thủ đoạn bản tọa lưu lại đều đã bị y chặn lại để thám thính đến đây." "Lão tổ, vậy bây giờ phải làm sao?" Ma La hỏi.

Hai vị kia thực lực quá đỗi khủng bố, nếu có thể, y vẫn không muốn đối mặt với hai vị đó.

Nhưng nhìn thần sắc của Lão tổ, không ra tay dường như cũng không được.

"Mấy ngàn vạn năm không gặp, bản tọa cũng muốn lĩnh giáo một phen thủ đoạn của Thái Thượng." La Hầu lạnh lùng nói, lời vừa dứt,

liền đã mất đi thân ảnh của y.

Ma La thấy vậy, trong lòng khẽ thở dài một tiếng, cũng biến mất trong đại điện.

Thái Thượng và Nữ Oa đứng giữa vô tận hư không, ma khí trong phạm vi triệu ức dặm bị yên diệt sạch.

Hư không không ngừng chấn động, phảng phất không thể chịu đựng sự hàng lâm của hai người.

Thái Thượng đạm đạm liếc nhìn mười mấy ức Ma tộc đang bao vây họ, trên mặt thần sắc không chút biến hóa.

Ánh mắt y nhìn về hướng đông nam, khẽ cười nói: "La Hầu, mấy ngàn vạn năm không gặp, ngươi sẽ không nghĩ rằng, dựa vào những Ma tộc này, là có thể ngăn cản ta chứ?" Lời vừa dứt, liền thấy một đồ án âm dương lớn triệu ức dặm hiện lên trên cửu thiên của Ma đạo Đại Thiên Thế Giới, bao phủ tất cả Ma tộc trong đó.

Ong!

Trong đồ án Thái Cực, một âm một dương Thái Cực âm dương ngư lưu chuyển, âm dương tương sinh, giảo sát thiên địa, vạn vật tịch diệt.

Dưới âm dương chi lực, các Ma tộc bị đồ án Thái Cực bao phủ, còn chưa kịp phát ra một tiếng kêu thảm, liền bị âm dương chi lực kia xé rách thành tê phấn.

Tại nơi đồ án âm dương bao trùm, thời không trường hà và vận mệnh trường hà đều bị trấn áp, căn bản không thể đào thoát.

Sau khi vẫn lạc, cũng không thể mượn thời không trường hà và vận mệnh trường hà để phục sinh nữa, hoàn toàn vẫn lạc trong đó.

Nữ Oa liếc nhìn đồ án âm dương trên bầu trời.

Đây không phải Chí Bảo Thái Cực Đồ, đây là đồ án âm dương do đại đạo âm dương của Thái Thượng diễn hóa, là một thần thông khác của Thái Thượng, uy lực cực kỳ khủng bố.

"Thủ đoạn của đạo huynh, càng ngày càng khủng bố." Nữ Oa thu hồi ánh mắt, trong lòng thầm nhủ một tiếng.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, mười mấy ức Ma tộc toàn bộ vẫn lạc dưới đồ án Thái Cực, không một ai có thể thoát khỏi sự mạt sát của âm dương chi lực.

Thái Thượng liếc nhìn một cái, vung tay, hai con âm dương ngư hóa thành hai đạo lưu quang, biến mất không thấy.

"Thái Thượng, thủ đoạn của ngươi, dẫu là bản tọa, cũng không khỏi kinh thán." Lời vừa dứt, ma khí của toàn bộ Ma đạo Đại Thiên Thế Giới lập tức bốc hơi lên, hội tụ lại một chỗ, ngưng tụ thành hai đạo thân ảnh, chính là La Hầu và Ma La.

"La Hầu, luận thủ đoạn, vẫn là ngươi cao minh.

Đại đạo ứng thệ, tự bạo bản thân, nay lại diễn hóa một giới.

So với ngươi, thủ đoạn của ta bất quá chỉ là tiểu đạo mà thôi." Thái Thượng khẽ cười nói.

Nói xong, ánh mắt Thái Thượng rơi vào Ma La, trong hai mắt đại đạo phù hiện, nhìn thấu mọi thứ của Ma La.

Tuy Ma La cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, được đại đạo pháp tắc thủ hộ, nhưng tu vi của Thái Thượng cao hơn Ma La quá nhiều.

Ma đạo pháp tắc của y, căn bản không thể ngăn cản sự khuy tham của Thái Thượng.

"Ma La, ngươi chính là Ma tộc có thực lực đỉnh tiêm nhất của La

Hầu từ quá khứ đến hiện tại." Nghe vậy, Ma La thần sắc ngưng trọng, không nói lời nào.

Y trước đây chưa từng trực diện Thái Thượng, áp lực kia còn chưa lớn đến vậy.

Nhưng lúc này đứng trước Thái Thượng, liền cảm nhận được luồng áp lực cực kỳ khủng bố, phảng phất như ma đạo của chính mình cũng sắp bị trấn phong.

"Tu vi khủng bố thật!" Ánh mắt Ma La lướt qua Thái Thượng và Nữ Oa, trong lòng thầm nhủ một tiếng.

Nữ Oa trong Đạo Ma chi chiến, không tham dự vào, nên chưa từng gặp La Hầu.

Lần này vừa thấy, quả thực cảm thấy tu vi của La Hầu không thấp, so với nàng thì chỉ cao chứ không thấp.

Nhưng so với Thái Thượng, e rằng vẫn còn kém một chút, yếu hơn vài phần.

Nhưng không biết vì sao, nàng luôn cảm giác, La Hầu trước mặt này, không phải là La Hầu ở trạng thái đỉnh phong nhất.

Hay nói cách khác, Ma Tổ La Hầu không chỉ có tu vi này.

Kỳ thực cảm giác này, không chỉ Nữ Oa có, Thái Thượng cũng có cảm giác này.

Y luôn cảm thấy, La Hầu đáng lẽ không chỉ có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, ít nhất cũng phải ngang bằng với y.

Nhưng lần này vừa thấy, lại không phải như vậy.

Những gì y thấy, cũng chỉ là tu vi của La Hầu, những thứ khác, căn bản không thấy được.

La Hầu thấy vậy, lạnh lùng cười một tiếng, vung tay.

Vô tận ma khí ngưng tụ, hóa thành vạn thiên ma binh, lao về phía Thái Thượng.

Y vượt qua vô tận thời không thì đoạn, một đạo ma quang xuyên thấu vũ trụ thương khung, công kích về phía Thái Thượng, phong tỏa mọi thứ của y.

Xích!

Ở một bên khác, Ma La lật tay, một thanh ma đao bị ma khí bao phủ hiện ra trong tay y, chém về phía Nữ Oa.

Bên trong Ma đạo Đại Thiên Thế Giới.

Thái Thượng thần sắc chợt lạnh, quanh thân đại đạo pháp tắc cuộn trào, diễn hóa thành một phương pháp tắc chi địa.

Đại đạo chi lực hạo hãn tung hoành mà ra, quán xuyên thời không vận mệnh trường hà, trực đạt tận cùng đại đạo.

Cả thiên địa đang chấn động, hư không không ngừng phá toái.

Trong đại địa, sơn hà phá toái, mặt đất nứt ra ức triệu dặm, từng đạo vực sâu mấy chục vạn trượng không ngừng nứt toác.

Trong Ma đạo Đại Thiên Thế Giới, những Ma tộc trước đó không tham dự vào, lúc này không ngừng vẫn lạc trong sự cuộn trào của đại đạo chi lực khủng bố của Thái Thượng.

Bành!

Chương 185

Đại đạo chi lực tung hoành khắp hoàn vũ, chặn đứng toàn bộ vạn thiên ma binh của La Hầu.

Y thân hình khẽ động, nghênh đón công kích của La Hầu.

Chỉ thấy hai đạo thần quang trong thế giới vừa chạm vào đã tách ra, rồi sau đó thấy trùng kích liên tiếp lan khắp cả Ma đạo Đại Thiên Thế Giới mà mắt thường có thể thấy được.

Hư không ức triệu dặm từng chút một phá toái, hóa thành biển mảnh vỡ.

Trong đó hỗn độn chi khí hoành hành, tái diễn địa thủy phong hỏa.

Thái Thượng liếc nhìn một cái, rồi thân hình khẽ động, lần nữa công kích về phía La Hầu.

Trong lòng bàn tay y âm dương lưu chuyển, bao trùm thiên địa vạn vật.

La Hầu thần sắc nghiêm nghị, trong tay ma khí cuộn trào, hủy diệt pháp tắc tung hoành mà ra, nghênh đón công kích của Thái Thượng.

Hai bên lần nữa giao chiến.

Tuy La Hầu ở thế hạ phong, nhưng lại không lộ dấu hiệu thất bại.

Trừ việc ở thế hạ phong ra, những thứ khác, không có thương thế cũng không có dấu hiệu thất bại.

Hai đạo thần quang va chạm giao thủ, đều khiến khu vực triệu ức dặm bị yên diệt trong trùng kích của hai người, làm vỡ nát không ít khu vực của Ma đạo Đại Thiên Thế Giới.

Nhưng thế giới tuy bị đánh vỡ, nhưng lại không hoàn toàn sụp đổ.

Bởi vì thế giới và Ma Tổ La Hầu liên hệ với nhau.

Có thể nói thế giới tức y, y tức thế giới.

Cho nên, La Hầu không vẫn lạc, thế giới không phá toái!

Oanh!

Một đạo tiếng sấm vang lên, rồi sau đó thấy Ma La bay ngược ức triệu dặm, phá diệt vô tận sơn hà, thần sắc vô cùng ngưng trọng.

Tu vi của Nữ Oa cao hơn y một tiểu cảnh giới.

Lúc này có thể bảo trì không thương thế, đã được coi là thực lực của y không yếu rồi.

Ma đao trong tay y khẽ rung động, ma khí tiêu tán vài phần, nhưng hàn quang vẫn còn đó.

Nữ Oa tay trái cầm Nữ Đế Tiên, tay phải cầm Hồng Tú Cầu, uy thế vô song, áp đảo chư thiên.

Nàng tố thủ vung lên, công kích bao trùm hoàn vũ, phong tỏa vô tận thời không vận mệnh.

Ma La căn bản không thể né tránh, chỉ có thể cứng rắn đón nhận công kích của Nữ Oa.

Trên thân y ma khí kích động, ma đao chém rách thiên địa, phá tan mọi thời không, chém về phía Nữ Oa.

Hai bên giao thủ.

Ma La dựa vào sự chống đỡ của Ma đạo Đại Thiên Thế Giới, lúc này đã gắng gượng san bằng một chút chênh lệch.

Nhưng tình hình, cũng giống như La Hầu, bị Nữ Oa áp chế.

"Sơn Hà Xã Tắc, thiên địa hoàn vũ, thu!" Nữ Oa tố thủ vung lên, tạo hóa pháp tắc tung hoành mà ra, thiên địa chuyển đổi, thời không

điên đảo.

Ma La chỉ cảm thấy thiên địa chuyển động, thời không điên đảo.

Còn chưa kịp phản ứng, liền đã phát hiện mình không còn ở bên trong Ma đạo Đại Thiên Thế Giới nữa.

Y thần sắc trầm xuống.

Y vẫn luôn đề phòng thủ đoạn của Nữ Oa, nhưng chiêu này, lại được thi triển lúc y không hay biết.

Với tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ của y, cũng chưa kịp phản ứng.

Lúc này rơi vào thế giới này, quyền chủ động, hiển nhiên đã nằm trong tay Nữ Oa.

"Nữ Oa Kiếm, quán xuyên thương khung!" "Vô quy củ, vô dĩ định phương viên!" Một đạo kiếm quang quán xuyên thiên địa thương khung hiện ra giữa thiên địa, rồi sau đó thấy một bảo kiếm lớn trăm vạn trượng đâm xuống.

Mọi pháp tắc băng tháp, thời không yên diệt, âm dương ngũ hành toàn bộ bị nữu khúc.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, mọi quy củ, quy tắc giữa thiên địa, toàn bộ hướng về Ma La trấn phong mà đến.

Mọi hành động của y đều bị ảnh hưởng cực lớn.

Dẫu y đã tăng nhanh lưu tốc thời không của bản thân, khiến tốc độ của y đề thăng đến cực hạn, nhưng lúc này, vẫn cực kỳ chậm chạp.

Oanh!

Phốc!

Ma La đón nhận công kích của Nữ Oa Kiếm, cả người y bay

ngược ra khỏi Sơn Hà Xã Tắc Đồ, máu vương khắp vô tận thời không, làm Ma đạo Đại Thiên Thế Giới xuất hiện một lỗ hổng lớn.

Ma đạo Đại Thiên Thế Giới lần nữa bị tổn thương, trong lòng La Hầu khí huyết dâng trào.

Thấy Ma La trọng thương, ma viêm trong mắt y khựng lại.

Y biết Ma La không phải đối thủ của Nữ Oa, nhưng không ngờ, Ma La lại nhanh chóng bại dưới tay Nữ Oa như vậy.

Thái Thượng thấy vậy, trên gương mặt đạm nhiên lộ ra một nụ cười mỉm.

Nữ Oa bình thường tuy không phô trương, nhưng thực lực của nàng, lại chẳng giống như vẻ ngoài, là yếu nhất trong Ngũ Thánh.

Nếu không phải nơi đây không có thiên đạo vĩ lực, bằng không, e rằng Ma La còn không thể kiên trì lâu như vậy.

Oanh!

Trong tay Thái Thượng, vô vi pháp tắc quán xuyên vô tận ma khí, trực đạt tận cùng hủy diệt pháp tắc, trực tiếp trọng thương La Hầu.

Thế giới chi bích của Ma đạo Đại Thiên Thế Giới bắt đầu băng tháp, tai kiếp xuất hiện.

Nếu có Ma tộc tu sĩ tồn tại trong đó, lúc này liền xuất hiện thiên nhân ngũ suy chi tượng.

“Hay cho một Thái Thượng, bản tọa ban đầu đáng lẽ nên mạt sát ngươi.” La Hầu trên mặt thần sắc âm trầm như nước, trong miệng trầm giọng nói, ma viêm trong hai mắt y càng lúc càng chói sáng.

“Nhưng ngươi ban đầu, lại căn bản không thể mạt sát ta!” Thái Thượng thần sắc đạm mạc, trong miệng lạnh lùng nói.

Y lật tay, Thái Cực Đồ xuất hiện trong tay y, trong hai mắt diễn

hóa âm dương, bao trùm cả Ma đạo Đại Thiên Thế Giới.

"Âm dương lưu chuyển, phá!" Thái Thượng thần sắc chợt lạnh, trong miệng khẽ quát một tiếng, Thái Cực Đồ vận chuyển, cả Ma đạo Đại Thiên Thế Giới bị xé rách.

Chương 186

Đại địa phá toái, hư không phá toái, pháp tắc phá toái, thiên địa cũng trong cảnh phá toái.

La Hầu thần sắc tuy âm trầm, nhưng lúc này lại không thấy chút hoảng loạn nào.

Hai mắt Thái Thượng khẽ híp lại, y luôn cảm giác, sự tình không đơn giản như vậy.

Ong!

La Hầu vung đại thủ về phía Ma La tóm lấy, y tóm Ma La trong tay, rồi bàn tay dùng sức, Ma La hóa thành bản nguyên chi khí tinh thuần nhất, bị y đánh nhập vào thân thể.

Thái Thượng thấy La Hầu cố kỹ trọng thi, y vung tay, một đạo hắc mang lóe qua, chính là Chí Bảo Thí Thần Thương, lúc này đâm về phía La Hầu.

"Thời cơ, gần đủ rồi!" Thái Thượng nghe vậy, thần sắc khẽ ngưng, trong lòng đề phòng, ngay trong khoảnh khắc này, y cảm ứng được nguy cơ.

Oanh!

Ngay lúc này, trong bầu trời phá nát của Ma đạo Đại Thiên Thế Giới, bỗng nhiên xuất hiện một bàn tay khổng lồ quán xuyên cả thế giới, bàn tay đó vồ lấy Thái Thượng và Nữ Oa.

"Không hay!" Thái Thượng thần sắc biến đổi.

Bàn tay màu trắng kia cho y cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

Mơ hồ giữa chừng, phảng phất như chính mình cũng sẽ bị trấn

phong tại chỗ.

Chủ nhân của bàn tay này, tu vi ít nhất cũng là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, thậm chí là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, tức là Thiên Đạo Cảnh, tu vi của Hồng Quân Đạo Tổ.

"Đạo hữu, lui!" Thái Thượng khẽ quát một tiếng.

Trên đỉnh đầu y, Xích Hồng Khánh Vân phù hiện, trong đó ba đóa liên hoa bay lên.

Trên ba đóa liên hoa, ba đạo thân ảnh đồng loạt mở mắt, trong tay kết ấn.

"Nhất Khí Hóa Tam Thanh, phá!" Bốn vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, bốn luồng sức mạnh xông thẳng lên trời, thêm vào đó là Thái Cực Đồ, chống đỡ sức mạnh của bàn tay kia cùng với sự trấn phong của đại đạo.

La Hầu thấy vậy, lạnh lùng cười một tiếng.

Trên người y hai đạo hắc quang lóe qua, chìm vào trong bàn tay kia, rồi trên thân y quang mang chợt lóe, trong cơ thể trán phóng vạn thiên hắc mang, rồi oanh nhiên nổ tung, kéo theo cả Ma đạo Đại Thiên Thế Giới, lúc này đều phá toái yên diệt.

Thái Cực Đồ!

Càn Khôn Đỉnh!

Huyền Hoàng Bảo Tháp!

Hồng Tú Cầu!

Sơn Hà Xã Tắc Đồ!

Thái Thượng và Nữ Oa sớm đã đề phòng chiêu này của La Hầu, đã phòng ngự bản thân.

Nhưng chịu ảnh hưởng của sức mạnh bàn tay kia, lúc này tốc độ căn bản không thể lùi đến mức lý tưởng, vẫn chịu không ít liên lụy.

Nhưng thế giới tuy phá toái, bàn tay màu trắng quán xuyên một phương đại thế giới kia vẫn sừng sững giữa Hỗn Độn thế giới.

Dưới luồng trùng kích khủng bố này, vẫn bất động.

Khí tức tản ra từ đó, đủ để khiến vô số tồn tại thần phục.

Giữa Hỗn Độn hư không.

Phốc!

Thái Thượng trên mặt thần sắc trắng bệch như tờ giấy, trong miệng đột nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, khí tức trên người cũng có chút vặn loạn.

Tình hình của Nữ Oa khá hơn Thái Thượng một chút, bởi vì phần lớn trùng kích đều đã bị Thái Thượng chặn lại, phần còn lại, Nữ Oa cũng có thể tiếp nhận.

Sức mạnh phá toái của Ma đạo Đại Thiên Thế Giới, đối với Thái Thượng mà nói, lại chẳng đáng là gì.

Dẫu y không chống đỡ, cỗ lực lượng phá toái thế giới kia cũng không thể làm y bị thương.

Nhưng mấu chốt nằm ở chỗ, sự tự bạo của La Hầu, không chỉ là bản thân y, mà còn có sức mạnh của Ma La.

Một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, cộng thêm sức mạnh của một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Tuy hai người đều trọng thương, nhưng luồng trùng kích kia, vẫn khủng bố vô cùng.

Mặc cho y né tránh không ít thời không thì đoạn, lại có thêm nhiều thủ đoạn, nhưng vẫn bị thương.

“Bàn tay khủng bố thật.

Chủ nhân của bàn tay này, phải có tu vi khủng bố đến nhường nào?” Nữ Oa thần sắc ngưng trọng, trong miệng ngưng giọng nói.

Khí tức trên người nàng khẽ ba động, không còn bình tĩnh như trước.

Quang mang tạo hóa pháp tắc bao quanh nàng cũng ảm đạm vài phần, hiển nhiên là đã giúp Nữ Oa chặn lại không ít trùng kích.

“Nếu ta đoán không sai, chủ nhân của bàn tay này, mới là La Hầu bản tôn chân chính.” Thái Thượng thần sắc ngưng trọng, trong miệng trầm giọng nói, dưới chân Thái Cực Đồ âm dương lưu chuyển, diễn hóa vô tận huyền diệu.

Y từ khoảnh khắc y nhìn thấy La Hầu, liền đã cảm thấy sẽ không đơn giản như vậy.

Lần này thấy bàn tay này, trong lòng Thái Thượng liền có phỏng đoán mới.

“Nếu bàn tay này thật sự là của La Hầu bản tôn, vậy tu vi của y, e rằng không dưới Lão Sư.” Nữ Oa thần sắc ngưng trọng, nhìn bàn tay kia, trong hai mắt nàng trán phóng quang hoa chói sáng.

Oanh long long!!!

Bàn tay kia chậm rãi rút động, một loạt tiếng oanh minh vang vọng khắp triệu triệu ức dặm.

Những sức mạnh tản ra kia yên diệt vô tận hỗn độn chi khí.

Bàn tay chậm rãi rút khỏi khu vực Hỗn Độn này, rồi chậm rãi biến mất trong khu vực đó.

Thái Thượng thần sắc ngưng trọng nhìn mọi thứ, không ra tay nữa.

Sức mạnh của bàn tay này tuy vô cùng khủng bố, có ảnh hưởng rất lớn đến Thái Thượng, nhưng vẫn chưa đến mức thật sự trấn phong đại đạo của y.

Trừ phi bản tôn đích thân đến, bằng không không thể nào làm được.

Mà Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Thái Thượng, bốn vị Hỗn Nguyên tồn tại cùng nhau xuất thủ, đủ để chặn đứng cỗ lực lượng này, giảm thiểu phần lớn ảnh hưởng.

Nhưng bàn tay tuy không thể trấn phong Thái Thượng và Nữ Oa, Thái Thượng và Nữ Oa lúc này cũng không làm gì được bàn tay đó, chỉ có thể nhìn bàn tay chậm rãi rút đi khỏi khu vực Hỗn Độn này.

"Nếu bàn tay này mới là bàn tay của La Hầu bản tôn, vậy vì sao y không tự mình ra tay?

Chương 187

Nếu tự mình ra tay, dẫu ngươi và ta liên thủ, e rằng cũng khó thoát." Nữ Oa nghe vậy, thần sắc ngưng trọng nhìn Thái Thượng, mở lời hỏi.

Nghe vậy, Thái Thượng khẽ lắc đầu: "Điểm này ta cũng không biết, nhưng nghĩ rằng sẽ có nguyên nhân khiến La Hầu không thể ra tay." Thái Thượng không thể khuy tham được gì từ bàn tay màu trắng kia.

Rốt cuộc giữa hai bên tồn tại một số chênh lệch, lúc này muốn hoàn toàn khuy tham, thực sự không thể nào làm được.

Bàn tay màu trắng kia đã chém đứt mọi thời không vận mệnh nhân quả, mọi thiên cơ đều không thể bị khuy tham.

Thêm vào đó, giữa hai bên có chút chênh lệch, Thái Thượng không thể khuy tham được gì, đó cũng là chuyện bình thường.

Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu, không còn vướng mắc vấn đề này nữa.

Nàng trong lòng nghĩ nghĩ xong, mở lời nói: "Việc tiếp theo, chúng ta nên làm gì?" Nghe vậy, Thái Thượng thu hồi ánh mắt khỏi nơi bàn tay kia rút đi, trong lòng nghĩ nghĩ xong, nói với Nữ Oa: "Ma đạo Đại Thiên Thế Giới đã phá toái, bàn tay kia lại không thể khuy tham được, không thể tiếp tục truy tìm đầu mối.

Tạm thời chỉ có thể về Hồng Hoang trước đã." Nữ Oa khẽ gật đầu, đáp: "Như vậy cũng tốt!" Thái Thượng liếc nhìn khu vực Hỗn Độn đổ nát này xong, nói với Nữ Oa: "Đi thôi đạo hữu!" Nữ Oa gật đầu, rồi cùng Thái Thượng rời khỏi nơi này, hướng về phía Hồng Hoang mà đi.

Cùng lúc đó, cách khu vực của Thái Thượng và Nữ Oa không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm.

Trên người La Hầu ma uy cái thế, bao trùm khu vực mấy ngàn Đại Thiên Thế Giới.

Một đại đạo đen kịt quán xuyên vũ trụ thương khung, trực đạt nơi khởi nguyên của đại đạo, phá diệt mọi thứ trong đó.

"Chết!" Y một chưởng vỗ ra, vô số khu vực Hỗn Độn phá toái, diễn hóa ra từng thế giới một, rồi lại từng thế giới một phá toái trong đó.

Lực lượng khủng bố như chẻ tre cuốn về một nơi cách đó không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm.

"Diệt!" Một đạo thanh âm vang lên giữa Hỗn Độn, phảng phất như đạo âm đầu tiên từ nguyên điểm đại đạo.

Âm ba khuếch tán, yên diệt vô tận hỗn độn chi khí, quét sạch một vùng rộng lớn.

Xích!

Trong khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy một đạo kiếm quang khủng bố quán xuyên mọi thời không, mang theo một cỗ phá diệt chi ý tinh túy, chém xuống bàn tay của La Hầu.

Oanh long long!!!

Một loạt tiếng oanh minh vang vọng khắp Hỗn Độn.

Nơi trùng kích đi qua, bất kể là Tiểu Thiên Thế Giới, Trung Thiên Thế Giới hay Đại Thiên Thế Giới, toàn bộ đều vẫn lạc trong đó, từng cái một phá toái, hóa thành tê phấn.

Ong!

Không biết đã trôi qua bao lâu, trong hư không nơi La Hầu đang ở,

chỉ thấy không gian chấn động, rồi sau đó thấy một bàn tay màu trắng chậm rãi xuất hiện, rồi dung nhập vào bàn tay trái có chút hư ảo của La Hầu.

Oanh!

Một cỗ khí tức đủ để hủy thiên diệt địa từ trên người La Hầu tản ra, thực lực y đề thăng không ít.

Còn tại một tồn tại cách đó không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, hư không khẽ chấn động, dường như có chút kinh ngạc.

Trên gương mặt đạm mạc của La Hầu hiện lên một nụ cười mỉm, ngay lập tức y lại ra tay.

Cái y muốn chính là hiệu quả này, lúc này cũng chính là thời cơ tốt nhất.

Trong khu vực này, hai bên lần nữa giao thủ, yên diệt mọi thứ nơi đây.

Những trùng kích kia khuếch tán đến vô tận thời không, những gì bị liên lụy, toàn bộ hóa thành tê phấn, triệt để tiêu tán.

Và giao chiến giữa hai bên, cũng càng lúc càng kịch liệt.

Thoáng chốc, lại mấy ngàn năm thời gian trôi qua.

Thái Thượng và Nữ Oa tạm thời không tiếp tục đi tới, mà là tìm một khu vực tương đối bình ổn yên tĩnh, khoanh chân tọa hạ liệu thương.

Thương thế của Thái Thượng so với Nữ Oa mà nói, quả thực nghiêm trọng hơn không ít, không có mấy vạn năm thời gian thì khó mà hoàn toàn khôi phục.

Còn về tình hình của Nữ Oa, có khoảng vạn năm thời gian, liền có thể hồi phục.

Bành!

Càn Khôn Đỉnh lơ lửng trong Hỗn Độn hư không trên đầu Thái Thượng và Nữ Oa, trán phóng vạn thiên tạo hóa thanh quang.

Càn khôn khí tức hạo hãn kích động ức triệu dặm.

Hỗn độn chi khí trong phạm vi triệu triệu ức dặm bị đại đạo chi lực của Thái Thượng tụ lại, trên Càn Khôn Đỉnh hình thành một xoáy nước hỗn độn chi khí khổng lồ, không ngừng hấp nạp hỗn độn chi khí, rồi sau khi được Càn Khôn Đỉnh chuyển hóa, trở thành tiên thiên chi khí, được Thái Thượng và Nữ Oa hấp thu, khôi phục thương thế bản thân.

Tuy hỗn độn chi khí cực kỳ khủng bố, tốc độ chuyển hóa cũng không chậm.

Nhưng trình độ của Thái Thượng và Nữ Oa hai người, lúc này cũng chỉ vừa vặn cân bằng mà thôi.

Tuy nhiên như vậy cũng đã đủ rồi.

Thương thế của hai người lúc này đều đã khôi phục không ít, đặc biệt là Nữ Oa, cách việc hoàn toàn khôi phục cũng không còn xa.

Thái Thượng cũng đã khôi phục khoảng bốn thành, cũng có khả năng rút ngắn thêm một chút thời gian.

Đương nhiên, những điều này vẫn phải xem tình hình tiếp theo của Thái Thượng.

Ông!

Càn khôn khí tức hạo hãn xông thẳng lên trời, thanh quang bao trùm vô tận thời không.

Trong tiên thiên chi khí, còn xen lẫn không ít càn khôn khí tức tinh túy, rơi vào trong Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng.

Trong đó ba đạo quang mang tương hỗ chiếu rọi, thương thế của Thái Thượng, cũng đang không ngừng khôi phục.

Hồng Hoang, Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình.

Trên Lăng Tiêu Điện.

Giờ phút này, trong Lăng Tiêu Điện chỉ có ba người Đế Tuấn, Thái Nhất và Bạch Trạch, những Yêu Thần, Yêu Sư Côn Bằng cùng những người khác, Đế Tuấn đều không triệu hoán. "Bạch Trạch, mọi việc chuẩn bị đến đâu rồi?" Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch phía dưới, nhàn nhạt cất lời, ngữ khí bình đạm, không chút gợn sóng.

Nghe vậy, Bạch Trạch chắp tay đáp: "Hồi Thiên Đế, đại khái đã chuẩn bị ổn thỏa, nhưng nếu xét về đại thế và khí vận hiện tại của Yêu tộc, e rằng vẫn chưa đủ để Thiên Đế xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên." "Nếu xét theo tình hình hiện tại, cho dù Thiên Đế mượn điều này để xung kích cảnh giới, tỷ lệ thành công sẽ không vượt quá ba thành." Bạch Trạch tính toán như vậy đã là cố gắng nâng cao rồi, nếu không phải những năm gần đây Đế Tuấn có chút tinh tiến, Bạch Trạch cảm thấy, nếu giờ khắc này đã bắt đầu mượn đại thế và khí vận Yêu tộc để xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên, tỷ lệ thành công thậm chí không đạt ba thành.

Nếu có thêm khoảng một trăm vạn năm nữa, Bạch Trạch vẫn tự tin có thể nâng tỷ lệ thành công lên bốn thành, thậm chí năm thành.

Nhưng tình hình hiện tại, quả thực vẫn chưa đạt tới mức độ đó.

Tuy nhiên, cụ thể muốn thế nào, vẫn phải do Đế Tuấn tự mình tính toán, nếu Đế Tuấn dự định bắt đầu ngay bây giờ, hắn cũng sẽ chấp hành mọi thứ thật tốt. "Đại ca, Bạch Trạch nói không phải không có lý, nếu bây giờ liền tiến hành việc này, tỷ lệ thành công quá thấp, e rằng sẽ lãng phí không ít thời gian và cơ hội." Thái Nhất thần sắc nghiêm túc, nhìn về phía Đế Tuấn đang ngồi trên đế vị bên tay trái,

cất lời nói.

Chương 188

Muốn xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuyệt nhiên không phải chuyện dễ dàng, tuy rằng tu vi của Đại ca hắn lúc này đã là Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng khoảng cách giữa bước này lại như cách một trời một vực, không dễ dàng như vậy.

Nếu dễ dàng như vậy, trong Hồng Hoang, sẽ không có không ít tồn tại đỉnh tiêm bị kẹt ở cảnh giới này, trong Hồng Hoang chỉ có Ngũ Thánh và một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Thực lực của Yêu tộc hiện nay, bỏ qua mấy vị kia ra, quả thực là đỉnh tiêm, so với Vu tộc cũng không hề kém cạnh, nhưng mức độ thực lực, đại thế và khí vận như vậy, vẫn chỉ có thể cho Đế Tuấn ba thành tỷ lệ.

Muốn ổn thỏa một chút, vẫn cần phải trầm đọng thêm một đoạn thời gian nữa, tích lũy thêm một phen mới được, như vậy mới có thể nâng cao tỷ lệ thành công, giúp Đế Tuấn nhất cử tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không đến nỗi lãng phí thời gian và cơ hội. "Đại thế và khí vận cộng lại, ba thành tỷ lệ, quả thực là hơi thấp.

Tình huống của ta có thể nâng thêm một thành, nhưng bốn thành tỷ lệ vẫn còn quá ít, ít nhất cũng phải có sáu thành mới có cơ hội tấn thăng thành công." Đế Tuấn nhẹ nhàng gõ tay lên tay vịn đế vị, chậm rãi nói, trên mặt thần sắc biến ảo, không ngừng tính toán. "Bạch Trạch, trong khoảng thời gian sắp tới, ngươi vẫn lấy nhiệm vụ này làm chủ, mau chóng nâng cao Yêu tộc, ngoài ra còn có một số tán tu trong Hồng Hoang, có thể hấp nạp một ít, đây đều là những cơ hội tốt để nâng cao đại thế và khí vận." Đế Tuấn suy nghĩ một lát rồi nhìn Bạch Trạch nói, hắn đã quyết định, đợi thêm thời cơ, hiện tại vẫn

chưa đến lúc, tỷ lệ này quá thấp, hắn không muốn mạo hiểm, nếu không tổn thất cũng không nhỏ. "Thiên Đế cứ yên tâm, thần đã biết phải làm gì rồi." Bạch Trạch nghe vậy, gật đầu, sau đó chắp tay với Đế Tuấn và Thái Nhất, liền quay người rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Kế sách này là do hắn và Đế Tuấn cùng nhau thương nghị, các chi tiết trong đó hắn đương nhiên rõ ràng, những việc sắp tới hắn sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, tối đa hóa việc nâng cao mọi mặt của Yêu tộc, khiến cho việc Đế Tuấn xung kích Hỗn Nguyên càng thêm ổn thỏa. "Đại ca, lần trước huynh đi Huyết Hải, có phải vì chuyện Côn Bằng đã nói không?" Thái Nhất nhìn Bạch Trạch rời đi, ánh mắt chuyển động, nhìn Đế Tuấn nói.

Chuyện Đế Tuấn đi Huyết Hải lần trước, Thái Nhất kỳ thực đã biết, nhưng vì lần trước Đế Tuấn trở về Thiên Đình liền bế quan, nên Thái Nhất không có cơ hội hỏi, lần này xuất quan tại đây thương nghị, hắn liền hỏi thăm một phen.

Kỳ thực, đề nghị của Yêu Sư Côn Bằng lần trước có không ít khả thi, loại sát khí kia quả thực có thể dùng để phá khai Tổ Vu chân thân.

Nhưng vấn đề là, Côn Bằng đề nghị chém giết Nhân tộc, lấy huyết của Nhân tộc để luyện, đây chính là một trong những nguyên nhân khiến hắn và Đế Tuấn không chấp thuận.

Yêu tộc và Nhân tộc trong Hồng Hoang có mâu thuẫn, điều này toàn Hồng Hoang đều biết, nhưng những Yêu tộc kia và Yêu tộc của Thiên Đình đã phân biệt rõ ràng, nếu Yêu tộc của Thiên Đình ra tay, tình huống sẽ khác đi.

Đến lúc đó, Nhân Yêu hai tộc đại chiến, với thực lực của Nhân tộc hiện tại, Yêu tộc tuy có thể thắng, cũng sẽ phải trả một cái giá không nhỏ, nếu hai vị kia lại ra tay, Yêu tộc còn có khả năng tồn tại sao?

Cũng chính vì vậy, Đế Tuấn mới không chấp nhận đề nghị của

Côn Bằng.

Nhưng ý tưởng của hắn vẫn khả thi, nên Đế Tuấn đã đi đến Huyết Hải, định tìm phương pháp khác để giải quyết. "Quả thực là vậy, huyết của Nhân tộc không thể động chạm.

Nhưng việc sát khí quả thực khả thi, vậy nên ta dự định đổi một phần ba huyết thủy Huyết Hải với Minh Hà để luyện chế sát khí, nhưng y đã không đồng ý." Đế Tuấn nghe vậy, gật đầu nói.

Y nhìn Thái Nhất, nói: "Nếu việc này không thành, vậy thì quay trở lại việc ta chứng đạo Hỗn Nguyên là được.

Không có sát khí, Yêu tộc ta vẫn có cách giải quyết Vu tộc, không cần quá phí tâm vào việc này." Nghe vậy, Thái Nhất gật đầu, cũng đã hiểu ý của Đại ca hắn, liền không nghĩ ngợi nhiều về việc này nữa. "Thái Nhất, trong khoảng thời gian sắp tới, ngươi vẫn cần phải tu hành nhiều hơn." Đế Tuấn nhìn Thái Nhất nói. "Ta đã hiểu, Đại ca!" Thái Nhất khẽ cúi đầu đáp.

Đế Tuấn gật đầu, sau đó thân hình khẽ động, rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Thái Nhất thấy vậy, cũng đứng dậy rời đi, chuyên tâm tu hành.

Trong chớp mắt, vạn năm đã trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Yêu tộc đang ra sức nâng cao thực lực, còn hấp nạp một bộ phận tán tu Hồng Hoang, dù sao thì cục diện Hồng Hoang lúc này thay đổi từng ngày, bọn họ cũng cần tìm kiếm nơi trú ẩn, Yêu tộc đương nhiên là một lựa chọn không tồi.

Thực lực tự thân tăng cường, lại hấp nạp thêm một số tán tu Hồng Hoang, thực lực tổng thể và khí vận của Yêu tộc đều đã được nâng cao một chút.

Mà tầng lớp cao của Yêu tộc, lúc này đang tu hành, tu vi của bọn

họ thăng tiến, thực lực tổng thể và khí vận cũng sẽ tăng lên.

Trong Bàn Cổ Điện của Vu tộc. "Đại ca, Yêu tộc bây giờ không để ý đến chuyện khác, chỉ lo nâng cao thực lực của chính mình, ngược lại có chút kỳ lạ." Huyền Minh chau mày tú lệ, nhìn Đế Giang nói. "Thực lực của Yêu tộc tuy không kém Vu tộc ta, nhưng thật sự so sánh thì vẫn yếu hơn vài phần, lúc này toàn lực phát triển đuổi kịp, ngược lại cũng là bình thường." "Tuy nhiên, Yêu tộc cũng có thể có những toan tính khác, trong khoảng thời gian này, các ngươi cũng cần mật thiết chú ý, đề phòng những thủ đoạn khác của Yêu tộc." "Ngoài ra, thực lực tự thân và đại trận của chúng ta, cũng cần không ngừng hoàn thiện và nâng cao, chỉ cần thực lực của chúng ta tăng lên, mới có thể lấy bất biến ứng vạn biến, không lo lắng bất cứ thủ đoạn nào của Yêu tộc." Đế Giang suy nghĩ một lát rồi nói với các Tổ Vu.

Nghe vậy, các Tổ Vu gật đầu, tán đồng lời của Đế Giang, sau lần này sẽ đi chấp hành.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

Đế Giang thấy các Tổ Vu đã rõ trong lòng, y khẽ gật đầu, không còn lo lắng nữa, những việc này y tin rằng dù y không nói, bọn họ cũng sẽ tự mình đi làm, dù sao trong Hồng Hoang, thực lực mới là quan trọng nhất.

Vu tộc muốn ứng phó với mọi thủ đoạn và biến hóa của Yêu tộc, muốn đối phó với những tồn tại kia trong Hồng Hoang, vậy thì chỉ có cách không ngừng nâng cao thực lực tự thân, nâng cao sức mạnh của đại trận.

Nếu không, địa vị của Vu tộc sẽ chỉ một lần nữa hạ thấp mà thôi.

Đế Giang nhìn các Tổ Vu một lượt, sau đó ánh mắt chuyển động, nhìn sang Cú Mang bên tay trái, cất lời hỏi: "Nhị đệ, tiểu muội lần này không đến tham gia hội nghị Tổ Vu, có phải có chuyện gì không?"

Nghe vậy, Cú Mang nhìn Đế Giang, đáp: "Tiểu muội gần đây có chút tinh tiến, lúc này vẫn đang bế quan tu hành, tiểu muội sau khi xuất quan lần này, tu vi e rằng sẽ trên cả chúng ta." Nghe thế, các Tổ Vu, bao gồm cả Đế Giang, đều sâu sắc cho là phải.

Tình hình của Hậu Thổ, bọn họ đều rõ ràng, Tổ Vu Đại Địa Trung Ương, đứng trên Hồng Hoang đại địa, thực lực của nàng ngay cả Đế Giang cũng chưa chắc là đối thủ.

Huống chi, Hậu Thổ còn có thể thao túng Tiên Thiên Linh Bảo Minh Thư, lại còn lĩnh ngộ được thần thông mới từ Minh Thư, uy lực mỗi chiêu đều cực kỳ khủng bố, ngày trước tại chiến trường Vu Yêu, trọng thương Thái Nhất là có thể thấy rõ.

Lần này tu vi lại có chút tinh tiến, thực lực của nàng, đã trở thành tồn tại cường hãn nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, các Tổ Vu đều không chút nghi ngờ. "Như vậy rất tốt, tiểu muội là tồn tại đặc biệt nhất của Vu tộc ta, cũng là tồn tại có khả năng nhất xung kích cảnh giới kia, lần này bế quan tu hành, đối với Vu tộc mà nói, lại là thời điểm tốt để nâng cao thực lực tổng thể." "Nhị đệ, chuyện bộ lạc của tiểu muội, ngươi cứ chiếu cố thêm một chút là được rồi." Đế Giang suy nghĩ một lát rồi nói với Cú Mang.

Hậu Thổ vẫn luôn trong bế quan tu hành, trong bộ lạc ngoài Hậu Nghệ và Khoa Phụ quản lý công việc ra, liền không còn ai khác, nếu lúc này có Tổ Vu khác chiếu cố thêm một chút, tình huống sẽ tốt hơn rất nhiều.

Những năm gần đây, các Tổ Vu khác đều có chiếu cố bộ lạc của Hậu Thổ một chút, cho nên những chuyện này, Đế Giang không nói, bọn họ cũng sẽ đi làm.

Hậu Thổ lúc này tình huống đặc thù, chính là hy vọng tương lai của Vu tộc, dù sao lúc này chỉ có nàng mới có hy vọng lớn nhất xung

kích cảnh giới kia, lúc này đang gửi gắm hy vọng tương lai của Vu tộc, đương nhiên là phải cùng nhau dốc sức. "Đã như vậy, việc này cứ quyết định như thế.

Một mặt chú ý Yêu tộc, sau đó thực lực tự thân cũng phải nắm chặt, việc sắp xếp bộ lạc của tiểu muội, lần này liền đều sắp xếp như vậy." Đế Giang ánh mắt chậm rãi quét qua các Tổ Vu, cất lời nói. "Vâng, Đại ca!" Thấy vậy, các Tổ Vu đáp.

Ngay sau đó, mười một vị Tổ Vu liền rời khỏi Bàn Cổ Điện, trở về các bộ lạc của mình.

Trong chớp mắt, vạn năm nữa lại trôi qua.

Trong một khu vực nào đó của Hỗn Độn thế giới. "Oanh!" Một tiếng nổ vang vọng khắp triệu triệu ức lý, dẫn động vô tận Hỗn Độn chi khí chấn động, ảnh hưởng đến quá khứ, kích động cả tương lai. "Bành!" Từ trong Càn Khôn Đỉnh truyền ra một tiếng động nhẹ, một đạo Càn Khôn thanh quang xuyên thấu vô tận Hỗn Độn thời không, thẳng tắp đạt đến hư vô chi địa phía trên.

Vạn ngàn Càn Khôn thanh quang cuồn cuộn tràn ra, chiếu sáng khu vực phương viên triệu ức lý như ban ngày, Hỗn Độn chi khí xoáy lốc lúc này đạt tới cực hạn, tốc độ chuyển hóa cũng nhanh đến cực hạn.

Tuy nhiên, sau khi đạt đến một điểm nhất định, mọi thứ liền từ từ lắng xuống, tất cả dị tượng đều trở nên bình tĩnh.

Trên người Nữ Oa, Tạo Hóa thần quang lưu chuyển, từng trận khí tức đại đạo ẩn chứa sinh cơ tràn ngập khắp nơi.

Trên người Thái Thượng, ba đạo quang mang giao thoa, đạo vận lưu chuyển, trong khí tức đại đạo mênh mông nồng đậm, còn kèm theo từng trận dược hương, đó là hương vị đan dược cực kỳ đỉnh cấp, là khí vị tự nhiên sinh ra khi Đan Đạo lĩnh ngộ đến cảnh giới cực

sâu, khí tức đại đạo tự nhiên mà sinh ra.

Chương 189

Ngay cả một tồn tại như Nữ Oa, lúc này ngửi thấy, đều cảm thấy tâm thần thanh tịnh, thương thế trên người nhanh chóng hồi phục vài phần.

Những năm gần đây, thương thế của nàng hồi phục nhanh như vậy, cũng có một số yếu tố ở trong đó. "Ông!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Thái Thượng và Nữ Oa cùng lúc mở mắt, thương thế của Thái Thượng đã hoàn toàn hồi phục, mà Nữ Oa những năm gần đây, trên cơ sở hồi phục thương thế, lại có thêm một chút tinh tiến.

Dù sao tu hành bên cạnh Thái Thượng, những đạo pháp tắc có thể tham ngộ và kiểm chứng không hề ít, có chút tinh tiến cũng là điều bình thường. "Xem ra, Đạo hữu lại có tinh tiến, thật đáng chúc mừng." Thái Thượng nhìn Nữ Oa trước mặt, nhàn nhạt cười nói.

Nghe vậy, trên thánh nhan của Nữ Oa hiện lên một nụ cười tuyệt mỹ, nói: "Đạo huynh đạo hạnh cao thâm, Nữ Oa tu hành tại đây, có được không ít cảm ngộ.

Nói cho cùng, vẫn là nhờ phúc ấm của Đạo huynh." Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười, không nói gì.

Y nhìn Càn Khôn Đỉnh một cái, sau đó phất tay một cái, thu Càn Khôn Đỉnh lại, ánh mắt nhìn về khu vực từng là Ma Đạo Đại Thế Giới.

Y suy nghĩ một lát rồi nói: "Tình hình của La Hầu vẫn chưa rõ ràng, những năm qua, ta không ngừng thôi toán nhưng dù dùng mọi thủ đoạn cũng không cách nào nhìn thấu dù chỉ một tia thiên cơ." "Dù nhìn khắp Thời Không Trường Hà, Vận Mệnh Trường Hà, tất cả nhân quả, đều không thể phát hiện một chút manh mối nào.

La Hầu lần này, quả thực là cẩn trọng, muốn tìm lại y, e rằng không dễ dàng." "Hơn nữa, nếu muốn thực sự diệt trừ La Hầu, với tình hình hiện tại, chỉ có Đạo Tổ xuất thủ, nếu dựa vào lực lượng của ngươi và ta, e rằng vẫn phải đợi thêm một thời gian nữa mới được." Tu vi của Thái Thượng lúc này có chút tinh tiến, nhưng y cũng chỉ là sắp vượt qua cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn mà thôi, điều này cũng còn cần không ít thời gian.

Theo tình hình của La Hầu mà xem, y ước chừng là tồn tại cấp Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, xét về tu vi của chính mình mà nói, muốn đạt tới cảnh giới này, vẫn cần một đoạn thời gian không ngắn, cho nên, xét theo tình hình hiện tại, chỉ có Hồng Quân Đạo Tổ đích thân ra tay.

Nhưng hiện tại La Hầu không có tung tích, Đạo Tổ cũng không tiện ra mặt, cho nên việc này chỉ có thể như vậy. "Lão sư hợp đạo, không thể rời xa Hồng Hoang quá mức.

La Hầu vô pháp tri kỳ sở tại, xem ra việc này, tạm thời chỉ có thể như vậy." Nữ Oa nghe vậy, khẽ cúi đầu đáp, trong đôi mỹ mâu quang hoa lưu chuyển. "Khoảng thời gian này, cứ chuyên tâm đề thăng tự thân, lần sau gặp lại La Hầu, cũng có thêm chút khí thế." Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười nói, dường như chuyện này cũng không thể khiến lòng y gợn sóng chút nào.

Nữ Oa gật đầu, không nói gì nữa.

Thái Thượng nhìn nơi này một lượt, sau đó nói với Nữ Oa: "Việc này đã xong, Đạo hữu, cùng trở về Hồng Hoang thôi!" Vừa nói xong, Thái Thượng liền đứng dậy. "Được!" Nữ Oa gật đầu, cũng đứng dậy.

Sau đó, hai người tiếp tục tiến về phía Hồng Hoang.

Cứ như vậy, hơn vạn năm sau.

Thái Thượng và Nữ Oa liền trở về đến nơi không xa Tạo Hóa Thiên.

Nữ Oa không trở về Tạo Hóa Thiên, mà cùng Thái Thượng, đi về phía Tử Tiêu Cung.

Trong Hồng Hoang đại địa.

Mấy vạn năm nay, cục diện khá yên tĩnh, không có sóng gió lớn nào quét qua Hồng Hoang, tất cả các chủng tộc tồn tại đều đang làm việc của mình.

Vu tộc tuy có chú ý tình hình Yêu tộc, nhưng đại thể vẫn là nâng cao thực lực tự thân, diễn luyện uy lực của đại trận, lúc này chiêu thức thứ ba của Bàn Cổ Khai Thiên đã có thể thành thạo nắm giữ.

Đối với việc triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, cũng đã sâu sắc hơn không ít sự khống chế, cũng như việc vận dụng Phiên Kỳ, hiện tại nếu triệu hoán Bàn Cổ Chân Thân, sát thương của Thập Nhị Tổ Vu lên chính mình sẽ lại giảm đi không ít.

Mà các bộ lạc dưới quyền Thập Nhị Tổ Vu, những năm qua cũng đã nâng cao không ít thực lực, lúc này thực lực tổng thể và khí vận đều đã tăng lên đáng kể, uy thế lại một lần nữa thăng tiến vài phần.

Về phần Yêu tộc, mấy vạn năm qua, tốc độ phát triển ngay cả Vu tộc cũng có chút không kịp, thực lực tổng thể của hai tộc bây giờ là ngang tài ngang sức, mấy vạn năm nay, Yêu tộc đã bỏ ra không ít công sức, san bằng một số chênh lệch, đưa thực lực và khí vận lên một tầng cao mới.

Điều này cũng là để Đế Tuấn không ngừng củng cố nền tảng xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, giúp tỷ lệ thành công này lại tăng thêm vài phần, để đại thế và khí vận của Yêu tộc lại tăng thêm vài phần nữa.

Cứ như vậy, tỷ lệ thành công của Đế Tuấn mới tăng thêm một chút.

Hiệu quả của mấy vạn năm qua, Bạch Trạch và Đế Tuấn vẫn vô cùng hài lòng, tuy rằng vẫn chưa đủ, nhưng tình hình như vậy đã là nâng cao đáng kể rồi, chỉ cần tiếp tục phát triển như thế, đại thế, thực lực và khí vận của Yêu tộc đều sẽ đạt tới mức mà mình mong muốn.

Vu Yêu hai tộc mấy vạn năm qua thực lực và khí vận đều đang tăng lên, một chủng tộc khác, Nhân tộc, cũng không bị bỏ lại.

Thực lực tổng thể của Nhân tộc vẫn không sánh bằng Vu Yêu hai tộc, nhưng những năm qua, tầng lớp cao của Nhân tộc, thực lực tổng thể và khí vận, đều đã tăng lên không ít.

Yêu tộc trong Hồng Hoang đại địa, là đối tượng để đệ tử Thánh địa Nhân tộc rèn luyện, những năm qua, đã giúp không ít đệ tử Nhân tộc được nâng cao, ngày càng trưởng thành hơn, việc tu hành sau này cũng sẽ ngày càng nhanh hơn.

Mà những Yêu tộc Hồng Hoang này dưới sự ra tay của đệ tử Thánh địa, một mặt là rèn luyện tự thân, một mặt là mở rộng khu vực, lúc này đã giúp Nhân tộc mở rộng ra không ít khu vực, cung cấp nhiều tiện lợi cho sự sinh sôi và phát triển của Nhân tộc.

Toại Nhân những năm qua không ngừng sắp xếp các sự vụ, khiến thực lực và khí vận của Nhân tộc đều đang từ từ tăng lên, thực lực tổng thể tiến về phía cảnh giới cao hơn, ngày càng tiếp cận với thế lực nhất lưu.

Mấy vạn năm qua, cục diện Hồng Hoang bình tĩnh, nhưng các phe đều đang trong quá trình đề thăng, ngay cả Chư Thánh cũng như vậy, trên cơ sở tham ngộ đại đạo của chính mình, cũng đang nâng cao tu vi của đệ tử môn hạ.

Những năm qua, các thế lực mà Chư Thánh tọa trấn, đều đã tăng lên một chút thực lực.

Mà những Tiên Thiên chủng tộc khác trong Hồng Hoang, một số Đại Thần Thông giả, những năm qua cũng đã nâng cao một chút tu vi.

Thực lực tổng thể của toàn bộ Hồng Hoang đại lục, ngày càng trở nên cường hãn, đã đạt tới đỉnh phong của mấy phương lượng kiếp này.

Trong một khu vực nào đó của Hỗn Độn thế giới.

Trong Tử Tiêu Cung.

Trong đại điện, Thái Thượng và Nữ Oa ngồi trên bồ đoàn, trên đài cao, Hồng Quân Đạo Tổ đoan tọa, thần sắc có chút nghiêm nghị. "Xem ra, mọi thủ đoạn của La Hầu đều không hề đơn giản như vậy, bao gồm cả Đạo Ma chi chiến năm xưa." Rất lâu sau, Hồng Quân Đạo Tổ ngưng giọng nói.

Y biết thủ đoạn của Thái Thượng, cũng có thể đại khái dự đoán được một giai đoạn thực lực của Thái Thượng, y tin rằng, ngay cả cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn cũng không thể làm gì Thái Thượng.

Thậm chí Thái Thượng tung ra mọi thủ đoạn, Hồng Quân Đạo Tổ tin rằng Thái Thượng đều có thể cứng rắn chống đỡ cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Nhưng bàn tay mà y và Nữ Oa đối mặt, chỉ là một bàn tay mà thôi, liền đủ sức ảnh hưởng đến Thái Thượng đến mức độ này, thực lực như vậy, e rằng không kém cảnh giới Thiên Đạo của chính mình. "La Hầu, Bần đạo đã xem thường y rồi." Hồng Quân Đạo Tổ hai mắt hơi nheo lại, trầm giọng nói, khí tức Thiên Đạo trên người khẽ chấn động. "La Hầu, e rằng sở mưu không nhỏ." Thái Thượng nghe vậy,

suy nghĩ một lát rồi cất lời nói.

Nghe thế, Nữ Oa khẽ cúi đầu, kết hợp những sự việc này mà xem, quả thực là tình huống như vậy. "Thực lực của La Hầu đương nhiên không dưới Bần đạo, khoảng thời gian này Hồng Hoang, liền do Bần đạo thủ hộ, cho dù La Hầu bản tôn đích thân đến, Bần đạo cũng sẽ không để kế sách của La Hầu đắc chí." Hồng Quân Đạo Tổ sau khi tính toán một phen trong lòng, nhìn Thái Thượng và Nữ Oa nói.

Nghe vậy, Thái Thượng và Nữ Oa gật đầu, thực lực của La Hầu bây giờ phi thường, trừ phi Đạo Tổ đích thân ra tay, nếu không, cho dù Thái Thượng tung ra mọi thủ đoạn, e rằng cũng không phải đối thủ. "Tiểu hữu cách cảnh giới viên mãn cũng không còn xa, trong khoảng thời gian này, liền có khả năng tiến vào, sau này vấn đỉnh Thái Cực Kim Tiên, cũng không phải việc khó." Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt nhìn về phía Thái Thượng, cất lời nói.

Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười, không phủ nhận.

Sau khi thương thế lần này hồi phục, Thái Thượng cũng có chút tinh tiến, việc đại đạo tự thân đạt tới viên mãn, quả thực sẽ không còn quá xa. "Sau lần này, Tiểu hữu và Nữ Oa cứ an tâm tu hành, La Hầu, sẽ không dễ dàng bỏ cuộc đâu." Hồng Quân Đạo Tổ nói. "Đạo Tổ cứ yên tâm!" "Lão sư cứ yên tâm!" Thái Thượng và Nữ Oa nghe vậy, cúi đầu nói.

Chương 190

Sau đó, Hồng Quân Đạo Tổ lại cùng Thái Thượng, Nữ Oa thương nghị một số chi tiết, rồi Thái Thượng và Nữ Oa liền rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Nữ Oa không đi về Tạo Hóa Thiên, mà cùng Thái Thượng đến Hồng Hoang.

Thái Thượng trở về Thái Thanh Cung, còn Nữ Oa đương nhiên là đến Phượng Tê Sơn, đi xem tình hình của Phục Hy, có lẽ còn có thể giúp đỡ ca ca của mình một chút trong việc đề thăng đại đạo, tăng thêm tu vi và cảm ngộ đại đạo.

Sau khi Thái Thượng trở về Thái Thanh Cung, y khẽ thôi toán một phen, liền hiểu rõ mọi chuyện đã xảy ra trong Hồng Hoang những năm qua, đối với sự phát triển của Nhân tộc vẫn khá hài lòng.

Về việc Đế Tuấn đi đến U Minh Huyết Hải, trong lòng Thái Thượng vẫn biết rõ toan tính của Đế Tuấn, Nhân tộc đặc biệt, còn có uy hiếp lực của y và Nữ Oa ở phía sau Nhân tộc, Yêu tộc không dám động đến Nhân tộc, Thái Thượng vẫn rõ ràng.

Chưa nói đến việc Yêu tộc không biết y và Nữ Oa không ở Thái Thanh Cung và Tạo Hóa Thiên, cho dù có biết, Yêu tộc cũng không dám làm càn, chỉ cần bọn họ ra tay với Nhân tộc, đồ sát quá mức, khi y và Nữ Oa trở về Hồng Hoang, nhất định sẽ không bỏ qua.

Vì vậy, Đế Tuấn không chọn đồ sát Nhân tộc, mà dự định giao dịch với Minh Hà, như vậy là bình thường.

Tuy nhiên, Minh Hà đã từ chối Đế Tuấn, điểm này Thái Thượng cũng biết rõ, một phần ba lực lượng Huyết Hải quả thực sẽ làm tổn thương bản nguyên Huyết Hải, Minh Hà và Huyết Hải có mối quan hệ

trọng đại, không đồng ý cũng là điều bình thường. "Yêu tộc." Thái Thượng ánh mắt nhìn lướt qua khí vận sâu dày của Yêu tộc lúc này, trong miệng khẽ nói hai chữ.

Vài hơi thở sau, y chậm rãi thu hồi ánh mắt, bắt đầu tu hành, tranh thủ để mình nhanh chóng tiến vào cảnh giới kia.

Những chuyện trong Hồng Hoang, Thái Thượng tạm thời không để ý đến nữa.

Thái Thượng và Nữ Oa trở về Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang đều không hay biết, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không rõ ràng.

Tuy nhiên, Nguyên Thủy và Thông Thiên cùng là một trong Tam Thanh, Thái Thượng lần này trở về Hồng Hoang, Nguyên Thủy và Thông Thiên vẫn có chút cảm ứng.

Mặc dù bọn họ không biết Đại ca của mình lần này đi làm gì, nhưng lần này trở về liền quay về Thái Thanh Cung, sau đó bắt đầu bế quan, bọn họ suy nghĩ một lát rồi liền tạm thời không để ý đến nữa.

Về phần Tây Phương Nhị Thánh, không biết cộng thêm việc không để ý đến, toàn lực nâng cao tu vi của chính mình và tu vi của đệ tử môn hạ, trong số Chư Thánh, bản thân mình vốn đã ở vị trí cuối cùng, Tiếp Dẫn còn tốt hơn một chút, nhưng Chuẩn Đề quả thực là chót bảng trong Thánh Nhân.

Tình huống như vậy, bọn họ đương nhiên càng phải nỗ lực tu hành và phát triển, cộng thêm Tây Phương Giáo vẫn còn nợ Thiên Đạo công đức, còn có đại hoành nguyện cần phải hoàn thành, cho nên lúc này, đương nhiên là không để ý đến chuyện khác, toàn lực nâng cao tự thân.

Những năm qua, vẫn có chút hiệu quả, bản thân tuy khó mà nâng

cao được bao nhiêu, nhưng tu vi của đệ tử môn hạ đều đã tăng lên không ít, mang lại không ít khí vận cho Tây Phương Giáo, ẩn ẩn có dấu hiệu lại một lần nữa hưng khởi, quả thực rất khó được.

Đối với điều này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đương nhiên là vui mừng, càng ra sức phát triển.

Mà Nguyên Thủy và Thông Thiên, Tiệt Giáo và Xiển Giáo, lần này cũng đã nâng cao không ít thực lực của đệ tử môn hạ, khí vận đều có phần tăng lên.

Thời gian trôi nhanh, trong thầm lặng, liền đã năm Ngũ Nguyên Hội trôi qua.

Mấy chục vạn năm này, đối với không ít tồn tại và thế lực trong Hồng Hoang, đều là khoảng thời gian tu hành và phát triển khá quan trọng.

Đặc biệt là Yêu tộc, càng là trọng yếu trong số đó.

Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện. "Thiên Đế, Yêu tộc trải qua mấy chục vạn năm phát triển, về cơ bản đã đạt được yêu cầu của Thiên Đế." Trong Lăng Tiêu Điện, vẫn chỉ có Đế Tuấn, Thái Nhất và Bạch Trạch, Bạch Trạch tiến lên một bước, chắp tay nói với Đế Tuấn.

Những năm qua, hắn vẫn luôn toàn lực nâng cao thực lực Yêu tộc, khí vận Yêu tộc, thu nạp thêm một số tán tu Hồng Hoang cũng như một số thế lực nhỏ, khiến đại thế chi lực của Yêu tộc được nâng cao, thực lực tổng thể tăng lên, đều có sự rõ ràng.

Gần trăm vạn năm qua, mọi mặt của Yêu tộc đều đã được nâng cao rất nhiều, cũng cơ bản đạt được yêu cầu của Đế Tuấn.

Đế Tuấn nghe vậy, khẽ gật đầu, nhìn Bạch Trạch nói: "Trẫm đã thôi toán qua rồi, với tình hình của Yêu tộc lúc này, mượn đại thế và

khí vận để xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hẳn có một nửa tỷ lệ." Đế Tuấn ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Trẫm gần đây có một số cảm ngộ mới, dự định lại bế quan một phen, tin rằng có thể nâng tỷ lệ thành công lên sáu thành, như vậy, xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên sẽ có nắm chắc rất lớn." "Ngay cả khi cuối cùng không thể tiến vào cảnh giới này, tu vi cũng sẽ thăng tiến đến tồn tại đỉnh phong nhất dưới cảnh giới này, đến lúc đó đối mặt với Vu tộc, cũng có không ít ưu thế, trong đại chiến có thể phát huy không ít tác dụng." Nghe vậy, Thái Nhất và Bạch Trạch gật đầu. "Bạch Trạch, việc này ngươi công lao không thể bỏ qua." Đế Tuấn trên mặt lộ ra nụ cười, nhìn Bạch Trạch nói. "Thần hoảng sợ, đây đều là những việc thần nên làm." Bạch Trạch chắp tay đáp.

Đế Tuấn không trả lời, việc này Bạch Trạch quả thực có công lao không nhỏ, hắn sẽ ghi nhớ.

Đế Tuấn tính toán trong lòng, sau đó nói với Bạch Trạch: "Bạch Trạch, việc của Yêu tộc ngươi không cần chậm lại, cứ như vậy là được.

Sau một Nguyên Hội, hãy tập trung đại thế và khí vận Yêu tộc trợ Trẫm xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên." Bạch Trạch nghe thế, lập tức chắp tay đáp: "Thiên Đế cứ yên tâm, thần đã biết phải làm gì rồi!" Đế Tuấn khẽ gật đầu, trong tay phất phất, Bạch Trạch hiểu ý, liền quay người rời đi. "Đại ca, sáu thành tỷ lệ, nói cao không cao, nói thấp cũng không thấp, dù sao cảnh giới này không hề tầm thường, ngay cả có tám thành tỷ lệ, cũng không dám nói chắc chắn có thể tấn thăng." Thái Nhất mặt mang vẻ ngưng trọng, nhìn Đế Tuấn trên đế vị, cất lời nói.

Cảnh giới này quá đỗi khó khăn, nếu không, sẽ không có biết bao đại thần thông giả bị kẹt ở cảnh giới này không thể tấn thăng.

Tuy nói có sáu thành tỷ lệ có thể tấn thăng cảnh giới này, nhưng đây dù sao cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không phải Đại La Kim Tiên, không phải cảnh giới Chuẩn Thánh, không phải nói sáu thành là có cơ hội lớn đâu, ngay cả tám thành, Thái Nhất cũng cảm thấy không dám xác định.

Biến số của cảnh giới này quả thực quá nhiều, dù chỉ một chút biến số, cũng có thể khiến bỏ lỡ cơ hội xung kích.

Cho nên nói, tỷ lệ thành công sáu thành, Thái Nhất vẫn có chút lo lắng, nếu có thể nâng cao thêm một chút, tình hình sẽ tốt hơn rất nhiều.

Nhưng tình hình hiện tại, cho dù có nâng cao thêm, cùng lắm cũng chỉ là bảy thành nắm chắc. "Thái Nhất, sáu thành tuy không cao, nhưng vi huynh gần đây có một số cảm ngộ, sau khi bế quan củng cố, có thể sẽ thăng lên bảy thành, như vậy, tỷ lệ liền lớn hơn không ít.

Phải biết, cảnh giới này có bảy thành nắm chắc, đã là điều vô cùng khó được rồi." "Trong cục diện hiện tại, cho dù chỉ có một hai thành tỷ lệ, ta cũng nhất định phải làm, cũng chỉ có như vậy, Yêu tộc mới có đường thoát, mới có thể trong Hồng Hoang vạn tộc lâm lập, Chư Thánh tồn tại mà đi ra một con đường mới." Đế Tuấn nhìn Thái Nhất, chậm rãi cất lời, trong đôi mắt tinh quang lấp lánh, diễn hóa Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Thực lực tổng thể của Yêu tộc hiện tại, nhìn có vẻ vô cùng cường hãn, trong Hồng Hoang, trừ mấy phe thế lực kia ra, cũng chỉ có Vu tộc, Nhân tộc cũng có Thái Thượng và Nữ Oa ở phía sau, đơn thuần xét lực lượng Nhân tộc, vẫn không bằng Yêu tộc.

Nhưng thực lực thế lực như vậy, vẫn còn xa xa không đủ, chỉ cần Yêu tộc không có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong Hồng Hoang lúc này, liền còn xa xa không đủ.

Ngũ Thánh, vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thái Thượng kia, Yêu tộc làm sao so bì?

Cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là vô cùng khó khăn, hiện tại cũng chỉ có Thái Thượng thành tựu cảnh giới này, bản thân mình tuy có bảy thành tỷ lệ tấn thăng, muốn thành công, tuy rằng vẫn chưa dám hoàn toàn khẳng định, nhưng đã là vô cùng khó được rồi.

Hiện tại cho dù chỉ một hai thành, Đế Tuấn cũng sẽ đi thử, bước này, y không thể không đi, Yêu tộc không thể không đi. "Yêu tộc muốn đi đến mức độ đó, quả thực như Đại ca đã nói, thử cảnh tuy nan, nhưng ta tin Đại ca." Thái Nhất trên mặt thần sắc khôi phục bình tĩnh, nhìn Đế Tuấn nói.

Nếu có bảy thành nắm chắc, Thái Nhất vẫn tin rằng Đại ca của mình có hy vọng tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên.

Dù sao Đại ca của mình không phải vừa mới bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, hay vừa mới tấn thăng Chuẩn Thánh viên mãn.

Mà là đã trầm lắng không ít thời gian trong cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, là tồn tại thực sự có tu vi vượt qua Chuẩn Thánh viên mãn một chút.

Tu vi như vậy, cộng thêm bảy thành nắm chắc, xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên, quả thực có cơ hội rất lớn, Thái Nhất tin rằng Đại ca của mình có thể làm được. "Thái Nhất, Yêu tộc tiếp hạ lai đích giá đoạn thời gian, tựu do ngươi trị lý liễu." Đế Tuấn nhìn Thái Nhất nói. "Đại ca cứ yên tâm!" Thái Nhất khẽ cúi đầu đáp.

Đế Tuấn khẽ gật đầu, nhi hậu thân hình nhất động, tiêu thất tại liễu nguyên địa.

Thái Nhất khán liễu nhất nhãn hậu, diệc là ly khai liễu Lăng Tiêu Điện.

Thoáng chốc, lại là mấy vạn năm trôi qua.

Hiện tại các thế lực Hồng Hoang cùng vô số tu sĩ đại năng đều đã ngừng bế quan tu hành, số lượng tu sĩ và sinh linh qua lại trên Hồng Hoang đại lục cũng tăng lên không ít, Hồng Hoang lại trở nên náo nhiệt.

Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

Chương 191

"Nếu đã như vậy, La Hầu sở mưu quả nhiên không nhỏ." Nguyên Thủy thần sắc ngưng trọng, chậm rãi mở miệng nói.

Y nghe Thái Thượng kể về chuyến rời Hồng Hoang lần này đi đến Hỗn Độn, cùng chuyện của La Hầu, lúc này trong lòng âm thầm thôi toán, càng cảm thấy việc này phi phàm. "Chắc là bản tôn La Hầu có việc quan trọng, nếu không thì e rằng Đại ca chuyến này khó lòng thoát thân." Thông Thiên nhướng mày kiếm, nhìn Thái Thượng nói.

Nghe vậy, Thái Thượng đạm nhiên nói: "Quả đúng như vậy.

Với tu vi của La Hầu hiện nay, tất nhiên không ở dưới Đạo Tổ.

Ta dù thủ đoạn tận xuất, tuy không kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, nhưng so với Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, vẫn còn một khoảng cách không nhỏ." Cảnh giới càng lên cao, mỗi một giai đoạn càng khó tiến vào, khoảng cách giữa các cảnh giới cũng càng lớn.

Thái Thượng cũng nhờ sự đặc thù của bản thân mới có thể sánh ngang với tồn tại cảnh giới viên mãn, nhưng so với cảnh giới kia, y vẫn chưa thể đạt tới.

Tuy nhiên, xét theo tình hình hiện tại của y, việc tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn cũng sẽ không quá lâu nữa.

Lần trước sau khi bị thương, y đã có được một số cảm ngộ mới mẻ, trên bàn tay màu trắng của La Hầu, Thái Thượng cũng đã nhìn thấy những đại đạo pháp tắc khác biệt.

Chuyến này tuy bị thương, nhưng cũng coi như nhân họa đắc

phúc.

Tu vi đã có chút tấn thăng, sau đợt bế quan này, khoảng cách đến đại đạo viên mãn của y, ước chừng chỉ còn là mấy nguyên hội gần đây mà thôi. "Với tu vi của Đại ca hiện nay, khoảng cách đến đại đạo viên mãn chắc hẳn không còn xa nữa." Nguyên Thủy nhìn Thái Thượng, khẽ gật đầu nói.

Y có thể rõ ràng cảm nhận được, khí tức đại đạo của Thái Thượng lúc này đã tăng lên không ít so với trước, sự viên mãn của đại đạo tự thân khiến y cảm giác như đang đối mặt với một đại đạo hoàn chỉnh.

Tình trạng này đã nói rõ, Thái Thượng cách đại đạo viên mãn của mình đã không còn xa.

Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười, không phủ nhận. "Nhị đệ, Tam đệ, các ngươi cũng cần chú ý nhiều hơn, chuyên tâm tu hành.

La Hầu không phải tồn tại bình thường, sở mưu tất nhiên không nhỏ, hơn nữa còn là Hồng Hoang.

Lần này không thành, ngày sau ắt sẽ tái xuất thủ.

Tu vi tăng cường, cuối cùng vẫn có thêm chút nội tình." Sau khi trầm ngâm vài hơi thở, Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên nói. "Đại ca cứ yên tâm!" Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, rồi gật đầu đáp.

Tu vi của bọn họ hiện nay cũng đã gần đến Thánh Nhân hậu kỳ.

Tuy rằng còn một khoảng thời gian nữa, nhưng với thủ đoạn của bọn họ, cũng sẽ không quá lâu.

Thủ đoạn của Tam Thanh vẫn không đơn giản.

Hiện nay tu vi Nguyên Thủy và Thông Thiên, trong Ngũ Thánh,

cũng chỉ có Nữ Oa có thể sánh bằng, ngay cả Tiếp Dẫn lúc này cũng yếu hơn mấy phần.

Tây Phương Nhị Thánh tuy rằng tương đối xếp ở cuối, nhưng tu vi ngày sau của Nhị Thánh cũng không thấp, chỉ là mới bắt đầu mà thôi.

Nguyên Thủy và Thông Thiên sau khi biết chuyện La Hầu, tất nhiên sau lần này sẽ phải tu hành nhiều hơn, nâng cao tu vi của mình, sớm bước vào Thánh Nhân hậu kỳ.

Nếu không, e rằng La Hầu tái xuất thủ sẽ phải chịu không ít tổn thất.

Cho nên, trong lòng bọn họ đã có tính toán.

Thái Thượng thấy bọn họ đã có quyết định, liền không nói thêm nữa.

Sau đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên thỉnh giáo Thái Thượng một số ý nghĩa đại đạo tinh túy mà bọn họ lúc này còn khó hiểu.

Sau khi lưu lại vài ngàn năm, liền rời khỏi Thái Thanh Cung, trở về đạo trường của mình.

Thời gian tiếp theo, bọn họ cũng phải hảo hảo tiềm tu một phen, tranh thủ sớm ngày tiến vào Thánh Nhân hậu kỳ.

Như vậy, ngày sau dù La Hầu có đến, cũng có thực lực để đối mặt, không đến nỗi chịu quá nhiều tổn thất.

Về phần môn hạ của bọn họ, lúc này phát triển không tệ, bọn họ liền không bận tâm quá nhiều, để cho họ tự mình tu hành.

Ngày sau có cơ hội sẽ lại khai đàn giảng đạo cho họ, nâng cao chút lĩnh ngộ về đại đạo.

Tạm thời là như vậy.

Thoáng chốc, lại là năm vạn năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

Vào một khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, trong song đồng diễn hóa âm dương, đạm mạc quét mắt nhìn qua Hồng Hoang.

Mọi biến hóa trong Hồng Hoang những năm này, y đều đã thấu hiểu trong lòng.

Đối với sự phát triển tự thân của Nhân tộc trong những năm này, Thái Thượng vẫn khá hài lòng.

Thực lực Nhân tộc ổn định tăng lên, số lượng cũng đang ổn định tăng trưởng, trong Hồng Hoang cũng coi như một chủng tộc không yếu.

Còn về tình hình của các tu sĩ sinh linh khác trong những năm này, và những biến hóa của Hồng Hoang, Thái Thượng đều không bận tâm quá nhiều.

Sau khi quét mắt nhìn qua Vu tộc, ánh mắt y dừng lại trên Yêu tộc Thiên Đình. "Đế Tuấn quả là có dã tâm, muốn mượn đại thế và khí vận Yêu tộc để trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên." Trong đôi mắt Thái Thượng đại đạo phù hiện, diễn hóa mọi biến hóa thiên địa, sau khi thôi toán một phen trong tay, y đạm mạc nói.

Ý đồ của Đế Tuấn, Thái Thượng thôi toán một lần liền biết chắc đến tám chín phần.

Đối với một tồn tại như Đế Tuấn mà nói, trừ phi có cơ duyên chứng đạo, nếu không thì chỉ có thể dùng đại pháp lực trùng kích cảnh giới này, mới có khả năng tấn thăng lên cảnh giới đó.

Bằng không, việc tấn thăng sẽ xa vời vô hạn.

Mà Đế Tuấn chuyến này không có cơ duyên chứng đạo, chỉ có thể dùng đại pháp lực trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nhưng y muốn dùng đại pháp lực tự thân để trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên, dựa vào bản thân y thì tự nhiên còn xa xa chưa đủ.

Dù sao, cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn muốn trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên, cái cần đến còn nhiều hơn tưởng tượng.

Nếu không thì, Đế Tuấn cũng sẽ không dùng đại thế và khí vận Yêu tộc cùng một lúc, để trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên.

Cứ như vậy, cũng có không ít tỷ lệ thành công, nhưng trong đó vẫn còn không ít biến số, phải xem tạo hóa của Đế Tuấn mà thôi.

Thủ đoạn truy tầm đại đạo có thiên vạn, vẫn phải xem tạo hóa của bản thân.

Thái Thượng nhìn vài hơi thở, liền thu hồi ánh mắt.

Sau khi trong lòng âm thầm thôi toán một phen, y lại nhắm mắt.

Trên thiên linh dâng lên Xích Hồng Khánh Vân, trong đó Tam Thanh đạo nhân ổn tọa trên liên đài, trong tay kết thành thủ ấn.

Chương 192

"Hừm!" Trên Xích Hồng Khánh Vân, dâng lên từng luồng khí tức nhân uân, cùng với đại đạo pháp tắc cực kỳ hạo hãn tinh thuần ngưng tụ mà đến. "Ầm!" Hư không truyền đến một tiếng nổ vang, sau đó liền thấy hai đạo đại đạo nguyên khí phảng phất như hai đạo nguyên khí khai thiên của đại đạo, lúc này nhất âm nhất dương, giao hòa trên khánh vân, hình thành hai con cá âm dương, sau đó chậm rãi tạo thành một Thái Cực Đồ án.

Trong Thái Cực Đồ án, một đại đạo phù hiện, quán xuyên trên âm dương, cùng giữa âm dương ngư tương hỗ hấp thu đề thăng. "Vô Vi Âm Dương, Đan Đạo Linh Hồn, Nhất Khí Hóa Tam Thanh!" Thái Thượng khẽ nói một tiếng, sau đó nhắm mắt, một đạo thần niệm quán xuyên vô tận thời không trường hà, vận mệnh trường hà, nghịch lưu mà lên, ngang qua hư vô tồn tại, phảng phất trực đạt tận cùng đại đạo.

Thái Thượng tâm thần hoàn toàn thả lỏng, thuận theo cổ đại đạo chi ý này, viên mãn những chỗ bất túc của bản thân, hướng về cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn mà tiến tới.

Xa tại Ngọc Hư Cung và Bích Du Cung, Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này mở đôi mắt, sau khi nhìn thoáng qua hướng Vô Cực Sơn mạch, trên mặt đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Tình hình của Đại ca mình xem ra, dường như muốn sớm hơn một chút thời gian tiến vào cảnh giới viên mãn.

Cứ như vậy, Đại ca của mình cách Vô Cực Kim Tiên lại gần thêm một bước nữa rồi.

Bọn họ nhìn vài hơi thở, liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục tu hành đại

đạo của mình.

Trong Hồng Hoang, Yêu tộc tiếp tục đề thăng đại thế của mình, Đế Tuấn cũng đang làm những sự chuẩn bị cuối cùng.

Chỉ cần y triệt để củng cố những cảm ngộ mới mẻ, y liền có thể bắt đầu trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên.

Vu tộc tuy có chú ý động hướng của Yêu tộc, nhưng Yêu tộc phần lớn thời gian đều đang tu dưỡng sinh tức, cũng không gây ra quá nhiều sóng gió.

Vu tộc cũng chỉ lo đề thăng bản thân, không chỉ là mười hai Tổ Vu bộ lạc, mà Vu tộc đại trận mới là trọng yếu nhất trong số những cái trọng yếu.

Những năm này diễn luyện tham ngộ, Vu tộc đại trận, liền tăng thêm không ít uy lực.

Còn về các tồn tại khác trong Hồng Hoang, lúc này hoặc là ngao du Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên, hoặc là đang trong bế quan tu hành.

Tình thế Hồng Hoang lúc này, cũng coi như bình tĩnh.

Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

Thái Cực Đồ án trên thiên linh Thái Thượng chậm rãi chuyển động, trong đó một đại đạo không ngừng lớn mạnh, khí tức đại đạo hạo hãn và đại đạo pháp tắc tinh túy không ngừng ngưng tụ, khí tức vô vi phiêu miểu vờn quanh Thái Thượng, hòa cùng thiên địa làm một thể.

Khoảnh khắc này, đại đạo của Thái Thượng không ngừng hướng tới viên mãn, lĩnh ngộ về đạo lại một lần nữa tăng lên không ít.

Đến khi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, đại đạo tự thân đạt đến cảnh giới viên mãn, sau đó tiến thêm một bước, chính là lĩnh

ngộ tầng thứ của Đạo, đến mức đó, chính là lĩnh ngộ bản chất của Đạo.

Thái Thượng lúc này tuy chưa hoàn toàn viên mãn đại đạo tự thân, nhưng cách cảnh giới này cũng không còn xa nữa.

Khi âm dương song ngư chuyển động, sự ngưng tụ và hấp thu của Vô Vi đại đạo liền tăng thêm một phần.

Trên Vô Vi đại đạo, đại đạo pháp tắc của Đan Đạo và một số Linh Hồn đại đạo vờn quanh, không ngừng dung nhập vào trong Vô Vi đại đạo.

Mà Thái Cực Đồ án với âm dương song ngư chuyển động, thì đại biểu cho Âm Dương đại đạo, lúc này cũng đang đề thăng sự viên mãn của Vô Vi đại đạo.

Lúc này, số đạo cùng thăng, khiến Vô Vi đại đạo không ngừng đạt đến sự viên mãn của bản thân. "Hưu!" Đột nhiên, chỉ thấy giữa thiên địa, vô số thiên địa quy tắc tung hoành giao chức quanh thân Thái Thượng, dần dần hình thành một tồn tại tựa như kén tằm, bao bọc lấy thân Thái Thượng.

Thái Thượng lúc này, trong khi viên mãn đại đạo tự thân, cũng đang đề thăng lĩnh ngộ đối với thiên địa quy tắc, khiến bản thân càng thêm khế hợp thiên địa, hòa cùng thiên địa thành một thể.

Như vậy, đối với việc bản thân tiến tới cảnh giới cao hơn, có sự trợ giúp không nhỏ. "Đạo khả đạo, phi thường Đạo.

Danh khả danh, phi thường Danh!

Vô danh là khởi thủy của trời đất; Hữu danh là mẹ của vạn vật.

Cho nên, thường Vô để quan sát sự huyền diệu của nó; thường Hữu để quan sát chỗ phát sinh của nó.

Hai cái này, cùng một nguồn gốc mà khác tên, cùng gọi là Huyền.

Huyền chi lại Huyền, cửa của mọi điều kì diệu." Thái Thượng trong miệng dường như vô ý thức khẽ nói một tiếng đại đạo chi âm, lại phảng phất như tổng cương đại đạo tổng kết đại đạo tự thân.

Vô Vi Bản Nguyên Kinh trong thức hải không ngừng vận chuyển, từng trận đại đạo chi âm vang lên trong thức hải Thái Thượng.

Sau đó cổ đại đạo chi âm này xuyên thấu thức hải của Thái Thượng, lan đến hư không bốn phía, lại xuyên thấu vô tận thời không khu vực, trực đạt tận cùng đại đạo, hòa cùng bản nguyên đại đạo dung hợp.

Đại đạo chi âm không ngừng khuếch tán ra, hư không bốn phía từng tấc vỡ nát, sau đó diễn hóa thành từng thế giới, rồi lại từng cái vỡ nát.

Một lời định hưng suy thế giới, phảng phất như vô số Đại Đạo Chúa Tể.

Thái Thượng lúc này vận chuyển đại đạo tự thân, thuận theo Vô Vi Bản Nguyên Kinh trong thức hải, không ngừng đề thăng và viên mãn Vô Vi chi Đạo của mình.

Trong Xích Hồng Khánh Vân, Tam Thanh đạo nhân trong tay không ngừng kết thành thủ ấn, ba đóa liên đài dưới thân huyền quang lấp lánh, đạo vận lưu chuyển, khí tức Tiên Thiên hạo hãn kích đãng trong Xích Hồng Khánh Vân.

Đại đạo lưu chuyển trên thân Tam Thanh đạo nhân, từng trận đại đạo chi ý hóa thành khí tức nhân uân không ngừng dâng lên, dung nhập vào Thái Cực Đồ án với âm dương song ngư lưu chuyển, khiến sự dung hợp đề thăng giữa hai bên càng nhanh thêm mấy phần. "Hỗn Nguyên Vô Cực, Đại Đạo Duy Nhất, Tam Thanh chi Đạo, dung hợp

quy nhất!" Thái Thượng khẽ quát một tiếng, phảng phất như đại đạo nguyên âm, chấn động vô tận thời không trường hà, hàm chứa thiên hiến, khiến vô số đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc không ngừng băng tháp. "Đông!

Đông!

Đông!" Ba tiếng đại đạo chung minh vang lên trong Xích Hồng Khánh Vân, thanh không mọi tâm thần của Thái Thượng, phảng phất như chìm vào nguồn gốc đại đạo viễn cổ vô ngân.

Lúc này, trừ cảm ngộ đại đạo, thể ngộ thiên địa ra, Thái Thượng không còn suy nghĩ nào khác.

Lúc này, y cũng tự nhiên mà lĩnh ngộ những điều này, khống chế những điều này, viên mãn đại đạo tự thân, khiến mọi thứ đạt đến mức độ hoàn thiện hơn.

Toàn bộ tâm thần và thần niệm của Thái Thượng đều chìm đắm trong việc lĩnh ngộ và khống chế đại đạo pháp tắc cùng thiên địa quy tắc, khiến bản thân càng nhanh chóng viên mãn đại đạo tự thân.

Xét theo tình hình hiện tại, Thái Thượng trong lòng đoán chừng, khoảng chừng trong một hai nguyên hội này, y liền có thể tiến vào cảnh giới viên mãn.

Tiến triển hiện tại vẫn khá nhanh chóng.

Nếu không phải lần trước giao thủ với La Hầu cùng bàn tay trắng kia, Thái Thượng chuyến này còn phải mất thêm không ít nguyên hội nữa.

Lần này có thể rút ngắn không ít thời gian, cũng coi như nhân họa đắc phúc.

Trong khoảng thời gian này, Thái Thượng nhất định phải nắm bắt thật tốt.

Thoáng chốc, lại là mấy vạn năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Mấy vạn năm thời gian, cũng không thể khiến cục diện trong Hồng Hoang có nhiều sóng gió.

Lúc này cơ bản đều đang đề thăng tu vi của bản thân, phát triển chủng tộc và thực lực tổng thể của mình, lấy Vu, Yêu, Nhân tam tộc làm đại biểu.

Đặc biệt là Yêu tộc, thực lực tổng thể và khí vận lần này lại có sự đề thăng.

Chương 193

Trong Lăng Tiêu Điện, Yêu tộc Thiên Đình, Ba mươi ba Thiên.

Lúc này chỉ còn Đế Tuấn và Bạch Trạch ở đó.

Hơn một nguyên hội thời gian này, hai bên đều đã chuẩn bị ổn thỏa. "Bạch Trạch, có thể bắt đầu rồi." Đôi mắt Đế Tuấn khẽ híp lại, tinh quang lấp lánh trong đó, y đạm mạc nói. "Thần đã hiểu, thần sẽ toàn lực hiệp trợ Thiên Đế trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên." Bạch Trạch nghe vậy, lập tức chắp tay đáp. "Khoảng thời gian sắp tới, Trẫm sẽ dùng Ác Thi chủ trì đại cục Thiên Đình, bản tôn Trẫm trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên.

Nếu có đại sự, ngươi tìm Ác Thi thương nghị là được." Đế Tuấn nhìn Bạch Trạch nói. "Thần đã hiểu!" Bạch Trạch ứng một tiếng, liền xoay người rời đi.

Thân hình Đế Tuấn chợt lóe, biến mất trong Lăng Tiêu Điện.

Khoảnh khắc kế tiếp, tại Nam Thiên Môn, Bạch Trạch thần sắc ngưng trọng nhìn Lăng Tiêu Điện, rồng mây khánh vân trên Ba mươi ba Thiên, trong mắt thiểm quang rực rỡ.

Mà trên Thái Dương Thần Cung của Thiên Đình, Đế Tuấn lơ lửng giữa không trung, nhìn đại thế và khí vận của Yêu tộc, trên mặt thần sắc nghiêm nghị. "Đại thế Yêu tộc, tận quy Ngô thân, khí vận tụ!" Đế Tuấn khẽ quát một tiếng, thanh âm cuồn cuộn truyền khắp cả Thiên Đình, khiến vô số Yêu tộc ngưng vọng.

Thái Nhất, Thập Đại Yêu Thần, Hi Hòa, Côn Bằng và những người khác đều đã biết, Đế Tuấn, đã bắt đầu. "Ầm!" Lời Đế Tuấn vừa dứt, Bạch Trạch bên kia đã ra tay, hiệp trợ Đế Tuấn tụ long đại thế, ngưng tụ khí vận hướng về Đế Tuấn mà đi.

Trong Yêu tộc Thiên Đình, Ba mươi ba Thiên.

Khí thế trên thân Đế Tuấn hạo hãn, bao trùm toàn bộ Yêu tộc Thiên Đình, Đế Uy trùng tiêu.

Vô số Yêu tộc thần phục dưới cổ Đế Uy này, ngay cả tồn tại như Côn Bằng cũng bị ảnh hưởng không nhỏ, trong lòng có một tia cảm giác thần phục. "Gầm!" Lúc này, trên Ba mươi ba Thiên, Kim Long khí vận trên không Lăng Tiêu Thiên Đình gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó xông về phía Đế Tuấn. "Ầm!" Khoảnh khắc kế tiếp, Kim Long khí vận dung nhập vào trong cơ thể Đế Tuấn.

Sau đó khí tức trên thân Đế Tuấn đạt đến cực hạn, đã vượt qua cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Tuy rằng chưa chạm đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng khoảng cách đã gần thêm một bước. "Đại thế Yêu tộc, tụ!" Đế Tuấn cẩn thận cảm thụ một phen, trong lòng khá hài lòng với cảnh giới tu vi lúc này.

Trong Thiên Đình, lại có khí vận gia thân, Đế Tuấn tự tin rằng, dưới cảnh giới Hỗn Nguyên, trong Hồng Hoang ít có ai có thể sánh bằng y.

Y đối với việc bản thân trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên, trong lòng lại tăng thêm vài phần tự tin.

Sau khi khẽ quát một tiếng, tụ lại đại thế Yêu tộc, liền có thể bắt đầu trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên, nỗ lực vì tương lai của Yêu tộc. "Oanh long long!!!" Lúc này, vô số đại thế chi lực từ trên thân mỗi một Yêu tộc dâng lên, sau đó ngưng tụ về phía Đế Tuấn.

Trong Thiên Đình phát ra một chuỗi âm thanh oanh minh, khí thế và Đế Uy trên thân y càng lúc càng khủng bố, không ít Yêu tộc đã quỳ phục trên đất. "Chưa đủ!" Đế Tuấn khẽ nói một tiếng.

Bạch Trạch nghe vậy, thần sắc nghiêm nghị, sau đó thân hình chậm rãi bay lên, đứng trong hư không vô tận, trong miệng đại quát: "Đại thế Yêu tộc, tụ lại!" Lời vừa dứt, chỉ thấy y đưa một tay lên cao, một đạo quang mang xông thẳng lên trời, sau đó bay về phía Đế Tuấn. "Trợ Thiên Đế!" Bạch Trạch đại quát một tiếng, sau đó liền thấy tất cả Yêu tộc đưa một tay ra, từng cổ đại thế chi lực, tín ngưỡng chi lực ngưng tụ, hội tụ về phía Đế Tuấn.

Đế Tuấn cảm thụ tu vi của mình không ngừng đề thăng, càng lúc càng gần cảnh giới kia, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt.

Không biết bao lâu, đợi đến khi hoàn toàn ngưng tụ khí vận, đại thế chi lực và tín ngưỡng chi lực của Yêu tộc xong, thân hình Đế Tuấn chợt động, biến mất trong hư không, bắt đầu bế quan trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên.

Bạch Trạch nhìn Đế Tuấn biến mất, chậm rãi từ trong hư không hạ xuống, nhìn về hướng Thái Dương Thần Cung, trong mắt lộ ra vẻ mong chờ.

Lúc này, Đế Tuấn là mang theo kỳ vọng của tất cả Yêu tộc để trùng kích cảnh giới này.

Chỉ cần thành công, con đường phía sau của Yêu tộc liền dễ đi không ít.

Y hiện tại đại biểu không chỉ là Thiên Đế của Yêu tộc Thiên Đình, mà còn là tương lai của Yêu tộc. "Thiên Đế, nhất định sẽ thành công." Bạch Trạch khẽ nói một tiếng, sau đó liền rời đi, tiếp tục sắp xếp sự tình của Yêu tộc.

Thái Nhất, Hi Hòa cùng các Yêu Thần khác, lúc này đều có cùng suy nghĩ với Bạch Trạch.

Bọn họ cũng tin tưởng, Đế Tuấn nhất định sẽ làm được, nhất định

sẽ dẫn dắt Yêu tộc đi tới cảnh giới huy hoàng hơn.

Trên Hồng Hoang đại địa, lúc này có không ít tu sĩ đại năng ngẩng đầu nhìn Ba mươi ba Thiên, không ít tồn tại lộ ra vẻ kinh ngạc.

Trong Yêu tộc Thiên Đình đột nhiên nổi lên dị tượng, khí tức hạo hãn, đại thế và khí vận của Yêu tộc dao động kịch liệt, không biết là đã xảy ra chuyện gì?

Nhưng nhìn Yêu tộc hiện tại bình tĩnh như vậy, chắc hẳn là do Yêu tộc tự mình gây ra.

Hơn nữa, đối với Yêu tộc mà nói, hẳn là không có điều gì xấu, có lẽ còn có điều tốt, nếu không thì Yêu tộc không thể bình tĩnh như vậy.

Nhưng bọn họ lại không biết, Yêu tộc hiện giờ, rốt cuộc là tình hình thế nào, và là ai đã gây ra động tĩnh lớn như vậy.

Ngũ Thánh lúc này nhìn thoáng qua Yêu tộc Thiên Đình, thần sắc tuy có chút ngạc nhiên, nhưng cũng biết dã tâm của Đế Tuấn, tự nhiên là không cam tâm dừng lại ở đây.

Động tác lúc này, coi như là bình thường.

Tuy nhiên, hiện tại mà nói, Yêu tộc và Đế Tuấn vẫn chưa thể khiến bọn họ quá chấn kinh.

Ít nhất, trước khi Đế Tuấn thành tựu cảnh giới Hỗn Nguyên, đều là như vậy.

Ngũ Thánh lúc này cũng bình tĩnh.

Không ít tu sĩ đại năng trong Hồng Hoang sau khi nhìn Thiên Đình, rồi lại nhìn đạo trường Ngũ Thánh, liền thu hồi ánh mắt, không còn để tâm chuyện Yêu tộc nữa.

Những việc này đều không phải là điều mình quan tâm, vẫn là tu vi bản thân là quan trọng.

Những sự tình đó, vẫn chưa phải là điều mình nên quan tâm.

Mà Vu tộc lúc này, quả thực luôn chú ý Yêu tộc.

Tuy hiện tại không biết Yêu tộc rốt cuộc đang làm gì, và sau này sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng Đế Giang cùng các Tổ Vu khác đều biết, động tác hiện tại của Yêu tộc, nhất định có liên quan trọng đại.

Rất có khả năng, sẽ đẩy Yêu tộc lên địa vị cao hơn, hoặc là khiến thực lực lại tăng thêm một bậc.

Nếu không phải thực lực tổng thể của Vu tộc lúc này đã đề thăng, đối với việc chưởng khống và diễn luyện đại trận lại tăng lên một tầng lầu, Đế Giang cùng các Tổ Vu khác còn có chút lo lắng.

Tuy nhiên hiện tại, trong lòng vẫn an định hơn vài phần.

Chương 194

Còn về những cái khác, lúc này trong Vu tộc, Hậu Thổ được ký thác hy vọng cực lớn, là tồn tại có khả năng chạm đến cảnh giới kia nhất trong Vu tộc, hiện nay vẫn đang trong bế quan tu hành.

Mà ngoài Hậu Thổ ra, chính là Đế Giang, y cũng có hy vọng tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong khoảng thời gian này, y cũng không lơ là tu hành, cũng đang thử trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên.

Tuy rằng khó khăn, nhưng bước này, đều sẽ phải đi.

Sau lần này của Yêu tộc, Vu tộc cũng sẽ càng thêm để tâm, thực lực bản thân cũng sẽ không để thua kém, tránh việc bị tụt hậu so với thủ đoạn của Yêu tộc.

Nếu là như vậy, Vu tộc có thể sẽ phải chịu đả kích cực lớn.

Tương lai của Vu tộc, lần này liền ký thác trên thân Hậu Thổ.

Những việc khác, liền do Đế Giang bọn họ gánh vác.

Ngoài Bất Chu Sơn, trong bộ lạc Hậu Thổ. "Ong!" Vào một khắc nào đó, Hậu Thổ chậm rãi mở đôi mắt, trong đôi mắt đẹp quang hoa lưu chuyển, ẩn ẩn giữa đó, có đại đạo phù hiện. "Mấy nguyên hội tham ngộ, vẫn chưa thể chạm tới ngưỡng cửa Hỗn Nguyên." Rất lâu sau, Hậu Thổ trong miệng khẽ thở dài một tiếng nói.

Nàng tham ngộ Luân Hồi pháp tắc, Thổ chi pháp tắc đã được mấy nguyên hội rồi, nhưng cảnh giới vẫn bị kẹt ở cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, chưa thể chạm tới ngưỡng cửa Hỗn Nguyên. "Hưu!" Hậu Thổ vung tay ngọc, trên thiên linh nở rộ thần quang rực rỡ, Minh Thư chậm rãi bay tới, rơi vào trong tay Hậu Thổ.

Từng trận u minh chi lực tinh thuần từ trong Minh Thư tản phát ra, trong đôi mắt Hậu Thổ đại đạo phù hiện, trên thiên linh diễn hóa hình tượng chúng sinh luân hồi. "Minh Thư, có lẽ là chìa khóa chứng đạo của ta.

Tuy rằng tạm thời vẫn chưa chạm tới ngưỡng cửa chứng đạo, nhưng thời gian về sau, nhất định sẽ có cơ hội." Rất lâu sau, Hậu Thổ trong miệng khẽ nói một tiếng, sau đó tay ngọc khẽ lật, thu Minh Thư lại.

Trong lòng nàng đã có cảm ứng, việc chứng đạo của mình có lẽ liên quan đến Luân Hồi pháp tắc, mà Luân Hồi pháp tắc lại từ Minh Thư lĩnh ngộ mà đến, bao gồm cả Luân Hồi thần thông cũng là như vậy.

Cho nên nói, việc chứng đạo của mình, và giữa Minh Thư, có một mối liên hệ cực kỳ trọng yếu, chỉ là mình vẫn chưa chạm tới cơ duyên đó mà thôi.

Sau khi thu Minh Thư lại, Hậu Thổ gọi Đại Vu Hậu Nghệ của bộ lạc đến, sau khi giao phó mọi sự việc trong bộ lạc một phen, liền rời khỏi bộ lạc Hậu Thổ, hướng về Hồng Hoang mà đi.

Ngồi tu hành khô khan mấy nguyên hội, Hậu Thổ chuyến này cũng muốn du lịch tìm kiếm cơ duyên, xem thử có thể tấn thăng được không.

Hậu Thổ sau khi rời khỏi bộ lạc Hậu Thổ, lại đi trước đến Bàn Cổ Điện một chuyến.

Lúc này trong Bàn Cổ Điện chỉ có Đế Giang, nàng định báo cho Đại ca mình một tiếng.

Trong Bàn Cổ Điện, dưới Bất Chu Sơn. "Tiểu muội chuyến này đi Hồng Hoang, là để du lịch, hay là tìm kiếm cơ duyên?" Đế Giang nghe

lời Hậu Thổ nói xong, khẽ nhíu mày, nhìn nàng nói.

Nghe vậy, Hậu Thổ mỉm cười rồi mở miệng nói: "Là du lịch, cũng là tìm kiếm cơ duyên.

Đi lại nhiều trong Hồng Hoang, đối với việc tu hành của bản thân mà nói, cũng không phải là chuyện xấu." Hậu Thổ ngừng lại vài hơi thở, tiếp tục nói: "Việc chỉ ngồi tu hành khô khan, cũng không phải là cách hay.

Nên lấy việc du lịch Hồng Hoang, đề cao tâm cảnh, tìm kiếm cơ duyên mới phải.

Đây cũng là thời điểm tốt để thể ngộ thiên địa, mới có thể càng thêm khế hợp đại đạo tự thân và lĩnh ngộ về thiên địa." Đế Giang nghe vậy, nghiêm túc nhìn Hậu Thổ, thấy thần sắc nàng kiên định, biết việc này nàng đã quyết định, y cũng không nói thêm nữa. "Tiểu muội, những chuyện này, muội tự mình quyết định là được rồi.

Muội hiện tại đang gánh vác hy vọng của Vu tộc, chúng ta đều ký thác hy vọng vào muội.

Muội nhất định có thể tìm thấy cơ duyên chứng đạo." Rất lâu sau, Đế Giang nhìn Hậu Thổ, chính sắc nói.

Nghe vậy, Hậu Thổ mỉm cười, không đáp lại.

Những chuyện này, vốn dĩ là chuyện cơ duyên, cũng không phải nhất định là có thể thành công.

Tuy nhiên hiện tại, nàng cũng không mở lời. "Đại ca cứ yên tâm!" Hậu Thổ cười duyên một tiếng nói. "Tiểu muội chuyến này đi Hồng Hoang, lẽ nào không có mục đích?" Đế Giang nhíu mày, nhìn Hậu Thổ nói. "Du lịch Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên, cần gì phương hướng!" Hậu Thổ mỉm cười nói, tỏ vẻ không bận tâm.

Nghe vậy, Đế Giang gật đầu.

Những điều này Hậu Thổ đã quyết định, y cũng không nói nhiều nữa.

Sau khi trong lòng suy nghĩ một chút, liền để Hậu Thổ đi du lịch Hồng Hoang.

Hậu Thổ thấy vậy, liền từ biệt Đế Giang, hướng về Hồng Hoang đại địa mà đi.

Nàng tuy không có mục đích mà đi lại trong Hồng Hoang, nhưng cũng đã nhìn thấu mọi hưng suy của những nơi nàng đi qua.

Bất luận là linh thực vật Hồng Hoang, hay là sinh linh trong đó, từ sinh đến tử, sự hưng suy của một số chủng tộc, đều không thoát khỏi đôi mắt nàng.

Ngay cả khi lúc này không nhìn thấy, nhưng đại đạo của nàng đặc thù, lấy Luân Hồi chi Đạo nhìn vào thời không trường hà, phàm kẻ chưa nhập Đại La Kim Tiên đều có thể dễ dàng nhìn thấu.

Ngay cả Đại La Kim Tiên, kỳ thực cũng có thể, bất quá Đại La Kim Tiên biến số khá lớn, khó mà nắm giữ mà thôi.

Hậu Thổ không để ý những điều này, vừa đi vừa quan sát sự biến hóa của sinh linh, linh thực vật, v.v.

Trong vài ngàn năm ngắn ngủi này, tâm cảnh của nàng đã có những thay đổi khác biệt.

Trong Yêu tộc Thiên Đình, Ba mươi ba Thiên.

Đế Tuấn lúc này đã bế quan được vài ngàn năm.

Lúc này tất cả Yêu tộc đều biết, Thiên Đế đang trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên.

Chỉ cần Thiên Đế trở về, nhất định sẽ là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đến lúc đó, Yêu tộc trong Hồng Hoang liền có thể đề thăng vô số uy thế, cũng có thể cùng mấy vị khác so tài cao thấp.

Nếu Vu tộc không có tồn tại Hỗn Nguyên, thì liền có thể dễ dàng diệt Vu tộc.

Đến lúc đó, thiên địa hợp nhất, Yêu tộc tụ long vô số khí vận Hồng Hoang, nói không chừng còn có thể đề thăng thực lực Đông Hoàng hoặc Thiên Hậu.

Cứ như vậy, Yêu tộc liền có thể lại một lần nữa đề thăng vô số, không chỉ khiến vô số tu sĩ sinh linh và chủng tộc Hồng Hoang kính sợ, tiếp nhận sự thống trị của Yêu tộc, ngay cả mấy vị kia cũng sẽ đủ xem trọng Yêu tộc.

Chỉ cần Thiên Đế chứng đạo trở về, mọi thứ, đều có thể.

Sau khi Đế Tuấn bế quan, Ác Thi tọa trấn trong Lăng Tiêu Bảo Điện, tham gia thương nghị các sự việc của Yêu tộc.

Chương 195

Tuy nhiên, phần lớn Bạch Trạch đều đã giải quyết, trừ phi là đại sự, nếu không thì Bạch Trạch đều sẽ không tìm Ác Thi của Đế Tuấn để thương nghị.

Trong mấy ngàn năm nay, đều chưa từng thương nghị với Ác Thi của Đế Tuấn.

Khí vận và thực lực của Yêu tộc những năm này, cũng đang chậm rãi đề thăng, đều đang đi theo hướng tốt hơn.

Còn về Vu tộc trong Hồng Hoang, cũng là như vậy.

Giữa hai bên, đều đang tiến về thực lực cao hơn.

Nhân tộc tuy phát triển không chậm, nhưng khởi đầu muộn hơn.

Lúc này tuy phát triển nhanh chóng, nhưng vẫn không thể đuổi kịp Vu Yêu nhị tộc.

Những năm này, sự phát triển trong Hồng Hoang, bất luận là đệ tử Thánh địa, hay là Nhân tộc phổ thông, đều đã trải qua không ít ma luyện.

Khó khăn bình thường, đệ tử Thánh địa sẽ không ra tay.

Yêu tộc Hồng Hoang bình thường, hay một số tà tu, cao tầng hoặc cao thủ trong Thánh địa cũng sẽ không ra tay.

Những điều này đều là cơ hội để ma luyện đệ tử Thánh địa và Nhân tộc phổ thông.

Tuy số lượng có tăng, nhưng cũng có giảm.

Tuy tăng trưởng khá nhiều, nhưng trong tình huống giảm thiểu, tốc độ đề thăng khí vận cũng không tính là nhanh.

Tuy nhiên, so với đó, khí vận Nhân tộc lại càng thêm ngưng thực và thâm hậu.

Tam tộc lúc này đang đề thăng bản thân, các tu sĩ, sinh linh và Tiên Thiên chủng tộc khác tự nhiên cũng không lơ là.

Tuy nhiên, so với trước đây mà nói, số lượng sinh linh tu sĩ đi lại trong Hồng Hoang lúc này vẫn tăng lên không ít.

Còn về đệ tử của Tứ Thánh môn hạ, những năm này cũng thường xuyên đi lại trong Hồng Hoang, tìm kiếm cơ duyên.

Tuy tốc độ đề thăng không nhanh, nhưng cũng đã đề thăng không ít khí vận môn giáo.

Đặc biệt là Tây Phương Giáo, đối với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề khá hài lòng.

Khí vận môn giáo đề thăng, điều này có tác dụng cực lớn đối với sự hưng khởi của Tây Phương, cũng có trợ giúp không nhỏ đối với việc bản thân họ hoàn nguyện sau này.

Thái Thượng lúc này lại không bận tâm chuyện trong Hồng Hoang.

Y đang viên mãn đại đạo tự thân, lúc này đã đến thời khắc cuối cùng.

Dưới sự tích lũy ổn định của hơn một nguyên hội trước, lúc này khoảng cách đến cảnh giới kia càng ngày càng gần.

Đại đạo tự thân viên mãn, chưởng khống sự viên mãn của đại đạo tự thân, đây sẽ là một cảnh giới đặc thù.

Đến lúc đó, sự chưởng khống thiên địa quy tắc của Thái Thượng cũng sẽ đề thăng một tầng thứ, đối với việc khế hợp phương thiên địa này, cũng sẽ càng thêm thuận lợi.

Thái Thượng ước tính, việc mình tấn thăng cảnh giới viên mãn, e rằng sẽ diễn ra trong một nguyên hội này.

Trong Thái Cực Đồ án trên thiên linh, âm dương song ngư đã nhanh chóng dung nhập vào Vô Vi đại đạo.

Mà trong Xích Hồng Khánh Vân, quang mang thần sắc của Tam Thanh đạo nhân cũng đã rực rỡ hơn vài phần, đạo vận lưu chuyển cũng càng thêm rõ ràng.

Tam Thanh đạo nhân dưới sự hiệp trợ và tu hành những năm này, khí tức đại đạo lúc này hiển nhiên đã có sự đề thăng, cũng là một tin tức tốt khác.

Đối với Thái Thượng mà nói, đây là át chủ bài mạnh nhất của y.

Tam Thanh đạo nhân đề thăng, điều này sẽ đề thăng lực lượng át chủ bài của y, ngay cả khi đối mặt với tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, cũng có thể chống đỡ thêm không ít thời gian, tìm kiếm cơ hội khác.

Cho nên nói, tu vi Thái Thượng lúc này đề thăng, đúng là chuyện tốt một công đôi việc.

Đợi y hoàn toàn tấn thăng xong, mọi thứ, sẽ trở nên càng khác biệt.

Thoáng chốc, lại là mấy vạn năm thời gian trôi qua.

Hậu Thổ mấy vạn năm nay, đã đi qua không ít khu vực Hồng Hoang, lúc này đang đi trên tầng mây.

Đột nhiên, Hậu Thổ dừng bước, trên gương mặt tươi cười hiện lên một tia nghi hoặc.

Trong lòng nàng dường như có một tia cảm ứng, ánh mắt nàng xuyên thấu vô số thời không khu vực, dừng lại ở một dãy núi cách đó vô số triệu triệu ức dặm. "Chẳng lẽ, có cơ duyên gì sao?" Hậu Thổ

trong lòng âm thầm nghĩ một tiếng, sau đó liền khởi hành hướng về nơi này.

Với tu vi của nàng hiện nay, cũng không mất quá nhiều thời gian, liền đã đến trong dãy núi này.

Dãy núi này, bất quá vạn ức dặm đất, trong Hồng Hoang cũng không tính là lớn, nhưng linh khí cũng khá sung túc, cũng coi như một phúc địa.

Hậu Thổ nhìn dãy núi một cái, liền hướng vào trong dãy núi hạ xuống.

Trong một sơn mạch nọ tại Hồng Hoang.

Hậu Thổ chậm rãi hạ phàm, đôi mắt đẹp lưu chuyển quang hoa, nhẹ nhàng quét qua nơi này một lượt, sau đó liên tục bước khẽ, một bước đạp ra, đã đến một sơn cốc cách đó ức vạn dặm.

Trong sơn cốc này, Đại Địa chi lực sung mãn, cực kỳ tinh túy, quả nhiên là một nơi cực kỳ phù hợp cho nàng tu hành.

Ngoại trừ điều này, Hậu Thổ tạm thời vẫn chưa phát hiện cơ duyên nào khác, bất quá cảm ứng trước đó xác thực là ở nơi đây.

Nàng quay đầu nhìn quanh một lượt, sau khi tạm thời không có phát hiện nào khác, liền chậm rãi khoanh chân tọa hạ.

Nơi này Đại Địa chi lực sung mãn, quả là một nơi tốt để tu hành.

Những năm qua tâm cảnh cùng lĩnh ngộ Thổ chi Pháp tắc tăng trưởng, đều chưa chỉnh lý củng cố lại.

Hiện tại cũng là một thời cơ không tệ.

Nơi đây khế hợp tu hành của nàng, Đại Địa chi lực lại nồng đậm như thế, quả là sự bán công bội.

Hậu Thổ liền tiến vào trạng thái tu hành, quanh thân tản mát từng

trận Huyền Hoàng quang mang nhàn nhạt, từng trận khí tức hậu trọng, bao dung vạn vật khuếch tán ra.

Mà ngoài Đại Địa khí tức ra, còn có từng trận Hoàng Tuyền khí tức nồng đậm khuếch tán.

Trong Hoàng Tuyền khí tức càng bao hàm khí tức sinh mệnh vạn vật, sinh sinh bất tức, luân hồi bất ngừng.

Điều này lại không hề xung đột với Đại Địa khí tức, lúc này chúng tương hỗ giao dung cùng nhau.

Pháp lực của Hậu Thổ chậm rãi vận chuyển, pháp tắc vờn quanh thân.

Sự tiến triển trong những năm qua, lúc này đều đang chậm rãi được ổn định.

Thời gian thoáng chốc, đã có mấy vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Chương 196

Thái Thượng những năm qua tiến triển không nhỏ, càng ngày càng gần với Đại Đạo viên mãn của bản thân.

Những năm qua, theo Đại Đạo không ngừng hướng tới viên mãn, Tam Thanh Đạo nhân đều đã đề thăng không ít.

Tam Thanh Đại Đạo đồng thời hỗ trợ Thái Thượng, cũng hấp thu những nơi có thể ấn chứng, đề thăng Đại Đạo của bản thân.

Mấy vạn năm qua, Thái Thượng và Tam Thanh Đạo nhân tiến triển đều không chậm.

Thời gian một Nguyên hội dự đoán trước đó, lúc này đã trôi qua một nửa, tiến triển cũng như dự đoán, mức độ viên mãn đang không ngừng hoàn thành.

Mấy vạn năm còn lại, nếu không có gì bất ngờ, có thể sẽ như dự đoán mà tiến vào cảnh giới viên mãn.

Mà trong lúc Thái Thượng có chỗ đề thăng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa ba vị, mấy vạn năm qua cũng có chỗ đề thăng.

Tuy rằng vẫn chưa thật sự bước vào Thánh Cảnh hậu kỳ, nhưng nay đã chạm đến ngưỡng cửa Thánh Cảnh hậu kỳ, cách hậu kỳ cũng sẽ không quá xa.

Còn về Tây Phương Nhị Thánh, tu vi của Tiếp Dẫn lại theo sát sau Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa, không bị kéo giãn quá nhiều.

Tiếp Dẫn tuy rằng nội tình không đủ ba vị kia, nhưng trong tám trăm tông môn bàng môn, y cũng là tồn tại cực kỳ cao thâm.

Xếp sau bọn họ mà không bị kéo giãn quá nhiều, cũng là khá phi phàm rồi.

Còn về Chuẩn Đề, những năm qua tự bế quan tiềm tu, cũng có tiến triển không nhỏ.

Nay đã vừa vặn bước vào Thánh Cảnh trung kỳ, tuy rằng vẫn là Thánh Nhân cuối cùng, nhưng cũng không đến nỗi tệ như trước nữa.

Huống hồ, trong chư Thánh dù thực lực có kém nhất, đó cũng là tồn tại đỉnh cấp nhất trong Hồng Hoang, nhất ngôn định chúng sinh sinh tử.

Nay tu vi tấn thăng, Chuẩn Đề cũng khá vui mừng.

Nhị Thánh tiến triển không ít, Tây Phương Giáo khí vận cũng có chỗ đề thăng, điều này đối với con đường hoàn nguyện của y, cũng sẽ dễ dàng hơn vài phần.

Thái Thượng và Ngũ Thánh lúc này đều có tiến triển riêng, những tồn tại và chủng tộc khác cũng vậy.

Tình huống đại thể của Vu tộc và Nhân tộc vẫn tương tự như trước, bất quá tình huống như vậy đối với hai tộc hiện tại cũng là không tệ rồi.

Hiện nay cục diện Hồng Hoang bình tĩnh, ổn định đề thăng chính là kết quả tốt nhất.

Mà Yêu tộc lúc này, trong Thái Dương Thần Cung của Thiên Đình, khí tức lúc thì hạo hãn, Đế uy chấn nhiếp chư thiên, khiến vô số tồn tại thần phục.

Lúc thì lại vi bất khả tra, khiến vô số Yêu tộc và tu sĩ trong Yêu tộc Thiên Đình lo lắng, sợ rằng Đế Tuấn sẽ xuất hiện vấn đề gì.

Như vậy, những kẻ tìm kiếm sự che chở và nương tựa, cục diện sẽ không còn tốt nữa.

Bất quá may mắn thay, khí tức của Đế Tuấn tuy có lúc vi bất khả

tra, nhưng một đám cao tầng trong Thiên Đình lại không có bất kỳ hành động nào.

Bọn họ cũng yên tâm, đồng thời ký thác hy vọng vào Đế Tuấn.

Bọn họ đều biết Đế Tuấn đang mượn Yêu tộc đại thế và khí vận để trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mấy vạn năm qua, khí tức khuếch tán ra ba động cực kỳ lợi hại, căn bản không ổn định.

Bọn họ không rõ tình huống của Đế Tuấn lúc này, nên chỉ có thể ký thác hy vọng vào y.

Hy vọng, lần này xuất quan sau, Đế Tuấn sẽ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mà ngoài ba tộc ra, những tu sĩ và sinh linh Hồng Hoang khác, một đám Đại Năng cùng Tiên Thiên chủng tộc, mấy năm qua, ít nhiều đều có chỗ đề thăng.

Trong một sơn mạch nọ tại Hồng Hoang, tại sơn cốc.

Bành!

Trên Thiên Linh của Hậu Thổ, trong Khánh Vân, Huyền Hoàng nhân uẩn khí vờn quanh.

Mà trên Khánh Vân, Minh Thư phát ra từng trận tiếng vang nhẹ, sau đó liền có U Minh chi lực nồng đậm tinh túy rải xuống, dung nhập vào Khánh Vân của Hậu Thổ, bị nàng hấp thu.

Trong mấy vạn năm này, những gì nàng mới lĩnh ngộ đã được củng cố.

Tuy rằng vẫn chưa thể đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Đạo hạnh và thực lực so với mấy vạn năm trước, đã đề thăng thêm vài phần.

Ong!

Giữa mi tâm Hậu Thổ, một ấn ký Huyền Hoàng huyền ảo nổi lên.

Trong lúc chấn động nhẹ, Hậu Thổ chậm rãi mở đôi mắt.

Trong đôi mắt nàng, một mắt Huyền Hoàng, diễn hóa Thổ chi Pháp tắc; một mắt đen kịt, diễn hóa U Minh Luân Hồi.

Mấy hơi thở sau, lúc này mới dần dần khôi phục sắc thanh minh.

Nàng chậm rãi quét mắt nhìn quanh bốn phía.

Đột nhiên, ánh mắt nàng dừng lại trên một ngọn núi cách đó trăm vạn dặm.

Nàng vung tay, một cỗ vô hình chi lực quét ra.

Ngọn núi cao trăm vạn trượng kia liền hóa thành tro bụi, tiêu tán trong trời đất.

Hưu!

Trong khoảnh khắc kế tiếp, liền thấy trong ngọn núi bị yên diệt kia, một đạo tử sắc quang mang đột nhiên lóe lên, để lại từng đạo quỹ tích Đại Đạo huyền ảo trong hư không, mang theo từng chút gợn sóng không gian. "Hồng Mông Tử Khí?!" Trong khoảnh khắc nhìn thấy đạo tử khí kia, Hậu Thổ trực tiếp thốt lên, thần sắc chấn kinh.

Đối với Hồng Mông Tử Khí, Hậu Thổ tự nhiên không xa lạ gì.

Lần đầu tiên nhìn thấy là ở Tử Tiêu Cung, khi Đạo Tổ ban Tử Khí.

Lần thứ hai là khi Hồng Vân bị vây giết, Vu Yêu xuất chiến.

Mà lần cuối cùng, chính là lần này.

Đối với Hồng Mông Tử Khí, Hậu Thổ tự nhiên cực kỳ quen thuộc.

Cỗ Đại Đạo khí tức kia, nàng sẽ không nhận sai. "Chẳng lẽ, cơ duyên ở nơi đây, chính là đạo Hồng Mông Tử Khí ẩn mà lại hiện này ư?" Hậu Thổ nhíu mày, trầm giọng nói.

Theo tình huống hiện tại mà xem, cũng chỉ có đạo Hồng Mông Tử Khí này, mới có khả năng là cơ duyên ở nơi đây.

Những Đại Địa chi lực có thể dùng để tu hành kia, xác thực không thể tính là.

Trước mặt Hồng Mông Tử Khí, cơ duyên có thể mạnh hơn nó, thực sự không nhiều.

Chương 197

Nàng quan sát kỹ đạo Hồng Mông Tử Khí này, càng thêm khẳng định, đạo tử khí này chính là đạo Hồng Mông Tử Khí đã tiêu biến trên chiến trường Vu Yêu năm xưa.

Nhưng vì sao lại xuất hiện ở nơi đây, bản thân nàng lại có một tia cảm ứng cơ duyên, Hậu Thổ lúc này vẫn chưa thể nghĩ rõ ràng.

Trong lòng nàng suy nghĩ hồi lâu, sau đó vươn tay, pháp lực ngưng tụ thành một bàn tay, chụp về phía đạo Hồng Mông Tử Khí kia.

Trong một sơn mạch nọ tại Hồng Hoang, tại sơn cốc.

Bành!

Bàn tay do pháp lực ngưng tụ lướt qua hư không, linh khí bị pháp lực của bàn tay áp nát, phát ra từng trận tiếng nứt toác.

Hưu!

Hồng Mông Tử Khí lóe lên, trong mấy hơi thở, không biết đã bay qua bao nhiêu lần trong phương thiên địa này.

Vô số đạo tử sắc vết tích in sâu vào hư không, cửu cửu không tan, mỗi một đạo tử sắc vết tích đều có Đại Đạo khí tức và pháp tắc tinh túy tàn lưu bên trong.

Hậu Thổ nhíu mày, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một vẻ nghi hoặc.

Nàng không tin đạo Hồng Mông Tử Khí này xuất hiện trước mặt mình mà mình lại không thể bắt được.

Lúc này pháp lực ngưng tụ bàn tay không được, vậy thì tự mình ra tay.

Trong khoảnh khắc, Hậu Thổ đột nhiên đứng dậy, một bước đạp ra, vượt qua vô tận thời không khu vực, hạ phàm trước Hồng Mông Tử Khí.

Nàng vung tay, vô số Thổ chi Pháp tắc và Luân Hồi Pháp tắc giao chức ngang dọc xuất hiện, hình thành một phương pháp tắc khu vực, phong tỏa tất cả thời không.

Hưu!

Hồng Mông Tử Khí lóe lên một cái, sự phong tỏa pháp tắc của Hậu Thổ căn bản không có phản ứng.

Bất quá Hồng Mông Tử Khí vừa động, Hậu Thổ cũng động thân.

Hai đạo thần quang lóe lên trong phương thiên địa này, nhưng hai đạo thần quang không hề tiếp xúc được một phần nào.

Không biết đã qua bao lâu, Hậu Thổ dừng thân hình, xác định mình căn bản không thể bắt được đạo Hồng Mông Tử Khí này. "Chẳng lẽ, đạo Hồng Mông Tử Khí này, không phải cơ duyên của ta ư?!" Hậu Thổ nhíu mày, thầm nghĩ trong lòng.

Theo lý mà nói, Hồng Mông Tử Khí tái hiện, hơn nữa còn ở trước mặt mình, trong lòng lại có một tia cảm ứng, đây hẳn là cơ duyên của mình không sai.

Nhưng tình huống hiện tại lại như thế, mình căn bản không thể bắt được đạo Hồng Mông Tử Khí này, điều này khiến nàng có chút hoài nghi, đạo Hồng Mông Tử Khí này có phải là cơ duyên của mình hay không.

Nếu là, tình huống lúc này cũng không nên như vậy.

Hậu Thổ nhìn đạo Hồng Mông Tử Khí lúc này không tiêu thất, nhưng cũng không thể bắt được, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ suy tư.

Trong lòng suy nghĩ hồi lâu, sau đó Hậu Thổ liên tục bước khẽ, một bước đạp ra, lần nữa quay về sơn cốc, rồi trực tiếp khoanh chân mà ngồi.

Hưu!

Nàng chỉ thấy một đạo tử quang lóe lên, sau đó liền thấy Hồng Mông Tử Khí hiện ra không ngừng trước thân nàng, tản mát từng trận Đại Đạo khí tức tinh thuần.

Đại Đạo pháp tắc và Thiên Địa quy tắc xung quanh, dưới ảnh hưởng của Hồng Mông Tử Khí, lúc này có chút ngưng tụ về phía xung quanh Hồng Mông Tử Khí.

Hậu Thổ khẽ nheo đôi mắt, trong mắt Thổ chi Pháp tắc và Luân Hồi Pháp tắc nổi lên, ánh mắt xuyên thấu vô tận thời không, rơi xuống trên Hồng Mông Tử Khí.

Ong!

Hồng Mông Tử Khí chấn động, tức khắc liền thấy Hồng Mông Tử Khí chậm rãi tự giải thể ra, từng đạo Đại Đạo pháp tắc từ trong Hồng Mông Tử Khí phân ly ra, trong đó còn có Thiên Địa quy tắc tinh thuần, cùng một phần Thiên Đạo Bản Nguyên.

Hậu Thổ thấy vậy, thần sắc vui mừng.

Xem ra, đạo Hồng Mông Tử Khí này xác thực là cơ duyên của mình, nhưng không phải như mình nghĩ, có thể độc chiếm Hồng Mông Tử Khí, như Ngũ Thánh vậy.

Nhưng lúc này Hồng Mông Tử Khí giải thể, Hậu Thổ cũng có thể tham ngộ Đại Đạo pháp tắc và Thiên Địa quy tắc bên trong.

Còn về một phần Thiên Đạo Bản Nguyên kia, tuy rằng không thể hấp thu, nhưng cũng có thể giải thích một số huyền diệu bên trong, cũng là một cơ duyên vậy.

Trong đôi mắt Hậu Thổ tỏa ra thần quang rực rỡ, lúc này Thổ chi Pháp tắc và Luân Hồi Pháp tắc đã được nàng vận chuyển đến cực hạn.

Lúc này, nàng tận khả năng lớn nhất của mình, đi giải thích tất cả Đại Đạo pháp tắc, Thiên Địa quy tắc cùng huyền diệu Thiên Đạo Bản Nguyên bên trong Hồng Mông Tử Khí.

Thời gian như vậy nàng không biết có thể kiên trì bao lâu, nhưng thời cơ hiện tại khó có được, nàng tự nhiên phải giải thích nhiều hơn.

Bành!

Đột nhiên, trong Thiên Đạo Bản Nguyên truyền đến một tiếng vang nhẹ, sau đó liền thấy Thiên Đạo Bản Nguyên cùng Đại Đạo pháp tắc ẩn chứa và Thiên Địa quy tắc, lúc này bắt đầu dần dần diễn hóa.

Từ điểm nguyên thủy nhất của Đại Đạo pháp tắc, dần dần diễn hóa ra, trở thành Đại Đạo pháp tắc hoàn chỉnh.

Thiên Địa quy tắc lúc này diễn hóa một số biến hóa của thiên địa, từ Khai Thiên, đến Âm Dương Ngũ Hành, sự đản sinh của vạn vật, tiến hóa, vân vân...

Hậu Thổ lúc này đã quên thời gian, quên không gian, quên tất cả tồn tại.

Chỉ có thần quang rực rỡ trong đôi mắt, cùng Đại Đạo pháp tắc bị nàng thôi động đến cực hạn, lúc này đang nhanh chóng hấp thu, giải thích tất cả bên trong Hồng Mông Tử Khí.

Hồng Mông Tử Khí không ngừng giải thể, diễn hóa, từ điểm nguyên thủy nhất bắt đầu, đến tất cả như hiện nay.

Từ vô đến hữu, từ sơ đến chung, tất cả huyền diệu, lúc này đều triển hiện không sót một chút nào trước mắt Hậu Thổ.

Hậu Thổ lúc này cũng đang không ngừng giải thích, Đại Đạo khí tức tản mát quanh thân và Đại Đạo pháp tắc ngưng tụ, lúc này càng thêm hạo hãn và tinh túy.

Đạo hạnh cũng đang chậm rãi tinh thâm.

Tu vi của Hậu Thổ lúc này, đã đang chậm rãi hướng tới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ong!

Trên Thiên Linh, Minh Thư chấn động, một cỗ U Minh khí tức hạo hãn tinh thuần khuếch tán ra, sau đó lại bao phủ quanh thân Hậu Thổ.

Từng trận huyền quang và Luân Hồi chi lực từ trong Minh Thư rải xuống, dung nhập vào Khánh Vân của Hậu Thổ.

Thân thể Hậu Thổ chấn động, sau đó một mặt hấp thu Luân Hồi chi lực, huyền quang cùng U Minh khí tức của Minh Thư, một mặt giải thích hấp thu tất cả huyền diệu bên trong Hồng Mông Tử Khí.

Đạo hạnh của bản thân và sự nắm giữ đối với hai Đại Đạo, đã không ngừng đề thăng.

Thời gian thoáng chốc, lại mười vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Trong Vô Cực Điện của Thái Thanh Cung. "Hỗn Nguyên quy nhất, Đại Đạo viên mãn!" Trong một khoảnh khắc nào đó, Thái Thượng khẽ quát một tiếng trong miệng, tất cả Đại Đạo pháp tắc ngưng tụ lại toàn bộ dung nhập vào Vô Vi chi Đạo.

Chương 198

Âm Dương song ngư hóa thành hai đạo thần quang, vờn quanh trên Vô Vi chi Đạo.

Từng trận dược hương tản mát ra, cùng với linh hồn khí tức khiến vô số tồn tại thần hồn phiêu đãng dục trụy Hoàng Tuyền cũng khuếch tán ra.

Oanh!

Trên Vô Vi chi Đạo truyền đến một tiếng Đại Đạo oanh minh.

Tất cả Đại Đạo pháp tắc ngưng tụ trên Vô Vi chi Đạo tản mát từng trận huyền quang.

Vô Vi Đại Đạo viên mãn, tất cả Đại Đạo pháp tắc cấu thành đạo này đều đã hiện ra tượng viên mãn.

Trong Xích Hồng Khánh Vân, Tam Thanh Đạo nhân lộ vẻ mỉm cười, Đại Đạo khí tức trên thân hạo hãn tinh thuần.

Ba đóa liên đài Đạo vận lưu chuyển, lúc này Tam Thanh Đạo nhân cũng hiện ra tượng viên mãn.

Tuy rằng so với bản tôn có yếu hơn vài phần, nhưng sau này đều có thể tu hành lên. "Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Đại Đạo viên mãn!" Không biết đã qua bao lâu, Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt.

Trong đôi mắt y diễn hóa Âm Dương, hiển lộ hết thảy ý nghĩa huyền diệu của thiên địa.

Đông!

Đông!

Đông!

Lời Thái Thượng vừa dứt, liền thấy trên không trung phía trên Thái Thanh Cung, một Đại Đạo hiện ra.

Đại Đạo từ vô đến hữu, từ điểm nguyên thủy bắt đầu diễn hóa, chậm rãi tích lũy, hoàn thiện, cuối cùng đạt đến Đại Đạo viên mãn.

Trong quá trình diễn hóa của Vô Vi Đại Đạo, kèm theo từng trận Đại Đạo chi âm, vang vọng trong khu vực hàng triệu triệu dặm, khiến vô số sinh linh quỳ bái, lắng nghe cỗ Đại Đạo chi âm này, để khai mở linh trí, để minh triết thiên địa.

Trong Vô Cực Sơn Mạch, phía trên Thái Thanh Cung.

Vô Vi chi Đạo đang dần dần diễn hóa.

Trong Vô Cực Sơn Mạch vạn thú tề minh, tử khí Đông Lai ba mươi vạn dặm, hà quang vạn thiên bao trùm nửa bầu trời.

Đại Đạo khí tức hạo hãn lấy thời gian hiện tại làm điểm khởi đầu, lan tràn đến quá khứ và tương lai.

Cỗ Đại Đạo khí tức hạo hãn tinh thuần kia, lúc này xuyên thấu vô tận thời không khu vực, trong quá khứ và tương lai, ngang dọc quét qua, bao phủ vô số khu vực, khiến vô số sinh linh và tu sĩ trong đó, cũng nhận được không ít lợi ích.

Mà các sinh linh và tu sĩ trong Vô Cực Sơn Mạch cùng khu vực hàng triệu triệu dặm lan rộng ra, sau khi quỳ bái hướng về Thái Thanh Cung, liền bắt đầu lắng nghe Đại Đạo chi âm kèm theo sự diễn hóa của Vô Vi chi Đạo phía trên Thái Thanh Cung.

Dị tượng Đại Đạo diễn hóa, huyền diệu Đại Đạo pháp tắc tự hành diễn hóa giải thích, cùng với từng trận Đại Đạo chi âm khiến người ta say mê.

Đây đều là cơ duyên của bọn họ, bọn họ tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội này. "Thiên địa có Đạo, dùng để khai linh trí, dùng để

dưỡng chúng sinh.

Chúng sinh truy Đạo, dùng để minh triết thiên địa, dùng để ngộ Đại Đạo..." "Đạo mà có thể nói ra, thì không phải là Đạo vĩnh hằng.

Danh mà có thể gọi ra, thì không phải là Danh vĩnh hằng!" "Không tên là khởi thủy của thiên địa; có tên là mẹ của vạn vật.

Bởi vậy, thường không có, để nhìn cái huyền diệu của nó; thường có, để nhìn cái cửa ngõ của nó..." "Hai cái đó, cùng xuất phát mà khác tên, cùng gọi là Huyền.

Huyền diệu lại càng huyền diệu, chính là cửa ngõ của mọi điều kỳ diệu..." Đại Đạo chi âm cửu cửu không dứt quán xuyên vũ trụ thương khung, lan tràn đến hiện tại, quá khứ và tương lai, khiến vô số tồn tại trong Hồng Hoang ngưng vọng Vô Cực Sơn Mạch.

Ngũ Thánh lúc này nhìn cảnh tượng Đại Đạo diễn hóa phía trên Thái Thanh Cung, nhìn Vô Vi chi Đạo tự hành giải thích trước mắt chúng sinh Hồng Hoang, thần sắc đều khá chấn kinh.

Bọn họ quan sát kỹ lưỡng, quả nhiên cũng từ đó lĩnh ngộ được không ít.

Tình huống hiện tại, không chỉ chúng sinh Hồng Hoang nhận được cơ duyên, ngay cả Ngũ Thánh lúc này cũng lĩnh ngộ được không ít Đại Đạo chí lý và tinh nghĩa.

Năm vị bọn họ thủ đoạn thông thiên, lúc này tình huống Đại Đạo diễn hóa mà bọn họ quan sát được sâu sắc hơn vô số tu sĩ sinh linh.

Hơn nữa, thính lực của bọn họ có thể cắt đứt vô số thời không khu vực, lắng nghe được Đại Đạo chi âm rõ ràng nhất.

Lúc này, những gì có thể cảm ngộ hấp thu được, tự nhiên là nhiều hơn rất nhiều so với những sinh linh và tu sĩ trong Hồng Hoang.

Đối với điểm này, Thái Thượng tự nhiên biết rõ.

Lúc này sự diễn hóa của Đại Đạo và sự khuếch tán của Đại Đạo chi âm, đó là tình huống Đại Đạo tự hành hiển hóa, không phải y có thể can thiệp, nên y cũng không ngăn cản chúng sinh và Ngũ Thánh lắng nghe và tham ngộ.

Sau khi y tấn thăng, y tỉ mỉ mượn cỗ Đại Đạo huyền diệu này, lần nữa củng cố Đại Đạo của bản thân, cũng là trong quá trình Đại Đạo diễn hóa, làm sâu sắc thêm sự nắm giữ của mình đối với Đại Đạo và viên mãn hóa tình huống của bản thân.

Đối với những tồn tại đang quan sát Đại Đạo diễn hóa và lắng nghe Đại Đạo chi âm, lúc này y đều không để ý tới.

Thời gian thoáng chốc, lại ba nghìn năm lặng lẽ trôi qua.

Lúc này, Vô Vi chi Đạo diễn hóa phía trên Thái Thanh Cung, đã dần dần ổn định lại, sau đó chậm rãi dung nhập vào thiên địa.

Điều này khiến phương thiên địa này đều phát sinh biến đổi không nhỏ, toàn bộ bị Vô Vi chi Đạo nắm giữ.

Thiên Địa chi lực ngưng tụ ở nơi đây khủng bố đến cực hạn.

Ngoài sinh linh của Vô Cực Sơn Mạch ra, những tồn tại khác, dù là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc này cũng không thể tới gần phương thiên địa này một phân.

Đủ để thấy sức mạnh bao trùm nơi đây lúc này khủng bố đến mức nào.

Trong Thái Thanh Cung, trong Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng, Tam Thanh Đạo nhân nhắm chặt đôi mắt, ấn ký Tam Thanh giữa mi tâm tỏa ra thần quang rực rỡ, liên đài dưới tọa Đạo vận lưu chuyển, không ngừng hấp thu cỗ Đại Đạo chi lực và Thiên Địa chi lực này.

Không biết đã qua bao lâu, tốc độ hấp thu của Tam Thanh Đạo nhân lúc này mới dần dần bình ổn lại, cho đến khi biến mất.

Sau đó, bọn họ chậm rãi mở đôi mắt.

Trong đôi mắt Tam Thanh Đạo nhân hiển hóa Tam Thanh Đại Đạo, quán xuyên vũ trụ thương khung, trực đạt tận cùng Đại Đạo.

Ong!

Ấn ký Thái Thanh giữa mi tâm Thái Thượng khẽ chấn động, sau đó y chậm rãi mở đôi mắt, nhìn tình huống của Vô Cực Sơn Mạch.

Trên mặt nở một nụ cười nhàn nhạt, y vung tay, cỗ Đại Đạo chi lực và Thiên Địa chi lực này đều dần dần tiêu tán, dung nhập vào hư không.

Còn về Đại Đạo chi âm trước đó khuếch tán và vang vọng giữa trời đất từ Vô Cực Sơn Mạch, cũng đã bình tĩnh lại.

Giữa trời đất lần nữa khôi phục tịch tĩnh, bất quá những tu sĩ sinh linh tham ngộ lắng nghe Đại Đạo chi âm kia, nay vẫn đang trong quá trình tu hành.

Còn về Ngũ Thánh trước đó cũng đang chú ý, lắng nghe Đại Đạo chi âm của Thái Thượng, quan sát Vô Vi Đại Đạo diễn hóa, cũng có một số lĩnh ngộ mới.

Lúc này bọn họ thu hồi ánh mắt, cắt đứt lắng nghe, bắt đầu bế quan hấp thu và củng cố những gì đã lĩnh ngộ được trong lần này.

Chương 199

Nếu nắm giữ tốt, ước chừng còn có thể đề thăng thêm vài phần, đặc biệt là Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa ba người.

Cảnh giới hiện tại của bọn họ khá đặc thù, mỗi một điểm đề thăng hoặc tích lũy, đều cực kỳ quan trọng.

Tây Phương Nhị Thánh, tuy rằng chậm hơn một chút, nhưng chỉ cần có thể tinh tiến, bọn họ đều vô cùng vui mừng.

Ánh mắt Thái Thượng dời khỏi những tu sĩ đang tham ngộ, cùng với nơi ở của Ngũ Thánh, chậm rãi quét qua Hồng Hoang.

Trong đôi mắt y Đại Đạo nổi lên, quan sát tất cả quá khứ và tương lai vô tận thời không khu vực, nhìn thấu tất cả biến hóa trong những năm qua.

Đối với Vu Yêu nhị tộc, đối với Nhân tộc, đối với hàng triệu triệu vạn tộc Hồng Hoang và vô số sinh linh, mọi biến hóa đều thấu rõ trong lòng.

Đột nhiên, ánh mắt Thái Thượng dừng lại trong một sơn mạch nọ tại Hồng Hoang, y nhíu mày, trên mặt lộ vẻ suy tư. "Hồng Mông Tử Khí tái hiện, trong đó, chẳng lẽ còn có biến số khác ư?" Thái Thượng trầm tư trong lòng, âm thầm suy tính.

Hồng Mông Tử Khí này tuy rằng không bị Hậu Thổ nắm giữ trong tay, nhưng cũng là cơ duyên của Hậu Thổ, lúc này nó đang triển hiện tất cả huyền diệu trước mắt Hậu Thổ.

Tất cả Đại Đạo pháp tắc và Thiên Địa quy tắc, lúc này đều từng chút một diễn hóa trước mắt Hậu Thổ, từ vô đến hữu.

Lại còn một số huyền diệu trong Thiên Đạo Bản Nguyên, lúc này

đều đang chậm rãi triển hiện ra trước mắt Hậu Thổ, để nàng có thể tỉ mỉ giải thích. "Sau khi tham ngộ những điều này, Hậu Thổ Đạo hữu e rằng sẽ không cách xa cảnh giới Hỗn Nguyên nữa..." Thái Thượng nói trong miệng, ánh mắt y rơi xuống 'Chúng Sinh Luân Hồi' diễn hóa từ Minh Thư trên Thiên Linh của Hậu Thổ.

Rất lâu sau, Thái Thượng lúc này mới chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong khoảnh khắc, đã là một Nguyên hội.

Trong một sơn mạch nọ tại Hồng Hoang, tại sơn cốc.

Hồng Mông Tử Khí trước đó đã triển hiện tất cả huyền diệu, diễn hóa từng chỗ pháp tắc và quy tắc, cùng huyền diệu Thiên Đạo Bản Nguyên trước mắt Hậu Thổ, lúc này lại dần dần thu liễm lại, quay về thành một đạo Hồng Mông Tử Khí chỉnh thể.

Ong!

Hồng Mông Tử Khí chấn động, sau đó liền thấy một tầng tử sắc quang mang nhàn nhạt bao phủ quanh thân Hậu Thổ, hỗ trợ nàng tham ngộ cuối cùng.

Cứ như thế, lại mấy vạn năm sau.

Tầng tử quang nhàn nhạt kia mới chậm rãi tiêu tán, thu liễm vào trong Hồng Mông Tử Khí.

Không lâu sau, Hậu Thổ liền chậm rãi mở đôi mắt, nhìn đạo Hồng Mông Tử Khí đã quay về hình dạng chỉnh thể trước mắt, trên khuôn mặt xinh đẹp hiện lên một nụ cười mỉm.

Trong một sơn mạch nọ tại Hồng Hoang, tại sơn cốc.

Rất lâu sau, Đại Đạo pháp tắc của Thổ chi Đại Đạo và Luân Hồi Đại Đạo trong đôi mắt Hậu Thổ mới dần dần tiêu thoái, quay về sắc

thanh minh.

Cỗ Đại Địa khí tức hậu trọng trên thân nàng, cùng với Luân Hồi khí tức gần giống Đại Địa khí tức, có bao dung vạn vật, dần dần thu liễm lại.

Hậu Thổ tự mình cảm thụ một phen biến hóa của thân thể, biến hóa của Đại Đạo, trong lòng cực kỳ mãn ý.

Bản thân nàng đối với sự nắm giữ Thổ chi Đại Đạo và Luân Hồi chi Đạo hai loại Đại Đạo này càng thêm tinh thâm, tu vi cũng có chỗ đề thăng.

Sự lĩnh ngộ của nàng đối với thiên địa cũng càng thêm cao thâm.

Khí tức trên thân nàng càng thêm phiêu diểu, phảng phất hóa Đạo vậy.

Điều này liền dự báo rằng, bản thân nàng càng ngày càng gần với cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Đạo Hồng Mông Tử Khí này, quả nhiên là cơ duyên của ta.

Lần tham ngộ tu hành này, ta đối với sự nắm giữ Đại Đạo của bản thân càng thêm sâu sắc, tu vi của bản thân cũng đề thăng không ít.

Cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng càng ngày càng gần..." Hậu Thổ trên khuôn mặt xinh đẹp nở một nụ cười mỉm, nhìn Hồng Mông Tử Khí không xa trước mặt, chậm rãi nói.

Nói đoạn, nàng khẽ thở dài, "Đáng tiếc, đạo Hồng Mông Tử Khí này không phải cơ duyên thành Thánh của ta, nếu không, hấp thu Thiên Đạo Bản Nguyên, nói không chừng cũng có thể thành tựu Thánh Nhân chi tôn..." Bất quá đối với ý nghĩ này, Hậu Thổ cũng chỉ là nghĩ mà thôi, chưa nói cơ duyên này không liên quan đến mình, không thể làm được.

Thực ra cho dù đạo Hồng Mông Tử Khí này là cơ duyên của mình,

có thể chiếm giữ đạo tử khí này, nhưng trong lòng Hậu Thổ, nàng vẫn khá hướng về cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Có Thái Thượng ở phía trước, nàng cũng đã thấy được lợi ích trong đó, bớt đi không ít ràng buộc.

Hơn nữa, tình huống Vu tộc đặc thù, vẫn là thành tựu Hỗn Nguyên chi tôn thì tốt hơn một chút.

Bởi vậy, lúc này không thể chiếm giữ đạo tử khí này, Hậu Thổ cũng chỉ là tiếc nuối một chút mà thôi, cũng không có cảm xúc quá lớn. "Vậy thì xem khi nào, có thể tìm được cơ duyên chứng Đạo vậy..." Hậu Thổ trong lòng suy nghĩ một lát, sau đó khẽ cười nói, rồi vươn tay chụp lấy Hồng Mông Tử Khí, muốn thử một phen như mình đã suy đoán trong lòng.

Hưu!

Tử quang của Hồng Mông Tử Khí lóe lên, sau đó chỉ thấy trong phương thiên địa này, một đạo tử sắc vết tích lóe qua, quán xuyên vô số thời không khu vực.

Sau đó Hồng Mông Tử Khí tiêu biến không thấy, tựa như trên chiến trường Vu Yêu năm xưa, vô ảnh vô tung, tìm kiếm khắp Trường Hà Thời Không, Trường Hà Vận Mệnh cũng không thể tìm được.

Hậu Thổ đã đoán trước được cảnh tượng này, lúc này cũng không có vẻ kinh ngạc.

Sau khi khẽ cười, nàng liền tức khắc đứng dậy, trực tiếp động thân, rời khỏi nơi đây.

Trong sơn mạch này, Hậu Thổ trước tiên mượn Đại Địa chi lực nồng đậm và tinh túy ở nơi đây để tu hành bản thân, củng cố tất cả những gì đã thu được trong những năm du lịch Hồng Hoang, quả

nhiên đã có vài phần tinh tiến.

Sau đó, lại gặp được cơ duyên Hồng Mông Tử Khí tái hiện.

Tuy rằng không thể chiếm giữ đạo Hồng Mông Tử Khí này, nhưng Hậu Thổ cũng nhận được không ít cơ duyên.

Dù sao Hồng Mông Tử Khí đã diễn hóa tất cả Đại Đạo pháp tắc, Thiên Địa quy tắc cùng tất cả huyền diệu Thiên Đạo Bản Nguyên trước mắt Hậu Thổ.

Dưới sự diễn hóa như vậy, tiến độ tham ngộ của Hậu Thổ, xác thực đã nhanh hơn không ít, nhanh hơn rất nhiều so với tự mình tham ngộ.

Dù sao tất cả huyền diệu và những điều bản chất nhất của Đại Đạo đều được triển hiện trước mắt Hậu Thổ, khiến nàng ấn chứng hấp thu.

Tình huống như vậy, xác thực phải nhanh hơn không ít so với nàng tự hành tham ngộ.

Đây cũng là lý do lớn nhất vì sao trong vỏn vẹn hơn một Nguyên hội qua, nàng đã đề thăng đến mức này.

Nay việc tu hành tham ngộ đã kết thúc, Hồng Mông Tử Khí cũng đã lần nữa tiêu biến.

Hậu Thổ liền không dừng lại nữa, tiếp tục du lịch Hồng Hoang.

Nàng không biết đạo Hồng Mông Tử Khí này có tái xuất hiện hay không, nhưng nàng biết, dù Hồng Mông Tử Khí có lần nữa xuất hiện trong Hồng Hoang, e rằng cũng sẽ không còn liên quan đến mình nữa.

Ngoài việc không thể chiếm giữ Hồng Mông Tử Khí, hấp thu Thiên Đạo Bản Nguyên ra, những gì có thể tham ngộ, nàng đều đã tham ngộ rồi.

Cơ duyên chứng Đạo kế tiếp, vẫn phải dựa vào chính nàng.

Bởi vậy lúc này tiếp tục du lịch Hồng Hoang, cũng là một khả năng để tìm kiếm cơ duyên chứng Đạo.

Chương 200

Hậu Thổ tiếp tục chậm rãi tiến bước, nhìn thấu tất cả sinh linh trong đó...

Cùng lúc đó, trong Bàn Cổ Điện.

Đế Giang và Cú Mang thần sắc vui mừng, nhìn khí vận miên trường thâm hậu của Vu tộc phía trên Bàn Cổ Điện, trong mắt quang mang càng thêm rực rỡ. "Khí vận Vu tộc lúc này đề thăng, là liên quan đến Thập Nhị Tổ Vu chúng ta.

Mấy vị Tổ Vu chúng ta, gần đây tu vi đều không có tiến triển quá lớn, Tổ Vu có thể khiến Vu tộc khí vận đề thăng nhiều như vậy, vậy thì chỉ có tiểu muội rồi..." Đế Giang trên mặt không nén được vẻ hân hỉ, cười nói.

Y càng thêm cảm thấy, chuyện Hậu Thổ nói với y năm xưa về việc đi Hồng Hoang tìm kiếm cơ duyên là chính xác.

Khí vận Vu tộc đề thăng nhiều như vậy, đây là chuyện cực kỳ khó có được, có thể đỡ cho Vu tộc không ít thời gian phát triển.

Nếu Hậu Thổ chứng Đạo, e rằng khí vận Vu tộc, còn sẽ bạo trướng vô số.

Y lại có chút kỳ vọng rồi.

Tuy rằng y biết, chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên không phải chuyện dễ dàng như vậy, cũng phải dựa vào cơ duyên.

Nếu không, Hậu Thổ, y, cùng với không ít Đại Thần Thông Giả trong Hồng Hoang, đã không bị mắc kẹt trên cảnh giới này lâu như vậy rồi.

Bất quá, Đế Giang vẫn vô cùng tin tưởng Hậu Thổ, tin nàng có thể

làm được.

Hậu Thổ hiện tại là hy vọng của Vu tộc, ký thác hy vọng của mỗi một Vu tộc nhân.

Y tin Hậu Thổ, có thể đi đến bước chứng Đạo kia. "Tiểu muội lần này đề thăng Vu tộc nhiều khí vận như vậy, hẳn là tu vi và sự nắm giữ Đại Đạo đã đề thăng không ít.

Ước chừng sẽ không cách xa cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nữa.

Thật sự mong chờ sự đản sinh của vị Hỗn Nguyên đầu tiên của Vu tộc chúng ta..." Cú Mang lấy khí vận Vu tộc đề thăng để suy đoán, tu vi và sự nắm giữ Đại Đạo của Hậu Thổ lúc này định nhiên không thấp.

Y cũng tin rằng, Hậu Thổ lúc này sẽ không cách xa cảnh giới Hỗn Nguyên. "Tiểu muội hiện tại là hy vọng của Vu tộc ta, ta tin nàng có thể làm được..." Đế Giang cười nói.

Nghe vậy, Cú Mang gật đầu.

Y vô cùng tán đồng lời của đại ca mình, cũng vô cùng tin tưởng tiểu muội nhà mình có thể chứng Đạo cảnh giới Hỗn Nguyên. "Nhị đệ, tiểu muội đề thăng Vu tộc nhiều khí vận như vậy, chúng ta cũng không thể quá lạc hậu so với tiểu muội được, nếu không, sẽ bị tiểu muội chê cười mất.

Truyền lệnh xuống, lần nữa đề thăng mức độ phát triển, hơn nữa, đối với sự tham ngộ nắm giữ Đại Trận, cũng phải đề thăng lên..." Đế Giang trong lòng suy nghĩ một lát, nhìn Cú Mang bên cạnh nói.

Nghe vậy, Cú Mang gật đầu, nói, "Đại ca yên tâm, ta biết phải làm thế nào rồi, ta sẽ về an bài thỏa đáng..." Hậu Thổ ở ngoài du lịch không quá hai Nguyên hội thời gian, liền đề thăng Vu tộc nhiều khí

vận như vậy.

Những gì bọn họ đề thăng trong những năm qua, cũng không hơn nàng là bao, nếu bị so sánh kém hơn, thì sẽ bị Hậu Thổ chê cười mất.

Đây cũng là để đề thăng thực lực chỉnh thể của Vu tộc, Đế Giang Cú Mang cũng đặt tâm vào việc này.

Huống hồ, khí vận Vu tộc đề thăng, phản hồi lại cho Tổ Vu, cũng có không ít lợi ích.

Chính vì biết Hậu Thổ lúc này không cách xa cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Đế Giang mới có tính toán này.

Cú Mang cũng biết điểm này, tiếp theo, bọn họ liền phải toàn lực hỗ trợ Hậu Thổ.

Dù sao, nàng hiện tại chính là hy vọng của toàn bộ Vu tộc.

Bọn họ tự nhiên là sẽ hỗ trợ Hậu Thổ chứng Đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đến lúc đó, Vu tộc cũng sẽ có tồn tại Hỗn Nguyên, trong Hồng Hoang thời đại Thánh Nhân này, cũng có thể có một chỗ đứng, không còn ở dưới chư vị Thánh Nhân nữa.

Đế Giang nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó liền ra hiệu Cú Mang đi xuống chuẩn bị.

Cú Mang hướng Đế Giang chắp tay một cái, liền động thân rời đi.

Đế Giang nhìn Hồng Hoang đại địa, trong đôi mắt tinh mang lóe lên, cửu cửu không nói.

Tại Hồng Hoang, trên Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện.

Bạch Trạch mặt hiện vẻ ngưng trọng, chắp tay tấu lên ác thi của Đế Tuấn đang ngự trên đế vị, bẩm rằng: “Thiên Đế, mấy ngàn năm

trở lại đây, khí vận Vu tộc thăng tiến mau lẹ, e rằng so với sự thăng tiến của Yêu tộc ta trong những năm qua, cũng không hề kém cạnh.

Thần cho rằng, trong đó ắt hẳn có biến số…" Bản tôn Đế Tuấn đang bế quan trong Thái Dương Thần Cung để trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên, bấy giờ người chủ trì đại cục tại Thiên Đình chính là ác thi của y, Kim Ô Đạo Nhân.

Kim Ô Đạo Nhân khoác trên mình hoàng bào đen, đế uy trên thân không hề thua kém Đế Tuấn, trên gương mặt nho nhã lại toát lên vẻ uy nghiêm.

Y nghe Bạch Trạch tấu xong, không lập tức đáp lời, ánh mắt chậm rãi lướt qua các bộ lạc Vu tộc trong Hồng Hoang, từng bộ lạc Tổ Vu đều được y quan sát kỹ lưỡng, tra xét mọi biến hóa bên trong.

Dù y không thể hoàn toàn nhìn thấu tình hình cụ thể bên trong mười hai bộ lạc Tổ Vu, dù sao thực lực của mười hai Tổ Vu không hề dưới y.

Song, y vẫn có thể cảm tri được đôi phần tình huống trong các bộ lạc Tổ Vu, đặc biệt là với sự tồn tại như mười hai Tổ Vu, có thể đại khái cảm nhận được một số tình hình của họ, hoặc liệu họ có ở trong bộ lạc hay không.

Trong đôi mắt Kim Ô Đạo Nhân, hỏa quang nhảy nhót, tựa hồ muốn thiêu rụi tứ hải, hủy diệt bát hoang.

Mãi một lúc lâu sau, y mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, khí tức trên thân có chút dao động, hẳn là đã vận dụng một vài thủ đoạn.

"Trong mười hai bộ lạc Tổ Vu, mười một vị Tổ Vu đều có mặt trong bộ lạc, duy chỉ có Hậu Thổ không tại.

Hẳn là sự thăng tiến khí vận của Vu tộc lần này có liên quan mật thiết đến Hậu Thổ.

Tổ Vu vốn là tồn tại then chốt nhất của Vu tộc, tu vi của họ thăng tiến cũng có thể đề thăng không ít khí vận Vu tộc…" "Nói cách khác, sự thăng tiến khí vận của Vu tộc trong những năm qua, e rằng có mối quan hệ rất lớn với sự thăng tiến tu vi của Hậu Thổ…" Hỏa quang trong đôi mắt Kim Ô Đạo Nhân dần tiêu biến, khôi phục vẻ đạm mạc, y chậm rãi mở lời.

"Vậy nếu nói như vậy, chẳng phải thực lực của Hậu Thổ đã không còn xa cảnh giới Hỗn Nguyên nữa sao?" Bạch Trạch nghe vậy, lông mày liền nhíu chặt, nhìn Kim Ô Đạo Nhân hỏi.

Tổ Vu là tồn tại tối trọng yếu của Vu tộc, sự thăng tiến tu vi của mười hai Tổ Vu tự nhiên có thể đề thăng khí vận Vu tộc, cũng như Yêu tộc, sự thăng tiến của Đế Tuấn, Thái Nhất cùng những người khác cũng có thể đề thăng khí vận Yêu tộc.

Lần này Hậu Thổ đề thăng không ít khí vận Vu tộc, điều này đủ để chứng minh rằng tu vi của Hậu Thổ bấy giờ nhất định đã tiến triển rất lớn, trước đây đã không hề kém Thiên Đế, những năm nay lại tấn thăng nhiều như vậy, vậy còn cách cảnh giới Hỗn Nguyên bao xa?

Nếu Hậu Thổ chứng đạo Hỗn Nguyên trước một bước, thì đối với Yêu tộc mà nói, đó sẽ là một đòn đả kích cực kỳ trí mạng.

Tuy rằng bấy giờ không phải là lúc Lượng Kiếp giáng lâm, Hậu Thổ không thể mạo hiểm ra tay với Yêu tộc, nhưng một khi Hậu Thổ chứng đạo sớm hơn Thiên Đế, hoặc Thiên Đế không thể chứng đạo mà Hậu Thổ lại chứng đạo, vậy khi Lượng Kiếp giáng lâm về sau, Yêu tộc làm sao là đối thủ của Vu tộc?

Trong lòng Bạch Trạch càng nghĩ càng thấy sự việc này không thể cứ thế xảy ra, nếu không, Yêu tộc thật sự nguy hiểm rồi.

Kim Ô Đạo Nhân nhìn Bạch Trạch, đạm mạc mở lời: "Ngươi không cần lo lắng, tuy cảnh giới Hậu Thổ hiện nay rất cao, nhưng so

với Bản tôn, e rằng cũng không kém là bao, ai chứng đạo trước, vẫn chưa thể biết… Dù Hậu Thổ có chứng đạo Hỗn Nguyên trước, nhưng trong tình thế hiện nay, Hậu Thổ cũng không dám khinh suất ra tay với Yêu tộc.

Trong Hồng Hoang, tuy Thánh Nhân và Hỗn Nguyên là những tồn tại đỉnh tiêm, nhưng lên cao hơn nữa, vẫn còn có Đạo Tổ tồn tại… Đạo Tổ đã tuyên minh rằng trước khi Lượng Kiếp giáng lâm, Vu Yêu nhị tộc không được phép tái khởi phân tranh.

Dù Hậu Thổ có chứng đạo Hỗn Nguyên, trong thời gian ngắn, vẫn không dám mạo hiểm ra tay với Yêu tộc, và trong khoảng thời gian này, Bản tôn liền có thể trùng kích Hỗn Nguyên.

Giữa hai bên, chưa chắc không có một cuộc phân cao thấp nào…” Bạch Trạch nghe xong lời Kim Ô Đạo Nhân, trong lòng cũng cảm thấy có lý.

Chương 201

Dù Hậu Thổ có chứng đạo trước, thì cũng không thể mạo hiểm ra tay với Yêu tộc, dù sao lời cảnh báo của Đạo Tổ còn đó.

Và khoảng thời gian này, liền có thể để Thiên Đế trùng kích chứng đạo.

Như vậy, giữa Yêu tộc và Vu tộc cũng sẽ không có chênh lệch lớn nào nữa.

Nghĩ vậy, Bạch Trạch cũng phần nào bình phục tâm tình.

"Bạch Trạch, trong thời gian ngắn này, Yêu tộc vẫn nên chuyên tâm đề thăng tự thân.

Ngoài ra, trừ việc chú ý đến Vu tộc và Nhân tộc, những chuyện khác tạm thời không cần để tâm.

Giai đoạn này, thực lực bản thân mới là yếu tố then chốt…" Kim Ô Đạo Nhân suy nghĩ một lát rồi nói với Bạch Trạch.

Nghe vậy, Bạch Trạch chắp tay đáp: "Thần đã hiểu!" Dứt lời, Bạch Trạch liền xoay người rời đi.

Kim Ô Đạo Nhân liếc nhìn Thái Dương Thần Cung, rồi lại nhắm mắt, tiếp tục chờ đợi.

Thời gian thấm thoắt, mười vạn năm lại lặng lẽ trôi qua.

Kể từ mười vạn năm trước, sau khi Đế Giang hạ lệnh, khí vận và đại thế của Vu tộc trong mười vạn năm qua đều có sự thăng tiến.

Những phản hồi này trên mười hai Tổ Vu đều mang lại không ít lợi ích.

Tuy nhiên, trong tình thế hiện nay, Đế Giang cùng mười một Tổ

Vu khác đều không tiếp nhận sự phản hồi từ khí vận và đại thế của Vu tộc, tất cả đều hội tụ về phía Hậu Thổ.

Nàng hiện là niềm hy vọng của toàn bộ Vu tộc, là tương lai của Vu tộc.

Chỉ cần nàng chứng đạo, mọi chuyện sẽ dễ dàng giải quyết.

Bởi vậy, mọi lợi ích hiện tại đều phải ưu tiên cho Hậu Thổ, để nàng chứng đạo trước rồi tính sau.

Những sự trợ giúp này, tuy nói rằng sẽ không quá lớn, nhưng có thể tích lũy được chút nào hay chút đó.

Dù sao cơ duyên chưa đến, thì chỉ có thể dựa vào việc tích lũy Đại Đạo của bản thân.

Tại một khu vực nào đó trong Hồng Hoang.

Hậu Thổ chậm rãi mở đôi mắt, sau khi tiếp nhận những lợi ích phản hồi từ Vu tộc và đã hấp thu xong, trên mặt nàng hiện lên một nụ cười mỉm.

Sau đó, nàng lại lần nữa cất bước du lịch.

Nàng cũng không ngờ Đế Giang lại có tính toán như vậy.

Song, đã như vậy, nàng cũng không từ chối, dù sao thời cơ hiện tại không hề tầm thường.

Nàng tiếp tục du lịch trong Hồng Hoang, một mặt chiêm ngưỡng mọi biến hóa của Hồng Hoang trong chuyến đi, một mặt tham ngộ Đạo luân hồi.

Thoáng chốc, hơn ngàn năm đã trôi qua.

Hậu Thổ lúc này dừng lại trong một dãy núi, nhìn những 'sinh linh' trong đó, đôi lông mày khẽ nhíu lại.

“Những sinh linh sau khi vẫn lạc này, vẫn luôn du đãng trong Hồng Hoang, nhưng đó cũng không phải là cách hay…” Hậu Thổ ngưng trọng nói.

Những tồn tại có tu vi cao có thể tự mình tái tạo thân thể, hoặc có thủ đoạn khác, nhưng đối với những sinh linh có tu vi không cao trong Hồng Hoang, sau khi vẫn lạc, rất khó có thể trở lại.

Hơn nữa, trong số những linh hồn sinh linh này, còn có một số là Nhân tộc, Nhân tộc phổ thông thì càng không thể có chuyện trọng tạo thân thể.

Có thể nói, những sinh linh tu vi thấp kém này, đã vẫn lạc thì chính là vẫn lạc.

Dù chưa triệt để vẫn lạc, vẫn còn linh hồn lưu lại, thì cũng chỉ có thể mãi tồn tại dưới hình thái như vậy trong Hồng Hoang.

“Hô!” Trên thiên linh của Hậu Thổ, hư không khẽ chấn động, sau đó vô số khí Nhân uân phù hiện, Minh Thư xuất hiện giữa đó, chậm rãi diễn hóa thành tượng 'chúng sinh luân hồi'.

Tượng chúng sinh, không ngừng diễn biến, luân hồi trong vòng luân hồi của chúng sinh.

Giờ phút này, trong lòng Hậu Thổ có chút cảm ngộ, nhưng vẫn chưa thể nói rõ.

Song, với chút cảm ngộ này, Hậu Thổ đã hiểu.

Cơ duyên chứng đạo của nàng, đã không còn xa nữa.

Tại một khu vực nào đó trong Hồng Hoang.

Hậu Thổ cũng là một tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, hơn nữa còn là tồn tại đã siêu việt Chuẩn Thánh viên mãn.

Đối với cơ duyên chứng đạo của bản thân, nàng vô cùng mẫn

cảm.

Bấy giờ có loại cảm giác không thể nói rõ này, Hậu Thổ làm sao có thể không biết, đây chính là cơ duyên chứng đạo của nàng.

Nàng hiểu rõ, chỉ cần nàng làm rõ được cảm ngộ không thể nói rõ này, minh tỏ được đạo lý, thì việc chứng đạo của nàng sẽ hoàn thành.

"Ta từ những linh hồn sinh linh này mà cảm ngộ được một tia cơ duyên chứng đạo, chẳng lẽ, việc chứng đạo lại liên quan đến điều này?" Đôi mắt Hậu Thổ khẽ nheo lại, nhìn những linh hồn, linh thể trong dãy núi, thầm nhủ trong lòng.

Mờ mịt giữa không gian, cảm ngộ trong lòng Hậu Thổ lại càng thêm rõ ràng vài phần, trong lòng nàng cũng đã có một suy đoán về việc này.

Nhưng tạm thời vẫn chưa nghĩ thông được cụ thể nên làm thế nào, chỉ cần ngộ thông, việc chứng đạo liền hoàn thành.

"Oanh long long!!!" Đột nhiên, từ vô số vạn vạn ức dặm bên ngoài, hàng chục đạo huyết quang bốc lên.

Dù khoảng cách rất xa, nhưng Hậu Thổ tựa hồ vẫn có thể cảm nhận được cổ huyết sát chi lực cực kỳ khủng bố từ trong huyết quang đó.

Loại huyết quang và huyết sát chi lực như vậy, trong Hồng Hoang, chỉ có tuyệt địa U Minh Huyết Hải mới có thể có.

Phải nói rằng vào những thời điểm khác, việc U Minh Huyết Hải huyết quang trùng thiên, huyết sát chi lực quét sạch vạn dặm, Hậu Thổ tuyệt đối sẽ không quan tâm, bởi vì nàng du lịch Hồng Hoang bấy nhiêu năm cũng đã chứng kiến không ít lần, nhưng nàng chưa từng để tâm.

Nhưng bây giờ thời cơ đã khác, đặc biệt là khi huyết quang trùng

thiên, huyết sát chi lực quét sạch vạn ức dặm bên ngoài, những linh hồn, linh thể ở nơi đây lại đồng loạt khởi hành, hướng về phía U Minh Huyết Hải mà đi.

Tình huống như vậy, liền trở nên bất thường.

Cơ duyên chứng đạo của nàng, vừa mới từ những linh hồn, linh thể này mà có được một chút cảm ngộ, bản thân nàng vẫn chưa ngộ thông, liền xảy ra chuyện như vậy, Hậu Thổ không có lý do gì để không để tâm.

"Chẳng lẽ, trong đó còn có điều gì đặc biệt hay sao?" Lông mày Hậu Thổ nhíu chặt, ánh sáng Minh Thư trên thiên linh càng thêm rực rỡ, khí tức luân hồi kéo dài đến quá khứ và tương lai.

Sau khi suy nghĩ một lát, nàng vẫn quyết định khởi hành, đi đến vùng U Minh Huyết Hải để xem xét, xem rốt cuộc trong đó có huyền diệu gì mà có thể khiến những linh hồn, linh thể này ào ạt đổ về.

Biết đâu, cơ duyên chứng đạo của nàng, còn có thể ngộ được nhiều hơn trong đó, mượn cơ hội này mà minh ngộ cơ hội chứng đạo.

Tâm niệm đến đây, Hậu Thổ liền tức khắc khởi hành.

Chúng sinh luân hồi trên thiên linh cùng với sự khởi hành của nàng, dần dần thu liễm vào Minh Thư, rồi biến mất.

Minh Thư cũng ẩn nhập vào thiên linh của Hậu Thổ.

Chương 202

Ánh sáng xé toạc thiên địa, hướng về U Minh Huyết Hải mà đến.

Tại Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng nhìn về vùng U Minh Huyết Hải, những huyết quang trùng thiên, huyết sát chi lực tràn ngập vạn ức dặm, trên mặt y thần sắc cổ tĩnh không chút gợn sóng.

Ngay sau đó, ánh mắt y chuyển động, dừng lại trên Hậu Thổ đang tiến về U Minh Huyết Hải, trên mặt y hiện lên chút gợn sóng.

"Tính toán thời cơ, cũng đã gần đến rồi.

Đợi đến khi luân hồi được lập, thiên địa viên mãn, quy tắc thiên địa và pháp tắc Đại Đạo đều sẽ càng thêm hoàn thiện, điều này có tác dụng cực lớn đối với việc tham ngộ huyền diệu trong đó…" Thái Thượng thầm nhủ trong lòng.

Cảnh giới hiện tại của y là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, muốn tiến thêm một bước, không phải là chuyện dễ dàng.

Nhưng sau khi luân hồi được lập, pháp tắc và quy tắc Hồng Hoang, cùng với thiên địa đều sẽ càng thêm hoàn thiện, sự hoàn chỉnh của thiên địa sẽ đạt đến một mức độ cực kỳ đầy đủ.

Như vậy, việc Thái Thượng tham ngộ thiên địa sẽ có được sự trợ giúp không nhỏ.

Điều này đối với việc y chạm đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, cũng sẽ có chút trợ giúp.

Thái Thượng suy nghĩ một lát, ánh mắt lướt qua Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung và Phượng Tê Sơn.

Ba vị Thánh này tuy chưa tấn thăng Thánh cảnh hậu kỳ, nhưng lần trước từ sự diễn hóa Đại Đạo và Đại Đạo chi âm của y, họ đều có chút cảm ngộ, hẳn là sẽ không quá lâu nữa sẽ tấn thăng.

"Vẫn cần phải tăng cường tu hành, uy hiếp của La Hầu, vẫn luôn hiện hữu…" Ánh mắt Thái Thượng chuyển động, dừng lại ở phương hướng Hỗn Độn thế giới, đôi mắt hơi nheo lại, ngưng trọng nói.

Tu vi của La Hầu, chính là tồn tại Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, cùng đẳng cấp với Đạo Tổ.

So với bản thân y, ít nhất cũng hơn một đại cảnh giới, điều này không phải dễ dàng vượt qua.

Nếu La Hầu trực tiếp ra tay, vậy lần này chỉ có Đạo Tổ xuất thủ mới có thể ngăn cản được.

Nhưng Thái Thượng hiểu rõ, La Hầu có mưu đồ không nhỏ, xét trong thời gian ngắn, vẫn sẽ không ra tay với Hồng Hoang.

Và khoảng thời gian này, chính là cơ hội để y nỗ lực tu hành, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Thái Thượng chậm rãi thu hồi ánh mắt, lại lần nữa nhắm mắt tham ngộ Đại Đạo.

Tại U Minh Huyết Hải thuộc Hồng Hoang.

"Ông!" Hư không truyền đến một tiếng ông minh, sau đó một bóng dáng thướt tha chậm rãi bước ra, chính là Hậu Thổ.

Hậu Thổ vừa đến U Minh Huyết Hải, đôi lông mày liền nhíu lại.

Cổ huyết sát chi lực nồng đậm đến cực hạn kia khiến nàng vô cùng khó chịu, trong lòng không khỏi thầm nhủ Huyết Hải quả không hổ là tuyệt địa, những tồn tại thông thường thật sự không muốn đến nơi này.

“Linh hồn và linh thể, liền bị cổ huyết sát chi lực này hấp dẫn, rồi hội tụ về Huyết Hải sao?

Dưới cổ huyết sát chi lực này, những linh hồn linh thể đó, trừ việc chịu giày vò ra, không hề có chút lợi ích nào…” Hậu Thổ nhìn những linh hồn và linh thể trong Huyết Hải, vẻ thống khổ trên mặt họ.

Trong lòng nàng chuyển niệm, liền đã hiểu rõ.

Trên mặt nàng không khỏi hiện lên một tia bất nhẫn, những cảnh tượng này, nàng chứng kiến quả thật không đành lòng.

Nàng khẽ vung tay, một cổ lực lượng Đại Địa nhẹ nhàng bao trùm những linh thể, linh hồn đó, làm dịu bớt phần nào thống khổ của chúng.

Trong đôi mắt nàng, Đại Đạo phù hiện, trên thân nàng tỏa ra khí tức luân hồi nhàn nhạt, thu hút sự chú ý của vô số linh hồn và linh thể.

Ánh mắt Hậu Thổ xuyên thấu vô tận thời không khu vực, nhìn thấy một số tình huống trong Huyết Hải.

Tuy nàng không thể hoàn toàn thám thấu Huyết Hải, nhưng những tình huống nhìn thấy đã đủ để nàng hiểu không ít.

“Thì ra, A Tu La tộc của Minh Hà, lại ra đời như thế…” Trong đôi mắt Hậu Thổ, Đại Đạo diễn hóa, nàng đã nhìn thấu quá khứ của A Tu La tộc trong Huyết Hải, từ linh thể, kết hợp với huyết hải chi lực, chuyển hóa thành A Tu La tộc, lại lần nữa tồn tại trong Hồng Hoang.

Thần sắc Hậu Thổ bình tĩnh, không thể nhìn ra sâu cạn.

“Đạo hữu đến Huyết Hải của ta, sẽ không chỉ để làm dịu nỗi khổ nhất thời của những linh thể này, cùng với việc thăm dò chuyện A Tu La tộc của ta chứ?” Đột nhiên, trong Huyết Hải truyền đến một tiếng đạm mạc, sau đó huyết thủy cuồn cuộn, xé mở Huyết Hải, tạo ra một khu vực trống.

Rồi chỉ thấy một thân ảnh đoan tọa trên liên đài phù hiện, chính là Minh Hà.

"Minh Hà đạo hữu, A Tu La tộc mà ngươi sáng tạo, e rằng có chút bất ổn phải không?" Hậu Thổ đạm mạc mở lời.

"Có gì bất ổn?

Thiên Đạo thừa nhận, tức là phù hợp với vận chuyển thiên địa.

Hơn nữa, trong Hồng Hoang không có nơi nào để những linh hồn, linh thể này có thể đi.

Trừ Huyết Hải ra, chúng còn có thể đi đâu?

Tuy huyết sát chi lực của Huyết Hải mạnh mẽ, linh thể linh hồn tuy thống khổ, nhưng có thể khiến chúng tồn tại lâu hơn một chút, vô hình trung còn đề thăng được một phần tu vi của chúng.

Còn về A Tu La tộc, đây coi như là để chúng sống thêm một kiếp, điều này có gì không ổn chứ?" Minh Hà nhìn Hậu Thổ, đạm mạc mở lời, trên gương mặt nho nhã tái nhợt của y, không nhìn ra chút dao động nào.

"Nếu ta lập một nơi để chứa đựng, Đạo hữu có bằng lòng thả những linh hồn linh thể này đi không?" Hậu Thổ nhìn Minh Hà, trong đôi mắt đẹp của nàng tỏa ra thần hoa rực rỡ.

"Chỉ cần có nơi như vậy, ta tự nhiên bằng lòng.

Những sinh linh này ở đây, cũng sẽ làm tăng thêm nghiệp lực của Huyết Hải…" Minh Hà nói.

Nghe vậy, Hậu Thổ khẽ gật đầu, sau đó đôi chân sen khẽ nhấc, từ từ bay lên, nhìn những linh thể và linh hồn đang chịu khổ trong Huyết Hải, đôi môi anh đào khẽ mở.

"Hôm nay, ta liền lập một luân hồi, thừa tải âm hồn Hồng Hoang!"

Tại U Minh Huyết Hải thuộc Hồng Hoang.

"Hôm nay, ta liền lập một luân hồi, thừa tải âm hồn Hồng Hoang!" Tiếng Hậu Thổ cuồn cuộn, xuyên suốt quá khứ và tương lai.

Thời không trong phạm vi ức triệu dặm không ngừng chấn động, Huyết Hải cũng rung chuyển.

Minh Hà thần sắc chấn kinh nhìn Hậu Thổ, y hiểu rằng lời Hậu Thổ nói tuyệt không phải hư ngôn, bởi vì y có thể cảm nhận được vô biên đại thế đang hội tụ về nơi đây, trên thân Hậu Thổ tỏa ra một cổ khí tức khiến y cực kỳ chấn kinh.

Cổ khí tức kia, cùng với luân hồi chi địa mà Hậu Thổ đã nói, vô cùng tương tự, e rằng nàng đã minh ngộ.

Hậu Thổ quả thực đã minh ngộ.

Thật ra, ngay khi Minh Hà vừa nói xong, nàng đã minh ngộ, trong lòng một trận thanh minh, Đại Đạo thông suốt.

Trên thiên linh của nàng, ánh sáng Minh Thư lấn át ánh sáng nhật nguyệt tinh thần.

Giữa thiên địa, chỉ có ánh sáng Minh Thư, những thứ khác đều trở nên ảm đạm vô quang.

Trong thần quang của Minh Thư, dần dần diễn hóa ra chúng sinh luân hồi.

Chúng sinh luân hồi lúc này chậm rãi phóng đại, trong đó kéo dài ra vô số sợi tơ, kết nối với mỗi linh hồn, linh thể, âm hồn, v.v., khiến chúng sinh luân hồi trong đó càng thêm rõ ràng, mọi diễn hóa đều càng thêm rõ ràng, phạm vi bao phủ cũng không ngừng mở rộng.

Chương 203

"Chúng sinh luân hồi, luân hồi chúng sinh, thân tử luân hồi, sinh sinh bất tức, U Minh chi đạo, luân hồi chi địa!" Trong thức hải của Hậu Thổ, không ngừng vang vọng từng trận Đại Đạo chi âm.

Cùng với trong Minh Thư, trong chúng sinh luân hồi, cũng đều vang vọng từng trận Đại Đạo chi âm, bao phủ triệu triệu ức dặm, và vẫn đang không ngừng khuếch tán.

Khoảnh khắc này, vô số âm hồn, linh thể trong Huyết Hải, cùng những linh hồn, linh thể bên ngoài Huyết Hải, tất cả đều hướng về Hậu Thổ, hướng về chúng sinh luân hồi.

Vô số sinh linh, tu sĩ, đại năng đều hướng về nơi đây.

Vu Yêu nhị tộc, Nhân tộc, đều hướng về nơi đây.

Ánh mắt của Ngũ Thánh, Thái Thượng cùng những người khác, cũng đều hướng về nơi đây.

"Ngô chính là Hậu Thổ thị hậu duệ Bàn Cổ.

Nay chứng kiến sinh linh thế giới Hồng Hoang, sống chẳng thể an, chết chẳng thể yên!

Nay nguyện dùng thân hóa luân hồi, để giải quyết nỗi thống khổ trên thế giới Hồng Hoang, lấy tiểu ngã thành tựu đại ngã!" Thanh âm thanh linh của Hậu Thổ truyền đến tai mỗi sinh linh Hồng Hoang.

Mỗi sinh linh tức khắc kính cẩn, đây là đại từ bi chi sự, giải nỗi khổ sau khi chết của sinh linh Hồng Hoang.

Họ không nhịn được muốn khấu bái.

Chưa đợi sinh linh Hồng Hoang khấu bái, lại nghe Hậu Thổ nói

tiếp.

"Về sau, phàm là chúng sinh chưa thành tiên đạo, đều sẽ nhập vào luân hồi, xét thiện ác khi còn sống, rồi nhập vào đạo luân hồi tương ứng, tái hành luân hồi." Nói xong, chỉ thấy Hậu Thổ phi thân lên trên không huyết hải cao đến mấy triệu ức dặm, toàn thân nàng tỏa ra một cổ hắc khí bành phái hung dũng, hắc khí tức thì tràn ngập khắp bầu trời Huyết Hải.

"U Minh chi đạo, chúng sinh luân hồi, hiện!" Thanh âm của Hậu Thổ lại lần nữa vang vọng trong thiên địa Hồng Hoang, vô biên đại thế, luân hồi chi lực toàn bộ tụ tập lại.

Những hắc khí đó không ngừng ngưng tụ, hình thành một bàn luân hồi khổng lồ vô cùng, bắt đầu kiến lập luân hồi chi đạo.

"Bành!" Khoảnh khắc tiếp theo, thân thể, pháp lực, tinh huyết của Hậu Thổ tất cả đều bạo liệt, mọi sức mạnh đều dung nhập vào bàn luân hồi, ổn định mọi thứ của bàn luân hồi.

Mọi thứ của luân hồi, lúc này bắt đầu ổn định.

"Oanh long long!!!" Luân hồi chi địa sơ thành, trên Cửu Thiên tức thì thiên lôi trận trận, bầu trời bắt đầu ngưng kết vô biên công đức.

Những công đức này, so với công đức khi Ngũ Thánh thành thánh, còn nhiều hơn không ít.

Luân hồi chi đạo, chưởng quản cái chết của chúng sinh.

Luân hồi chi địa, có thể khiến chúng sinh luân hồi, lại lần nữa trở về.

Công đức như vậy, có thể tưởng tượng được.

Công đức giáng xuống, một phần dung nhập vào bàn luân hồi của chúng sinh luân hồi, dùng đó để ổn định luân hồi chi địa vừa mới sinh.

Phần còn lại toàn bộ dung nhập vào chân linh sắp tiêu tán của Hậu Thổ, Hậu Thổ lại kết xuất được nguyên thần.

Kết xuất nguyên thần!

Điều này đối với Hậu Thổ mà nói, đối với Tổ Vu mà nói, đều là một chuyện cực kỳ khó tin.

Dù sao Vu tộc không có nguyên thần, làm Tổ Vu càng là như vậy.

Bởi vậy sau khi Hậu Thổ sinh ra nguyên thần vào lúc này, lại khiến nàng có chút chấn kinh.

Song, đây cũng là một chuyện tốt.

Dù sao chuyện nguyên thần, có thể đại diện cho tu vi của nàng có thể tiến triển nhanh hơn.

Hơn nữa, sau khi có nguyên thần, cũng có nghĩa là nàng có thêm một con đường lui.

Đối với Tổ Vu tu luyện Cửu Chuyển Huyền Công mà nói, thủ đoạn trọng sinh của họ quả thực không nhiều.

Trừ con đường dựa vào tinh huyết Tổ Vu để tích huyết trọng sinh ra, thì chính là mượn pháp tắc mà bản thân tu luyện để trọng sinh.

Dù sao mười hai Tổ Vu bọn họ, đại diện cho mười hai loại Đại Đạo pháp tắc mà sinh ra.

Bởi vậy, mượn pháp tắc của bản thân để trọng sinh, cũng là một con đường trọng sinh của họ.

Mà hiện tại, đối với Hậu Thổ đã sinh ra nguyên thần mà nói, lại có thêm một con đường nữa.

Đặc biệt là trong tình huống có Lục Đạo Luân Hồi, sự sinh ra của nguyên thần này càng thêm trọng yếu, bởi vì luân hồi còn đó, chỉ cần nguyên thần không tiêu tán, thì có thể lại lần nữa trọng sinh trở về.

Cho dù nguyên thần bị trọng thương nghiêm trọng, cũng có thể mượn luân hồi để khôi phục nguyên thần, đây cũng là một trong những lợi ích đó.

Chỉ có điều, Hậu Thổ hiện tại có một vấn đề vô cùng nghiêm trọng, cũng là vấn đề không thể giải quyết, đang bày ra trước mặt nàng.

Đó chính là nguyên thần vừa mới sinh ra của nàng, đang từng chút một tiêu tán, ý thức cũng đang dần trở nên mơ hồ.

Nếu nửa khắc sau, nàng không giải quyết được, thì nàng chỉ có thể thân hóa luân hồi, triệt để vẫn lạc.

"Xem ra, thật sự là như vậy." Hậu Thổ khẽ cười khổ một tiếng, chỉ đành chờ đợi thời khắc vẫn lạc đến.

Nàng đã ngộ thông cơ duyên chứng đạo của mình, minh ngộ Đạo Hỗn Nguyên, cũng minh ngộ được tương lai của Vu tộc, con đường lui về sau của Vu tộc.

Những điều này nàng đều đã làm.

Chỉ là không ngờ, cái giá của việc này, lại chính là bản thân nàng.

Tuy nhiên, dù có làm lại lần nữa, nàng vẫn sẽ chọn như vậy.

Đây không chỉ là con đường lui của Vu tộc tương lai, mà còn là con đường lui của triệu triệu ức sinh linh trong Hồng Hoang.

Bước này, nàng vẫn sẽ bước đi.

"Hậu Thổ Nương Nương từ bi!" Lúc này, ức triệu sinh linh quỳ bái hướng về phía Huyết Hải.

"Nương Nương từ bi, vì ức triệu sinh linh hy sinh bản thân." Minh Hà từ trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên chậm rãi đứng dậy, hành lễ về phía Hậu Thổ.

“Đông!” Ngay lúc đó, giữa thiên địa vang lên một tiếng Đại Đạo chung minh, sau đó một cổ luân hồi chi lực mênh mông đến cực điểm đang ngưng tụ, cùng với một cổ vô biên đại thế cũng đang ngưng tụ.

Lòng Hậu Thổ khẽ giật, nàng ngẩng mắt nhìn lên, chỉ thấy trên bàn luân hồi khổng lồ vô cùng, vô biên công đức, huyền hoàng chi lực và luân hồi chi lực mênh mông đang dần ngưng tụ thành một phương Huyền Hoàng Bảo Ấn.

Trên đó khắc vô số Đại Đạo luân hồi, cùng với hình dáng Đại Đạo của bàn luân hồi.

“Oanh!” Một tiếng oanh minh từ phương Huyền Hoàng Bảo Ấn này truyền ra.

Lúc này, sức mạnh ngưng tụ Huyền Hoàng Bảo Ấn dường như bị một cổ lực lượng vô hình ngăn trở, không thể tiếp tục ngưng tụ.

Hậu Thổ có dự cảm, nếu nàng muốn trọng sinh, ắt phải nhờ vào bảo vật này.

Nhưng bảo vật này đang bị một cổ sức mạnh ngăn trở, không thể ngưng tụ hoàn thành, nàng liền không thể trọng sinh được nữa.

Chương 204

"Tê!" Giữa điện quang hỏa thạch, toàn bộ thiên địa bị xé toạc, sau đó một bàn tay khổng lồ đủ sức đánh tan thiên địa phù hiện, rồi chậm rãi vươn ra một ngón tay, điểm lên phương Huyền Hoàng Bảo Ấn đang ngưng tụ chưa thành kia.

"Đinh!" Một tiếng tựa như kim qua giao minh vang vọng khắp thiên địa, sau đó trên Huyền Hoàng Bảo Ấn một đạo kim quang xuyên thấu vũ trụ thương khung, thẳng tới tận cùng Đại Đạo.

"Luân Hồi Ấn, trấn luân hồi, trứ!" Hậu Thổ đã minh ngộ trong lòng, khẽ nói một tiếng, dùng chút pháp lực cuối cùng đánh ra một thủ ấn, nhập vào phương Huyền Hoàng Bảo Ấn mang tên Luân Hồi Ấn kia.

Tại U Minh Huyết Hải thuộc Hồng Hoang, trên luân hồi.

"Luân Hồi Ấn, trấn luân hồi, trứ!" Hậu Thổ khẽ quát một tiếng, sau khi thủ ấn đánh vào Luân Hồi Ấn, liền thấy phương Huyền Hoàng Luân Hồi Ấn đó phát ra từng trận khinh minh, không ngừng chấn động, khí tức luân hồi mênh mông lan đến quá khứ và tương lai, toàn bộ thiên địa chấn động.

"Hưu!" Trên Huyền Hoàng Luân Hồi Ấn, một cổ quang thúc xuyên thấu vũ trụ thương khung, quá khứ và tương lai, thiên địa chấn động không ngừng.

Vô số sinh linh tồn tại ngưng vọng, nhìn đạo quang thúc kia, phảng phất nhìn thấy toàn bộ sự diễn hóa của luân hồi.

"Oanh!" Đột nhiên, từ trong Luân Hồi Ấn phát ra một tiếng Đại Đạo oanh minh, sau đó pháp tắc luân hồi được khắc trên Luân Hồi Ấn tức thì vận chuyển, đạo vận lưu chuyển, huyền quang che phủ thiên

địa, khí tức luân hồi mênh mông và luân hồi chi lực toàn bộ tụ tập trên đó.

Trong tích tắc ức vạn phần trăm vạn, Luân Hồi Ấn vượt qua vô tận thời không khu vực, đến trước thân Hậu Thổ, hấp thu chân linh cùng nguyên thần của nàng, lấy luân hồi chí bảo Luân Hồi Ấn diễn hóa thành thân thể mới, thừa tải mọi thứ của Hậu Thổ.

"Ông!" Khoảnh khắc tiếp theo, một trận kim quang từ nơi Hậu Thổ chợt hiện, bao trùm toàn bộ thiên địa, áp chế mọi thần quang khác.

Trong kim quang đó, Hậu Thổ lúc này đang hấp thu cổ công đức cùng luân hồi chi lực khổng lồ kia, pháp tắc luân hồi trên thân nàng nhanh chóng diễn hóa, tức thì vượt qua một thiên địa mới.

Lấy luân hồi chí bảo Luân Hồi Ấn làm thân thể mới, pháp tắc luân hồi của Hậu Thổ lúc này càng được đề thăng cực lớn.

Thêm vào đó là công đức luân hồi khổng lồ, cảnh giới của Hậu Thổ hiện tại vững vàng ở đỉnh phong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

"Luân hồi thành!" Không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe thấy từ trong kim quang bao phủ thiên địa, truyền đến thanh âm thanh linh của Hậu Thổ.

Lời vừa dứt, kim quang tiêu tán, tất cả pháp tắc luân hồi lưu chuyển, hồi súc về luân hồi chi địa, ổn định luân hồi chi địa.

Chúng sinh luân hồi chi địa, lúc này đã hoàn chỉnh được lập nên.

"Oanh long long!!!" Ngay lúc đó, trên Cửu Thiên vang lên mấy tiếng oanh minh, sau đó dị tượng khắp nơi khởi, hà quang bao phủ nửa bầu trời, tử khí đông lai, trời giáng cam lộ, kim hoa lả tả, đất phun kim liên.

Vô số linh khí mênh mông cuồn cuộn, vô số sinh linh đều nhận được lợi ích, hoặc khai mở linh trí, hoặc hóa hình mà xuất.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cổ uy áp khủng bố bao trùm Đại Địa Hồng Hoang, đè ép vô số tu sĩ sinh linh ngực nghẹn lại.

Dù là những tồn tại Chuẩn Thánh, lúc này cũng cảm thấy bị ảnh hưởng cực lớn.

Hậu Thổ, chứng đạo rồi!

Khoảnh khắc này, trong lòng vô số sinh linh, tu sĩ, đại năng đều hiện lên một ý niệm.

Hậu Thổ lập nên chúng sinh luân hồi, đây là một việc đại công đức, khiến triệu triệu ức sinh linh có được cơ hội tái sinh, chưởng quản cái chết của chúng sinh.

Luân hồi chi địa, hoàn thiện vận chuyển thiên địa Hồng Hoang.

Bởi vậy, lúc này trời giáng dị tượng, đảo cáo thiên địa chúng sinh, tuy không phải Thánh Nhân, nhưng quy cách của dị tượng, so với Thánh Nhân, chỉ cao chứ không thấp.

"Bái kiến Hậu Thổ Nương Nương!" Trong Hồng Hoang, vô số tu sĩ sinh linh quỳ bái hành lễ về phía Hậu Thổ.

Chưa nói Hậu Thổ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc này uy áp Hồng Hoang, cần phải hành lễ quỳ bái.

Chỉ riêng việc Hậu Thổ lập nên chúng sinh luân hồi chi địa, khiến chúng sinh sau khi vẫn lạc có nơi để đi, có thể lại lần nữa luân hồi trọng sinh.

Chuyện như vậy, là chuyện đại công đức, chuyện tạo hóa chúng sinh, gián tiếp ban cho chúng sinh một lần sinh mệnh.

Như vậy, vô số sinh linh tu sĩ chỉ cần linh hồn không tiêu tán, thì

dù có vẫn lạc, cũng không cần lo lắng nữa.

Có thể sống thêm một kiếp, điều này đối với vô số sinh linh mà nói, là một chuyện tốt trời ban.

Chỉ cần bảo đảm linh hồn chân linh của mình không tiêu tán, thì có thể lại nhập luân hồi, lại lần nữa trở về, không còn như trước đây mà lo lắng vẫn lạc nữa.

Lúc này quỳ bái Hậu Thổ, chính là tâm cam tình nguyện, cảm ân đại ân đức của nàng.

Hậu Thổ lăng không đứng đó, nhìn chúng sinh luân hồi chi địa, trên gương mặt tuyệt mỹ của nàng hiện lên một nụ cười mỉm.

Luân hồi chi địa được lập, giải quyết cái chết của chúng sinh, bổ sung hoàn thiện thiên địa.

Bản thân nàng lại chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đây coi như là một việc nhất cử lưỡng đắc.

"Kết quả như vậy, cũng là kết quả tốt nhất rồi." Hậu Thổ mỉm cười, thầm nhủ trong lòng.

Ngay sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn bàn tay đang xé toạc thiên địa, lúc này lại chậm rãi thu súc lại, chắp tay nói: "Đa tạ Đạo huynh!" Sức mạnh của bàn tay này, nàng tự nhiên rõ ràng.

Trong Hồng Hoang, trừ Đạo Tổ ra, thì chỉ có Thái Thượng mới có thực lực như vậy.

Tuy nàng không rõ Thái Thượng vì sao ra tay, giải quyết chuyện Luân Hồi Ấn, giúp nàng trọng tố thân thể.

Nhưng dù sao đi nữa, việc này cũng coi như đã thiếu Thái Thượng một phần nhân quả.

Nếu có cơ hội, ắt sẽ hoàn trả.

“Hưu!” Bàn tay chậm rãi rút về, sau đó quang mang lóe lên, hiển hóa ra một thân ảnh, không phải Thái Thượng thì còn ai.

“Đạo hữu nơi đây vì chúng sinh mưu phúc, lẽ ra không nên vẫn lạc.” Thái Thượng mỉm cười nói.

Thái Thượng có thể cảm nhận rõ ràng, sau khi luân hồi được lập, thiên địa đã hoàn thiện vô số, tốc độ thể ngộ thiên địa của y cũng nhanh hơn không ít.

Hậu Thổ nghe vậy, mỉm cười, không đáp lời.

Hậu Thổ nhìn chúng sinh luân hồi, trong đôi mắt nàng diễn hóa minh đạo, trong lòng một trận thanh minh.

Nàng bước về phía trước một bước, khí tức trên thân mênh mông, hòa cùng luân hồi, khí thế càng khủng bố vô cùng.

“Ngô chính là Luân Hồi Chi Chủ Hậu Thổ.

Nay luân hồi đã thành, Địa Phủ đương lập, bổ sung khiếm khuyết của luân hồi.

Lấy Xuân Thu Luân Hồi Bút, Sổ Sinh Tử trấn áp khí vận Địa Phủ, lập!” Hậu Thổ thần sắc trang nghiêm, cất tiếng nói vang vọng, đảo cáo thiên địa, sách lập Địa Phủ.

Nàng khẽ lật tay, Minh Thư xuất hiện trong tay nàng, sau đó ném về phía nơi công đức cùng khí vận đại thế đang ngưng tụ.

Ngay sau đó liền thấy Minh Thư chấn động, rồi hóa thành hai kiện linh bảo, chính là Xuân Thu Luân Hồi Bút và Sổ Sinh Tử.

Mà ngay khi lời Hậu Thổ vừa dứt, trong chúng sinh luân hồi, Địa Phủ liền bắt đầu diễn hóa.

Từng tòa thành quách dần dần hình thành, nơi xa nhất là một cửa quan hùng vĩ, tường thành được xây bằng đá xanh.

Trên cửa thành viết ba chữ Đạo cổ phác rồng bay phượng múa: Quỷ Môn Quan.

Con đường nhỏ phía trước Quỷ Môn Quan chính là Hoàng Tuyền Lộ, đặt chân lên Hoàng Tuyền Lộ, âm dương đã chia đôi.

Chương 205

Vào trong Quỷ Môn Quan là một tòa thành quách rộng lớn, cửa hàng quán xá đủ cả.

Nếu không phải là thiên địa mông lung, thật sự sẽ khiến người ta có cảm giác như đang đến một đại thành ở dương gian.

Vọng Hương Đài, được xây dựng để thỏa mãn nguyện vọng nhớ nhà của quỷ hồn, một đài lớn cô độc sừng sững bên ngoài tường thành.

Mỗi ngày đều có quỷ hồn tụ tập ở đây, sau đó thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của mình.

Mà trong Âm Dương Ti còn có sáu tòa cầu luân hồi, lần lượt là: Kim Kiều, Ngân Kiều, Ngọc Kiều, Thạch Kiều, Mộc Kiều, Trúc Kiều, nối liền với Lục Đạo Luân Hồi.

Ngay lúc đó, thanh âm thanh linh của Hậu Thổ lại lần nữa vang vọng giữa thiên địa.

"Địa Phủ thành, ắt phải có nơi trừng phạt, đương lập Thập Bát Tầng Địa Ngục.

Sinh linh sau khi chết, xét công tội khi còn sống, người công lớn hơn tội thì nhập Lục Đạo Luân Hồi.

Kẻ tội lớn hơn công, đương nhập Thập Bát Tầng Địa Ngục, chuộc hết tội lỗi mới có thể tái nhập luân hồi.

Thập Bát Tầng Địa Ngục, lập!" Tầng thứ nhất Cắt Lưỡi Địa Ngục, tầng thứ hai Kéo Đao Địa Ngục, tầng thứ ba Thiết Thụ Địa Ngục, tầng thứ tư Nghiệt Kính Địa Ngục, tầng thứ năm Chưng Lồng Địa Ngục, tầng thứ sáu Đồng Trụ Địa Ngục, tầng thứ bảy Đao Sơn

Địa Ngục, tầng thứ tám Băng Sơn Địa Ngục, tầng thứ chín Chảo Dầu Địa Ngục.

Tầng thứ mười Hố Trâu Địa Ngục, tầng thứ mười một Đá Đè Địa Ngục, tầng thứ mười hai Xay Cối Địa Ngục, tầng thứ mười ba Huyết Trì Địa Ngục, tầng thứ mười bốn Oan Tử Địa Ngục, tầng thứ mười lăm Trách Hình Địa Ngục, tầng thứ mười sáu Hỏa Sơn Địa Ngục, tầng thứ mười bảy Nghiền Đá Địa Ngục, tầng thứ mười tám Cưa Dao Địa Ngục.

Thập Bát Tầng Địa Ngục được sắp xếp theo thời gian chịu tội dài ngắn và mức độ nặng nhẹ của tội hình.

Mỗi địa ngục so với địa ngục trước, tăng khổ hai mươi lần, tăng thọ một bội.

Mà dưới Thập Bát Tầng Địa Ngục, còn có một không gian đặc biệt, đây chính là Vô Gian Địa Ngục.

Một khi vào Vô Gian Địa Ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh!

Lập nên Địa Phủ, đến đây, nơi chúng sinh luân hồi, coi như cuối cùng đã được bổ sung hoàn chỉnh.

Trên vùng đất luân hồi của chúng sinh Hồng Hoang, nhãn quang Thái Thượng xuyên thấu vô tận thời không, dõi theo sự diễn hóa của Địa Phủ trong luân hồi dần hoàn thành, khẽ gật đầu.

Dùng Luân Hồi Ấn thừa tải bản thân, luân hồi pháp tắc của Hậu Thổ có thể nói đã đạt tới cảnh giới vô cùng cao thâm.

Đối với chúng sinh luân hồi cùng việc Địa Phủ, Hậu Thổ trong lòng đều minh ngộ tất cả, quá khứ tương lai thảy đều tỏ tường.

Lập Địa Phủ, hoàn thiện luân hồi chúng sinh, cũng là điều Hậu Thổ đã minh ngộ, điều này cũng lợi cho nàng đề thăng Luân Hồi Chi Đạo.

Hậu Thổ nhìn Địa Phủ diễn hóa hoàn thành, tay phải cầm Xuân Thu Luân Hồi Bút, tay trái mở Sinh Tử Bạc, khẽ quát: "Hồng Hoang sinh linh, phàm chưa nhập Đại La Kim Tiên, thảy đều nhập luân hồi, trên Sinh Tử Bạc ắt có kỳ danh, nhân quả nghiệp lực, phúc duyên tội nghiệt, đều nằm trong đó!" Lời vừa dứt, trong Hồng Hoang, hào quang tứ xạ, tề tề dũng hướng Địa Phủ mà đến.

Sinh Tử Bạc phân ra một đạo hắc khí dâng lên, thu tất cả thải quang vào trong.

Chớp mắt, vô số tính danh liền xuất hiện trên Sinh Tử Bạc, những tính danh này bao quát tất cả sinh linh trong Hồng Hoang chưa đạt cấp độ Đại La Kim Tiên, ngay cả những tồn tại Thái Ất Kim Tiên cũng nằm trong đó.

Nếu muốn tu sửa Sinh Tử Bạc, tất phải thông qua Xuân Thu Luân Hồi Bút mới được, nhưng cái giá phải trả lại tùy thuộc vào cường nhược, phúc duyên, vân vân của sinh linh bị tu sửa.

Nếu tùy tiện sửa đổi, e rằng không những sẽ dẫn tới nghiệp lực triền thân, mà còn dẫn động thiên phạt giáng lâm, triệt để thân tử đạo tiêu.

Dẫu sao, đây là việc nghịch thiên, nếu cưỡng hành thì sẽ gặp thiên phạt.

Đương nhiên, muốn hành việc nghịch thiên này, vẫn phải đoạt được Xuân Thu Luân Hồi Bút của Hậu Thổ mới được, nếu không thì muốn hành nghịch thiên cũng không thể làm được, dẫu sao Xuân Thu Luân Hồi Bút vẫn nằm trong tay Hậu Thổ.

"Địa Phủ lập, toàn luân hồi chúng sinh!" Hậu Thổ trông về chín tầng trời, đôi môi anh đào khẽ mở, thốt một tiếng.

"Oanh long long!" Lúc này, trên chín tầng trời tiếng sấm cuồn

cuộn, một đạo công đức kim quang từ trời giáng xuống, thẳng đến Hậu Thổ.

Phần công đức này cũng không nhỏ, đủ hơn một phần mười công đức nàng chứng đạo Hỗn Nguyên lúc trước.

Hậu Thổ phất tay ngọc, Xuân Thu Luân Hồi Bút và Sinh Tử Bạc bay vút lên, sau đó bắt đầu hấp thu những công đức Địa Phủ này, tức thì nâng cấp hai kiện linh bảo lên trình độ công đức linh bảo, uy lực càng thêm khủng bố.

Còn về chút công đức còn lại, Hậu Thổ vung tay ngọc, rải khắp các nơi trong Địa Phủ, khiến một vài phương hướng của Địa Phủ càng thêm hoàn thiện.

Hoàn tất mọi việc này, nàng mới chiêu tay, thu hồi Xuân Thu Luân Hồi Bút và Sinh Tử Bạc.

"Địa Phủ mới lập, trong Hồng Hoang âm hồn đông đảo, cần phải vận chuyển sớm mới phải, bất quá trong đó có vài chức vị, lại không cần vội." Thái Thượng nhìn Hậu Thổ, chậm rãi cất lời.

"Đạo huynh lời này không sai, việc vận chuyển tự nhiên cần phải tiến hành sớm." Hậu Thổ nghe vậy, lập tức gật đầu.

Vận chuyển Địa Phủ sớm, đây là điều tất yếu phải bắt đầu, còn về các chức vị trong đó, như Thập Điện Diêm La và vị trí Phong Đô Đại Đế, thì lại không cần vội vàng như vậy.

"Ông!" Lúc này, trong hư không truyền đến vài đạo tiếng ông minh, sau đó thần quang giáng lâm, thánh uy hạo hãn, năm đạo thân ảnh đứng trong hư không, chính là Ngũ Thánh đã đến.

Nữ Oa, Nguyên Thủy và Thông Thiên, lúc này cũng muốn tận mắt chứng kiến sự huyền diệu của chúng sinh luân hồi.

Còn Tây Phương Nhị Thánh thì định xem có lợi ích gì có thể kiếm

được không, nhưng giờ xem ra, dường như không còn khả năng nào nữa.

Thái Thượng nhìn Địa Phủ, trong tay tính toán rồi, quang hoa lưu chuyển, sau đó chiêu một cái vào hư không, liền thấy trong trường hà thời không, bốn đạo thân ảnh từ trong trường hà thời không hiện ra.

Nữ Oa nhìn tới, khuôn mặt cười khẽ ngưng lại, hai trong bốn đạo thân ảnh kia, nàng cực kỳ quen thuộc, bởi vì hai đạo thân ảnh đó, chính là Ngưu và Mã trong Lục Súc do chính tay nàng sáng tạo.

Hai vị Lục Súc thân người đầu trâu và thân người đầu ngựa này, lúc này sau khi hành lễ với Thái Thượng và Nữ Oa, liền quay người tiến vào Địa Phủ.

Còn về hai vị còn lại, Nữ Oa tuy không rõ, nhưng lúc này đã nhìn thấu tất cả về họ, biết đây là những Vô Thường thuần túy vì vận chuyển Địa Phủ, làm Câu Hồn Sứ giả của Địa Phủ, câu nã dẫn dắt hồn phách của vong giả Hồng Hoang.

Hậu Thổ thấy vậy, mỉm cười nói: "Quả là Đạo huynh cân nhắc chu toàn, mấy vị này, quả là trợ thủ đắc lực cho việc vận chuyển Địa Phủ!" Hậu Thổ với tư cách là Chủ Luân Hồi, tự nhiên có thể nhìn ra tác dụng không nhỏ của bốn vị này đối với việc vận chuyển Địa Phủ, như vậy, công việc vận chuyển Địa Phủ, liền có thể hoàn thành sớm hơn.

Nàng trong lòng suy nghĩ rồi, điểm vào Huyết Hải, sau đó thấy huyết thủy cuộn trào, từ đó ngưng tụ ra một lão ẩu, một tay cầm thìa lớn, một tay cầm bát vàng, trên người khí tức luân hồi nồng đậm.

"Sau này, ngươi liền là Mạnh Bà, thường trú Cầu Nại Hà!" Hậu Thổ nhìn bà ta, đạm đạm cất lời.

Mạnh Bà cũng là tồn tại đặc thù trong Địa Phủ, sau này thường trú

bên bờ Cầu Nại Hà, cung cấp Mạnh Bà Thang cho các linh thể âm hồn đi đầu thai chuyển thế luân hồi, để xóa bỏ ký ức của linh thể âm hồn, sau đó có thể để họ đi luân hồi đầu thai.

"Lão ẩu tuân theo ý Nương Nương!" Mạnh Bà hướng về Hậu Thổ hành một lễ rồi, liền quay người tiến vào Địa Phủ.

Hoàn thành tất cả những điều này, việc vận chuyển Địa Phủ liền có sơ hình, có thể sơ bộ vận chuyển, còn về các chức vị khác trong Địa Phủ, sau này nàng sẽ từ từ hoàn thiện bổ sung, cũng không cần quá vội.

Khi Địa Phủ bắt đầu vận chuyển, những âm hồn, linh thể, linh hồn, vân vân trong Huyết Hải, lúc này đều hội tụ về Địa Phủ, bắt đầu việc luân hồi, bắt đầu đợt sinh linh luân hồi đầu tiên.

Hậu Thổ nhìn việc vận chuyển của Địa Phủ xong, hài lòng gật đầu, sau đó lại nhìn Chư Thánh và Thái Thượng một cái, tay ngọc chiêu một cái, một đạo quang hoa lướt qua sau đầu nàng, sau đó thấy một đạo kim quang độn xuất, hóa thành một đạo thiến ảnh, hình dáng giống Hậu Thổ, nhưng khí tức trên người lại khác biệt.

Trảm thi?!

Trừ Thái Thượng ra, thần sắc Ngũ Thánh chấn kinh, Hậu Thổ, vậy mà có thể trảm ra thiện thi sao?

Nhìn đạo nữ tử mặc cung trang màu trắng, hoảng nhược trích tiên kia, bọn họ đều có một loại cảm giác không chân thực cho lắm, nhưng sự thật rành rành, bọn họ cũng không thể không tin, việc này là thật.

"Thủ đoạn của muội muội, quả nhiên phi phàm." Nữ Oa hơi bình phục tâm tình xong, nhìn Hậu Thổ, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Hậu Thổ mỉm cười nói: "Tỷ tỷ quá khen rồi!" Nói xong, Hậu Thổ nhìn thiện thi của chính mình, cất lời: "Bình Tâm sau

này tọa trấn Phong Đô Địa Phủ, chưởng khống mọi sự trong Địa Phủ!" Thiện thi được nàng mệnh danh là Bình Tâm, tọa trấn Phong Đô đại điện của Địa Phủ, chưởng khống mọi sự.

Thiện thi do thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của nàng trảm ra, tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn cũng chưa chắc đã là đối thủ của nàng, muốn gây sự trong Địa Phủ, trừ phi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoặc Thánh Nhân, nếu không thì không thể thắng được Bình Tâm trong Địa Phủ.

Chương 206

"Yên tâm, Địa Phủ ta sẽ thủ hộ tốt!" Bình Tâm yên nhiên cười một tiếng, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, độn nhập vào Địa Phủ.

Trên nơi chúng sinh luân hồi, Hậu Thổ nhìn Bình Tâm tiến vào Địa Phủ, tọa trấn Phong Đô đại điện, khẽ gật đầu, như vậy, việc vận chuyển của Địa Phủ, liền không còn vấn đề lớn nữa, việc hoàn thiện sau này, cứ chờ từ từ hoàn thiện.

Thần sắc Tứ Thánh vẫn còn có chút chấn kinh, Hậu Thổ lập hạ công đức to lớn như vậy, chứng đạo Hỗn Nguyên, bọn họ không kinh ngạc, nhưng có thể trảm thi, điều này thực sự khiến bọn họ chấn kinh, dẫu sao Hậu Thổ vốn là Tổ Vu.

Xem ra, sau khi chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng khiến Hậu Thổ sinh ra biến hóa cực lớn, có thể mượn đó trảm đi thiện thi.

"Đạo hữu không hổ là Chủ Luân Hồi, thủ đoạn phi phàm!" Nguyên Thủy và Thông Thiên thần sắc khôi phục bình tĩnh, nhìn Hậu Thổ mỉm cười nói.

"Hai vị Đạo hữu quá khen rồi!" Hậu Thổ hàm tiếu nói.

Tây Phương Nhị Thánh lúc này cũng đã bình phục thần sắc chấn kinh, cũng đã chấp nhận biến hóa to lớn của Hậu Thổ lần này.

Khi việc luân hồi hoàn tất, Minh Hà trên Huyết Hải lúc này mới hồi phục tinh thần, sau đó từ trên Nghiệp Hỏa Hồng Liên đứng dậy, hành lễ với Ngũ Thánh và Thái Thượng xong, mới nhìn về phía Hậu Thổ, chắp tay nói: "Nương Nương, Minh Hà có một việc muốn cầu, không biết có được không?" Minh Hà cũng không ngờ Hậu Thổ thật sự lập ra được nơi có thể thừa tải chúng sinh luân hồi, đây quả là

công đức ngập trời, lại còn giải quyết vấn đề nghiệp lực của Huyết Hải, càng mượn đó chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Minh Hà nhìn nơi chúng sinh luân hồi, nói không có ý nghĩ trong lòng, đó là điều không thể.

Bất quá vẫn phải cầu sự đồng ý của Hậu Thổ mới được, hy vọng mình có thể như nguyện, như vậy, liền có thể đạt được không ít công đức.

"Đạo hữu cứ nói!" Hậu Thổ nghe vậy, nhìn y, đạm đạm cất lời.

"Minh Hà muốn thỉnh Nương Nương cho chức vị trấn thủ Địa Ngục Đạo, nơi này nếu để A Tu La tộc trấn thủ, ắt là thích hợp nhất." Minh Hà chắp tay với Hậu Thổ.

Đây là nơi tốt để kiếm công đức, hơn nữa còn là lâu dài, cũng sẽ không can thiệp vào khí vận của chúng sinh luân hồi.

Cơ hội như vậy, Minh Hà vẫn định thử xem có thể tranh thủ được không.

Hậu Thổ nghe vậy, trầm ngâm không nói.

Lời của Minh Hà, quả thực đã điểm tỉnh nàng, nếu để A Tu La tộc trấn thủ Địa Ngục Đạo, như vậy, cũng gián tiếp đề thăng thực lực của chúng sinh luân hồi, cũng có thể gắn A Tu La tộc và Minh Hà vào Địa Ngục Đạo, điều này cũng có thể đề thăng khí vận của chúng sinh luân hồi.

Ngoài ra, còn có một điểm quan trọng nhất, đó chính là như vậy, còn có thể kết thúc nhân quả giữa việc mình lập luân hồi và Huyết Hải, hứa hẹn lợi ích cho Minh Hà và A Tu La tộc, liền coi như đã thanh toán nhân quả giữa hai bên.

Vừa giúp luân hồi đề thăng thực lực và khí vận, vừa kết thúc nhân quả, Minh Hà bên kia lại đạt được việc công đức lâu dài, như vậy quả

thực là một công đôi việc, Hậu Thổ không có lý do gì để từ chối y.

Minh Hà thấy Hậu Thổ lúc này trầm ngâm không nói, trong lòng có chút lo lắng, nếu việc này không thành, thì quả thực đã mất đi một cơ hội cực tốt.

Tây Phương Nhị Thánh nhìn Minh Hà, lại nhìn Hậu Thổ, trong lòng đang nghĩ, mình có nên mở lời như vậy không.

Vài khắc sau, Hậu Thổ ngẩng đầu, nhìn Minh Hà, đạm đạm cất lời: "Đạo hữu lời này, không phải không có lý, vậy thì sau này việc trấn thủ Địa Ngục Đạo, liền giao cho A Tu La tộc." "Tạ Nương Nương!" Minh Hà nghe vậy, lập tức vui mừng, bái tạ.

Tây Phương Nhị Thánh nhìn Minh Hà, không biết nên nói gì, sao Minh Hà luôn kiếm được không ít lợi ích.

Nữ Oa sáng tạo một tộc, Minh Hà thấy vậy, lập tức học theo sáng tạo một tộc, A Tu La tộc, đề thăng không ít thực lực.

Chư Thánh lập giáo, y lại học theo lập giáo, lập A Tu La Giáo, lấy công đức khí vận của tộc và giáo gia thân, thực lực càng thêm khủng bố.

Giờ đây, thêm cơ hội trấn thủ Địa Ngục Đạo của luân hồi, thực lực lại sẽ đề thăng không ít, tuy vẫn chưa chứng đạo, nhưng trong hàng Chuẩn Thánh viên mãn, Hồng Hoang có mấy người là đối thủ của Minh Hà?

Trong Huyết Hải, càng thêm cường hãn, nếu không cạn kiệt Huyết Hải, ngay cả Chư Thánh cũng không làm gì được y.

Cho nên nói, Minh Hà dù sau này không chứng đạo, cũng sẽ có thêm một tầng bảo hộ, việc trấn thủ Địa Ngục Đạo, đó chính là một khâu then chốt của luân hồi chúng sinh Hậu Thổ, muốn ra tay với khâu này, còn phải hỏi ý kiến của y.

Tầng bảo hộ vô hình này, Minh Hà cũng đã tính toán rất rõ ràng.

Y hướng về Hậu Thổ, hành một lễ, lại hướng về Thái Thượng và Chư Thánh hành một lễ xong, liền nhập vào Huyết Hải, bắt đầu chuẩn bị việc nhập trú Địa Ngục Đạo.

Tây Phương Nhị Thánh nhìn nhau, vừa định mở lời, nhưng nhìn thấy ánh mắt Hậu Thổ nhìn tới, liền không nói nữa.

Cơ hội như vậy, nàng có thể hứa cho Minh Hà, đó là vì có nhân quả ở trong đó, Tây Phương Giáo bọn họ muốn nhúng tay vào, Hậu Thổ tự nhiên sẽ không đồng ý.

Trong lòng suy nghĩ rồi, Nhị Thánh không nói nữa, hướng về Hậu Thổ chắp tay xong, lập tức rời khỏi nơi này.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy việc này đã xong, từ biệt Thái Thượng, Hậu Thổ và Nữ Oa xong, liền quay về đạo tràng của mình, tiếp tục bế quan tu hành.

Hậu Thổ và Thái Thượng, Nữ Oa hàn huyên vài câu xong, thì liền động thân đi về Vu Tộc, còn Nữ Oa thì rời khỏi Luân Hồi, lại một lần nữa đi về Phượng Tê Sơn, đợi nàng giảng đạo cho ca ca của mình xong, liền có thể quay về Tạo Hóa Thiên.

Sau khi Nữ Oa và Hậu Thổ rời đi, Thái Thượng không lập tức rời khỏi, mà ngồi xếp bằng trên tầng mây chín tầng trời tại nơi này, cảm ngộ huyền diệu của Thiên Địa nơi đây, từ đó lý giải sự huyền diệu vận chuyển Thiên Địa tinh túy hơn.

Hậu Thổ lập ra luân hồi chúng sinh, hoàn thiện Hồng Hoang Thiên Địa, mà phương Thiên Địa này, là nơi tồn tại của luân hồi chúng sinh, cũng là nơi hoàn thiện nhất của toàn bộ Hồng Hoang Thiên Địa hiện tại, Thái Thượng cảm ngộ huyền diệu vận chuyển Thiên Địa tại nơi này, là cách trực tiếp và hiệu quả nhất.

Trên đỉnh linh đài hiện ra Xích Hồng Khánh Vân, Tam Thanh Đạo Nhân đoan tọa trong đó, cùng hiệp trợ Thái Thượng cảm ngộ Thiên Địa, tâm thần buông lỏng, dung nạp toàn bộ Thiên Địa vậy.

Y đoan tọa trên chín tầng trời, nhưng lúc này lại cảm giác y và toàn bộ Thiên Địa dung thành một thể, đối diện y, chính là đối diện Thiên Địa vậy, điều này cũng giống như trước kia của y, hiện tại y, chính là Thiên Địa.

Dùng tâm thần bản thân dung nạp Thiên Địa, đại đạo pháp tắc của bản thân giao dung quy tắc Thiên Địa, hóa thân Thiên Địa, hóa thân Đại Đạo.

Khắc này y, chính là Thiên Địa!

Sau khi tâm thần Thái Thượng dung nạp Thiên Địa, thần niệm xuyên thấu vũ trụ thương khung, quán xuyên trường hà thời không vận mệnh, không ngừng kéo dài đi vào, thẳng đến nơi bản chất nhất của Thiên Địa, dường như đã đạt tới nơi bản nguyên Thiên Địa vậy.

Linh đài Thái Thượng thanh minh, Đại Đạo thông sướng, bắt đầu tham ngộ lý giải vận chuyển Thiên Địa, tiếp tục hoàn thiện tích lũy Đại Đạo của bản thân, cũng bắt đầu xúc chạm đến Đại Đạo cao thâm hơn, không ngừng rút ngắn khoảng cách giữa mình và Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Thái Thượng đang cảm ngộ, tham ngộ huyền diệu vận chuyển Thiên Địa, trong Hồng Hoang, thì đang không ngừng bàn tán về việc Hậu Thổ lập ra luân hồi.

Hậu Thổ đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, giữa Thiên Địa, lại có thêm một vị tồn tại đỉnh tiêm.

Địa vị Vu Tộc, lập tức đề thăng không ít, so với trước khi Chư Thánh chưa chứng đạo, còn đề thăng không ít.

Quan trọng nhất là, có luân hồi xong, bọn họ cũng không cần lo lắng vấn đề âm hồn của mình sau khi vẫn lạc, còn có thể nhập luân hồi trở lại.

Việc như vậy, bọn họ tự nhiên hoan hỉ, đồng thời cũng cảm ân từ bi của Hậu Thổ, vì chúng sinh đã làm đến bước này.

Nếu không có Thái Thượng hiệp trợ Luân Hồi Ấn làm sự diễn hóa cuối cùng, Hậu Thổ liền thật sự là dùng Tiểu Ngã thành tựu Đại Ngã, hiện tại có thể hưởng thụ những công đức này, cũng là nàng xứng đáng, dẫu sao công đức này quá lớn.

Cũng chỉ có chính nàng, mới có thể hưởng thụ những công đức này.

Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Yêu Tộc Thiên Đình Tam Thập Tam Thiên.

Lúc này các cao tầng Yêu Tộc tụ tập tại đây để thương nghị đại sự không nhiều vị, chỉ có ác thi Kim Ô Đạo Nhân của Đế Tuấn, Thái Nhất, Bạch Trạch, Kế Mông và Yêu Sư Côn Bằng.

Kim Ô Đạo Nhân và Thái Nhất, Bạch Trạch tuy biết Côn Bằng không thật sự quy tâm Yêu Tộc, nhưng y dù sao cũng là Yêu Sư, là người đứng đầu dưới Thiên Đế, Đông Hoàng, Thiên Hậu, có một số việc, y vẫn phải có mặt.

Ví dụ, lần này thương nghị việc Hậu Thổ lập luân hồi, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, y liền có mặt.

"Thiên Đế, không ngờ Tổ Vu Hậu Thổ, quả thực như chúng ta suy đoán, đã tiên hành chứng đạo." Bạch Trạch mặt mang ngưng sắc, nhìn Kim Ô Đạo Nhân trên đế vị, chắp tay nói.

Mặc dù vấn đề này, Bạch Trạch trước đó đã cùng Kim Ô Đạo Nhân thương đàm qua rồi, cũng biết, vào thời điểm hiện tại này, Hậu

Thổ không nên mạo hiểm ra tay với Yêu Tộc, dẫu sao hiện tại thời cơ không thích hợp.

Hậu Thổ cũng vừa mới chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng sẽ có không ít việc phải xử lý, muốn hoàn toàn không để ý đến Yêu Tộc.

Nhưng việc Hậu Thổ chứng đạo, dù sao cũng là đại sự, đối với Yêu Tộc mà nói càng là trọng trung chi trọng, đây chính là tồn tại đỉnh tiêm, thêm vào đó mười một vị Tổ Vu, Yêu Tộc làm sao có thể thất địch?

Chương 207

Cơ hội duy nhất, chính là Đế Tuấn đang bế quan xung kích Hỗn Nguyên.

Nhưng Đế Tuấn khi nào có thể chứng đạo, bọn họ đều không rõ, việc này nói Bạch Trạch không lo lắng, đó là giả.

Thần sắc Kế Mông và Bạch Trạch giống nhau, đều khá ngưng trọng.

Yêu Sư Côn Bằng thần sắc bình tĩnh, đối với việc này, dường như không liên quan gì đến y, chỉ lẳng lặng đứng một bên, tĩnh xem sự phát triển của việc này.

Đông Hoàng Thái Nhất trầm mặc vài khắc sau, nhìn về phía Kim Ô Đạo Nhân trên đế vị, ngưng thanh cất lời: "Đạo hữu, Hậu Thổ chứng đạo không chỉ ảnh hưởng lớn đến Vu Tộc, mà đối với Yêu Tộc ta cũng vậy, vẫn cần phải phòng bị một phen.

Còn về việc bế quan của đại ca ta, không biết tiến triển ra sao rồi?" Nghe vậy, Kim Ô Đạo Nhân nhìn về phía Thái Nhất, cất lời: "Bản tôn bế quan đã đến giai đoạn cuối cùng, có thể chứng đạo hay không, thì phải xem mấy nguyên hội cuối cùng này, nếu thành, Yêu Tộc ắt sẽ không sợ Vu Tộc mảy may." Nói xong, y trầm mặc một khắc sau, tiếp tục nói: "Nếu không thành, với thực lực của Bản tôn sau khi xung kích cảnh giới, e rằng cũng không kém Hỗn Nguyên nhiều, Yêu Tộc hẳn là vẫn còn một trận chiến lực với Vu Tộc." Kim Ô Đạo Nhân nhìn về phía Bạch Trạch và Kế Mông, nói: "Hậu Thổ chứng đạo, đề thăng thực lực cực lớn cho Vu Tộc, khiến Vu Tộc một lần nữa đứng trên đỉnh phong Hồng Hoang, tuy nàng tạm thời chưa ra tay với Yêu Tộc, nhưng cũng không thể không phòng bị.

Đạo Tổ tuy đã nói rõ lượng kiếp không đến không được khai chiến, nhưng cũng khó đảm bảo Hậu Thổ sẽ bỏ qua lời Đạo Tổ, trực tiếp khai chiến với Yêu Tộc ta.

Cho nên, trong khoảng thời gian sắp tới này, Thiên Đình khởi động Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận phòng hộ, mượn lực tinh thần đại hải của Chu Thiên, thủ hộ Yêu Tộc Thiên Đình." Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải nằm trên Thiên Đình, tại nơi này mượn lực tinh thần, ắt phải tăng uy lực hơn nhiều so với việc bày trận trong Hồng Hoang, như vậy, cũng có thể tạm thời thủ hộ Yêu Tộc Thiên Đình.

Kim Ô Đạo Nhân ngừng một lát sau, tiếp tục nói: "Còn về bộ chúng Yêu Tộc, các ngươi vẫn cần tiếp tục đề thăng, sau khi Hậu Thổ chứng đạo, tuy những điều này đều không đáng gì, nhưng bỏ qua điểm Hậu Thổ này ra, thực lực bộ chúng, vẫn là cực kỳ quan trọng." Bộ chúng Yêu Tộc, không ít là chiến lực then chốt bày Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, bọn họ là một khâu quan trọng, thực lực của bọn họ nếu đề thăng lên, đại trận của Yêu Tộc cũng sẽ đề thăng không ít thực lực.

Vị trí của Thiên Đình cực kỳ tốt, có linh khí sung mãn đến cực hạn, lại có Chu Thiên Tinh Thần chi lực, còn có khí vận Hồng Hoang hội tụ, cùng với không ít kỳ trân dị bảo trong Thiên Đình tương trợ, dưới sự trợ lực như vậy, Kim Ô Đạo Nhân vẫn tin rằng thực lực tổng thể của Yêu Tộc có thể đề thăng thêm một lần nữa.

Dẫu sao, sau khi Đế Tuấn thành công chứng đạo, Hậu Thổ liền tách khỏi Vu Tộc, thực lực bộ chúng Yêu Tộc, liền rất có thể thể hiện ra, cho nên cơ hội đề thăng thực lực, Kim Ô Đạo Nhân vẫn sẽ không bỏ qua.

Bạch Trạch và Kế Mông nghe vậy, lập tức chắp tay nói: "Thiên Đế yên tâm, thần biết phải làm gì rồi!" Thái Nhất bên trái nghe vậy,

cũng khẽ gật đầu.

Đại ca đã để Kim Ô Đạo Nhân tọa trấn Lăng Tiêu Bảo Điện, hiển nhiên là đã có sắp xếp, những sắp xếp này, y đều cảm thấy vô cùng thích hợp, cũng không mở lời đề cập những điều khác.

Hiện tại điều quan trọng nhất, vẫn là việc chứng đạo của đại ca, vì Kim Ô Đạo Nhân đã nói đã đến thời khắc then chốt, y cũng tạm thời không hỏi nữa.

Kim Ô Đạo Nhân gật đầu, ánh mắt chuyển sang Côn Bằng ở một bên, cất lời: "Yêu Sư gần đây mấy nguyên hội, thương thế có hồi phục chưa?" Lần trước Côn Bằng đã mất đi nhị thi, bản nguyên tam thi tổn thất nghiêm trọng, thương thế của y tự thân thì đã hồi phục từ lâu, nhưng bản nguyên tam thi vẫn chưa hoàn toàn hồi phục, y đã mất không ít thời gian rồi.

Bất quá với tình huống hiện tại của y, dù có hồi phục bản nguyên tam thi, thì đạo tam thi của y cũng không còn hy vọng gì nữa, dẫu sao tổn thất trước đó thực sự quá nghiêm trọng, trực tiếp đoạn mất đạo này.

Muốn chứng đạo, thì chỉ có thể đổi sang đạo pháp tắc.

"Bẩm Thiên Đế, mấy nguyên hội nay, có khí vận Thiên Đình và không ít kỳ trân dị bảo hiệp trợ, thương thế của thần đã hồi phục được tám thành rồi." Côn Bằng nghe vậy, lập tức chắp tay nói.

"Như vậy thì tốt, Yêu Sư vẫn cần tiếp tục hồi phục, sau này vẫn còn cần Yêu Sư ra sức." Kim Ô Đạo Nhân gật đầu nói.

"Thần biết!" Côn Bằng đáp.

"Đều lui xuống sắp xếp đi!" Kim Ô Đạo Nhân phất phất tay nói.

"Thần cáo lui!" Ba người đáp một tiếng xong, liền chắp tay rời đi.

Đợi đến khi ba người rời khỏi Lăng Tiêu Điện, Kim Ô Đạo Nhân quay đầu nhìn về phía Thái Nhất bên trái, cất lời: "Đạo hữu, sắp tới ta sẽ hợp thân với Bản Tôn, trợ lực Bản Tôn xung kích Hỗn Nguyên, việc Yêu Tộc, liền dựa vào ngươi chủ trì." Nghe vậy, thần sắc Thái Nhất ngưng lại, đạo tam thi là cần phải trảm hết ba thi, rồi lại hợp nhất để chứng đạo, nhưng đại ca hiển nhiên không thể đi đến bước đó trên đạo này, hiện tại dùng thiện ác thi hợp với bản tôn, bất quá chỉ là để đề thăng xác suất xung kích Hỗn Nguyên mà thôi.

"Đạo hữu cứ đi, Yêu Tộc ta sẽ sắp xếp tốt!" Thái Nhất trọng trọng gật đầu nói.

Kim Ô Đạo Nhân nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm, sau đó thân hình động, biến mất trong Lăng Tiêu Điện.

"Oanh!" Không lâu sau, trong Thái Dương Thần Cung, tức thì truyền đến một đạo tiếng oanh minh, sau đó liền có một cỗ khí tức khủng bố quét ra, bao phủ quá khứ tương lai, khiến vô số Yêu Tộc ngưng vọng.

Rất lâu sau, Thái Nhất thu hồi ánh mắt, đứng dậy đi về hướng khác của Thiên Đình, bắt đầu sắp xếp những việc tiếp theo của Yêu Tộc.

Hậu Thổ chứng đạo Hỗn Nguyên, địa vị Vu Tộc nước lên thuyền lên, việc này trong Hồng Hoang cũng đã dấy lên một trận sóng gió.

Bất quá Hậu Thổ dù sao cũng là vì chúng sinh mưu phúc, cho nên vô số sinh linh tu sĩ trong Hồng Hoang cũng không bàn tán quá nhiều.

Nhân Tộc đối với việc này cũng không quá chú ý, chỉ chuyên tâm vào việc của bản thân.

Các thế lực khác trong Hồng Hoang, lúc này cũng quá mức quan tâm đến việc này, đều sau khi tìm hiểu một phen, liền quay về công

việc của mình.

Việc Hậu Thổ chứng đạo, thực lực Vu Tộc đề thăng đã là định cục, dù bọn họ có nói gì đi nữa, sự việc cũng sẽ không thay đổi.

Dù sao không có Hậu Thổ, thực lực Vu Tộc cũng mạnh hơn bọn họ, có Hậu Thổ, Vu Tộc vẫn mạnh mẽ như vậy, bất quá lần này có bảo hộ luân hồi sau khi chúng sinh vẫn lạc, bọn họ vẫn vui vẻ nhìn thấy.

Cho nên, sóng gió sau khi đi qua một vòng trong Hồng Hoang, liền từ từ lắng xuống.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

"Chúc mừng muội muội chứng đạo Hỗn Nguyên, Vu Tộc ta, cũng đã có một vị tồn tại đỉnh tiêm rồi." Huyền Minh cười tươi hiện ra một nụ cười mỉm, nhìn Hậu Thổ chúc mừng.

Hậu Thổ vốn đã gánh vác hy vọng của toàn bộ Vu Tộc bọn họ, chỉ cần nàng chứng đạo, con đường sau này của Vu Tộc liền dễ đi không ít.

Hiện tại, Hậu Thổ như nguyện chứng đạo, Vu Tộc cũng đề thăng không ít thực lực, hơn nữa, theo lời Hậu Thổ, nơi chúng sinh luân hồi, sẽ là con đường thoái lui sau này của Vu Tộc, có chúng sinh luân hồi ở đó, có nàng ở đó, Vu Tộc liền sẽ không bị diệt tộc.

Như vậy, nỗi lo về sau của Vu Tộc cũng không còn nữa, thêm vào thực lực hiện tại của Vu Tộc, muốn trừ bỏ Yêu Tộc, liền sẽ không quá khó khăn.

"Tiểu muội lần này như nguyện chứng đạo, cũng đã tăng thêm một vị tồn tại Hỗn Nguyên cho Vu Tộc ta, đề thăng không ít khí vận và thực lực, Vu Tộc ta cũng một lần nữa trở về hàng chủng tộc đỉnh tiêm Hồng Hoang." Đế Giang cười nói, tuy Hậu Thổ hiện tại không

còn là Tổ Vu thân, nhưng nàng khi chứng đạo vẫn là Tổ Vu, lúc đó, khí vận Vu Tộc liền đã đề thăng lên.

Có thể nói, vì Hậu Thổ lần này chứng đạo, khí vận và thực lực Vu Tộc, đều đã có sự đề thăng phi thường lớn.

Thêm vào vị tồn tại đỉnh tiêm này, Vu Tộc, đã ngang hàng với các thế lực đỉnh tiêm khác.

Các Tổ Vu khác, lúc này đều lần lượt chúc mừng Hậu Thổ, chúc mừng nàng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chúc mừng thực lực Vu Tộc đề thăng.

Đợi khi các Tổ Vu đều chúc mừng Hậu Thổ xong, bọn họ mới bắt đầu thương nghị những việc tiếp theo.

"Theo lời tiểu muội nói như vậy, thì nàng không thể dễ dàng xuất thủ, bất quá nếu là lúc cần thiết, nàng vẫn có thể xuất thủ, như vậy, Vu Tộc ta vẫn còn rất nhiều hy vọng." Thần sắc Đế Giang nghiêm túc, nhìn Hậu Thổ, hơi trầm tư nói.

Kỳ thực điểm này, Đế Giang không phải chưa từng cân nhắc, y cũng từng nghĩ sau khi Hậu Thổ chứng đạo, không thể dễ dàng xuất thủ, đối với Vu Tộc mà nói, tuy ảnh hưởng không nhỏ, nhưng xét theo tình hình hiện tại, con đường hậu vận của Vu Tộc đã được giải quyết, thực lực và khí vận đều có đề thăng, cũng vẫn tạm coi là được.

Chỉ cần khi nguy cơ, hoặc những sự việc trọng đại thì ra tay, thì cũng không chênh lệch quá nhiều.

Các Tổ Vu nghe vậy, khẽ gật đầu, cũng đều hiểu ý Đế Giang, hiện tại không nói Hậu Thổ không thể dễ dàng xuất thủ, mà dù có thể, thời cơ hiện tại, Đạo Tổ cũng sẽ không để nàng xuất thủ.

Hỗn Nguyên tuy mạnh, nhưng Đạo Tổ dù sao cũng là tồn tại hợp đạo, không phải Hỗn Nguyên bình thường có thể sánh được.

Chỉ cần khi nguy cơ, hoặc lúc gặp khó khăn, Hậu Thổ có thể xuất thủ, thì vẫn có thể xoay chuyển cục diện, xét trên đại cục, vẫn là khả thi.

"Tiểu muội không thể dễ dàng xuất thủ, thêm vào nàng hiện tại không phải Tổ Vu thân, đại trận Vu Tộc ta lại thiếu một góc, đây quả là một vấn đề gai góc." Trong hai mắt Cú Mang, tinh khí mộc chi cuồn cuộn, trong miệng ngưng thanh nói, y đã nhìn thấy vấn đề then chốt nhất của Vu Tộc hiện tại.

Đại trận Vu Tộc, là một trong những thủ đoạn quan trọng nhất của Vu Tộc, đặc biệt là trong tình huống Hậu Thổ không thể dễ dàng xuất thủ, càng là thủ đoạn mà Vu Tộc dựa vào, hiện tại đại trận thiếu một góc, Hậu Thổ lại không phải Tổ Vu thân, đại trận liền không toàn vẹn.

Như vậy, thủ đoạn mạnh nhất của Vu Tộc, liền không thể thi triển, nếu lượng kiếp giáng lâm và khai chiến với Yêu Tộc, Vu Tộc e rằng sẽ có chút khó khăn.

Các Tổ Vu nghe vậy, thần sắc trên mặt đều có chút ngưng trọng, vấn đề này, quả thực vô cùng quan trọng, liên quan đến yếu tố then chốt liệu Vu Tộc có thể chiến đấu với Yêu Tộc trong các sự việc sắp tới hay không.

Dẫu sao Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu Tộc một khi khởi động, Tổ Vu đơn lẻ, ngay cả Đế Giang, cũng khó có thể một mình chống đỡ công kích của đại trận.

Cho nên nói, vấn đề đại trận Vu Tộc, cần phải được giải quyết.

Đế Giang trong lòng suy nghĩ rồi, ánh mắt nhìn về phía Hậu Thổ, nàng hiện tại đã là tồn tại mạnh mẽ nhất của Vu Tộc, lại là vị trí Trung Ương Đại Địa, ý kiến và đề nghị của nàng, vô cùng quan trọng.

Chương 208

Các Tổ Vu khác, lúc này cũng nhìn về phía nàng.

Hậu Thổ nghe vậy, trầm ngâm không nói, trong đôi mắt đẹp quang hoa lưu chuyển, Đại Đạo nhanh chóng diễn hóa, tổng quan trường hà thời không, thôi toán khả năng của kế hoạch nàng đang nghĩ trong lòng, cũng như thời gian thi hành.

Mười một vị Tổ Vu thấy vậy, nhìn nhau một cái, sau đó khẽ gật đầu.

Tiểu muội như vậy, liền có nghĩa là nàng trong lòng đã có ý tưởng, bọn họ cũng không cần quá lo lắng về việc này nữa.

"Như vậy thôi toán ra, pháp này quả là khả thi." Thời gian lưu tốc quanh thân Hậu Thổ đạt tới một cảnh giới vô cùng khủng bố, nếu không có Đại Đạo chưởng khống cảnh giới này, rơi vào khu vực như vậy, sẽ rất nhanh bị lực thời gian lưu tốc này thôn phệ.

Trong khu vực thời gian lưu tốc nhanh đến cực điểm, ngay cả tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, nếu rơi vào khu vực thời gian lưu tốc của Hậu Thổ, pháp lực trên người sẽ rất nhanh chóng thất thoát, thời gian nhanh chóng đảo ngược về thời điểm ban đầu.

Sau đó, dưới sự xé rách của sức mạnh thời không này, sẽ rất nhanh yên diệt trong trường hà thời không.

"Hô!" Quanh thân Hậu Thổ dường như có một cỗ gió nhẹ như có như không phất qua, thổi tan tất cả nhân uân chi khí và lực thời gian lưu tốc nhanh đến cực hạn kia.

Đôi mắt nàng trở lại sắc thanh minh, chiếu rọi Thiên Địa thương khung.

Hậu Thổ ngẩng đầu, nhìn Đế Giang cùng mười một vị Tổ Vu, mỉm cười cất lời: "Kỳ thực, khi thân hóa luân hồi, ta vốn tưởng rằng sẽ vẫn lạc trong luân hồi chúng sinh, cho nên liền đã làm trước một số thủ đoạn, cũng là kế hoạch phù hợp nhất mà ta có thể nhìn thấy.

Sau này, vì sự xuất hiện của Luân Hồi Ấn, ta mới nhìn thấy hy vọng trùng sinh, cuối cùng được Đạo huynh tương trợ, mới trùng sinh chứng đạo.

Còn thủ đoạn ta đã lưu lại ban đầu, không tiêu tán, thì đã được ta bảo lưu lại." Nghe lời Hậu Thổ nói, trên mặt các Tổ Vu đều lộ ra sắc kinh ngạc.

Tiểu muội đã sớm an bài tốt mọi việc, mình còn đang lo lắng việc này, nào biết sớm đã được an bài ổn thỏa.

Ánh mắt Hậu Thổ lướt qua các Tổ Vu một cái, sau đó tay ngọc lật một cái, ba giọt tinh huyết tỏa ánh kim quang nhàn nhạt hiện ra trong lòng bàn tay nàng.

"Đây là?!" Đế Giang, Cú Mang hai người mắt sáng lên, đột nhiên đứng bật dậy.

Các Tổ Vu đều đứng dậy, thần sắc chấn kinh nhìn ba giọt Tổ Vu tinh huyết trong lòng bàn tay Hậu Thổ.

Đây là Tổ Vu tinh huyết của Tổ Vu đỉnh phong chân chính, là Tổ Vu đã chạm đến ngưỡng cửa chứng đạo, là tinh huyết của Tổ Vu Trung Ương Đại Địa Hậu Thổ, tại thời khắc đỉnh phong nhất, sức mạnh ẩn chứa trong đó, ngay cả Đế Giang và Cú Mang đều cảm thấy tâm quý.

"Chư vị ca ca tỷ tỷ, ta không phải Tổ Vu thân, không thể tiếp tục được đại trận Vu Tộc thừa nhận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận thiếu một góc.

Ta tuy không thể tiếp tục chủ trì đại trận, nhưng chúng ta có thể tái tạo một vị Tổ Vu ra, bổ sung vào đại trận Vu Tộc.” Hậu Thổ nhìn Đế Giang và các Tổ Vu, mỉm cười cất lời.

Tái tạo Tổ Vu!

Thức hải mười một vị Tổ Vu chấn động, sau đó đều thần sắc chấn kinh nhìn nàng, rất lâu không thốt nên lời.

Trong Bàn Cổ Điện, chư vị Tổ Vu chấn kinh nhìn Hậu Thổ, lời nàng vừa nói không ngừng vang vọng trong thức hải của họ.

Tái tạo một vị Tổ Vu!

Nếu là trước kia, chúng Tổ Vu đâu từng nghĩ qua chuyện như vậy?

Tái tạo Tổ Vu, đây không phải chuyện đơn giản như thế, Tổ Vu sở dĩ là Tổ Vu, đó là bởi vì mười hai Tổ Vu mang trong mình Bàn Cổ tinh huyết, đây mới là Tổ Vu.

Đại Vu do mười hai Tổ Vu tái tạo, có tu vi cao nhất, cũng chính là Hình Thiên và Hậu Nghệ.

Nhưng dù sao họ cũng là Đại Vu, giới hạn của bản thân cũng chỉ đến đó, không cách nào đạt đến cảnh giới cao hơn.

Cho nên nói, Đại Vu muốn tấn thăng tu vi đã vô cùng khó khăn, muốn đề thăng lên cấp độ Tổ Vu thì càng khó hơn, bởi vì nó đại biểu không phải đơn thuần là tu vi đề thăng, mà là thật sự cụ hữu Tổ Vu bản nguyên.

Chuyện như vậy, càng khó như lên trời.

“Tiểu muội, tái tạo Tổ Vu khó khăn không nhỏ, ta cũng không phải không có ý nghĩ như vậy, nhưng cách này quả thực không dễ thực hiện.” Đế Giang nhìn Hậu Thổ, thần sắc nghiêm túc nói.

“Đúng vậy, Tổ Vu sở dĩ là Tổ Vu, chính là vì chúng ta mang trong mình phụ thần tinh huyết, Tổ Vu bản nguyên, không dễ dàng tái tạo được như vậy.” Huyền Minh và Chúc Cửu Âm nhìn nhau rồi mở miệng nói.

Bọn họ cũng đã từng nghĩ đến ý tưởng này, nhưng vì quá khó nên không thực hiện.

“Ta nghĩ, tiểu muội đã có nắm chắc cực lớn, chuyện này, có lẽ thật sự khả thi.” Câu Mang trầm mặc một lát rồi đột nhiên nhìn về phía Hậu Thổ, mở miệng nói.

Nghe vậy, chúng Tổ Vu nhìn về phía Hậu Thổ, lúc này cảm thấy Câu Mang nói có lý, vì Hậu Thổ đã đưa ra đề nghị này, kết hợp với tình huống của nàng vừa rồi, hẳn là đã thôi toán hoặc nhìn thấy hy vọng thành công.

Nếu thành công, vậy thực lực và khí vận Vu tộc sẽ một lần nữa đề thăng, dù sao bỏ qua Hậu Thổ ra, vẫn còn mười một vị Tổ Vu khác, còn có Vu tộc đại trận, như vậy, thực lực sẽ đạt đến đỉnh phong.

Hậu Thổ thấy chúng Tổ Vu nhìn về phía mình, trên gương mặt tươi cười lộ ra một nụ cười, nói: “Tái tạo Tổ Vu quả thực không dễ, nhưng cũng không phải không có cơ hội.

Trước kia có lẽ khó khăn, nhưng hiện tại ta đã chứng đạo, có ta tương trợ, thêm vào tinh huyết Tổ Vu đỉnh phong, tái tạo một vị Tổ Vu không phải việc khó.” Hậu Thổ thôi toán ra khả năng không nhỏ, thêm vào sức mạnh cảnh giới Hỗn Nguyên của mình, cùng với ba giọt tinh huyết Tổ Vu đỉnh phong nhất khi nàng hóa thân Luân Hồi chúng sinh, với sự trợ lực này, hẳn sẽ không có gì bất ngờ.

“Như vậy liền tốt, như vậy Vu tộc đại trận của chúng ta liền có thể bổ toàn.” Chúc Cửu Âm mỉm cười nói.

“Nếu chuyện này khả thi, vậy tiểu muội định để vị Đại Vu nào của Vu tộc tiếp nhận ba giọt tinh huyết này, đề thăng thành Tổ Vu, bổ toàn đại trận?” Đế Giang cảm thụ khí tức hậu trọng phát ra từ ba giọt tinh huyết trong lòng bàn tay Hậu Thổ, nhìn Hậu Thổ hỏi.

Sức mạnh tinh huyết như vậy, vô cùng đáng sợ, Vu tộc tuy có mười mấy vị Đại Vu có chiến lực đỉnh phong, nhưng không phải ai cũng thích hợp tiếp nhận sức mạnh của ba giọt tinh huyết này.

Nếu không cẩn thận, Đại Vu tiếp nhận tinh huyết Tổ Vu sẽ bị cỗ lực lượng này xé nát mà vẫn lạc.

Cho nên nói, việc lựa chọn Đại Vu tiếp nhận sức mạnh tinh huyết Tổ Vu, cũng là một chuyện cần thương nghị.

“Hiện tại trong Vu tộc, tuy có không ít Đại Vu thực lực không tệ, nhưng Đại Vu thích hợp tiếp nhận ba giọt Tổ Vu tinh huyết của tiểu muội không nhiều, chỉ có mấy vị đó, chúng ta chọn lựa trong số đó là được.” Câu Mang mở miệng nói.

Chúng Tổ Vu gật đầu, như vậy chọn lựa dưới, trong Vu tộc có thể tiếp nhận Đại Vu cảnh giới Tổ Vu, chỉ còn lại vài vị.

“Chư vị ca ca tỷ tỷ, các người cảm thấy Hậu Nghệ như thế nào?” Hậu Thổ trên gương mặt tươi cười hiện lên một nụ cười, nhìn chúng vị Tổ Vu, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, thần sắc chúng Tổ Vu trước tiên là ngạc nhiên, rồi sau đó mắt sáng rực lên.

Đúng vậy!

Đại Vu Hậu Nghệ!

Kỳ thực trong sự chọn lựa vừa rồi, Đại Vu thích hợp trong Vu tộc chỉ còn lại mấy vị ít ỏi, Hình Thiên, Hậu Nghệ, Khoa Phụ, Xi Vưu, Phong Bá, Vũ Sư mà thôi.

Nhưng nếu chọn lựa kỹ hơn, quả thực Hậu Nghệ là thích hợp nhất.

Mặc dù Khoa Phụ cũng thuộc bộ lạc Hậu Thổ, nhưng cường độ thân thể và thực lực so với Hậu Nghệ, quả thực yếu hơn không ít.

Cho nên nói, Đại Vu thích hợp nhất tiếp nhận ba giọt Tổ Vu tinh huyết của Hậu Thổ, không ai ngoài Hậu Nghệ của bộ lạc Hậu Thổ.

Như vậy, vẫn là cùng thuộc pháp vị thổ, chính là mấu chốt để bù đắp vị trí của Hậu Thổ, cũng là mấu chốt để bổ toàn đại trận.

Nếu thay bằng Đại Vu khác, ngược lại khó có thể phát huy uy lực của đại trận.

"Đề nghị của tiểu muội quả thực không tệ, Hậu Nghệ quả thực là Đại Vu thích hợp nhất, không nói là Đại Vu của bộ lạc tiểu muội, bản nguyên nhất trí, tiếp nhận sức mạnh tinh huyết Tổ Vu này là khế hợp nhất." "Ngoài ra, Hậu Nghệ cũng là một trong những Đại Vu Chuẩn Thánh của Vu tộc, ngoại trừ Hình Thiên ra, cũng chỉ có Hậu Nghệ đạt đến cảnh giới này, cường độ thân thể đạt đến mức Đại Vu mạnh nhất, do hắn đến tiếp nhận quả thực là thích hợp nhất." Đế Giang trên mặt lộ ra nụ cười, khẽ gật đầu nói, các Tổ Vu khác cũng vô cùng tán đồng.

"Nếu chư vị ca ca tỷ tỷ không có dị nghị, vậy chúng ta liền bắt đầu đi!" Hậu Thổ mỉm cười nói.

Nghe vậy, chúng Tổ Vu gật đầu.

Chương 209

Chúng Tổ Vu cùng nhau động thân, không mất nhiều thời gian, liền đến Hậu Thổ bộ lạc, gọi Hậu Nghệ đến, nói cho Hậu Nghệ biết chuyện này.

Hậu Nghệ tuy chấn kinh, nhưng thấy Tổ Vu đại nhân của mình, cùng với các Tổ Vu đại nhân khác kiên trì như vậy, hắn cũng không từ chối nữa, kiên định gánh vác trách nhiệm của Hậu Thổ bộ lạc.

"Hậu Nghệ, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng, sức mạnh ẩn chứa trong đó, không phải tầm thường." Hậu Thổ thần sắc ngưng trọng nhìn hắn, ngưng thanh mở miệng nói, để hắn có sự chuẩn bị trong lòng.

"Xin Tổ Vu đại nhân yên tâm, Hậu Nghệ đã chuẩn bị sẵn sàng rồi." Hậu Nghệ nghe vậy, trên mặt nghiêm túc hiện lên một nụ cười, chậm rãi mở miệng nói, trong mắt tràn đầy vẻ kiên định.

Hậu Thổ gật đầu, rồi sau đó lật tay, ba giọt Tổ Vu tinh huyết xuất hiện trong tay nàng, một cỗ khí tức hậu trọng, bao dung vạn vật tức thì quét ngang, ngay cả Đế Giang và những người khác, lúc này cũng cảm thấy tim đập thịch một cái.

Lúc đó Hậu Thổ, tuy vẫn chưa nhập cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng nàng đã ngộ được đạo Hỗn Nguyên, có thể nói trong tinh huyết của nàng, đã ẩn chứa một tia Hỗn Nguyên chi lực rồi, khí tức lúc này, quả thực vô cùng đáng sợ.

"Thật khủng khiếp lực lượng!" Hậu Nghệ thần sắc chấn kinh nhìn ba giọt Tổ Vu tinh huyết trong tay Hậu Thổ, trong lòng thầm than một tiếng.

Lúc này, mấy vị Tổ Vu thần sắc cũng có chút chấn kinh nhìn ba

giọt Tổ Vu tinh huyết mà Hậu Thổ lấy ra lúc này, bọn họ đã nghĩ sức mạnh của ba giọt tinh huyết này sẽ vô cùng đáng sợ, nhưng đáng sợ đến mức này, bọn họ quả thực chưa từng nghĩ tới.

May mắn là lần này Hậu Thổ cũng ra tay tương trợ, nếu không thì e rằng sẽ không dễ dàng.

Hậu Thổ trên mặt hiện lên chút dao động, nhìn Hậu Nghệ, ngưng thực nói: "Thu liễm tâm thần, chuẩn bị tiếp nhận cỗ lực lượng này!" Hậu Nghệ nghe vậy, nặng nề gật đầu, rồi sau đó liền nhắm mắt lại, thu liễm tâm thần, chuẩn bị tiếp nhận sức mạnh của ba giọt tinh huyết trong tay Hậu Thổ.

Thấy vậy, Hậu Thổ vỗ tay, ba giọt tinh huyết tức thì chui vào trong cơ thể Hậu Nghệ.

"Oanh!" Một cỗ khí tức đáng sợ tức thì quét ngang, cỗ khí tức hậu trọng đó tức thì lan ra ức triệu dặm, khiến Đại Vu Khoa Phụ và tộc nhân của Hậu Thổ bộ lạc, cùng với tộc nhân của các bộ lạc khác đều nhìn về phía Hậu Thổ bộ lạc, nhao nhao đoán già đoán non về sự việc lần này.

Hậu Nghệ lúc này không quan tâm đến chuyện khác, sức mạnh của ba giọt Tổ Vu tinh huyết đã hóa giải ra, không ngừng va chạm trong cơ thể hắn, ngay cả khi hắn đã tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh mười mấy Nguyên Hội trước, nhưng vẫn có chút khó mà chịu đựng cỗ lực lượng này.

Vu tộc, Hậu Thổ bộ lạc.

"Dung hợp!" Hậu Thổ chu thần khẽ mở, trong miệng khẽ quát một tiếng, trong tay kết ấn, đánh vào trong cơ thể Hậu Nghệ.

"Oanh!" Khí tức trên người Hậu Nghệ càng lúc càng đáng sợ, mà những vết nứt trên người hắn, cũng càng lúc càng tăng lên.

"Rắc!

Rắc!

Rắc!" Đúng lúc này, trên thân thể Hậu Nghệ đang phát ra ánh sáng huyền hoàng, những vết nứt đó xuyên thấu ra vạn đạo quang mang, kèm theo từng tiếng động đáng sợ, phảng phảng như sắp vỡ vụn ngay lập tức.

Thấy vậy, thần sắc chư vị Tổ Vu đều biến đổi.

"Thiên địa vô cực, Đại địa chi lực, tụ!" Và lúc này, Hậu Thổ thần sắc ngưng trọng, trong đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng hạnh hoàng rực rỡ, một cỗ khí tức hậu trọng, gánh vác vạn vật tản ra trên người nàng.

"Ông!" Trong một phần ức vạn sát na, từng trận sức mạnh đặc biệt từ dưới chân Hậu Thổ truyền vào trong cơ thể nàng, rồi sau đó vung tay lên, một màn sáng màu Huyền Hoàng bao bọc Hậu Nghệ ở trong đó, cỗ Đại địa chi lực đó dần dần sơ đạo sức mạnh cuồng bạo trong cơ thể Hậu Nghệ.

Ngũ quan hoàn toàn vặn vẹo của Hậu Nghệ, lúc này dần dần giãn ra, rồi sau đó thuận theo cỗ Đại địa chi lực này của Hậu Thổ, dần dần vận chuyển, hấp thu sức mạnh trong giọt tinh huyết Tổ Vu này.

Thần sắc Hậu Thổ hơi hòa hoãn mấy phần, như vậy, coi như đã đi vào quỹ đạo, sức mạnh tinh huyết đã bị nàng áp chế, có thể để Hậu Nghệ mượn cỗ Đại địa chi lực này vận chuyển hấp thu.

Chỉ có điều, muốn thành công tấn thăng Tổ Vu, cũng không dễ dàng như vậy.

Nếu không thì, trong Vu tộc cũng sẽ không chỉ có mười hai Tổ Vu.

Muốn tấn thăng thành Tổ Vu, không chỉ đơn thuần dựa vào ba giọt Tổ Vu tinh huyết là có thể làm được, dù cho sức mạnh của một giọt Tổ Vu tinh huyết cũng đủ để yên diệt bất kỳ tồn tại nào ở cảnh giới

Chuẩn Thánh, nhưng vẫn còn kém một bước.

Tổ Vu sở dĩ là Tổ Vu, điều quan trọng nhất, vẫn là ở bản nguyên Tổ Vu, đây là bản nguyên Bàn Cổ tinh huyết dung hợp sát khí sau đó.

Nếu không có bản nguyên này, cho dù Hậu Nghệ hấp thu hoàn thành, thì cũng chỉ là đề thăng thực lực mà thôi, vẫn không phải Tổ Vu.

"Chư vị ca ca tỷ tỷ, tiếp theo, đến lượt các người ra tay rồi!" Hậu Thổ thần sắc nghiêm túc, nhìn Đế Giang và các Tổ Vu khác.

Nghe vậy, chúng Tổ Vu thần sắc ngưng trọng gật đầu, rồi sau đó đứng xung quanh Hậu Nghệ, bao bọc hắn ở trong đó.

Hậu Thổ gật đầu, rồi sau đó mười một Tổ Vu nhao nhao ra tay, thần quang trong đôi mắt dũng hiện, trên người dâng lên từng tia Tổ Vu tinh khí, rồi sau đó hai tay đẩy ra, từng đạo bản nguyên chi khí từ trong tay họ bay ra, rồi sau đó dung nhập vào trong cơ thể Hậu Nghệ.

Sau khi bản nguyên chi khí rời đi, thần sắc mười một Tổ Vu đều trắng bệch mấy phần, xem ra tiêu hao cũng không nhỏ.

"Tiếp theo, thì xem tiểu muội rồi." Câu Mang trên mặt trắng bệch như giấy hiện lên một nụ cười, nhìn Hậu Thổ nói.

Hậu Thổ không trả lời, chỉ gật đầu, rồi sau đó tiếp tục thao khống Đại địa chi lực không ngừng dẫn đạo Hậu Nghệ hấp thu sức mạnh của tinh huyết này, hấp thu sức mạnh của mười một đạo Tổ Vu bản nguyên chi khí.

"Ông!" Lúc này, Đại địa chi lực không ngừng được Hậu Thổ điều động, "Đại địa bản nguyên, tụ!" Hậu Thổ khẽ quát một tiếng, rồi sau đó hai tay kết ấn, chỉ thấy trên Thiên linh của Hậu Nghệ, hình thành một xoáy nước màu Huyền Hoàng, trong đó chính là Đại địa bản nguyên ngưng tụ của Đại địa chi lực, rồi sau đó dung nhập vào trong

cơ thể Hậu Nghệ.

"Oanh!" Dưới sự hội tụ của mười hai cỗ sức mạnh, kim quang lưu chuyển trên người Hậu Nghệ lúc này càng lúc càng rực rỡ, đạo vận lưu chuyển trên thân thể, tựa như hồn nhiên thiên thành, khí tức cũng đang chậm rãi đề thăng.

Khí tức Đại Vu thuộc về Hậu Nghệ, lúc này cũng đang dần dần thuế biến.

Thấy vậy, mười một vị Tổ Vu hài lòng gật đầu, xem ra tốc độ không chậm, đã bắt đầu thăng cấp lên cấp độ Tổ Vu.

Mà lúc này, Hậu Thổ không hề thả lỏng, vẫn cẩn thận thao khống Đại địa chi lực sơ đạo sức mạnh trong cơ thể Hậu Nghệ, rồi sau đó hiệp trợ hắn hấp thu.

Đây là khâu quan trọng nhất, nàng phải cẩn thận, nếu không thì, Hậu Nghệ có thể sẽ bị cỗ lực lượng này phản phệ mà vẫn lạc.

Trong mười hai Tổ Vu, lúc này chỉ có mình nàng có thể làm được, ngay cả Đế Giang toàn thân cũng khó mà hoàn thành.

Cho nên, chuyện này chỉ có Hậu Thổ tự mình cẩn thận dẫn đạo, dù sao Hậu Nghệ là do nàng sáng tạo, nàng vẫn hiểu rõ hơn.

Thời gian thoáng cái, lại ba Nguyên Hội thời gian lặng lẽ trôi qua.

Chúng sinh Luân Hồi Chi Địa, lúc này đã dần dần bình tức trở lại, lúc này toàn bộ Thiên Địa vận chuyển, đều đã hoàn thiện, Luân Hồi chúng sinh và toàn bộ Thiên Địa vận chuyển, đã đạt đến một mức độ khế hợp hoàn mỹ.

Thái Thượng ở nơi này tham ngộ, thể ngộ sự huyền diệu của Thiên Địa vận chuyển, đã tham ngộ gần như xong, chỉ cần củng cố những gì đã đạt được mấy năm nay, liền có thể rời khỏi nơi này, những huyền diệu Thiên Địa mà nơi này có thể giúp hắn tham ngộ đã

đều được tham ngộ và lý giải.

Sau này Thiên Địa vận chuyển sẽ ngày càng hoàn thiện, Thái Thượng cũng không cần phải tham ngộ ở đây nữa.

Mà trong Hồng Hoang, các tồn tại và thế lực, chủng tộc khác đều không có biến hóa quá lớn, tình thế hiện tại, chỉ có tình hình của Vu Yêu nhị tộc là tương đối đặc biệt, những cái khác, đều không có biến hóa quá lớn.

Khí tức của Đế Tuấn lúc này dao động càng lúc càng nhỏ, Thái Nhất tuy không biết đại ca mình có thể tấn thăng hay không, nhưng nhìn tình hình hiện tại, tu vi của đại ca mình đã đề thăng không ít.

Cho dù cuối cùng đại ca mình tấn thăng không thành, Yêu tộc hẳn vẫn còn một phần chiến lực.

Dù sao Yêu tộc hiện tại, thực lực tổng thể và uy lực đại trận, đều đã đề thăng không ít, nói chung, vẫn còn cơ hội không nhỏ.

Bất quá cuối cùng có thể tấn thăng hay không, vẫn phải xem tình hình xung kích của Đế Tuấn trong đoạn thời gian cuối cùng này.

Thái Nhất cảm nhận cỗ khí tức Đại Đạo đáng sợ nhưng lại không ngừng dao động này, trong lòng đặt hy vọng vào đại ca mình, rồi sau đó tiếp tục xử lý công việc của Yêu tộc, cũng như chuyện tu hành của bản thân.

Trong Vu tộc, Hậu Thổ bộ lạc.

Đã hai Nguyên Hội trước, Hậu Thổ đã dừng ra tay, lúc này chỉ cần Hậu Nghệ hoàn thành bước cuối cùng, liền có thể tấn thăng Tổ Vu.

Còn mười một Tổ Vu, lúc này cũng đã hồi phục gần như xong, lúc này đều đang chờ Hậu Nghệ tấn thăng Tổ Vu.

Như vậy, lại một Nguyên Hội sau đó.

Chương 210

"Oanh!" Một cỗ khí thế đáng sợ từ trên người Hậu Nghệ xông thẳng lên trời, tức thì khuấy động phong vân, cỗ khí tức hậu trọng đó, không hề kém cạnh Đế Giang và các Tổ Vu khác.

Hậu Nghệ của khoảnh khắc này, đã tấn thăng đến cảnh giới Tổ Vu.

Rất lâu sau đó, khí tức trên người Hậu Nghệ dần dần thu liễm, kim quang và đạo vận lưu chuyển trên thân thể, cũng dần dần tiêu tán.

"Ông!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Hậu Nghệ đột nhiên mở hai mắt, kim quang lóe lên trong đôi mắt, trên mặt hiện lên một nụ cười vui mừng.

Mình, cuối cùng đã tấn thăng cảnh giới Tổ Vu rồi.

"Tạ Tổ Vu đại nhân!" Hậu Nghệ đứng dậy, hành một lễ về phía Hậu Thổ, rồi sau đó lại cúi người nói với Đế Giang và những người khác: "Tạ chư vị Tổ Vu đại nhân đã thành toàn!" "Đều là người một nhà, không cần đa lễ như vậy!" Đế Giang phất tay nói.

"Hậu Nghệ, sau này việc của Hậu Thổ bộ lạc và Vu tộc, liền giao cho ngươi rồi." Hậu Thổ nói.

"Tổ Vu đại nhân yên tâm, Hậu Nghệ sẽ làm được." Hậu Nghệ thần sắc nghiêm túc nói.

Hậu Thổ gật đầu, nói: "Ngươi vừa tấn thăng Tổ Vu, vẫn nên tiếp tục củng cố bản thân thì hơn, đoạn thời gian tiếp theo, ngươi liền ở đây hảo hảo tu hành, những chuyện khác, tạm thời không cần quan tâm." "Vâng, Hậu Nghệ minh bạch!" Hậu Nghệ gật đầu nói.

Hậu Thổ sau đó lại dặn dò mấy câu, liền cùng Đế Giang và những

người khác, trở về Bàn Cổ Điện.

Đối với chuyện Hậu Nghệ tấn thăng Tổ Vu, Hậu Thổ và chúng Tổ Vu tự nhiên lại phải thương nghị một phen.

Bất quá những chuyện này, Hậu Thổ đều không quan tâm quá nhiều nữa, những chuyện đó đều giao cho Đế Giang và họ sắp xếp, Hậu Nghệ tấn thăng Tổ Vu, bù đắp sự thiếu hụt vị trí trung ương của Hậu Thổ, đây đã là điểm lớn nhất được bổ sung.

Còn những cái khác, đều không tính là gì, tin rằng Đế Giang và họ đều sẽ sắp xếp ổn thỏa.

Hậu Thổ nghe chúng Tổ Vu thương nghị sắp xếp công việc, cũng khẽ gật đầu, những chuyện này, nàng đều khá tán đồng.

Hậu Nghệ hiện tại vẫn đang củng cố cảnh giới Tổ Vu của bản thân, đợi đến khi hắn có thể hoàn toàn chưởng khống cảnh giới Tổ Vu, Đế Giang liền sẽ bắt đầu để Hậu Nghệ thông thạo Vu tộc đại trận, thông thạo thức khai thiên của đại trận.

Mặc dù uy lực của đại trận không thể đề thăng nữa, nhưng duy trì ở mức độ trước khi Hậu Thổ hóa Luân Hồi là được rồi, như vậy là đủ.

Cho nên, trong một đoạn thời gian không ngắn sắp tới, bọn họ đều sẽ dạy Hậu Nghệ chưởng khống đại trận, điểm này Hậu Thổ cũng không cần lo lắng.

Bởi vậy, Hậu Thổ sau khi dừng lại trong Bàn Cổ Điện một thời gian, liền rời khỏi Bàn Cổ Điện, trở về Chúng sinh Luân Hồi.

Nàng hiện tại dù sao cũng là Luân Hồi chi chủ, nếu không có chuyện gì, vẫn phải tọa trấn Luân Hồi, cũng có thể củng cố và đề thăng tu vi bản thân.

Đế Giang và các Tổ Vu khác thấy Hậu Thổ rời đi, cũng bắt đầu

sắp xếp công việc của Vu tộc.

Hậu Thổ trở về Chúng sinh Luân Hồi Chi Địa, nàng tuy không thể phát hiện vị trí của Thái Thượng, nhưng nàng cũng là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên, tự nhiên có thể nhìn ra sự dị thường trên Cửu Thiên nơi đây.

Nàng kết hợp với tình hình trước đó, tự nhiên đoán được có khả năng là Thái Thượng đang tham ngộ tu hành ở đây.

Nàng cũng không quan tâm quá nhiều, liền trở về Chúng sinh Luân Hồi, tọa trấn Luân Hồi, cũng tiếp tục củng cố tu hành.

Mà trên Cửu Thiên, trong một khu vực nào đó.

Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng tỏa ra thần quang rực rỡ, bao phủ cả tầng trời này, màu xích hồng dường như được khắc sâu vào Thiên Địa nơi đây, ngay cả dưới sự xung xoát nhanh chóng của Thời Không Trường Hà, cũng không thể thay đổi một chút nào.

Trong Xích Hồng Khánh Vân, Tam Thanh quang mang chiếu rọi lẫn nhau, đạo vận liên đài lưu chuyển, khí tức Đại Đạo rộng lớn từng trận mạnh hơn.

Tam Thanh Đạo Nhân lần này đều có chút đề thăng, tuy không quá lớn, nhưng cũng vô cùng hiếm có.

Đại Đạo của bản thân Thái Thượng tuy không có tiến triển lớn, nhưng sự chưởng khống quy tắc Thiên Địa của hắn, lại lên một tầng lầu mới, sự chưởng khống lực lượng Thiên Địa, cũng đề thăng không ít.

Thời gian lưu tốc quanh Thái Thượng trôi qua rất nhanh, những Pháp tắc Thời Gian và Pháp tắc Không Gian có thể nhìn thấy bằng mắt thường lướt qua quanh Thái Thượng với tốc độ cực hạn, Thời Không Trường Hà giáng lâm, quanh quẩn nơi đây.

Trong Thời Không Trường Hà, những Hằng hà lưu sa không ngừng xung xoát, nhưng Thái Thượng lại bất động, khí tức Đại Đạo trên người ngược lại dần dần đề thăng, càng lúc càng tinh túy và rộng lớn.

"Hưu!" Đột nhiên, Thái Thượng đột nhiên mở hai mắt, hai đạo kim quang quán xuyên vũ trụ thương khung, xuyên thủng hai hắc động ở khu vực thời không lưu tốc, Thời Không Trường Hà trước mặt, rồi sau đó cỗ lực lượng kia chậm rãi khuếch tán, cho đến khi đánh tan Thời Không Trường Hà trước mặt.

"Thiên Địa vận chuyển ngày càng hoàn thiện, Hồng Hoang cũng ngày càng ổn định." Thái Thượng trước tiên quan sát tình hình bản thân một phen, rồi hài lòng gật đầu, đối với Thiên Địa vận chuyển và chưởng khống, đều đã đề thăng không ít.

Ngay sau đó, hắn chậm rãi quét mắt nhìn Hồng Hoang đại địa, trong miệng chậm rãi nói.

Hồng Hoang ngày càng hoàn thiện và củng cố, đây đối với Hồng Hoang là chuyện tốt, đối với chúng sinh linh tu hành trong đó mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Thái Thượng là một trong Bàn Cổ Tam Thanh, lại là tồn tại đỉnh cấp trong Hồng Hoang, tự nhiên cũng vui vẻ khi thấy chuyện như vậy, dù sao Hồng Hoang càng hoàn thiện, càng ổn định, đối với các tồn tại như bọn họ cảm ngộ Thiên Địa vận chuyển, cũng có lợi.

Ngoài ra, trong Hỗn Độn còn có La Hầu đang rình rập Hồng Hoang, Hồng Hoang hoàn thiện và củng cố, còn có thể thêm mấy phần bảo hộ.

Cho dù La Hầu tấn công, Hồng Hoang cũng sẽ không nhanh chóng thất bại trong tay La Hầu.

Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một lát, chậm rãi đứng dậy, nhìn thoáng qua tầng trời này, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Đại Đạo lạc ấn, Xích Hồng bất thoái, đã như vậy, tầng trời này, liền là Đại Xích Thiên!" Tầng trời này, có Đại Đạo lạc ấn của Thái Thượng lưu lại, Thời Không Trường Hà đều không thể xung xoát đi được, màu xích hồng là màu sắc của nơi đây, ở nơi đây, các màu sắc khác đều trở nên ảm đạm vô quang.

Đã như vậy, Thái Thượng liền dứt khoát lấy Đại Xích Thiên để đặt tên cho nơi này.

Cười cười xong, thân hình Thái Thượng khẽ động, biến mất trong Đại Xích Thiên.

Lúc này, vô số tu sĩ sinh linh trong Hồng Hoang ngẩng đầu ngưng vọng trên Cửu Thiên, nơi đó, có một tầng trời hiện ra, màu xích hồng.

Đồng thời, trong tâm trí của bọn họ, hiện lên ba chữ Đại Xích Thiên.

Mặc dù hiếu kỳ tại sao mình lại biết tên tầng trời này, nhưng nghĩ kỹ, chuyện này không có vấn đề gì quá lớn với mình, liền không quan tâm nữa.

Ba mươi ba tầng trời, trong Lăng Tiêu Điện của Yêu tộc.

"Bạch Trạch, khí tức đáng sợ kia của Vu tộc gần đây, đã điều tra rõ chưa?" Thái Nhất thần sắc bình tĩnh, nhìn Bạch Trạch phía dưới, mở miệng hỏi.

"Hồi Đông Hoàng, tạm thời vẫn chưa xác định, nhưng cỗ khí tức kia không kém cạnh Tổ Vu, hơn nữa cỗ khí tức kia và Hậu Thổ vô cùng tương tự." Bạch Trạch nghe vậy, tức thì chắp tay nói, với thủ đoạn của hắn và Yêu tộc đã điều tra rất lâu, tạm thời đều không có tin tức xác định.

“Cỗ khí tức kia, quả thực là khí tức Tổ Vu, Hậu Thổ đã là cảnh giới Hỗn Nguyên, tự nhiên sẽ không phải nàng, nhưng lại tương tự với nàng, vậy chứng tỏ, trong Vu tộc, có Tổ Vu mới đản sinh, hơn nữa, còn là của Hậu Thổ bộ lạc.” Thái Nhất nghe vậy, đôi mắt hơi híp lại, trong miệng ngưng thanh nói.

“Chẳng lẽ, là Hậu Nghệ?!” Bạch Trạch nghe vậy, thần sắc biến đổi, tức thì mở miệng nói.

Nói như vậy, quả thực là Hậu Nghệ phù hợp cơ hội tấn thăng này, dù sao hắn cũng là tồn tại Chuẩn Thánh, thân thể cường đại đã đạt đến một mức độ đáng sợ, quả thực có hy vọng tấn thăng Tổ Vu.

“Bản hoàng tạm thời vẫn chưa thể xác định, nhưng nghĩ đến sẽ không quá khác biệt.” Thái Nhất nhàn nhạt nói.

Hắn dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: “Mấu chốt hiện tại không phải cái này, mà là Vu tộc lại đản sinh một vị Tổ Vu mới, đây đối với chúng ta mà nói, không phải là tin tức tốt gì.” Một vị Hỗn Nguyên, thêm vào một vị Tổ Vu mới, thực lực Vu tộc có thể tưởng tượng được.

“Đông Hoàng, tuy chuyện này đối với Yêu tộc ta mà nói không phải tin tức tốt, nhưng lại có thể chứng minh một điều, vì Hậu Thổ đề thăng Đại Vu của bộ lạc lên thành Tổ Vu, để bù đắp số lượng mười hai Tổ Vu, vậy chứng tỏ, nàng không thể tùy tiện ra tay, như vậy, Yêu tộc ta vẫn còn cơ hội không nhỏ.” Bạch Trạch trong đôi mắt quang hoa lưu chuyển, trong lòng không ngừng thôi toán, rồi sau đó nhìn Thái Nhất nói.

Thái Nhất nghe vậy, khẽ gật đầu, nói: “Chuyện này quả thực có khả năng, bất quá chúng ta cũng không thể lơ là chủ quan, dù thế nào, Vu tộc lại thêm một vị Tổ Vu, đối với Yêu tộc ta mà nói, đều là chuyện không nhỏ.” “Thần minh bạch, thần sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi

việc.” Bạch Trạch nói.

Thái Nhất gật đầu, rồi sau đó phất tay, Bạch Trạch hiểu ý, liền lui xuống.

Thái Nhất ánh mắt dừng lại trên Vu tộc rất lâu, lúc này mới thu hồi ánh mắt, rời khỏi Lăng Tiêu Điện.

Sau khi Bạch Trạch rời đi, tiếp tục công việc đề thăng thực lực Yêu tộc, đại trận, vẫn là điểm quan trọng nhất, thực lực bộ chúng Yêu tộc, hắn cũng không bỏ qua.

Thiên Đình có linh khí sung túc, còn có khí vận Hồng Hoang, cùng với vô số kỳ trân dị bảo, những thứ này đều có thể từ từ đề thăng.

Chương 211

Bạch Trạch cũng sẽ sắp xếp ổn thỏa những thứ này, bởi vì hắn có dự cảm, thời gian bình yên, sẽ không còn xa nữa.

Thời gian thoáng cái, lại mấy vạn năm trôi qua.

Hậu Nghệ sau khi củng cố cảnh giới Tổ Vu của bản thân, cùng với việc có thể hoàn toàn chưởng khống bản nguyên Tổ Vu của mình, liền bắt đầu tiếp xúc Vu tộc đại trận, bắt đầu quen thuộc với tình hình đại trận có thể vận chuyển.

Đây là điểm quan trọng nhất, cũng là một trong những thủ đoạn mạnh nhất của Vu tộc.

Hậu Nghệ vốn là người đến bù đắp vị trí của Hậu Thổ, hiện tại đã chuẩn bị sẵn sàng, tự nhiên phải bắt đầu tiếp xúc Vu tộc đại trận.

Mặc dù Hậu Nghệ trước đó chưa từng tiếp xúc qua việc vận chuyển và chủ trận của đại trận, nhưng hắn hiện tại dù sao cũng là cảnh giới Tổ Vu, lại là Tổ Vu mới của Hậu Thổ bộ lạc, mang trong mình Đại địa bản nguyên, hắn tiếp xúc đại trận, cũng sẽ không quá khó khăn.

Thêm vào đó, còn có mười một vị Tổ Vu tương trợ, cùng với sự lý giải về Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát đại trận mà Hậu Thổ đã truyền cho hắn, những năm nay hắn đã có chút tìm hiểu, chỉ cần chính thức diễn luyện, nghĩ đến sẽ có chút hiệu quả.

Trong Bàn Cổ Điện, mười một vị Tổ Vu bắt đầu hiệp trợ Hậu Nghệ lý giải Vu tộc đại trận, cũng bắt đầu tổ hợp diễn luyện đơn giản, tuy không phải là diễn luyện chính thức, nhưng cũng khiến Hậu Nghệ thử một chút, hiệu quả vẫn tạm ổn.

Đế Giang quyết định, sẽ giúp đỡ Hậu Nghệ lý giải và tham ngộ đại trận vạn năm nữa, vạn năm sau, liền có thể bắt đầu tổ hợp diễn luyện đại trận.

Còn về việc đại trận có thể khôi phục đến uy lực như thế nào, thì xem Hậu Nghệ.

Bên Vu tộc đang bận rộn, khôi phục uy lực đại trận, bên Yêu tộc cũng không bị bỏ lại quá xa.

Đại trận của Yêu tộc những năm nay, dưới sự diễn luyện và hoàn thiện không ngừng, quả thực đã đề thăng uy lực không ít, thực lực bộ chúng Yêu tộc cũng dưới sự đề thăng của Bạch Trạch, đạt đến mức khiến Thái Nhất hài lòng.

Còn về sự khác biệt lớn nhất giữa Vu Yêu nhị tộc, Hậu Thổ, Đế Tuấn hiện tại vẫn đang tranh thủ thời gian để truy đuổi.

Thái Nhất hiện tại đã rất khó cảm nhận được khí tức của đại ca mình, phảng phất như sắp tiêu thất trong Thái Dương Thần Cung.

Vạn năm trước, khí tức của đại ca mình đã đạt đến mức đỉnh phong nhất của Chuẩn Thánh Viên Mãn, đã vượt qua mức độ Chuẩn Thánh Viên Mãn mà hắn lý giải.

Thái Nhất biết, cỗ khí tức kia, cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng chỉ là một đường khác biệt.

Nhưng từ đó về sau, khí tức của Đế Tuấn liền chậm rãi bình tức trở lại, hơn nữa là không ngừng hạ thấp, mỗi một đoạn thời gian liền hạ thấp không ít.

Đến tận bây giờ, Thái Nhất đã gần như không cảm nhận được khí tức của Đế Tuấn nữa.

"Hy vọng, đại ca có thể thành công, nếu không..." Thái Nhất thần sắc lo lắng nhìn thoáng qua Thái Dương Thần Cung, trong miệng khẽ

nói một tiếng rồi liền biến mất.

Trong Hồng Hoang, các thế lực, tu sĩ đều tự mình thúc đẩy.

Nhân tộc những năm nay, đã chen chân vào vị trí chủng tộc đứng đầu dưới Vu Yêu, những Yêu tộc trong Hồng Hoang đại địa, cùng với một số tà tu bất lợi cho Nhân tộc, đã bị Nhân tộc thanh lý.

Nhân tộc những năm nay, khu vực cư trú đang chậm rãi khuếch trương, giữa họ và Vu tộc, vẫn coi như dung hòa, tạm thời không phát sinh mâu thuẫn gì.

Cho dù có, cũng chỉ là một số chuyện nhỏ, không ảnh hưởng gì lớn.

Các tồn tại khác, những năm nay, cũng đều có thu hoạch và đề thăng.

Nữ Oa đã từ Phượng Tê Sơn trở về Tạo Hóa Thiên, các Tứ Thánh khác, hiện tại vẫn đang bế quan, các đệ tử môn hạ của họ, không phải đang tìm kiếm cơ duyên trong Hồng Hoang, thì cũng đang bế quan tu hành trong sơn môn.

Khí vận của chư thánh, cũng đang chậm rãi đề thăng.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng khoanh chân tọa lạc trên tầng mây, ngự ở vị trí chủ tọa chính giữa, còn Tam Thanh Đạo Nhân thì lấy vị trí Tam Tài, tọa lạc xung quanh Thái Thượng, bốn đạo quang mang giao chức vào nhau, khí tức Đại Đạo rộng lớn lúc ẩn lúc hiện.

"Nhất Khí Tam Thanh thế càng kỳ, hồ trung diệu pháp quán Tu Di, Đại Đạo duy nhất, phá!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân cùng nhau kết ấn, đồng bộ mà khởi, mỗi một thủ ấn đều không sai chút nào, trong những thủ ấn huyền ảo tối nghĩa đều kích động lực lượng Đại Đạo vô tận của thương khung vĩnh cổ.

Bốn người thủ ấn hợp nhất, hình thành một thủ ấn huyền ảo khổng lồ, đánh về phía Đại Đạo phía trên Thiên linh của Thái Thượng.

"Đông!" Đại Đạo đang oanh minh, cỗ lực lượng đáng sợ kia không ngừng quét ngang trong quá khứ và tương lai của Thời Không Trường Hà, trong đoạn thời gian hiện tại, cũng có không ít sinh linh bị ảnh hưởng, dường như có chút biến hóa vi diệu.

Còn trong quá khứ và tương lai, lúc này cũng có vô số sinh linh bị cỗ lực lượng này bao phủ.

"Phá!" Thái Thượng đột nhiên mở to mắt, Thái Thanh ấn ký ở giữa mi tâm tỏa ra thần quang Đại Đạo rực rỡ, hai tay đẩy ra, lực lượng Đại Đạo rộng lớn thuận theo thủ ấn huyền ảo kia không ngừng đẩy vào trong Đại Đạo.

Trong Thời Không Trường Hà, vô tận Hằng hà lưu sa không ngừng xung xoát qua trên người Tam Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng, thời không lưu tốc bên cạnh bốn người đã bắt đầu có biến hóa vô cùng đáng sợ.

"Ông!" Tam Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng thân thể chấn động, rồi sau đó lóe lên từng trận thanh quang, chống đỡ cỗ sức mạnh hồi lưu thời không này.

Cỗ sức mạnh thời không này tuy đáng sợ, tốc độ xung xoát của Hằng hà lưu sa tuy nhanh, nhưng lúc này vẫn chưa ảnh hưởng được Tam Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng.

"Rắc!" Đột nhiên, trên thủ ấn xuất hiện từng vết nứt, phát ra từng tiếng kêu giòn tan.

"Bành!" Khoảnh khắc tiếp theo, thủ ấn ầm ầm vỡ vụn, Đại Đạo chấn động không ngừng.

Cỗ lực lượng kia quét ngang, Thời Không Trường Hà xung quanh từng đợt băng tháp, Hằng hà lưu sa hóa thành tê phấn, tiêu tán biến mất.

Lấy Thủ Dương Sơn làm trung tâm, thanh không linh khí, pháp tắc, quy tắc, lực lượng Đại Đạo và lực lượng Thiên Địa trong phạm vi ức triệu dặm.

Không biết qua bao lâu, những thứ này mới chậm rãi lưu chuyển trở lại, bắt đầu tụ lại.

"Xem ra, vẫn còn kém không ít." Thái Thượng đôi mắt như trời xanh, chiếu rọi Thiên Địa thương khung, trong miệng chậm rãi nói.

Hắn cũng muốn mượn lực Tam Thanh để xung kích Thái Cực Kim Tiên, nhưng hiện tại xem ra, vẫn còn thiếu không ít thời gian.

Nghe vậy, Tam Thanh Đạo Nhân khẽ gật đầu, khí tức trên người thu liễm, quang mang tiêu tán, rồi sau đó độn nhập vào trong Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng, tọa lạc trên ba đóa liên đài, bế mục tu hành.

"Cảnh giới Vô Cực Kim Tiên quả nhiên không tầm thường, xem ra, sự lĩnh ngộ về đạo của ta vẫn chưa đủ." Thái Thượng trầm ngâm một lát, trong lòng thầm than một tiếng.

Hiện tại xung kích không thành, chỉ còn cách đợi đến khi mình có sự tinh tiến trong lĩnh ngộ về đạo, mới có khả năng tấn thăng.

Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một lát, liền tạm thời không quan tâm đến những chuyện này, ánh mắt hắn chậm rãi quét nhìn Hồng Hoang một lượt, trước mắt âm dương diễn hóa, Đại Đạo hiện ra, tất cả những biến hóa những năm nay đã rõ ràng trong tâm.

"Thiên Địa vận chuyển, ngày càng hoàn thiện, Luân Hồi bổ toàn Thiên Địa, Thiên Địa phản bộ chúng sinh." Rất lâu sau đó, Thái

Thượng thu hồi ánh mắt, khẽ gật đầu nói.

"Ông!" Lời nói vừa dứt, liền thấy hư không trước mặt chấn động, rồi sau đó một đạo khí tức Đại Đạo tinh thuần tản ra, mang theo một cỗ thần quang bảy màu rực rỡ.

"Đạo Tổ phù chiếu!" Thái Thượng thấy phù chiếu này, thần sắc khẽ động, trong miệng ngưng thanh nói.`, Trên Vô Cực Điện, Đạo tổ phù chiếu được thất thải thần quang rực rỡ kia bao trùm, khí tức Đại Đạo tinh thuần, từ trên Đạo tổ phù chiếu chậm rãi dao động lan ra.

"Đạo tổ lại triệu kiến, chẳng lẽ, lại có chuyện trọng đại gì?" Thái Thượng khẽ nheo hai mắt, nhìn Đạo tổ phù chiếu lóe ra thất thải thần quang, trong lòng thầm nghĩ.

Cứ theo tình thế hiện tại mà xét, trong Hồng Hoang kỳ thực cũng không có chuyện gì lớn cần y thương nghị, những chuyện cần thiết, vẫn chưa tới thời cơ.

"Xem ra, rất có thể vẫn là chuyện của La Hầu, quả là một sự tình gai góc." Thái Thượng khẽ nói, trong đôi mắt trong suốt nhìn thấu đáy sâu, lóe lên hai đạo quang mang, xuyên thấu vũ trụ thương khung, trường hà thời không khẽ chấn động.

Vị La Hầu này, quả thực là một tồn tại gai góc, tu vi của y cũng không dưới Đạo tổ, ngay cả Thái Thượng hiện tại, vẫn còn kém một chút, nhưng tiến triển hiện tại của y cũng không chậm, đối với sự lĩnh ngộ về Đạo, cũng không ngừng đi sâu.

Bởi vậy, Thái Thượng tin rằng, bản thân tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, sẽ không mất quá lâu thời gian nữa.

"Bất kể có phải là chuyện của La Hầu hay không, nhưng đã là Đạo tổ triệu kiến đi thương nghị, vẫn không thể chậm trễ." Thái Thượng tâm niệm ngàn chuyển, sau đó nhìn Đạo tổ phù chiếu nói.

Lời vừa dứt, y liền đứng dậy, Đạo tổ phù chiếu quang mang lóe lên, sau đó ẩn vào hư không.

Chương 212

Thái Thượng thấy vậy, thân hình khẽ động, rời Vô Cực Điện, hướng về Hỗn Độn Thế Giới mà đến.

Vù!

Trong chớp mắt, Thái Thượng xuất hiện trên Cửu Thiên, y nhìn thoáng qua Đại Xích Thiên, khẽ cười, sau đó bước một bước, vượt qua vô tận khu vực thời không, đi vào Hỗn Độn Thế Giới, nhìn thoáng qua Đạo tổ phù chiếu đã độn đi, liền truy tìm theo.

Tử Tiêu Cung dù sao cũng là đạo trường của Đạo tổ Hồng Quân, Đạo tổ lại là tồn tại hợp Đạo, tự nhiên sẽ không rời xa khu vực Hồng Hoang quá xa.

Thái Thượng bước một bước vượt qua triệu triệu ức dặm địa giới, chỉ trong vài năm, liền đã đến một khu vực Hỗn Độn khá đặc thù, Hỗn Độn chi khí ở đây khá thưa thớt, bị tử quang tinh túy kia và khí tức Thiên Đạo nồng đậm khu tán.

Nơi này, chính là Tử Tiêu Cung, nơi có thể cách Hồng Hoang xa nhất, xa hơn nữa, Thiên Đạo cũng sẽ không cho phép.

Thái Thượng bước ra từ hư không, Đạo tổ phù chiếu đã độn nhập Tử Tiêu Cung, y nhìn thoáng qua, sau đó bước một bước, đến trước cung môn đã mở rộng của Tử Tiêu Cung, nhìn thoáng qua rồi liền bước vào Tử Tiêu Cung.

Bước qua trường lang tinh không rực rỡ tinh quang, không lâu sau đã đến đại điện.

Thái Thượng tuy không thấy Hạo Thiên và Dao Trì, hai vị đồng tử trong Tử Tiêu Cung, nhưng có thể cảm nhận được khí tức của bọn

họ, liền ở một nơi nào đó trong Tử Tiêu Cung, xem ra Đạo tổ cũng rất quan tâm hai vị đồng tử này, ngẫu nhiên đề thăng bọn họ một chút, hiện tại khí tức cảm nhận được, so với lần trước đã tinh tiến không ít.

Thái Thượng đi đến trên đài cao, nhìn thấy Đạo tổ Hồng Quân đã ở đây từ sớm, khẽ gật đầu nói: "Đạo tổ!" "Tiểu hữu mời!" Hồng Quân Đạo tổ khẽ gật đầu, thần sắc trên mặt không hề dao động.

"Đạo tổ lần này, có trọng yếu sự tình muốn thương nghị?" Thái Thượng nhìn y, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Nghe vậy, Đạo tổ Hồng Quân khẽ gật đầu, nhìn Thái Thượng nói: "Quả thực là trọng yếu sự tình, hơn nữa, vẫn là chuyện của La Hầu." Thái Thượng khẽ ngưng hai mắt, nhìn y, không mở miệng.

"Lần trước, nghe ngươi nói, La Hầu bản tôn sở dĩ không ra tay với các ngươi, e rằng là có chuyện đặc thù trong Hỗn Độn, nhưng gần đây, trong lòng bần đạo có điều cảm ứng, cảm nhận được khí tức của y, có thể, y sẽ ra tay." "Nhưng, bần đạo tạm thời không biết động tác của y sẽ ra tay vào lúc nào." Hồng Quân Đạo tổ thần sắc khẽ ngưng, nhìn Hỗn Độn Thế Giới, chậm rãi nói.

"Nếu đã nói như vậy, La Hầu đã giải quyết một số việc trong Hỗn Độn, lần này có thể ra tay với Hồng Hoang?" Thái Thượng hỏi.

Đạo tổ khẽ gật đầu nói: "Quả thực như vậy, La Hầu ra tay với Hồng Hoang khả năng khá lớn, hơn nữa, sẽ không quá xa, bần đạo đã có thể cảm nhận được khí tức của y, nói không chừng, liền trong khoảng thời gian gần đây." Đạo tổ nói, đôi mắt khẽ ngưng, ánh mắt xuyên thấu trường hà thời không, trường hà vận mệnh, rơi xuống một nơi nào đó.

"Đạo tổ tính toán, liên hợp ta cùng nhau xuất thủ?" Thái Thượng thần sắc đạm nhiên, nhìn Đạo tổ nói.

“Quả đúng như Tiểu hữu đã ngôn, La Hầu bản tôn cứ để bần đạo, nhưng nếu La Hầu có thủ đoạn khác, liền cần Tiểu hữu xuất thủ, dù sao thủ đoạn của La Hầu cũng không đơn giản, mấy vị trong Hồng Hoang, e rằng còn kém một chút.” Đạo tổ thu hồi ánh mắt, rơi xuống trên người Thái Thượng, mở miệng nói.

Thái Thượng gật đầu, như vậy cũng khả thi, liền như lần trước y và Nữ Oa cùng nhau xuất thủ vậy, y giải quyết một tồn tại tương tự phân thân của La Hầu, còn Nữ Oa, thì giải quyết Ma tộc Ma La.

“Nếu đã như vậy, Tiểu hữu gần đây, liền cứ ở Tử Tiêu Cung đợi đi.” Đạo tổ nhìn Thái Thượng, nói.

“Cứ theo lời Đạo tổ!” Thái Thượng gật đầu nói, lúc này trong lòng y cũng có một tia cảm ứng, e rằng La Hầu sẽ không quá lâu nữa sẽ ra tay.

Đồng thời, không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm bên ngoài.

“Ma tổ, nếu như ngài đã ngôn, chúng ta lần này xuất thủ, e rằng cũng không có bao nhiêu thắng toán.” Ma La thần sắc ngưng trọng, nhìn tôn tồn tại kia, dường như lăng giá trên tất cả Đại Đạo, cung kính nói.

“Xuất thủ, không nhất định đã có thể thắng, huống hồ, lần này cũng không phải vì thắng Hồng Quân mà đến.” Trong đôi mắt đen kịt của La Hầu ma viêm dũng động, đạm đạm mở miệng nói, thanh âm ẩn chứa sức mạnh hùng vĩ, chấn động hư không chao đảo.

“Ma La không minh bạch!” Ma La nghi hoặc nhìn y.

La Hầu không đáp lời, nhìn thoáng qua rồi đạm đạm nói: “Đi thôi!” Ma La không dám đa ngôn, đi theo sau La Hầu, hướng về nơi Hồng Hoang mà đến.

Thời gian thoắt cái, liền lại là vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Trong Hồng Hoang, các tộc, các thế lực cùng vô số tu sĩ sinh linh, lúc này đều đang trong quá trình đề thăng ổn định.

Hồng Hoang lại là một mảnh bình tĩnh, chỉ có khí vận của Vu Yêu nhị tộc, mức độ đề thăng, khiến không ít tồn tại chú mục, cũng kinh thán về tốc độ phát triển của Vu Yêu nhị tộc trong những năm này.

Nếu chiến hỏa lại nổi lên, bọn họ có thể tưởng tượng, hai tộc này sẽ chiến đến mức độ nào.

Nhưng hiện tại cục diện bình tĩnh, chuyện này tạm thời cũng sẽ không xảy ra, cũng không cần để ý quá nhiều.

Hơn nữa, hiện tại Hồng Hoang đã có sự tồn tại của Luân Hồi, bổ sung Thiên Địa, cũng cấp cho chúng sinh thêm một cơ hội sinh tồn, bởi vậy, ngay cả khi lượng kiếp lâm, bản thân cũng còn không ít sinh cơ, chỉ cần bảo vệ chân linh và nguyên thần không tan là được.

Chư Thánh đối với sự đề thăng của Vu Yêu nhị tộc, không có quá nhiều chú ý, bọn họ trong lúc ẩn ẩn, luôn cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Nhưng hiện tại cục diện Hồng Hoang một mảnh bình tĩnh, bọn họ tạm thời chưa phát hiện ra điều gì, bởi vậy liền vừa lưu ý, vừa tham ngộ Đại Đạo.

Tử Tiêu Cung, trên đại điện.

Hồng Quân Đạo tổ và Thái Thượng đồng thời mở hai mắt, thần sắc băng lãnh mà ngưng trọng.

“La Hầu, đến rồi.” Tử Tiêu Cung, trên đại điện.

“La Hầu, đến rồi.” Hồng Quân Đạo tổ thần sắc khẽ ngưng, trong miệng hàn thanh nói, ánh mắt khóa chặt một nơi nào đó trong thời không.

Ánh mắt Thái Thượng cũng nhìn về một nơi nào đó trong thời không, trên mặt có chút ngưng trọng, thực lực bản tôn của La Hầu, quả nhiên không dưới Đạo tổ.

Y tấn thăng đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Viên Mãn xong, có thể cảm nhận khí tức của Đạo tổ một cách rõ ràng hơn, tuy không thể cảm tri Đạo tổ ở mức độ nào của Thiên Đạo cảnh, nhưng nghĩ rằng sẽ không phải sơ kỳ.

Mà La Hầu lúc này tuy cách vô số triệu triệu ức dặm địa giới, đạo khí tức kia tán phát ra, Thái Thượng liền đã rõ ràng cảm nhận được, đạo khí tức này không dưới Đạo tổ, rất có thể đều là tồn tại trung kỳ, hoặc là sắp bước vào trung kỳ.

"Tu vi của La Hầu, e rằng không dưới Đạo tổ ngươi." Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo tổ, nói.

"Quả thực như vậy, tuy không biết La Hầu làm sao đạt đến mức độ này, nhưng tu vi của y hiện nay, quả thực không kém bần đạo, đều là tồn tại sắp bước vào trung kỳ, lần này xuất thủ, e rằng khó nói thắng bại." Hồng Quân Đạo tổ thần sắc ngưng trọng, trong miệng chậm rãi nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, tu vi của Đạo tổ và La Hầu, cũng không khác biệt quá lớn so với suy đoán đại khái trong lòng y.

Đồng thời, ở một nơi nào đó trong thời không, "Hồng Quân, chúng ta lại gặp mặt rồi." La Hầu trong miệng cười lạnh một tiếng, một tay thôi xuất, Đại Đạo chi lực khủng bố ngưng tụ, ma khí tinh túy đến cực điểm cuồn cuộn, diễn hóa vô biên ma vực, phảng phất nuốt chửng tất cả pháp tắc, Hỗn Độn chi khí, thế giới bị bao phủ trong đó.

Ma khí kết hợp với Đại Đạo chi lực và Đại Đạo pháp tắc, dần dần ngưng tụ thành một con ma long dài vạn trượng, sau đó hướng về khu vực Tử Tiêu Cung, một ngụm nuốt chửng mà đến, định trụ vô tận khu

vực thời không, phong tỏa tất cả những gì trong đó.

Dưới miệng ma long, tất cả Hỗn Độn hư không sụp đổ, Đại Đạo pháp tắc nghịch chuyển băng phôi, Hỗn Độn chi khí yên diệt không còn gì.

Vù!

Một đạo tử quang lóe qua, sau đó liền thấy Tử Tiêu Cung xé rách không gian bị phong tỏa này, tiêu độn trong phương thiên địa này.

Ma long hạ xuống, dường như có một cỗ lực lượng kinh khủng hình thành, sau đó hình thành một đạo Hỗn Độn phong bạo, lực lượng kinh khủng nghiền nát ma long, cỗ xung kích kia không ngừng càn quét lan ra, Hỗn Độn hư không tan nát, diễn hóa Địa Thủy Phong Hỏa.

Trong chớp mắt, phảng phất có từng thế giới hình thành, rồi lại từng thế giới tan nát vậy, sức mạnh càn quét trường hà thời không và trường hà vận mệnh, ảnh hưởng vô tận khu vực, vô số sinh linh.

Ong!

Hỗn Độn hư không chấn động, sau đó liền thấy hai đạo thân ảnh từ hư không chậm rãi bước ra, chính là Đạo tổ Hồng Quân và Thái Thượng.

Mà ở phía sau khu vực thời không nơi Tử Tiêu Cung trước đó, dũng hiện vô tận ma khí khủng bố, trong đó vô số ma ảnh dũng hiện, từng trận ma hống chi âm truyền đến, ma vực kinh khủng đang nuốt chửng phương thiên địa này.

Hai đạo thân ảnh chậm rãi bước ra từ ma vực, lăng giá trên ma vực, chưởng sinh diệt chúng sinh.

“La Hầu!” “Hồng Quân!” Đạo tổ Hồng Quân, Ma tổ La Hầu, cách nhau hơn một ức năm, lần nữa tương ngộ, y như trên Tu Di Sơn ngày xưa, hai người tương ngộ, quyết chiến chứng Đạo.

Hai người trên mặt băng lãnh đạm mạc, ngữ khí không chứa một tia độ ấm tình cảm, lạnh đến hư không kết băng.

Oanh long long!!!

Chương 213

Khi hai tiếng nói vừa dứt, ở nơi đối lập giữa hai bên, có hai cỗ lực lượng va chạm vào nhau, một loạt tiếng nổ vang truyền đến, hư không không ngừng tan nát, Hỗn Độn chi khí yên diệt, diễn hóa Địa Thủy Phong Hỏa.

Từng thế giới ra đời, rồi lại từng thế giới yên diệt tan nát, cảnh tượng kinh khủng lan ra vô số khu vực thời không.

Vút!

Một đạo thần quang lóe qua, Hỗn Độn thiên địa bị xé ra một khe hở không gian khủng bố, sau đó hai đạo thần quang ẩn nhập vào trong đó, đi đến một khu vực hư vô không biết ở đâu, lại lần nữa giao thủ.

Oanh!

Một bên khác, chỉ nghe một tiếng sấm sét, sau đó liền thấy Ma La bay ngược ức triệu dặm, đạp nát vô số khu vực, sau đó mới ổn định thân hình, thần sắc ngưng trọng nhìn Thái Thượng.

May mắn là y biết, tu vi của mình thấp hơn Thái Thượng, bởi vậy đối với việc bị Thái Thượng một kích đánh lui, cũng không hề kinh ngạc.

Y tuy bị đánh lui, nhưng không hề có chút thương thế nào, ma đao xoay chuyển, lại lần nữa tấn công Thái Thượng.

"Thái Thanh Ấn!" Trong Hỗn Độn Thế Giới bao la vô tận.

"Thái Thanh Ấn!" Một tiếng khẽ quát ẩn chứa vô biên đại thế, từ khởi nguyên Đại Đạo mà lên, xuyên thấu trường hà thời không, trường hà vận mệnh, tất cả nhân quả rối rắm, một phương ấn quyết lớn ức vạn dặm hiện lên trong Hỗn Độn hư không.

Ấn quyết hạ xuống, Hỗn Độn chi khí yên diệt, hư không tan nát diễn hóa Địa Thủy Phong Hỏa, Âm Dương phù hiện, Ngũ Hành diễn hóa, hình thành từng thế giới, rồi lại từng thế giới tan nát yên diệt, phảng phất là chúa tể của tất cả.

Trường hà thời không đảo lưu, trường hà vận mệnh bị vặn vẹo, phong tỏa tất cả tồn tại dưới ấn quyết, lực lượng kinh khủng không ngừng bao phủ tới.

Sắc mặt Ma La biến đổi, y chưa từng kiến thức thần thông này của Thái Thượng, nhưng uy thế khủng bố như vậy, không cần nghĩ cũng biết nếu bị ấn quyết này đánh trúng, sẽ có hậu quả thảm khốc thế nào.

Vút!

Ma đao chém xuống, phát ra từng trận khẽ ngân, vang vọng phương thiên địa này, dưới lực lượng kinh khủng của ma đao, Hỗn Độn chi khí không ngừng yên diệt, ngay cả Đại Đạo pháp tắc lúc này cũng bị ma đao chém rụng tiêu tán.

Bành!

Trong một phần ức vạn sát na, ma đao chém xuống trên Thái Thanh Ấn, bùng phát ra một tiếng sấm sét, lực lượng kinh khủng không ngừng lan ra, thanh không tất cả tồn tại trong phạm vi triệu ức dặm.

Nếu có thế giới nào tồn tại gần nơi hai người giao thủ, lúc này đều đã yên diệt trong đó.

Trong đôi mắt Thái Thượng hiển hóa Âm Dương chi Đạo, dưới chân Thái Cực Đồ phù hiện, định Địa Thủy Phong Hỏa, diễn hóa từng thế giới.

Y thần sắc lẫm liệt, trong tay đánh xuống, Thái Thanh Ấn phá vỡ

tất cả, trực tiếp đánh bay Ma La.

Oanh!

Ma La bay ngược ra, máu nhuộm hư không, hàn quang và ma khí vờn quanh trên ma đao tiêu tán không ít.

"Lực lượng kinh khủng thật!" Ma La trong lòng thầm nghĩ, ánh mắt nhìn thoáng qua nơi Ma tổ và Đạo tổ rời đi, sau đó lại nhìn Thái Thượng.

Hiện tại Ma tổ không ở đây, y cũng chỉ có thể cố sức chống lại Thái Thượng, tuy không phải đối thủ của y, nhưng có thể kéo dài bao lâu thì kéo bấy lâu.

Bản thân y tuy không phải đối thủ của y, nhưng muốn hoàn toàn tiêu diệt y, trong thời gian ngắn cũng không làm được, chỉ cần đợi Ma tổ giáng lâm trở lại, y sẽ không cần lo lắng gì nữa, khi đó muốn tiêu diệt y, liền càng không thể.

Vút!

Ma La tâm niệm ngàn chuyển, trong tay khẽ động, ma đao lại lần nữa bùng phát ra từng trận khẽ ngân, phá vỡ tất cả hư không, lại lần nữa chém về phía Thái Thượng.

Thái Thượng thần sắc băng lãnh, trong tay khẽ vẫy, mấy đạo lôi đình kinh khủng tức khắc giáng lâm, đánh về phía Ma La.

Ma La thần sắc kinh hãi, vội vàng ra tay chống đỡ.

Oanh!

Thái Thượng bước một bước, đến trước Ma La, Đại Đạo pháp tắc xuyên thấu vũ trụ thương khung, hóa thành một bàn tay khổng lồ, đánh bay Ma La, sau đó trong tay khẽ vung, Thái Cực Đồ diễn hóa Âm Dương chi Đạo, phân chia trời đất, định Địa Thủy Phong Hỏa, phong

tỏa tất cả thời không.

Ma La có thể rõ ràng cảm nhận được thân thể mình lại bị cỗ lực lượng Âm Dương kinh khủng kia xé rách, quanh thân dũng hiện vô tận Ma Đạo pháp tắc, toàn lực chống đỡ cỗ lực lượng này, ma khí vờn quanh thân, lúc này đạt đến cực hạn.

"Hống!" Ma La gầm lên một tiếng giận dữ, ma đao chém ra, một đạo đao mang đen kịt dũng hiện, chém mở tất cả thời không, Đại Đạo chi lực vờn quanh trên đó đang xé rách sự phong tỏa của cỗ lực lượng này, tính toán chém mở một kẽ hở.

"Hống!" Ma La lại lần nữa gầm lên một tiếng giận dữ, lời nói chưa dứt, liền thấy trên bức tường phong tỏa phía trước xuất hiện một kẽ hở.

Ong!

Ngay lúc này, trong hư không nơi y đứng, sinh ra hai đạo Đại Đạo xiềng xích, trực tiếp trói buộc y.

Thấy vậy, Ma La thần sắc khẽ ngưng, nhưng lúc này không thể bận tâm đến cái khác, y hai tay nắm lấy kẽ hở này, Đại Đạo chi lực cùng với pháp lực của bản thân không ngừng dũng hiện trên hai tay, sau đó trực tiếp kéo sang hai bên.

"Hống!" Phía sau Ma La, một tôn ma ảnh khổng lồ vô cùng, phảng phất chống đỡ một phương Đại Thiên Thế Giới vậy, xuất hiện, hai bàn tay nắm lấy hai bên của kẽ hở này, sau đó không ngừng kéo sang hai bên.

Trong đôi mắt Ma La ma viêm dũng động, ma khí quanh thân không ngừng dũng hiện ra, khí tức trên ma ảnh không ngừng tăng lên, không ngừng kéo sang hai bên.

Rắc rắc rắc!!!

Trên không gian bị Thái Cực Đồ và vô vi Đại Đạo chi lực phong tỏa, xuất hiện từng vết nứt, kẽ hở này dường như sắp bị Ma La mở ra, trên hai chân y, Đại Đạo xiềng xích tỏa ra thần quang rực rỡ, không ngừng siết chặt lại, từng chút một cố định Ma Đạo chi lực trên người y.

Thái Thượng thấy vậy, thần sắc không đổi, bước một bước, đến khu vực phía trên Ma La.

Oanh!

Y giậm chân một cái, một vòng sức mạnh có thể nhìn thấy bằng mắt thường xuyên thấu xuống, lan ra vô tận khu vực, khu vực trước đó bị Ma La xé rách, lúc này lại phục hồi như cũ, ngay cả ma ảnh phía sau y, lúc này đều từng khúc tan nát, hóa thành ma khí tiêu tán.

Ong!

Trong phương khu vực này, tuy sức mạnh không thể nhìn thấy bằng mắt thường, nhưng bức tường chắn lóe ra kim quang, lại chiếu rọi ức triệu dặm địa giới.

"Khóa!" Thái Thượng khẽ thổ một chữ, sau đó liền thấy ba đạo quang mang ở ba phương vị của Ma La phù hiện, hiển hóa ra ba đạo thân ảnh, đứng theo vị trí Tam Tài, trên người tản ra khí tức khiến Ma La phải kinh hãi.

Ong!

Phía dưới chúng nhân, Thái Cực Đồ phù hiện, trong đó Thái Cực Âm Dương Ngư chậm rãi xoay tròn, lực lượng Âm Dương kinh khủng vặn vẹo, xé rách Ma La, Đại Đạo xiềng xích trói buộc hai chân y, chính là từ trong Âm Ngư và Dương Ngư phù hiện ra.

"Thái Cực khốn Thiên Địa, Tam Thanh diệt Ma Đạo!" Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân cùng nhau xuất thủ, lực lượng kinh

khủng khiến sắc mặt Ma La đại biến, trên người dũng hiện vô tận ma khí, diễn hóa vô biên ma vực, ma ảnh lại lần nữa phù hiện, nhưng vừa xuất hiện, liền lại trong bốn cỗ lực lượng kinh khủng này tan nát.

"Diệt!" Thương thế trên người Ma La tuyết thượng gia sương, trong miệng rống lên một tiếng chói tai, trong vô biên ma vực ma khí cuồn cuộn, một Đại Đạo đen kịt từ vô tận hư vô chi địa mà đến, xung kích công kích của Tam Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng.

Thấy Đại Đạo của Ma La xuất hiện, Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân cùng nhau xuất thủ, bốn bàn tay hóa thành vô biên đại thủ, nắm lấy Đại Đạo của Ma La, trong bàn tay quang hoa lưu chuyển, Đại Đạo chi lực hùng vĩ kích hội Đại Đạo của Ma La.

Phốc!

Ma La chợt phun ra một ngụm tiên huyết, vẻ mặt kinh hãi nhìn Tam Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng.

"Không thể nào!" Y biết mình không phải đối thủ của Thái Thượng, nhưng Thái Thượng muốn hoàn toàn tiêu diệt mình hẳn sẽ không dễ dàng như vậy mới đúng, làm sao có thể?

Vì sao còn có ba vị tồn tại đồng cấp, bốn vị cùng nhau xuất thủ, Đại Đạo của mình căn bản không phải đối thủ.

Đại Đạo chi lực của mỗi một vị trong số họ đều đang kích hội pháp tắc Đại Đạo, bản nguyên Đại Đạo của mình.

Chương 214

Bành!

Trên vô vi chi Đạo của Thái Thượng, Âm Dương Đại Đạo và Đan Đạo vờn quanh, lực lượng kinh khủng tức khắc kích hội khu vực Đại Đạo này do y nắm giữ trong tay, tức khắc từ Ma Đạo hoàn chỉnh bị đoạn lìa ra.

Khí tức trên người Ma La bắt đầu hạ xuống, Đại Đạo phá toái, bản nguyên tiêu tán, sinh mệnh lực của y bắt đầu chảy mất.

"Không thể nào!" Bành!

Bành!

Bành!

Lời Ma La chưa dứt, Tam Thanh Đạo Nhân cũng đồng loạt đoạn lìa Đại Đạo của Ma La.

Oanh!

Ma Đạo hoàn chỉnh bị Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân đoạn thành bốn đoạn, lấy Đại Đạo của bản thân kích hội, tiêu tán trong Hỗn Độn.

Đôi mắt Ma La trừng lớn, thần sắc kinh hãi, nhưng đã định cách ở một màn này.

Đại Đạo bị hủy, bản nguyên đã mất, cho dù y là tồn tại Hỗn Nguyên, cũng không thể tồn tại nữa.

Một đoàn ma khí khủng bố nổ tung, Ma La đã vẫn lạc.

Khi Ma La vẫn lạc, không biết ở nơi nào trong thời không.

La Hầu đã biết chuyện Ma La vẫn lạc, trong lòng cũng kinh ngạc

vì Thái Thượng lại có thể tiêu diệt Ma La trong thời gian ngắn như vậy.

Thái Thượng đánh bại Ma La, điểm này La Hầu tự nhiên không kinh ngạc, dù sao cảnh giới ở trên y, thủ đoạn của Thái Thượng La Hầu cũng biết, nhưng có thể trong thời gian ngắn như vậy, liền tiêu diệt một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Chuyện như vậy, La Hầu quả thực chưa từng nghĩ đến.

Muốn tiêu diệt tồn tại như vậy, chỉ có thể kích hội Đại Đạo của đối phương mới được, bởi vì tồn tại như vậy đã không tồn tại trong trường hà thời không, trường hà vận mệnh nữa, trong những nơi này căn bản không thể tìm kiếm dấu vết của bọn họ.

Bởi vậy, muốn tiêu diệt tồn tại như vậy, chỉ có thể phá diệt Đại Đạo của đối phương, mới có thể làm được.

Nhưng tồn tại có thể tu đến cảnh giới này, Đại Đạo tự nhiên kiên cố, Đại Đạo chi lực ẩn chứa trong đó phi thường.

Trong tình huống như vậy, Thái Thượng lại có thể đoạn lìa Đại Đạo của Ma La, một kích kích hội Đại Đạo của Ma La, tiêu diệt Đại Đạo bản nguyên của y, thủ đoạn như vậy, La Hầu tự hỏi ở cảnh giới như Thái Thượng lúc đó, vẫn chưa làm được như vậy.

"Hay cho một Thái Thượng!" La Hầu đánh bật công kích của Hồng Quân, sau đó một tay thò ra, xuyên thấu vô tận khu vực, trấn áp về phía Thái Thượng.

Oanh!

Tạo Hóa Ngọc Điệp trong tay Hồng Quân Đạo tổ hạ xuống, chấn lui La Hầu, đạm đạm nói: "Ngươi và ta giao thủ, ngươi còn dám phân tâm?" La Hầu nghe vậy, trầm mặc không nói, sau đó lại lần nữa xuất thủ, nghênh chiến Hồng Quân.

Oanh long long!!!

Giới bích Hỗn Độn hư không không ngừng vặn vẹo, phát ra từng trận tiếng nổ vang kinh khủng, một cỗ uy áp và khí thế kinh khủng đến cực điểm bao trùm tới.

Vút!

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy một bàn tay xé rách giới bích hư không, đánh xuống về phía Thái Thượng.

Dưới bàn tay, tất cả Đại Đạo pháp tắc băng tháp tiêu tán, hình thành một vô pháp chi địa ức triệu dặm, tất cả thời không, vận mệnh, nhân quả đều không thể chạm đến nơi đây, tất cả tồn tại, đều nằm trong sự khống chế của lực lượng bàn tay.

Thái Thượng nhìn một chưởng này của La Hầu, thần sắc có chút ngưng trọng, y và Tam Thanh Đạo Nhân nhìn nhau, sau đó bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Viên Mãn cùng nhau xuất thủ, trong Thái Cực Đồ âm dương song ngư lưu chuyển, bạo phát ra lực lượng kinh khủng, trực tiếp nghênh đón bàn tay kia.

Bàn tay lớn ức triệu dặm, trực tiếp đánh xuống trên đồ án Thái Cực Âm Dương lớn ức triệu dặm.

Một điểm hàn mang dũng hiện, tức khắc thần quang bao phủ thế gian!

Khoảnh khắc này, không có quá nhiều thanh âm, bởi vì tất cả đều yên diệt trong đó, lực lượng của Thái Cực Đồ lại thêm lực lượng của Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân, không ngừng xung kích bàn tay của La Hầu.

Cỗ lực lượng xung kích kia không ngừng càn quét lan ra, từng thế giới dưới sự càn quét của cỗ lực lượng này diễn hóa mà ra, rồi lại từng thế giới phá diệt, vô tận khu vực yên diệt không còn gì, trở về hư

vô chi địa.

Ong!

Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân bay ngược ra, trên Thiên Linh Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp phù hiện, hộ vệ bốn người, Thái Cực Đồ chắn trước thân.

Bàn tay của La Hầu, đã bị Thái Thượng ngăn cản, hoàn toàn bị cỗ lực lượng này kích hội.

Nhưng đây dù sao cũng chỉ là một kích toàn lực của La Hầu, giao thủ với bản tôn của y, vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Thái Thượng vẫn chưa chạm tới cảnh giới đó, đối với sự lĩnh ngộ về Đạo vẫn chưa đủ, bởi vậy vẫn chưa thể biết rõ, giao thủ với cảnh giới kia, sẽ có chuyện khủng bố thế nào, nhưng chênh lệch cảnh giới, Thái Thượng trong lòng vẫn rõ ràng.

Thái Thượng nhìn về hướng mà Hồng Quân Đạo tổ và La Hầu rời đi, trên mặt thần sắc đạm mạc, chờ đợi thắng bại giữa Đạo Ma.

Giao thủ ở cảnh giới đó, nghĩ rằng sẽ không quá nhanh phân ra thắng bại, đây không phải như y và Ma La, có chênh lệch cảnh giới, lại có thể dùng Nhất Khí Hóa Tam Thanh tiêu diệt y, thời gian trước sau đó, bất quá hơn nghìn năm.

Nhưng giao thủ của Đạo tổ và Ma tổ, liền không thể ngắn như vậy.

Hiện tại đã có mấy ngàn năm thời gian, nhưng vẫn chưa có dấu hiệu dừng lại, tuy không biết ở khu vực nào, nhưng Thái Thượng có thể tưởng tượng được, tình huống giao thủ khủng bố của hai người.

Trong vô tận khu vực.

Oanh!

Một tiếng sấm sét vang vọng triệu triệu ức dặm địa giới, Hồng Quân Đạo tổ và La Hầu mỗi người lùi ra, hai đạo quang mang một đen một tử trong phương thiên địa này lóe sáng, chia cắt phương thiên địa này thành hai nửa.

Trên người La Hầu ma khí nồng đậm, ma viêm trong đôi mắt dường như càng thêm rực rỡ mấy phần, nhìn Hồng Quân Đạo tổ, trên mặt lộ ra một nụ cười lạnh.

"Hồng Quân, thực lực của ngươi, cũng nằm ngoài dự liệu của bản tọa, nhưng ngươi cũng không thể đánh bại bản tọa." La Hầu cười lạnh nói, tức khắc đôi mắt ma viêm nhảy múa nhìn thoáng qua nơi Thái Thượng đang ở, sau đó thân hình khẽ động, rời khỏi nơi này.

Ánh mắt của La Hầu, Thái Thượng tự nhiên cảm nhận được, ánh mắt đó xuyên thấu tất cả trở ngại, muốn nhìn thấu y vậy.

Hồng Quân Đạo tổ không ngăn cản La Hầu, hai người giao thủ hơn vạn năm, bản thân y dựa vào sức mạnh Thiên Đạo, mới có không ít ưu thế, nếu không, nếu tiếp tục giao thủ, thắng bại quả thực khó đoán.

Hồng Quân Đạo tổ nhìn nơi La Hầu rời đi, trong lòng suy nghĩ rồi cũng động thân rời đi.

Vút!

Hồng Quân Đạo tổ xé rách không gian, đến khu vực Thái Thượng đang ở.

"La Hầu đã từ bỏ rời đi?" Thái Thượng nhìn y, mở miệng hỏi.

"Quả thực như vậy, lần này y dường như không tính toán tử chiến với bần đạo, lại giống như thăm dò tu vi của bần đạo." Hồng Quân Đạo tổ khẽ nheo hai mắt, trong miệng ngưng thanh nói.

Nghe vậy, Thái Thượng trầm mặc không nói, chuyện này tuy

không rõ ràng, nhưng hiện tại La Hầu đã lui, tổng thể mà nói, vẫn là một chuyện tốt.

"La Hầu tuy tạm thời lui bước, nhưng y tồn tại, ắt sẽ có lúc trở lại, về sau vẫn cần cẩn thận." Vài hơi thở sau, ánh mắt Hồng Quân Đạo tổ khẽ chuyển, rơi xuống trên người Thái Thượng, mở miệng nói.

"Đạo tổ cứ yên tâm!" Thái Thượng gật đầu nói.

Chương 215

"Đi thôi!" Hồng Quân Đạo tổ gật đầu, sau đó cùng Thái Thượng, xoay người hướng về phía Hồng Hoang mà đến.

Đến khu vực Hỗn Độn không xa Hồng Hoang, Hồng Quân Đạo tổ liền phóng ra Tử Tiêu Cung, sau đó tiếp tục tu hành trong Tử Tiêu Cung.

Thái Thượng không dừng lại lâu, trực tiếp rời khỏi Tử Tiêu Cung, hướng về Hồng Hoang mà đến.

Thời gian vội vã, trong chớp mắt, liền lại là một nguyên hội thời gian lặng lẽ trôi qua.

Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình, Thái Dương Thần Cung.

Oanh!

Đột nhiên, một cỗ khí thế khủng bố trùng thiên mà lên, khuấy động phong vân Cửu Thiên, chấn động toàn bộ Yêu tộc.

Thái Nhất, Hi Hòa và những người khác thần sắc kinh hỉ nhìn Thái Dương Thần Cung, cỗ khí thế này, chẳng lẽ, Đế Tuấn đã chứng Đạo Hỗn Nguyên rồi.

Oanh long long!!!

Đồng thời, toàn bộ Hồng Hoang chấn động, sau đó bùng phát ra vô số sát khí, tràn ngập khắp Hồng Hoang Thiên Địa.

Sát khí bùng phát, lượng kiếp lâm cận!

Lúc này, vô số sinh linh tu sĩ sắc mặt kinh hãi, lượng kiếp, lại sắp đến rồi sao?

Mới diễn hóa chưa đến hai ức năm, hiện tại bùng phát sớm, lại không biết vì chuyện gì.

Nhưng đã sát khí bùng phát, dự báo lượng kiếp không còn xa, vậy thì khoảng thời gian gần đây, bọn họ liền phải tranh thủ đề thăng được bao nhiêu thì đề thăng bấy nhiêu.

Tu vi, mới là bảo chướng lớn nhất của bản thân.

Cả Hồng Hoang lúc này chấn động không ngớt, sát khí khủng bố bùng phát, rồi trong vài vạn năm sau đó, sát cơ rợn người khủng bố lại dâng trào, khiến chúng sinh Hồng Hoang đều tâm thần bất an, e sợ lượng kiếp quá sớm bùng nổ, bản thân vẫn lạc quá nhanh.

Dưới lượng kiếp, trừ Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chúng sinh đều ở trong kiếp.

Tình cảnh khủng bố như vậy, bảo họ không lo lắng là điều không thể, chỉ cần sơ suất một chút thôi là sẽ vẫn lạc trong đó.

Đặc biệt là một số tu sĩ hoặc Đại Năng từng trải qua lượng kiếp trước, càng thêm lo lắng.

Càng trải qua, họ càng hiểu rõ sự khủng bố của lượng kiếp, đối mặt với lượng kiếp mới, trong lòng càng bất an.

Tuy nhiên, Hồng Hoang Thiên Địa bây giờ đã tốt hơn trước rất nhiều, Thiên Địa hoàn chỉnh, vận chuyển hoàn thiện, mang lại không ít lợi ích cho họ trong những năm qua.

Và điều quan trọng nhất, chính là trong Hồng Hoang hoàn chỉnh này, đã có Chúng Sinh Luân Hồi Chi Địa do Hậu Thổ Nương Nương lập ra.

Có Chúng Sinh Luân Hồi tại đó, tức là có thêm một cơ hội tái sinh.

Không chỉ sinh linh dưới Đại La Kim Tiên, mà ngay cả Đại La

Kim Tiên, Chuẩn Thánh, cũng đều có cơ hội luân hồi, có cơ hội tu hành trở lại.

Chỉ cần Nguyên Thần hoặc Chân Linh của mình không tiêu tán, mọi chuyện đều có thể.

Vì vậy, lượng kiếp lần này tuy hung hiểm khủng bố, nhưng không nghi ngờ gì là tốt hơn lượng kiếp trước rất nhiều.

Chỉ cần Nguyên Thần không tán sau khi vẫn lạc, thì vẫn còn cơ hội, không giống như lượng kiếp trước, vẫn lạc là vẫn lạc vĩnh viễn.

Thế nhưng trong lượng kiếp, hung hiểm vạn phần.

Tuy nói có thể bảo toàn Nguyên Thần hoặc Chân Linh không bị trọng thương hay tiêu tán, nhưng điều này cũng không phải chắc chắn làm được, trong lượng kiếp, mọi sự đều có thể xảy ra.

Bởi vậy, chúng sinh Hồng Hoang vẫn cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng, để bản thân tìm kiếm sinh cơ, nâng cao thêm cơ hội bảo toàn Nguyên Thần của mình.

Và trong khoảng thời gian này, việc tiếp tục tu hành, nâng cao thực lực bản thân là điều vô cùng cần thiết.

Cho dù là từ việc tìm kiếm một tia sinh cơ trong lượng kiếp, hay từ việc nâng cao tu vi để bảo toàn Nguyên Thần hoặc Chân Linh của mình, việc nâng cao tu vi đều có tác dụng cực kỳ lớn.

Mặc dù không biết khoảng thời gian này sẽ kéo dài bao lâu, nhưng lần này chỉ đành cố gắng hết sức, nâng cao được bao nhiêu thì tốt bấy nhiêu.

Tại bờ Đông Hải, trong Nhân tộc Thánh Địa.

Trong Nhân Tổ Điện, ba vị Nhân Tổ tề tựu tại đây, thương nghị sự tình lượng kiếp lần này.

“Đại ca, lượng kiếp tới sớm, Nhân tộc của ta phân bố quá mức phân tán, phàm nhân Nhân tộc đông đảo, e rằng sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ.” Hữu Sào Thị mang vẻ ưu tư, nhìn Toại Nhân trước mặt, trầm giọng nói.

Sự phát triển của Nhân tộc trong vài trăm vạn năm qua, Hồng Hoang cũng hữu mục cộng đổ.

Mặc dù thực lực không thể sánh bằng Vu Yêu nhị tộc, nhưng dưới Vu Yêu nhị tộc, lại ít có chủng tộc nào có thể sánh với Nhân tộc.

Hơn nữa, về số lượng, số lượng Nhân tộc hiện nay quả thực chỉ dưới Vu Yêu hai tộc, các chủng tộc khác đều không thể sánh bằng Nhân tộc về phương diện số lượng.

Cơ số Nhân tộc, sau vài trăm vạn năm diễn hóa và phát triển, đã trở nên cực kỳ khổng lồ.

Chỉ có điều, vì số lượng Nhân tộc quá lớn, các bộ lạc cũng cực kỳ phân tán, cơ bản là khắp mọi nơi trong Hồng Hoang đều có dấu vết Nhân tộc, chỉ là số lượng nhiều hay ít mà thôi.

Ở những khu vực có hoàn cảnh tài nguyên tốt, Nhân tộc tự nhiên sẽ đông, ngược lại thì ít.

Và Nhân tộc quá mức phân tán như vậy, dưới lượng kiếp, quả thực sẽ chịu ảnh hưởng không nhỏ.

“Nhị đệ ngươi cũng không cần quá lo lắng, dưới lượng kiếp, tuy chúng sinh đều ở trong kiếp, Nhân tộc tuy cơ số lớn, đa số là phàm nhân, nhưng lượng kiếp ảnh hưởng lớn nhất đến tu sĩ, đối với phàm nhân Nhân tộc thì ngược lại không lớn đến thế.” “Thế nhưng ảnh hưởng tuy không lớn như tu sĩ, nhưng dù sao cũng có ảnh hưởng.

Ngoài ra, còn có không ít tu sĩ ứng kiếp, các bộ lạc phàm nhân Nhân tộc có thể sẽ bị liên lụy, đây cũng là vấn đề chúng ta cần xem

xét.” Toại Nhân nghe vậy, trong lòng suy nghĩ một lát, rồi đại khái kể cho Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nghe về mọi điều mà y có thể dự đoán và có thể xảy ra.

Những chuyện này cũng cần họ sắp xếp.

“Đại ca nói không sai, nếu đã như vậy, thì ngoài lượng kiếp ra, việc tu sĩ ứng kiếp liên lụy đến Nhân tộc cũng cần chúng ta sắp xếp kỹ lưỡng mọi chuyện, tránh cho Nhân tộc tổn thất quá nhiều.” Truy Y Thị nghe vậy, khẽ gật đầu, thần sắc trang trọng nói.

“Nhị đệ, đệ tử trong Thánh Địa, lần lượng kiếp này ai ứng kiếp thì ứng kiếp, ngoài ra, cũng hãy để đệ tử cố gắng hết sức đến các bộ lạc Nhân tộc, hộ vệ các bộ lạc phàm nhân Nhân tộc, tránh cho họ bị tu sĩ ứng kiếp liên lụy quá nhiều trong lượng kiếp.” “Lượng kiếp sắp đến, đệ tử Nhân tộc hãy ít gây nhân quả hơn, tạm thời cứ như vậy, đợi lượng kiếp kết thúc.” Toại Nhân trong lòng tính toán, rồi nhìn Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nói.

“Đại ca yên tâm, chúng ta sẽ sắp xếp ổn thỏa.” Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nghe vậy, khẽ cúi đầu nói.

Lượng kiếp ảnh hưởng đến các bộ lạc phàm nhân Nhân tộc sẽ ít hơn tu sĩ.

Ngoài một số đệ tử ứng kiếp, tất cả còn lại đều trú giữ tại các bộ lạc Nhân tộc.

Ngoài việc ứng kiếp, còn là để hộ vệ các bộ lạc Nhân tộc, tránh bị liên lụy khi các tu sĩ khác ứng kiếp.

Như vậy, cũng coi như là giảm thiểu tối đa tổn thất cho Nhân tộc.

Toại Nhân dặn dò Hữu Sào Thị và Truy Y Thị vài câu, rồi hai người chắp tay rời đi, xuống dưới sắp xếp.

Trong đôi mắt của Toại Nhân, Đại Đạo phù hiện, từng tia lửa

quang nhảy nhót, một cỗ nhiệt độ nóng bỏng tràn ngập Nhân Tổ Điện.

Y nhìn về phía Hồng Hoang Đại Địa, nơi tràn ngập sát khí, sát cơ khiến vô số tu sĩ sinh linh đều kinh sợ.

"Lượng kiếp, lại tiến tới rồi." Sau một hồi lâu, Toại Nhân khẽ nói một tiếng.

Chương 216

Là một Chuẩn Thánh tồn tại, y tự nhiên thấy được không ít.

Mặc dù cách thời điểm lượng kiếp chính thức giáng lâm bùng nổ vẫn còn một khoảng thời gian chưa biết, nhưng cứ liên tục tiến tới như vậy, e rằng cũng không thể kéo dài bao lâu nữa là loạn tượng sẽ xuất hiện.

Hơn nữa, cùng với sự tiến tới của lượng kiếp, sát khí và sát cơ không ngừng nồng đậm và dâng trào, cũng sẽ dần dần ảnh hưởng đến tu sĩ, dẫn động một bộ phận tu sĩ ra tay sớm, như vậy lại phản ngược lại thúc đẩy lượng kiếp.

Như thế, thời gian lại sẽ rút ngắn lại.

Toại Nhân trong lòng suy nghĩ một lát, rồi thu hồi ánh mắt, sau đó đứng dậy, rời khỏi Nhân Tổ Điện, cũng đi sắp xếp các sự tình trong Thánh Địa.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Thái Thượng nhìn sát khí và sát cơ không ngừng dâng trào trong Hồng Hoang suốt mấy vạn năm qua.

Không ít tu sĩ và sinh linh trong Hồng Hoang cũng đã bắt đầu chuẩn bị cho lượng kiếp, khoảng thời gian cuối cùng này họ cũng sẽ gấp rút tu hành.

Lượng kiếp không thể ảnh hưởng đến Thái Thượng, dưới lượng kiếp, chúng sinh Hồng Hoang đều ứng kiếp tìm kiếm một tia sinh cơ, Thái Thượng cũng không muốn để ý quá nhiều, gấp rút lĩnh ngộ Đạo của bản thân, xúc chạm tầng thứ đó mới là quan trọng.

Y ánh mắt khẽ chuyển, nhìn thoáng qua Nhân tộc, trong đôi mắt

Đại Đạo phù hiện, hiển hóa Âm Dương, xuyên thấu thời không trường hà, nhìn thấy Toại Nhân ở trong Nhân tộc Thánh Địa đã sắp xếp một số việc cho Nhân tộc, y hài lòng gật đầu.

"Sắp xếp như vậy, Nhân tộc liền có thể giảm thiểu không ít xung kích." Thái Thượng khẽ gật đầu, rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ Đại Đạo của bản thân.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Yêu tộc Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện.

"Đông Hoàng, lượng kiếp sắp đến, Yêu tộc của ta cần chuẩn bị cuối cùng rồi." Bạch Trạch tiến lên một bước, chắp tay nói với Đông Hoàng Thái Nhất đang ngồi bên tay trái thượng vị.

Những năm qua, khí tức của Thiên Đế tuy ngày càng khủng bố, cũng không còn lên xuống chập chờn nữa mà duy trì ở mức đó.

Đó là minh chứng cho việc tu vi của Thiên Đế đại trướng, nhưng y vẫn chưa xuất quan, cũng không biết y rốt cuộc đã chứng đạo chưa.

Nhưng bất kể thế nào, Thiên Đế có thể chứng đạo hay không, thì điều đó nằm ngoài sự chuẩn bị tổng thể của Yêu tộc.

Yêu tộc cần tự mình làm tốt công tác chuẩn bị đầy đủ, như vậy mới có thể ứng phó với xung kích trong lượng kiếp lần này.

Dù sao lượng kiếp hung hiểm, chúng sinh đều ở trong kiếp, Yêu tộc là một trong hai chủng tộc đỉnh cao nhất trong lượng kiếp này, tự nhiên là gánh chịu đầu tiên.

Nếu không có thực lực cường hãn để ứng phó, e rằng sẽ tổn thất không nhỏ.

Bởi vậy, bất kể trong khoảng thời gian cuối cùng này, Yêu tộc có thể nâng cao được bao nhiêu, chuẩn bị được bao nhiêu, thì đó đều là cơ hội để nâng cao.

Thái Nhất nghe vậy, khẽ gật đầu nói, "Bạch Trạch, chuyện này, liền giao cho ngươi đi chuẩn bị.

Đại trận, là thủ đoạn mạnh nhất của Yêu tộc ta, điểm này ngươi không được bỏ qua, còn cả thực lực của các bộ chúng Yêu tộc nữa." Thái Nhất nói rồi, ánh mắt nhìn thoáng qua Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, rồi tiếp tục nói, "Ba ngàn năm sau, tập kết sức mạnh, hội tụ Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải diễn luyện Yêu tộc Đại Trận, kiểm nghiệm uy lực đã nâng cao trong những năm qua." "Đông Hoàng yên tâm, thần nhất định sẽ làm tốt." Bạch Trạch lập tức chắp tay nói.

Bạch Trạch cho rằng việc Thái Nhất nói tập hợp diễn luyện, nghiệm thu thực lực của các bộ chúng Yêu tộc và sự khống chế đối với Yêu tộc Đại Trận trong những năm qua là điều rất cần thiết.

Hơn nữa, những năm qua Yêu tộc Đại Trận cũng đã lĩnh ngộ được chiêu thức mới, cũng đã đến lúc diễn luyện một phen rồi.

Thái Nhất nghe vậy, gật đầu, rồi ánh mắt nhìn về phía Yêu Sư Côn Bằng, mở miệng hỏi, "Yêu Sư những năm qua, thương thế thế nào rồi?" Côn Bằng nghe xong, lập tức chắp tay đáp, "Bẩm Đông Hoàng, thương thế của thần đã khôi phục, nếu chiến đấu, thần có thể xuất lực." Ngữ khí của Côn Bằng bình đạm, không chút dao động, cũng không rõ ý cụ thể của y.

Thái Nhất gật đầu, bất kể Côn Bằng thật sự nghĩ như vậy hay giả vờ, nhưng vào lúc này, y cũng không muốn mất đi sự trợ lực như Côn Bằng.

Có chuyện gì thì đợi mọi thứ ổn định sau này hẵng hay.

Hơn nữa, y cũng tin rằng, vào lúc này, nếu Côn Bằng không xuất lực, nếu Vu tộc ra tay, Côn Bằng nhất định cũng sẽ không được lợi lộc gì, cho nên, muốn tồn tại, cũng chỉ có thể ràng buộc với Yêu tộc mà thôi.

“Như vậy thì tốt, Yêu Sư hãy điều chỉnh tốt, lượng kiếp sắp đến, vẫn cần Yêu Sư xuất lực.” Thái Nhất khẽ gật đầu nói.

“Thần nhất định không phụ Đông Hoàng kỳ vọng!” Côn Bằng chắp tay nói.

Thái Nhất nghe vậy, không nói thêm gì nữa.

Y trong lòng âm thầm tính toán một phen, rồi suy nghĩ một lát, nói với Bạch Trạch cùng Thập Đại Yêu Thần, “Chư vị Yêu Thần, Yêu Sư, lượng kiếp lần này hung hiểm, nguy cơ không rõ, Yêu tộc ta là một trong những chủng tộc đỉnh cao nhất trong lượng kiếp này, tự nhiên là gánh chịu đầu tiên, Yêu tộc tự nhiên càng hung hiểm.” “Lượng kiếp giáng lâm, Vu tộc có lẽ sẽ ra tay, đây cũng là thời cơ để Yêu tộc và Vu tộc quyết định thắng bại, cũng như tìm kiếm sinh cơ trong lượng kiếp, cho nên Vu Yêu nhị tộc một trận chiến, e rằng khó tránh khỏi.” “Dưới lượng kiếp, Vu Yêu quyết chiến, mức độ hung hiểm trong đó sẽ tăng lên vô số lần, rất có khả năng sẽ có nguy cơ vẫn lạc.

Các ngươi đều là thần cốt cán của Yêu tộc ta, sau này vẫn cần tiếp tục phò tá Yêu tộc tiến lên, cho nên, các ngươi cần chuẩn bị kỹ lưỡng mọi chuyện từ trước, đề phòng nguy cơ vẫn lạc.” “Chỉ khi làm tốt mọi việc này, mới có thể dốc sức chiến đấu, đến lúc đó, cũng có thể có cơ hội trở lại.” Thái Nhất thần sắc trang trọng, nhìn Thập Đại Yêu Thần, Yêu Sư Côn Bằng cùng những người khác, chậm rãi nói.

Làm tốt hậu thủ, đề phòng vẫn lạc trong lượng kiếp và trận chiến Vu Yêu lần này, đây là yêu cầu cuối cùng mà Thái Nhất dặn dò Bạch Trạch cùng Thập Đại Yêu Thần, và Côn Bằng cùng những người khác.

Chỉ cần họ làm tốt những phòng bị này, cho dù có vẫn lạc, cũng vẫn có cơ hội trở lại.

Như vậy, Yêu tộc sẽ còn có những khoảnh khắc huy hoàng hơn nữa, đến lúc đó, Yêu tộc sẽ có thể lần nữa quật khởi.

Còn việc chuẩn bị hậu thủ cuối cùng này, Thái Nhất cũng đã dặn dò Đại Tẩu của mình, nghĩ rằng nàng sẽ chuẩn bị tốt mọi thứ.

Còn về Đại Ca của mình, lúc này đang xung kích Hỗn Nguyên Cảnh, mặc dù không biết thành công hay không, nhưng nghĩ rằng thực lực đã nâng cao không ít, cũng sẽ chuẩn bị tốt mọi thứ.

"Cẩn tuân Đông Hoàng chi lệnh!" Thập Đại Yêu Thần, Yêu Sư Côn Bằng, cùng vài vị Yêu Thánh nhìn nhau, rồi chắp tay nói.

Tất cả những điều này, họ sẽ toàn lực làm tốt, để không còn lo lắng về hậu quả.

Thái Nhất thấy vậy, khẽ gật đầu, rồi phất tay, mọi người liền chậm rãi lui xuống.

Thái Nhất nhìn thoáng qua Thái Dương Thần Cung, rồi động thân rời đi, y cũng cần làm tốt những chuẩn bị cuối cùng, phòng bị mọi bất trắc.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

"Hậu Nghệ, Bàn Cổ Khai Thiên Đệ Tam Thức, ngươi vẫn cần tiếp tục tham ngộ diễn luyện, tranh thủ hoàn toàn khống chế." Đế Giang thu hồi ánh mắt từ Hồng Hoang đang tràn ngập sát khí và sát cơ khủng bố, nhìn Hậu Nghệ ở cuối cùng trong Mười Hai Tổ Vu, trầm giọng nói.

"Đại ca yên tâm, ta sẽ gấp rút nhanh chóng." Hậu Nghệ nghe vậy, gật đầu nói.

Y nay đã là Tổ Vu, tự nhiên không còn xưng hô Tổ Vu Đại Nhân với Đế Giang cùng các Tổ Vu khác nữa.

Hậu Nghệ tuy là Tổ Vu mới tấn cấp, chưa từng tiếp xúc với Mười Hai Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, nhưng có sự giúp đỡ của Hậu Thổ, y đã sớm truyền thụ toàn bộ sự lĩnh ngộ và tâm đắc về Đại Trận của Vu tộc cho Hậu Nghệ.

Thêm vào sự giúp đỡ không ngừng của Mười Một Tổ Vu trong những năm qua, Hậu Nghệ đã có thể liên hợp diễn hóa ra Đại Trận, chiêu thức Khai Thiên của Bàn Cổ, y cũng đã hoàn toàn khống chế được Đệ Nhị Thức, nhưng Đệ Tam Thức thì vẫn chưa đủ.

Thế nhưng mười một vị Tổ Vu khác thì đã có thể khống chế Đệ Tam Thức rồi, cho nên, Hậu Nghệ vẫn cần gấp rút thời gian khống chế Đệ Tam Thức.

Còn về Bàn Cổ Chân Thân, đối với Hậu Nghệ mà nói, ngược lại không quá khó, dù sao chiêu này là thủ đoạn mạnh nhất, cũng là do Tổ Vu Chân Thân liên hợp diễn hóa, cho nên ngược lại sẽ không quá khó.

Đế Giang gật đầu, cách thời điểm lượng kiếp chính thức bùng phát vẫn còn một khoảng thời gian không ngắn, cũng đủ để Hậu Nghệ tham ngộ diễn luyện chiêu Bàn Cổ Khai Thiên Đệ Tam Thức rồi.

"Nhị đệ, việc chuẩn bị tiếp theo của mười hai bộ lạc Vu tộc, liền giao cho ngươi." Đế Giang trong lòng suy nghĩ một lát, rồi nhìn Cú Mang, mở miệng nói.

"Đại ca yên tâm!" Cú Mang gật đầu.

Vu tộc Đại Trận, không chỉ cần Mười Hai Tổ Vu, mà còn cần mười hai bộ lạc Vu tộc.

Trong cuộc tự chém giết giữa hai tộc, cũng cần tộc nhân của mười hai bộ lạc, cho nên, nâng cao thực lực của họ là điều cần thiết.

"Lượng kiếp giáng lâm, thêm vào đó là sẽ có một trận chiến với Yêu tộc, cho nên lượng kiếp lần này sẽ trở nên vô cùng hung hiểm, có

khả năng còn có nguy cơ vẫn lạc.

Vu tộc của ta khác với các chủng tộc và sinh linh khác, cho nên, chúng ta càng cần phải chuẩn bị kỹ lưỡng, để đề phòng sự vẫn lạc." "Chỉ cần chúng ta chuẩn bị tốt mọi thứ, thêm vào Luân Hồi Chi Địa của tiểu muội, Vu tộc mới coi như hậu lộ vô ưu." Đế Giang thần sắc trang trọng, ánh mắt chậm rãi quét qua mười một vị Tổ Vu đang có mặt, mở miệng nói.

Chương 217

Đây là những dặn dò và chuẩn bị cuối cùng trước lượng kiếp.

Đế Giang hy vọng họ đều làm tốt mọi việc này, đề phòng mọi biến số, mới có thể bảo toàn tương lai của Vu tộc, điểm này, Đế Giang nhất định phải đảm bảo.

"Đại ca yên tâm đi, chúng ta sẽ chuẩn bị tốt hậu thủ." Cú Mang, Huyền Minh cùng những người khác nghe vậy, lập tức gật đầu nói.

Đại ca mình nói không sai, điểm này, họ sẽ sắp xếp tốt hậu thủ, để hậu lộ của Vu tộc càng thêm thuận lợi, để Vu tộc có thể một lần nữa quật khởi huy hoàng.

Dưới Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Điện.

"Đại ca, trong Thiên Đình, mấy vạn năm gần đây, có một cỗ khí thế khủng bố đột nhiên bùng lên, cực kỳ tương tự với Đế Tuấn.

Ta cảm thấy, đó là Đế Tuấn đang tìm kiếm con đường chứng đạo, hoặc là đã xung kích Hỗn Nguyên Cảnh, và đã chạm đến ngưỡng cửa rồi." Cú Mang trong lòng suy nghĩ một lát, rồi nhìn Đế Giang, thần sắc ngưng trọng nói.

Tin tức này, đối với Vu tộc hiện tại mà nói, cũng không phải là tin tốt lành gì, đặc biệt là trong tình huống lượng kiếp giáng lâm, Vu Yêu có khả năng bùng phát quyết chiến, thì lại càng không phải là tin tốt.

Nếu không phải Hậu Thổ đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lần này nếu Đế Tuấn thật sự thành công chứng đạo, thì đối với Vu tộc mà nói, đó sẽ là một đòn chí mạng.

Dưới sự tồn tại như Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, toàn bộ Vu tộc cũng không phải đối thủ, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể rất

dễ dàng diệt Vu tộc.

May mắn thay, có Hậu Thổ ở đó, nếu Đế Tuấn chứng đạo rồi, cũng không cần lo lắng vấn đề này.

Tuy nhiên, Hậu Thổ không thể dễ dàng ra tay, chỉ có thể ra tay vào những thời khắc nguy hiểm, tức là nếu Vu Yêu nhị tộc bùng phát quyết chiến, trong trận giao chiến của hai tộc, Hậu Thổ không thể ra tay, chỉ có thể đến thời khắc vạn bất đắc dĩ.

Thế nhưng lần này, nếu Đế Tuấn thật sự thành công chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, và ra tay với Vu tộc, thì đó cũng coi như là thời khắc nguy hiểm rồi.

Dù sao đây là thời khắc diệt tộc, Hậu Thổ liền có thể ra tay.

Như vậy, Đế Tuấn liền sẽ bị ngăn chặn, cũng coi như là ổn.

Nhưng nếu Đế Tuấn không thành công chứng đạo, lần này y cũng sẽ nâng cao không ít tu vi.

Y gia nhập vào Yêu tộc Đại Trận, đối với Vu tộc mà nói, cũng là một tổn hại cực lớn, cũng không thể xem thường.

"Chuyện của Đế Tuấn, tạm thời không rõ, nhưng chúng ta cần cẩn thận ứng phó, bất kể y có chứng đạo Hỗn Nguyên hay không, chúng ta đều phải ứng phó với điểm này." "Tình huống của tiểu muội đặc biệt, cho nên, phần lớn sự việc, vẫn phải do chính chúng ta làm.

Nhưng có tiểu muội ở đó, hậu lộ của Vu tộc không đứt đoạn, điểm này, Vu tộc của ta vẫn chiếm không ít ưu thế." Đế Giang thần sắc trang trọng, ánh mắt chậm rãi quét qua mười một vị Tổ Vu đang có mặt, mở miệng nói.

"Đại ca yên tâm, chúng ta sẽ biết phải làm gì." Là Tổ Vu của Vu tộc, trong tình huống như vậy, họ đều biết mình nên làm đến mức độ nào, việc chuẩn bị hậu thủ cũng đều sẽ được sắp xếp thỏa đáng.

Đế Giang nghe vậy, hài lòng gật đầu.

"Đại ca còn cách Hỗn Nguyên Cảnh bao xa?" Đột nhiên, Chúc Cửu Âm nhìn Đế Giang, mở miệng hỏi.

"Vượt qua Chuẩn Thánh viên mãn không ít, nhưng vẫn chưa chạm đến ngưỡng cửa đó, vẫn còn kém không ít." Đế Giang ánh mắt hơi tối lại, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, các Tổ Vu đều im lặng không nói gì.

Đại ca của mình là Tổ Vu mạnh nhất, ngoài tiểu muội Hậu Thổ ra.

Hiện tại vẫn chưa chạm đến tầng Hỗn Nguyên đó, thì việc muốn tấn thăng sẽ không dễ dàng như vậy, thời gian cần thiết sẽ còn lâu hơn nữa.

Đế Giang nhìn vẻ mặt im lặng của các Tổ Vu, trên mặt lại lộ ra một nụ cười, mở miệng nói, "Các ngươi cũng không cần nản lòng, có lẽ, một tộc nhiều nhất chỉ xuất hiện một vị Hỗn Nguyên tồn tại.

Vu tộc của ta, có tiểu muội ở đó, thì đã đủ rồi." Điểm này, Đế Giang cũng không rõ, nhưng như vậy cũng không phải không có khả năng.

Bất kể thế nào, Vu tộc có Hỗn Nguyên ở đó, thì sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Bản thân y có thể tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hay không, trong lòng y cũng không quá để ý.

Các Tổ Vu nghe vậy, khẽ gật đầu, đây cũng là một khả năng.

Đồng thời, trong Chúng Sinh Luân Hồi.

Hậu Thổ nhìn thoáng qua Địa Phủ và Hồng Hoang xong, liền chậm rãi đứng dậy, rời khỏi Bình Tâm Điện rồi trực tiếp đi về phía Vu tộc.

Với tu vi của nàng, không cần chốc lát, đã đến Bàn Cổ Điện.

Sau khi gặp gỡ các Tổ Vu, Hậu Thổ liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Lượng kiếp lần này hung hiểm, càng có nguy cơ Vu Yêu quyết chiến.

Các ca ca tỷ tỷ cần chuẩn bị tốt mọi hậu thủ, để đề phòng nguy cơ vẫn lạc." "Tiểu muội yên tâm đi, chúng ta đã thương nghị về điểm này, sẽ sắp xếp mọi việc, làm đến vạn vô nhất thất." Đế Giang và Cú Mang nhìn nhau, mở miệng nói.

Nghe vậy, Hậu Thổ gật đầu, trong lòng hơi an định lại.

Chỉ cần họ chuẩn bị tốt, thì dù có vẫn lạc trong chiến đấu, cũng có thể trọng sinh trở lại.

Nhưng nếu không chuẩn bị tốt, vẫn lạc là vẫn lạc thật sự rồi.

Cho nên, nghe các Tổ Vu đã chuẩn bị hậu thủ, nàng liền yên tâm.

"Tiểu muội, lần này nếu Vu Yêu nhị tộc bùng phát quyết chiến, Đế Tuấn nếu thật sự có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Cảnh, thì chỉ có thể do muội ra tay giải quyết." Đế Giang thần sắc hơi ngưng trọng, nhìn Hậu Thổ, mở miệng nói.

Nghe vậy, Hậu Thổ gật đầu, nói, "Đại ca yên tâm đi, nếu Đế Tuấn thật sự có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, liền do ta ra tay.

Còn về trận giao chiến giữa Vu Yêu hai tộc, thì chỉ có thể trông vào chư vị ca ca tỷ tỷ rồi." "Tiểu muội yên tâm đi, đối phó Yêu tộc, chúng ta vẫn có lòng tin." Huyền Minh nghe vậy, trên khuôn mặt tươi cười hiện lên một nụ cười mỉm, mở miệng nói.

Hậu Thổ thấy họ như vậy, cũng lộ ra nụ cười nói, "Như vậy, ta liền yên tâm rồi." "Hậu Nghệ, ta lần này đến đây, ngoài việc dặn dò một số chuyện, còn là để nâng cao sự thuần thục của ngươi đối với Vu tộc Đại Trận, cũng như sự khống chế đối với chiêu Bàn Cổ Khai

Thiên.

Khoảng thời gian tiếp theo, ngươi liền theo ta thông thạo Đại Trận." Hậu Thổ ánh mắt nhìn về phía Hậu Nghệ ở cuối cùng trong Tổ Vu, chậm rãi mở miệng nói.

Lần này nàng đến Vu tộc, ngoài việc dặn dò các Tổ Vu làm tốt mọi sắp xếp, chủ yếu vẫn là nâng cao mức độ khống chế Đại Trận của Hậu Nghệ, và cả những việc của bộ lạc Hậu Thổ.

Chỉ cần làm tốt những việc này, thì nàng liền đã làm xong mọi việc cần làm rồi.

Tiếp theo, thì xem tình hình của Vu tộc mình rồi, nhưng nghĩ rằng những điều này là đủ để đối phó với Yêu tộc rồi.

Nếu Đế Tuấn có thể chứng đạo, thì đó cũng là tự mình ra tay giải quyết, còn các bộ chúng Yêu tộc khác, và Đại Trận của Yêu tộc, thực lực và Đại Trận của Vu tộc cũng đủ để ứng phó rồi.

"Vâng!" Hậu Nghệ nghe vậy, mắt sáng lên, lập tức đáp.

Hậu Thổ gật đầu, rồi cùng Đế Giang và những người khác thương nghị một vài chi tiết, sau đó liền tự ai nấy tản đi.

Hậu Thổ dẫn Hậu Nghệ trở về bộ lạc Hậu Thổ, vẫn là để giúp đỡ y khống chế Đại Trận cuối cùng.

Ngoài ra, bộ lạc Hậu Thổ, nàng cũng sẽ chiếu cố một hai, nâng cao thêm vài phần.

Thời gian như nước chảy, trong im lặng, liền đã ba nguyên hội trôi qua.

Hậu Thổ một nguyên hội trước đã rời khỏi bộ lạc Hậu Thổ, việc nâng cao Hậu Nghệ, nâng cao bộ lạc Hậu Thổ, những gì cần làm, nàng đều đã làm xong rồi.

Việc chuẩn bị hậu thủ của Mười Hai Tổ Vu cũng đã gần như hoàn thành, nàng cũng không tiếp tục lưu lại Vu tộc, mà trở về Chúng Sinh Luân Hồi.

Còn trong ba nguyên hội hơn này, sát khí, sát cơ và kiếp khí ngưng kết trong Hồng Hoang đã nâng lên một giai đoạn.

Chương 218

Dưới tình hình khủng bố như vậy, đã có không ít tu sĩ sa vào đó.

Tự chém giết, đã bắt đầu rồi.

Lượng kiếp sau vài chục vạn năm diễn hóa này, thời điểm bùng phát càng ngày càng gần kề.

Vô số tu sĩ sinh linh trong lòng hoàng hoàng.

Lúc này, đối mặt với sát khí, sát cơ và kiếp khí khủng bố tràn ngập Hồng Hoang, điều có thể làm, chỉ có thể là cố gắng hết sức nâng cao bản thân.

Khoảng thời gian này, là khoảng thời gian cuối cùng của chúng sinh, cũng là cơ hội để nâng cao bản thân tìm kiếm một tia sinh cơ đó.

Và ngoài một số tu sĩ có tu vi khá cao vẫn đang gấp rút thời gian để nâng cao bản thân, thì những người có tu vi thấp hơn, lại bắt đầu xảy ra tình trạng tự chém giết trong sát khí và sát cơ như vậy.

Đương nhiên, điều này ảnh hưởng đến số ít, còn một số là kết thúc nhân quả sớm, giữa hai bên cũng đã bùng phát chiến hỏa, từ đó lại dẫn động những trận chiến hỏa lớn hơn, nhiều hơn.

Sự vẫn lạc của tu sĩ, huyết khí xung tiêu, tràn ngập toàn bộ Hồng Hoang.

Kết hợp với những sát khí, sát cơ và kiếp khí này, ngược lại lại thúc đẩy tiến trình của lượng kiếp, thúc đẩy tượng khủng bố của lượng kiếp.

Cứ như vậy, lại thêm vài chục vạn năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Trong Hồng Hoang, số lượng tu sĩ bị lượng kiếp ảnh hưởng, cũng

như tu sĩ bắt đầu kết thúc nhân quả của bản thân, đã tăng lên đáng kể.

Tu sĩ có cao có thấp, ngoài tu sĩ ra, còn có không ít chủng tộc tiên thiên, và cả những sinh linh bình thường bắt đầu tự chém giết.

Số lượng tu sĩ, chủng tộc và sinh linh bị ảnh hưởng, tham gia tự chém giết, kết thúc nhân quả không ngừng tăng lên, số lượng vẫn lạc cũng không ngừng tăng lên.

Huyết khí bắt đầu tràn ngập Hồng Hoang, ảnh hưởng nhiều hơn đến các sinh linh, tu sĩ và chủng tộc tiên thiên khác.

So với các chủng tộc khác, Vu Yêu nhị tộc lúc này lại khá bình tĩnh, mặc dù lượng kiếp ngày càng tiến tới, hai tộc lại là chủng tộc đỉnh cao, gánh chịu đầu tiên dưới lượng kiếp, hơn nữa còn có thể bùng phát quyết chiến.

Nhưng thời điểm đó chưa đến, hai tộc lúc này sẽ không ra tay.

Còn dưới Vu Yêu nhị tộc, các bộ lạc phàm nhân Nhân tộc, bắt đầu có một số ảnh hưởng, tuy nhiên những ảnh hưởng này phần lớn đều là do các tu sĩ, chủng tộc tham chiến liên lụy đến Nhân tộc.

Nhưng có đệ tử Thánh Địa ở đó, cũng không có tổn thất quá nghiêm trọng.

Trong vài chục vạn năm qua, tổng số tổn thất của Nhân tộc không đến một thành.

Tuy nhiên hiện tại vẫn chưa đến lúc lượng kiếp bùng phát, cho nên tổn thất hiện tại tương đối nhỏ, đó cũng chỉ là tạm thời, cụ thể, vẫn phải xem tình hình sau lượng kiếp.

Các bộ lạc phàm nhân Nhân tộc, có Nhân tộc Thánh Địa hộ vệ, cũng đang tham gia ứng kiếp, tình hình cũng sẽ không quá nghiêm trọng.

Còn một số đệ tử Nhân tộc trực tiếp tham gia, cũng đã bắt đầu ứng kiếp, có người đã kết thúc nhân quả, cũng có người đã vẫn lạc.

Tuy nhiên số lượng vẫn lạc không nhiều, cũng nằm trong dự kiến của Toại Nhân, cũng coi như là vẫn ổn.

Lượng kiếp lần này, Toại Nhân cảm thấy, tình hình Nhân tộc, vẫn coi như là tốt, tổn thất cụ thể, thì đợi sau lượng kiếp mới tính toán.

Thời gian thoáng chốc, lại vài vạn năm trôi qua.

Tình hình trong Hồng Hoang, đã ngày càng nghiêm trọng rồi.

Số lượng tu sĩ, sinh linh và chủng tộc tham gia giao chiến tự chém giết, đã ngày càng tăng lên, huyết khí xung tiêu, sát khí và sát cơ, kiếp khí ngày càng nồng đậm, tất cả dung hợp dưới đó, lại càng thúc đẩy lượng kiếp.

Nhân tộc tuy ảnh hưởng ít hơn một chút, nhưng cũng có tổn thương, tuy nhiên xét về tình hình hiện tại, thì cũng tương đương với dự kiến, cũng chưa coi là quá nghiêm trọng.

Còn về Vu Yêu nhị tộc, hiện nay vẫn không có chút động tĩnh nào, chỉ có cỗ khí tức túc sát đó, tràn ngập trong Vu Yêu nhị tộc.

Dưới sự bùng phát của lượng kiếp, một trận chiến của Vu Yêu nhị tộc, e rằng khó tránh khỏi.

Chúng sinh cần tìm kiếm một tia sinh cơ trong lượng kiếp, cần kết thúc nhân quả.

Là một trong những chủng tộc mạnh nhất, Vu Yêu nhị tộc, tự nhiên cần kết thúc nhân quả với đối phương, tìm kiếm một tia sinh cơ.

Tranh đoạt khí vận mạnh nhất Hồng Hoang, xung kích chủng tộc số một, thống ngự Hồng Hoang Thiên Hạ.

Và lượng kiếp lần này, chính là cơ hội của Vu Yêu nhị tộc, thời

cơ này, họ tự nhiên sẽ không bỏ qua, cho nên trận chiến này, là điều tất nhiên.

Ý túc sát lúc này ngưng kết trên hai tộc, chính là minh chứng rõ ràng nhất.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Trong hơn trăm vạn năm qua, Thái Thượng đều không để ý quá nhiều đến sự việc trong Hồng Hoang, đối với sự ứng phó và tình hình hiện tại của chúng sinh Hồng Hoang, y không để ý nhiều.

Khu vực Vô Cực Sơn Mạch, đã nằm dưới sự bao trùm của Đại Đạo chi lực của Thái Thượng, trừ những sinh linh ứng kiếp, còn lại cơ bản không bị ảnh hưởng đến nơi này.

Dù sao nơi này là đạo trường của Thái Thượng, lượng kiếp không thể ảnh hưởng đến y.

Đột nhiên, Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, ánh mắt nhìn thoáng qua Thiên Cơ lúc này có chút huyết hồng, trong đôi mắt Đại Đạo hiển hóa.

"Dưới lượng kiếp, sự vận chuyển của Thiên Địa, cũng là một phần quy tắc của toàn bộ Thiên Địa." Dưới lượng kiếp, tuy rằng rất nhiều thứ đều sẽ bị ảnh hưởng, bao gồm Đại Đạo pháp tắc, Thiên Địa quy tắc, v.v., nhưng lượng kiếp cũng là một điểm quan trọng trong sự vận hành của Thiên Địa.

Sự vận chuyển Thiên Địa vào lúc này, cũng là một phần quy tắc của toàn bộ Thiên Địa.

Những năm qua, Thái Thượng cũng đang tham ngộ một số quỹ tích vận hành trong đó, gia tăng sự lĩnh ngộ đối với Thiên Địa, đối với Đạo.

"Xem ra, đã đến lúc ấn chứng sự khống chế và lĩnh ngộ Thiên Địa

của bản thân rồi.” Trong lòng suy nghĩ một lát, Thái Thượng trầm giọng nói, Xích Hồng Khánh Vân lúc này càng thêm tiên diễm, khí tức Đại Đạo rộng lớn tràn ngập.

Thái Thượng chậm rãi nhắm mắt lại, rồi tâm thần ngưng tụ, sau đó trầm nhập vào vị trí đan điền, hóa thành hình.

Nơi đây, dưới sự cố ý của Thái Thượng, đã hình thành tình trạng hỗn độn, chờ đợi y khai tịch một phương nội thế giới, rồi ấn chứng sự vận hành Thiên Địa và sự khống chế quy tắc của bản thân, như vậy, cũng có thể tiến một bước làm sâu sắc thêm sự lĩnh ngộ của y đối với Đạo.

Hơn nữa, khai tịch thế giới, cũng có thể khiến phương thế giới này, trở thành thế giới Đại Đạo của bản thân.

Như vậy, đối với sự nâng cao Đại Đạo của mình, cũng có sự giúp đỡ không nhỏ, cho nên lần khai tịch một phương nội thế giới này, đối với Thái Thượng mà nói, lợi ích rất nhiều.

“Hưu!” Thái Thượng nhìn hỗn độn chi khí trong phiến hỗn độn này, cùng với sự đến của y, dòng khí màu xám không ngừng lưu động, dường như tạp loạn vô chương, lại như đã đi ra một quỹ tích huyền ảo.

Lúc này, toàn bộ dòng khí trong hỗn độn đều đang lưu động cuộn trào, hơn nữa thỉnh thoảng toàn bộ phiến hỗn độn đều sẽ chấn động một chút.

“Hỗn Độn khai, Thiên Địa xuất!” Thái Thượng đôi mắt hiển hóa Âm Dương, trên Thiên Linh ngưng tụ Vô Vi chi Đạo.

Y trong tay nắm chặt, Vô Vi chi Đạo ngưng tụ trên Thiên Linh hóa thành một thanh Thanh Phong ba thước.

“Xích!” Kiếm xuất!

Thời không trường hà, quá khứ hiện tại tương lai, Chu Thiên vô quang!

Khoảnh khắc này, toàn bộ khu vực hỗn độn hóa thành bóng tối, ngay cả Chuẩn Thánh ở đây, lúc này cũng không thể nhìn thấu một phần.

Đột nhiên, một đạo thần quang từ bóng tối mà ra.

Chương 219

Đạo quang mang này, là thánh quang khai thiên tích địa, xé rách khu vực hóa thành bóng tối vô biên, chiếu sáng Thiên Địa.

Đạo thần quang này giáng xuống, mang đến lại không phải ấm áp và hy vọng, mà là khủng bố, đại khủng bố.

Dưới đạo thần quang này, là sự hủy diệt của khu vực hỗn độn, sự hủy diệt triệt để, nhưng đồng thời, lại là Thiên Địa đản sinh!

"Oanh long long!!!" Âm thanh sấm sét khủng bố theo sát phía sau, rồi liền thấy khu vực hỗn độn bắt đầu phân tách.

Thanh khí thăng lên, hóa Càn, Càn là Trời!

Trọc khí hạ trầm, hóa Khôn, Khôn là Đất!

Thái Thượng nhìn hỗn độn lúc này đã khai, diễn hóa Thiên Địa, trong đó Địa Thủy Phong Hỏa dâng trào.

Y phất tay, Thái Cực Đồ trấn áp mà ra, định Địa Thủy Phong Hỏa, ổn cố tứ phương Càn Khôn, Âm Dương diễn hóa Ngũ Hành.

Không biết đã trôi qua bao lâu, Thiên Địa sơ hình bắt đầu chậm rãi hiển hóa.

Thấy vậy, Thái Thượng hài lòng gật đầu.

Khai thế giới tuy không khó đối với y, nhưng lấy Đại Đạo khai thế giới, diễn hóa một phương thế giới Vô Vi Đại Đạo vượt trên Đại Thiên Thế Giới, trong vô hình, đã gia tăng sự khống chế và lĩnh ngộ của Thái Thượng đối với Đại Đạo của bản thân.

Lần này, y dường như lại có chỗ lĩnh ngộ.

Thái Thượng nhìn thiên địa dần thành hình và ổn cố, tâm niệm khẽ

động, pháp lực toàn thân lưu chuyển, Đại Đạo lần nữa ngưng tụ, Pháp tắc chi kiếm của Vô Vi Chi Đạo trong tay lại lần nữa tỏa ra kiếm mang huyến lệ. "Xích!" Thái Thượng lại lần nữa xuất thủ, kiếm xuất, kiếm minh vang động Thời Không Trường Hà, phảng phất vang vọng bên tai chúng sinh trong vô tận Thời Không Trường Hà.

Kiếm ra, quần tinh thôi xán, diễn hóa Tinh Thần Đại Hải!

Nếu kiếm đầu tiên là hủy diệt, thì kiếm này, chính là sáng tạo!

Vô số tinh quang hội tụ trên thân kiếm, kiếm quang xé rách thiên địa đang thành hình, rồi ấn vào giữa thiên tế, hiển hóa Tinh Thần Đại Hải.

Thiên địa xuất, Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải xuất, quy mô thiên địa đã hiển hóa.

Giữa thiên địa, khu vực nguyên bản hiển hóa đại lục, rồi dưới Thái Cực Đồ, âm dương giao hội, ngũ hành diễn hóa, bắt đầu đản sinh sinh linh.

Tạo Hóa Thiên của Nữ Oa, tuy là Đại Thiên Thế Giới, nhưng lại không phải Đại Thiên Thế Giới do thuần túy Tạo Hóa Đại Đạo diễn hóa.

Tuy nàng có thể tạo sinh linh, nhưng so với Thái Thượng lúc này, vẫn có chỗ khác biệt.

Bất quá, chờ đến khi nàng đạt tới cảnh giới như Thái Thượng, lấy tự thân Đại Đạo khai ích Đại Đạo Đại Thiên Thế Giới, liền chẳng phải việc khó.

Đại Thiên Thế Giới, siêu việt Đại Thiên Thế Giới!

Chỉ trong mấy vạn năm ngắn ngủi, phương thế giới này đã diễn hóa tới mức siêu việt Đại Thiên Thế Giới.

Sinh linh trong đó tuy phổ thông, nhưng cũng đang hoàn thiện phương thế giới này, bổ khuyết vận hành của thiên địa.

Cho nên, sinh linh không như Hồng Hoang, vậy cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Thái Cực Đồ vẫn bao phủ phương thế giới này, tiếp tục ổn cố Bích Chướng Thế Giới, Âm Dương Chi Đạo không ngừng duy hộ và diễn hóa. "Vô Cực nhi Thái Cực, thế giới này, liền là Vô Cực Giới!" Thái Thượng đứng giữa vô tận hư không, phảng phất chúa tể chưởng khống tất cả, miệng nhàn nhạt nói, thanh âm quán xuyên Thời Không Trường Hà, ấn vào trong lòng mỗi một sinh linh.

Vô Cực Giới, cũng chính thức thành hình.

Thái Thượng chân đạp Hỗn Độn, mỗi bước chân đều lưu lại dấu vết của Đạo.

Từng thế giới diễn hóa ra dưới chân Y, Y đạp từng thế giới, phảng phất là Tạo Vật Chủ, Chúa Tể thế gian, chưởng khống tất cả.

Thái Thượng đến Vô Cực Giới, đứng giữa thiên địa, ánh mắt nhìn thấy mọi sự diễn hóa của Vô Cực Giới. "Ông!" Thiên địa Vô Cực Giới dị động, rồi thấy ba đạo quang mang từ Tam Tài phương vị của Vô Cực Giới thăng lên, sau đó hiển hóa thành ba thân ảnh, chính là Thái Thanh Đạo Nhân vị Thiên, Ngọc Thanh Đạo Nhân vị Địa, Thượng Thanh Đạo Nhân vị Nhân, cùng với Thái Thượng ở trung ương.

Thiên địa tứ phương, Đại Đạo hoàng hoàng!

Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân đứng trên bốn phương địa vị, Đại Đạo Pháp tắc quanh thân oanh nhiễu, một cỗ khí tức bản nguyên cực kỳ nồng đậm tản mát ra, tràn ngập cả phương thế giới, khiến những sinh linh vừa đản sinh của Vô Cực Giới kinh hãi không

thôi.

Nhưng đồng thời, những sinh linh vừa đản sinh trong Vô Cực Giới, lại dưới luồng khí tức bản nguyên này, cùng với Đại Đạo chi lực, thu được không ít chỗ tốt, lúc này đều đang tiến tới một cảnh giới tốt hơn.

Trên Thái Cực Đồ, Vô Vi Đại Đạo bao phủ cả thế giới.

Dưới sự thao khống của Thái Thượng, Vô Vi Pháp tắc dần dần ngưng tụ, hội tụ trên Cửu Thiên, khai ích một không gian, rồi trở thành Thiên Đạo của Vô Cực Giới.

Đã là Vô Cực Giới siêu việt Đại Thiên Thế Giới do Vô Vi Đại Đạo diễn hóa, vậy người quản lý Vô Cực Giới, tự nhiên cũng phải là Vô Vi Đại Đạo.

Ngoài phương diện này ra, lấy Vô Vi Đại Đạo làm Thiên Đạo, cũng có thể khiến Vô Vi Đại Đạo càng thêm khế hợp vận hành của thiên địa, chưởng khống vận hành của thiên địa.

Trên phương diện này, có thể càng thêm đề thăng và hoàn thiện Thái Thượng, Vô Vi Chi Đạo đối với tinh tiến của Đạo.

Cho nên nói, Vô Vi Chi Đạo làm Thiên Đạo của Vô Cực Giới, là việc tất nhiên. "Thiên địa ổn cố, Thiên Đạo đã xuất, ra tay đi!" Chẳng biết đã qua bao lâu, phảng phất là mười vạn năm, hoặc có lẽ là trăm vạn năm.

Thái Thượng nhàn nhạt mở miệng nói, Thái Thanh Ấn Ký giữa mi tâm Y tỏa ra thần quang thôi xán.

Dưới ánh quang mang đó, ngay cả Thái Sơ Thánh Quang khai thiên cũng hiển vẻ ảm đạm vô quang, dưới sự chiếu rọi của Thái Thanh Thanh Quang, Thời Không Trường Hà cũng quang mang ảm đạm.

Nghe vậy, Tam Thanh Đạo Nhân trên Tam Tài phương vị liếc nhau

một cái, rồi hơi gật đầu. "Oanh!" Đại Đạo oanh minh, thiên địa chấn động.

Trên bốn phương, Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân cùng nhau xuất thủ, Đại Đạo trong tay phù hiện, tham nhập vào vô tận hư vô, hướng tới tận cùng của Đại Đạo mà bắt lấy.

Thái Thượng bắt lấy, phất đi, một Thiên Địa Quy Tắc hoàn chỉnh phù hiện giữa thiên địa, hoàn thiện vận hành của Vô Cực Giới.

Thiên Địa Chi Lực khủng bố tản ra, không ngừng dung nhập vào thiên địa, dung nhập vào trong chúng sinh.

Thiên Địa Quy Tắc này, là sự lĩnh ngộ và chưởng khống của Thái Thượng đối với thiên địa.

Lúc này bắt ra, đặt vào Vô Cực Giới, hoàn thiện thiên địa, tăng thêm sự lĩnh ngộ của bản thân đối với thiên địa, tăng thêm sự lĩnh ngộ đối với Đạo.

Tam Thanh Đạo Nhân trong tay không ngừng vung ra, mỗi lần đều có từng đạo Thiên Địa Quy Tắc mắt thường có thể thấy được phù hiện trong tay họ, rồi dung nhập vào giữa thiên địa, hoàn thiện thiên địa, tăng cường chúng sinh.

Thiên Địa Chi Lực càng lúc càng khủng bố. "Vô quy củ, vô dĩ lập phương viên!" Thái Thượng nhàn nhạt nói, động tác trong tay không chậm.

Từng đạo Thiên Địa Quy Tắc mắt thường có thể thấy được từ tay Y phi độn ra, rồi ấn nhập vào giữa thiên địa, ấn nhập vào vận hành của thiên địa, ấn nhập vào trong Nguyên Thần của chúng sinh.

Thiên địa đang hoàn thiện, quy tắc đang viên mãn!

Chương 220

Chờ đến khi Thiên Địa Quy Tắc được Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân hoàn thiện triệt để, những sinh linh đản sinh sau này, sẽ được đề thăng vô số, những sinh linh như vậy, sẽ là tồn tại cực kỳ đặc thù.

Trong Thức Hải của Thái Thượng phù hiện từng đạo lý giải đối với Thiên Địa Quy Tắc, đối với vận hành của thiên địa.

Rồi hiển hóa thành hình, từng đạo Thiên Địa Quy Tắc, cùng với Vô Vi Pháp tắc ngẫu nhiên xuất hiện, quán xuyên vũ trụ thương khung, trực đạt Thiên Địa Bản Nguyên.

Tốc độ của Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân không chậm.

Lấy sự lý giải của bản thân đối với vận hành của Hồng Hoang thiên địa, đối với Thiên Địa Quy Tắc, lúc này toàn bộ hiển hóa thành hình, từng đạo từng đạo ấn nhập vào Vô Cực Giới, không ngừng đề thăng, hoàn thiện Vô Cực Giới.

Thời gian như lưu thủy, lặng lẽ trôi đi, đã mấy chục vạn năm trôi qua.

Thời Không Trường Hà giáng lâm Vô Cực Giới, lúc này không ngừng thúc đẩy.

Sau mấy chục vạn năm hoàn thiện, Vô Cực Giới đã đề thăng đến một cảnh giới cực kỳ viên mãn.

Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân dừng động tác, sự lĩnh ngộ của họ đối với vận hành của thiên địa, đối với Thiên Địa Quy Tắc đã cụ thể hóa, hiển hóa ra, lại ấn nhập vào thiên địa Vô Cực Giới, khiến họ đối với Thiên Địa Quy Tắc, đối với sự chưởng khống Đại Đạo, lại

có cảm ngộ mới.

Thái Thượng nhìn Tam Thanh Đạo Nhân, khẽ gật đầu xong, thân hình Tam Thanh Đạo Nhân khẽ động, giây tiếp theo đã bàn tọa trên ba đóa liên đài, hai mắt nhắm chặt, tiếp tục tu hành, tham ngộ Đại Đạo.

Thái Thượng thấy vậy, hài lòng gật đầu, rồi dưới chân khẽ động, đến trung ương Vô Cực Giới, sau đó trực tiếp bàn tọa xuống, bắt đầu tham ngộ.

Hồng Hoang lúc này, phảng phất bị Thời Không Trường Hà đẩy nhanh lưu tốc.

Thoáng chốc, đã hơn trăm vạn năm trôi qua.

Kể từ khi Lượng Kiếp được đẩy nhanh, đến cảnh tượng ngày nay, đã trải qua mấy trăm vạn năm.

Hồng Hoang lúc này, trừ Vu Yêu nhị tộc ra, những kẻ cần kết thúc nhân quả, những kẻ đã tham dự vào, những kẻ tìm kiếm một tia sinh cơ, đều đã tham dự vào.

Còn không ít sinh linh và tu sĩ bị ảnh hưởng, cũng đều như vậy.

Nhân tộc, trong việc ứng kiếp và chiếu cố những tu sĩ tham chiến bị liên lụy, cũng đã tham dự vào.

Trong Lượng Kiếp, vẫn luôn có tổn thất, bất quá hiện tại cơ số Nhân tộc lớn, phân bố phân tán, nên tổn thất, cũng nằm trong dự liệu của Toại Nhân.

Chỉ cần hạch tâm vững vàng, tất cả sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Mà mấy trăm vạn năm này, toàn bộ Hồng Hoang đều hóa thành chiến trường, huyết khí trùng tiêu, có kẻ trôi dạt về Huyết Hải, cũng có kẻ chìm sâu vào đại địa nứt nẻ, hiển vẻ cực kỳ đáng sợ.

Sơn hà phá toái, linh khí vặn loạn, thiên địa bị sát khí và sát cơ bao

phủ, huyết quang che mờ đôi mắt chúng sinh.

Khoảnh khắc này, phảng phất như cảnh tượng tận thế, cực kỳ khủng bố.

Bất quá, những tu sĩ và Đại Năng đã kết thúc nhân quả của bản thân, cùng với một số tu sĩ tìm được một tia sinh cơ, lúc này đều dần dần rút khỏi cuộc chém giết.

Tuy còn chưa tính là triệt để kết thúc, nhưng tạm thời bảo toàn bản thân, vẫn là rất có tất yếu.

Huống hồ, trình độ của Lượng Kiếp hiện tại, ai cũng không thể bảo đảm khi nào sẽ bạo phát.

Trong Hồng Hoang, Vu Yêu nhị tộc vẫn chưa có động tĩnh, hiển nhiên là muốn chờ đợi thời cơ cuối cùng.

Cho nên, sau khi Lượng Kiếp triệt để bạo phát, Vu Yêu giao thủ, đó sẽ là hiện tượng càng thêm khủng bố.

Nếu bản thân tạm thời không rút lui một chút, đợi đến khi Lượng Kiếp bạo phát, Vu Yêu tham chiến, e rằng sẽ trở thành pháo hôi bị công kích liên lụy.

Chuyện như vậy, đối với những tu sĩ đã tu hành lâu như vậy, khổ sở tìm kiếm một tia sinh cơ trong Lượng Kiếp mà nói, tự nhiên không muốn thấy xảy ra.

Cho nên, tình huống lúc này, chỉ có thể tự mình chậm rãi tìm kiếm cơ hội, từ từ rút khỏi chiến đấu và chém giết.

Còn những tu sĩ bị Lượng Kiếp ảnh hưởng cực sâu, bị sát lục che mờ đôi mắt, lúc này đã không thể rút lui.

Chỉ có chém giết, hoặc giết tu sĩ khác, hoặc bị tu sĩ khác giết.

Mấy trăm vạn năm qua, số tu sĩ vẫn lạc trong Hồng Hoang, trong

mười phần, đã có hai ba phần vẫn lạc.

Mức độ khủng bố của huyết khí, ngay cả một số Chuẩn Thánh cao thủ, cũng cảm thấy sợ hãi.

Ngay cả Nguyên Thủy và Thông Thiên, Hậu Thổ và Nữ Oa, những người đã chứng kiến Tam Tộc và Đạo Ma, lúc này cũng có chút kinh thán.

Lượng Kiếp này số lượng đông hơn, tu vi cao hơn, hai ba phần bây giờ, không phải hai ba phần ngày xưa nữa.

Còn mấy vị kia, chưa từng chứng kiến Lượng Kiếp trước đây, giờ thấy cảnh tượng như vậy, không khỏi cảm thán bản thân đã đạt tới cảnh giới này, không bị Lượng Kiếp ảnh hưởng.

Bằng không, dưới Lượng Kiếp, bản thân lại có thể tốt tới mức nào?

Nhân tộc bị ảnh hưởng tính là nhỏ, lúc này cũng đã tổn thất hơn ba thành, hơn nữa Lượng Kiếp còn đang thúc đẩy, e rằng cuối cùng cũng là tổn thất không nhỏ.

Còn những chủng tộc khác, thì càng thêm khủng bố.

Còn không ít Tiên Thiên chủng tộc triệt để chôn vùi tại đây, tiêu thất trong Thời Không Trường Hà.

Cảnh tượng khủng bố như vậy, không ngừng diễn ra trong Hồng Hoang, trong lòng vô số tu sĩ sinh linh càng thêm bất an.

Dưới sự bất an của chúng sinh, cùng với cảnh tượng khủng bố không ngừng diễn ra, thời gian lại trôi thêm hơn trăm vạn năm. "Oanh long long!!!" Ngày này, toàn bộ thiên địa chấn động.

Cảnh tượng khủng bố đó lan ra vô tận Thời Không khu vực của Thời Không Trường Hà trong quá khứ và tương lai.

Trong lòng tất cả sinh linh Hồng Hoang không khỏi dâng lên một trận cảm giác vẫn lạc.

Lượng Kiếp đã đến!

Trong lòng chúng sinh đều đã hiểu rõ.

Lúc này thiên địa chấn động, sát khí, sát cơ, kiếp khí, huyết khí khủng bố cùng bạo phát, chính là dự báo sự giáng lâm chân chính của Lượng Kiếp.

Khủng bố, cũng đã bắt đầu giáng lâm.

Lúc này, không ít kẻ tu vi chưa đủ Thái Ất Kim Tiên, càng xuất hiện Thiên Nhân Ngũ Suy chi tượng.

Toàn bộ thiên địa cực kỳ hỗn loạn, huyết khí phân cắt thiên địa, mê hoặc chúng sinh.

Không ít kẻ chìm đắm trong chém giết, huyết khí càng lúc càng ngưng kết.

Tình huống lúc này, ngay cả Huyết Hải vận chuyển, cũng khó mà nhất thời tiếp thu nhiều huyết dịch và huyết khí như vậy.

Minh Hà lúc này nhìn cảnh tượng Hồng Hoang, cũng vô khả nại hà, bây giờ, cũng chỉ có thể tự bảo hộ bản thân.

Bản thân vẫn coi như an toàn, ở lại trong Huyết Hải, lấy Huyết Hải chống đỡ Lượng Kiếp, bản thân sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Minh Hà có một tầng ưu thế như vậy, có thể gia tăng rất nhiều tỷ lệ Y độ qua Lượng Kiếp.

Chương 221

Nhưng những tu sĩ, Đại Năng khác, lại không có chuyện tốt như vậy, chỉ có thể dựa vào bản thân.

Cho nên, hiện tại số lượng vẫn lạc trong Hồng Hoang trực tuyến tăng lên.

Có kẻ bảo tồn được Nguyên Thần và Chân Linh của bản thân, cũng có kẻ triệt để tiêu tán, vẫn lạc giữa thiên địa.

Chúng sinh luân hồi, mấy trăm vạn năm qua, cũng đã bận rộn không ít.

Số lượng vẫn lạc quá nhiều, ngay cả Địa Phủ, lúc này cũng phải bận rộn một đoạn thời gian rất dài, dù sao trong Lượng Kiếp, sinh linh vẫn lạc thật sự là quá nhiều.

Nếu không có Chúng Sinh Luân Hồi, Hậu Thổ cũng không dám tưởng tượng, trong Lượng Kiếp này, trong Hồng Hoang sẽ tàn lưu bao nhiêu Âm Thể, linh hồn.

Số lượng những thứ này, đều không thể tính toán được.

Có Chúng Sinh Luân Hồi xong, những sinh linh này, xem như có được sinh mệnh thứ hai, cũng sẽ lại độ luân hồi trở về.

Đây đúng là cái bất hạnh trong vạn hạnh.

Mấy năm qua, số lượng vẫn lạc trong Hồng Hoang quá nhiều, Địa Phủ cũng sẽ bận rộn một đoạn thời gian rất dài.

Hậu Thổ mặt đầy ưu lo, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang Đại Địa.

Ba mươi ba Thiên, nơi Nam Thiên Môn. "Đông Hoàng, Lượng

Kiếp đã bạo phát, Hồng Hoang đã triệt để hỗn loạn, thiên địa ảm đạm.

Hiện tại, có lẽ là cơ hội của Yêu tộc." Bạch Trạch thần sắc nghiêm túc, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất bên cạnh, ngưng giọng mở miệng nói.

Hiện tại Lượng Kiếp triệt để bạo phát, chúng sinh đều đang tìm kiếm một tia sinh cơ.

Số lượng vẫn lạc tuy nhiều, nhưng những kẻ tìm được một tia sinh cơ, rút khỏi chiến trường, cũng không ít.

Yêu tộc muốn độ qua kiếp này, cuối cùng vẫn phải nhập kiếp.

Yêu tộc có thể dưới sự thúc đẩy của Lượng Kiếp, vẫn còn chống đỡ được đến khi Lượng Kiếp bạo phát, đã là khó có được.

Hiện tại Lượng Kiếp triệt để bạo phát, Yêu tộc là chủng tộc đỉnh tiêm, tự nhiên không thể không nhập kiếp.

Hiện tại Yêu tộc đã có không ít tộc nhân vẫn lạc trong đó.

Nếu không nhập kiếp, số lượng vẫn lạc sẽ chỉ càng ngày càng nhiều.

Chỉ có nhập kiếp, mới có thể tìm được một tia sinh cơ.

Hơn nữa, với Vu tộc, cũng cần phải kết thúc trong Lượng Kiếp. "Đại ca bế quan chưa xuất, nay Lượng Kiếp bạo phát, Vu tộc đã tập kết binh mã, e rằng muốn quyết chiến với Yêu tộc ta.

Chúng ta đương xuất thủ, vì Đại ca tranh thủ thêm một chút thời gian, hy vọng Đại ca, có thể trong khoảng thời gian cuối cùng này, chứng đạo mà xuất.

Bằng không, Yêu tộc ta, tình huống vẫn không khách quan." Đông Hoàng Thái Nhất thần sắc ngưng trọng, nhìn thiên tế hỗn loạn, kiếp khí bao phủ lúc này, ngưng giọng nói. "Bạch Trạch, tập kết binh mã,

nghênh chiến Vu tộc!" Hồi lâu sau, Thái Nhất khẽ quát. "Thần lĩnh mệnh!" Bạch Trạch đáp một tiếng xong, liền biến mất không thấy.

Thái Nhất đứng nơi Nam Thiên Môn, khí tức trên người không ngừng tăng vọt, càng lúc càng khủng bố.

Ba mươi ba Thiên, Yêu tộc Thiên Đình, Nam Thiên Môn.

Tốc độ tập kết Yêu tộc của Bạch Trạch cực nhanh, dù sao đã sớm chuẩn bị kỹ càng.

Dưới Lượng Kiếp, giữa Yêu tộc và Vu tộc tất có một trận chiến, tự nhiên sẽ luôn chuẩn bị, chờ đợi thời cơ.

Lượng Kiếp đã đến, thời cơ đã tới!

Dưới sự bạo phát của Lượng Kiếp, chúng sinh đều ở trong kiếp.

Yêu tộc là một đại tộc đỉnh tiêm như vậy, tự nhiên là chịu ảnh hưởng đầu tiên.

Nếu không nhập kiếp, Yêu tộc cứ thế vẫn lạc xuống, thì sự vẫn lạc của Yêu tộc cũng sẽ cực kỳ nghiêm trọng.

Cho nên, nhập kiếp, ứng đối Vu tộc, con đường này của Yêu tộc, là tất yếu phải đi.

Vu tộc đã tập kết binh mã, bọn họ cũng đang tập kết binh mã.

Trận chiến này, là điều tất yếu.

Không mất quá lâu, bộ chúng Yêu tộc đã tập kết xong, chờ đợi mệnh lệnh của Đông Hoàng Thái Nhất.

Còn những tộc nhân Yêu tộc vẫn còn xuất hiện Thiên Nhân Ngũ Suy và vẫn lạc, tạm thời không để ý tới.

Trước mắt quan trọng nhất, vẫn là trận chiến này. "Vu Yêu nhị tộc, ân oán đã sâu, lần này Lượng Kiếp triệt để bạo phát, chính là lúc

Yêu tộc ta và Vu tộc quyết chiến, cũng là thời cơ Yêu tộc ta tìm được một tia sinh cơ, đánh bại Vu tộc, chưởng khống Hồng Hoang!

Trận chiến này, Yêu tộc ta thế tất toàn lực dĩ phó, vì cơ nghiệp thiên thu vạn đại của Yêu tộc ta mà nỗ lực, một trận chiến, đánh bại Vu tộc, giết!" Thái Nhất thần sắc băng lãnh, trong mắt tràn đầy sát ý, dưới ánh hỏa quang, tựa muốn đốt tận Tứ Hải, phúc diệt Bát Hoang.

Khí tức trên người khủng bố lẫm liệt, miệng lạnh lùng quát. "Giết!" "Giết!" "Giết!" Trong Thiên Đình, tất cả bộ chúng Yêu tộc nộ hống, túc sát chi ý trùng tiêu mà lên, trực tiếp xé rách bầu trời huyết hồng này, khí thế khủng bố uy áp vạn cổ.

Trong Thiên Đình, trừ những Yêu tộc đã vẫn lạc vì Lượng Kiếp ra, ngay cả một số tộc nhân Yêu tộc xuất hiện Thiên Nhân Ngũ Suy, lúc này cũng đều theo đó nộ hống.

Cổ túc sát chi ý này, tràn ngập Yêu Đình Thiên Cung.

Trong Thái Dương Thần Cung, trong khoảnh khắc này, một đạo khí tức lẫm liệt vụt qua, không hề khiến bất kỳ ai phát giác.

Thái Nhất thần sắc sát ý lẫm nhiên, ánh mắt chậm rãi quét qua mỗi một bộ chúng Yêu tộc, đại thủ vung lên, quát: "Xuất phát!" Thanh âm quán xuyên vũ trụ thương khung, vang vọng bên tai tất cả Yêu tộc. "Giết!" Tất cả bộ chúng Yêu tộc nộ hống một tiếng, rồi theo sau Thái Nhất, cùng nhau hạ xuống Hồng Hoang.

Hi Hòa trong Thiên Cung, nhìn Thái Dương Thần Cung một cái, ánh mắt tối sầm, rồi động thân hướng về Hồng Hoang.

Yêu Tộc Đại Trận, Thái Âm Tinh Vị không thể thiếu nàng chủ trận, chỉ có nàng gia nhập, mới có thể đề thăng uy lực lớn nhất của đại trận.

Còn Kim Ô Tiểu Thập, đã bị nàng âm thầm an bài tại đại bản

doanh nguyên lai của Yêu tộc, không hề khiến người khác chú ý.

Thủ đoạn của cao tầng Yêu tộc đều lưu lại nơi đó, cho nên nàng tạm thời không lo lắng an nguy của Tiểu Kim Ô.

Chờ đến sau Vu Yêu chi chiến, Lượng Kiếp bình tức, tất cả, đều có thể ổn định.

Dưới Bất Chu Sơn, trước Bàn Cổ Điện.

Chương 222

"Đại ca, Vu tộc ta đã tập kết xong, dưới Lượng Kiếp, đã đến lúc giải quyết tất cả rồi." Cú Mang nhìn Đế Giang bên cạnh, thần sắc ngưng trọng nói. "Đại ca, lần Lượng Kiếp này, Vu tộc ta và Yêu tộc là một trong những đại tộc đỉnh tiêm.

Lần Lượng Kiếp này, cũng là thời cơ tìm được một tia sinh cơ, đoạt lấy ưu thế.

Tuy trong đó hung hiểm, nhưng bước này, không thể không đi." Chúc Cửu Âm thần sắc nghiêm túc, nhìn Đế Giang, ngưng trọng nói. "Mục tiêu Vu Yêu đều nhất trí, nhưng mấy ức năm tranh đoạt qua, đều chưa có người thắng chân chính.

Lần Lượng Kiếp này bạo phát sớm, cũng là để quyết ra người thắng trong trận chiến này, quyền lực chưởng quyền thiên địa sau này.

Lượng Kiếp bạo phát, là kiếp của chúng sinh, cũng là kiếp của Vu Yêu.

Bước này, Vu tộc phải đi, cũng cần phải đi thuận lợi." Đế Giang hai mắt khẽ híp, trên mặt lóe lên một đạo hàn mang, ánh mắt ẩn chứa sát cơ khiến thiên địa biến sắc, miệng trầm giọng nói.

Nghe vậy, mười một Tổ Vu nặng nề gật đầu, tán đồng ý của Đế Giang.

Sau mấy hơi thở, Đế Giang ánh mắt chợt chuyển, nhìn thiên tế Hồng Hoang, trên mặt hiện lên một nụ cười lạnh: "Vu tộc ta tuy tập kết sớm, nhưng Yêu tộc, dường như lại càng nóng lòng hơn một chút.

Nhị lang Vu tộc, trận chiến này, chính là trận chiến định đoạt càn khôn của Vu tộc!

Giết Yêu tộc, chưởng thiên địa!

Trận chiến này, sẽ là một trận chiến lịch sử của Hồng Hoang.

Nhị lang Vu tộc, theo ta giết!" Đế Giang ánh mắt chợt chuyển, rơi xuống trên mười hai bộ lạc Vu tộc, lớn tiếng quát, thanh âm xuyên thấu Thời Không Trường Hà, vang vọng trong Thức Hải của tất cả tộc nhân Vu tộc, hồi lâu không dứt. "Giết!" "Giết!" "Giết!" Thanh âm trùng sát khủng bố trùng tiêu mà lên, kinh hãi vô số tồn tại của Hồng Hoang.

Túc sát chi ý che lấp chư thiên, khiến sinh linh trong vô tận khu vực của Thời Không Trường Hà biến sắc. "Giết!" Đế Giang nộ hống một tiếng, rồi lập tức đi đầu, trực trùng mà lên, nghênh chiến Yêu tộc. "Giết!" Các Tổ Vu còn lại và Vu tộc của mười hai bộ lạc lúc này cùng nhau nộ hống.

Khí thế túc sát, thanh không tất cả sát khí, kiếp khí, cùng với huyết khí mê hoặc chúng sinh trong phạm vi ức triệu dặm, hòa cùng cổ sát cơ kia giao chức, càng lúc càng khủng bố.

Vu tộc từ dưới mà lên, Yêu tộc từ trên mà xuống.

Khí thế khủng bố của hai phương đại quân va chạm vào nhau, khiến vô số hư không trở nên vặn vẹo, phảng phất không thể thừa nhận khí thế của hai phương đại quân. "Bành!" Vô tận hư không phá toái, hóa thành đại dương mảnh vỡ, lan về bốn phương, lan về phía thương khung vô tận từ thời viễn cổ.

Mang theo cổ sức mạnh khủng bố đủ để chôn vùi tất cả những kẻ dưới Hỗn Nguyên hoặc Thánh Nhân, cuốn về phía Vu Yêu nhị tộc.

Hai phương đại quân còn chưa tiếp xúc giao chiến, nhưng khí thế hai quân va chạm, đã khiến vô số tồn tại của Hồng Hoang kinh hãi.

Xung kích khủng bố lan ra triệu ức dặm.

Cao tầng của hai đại quân Vu Yêu cùng nhau xuất thủ, chống đỡ cổ xung kích đang lan đến, rồi tiếp tục trùng sát mà đi.

Khoảng cách giữa hai bên, càng lúc càng gần.

Trong Hồng Hoang, trừ một số tu sĩ tu vi thấp hơn, bị kiếp khí và huyết khí mê hoặc ảnh hưởng, vẫn còn đang chém giết ra, phần lớn các tu sĩ khác, đều đã rút lui.

Những kẻ còn lại, cũng đang tìm kiếm thời cơ để rút lui.

Lượng Kiếp triệt để bạo phát đến nay, tuy chỉ hơn hai nghìn năm, nhưng Vu Yêu nhị tộc đã bắt đầu tập kết xuất thủ.

Hai bên tuy chưa giao thủ, nhưng khí thế va chạm lúc này, đã lan ra không ít khu vực.

Không ít kẻ tu vi thấp kém đã bị liên lụy, vẫn lạc trong đó.

Dưới tình thế như vậy, những tu sĩ kia, nào dám tiếp tục chiến đấu?

Nếu bị uy lực giao chiến của Vu Yêu nhị tộc liên lụy, e rằng càng thêm đáng tiếc.

Cho nên, khi thấy Vu Yêu nhị tộc xuất thủ xong, những tu sĩ kia, đều nhao nhao rút khỏi chiến trường, không dám tiếp tục nữa.

Khoảnh khắc này, ánh mắt vô số tu sĩ Hồng Hoang, đều tề tụ trên Vu Yêu nhị tộc.

Khoảnh khắc này, Vu Yêu nhị tộc, mới chính là nhân vật chính của Lượng Kiếp.

Nhân vật chính xuất thủ, tự nhiên là phi phàm hưởng. "Đông!" Một đạo chung minh trong trẻo, vang vọng Hồng Hoang thiên địa, chấn động Tứ Phương Hoàn Vũ.

Khoảnh khắc này, tư niệm của chúng sinh, phảng phất trong

khoảnh khắc này bị ngưng kết, Thời Không Trường Hà, lưu tốc cũng bị đình chỉ lại.

Nhìn Vu Yêu nhị tộc sắp giao thủ giữa không trung, chúng sinh phảng phất bị định hình, hồi lâu bất động.

Một đạo thần quang từ trong Yêu tộc mà lên, xé rách thiên địa huyết hồng, xé rách cảnh tượng định hình trong mắt chúng sinh.

Khoảnh khắc này, phảng phất như khai thiên tích địa.

Một đạo tiếng chuông định hình chúng sinh, định hình Thời Không Trường Hà.

Một đạo thần quang xé rách thiên địa, xé rách cảnh tượng trong mắt chúng sinh, khiến tất cả lại một lần nữa trở về nguyên trạng, trở về cảnh tượng khủng bố ban đầu. "Thời Không hợp nhất, phá!" Khi Thái Nhất gõ vang Hỗn Độn Chung, Đế Giang và Chúc Cửu Âm đã xuất thủ.

Hai điều Đại Đạo Pháp tắc từ trong tay họ cuốn ra, quán xuyên Thời Không Trường Hà, trực đạt tận cùng Đại Đạo.

Rồi giao hội vào nhau, hình thành Đại Đạo Pháp tắc mới, sau đó hướng về bốn phương lan ra, bao phủ Thời Không Trường Hà, vũ trụ thương khung.

Sức mạnh Thời Không, tự nhiên phải dùng sức mạnh Thời Không để hóa giải.

Thái Nhất mượn uy lực của Hỗn Độn Chung, sức mạnh Thời Không thi triển ra uy lực tự nhiên không nhỏ.

Nhưng Pháp tắc Thời Không do Đế Giang và Chúc Cửu Âm hai người xuất thủ, so với sức mạnh Thời Không của Thái Nhất, thì uy lực chỉ cao chứ không thấp.

Hai luồng sức mạnh Thời Không khủng bố, tức thì va chạm vào nhau!

Một điểm hàn mang phù hiện, tức khắc thần quang nhấn chìm thiên địa!

Một cỗ sức mạnh Thời Không ngưng kết chúng sinh bao phủ Hồng Hoang Đại Địa, cảnh tượng trong mắt vô số sinh linh, lại một lần nữa định hình tại khoảnh khắc này.

Sức mạnh Thời Không quán xuyên Thời Không Trường Hà, bao phủ vô số quá khứ và tương lai.

Trong đó cũng có vô số sinh linh bị ngưng kết tại khoảnh khắc này, quên đi tất cả những gì ban đầu, quên đi bản thân sắp làm gì.

Chỉ có cảnh tượng trong mắt, dường như phù hiện một bức họa kỳ lạ.

Chương 223

Thiên địa huyết hồng, một đạo thần quang xé rách thiên địa.

Hai phương đại quân trên dưới, mấy nghìn ức đại quân trùng sát mà đi. "Oanh long long!!!" Chẳng biết đã qua bao lâu, có lẽ là nghìn năm, vạn năm.

Đột nhiên, một đạo tiếng sấm từ nguyên đầu Đại Đạo mà lên, xuyên qua Thời Không Trường Hà.

Tất cả sinh linh đều tỉnh táo lại, cảnh tượng trong mắt vụt qua.

Mà trên Hồng Hoang Đại Địa, cảnh tượng trong mắt vô số sinh linh lại lần nữa lưu chuyển, nhìn Vu Yêu nhị tộc đã trùng sát trên thiên tế, trên mặt không ai không lộ ra vẻ kinh hãi.

Sức mạnh Thời Không khủng bố như vậy, lực lượng của Vu Yêu nhị tộc, càng lúc càng khủng bố. "Bành!" Giây tiếp theo, một đạo xung kích mắt thường có thể thấy được lan ra ức triệu dặm.

Nơi đi qua, những huyết hồng chi khí kia đều tiêu tán, Đại Đạo Pháp tắc và Thiên Địa Quy Tắc cũng trở nên vặn loạn.

Cao tầng của Vu Yêu hai tộc, lúc này trùng sát vào nhau.

Phía sau, tộc nhân Vu Yêu hai tộc, nhao nhao trùng sát vào nhau, binh đối binh, tướng đối tướng.

Trong khoảnh khắc, trong Hồng Hoang phảng phất như mưa máu đổ xuống, cùng với tàn chi đoạn tí rơi rụng, Hồng Hoang như hóa thành luyện ngục.

Vu Yêu hai tộc vừa mới trùng sát vào nhau, hai bên đã vẫn lạc không ít tộc nhân.

Cộng thêm sự khủng bố của Lượng Kiếp, cùng với sự thúc đẩy của đại chiến, trình độ của Vu Yêu đại trận lần này, bọn họ có thể tưởng tượng được. "Oanh!" "Đông!" Đế Giang một quyền oanh xuống, bị Hỗn Độn Chung của Thái Nhất chặn lại, phát ra một đạo chung minh trong trẻo.

Đạo chung minh này còn chưa kịp lan đến khu vực khác, đã bị thần thông không gian của Đế Giang đưa đến khu vực thời không khác, không lan đến Vu tộc.

Thái Nhất thấy vậy, thần sắc hơi nghiêm.

Thực lực của Đế Giang quả thật khủng bố.

Nếu không phải bản thân mấy năm qua tu vi đại tiến, mười Đại Yêu Thần cơ bản tấn thăng Chuẩn Thánh, thì trận chiến này thật sự khó nói thắng thua. "Tiễn khai thiên địa!" Đúng lúc này, Cú Mang giương cung lắp tên.

Một mũi tên tỏa ra lục mang khủng bố khóa chặt Thái Nhất, Cửu Thiên Thập Địa, vô tận thời không, đều không cách nào trốn tránh. "Hưu!" Giây tiếp theo, mũi tên này liền phá không mà đến, thoáng chốc ức triệu dặm.

Thái Nhất thần sắc khẽ biến, Hỗn Độn Chung trong tay tức thì xuất thủ, chống đỡ mũi tên này của Cú Mang.

Mũi tên này của Cú Mang, ẩn chứa Mộc Chi Đại Đạo, cũng hàm chứa một tia bản nguyên, uy lực không thể xem nhẹ.

Thái Nhất tuy chống đỡ được, nhưng cũng bị chấn bay thiên vạn dặm, bất quá không có bất kỳ thương thế nào.

Đế Giang lúc này đâu có để Thái Nhất có cơ hội thở dốc, tức khắc một quyền oanh xuống. "Ông!" Thân hình Thái Nhất khẽ động, Thiện Ác Thi xuất thủ, nghênh chiến Đế Giang, Cú Mang, cùng với Huyền

Minh đang công đến.

Hai bên tức thì giao chiến vào nhau.

Thiện Ác Thi tuy khó mà chống đỡ Cú Mang và Huyền Minh, nhưng trong thời gian ngắn vẫn không thành vấn đề.

Phía Thái Nhất đang giao chiến, cao tầng Yêu tộc và cao tầng Vu tộc khác, cũng đều trong tình huống tương tự.

Hai bên không ngừng chém giết, mỗi bên đều có tổn thương.

Thoáng chốc, hai bên Vu Yêu nhị tộc đã chém giết hơn nghìn năm, nhưng tình huống lại vẫn không tốt hơn bao nhiêu.

Số lượng vẫn lạc không ngừng tăng lên.

Cửu Thiên Thập Địa, đều hóa thành chiến trường của hai tộc.

Trời đổ mưa máu, đại địa nứt nẻ thấm đẫm mưa máu, hiển vẻ cực kỳ đáng sợ.

Cuộc giao chiến của Vu Yêu nhị tộc, đã đánh nát không ít khu vực, cũng liên lụy không ít tu sĩ và sinh linh.

Trừ những tu sĩ và Đại Năng trước đó đã rút khỏi chiến trường, rút khỏi vô số khu vực ra, hiện tại vì đại chiến của hai tộc, cơ bản đều đã vẫn lạc trong đó.

Đây cũng là một phần hung hiểm của Lượng Kiếp.

Không tìm được tia cơ duyên kia, rút khỏi chiến trường, một khi những sự khủng bố khác gia nhập vào, bị liên lụy, thì cũng không thể may mắn thoát khỏi, đây bản thân đã là một phần trong đó.

Cho nên nói, sự khủng bố của Lượng Kiếp này, khi Vu Yêu nhị tộc bắt đầu giao thủ, mới chính là đỉnh phong.

Vu Yêu đại chiến, dư ba xung kích cuốn đến nửa Hồng Hoang Đại

Địa.

Số lượng mấy nghìn ức, cùng với thực lực khủng bố của một đám cao tầng Vu Yêu nhị tộc, liên lụy vô số triệu triệu ức dặm, tự nhiên không phải là quá khó.

Nhân tộc tuy không tham dự, nhưng chuyện như vậy, dù sao cũng là một phần của Lượng Kiếp.

Tuy trong các bộ lạc phổ thông có đệ tử Nhân tộc thủ hộ, nhưng vẫn lạc không ít.

Đệ tử Thánh Địa Nhân tộc và một số tộc nhân Vu Yêu nhị tộc trong lúc giao chiến, cũng đã nổi lên chiến hỏa.

Bất quá đệ tử tham dự vào không nhiều, phần lớn chỉ là bảo vệ bộ lạc Nhân tộc mà thôi.

Vu Yêu nhị tộc, cũng không phải cố ý liên lụy Nhân tộc vì giao chiến, cũng không phải muốn tìm Nhân tộc gây phiền phức.

Cho nên cũng không đặc biệt đi đến nơi Nhân tộc ở.

Tuy xung kích không ngừng, nhưng cũng vừa vặn bị đệ tử Thánh Địa chống đỡ lại.

Trừ khi là xung kích siêu việt thực lực đệ tử Thánh Địa, bằng không, đều không có nguy cơ quá lớn.

Vu Yêu nhị tộc lại giao chiến thêm mấy nghìn năm nữa, số lượng vẫn lạc đã không ít.

Các khu vực bị đánh nát, khắp Hồng Hoang các nơi, tuy có chỗ nghiêm trọng, có chỗ nhẹ hơn, nhưng tổng hợp lại mà nói, quả thật cực kỳ khủng bố. "Thái Nhất, không thể tái chiến, khởi trận!" Hi Hòa nhân lúc sơ hở khi bị Tổ Vu chấn lui, kiều quát với Thái Nhất.

Vu Yêu hai tộc giao thủ hơn vạn năm, vẫn lạc đã hơn ba thành.

Nếu tiếp tục tái chiến, Yêu tộc không có ưu thế quá lớn, bởi vì về số lượng mà nói, Vu tộc còn ở trên bọn họ, cho nên không thể tiếp tục như vậy.

Thái Nhất nghe vậy, tức khắc hiểu ý.

Thiện Ác Thi hồi quy, pháp lực khủng bố vận chuyển ra, trong hai mắt tràn ngập hỏa quang huyến lệ.

Chương 224

Một cỗ nhiệt độ khủng bố, khiến người ta dựng tóc gáy tức thì lan ra.

Y duỗi một tay, trong tay quang hoa lưu chuyển, chấp chưởng chúng tinh tinh diệt, rồi toàn lực gõ vào Hỗn Độn Chung. "Đông!" Thái Nhất bạo phát ra thực lực mạnh nhất, đạo công kích sức mạnh Thời Không này, uy lực quả thật không nhỏ.

Mà trong khoảnh khắc Hi Hòa mở miệng, tất cả bộ chúng Yêu tộc, cao tầng Yêu tộc đều đã hiểu ý, nhao nhao động thân, bắt đầu bố trận. "Thời Không hợp nhất, diệt!" Công kích sức mạnh Thời Không tuy khủng bố, nhưng không cản được Đế Giang và Chúc Cửu Âm.

Hai người toàn lực xuất thủ, lấy Thời Không đỡ Thời Không. "Bố trận!" Lời Đế Giang còn chưa dứt, Mười Hai Tổ Vu, mười hai bộ lạc Vu tộc đã động thân, bắt đầu bố trí Vu tộc đại trận.

Trên chiến trường Vu Yêu. "Oanh long long!!!" Một chuỗi âm thanh oanh minh vang vọng, lan rộng vô số khu vực, chấn vỡ không ít hư không.

Chỉ một khắc, đối với Đại La hay Chuẩn Thánh mà nói, đã có thể làm được không ít việc, đối với Vu Yêu càng như thế.

Đại trận hai tộc Vu Yêu, trong một tức đã thành, khí thế chấn động Hồng Hoang.

Nhìn thấy cảnh này, vô số tu sĩ sinh linh, trên mặt đều lộ vẻ kinh hãi.

Vu Yêu quyết chiến, đại trận lại khởi, như thuở ức vạn năm về trước, hai tộc Vu Yêu khai chiến.

Duy nhất bất đồng, chính là uy lực đại trận có khác biệt, cao tầng hai tộc chủ trì trận pháp cũng có chút thay đổi.

Nhưng cỗ khí tức cùng uy lực khủng bố kia, giờ đây càng thêm cường đại.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc, hai trận vừa thành, uy áp bao trùm khắp Hồng Hoang, khí thế xé rách thiên địa bị huyết khí bao phủ, chấn nhiếp Cửu Thiên Thập Địa, vô số sinh linh chư thiên. "Thái Nhất, trực tiếp xuất thủ đi!" Hi Hòa liễu mi dựng ngược, mi mục hàm sát, lạnh giọng nói.

Lượng kiếp đã bùng nổ, Vu Yêu đã quyết chiến, cừu nhân Hậu Nghệ ở trước mặt, nàng tự nhiên sẽ không bó tay, trực tiếp ra tay là được.

Thái Nhất nghe vậy, khẽ gật đầu, không đáp lời, tay kết ấn, Thái Dương Tinh Vị lập tức sáng rực.

Trong Tinh Đấu Đại Trận, tinh quang thôi xán, chiếu rọi chư thiên, khí tức khủng bố lập tức dâng lên, tinh thần chi lực đảo huyền mà hạ, phảng phất một dòng tinh hà thôi xán huyến lệ quán xuyên thiên địa, rơi xuống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận. "Tinh thần chi lực hội tụ, sát!" Lời chưa dứt, tinh thần chi lực hạo hãn khủng bố đã ngưng kết thành một viên lưu tinh, hướng về Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận mà rơi xuống.

Cùng lúc đó, Thập Nhị Tổ Vu đã sớm phòng bị, khi đại trận Vu tộc bố thành, đã hội tụ Hồng Hoang sát khí, bắt đầu vận chuyển đại trận.

Tuy uy lực đại trận Vu tộc chỉ có thể duy trì bằng uy lực lúc Hậu Thổ hóa chúng sinh luân hồi, nhưng cũng đã đề thăng không ít so với lần bố trận trước.

Lại thêm sát khí lượng kiếp bùng nổ, uy lực lúc này so với đại trận Yêu tộc, cũng không hề kém cạnh. "Sát khí hội tụ, Kình Thiên Phủ, phá!" Đế Giang vận chuyển đại trận, đại trận chi lực hạo hãn cùng sát khí khủng bố ngưng tụ thành một cây cự phủ cao mấy chục vạn trượng, trên lưỡi phủ toát ra hàn quang, mang theo ý diệt phá, phảng phất chém nát thiên địa, Hồng Hoang chúng sinh vô không biến sắc.

Lưu tinh tinh quang thôi xán, cự phủ sát khí hàn quang lấp lánh, công kích song phương lập tức va chạm.

Một điểm hàn mang trán phóng giữa thiên địa, ngay sau đó thần quang yên diệt thế gian!

Khoảnh khắc này, không có quá nhiều âm thanh, bởi vì tất cả đều đã yên diệt trong đó, hủy diệt vạn vật tại nơi xung kích quét qua, trọng quy Hỗn Độn, tái diễn Địa Thủy Phong Hỏa.

Xung kích khủng bố lan rộng không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, lại có không ít sinh linh bị ảnh hưởng mà vẫn lạc trong đó, trở thành một phần của lượng kiếp.

Trong đại trận Vu Yêu hai tộc, cũng có không ít tộc nhân vẫn lạc, dưới một đòn, không có kẻ thắng, song phương đều tổn thất không nhỏ.

Bất quá lúc này, đã không còn khả năng dừng lại.Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Thái Nhất và Hi Hòa lơ lửng giữa không trung liếc nhìn nhau, ánh mắt băng lãnh đủ để nói lên tất cả.

Hai người khẽ gật đầu, sau đó lập tức kết ấn, vận chuyển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Thập Đại Yêu Thần, mấy ngàn Yêu Thánh, vô số bộ chúng Yêu

tộc đều vận chuyển đại trận Yêu tộc. "Thái Âm Thái Dương, Âm Dương hợp nhất, tinh thần chi tinh ngưng tụ, sát!" Trong đại trận, Thái Nhất và Hi Hòa thần sắc băng lãnh, đồng thanh đại quát, cả tòa đại trận lập tức sáng bừng thôi xán vô cùng, lấn át tinh quang thôi xán của chư thiên quang mang, chiếu rọi cả thiên địa như thể đang thân ở trong tinh thần đại hải chư thiên vậy.

Tinh thần chi tinh hạo hãn lại khủng bố không ngừng ngưng tụ, sau đó hình thành một viên tinh thần lưu tinh khủng bố, lại lần nữa hướng về đại trận Vu tộc mà rơi xuống.

Uy lực của tinh thần chi tinh này, có thể nói khủng bố hơn không ít so với lúc trước.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đế Giang thấy vậy, thần sắc đều ngưng trọng.

Công kích hiện tại của đại trận Yêu tộc, đã không thể xem thường.

Dù sao, uy lực hai bên đại trận giờ đây không còn quá nhiều chênh lệch, đều phải dốc toàn lực.

Kể từ khi Yêu tộc đã dùng đến công kích như vậy, đại trận Vu tộc tự nhiên sẽ không giấu giếm nữa.

Để đón đỡ công kích như vậy của Yêu tộc, chỉ có thể dùng đến khai thiên chiêu thức của đại trận Vu tộc.

Đế Giang lập tức vận chuyển đại trận, diễn hóa chiêu thức Bàn Cổ Khai Thiên. "Sát khí chi nguyên, gia trì Ngô thân, Bàn Cổ Phủ xuất, Bàn Cổ Khai Thiên Đệ Nhất Thức, Khai Thiên!" Khoảnh khắc này, đại trận Vu tộc trực tiếp ngưng tụ hư ảnh Bàn Cổ Phủ, sau đó bắt đầu diễn hóa chiêu thức Khai Thiên.

Trong khoảnh khắc, hư ảnh Bàn Cổ Phủ cao trăm vạn trượng ngưng tụ hoàn thành, bắt đầu diễn hóa chiêu thức Khai Thiên.

Khai Thiên Đệ Nhất Thức, Khai Thiên!

Bàn Cổ Phủ trực xung lên, khí tức phá diệt xé rách thương khung, chém rụng tất cả.

Nơi nó đi qua, đều quy về Hỗn Độn, tái diễn Địa Thủy Phong Hỏa, nhưng lại dưới cỗ lực lượng kinh khủng kia mà hồi quy hư vô.

Tinh thần trụy lạc, sát diệt chúng sinh.

Phủ mang xung thiên, phá diệt vạn vật. "Oanh long long!!!" Khoảnh khắc này, phảng phất tận thế.

Tinh thần trụy lạc, nhật nguyệt chấn động, đại địa Hồng Hoang băng tháp, vạn vật quy khư.

Trong hai tòa đại trận, vô số tộc nhân Vu Yêu hai tộc vẫn lạc trong xung kích như vậy, tổn thất thảm trọng. "Tinh hải hạo hãn, tinh hà tung hoành, tinh hà hàng lâm, sát!" Thái Nhất nhìn thấy hư ảnh Bàn Cổ Phủ của Vu tộc lúc này còn chưa hoàn toàn chặt chẽ, thần sắc ngưng trọng, lại lần nữa xuất thủ.

Theo Thái Nhất khẽ quát một tiếng, liền thấy một dòng tinh thần chi hà huyến lệ giáng lâm, tinh quang dập dập, tinh huy hạo hãn, lấn át mọi quang mang của Hồng Hoang, khiến vạn vật ảm đạm, khí tức tinh thần nồng đậm tinh thuần kích động mà ra, khiến vô số tồn tại phải tâm quý.

Nhìn dòng tinh hà này, Hồng Hoang chúng sinh lại lộ vẻ kinh hãi, bởi vì dưới vẻ ngoài mỹ lệ của dòng tinh hà này, lại ẩn chứa sát cơ vô thượng.

Chương 225

Tinh thần chi hà tung hoành xuất hiện, hoành quán hư không, sau đó lập tức quét về phía đại trận Vu tộc.

Nơi nó đi qua, tất cả đều bị thôn phệ vào trong tinh thần chi hà, ngay cả hư không cũng không ngoại lệ. "Bàn Cổ Khai Thiên Đệ Nhị Thức, Tích Địa!" Đế Giang thần sắc lạnh lẽo, miệng đại quát một tiếng, lại lần nữa thao khống đại trận.

Đại trận vận chuyển, sát khí cuồn cuộn mà đến, gia trì lên đại trận.

Lời chưa dứt, liền thấy trước thân chư Tổ Vu, lại có một thanh hư ảnh Bàn Cổ Phủ phù hiện, sau đó diễn hóa Bàn Cổ Khai Thiên Đệ Nhị Thức, Tích Địa!

Bàn Cổ Phủ khổng lồ lại lần nữa xung thiên mà lên, trên lưỡi phủ lấp lánh hàn quang, ý phá diệt khủng bố quét ra.

Sát chiêu của hai đại trận pháp tung hoành xuất hiện, khí tức khủng bố tràn ngập cả Hồng Hoang.

Lúc này, ngay cả những tu sĩ và đại năng đã sát hồng mắt, cũng đều nhìn về phía này, lộ vẻ chấn kinh.

Trong ánh mắt chấn kinh của vô số tu sĩ và đại năng, Bàn Cổ Phủ xé toạc tinh thần chi hà, trực tiếp từ giữa tinh thần chi hà mà phá vỡ, thẳng thừng chia dòng tinh hà thành hai nửa.

Lúc này, uy lực Bàn Cổ Phủ cũng đã tiêu hao cạn kiệt, trực tiếp có một ít sức mạnh tản mát ra, khiến một số tộc nhân Yêu tộc vẫn lạc.

Tinh thần chi hà lúc này cũng vậy, chỉ sau khi một phần tộc nhân Vu tộc vẫn lạc, liền tiêu tán trong hư không, bởi vì sức mạnh bên trong nó, đã sớm bị lực lượng phá diệt của Bàn Cổ Phủ hủy

diệt.Chúng sinh luân hồi, trong Địa Phủ.

Hậu Thổ nhìn cuộc tàn sát của hai tộc Vu Yêu trong vạn năm qua, trên khuôn mặt hiện lên vẻ ngưng trọng và lo âu.

Quyết chiến, quyết chiến trong lượng kiếp, đây sẽ là một cục diện bất đồng.

Nàng tuy biết Thập Nhị Tổ Vu đều đã chuẩn bị mọi hậu thủ, thực lực Vu tộc và uy lực đại trận đều đã đề thăng không ít so với trước.

Nhưng thực lực Yêu tộc, cũng căn bản không dưới Vu tộc.

Trong ức vạn năm qua, đại trận Yêu tộc đã hoàn thiện vô số, uy lực hiện tại, cũng không hề kém đại trận Vu tộc là bao.

Nếu Bàn Cổ Chân Thân không xuất, hai tòa đại trận của Vu Yêu hai tộc, e rằng vẫn là kẻ tám lạng người nửa cân. "Yêu tộc những năm này, cũng thật đã bỏ ra không ít công phu." Hậu Thổ ánh mắt xuyên thấu trường hà thời không, nhìn chúng bộ tộc Yêu tộc, ngưng trọng nói.

Yêu tộc vốn thực lực kém Vu tộc vài phần, lại thêm trước đó còn tổn thất khí vận, nhưng tất cả những điều này đều đã được bù đắp một cách mạnh mẽ.

Không thể không nói, Yêu tộc đã nỗ lực không ít. "Đế Tuấn..." Hậu Thổ ánh mắt nhìn về Yêu Đình trên Tam Thập Tam Thiên, hai mắt khẽ híp, một đạo hàn quang chợt lóe qua.

Trong lòng nàng có mấy phần bất an, nhưng không biết rốt cuộc đến từ đâu?

Giờ nghĩ lại, có lẽ là Đế Tuấn.

Đế Tuấn vẫn chưa xuất hiện, hiển nhiên vẫn đang trùng kích Hỗn Nguyên chi cảnh, hy vọng nắm giữ thời cơ cuối cùng.

Nàng cũng không biết, rốt cuộc có phải Đế Tuấn mang lại sự bất an cho nàng hay không, nhưng trong tình huống hiện tại, nàng cũng cần phải lưu ý thật kỹ.

Và cùng lúc Hậu Thổ cùng chư Thánh quan tâm, đại trận Vu Yêu hai tộc lại lần nữa tranh phong. "Tinh thần vận chuyển, tinh khởi tinh diệt, Thái Cổ Tinh Thần chi lực ngưng tụ, vẫn sát!" Trong mắt Thái Nhất một đạo lệ sắc chợt lóe qua, khí thế trên thân lập tức dâng lên đến cực hạn, trong hai mắt lửa hoa bùng cháy, toàn thân trên dưới, bao trùm trong một tầng tinh quang, khí tức tinh thần nồng đậm tràn ngập ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy Thái Nhất đưa hai tay ra, một tay tinh khởi, một tay tinh diệt.

Và trên hư không đỉnh đầu hắn, một viên tinh thần khổng lồ phù hiện, diễn hóa ra sự biến hóa của tinh thần.

Ngay sau đó, Thái Nhất hai tay hợp lại, rồi đánh về phía tinh thần.

Tinh thần bùng phát tinh huy khủng bố, rồi trực tiếp rơi xuống.

Cú rơi này, Càn Khôn phá toái, Âm Dương Ngũ Hành yên diệt trong đó, hư không hồi quy Hỗn Độn, Hỗn Độn lại quy về hư vô.

Tất cả công kích của Tinh Đấu Đại Trận, Thái Nhất lúc này đã toàn bộ nắm giữ.

Uy lực không hề kém cạnh khi Đế Tuấn thi triển trước đó, thậm chí còn vượt qua không ít, dù sao những năm này, đều là hắn khống chế và diễn luyện đại trận. "Bàn Cổ Khai Thiên Đệ Tam Thức, Diễn Hóa Chúng Sinh!" Đế Giang thần sắc càng thêm băng lãnh, tay chộp một cái, sát khí trong tay hắn ngưng tụ, sau đó một thanh cự phủ lại lần nữa phù hiện.

Cùng lúc đó, mười một vị Tổ Vu trong tay cũng đều là một thanh

Bàn Cổ Phủ, sau đó cùng với Bàn Cổ Phủ trong tay Đế Giang hợp lại, một đạo hắc mang xung thiên, phá vỡ một góc trận pháp, lộ ra từng tia quang tuyến.

Bàn Cổ Khai Thiên Đệ Tam Thức, Diễn Hóa Chúng Sinh!

Cự phủ, Cự tinh, lúc này, hai đại sát chiêu của trận pháp, tề tề đối chọi. "Oanh long long!!!" Từng đám mây hình nấm phù hiện, quang mang huyến lệ trán phóng giữa hai tòa trận pháp.

Dưới vẻ đẹp ẩn chứa sát cơ vô tận, yên diệt tộc nhân hai tộc, phảng phất như một chiếc máy xay thịt, xay nát bộ chúng song phương.

Dưới một đòn này, không biết có bao nhiêu người của hai tộc vẫn lạc.

Riêng việc giao tranh trận pháp của hai tộc Vu Yêu này, số lượng vẫn lạc lúc này, đã không dưới số tu sĩ Hồng Hoang vẫn lạc trước đó.

Song phương tích lũy lại, sinh linh vẫn lạc trong lượng kiếp lúc này, đã vượt qua Tam Tộc Hồng Hoang của lượng kiếp trước.

Hồng Hoang lúc này, một mảnh tận thế cảnh tượng, hơn nữa, còn đang không ngừng lan rộng.

Một đòn này, hai tộc Vu Yêu không biết đã vẫn lạc bao nhiêu tộc nhân.

Nhưng tình huống thảm liệt kia lan rộng không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, có không ít tu sĩ càng vẫn lạc trong đó.

Nhìn thấy tình huống như vậy, không cần nghĩ, Hồng Hoang chúng sinh đều biết mức độ thảm liệt của một đòn này.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Chư vị đệ đệ muội muội, đại trận Yêu tộc đã có chút bất ổn, lại lần nữa diễn Khai Thiên

Đệ Tam Thức!" Đế Giang hai mắt như trời quang, nhìn thấu vô tận không gian, cũng thấy được dưới một đòn này, chiêu thức Khai Thiên của Vu tộc vẫn thắng một bậc.

Cuối cùng vẫn có một đạo phá diệt chi lực rơi xuống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, khiến đại trận Yêu tộc dao động bất ổn.

Chư Tổ Vu nghe vậy, lập tức gật đầu, lại diễn Bàn Cổ Khai Thiên Đệ Tam Thức, một thanh cự phủ khiến chúng sinh chiến lật lại lần nữa ngưng tụ.

Trong Tinh Đấu Đại Trận, Thái Nhất và Hi Hòa thấy cảnh này, thần sắc khẽ biến.

Đại trận Yêu tộc có chút bất ổn, không thể che giấu Đế Giang tinh thông Đại Đạo Không Gian.

Hiện tại xuất thủ công kích đại trận Yêu tộc, chính là ưu thế của Vu tộc. "Chúng tinh nữu chuyển, tinh hải hàng lâm!" Thái Nhất thần sắc lẫm liệt, miệng đại quát một tiếng.

Hi Hòa nghe vậy, thần sắc biến đổi, đây xem như là sát chiêu cuối cùng của đại trận Yêu tộc. "Oanh long long!!!" Lúc này, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận toàn lực vận chuyển, đây là chiêu thức mạnh nhất của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Chương 226

Tất cả bộ chúng Yêu tộc dốc toàn lực, vận chuyển phó phiên kỳ của mình.

Tất cả Yêu Thần, Yêu Thánh, toàn lực vận chuyển chủ phiên kỳ.

Thái Nhất, Hi Hòa chủ trì trận Thái Dương Thái Âm, hai đạo quang thúc từ Thái Âm và Thái Dương trong tinh thần đại hải rơi xuống, nhập vào hai tinh thần Thái Dương Thái Âm, một âm một dương, toàn lực vận chuyển.

Trên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tinh thần đại hải diễn hóa mà ra kia, lúc này hấp thu vô cùng vô tận Thái Cổ Tinh Thần chi tinh cùng Chu Thiên Tinh Thần chi lực, đã ngưng tụ đến cực hạn.

Thái Nhất tay kết ấn, hỏa quang và tinh quang trên thân tương hỗ ánh chiếu. "Tinh hải hàng lâm, diệt!" Thái Nhất tay chỉ một cái, bao trùm một cỗ vô thượng Đế Hoàng chi uy.

Trong Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tinh quang bạo trướng, che lấp tất cả.

Toàn bộ tinh thần đại hải lập tức giáng lâm, nghênh đón cự phủ khủng bố xung thiên mà lên.

Trên Khai Thiên Thần Phủ lấp lánh hàn quang, ý phá diệt quét lên, kích động vô tận thời không.

Một đạo phủ mang đen kịt chém xuống, nơi đi qua, một vết hư vô sâu thẳm kéo dài đến Cửu Tiêu. "Oanh long long!!!" Khai Thiên Thần Phủ và tinh hải va chạm, cả hai lập tức bạo tạc, xung kích huyến lệ nhưng ẩn chứa sát cơ vô tận quét qua.

Khoảnh khắc này, chôn vùi tất cả âm hưởng, tất cả quang mang,

nơi đi qua đều quy về hư vô.

Tộc nhân Vu Yêu hai tộc, sinh linh vạn vật trong vô số triệu triệu ức dặm, lúc này quy khư tiêu tán.

Hồng Hoang chúng sinh, ai nấy đều lộ vẻ kinh sợ.

Đại trận Vu Yêu hai tộc, khoảnh khắc này xác thực đã có uy lực của cảnh giới kia, tuy chỉ là một đòn ngắn ngủi, nhưng uy lực xác thực đã đạt đến cảnh giới đó.

Chư Thánh lúc này cũng có chút kinh ngạc, không ngờ đại trận Vu Yêu hai tộc, thật sự có uy lực như vậy.

Tuy chỉ là một đòn, nhưng ẩn chứa uy lực của tầng thứ đó, đã là không tầm thường.

Nếu để Vu Yêu diễn hóa thêm ngàn vạn năm, ức vạn năm, e rằng sẽ trưởng thành đến mức độ cực kỳ bất phàm.

Tình hình hiện tại, cũng không tệ, chỉ xem kết quả cuối cùng ra sao.Hồng Hoang, trên chiến trường Vu Yêu.

Tại cỗ sức mạnh khủng bố đến cực điểm, từ hai đạo công kích đủ để sánh ngang một đòn của Hỗn Nguyên hoặc Thánh Nhân va chạm mà sinh ra, tốc độ và phạm vi lan rộng lúc này, vượt xa dự liệu của vô số tu sĩ.

Lúc này, nó đã lan rộng nửa Hồng Hoang, ngoài tộc nhân Vu Yêu hai tộc, còn có không ít tu sĩ và sinh linh Hồng Hoang cũng vẫn lạc trong đó.

Nơi xung kích lan đến, vạn vật quy khư, tất cả đều quy về hư vô.

Một đòn này, không biết lại bao nhiêu người phải vẫn lạc.

Không biết đã qua bao lâu, chờ đến khi khói bụi tan hết, thời không bình ổn, âm thanh quang mang trọng quy thiên địa, lúc đó tình hình trên

chiến trường Vu Yêu mới hiện ra.

Một đòn, chỉ một đòn, đã lấy đi gần ba thành lực lượng của Vu Yêu hai tộc.

Lại thêm tổn thất hơn vạn năm trước, Vu Yêu hai tộc lúc này tổn thất không dưới sáu thành.

Theo tình hình hiện tại mà xét, e rằng còn không chỉ đơn giản như vậy.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Trong hai mắt Đế Giang trán phóng thần quang thôi xán, nhìn thấu vô tận không gian, thẳng đến tận cùng trường hà thời không.

Một chút biến hóa không gian của đại trận Yêu tộc, cũng không thể qua mắt được vị đại năng không gian gần đến Hỗn Nguyên chi cảnh này. "Đại trận Yêu tộc đã xuất hiện vết nứt, chính là lúc định thắng thua.

Vận chuyển đại trận, khởi Bàn Cổ Chân Thân!" Trên mặt Đế Giang lộ ra một nụ cười lạnh, âm thanh cuồn cuộn, truyền khắp đại trận Vu tộc, khiến tất cả tộc nhân Vu tộc thần sắc ngưng trọng.

Đại trận Yêu tộc đã xuất hiện vết nứt, chính là lúc một chiêu định thắng thua.

Như vậy, Vu tộc liền có thể chiếm thượng phong, tiến tới trực tiếp tiêu diệt Yêu tộc.

Đế Tuấn hiện tại vẫn chưa xuất hiện, hiển nhiên vẫn chưa chạm đến ngưỡng cửa kia.

Thời cơ này ra tay là tốt nhất.

Dù Đế Tuấn sau này có chứng đạo, nhưng Vu tộc đã tiêu diệt Yêu tộc, hắn lại ra tay, vẫn còn Hậu Thổ xuất thủ ngăn cản hắn.

Như vậy, sau lượng kiếp, Vu tộc liền có thể thống ngự thiên địa. "Sát khí ngưng kết, đại trận diễn hóa, Bàn Cổ Chân Thân, hiện!" Đế Giang ở trung tâm chủ trì trận pháp, bắt đầu diễn hóa đại trận, diễn hóa chiêu thức mạnh nhất, Bàn Cổ Chân Thân. "Hống!" Thập Nhị Tổ Vu nộ hống một tiếng, sau đó đều hiện ra Tổ Vu chân thân.

Chân thân trùng điệp, sát khí ngưng tụ, bắt đầu diễn hóa Bàn Cổ Chân Thân.

Cùng lúc đó, trong Thiên Đình.

Đế Tuấn lúc này tâm không vướng bận, một lòng trầm mình trong tu luyện.

Hắn không ngờ, trong vỏn vẹn hơn vạn năm, hai tộc Vu Yêu đã đến mức độ này.

Trong lòng Đế Tuấn tuy có dự liệu, nhưng không ngờ song phương giao thủ lại nhanh chóng và thảm liệt đến thế.

Nhưng cho dù hiện tại đã đến mức độ này, hắn cũng không có cách nào khác, bởi vì hiện tại đã đến thời khắc mấu chốt, sẽ không vì thế mà phân tâm. "Yêu tộc khí vận, tụ!" Đế Tuấn hai mắt bỗng nhiên mở to, tay kết thủ ấn, miệng đại quát một tiếng.

Sau đó liền thấy toàn bộ khí vận của Yêu tộc hội tụ trên cung điện của hắn. "Ông!" Khí vận rơi xuống, gia trì lên thân Đế Tuấn. "Oanh!" Khí tức trên thân Đế Tuấn bạo trướng, sắp sửa vượt qua tầng kia.

Hắn thần sắc nghiêm nghị, thủ ấn lại khởi, đại quát một tiếng: "Yêu tộc đại thế, gia trì Ngô thân!" "Bành!" Đại thế vô biên quét đến, sau đó hội tụ lại trên thân Đế Tuấn, rồi giúp hắn đạp vào cảnh giới kia. "Khí vận đại thế, tận quy Ngô thân, Đế Hoàng Đại Đạo, phá!" Đế Tuấn đại quát một tiếng, trong hai mắt đại đạo diễn hóa, Đế Hoàng Đại Đạo không ngừng thuế biến, tấn thăng. "Ông!" Đế Tuấn thần sắc

biến đổi, lúc này vẫn còn kém một chút, chưa thể đạt đến.

Nhưng khoảnh khắc kế tiếp, liền có một cỗ vô hình chi lực rơi xuống, lại lần nữa hội tụ không ít sức mạnh rót vào thân Đế Tuấn. "Oanh!" Khí thế quét ra, bao trùm cả Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, tất cả mọi người đều biết, Đế Tuấn, đã chứng đạo!

Bộ chúng Yêu tộc nét mặt hân hỉ, Yêu tộc, đã có hy vọng.

Chương 227

Đột nhiên, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng bỗng nhiên mở hai mắt, nhìn về phía trên Tam Thập Tam Thiên, hai mắt khẽ híp, trên khuôn mặt bình tĩnh không nhìn ra sâu cạn. "Hậu Thổ chứng đạo, Đế Tuấn chứng đạo, lượng kiếp lần này, cũng thật không đơn giản." Thái Thượng đạm đạm nói, trên thân không hề chứa một tia khí tức nào, phảng phất như hóa thân đại đạo vậy. "Tiếp theo, e rằng mới là thời khắc giao phong chân chính." Sau vài tức, Thái Thượng đạm đạm nói.

Cùng lúc đó, Nữ Oa, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Ngũ Thánh, ánh mắt đều chuyển về nơi này.

Trong Địa Phủ, Hậu Thổ thần sắc khẽ biến, Đế Tuấn quả nhiên chứng đạo.

Như vậy, chính mình không thể không xuất thủ ngăn cản, nếu không, Vu tộc nguy rồi.

Bởi vậy, vào khoảnh khắc Đế Tuấn chứng đạo kia, Hậu Thổ đã động thân, hướng về chiến trường Vu Yêu mà đến.

Trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Bành!" Sát khí bùng phát từng đạo tiếng vang, không ngừng vang vọng giữa thiên địa.

Sát khí khủng bố vô tận không ngừng hội tụ, sau đó gia trì lên Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Sau đó đại trận diễn biến, một thân ảnh đỉnh thiên lập địa đang ngưng tụ. "Trẫm nói, ngươi không thể tụ!" Đế Tuấn thần sắc lạnh lẽo, miệng đạm mạc nói, đưa tay vỗ một cái, hóa thành cự chưởng

che trời lấp nhật, bao trùm cả vùng thiên địa này, sau đó trực tiếp vỗ xuống Bàn Cổ Chân Thân đang ngưng tụ.

Trong mắt Bàn Cổ Chân Thân tựa hồ có vẻ bất cam.

Một chưởng này rơi xuống, tất cả đều sẽ tiêu tán.

Dù Đế Tuấn lúc này chỉ vừa tấn thăng, thậm chí chưa độ kiếp, nhưng hắn dù sao cũng đã tấn thăng rồi.

Bước này vượt qua hay không, vẫn có sự khác biệt không nhỏ.

Hắn lúc này đã là một tồn tại Hỗn Nguyên chân chính. "Đế Tuấn, ngươi dám!" Ngay lúc đó, giữa thiên địa vang lên một tiếng quát kiều, mang theo vô biên nộ hỏa quét đến.

Sau đó liền thấy một ngón tay khổng lồ hoành đoạn vạn cổ chỉ đến, trực tiếp điểm vào lòng bàn tay của chính hắn. "Bành!" Trong chốc lát, lòng bàn tay từng khúc phá toái, sau đó nổ tung, hóa thành từng tia nhân uân chi khí, tiêu tán trong hư không.

Hậu Thổ giáng lâm chiến trường, vừa xuất thủ đã là thủ đoạn lôi đình, trực tiếp đối đầu Đế Tuấn.

Đế Tuấn tuy tu vi không bằng Hậu Thổ, nhưng lúc này dù sao cũng đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy không địch lại, nhưng lúc này chưa hề lộ vẻ bại tích.

Và một bên khác, Bàn Cổ Chân Thân đã ngưng tụ hoàn thành, cùng Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc đọ sức chiêu cuối cùng. "Bàn Cổ Khai Thiên, phá Hỗn Độn!" Bàn Cổ Chân Thân cao cử Bàn Cổ Phủ, sau đó một phủ bổ ra.

Một phủ xuất, tất cả đều quy về Hỗn Độn.

Lực lượng phá diệt yên diệt mọi vạn vật ngăn cản phía trước, mang theo uy thế vô địch, quét tan tành về phía Chu Thiên Tinh Đấu

Đại Trận của Yêu tộc. "Tinh Thần Chi Hải, hàng lâm!" Thái Nhất sớm đã biết sẽ có cảnh này.

Bộ chúng Yêu tộc cũng biết sẽ có cảnh này.

Lại thêm uy lực đại trận lần này tăng mạnh, đã không còn tình huống như trước.

Lúc này nhanh chóng vận chuyển.

Vô số đạo tinh thần quang thúc quán xuyên xuống, vô số đạo tinh thần quang ngân huyến lệ xẹt qua hư không, tất cả đều quy về hư vô.

Vô số đạo tinh thần quang thúc quán xuyên xuống, khí tức uy lực hội tụ không hề dưới Bàn Cổ Phủ. "Oanh!" Âm ba quét qua Cửu Tiêu, xung kích lan tỏa vạn ức dặm.

Phủ mang tiêu tán, vô số đạo tinh thần quang thúc phảng phất vô cùng vô tận, không ngừng quán xuyên xuống.

Trong mắt Bàn Cổ Chân Thân một đạo nộ sắc phù hiện, sau đó tay cầm Bàn Cổ Phủ, hung hăng bổ xuống, trực tiếp chém vào trên tinh thần quang thúc không ngừng rơi xuống.

Khoảnh khắc này, thiên địa thất thanh, chư thiên vô quang.

Khoảnh khắc kế tiếp, quang mang lập tức yên diệt thế gian, thôn phệ tất cả vào trong đó, bao gồm đại trận Vu Yêu hai tộc.

Khoảnh khắc này, không có quá nhiều âm thanh, bởi vì tất cả đều yên diệt trong cỗ lực lượng xung kích này.

Lúc này, vô số tu sĩ đại năng thần sắc đại biến, trong ánh mắt nhìn về nơi này, mang theo vẻ kinh khủng sâu sắc. "Oanh!" Cùng lúc đó, giữa thiên địa lại lần nữa vang lên một đạo âm thanh lôi đình.

Khoảnh khắc kế tiếp, liền thấy quang mang tiêu tán, lộ ra thân ảnh hai tộc.

Lúc này hai tòa đại trận đã phá toái, cần song phương xuất thủ đọ sức.

Khoảnh khắc này, binh đối binh, tướng đối tướng, giết đến thiên hôn địa ám.

Trời đất trên dưới, đều là chiến trường Vu Yêu.

Vô số tộc nhân vẫn lạc trong đó, tình huống vô cùng thảm liệt.

Trên đại địa, hầu như bị máu tươi nhuộm đỏ, những vết nứt sâu thẳm như nộ long, cùng với huyết dịch tươi đỏ, hiện ra vô cùng khủng bố.

Vô số sơn mạch hà xuyên yên diệt trong đó, trên đại địa một mảnh tận thế chi tượng.

Trong không trung, cũng là một mảnh tan hoang.

Và tình hình chiến đấu thảm liệt, lúc này vẫn đang tiếp diễn.Đại trận Vu Yêu hai tộc phá toái, lộ ra đại quân Vu Yêu hai tộc.

Sau đó song phương bắt đầu tàn sát, máu chảy thành sông, sát khí và huyết khí giao chức vào nhau, chấn kinh vô số tu sĩ Hồng Hoang.

Thái Nhất, Hi Hòa, Côn Bằng, Bạch Trạch cùng Thập Đại Yêu Thần đối đầu Thập Nhị Tổ Vu.

Còn về các Yêu Thánh khác, thì đối đầu Đại Vu Vu tộc.

Tuy trong đó có hai vị Đại Vu là Hình Thiên và Xi Vưu vô cùng khủng bố, không ít Yêu Thánh không phải đối thủ, nhưng trong thời gian ngắn, vẫn chưa bại dưới tay bọn họ.

Xung kích khủng bố của song phương không ngừng lan rộng, không ít khu vực bị đánh nát, vô số sinh linh bị ảnh hưởng.

Bất quá, so với một bên khác, nơi Hậu Thổ và Đế Tuấn hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên giao đấu, sự phá hoại của Vu Yêu hai tộc lại

là nhỏ bé gặp lớn.

Chương 228

Đế Tuấn nhờ vào linh bảo của bản thân, cùng Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận, tạm thời đã chống đỡ được Hậu Thổ.

Dù sao hắn cũng vừa tấn thăng, cảnh giới chưa ổn định, tuy hiện giờ chống đỡ được Hậu Thổ, nhưng lại không phải đối thủ của nàng.

Bất quá trong thời gian ngắn, Hậu Thổ cũng không thể hạ gục hắn. "Luân Hồi Chỉ!" "U Minh Chỉ!" "Một bút Luân Hồi, đoạn sinh tử!" Lực lượng luân hồi hạo hãn kích động mà ra, lan rộng khắp quá khứ tương lai.

Trong ánh mắt chúng sinh, hai ngón tay phá khai thiên địa điểm về phía Đế Tuấn.

Sau đó lại có một cây thánh bút rơi xuống, phân chia thiên địa, một đạo thần quang chém xuống Đế Tuấn.

Dưới thần quang, thiên địa bị chia cắt, sinh tử phân định.

Nếu không tiếp đỡ được, liền xem như sinh tử đã định.

Đạo thần quang này, ẩn chứa Luân Hồi chi đạo, nắm giữ sinh tử chúng sinh, không dễ dàng tiếp nhận như vậy. "Nhật Kim Luân!" "Thiên Đế Ngọc Tỷ!" "Đế Ảnh, trấn áp!" Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận do Hà Đồ Lạc Thư diễn hóa gia trì lên thân Đế Tuấn, nghênh đón bản tôn Hậu Thổ.

Sau đó linh bảo cùng thần thông đánh ra, đón lấy công kích của Hậu Thổ.

Công kích song phương va chạm vào nhau, một điểm hàn quang dũng hiện, ngay sau đó thần quang yên diệt thế gian!

Hư không phảng phất biển cả vỡ vụn, lúc này quét về bốn

phương, vạn vật quy khư, trọng diễn Hỗn Độn chi tượng.

Linh bảo đảo bay, thần thông phá toái tiêu tán.

Từng trận xung kích mắt thường có thể thấy được lan rộng không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, ngoài một số tộc nhân Vu Yêu hai tộc, còn có một số sinh linh không kịp tránh né, đều đã vẫn lạc trong đó. "Oanh!" Đế Tuấn bị Hậu Thổ chấn bay vạn ức dặm, thần sắc có chút dao động.

Hắn tuy chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng lúc này đối đầu Hậu Thổ, vẫn ở thế yếu.

Cảnh giới bất ổn, chưa độ thiên kiếp, rốt cuộc vẫn rơi vào hạ phong. "Chuyện này, ngươi không nên chứng đạo!" Hậu Thổ thần sắc đạm mạc, đạm đạm nói, trong ngữ khí ẩn chứa lực lượng luân hồi khủng bố, phảng phất một lời định sinh tử chúng sinh.

Trước mặt một tồn tại chấp chưởng luân hồi chúng sinh, đoạn tuyệt sinh tử chúng sinh như vậy, chỉ một lời, cũng có thể mai táng chúng sinh. "Nhưng Trẫm đã chứng đạo, hôm nay, Vu tộc của ngươi sẽ không phải là kẻ thắng!" Đế Tuấn lạnh giọng nói, đế ảnh cao mấy chục vạn trượng phía sau hắn đại thủ vung lên, đế uy hạo hãn, uy áp vạn cổ, chấn nhiếp chư thiên, sinh linh vô số khu vực thời không đều tâm sinh ý thần phục, phảng phất quỳ xuống trước đế ảnh, kẻ quỳ trường sinh! "Dưới lượng kiếp, Vu Yêu vốn dĩ không có kẻ thắng!" Hậu Thổ liễu mi dựng ngược, lạnh lùng nói.

Trong hư không phía sau nàng, lực lượng luân hồi bắt đầu diễn hóa chúng sinh luân hồi chi tượng.

Nghe vậy, Đế Tuấn không mở miệng, bởi vì lời Hậu Thổ nói có lý.

Vu Yêu hai tộc hiện nay, đã vẫn lạc quá nhiều.

Chỉ là hiện tại đã không thể tách rời, dưới lượng kiếp, nếu không quyết ra một kết quả, lượng kiếp sẽ không thể kết thúc.

Tuy song phương chỉ giao thủ hai vạn năm, nhưng theo cục diện hiện nay mà xét, e rằng không cần vạn năm, song phương liền sẽ vẫn lạc cạn kiệt.

Bởi vậy, chỉ có thể trong thời cơ này, quyết ra kết quả, hoặc là lượng kiếp kết thúc.

Nếu không, Vu Yêu hai tộc, không thể nào được yên ổn. "Kết quả cuối cùng, chính là kẻ thắng!" Đế Tuấn trầm mặc vài tức sau đó, lạnh lùng mở miệng nói.

Hắn đại thủ vung lên, đế ảnh phía sau trán phóng vạn thiên quang mang.

Dưới thần quang che lấp ánh sáng nhật nguyệt tinh thần, trong hai mắt đen kịt, hai đạo kim quang quán xuyên vũ trụ thương khung, một chỉ hướng về Hậu Thổ. "Trấn áp!" Phảng phất âm thanh từ tận cùng đại đạo truyền đến, một âm thanh huy hoàng vang vọng thiên địa.

Lời chưa dứt, liền thấy Thiên Đế Ngọc Tỷ trấn áp về phía Hậu Thổ!

Hậu Thổ thấy vậy, thần sắc bất biến, một ngón tay ngọc như bạch ngọc điểm về phía Thiên Đế Ngọc Tỷ.

Phía sau nàng, trong chúng sinh luân hồi, tất cả chúng sinh chi tượng đều lạnh lùng nhìn đế ảnh, tề tề chỉ về phía nàng.

Tất cả sức mạnh hội tụ trên đầu ngón tay Hậu Thổ. "Đinh!" Một đạo âm thanh kim qua giao minh vang vọng giữa thiên địa.

Sau đó liền thấy Thiên Đế Ngọc Tỷ bay ngược trở về.

Đế Tuấn trong ngực chợt nghẹn lại.

Trên Thiên Đế Ngọc Tỷ, xuất hiện một vết ấn sâu thẳm và một vết nứt nhỏ.

Uy lực một chỉ này của Hậu Thổ, quả thực là khủng bố.

Nói thế nào đi nữa, đây cũng là Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Một chỉ mà xuất hiện phá tổn, uy lực như vậy, quả thực khủng bố.

Hậu Thổ đâu có cho Đế Tuấn nhiều thời gian chấn kinh.

Nàng liền bước một bước, đến phía trên Đế Tuấn.

Cây Xuân Thu Luân Hồi Bút trong tay nàng trong hư không, từng nét từng nét viết xuống một chữ "Tử".

Một bút đoạn sinh tử!

Đế Tuấn thần sắc biến đổi.

Trong chữ "Tử" kia, ẩn chứa lực lượng luân hồi chúng sinh.

Trong đó vô số chúng sinh chi tượng gào thét về phía hắn, muốn kéo hắn xuống U Minh Địa Ngục.

Đế Tuấn vội vàng xuất thủ chống đỡ.

Hậu Thổ lâm thân, song phương lại lần nữa giao thủ, bất quá đã bị Hậu Thổ toàn diện áp chế.

Trên chiến trường Vu Yêu song phương, hai tộc chiến đấu giằng co.

Vô số tàn chi đoạn tí, ngũ tạng não trấp, bay tứ tán khắp nơi.

Máu chảy thành sông, pháp lực cùng pháp bảo tung hoành, đao quang kiếm ảnh, không ngừng gặt hái sinh mệnh đối phương.

Những pháp thuật cấm chế bạo tạc kia, trong hư không trán phóng vẻ đẹp ẩn chứa sát cơ, gặt hái sinh mệnh song phương, cũng đang

thuật lại sự thảm liệt và tàn khốc của chiến đấu.

Chương 229

"Ta liều mạng với ngươi!" Đột nhiên, Phi Đản nộ hống một tiếng, thân hình bành trướng, một đạo quang mang chợt lóe qua, toàn bộ thân thể khổng lồ bạo tạc, kéo theo đối thủ của mình, một vị Đại Vu Vu tộc, đồng quy vu tận. "Vu tộc, lấy mạng đến!" Cửu Anh trong miệng cũng là một tiếng nộ hống, lao về phía Đại Vu Vu tộc, tự bạo kéo theo đối thủ vẫn lạc.

Sau khi có hai người này, một số Yêu Tướng và Yêu Thần cũng đều phân phân học theo, tự bạo kéo theo đối thủ đồng quy vu tận.

Sau mấy lượt tự bạo đồng quy vu tận, ngay cả Tổ Vu Vu tộc Hấp Tư, cũng bị kéo theo vẫn lạc. "Bát đệ, Bát ca!" Tổ Vu Hấp Tư vẫn lạc, các Tổ Vu khác nộ hống liên hồi, điên cuồng công kích đối thủ của mình.

Nhất thời, Hi Hòa và Côn Bằng hai người khổ sở chống đỡ.

Nếu không có sự tương trợ của thiện ác thi, e rằng đã sớm vẫn lạc trong tay chư vị Tổ Vu. "Hống!" Thiên Ngô Tổ Vu một tiếng nộ hống, một quyền đánh bay Hi Hòa, máu nhuộm thương khung, một quyền trọng thương nàng.

Và Tổ Vu Xa Bỉ Thi ở một bên, lúc này cũng thừa cơ áp chế thiện ác thi của Hi Hòa. "Thiên Đế, bảo trọng." Hi Hòa nhìn Đế Tuấn, ánh mắt nhu hòa, khóe miệng trán phóng một nụ cười động lòng người.

Trước nụ cười này, thiên địa ảm đạm mất sắc.

Dưới nụ cười thê mỹ, ẩn chứa sự quyết tuyệt và sát ý. "Vu tộc, chết cho ta!" Ánh mắt vốn nhu hòa của Hi Hòa lập tức trở nên vô cùng băng lãnh và oán hận.

Oán hận chết chóc chợt dâng lên trong lòng, cả người nàng lao về phía Thiên Ngô. "Oanh!

Oanh!" Hai tiếng động lớn vang lên.

Hi Hòa tự bạo kéo Thiên Ngô đồng quy vu tận, còn thiện ác thi tự bạo kéo Xa Bỉ Thi đồng quy vu tận.

Đế Tuấn thần sắc lạnh lẽo, đế ảnh phía sau bạo phát uy thế càng thêm khủng bố.

Thiên Đế Ngọc Tỷ hóa thành một tòa cao mười vạn trượng, rơi xuống Hậu Thổ. "Tử!" Đế Tuấn lạnh quát một tiếng, linh bảo, thần thông, đều đánh về phía Hậu Thổ.

Trên chiến trường Vu Yêu.

Hậu Thổ đã sớm rõ trong tâm rằng mấy vị ca ca của mình sau khi vẫn lạc, đã nhờ tinh huyết và pháp tắc mà trọng sinh trong Bách Vạn Đại Sơn của Vu tộc.

Còn những yêu thần và cao thủ của Yêu tộc, hoặc là nhập luân hồi, hoặc dùng thủ đoạn khác để phục sinh, đều chưa chân chính vẫn lạc.

Đặc biệt là Thiên hậu Hi Hòa, đã trọng sinh trong đại bản doanh của Yêu tộc.

Xem ra, tất cả đều đã chuẩn bị vạn toàn.

Hậu Thổ thầm nghĩ một tiếng, nàng khẽ vung tay, mấy luồng sinh tử khí bay vút ra, đánh bay Thiên Đế Ngọc Tỷ, luân hồi bút vẽ xuống, chặn đứng thần thông của Đế Tuấn, rồi sau đó một quyền đánh tới hắn.

Tình thế của Đế Tuấn hiện tại chẳng còn tốt như ban nãy.

Tuy nói thương thế trên thân không nặng, nhưng thời gian kéo dài,

đối với hắn mà nói, chỉ sẽ thêm tuyết trên sương lạnh.

Bất quá trước cục diện này, hắn cũng chẳng thể bận tâm những điều đó.

Bởi lẽ sự vẫn lạc của mấy vị Tổ Vu, các Tổ Vu khác liền trở nên điên cuồng hơn, không ngừng công kích Yêu tộc.

Tuy có Đế Tuấn tương trợ, nhưng tình cảnh Yêu tộc lúc này cũng chẳng khá hơn là bao, số lượng vẫn lạc đang nhanh chóng tăng trưởng.

"Oanh!

Oanh!" Lại mấy tiếng nổ vang vọng cửu tiêu truyền đến, chỉ thấy Anh Chiêu cùng ác thi của Bạch Trạch tự bạo, kéo theo Cường Lương vẫn lạc, còn Bạch Trạch tuy không chết, song lại trọng thương, từ hư không rơi xuống.

Y lúc này tuy may mắn giữ được một mạng, nhưng với tình trạng hiện tại của y, một vị Thái ất Kim Tiên cũng đủ sức mạt sát y.

Nếu không có linh bảo tương trợ trong tay, lúc này y đã vẫn lạc trong tay tộc nhân Vu tộc rồi.

Còn một bên khác, Thái Nhất nương tựa Hỗn Độn Chung cùng ác thi cường hãn lúc này, cũng đã chém giết một Tổ Vu.

Côn Bằng cũng đã đánh đổi bằng một thi vẫn lạc và bản thân trọng thương, chém giết một Tổ Vu.

Nếu không phải tình hình lần này đặc thù, hắn đã chẳng phải trả cái giá như vậy.

Tuy hắn có hậu chiêu lưu lại, nhưng hắn không muốn đi đến bước đường đó, lúc này vẫn đang cố gắng chống đỡ.

"Oanh!" Lại một tiếng sấm rền vang lên, tức thì một đám mây

hình nấm lớn ức vạn dặm phù hiện giữa thiên địa.

Kế Mông tự bạo, kéo theo một Tổ Vu vẫn lạc.

Thủ đoạn của hắn thì trọng sinh tại một nơi nào đó của Hồng Hoang, tuy thực lực chỉ là Thái ất Kim Tiên, nhưng đã không tệ rồi.

Còn các Tổ Vu, cũng nhờ tổ vu tinh huyết và pháp tắc mà trọng sinh trong Bách Vạn Đại Sơn.

Cuộc tàn sát của hai bên vẫn tiếp tục.

Hơn nữa, cuộc tàn sát của hai bên bây giờ, đều là chiến đấu liều chết.

Không địch lại, thì tự bạo kéo ngươi xuống nước, cho dù ngươi không chết, cũng phải trọng thương, tồn tại khác lại tự bạo, cũng phải kéo ngươi xuống nước.

Các Tổ Vu và Đại Vu của Vu tộc, chính là dưới sự tự bạo liên tiếp của Yêu tộc mà bị kéo xuống nước.

"Oanh!" Một đạo cường quang rực rỡ như thánh quang khai thiên tích địa lóe lên giữa thiên địa, rồi sau đó chỉ thấy thiện ác thi của Thái Nhất cùng tự bạo, kéo theo Cú Mang và Chúc Cửu Âm hai vị Tổ Vu xuống nước.

Cao tầng Vu Yêu hai tộc, giờ đây chẳng còn mấy.

Các Tổ Vu của Vu tộc trọng sinh trong Bách Vạn Đại Sơn, Yêu tộc trọng sinh tại đại bản doanh ban đầu.

Giữa hai bên, đều có hậu chiêu lưu lại, sẽ không thật sự vẫn lạc.

"Xem ra, vẫn là không còn cách nào." Côn Bằng trong lòng thầm than một tiếng.

Huyền Minh và Chúc Dung trước mắt căn bản không cho hắn chút cơ hội nào, trừ phi mình tự bạo kéo hai người vẫn lạc, căn bản không

thể thoát thân.

Chỉ có điều làm như vậy, cho dù mình trọng sinh, thực lực cũng sẽ đại giảm, e rằng lại phải trùng tu Tam Thi chi đạo.

"Cũng tốt, Tam Thi bản nguyên bị tổn thương, trùng tu cũng hay!" Trong lòng nghĩ xong, ánh mắt Côn Bằng trở nên tàn độc, rồi sau đó thân thể bành trướng, tự bạo bản thân và ác thi, ứng là kéo Chúc Dung và Huyền Minh vẫn lạc.

"Đế Giang, Hậu Nghệ!" Thái Nhất trong miệng đại tiếu, Hỗn Độn Chung trong tay lại một lần nữa vang lên.

"Đông!" Tiếng chuông du dương vang lên giữa thiên địa, ngay cả thời không trường hà lúc này cũng bị ngưng kết lại, Hằng Hà lưu sa đang bay vụt chậm rãi ngưng kết.

Chương 230

Một kích này, là một kích mạnh nhất Thái Nhất đốt cháy pháp lực của bản thân.

Chỉ dựa vào không gian pháp tắc của Đế Giang, vẫn khó mà ngăn cản.

Thiên địa đình trệ, cảnh tượng dường như định cách tại khoảnh khắc này, chúng sinh kinh hãi, nhưng động tác bất biến, bởi đã bị cổ sức mạnh thời không này ảnh hưởng, đông cứng trong chớp mắt.

Hậu Nghệ trước một sát na khi Thái Nhất gõ Hỗn Độn Chung, trong tay đã giương tên, mũi tên hàn mang lấp lánh, khóa chặt Thái Nhất.

Dù mũi tên bị làm chậm vô số lần, nhưng vẫn không ngừng bắn đi, nơi nó lướt qua thời không dần dần phá toái, hóa thành biển mảnh vụn, nhấn chìm về phía Thái Nhất đang ở.

Còn ở một bên khác, Đế Tuấn và Hậu Thổ hai người giao chiến, giờ đây Đế Tuấn đã lộ vẻ bại tích, dưới công thế của Hậu Thổ không ngừng lùi bước, nghiền nát không ít thời không, yên diệt không ít khu vực.

Chiến tranh Hỗn Nguyên, đâu phải đơn giản như vậy.

"Oanh!" Đế Tuấn bị Hậu Thổ đánh bay, huyết sái hư không, dưới chân giẫm nát vô số khu vực, mãi cho đến khi va chạm vào một ngọn núi, lúc này mới miễn cưỡng ổn định được thân hình.

Hắn quay đầu nhìn lại, lại chính là thiên trụ Bất Chu Sơn.

Lúc này nó đã phải chịu cú va chạm của Đế Tuấn, nơi lưng chừng núi, xuất hiện từng tia vết nứt.

Đế Tuấn trong lòng kinh hãi, vội vàng đứng dậy, khí tức trên thân hỗn loạn, đế ảnh ảm đạm, hỏa quang trong mắt hắn cũng yếu đi mấy phần.

Hắn bất quá mới vừa tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong thời gian ngắn giao chiến với Hậu Thổ, hắn quả thật không rơi vào thế hạ phong, nhưng bây giờ thời gian dần kéo dài, thế yếu của hắn liền rất nhanh hiển hiện ra.

Bất quá hiện tại lúc này, bại cũng không thể lùi bước.

Khi quyền đầu Hậu Thổ giáng xuống, Đế Tuấn đã xuất thủ.

"Hồng Hoang thiên hạ, Ngô vi Thiên Đế, trấn áp!" Toàn bộ lực lượng của đế ảnh ngưng tụ vào một chỉ này, rồi sau đó hung hăng chỉ về phía Hậu Thổ.

Thiên Đế Ngọc Tỷ cũng bạo trướng khai lai, trấn áp xuống.

"Luân Hồi Chỉ!" Hậu Thổ thần sắc lạnh lẽo, công kích trong tay lại nổi lên, nghênh đón công kích của đế ảnh.

"Oanh long long!!!" Hậu Thổ đánh bay Thiên Đế Ngọc Tỷ xong, liền lại giao chiến với Đế Tuấn, dường như muốn triệt để kích hội đế hoàng chi đạo của Đế Tuấn, mạt trừ bản nguyên đại đạo của hắn, triệt để khiến hắn vẫn lạc.

Đế ảnh phía sau hắn, là thần thông, cũng đại biểu cho đế hoàng chi đạo của hắn, hiện tại có chút hoán tán, Hậu Thổ tự nhiên không lưu thủ, vẫn luôn áp chế Đế Tuấn mà đánh.

Đế Tuấn lúc này một đường lùi bước, liên lụy đến không ít khu vực Hồng Hoang, lại không ngừng giao chiến trong quá khứ và tương lai của thời không trường hà, số lượng tu sĩ sinh linh chịu ảnh hưởng của cuộc giao chiến giữa hai người ngày càng nhiều.

Khoảnh khắc thiên địa ngưng kết, Thái Nhất đã động thân mà dậy.

Động thái này, Ngũ Thánh và Thái Thượng trong lòng đột nhiên sinh ra một cổ bất an, thần sắc khẽ biến.

Một kích này của Thái Nhất, tất nhiên sẽ dẫn đến một chuỗi sự tình.

"Bành!" Vô số đạo Thái Dương Thần Thương do Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa diễn hóa không ngừng bắn ra, chặn đứng mũi tên của Hậu Nghệ bắn tới, rồi sau đó trực tiếp lao về phía Đế Giang và Hậu Nghệ.

"Đế Giang, Hậu Nghệ, cùng đi đi!" Thái Nhất thần sắc dữ tợn, trong miệng đại hát, tay khẽ động, Hỗn Độn Chung biến mất khỏi tay hắn.

Một phần ức vạn sát na thời gian, đủ để Thái Nhất, loại Chuẩn Thánh viên mãn này làm không ít việc.

Khi Đế Giang và Hậu Nghệ hoàn hồn, đã cảm thấy trời đất quay cuồng, rồi sau đó trực tiếp va chạm vào một ngọn núi vô cùng to lớn, chính là Bất Chu Sơn.

Nơi vết nứt ban đầu do Đế Tuấn va chạm mà xuất hiện, lúc này phải chịu một cú va chạm của ba vị tồn tại đỉnh cao, vết nứt ngày càng nhiều.

"Ong!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy một đạo cường quang phù hiện trước mắt hai người, trực tiếp quán xuyên thời không trường hà, đến trước mặt hai người.

Đế Giang và Hậu Nghệ thần sắc khẽ biến, nhưng đã không kịp.

"Oanh long long!!!" Khoảnh khắc này, sự tự bạo của Thái Nhất không chỉ kéo theo Đế Giang và Hậu Nghệ, mà còn dẫn đến một chuỗi phản ứng dây chuyền.

"Rắc!

Rắc!

Rắc!" Từ nơi lưng chừng Bất Chu Sơn, nơi vết nứt dày đặc, phát ra âm thanh khiến chúng sinh biến sắc.

Khoảnh khắc này, Ngũ Thánh, ba vị Hỗn Nguyên, lúc này đều lần lượt xuất hiện tại Bất Chu Sơn, thần sắc kinh hãi nhìn lên Cửu Thiên.

Hồng Hoang, Trung Ương Đại Lục, tại Bất Chu Sơn.

Trước có Đế Tuấn va chạm, sau có Đế Giang, Hậu Nghệ, rồi lại thêm Thái Nhất tự bạo.

Dưới sự chồng chất của những sức mạnh như vậy, nơi vết nứt ban đầu xuất hiện, lúc này đã dày đặc lan rộng ra, một cổ sức mạnh khiến mấy vị tồn tại đỉnh cao, vô số sinh linh biến sắc, chính đang phù hiện nơi đây.

"Bành!" Khoảnh khắc tiếp theo, Bất Chu Sơn đứt đoạn ở lưng chừng núi, nơi vết nứt trực tiếp đoạn khai.

Trên Cửu Thiên, xuất hiện một lỗ hổng.

Trời sụp!

Cảnh tượng này, dường như thời không trường hà bị ngưng kết lại, chúng sinh Hồng Hoang, sinh linh trong khu vực vô tận thời không trường hà, cảnh tượng trong mắt dường như định cách tại khoảnh khắc này, như thể chỉ cần cảnh tượng không động, Bất Chu Sơn, lỗ hổng trên Cửu Thiên liền không đứt, không phá vậy.

Chúng sinh Hồng Hoang không thể hiểu, vì sao lượng kiếp lại đi đến bước đường này, vì sao Vu Yêu hai tộc quyết chiến, lại đi đến cục diện như vậy.

Cao tầng Vu Yêu hai tộc cơ bản tử thương gần hết, những kẻ cần trọng sinh đã trọng sinh rồi.

Lực lượng còn lại, Yêu tộc chỉ còn hơn hai thành, Vu tộc khá hơn, chỉ còn hơn ba thành.

Các Tổ Vu đều đã vẫn lạc trọng sinh, Yêu tộc Thái Nhất, Hi Hòa, Côn Bằng và những người khác cũng đều vẫn lạc trọng sinh.

Trong hai bên, chỉ còn lại mấy vị yêu thần và đại vu đếm trên đầu ngón tay, những người khác, đều đã vẫn lạc, hoặc trọng sinh, hoặc luân hồi rồi.

"Thối!" Đột nhiên, Hậu Thổ và Đế Tuấn đồng thời mở miệng.

Hiện tại Bất Chu Sơn đứt đoạn, Cửu Thiên sụp một lỗ hổng khổng lồ, đã không còn là lúc Vu Yêu hai tộc giao chiến nữa.

Đế Tuấn và Hậu Thổ đồng thời xuất thủ, đại thủ cuộn lại, cuốn tộc nhân của bộ tộc mình lên, rồi sau đó bắt đầu ứng phó với sự tình tiếp theo.

Thực ra, sau khi cao tầng Vu Yêu hai tộc vẫn lạc, lượng kiếp đã dần dần bình tĩnh lại rồi, chỉ có điều biến cố đến quá nhanh, còn chưa kịp vì lượng kiếp kết thúc mà vui mừng, thì trời đã sụp.

"Oanh long long!!!" Nửa ngọn Bất Chu Sơn ầm ầm đổ xuống, cuồn cuộn nổi lên không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm khói bụi, che lấp gần nửa Trung Ương Đại Lục, chấn động khiến dường như cả Hồng Hoang đều chấn động lên.

Trên bầu trời mây đen cuồn cuộn, điện chớp sấm rền, dưới chân núi lở biển gào, thủy hỏa cùng phát, không gian xung quanh trở nên cực kỳ bất ổn định, dường như có điềm báo băng tháp, hoàn toàn là một cảnh tượng tận thế.

Bất quá tình huống hiện tại, không có tu sĩ nào đi để ý đến nửa ngọn Bất Chu Sơn đổ và cảnh tượng khủng bố trong Hồng Hoang, mà tất cả đều hội tụ tại Cửu Thiên trên cao, tại lỗ hổng không ngừng phá

toái, không ngừng khuếch đại, nay đã lớn ức triệu dặm.

Bởi vì tình hình hiện tại, chỉ có nơi đây, mới là khủng bố nhất, quan trọng nhất, muốn bình tức sự việc này, vẫn phải là nơi đây.

"Rắc!

Rắc!

Chương 231

Rắc!" Từng đạo âm thanh khiến chúng sinh thần sắc đại biến không ngừng truyền đến, khoảnh khắc tiếp theo, những nơi vết nứt đó, ầm ầm phá toái ra.

"Trời đã sụp, Thiên Hà chi thủy sẽ đổ ngược xuống Hồng Hoang, tiếp theo, phải toàn lực hộ trụ Hồng Hoang." Thái Thượng thần sắc túc nhiên, trong miệng thản nhiên nói, ngữ khí không buồn không vui, dường như sự việc lớn như vậy, cũng không làm trong lòng Ngài dấy lên chút sóng gió nào.

Nghe lời, Ngũ Thánh, Hậu Thổ và Đế Tuấn nghiêm trọng gật đầu.

Tuy nhiên trong một phần ức vạn sát na này, Thiên Hà chi thủy còn chưa đổ ngược, nhưng Thái Thượng đã nói như vậy, bọn họ không cần nghĩ cũng biết sự việc tiếp theo sẽ khủng bố đến mức nào, e rằng sẽ không dễ dàng giải quyết được.

Dù sao với tu vi hiện tại của Thái Thượng, có thể khiến Ngài thốt ra lời nói như vậy, sự việc tiếp theo, sẽ là lúc khảo nghiệm bọn họ.

"Đạo huynh, Bất Chu Sơn đứt đoạn, tiếp theo nên làm sao?" Nữ Oa tú mi nhíu lại, nhìn Thái Thượng, chu thần khẽ mở, ngưng thanh hỏi.

Nghe lời, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng nhìn về phía Đại ca của mình.

Bất Chu Sơn là thiên trụ, hiện giờ đã đứt đoạn, tiếp theo nên quyết định như thế nào.

"Bất Chu Sơn đứt đoạn, trời sụp, kế sách hiện giờ, chỉ có thể chống trời và vá trời." Thái Thượng song mục như trời xanh, thần

niệm dịch thấu, nhìn lên Cửu Thiên, thản nhiên mở miệng nói.

"Oanh long long!!!" Thái Thượng lời nói còn chưa dứt, liền nghe thấy từng trận tiếng nổ ầm ầm vang lên, dường như từ tuyên cổ hư vô chi địa mà đến, từ quá khứ vô tận của thời không trường hà, cuồn cuộn cuốn về hiện tại.

Thái Thượng thấy vậy, thần sắc hơi nghiêm nghị, thân hình khẽ động, khoảnh khắc tiếp theo, đã đến Cửu Thiên trên cao.

"Hoa lạp lạp!!!" Một dòng thác khổng lồ từ hố đen trên Cửu Thiên mà đến, như một dải Ngân Hà rực rỡ trút xuống, Thiên Hà chi thủy cuồn cuộn tuôn trào, Hồng Hoang lập tức gặp tai ương, sinh linh đồ thán, thủy hoạn thành tai.

"Hưu!" Mấy đạo thanh mang lấp lánh giữa thiên địa, thu hút sự chú ý của chúng sinh, rồi sau đó chỉ thấy dải Ngân Hà ấy bị mấy đạo thanh quang chia thành nhiều dòng.

"Thái Cực Đồ!" Khoảnh khắc tiếp theo, Thái Thượng khẽ vung tay, một đạo kim quang lóe lên, rồi diễn hóa ra Thái Cực Đồ án to lớn không biết bao nhiêu triệu ức dặm, trong đó âm dương song ngư lưu chuyển, bắt đầu ngăn chặn Thiên Hà chi thủy.

Khi Thái Thượng phân chia dòng Thiên Hà chi thủy như Ngân Hà, Nguyên Thủy và những người khác đã xuất thủ.

Ngũ Thánh, hai vị Hỗn Nguyên trong tay đều có linh bảo chí bảo, thực lực cũng đã đạt đến cảnh giới này, phân chia dòng Thiên Hà chi thủy này, ổn định Hồng Hoang cũng không tính là khó.

Bất quá điều này chỉ là trị tiêu không trị bản, vẫn cần phải vá trời, chống trời, mới có thể coi là giải quyết.

Thái Thượng một mặt dùng Thái Cực Đồ ngăn chặn Thiên Hà chi thủy, một mặt đại thủ cuộn lại, mang một phần Thiên Hà chi thủy

tiến vào Vô Cực Giới, đây cũng là để hoàn thiện một số tiên thiên chi vật của Vô Cực Giới.

Thái Thượng lướt mắt nhìn một cái, bởi vì đại chiến Vu Yêu, trên Trung Ương Đại Lục, quả thật không có quá nhiều sinh linh, chỉ có Nhân tộc chịu tai ương tương đối nghiêm trọng.

Bất quá vì trong các bộ lạc Nhân tộc có đệ tử Thánh Địa, cho nên ngay từ đầu, đã kịp thời rút lui, cũng vẫn trong tầm kiểm soát.

Lượng kiếp cộng thêm tai nạn Thiên Hà chi thủy lần này, Nhân tộc coi như đã tổn thất hơn bốn thành, nhưng tổn thất cốt lõi không quá nghiêm trọng, cho nên sự tổn thất như vậy, vẫn nằm trong dự tính của Nhân tộc.

Thái Thượng thu hồi ánh mắt, khẽ gật đầu, trong tay kết một thủ ấn.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy hư không của toàn bộ Trung Ương Đại Lục khẽ run rẩy, dường như không thể chịu đựng được cổ lực lượng đại đạo trong tay Thái Thượng.

"Trấn!" Một đạo thanh âm hùng vĩ, quán xuyên vũ trụ thương khung, thời không trường hà, thẳng tới tận cùng đại đạo, vang vọng trong Hồng Hoang thiên địa, vang vọng bên tai tất cả sinh linh.

Một số sinh linh tu vi thấp, lại càng bị chấn động tạm thời thất thông.

Ngay cả Ngũ Thánh và hai vị Hỗn Nguyên, lúc này bên tai cũng không ngừng vang vọng, lực lượng đại đạo quanh thân không thể ngăn cản thanh âm đại đạo này.

Bảy người trong lòng kinh hãi, không ngờ tu vi của Thái Thượng đã cao thâm đến mức độ này.

"Ong!" Một trận kim quang chói lọi đến cực điểm, áp đảo mọi ánh

sáng khác, tỏa ra giữa thiên địa.

Hư không của toàn bộ Trung Ương Đại Lục không ngừng chấn động, một hư ảnh cự tháp chống đỡ thiên địa phù hiện trong Trung Ương Đại Lục.

Chúng sinh nhìn hư ảnh cự tháp này, thần sắc lại một lần nữa kinh hãi.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn Linh Lung Bảo Tháp của Đại ca mình.

Có bảo tháp trấn Hồng Hoang, trong thời gian ngắn, nơi đây sẽ không có vấn đề gì.

Thiên Hà chi thủy lại bị linh bảo chí bảo của họ ngăn chặn, cũng phân tán đi các khu vực khác, như Tứ Hải.

Như vậy, trong thời gian ngắn sẽ không có trở ngại lớn.

Bất quá tình huống như vậy, có thể chống đỡ ngàn năm vạn năm, nhưng không thể chống đỡ vĩnh cửu.

Dù sao linh bảo chí bảo của họ, bản thân họ, không thể mãi mãi ở đây, không thể mãi mãi hóa giải những dòng Thiên Hà chi thủy này không tấn công các khu vực khác của Hồng Hoang.

Cho nên, muốn hóa giải tất cả, vẫn phải trị bản.

"Đại ca, tiếp theo nên làm sao?" Nguyên Thủy và Thông Thiên đối thị một lượt, rồi nhìn về phía Thái Thượng hỏi.

"Bổ Thiên!" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, trong miệng khẽ thốt ra hai chữ.

Hồng Hoang, trên Trung Ương Đại Lục.

Có Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trấn áp Trung Ương Đại Lục, lại có Ngũ Thánh và Hậu Thổ, Đế Tuấn hai vị Hỗn

Nguyên hiệp trợ ngăn chặn những dòng Thiên Hà chi thủy khác và những khu vực khác.

Hồng Hoang trong thời gian ngắn, sẽ không có vấn đề gì.

Hiện tại điều quan trọng nhất, cũng là vấn đề trị bản, chính là vá trời.

Chỉ có điều sau khi Thái Thượng nói xong, thần sắc Ngũ Thánh và hai vị Hỗn Nguyên đều nghiêm nghị.

Bọn họ tự nhiên hiểu ý trong lời Thái Thượng, cũng biết, đây mới là biện pháp trị bản căn bản.

Nhưng vấn đề là, hiện tại phải vá, lại là trời!

Trời đâu phải dễ dàng vá được.

Đó là nơi hàm chứa thiên địa bản nguyên, sức mạnh tinh thuần và mạnh mẽ nhất giữa thiên địa.

Nếu không có vật thích hợp, muốn thay thế thiên địa bản nguyên, bù đắp lỗ hổng trên trời, đâu phải dễ dàng.

Ngoài ra, còn cần vật chống trời.

Bất Chu Sơn đã đứt đoạn, phải tìm vật chống trời khác thay thế mới được.

"Đạo huynh, bảo vật thay thế thiên địa bản nguyên không nhiều, muốn khế hợp với nơi đây, lại càng khó tìm hơn." Trên thánh nhan Nữ Oa lộ ra một vẻ ngưng sắc, nhìn Thái Thượng nói.

Nghe lời, Thái Thượng không đáp, trong tay khẽ động, rồi sau đó chỉ thấy trong lỗ hổng trên Cửu Thiên, có từng tia ngũ sắc quang mang phù hiện, rồi sau đó ngưng tụ thành hình dạng một viên tinh thạch.

Thái Thượng cầm trong tay, rồi nhìn về phía Nữ Oa, "Đạo hữu trong tay có vật này chăng?" Thấy vậy, mắt Nữ Oa sáng lên, bởi vì vật

này, trong tay nàng vừa hay có, hơn nữa lại còn không ít.

Một phần là có được trên Phân Bảo Nhai, một phần là khi nàng khai tịch Tạo Hóa Thiên, khi Tạo Hóa Thiên diễn hóa mà có được.

Nếu vật này thật sự có thể thay thế thiên địa bản nguyên, vá được lỗ hổng trên trời này, thì số lượng trong tay nàng, quả thật là đủ.

"Đạo huynh, vật này có thể vá trời ư?" Trong mỹ mâu Nữ Oa trán phóng quang hoa rực rỡ, mở miệng hỏi.

Chương 232

"Đại ca, trong tinh thạch này hàm chứa một tia ngũ hành bản nguyên, nếu số lượng đủ, cũng có thể thay thế thiên địa bản nguyên." Nguyên Thủy đối với ngũ hành bản nguyên, vẫn cực kỳ mẫn tuệ.

Thái Thượng ban đầu cho hắn Ngũ Hành Luân Bàn, trong đó liền có hàm chứa ngũ hành bản nguyên.

"Ngũ Sắc Thần Thạch hàm chứa ngũ hành bản nguyên tinh túy, ngũ hành diễn vạn vật, vừa hay dùng để bổ thiên.

Đạo hữu trong tay nếu số lượng đủ, thì bắt đầu đi, Ta sẽ dùng Càn Khôn Đỉnh trợ ngươi." Thái Thượng nghe lời khẽ gật đầu, nói với chúng nhân.

Nghe vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu, đã Thái Thượng nói khả thi, vậy liền là khả thi.

"Nhị đệ, Ngũ Sắc Thần Thạch cố nhiên có thể vá trời này, nhưng một khi chúng ta rút linh bảo chí bảo, muốn bù đắp lại cũng không dễ, Ngũ Hành Luân Bàn vừa hay có thể dùng, bất quá sau này e rằng phải quy vị nơi đây rồi." Thái Thượng nhìn về phía Nguyên Thủy, nếu có thể thêm Ngũ Hành Luân Bàn nữa, thì hiệu quả là tốt nhất, bất quá như vậy, Nguyên Thủy liền phải xả bỏ một kiện tiên thiên linh bảo rồi.

"Đã là bổ thiên, lại vì Hồng Hoang chúng sinh, một kiện linh bảo mà thôi!" Nguyên Thủy mỉm cười nói.

Ngũ Hành Luân Bàn cố nhiên là tiên thiên linh bảo, bất quá trong tay hắn linh bảo không thiếu, nên trong tay hắn, nó cũng không trọng lượng.

Thái Thượng khẽ gật đầu, rồi sau đó trong lúc lật tay, lấy ra Càn Khôn Đỉnh, đưa cho Nữ Oa, nói, "Đạo hữu cứ bắt đầu đi!" Nữ Oa thấy vậy, trọng trọng gật đầu, nhận lấy Càn Khôn Đỉnh xong, liền chuẩn bị luyện chế.

Nguyên Thủy theo sát mà đi, chuẩn bị khi rút linh bảo chí bảo, dùng Ngũ Hành Luân Bàn ngăn chặn Thiên Hà chi thủy, rồi sau đó Ngũ Sắc Thần Thạch lại bù đắp trên Ngũ Hành Luân Bàn, triệt để vá được trời này.

Bất quá hiện tại Nữ Oa đang luyện chế, Nguyên Thủy tạm thời không giúp được, liền tiếp tục ổn định không gian, phân đạo Thiên Hà chi thủy.

Thông Thiên, Hậu Thổ, Tây Phương Nhị Thánh và Đế Tuấn thấy vậy, vẫn tiếp tục động tác trước đó, tiếp tục phân đạo Thiên Hà chi thủy, ổn định Hồng Hoang, hoàn toàn khống chế Thiên Hà chi thủy ở Trung Ương Đại Lục.

Nơi đây lại có Huyền Hoàng Bảo Tháp trấn áp, thực ra bọn họ, bao gồm cả Nguyên Thủy, việc phải làm cũng không nhiều, với tu vi năng lực của họ, đều là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thái Thượng khẽ gật đầu, làm như vậy liền tốt rồi, tất cả đều đang tiến hành có trật tự.

Trời sụp tuy khủng bố, nhưng thực ra có mấy vị bọn họ cùng xuất thủ, cũng không có uy hiếp quá lớn.

Đặc biệt dưới sự an bài của Thái Thượng, đợi Nữ Oa luyện chế xong Ngũ Sắc Thần Thạch, thì gần như có thể vá trời.

"Đạo huynh, vật chống trời này, không biết nên chọn vật gì?" Hậu Thổ nhìn Nữ Oa đang luyện chế và Bất Chu Sơn đứt đoạn, nhìn Thái Thượng hỏi.

Tuy đây là một chuỗi sự việc của lượng kiếp, nhưng dù sao đây cũng có một phần nhân quả của Vu Yêu.

Nay Vu Yêu đã tổn thất không ít khí vận, thêm vào mấy thành lực lượng còn lại, e rằng trong một đoạn thời gian rất dài, đều phải ẩn mình tu dưỡng.

Nếu không thể giải quyết sự việc này, Hậu Thổ tin rằng, khí vận Vu tộc vẫn sẽ tiếp tục tổn thất.

Cho nên, Hậu Thổ mới để tâm như vậy.

Nếu có nhu cầu mình phải làm, nàng liền có thể đi làm, bù đắp thêm một chút.

Thái Thượng nghe lời, môi khẽ động, nhưng ngay cả Thông Thiên, Thánh Nhân Hậu Kỳ, cũng không nhìn ra Thái Thượng nói gì.

Hậu Thổ khẽ gật đầu, rồi sau đó thân hình khẽ động, biến mất không thấy.

Tam Thánh và Đế Tuấn nhìn nhau một lượt, liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục phân đạo Thiên Hà chi thủy.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại hy vọng có việc gì mình có thể đi làm, dù sao đây cũng coi là việc công đức.

Đợi sự việc hoàn tất xong, sẽ có công đức giáng xuống.

Phương Tây của mình hiện tại vừa mới khởi bộ, bất cứ việc gì có lợi đều có thể nhúng tay vào một chút.

Nhưng hiện tại, mình trừ chút sự việc này ra, cũng không có gì để làm.

Thái Thượng nhìn bọn họ một lượt, rồi tiếp tục hấp thu Thiên Hà chi thủy, khuếch đại khu vực Vô Cực Giới.

Vô Cực Giới hiện tại là vượt qua Đại Thiên Thế Giới không ít, tuy

nhiên muốn tái độ tấn thăng, không thể chỉ lấy cương vực mà luận, cần phải lấy mức độ hoàn chỉnh của đại đạo, mức độ hoàn chỉnh của thiên địa mới được.

Cho nên Thái Thượng lúc này khuếch đại cương vực thế giới, dùng Thiên Hà chi thủy bổ sung Tứ Hải, cận cận chỉ là khuếch đại cương vực mà thôi, chứ không thể đề thăng thế giới.

Bất quá khuếch đại thế giới, hoàn thiện thiên địa đối với Vô Cực Giới mà nói, rốt cuộc vẫn có chỗ tốt, nếu không thì, Thái Thượng cũng sẽ không làm như vậy.

Thông Thiên lại không quá để ý cách làm của Đại ca mình, nghĩ rằng Đại ca mình lại có mưu toán mới, cho nên mới thu Thiên Hà chi thủy.

Tây Phương Nhị Thánh và Đế Tuấn nhìn Thái Thượng, có chút kinh ngạc, bất quá cũng không dám hỏi nhiều, tiếp tục phân đạo Thiên Hà chi thủy.

Trong chúng sinh luân hồi, Địa Phủ.

Trong Phong Đô, Bình Tâm đứng dậy, rồi sau đó tố thủ khẽ chiêu, một đạo chân linh rơi vào trong tay nàng.

Nàng có chút nghi hoặc nhìn về một nơi nào đó của Hồng Hoang.

Sau mấy hơi thở, nàng thu hồi ánh mắt, rồi phiêu nhiên mà đi, đích thân đến chỗ Luân Hồi Bàn, tố thủ khẽ vung, đưa đạo chân linh này nhập vào chúng sinh luân hồi.

Làm xong tất cả những điều này, nàng liền lại trở về Phong Đô.

Sinh linh vẫn lạc trong lượng kiếp quá nhiều, dưới sự xung kích của Thiên Hà chi thủy, lại có không ít sinh linh vẫn lạc.

Chúng sinh luân hồi còn phải bận rộn không biết bao nhiêu vạn

năm mới có thể, hiện tại nàng đâu có thời gian trì hoãn.

Trên Trung Ương Đại Lục.

Hậu Thổ đi một chuyến về, quả thật không tốn quá nhiều thời gian.

"Đạo huynh, vật chống trời ta đã lấy về." Hậu Thổ nhìn Thái Thượng, trên khuôn mặt tươi cười lộ ra một nụ cười mỉm.

Đế Tuấn và Tây Phương Nhị Thánh thần sắc ngẩn ra, bọn họ trước đó không biết Hậu Thổ đi làm gì, nhưng hiện tại nàng nói đã lấy về vật chống trời, nàng chuyến đi này, lại là đi lấy vật chống trời.

Thái Thượng khẽ gật đầu, nhận lấy tứ chi Huyền Quy trong tay Hậu Thổ, rồi sau đó bắt đầu luyện chế.

Thoáng cái, liền là hơn ngàn năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Thái Thượng đã hoàn thành luyện chế, Ngũ Sắc Thần Thạch do Nữ Oa luyện chế cũng đã hoàn thành.

Nữ Oa hướng về phía Thái Thượng gật đầu, tiếp theo liền là có thể bắt đầu bổ thiên.

"Nhị đệ!" Thái Thượng nhìn về phía Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy hội ý, trong tay lật một cái, Ngũ Hành Luân Bàn xuất hiện trong tay hắn, lúc nào cũng sẵn sàng.

Rồi sau đó Thái Thượng, Thông Thiên và những người khác rút linh bảo đi.

Lỗ hổng trên Cửu Thiên điên cuồng trút xuống Thiên Hà chi thủy, bất quá đều bị trấn tỏa tại Trung Ương Đại Lục trên cao, rồi sau đó bị Thông Thiên và những người khác phân đạo mà đi.

"Ngũ Hành Luân Bàn, Phong!" Nguyên Thủy trong tay đánh ra thủ ấn, trong tay khẽ vung, Ngũ Hành Luân Bàn hóa thành không biết bao

nhiêu triệu ức dặm to lớn, rồi sau đó trực tiếp phong tỏa trên lỗ hổng.

Thấy vậy, Nữ Oa tức thì mang theo Càn Khôn Đỉnh, bắt đầu dùng vật liệu luyện hóa từ Ngũ Sắc Thần Thạch, bắt đầu bù đắp trên lỗ hổng.

Bởi vì có Ngũ Hành Luân Bàn ngăn chặn, cho nên tốc độ bù đắp của Nữ Oa lúc này nhanh hơn không ít, lỗ hổng cũng đang từng chút một được bù đắp.

Chương 233

Trên Cửu Thiên, ngũ sắc thần quang lấp lánh, phù hiện trong song mâu của chúng sinh, dường như là quang mang rực rỡ nhất giữa thiên địa.

Bọn họ không ngờ, dưới sự việc khủng bố như vậy, dưới sự xuất thủ của mấy vị này, chỉ chưa đầy hai ngàn năm thời gian, liền cơ bản hoàn thành.

Bọn họ thầm tự khánh hạnh, đa tạ mọi sự an bài của Thái Thượng.

Lần này Ngài xuất thủ đủ nhanh, phân chia Thiên Hà chi thủy, lại dùng bảo tháp trấn Hồng Hoang, như vậy liền cơ bản giải quyết mối đại họa nhất thời của chúng sinh.

Mấy vị còn lại, trừ Nữ Oa ra, giúp đỡ không tính là quá lớn, bất quá cũng là việc công đức.

Hiện tại Nữ Oa đang bổ thiên, chúng sinh nhìn thấy cảnh tượng như vậy, đều lần lượt cao hô danh "Nương Nương", minh ký ân đức của Nữ Oa.

Sau này Nhân tộc, Toại Nhân đã sớm cho Nhân tộc ghi chép lại sự việc lần này.

Công tích của Giáo Chủ và Thánh Mẫu, nay đã toàn bộ ghi chép lại rồi, sẽ vẫn luôn lưu truyền trong Nhân tộc, ca tụng ân đức của Giáo Chủ và Thánh Mẫu.

Còn lúc này Nữ Oa, vẫn đang toàn lực bổ thiên.

Ngũ Hành Luân Bàn thêm Ngũ Sắc Thần Thạch, ngũ hành bản nguyên nồng đậm đến cực hạn, còn có tiên thiên ngũ hành bản nguyên

trong Ngũ Hành Luân Bàn, đủ sức khiến sức mạnh nơi đây tối đại hóa, bù đắp lỗ hổng này.

Thời gian lặng lẽ trôi qua trong lúc chúng sinh quan sát Nữ Oa bổ thiên, thoáng cái, liền mấy trăm năm thời gian đã trôi qua.

Trên Cửu Thiên, ba vạn sáu ngàn năm trăm chỗ lỗ hổng đã được Nữ Oa hoàn toàn bù đắp xong, ngũ sắc thần quang lấp lánh, khí tức ngũ hành hạo hãn tinh thuần, lan tràn khắp cả Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh chấn kinh.

Nữ Oa liếc nhìn Càn Khôn Đỉnh, chỉ thấy trong đó vẫn còn một khối nhỏ ngũ sắc thần nê.

Nữ Oa tú mi khẽ nhướn, thò tay nắm lấy, vo thành một khối, rồi thả xuống một ngọn núi, lại hóa thành thần thạch, đứng sừng sững trên đỉnh núi.

Đến đây, sự phá tổn của Cửu Thiên, cuối cùng cũng được bù đắp xong.

Hiện tại, liền còn bước cuối cùng, đó là trị bản.

"Đạo huynh!" Ánh mắt Nữ Oa nhìn về phía Thái Thượng, chu thần khẽ mở.

Nàng đã hiểu Thái Thượng tiếp theo sẽ làm gì, đây cũng là bước quan trọng nhất, nếu không, lâu dài dưới sự việc này, không gian Trung Ương Đại Lục cũng sẽ bất ổn.

Thái Thượng nghe lời, trên gương mặt bình tĩnh phù hiện một nụ cười mỉm.

Thanh quang trên thân tỏa ra, một cổ khí tức khiến ngay cả Chư Thánh Hỗn Nguyên cũng cảm thấy tim đập thình thịch đang lan tràn ra.

Ngài thi triển đại pháp lực, bốn đạo thần quang lần lượt đứng ở

Đông, Nam, Tây, Bắc trên cao, rồi sau đó bắt đầu diễn hóa.

Vạn trượng, mười vạn trượng, trăm vạn trượng, ngàn vạn trượng, vạn vạn trượng, ức vạn trượng… Chúng sinh Hồng Hoang giờ đây cũng không biết, bốn đạo tồn tại hùng vĩ như thiên trụ này, nay đã bành trướng đến mức độ nào, nhưng nhìn tình hình hiện tại, bốn cây trụ này, liền là thiên trụ chống đỡ phương thiên địa này.

"Tụ!" Một đạo thanh âm hùng vĩ, quán xuyên vũ trụ thương khung, thời không trường hà, trực đạt tận cùng đại đạo, vang vọng trong Hồng Hoang thiên địa, vang vọng bên tai tất cả sinh linh.

Một số sinh linh tu vi thấp, lại càng bị chấn động tạm thời thất thông.

Thanh âm vừa dứt, ngôn xuất pháp tùy, vô cùng vô tận thiên địa quy tắc và thiên địa chi lực trong thiên địa tụ hợp lại, gia trì lên bốn cây trụ chống trời này, khiến chúng cùng phương thiên địa này triệt để dung hợp làm một.

Sự dung nhập của thiên địa quy tắc và thiên địa chi lực, cũng có thể ở mức độ lớn hơn, khiến bốn cây thiên trụ này trở nên càng mạnh mẽ hơn.

Chỉ xét về độ cứng rắn mà nói, lúc này chúng đã không còn dưới tiên thiên linh bảo nữa, dù sao dưới thiên địa quy tắc và thiên địa chi lực khủng bố như vậy, lại thêm sự luyện chế của Thái Thượng và sự gia trì sức mạnh siêu việt Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn của Ngài.

Nhiều lực lượng khủng bố hội tụ như vậy, bốn cây thiên trụ này, đã không còn là vật bình thường nữa.

"Ổn!" Thái Thượng đánh bốn thủ ấn vào trong bốn cây thiên trụ, rồi sau đó chỉ thấy trên bốn cây thiên trụ quang mang lấp lánh, đạo

vận lưu chuyển, rồi sau đó chậm rãi bình tức lại, triệt để hòa nhập làm một với phương thiên địa này.

Bốn cây thiên trụ, thêm vào sự bù đắp của Ngũ Sắc Thần Thạch và Ngũ Hành Luân Bàn, phương thiên địa bị phá tổn này, liền coi như đã được giải quyết triệt để gốc rễ.

Thái Thượng trong tay khẽ vung, thu lại Càn Khôn Đỉnh do Nữ Oa đưa tới, rồi sau đó lại thu Thái Cực Đồ, cùng với Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp trấn áp toàn bộ Trung Ương Đại Lục.

Mọi thứ nơi đây đều đã ổn định lại rồi.

Chúng nhân thấy vậy, cũng lần lượt thu lại linh bảo và chí bảo của bản thân.

"Oanh!" Lúc này, trên Cửu Thiên truyền đến một đạo âm thanh ầm ầm, rồi sau đó chỉ thấy một phiến kim quang công đức rực rỡ phù hiện, rồi sau đó giáng xuống Thái Thượng và những người khác.

Công đức này không nhỏ, đủ bằng một nửa khi Nguyên Thủy và Thông Thiên chứng đạo.

Công đức như vậy, quả thật không nhỏ.

Công đức chia làm hai phần, một phần hàm chứa tám thành, phần còn lại hàm chứa hai thành.

Trong tám thành, Nữ Oa phân được ba thành, Thái Thượng và Nguyên Thủy mỗi người phân được hai thành rưỡi.

Còn hai thành còn lại, Hậu Thổ chiếm một thành, một thành còn lại, rơi vào Tây Phương Nhị Thánh, Thông Thiên và Đế Tuấn trên thân.

Công đức rơi vào Đế Tuấn trên thân xong, dâng lên từng sợi hắc khí, tiêu trừ một phần nhỏ nghiệp lực nhân quả của Yêu tộc.

Hậu Thổ đem một thành công đức đánh nhập vào trong Vu tộc, cũng tiêu trừ một phần nghiệp lực nhân quả, nhiều hơn Yêu tộc không ít, dù sao nàng xuất lực cũng nhiều hơn.

Thái Thượng liếc nhìn một lượt, liền không để ý quá nhiều.

Ngài trong tay khẽ vung, Thiên Hà chi thủy còn sót lại nơi đây, toàn bộ bị Ngài tán đi, phân tán vào Tứ Hải.

Rồi sau đó trong tay quang hoa lưu chuyển, đại đạo phù hiện, khẽ vung tay, lực lượng thiên địa hạo hãn giáng lâm, phúc trạch vạn vật.

Không mất mấy khắc, vạn vật phục tô, sinh linh dũng hiện, linh khí ngưng kết, đại địa phục nguyên, tử khí bao trùm Trung Ương Đại Lục, khiến một số sinh linh trong đó được hưởng lợi.

Ngũ Thánh và hai vị Hỗn Nguyên thấy vậy, cũng giúp phục tô Trung Ương Đại Lục, bất quá đại bộ phận đã bị Thái Thượng làm xong rồi, bọn họ cũng không xuất nhiều lực.

Chốc lát sau, Thái Thượng, người đã làm xong mọi việc, nhìn bọn họ, thần sắc bình tĩnh nói, "Như vậy, việc bổ thiên liền coi như đã hoàn kết.

Lượng kiếp cũng đã lạc mạc.

Việc Hồng Hoang sau này, cũng tự có hướng đi của nó." Nói đoạn, Thái Thượng liếc nhìn Hậu Thổ và Đế Tuấn, nói, "Việc Vu Yêu, các ngươi tự mình nắm giữ!" Lời vừa dứt, Thái Thượng đã rời khỏi nơi đây.

"Đa tạ Đạo huynh!" Hậu Thổ hướng về phía Vô Cực Sơn Mạch, chắp tay nói.

Nữ Oa mỉm cười xong, cũng động thân rời đi.

Nguyên Thủy và Thông Thiên đối thị một lượt xong, cũng động

thân rời đi.

Tây Phương Nhị Thánh lần này tuy thu hoạch không lớn, nhưng có chút công đức thu hoạch, rốt cuộc là không tệ.

Đặc biệt đối với Phương Tây hiện tại mà nói, có thể tích lũy chút nào hay chút đó, Phương Tây cuối cùng cũng sẽ hưng khởi.

Chính cái gọi là, không tích lũy bước chân nhỏ, không thể đi ngàn dặm; không tích lũy dòng chảy nhỏ, không thể thành sông biển.

Điều này mà nói, liền cùng tình huống của Phương Tây hiện tại đại khái tương đồng, cho nên Tây Phương Nhị Thánh không hề để ý thu hoạch hiện tại không nhiều, chỉ cần không ngừng tích lũy, Phương Tây, liền sẽ đạt đến cảnh giới mình muốn.

Bản thân mình cách hoàn thành đại nguyện Thiên Đạo, cũng sẽ ngày càng dựa sát.

Chương 234

Sau khi Tây Phương Nhị Thánh rời đi, Đế Tuấn cũng đứng dậy rời đi.

Hắn trực tiếp đi về phía đại bản doanh khởi thủy của Yêu tộc trong Hồng Hoang.

Hậu chiêu của cao tầng Yêu tộc đều ở nơi đây, hắn tự nhiên là phải đi.

Còn về Thiên Đình, bởi vì quá gần nơi Cửu Thiên bị phá tổn, thêm vào Vu Yêu chi chiến, đã có hơn tám thành bị phá tổn rồi.

Cho dù là muốn tái lập Thiên Đình, cũng không phải lúc này.

Hậu Thổ mỹ mâu khẽ lóe, nhìn Đế Tuấn rời đi xong, thân hình khẽ động, hướng về Bách Vạn Đại Sơn của Vu tộc mà đến.

Lượng kiếp tùy theo Bất Chu Sơn đứt đoạn, Cửu Thiên phá tổn mà kết thúc.

Gần ba thành lực lượng còn lại của Vu Yêu, vẫn trong tay nàng.

Lại còn tình huống của các ca ca tỷ tỷ mình, Hậu Thổ đều cần phải đến Bách Vạn Đại Sơn đi một chuyến mới được.

Và theo sau khi Hậu Thổ rời đi, Trung Ương Đại Lục cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại rồi, lượng kiếp lạc mạc, Cửu Thiên được bù đắp.

Chúng sinh Hồng Hoang cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm rồi, tất cả đều đã bình tức.

Lần này đa tạ Thái Thượng, Nữ Oa, Nguyên Thủy, Thông Thiên và các tồn tại khác, nếu không thì, e rằng cả Hồng Hoang đều phải

gặp tai ương.

Cho nên trong một thời gian, lực lượng tín ngưỡng trên thân Ngũ Thánh và Thái Thượng, đều đã đề thăng không ít.

Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

Sau khi Thái Thượng trở về, liền đem toàn bộ công đức có được từ việc bổ thiên lần này, đả nhập vào Càn Khôn Đỉnh, khiến cho Càn Khôn Đỉnh bất kể là uy lực hay tác dụng, đều được đề thăng một chút.

Dù tổng công đức không ít, nhưng hai thành rưỡi phân đến tay Thái Thượng, kỳ thực cũng chẳng còn lại bao nhiêu.

Có thể đề thăng Càn Khôn Đỉnh một chút, đã coi như là hiếm có, Thái Thượng cũng chẳng mấy bận tâm. "Vô Cực Giới mà nói về cương vực, quả thực đã đề thăng không ít, song nếu muốn đề thăng toàn bộ thế giới, thì không chỉ dừng lại ở đây." Thái Thượng khẽ nhìn Hồng Hoang nay đã khôi phục vẻ thanh minh, nhàn nhạt nói.

Sự kiện bổ thiên lần này, Thái Thượng vận dụng thiên địa quy tắc cùng thiên địa chi lực đã đạt tới một mức độ cực kỳ khủng bố, khiến Ngũ Thánh và Hậu Thổ đều kinh ngạc.

Đây cũng là thành quả sau khi y ấn chứng và đề thăng tại Vô Cực Giới.

Điều này giúp y nắm giữ thiên địa quy tắc và thiên địa chi lực, thấu hiểu thiên địa bản nguyên sâu xa hơn, lĩnh ngộ đại đạo chí lý cao thâm hơn, đồng thời cũng trợ giúp y trong việc lĩnh ngộ Đạo về sau, khiến nó không ngừng tinh thâm.

Thái Thượng suy tư chốc lát, chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhìn Huyền Đô trong Thái Hư điện, người vừa trở về từ lượng kiếp chưa đầy vạn năm.

Y hài lòng gật đầu, tìm kiếm sinh cơ trong lượng kiếp cũng là một cách tốt để đề thăng, đột phá cảnh giới của bản thân.

Huyền Đô lần này tuy bị thương, nhưng dưới lượng kiếp, việc có thể tìm được một tuyến sinh cơ, bảo toàn bản thân đã là không tồi.

Thương thế đối với y mà nói, chỉ là vấn đề thời gian, không có gì đáng ngại.

Trong lượng kiếp, ngoài việc tìm kiếm sinh cơ, y còn nghiệm chứng đại đạo của bản thân, cảm ngộ quy luật vận hành giữa thiên địa, thành thạo hơn trong việc nắm giữ đại đạo pháp tắc chi lực, cũng như vận dụng thiên địa quy tắc và thiên địa chi lực.

Vì vậy, sau khi Huyền Đô khôi phục thương thế lần này, bế quan một thời gian, tu vi cùng với sự nắm giữ đại đạo, thiên địa chi lực, quy tắc của y đều sẽ được đề thăng, đây cũng là một cơ duyên.

Thái Thượng nhìn một lát, liền chậm rãi thu hồi ánh mắt, sau đó khẽ nhắm hai mắt, tâm thần phân làm đôi.

Một phần đắm chìm trong Vô Cực Giới, ấn chứng đại đạo của bản thân và thiên địa quy tắc, đề thăng các phương diện của thế giới.

Phần tâm thần còn lại, Thái Thượng tiếp tục tham ngộ đại đạo của mình, lĩnh hội đại đạo chí lý cao thâm hơn, rút ngắn khoảng cách giữa bản thân và Thái Cực Kim Tiên thêm một chút.

Chỉ cần không ngừng tích lũy, ắt sẽ có ngày đạt đến chất biến.

Không tích lũy từng bước nhỏ, khó mà đi ngàn dặm; không tích lũy dòng chảy nhỏ, khó mà thành sông biển.

Không ngừng tích lũy, không ngừng tham ngộ tinh thâm, Thái Thượng cuối cùng ắt sẽ đạt đến cảnh giới Thái Cực Kim Tiên.

Đến lúc đó, y sẽ có được sự tự tin để trực diện La Hầu.

Theo sự tu hành và tham ngộ đại đạo của Thái Thượng, khí tức đại đạo trong Vô Cực Điện trở nên hạo hãn, từng trận đại đạo chi âm vang vọng khắp đại điện, sau đó chậm rãi khuếch tán, lan tỏa khắp Vô Cực Sơn Mạch.

Trong lượng kiếp, Vô Cực Sơn Mạch bị ảnh hưởng rất nhỏ, sinh linh vẫn lạc cũng không nhiều.

Giờ đây lượng kiếp đã bình ổn, thiên địa thanh minh, các sinh linh trong đó lại bắt đầu tu hành.

Nay được nghe đại đạo chi âm, liền như gặp cam lộ, tốc độ tu hành càng thêm nhanh chóng.

Tại Hồng Hoang, trong Bách Vạn Đại Sơn của Vu Tộc.

Nơi đây tuy chỉ rộng vài chục triệu tỷ dặm, nếu là trước kia, tự nhiên không đủ để Vu Tộc an bài tại đây.

Nhưng hiện tại tình thế đã khác, Vu Tộc sau khi trải qua lượng kiếp này, đã tổn thất khoảng bảy thành sức mạnh, cộng thêm khí vận suy giảm, gánh vác một phần nghiệp lực.

Nay an trí tại đây, thậm chí không chiếm cứ quá nhiều khu vực.

Dù sao, khoảng ba thành Vu Tộc so với trước kia, quả thực không đáng kể.

Ba thành Vu Tộc này lại vừa trải qua một trận đại chiến, đều mang thương tích.

Nếu không có Hậu Thổ kịp thời xuất thủ bảo hộ, thì ngay khoảnh khắc Thiên Hà chi thủy trút xuống, đã đủ để cuốn đi gần một thành sức mạnh nữa.

Khi ấy, Vu Tộc thật sự sẽ danh tồn thực vong.

Vu Tộc hiện tại còn lại ba thành sức mạnh.

Chỉ cần từ từ hưu dưỡng sinh tức, chậm rãi phát triển khôi phục sức mạnh, Vu Tộc vẫn sẽ có cơ hội tái hiện trên Hồng Hoang, khi đó có thể tái lập uy danh Vu Tộc.

Trong Bách Vạn Đại Sơn, trên đỉnh một ngọn núi cao nhất, có một cung điện, là nơi các Tổ Vu thương nghị sự tình.

Trong Tổ Vu Điện. "Đại ca, Vu Tộc chỉ còn lại khoảng ba thành sức mạnh, về sau trong một thời gian dài, sẽ phải hưu dưỡng sinh tức tại đây." Hậu Thổ nhìn Đế Giang đã trọng sinh trở lại, thần sắc nghiêm túc nói.

Mười hai Tổ Vu tuy đã trọng sinh trở lại, nhưng tu vi của bản thân đều bị hạ thấp, cơ bản ở khoảng Chuẩn Thánh trung kỳ đến Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Dù có thể trọng tu trở lại, nhưng cũng cần tốn không ít thời gian.

Tuy nhiên, trong khoảng thời gian này, Vu Tộc cũng đang hưu dưỡng sinh tức, nên cũng không có vấn đề gì lớn. "Lần này tuy tổn thất không ít, nhưng kỳ thực cũng nằm trong dự liệu.

Dưới lượng kiếp, Vu Tộc ta là một trong hai chủng tộc mạnh nhất, muốn toàn thân thoát lui mà không tổn thất gì là điều không thể.

Lượng kiếp kết thúc, Vu Tộc ta có thể bảo tồn được thực lực như thế này, đã là không tồi rồi." Đế Giang nghe vậy, khẽ gật đầu.

Chương 235

Vu Tộc nhập lượng kiếp, tìm kiếm một tuyến sinh cơ, quyết chiến Yêu Tộc, những việc này mười hai Tổ Vu đã sớm dự liệu được.

Dưới sự bùng nổ của lượng kiếp, chúng sinh đều ở trong kiếp.

Bất kể Vu Tộc chiến hay không chiến, đều ở trong kiếp.

Nếu không chiến, e rằng tổn thất còn lớn hơn.

Tình hình hiện tại, cũng coi như là khá tốt. "Lần này lại không ngờ, trong lượng kiếp, Bất Chu Sơn lại bị đoạn, cửu thiên sụp đổ.

Nếu không như vậy, khí vận Vu Tộc ta cũng sẽ không tổn thất nhiều đến thế, khôi phục cũng có thể nhanh hơn vài phần." Câu Mang nhìn Hậu Thổ, mở lời nói. "Lần này có công đức của tiểu muội, cũng đã hóa giải được vài phần.

Phần còn lại, sẽ phải dựa vào việc từ từ khôi phục." Huyền Minh nói. "Vu Tộc tại đây, từ từ hưu dưỡng sinh tức, khôi phục nguyên khí của bản thân.

Các ca ca, tỷ tỷ cũng có thể đề thăng khôi phục tu vi của mình." Hậu Thổ khẽ gật đầu, nhìn mười hai Tổ Vu nói.

Nghe vậy, các Tổ Vu đều gật đầu.

Hậu Thổ dặn dò một số việc, nán lại một khoảng thời gian, sau đó liền rời khỏi Bách Vạn Đại Sơn, trở về Chúng Sinh Luân Hồi.

Có Chúng Sinh Luân Hồi tại đó, Vu Tộc liền có đường lui.

Vì vậy mười hai Tổ Vu cũng chẳng bận tâm lần này chỉ còn lại ba thành sức mạnh.

Kỳ thực, bọn họ đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, lần này, coi

như là niềm vui ngoài ý muốn.

Sau khi Hậu Thổ rời đi, Vu Tộc liền chính thức bắt đầu hưu dưỡng sinh tức, khôi phục nguyên khí.

Bọn họ tin rằng, Vu Tộc sẽ từ từ khôi phục nguyên khí.

Tại Hồng Hoang, tại bản doanh của Yêu Tộc.

Trong Vạn Yêu Điện.

Đông Hoàng Thái Nhất ngồi trên chủ vị, thần sắc ngưng trọng nhìn hai ba vị Yêu Thần còn sót lại.

Yêu Tộc lần này tổn thất quả thực quá nghiêm trọng.

Nhưng may mắn là, đại ca của mình đã chứng đạo Hỗn Nguyên.

Tuy sau một trận chiến với Hậu Thổ, cộng thêm việc thiên phá sau đó, khí vận Yêu Tộc tổn thất.

Y dù đã làm một số việc, nhưng không thể bù đắp được bao nhiêu.

Việc có bị rớt xuống cảnh giới này hay không, vẫn còn là ẩn số.

Vì vậy, Đế Tuấn hiện đang bế quan toàn lực, ổn định cảnh giới của bản thân.

Nếu có thể ổn định Hỗn Nguyên thì dĩ nhiên là tốt nhất, nếu không được, thì cũng đành chịu. "Đông Hoàng, Thiên Đình đã bị hủy.

Với sức mạnh hiện tại của Yêu Tộc ta, thật khó có thể phục hồi trong thời gian ngắn, nắm giữ Thiên Giới.

Kế sách trước mắt, vẫn nên là ổn cố bản thân trước.

Chuyện Thiên Đình, chỉ đành tạm hoãn." Bạch Trạch tuy trọng thương, nhưng lần này vẫn phải có mặt.

Thái Nhất nghe vậy, trầm mặc không nói, sắc mặt biến ảo, không rõ đang suy nghĩ gì.

Bạch Trạch thấy vậy, không nói thêm gì nữa, chờ đợi Thái Nhất đáp lời.

Trong Vạn Yêu Điện tại bản doanh Yêu Tộc.

Đông Hoàng Thái Nhất nhìn tình cảnh Yêu Tộc hiện tại, hồi lâu sau mới thu hồi ánh mắt, trong lòng thầm thở dài.

Tình hình Yêu Tộc hiện tại, y nào có không biết.

Muốn nắm giữ Thiên Đình, đã là hữu tâm vô lực.

Nếu nói đại ca của y không rơi vào tình cảnh hiện tại, thì mọi chuyện còn dễ dàng hơn một chút, nhưng giờ đây, lại có phần khó khăn.

Cho dù muốn tiếp tục nắm giữ Thiên Đình, cũng phải đợi đại ca của y xuất quan, xem xét tình hình, rồi để y quyết định sau.

Còn về hiện tại, nhiệm vụ hàng đầu của Yêu Tộc, hiển nhiên không nằm ở việc đó.

Yêu Tộc tổn thất quả thực quá nghiêm trọng, hiện giờ chỉ còn lại hơn hai thành.

Các cao tầng của Yêu Tộc, Thái Nhất và Hi Hòa trọng sinh tại đây.

Bạch Trạch, Kế Mông và Quỷ Xa ba vị Yêu Thần không vẫn lạc.

Những vị còn lại, đều đã đi luân hồi, chờ đợi thời cơ trở lại.

Còn về Yêu Sư Côn Bằng, thì đã trọng sinh tại Bắc Minh Hải.

Tuy nhiên hiện giờ đại ca của y đã đạt đến cảnh giới đó, Thái Nhất cũng không cần lo lắng Côn Bằng sẽ phản bội Yêu Tộc, dù sao tu vi của đại ca y đặt ở đó.

Yêu Tộc cao tầng như vậy, bộ tộc dưới quyền chỉ còn hơn hai thành.

Thực lực như thế, quả thực khó có thể khôi phục trong thời gian ngắn, đồng thời nắm giữ Thiên Giới.

Nhiệm vụ hàng đầu của Yêu Tộc hiện tại, vẫn là trước tiên hưu dưỡng sinh tức một thời gian, tạm thời hồi phục lại đã. "Chuyện Thiên Đình, cứ tạm thời gác lại đã.

Đợi đại ca xuất quan, rồi tùy tình hình mà quyết.

Ngay cả trong tình huống hiện tại, các chủng tộc khác trong Hồng Hoang cũng không dám mưu đồ nắm giữ Thiên Đình.

Chỉ cần tu vi của đại ca ổn định lại, các chủng tộc khác trong Hồng Hoang, dù có mưu đồ Thiên Đình, cũng không có bất kỳ khả năng nào." Thái Nhất trầm ngâm vài hơi, nhìn Bạch Trạch và mấy vị Yêu Thần nói.

Nghe vậy, Bạch Trạch và các Yêu Thần khẽ gật đầu, đó chính là đạo lý.

Tình hình hiện tại, vẫn lấy nhiệm vụ hàng đầu của Yêu Tộc là hưu dưỡng sinh tức làm chủ, những việc khác, tạm thời gác lại đã. "Bạch Trạch, truyền lệnh xuống, Yêu Tộc toàn diện tiến vào trạng thái hưu dưỡng sinh tức, bắt đầu khôi phục nguyên khí.

Chương 236

Còn về các ngươi, hãy mau chóng khôi phục thương thế của bản thân, Yêu Tộc vẫn cần các ngươi hiệp trợ." Thái Nhất nhìn Bạch Trạch và các Yêu Thần, ngưng trọng mở lời nói. "Thần đẳng minh bạch!" Bạch Trạch, Kế Mông và Quỷ Xa nghe vậy, lập tức chắp tay nói.

Nói xong, liền chắp tay với Thái Nhất rồi lui xuống, đi truyền lệnh của Thái Nhất, khiến Yêu Tộc toàn diện tiến vào trạng thái hưu dưỡng sinh tức.

Sau đó, mấy vị Yêu Thần bọn họ sẽ phải mau chóng khôi phục thương thế của bản thân, trước tiên hồi phục đã.

Đợi Thiên Đế xuất quan, có lẽ còn có những sự việc khác cần an bài.

Vì vậy, vẫn cần phải khôi phục tu vi của bản thân trước, tránh trường hợp đến lúc cần xuất thủ, thương thế chưa lành, không thể giúp đỡ được.

Thái Nhất nhìn Bạch Trạch và những người khác đi xuống an bài, chữa thương, sau đó chậm rãi thu hồi ánh mắt.

Y nhìn nơi đại ca mình bế quan, cỗ khí tức kia lại một lần nữa dao động, giống như cách đây mấy nguyên hội.

Thái Nhất trong lòng khẽ thở dài, tu vi của đại ca mình tốt nhất là không nên rớt khỏi Hỗn Nguyên.

Nếu không, con đường sau này của Yêu Tộc sẽ càng khó đi hơn.

Suy nghĩ chốc lát, Thái Nhất rời khỏi nơi này, đi bế quan tu hành.

Sau khi y trọng sinh, cảnh giới rớt xuống Chuẩn Thánh trung kỳ.

Y cần mau chóng tu luyện trở lại một chút, nếu không, cục diện Hồng Hoang sau này, năng lực ứng phó của Yêu Tộc e rằng sẽ không đủ.

Vì vậy, hiện tại, Yêu Tộc đều phải toàn diện tiến vào hưu dưỡng sinh tức, khôi phục thương thế và tu vi.

Vu Tộc và Yêu Tộc hiện đều đã tiến vào giai đoạn hưu dưỡng sinh tức, khôi phục nguyên khí.

Trong Hồng Hoang, tạm thời bình tĩnh trở lại.

Lượng kiếp vừa mới lắng xuống, Vu Yêu hai tộc hưu dưỡng sinh tức, năng lực tự tịnh của Hồng Hoang cũng bắt đầu vận chuyển, các phương diện đều đang từ từ khôi phục, khiến Hồng Hoang bắt đầu tiến triển theo chiều hướng tốt đẹp hơn.

Vu Yêu hai tộc trong lượng kiếp này đã tổn thất bảy thành và tám thành sức mạnh.

Số lượng tộc nhân vẫn lạc cực kỳ khủng khiếp.

Các sinh linh Hồng Hoang khác vẫn lạc trong lượng kiếp này, đều kém xa Vu Yêu hai tộc.

Vu Yêu hai tộc cũng là chủng tộc có tộc nhân vẫn lạc thảm liệt nhất trong lượng kiếp này.

Đương nhiên, đây là nói về số lượng.

Còn không ít tiên thiên chủng tộc vì số lượng ít, lại gặp phải lượng kiếp khủng bố, đã hoàn toàn bị xóa sổ trong Hồng Hoang.

Nhưng những chủng tộc này đều là những tiên thiên chủng tộc nhỏ bé, không thể nói chung được.

Trong Hồng Hoang, ngoài Vu Yêu hai tộc ra, thì Nhân Tộc là đại tộc có thực lực có thể xếp sau Vu Yêu hai tộc.

Nhân Tộc trong lượng kiếp này cũng có không ít tộc nhân vẫn lạc, nhưng phần lớn là do bị ảnh hưởng bởi giao chiến của các tu sĩ khác, cũng như giao chiến của Vu Yêu hai tộc, và một phần nhỏ do Thiên Hà chi thủy cuối cùng.

Còn về việc trực tiếp bị ảnh hưởng bởi lượng kiếp mà vẫn lạc, chỉ có khoảng hai thành.

Đệ tử thánh địa vì lượng kiếp mà vẫn lạc cũng không nhiều.

Lần này Nhân Tộc vẫn lạc khá nhiều, đều là các bộ lạc Nhân Tộc phổ thông.

Tổng cộng lại, trực tiếp tổn thất gần một nửa.

Tuy cực kỳ hiểm nguy, tổn thất không ít sức mạnh của Nhân Tộc, nhưng Nhân Tộc hiện tại đã khác xưa rất nhiều.

Trong tình huống tổn thất nhiều như vậy, sức mạnh bùng phát của Nhân Tộc sẽ càng khủng bố hơn, bởi vì sức mạnh cốt lõi của thánh địa Nhân Tộc tổn thất không nhiều, và tốc độ phồn diễn của Nhân Tộc phổ thông lại càng nhanh chóng.

Đặc biệt là hiện tại Vu Tộc, Yêu Tộc đã lui ẩn khỏi Hồng Hoang, có thêm nhiều cương vực như vậy, sự phát triển của Nhân Tộc có thể hình dung được.

Thực lực Nhân Tộc hiện tại vẫn không thể xem thường.

Trong Hồng Hoang, vẫn hiếm có tu sĩ và chủng tộc nào dám trêu chọc Nhân Tộc.

Nhân Tộc phát triển sẽ càng nhanh chóng hơn, đạt đến cảnh giới cường hãn hơn.

Toại Nhân sau khi lượng kiếp kết thúc, liền lập tức an bài mọi sự.

Nhân Tộc lần này đã bắt đầu phát triển, tiến đến cảnh giới cường

hãn hơn.

Năng lực tự tịnh của Hồng Hoang bắt đầu.

Các sinh linh vẫn lạc trong lượng kiếp lần này, máu huyết về Huyết Hải, tinh khí nhục thân về thiên địa, dưới sự phản bổ đã bổ sung linh khí.

Đại địa nứt toác lúc này bắt đầu khôi phục, vạn vật hồi sinh, sinh linh đản sinh, mọi thứ đều trở nên tràn đầy sinh cơ hơn.

Trong Địa Phủ, sinh linh vẫn lạc trong lượng kiếp lần này thực sự quá nhiều, Địa Phủ thậm chí có chút không kịp xoay sở.

Bình Tâm tọa trấn Phong Đô, bắt đầu không ngừng an bài sự vận chuyển của Địa Phủ.

Chúng Sinh Luân Hồi Bàn không ngừng vận chuyển, tiếp nhận chúng sinh vẫn lạc, tiến hành việc luân hồi.

Hồng Hoang hiện tại, các phương diện đều đang vận chuyển nhanh chóng, các sinh linh mới cũng không ngừng đản sinh, sinh cơ dồi dào.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thoáng chốc đã là năm nguyên hội.

Hồng Hoang sau khi trải qua hơn trăm vạn năm tự tịnh, mức độ khôi phục đã hơn tám thành.

Hai thành còn lại, cũng sẽ khôi phục trong một hai nguyên hội này.

Đến lúc đó, Hồng Hoang sẽ trở nên tốt đẹp hơn.

Dù sao, có nhiều sinh linh vẫn lạc như vậy, phản bổ lại Hồng Hoang, khiến Hồng Hoang sẽ càng thêm hoàn thiện.

Tình hình tự tịnh khôi phục của Hồng Hoang bên này sắp hoàn thành.

Huyết Hải hấp thu nhiều máu huyết như vậy, huyết khí càng thêm nồng đậm.

Minh Hà cũng đã nhận được một số lợi ích, dù sao Huyết Hải và y có mối liên hệ mật thiết.

Ngoài Huyết Hải ra, sự vận chuyển của Địa Phủ cũng đã nhanh hơn.

Hơn trăm vạn năm qua không ngừng vận chuyển, đưa nguyên thần chân linh đi luân hồi.

Hiện tại đã không còn nhiều nữa, sẽ không còn luống cuống như lúc lượng kiếp kết thúc.

Hồng Hoang giờ đây, lại một lần nữa bừng nở sinh cơ bừng bừng.

Chương 237

Hồng Hoang sắp tới, sẽ là một thời đại mới.

Tại bờ Đông Hải, trong Nhân Tổ Điện của Nhân Tộc Thánh Địa. "Đại ca, nguyên khí của Thánh Địa cơ bản đã khôi phục.

Các bộ lạc Nhân Tộc phổ thông cũng đã khôi phục hơn tám thành.

Chỉ cần thêm một hai nguyên hội nữa, là có thể hoàn toàn khôi phục, sau đó sẽ tiến đến cảnh giới cao hơn." Hữu Sào Thị nhìn đại Nhân Tổ Toại Nhân trước mặt, mở lời nói.

Cơ số của Nhân Tộc quá đỗi khổng lồ, trong lượng kiếp gần như vẫn lạc một nửa, quả thực không ít.

Việc có thể khôi phục gần hết nguyên khí và sức mạnh trong hơn trăm vạn năm, đã là không tồi rồi.

Hiện tại chưa khôi phục hoàn toàn, chỉ là các bộ lạc Nhân Tộc phổ thông mà thôi.

Đây chỉ là vấn đề số lượng, không có gì đáng ngại.

Sức mạnh của Thánh Địa đã khôi phục, đây mới là điều quan trọng nhất.

Toại Nhân nghe vậy, khẽ gật đầu, ngẩng lên nhìn khí vận Nhân Tộc trên Thánh Địa.

Tuy chưa hoàn toàn khôi phục, nhưng khí vận Nhân Tộc hiện tại đã trở nên càng thêm ngưng thực.

Đợi đến khi Nhân Tộc hoàn toàn khôi phục, khí vận sẽ chỉ cao hơn chứ không thấp hơn so với trước kia.

Đây cũng coi như là một sự tôi luyện, đề thăng khí vận Nhân Tộc.

"Vu Yêu hai tộc lui ẩn khỏi Hồng Hoang, Hồng Hoang hiện tại vẫn đang trong quá trình tự tịnh diễn hóa.

Đây là một thời đại mới, là cơ hội của vạn tộc, hàng triệu triệu ức sinh linh, cũng là cơ hội của Nhân Tộc ta.

Sức mạnh cốt lõi của Nhân Tộc đã khôi phục, xét về thực lực, trong Hồng Hoang không có nhiều chủng tộc có thể vượt qua Nhân Tộc ta.

Lúc này, chính là thời cơ của Nhân Tộc ta.

Nhị đệ, truyền lệnh xuống, bắt đầu toàn lực phát triển Nhân Tộc.

Thời đại này, Nhân Tộc ta, sẽ quật khởi!" Toại Nhân hai mắt trán phóng thần quang rực rỡ, nghiêm túc nói. "Đại ca cứ yên tâm, đệ biết phải làm gì rồi." Hữu Sào Thị nghe vậy, gật đầu, đối với kế hoạch của Toại Nhân, y tự nhiên hiểu rõ.

Thời đại mới này, là thời cơ quật khởi của chúng sinh.

Nhân Tộc cũng là một trong chúng sinh, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy, mượn đó để quật khởi.

Thực lực Nhân Tộc hiện tại không hề yếu.

Xét về chủng tộc, có thể nói là không có chủng tộc nào vượt qua Nhân Tộc hiện tại.

Các chủng tộc như Viễn Cổ Tam Tộc, Vu Yêu hai tộc, hiện giờ đều cần một thời gian để khôi phục mới có khả năng đó.

Hiện tại, bọn họ không phải là đối thủ của Nhân Tộc.

Nhưng trong khoảng thời gian đó, Nhân Tộc tự nhiên sẽ càng được đề thăng.

Cứ như vậy, Nhân Tộc sẽ chỉ càng thêm cường đại.

Và điều này, chính là điều Toại Nhân muốn.

Y muốn đưa Nhân Tộc, đạt đến một cảnh giới cường hãn hơn, khiến địa vị của Nhân Tộc, càng được đề thăng.

Nhân Tộc tự cường bất tức, y muốn Nhân Tộc, trong Hồng Hoang, hoàn toàn đứng vững gót chân và địa vị.

Lúc này, thời cơ đã đến!

Hồng Hoang lúc này một mảnh bình tĩnh, thêm nhiều sinh linh đản sinh, lại có không ít tiên thiên chủng tộc xuất thế.

Vạn tộc Hồng Hoang tranh nhau quật khởi.

Nhân Tộc, những năm qua, phát triển không chậm.

Bởi vì sức mạnh cốt lõi của Nhân Tộc trong lượng kiếp tổn thất không nhiều, cộng thêm sự khôi phục trong hơn trăm vạn năm qua.

Ngoại trừ sức mạnh của các bộ lạc Nhân Tộc phổ thông chưa khôi phục hoàn toàn, sức mạnh trong Thánh Địa, không chỉ đã khôi phục, mà còn có phần đề thăng.

Vì vậy, sự khuếch trương của Nhân Tộc lúc này không gặp quá nhiều trở ngại.

Không ít sinh linh và chủng tộc, chỉ có thể trơ mắt nhìn Nhân Tộc không ngừng quật khởi, không ngừng khuếch trương phát triển, nhưng lại không thể ngăn cản, dù sao thực lực không bằng Nhân Tộc.

Trong Viễn Cổ Tam Tộc, Phượng Tộc và Kỳ Lân Tộc đã trở thành thụy thú thỉnh thoảng xuất hiện mà thôi.

Chỉ có Long Tộc vẫn còn hoạt động, nhưng cũng không rời Đông Hải quá nhiều, đối với chuyện trong Hồng Hoang, cũng không quá bận tâm.

Vu Yêu hai tộc hiện nay đã lui ẩn hơn trăm vạn năm, khôi phục

nguyên khí của bản thân.

Tuy có chút khôi phục, nhưng thực lực hiện tại, vẫn chưa thể quá phô trương trong Hồng Hoang.

Hiện tại lượng kiếp vừa mới kết thúc, vẫn lấy việc khôi phục nguyên khí của bản thân làm trọng yếu nhất.

Bọn họ không thể so với Nhân Tộc, tổn thất nghiêm trọng hơn.

Hiện nay muốn khuếch trương cũng không có quá nhiều sức mạnh.

Vì vậy, đối với sự khuếch trương của Nhân Tộc, lúc này cũng không có hành động gì, vẫn đang khôi phục nguyên khí của bản thân, trước tiên giải quyết vấn đề nghiệp lực và khí vận đã.

Thời gian thoáng chốc, lại năm nguyên hội lặng lẽ trôi qua.

Sự diễn biến và tự tịnh của Hồng Hoang hiện nay, không chỉ đã hoàn thành, mà còn đề thăng và hoàn thiện không ít.

Kể từ khi luân hồi được lập nên, thiên địa liền hoàn thiện.

Sau đó, trải qua lượng kiếp, Hồng Hoang bị hủy hoại không ít, vô số sinh linh vẫn lạc.

Gần hai trăm vạn năm qua, dưới sự tự tịnh của Hồng Hoang, đã khôi phục trở lại.

Cộng thêm việc các sinh linh này vẫn lạc sau đó, phản bổ lại Hồng Hoang, linh khí lại một lần nữa sung túc, các sinh linh mới đản sinh, Hồng Hoang tiến đến cảnh giới tốt đẹp hơn.

Ngoài ra, sau khi trải qua nhiều năm phát triển này, các phương diện của thiên địa đều trở nên tốt đẹp hơn, càng thêm ổn định, quy tắc, pháp tắc, v.v., đều càng thêm hoàn thiện.

Trong Chúng Sinh Luân Hồi, trải qua nhiều năm luân hồi này, các

sinh linh vẫn lạc trong lượng kiếp đã được vận chuyển vào luân hồi.

Địa Phủ hiện tại không còn bận rộn như vậy nữa.

Chương 238

Tuy Hồng Hoang thường có sinh linh vẫn lạc, số lượng cũng không ít.

Nhưng với tình hình Địa Phủ hiện tại, dưới sự vận chuyển của Địa Phủ, quả thực đủ sức làm những việc này.

Những năm qua, dấu chân Nhân Tộc lại một lần nữa trải rộng khắp Hồng Hoang.

Nhân Tộc trên cơ sở ban đầu, lại một lần nữa đề thăng không ít thực lực.

Không chỉ các bộ lạc Nhân Tộc phổ thông được đề thăng, mà Nhân Tộc Thánh Địa cũng được đề thăng.

Thực lực tổng thể của Nhân Tộc lúc này, cùng với phương diện khí vận, đều đã đề thăng không ít, đóng vai trò quan trọng trong việc khuếch trương.

Nhân Tộc hiện tại, đã rất gần với Vu Yêu hai tộc trước lượng kiếp.

Chỉ cần cho Nhân Tộc thêm một khoảng thời gian nữa, là có thể đạt đến cảnh giới của Vu Yêu trước đó.

Về sau, chỉ cần Toại Nhân có thể mượn Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo Thánh Nhân, thì Nhân Tộc, liền có thể siêu việt Vu Yêu hai tộc, một bước trở thành chủng tộc đứng đầu cửu thiên thập địa, vô tận chư thiên.

Tuy lúc này thời cơ còn sớm, nhưng Nhân Tộc, quả thực có cơ hội và tiềm lực này.

Cục diện Hồng Hoang hiện tại một mảnh bình tĩnh.

Các thế lực, chủng tộc, tu sĩ sinh linh, cùng với các sinh linh mới đản sinh, hiện nay đều đang nỗ lực đề thăng và phát triển thực lực của mình, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Tranh thủ trong thời đại mới này, có thể chiếm cứ nhiều tài nguyên và địa vị hơn.

Cứ thế, lại vài vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Vài vạn năm qua, ngoài việc Đế Tuấn của Yêu Tộc đã độ qua Hỗn Nguyên thiên kiếp ra, thì không có đại sự nào khác.

Đế Tuấn có thể ổn cố cảnh giới của bản thân trong hai trăm vạn năm, quả thực là may mắn.

Cũng là may nhờ những năm qua, Yêu Tộc không ngừng khôi phục nguyên khí và tiêu trừ nghiệp lực.

Nếu không, cảnh giới của y, thật sự sẽ bị rớt xuống.

Tuy nhiên, y dù đã độ qua thiên kiếp, ổn cố trên cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng cũng là tồn tại yếu kém nhất trong số các Thánh Nhân và Hỗn Nguyên.

Tuy nhiên, đối với Yêu Tộc mà nói, đây đã là kết quả tốt nhất rồi.

Đế Tuấn tuy đã xuất quan, nhưng lại không có quá nhiều động tác.

Ngay cả Thiên Đình, y cũng không cho Yêu Tộc đi khôi phục, không biết đang tính toán gì.

Tại Yêu Tộc, trong Vạn Yêu Điện. "Đại ca, huynh đã chứng đạo xuất quan, vậy chuyện Thiên Đình vì sao không an bài xuống?" Thái Nhất thần sắc nghi hoặc nhìn Đế Tuấn, mở lời hỏi.

Nghe vậy, Đế Tuấn ánh mắt nhìn về Thiên Đình trên tam thập tam thiên, hai mắt khẽ nheo lại, trong đó hỏa quang nhảy nhót, tựa như thiêu rụi tứ hải bát hoang. "Giữa Thiên Đình và Yêu Tộc ta, đã không

còn nhiều khí vận tương liên.

Thiên Đình, Yêu Tộc ta e rằng khó có thể nắm giữ nữa." Rất lâu sau, Đế Tuấn chậm rãi nói, tựa hồ chuyện này chẳng mấy liên quan đến y.

Những thứ y có thể nhìn thấy, tự nhiên nhiều hơn Thái Nhất rất nhiều.

Thiên Đình ban đầu có cơ duyên rất lớn với Yêu Tộc.

Nhưng sau khi lượng kiếp kết thúc, giữa Yêu Tộc và Thiên Đình, tựa hồ đã đoạn tuyệt mọi liên hệ, không có cơ duyên tương liên, không có khí vận tương liên.

Yêu Tộc muốn nắm giữ Thiên Đình, hiện giờ e rằng không dễ.

Ngay cả khi cường hành bá chiếm Thiên Đình, y tin rằng lần này sẽ không lâu dài.

Y tuy đã chứng đạo, nhưng ở trên y, còn có Ngũ Thánh.

Tu vi của Hậu Thổ cũng trên y, sau đó còn có Thái Thượng, cùng với Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp đạo.

Mà Yêu Tộc, đã không còn là Yêu Tộc ngày xưa.

Hồng Hoang hiện tại, cũng không còn là Hồng Hoang ngày xưa. "Vậy Thiên Đình, cứ thế mà bỏ qua sao?" Thái Nhất thần sắc ngưng lại, đây chính là một nơi tốt, làm sao có thể bỏ qua được?

Đế Tuấn nghe vậy, trong lòng trầm ngâm.

Vài hơi thở sau, y ngẩng đầu, nhìn Lăng Tiêu Thiên Đình trên tam thập tam thiên, khẽ than rằng: "Thôi được, ta đến Thiên Đình một chuyến, xem xét tình hình rồi định đoạt." Nói thật, y cũng không muốn từ bỏ Thiên Đình, một nơi tốt như vậy.

Nhưng y luôn cảm thấy, chuyện Thiên Đình sẽ không đơn giản

như thế.

Sở dĩ y muốn tạm hoãn, chính là muốn xem thử, chuyện này có gì biến chuyển không.

Nếu không có biến hóa gì, có lẽ, y có thể thử tiếp tục thống trị Thiên Đình, đợi tình hình sau này rồi tính.

Thái Nhất nghe vậy, gật đầu, y vẫn tin lời đại ca của mình.

Đế Tuấn nhìn Yêu Tộc một cái, sau đó thân hình khẽ động, biến mất trong Vạn Yêu Điện, hướng về Thiên Đình mà đi.

Thái Nhất ngưng vọng Thiên Đình, hồi lâu sau mới thu hồi ánh mắt, sau đó đi về phía ngoài điện.

Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

Một khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt, đôi mắt tựa trời xanh, thần niệm thấu suốt, chiếu rọi thiên địa Hồng Hoang, bao quát tất cả trong đó, diễn hóa ra một thế giới vô hạn.

Vài hơi thở sau, cảnh tượng trong mắt Thái Thượng mới biến mất, trở lại vẻ thanh minh.

Trong tay y âm dương diễn hóa, tính toán tất cả sự việc trong Hồng Hoang, một cái nhìn thấu suốt thời không trường hà, những biến hóa của Hồng Hoang trong hai trăm vạn năm qua. "Thời cơ lần này, vạn tộc tranh nhau tiến tới, Nhân Tộc có thể nắm bắt thời cơ, sự an bài của Toại Nhân cũng hợp lý và kịp thời." Rất lâu sau, Thái Thượng khẽ nói một câu, đối với sự an bài của Toại Nhân, y vẫn khá hài lòng.

Nhân Tộc dưới sự dẫn dắt của y, sẽ ngày càng cường hãn.

Còn về những biến hóa của Hồng Hoang trong những năm qua, Thái Thượng đều không quá bất ngờ, đều gần giống với những gì y đã nghĩ trong lòng.

Suy nghĩ chốc lát, Thái Thượng ánh mắt chuyển động, dừng lại trên tam thập tam thiên, nhìn thấy thân ảnh trong đó.

Y tự nhiên biết, Đế Tuấn vẫn sẽ không dễ dàng từ bỏ Thiên Đình một nơi như vậy.

Chỉ có điều, tình hình hiện tại, không phải là vấn đề y có muốn hay không, mà là vấn đề Đạo Tổ có ban cho y hay không.

Vu Yêu hai tộc, trong lượng kiếp trước, đã xưng bá Hồng Hoang hơn hai ức năm.

Một tộc nắm giữ thiên, một tộc quản địa, phong thái hai tộc nhất thời vô song.

Chương 239

Nếu chư Thánh chưa thành Thánh, e rằng vẫn sẽ chịu sự kiềm chế của Vu Yêu.

Và bởi vì lượng kiếp trước bùng nổ, hai tộc Vu Yêu suy tàn, tuyên cáo lượng kiếp trước kết thúc, trong đó hai chủng tộc mạnh nhất đều đi đến suy tàn.

Mà Thiên Đình, một thế lực mang tính biểu tượng như vậy, tự nhiên sẽ không còn để Yêu Tộc nắm giữ trong tay nữa.

Không nói chư Thánh sẽ không đồng ý, Đạo Tổ cũng sẽ không đồng ý.

Thời đại mới bắt đầu, tự nhiên cần có trật tự mới.

Mà thiên địa ngày càng hoàn thiện, quy tắc ngày càng cường đại, tự nhiên là để thiên đạo hoặc Hồng Quân Đạo Tổ đến định đoạt, chứ không phải Đế Tuấn có thể quyết định. "Lượng kiếp kết thúc rồi, muốn nắm giữ Thiên Đình lần nữa, tự nhiên là không thể rồi." Thái Thượng thu hồi ánh mắt, khẽ nói một câu. "Ông!" Ngay lúc này, hư không chấn động, tức thì có một đạo phù chiếu tỏa ra thất thải thần quang xuyên qua vô tận thời không mà đến, xuất hiện trước mặt Thái Thượng. "Phù chiếu của Đạo Tổ, là muốn thương nghị chuyện này sao?" Thái Thượng hai mắt khẽ nheo lại, nhìn Hồng Hoang đại địa, khẽ nói một câu, sắc mặt y không thể hiện rõ điều gì, không biết đang ấp ủ điều gì.

Vài hơi thở sau, trên mặt Thái Thượng hiện lên một nụ cười nhạt, sau đó y đứng dậy, cùng với phù chiếu của Đạo Tổ, biến mất trong Vô Cực Điện.

Cùng lúc đó, Nữ Oa, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Tây Phương Nhị

Thánh năm vị Thánh Nhân này, đều đã nhận được triệu hoán của phù chiếu Đạo Tổ.

Đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy phù chiếu của Đạo Tổ, cũng cảm thấy khá mới lạ.

Bọn họ không phải Thái Thượng, người đã thấy vài lần rồi, thành ra chẳng lấy làm lạ.

Nhưng Ngũ Thánh hiện tại quả thực có chút mới lạ.

Tuy nhiên, bọn họ cũng chỉ nhìn vài hơi thở, liền động thân hướng Tử Tiêu Cung mà đi.

Bọn họ cũng biết rằng, một khi phù chiếu của Đạo Tổ triệu gọi, liền phải lập tức động thân, không được chần chừ dù chỉ một chút.

Ngũ Thánh rời khỏi Hồng Hoang, tại Bình Tâm Điện của Chúng Sinh Luân Hồi.

Hậu Thổ nhìn phù chiếu thất thải trước mặt, thần sắc có chút hoảng hốt.

Nàng tuy không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng vật trước mắt, nàng vừa nhìn liền tự nhiên hiểu được đó là phù chiếu của Đạo Tổ. "Đạo Tổ triệu tập ta có chuyện gì?

Chẳng lẽ có việc cần thương nghị?" Hậu Thổ trong lòng trầm ngâm, nhưng tạm thời cũng chưa nghĩ ra.

Đã là phù chiếu triệu tập, nàng cũng muốn đi xem thử, vì vậy liền đứng dậy đi.

Trên tam thập tam thiên, trong Thiên Đình. "Phù chiếu của Đạo Tổ ư?!" Đế Tuấn tuy có chút kinh ngạc, nhưng trước đó trong lòng y cũng có một tia suy đoán.

Một nơi như Thiên Đình, hẳn là sẽ được định đoạt lại.

Lần này Đạo Tổ triệu tập, có lẽ chính là vì chuyện này.

Nhưng điều y không ngờ tới là, lại là phù chiếu của Đạo Tổ, điều này khiến y có chút kinh ngạc. "Cứ xem chuyện thương nghị lần này, có phải là chuyện Thiên Đình không đã." Đế Tuấn nói một câu xong, liền động thân hướng đi, dưới sự dẫn dắt của phù chiếu Đạo Tổ, hướng về Tử Tiêu Cung mà đến.

Trong Hỗn Độn Thế Giới.

Thái Thượng tọa trên lưng Thanh Huyền, ung dung tự tại hướng Tử Tiêu Cung mà đến, dường như chẳng mấy bận tâm đến sự khẩn cấp của phù chiếu Đạo Tổ.

Kỳ thực tốc độ của Thanh Huyền không hề chậm, với tư cách là dị thú viễn cổ, lại có tu vi Chuẩn Thánh, tốc độ tự nhiên không chậm.

Cộng thêm việc Thái Thượng đi trước, ngay cả chư Thánh, lúc này cũng chậm hơn vài phần.

Đợi đến khi gần Tử Tiêu Cung, Ngũ Thánh và Hậu Thổ mới gặp được Thái Thượng.

Bọn họ đối với việc Thái Thượng đi lại như vậy có chút kinh ngạc, nhưng cũng không nói gì.

Bảy người tiến vào Tử Tiêu Cung, Đế Tuấn lúc này mới chạy tới nơi đây, sau đó cũng tiến vào Tử Tiêu Cung. "Rầm!" Sau khi Đế Tuấn vào Tử Tiêu Cung, cánh cổng cung điện nặng nề của Tử Tiêu Cung ầm ầm đóng lại, biến mất trong hỗn độn chi khí mênh mông.

Tại Tử Tiêu Cung, giữa tiền điện.

Thanh Huyền đưa mắt tiễn lão gia nhà mình đi vào tinh không trường lang, sau đó trực tiếp tại đây khoanh chân nhắm mắt dưỡng thần, đợi lão gia trở về.Bên trong tinh không trường lang.Thái Thượng chậm rãi bước đi, liếc nhìn tinh thần trường lang, thấy nó so với trước

đây càng thêm rực rỡ tinh thần quang mang, rồi thu ánh mắt lại tiếp tục tiến.Trừ Thái Thượng ra, những người còn lại, đây là lần đầu tiên đến sau khi Đạo Tổ giảng đạo, lúc này thấy tinh thần trường lang có sự biến hóa không nhỏ, thần sắc có chút kinh ngạc.

Tuy nhiên, nghĩ đến thủ đoạn của Đạo Tổ, điều đó cũng không có gì là lạ.Thái Thượng đi ở phía trước nhất, Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa thì sóng vai đi sau lưng Thái Thượng.Sau ba vị Thánh Nhân, chính là Tây Phương Nhị Thánh và Hậu Thổ.Người đi cuối cùng, mới là Yêu Tộc Yêu Hoàng, Đế Tuấn.Đế Tuấn tuy đã chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng tu vi vẫn đứng cuối cùng trong số chư vị, lúc này tự nhiên là đi ở phía sau.

Đế Tuấn trong lòng ôm mối sự tình, cho nên đối với tinh không trường lang rực rỡ tinh quang cũng không có tâm tình thưởng lãm, chỉ đi theo Thái Thượng và những người khác tiến vào đại điện.Trên đại điện, dưới cao đài.Tám chiếc bồ đoàn màu vàng được xếp thẳng hàng.

Tam Thanh tự nhiên ngồi ba chiếc bên trái nhất, kế đến là Nữ Oa, vị đệ tử nhập môn, sau đó là hai vị không phải đệ tử thân truyền, hết thảy cơ duyên pháp bảo đều do "khóc lóc" mà có được – hai vị ký danh đệ tử Tây Phương Nhị Thánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.Kế đến, mới là Hậu Thổ, người đã chứng đạo Luân Hồi Chi Chủ.

Lần đầu tiên ngồi trên bồ đoàn, tâm tình Hậu Thổ cũng có đôi chút dao động.Tuy nhiên, hiện tại dù sao cũng không còn là thời khắc tranh giành cơ duyên, vì vị Thánh vị tử khí như ban đầu nữa.

Cho nên, Hậu Thổ chỉ đơn thuần cảm thấy có chút mới lạ khi ngồi trên bồ đoàn, dù sao đây cũng là lần đầu tiên nàng ngồi trên bồ đoàn tại Tử Tiêu Cung, còn những chuyện khác, nàng cũng không nghĩ quá nhiều.Về phần Đế Tuấn, từ vị trí bồ đoàn thứ năm trước đây, nay đã chuyển xuống bồ đoàn thứ tám, ở cuối cùng.Nhưng đối với điểm này,

Đế Tuấn cũng không quá để ý, bởi vì hiện tại rất rõ ràng là lấy thực lực để luận vị trí.

Thực lực của Hậu Thổ tuy ở Hồng Hoang ngang Chuẩn Đề, nhưng nàng trong Chúng Sinh Luân Hồi, ngay cả Tiếp Dẫn cũng khó mà thắng được.

Nàng ngồi trên bồ đoàn thứ bảy, quả thật có tư cách, thậm chí có thể tiến thêm một hai vị trí nữa.Thái Thượng nhìn thấy thần sắc của Đế Tuấn, liền biết y đang nghĩ gì trong lòng.

Nhưng những chuyện này, lại không phải do chính mình định đoạt, mà thật ra cũng không có quan hệ quá lớn với bản thân mình.

Tuy nhiên, nếu có thể được, y cũng không ngại đề nghị một phen.Suy nghĩ một lát, Thái Thượng chuyển ánh mắt, nhìn thấy Hạo Thiên và Dao Trì, hai vị đồng tử đang đi tới từ nội điện.Hạo Thiên và Dao Trì hiện nay tu vi cũng không tính là thấp, đều là Đại La Kim Tiên viên mãn cảnh giới.

Nhưng vì trên người hai người có một số cấm chế, cho nên muốn tấn thăng Chuẩn Thánh cũng không dễ dàng như vậy.

Nếu không, với tu vi thực lực hiện tại của hai người, sẽ không còn là dáng vẻ đồng tử như vậy, đặc biệt là Dao Trì, cơ duyên của nàng còn ở trên Hạo Thiên.Hai người là đồng tử được Đạo Tổ điểm hóa, những cấm chế trên thân thể này, tự nhiên là do Đạo Tổ tự tay thiết lập.Thái Thượng thu hồi ánh mắt, có lẽ Đạo Tổ đã sớm có tính toán, cho nên y cũng không dừng lại quá lâu ở việc này.Hạo Thiên và Dao Trì đứng hai bên cao đài, sau đó cung thân hành một lễ về phía Thái Thượng Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác.

Không nói đến thân phận của họ, chỉ riêng thực lực Thánh Nhân hoặc Hỗn Nguyên kia, đã đủ để chúng sinh phải bái lạy.

“Lão gia đã đến!”Hạo Thiên sau khi đứng dậy, nhìn Thái Thượng và những người khác, cao giọng hô.

“Đông!”Lời vừa dứt, liền nghe thấy một tiếng Đại Đạo Chung minh vang lên, tựa như từ tận cùng Đại Đạo mà khởi, xuyên qua trường hà thời không truyền đến, vang vọng trong đại điện, vang vọng bên tai mọi người.Khí nhân uân bốc lên, mang theo khí tức Đại Đạo tinh túy nồng đậm, vô số đạo pháp tắc Đại Đạo giao chức tung hoành, rồi chậm rãi hiển hóa ra một đạo thân ảnh, chính là Đạo Tổ Hồng Quân, đoan tọa trên cao đài.

“Đạo Tổ!” Thái Thượng khẽ cúi đầu nói.

“Bái kiến Lão Sư!” Ngũ Thánh hành lễ nói.

“Đạo Tổ!” Hậu Thổ và Đế Tuấn cũng hành lễ nói.Đạo Tổ Hồng Quân nhìn Thái Thượng và những người khác, mở lời nói, “Không cần đa lễ!”Lời vừa dứt, liền có một cỗ sức mạnh nâng đỡ Ngũ Thánh và hai vị Hỗn Nguyên là Đế Tuấn, Hậu Thổ.

Về phần Thái Thượng, y không hành đại lễ, lúc này đã ngồi thẳng thân thể, chờ đợi Đạo Tổ tiếp tục mở lời.

“Đa tạ Lão Sư Đạo Tổ!”Chư vị đứng dậy, trong miệng nói một tiếng tạ.

Chương 240

“Lần này triệu tập các ngươi đến đây, là có một sự việc cần thương nghị,” Hồng Quân Đạo Tổ liếc nhìn mọi người, rồi chậm rãi nói.Nghe vậy, trong mắt Đế Tuấn một đạo hỏa quang chợt lóe lên, nhưng lại không mở lời.Ngũ Thánh và Hậu Thổ trong lòng thầm suy tính, cũng có vài phần suy đoán, nhưng cũng không dám xác định là phải hay không.Hậu Thổ thì có chút nghi hoặc, nếu thật sự như mình suy đoán, là liên quan đến Thiên Đình, vậy mình đến làm gì?

Có liên quan gì đến mình đâu?Nguyên Thủy trầm mặc vài giây rồi nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, mở lời hỏi, “Lão Sư, có phải là liên quan đến Thiên Đình hay không?”Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu, chậm rãi nói, “Chính là chuyện Thiên Đình.

Dưới đại thế, Yêu Tộc thoái ẩn, Thiên Đình hỗn loạn, cần có người chưởng quản khống chế, ổn định trật tự của Thiên Đình và Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Cho nên, cần lập lại Thiên Đế, trấn giữ Thiên Đình.”Nghe thế, hai mắt Đế Tuấn hơi híp lại, xem ra, quả thật đúng như mình suy đoán.Mọi người tại đây đều không lộ vẻ gì bất ngờ, bởi vì trong lòng đã sớm đoán được.Trong mắt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lộ ra những tia sáng khác biệt.

Thiên Đình a!

Đây chính là nơi tốt, nếu Tây Phương mình có thể chen chân vào, thì có thể được rất nhiều chỗ tốt.

Như vậy, đối với sự hưng khởi của Tây Phương, mình hoàn thành Thiên Đạo nguyện vọng, đều có lợi ích không nhỏ.Hai Thánh nhìn nhau một cái, từ trong mắt đối phương, đều đã nhìn thấy thần sắc đó,

hiểu ý đối phương, lát nữa nhất định phải tranh thủ.

"Về việc trọng khai Thiên Đình, nhân tuyển Thiên Đế, các ngươi trong lòng có nhân tuyển nào không, có thể tự mình thương nghị."Lúc này, Đạo Tổ Hồng Quân lại nói một câu, khiến cho ánh mắt của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề bừng lên hỏa nhiệt, hận không thể gạt bỏ chư Thánh và mấy vị Hỗn Nguyên, tự mình đoạt lấy vị trí Thiên Đế này.Nếu đệ tử Tây Phương có thể ngồi lên vị trí Thiên Đế, chưởng khống Hồng Hoang, thì đối với khí vận Tây Phương mà nói, đừng nói là tốt đến mức nào.Tuy rằng cuộc tranh giành lần này nhất định sẽ không dễ dàng, nhưng họ cũng sẽ toàn lực tranh thủ.Dù sao, đây chính là vị trí Thiên Đế, chứ không phải thứ gì khác.Hồng Quân Đạo Tổ nói xong, liền thần sắc bình tĩnh nhìn họ, không nói thêm gì nữa.Thái Thượng thần sắc đạm nhiên, ánh mắt bình tĩnh như nước, dường như hoàn toàn không để ý đến chuyện này, cũng không thèm để ý đến mấy vị khác.Chư Thánh và Hậu Thổ lúc này đều không mở lời, trong lòng ý niệm quay chuyển.Đế Tuấn nhìn nhìn họ, rồi lại nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, lập tức chắp tay nói.

"Lão Sư, Thiên Đình dù sao cũng là do Yêu Tộc ta tiên khu, đối với mọi vận hành của Thiên Đình, việc chưởng khống thiên giới, ổn định trật tự, đều vô cùng quen thuộc.

Chi bằng để nhị đệ của ta là Thái Nhất đảm nhiệm, tự khắc có thể đảm đương vị trí này." Về phần chư vị Đạo huynh, Đạo hữu muốn tham dự một phen, cũng có thể để môn hạ nhập Thiên Đình đến nhậm chức, như vậy, đó cũng là mỗi người đều được lợi ích, giai đại hoan hỉ, há chẳng phải rất tốt sao?Tuy Yêu Tộc lúc này đã thoái ẩn Hồng Hoang, nhưng lần này đã đến đây để thương nghị về quyền sở hữu Thiên Đình, Đế Tuấn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Bất luận kết quả ra sao, y cũng phải cố gắng tranh giành một phen nữa, không thể để Thiên Đình cứ như vậy mà mất đi uổng phí.Hơn

nữa, cách sắp xếp của y lần này, cũng đã chiếu cố đến Thái Thượng và chư vị Thánh Nhân cũng như Hậu Thổ rồi, chỉ xem họ biểu thái thế nào.Tại Tử Tiêu Cung, trên đại điện.Đế Tuấn tuy rằng nhìn ra được, giữa Yêu Tộc mình và Thiên Đình, đã không còn khí vận và cơ duyên tương liên nữa.

Muốn tái chưởng khống Thiên Đình, quản lý thiên giới Hồng Hoang, đã không còn cơ hội quá lớn.Thêm vào đó, dưới sự bùng nổ của lượng kiếp lần này, Yêu Tộc tổn thất quá nghiêm trọng.

Ngay cả sau hơn hai trăm vạn năm khôi phục, Yêu Tộc cũng không hồi phục được quá nhiều nguyên khí, chỉ có thể vận hành một cách bình thường mà thôi.Khí vận và nghiệp lực mà Yêu Tộc gánh chịu, còn cần thời gian dài hơn nữa mới có thể hồi phục.

Hiện tại, Yêu Tộc chỉ mới hồi phục được nguyên khí để vận hành bình thường mà thôi, chứ không có sức mạnh quá lớn được hồi phục.Cho nên nói, với thực lực như vậy của Yêu Tộc, muốn chưởng khống đã không còn dễ dàng, thêm vào việc không có khí vận và cơ duyên tương liên, chư Thánh và Hậu Thổ cùng những người khác, hiển nhiên cũng sẽ không để Yêu Tộc chưởng khống Thiên Đình nữa.Đạo Tổ lần này lại sắp xếp như vậy, y không cần nghĩ cũng biết, Đạo Tổ cũng sẽ không để Yêu Tộc chưởng khống Thiên Đình nữa.Chẳng qua, Thiên Đình là một nơi có rất nhiều lợi ích, có thể mang lại vô tận khí vận Hồng Hoang và nhiều chỗ tốt khác cho người nắm giữ trong việc tu hành.Một nơi như vậy, Đế Tuấn sao có thể cứ thế bỏ qua?Dù thế nào đi nữa, y lần này cũng phải cố gắng tranh thủ một phen, không thể bỏ lỡ trắng tay.Thật ra, ý nghĩ của Đế Tuấn, Thái Thượng, Ngũ Thánh và Hậu Thổ cùng những người khác sao lại không biết.Thiên Đình, nơi có thể mang lại khí vận Hồng Hoang dồi dào, có thể đề thăng thực lực bản thân, chưởng khống thiên giới Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không cam tâm từ bỏ.Lúc này mở lời, tranh thủ

một phen cho Yêu Tộc, đó cũng là chuyện bình thường.Nếu là đổi lại họ ở vị trí của Đế Tuấn, họ cũng sẽ mở lời, tranh thủ cho mình một phen.Chẳng qua bây giờ, Đạo Tổ đã ban cho lợi ích lớn như vậy, cho dù Tam Thanh đáp ứng, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cùng Hậu Thổ cũng sẽ không đáp ứng.Đặc biệt là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, đây là nơi mà Tây Phương mình có thể ra sức tranh thủ, sao có thể lại để nó rơi vào tay Yêu Tộc.

"Đế Tuấn Đạo hữu lời này sai rồi, Yêu Tộc đã suy tàn trong lượng kiếp, thoái ẩn Hồng Hoang, vậy thì Thiên Đình sẽ không còn bất kỳ liên hệ nào với Yêu Tộc nữa.

Huống hồ, khí vận và cơ duyên của Yêu Tộc và Thiên Đình, đã không còn tương liên, làm sao có thể tái chưởng Thiên Đình?" Tiếp Dẫn nghe vậy, trong tay nhẹ nhàng xoay niệm châu, miệng đạm đạm mở lời nói.Đây là cơ hội của Tây Phương, y sao có thể để Thiên Đình trở về tay Yêu Tộc, tự nhiên là phải cực lực phản đối.

"Sư huynh lời này không sai, lượng kiếp lần này có thể nói là do Yêu mà khởi, do Yêu mà lạc.

Yêu Vu nay đã thoái ẩn Hồng Hoang, lượng kiếp kết thúc, quả thật không thích hợp để tái chưởng khống Thiên Đình nữa." Chuẩn Đề trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ, nhìn Đế Tuấn nói.Lời Đế Tuấn nói tuy nghe hay, nhưng nếu thật sự để Thái Nhất ngồi lên vị trí Thiên Đế, trừ khi là chính họ tự mình ra tay, nếu không, đệ tử môn hạ nào là đối thủ của Thái Nhất, có đến bao nhiêu cũng chỉ là tùy ý Thái Nhất bài bố.Đừng nhìn Thái Nhất lúc này bất quá Chuẩn Thánh trung kỳ cảnh giới, đó là bởi vì y hiện giờ cảnh giới suy giảm còn chưa hồi phục, bản nguyên còn bị thương.

Đợi đến khi y hồi phục, đó sẽ là tồn tại Chuẩn Thánh đỉnh phong, thêm vào đó là Chí Bảo Hỗn Độn Chung, đó là tồn tại siêu việt Chuẩn

Thánh đỉnh phong, tự nhiên phi thường.Vì lẽ đó, sự sắp xếp của Đế Tuấn nhìn qua có vẻ không tệ, nhưng trên thực tế, lại là Yêu Tộc chiếm lợi.

Điều này đối với chư Thánh mà nói, tự nhiên sẽ không để Yêu Tộc chen chân vào Thiên Đình hiện tại.Tây Phương Nhị Thánh lại cực kỳ muốn chưởng khống nơi như vậy, nay tiên phong mở lời phản bác, cũng là hợp lý.Hậu Thổ nghe lời Chuẩn Đề nói, đạm mạc liếc y một cái.

Lượng kiếp này, Vu Yêu Nhị Tộc là nhân vật chính, điều đó không sai, lượng kiếp cũng quả thật kết thúc trong Vu Yêu, chẳng qua y nói như vậy, dường như tất cả đều là lỗi của Vu Yêu.Nếu không phải nơi đây là Tử Tiêu Cung, nàng nhất định phải tranh luận một phen, Vu Tộc, không phải lỗi của lượng kiếp.Thái Thượng nhắm mắt dưỡng thần, không mở lời, dường như không để ý đến chuyện này.Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, họ cũng cảm thấy Yêu Tộc không còn thích hợp chưởng khống Thiên Đình, nhưng đã có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mở lời, họ cũng không nói nữa, tĩnh lặng chờ đợi.

"Lời của các ngươi, cũng không tệ.

Yêu Tộc đã trút bỏ trách nhiệm Thiên Đình, thoái ẩn Hồng Hoang, vậy thì lần này Yêu Tộc không thể nhúng tay vào nữa."Nói đoạn, Hồng Quân Đạo Tổ đạm đạm liếc Đế Tuấn một cái.Thấy vậy, lời Đế Tuấn vừa định mở ra, đến bên miệng, lại không cách nào nói ra được nữa.

Đạo Tổ đã mở lời, y có cố gắng tranh giành nữa thì có ích gì?Chư Thánh sẽ không đáp ứng, Đạo Tổ cũng không đáp ứng nữa, chuyện này, e rằng đã định như đinh đóng cột rồi.

"Xem ra, chuyện Thiên Đình, chỉ có thể sau này từ từ mưu tính…"Đế Tuấn hai mắt hơi híp, đáy mắt lóe lên một tia dị sắc, trong

lòng thầm nhủ một tiếng, lập tức khôi phục bình tĩnh, chắp tay về phía Hồng Quân Đạo Tổ, "Lời Đạo Tổ, Đế Tuấn tự nhiên tuân theo."Nói xong, Đế Tuấn liền không nói nữa, chỉ vẻ mặt bình tĩnh ngồi sang một bên, tĩnh lặng nhìn họ, dường như thật sự đã chấp nhận kết quả này.Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lúc này cũng không quản Đế Tuấn có thật sự chấp nhận kết quả này hay không, dù sao y không nên nhúng tay làm loạn cục diện này là được.

Như vậy, mình còn có thể ra sức tranh giành một phen, xét theo cách này, mình và Đông Phương, quả thật có thể cạnh tranh.Nữ Oa môn hạ không có người, không thể tham dự.Về phần Hậu Thổ, tự nhiên là không có quan hệ gì với Thiên Đình, tuy rằng không biết vì sao nàng lại đến, nhưng đối với Hậu Thổ mà nói, chuyện này không có uy hiếp.

"Đệ tử Di Lặc của Ngô, là người đắc đạo ở Tây Phương, Ngô đã tính toán qua, y và vị Thiên Đế này rất có duyên, có thể đảm nhiệm vị trí Thiên Đế này.

Chư vị Đạo hữu nên thuận ứng thiên ý, không cần tranh đoạt nữa."Chuẩn Đề trên mặt mang theo nụ cười, nhìn chư Thánh và Thái Thượng, Hậu Thổ nói.Tiếp Dẫn thấy sư đệ mình đã mở lời, y liền không nói nữa.

"Chuẩn Đề, nếu luận người đắc đạo, đệ tử Đa Bảo môn hạ của Ngô, so với đệ tử Toại Nhân, Huyền Đô, Quảng Thành Tử môn hạ của Đại ca, Nhị ca của Ngô thì thế nào?"Thông Thiên đạm đạm liếc Chuẩn Đề một cái, mở lời nói, một cỗ kiếm ý nồng đậm phát tán ra, hư không bốn phía hơi vặn vẹo.Nghe vậy, Chuẩn Đề hai mắt hơi híp, nếu thật sự luận về tu vi mà nói, tu vi của Di Lặc quả thật không bằng bốn vị này, đặc biệt là Toại Nhân và Huyền Đô, hiện nay tu vi đều đã tiến vào Chuẩn Thánh cảnh giới, những tồn tại như vậy, không phải Di Lặc có thể sánh bằng.

“Di Lặc thân mang duyên phận Thiên Đế, không phải một việc tu vi có thể định luận, vị trí Thiên Đế này, với Di Lặc quả thật rất hợp.” Tiếp Dẫn mở lời nói.

“Đạo hữu lời này sai rồi, nếu tu vi không đủ, làm sao có thể chưởng khống Thiên Đình rộng lớn, chưởng khống Thiên Địa Hồng Hoang?

Kẻ làm Thiên Đế, tu vi cần cao, mới có thể chưởng khống mọi việc, vận hành Thiên Đình.

Trong số môn hạ của chúng ta, đệ tử Huyền Đô môn hạ của Đại ca ta có thể đảm đương vị trí Thiên Đế này.”Nguyên Thủy nhìn Tiếp Dẫn, đạm đạm mở lời nói.Vị trí Thiên Đế, y tuy cũng muốn tranh thủ cho đệ tử Xiển Giáo, nhưng đúng như y đã nói, với tu vi hiện tại của Quảng Thành Tử, quả thật khó mà chưởng khống Thiên Đình rộng lớn.Huống hồ, Thiên Đình mở lại, với sức mạnh của Xiển Giáo tự nhiên khó mà duy trì vận hành được.

Nếu thêm đệ tử Gia Giáo, tán tu Hồng Hoang nhập trú, muốn hoàn toàn chưởng khống những sức mạnh này, quả thật cần có thực lực tu vi cường đại mới có thể.Mà tồn tại như vậy, cũng chỉ có đệ tử Huyền Đô môn hạ của Đại ca mình mới có thể, cho nên, y cũng mở lời đề nghị.Về phần, y vì sao không chọn Toại Nhân, chính là cảm thấy, Toại Nhân là Nhân Tổ, nên quản Nhân Tộc, không quá thích hợp với vị trí này.Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nghe vậy, tuy cũng hiểu ý trong lời của Nguyên Thủy, nhưng muốn họ từ bỏ vị trí Thiên Đế, điều đó cũng là không thể.Và khi họ vừa định mở lời, Thái Thượng vốn đang nhắm mắt dưỡng thần, lại đạm đạm mở lời nói.

“Huyền Đô tuy không tệ, nhưng lại không thích hợp với vị trí Thiên Đế.

Đệ tử Toại Nhân của Ngô mang thân phận Nhân Tổ, có thể là

Thiên Đế!"Trên đại điện Tử Tiêu Cung.Lời Thái Thượng vừa dứt, chư Thánh và Hậu Thổ, Đế Tuấn cùng những người khác đều có chút kinh ngạc nhìn Thái Thượng.Họ lại không ngờ, Thái Thượng lại đẩy Toại Nhân lên, chứ không phải đẩy Huyền Đô ra ngồi vị trí Thiên Đế này.Về tu vi của Toại Nhân mà nói, quả thật là đủ.

Tu vi Chuẩn Thánh, thực lực như vậy, ngay cả trong Gia Giáo, cũng là tồn tại đỉnh tiêm.Trong Gia Giáo, cũng chỉ có Nhiên Đăng, với thân phận nửa đệ tử của Nguyên Thủy, mới có cảnh giới tu vi như vậy.Về phần các đệ tử khác, đều không thể đạt đến cảnh giới này.Chẳng qua, Toại Nhân là Nhân Tổ của Nhân Tộc, tuy nói thân phận này cũng là đủ, lại còn là đệ tử của Thái Thượng.Chỉ là họ cảm thấy, việc Toại Nhân với tư cách Nhân Tổ mà ngồi vị trí Thiên Đế này, không quá hợp thích.Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, không mở lời.Vì Đại ca nhà mình đã sắp xếp như vậy, vậy thì họ cũng không có dị nghị.

Hợp hay không hợp thì có làm sao?Toại Nhân có tu vi này, thân phận cũng đủ, y nếu ngồi vị trí Thiên Đế này, trong Hồng Hoang ai dám phản đối?Không nói Toại Nhân có lão sư như Thái Thượng, ngay cả thực lực bản thân Toại Nhân, thực lực của Nhân Tộc Thánh Địa hiện nay, trong Hồng Hoang, trừ khi có Thánh Nhân hoặc tồn tại Hỗn Nguyên ra tay, nếu không, ngay cả Thái Nhất cầm trong tay Hỗn Độn Chung, cũng khó nói là thắng được Toại Nhân.Với thực lực như vậy, chấp chưởng Thiên Đình cũng là có thể.Điểm này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề Nhị Thánh tự nhiên cũng nghĩ rõ ràng.

Đối với tầng thứ như họ mà nói, hợp hay không hợp thì có làm sao?Nếu nói không hợp, đệ tử môn hạ của họ chẳng phải cũng là bị ép lên sao, đều là vì Đại giáo của mình mà thôi.Chẳng qua, nếu để Toại Nhân lên rồi, vậy Tây Phương mình làm sao?Trong lòng Chuẩn Đề chùng xuống, y thấy Thông Thiên và Nguyên Thủy lúc này trầm mặc

không nói, hiển nhiên là đã mặc nhận.Nữ Oa và Thái Thượng, là Phó Giáo Chủ và Giáo Chủ Nhân Giáo.

Toại Nhân ngồi Thiên Đế, họ sao có thể phản đối?Về phần Hậu Thổ, trước đây lại chịu ơn tình của Thái Thượng.

Y đẩy Toại Nhân ra làm Thiên Đế, nàng nghĩ cũng sẽ không phản đối Thái Thượng.Cứ như vậy, cho dù Đế Tuấn có phản đối, cũng tranh thủ không được a!Chẳng qua, nếu cứ thế nhường ra ngoài, Chuẩn Đề cũng là không cam tâm.

Vị trí Thiên Đế Thiên Đình, quả thật là một sự dụ hoặc, ngay cả y là tu vi Thánh Nhân, cũng phải tranh thủ cho Đại giáo của mình, tranh thủ cho môn hạ.Nợ công đức Thiên Đạo, y không thể chậm trễ, chỉ có thể lúc nào cũng mưu tính cho chuyện này, không thể bỏ lỡ một chút cơ hội nào.

"Đạo huynh môn hạ Toại Nhân tuy tu vi không tệ, nhưng với vị trí Thiên Đế này, quả thật không quá hợp.

Phải nói rằng vị trí Thiên Đế này hợp nhất, thì phải là đệ tử môn hạ của Ngô."Chuẩn Đề mỉm cười mở lời nói, tuy lý do khiên cưỡng, nhưng trong tình huống hiện tại, ngay cả những lý do khác, cũng đều khiên cưỡng.

"Sư đệ lời này, cũng là khiên cưỡng lắm.

Bản cung cho rằng, Đạo huynh lời đề nghị này rất có lý, Toại Nhân có thể làm Thiên Đế.

Nhân tuyển vị trí Thiên Đế này, Bản cung tán thành Toại Nhân."Nữ Oa đạm đạm liếc Chuẩn Đề một cái, đạm đạm mở lời nói.Nghe vậy, trong lòng Chuẩn Đề và Đế Tuấn chùng xuống, vị này, tự nhiên là tán thành.

Chuyện này đối với Nhân Tộc, đối với họ mà nói, cũng là chuyện

không tệ, tự nhiên sẽ tán đồng, nếu đổi lại là mình, cũng sẽ làm như vậy.Khi Chuẩn Đề và Đế Tuấn vừa định mở lời, Nguyên Thủy và Thông Thiên dị khẩu đồng thanh nói, "Chúng ta không có dị nghị!" "Ta cũng không có dị nghị!" Hậu Thổ đạm đạm nói.Nghe vậy, trong lòng Chuẩn Đề cảm thấy đại thế đã mất.

Ba vị Thánh Nhân, hai vị Hỗn Nguyên, đều tán đồng chuyện này, tán đồng Toại Nhân làm Thiên Đế.

Y muốn tranh nữa, e rằng không thể.Đế Tuấn tuy không muốn Nhân Tộc chấp chưởng Thiên Đình, nhưng trong tình huống hiện tại, y không muốn thì có thể làm sao?

Ngay cả khi có thêm Tây Phương Nhị Thánh, họ cũng chỉ có ba vị, còn đối phương, có năm vị, làm sao có thể tranh giành thắng họ?

"Đạo huynh, Ngô cho rằng…" "Túc tĩnh!"Chuẩn Đề vừa mở lời, Hồng Quân Đạo Tổ liền ngắt lời y, âm thanh quán xuyên thời không trường hà, vang vọng trong đại điện, ngay cả Chuẩn Đề là tu vi Thánh Nhân, lúc này cũng không thể mở miệng.Hồng Quân Đạo Tổ liếc nhìn mọi người, rồi chậm rãi mở lời nói, "Vũ trụ Hồng Hoang, trong Thiên Đình, Thiên Đế đứng đầu, phải là Ngọc Hoàng Đại Đế.

Dưới Thiên Đế, thiết lập Đông, Nam, Tây, Bắc Tứ Ngự, hiệp trợ Thiên Đế Đại Thiên chấp pháp, quản lý Thiên Đế." "Phương Đông thiết Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, thống ngự Tam Giới vạn loại, hiệp trợ Chí Tôn Thiên Đế chấp chưởng vạn vật sinh trưởng; Phương Nam thiết Nam Cực Trường Sinh Đại Đế thống ngự vạn linh, hiệp trợ Chí Tôn Thiên Đế chấp chưởng Tam Giới thọ thiên họa phúc." "Phương Tây thiết Tây Cực Câu Trần Đại Đế, thống ngự vạn lôi, hiệp trợ Chí Tôn Thiên Đế chấp chưởng Thiên, Địa, Nhân Tam Tài, và chủ trì sự việc binh cách Tam Giới; Phương Bắc thiết Bắc Cực Tử Vi Đại Đế thống ngự vạn tinh, hiệp trợ Chí Tôn Thiên Đế chấp chưởng

Thiên Kinh Địa Vĩ, Nhật, Nguyệt, Tinh, Thần, Tứ Thời khí hậu.”Hồng Quân Đạo Tổ ngừng lại một chút, tiếp tục nói, “Trong Thiên Đình, có thể thiết lập Thừa Thiên Hiệu Pháp Hoàng Địa Chi thống ngự vạn địa, thống ngự U Minh Địa Phủ, chấp chưởng Lục Đạo Luân Hồi, sự việc sinh dục âm dương.”Đạo Tổ lời còn chưa dứt, thần sắc Hậu Thổ đã đại biến.

Đạo Tổ làm như vậy, là định để chư Thánh nhúng tay vào Chúng Sinh Luân Hồi sao?

Chính mình cực lực duy hộ Chúng Sinh Luân Hồi, ngăn chặn các thế lực khác ở ngoài, không cho họ nhúng tay vào, nếu Đạo Tổ sắp xếp như vậy, nàng có cực lực phản đối cũng vô dụng.Trừ khi Minh Đạo có thể cường đại đến mức chống lại Thiên Đạo, lúc đó mới có thể không để ý.

Nhưng hiện tại, Minh Đạo còn chưa đến mức đó, nếu sắp xếp như vậy, nàng cũng không ngăn cản được.Thái Thượng Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác thần sắc có chút kinh ngạc nhìn Đạo Tổ, cũng không ngờ Đạo Tổ lại muốn sắp xếp như vậy.

“Đạo Tổ…” Hậu Thổ muốn nói lại thôi.

Chương 241

"Hậu Thổ thân hóa Luân Hồi, công đức cực lớn, tạo phúc chúng sinh.

Luân Hồi của chúng sinh này, liền để ngươi tự mình sắp xếp vậy!

Trong Thiên Đình, không thiết lập Ngự vị này!"Đạo Tổ nhìn Hậu Thổ lúc này thần sắc đại biến, đạm đạm mở lời nói.Nghe vậy, trong lòng Hậu Thổ thở phào một hơi, không có sắp xếp như vậy thì tốt rồi.Thái Thượng và mọi người nghe thế, khẽ gật đầu, đối với sự sắp xếp như vậy của Đạo Tổ, họ cũng không có dị nghị.Về phần Thiên Đình lại thiết lập Tứ Ngự, coi như là phân quyền, điều này lại khác so với Thiên Đình Yêu Tộc ngày trước, coi như là phân chia mới.Nhưng dù bị phân quyền, Thiên Đế vẫn là vị trí tôn quý nhất, cũng là vị trí đáng tranh thủ nhất.

"Đạo huynh, vị trí Thiên Đế không thích hợp với Toại Nhân, Tứ Ngự này thì khả thi.

Chi bằng để Toại Nhân làm thủ lĩnh Tứ Ngự thì sao?"Chuẩn Đề trên mặt lộ ra nụ cười, nhìn Thái Thượng nói, dường như đã hứa hẹn một lợi ích cực lớn.

"Chuẩn Đề, Ngô thấy Di Lặc môn hạ của ngươi, lại thích hợp làm một trong Tứ Ngự, chi bằng để y làm một trong Tứ Ngự đi?" Thái Thượng đạm nhiên cười nói.Nghe vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không mở lời, hiện tại xem ra, cơ hội thật sự không còn lớn nữa.

"Nhân tuyển mà các ngươi tranh luận tuy tốt, nhưng với vị trí Thiên Đế, quả thật không quá thích hợp.

Kẻ làm Thiên Đế, phải mang đế hoàng chi tướng, thân mang đế hoàng chi khí, nếu không, e rằng khó mà gánh chịu được cỗ khí vận

này.”Hồng Quân Đạo Tổ nhìn họ đạm đạm mở lời nói, khiến cho Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cùng Đế Tuấn đều không hiểu ý.Chỉ có Thái Thượng, nhìn Đạo Tổ, hai mắt hơi híp, trong mắt một đạo tinh mang chợt lóe qua.

“Bần đạo có một nhân tuyển, có thể đảm nhiệm vị trí Thiên Đế này, chưởng khống Thiên Đình, chấp chưởng Thiên Địa!” “Lời Đạo Tổ nói, có phải là Hạo Thiên?”Thái Thượng nhìn Đạo Tổ, đạm đạm hỏi, trên mặt thần sắc bình tĩnh, dường như đối với chuyện này không có phản ứng gì quá lớn.Lời Thái Thượng vừa nói ra, thần sắc của Nguyên Thủy và những người khác đều thay đổi.

Hạo Thiên?

Đồng tử?

Chấp chưởng Thiên Đế, chưởng khống Thiên Đình?

“Bần đạo đã tính toán qua rồi, đồng tử Hạo Thiên dưới tọa hạ, thân mang đế hoàng mệnh cách, có thể ngồi vị trí Thiên Đế mới này!”Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

“Bần đạo đã tính toán qua rồi, đồng tử Hạo Thiên dưới tọa hạ, thân mang đế hoàng mệnh cách, có thể ngồi vị trí Thiên Đế mới này!” Hồng Quân Đạo Tổ chậm rãi mở lời nói, ánh mắt bình tĩnh nhìn Thái Thượng và những người khác.Nghe vậy, trừ Thái Thượng ra, thần sắc mọi người đều nghiêm lại.Đạo Tổ một lời định đoạt nhân tuyển Thiên Đế, nếu đây là bất kỳ ai khác có đủ thân phận và thực lực, thì họ cũng không sao.Nhưng chọn ai không chọn, lại cứ phải chọn Hạo Thiên?Hạo Thiên là ai?

Đó chẳng qua là một đồng tử.

Tuy nói thực lực khá ổn, có Đại La viên mãn, nhưng y dù sao cũng chỉ là một đồng tử.

Thân phận chỉ là một đồng tử, làm sao có thể ngồi vị trí Thiên Đế này?Tây Phương Nhị Thánh và Đế Tuấn, lập tức cảm thấy, nếu định vị trí này cho Toại Nhân, cho Quảng Thành Tử, cho Đa Bảo, họ còn ít nhiều có thể chấp nhận.

Còn định vị trí này cho đồng tử Hạo Thiên dưới tọa hạ, trong lòng họ làm sao có thể chấp nhận được?

"Lão Sư, Hạo Thiên bất quá một giới đồng tử, làm sao có thể ngồi vị trí Thiên Đế?"Chuẩn Đề thần sắc hơi trầm xuống, lập tức mở lời nói.

Muốn nói vị trí Thiên Đế rơi vào tay Toại Nhân, đó là tranh không lại, thì thôi vậy.

Nhưng rơi vào tay Hạo Thiên, đây là cái gì?

Chẳng lẽ đệ tử môn hạ của mình còn không bằng một giới đồng tử sao?Lúc này không chỉ y, Nguyên Thủy và Thông Thiên cùng Tiếp Dẫn, nhìn về phía Hạo Thiên, đều cảm thấy Hạo Thiên không đủ tư cách.

Chẳng qua là một giới đồng tử, dù thế nào cũng không thể ngồi lên vị trí như vậy.Ngay cả nếu cho làm Tứ Ngự, cũng đã là phá cách rồi, còn cho vị trí Ngọc Đế Trung ương, đừng có mà mơ!Nữ Oa nhìn nhìn Thái Thượng, thấy y thần sắc bình tĩnh, dường như đối với chuyện này không có gì quá bất ngờ, giống như đã biết trước vậy.Nàng cũng muốn để Toại Nhân đi ngồi vị trí đó, nhưng nếu Lão Sư đã định đoạt như vậy, thì dù họ năm vị có đề nghị, cũng không thể thay đổi sự thật này.Cho nên nói, bây giờ, coi như Đạo Tổ đã một lời định đoạt.Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, rồi lại nhìn Đại ca nhà mình, đều không mở lời.

Trong lòng dường như có một số ý niệm dâng lên, nếu đã là như vậy, thì mình cũng không cần mở lời nữa.Dù sao bây giờ đã có Chuẩn

Đề mở lời phản đối, mình cũng không cần nói gì.

“Đạo Tổ, nếu nói đế hoàng chi cách, nhị đệ của Ngô há lại kém hơn Hạo Thiên.

Còn về tu vi, y lại không bằng môn hạ của Thái Thượng Đạo huynh, làm sao có thể ngồi vị trí Thiên Đế?”Lúc này, Đế Tuấn ở cuối cùng nhíu mày, mở lời hỏi.Nghe vậy, Đạo Tổ Hồng Quân lại không mở lời trả lời.Hạo Thiên, người ngồi bên trái tọa hạ của y, trong đôi mắt híp lại, một đạo dị sắc chợt lóe qua, ẩn ẩn giữa đó, còn có một tia hỏa quang, dường như đối với sự xem thường của Chuẩn Đề và Đế Tuấn có chút bất mãn.Dựa vào cái gì?

Mình là đồng tử thì đã sao, Đạo Tổ đã nói có thể, các ngươi dựa vào cái gì nói không được?Không tự chủ được, pháp lực trong cơ thể y vận chuyển, một cỗ sức mạnh kỳ đặc từ trên người y bùng phát ra.

“Bành!”Trừ Thái Thượng ra, chư vị Thánh Nhân Hỗn Nguyên đều có chút kinh ngạc nhìn y, nhưng lại không mở lời.

Cỗ khí tức này, quả thật là đế hoàng chi khí.Đế Tuấn đối với khí tức như vậy, quả thật cực kỳ mẫn cảm.

“Đã là Lão Sư định đoạt, vì sao sư đệ lại không thể ngồi vị trí Thiên Đế này?

Chẳng lẽ nhất định phải là môn hạ của sư huynh mới được sao?

Lời của Lão Sư chẳng lẽ không tính sao?”Hạo Thiên trên mặt lóe lên một tia phẫn nộ, trong miệng trầm giọng nói.

“Hạo Thiên, lời ngươi nói có ý gì?”Trong mắt Chuẩn Đề một đạo âm vân chợt lóe qua, đạm đạm hỏi.

Nếu không phải nơi đây là Tử Tiêu Cung, e rằng phong vân đã biến sắc, Thiên Địa chấn động rồi, cơn giận của Thánh Nhân, không phải Hạo Thiên, một Đại La Kim Tiên viên mãn có thể gánh chịu

được.Về phần việc Hạo Thiên lúc này đã thay đổi xưng hô, gọi y là sư huynh, y lại lờ đi.Thái Thượng Tam Thanh, Nữ Oa và Hậu Thổ, đối với chuyện này lại làm như không thấy, không nghe, mặc cho Chuẩn Đề và Đế Tuấn phản đối, cũng tĩnh lặng nhìn diễn biến của sự việc.

"Được rồi!"Lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ đạm đạm mở lời nói, trong ngữ khí hàm chứa thiên uy, lập tức trấn an tâm tình của hai người.

"Hạo Thiên ngồi ngôi vị đế vương, là thiên định.

Y thân mang đế hoàng chi khí, có đế hoàng mệnh cách, dưới vận hành của Thiên Đạo, đã lựa chọn Hạo Thiên.

Vị trí Thiên Đế này, liền để Hạo Thiên đi ngồi đi!"Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt quét qua Thái Thượng, Ngũ Thánh và Hậu Thổ, Đế Tuấn cùng những người khác, đạm đạm mở lời nói, ngữ khí không cho phép phản bác.Nghe vậy, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ khẽ gật đầu, không mở lời.Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, không có chút biến hóa nào, lại như đã mặc nhận.Tây Phương Nhị Thánh và Đế Tuấn tuy trên mặt có chút không cam lòng, nhưng Đạo Tổ đã sắp xếp như vậy, họ dù không cam lòng thì có thể làm sao?

Họ còn có thể ra tay thay đổi quyết định của Đạo Tổ sao?

Điều này hiển nhiên là không thể.

"Tuân Lão Sư Đạo Tổ ý!"Chuẩn Đề và Đế Tuấn cực kỳ không cam lòng gật đầu nói.Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu, sau đó đạm đạm nói, "Hạo Thiên, Dao Trì!" "Đệ tử tại!" Hai người bước lên, cung kính chắp tay nói.Dao Trì tuy có chút chấn kinh, vì sao lại gọi mình, nhưng Đạo Tổ đã mở lời, nàng cũng không bận tâm đến những thứ khác nữa.

“Thiên Đạo vận hành, Hạo Thiên thân mang đế hoàng chi khí, hợp lẽ chấp chưởng Thiên Đình, quản lý Chu Thiên Tinh Thần.

Dao Trì, ngươi là Thiên Hậu, hiệp trợ Hạo Thiên quản lý Thiên Đình!”Hồng Quân Đạo Tổ đạm đạm nói, trong ngữ khí mang theo một cỗ uy áp, một cỗ ý không thể phản bác.Dao Trì nghe vậy, thần sắc càng thêm chấn kinh, mình lại, được Đạo Tổ định đoạt thân phận địa vị như vậy sao?Nhưng Đạo Tổ đã sắp xếp như thế, nàng cũng chỉ có thể thuận theo ý Đạo Tổ, chấp nhận sự sắp xếp này.Chẳng qua đây cũng là cơ duyên sự tình, nàng cũng là nguyện ý đi làm Thiên Hậu.

“Tuân Lão Sư ý!”Hạo Thiên và Dao Trì cung kính đáp, thần sắc giữa họ vẫn còn chút vui mừng.Thái Thượng ánh mắt nhìn Hạo Thiên một cái, sau đó ánh mắt rơi xuống trên người Dao Trì.

Cơ duyên của Dao Trì quả thật không tệ, Hạo Thiên tuy có đế hoàng mệnh cách và đế hoàng chi khí, nhưng Dao Trì cũng phi phàm.Trên người Dao Trì, Thái Thượng cảm giác được trong cơ thể nàng ẩn chứa một tia bản nguyên khí tức của Tịnh Thế Bạch Liên, hiển nhiên, Hỗn Độn Ngoan Thạch năm xưa, chính là Dao Trì.Cơ duyên lớn như vậy, Dao Trì đâu có kém hơn Hạo Thiên.Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc bình tĩnh nhìn hai người họ, khẽ gật đầu.Ngay sau đó, y trong tay vung lên, một cỗ sức mạnh phất qua họ, rồi sau đó liền có một cỗ khí nhân uân bốc lên, bao bọc lấy hai người.

Đợi đến khi khí nhân uân tiêu tán, hai người đã biến hóa dung mạo, trở thành dáng vẻ thanh niên.Đạo Tổ đã thu lại cấm chế trên người họ, tu vi lập tức đề thăng lên, không lâu sau liền vượt qua cảnh giới Chuẩn Thánh.Hạo Thiên đã là Chuẩn Thánh sơ kỳ, còn Dao Trì so với y, lại còn cao hơn vài phần, một chân đã bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ.Hạo Thiên và Dao Trì nhìn nhau một cái, đều từ trên mặt đối phương nhìn thấy thần sắc vui mừng.

“Ong!”Hồng Quân Đạo Tổ nhìn dáng vẻ hiện tại của Dao Trì và Hạo Thiên, hài lòng gật đầu.Ngay sau đó, y trong tay lật lại, một khối ngọc ấn màu trắng xuất hiện trong tay y.

Trên ngọc ấn chín con rồng phù hiện, một cỗ Thiên Đế chi uy đạm đạm tràn ra.Dưới ngọc ấn, có khắc tám chữ Đạo cổ phác cuồng phóng: “Thừa Thiên Chi Vận, Ký Thọ Vĩnh Xương”.Khối Thiên Đế Ngọc Tỷ này, là do chính tay Đạo Tổ tạo ra, chứ không phải ngọc tỷ trong tay Đế Tuấn.Lúc này Đế Tuấn liếc nhìn một cái, khối Thiên Đế Ngọc Tỷ này so với của mình, thì không hề kém cạnh, cũng là một Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo khó có được.

Trên đài cao, Đạo Tổ trao Thiên Đế Ngọc Tỷ trong tay cho Hạo Thiên, đạm nhiên khai khẩu: “Hạo Thiên, đây là tân Thiên Đế Ngọc Tỷ, ngươi là tân Thiên Đế, vật này đương nhiên giao cho ngươi.” Thiên Đế Ngọc Tỷ do Huyền Hoàng Chi Khí bao bọc công đức cùng Thiên Đình khí vận ngưng tụ mà thành, đối với Đạo Tổ mà nói, cũng chẳng có gì quá khó khăn.

Phương ngọc ấn trong tay Đế Tuấn đã có vết nứt, tuy đối với Đạo Tổ mà nói, khôi phục chẳng phải việc khó, nhưng đã là Thiên Đình mới, vậy liền ngưng tụ tân ngọc tỷ làm đại biểu mới.

Thái Thượng liếc nhìn ngọc tỷ một cái, liền không còn để ý nữa.

Ngọc tỷ này so với phương ngọc ấn của Đế Tuấn còn cao hơn vài phần, cũng coi như một bảo vật công đức không tệ.

“Tạ Lão Sư!” Hạo Thiên thần sắc mừng rỡ, vội vàng tiếp lấy.

Đạo Tổ khẽ gật đầu, sau đó trong tay lại lật, lấy ra một mặt kính, một cây trâm xanh biếc cùng một gốc Tiên Thiên Linh Căn.

Người phất tay một cái, ba kiện bảo vật bay ra.

Gương rơi vào tay Hạo Thiên, còn trong tay Dao Trì là Bích Lục

Ngọc Trâm và một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Căn, Bàn Đào Thụ.

Lại lần nữa nhìn thấy Đạo Tổ ban bảo vật này, Tây Phương Nhị Thánh và Đế Tuấn, lúc này thần sắc đều có chút phức tạp.

Chương 242

Địa phương Tây Phương vốn đã nghèo nàn, tuy trước đó trên Phân Bảo Nhai có được một số Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng những năm qua, Tây Phương Đại Giáo đã lập, những linh bảo này không đủ cho bọn họ sắp xếp, hơn nữa Tây Phương lại nghèo nàn đến mức bọn họ không thể thu hoạch được linh bảo nào.

Lúc này thấy Đạo Tổ vừa ra tay lại là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, còn có bảo vật cấp bậc đỉnh cấp linh căn như vậy, nếu nói bọn họ không hâm mộ, đó là giả dối.

Linh bảo có lẽ còn chưa hâm mộ đến thế, nhưng linh căn, quả thật rất hâm mộ.

Về phần Đế Tuấn, hiện tại Yêu tộc nguyên khí đại tổn, trong quá trình phát triển, tự nhiên cần không ít bảo vật.

Những gì Hạo Thiên và Dao Trì có được lúc này, hắn đều vô cùng mong muốn, nếu không phải Đạo Tổ tự mình ban tặng, hắn đã định ra tay cướp đoạt.

Ánh mắt Thái Thượng dừng lại trên Bàn Đào Thụ vài khắc, liền thu hồi.

Đạo Tổ trước đây đã thu thập không ít bảo vật, dù đã chia ra một phần rất lớn, nhưng trong tay, y nguyên vẫn còn tồn kho.

Dù là Thái Thượng, lúc này cũng không thể đoán được Đạo Tổ trong tay rốt cuộc còn bao nhiêu vật phẩm chưa lấy ra.

Bảo vật mà Đạo Tổ cất giữ, không cần nghĩ cũng biết đều là bảo vật không tệ, điểm này Thái Thượng vẫn khẳng định.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ tuy cũng cảm

thấy những linh bảo linh căn này không tệ, nhưng Đạo Tổ đã ban cho Hạo Thiên và Dao Trì, bọn họ cũng không thể can thiệp vào, nên cũng không lên tiếng.

Lúc này Đạo Tổ không để ý đến suy nghĩ trong lòng chư Thánh, Hậu Thổ và Đế Tuấn, Người đạm nhiên nói với Hạo Thiên: "Hạo Thiên, mặt kính trong tay ngươi tên là Hạo Thiên Kính, trên có thể quan sát Tam Thập Tam Thiên, dưới có thể tra Cửu U Thập Bát Tầng Địa Ngục, ngoài ra, còn có vô số diệu dụng, ngươi ngày sau sẽ tự biết, liền ban cho ngươi chưởng quản." Nghe vậy, Hạo Thiên lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng bái tạ: "Đa tạ Lão Sư ban bảo." Nói đoạn, y liền thân tay tiếp lấy, hai kiện pháp bảo đều có vô vàn diệu dụng, đối với y có trợ giúp to lớn, y tự nhiên vô cùng vui mừng.

Hai kiện linh bảo như thế này, y khó mà có được, ngoại trừ lần trước trước khi Đạo Tổ phân bảo, ban cho y một thanh Hạo Thiên Kiếm, thì không còn gì khác.

Giờ đây đã đoạt được Thiên Đế chi vị, lại có thêm hai kiện linh bảo, tu vi cũng đã thăng tiến, y lúc này quả thật rất vui.

Đạo Tổ thấy vậy, khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt rơi trên Dao Trì, nói: "Dao Trì, ngọc trâm trong tay ngươi tên là Bích Ngọc Trâm, vốn là Tiên Thiên chi vật, có thể dùng làm vật phòng thân, còn có Bàn Đào Thụ, là một trong Tiên Thiên Ngũ Hành Linh Căn, diệu dụng trong đó, ngươi ngày sau sẽ tự biết." "Đa tạ Lão Sư ban bảo!" Dao Trì phủ thân bái tạ.

Nói đoạn, nàng liền thân tay tiếp lấy linh bảo và linh căn, thần sắc lộ rõ vẻ hân hoan.

Tây Phương Nhị Thánh trong lòng thầm than, một kiện linh căn như vậy, cứ thế ban cho Dao Trì, quả thật là vận khí tốt a!

Thấy vậy, Đạo Tổ khẽ gật đầu, việc phân bảo này xem như đã

định.

Người nhìn lướt qua Thái Thượng và mọi người, trầm ngâm vài khắc rồi khai khẩu nói: "Việc Thiên Đế, Thiên Hậu đã định, trong Thiên Đình Tứ Ngự cũng cần phải lập.

Không biết chư vị có nhân tuyển nào chăng?" Nói rồi, Đạo Tổ ánh mắt nhìn về phía Thái Thượng: "Tiểu hữu có nhân tuyển nào có thể nhậm chức Tứ Ngự không?

Tứ Ngự không phải Thiên Đế chi vị, không cần mệnh cách đế hoàng!" Nghe vậy, trừ Thái Thượng ra, trong lòng mọi người đều có chút thầm oán, nếu nói đây không phải đã định sẵn, vậy thế nào mới gọi là đã định?

"Trong Nhân tộc Thánh Địa, đệ tử Thanh Minh, có thể làm Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế!" Thái Thượng đạm nhiên khai khẩu, lại tiến cử một đệ tử trong Nhân tộc.

Tu vi của Thanh Minh đã là Đại La tu vi, có thể nói là đệ tử đời thứ nhất của Nhân tộc Thánh Địa, tu vi bất phàm.

Đạo Tổ nghe vậy, trong tay tính toán một phen, gật đầu nói: "Được!" Hạo Thiên thấy Đạo Tổ và Thái Thượng Đạo Tôn trong lời nói đã định xuống một vị trong Tứ Ngự, quyền lực của mình lập tức bị chia mất một phần, tuy có chút không cam lòng, nhưng cũng không còn cách nào, vị Tứ Ngự này, y quả thật không thể làm gì.

Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt chuyển động, rơi trên người Nguyên Thủy.

"Môn hạ đệ tử của ta, Nam Cực Tiên Ông, có thể làm Nam Cực Trường Sinh Đại Đế!" Nguyên Thủy nói.

"Được!" Đạo Tổ gật đầu, sau đó ánh mắt nhìn về phía Thông Thiên.

“Môn hạ đệ tử của ta, Triệu Công Minh, có thể làm Bắc Cực Tử Vi Đại Đế!” Thông Thiên đáp.

“Được!” Đạo Tổ gật đầu.

Tây Phương Nhị Thánh thấy Tứ Ngự ngoài Thiên Đế chi vị, trong vài khắc ngắn ngủi đã có ba vị, Tứ Ngự này tuy không sánh bằng Thiên Đế, nhưng cũng là một vị trí không tệ, nếu có thể chưởng khống một vị, đó cũng là không tệ.

Nhưng sau khi Đạo Tổ nói xong, ánh mắt liền chậm rãi thu hồi, đạm nhiên nói: “Tây Cực Câu Trần Đại Đế đặc thù, vậy cứ để Hạo Thiên tự mình sắp xếp đi!” Nghe vậy, thần sắc Tây Phương Nhị Thánh trầm xuống.

“Chẳng lẽ đệ tử ký danh lại kém cỏi đến thế sao?

Ngay cả một trong Tứ Ngự cũng không ban? ‘Lão Sư...’ Chuẩn Đề trong lòng ý niệm chuyển động, vừa mở miệng đã bị Đạo Tổ cắt ngang.

“Việc này đã định, không cần nhắc lại nữa.

Các ngươi tự mình quay về đi, Tử Tiêu Cung sẽ có ngày trùng khai!” Lời còn chưa dứt, Đạo Tổ đã mất hút thân ảnh.

Chuẩn Đề thần sắc âm trầm nhìn Hạo Thiên một cái, sau đó liền phất tay áo rời đi.

Ngay cả Tứ Ngự cũng không có, những vị trí ti chức khác trong Thiên Đình, y làm sao có thể để mắt tới, những việc khác, không bàn cũng được!

Tiếp Dẫn niệm một tiếng Phật hiệu, đạm nhiên nhìn Hạo Thiên một cái rồi cũng đứng dậy rời đi.

Đế Tuấn lần này đã mất Thiên Đình, cũng sẽ không nán lại lâu,

trực tiếp rời đi.

Hậu Thổ khẽ cười, lần này đã giải quyết xong việc luân hồi của chúng sinh, cũng coi như ổn thỏa, còn về quyền thuộc của Thiên Đình, cũng không để ý lắm.

Chắp tay về phía Thái Thượng Tam Thanh và Nữ Oa, nàng cũng rời đi.

"Nhị đệ, Tam đệ, Đạo hữu, đi thôi!" Thái Thượng đứng dậy, nhìn Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa, đạm nhiên nói.

Nói đoạn, liền cất bước rời đi.

Ba người gật đầu, sau đó theo sau Thái Thượng, bước ra ngoài Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung rộng lớn, giờ đây chỉ còn lại Hạo Thiên và Dao Trì hai người.

Tử Tiêu Cung, trên đại điện.

"Tứ Ngự tuy đã lập ba vị, nhưng Câu Trần Đại Đế còn lại cùng các vị trí ti chức khác của Thiên Đình, chúng ta trong tay cũng không có bất kỳ nhân tuyển và sức mạnh nào, nên làm thế nào để hoàn thiện, vận chuyển Thiên Đình?" Dao Trì mặt lộ vẻ ưu sầu, nhìn Hạo Thiên bên cạnh, ngưng giọng hỏi.

Bọn họ bất quá chỉ vừa mới được thu hồi cấm chế, hai vị Chuẩn Thánh không có chút kinh nghiệm nào sao?

Dù vị trí thân phận tôn quý, cao cư Thiên Đế, Thiên Hậu chi vị, nhưng trong Thiên Đình Tứ Ngự, có ba người là môn hạ Tam Giáo.

Ba vị này địa vị và quyền lực không kém Thiên Đế là bao, thân phận lại đặc thù, bản thân mình cũng không tiện quản lý quá nhiều.

Mà ngoài ba vị này ra, cũng chỉ có hai người bọn họ, không còn ai

khác nữa.

Việc này muốn chưởng quản Thiên Đình rộng lớn, chấp chưởng Hồng Hoang, há lại dễ dàng?

“Thiên Đình tuy đã có ba vị này, nhưng người chân chính chấp chưởng, vẫn là ngươi và ta.

Hiện giờ không có ai vận chuyển thì sao, chúng ta có thể chiêu tập về Hồng Hoang, để tán tu Hồng Hoang lên thiên nhậm chức, như vậy, Thiên Đình liền có thể vận chuyển.” Hạo Thiên nghe vậy, trong mắt một đạo thần quang chợt lóe qua, trong miệng chậm rãi nói.

Y đã có vài phần kế hoạch, tuy có ba vị Tam Ngự quyền lực thân phận không dưới mình, bản thân có một số việc không tiện chưởng khống, nhưng phần lớn vẫn có thể tự mình quyết sách.

Vì mấy vị kia không chân chính can thiệp vào Thiên Đình, vậy mình vẫn có thể thi triển.

Cái mình muốn, e rằng không chỉ có vậy.

Chương 243

Dao Trì có chút kinh ngạc nhìn Hạo Thiên, không ngờ trong lòng Hạo Thiên đã có vài phần kế hoạch.

Đã như vậy, nàng cũng không lo lắng nữa.

"Vì ngươi trong lòng đã có kế hoạch, vậy việc Thiên Đình ta liền yên tâm!" Dao Trì gật đầu nói.

Hạo Thiên nghe vậy, cười khẽ rồi nói với Dao Trì: "Đi thôi, Dao Trì, chúng ta đi Thiên Đình xem sao!" Đã là Thiên Đế và Thiên Hậu, vậy bọn họ tự nhiên phải đến Thiên Đình.

Hiện giờ ngay cả tình hình Thiên Đình còn chưa rõ, vẫn nên đi xem trước rồi tính, mọi việc đều phải bắt đầu thi triển.

"Được!" Dao Trì nghe vậy, mỉm cười.

Lời vừa dứt, Hạo Thiên liền dẫn Dao Trì rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Với tu vi hiện tại của hai người, cộng thêm linh bảo trong tay, muốn xuyên qua hỗn độn thế giới, Thiên Ngoại Thiên mà đến Hồng Hoang, không chút khó khăn.

Khi đến Thiên Đình, liền gần như có thể bắt đầu việc Thiên Đình.

Thái Thượng cùng Nguyên Thủy, Thông Thiên và những người khác đã trở về Hồng Hoang, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều trở về đạo trường của mình.

Thái Thượng không trực tiếp trở về Thái Thanh Cung, mà hướng về Nhân tộc Thánh Địa.

Trong Thánh Địa.

"Đệ tử bái kiến Lão Sư!" Toại Nhân thấy Thái Thượng, lập tức

hành lễ nói.

"Bái kiến Giáo Chủ!" Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cùng vài vị trưởng lão, đều hướng về Thái Thượng hành lễ.

"Không cần đa lễ!" Thái Thượng đạm nhiên cười, phất tay nâng họ dậy.

"Lần này đến đây, có một việc muốn giao phó!" Thái Thượng nhìn họ, khai khẩu nói.

Ngay sau đó, Toại Nhân liền dẫn Thái Thượng, đến Nhân Tổ Điện.

Thái Thượng an tọa trên chủ vị, ánh mắt chậm rãi lướt qua Nhân tộc Tam Tổ cùng vài vị trưởng lão, đạm nhiên khai khẩu nói: "Lần này Đạo Tổ triệu tập, đến Tử Tiêu Cung nghị sự, bàn bạc việc Thiên Đình thuộc về ai và nhân tuyển Thiên Đế!" Thái Thượng nói đoạn, ánh mắt nhìn về phía Toại Nhân: "Vi sư đã tiến cử ngươi với chư Thánh, Hỗn Nguyên, và cả Đạo Tổ." Nghe vậy, Toại Nhân thần sắc chấn kinh nhìn Thái Thượng, không nói nên lời.

"Lão Sư, đã tiến cử mình với chư Thánh, hai vị Hỗn Nguyên và Đạo Tổ, để đi làm Thiên Đế của Thiên Đình sao?

Điều này đối với Toại Nhân mà nói, không chỉ là chuyện cực kỳ chấn động, ngay cả Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cùng hai vị trưởng lão, lúc này cũng đều thần sắc chấn kinh nhìn Thái Thượng, hồi lâu không nói nên lời.

"Lão Sư, việc này có phải không...?" Sau một hồi lâu, Toại Nhân mới khai khẩu, vị trí này, mình thật sự có thể đảm nhiệm sao?

"Luận tu vi thân phận, trong Hồng Hoang, ai có thể thích hợp hơn ngươi?

Vi sư nói có thể, thì chính là có thể." Thái Thượng nói đoạn,

ngừng lại một chút rồi tiếp tục: "Đáng tiếc, việc này cuối cùng quyết định nằm trong tay Đạo Tổ, Người một lời định đoạt, đã định Thiên Đế cho Hạo Thiên." Nghe vậy, Nhân tộc Tam Tổ và vài vị trưởng lão lại một lần nữa thần sắc kinh ngạc.

Bọn họ bây giờ, đối với những nhân vật trong Hồng Hoang, tự nhiên đều biết, dù là Hạo Thiên chưa từng lộ diện trong Hồng Hoang, bọn họ cũng đều biết.

Chỉ là, Hạo Thiên chẳng phải chỉ là một tiểu đồng tử sao?

Tại sao Đạo Tổ lại chọn y làm Thiên Đế?

Bọn họ quả thật không thể hiểu được ý tứ của Đạo Tổ.

Thái Thượng ở tầng này cũng không giải thích nhiều, tiếp tục nói: "Cuộc nghị sự lần này, Yêu tộc mất đi quyền chưởng khống Thiên Đình, luân hồi của chúng sinh do Hậu Thổ Đạo hữu tự mình sắp xếp.

Thiên Đế chi vị tuy ở trong tay Hạo Thiên, nhưng trong Thiên Đình, lại lập thêm Tứ Ngự, địa vị và quyền lực không kém Thiên Đế là bao.

Trong Tứ Ngự, Nhân giáo ta chiếm một vị, vi sư đã định cho Thanh Minh đi nhậm chức.

Hai vị còn lại, là Nam Cực Tiên Ông của Xiển giáo và Triệu Công Minh của Tiệt giáo, còn vị cuối cùng, vẫn nằm trong tay Hạo Thiên." Nghe vậy, Toại Nhân và những người khác khẽ gật đầu, đây đều là kết quả nghị sự của Lão Sư, Giáo Chủ cùng các vị, mình không cần phải hỏi quá nhiều.

Đệ tử Nhân tộc Thanh Minh có thể chiếm giữ được vị trí như vậy, cũng coi như không tệ, là một cơ duyên cực lớn.

"Đợi Thiên Đình trùng lập, liền để Thanh Minh dẫn dắt một nhóm đệ tử Nhân tộc, đến Thiên Đình nhậm chức Đông Cực Thanh Hoa Đại

Đế, kiến lập Thanh Hoa Cung thế lực." Thái Thượng nhìn Toại Nhân và những người khác, khai khẩu nói.

"Lão Sư cứ yên tâm, đệ tử tự sẽ sắp xếp ổn thỏa." Toại Nhân nghe vậy, lập tức chắp tay nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, nói: "Những việc này, vi sư đã cáo tri các ngươi, còn việc nên sắp xếp thế nào, các ngươi cứ bàn bạc là được!" Toại Nhân và những người khác gật đầu, biểu thị đã biết.

"Lượng kiếp kết thúc hơn ba trăm vạn năm, Hồng Hoang đã cơ bản khôi phục nguyên khí, linh khí càng thêm dồi dào, trời đất vận hành, quy tắc pháp tắc đều thăng tiến không ít, chính là một thời đại mới.

Vạn tộc tranh phong, tu sĩ quật khởi, sinh linh đản sinh, đây sẽ là một thời đại hoàn toàn mới, Nhân tộc, cần phải triệt để đứng vững trong thời đại này!" Thái Thượng thần sắc nghiêm túc, nhìn Toại Nhân và những người khác nói.

Toại Nhân nghe vậy, lập tức đứng dậy, chắp tay về phía Thái Thượng nói: "Đệ tử cẩn tuân mệnh lệnh của Lão Sư Giáo Chủ!" Quyết định như vậy, kỳ thực Toại Nhân và những người khác đều đã sắp xếp như thế, nhưng Thái Thượng lần nữa giao phó, bọn họ sẽ càng thêm tận lực sắp xếp.

"Toại Nhân, sau lần này, ngươi liền để đệ tử Thánh Địa đi đến các bộ lạc Nhân tộc truyền giáo, đề thăng chỉnh thể thực lực của các bộ lạc Nhân tộc cùng với sự truyền bá về sự minh triết, khiến Nhân Đạo chi lực lại một lần nữa thăng tiến.

Vi sư cũng sẽ để Huyền Đô đến trợ giúp ngươi, để chỉnh thể thực lực Nhân tộc lại thăng tiến thêm vài phần." Thái Thượng nhìn Toại Nhân nói, việc truyền giáo này, đối với chỉnh thể thực lực mà nói, là một việc không tệ, sự minh triết và thực lực, các bộ lạc Nhân tộc đều

sẽ được đề thăng cực lớn, như vậy, khí vận Nhân tộc và Nhân Đạo chi lực đều sẽ được đề thăng.

"Lão Sư cứ yên tâm!" Toại Nhân gật đầu nói.

Thái Thượng gật đầu, sau khi lại giao phó vài câu, liền rời khỏi Nhân tộc Thánh Địa, trở về Thái Thanh Cung.

Yêu tộc, trong Vạn Yêu Điện.

"Vì sao Đạo Tổ lại chọn Hạo Thiên làm Thiên Đế Thiên Đình?" Thái Nhất nhíu mày, nhìn đại ca mình, khai khẩu hỏi.

Không để Yêu tộc mình can thiệp vào việc Thiên Đình, Thái Nhất cũng coi như chấp nhận.

Lượng kiếp kết thúc, Yêu tộc thực lực không đủ, ẩn mình trong Hồng Hoang, không để Yêu tộc lại chưởng quản Thiên Đình, Thái Nhất cũng có một chút chuẩn bị tâm lý.

Nhưng lại đem Thiên Đế chi vị của Thiên Đình, giao cho một tiểu đồng tử như Hạo Thiên, Thái Nhất quả thật không có bất kỳ chuẩn bị tâm lý nào, cũng không dám tưởng tượng, một tiểu đồng tử, đi thống lĩnh Thiên Đình, là tình hình như thế nào.

Nếu như đem Thiên Đế chi vị nhường cho Toại Nhân đi ngồi, vậy Thái Nhất tự nhiên không có bất kỳ dị nghị nào, dù sao tu vi của Toại Nhân đặt ở đó, ngay cả bản thân mình, cũng không có lòng tin thắng được hắn hiện tại.

Thêm vào đó, thân phận của hắn lại là Nhân tộc Nhân Tổ, đại đệ tử của Thái Thượng.

Với thân phận tu vi như vậy, nếu đi ngồi Thiên Đế chi vị này, Thái Nhất cảm thấy, trong Hồng Hoang, cũng ít có tồn tại nào sẽ phản đối.

Hắn cũng nghe đại ca mình nói, mấy vị kia đều ủng hộ việc tiến

cử này, nhưng đến cuối cùng, lại không thành.

Thái Nhất cảm thấy, nếu không cấp cho Toại Nhân, thì cấp cho Quảng Thành Tử, cấp cho Đa Bảo, không thì cấp cho Di Lặc.

Thân phận như vậy đều là đệ tử Thánh nhân, cũng không tính là kém, dù thực lực kém hơn vài phần, nhưng hậu kỳ có thể bổ sung, không tính là gì.

Nhưng những vị này, đều không có được vị trí này.

Ngược lại, lại đem vị trí Chí Tôn này, giao cho Hạo Thiên, giao cho một tiểu đồng tử đến chưởng khống Thiên Đình rộng lớn.

Hạo Thiên muốn thân phận không thân phận, muốn tu vi không tu vi, để y đến chưởng khống Thiên Đình thì có gì?

Chẳng lẽ chỉ vì là đồng tử dưới tòa Đạo Tổ, nghe lời Người, liền để y chưởng khống Thiên Đình sao?

Chương 244

Thái Nhất thật sự không thể chấp nhận kết quả này, nhưng giờ đây đại sự đã định, y dù không chấp nhận cũng không thể thay đổi.

"Đạo Tổ đã định rồi, việc này e rằng không thể thay đổi được." Đế Tuấn ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: "Trong Tứ Ngự, Tam Giáo mỗi bên chiếm một Ngự, Hạo Thiên chưởng một Ngự.

Như vậy, cũng coi như đã phân bớt không ít quyền lực của Hạo Thiên, cũng coi như khác biệt với Yêu Đình.

Hiện tại Tam Giáo mỗi bên đều có người can thiệp vào, vậy Yêu tộc ta muốn mưu tính lại, cũng cần phải từ từ, việc này cần phải bàn bạc lâu dài mới được." Đế Tuấn nói đoạn, ánh mắt nhìn về phía Thái Nhất, nhị đệ của mình, vốn là người có cơ hội lớn nhất, đáng tiếc hiện tại sự việc không như ý.

Muốn lại lần nữa mưu tính, để y chưởng khống Thiên Đình, e rằng không dễ dàng như vậy nữa.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội, chỉ có thể từ từ mà thôi.

Thái Nhất nghe vậy, khẽ gật đầu, y cũng hiểu ý trong lời nói của đại ca mình.

"Nhiệm vụ tiếp theo của Yêu tộc, vẫn cần lấy việc phát triển bản thân, khôi phục nguyên khí của mình cùng với khí vận và nghiệp lực của Yêu tộc làm ưu tiên.

Còn về những thứ khác, tạm thời cứ gác lại đã." Đế Tuấn trong lòng nghĩ ngợi rồi nói với Thái Nhất.

"Đại ca cứ yên tâm, đệ đệ sẽ sắp xếp ổn thỏa." Thái Nhất gật đầu

nói.

Đế Tuấn thấy vậy, gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất trong Vạn Yêu Điện.

Thái Nhất ánh mắt chuyển động, rơi trên Tam Thập Tam Thiên.

Trong cặp mắt lạnh lẽo của y, xẹt qua một đạo hàn mang.

Sau khi chư Thánh trở về đạo trường, Nguyên Thủy và Thông Thiên đã truyền đạt việc Tứ Ngự xuống dưới, để đệ tử môn hạ chuẩn bị, có thể kéo lên một phe thế lực nhỏ trong Thiên Đình, cũng coi như một cơ duyên không tệ.

Còn về Tây Phương Nhị Thánh, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lúc này trong lòng lại bất mãn.

Đem Thiên Đế chi vị ban cho tiểu đồng tử Hạo Thiên thì thôi đi, ngay cả một trong Tứ Ngự là Câu Trần Đế Quân, cũng để Hạo Thiên tự mình sắp xếp, đây là cái gì?

Đệ tử ký danh chẳng lẽ không phải đệ tử sao?

Đệ tử ký danh chẳng lẽ còn không bằng một tiểu đồng tử dưới tòa sao?

Môn hạ Thánh nhân chẳng lẽ đều không ngồi được vị trí này sao?

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề tuy không nói ra, nhưng thần sắc lúc này, lại âm trầm như nước, lạnh lùng nhìn hai đạo thân ảnh chậm rãi hạ xuống Tam Thập Tam Thiên, trong Thiên Đình, trong miệng lạnh lùng hừ một tiếng.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, nơi Nam Thiên Môn đổ nát.

"Hạo Thiên, đây chính là Thiên Đình sao?" Dao Trì tú mi khẽ nhíu chặt, thần sắc có chút khó tin, nàng quay đầu, nhìn Hạo Thiên bên

cạnh, khai khẩu hỏi.

Tương truyền Thiên Đình đại thiên thế giới này, trong đó phong cảnh tú lệ, vô số tiên đình lầu các, linh khí dồi dào, hà quang vạn trượng, mây lành cực đẹp.

Nhưng giờ đây vừa nhìn, Dao Trì đại cảm thất vọng, tàn viên đổ nát, tiên đình lầu các băng tháp, linh khí hỗn loạn, tất cả đều tan hoang không chịu nổi, ngay cả nơi mình đứng, lối vào Thiên Đình, cũng đổ nát đến khó coi.

Tình huống như vậy, quả thật có sự khác biệt rất lớn so với Thiên Đình mà nàng trong lòng từng nghĩ.

Nếu biết trước như vậy, nói không chừng nàng đã không nhận vị trí này rồi.

"Dưới Lượng kiếp, Vu Yêu hai tộc đại chiến, thêm vào đó hai vị Hỗn Nguyên giao thủ, Thiên Đình trong vòng chiến đấu, mức độ phá hủy gần chín thành, đó cũng là chuyện bình thường.

Muốn trùng khai Thiên Đình, thì cần phải trước tiên kiến lập Thiên Đình lên đã." Hạo Thiên nhíu mày, nhìn Thiên Đình đổ nát, khai khẩu nói.

"Nhưng mà, với lực lượng của ngươi và ta, làm sao có thể trùng kiến Thiên Đình, lại khai Thiên Đình được?" Dao Trì thần sắc ngưng trọng, khai khẩu hỏi.

Lời của Dao Trì, cũng là điều Hạo Thiên lo lắng, chỉ có hai người bọn họ, muốn trùng kiến Thiên Đình rộng lớn này, không có vài vạn năm thời gian, căn bản không thể làm được, nhưng việc tốn vài vạn năm để trùng kiến Thiên Đình, quả thật không nằm trong kế hoạch của bọn họ.

"Muốn dùng lực lượng của ngươi và ta để trùng kiến Thiên Đình,

quả thật không mấy hiện thực.

Kế sách hiện nay, khả năng lớn nhất, chính là Lão Sư chịu giúp đỡ bọn ta, để Thiên Đình được trùng kiến, nếu không thì...” Hạo Thiên thần sắc nghiêm nghị, lời trong miệng còn chưa nói hết.

Ông!

Lời Hạo Thiên vừa dứt, trên Cửu Thiên bỗng nhiên giáng xuống một đạo thất thải hồng quang, trực tiếp rơi vào vùng phế tích Thiên Đình, quang mang chiếu rọi, hà quang chợt bùng lên.

Thời gian, không gian, trong luồng quang mang này dường như đã thay đổi.

Những mảnh vỡ ngói vụn, bức tường đổ nát trên mặt đất, đều tự mình bay lên, từng chút một chậm rãi được tập hợp lại.

Chỉ trong chốc lát, những mảnh vỡ ngói vụn, bức tường đổ nát kia đã không còn thấy nữa, thay vào đó là một tòa cung điện hoa lệ, tọa lạc tại vị trí đại điện đổ nát của Thiên Đình trước đây.

Sau khi cung điện tọa lạc xuống, một đạo kim quang từ đại điện bắn ra, lan tỏa khắp bốn phía Thiên Đình.

Nơi kim quang đi qua, đình đài lầu các, hoa viên thủy tạ, không gì không hiện ra.

Toàn bộ Tam Thập Tam Thiên, ẩn ẩn phiêu đãng từng trận tiên âm, nhẹ nhàng hư vô, uyển chuyển êm tai.

Một trận tiên phong nổi lên, liền có tiên vân như dòng nước, nhẹ nhàng lững lờ trôi qua trôi lại.

Nhìn từ xa, toàn bộ Thiên Đình tựa như một tiên cảnh Cửu Thiên, tiên cảnh đại lục, tiên đảo lơ lửng, cái gì cũng có, bên trên cũng là cung điện dày đặc.

Giữa các đảo, có rất nhiều tiên hạc linh cầm bay qua bay lại, từng trận tiên phong thổi lên, từng trận tiếng hạc kêu dài, lại càng có ngọc quy ẩn hiện trong biển mây, tự tại an nhiên, thật là một phen tiên giới linh vận.

Thấy vậy, trên mặt Hạo Thiên lộ ra một nụ cười khó nhận ra.

Thiên Đình, nơi Nam Thiên Môn.

Dao Trì thần sắc có chút chấn kinh nhìn đạo thất thải hồng quang kia, nàng quả thật không ngờ, Lão Sư lại giúp đỡ bọn họ trùng kiến Thiên Đình.

Hạo Thiên là biết Lão Sư sẽ giúp đỡ sao?

Hay là...?

Trong lòng Dao Trì ý niệm chuyển động, không khai khẩu, đã Thiên Đình trùng kiến rồi, vậy mọi thứ liền không cần để ý nữa.

Trên mặt Hạo Thiên lộ ra một nụ cười, sau đó hướng về phương hướng hỗn độn, cung thân nói: "Đa tạ Lão Sư!" Dao Trì thấy vậy, cũng theo đó hành lễ.

Vài khắc sau, thất thải hồng quang tiêu tán, Hạo Thiên và Dao Trì đứng dậy.

Cùng lúc đó, chư Thánh, hai vị Hỗn Nguyên đều nhìn đạo thất thải hồng quang này, đều hiểu chuyện gì đang xảy ra, thần sắc mọi người cũng không giống nhau.

Thái Thượng Tam Thanh thần sắc bình tĩnh, ngược lại không có chút biến hóa nào, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng không để ý lắm.

"Lão Sư quả thật muốn nâng đỡ Hạo Thiên, ngay cả việc trùng kiến Thiên Đình, cũng tự mình giúp đỡ..." Tiếp Dẫn trong tay nhẹ nhàng gảy chuỗi niệm châu, đạm nhiên khai khẩu nói.

Nghe vậy, Chuẩn Đề không khai khẩu, trên mặt hiện lên một đạo âm vân.

“Việc Thiên Đình, e rằng đã sớm nội định cho Hạo Thiên, chi tiết trong đó, chính là như những gì ngươi và ta trong lòng đã đoán...” Sau một hồi lâu, Chuẩn Đề trầm giọng nói.

Để Hạo Thiên đến làm Thiên Đế, như vậy, muốn chưởng khống liền dễ dàng hơn nhiều, nếu không thì, Chuẩn Đề thật không tin sẽ đem vị trí quan trọng như vậy giao vào tay một tiểu đồng tử như Hạo Thiên.

Chương 245

“Bất kể thế nào, việc này đã định cục, nói nhiều cũng vô dụng...” Tiếp Dẫn nói đoạn, liền không khai khẩu nữa.

Chuẩn Đề nhìn Tam Thập Tam Thiên, trong mắt mây đen dày đặc.

“Như vậy, Thiên Đình trùng kiến, ngay ngày mai liền có thể trùng khai rồi...” Hạo Thiên nhìn Dao Trì bên cạnh, mỉm cười nói.

“Hạo Thiên, trong Thiên Đình Tứ Ngự, Tam Giáo chiếm ba Ngự, điều này đối với chúng ta mà nói, liệu có ảnh hưởng gì không?” Dao Trì mặt lộ vẻ ưu sầu, khai khẩu hỏi.

Quyền lực thân phận của Tam Ngự chỉ kém Thiên Đế chi vị vài phần, cũng là vị trí có tầm quan trọng trong Thiên Đình, nếu ba Ngự cùng can dự, Hạo Thiên cũng sẽ chịu sự ràng buộc.

“Không sao.

Tuy Tứ Ngự bị chiếm ba Ngự, nhưng với lực lượng của ngươi và ta, cộng thêm một Ngự trong tay, chưa chắc đã chịu nhiều ràng buộc...” Hạo Thiên ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Ngoài ra, những vị trí ti chức khác trong Thiên Đình đều không có bất kỳ sự sắp xếp nào, đều là những nơi có thể để ngươi và ta tự mình sắp xếp.

Chỉ cần chúng ta bồi dưỡng được tâm phúc cho họ, ngày sau sức mạnh cường đại, liền là chân chính chưởng khống Thiên Đình.” Nghe vậy, Dao Trì gật đầu, đã Hạo Thiên trong lòng có kế hoạch, vậy nàng liền không lo lắng việc này nữa.

“Thiên Đình rộng lớn, đất đai chưởng khống càng vô ngần, muốn chân chính vận chuyển Thiên Đình, số lượng tu sĩ cần không phải ít, với tình huống hiện tại của ngươi và ta, có thể có bao nhiêu?” Dao Trì

khai khẩu hỏi.

“Trong Hồng Hoang, tự có vô số tu sĩ, chỉ cần lợi ích đủ lớn, thì liền có thể.” Hạo Thiên cười nói.

“Khí vận Hồng Hoang, tinh thần chi lực, linh khí dồi dào trong Thiên Đình, bọn họ sớm đã biết.

Hiện tại, Lão Sư còn giao cho ngươi Cực Phẩm Linh Căn Bàn Đào Thụ, đây lại là một lợi ích khác để bọn ta chiêu mộ tu sĩ Hồng Hoang...” Nghe vậy, trong đôi mắt đẹp của Dao Trì trán phóng ra thần dị quang thải, trong tay khẽ lật, Bàn Đào Thụ xuất hiện trong tay nàng.

Nàng khẽ phất tay, Bàn Đào Thụ bỗng nhiên bay ra, rơi vào vườn quả của Thiên Đình, hóa thành một rừng đào.

Toàn bộ linh khí Thiên Đình đều tụ tập trong vườn đào đó.

Mà gốc Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Căn Bàn Đào Thụ kia lúc này lại hóa thành ba ngàn sáu trăm gốc Bàn Đào Thụ, thật sự là kỳ lạ.

Vườn quả này cũng chính là Bàn Đào Viên mà chúng sinh Hồng Hoang ngày sau sẽ biết đến.

Một ngàn hai trăm gốc phía trước, hoa nhỏ quả bé, ba nghìn năm mới chín, người ăn vào sẽ thành tiên đắc đạo, thể khỏe thân nhẹ.

Một ngàn hai trăm gốc ở giữa, hoa rậm quả ngọt, sáu nghìn năm mới chín, người ăn vào sẽ hà cử phi thăng, trường sinh bất lão.

Một ngàn hai trăm gốc phía sau, vân tím hạt đào, chín nghìn năm mới chín, người ăn vào sẽ cùng trời đất đồng thọ, cùng nhật nguyệt đồng canh.

Ba ngàn sáu trăm gốc Bàn Đào nhanh chóng khai hoa kết quả, chỉ một lát đã treo đầy những trái Bàn Đào chín mọng.

Hương thơm dịu kỳ của Bàn Đào bay tán loạn khắp nơi, toàn bộ

Thiên Đình đều có thể ngửi thấy.

"Ngươi xem, lợi ích như vậy, còn lo không có tu sĩ gia nhập vào Thiên Đình sao?" Hạo Thiên nhìn Bàn Đào Viên, trong miệng mỉm cười nói.

Nghe vậy, Dao Trì mỉm cười gật đầu, như vậy, cũng không mất đi là một việc cực kỳ tốt đẹp.

Thiên Đình bây giờ không phải Thiên Đình ngày trước, hiện tại là do Đạo Tổ đích thân định đoạt trùng khai, chiếm giữ đại nghĩa.

Thiên Đình được trùng kiến, khí vận, linh khí, tinh thần chi lực cùng với Bàn Đào hiện tại và nhiều lợi ích khác.

Dưới nhiều sự chồng chất như vậy, Hạo Thiên căn bản không cần lo lắng trong Hồng Hoang sẽ không có tán tu gia nhập vào.

Đạo tu hành vốn đã không dễ tiến bước, trong Hồng Hoang, không biết bao nhiêu tu sĩ vì muốn đề thăng tu vi của bản thân, tìm kiếm những con đường khác có thể đề thăng nhanh hơn, mục đích, chỉ là để đề thăng một chút tu vi mà thôi.

Chẳng phải không thấy, những tán tu ngày trước gia nhập Vạn Tiên Minh, Yêu tộc Thiên Đình, mục đích chẳng phải là những khí vận Hồng Hoang có thể đề thăng tu vi sao.

Thiên Đình hiện tại, lợi ích vô vàn, căn bản không cần lo lắng quá nhiều.

Hạo Thiên trong lòng nghĩ ngợi rồi, xoay người, đứng ở Nam Thiên Môn, hướng về Hồng Hoang, lưỡi trán xuân lôi nói: "Ngô chính là Kim Khuyết Ngọc Hoàng Đại Đế, Hạo Thiên Đại Thiên Tôn, thụ sách phong của Đạo Tổ, làm tân nhiệm Thiên Đình Chi Chủ, trùng lập Thiên Đình, thống ngự vạn thiên vạn địa, vũ trụ Hồng Hoang, đại thiên chấp pháp.

Nay, Thiên Đình trùng khai, bách phế đợi hưng, liền chiêu mộ Hồng Hoang đắc đạo tiên nhân lên thiên ti chức, trừng ác dương thiện, hoàn trả thiên địa một mảnh an ninh tường hòa...” Thanh âm của Hạo Thiên vang vọng khắp Hồng Hoang, chúng sinh Hồng Hoang nghe thấy đều đại kinh.

Vu Yêu hai tộc đại chiến vừa mới kết thúc không quá ba trăm vạn năm, Thiên Đình liền có chủ nhân mới.

Hơn nữa lai lịch còn không nhỏ, chính là do Hồng Quân Đạo Tổ trực tiếp nhậm mệnh, vậy chính là có Đạo Tổ làm chỗ dựa, ngay cả Thánh nhân e rằng cũng không dám tùy ý ra tay với bọn họ.

Còn về những lợi ích của Thiên Đình, chúng sinh Hồng Hoang tự nhiên đều biết, nếu không thì lúc trước Đế Tuấn cũng sẽ không coi Thiên Đình làm đại bản doanh của Yêu tộc, toàn bộ dời lên Thiên Đình.

Linh khí cùng tinh thần chi lực của Thiên Đình này so với tuyệt đại bộ phận địa phương trong Hồng Hoang đều nồng đậm hơn rất nhiều, điều này đối với một số tu sĩ Hồng Hoang tu vi tương đối thấp, lại hỗn tạp không ra sao mà nói, có lực hấp dẫn cực lớn.

Việc Hạo Thiên Ngọc Hoàng Đại Đế quảng chiêu Hồng Hoang đắc đạo tiên nhân lên thiên nhập chức, trong khoảnh khắc đã truyền khắp các nơi trong Hồng Hoang, hành động này trong Hồng Hoang có thể nói là đã dấy lên một cơn sóng lớn.

Chúng sinh Hồng Hoang đối với hành động này có thể nói là khen chê lẫn lộn, có người đối với cách làm của Hạo Thiên khinh thường, có người lại rất hứng thú, dù sao lợi ích trong đó không nhỏ.

Vì vậy, bọn họ quyết định lên Tam Thập Tam Thiên để xem một chút, có lẽ đây cũng là cơ duyên của bọn họ thì sao.

Nhất thời, trong số chúng sinh Hồng Hoang, lại có rất nhiều tu sĩ chạy về Tam Thập Tam Thiên, lưu quang bay khắp trời.

Còn có những tu sĩ thì lựa chọn tạm thời quan sát, tìm kiếm thời cơ tốt hơn.

Nhưng những người lựa chọn lên Thiên Đình này tu vi phổ biến đều không quá cao, đối với điểm này, Hạo Thiên cũng đã nghĩ tới, đồng dạng không lo lắng.

Thiên Đình có nhiều lợi ích như vậy, dưới sự bồi dưỡng như thế, tu vi của bọn họ, rồi sẽ được đề thăng.

Khi đó, vì là do chính mình đích thân bồi dưỡng, đều sẽ là tâm phúc của mình, thế lực của mình, cũng liền dần hình thành quy mô.

Hạo Thiên lần này sau khi trải qua một số tuyển chọn đơn giản, liền thu nhận một bộ phận lớn tán tu, bắt đầu bồi dưỡng, tiện thể vận chuyển Thiên Đình.

Là Thiên Đế, Hạo Thiên tự nhiên không cần việc gì cũng tự mình ra tay.

Vì vậy, trong số những tán tu này, có một vị tán tiên tu vi khá tốt, năng lực cũng nổi bật, đã trở thành cánh tay đắc lực của Hạo Thiên, được giao phó không ít việc.

Y vốn là một khối linh thạch từ Thái Bạch Kim Tinh, một trong Chu Thiên Tinh Thần, rơi xuống Hồng Hoang mà hóa thành.

Do thân mang bản nguyên Thái Bạch Kim Tinh, nên lấy tên là Thái Bạch Kim Tinh, tu vi đã là Thái ất Kim Tiên Hậu kỳ, cũng coi như không yếu.

Như vậy, sự vận chuyển của Thiên Đình, liền coi như đã có vài phần quy mô.

Trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng quan sát tình hình Thiên Đình hiện tại, thấy rằng cơ bản đã có thể vận hành được.

Đạo Tổ đã phò trợ Hạo Thiên đến mức này, nếu y không thể chiêu mộ tán tu lên trời nhậm chức, thì quả thực đã phí hoài sự giúp đỡ.

Thái Thượng hiểu rõ, Hạo Thiên không cam tâm làm một Thiên Đế bù nhìn, trong lòng y cũng có dã tâm.

Chỉ là hiện tại mọi thứ vừa mới bắt đầu, đều cần từ từ tiến hành, không thể nóng vội.

Hiện giờ, e rằng y đang bồi dưỡng tâm phúc.

Đợi đến khi những thế lực này dần dần trưởng thành, vị Thiên Đế này mới thật sự ngồi vững.

“Thiên Đình trọng khai, Thanh Minh cũng đã sắp xuất phát rồi.” Thái Thượng khẽ nói một tiếng, rồi thu hồi ánh mắt, dùng tay tính toán một hồi, khẽ gật đầu.Cùng lúc đó, trong Nhân tộc Thánh Địa.

Chương 246

"Thanh Minh, những việc Lão Sư giao phó, con đã ghi nhớ hết rồi chứ?" Toại Nhân nhìn về phía đại đệ tử Thanh Minh của Thánh Địa, mở lời hỏi.

"Nhân tổ cứ yên tâm, đệ tử đã ghi nhớ toàn bộ.

Vị Thanh Hoa Đại Đế này, đệ tử nhất định sẽ toàn lực làm tốt!" Thanh Minh cúi đầu đáp, phía sau y còn có các đệ tử Nhân tộc đi cùng y chuyến này, đa số đều từ cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đến Đại La Kim Tiên.

Tuy số lượng không nhiều, chỉ có mười mấy người, nhưng đã đủ rồi.

Cộng thêm thực lực Đại La Kim Tiên hậu kỳ của Thanh Minh, thực lực như vậy, dù ở Hồng Hoang cũng không hề yếu.

Toại Nhân nghe vậy, gật đầu, nói: "Như thế, con hãy đi đi!" Thanh Minh hiểu ý, lập tức dẫn theo các đệ tử Nhân tộc bay về phía Thiên Đình.Cũng vào lúc ấy, sau khi Nguyên Thủy và Thông Thiên dặn dò xong, Nam Cực Tiên Ông và Triệu Công Minh đều đã dẫn theo tùy tùng của mình đến Thiên Đình.

Về việc này, Hạo Thiên đương nhiên không nói gì, Tứ Ngự vốn đã định sẵn rồi.

Hiện giờ Thiên Đình trọng kiến hoàn tất, việc vận hành ban đầu cũng đã thành công, Tam Ngự đến Thiên Đình nhậm chức, trấn giữ bốn phương Thiên Đình, đó cũng là lẽ thường.

Hạo Thiên không bận tâm nhiều, chuyện của Tam Giáo, y cũng không có quyền can thiệp, cứ để họ tự mình trấn giữ bốn phương

Thiên Đình là được.

Việc y cần làm là tranh thủ thời gian bồi dưỡng thế lực tâm phúc của mình, chiêu nạp thêm nhiều tán tu và thế lực nhỏ trong Hồng Hoang, để thực lực Thiên Đình trở nên hùng mạnh hơn, để thế lực của bản thân càng thêm cường hãn.

Như vậy, y mới có thể đứng vững gót chân trong Thiên Đình, thống ngự Thiên Đình, mới có thể đứng vững gót chân trong Hồng Hoang, khiến Thiên Đình thống trị thiên địa.

Nếu không có thực lực như vậy, còn nói gì đến những thứ khác, nói gì đến nắm quyền?

Tất cả mọi thứ, cuối cùng vẫn phải quay về thực lực.

Điểm này, Hạo Thiên thấu hiểu sâu sắc, dù chỉ là hơn ngàn năm ngắn ngủi, nhưng y đã không ngừng tiến hành.

Y tin rằng, thực lực Thiên Đình sau này sẽ ngày càng cường hãn.Về việc đệ tử Tam Giáo lên Thiên Đình nhậm Tam Ngự, Tây Phương Nhị Thánh cũng chú ý tới, nhưng sắc mặt lúc này của họ không mấy tốt đẹp.

Tây Phương không có đệ tử nào nhậm một trong Tứ Ngự tại Thiên Đình, điều này hiển nhiên là Đạo Tổ có phần thiên vị.

Nhưng họ lại không thể phản bác, bởi vì họ không thể ngăn cản quyết định của Đạo Tổ, chỉ có thể trơ mắt nhìn Tam Giáo hưởng lợi.

“Sư đệ, việc này không cần bận tâm nữa.

Tam Giáo tự mình phát triển trong Thiên Đình, Hạo Thiên cũng không hề bất tài như chúng ta nghĩ, y cũng có dã tâm và ý tưởng riêng.

Sau lần này, thế lực của bản thân y cũng sẽ từ từ tăng lên.” “Đợi đến khi Hạo Thiên và Tam Giáo nảy sinh mâu thuẫn, Tây Phương ta

nói không chừng còn có cơ hội.

Nhưng hiện tại, trước hết đừng bận tâm, phát triển bản thân là quan trọng.

Khoảng thời gian này, cũng là cơ hội để Tây Phương ta phát triển." Tiếp Dẫn thu hồi ánh mắt từ Ba Mươi Tam Thiên xuống, nhìn Chuẩn Đề, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Chuẩn Đề không đáp lời, chỉ gật đầu.Trong Nhân tộc Thánh Địa.

"Sư huynh, bái kiến hai vị Nhân tổ!" Huyền Đô từ Thái Thanh Cung đến, hành lễ với Toại Nhân và hai vị Nhân tổ khác.

"Sư đệ!" Toại Nhân nở một nụ cười trên mặt.

Hai vị Nhân tổ tuy xét về bối phận thì ở trên Huyền Đô, nhưng thân phận của Huyền Đô khá đặc biệt, là đệ tử của Giáo Chủ, nên họ cũng chỉ đáp lễ ngang hàng mà thôi.

"Lão Sư đã dặn dò sư đệ rồi chứ?" Toại Nhân nhìn về phía Huyền Đô.

"Lão Sư đã dặn dò rồi.

Lần này Thánh Địa bắt đầu truyền giáo cho tất cả các bộ lạc Nhân tộc, sẽ là một cơ hội để đề thăng khí vận và sức mạnh Nhân Đạo." Huyền Đô gật đầu, nói, về việc này, y đều đã nghe Thái Thượng dặn dò.

"Nếu đã như vậy, thì bắt đầu đi!" Toại Nhân cúi đầu nói, rồi phân phó Hữu Sào Thị và Truy Y Thị bắt đầu việc truyền giáo.Chuyện truyền giáo lần này, ngoài việc truyền lại Pháp tu hành của Thánh Địa, tức Minh truyền thừa của Nhân tộc, Huyền Đô còn đại diện cho Nhân Giáo, bắt đầu truyền bá giáo nghĩa Nhân Giáo cũng như một số phương pháp tu hành, hay những kiến thức về Hồng Hoang cho các

bộ lạc Nhân tộc bình thường.

Nhân Giáo dù sao cũng là giáo phái của Nhân tộc, nên việc truyền giáo của Huyền Đô lần này rất dễ được các bộ lạc Nhân tộc tiếp nhận.

Tam tổ Toại Nhân dẫn dắt các đệ tử Thánh Địa, bắt đầu phân tán đi, truyền lại Pháp tu hành cho các bộ lạc Nhân tộc bình thường, khiến các bộ lạc Nhân tộc vốn đã đứt đoạn truyền thừa, nay lại bắt đầu tu hành trở lại.

Nhân tộc phát triển quá nhanh, vốn dĩ truyền thừa đã không hoàn chỉnh, lại thêm lượng kiếp trước, Nhân tộc tổn thất quá nửa, các bộ lạc Nhân tộc bình thường ngay cả chút truyền thừa ít ỏi còn sót lại cũng đã bị đứt đoạn.

Không có Pháp tu hành, muốn khuếch tán khắp Hồng Hoang, quả thực khó khăn không ít.

Lần này Pháp tu hành được truyền lại, các bộ lạc Nhân tộc lại có Đạo tu hành, việc khuếch trương sau này cũng sẽ dễ dàng hơn.Các bộ lạc Nhân tộc quá mức phân tán, trải rộng khắp nửa Hồng Hoang, nếu không nhờ số lượng đệ tử Thánh Địa đông đảo, lần này e rằng sẽ không dễ dàng như vậy.

Nhưng dù vậy, với số lượng và sự phân bố của các bộ lạc Nhân tộc, không có vài ngàn năm thì cũng khó mà hoàn thành toàn bộ.

Sau hơn ba ngàn năm Tam tổ dẫn dắt đệ tử Thánh Địa và Huyền Đô truyền giáo, giáo hóa Nhân tộc về việc tu hành, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng cho môn hạ hướng Nhân tộc truyền giáo.

Dù chỉ là một số bộ lạc Nhân tộc gần với họ, nhưng đây cũng coi như là cơ hội tốt để truyền bá giáo nghĩa của họ.

Không lâu sau khi Xiển Giáo và Tiệt Giáo bắt đầu truyền bá,

Thánh Địa và Huyền Đô đã hoàn thành nhiệm vụ mà Thái Thượng giao phó, tất cả nhiệm vụ truyền giáo đều đã hoàn tất.

Xiển Giáo và Tiệt Giáo truyền giáo cho không nhiều bộ lạc, mỗi bên chỉ có vài trăm bộ lạc Nhân tộc, nhưng như vậy cũng không tệ.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng không bận tâm, chỉ coi đó là một thời cơ ngẫu nhiên mà thôi.

Sau khi việc truyền giáo của Nhân tộc hoàn thành, Tam tổ Toại Nhân và Huyền Đô liền dẫn theo các đệ tử Thánh Địa, trở về Thánh Địa.Hồng Hoang lúc này lại trở nên bình tĩnh.

Nhưng đây cũng chỉ là tương đối, dù sao Thiên Đình vừa mới thành lập, Thiên Đình hiện tại đang dần nổi bật trong Hồng Hoang.

Dù thực lực không quá hùng mạnh, nhưng phong thái cũng không hề nhỏ.

Hơn vạn năm qua, Thiên Đình đã có danh tiếng không nhỏ trong Hồng Hoang, đặc biệt là tân Thiên Đế, Hạo Thiên Đại Thiên Tôn.

Trong Hồng Hoang, số lượng sinh linh tu sĩ biết đến y ngày càng nhiều, Thiên Đình cũng nhân cơ hội này mà hấp nạp thêm một số tán tu.

Dù không tăng lên bao nhiêu, nhưng Hạo Thiên vẫn vô cùng vui mừng.

Bởi vì, như vậy được coi là một khởi đầu tốt.

Y tin rằng, Thiên Đình sau này nhất định sẽ hấp nạp thêm nhiều tu sĩ, cùng với sự gia nhập của một số thế lực nhỏ.

Đến lúc đó, đều sẽ là những tồn tại có thực lực khá cao, đó mới là điều Hạo Thiên đã hoạch định.

Nhưng hiện tại vẫn còn thiếu chút thời cơ và dấu hiệu, dù sao bây

giờ mới bắt đầu khởi động, nhưng y không lo lắng, tất cả rồi sẽ đến.Về động thái không ngừng lớn mạnh thế lực của Hạo Thiên, Tam Ngự đều không có bất kỳ hành động nào, tự mình lo việc thành lập và phát triển thế lực riêng.

Vị trí và quyền lực của Hạo Thiên Trung ương Ngọc Đế tuy có phần cao hơn Tam Ngự, nhưng cũng không thể quản được họ.

Dù sao, ngoài thân phận Tam Ngự, họ còn là đệ tử Tam Giáo, Hạo Thiên hiện tại không dám làm quá nhiều những chuyện này.

Có thể nói, giữa hai bên đang tự phát triển riêng.Thiên Đình phát triển, danh tiếng được nâng cao, hấp nạp thêm nhiều tu sĩ gia nhập, củng cố sức mạnh của Thiên Đình.

Thánh Địa Nhân tộc truyền giáo, truyền thừa Pháp tu hành, vân vân, khiến thực lực tổng thể của Nhân tộc cũng đang trong quá trình đề thăng.

Trong khoảng thời gian hơn vạn năm ngắn ngủi, khí vận đã tăng lên không ít, Thái Thượng và Nữ Oa đã cảm nhận rõ rệt điều này.

Ngoài ra, Thái Thượng còn có thể cảm nhận rõ ràng lực Nhân Đạo đang đề thăng, tình hình như vậy, đối với sự phát triển của Nhân tộc sẽ ngày càng tốt hơn.

Chương 247

Nhân tộc hiện tại vẫn đang ổn định đề thăng, Thái Thượng chú ý quan sát một phen xong, liền không bận tâm nữa, tiếp tục tham ngộ và đề thăng những đại đạo chí lý cùng tinh nghĩa mới mà mình lĩnh hội được, cũng như sự lý giải đối với thiên địa.

Đợi đến khi mọi thứ đều củng cố xong, Thái Thượng sẽ để Vô Cực Giới gia dĩ ấn chứng, như vậy, Thái Thượng sẽ tích lũy được càng nhiều hơn.Thiên Đình và Nhân tộc đang phát triển, Vu Yêu Nhị tộc giờ đây đương nhiên cũng không nhàn rỗi.

Vu Yêu Nhị tộc trong lượng kiếp trước tổn thất thực sự quá nghiêm trọng, khí vận và nghiệp lực cũng cực kỳ nặng nề.

Không nói đến khí vận, chỉ riêng nghiệp lực mà hai tộc đang gánh chịu cũng còn chưa hóa giải hết.

Vu tộc tương đối khá hơn, dù sao lần trước Hậu Thổ đã dùng một phần công đức trong việc Bổ Thiên để bù đắp, nhưng vẫn còn không ít cần Vu tộc từ từ hóa giải.

Tình hình Yêu tộc thì tệ hơn, cần thời gian lâu hơn.

Nghiệp lực không dễ hóa giải, Vu Yêu hai tộc đương nhiên cần tốn thêm thời gian.

May mắn là hiện tại Vu Yêu tạm thời thoái ẩn Hồng Hoang, chỉ có thể trong khoảng thời gian này hảo hảo hóa giải nghiệp lực bản thân, khôi phục nguyên khí và khí vận.

Tuy mới chưa đến bốn trăm vạn năm, nhưng Vu Yêu hai tộc cũng đã khôi phục được vài phần nguyên khí, khí vận cũng có phần hồi phục.

Tình hình hiện tại, trừ Đế Tuấn và Hậu Thổ ra, thực lực Vu Yêu hai tộc đã khôi phục đến trình độ thế lực hạng hai.

Trong Hồng Hoang hiện tại, cũng không tính là yếu, chưa kể còn có những tồn tại đỉnh tiêm như Hậu Thổ và Đế Tuấn, Vu Yêu Nhị tộc dù tạm thời thoái ẩn Hồng Hoang, nhưng cũng không có chủng tộc nào dám xem nhẹ họ.Ngoài việc Vu Yêu Nhị tộc hiện đang hóa giải nghiệp lực bản thân, khôi phục nguyên khí chủng tộc, vạn tộc Hồng Hoang hiện nay đang tranh giành khắp nơi, khiến Hồng Hoang những năm qua càng trở nên náo nhiệt.

Đa số vạn tộc Hồng Hoang đều là thế lực dưới hạng hai, chỉ có một số ít là thế lực hạng hai.

Dù trong thời gian ngắn không thể đề thăng đến cảnh giới cao hơn nhiều, nhưng cục diện Hồng Hoang hiện tại khác biệt, lại có khả năng đề thăng không ít tầng thứ.Thời gian trôi mau, thoảng chốc đã lại mười mấy nguyên hội trôi qua.

Hơn trăm vạn năm qua, phong thái của Thiên Đình ngày càng thịnh vượng.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến hai trăm vạn năm này, Thiên Đình, từ việc hấp nạp tán tu, thế lực nhỏ trong Hồng Hoang và tự bồi dưỡng, đã vươn lên trở thành thế lực hạng hai.

Hồng Hoang, Ba Mươi Tam Thiên, Thiên Đình.

Trên Lăng Tiêu Bảo Điện.

“Thái Bạch Kim Tinh, gần đây tình hình các Thiên Quan và Thiên Binh Thiên Tướng trong Thiên Đình thế nào?” Hạo Thiên với thần sắc nghiêm nghị, nhìn về phía một lão giả có vẻ mặt hiền từ phía dưới, chậm rãi mở lời hỏi.

“Bẩm Thiên Đế, trong năm ngàn năm qua, Thiên Đình ta lại tăng

thêm một vị cao thủ Đại La Kim Tiên, còn về cao thủ Thái Ất Kim Tiên thì tăng thêm sáu vị, tu vi của Thiên Binh Thiên Tướng cũng có phần tiến thăng...” Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, lập tức chắp tay bẩm báo toàn bộ tình hình phát triển của Thiên Đình những năm qua cho Hạo Thiên biết.

Y đã gia nhập Thiên Đình lâu rồi, ngay từ những ngày đầu tiên, chứng kiến Thiên Đình từ chỗ chỉ có Thiên Đế và Thiên Hậu, phát triển đến mức này.

Y cũng hiểu rõ, vị Thiên Đế trước mặt này cũng rất có thủ đoạn, không giống như trong lòng y từng suy đoán, là một Thiên Đế bù nhìn.“Rất tốt, nhưng vẫn chưa đủ, Thái Bạch Kim Tinh ngươi có hiểu ý của Trẫm không...?” Hạo Thiên gật đầu, đế uy hùng vĩ trên người cuồn cuộn, nhìn sâu vào Thái Bạch Kim Tinh, trầm giọng nói.

Thái Bạch Kim Tinh nghe lời Hạo Thiên xong, thần sắc đầu tiên là ngẩn ra, rồi lập tức chắp tay nói: “Thần đã hiểu!” Y biết Hạo Thiên có dã tâm lớn, muốn chân chính nắm quyền Hồng Hoang thiên địa, nhưng tình hình Thiên Đình lúc này vẫn quá yếu kém.

Chuẩn Thánh chỉ có hai vị, Đại La Kim Tiên chỉ có bốn vị, còn Thái Ất Kim Tiên cũng chỉ khoảng hai mươi người.

Thực lực như vậy, nếu là một thế lực bình thường thì quả thực không yếu, nhưng đối với Thiên Đình thì lại quá yếu kém.

Bởi vì trong Hồng Hoang lúc này, có năm vị Thánh Nhân, còn có hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cùng với tồn tại như Thái Thượng.

Lại còn Nhân tộc đã trở thành cự vật, Vu Yêu Nhị tộc ẩn lui, Viễn Cổ Tam tộc ngày trước, đây đều là những thế lực vô cùng khổng lồ.

Nếu thực lực không đủ, nói đến việc nắm quyền Hồng Hoang

thiên địa chỉ là một trò cười.

Do đó, thực lực, vẫn là nhiệm vụ hàng đầu của Thiên Đình lúc này.

Những năm qua, sự phát triển và đề thăng thực lực của Thiên Đình đều không tồi, nhưng vẫn còn xa mới đạt được yêu cầu của Hạo Thiên, điểm này Thái Bạch Kim Tinh cũng hiểu, và y cũng biết nên làm thế nào."Nếu đã như vậy, thì việc này giao cho ngươi đi làm..." Hạo Thiên gật đầu, nói với Thái Bạch Kim Tinh.

Về năng lực của Thái Bạch Kim Tinh, Hạo Thiên vẫn yên tâm, những năm qua, không ít việc y đều giao cho Thái Bạch Kim Tinh làm, và chưa bao giờ khiến y thất vọng.

"Vâng, thần xin cáo lui!" Thái Bạch Kim Tinh chịu đựng đế uy nồng đậm của Hạo Thiên, rồi từ từ lui xuống.

Lúc này, trên đại điện chỉ còn lại một mình Hạo Thiên.

Hạo Thiên ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang, trên mặt lộ ra vẻ suy tư, ánh mắt sâu thẳm, khó dò.

"Viễn Cổ Tam tộc, Vu Yêu Nhị tộc, Nhân tộc..." Sau một hồi lâu, Hạo Thiên khẽ nói một câu.

Ngoài tám vị có thực lực đứng đầu kia ra, thì chỉ có mấy chủng tộc này là cường hãn.

Trong lòng ý niệm chuyển động, một ý niệm chợt lóe qua, trên mặt Hạo Thiên lộ ra một nụ cười.Thời gian thoáng cái, lại mười mấy vạn năm trôi qua.

Hồng Hoang, Vạn Thọ Sơn, trong Ngũ Trang Quán.

Từ vài trăm năm trước, đã có một tin tức truyền ra từ Ngũ Trang Quán.

Không ít tu sĩ tán tiên nhận được tin tức liền vội vàng chạy đến Ngũ Trang Quán, không muốn bỏ lỡ khoảnh khắc lịch sử này.

Chỉ trong vài năm, trước Ngũ Trang Quán đã dựng lên đài tế trời.

Ngày này, Trấn Nguyên Tử khoác đạo bào bước lên tế đài, phía dưới tế đài là hai đồng tử Thanh Phong Minh Nguyệt của Ngũ Trang Quán.

Bên ngoài Ngũ Trang Quán, càng có không ít tu sĩ tán tiên tề tựu, họ đều đến để quan lễ.

Trấn Nguyên Tử tay cầm Địa Thư, đạp không mà lên, hướng trời khẩn cáo rằng: "Thiên Đạo tại thượng, ta Trấn Nguyên Tử tham ngộ Địa Thư, ngộ được Địa Tiên Đại Đạo.

Nay cảm thấy sơn mạch thổ địa, hồ bạc thủy mạch của Hồng Hoang đại địa hỗn loạn, ô nhiễm cần được trị lý, đặc biệt lập Địa Tiên nhất mạch.

Với việc phân phong Sơn Thần, Thổ Địa, Hà Bá thiên hạ, để quản lý Hồng Hoang đại địa, dùng Tiên Thiên Linh Bảo Địa Thư trấn áp khí vận Địa Tiên.

Địa Tiên nhất mạch, lập!" Lời Trấn Nguyên Tử vừa dứt, trên Cửu Thiên, một trận sấm rền vang, một đạo công đức kim quang từ trời giáng xuống, tám thành rưỡi rơi xuống đầu Trấn Nguyên Tử, một thành rơi trên Địa Thư, nửa thành còn lại thì phân chia cho Thanh Phong Minh Nguyệt cùng các Địa Tiên đến quan lễ.Trên Vạn Thọ Sơn Hồng Hoang.

"Bành!" Trên người Trấn Nguyên Tử bùng phát ra một cỗ khí thế cực kỳ khủng bố, khuếch tán ra xa, bao trùm ức vạn dặm đất.

Khí tức đại đạo hùng vĩ không ngừng dao động, khiến vô số sinh linh trong đó kinh ngạc ngưng vọng Vạn Thọ Sơn.

“Như vậy, liền lại gần hơn một chút rồi.” Trấn Nguyên Tử nhướng mày, khẽ nói một tiếng.

Với cảnh giới hiện tại của y, hoàn toàn có thể dễ dàng xóa bỏ bản thân trước đây, dù sao cảnh giới này và cảnh giới trước đó quả thực chênh lệch rất lớn, sự khác biệt trên Đại Đạo quả thực vô cùng rõ ràng.

Y tuy mới chỉ vượt qua Chuẩn Thánh Viên Mãn một chút, nhưng trên cảnh giới này, dù chỉ là vài phần, cũng là khác biệt một trời một vực, tựa như một vực sâu không thể vượt qua, nên Trấn Nguyên Tử mới có cảm giác như vậy.

Nhưng Trấn Nguyên Tử hiện tại vẫn không thể chạm đến ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cảnh giới này không dễ dàng thăng tiến như vậy.

Ngay cả Đế Tuấn, người đã nhờ vào đại thế khí vận của cả chủng tộc để xông phá Hỗn Nguyên thành công, cũng đã tốn vài trăm vạn năm mới xông phá thành công.

Trấn Nguyên Tử hiện tại đã lập nên một đại thế, dù muốn dựa vào đại thế và khí vận này để xông phá cảnh giới Hỗn Nguyên, trong thời gian ngắn cũng không thể làm được, cần một khoảng thời gian khá dài.

Muốn nhanh hơn một chút, trừ khi Đại Đạo thăng tiến, hoặc gặp được cơ hội chứng đạo, nếu không, thời gian cần tiêu tốn vẫn sẽ khá dài.“Như vậy, liền phải hảo hảo tiềm tu một phen rồi.” Trấn Nguyên Tử thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ trong lòng.

Sau đó, Trấn Nguyên Tử vung tay, thần thông Tụ Lý Càn Khôn triển khai, một tòa tiên phủ mới tọa lạc trước Ngũ Trang Quán, có tên là Địa Tiên Phủ.

Y dẫn những người đến quan lễ, cùng với các tán tu dự định được sắc phong Địa Tiên, tiến vào Địa Tiên Phủ, bắt đầu việc sắc phong Địa Tiên.

Chương 248

Việc Trấn Nguyên Tử thành lập Địa Tiên Phủ đã khuấy động một phen sóng gió trong Hồng Hoang, khiến Hồng Hoang vốn bình tĩnh như mặt hồ, bỗng chốc như bị ném một viên đá vào, làm dấy lên không ít gợn sóng.

Trấn Nguyên Tử lập nên đại thế này, vô hình trung đã chia đi không ít khí vận Hồng Hoang.

Tổng khí vận Hồng Hoang vốn chỉ có bấy nhiêu, có thêm một thế lực đến chia, thì mỗi phần được chia sẽ thu nhỏ lại vài phần.Tam Thanh Thái Thượng thì không bận tâm nhiều, Địa Tiên Đạo dù sao cũng có lợi cho vận hành thiên địa.

Họ lại thân là Hỗn Nguyên và Thánh Nhân, thực tế thì cũng không ảnh hưởng đến đại giáo của họ, nên Tam Thanh Thái Thượng không quá để ý.

Luân Hồi Địa Phủ vốn là nơi chưởng quản cái chết và luân hồi của chúng sinh, những điều này căn bản không thể lay chuyển địa vị của Địa Phủ, khí vận Hồng Hoang của Địa Phủ Luân Hồi cũng sẽ không chịu ảnh hưởng nhiều từ Địa Tiên Đạo.

Còn về Vu Yêu Nhị tộc, Nhân tộc và Viễn Cổ Tam tộc, cũng chỉ hơi chú ý một chút mà thôi.Trong Lăng Tiêu Điện Thiên Đình, Hạo Thiên thần sắc bình tĩnh, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Những năm qua, danh tiếng của Thiên Đình cuối cùng cũng đã vang xa, cũng đã tụ tập không ít khí vận Hồng Hoang và tán tu, chính là thời cơ để Thiên Đình hùng mạnh.

Nhưng hiện tại, Trấn Nguyên Tử đã lập Địa Tiên Đạo, như vậy quả thực đã chia đi không ít khí vận Hồng Hoang.

Điều này vô hình trung khiến Thiên Đình có thêm vài phần cạnh tranh, muốn tích trữ thêm khí vận Hồng Hoang thì sẽ khó khăn hơn vài phần.

"Cục diện Hồng Hoang ngày càng phức tạp, Thiên Đình muốn tiếp tục lớn mạnh, vẫn phải đi bước này thôi." Hạo Thiên nghĩ ngợi một hồi, trong lòng đã có đối sách.

"Thái Bạch Kim Tinh!" Hạo Thiên khẽ gọi một tiếng.

"Thiên Đế!" Vài hơi thở sau, Thái Bạch Kim Tinh cung kính đáp.

"Địa Tiên Chi Tổ vừa lập Địa Tiên Đạo, ngươi phái người đến chúc mừng một phen." Hạo Thiên nói.

"Thần đã hiểu!" Thái Bạch Kim Tinh ứng một tiếng rồi quay người rời đi.

Hạo Thiên nhìn Hồng Hoang, gật đầu, rồi trực tiếp rời đi.Ngoài Thiên Đình ra, các thế lực khác đều có đệ tử môn hạ đến Vạn Thọ Sơn chúc mừng Trấn Nguyên Tử.

Nhân Giáo đương nhiên là do Nhân tộc cử đệ tử đi, Thái Thượng cũng không dặn dò quá nhiều, chỉ để Toại Nhân tự mình sắp xếp.

Trấn Nguyên Tử đối với các bộ lạc Nhân tộc cư trú gần đó đều khá tốt, lần này Nhân tộc đến chúc mừng cũng là hợp lý.

Hậu Thổ cũng có cho Đại Vu đến, cũng coi như không tệ.

Yêu tộc tuy không có nhiều giao thiệp với Trấn Nguyên Tử, nhưng giờ đây cũng có cho thuộc hạ đến chúc mừng một phen.

Tây Phương Nhị Thánh đối với việc khí vận Hồng Hoang bị chia sẻ cũng có phần ngần ngại, nhưng việc này dù sao cũng có lợi cho thiên địa.

Nếu không phải họ đang nợ công đức Thiên Đạo, cần phải hành

động để hoàn thành lời nguyện thì họ cũng sẽ không bận tâm nhiều đến việc này.

Thế nhưng, vì sự việc đã như vậy, Tây Phương Nhị Thánh cũng chỉ có thể làm như thế, sai đệ tử đi chúc mừng.

Và cùng rời khỏi Tây Phương Linh Sơn, ngoài các đệ tử môn hạ ra, còn có Thánh Nhân Chuẩn Đề.Thoáng cái, lại vài ngàn năm lặng lẽ trôi qua.

Trong Vô Cực Điện Thái Thanh Cung.

Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, trong tay tính toán một phen, Âm Dương hiển hóa, Đại Đạo hiện lên, cấu trúc nên một đồ án thiên cơ.

"Xem ra, là vật có duyên với bản giáo rồi." Thái Thượng thầm nghĩ trong lòng, ngay lập tức, một ý niệm chợt lóe qua, trên khuôn mặt bình tĩnh của Thái Thượng lộ ra một nụ cười.

"Thanh Huyền!" Thái Thượng đạm mạc mở lời.

"Lão Gia!" Thanh Huyền cúi chào.

"Đi Hồng Hoang!" "Vâng!" Thanh Huyền tuy không biết đi Hồng Hoang làm gì, nhưng đã là Lão Gia phân phó, y đương nhiên không dám nhiều lời.

Sau khi Thái Thượng rời khỏi Thái Thanh Cung, liền cưỡi Thanh Huyền hướng về phía đông nam Hồng Hoang mà đến.

Hiện tại thời cơ còn chưa đến, nên Thái Thượng cũng không để Thanh Huyền đi quá nhanh, mà sau đó ung dung tự tại hướng về phía đông nam.

Dọc đường, y cũng quan sát tình hình Hồng Hoang hiện tại, cùng với trạng thái phát triển của Nhân tộc những năm qua.Trong một khu

vực nào đó của Hồng Hoang.

"Ong!" Hư không truyền đến một tiếng ong reo, sau đó liền thấy một thân ảnh chậm rãi bước ra từ đó, trên khuôn mặt hơi gầy lộ ra một nụ cười mãn ý.

Người này không ai khác, chính là một trong Tây Phương Nhị Thánh, Thánh Nhân Chuẩn Đề.

"Vùng đất phương Đông này, quả nhiên là nhân kiệt địa linh, bảo vật vô số." Nụ cười trên mặt Chuẩn Đề càng sâu sắc hơn, hận không thể độ hóa mọi thứ ở phương Đông về Tây Phương.

Chuyến này y đến phương Đông, dọc đường chậm rãi tiến hành, dù mới chỉ vừa đặt chân vào Trung Ương Đại Lục chưa lâu, nhưng cũng đã thu hoạch không ít lợi ích từ chuyến đi về phía Đông.

Không ít thiên tài địa bảo, không ít tiên thiên dược liệu dùng để luyện chế, điều quan trọng là ngay cả tu sĩ phương Đông, Chuẩn Đề cũng đã độ hóa được một phần.

Đây đều là những tu sĩ có tư chất không tồi, hiện Tây Phương đang trong thời kỳ quật khởi, Chuẩn Đề tự nhiên sẽ không bỏ qua những người này.

"Nếu tiếp tục tiến lên, e rằng sẽ gây chú ý cho vài vị kia.

Xem ra, nếu tiếp tục hành trình về phía Đông, cần phải cẩn trọng hành sự, những vật phẩm thông thường thì không cần ra tay nữa." Ý niệm trong lòng chuyển động, Chuẩn Đề đã có quyết định.

Sau khi nhìn qua nơi này một cái, Chuẩn Đề tiếp tục tiến lên.

Khoảng thời gian tiếp theo, y cần phải cẩn thận hành sự, không nên quá mức gây chú ý cho những vị kia, nếu không, chuyến đi này sẽ không thuận lợi như vậy.Thoáng cái, lại hơn ngàn năm lặng lẽ trôi qua.

Từ khi Chuẩn Đề tiến sâu vào Trung Ương Đại Lục, y liền cẩn thận tiến hành.

Hiện tại, linh vật y thu lấy và tu sĩ y độ hóa, đều chỉ là mười lấy một, không dám lấy nhiều, độ hóa nhiều tu sĩ.

Nếu là trước đây, y nhất định sẽ độ hóa tất cả về Tây Phương, nhưng tình hình hiện tại đã khác.

Nếu y ra tay quá thường xuyên, nói không chừng sẽ bị mấy vị kia biết được, trong tình huống hiện tại.

Dù hiện tại đã bị biết, nhưng số lần ra tay không nhiều, linh vật thu được và tu sĩ độ hóa cũng không nhiều, nghĩ rằng sẽ không bị ngăn cản, cũng không ra tay với mình.

Dù sao đi nữa, mình cũng là Thánh Nhân, là ký danh đệ tử của Đạo Tổ, vẫn sẽ được nể mặt vài phần.

Mặc dù cách làm hiện tại của y đã không còn mấy thể diện của Thánh Nhân, nhưng vì Tây Phương, đứng trên lập trường của y, cũng không tính là gì.

Tất cả đều vì Tây Phương, vì hoàn thành lời nguyện với Thiên Đạo, những hành động của mình, thể diện gì đó, đều không đáng nhắc đến.

Chuẩn Đề lại tiến thêm vài trăm năm sau, trong lòng khẽ động, rồi hướng về phía đông mà đi.Trong một khu vực nào đó của Hồng Hoang.

“Chuẩn Đề vì muốn làm lớn mạnh Tây Phương, vì việc hoàn thành lời nguyện với Thiên Đạo, mà làm đến mức tận cùng như vậy.” Thái Thượng thu hồi ánh mắt từ phương hướng của Chuẩn Đề, khẽ lắc đầu nói.

“Lão Gia, Thánh Nhân Chuẩn Đề có chuyện gì vậy?” Thanh Huyền

nghe vậy, có chút hiếu kỳ.

"Chuẩn Đề đi về phía Đông, ở Trung Ương Đại Lục đã thu hoạch không ít thứ, còn độ hóa không ít tu sĩ đi về Tây Phương." Thái Thượng mỉm cười, mở lời nói, nếu đổi lại là tồn tại khác, thì quả thực không thể làm được chuyện như vậy.

Nhưng nếu đổi lại là lập trường của y, thì làm như vậy cũng không sai, dù sao y là vì làm lớn mạnh Tây Phương, vì hoàn thành lời nguyện với Thiên Đạo, vì Đạo của y mà thôi, chỉ là phương thức hành sự không được chúng sinh Hồng Hoang mấy chấp nhận.

Thanh Huyền nghe vậy, trong đôi mắt to lớn lóe lên một tia kinh ngạc khó tin.

Y không ngờ rằng, Thánh Nhân Chuẩn Đề đường đường một trong những Thánh Nhân lại có thể làm ra chuyện như vậy, đây là ngay cả thể diện cũng không cần nữa sao?

Chương 249

Nhưng những lời như vậy, y không dám tùy tiện nói ra.

Lão Gia thì là Lão Gia, dù có nói ra, Thánh Nhân cũng sẽ không biết, mà dù có biết, cũng không dám làm gì.

Nhưng mình thì khác.

Mình mà nói ra, Thánh Nhân sẽ biết, bất kể có trách tội y hay không, những chuyện này vẫn là không nên nói ra thì hơn.“Đi thôi, tiếp tục hướng về phía đông nam mà đi!” Thái Thượng mỉm cười, dường như hiểu rõ suy nghĩ trong lòng Thanh Huyền, vỗ vỗ y nói.

Thanh Huyền gật đầu, chân sinh mây, hướng về phía đông nam mà bay đi.

Thanh Huyền chở Thái Thượng tiếp tục đi về phía đông nam, đã vượt qua không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm đất, y cũng không biết rốt cuộc điểm đến ở đâu, nhưng Thái Thượng không ra hiệu dừng lại, y cũng chỉ có thể tiếp tục chở Thái Thượng đi.

Y cảm thấy, mình cách điểm đến chắc hẳn sẽ không quá xa nữa.Thái Thượng một mặt quan sát biến hóa của Hồng Hoang, sự diễn biến của chúng sinh, một mặt tham ngộ Đại Đạo của bản thân.

Cứ như vậy, lại ba ngàn năm lặng lẽ trôi qua.

Dù tốc độ di chuyển của Thanh Huyền không tính là nhanh, nhưng với tu vi Chuẩn Thánh của y, tốc độ cũng không chậm được.

Vạn năm qua, y cũng đã đi qua không ít khu vực, nay, cuối cùng cũng đến được điểm đến mà Thái Thượng đã nói.

“Dừng lại ở đây đi!” Đột nhiên, Thái Thượng đạm mạc mở lời.

“Vâng, Lão Gia!” Thanh Huyền thốt ra tiếng người, rồi từ từ hạ xuống dãy núi vạn ức dặm này, thân hình co nhỏ lại.

Thái Thượng thân hình khẽ động, cách mặt đất ba thước, đứng giữa hư không, đôi mắt như trời quang, thần niệm xuyên thấu, chậm rãi quét qua nơi này một cái.

Y bước một bước chân, vượt qua mấy ngàn vạn dặm đất, đến một đỉnh núi.

Y tính toán trong tay xong, khẽ gật đầu, thời cơ, đã sắp đến rồi.

“Ong!” Dưới thân Thái Thượng, Âm Dương hiện lên, diễn hóa ra một đồ án Thái Cực.

Thái Thượng trực tiếp khoanh chân ngồi trên Thái Cực Đồ, rồi nhắm mắt lại, tiếp tục tham ngộ thiên địa và đại đạo chí lý.

Thanh Huyền ở tại chỗ nhìn Thái Thượng xong, liền trực tiếp nhắm mắt lại, cũng tu hành chờ đợi.

Cực hạn cảnh giới của y, chỉ là trong đại cảnh giới này, nhiều nhất cũng chỉ đạt đến Chuẩn Thánh Viên Mãn mà thôi.

Nhưng điều này cũng không ngăn cản việc y không ngừng tu hành đề thăng.

Mỗi bước tích lũy hiện tại, đều là cơ hội đề thăng bản thân, Thanh Huyền đương nhiên không bỏ lỡ.Thời gian thoáng cái, lại vài trăm năm trôi qua.

Sau khi Chuẩn Đề rời khỏi khu vực đó, vốn định tiếp tục tiến lên, đột nhiên, y dừng bước, nhìn về phía nam.

Trong đôi mắt y, Đại Đạo hiện lên, y thầm tự thôi toán một phen.

“Thiên cơ hỗn loạn, nhưng luôn cảm giác sẽ có chuyện bất thường.” Chuẩn Đề thầm nghĩ trong lòng, ngay lập tức, mắt y sáng

lên, trên mặt nở nụ cười, nói: “Nói không chừng, là cơ duyên của bản thánh, có thể làm lớn mạnh Tây Phương!” Lời còn chưa dứt, Chuẩn Đề đã biến mất.Trong một dãy núi nào đó của Hồng Hoang.

“Oanh Long!” Trong dãy núi, đột nhiên truyền đến một tiếng ầm vang, sóng âm lan rộng ra với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường, càn quét sạch một khu vực không nhỏ.

“Bành!” Khoảnh khắc tiếp theo, một cỗ khí tức tiên thiên hùng vĩ từ trong một đỉnh núi tỏa ra.

Cùng lúc đó, trên một đỉnh núi, Thái Thượng chợt mở đôi mắt, trong đôi mắt y, hai đạo kim quang xuyên thủng hư không trước mặt.

“Bảo vật, hiện thế rồi.” Thái Thượng khẽ nói một tiếng, lời còn chưa dứt, liền thấy một đạo hồng quang xuyên thấu thiên địa thương khung, đỉnh núi kia lập tức hóa thành bột phấn.

“Hưu!” Từ ấn ký Thái Thanh trên mi tâm Thái Thượng, lập tức bắn ra một đạo quang thúc màu xanh, trực tiếp chìm vào trong đỉnh núi nơi hồng quang xuyên thấu thiên địa thương khung, cắm vào một vị trí nào đó.

“Ong!” Trong cõi u minh, một mối liên hệ huyền diệu hiện lên trong lòng Thái Thượng, phảng phất như một tồn tại khiếm khuyết, nay đã đạt được viên mãn.

“Thì ra là vậy!” Thái Thượng khẽ cười một tiếng, nhìn nơi hồng quang đã tiêu tán, trong mắt thần quang dũng mãnh, diễn hóa ra vô biên huyền diệu.

Hồng quang tiêu tán, chỉ còn lại một chút khí tức tiên thiên cực kỳ bình tĩnh, báo hiệu sự bất phàm của nơi này.

Nếu không, chưa chắc đã phát hiện được, trong nơi đây có bảo vật hiện thế, có tồn tại khiến vô số người ao ước.Cùng lúc đó, vào

khoảnh khắc bảo vật hiện thế, hồng quang xuyên thấu thiên địa, Ngũ Thánh và hai vị Hỗn Nguyên giữa thiên địa đều chú ý đến nơi này.

Bảo vật hiện thế, hơn nữa lại là tồn tại không thể tính toán được thiên cơ, nhất định là phi phàm.

Chuẩn Đề, người ở gần nhất, nụ cười trên mặt càng sâu sắc hơn, đã cấp tốc bay đến.

Chỉ trong một khắc, Chuẩn Đề đã đến trong dãy núi này.

"Ngô từ Tây Phương, độ hóa hữu duyên giả.

Vật này, có duyên với Tây Phương!" Giữa thiên địa, đột nhiên vang lên một thanh âm ẩn chứa đạo lý đủ sức cải biến Đạo tu hành, khiến sinh linh trong phạm vi ức triệu dặm có cảm giác muốn quy y Tây Phương.

"Chuẩn Đề, ngươi muốn độ hóa vật của bản giáo?!" Trong một sơn mạch nọ thuộc Hồng Hoang, trên đỉnh núi.

"Chuẩn Đề, ngươi muốn độ hóa vật của bổn giáo sao?!" Thái Thượng vốn định thu hồi bảo vật, ánh mắt bỗng nhiên hướng về một nơi nào đó, thản nhiên cất lời.

Thanh âm quán xuyên dòng sông thời không, xuyên thấu thương khung vũ trụ, dẫu cho Chuẩn Đề là thân thể Thánh nhân, có Đại Đạo chi lực hộ vệ, Thiên Đạo vĩ lực gia trì, giờ phút này cũng không cách nào ngăn cản thanh âm kia vang vọng bên tai y.

Thần sắc Chuẩn Đề biến đổi, Đại Đạo chi lực ẩn chứa trong thanh âm này quả thực đáng sợ, dẫu cho tu vi Thánh nhân của mình cũng không thể chống lại sự xuyên thấu của nó.

Y trong lòng chợt nghĩ, đã có phần đoán được.

Trong Hồng Hoang, có tu vi như vậy, trừ lão sư Hồng Quân Đạo

Tổ đã hợp đạo ra, thì chỉ còn Nhân Giáo Giáo Chủ, Thái Thanh Thái Thượng mà thôi.

Thực lực của Thái Thượng, lăng giá trên chư Thánh và hai vị Hỗn Nguyên kia, e rằng giờ đây cũng không kém Đạo Tổ là bao, một tồn tại như vậy, Chuẩn Đề vừa nghĩ, liền biết thực lực ấy kinh khủng đến nhường nào.

Nếu không, sao có thể chỉ bằng một thanh âm đã phá vỡ sự hộ vệ của Đại Đạo chi lực và Thiên Đạo vĩ lực của mình, chấn động đến mức tai y đau nhức, thực lực như vậy, dẫu y là Thánh nhân cũng thầm kinh hãi.

"Thực lực thật đáng sợ…" Chuẩn Đề thầm than một tiếng trong lòng, thần sắc khẽ ngưng lại, sự kinh hãi trong mắt trong chớp mắt đã khôi phục bình thường.

Y suy nghĩ một lát, liền hiện thân, ánh mắt đảo qua, sau đó phát hiện một đỉnh núi mà y không thể nhìn thấu, nghĩ rằng Thái Thượng liền ở nơi này.

"Chuẩn Đề, bái kiến Thái Thượng Đạo huynh!" Chuẩn Đề hướng về nơi Thái Thượng đang ở, lăng không hành lễ.

Trên đỉnh núi, Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn Chuẩn Đề, sau đó chậm rãi đứng dậy, Âm Dương Song Ngư trong Thái Cực Đồ dưới thân y chậm rãi xoay chuyển, nâng y từ từ bay lên, đứng vững giữa vô tận hư không.

"Chuẩn Đề, những năm qua ngươi đông hành, đúng là đã độ hóa không ít linh vật và tu sĩ tốt…" Thái Thượng nhìn Chuẩn Đề, thản nhiên cất lời.

Nghe vậy, thần sắc Chuẩn Đề biến đổi, trong chớp mắt, dường như có một cỗ áp lực vô hình đột ngột xuất hiện, phong tỏa phương

thiên địa này, mặc cho y là Thánh nhân, giờ phút này cũng không thể mượn thời không để tránh né.

Còn về Đại Đạo chi lực và Thiên Đạo vĩ lực, giờ đây cũng khó mà ngăn cản được.

"Đạo huynh nói đùa rồi, Chuẩn Đề ta chẳng qua là thấy những linh vật và tu sĩ này có duyên với Tây Phương ta, ta giúp họ đi về Tây Phương Cực Lạc mà thôi!" Chuẩn Đề trên khuôn mặt tiều tụy lộ ra một nụ cười, nói.

"Ban đầu ngươi độ hóa những thứ đó, bổn giáo đã nhắm một mắt mở một mắt rồi, nhưng giờ đây, ngươi lại nhắm đến pháp bảo trong tay bổn giáo, còn muốn độ hóa vật của bổn giáo, suy nghĩ của ngươi, thật là lớn gan!" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, thản nhiên cất lời, ngữ khí không hề có chút ba động.

Chuẩn Đề nhìn Thái Thượng, nghe lời y nói, tức thì cảm thấy tứ phương thời không lạnh đi không ít, có thể khiến thân thể Thánh nhân như y cũng có cảm giác như vậy, quả thực không phải là cái lạnh bình thường.

Nếu là một tồn tại bình thường, e rằng sẽ bị đông cứng dưới cỗ khí lạnh này, trừ phi Đại Đạo chi lực của ngươi có thể ngang bằng hoặc vượt qua Thái Thượng, nếu không, cỗ khí lạnh này, liền không thể chống lại.

Chương 250

Chuẩn Đề trong lòng hơi bình phục một chút, sau đó mới nhìn đến nơi bảo vật hiện thế, nơi đó tuy đã thu liễm dị tượng, nhưng Chuẩn Đề từ cỗ tiên thiên khí tức kia biết được.

Vật này, phẩm cấp e rằng cũng phải là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hơn nữa, còn là loại tối đỉnh tiêm, chỉ cách Tiên Thiên Chí Bảo một tia mà thôi.

Bảo vật như vậy, cộng thêm dị tượng vừa rồi, Chuẩn Đề tự nhiên biết đây là linh bảo vừa mới hiện thế, Thái Thượng nói là vật trong tay y, Chuẩn Đề tự nhiên không tin, mặc cho pháp lực mạnh đến mấy, cũng không thể trong chớp mắt liền luyện hóa một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo tối đỉnh tiêm.

Dù là tu vi của Thái Thượng, không có vài ngàn năm cũng không làm được, điểm này, Chuẩn Đề vẫn khẳng định.

Dù sao, y cũng là tồn tại Thánh nhân, đối với thời gian cần để tế luyện pháp bảo, vẫn hiểu rõ.

Cho nên nói, kiện linh bảo vừa mới hiện thế này, Chuẩn Đề dám khẳng định, Thái Thượng tuyệt đối không thể trong chớp mắt đã tế luyện hoàn thành, dù có vài thủ đoạn, cũng khó mà ngăn cản linh bảo trạch chủ.

Dù sao, linh bảo đạt đến cấp độ này, đều sẽ tự mình chọn chủ nhân hữu duyên, đương nhiên, đối với loại như Thái Thượng, cũng có thực lực để đoạt lấy, nhưng trong thời gian ngắn như vậy, Chuẩn Đề cảm thấy, mình vẫn còn hy vọng.

Linh bảo cấp độ này, có thể mang lại không ít thực lực tổng thể cho Tây Phương, lúc đó khí vận cũng sẽ tăng lên không ít, loại vật tốt

như vậy, Chuẩn Đề muốn nói không động lòng, đó là không thể.

Y có thể nhịn đến bây giờ, mới nhìn một chút nơi linh bảo đang ở, đã coi như là kiềm chế rồi.

Thái Thượng ở đây, y cũng không dám tự ý ra tay, thu linh bảo này vào túi.

"Thái Thượng Đạo huynh nói đùa rồi, linh vật thiên địa, tự nhiên là hữu duyên giả đắc chi, huống chi là Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, tự nhiên sẽ tự động trạch chủ, chọn người hữu duyên.

Đạo huynh nói là vật trong tay, e là không thỏa đáng…" Chuẩn Đề nhìn Thái Thượng với thần sắc không chút biến hóa, dừng một chút, rồi tiếp tục nói, "Linh bảo trạch chủ, chúng sinh đều hữu duyên, ta cũng là một thành viên của chúng sinh, tự nhiên cũng hữu duyên, biết đâu linh bảo này sẽ chọn ta làm chủ, như vậy cũng coi như là một chuyện may mắn…" Chuẩn Đề nói, nụ cười trên khuôn mặt tiều tụy càng lúc càng rạng rỡ, dẫu cho nói những lời này có ý tranh đoạt, nhưng linh bảo trạch chủ cũng không sai, giờ đây y cũng không quản được nhiều, linh bảo như vậy, tự nhiên là muốn chiếm lấy.

Nghĩ rằng, Thái Thượng cũng sẽ không vì thế mà nổi giận với y, y biết Thái Thượng tu Đạo Vô Vi thanh tĩnh vô vi, tùy ý không can thiệp, nghĩ rằng lần này cũng vậy.

Thái Thượng nghe xong, thần sắc không hề có chút biến hóa, chỉ là tốc độ xoay chuyển của Âm Dương Song Ngư dưới chân y nhanh thêm vài phần.

Y khẽ gật đầu nói, "Linh bảo trạch chủ, cũng không sai…" Lời còn chưa dứt, Thái Thượng đưa một tay ra, Thiên Địa chi lực và Đại Đạo Pháp tắc ngưng tụ thành một bàn tay lớn ức vạn dặm, tóm lấy kiện linh bảo kia, sau đó nâng nó đứng vững giữa vô tận hư không.

“Chuẩn Đề, ngươi có muốn thử xem, linh bảo này, có phải hữu duyên với ngươi không?” Thái Thượng nhìn Chuẩn Đề, thản nhiên nói.

Thần sắc Chuẩn Đề hơi rùng mình, Thái Thượng lần này cũng không dùng đại pháp lực để thu lấy kiện linh bảo hình ngọc ấn này, mà là kiện linh bảo này tự động rơi vào bàn tay do pháp lực của y ngưng tụ, tuy y không nhìn ra kiện linh bảo này có bị luyện hóa, hay là đang trạch chủ, nhưng như vậy, cũng nói không thông.

“Chẳng lẽ, thật sự là vật hữu duyên với Thái Thượng?” Chuẩn Đề thầm nghĩ một tiếng trong lòng, nhưng vẫn không bỏ cuộc, trong tay vung lên, một đạo ngũ sắc thần quang lóe qua, nhưng bảo vật này không hề có chút biến hóa.

Ánh mắt y lóe lên một tia dị sắc, không nói thêm gì nữa, cũng không ra tay nữa.

“Hay là, ngươi thử lại lần nữa?” Thái Thượng nửa cười nửa không nhìn Chuẩn Đề, cất lời nói.

“Đạo huynh nói đùa rồi, vật này, hẳn là vật hữu duyên với Đạo huynh, Chuẩn Đề nào dám nhòm ngó!” Chuẩn Đề trên khuôn mặt tiều tụy lộ ra một nụ cười ngượng nghịu, đáp lại.

Thái Thượng trong tay khẽ động, bàn tay tiêu tán, kiện ngọc ấn linh bảo kia rơi vào tay y, y không quan sát, trực tiếp cất đi.

Phẩm cấp của bảo vật này nếu tính kỹ, còn trên Thất Bảo Diệu Thụ của Chuẩn Đề, thêm vào còn có thủ đoạn của Thái Thượng, mặc Chuẩn Đề có làm cách nào xoát, cũng không thể xoát lạc được.

Cho nên, Thái Thượng cũng không để ý thủ đoạn của Chuẩn Đề.

Còn về động tác của y lần này… “Chuẩn Đề, ngươi nhòm ngó vật của bổn giáo, tâm tư này, bất lợi cho tu hành của ngươi.

Lần này, hãy tại đây tĩnh tâm vạn năm rồi hãy rời đi!" Thái Thượng thản nhiên nói, lời còn chưa dứt, liền có một cỗ Đại Đạo chi lực kinh khủng đến cực điểm trấn phong xuống, mặc Chuẩn Đề có giãy giụa thế nào, giờ phút này cũng không thể thoát ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình bị trấn phong tại đây. … Trong một sơn mạch nọ thuộc Hồng Hoang.

Chuẩn Đề vốn đứng giữa hư không, giờ đây đã bị cỗ Đại Đạo chi lực kia trấn phong xuống đất, kim quang sau đầu rực rỡ, chiếu rọi tứ phương, một tôn Lục Trượng Kim Thân hiện ra, Đại Đạo chi lực mênh mông không ngừng lan tỏa, nhưng vẫn khó mà chống lại cỗ Đại Đạo chi lực kia.

Chuẩn Đề trong lòng thầm kinh hãi, Thái Thượng cũng không hề ra tay, nhưng sự chưởng khống Đại Đạo của y, lại vượt xa mình, dẫu cho Đại Đạo chi lực của Đạo Vô Vi của y, cũng có thể khiến mình không có sức hoàn thủ, bị y trấn phong.

"Đạo huynh…" Sắc mặt Chuẩn Đề có chút khổ sở, trong miệng muốn nói rồi lại thôi, kim quang trên người rực rỡ đến cực hạn, Lục Trượng Kim Thân đã đạt đến cực hạn rồi.

Y tưởng Thái Thượng sẽ không vì thế mà ra tay với y, giờ đây tuy không trực tiếp ra tay, trọng thương y, nhưng nếu trấn phong y tại đây vạn năm, thể diện Thánh nhân của y, e rằng sẽ mất hết.

Tuy rằng y một đường đông hành, vốn đã không còn bao nhiêu thể diện rồi, nhưng so với hiện tại, thì lại càng mất thể diện hơn.

"Đạo huynh, bảo vật này Chuẩn Đề tự nhiên không dám nhòm ngó, gặp bảo vật xuất thế, cũng không phải vì muốn tráng đại Tây Phương, Đạo huynh có thấy tấm lòng tha thiết của ta vì Tây Phương không, hãy bỏ qua chuyện này, như vậy, Tây Phương ta tự nhiên cảm ân Đạo huynh!" Chuẩn Đề trong lòng suy nghĩ một lát, rồi nói với Thái

Thượng, sức mạnh Thánh nhân trung kỳ của y, đã đạt đến cực hạn, nhưng so với tồn tại như Thái Thượng, vẫn còn kém rất nhiều, giờ đây đã không thể chống cự được nữa.

"Ầm!" Giữa thiên địa, truyền đến một tiếng trầm đục, sau đó liền thấy Chuẩn Đề ngồi trên đại địa, thần sắc có chút ngưng trọng, cỗ Đại Đạo chi lực kia như gông xiềng, trấn phong y tại đây, căn bản không thể động đậy chút nào.

Thái Thượng đối với lời của Chuẩn Đề không mảy may động lòng, ánh mắt chậm rãi quét qua Hồng Hoang, nhìn thấy ánh mắt ngưng trọng của Tiếp Dẫn, nhìn thấy ánh mắt kinh hãi của Đế Tuấn, Hậu Thổ và Nữ Oa, Nguyên Thủy và Thông Thiên biết thực lực Đại ca nhà mình kinh khủng, cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

"Chuẩn Đề, chuyến đông hành này của ngươi đã thu hoạch không ít, sau này, việc đông hành, liền không cần nữa!" Thái Thượng chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Chuẩn Đề, đạm mạc cất lời.

Nghe vậy, Chuẩn Đề trầm mặc không nói, điều này coi như đã đoạn tuyệt con đường đông hành sau này của y.

Muốn độ hóa linh vật và tu sĩ phương Đông nữa, e rằng sẽ không có cơ hội nào, dẫu có, thì cũng phải vô số năm sau.

Cứ theo tình hình hiện tại mà xét, một khi y dám tiếp tục đông hành, thì mấy vị kia sẽ không lưu thủ nữa.

Thái Thượng thu hồi ánh mắt, chân khẽ động, đi đến giữa hư không, Thanh Huyền chở Thái Thượng tiếp tục tiến về phía trước, trong vài tức, đã biến mất giữa thiên địa.

Chuẩn Đề nhìn Thái Thượng rời đi, trên mặt hiện lên một tầng mây âm u.

Lần này mình, coi như là tự bê đá đập chân mình rồi, vốn tưởng

có thể thăm dò linh bảo kia, biết đâu có cơ hội, Thái Thượng cũng sẽ không trực tiếp ra tay với mình, nhưng xem ra lần này, mình đã đoán sai hoàn toàn.

Thủ đoạn của Thái Thượng, đã vượt ngoài dự liệu của y, ngay cả thực lực của y, cũng trên sự dự đoán của mình, mới dẫn đến cục diện như ngày nay.

Ngay cả việc đông hành sau này, cũng đã bị cắt đứt.

Chuẩn Đề trong lòng ý niệm thiên chuyển, thần sắc âm trầm trên mặt mới dần dần bình phục, trong miệng khẽ thở dài một tiếng, "Sau này, chỉ có thể từ từ tính kế…" Lời vừa dứt, Chuẩn Đề chậm rãi nhắm hai mắt, chờ đợi vạn năm trôi qua, để trở về Tây Phương Linh Sơn.

Ban đầu, khi bảo vật hiện thế, mấy vị trong thiên địa vốn đã chú ý đến nơi này.

Sau này Chuẩn Đề xuất hiện, lại nói những lời muốn linh bảo trạch chủ, rồi lại dẫn đến việc bị Thái Thượng trấn phong tại đây, bọn họ đều có không ít kinh ngạc.

Tuy nhiên so với Đế Tuấn, vị đã từng bị Thái Thượng trấn áp qua, đối với chuyện này lại quen thuộc hơn nhiều.

Chỉ cần nhẫn nại qua đi, chuyện này lại tính là gì, đối mặt với tồn tại như Thái Thượng, dẫu Chuẩn Đề là Thánh nhân, còn khó thoát khỏi bị trấn phong, mình khi đó, thì lại càng không cần phải nói.

Nguyên Thủy và Thông Thiên chỉ nhìn Chuẩn Đề đã chấp nhận hiện thực một cái, rồi thu hồi ánh mắt, tuy họ có chút kinh ngạc, nhưng cũng hiểu rằng, cảnh giới của Đại ca nhà mình hiện giờ, cách Chuẩn Đề quá xa.

Muốn dùng Đại Đạo chi lực trấn phong Chuẩn Đề vạn năm, vẫn

là chuyện dễ như trở bàn tay, cho nên cũng không quá kinh ngạc, trong chớp mắt liền khôi phục bình tĩnh.

Hậu Thổ và Nữ Oa cũng biết thực lực kinh khủng của Thái Thượng, giờ đây cũng thu hồi thần sắc kinh hãi, lại nhìn Chuẩn Đề một cái, rồi không để ý nữa.

Phương Tây, trên đỉnh Linh Sơn.

"Thực lực như vậy, e là cách cảnh giới kia không còn xa nữa rồi…" Tiếp Dẫn trên mặt thần sắc từ kinh hãi chuyển sang ngưng trọng, nhìn Chuẩn Đề đang bị trấn phong, trong lòng thầm than một tiếng.

"Việc đông hành sau này e là không thể, nếu muốn nhanh chóng hoàn thành đại nguyện của Tây Phương, đông hành vẫn là điều tất yếu, nhưng chuyện này chỉ có thể từ từ tìm cơ hội…" Tiếp Dẫn trong lòng trầm ngâm vài tức, rồi chậm rãi cất lời.

Lời vừa dứt, y liền thu hồi ánh mắt, Phật quang trên người rực rỡ, chiếu rọi chư thiên, tất cả đệ tử trong Tây Phương Linh Sơn đều được không ít lợi ích, giờ phút này thành kính hành lễ về phía Bát Bảo Công Đức Trì.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, từng trận Phật âm hùng vĩ truyền đến, dẫn dắt không ít đệ tử Tây Phương lắng nghe Đại Đạo chi âm, tham ngộ Đại Đạo của bản thân.

Chương 251

Còn Chuẩn Đề đang bị trấn phong trong sơn mạch, chậm rãi mở hai mắt, nhìn Linh Sơn đang được kim quang bao bọc, trên mặt hiếm hoi lộ ra một nụ cười.

Tây Phương của mình, tự sẽ đại hưng!

Chuẩn Đề trong lòng thầm than một tiếng, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ chờ đợi.

Trong một khu vực nọ thuộc Hồng Hoang.

Thanh Huyền ưu nhàn tự tại chở Thái Thượng tiến về phía trước, lần này y cũng thấy cảnh Lão Gia nhà mình trấn phong Thánh nhân Chuẩn Đề.

Tuy y kinh hãi, nhưng nghĩ đến thực lực kinh khủng của Lão Gia nhà mình, cũng liền tự nhiên mà thôi.

Cỗ Đại Đạo chi lực kinh khủng đó, may mắn là mình ở xa, lại toàn bộ hướng về Thánh nhân Chuẩn Đề mà đi, nếu không, Thanh Huyền cảm thấy mình cũng sẽ bị trấn sát triệt để tại chỗ dưới cỗ Đại Đạo chi lực đó, trong vô tận dòng sông thời không và dòng sông vận mệnh cũng sẽ bị Đại Đạo chi lực xóa sổ triệt để.

Lão Gia nhà mình không trực tiếp ra tay với Thánh nhân Chuẩn Đề, trọng thương y, đã coi như là không tệ rồi.

"Lão Gia, đi về đâu?" Thanh Huyền trong lòng ý niệm dần bình ổn, rồi cất lời hỏi.

Nghe vậy, trên khuôn mặt đạm nhiên của Thái Thượng lộ ra một nụ cười nhẹ, nhìn về phía Bắc, cất lời nói, "Đi về phía Bắc, đến Nhân tộc!" "Vâng, Lão Gia!" Biết được phương hướng, Thanh Huyền tiếp

tục tiến về phía trước, nhưng tốc độ vẫn không nhanh, vẫn chậm rãi tiến bước.

Thời gian thoáng chốc, lại hơn ngàn năm trôi qua.

Thanh Huyền đã chở Thái Thượng đến nơi Thánh địa Nhân tộc, nhưng họ lại không đi vào, chỉ hạ xuống trong một tiểu sơn mạch cách Thánh địa Nhân tộc vạn ức dặm.

Thái Thượng tham ngộ trong một đỉnh núi trong đó, Thanh Huyền thì tự do hoạt động.

Trên một đỉnh núi nọ.

Thái Thượng trong tay lật một cái, một đạo thanh quang lóe qua, sau đó liền thấy một kiện linh bảo hình ngọc ấn xuất hiện trong tay y.

Trên ấn tỳ có Cửu Long Giao Nữu, ngọc long bàn nhiễu.

Dưới ấn tỳ khắc Đại Đạo phù lục hai chữ 'Không Động'.

Bên ngoài Thánh địa Nhân tộc, trong một sơn mạch, trên một đỉnh núi nọ.

"Không Động Ấn, Nhân tộc chí bảo, ẩn chứa năng lực không gian." Thái Thượng nhìn ngọc ấn trong tay, chậm rãi nói, trong mắt Đại Đạo hiện lên, chậm rãi quét qua Không Động Ấn, phân tích Không Động Ấn.

Lời vừa dứt, ánh mắt Thái Thượng rơi vào Không Động Ấn, nơi Cửu Long Giao Nữu, ngọc long bàn nhiễu, ở đó, Thái Thượng nhìn thấy nơi mình quen thuộc.

Mảnh vỡ, chính là bắt nguồn từ nơi này!

Thái Thượng giờ đây, cũng đã lý giải, kiện Nhân tộc chí bảo này, cùng Nhân Giáo Giáo Chủ, quả thực có liên hệ không nhỏ, có thể dẫn phát một số chuyện, cũng hợp lý.

Thái Thượng trong lòng ý niệm thiên chuyển, sau đó liền chậm rãi bình phục, ánh mắt lại lần nữa rơi vào Không Động Ấn.

"Ông!" Trong tay Thái Thượng quang hoa lưu chuyển, âm dương chuyển động, Đại Đạo chi lực mênh mông cùng Đại Đạo Pháp tắc ngưng tụ trên đó, sau đó trực tiếp đánh xuống vào Không Động Ấn, kích khởi từng trận gợn sóng không gian.

Trên Không Động Ấn, tỏa ra thanh quang rực rỡ và tiên thiên khí tức mênh mông, nhưng trong chớp mắt liền thu liễm lại.

"Hô!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, trong tay Thái Thượng dâng lên một đoàn thanh sắc hỏa diễm, bắt đầu tế luyện.

Không Động Ấn vì có mảnh vỡ, cho nên Thái Thượng tế luyện Không Động Ấn cũng không tốn quá nhiều thời gian, nhiều nhất chỉ cần ba ngàn năm, liền có thể hoàn toàn tế luyện xong, từ đó trở thành một kiện linh bảo đặc thù khác trong tay y.

Thái Thượng bên này đang tế luyện linh bảo, trong Hồng Hoang, cũng đang chậm rãi thúc đẩy, trong Thánh địa Nhân tộc, Toại Nhân và Huyền Đô không hề biết Thái Thượng đang tế luyện linh bảo cách Thánh địa vạn ức dặm bên ngoài.

Trong Hồng Hoang, dẫu là Nguyên Thủy và Thông Thiên, cũng đều không biết nơi Thái Thượng đang ở.

Họ đều biết Đại ca nhà mình tu Đạo Vô Vi, một mực thanh tĩnh vô vi, tùy ý du tẩu trong Hồng Hoang, cho nên họ cũng không quá chú ý đến những điều này, giờ đây họ đều đang tu hành tham ngộ Đại Đạo của bản thân.

Đế Tuấn và Hậu Thổ đều đang sắp xếp công việc cho chủng tộc của mình, cũng đang khôi phục nguyên khí cho chủng tộc và hóa giải nghiệp lực các loại việc.

Nữ Oa thì từ Tạo Hóa Thiên đến Hồng Hoang, tu hành trong Phượng Tê Sơn.

Tiếp Dẫn giờ đây đang giảng đạo trên Linh Sơn cho môn hạ đệ tử, cũng đang từ từ đề thăng và chuyển hóa Đại Đạo của các tu sĩ do Chuẩn Đề độ hóa, giúp họ tu hành Đại Đạo Tây Phương nhanh hơn, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Chuẩn Đề giờ đây đã không để ý quá nhiều nữa, dù sao đã bị Thái Thượng trấn phong tại đây, vậy thì cứ thế mà chấp nhận, chờ đợi vạn năm sau đến.

Các bộ lạc Nhân tộc bình thường sau khi được Thánh địa và Nhân Giáo truyền giáo, thực lực tổng thể và khí vận đều đang chậm rãi đề thăng.

Thiên Đình, Địa Tiên Phủ, giờ đây đều đang tự mình đề thăng, nhưng Thiên Đình có vẻ nổi bật hơn.

Vạn tộc trong Hồng Hoang, cùng với không ít tu sĩ, sinh linh mới sinh, giờ đây đều đang tiến về phía cảnh giới cao hơn, tranh đoạt trong Hồng Hoang.

Trong khoảnh khắc, ba ngàn năm thời gian liền đã trôi đi nhanh chóng.

Trên đỉnh núi, trong động phủ.

"Ầm!" Chỉ thấy một đạo thanh quang lóe qua, sau đó liền truyền đến một tiếng vang rõ rệt, một cỗ tiên thiên khí tức mênh mông cuồn cuộn lan ra.

"Thành!" Thái Thượng đánh thủ ấn cuối cùng vào Không Động Ấn, sau đó thu lại hỏa diễm đang tế luyện trong lòng bàn tay, việc tế luyện này coi như đã thuận lợi hoàn thành.

Thái Thượng nhìn Không Động Ấn trong tay, hài lòng gật đầu.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Thái Thượng trong tay lại lần nữa khởi ấn quyết, không ngừng đánh vào Không Động Ấn, sau đó liền thấy Không Động Ấn tỏa ra thần quang rực rỡ, từ từ bay lơ lửng, huyền phù trước người Thái Thượng.

Một cỗ nhân uân chi khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường từ Không Động Ấn phát ra, bao bọc Thái Thượng trong đó.

"Ông!" Trên thiên linh của Thái Thượng, Xích Hồng Khánh Vân dâng lên, Tam Thanh Đạo Nhân trong tay đồng thời kết ấn, sau đó đánh vào Không Động Ấn.

Còn trên Khánh Vân, một tôn kim sắc bảo tháp chậm rãi hiện ra, trấn áp tất cả, Đại Đạo khí tức mênh mông không ngừng giáng xuống.

"Nhân Đạo, Khai!" Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân đồng thời cất lời, thủ ấn kích động thương khung cổ xưa và vô tận Đại Đạo chi lực tức thì đánh vào Không Động Ấn, sau đó liền thấy một đạo thần quang như khi khai thiên tích địa, xuyên thấu dòng sông thời không, dòng sông vận mệnh, thẳng đến tận cùng của Đại Đạo, như nguồn gốc của tất cả.

Sau đó liền thấy thần quang dũng hiện, nhấn chìm thế gian, trong thần quang, một Đại Đạo ẩn chứa chúng sinh chi đạo đang giao chức hiện ra, diễn hóa mà thành.

Thấy vậy, thủ ấn trong tay Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân không ngừng đánh vào đó, sau đó Thái Thượng chậm rãi nhắm hai mắt, tâm thần thẩm thấu rời đi, bắt đầu hòa làm một thể với Đại Đạo này, Đại Đạo của bản thân y, cũng trong khoảnh khắc này, dung nhập vào trong đó.

"Oanh lạc!" Trong sơn mạch, tức thì truyền đến một tiếng nổ vang, thẳng đến cửu tiêu chi địa, chấn động toàn bộ Hồng Hoang.

Khoảnh khắc này, tất cả Nhân tộc, tất cả sinh linh Hồng Hoang, giờ phút này ánh mắt đều hướng về nơi này.

Dường như là từ thuở khai sơ nhất của dòng sông thời không, đã có vài thủ đoạn được lưu lại, chúng sinh nhìn về nơi Thái Thượng đang ở, tuy không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng tổng cảm giác, có liên quan đến bản thân.

Tuy những chuyện như vậy, không ảnh hưởng đến Ngũ Thánh và hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng giờ phút này, ánh mắt họ cũng đều hướng về nơi này.

Thần sắc hơi ngưng trọng, mọi người im lặng hồi lâu.

Trong Thánh địa Nhân tộc.

Toại Nhân nhìn về sơn mạch kia, tuy y không rõ chuyện gì đang xảy ra, nhưng giờ phút này khí vận Nhân tộc lưu chuyển, giáng lâm ở đó, hơn nữa, khí vận Nhân tộc đang chậm rãi đề thăng, Nhân Đạo chi lực ngưng kết.

Toại Nhân trong lòng suy nghĩ một lát, liền đại khái đoán ra, đây có lẽ chính là thủ đoạn của lão sư nhà mình.

Chương 252

Khí vận Nhân tộc đề thăng, Nhân Đạo chi lực đề thăng, Toại Nhân là Nhân Tổ cũng có vài lợi ích, cho nên khi những điều này đều đang đề thăng, y cũng bắt đầu bế quan tu hành.

Không chỉ y, trong Thánh địa Nhân tộc, không ít cao thủ cũng đều như vậy.

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện.

"Cỗ lực lượng này cực kỳ bất phàm, nếu không phải Thiên Đình có Thiên Đạo chi lực thủ hộ, e là ta cũng phải thần phục dưới cỗ lực lượng này." Hạo Thiên thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói.

"Cảm giác kia, phảng phất chúng sinh đều ở trong đó, có thể bị cỗ lực lượng này chưởng khống, lại có thể nhờ sức mạnh này mà đề thăng, chỉ là không thể nhờ được mà thôi." Dao Trì trên khuôn mặt cười nhưng sự ngưng trọng không kém Hạo Thiên, nàng cảm thụ cực kỳ rõ ràng.

Nàng nói xong, nhìn về phía Hạo Thiên, nói, "Lực lượng kinh khủng như vậy, e là chỉ có một trong mấy vị kia thôi." "Chúng sinh đều ở trong đó, đây có lẽ, chính là Nhân Đạo, Nhân Đạo chân chính!" Hạo Thiên thần sắc hơi rùng mình, trong miệng nặng nề thốt ra một câu.

"Nhân Đạo ư!" Dao Trì khẽ nói một tiếng, thần quang trong đôi mắt đẹp dũng hiện.

"Có phải Thái Thượng Đạo Tôn chăng?" Dao Trì hỏi một câu.

"Chưởng Nhân Đạo, lại có thể đến mức này, cũng chỉ có thể là y." Hạo Thiên nhíu mày, cất lời nói.

Dao Trì khẽ gật đầu, không nói gì.

Hạo Thiên trầm mặc vài tức, đột nhiên nhìn về phía Dao Trì, cất lời nói, "Dao Trì, Thiên Đình đã đến lúc phải bước ra bước then chốt rồi." "Ngươi có tính toán gì?" Dao Trì nhìn y.

"Long tộc nhập Thiên, đề thăng Thiên Đình chi lực." Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện.

"Long tộc nhập Thiên, đề thăng Thiên Đình chi lực." Hạo Thiên nhìn nàng, thần sắc nghiêm túc nói, ánh mắt kiên định, rõ ràng là đã chuẩn bị mọi tính toán và kế hoạch, không phải nhất thời hứng khởi.

Dao Trì nghe vậy, hồi lâu không nói, nhìn Hạo Thiên, hàng mi thanh tú khẽ nhíu lại, nàng quả thực không ngờ, Hạo Thiên lại đưa ra quyết định như vậy, bước đi này, Thiên Đình đi quả thực không phải là bước nhỏ.

Nếu bước đi này không tốt, đừng nói đề thăng thực lực Thiên Đình, e rằng Thiên Đình cũng sẽ bị kéo xuống nước.

Cho nên nói, bước đi này đối với Thiên Đình, cực kỳ quan trọng, nhưng đồng thời lại là một bước cần cực kỳ cẩn trọng.

Bước đi này, sẽ quyết định không ít chuyện.

"Hạo Thiên, Thiên Đình đi bước này ngươi đã suy nghĩ kỹ chưa, Long tộc không phải là chủng tộc bình thường, là một trong Viễn Cổ Tam Tộc, thực lực của Long tộc không tệ, có ẩn giấu thực lực chưa biết, nhưng nghiệp lực và nhân quả của Long tộc cũng không nhỏ." Dao Trì khẽ nhíu mày, dừng một chút, rồi tiếp tục nói, "Nếu giữa hai bên không cân bằng, lúc đó không những không đạt được lợi ích tối đa, ngược lại còn bị Long tộc liên lụy, như vậy, liền là tự tìm khổ ăn rồi." Lời nàng nói và lo lắng này không phải không có lý, Long tộc tuy ngầm có thực lực không yếu, dẫu đặt trong Hồng Hoang, cũng là tồn

tại thế lực nhị lưu đỉnh tiêm, sức mạnh như vậy, nếu có thể bổ sung cho Thiên Đình, quả thực không tồi.

Nhưng vấn đề ở chỗ, khuyết điểm của Long tộc, cũng đồng thời cực kỳ rõ ràng và nghiêm trọng.

Nhân quả nghiệp lực, đây là điều mà trong Hồng Hoang, tất cả tu sĩ đều kính sợ mà tránh xa, một khi dính phải những thứ này, nếu không hóa giải, khi lượng kiếp đến, sẽ càng thêm phiền phức.

Long tộc là nhân vật chính của lượng kiếp trước, nhân quả nghiệp lực trên người tự nhiên không cần phải nói, nếu không nghiêm trọng, sao lại ẩn mình một lượng kiếp, một lòng chỉ để hóa giải nhân quả nghiệp lực của bản thân.

Tuy trong lượng kiếp trước, họ cũng đã có không ít tộc nhân vẫn lạc, nhưng vì luôn ẩn mình, cũng đã hóa giải một phần nhân quả nghiệp lực, không có nhân quả và nghiệp lực mới, cho nên coi như tổn thất ít.

Nhưng nếu muốn thu nhận Long tộc, đây liền là một vấn đề cực kỳ nghiêm cẩn, nếu không cẩn thận, liền sẽ bị nghiệp lực của Long tộc liên lụy, những nỗ lực hai trăm vạn năm qua của Thiên Đình, đều sẽ vì thế mà đổ sông đổ biển.

Cho nên nói, Dao Trì giờ đây mới có nỗi lo này, đây là chuyện cần xử lý cẩn thận, nếu có thể, nàng quả thực không muốn vội vàng quá mức.

"Cục diện Hồng Hoang ngày càng đổi mới, vạn tộc tranh giành.

Lại có Địa Tiên Phủ chia đi không ít khí vận Hồng Hoang, Nhân tộc đang quật khởi, Vu Yêu nhị tộc chờ thời cơ tái hiện Hồng Hoang, những thế lực này, đều không dễ xử lý." Hạo Thiên nghe vậy, trong miệng khẽ thở dài một tiếng, phân tích nói.

Y dừng một chút, rồi tiếp tục nói, “Trong Hồng Hoang, tự nhiên là lấy thực lực làm tôn.

Mấy phương thế lực kia, đều đang không ngừng đề thăng.

Thiên Đình ta tuy đã chen chân vào thế lực nhị lưu, nhưng thực lực vẫn không đủ để chống đỡ Thiên Đình làm nhiều việc hơn.” “Trong Hồng Hoang thu nạp tán tu, cùng với một số thế lực nhỏ tuy có thể đề thăng thực lực, nhưng trình độ và tốc độ bồi dưỡng như vậy, lại căn bản không đạt yêu cầu.

Chúng ta hiện tại cần, là thực lực có thể giải quyết tình huống hiện tại của chúng ta.” “Trong Hồng Hoang, thế lực có thể lôi kéo không nhiều, Kỳ Lân nhất tộc và Phượng tộc đã xuất hiện với tư cách Thụy thú, không thể tìm kiếm.

Vu Yêu nhị tộc lại càng không thể, tính đi tính lại, liền chỉ có Long tộc là phù hợp, đối với sự cân bằng giữa nghiệp lực và lợi ích của Long tộc, ta đã có ý tưởng rồi.” Dao Trì nghe lời Hạo Thiên nói, chậm rãi gật đầu, những gì y nói, nàng đều hiểu rõ, đây cũng là một vấn đề rõ ràng hiện tại của Thiên Đình.

Hiện tại cục diện Hồng Hoang ngày càng đổi mới, thực lực Thiên Đình tự nhiên là phải không ngừng đề thăng, hiện tại tuy thực lực Thiên Đình có thể chen chân vào thế lực nhị lưu, nhưng điều này còn xa mới đủ, Thiên Đình muốn làm không chỉ như vậy, thực lực tự nhiên cũng không chỉ vậy.

Thu nạp tu sĩ, bồi dưỡng tu sĩ tốc độ đều quá chậm, muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề hiện tại, liền chỉ có như vậy.

Đợi đến khi thực lực Thiên Đình tự mình đề thăng lên, thực lực tu sĩ được bồi dưỡng lên, lúc đó Thiên Đình liền có thể dần dần bỏ qua Long tộc, hoặc là có thể thực sự thu Long tộc vào dưới trướng, trở thành thực lực chân chính.

Nhưng điểm này, là vấn đề của sau này.

"Nếu lực lượng Tam Ngự của Thiên Đình có thể dung nhập vào, Thiên Đình cũng không cần đi bước này." Dao Trì trong lòng suy nghĩ một lát, rồi trong miệng khẽ thở dài một tiếng.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, Bắc Cực Tử Vi Đại Đế, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế ba vị này, mỗi người đều có căn cơ đại giáo của bản thân, thực lực đều không yếu.

Nếu có thể dung hợp ba vị này và thế lực của họ, thì thực lực Thiên Đình, e rằng đủ sức vượt qua không ít thế lực nhị lưu cường hãn trong Hồng Hoang rồi.

"Tam Ngự là thủ đoạn của Tam giáo, tự nhiên sẽ không dung nhập vào.

Bọn họ trấn giữ ba phương Thiên Đình, cũng là vì lợi ích mà thôi." Hạo Thiên hai mắt hơi híp lại, lạnh giọng nói, "Ta cũng không hy vọng bọn họ nhập vào trung ương một mạch của ta, như vậy, ta còn có thể tự mình bồi dưỡng tâm phúc, chân chính chưởng khống Thiên Đình, nếu Tam giáo dung nhập, lòng lại không đồng nhất, ẩn họa này e rằng còn lớn hơn." Dao Trì nghe xong, khẽ gật đầu, cũng đúng lý đó.

"Vì ngươi trong lòng đã có kế hoạch, có thể cân bằng vấn đề giữa và Long tộc, vậy chuyện này đối với Thiên Đình mà nói, vẫn có không ít lợi ích, ngươi cứ đi làm đi, ta tin ngươi." Dao Trì trên khuôn mặt cười hiện lên một nụ cười nhẹ, nhìn Hạo Thiên nói.

Hạo Thiên thấy vậy, cười một tiếng rồi đứng dậy, thân hình khẽ động, biến mất trong Lăng Tiêu Điện.

Dao Trì nhìn theo, rồi đứng dậy, đi về Bàn Đào Viên.

Đông Hải, trong Long Tộc Hành Cung.

Nơi này, chính là nơi căn bản nhất của Long tộc, cũng là nơi tồn

tại của sức mạnh trung kiên chân chính của Long tộc.

"Đại Thiên Tôn quả nhiên bất phàm, có thể lẩn tránh các trưởng lão của tộc ta mà đến được nơi này." Chúc Long hai mắt hơi rùng mình, hàn quang giao chức trong đó, thản nhiên cất lời.

Hạo Thiên nghe vậy, cười một tiếng, không nói gì.

"Đại Thiên Tôn đến đây, là vì việc gì?

Chẳng lẽ là muốn ra tay với Long tộc?" Chúc Long lạnh lùng nói.

"Tộc trưởng hiểu lầm, Hạo Thiên đến đây, có một việc muốn cùng Tộc trưởng thương nghị." Lời vừa dứt, Hạo Thiên khẽ mấp máy môi, thanh âm truyền đến bên tai Chúc Long.

Nghe vậy, thần sắc Chúc Long biến hóa không ngừng, việc hợp tác của Hạo Thiên, đối với cả hai bên mà nói, đều có lợi ích.

Chỉ có điều đối với một chủng tộc cao ngạo như Long tộc mà nói, lên Thiên Đình, tức là nhập vào dưới trướng Thiên Đình, điều này cần Chúc Long quyền hành lợi tệ.

"Long tộc muốn tái hiện Hồng Hoang, nhân quả nghiệp lực của bản thân liền phải hóa giải hoàn toàn mới được, cũng chỉ có như vậy, thực lực Long tộc mới có thể đề thăng.

Hành động này của Hạo Thiên, cũng khả thi." Chúc Long trong lòng ý niệm thiên chuyển, so với đại kế của bản thân, sự khuất tôn của Long tộc lúc này, cũng đáng giá.

Dù sao muốn tái hiện trong Hồng Hoang, muốn đề thăng thực lực, liền phải hóa giải nhân quả của bản thân, mà hiện tại có cơ hội này ở đây, Chúc Long cũng nguyện ý thử một lần.

Trong hành cung Long tộc tại Đông Hải, Chúc Long tâm tư xoay chuyển ngàn lần, không ngừng cân nhắc lợi ích của Long tộc trong

việc này.

Mặc dù việc này có lợi hại đan xen, nhưng xét theo tình hình hiện tại, đối với Long tộc mà nói, vẫn là lợi nhiều hơn hại.

Chương 253

Biết đâu, Long tộc có thể nhân cơ hội này hóa giải nhân quả nghiệp lực của bản thân, tái hiện Hồng Hoang, thăng cấp thực lực.

"Nếu Đại Thiên Tôn đích thân đến đây, đủ để nói lên thành ý của Đại Thiên Tôn đối với việc này.

Chúc Long cũng nguyện ý thúc đẩy việc này, chuyến hợp tác với Thiên Đình lần này, Long tộc ta chấp thuận rồi…" Sau khi suy nghĩ, Chúc Long trên mặt lộ ra nụ cười, nhìn Hạo Thiên nói.

Cân nhắc xong lợi hại, việc này đối với Long tộc có không ít lợi ích, có thể làm dịu đi những điều kiện then chốt nhất của Long tộc hiện tại, Chúc Long cũng không từ chối, chẳng qua là tạm thời hy sinh niềm kiêu hãnh của Long tộc mà thôi, so với toàn bộ Long tộc, chút kiêu hãnh này thật chẳng đáng kể.

Nghe vậy, trong mắt Hạo Thiên lóe lên một tia dị sắc, y cũng hiểu rõ những gì Chúc Long đang nghĩ trong lòng, những việc này có ích cho Long tộc, có thể làm dịu đi nhân quả nghiệp lực của Long tộc, có thể giúp Long tộc sớm hiện thế Hồng Hoang, thăng cấp thực lực của bản thân.

So với những điều đó, chút kiêu hãnh của Long tộc thì tính là gì?

Điểm này, Hạo Thiên kỳ thực đã sớm nghĩ tới, nhưng cũng không ngờ Chúc Long lại nhanh chóng đồng ý như vậy, quả nhiên là đứng ở vị trí của y mà xem xét lợi hại, vẫn là khác biệt.

Tuy rằng hai bên đều có tính toán riêng trong lòng, nhưng vì việc đã thành, Hạo Thiên trong lòng vẫn khá mãn ý.

Xét theo tình hình hiện tại, hai bên vẫn là đôi bên cùng có lợi, còn

về sau này, cứ đợi sau này rồi tính.

"Nếu tộc trưởng không có dị nghị, vậy chức tư hành vân bố vũ của Đại Thiên Đình này, sẽ giao cho Long tộc.

Tộc trưởng xin hãy tuyển chọn người Long tộc lên trời nhậm chức…" Hạo Thiên gật đầu, nhìn Chúc Long nói.

Chúc Long nghe xong, khẽ gật đầu, sau đó truyền âm gọi Đại Trưởng Lão đến, rồi bảo y gọi Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, cũng chính là người phát ngôn trên danh nghĩa của Long tộc.

Tuy rằng tu vi chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng cũng khá phi phàm.

Đối với Ngao Quảng, Hạo Thiên tự nhiên cũng hiểu rõ, đây là người quản lý trên danh nghĩa của Long tộc, thực lực cũng không tính là yếu, điều này cũng khiến Hạo Thiên nhìn thấy một mặt thực lực khác của Long tộc.

Đông Hải Long Vương đều có thực lực này, mấy vị khác có kém hơn cũng phải có thực lực Đại La Kim Tiên, xét theo tình hình này, quả thực không thấp.

"Lên trời nhậm chức, chức tư hành vân bố vũ của Đại Thiên Đình này, sau này sẽ giao cho Ngao Quảng cùng Tứ Hải Long Vương…" Chúc Long trong mắt một đạo tinh mang lóe lên, nhìn Hạo Thiên nói.

Cứ như vậy, nếu có chuyện gì, y có thể bỏ xe giữ tướng, vứt bỏ một phần Long tộc này để bảo toàn bản thân, dù sao như vậy cũng không làm tổn thương mình, công đức lúc này mới là quan trọng nhất.

Đợi đến khi hóa giải tình huống của Long tộc xong, y sẽ có những tính toán khác.

"Vâng, Tộc trưởng!" Ngao Quảng nghe vậy, lập tức ứng một tiếng.

Hạo Thiên nghe vậy, khẽ gật đầu.

Những sức mạnh này cũng không yếu, y không chỉ muốn mượn sức mạnh của Long tộc để cường đại bản thân, mà còn muốn mượn danh Long tộc để cường đại thế lực của Thiên Đình.

Cứ như vậy, Thiên Đình biết đâu còn có thể mượn thế và thực lực của Long tộc, khiến Thiên Đình một lần nữa thu hút một phần tán tu cùng một số thế lực nhỏ trong Hồng Hoang.

Hoặc giả, bản thân y có thể nhân cơ hội này, tổ chức một thịnh hội, sau đó khiến những người còn đang quan vọng, hạ quyết tâm gia nhập Thiên Đình, cứ như vậy, việc một công đôi việc này cũng đã đạt được.

"Nếu đã như vậy, vậy ba tháng sau, Hạo Thiên sẽ hạ chỉ, lệnh Long tộc lên trời nhậm chức…" Hạo Thiên nói.

Chúc Long nghe xong, khẽ gật đầu, "Đa tạ Đại Thiên Tôn…" "Như vậy, Hạo Thiên xin không quấy rầy nữa…" "Xin mời!" Hạo Thiên gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Một lát sau, Chúc Long lúc này mới nhìn Ngao Quảng, mở miệng nói, "Ngao Quảng, lần này liên quan đến vấn đề nghiệp lực và khí vận của Long tộc, ta tin tưởng ngươi có thể làm tốt.

Về việc công đức, sau này Long tộc ở Thiên Đình phải tranh thủ nhiều hơn, khí vận Hồng Hoang được hưởng, cũng phải cố gắng chiếm lấy càng nhiều càng tốt…" "Ngao Quảng đã rõ!" Ngao Quảng nghe vậy, hiểu rõ hàm ý trong đó, lập tức gật đầu nói.

Nghe vậy, Chúc Long gật đầu, sau đó ra hiệu Ngao Quảng lui xuống.

Chúc Long nhìn Hồng Hoang, đôi mắt khẽ híp lại. … Tại Lăng Tiêu Điện trên Tam Thập Tam Thiên.

Hư không rung động, sau đó thấy Hạo Thiên từ trong đó bước ra, y trong tay khẽ động, một đạo kim quang lóe lên, thông báo việc Long tộc này cho Dao Trì.

Sau đó y ngồi trên đế vị, khẽ quát, "Tuyên Thái Bạch Kim Tinh!" Tiếng vừa dứt, liền có tả hữu đi tiền hô hậu ủng.

Không lâu sau, Thái Bạch Kim Tinh tiến vào Lăng Tiêu Điện, quỳ một gối xuống bái nói, "Thần Thái Bạch Kim Tinh bái kiến Thiên Đế, nguyện Thiên Đế tiên phúc vĩnh hưởng, thọ sánh cùng trời đất!" "Không cần đa lễ!" Hạo Thiên phất tay, sau đó nói, "Thái Bạch Kim Tinh, Trẫm có một việc giao cho ngươi đi làm…" "Thiên Đế cứ phân phó, Thái Bạch Kim Tinh nhất định sẽ thuận lợi hoàn thành!" Thái Bạch Kim Tinh thân thể chấn động, lập tức mở miệng nói.

Hạo Thiên gật đầu, nói, "Ba tháng sau, ngươi đến Long tộc tuyên chỉ, lệnh Tứ Hải Long Vương của Long tộc lên trời nhậm chức…" Nghe vậy, thần sắc Thái Bạch Kim Tinh cả kinh, có chút khó tin nhìn Hạo Thiên.

Long tộc?!

Tứ Hải Long Vương lên trời nhậm chức?

Y không ngờ, vị Thiên Đế không hiển sơn lộ thủy này, lại có thể chiêu dụ cả Long tộc, xem ra, vị Thiên Đế này lại sắp có động tác lớn rồi.

"Thiên Đế cứ yên tâm, thần nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ!" Sau khi chấn kinh, Thái Bạch Kim Tinh vội vàng mở miệng nói.

Hạo Thiên gật đầu, sau đó lấy ra thánh chỉ, viết xuống nội dung, đóng Thiên Đế Ngọc Tỷ xong, liền giao cho Thái Bạch Kim Tinh.

Thái Bạch Kim Tinh tiếp nhận xong, liền xoay người rời đi.

Hạo Thiên ngồi trên đế vị, thần sắc bình tĩnh nhìn Hồng Hoang,

đợi xem tình hình ba tháng sau. … Ba tháng thời gian chớp mắt trôi qua.

Ngày đó, trên không Đông Hải, Thiên Uy cuồn cuộn, quét đến.

Không lâu sau, liền thấy trong những đám mây đen cuồn cuộn này, hiện ra hàng trăm bóng người, chính là Thiên Binh Thiên Tướng của Thiên Đình, mà người dẫn đầu, chính là Thái Bạch Kim Tinh đến tuyên chỉ.

Lúc này, trong Đông Hải, bốn bóng người hiện ra, lăng không bay đến, nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh trên không.

Thái Bạch Kim Tinh nhìn Tứ Hải Long Vương một lượt xong, bắt đầu tuyên đọc dụ chỉ của Thiên Đình.

"Phụng Thiên Thừa Vận, Thiên Đế chiếu viết.

Tứ Hải Long tộc trấn thủ Tứ Hải có công, nay đặc sắc phong Ngao Quảng làm Đông Hải Long Vương, Ngao Minh làm Nam Hải Long Vương, Ngao Nhuận làm Tây Hải Long Vương, Ngao Thuận làm Bắc Hải Long Vương, chấp chưởng Tứ Hải cùng với sự vụ hành vân bố vũ của Hồng Hoang, chức vụ quan trọng của Thiên Đình, ban phúc trạch Hồng Hoang…" Nghe vậy, bốn người tiếp nhận dụ chỉ.

Thái Bạch Kim Tinh khẽ gật đầu, dụ chỉ trong tay tung ra, hóa thành một đạo kim quang, bay vào tay Ngao Quảng.

Lúc này, lại nghe Thái Bạch Kim Tinh nói, "Tứ vị Long Vương, xin mời các ngươi chuẩn bị tộc nhân Long tộc lên trời, gánh vác trách nhiệm Tứ Hải…" "Chúng ta đã rõ!" Tứ vị Long Vương gật đầu nói.

Thái Bạch Kim Tinh khẽ gật đầu, vung tay lên, dẫn Thiên Binh Thiên Tướng xoay người trở về Thiên Đình.

Trên Tứ Hải, chỉ còn lại Tứ Hải Long Vương.

“Đi!” Ngao Quảng khẽ nói một tiếng, bốn người xoay người tiến vào Đông Hải. … Trong Lăng Tiêu Điện, Hạo Thiên nhìn tình huống trong Hạo Thiên Kính, hài lòng gật đầu, như vậy việc này xem như cơ bản đã hoàn thành.

Cứ như vậy, lại vài năm sau, Tứ Hải Long Vương dẫn hàng ngàn tộc nhân Long tộc lên trời nhậm chức, trong Hồng Hoang quả nhiên đã khuấy động không ít sóng gió.

Không ít tu sĩ và sinh linh Hồng Hoang, cùng một số chủng tộc, đối với cử động này của Thiên Đình, đều khá kinh ngạc.

Dù sao đó là Long tộc, là một trong Tam tộc viễn cổ, không phải dễ dàng chiêu dụ như vậy.

Chương 254

Đại Thiên Tôn Hạo Thiên có thể làm được bước này, hiển nhiên cũng không phải một tồn tại bình thường, xem ra, vị Thiên Đế này, vẫn là khá có thủ đoạn.

Tam Giáo, Nữ Oa, Vu Yêu Nhị tộc cùng Nhân tộc, lúc này cũng không quá chú ý đến Thiên Đình, vẫn quay về tình huống của bản thân.

Tây Phương Nhị Thánh tuy trong lòng có vài lời bất mãn đối với hành động đầy dã tâm của Hạo Thiên, nhưng việc này đã thành định cục, họ bề ngoài vẫn không thể ra tay với Hạo Thiên.

Huống chi, còn là tình huống hiện tại này.

Những việc này, chỉ có thể từ từ tính toán. … … Kể từ khi Long tộc nhập Thiên Đình, đến nay đã có vài ngàn năm trôi qua.

Long tộc ở Thiên Đình, cũng đã làm theo nhiệm vụ mà Hạo Thiên giao cho họ, ngoài việc hành vân bố vũ trong Hồng Hoang ra, những việc khác có yêu cầu, Long tộc cũng sẽ đi làm.

Đương nhiên là những việc có lợi cho bản thân, nhưng trên danh nghĩa, cho dù không có lợi ích lớn cho Long tộc, họ vẫn sẽ chấp hành, dù sao vào thời cơ này, Long tộc vẫn phải dựa vào Thiên Đình để hóa giải nhân quả nghiệp lực của bản thân.

Hạo Thiên lần này có Long tộc gia nhập, khí vận và công đức của Thiên Đình đều thăng tiến không ít.

Trong lúc mơ hồ, y đã sắp trảm đi nhị thi, tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ, điều này quả thực không chậm.

Dao Trì hiện tại đã bế quan hơn ngàn năm, tu vi e là đã trên Hạo

Thiên rồi.

Vì vậy, sau khi xử lý công việc Thiên Đình hơn ngàn năm nữa, Hạo Thiên cũng đã tiến vào bế quan, tham ngộ nhị thi.

Rất nhiều việc ở Thiên Đình đều đã giao cho Thái Bạch Kim Tinh.

Dù sao hiện tại trong Hồng Hoang khá bình tĩnh, Thiên Đình cũng không cần phải ra tay quá nhiều, chỉ cần phát triển bản thân là được, còn về những điều khác, cũng không có quá nhiều phiền phức.

Giao cho Thái Bạch Kim Tinh, Hạo Thiên vẫn khá tín nhiệm.

Thời gian thoắt cái, lại ba ngàn năm nữa lặng lẽ trôi qua.

Trong một dãy núi nào đó của Hồng Hoang.

"Oanh lạc!" Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng nổ vang vọng bốn phía, sau đó có một luồng sức mạnh xé toạc trời đất, xé mở một khe hở trong thời không nơi đây, lộ ra tất cả tồn tại bên trong.

"Hoa lạp lạp!!!" Lực lượng Đại Đạo vốn không thể nhìn thấy, nay hóa thành những xiềng xích Đại Đạo có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lúc này dần dần rút khỏi người Chuẩn Đề.

Lực lượng Đại Đạo giam cầm trên người y đã biến mất, kỳ hạn vạn năm đã đến.

Chuẩn Đề chậm rãi đứng dậy, thần sắc bình tĩnh, không nhìn ra sâu cạn.

Y nhìn về phương Đông rất lâu, không có chút động tác nào.

"Chuẩn Đề, việc đông hành đến đây kết thúc, ngươi chớ quên lời cảnh cáo trước đó." Giữa trời đất, vang lên thanh âm của Nguyên Thủy.

Đối với những việc trước đây của Chuẩn Đề, Nguyên Thủy tự nhiên là hiểu rõ, hơn nữa Thái Thượng đã cảnh cáo y rồi.

Nếu Chuẩn Đề lại đông hành, e là sẽ gây ra không ít phiền phức, vẫn là tạm thời dừng lại thì tốt hơn.

Chuẩn Đề nghe vậy, đáy mắt lóe lên một vệt âm u khó nhận ra, sau đó thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Vài nhịp thở sau, Chuẩn Đề trở về Tây Phương Linh Sơn, thả ra một số linh nguyên liệu linh vật, cùng một số tu sĩ Đông Phương.

Sau đó cùng Tiếp Dẫn, bắt đầu giảng đạo cho đệ tử Tây Phương, cũng là giảng đạo cho những đệ tử được độ hóa kia.

Điều này nhằm tăng cường thực lực của họ, cũng là tăng cường thực lực và khí vận của Tây Phương.

Điểm này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn tự nhiên sẽ dốc toàn lực làm tốt.

Dưới sự trôi chảy của Thời Không Trường Hà, trong Hồng Hoang, rất nhanh lại trôi qua hơn năm cái nguyên hội.

Trong Hồng Hoang, các tộc và các thế lực đều đang không ngừng thăng tiến.

Suốt trăm vạn năm qua, Long tộc và Thiên Đình đều có tiếng tăm lừng lẫy.

Dù sao hai bên vừa mới hợp tác, tự nhiên phải ra sức thể hiện ở Hồng Hoang.

Trước đây ở Yêu Đình, có rất nhiều Yêu tộc có khả năng hành vân bố vũ, tự nhiên không cần những tồn tại như Long tộc.

Nhưng Thiên Đình hiện tại thì khác, chính là cần Long tộc để làm những việc như vậy.

Yêu tộc hiện tại thoái ẩn, cũng không để ý đến những điều này.

Bởi vậy hiện tại thường có thể thấy bóng dáng Long tộc trong

Hồng Hoang, đang làm việc hành vân bố vũ.

Trong trăm vạn năm qua, Thiên Đình ngoài việc bồi dưỡng thực lực tâm phúc của bản thân ra, Hạo Thiên còn nhân cơ hội này, thu hút một phần tán tu Hồng Hoang, cùng với các thế lực nhỏ, lại thăng tiến vài phần thực lực.

Bất quá những điều này, vẫn chưa phải là thứ Hạo Thiên thật sự muốn, dù sao những thực lực này đều còn khá yếu, y cần là sự gia nhập của những tán tu và thế lực có thực lực mạnh hơn.

Bất quá hiện tại vẫn chưa phải là một thời cơ tốt, y cần phải đợi thêm một thời gian nữa.

Còn về các thế lực dưới Địa Tiên Phủ, thì lại khiêm tốn hơn nhiều, bất quá Địa Tiên Đạo dù sao cũng có lợi cho Hồng Hoang, thêm vào đó có cao thủ lão làng Trấn Nguyên Tử, nên cũng không có ai coi thường Địa Tiên Phủ.

Còn về mấy phương thế lực và chủng tộc kia, đều có những tồn tại đỉnh tiêm, chúng sinh cũng không để ý quá nhiều, chỉ quan tâm đến tình hình của bản thân mình.

Bên ngoài Nhân tộc Thánh Địa, trong một dãy núi nào đó.

Trên thiên linh của Thái Thượng, Huyền Hoàng Bảo Tháp kim quang chói lọi, khí thế trấn áp chư thiên.

Quanh thân Thái Thượng, có một đại đạo đen tuyền nối liền y với Không Động Ấn, một luồng khí tức đại đạo đặc thù phát tán ra.

Thời Không Trường Hà trôi chảy nhanh chóng quanh Thái Thượng.

Mỗi khi Thời Không Trường Hà trôi chảy một đoạn thời gian, đại đạo nối liền Thái Thượng và Không Động Ấn liền cường đại thêm vài phần, khí tức đại đạo của Thái Thượng cũng nồng đậm thêm vài

phần.

Trên xích hồng khánh vân, Tam Thanh Đạo Nhân ngồi trên ba đóa liên đài, đại đạo quanh thân bao phủ.

Lúc này, họ liên kết với nhau, lại mượn cổ lực lượng đại đạo này, chậm rãi hấp thụ lực lượng Nhân Đạo đang ngưng tụ đến, để thăng cấp bản thân.

Phía trên nơi Thái Thượng đang tọa lạc, lực lượng Nhân Đạo không ngừng hội tụ, hình thành một phương xoáy nước, không ngừng dung nhập vào đại đạo giữa Thái Thượng và Không Động Ấn, không ngừng cường đại thêm.

Không biết đã qua bao lâu, Thái Thượng trong tay chậm rãi kết ấn quyết.

Mỗi một ấn quyết đều kích đãng thương khung cổ xưa, ẩn chứa sức mạnh vô tận của lực lượng Đại Đạo.

Lúc này, chúng không ngừng đánh nhập vào Không Động Ấn và Nhân Đạo.

"Đông!" Một đạo Đại Đạo Chung Minh chi âm, phảng phất như từ điểm nguyên thủy của Thời Không Trường Hà lan truyền đến, trong tích tắc đi qua tất cả quá khứ và tương lai, trình độ phi thệ của cát sông Hằng, lúc này đã đạt đến cực hạn.

Thái Thượng lúc này vẫn bất động, ấn quyết trong tay không nhanh không chậm đánh nhập vào Nhân Đạo cùng Không Động Ấn.

Lúc này, lực lượng Nhân Đạo hội tụ đến, ngưng tụ sức mạnh của chúng sinh, đang điên cuồng dung nhập vào Nhân Đạo.

Chương 255

Dần dần, Nhân Đạo từ trên người Thái Thượng trở về, dung nhập vào Không Động Ấn.

Đồng thời, bốn thành khí vận Nhân tộc do Thái Thượng nắm giữ trong tay, lúc này cũng dung nhập vào trong đó.

Nhân Đạo, chính là Đạo của chúng sinh, Nhân tộc là một trong Tam Tài (Thiên Địa Nhân), vị trí của Nhân, cho nên Nhân tộc, là một khâu then chốt nhất trong Nhân Đạo.

Bốn thành khí vận Nhân tộc dung nhập vào trong đó, có thể giúp Thái Thượng nâng cao rất nhiều sự hoàn thiện và chưởng khống đối với Nhân Đạo, sau này cũng có thể nhân cơ hội này để nâng cao sức mạnh của Nhân Đạo.

"Đại Đạo tụ, Nhân Đạo thành!" Không biết đã qua bao lâu, có thể là vạn năm, hoặc có thể là trăm vạn năm, chỉ nghe Thái Thượng trong miệng khẽ quát một tiếng, tay y đẩy về phía trước, Thái Thanh Ấn từ trong tay y đẩy ra, đi qua trong Thời Không Trường Hà.

Sự trôi chảy của cát sông Hằng, không những không làm mòn sức mạnh của Thái Thanh Ấn, mà dường như đã làm tăng trưởng lực lượng Đại Đạo của Thái Thanh Ấn.

Lúc này, nó nhanh chóng đi qua Thời Không Trường Hà, quá khứ, hiện tại và tương lai.

"Bành!" Thái Thanh Ấn từ trong Thời Không Trường Hà bay ra, sau đó trực tiếp ẩn nhập vào Nhân Đạo, phát ra một tiếng vang rõ ràng.

Khoảnh khắc này, trong Đại Đạo của chúng sinh, dường như đã bị

khắc sâu một dấu ấn, Đạo của chúng nhân, Đạo tại chúng sinh.

Nhân Đạo, Đạo của chúng nhân.

Hiện tại, chúng sinh đều có thể rõ ràng cảm nhận được sự hoàn thiện của Nhân Đạo, có thể cảm nhận được rằng, tu hành hiện tại dường như sẽ dễ dàng hơn vài phần.

Tuy rằng con đường tu hành vẫn khó đi, nhưng dưới Đại La, so ra dễ dàng hơn vài phần, vẫn là không tệ.

Sau khi Nhân Đạo được khắc nhập vào Thái Thanh Ấn, liền trở về Không Động Ấn, bốn thành khí vận Nhân tộc, cũng đã dung nhập vào trong đó.

Ấn quyết trong tay Thái Thượng chậm rãi dừng lại, sau đó y mở đôi mắt ra.

Đại Đạo của Tam Thanh Đạo Nhân bình tức, chỉ có thanh quang lấp lánh trên người và đạo vận liên đài dưới tọa, giờ càng thêm rực rỡ vài phần.

"Như vậy, Nhân Đạo, xem như đã chân chính thành lập rồi." Rất lâu sau, Thái Thượng trong miệng khẽ nói một tiếng, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang đại địa.

Bên ngoài Nhân tộc Thánh Địa, trong một dãy núi nào đó.

Đôi mắt Thái Thượng như bầu trời trong xanh, thần niệm dịch thấu.

Không Động Ấn lơ lửng trước thân y, một đại đạo diễn hóa trong đó.

Nhờ lực lượng Nhân Đạo, Thái Thượng trong nháy mắt nhìn thấu mọi biến hóa của chúng sinh những năm qua.

Ánh mắt xuyên qua Thời Không Trường Hà, quan sát sinh diệt của

chúng sinh, diễn hóa của thiên địa, những thăng trầm đại đạo của chúng sinh.

Không biết đã qua bao lâu, đại đạo và tượng chúng sinh trong đôi mắt Thái Thượng mới dần dần rút đi, trở về vẻ thanh minh.

Thái Thượng khẽ vung tay, Tam Thanh Đạo Nhân rơi vào xích hồng khánh vân, khánh vân rơi vào thiên linh.

Huyền Hoàng Bảo Tháp hóa thành một đạo kim quang, chìm vào mi tâm của Thái Thượng.

Thanh quang phát ra từ Thái Thanh Ấn càng thêm rực rỡ, đạo ý trong đó càng thêm thâm ảo khó hiểu.

Sau khi Nhân Đạo chân chính thành lập, sự lĩnh ngộ của Thái Thượng đối với Đạo lại thăng tiến không ít.

Trên con đường tích lũy hướng tới Thái Cực Kim Tiên, Thái Thượng lại tiến thêm một bước lớn.

Mặc dù vẫn chưa đến thời cơ thăng cấp, nhưng sự tích lũy lần này, quả thực là cực kỳ quan trọng.

Thái Thượng ánh mắt chuyển động, nhìn Thiên Đình một cái, "Hạo Thiên quả là biết tính toán, mượn lực lượng Long tộc, thế dung hợp của Long tộc, thu hút lực lượng tu sĩ Hồng Hoang, thăng tiến lực lượng Thiên Đình, thăng tiến tu vi bản thân, quả là một công nhiều việc." Hạo Thiên hiện nay đã trảm đi nhị thi, là Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Một tồn tại có tu vi như vậy, cho dù là trong Hồng Hoang, cũng không có nhiều.

Cộng thêm những linh bảo do Đạo Tổ ban tặng trong tay y, cùng với khí vận đại thế của Thiên Đình gia thân, cho dù là tồn tại Chuẩn Thánh Viên Mãn, cũng không dám dễ dàng nói rằng có thể thắng y.

Còn về Thiên Hậu Dao Trì, thực lực so với Hạo Thiên, cũng không hề kém cạnh.

Có hai vị tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ này, cộng thêm thực lực Thiên Đình những năm qua thăng tiến, thực lực tổng thể cũng không tính là yếu.

Trong Hồng Hoang, Thiên Đình có thể coi là đỉnh tiêm của thế lực nhị lưu rồi, ngay cả Địa Tiên Phủ, hiện nay cũng yếu hơn Thiên Đình một bậc.

Tiếng tăm của Thiên Đình hiện tại, trong Hồng Hoang hiện nay, có thể nói là cực kỳ hưng thịnh, khiến không ít tu sĩ sinh linh đổ xô tới.

Nhưng hiện tại chưa có thời cơ thích hợp, nên họ vẫn đang quan vọng, chờ đợi thời cơ.

Vài nhịp thở sau, Thái Thượng thu lại ánh mắt, trong lòng suy nghĩ một lát, chậm rãi đứng dậy, bước một bước vào hư không.

Thanh Huyền không biết từ đâu tới, chở Thái Thượng tiếp tục đi tới.

"Lão gia, người đi đâu vậy?" Thanh Huyền hỏi.

"Nhân tộc Thánh Địa!" Trên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên trong tay thôi động Hạo Thiên Kính, quan sát mọi tình huống của Tam Giới.

Mặc dù có vài nơi không thể nhìn thấy, cũng không dám quan sát, nhưng những nơi khác, Hạo Thiên Kính vẫn có thể nhìn thấy tình huống.

"Trăm vạn năm qua, Thiên Đình đã đi tốt bước này, cũng thu hút không ít tu sĩ có tu vi khá cao, cùng các thế lực có thực lực khá mạnh.

Bước tiếp theo này, chính là phải thu hút những người còn đang quan vọng, hạ quyết tâm gia nhập Thiên Đình." "Thịnh hội đã nghĩ trước đó, có thể bắt đầu từ Bàn Đào, tin rằng khi đối mặt với những lợi ích như vậy, họ sẽ hạ quyết tâm." Hạo Thiên ánh mắt lướt trên Hạo Thiên Kính, trong lòng thầm nghĩ.

Khi mời Long tộc lên trời nhậm chức, Hạo Thiên đã có tính toán như vậy rồi.

Trăm vạn năm qua, Thiên Đình từng bước một đi tới, danh tiếng đã lan xa, thu hút một phần tu sĩ mới, các tu sĩ được bồi dưỡng trước đó tu vi cũng dần thăng tiến, nâng cao thực lực tổng thể của Thiên Đình.

Cứ như vậy, những tu sĩ có tu vi khá cao, thực lực khá mạnh liền nhìn thấy cơ hội.

Trong một Hồng Hoang như vậy, tự nhiên phải tìm kiếm sự che chở của một thế lực lớn.

Thiên Đình chiếm giữ đại nghĩa, do Đạo Tổ khâm định trọng khai.

Thiên Đế Hạo Thiên dựa vào Đạo Tổ làm chỗ dựa, tự nhiên không cần lo lắng điều gì.

Thêm vào đó, gia nhập Thiên Đình lại có nhiều lợi ích như vậy.

Những tu sĩ và thế lực bị thực lực, đại thế, danh tiếng của Thiên Đình thu hút lần này, hiện tại chính là đang quan sát lần cuối, cùng với chờ đợi một thời cơ thích hợp.

Chỉ cần Hạo Thiên tổ chức thịnh hội này, y tin rằng, những tu sĩ và thế lực này sẽ hạ quyết tâm.

Dưới nhiều lợi ích như vậy, không ai sẽ từ chối.

"Như vậy, có thể bắt tay vào an bài rồi." Hạo Thiên trong lòng suy

nghĩ một lát, khẽ gật đầu nói, thu lại Hạo Thiên Kính xong, liền đi về phía Bàn Đào Tiên Cảnh.

Trong Nhân tộc Thánh Địa.

"Lão sư, theo phân phó của người, đã an bài thỏa đáng, ba trăm năm sau có thể khai đàn giảng đạo rồi." Tùy Nhân cung kính nói với Thái Thượng.

Chương 256

Y cũng không ngờ sau khi lão sư xuất quan, lại muốn giảng đạo cho họ.

Đây chính là đại cơ duyên, y tự nhiên sẽ dốc toàn lực an bài thỏa đáng.

Hiện tại việc đã an bài xong, chỉ còn chờ thời cơ đến.

Thái Thượng nghe vậy, gật đầu, "Việc này ngươi cứ an bài là được." Y ngừng một lát, nhìn Tùy Nhân nói, "Vi sư có một vật giao cho ngươi, có thể trợ ngươi đề thăng Tinh Hỏa chi lực." Thái Thượng vừa nói, vừa lật tay một cái, chín ngọn đèn đồng nhỏ xuất hiện trong tay y.

Sau đó tay y khẽ động, chín ngọn đèn đồng nhỏ liền lơ lửng trước thân Tùy Nhân, từng trận thanh quang lấp lánh, khí tức tiên thiên rộng lớn.

Tùy Nhân vừa thấy chín ngọn đèn đồng nhỏ này, liền hiểu rõ công dụng diệu kỳ trong đó.

Tiếp nhận chín ngọn đèn đồng nhỏ xong, y bái tạ Thái Thượng, "Đệ tử tạ Lão sư tứ bảo!" Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó liền nhắm mắt lại, không để ý đến nữa.

Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Thiên Đình, Đông Cực Thanh Hoa Cung.

"Đại Đế, Giáo chủ sắp giảng đạo tại Thánh Địa, Nhân Tổ triệu tập chúng ta đến." Một đệ tử Nhân tộc nói với Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế Thanh Minh, chắp tay nói.

Nghe vậy, Thanh Minh gật đầu, nói, "Triệu tập tất cả đệ tử Thanh

Hoa Cung, phản hồi Thánh Địa, nghe Giáo chủ giảng đạo." Giáo chủ giảng đạo, đây chính là đại cơ duyên, Thanh Minh tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Y hiện tại tu vi gặp bình cảnh, vừa hay có thể mượn cơ hội này để tấn thăng, đến lúc đó chưởng khống Thanh Hoa Cung cũng sẽ có không ít trợ lực.

"Vâng!" Đệ tử kia ứng một tiếng xong, liền xoay người rời đi.

Thanh Minh chậm rãi đứng dậy, sau đó đi về phía ngoài điện.

Ba trăm năm thời gian chớp mắt trôi qua.

Trong Nhân tộc Thánh Địa, trên đài giảng đạo cao.

Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, nhìn thấy các đệ tử Thánh Địa đều đã ở đây, khẽ gật đầu xong, liền bắt đầu giảng đạo.

"Đạo khả Đạo, phi thường Đạo.

Danh khả Danh, phi thường Danh.

Vô, danh Thiên Địa chi thủy.

Hữu, danh Vạn vật chi mẫu.

Cố thường Vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường Hữu, dục dĩ quan kỳ khiếu.

Thử lưỡng giả đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi Huyền, Huyền chi hựu Huyền, chúng diệu chi môn." Thái Thượng trong miệng khẽ nói một tiếng khai thiên đại cương Đại Đạo, dẫn dắt tất cả đệ tử đồng loạt tiến vào trạng thái tham ngộ.

Đại Đạo, Thiên Địa chấn động không ngớt.

Lúc này, lực lượng Nhân Đạo giáng lâm, bao trùm toàn bộ Nhân tộc Thánh Địa, khí tức Đại Đạo rộng lớn tràn ngập khắp nơi.

Ngoài Nhân tộc ra, các sinh linh khác cũng đều được không ít lợi ích, đều lắng nghe thanh âm Đại Đạo này.

Thanh âm Đại Đạo chưa dứt, Thái Thượng liền lại tiếp tục giảng.

"Đại Đạo sinh Nhất, Nhất sinh Nhị, Nhị sinh Tam, Tam sinh Vạn vật, Vạn vật quy nhi duy Nhất, Nhất giả, Đạo dã." "Nhân pháp Địa, Địa pháp Thiên, Thiên pháp Đạo, Đạo pháp Tự nhiên!" Trong Nhân tộc Thánh Địa, trên đài giảng đạo cao.

Thái Thượng giảng đạo, miệng phun hoa sen, hà quang vạn trượng, linh khí hạo hạo đãng đãng trải dài vạn dặm, tử khí đông lai, vạn thú cùng reo, lực lượng Đại Đạo kích đãng khai ra, vô số pháp tắc và quy tắc đan xen, cấu thành những chí lý huyền ảo thâm sâu.

"Thiên Địa hữu Đạo, dĩ dưỡng chúng sinh.

Chúng sinh trục Đạo, dĩ cường tự thân.

Dĩ khai linh trí, dĩ tăng trí tuệ." "Chúng sinh ngộ Đạo, dĩ minh Thiên lý, dĩ tri Thiên Địa, dĩ hiểu Đại Đạo." "Chúng sinh tầm Đạo, thị dĩ tầm Nhất, Nhất giả, Đạo dã." Mỗi chữ mỗi câu, đều ẩn chứa đủ loại Thiên Địa Đại Đạo, chí lý thế gian, cuồn cuộn từ miệng Thái Thượng tuôn ra.

Sau đó chúng hội tụ lại với nhau, trên thiên linh của Thái Thượng, dần dần hình thành một phương thiên địa.

Thiên địa này không phải hư ảo, mà là một thế giới chân thực, chính là Vô Cực Giới do Thái Thượng tự mình khai mở.

Trong Vô Cực Giới, Thái Thượng cao tọa trên đài cao, trên thiên linh, Không Động Ấn hiện ra, quang mang sáng chói, trấn áp chư thiên, Nhân Đạo hiển hóa.

Dưới tọa, chúng sinh tụ tập, hình thái khác nhau.

Chí lý Đại Đạo, Đại Đạo chi âm từ miệng Thái Thượng rơi vào tai chúng sinh, chúng sinh tâm thần thanh minh, tham ngộ chí lý Đại Đạo, lắng nghe Đại Đạo chi âm.

Chí lý Đại Đạo, tinh nghĩa Đại Đạo từ miệng Thái Thượng hóa thành từng đóa kim sắc liên hoa, chìm vào mi tâm của các đệ tử Nhân tộc, chìm vào mi tâm của các sinh linh ra đời trong Vô Cực Giới.

Đạo của chúng sinh, giảng Đạo cho chúng sinh, đây cũng là chí lý Đại Đạo của Đạo tại chúng sinh.

Nhân Đạo, ẩn chứa chúng nhân trong đó.

Chí lý Đại Đạo này, tự nhiên ẩn chứa Đạo của chúng sinh.

Những gì Thái Thượng đang giảng, chính là ẩn chứa Đạo của chúng sinh, hay nói cách khác, có thể giúp chúng sinh lắng nghe và tham ngộ chí lý Đại Đạo, có thể tăng cường sự lý giải và chưởng khống của họ đối với Đại Đạo.

Thanh âm Đại Đạo chậm rãi khuếch tán ra, ngoài Nhân tộc Thánh Địa, và chúng sinh trong Vô Cực Giới ra, Đại Đạo chi âm còn khuếch tán không biết bao nhiêu ức triệu dặm, khiến các sinh linh chúng sinh nghe được thanh âm Đại Đạo này, đều lắng nghe và tham ngộ.

Và khi họ tham ngộ, lại có một luồng sức mạnh vô hình hội tụ đến, không ngừng diễn hóa trên Vô Cực Giới, hình thành tượng chúng sinh nghe Đạo.

Lực lượng chúng sinh ngưng tụ trên Nhân Đạo, Nhân Đạo lại bắt đầu hoàn thiện diễn hóa.

Thái Thượng một mặt giảng đạo chúng sinh, chúng sinh sau khi lắng nghe và tham ngộ, luồng lực lượng Nhân Đạo này liền lại phản bổ vào Nhân Đạo.

Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân lúc này đồng thời mở

miệng, bốn đạo Đại Đạo chi âm không ngừng khuếch tán ra ngoài, xuyên qua Thời Không Trường Hà.

Tất cả chúng sinh trong quá khứ, hiện tại và tương lai, đều đang lắng nghe Đại Đạo chi âm.

Trên Đại Đạo của họ, không ngừng thăng tiến, sau đó sức mạnh lại ngưng tụ vào Nhân Đạo.

Tam Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng lúc này, ngoài việc giảng giải chí lý Đại Đạo và tinh nghĩa Đại Đạo của Đạo chúng sinh ra, cũng đang mượn lực lượng Nhân Đạo phản bổ về, không ngừng lý giải và tham ngộ Nhân Đạo, làm sâu sắc thêm sự chưởng khống đối với Nhân Đạo.

Trong Nhân tộc Thánh Địa, hiện nay bị Nhân Đạo bao phủ, lực lượng Đại Đạo ngưng kết đến cực hạn, cho dù lúc này Thiên Uy ngưng kết, cũng không cách nào xâm phệ nơi đây một phân nào.

Nhân Đạo, Thiên Đạo, lúc này đã trở thành nơi phân định rõ ràng địa vị.

Xiển Giáo!

Tiệt Giáo!

Phượng Tê Sơn!

Tây Phương Linh Sơn!

Địa Phủ!

Vạn Yêu Điện!

Chương 257

Cùng một lúc, vài vị Thánh Nhân Hỗn Nguyên ánh mắt đồng loạt nhìn về nơi đây.

Họ đều biết Thái Thượng chưởng Nhân Đạo, nhưng hiện tại y giảng đạo Nhân tộc, rồi lại giảng đạo chúng sinh, Đại Đạo chi âm ẩn chứa Đại Đạo chi âm của Nhân Đạo, lan truyền đến vô số khu vực của Hồng Hoang, các khu vực trong Thời Không Trường Hà.

Lực lượng Nhân Đạo lúc này, đang không ngừng thăng tiến và hoàn thiện, lực lượng Thiên Đạo và lực lượng Nhân Đạo lúc này phân định rõ ràng địa vị, khó phân trên dưới.

Các vị Thánh Nhân và Hỗn Nguyên lúc này quả thực khá kinh ngạc, kinh ngạc trước thực lực và thủ đoạn của Thái Thượng, kinh ngạc trước mức độ thăng tiến của Nhân Đạo.

E rằng không bao lâu nữa, Nhân Đạo này, sẽ chân chính cường đại lên, đến lúc đó có thể thăng tiến đến trình độ của Thiên Đạo, có thể phân đình kháng lễ Thiên Đạo.

Đến khi đó, một đạo trấn phong hạ xuống, cho dù là Thánh Nhân hay Hỗn Nguyên, e rằng nếu không vẫn lạc cũng phải trọng thương.

Đế Tuấn và Chuẩn Đề, hai vị từng bị Thái Thượng trấn phong kia, hiện nay thần sắc cực kỳ ngưng trọng, sau này vẫn phải cẩn thận hành sự.

Lúc này Nhân Đạo đã thành, lại đang không ngừng cường đại.

Sau này nếu bị Nhân Đạo của Thái Thượng trấn phong, e rằng Đại Đạo cũng phải băng tháp không ít, nếu không cẩn thận, đều sẽ vẫn lạc dưới trấn phong của Nhân Đạo.

Vì vậy, sau khi nhìn thấy tình huống hiện tại, họ sau này đều sẽ cẩn thận hành sự.

Còn ngoài Đế Tuấn và Tây Phương Nhị Thánh ra, Nữ Oa, Hậu Thổ, cùng Nguyên Thủy, Thông Thiên, hiện nay cũng đang mượn cổ Đại Đạo chi âm của Nhân Đạo này, tỉ mỉ lý giải, sau đó xem liệu có thể ấn chứng Đại Đạo của bản thân không.

Cho dù không thể, cũng có thể lý giải chí lý và tinh nghĩa trong đó, sau đó giảng giải cho đệ tử môn hạ.

Những điều này, đều thích hợp cho đệ tử môn hạ lý giải và tham ngộ, dù sao Đại Đạo của họ vẫn chưa đạt đến viên mãn, khác với họ, thu hoạch của họ sẽ tương đối lớn hơn.

Dù sao mức độ hoàn chỉnh của Đạo, cũng quyết định mức độ ấn chứng của Nhân Đạo.

Chúng sinh đang tham ngộ, ba vị Thánh Nhân, một vị Hỗn Nguyên cũng đang lý giải thêm.

Hồng Hoang hiện nay, đã bước vào một giai đoạn tương đối bình tĩnh, chỉ có thanh âm Đại Đạo vang vọng bên tai không ngừng vang lên, chúng sinh cũng đang không ngừng lắng nghe và tham ngộ.

Cho dù rất nhiều điều khó lý giải, nhưng tỉ mỉ ghi nhớ sự huyền diệu đó, cũng sẽ đạt được không ít lợi ích.

Thời gian thoắt cái, lại ba vạn năm nữa lặng lẽ trôi qua.

Thái Thượng hiện nay đã ngừng giảng giải Đạo chúng sinh.

Trong Vô Cực Giới trên thiên linh của y, chúng sinh vẫn đang tham ngộ, tượng chúng sinh tham ngộ trên đó, thì không ngừng ngưng thực và mở rộng.

Ngoài ra, tượng chúng sinh lớn ức triệu dặm này, lúc này đang

chậm rãi dung nhập vào Vô Cực Giới.

Đợi đến khi tượng chúng sinh này hoàn toàn dung nhập vào Vô Cực Giới xong, các phương diện trong Vô Cực Giới đều sẽ được thăng tiến cực lớn, Đạo chúng sinh cũng sẽ hoàn thành Nhân Đạo, dù sao hiện nay Không Động Ấn chính là ở trong Vô Cực Giới.

Thái Thượng hiện nay đang tham ngộ Nhân Đạo, tất cả đệ tử Nhân tộc dưới tọa, cùng các chúng sinh khác, thì vẫn đang tham ngộ tinh nghĩa và chí lý Đại Đạo do Thái Thượng giảng.

Cứ như vậy, lại hai vạn năm nữa lặng lẽ trôi qua.

Hiện nay, chúng sinh lắng nghe Đạo chúng sinh đã tỉnh lại, trở về cuộc sống tu hành như trước.

Trong Nhân tộc Thánh Địa, không ít đệ tử đã tỉnh lại, sau đó chậm rãi rời khỏi nơi đây, trở về nơi tu hành của mình.

Lúc này, những người còn chưa tỉnh lại, chính là Tam vị Nhân Tổ, Huyền Đô, tám vị Trưởng Lão, cùng Thanh Minh và vài vị đệ tử có tu vi khá cao khác.

Thiên Đình, trong Bàn Đào Tiên Cảnh.

"Tổ chức một Bàn Đào Thịnh Hội như vậy, cũng là một ý tưởng không tệ, có thể khiến những tu sĩ và thế lực còn đang quan vọng gia nhập Thiên Đình." Dao Trì sau khi nghe Hạo Thiên đề nghị, cũng không có bất kỳ dị nghị nào, cảm thấy việc này khả thi.

Những năm qua họ cũng bế quan, Đại Đạo chi âm của Nhân Đạo vang vọng khắp Hồng Hoang, họ cũng đã lý giải được vài phần, hiện nay đã xuất quan.

"Như vậy, vậy thì định sau ngàn năm nữa đi!" Hạo Thiên nghe vậy, cười cười xong, mở miệng nói.

Dao Trì gật đầu, không có dị nghị.

Trong Lăng Tiêu Điện của Thiên Đình, Hạo Thiên nhìn Thái Bạch Kim Tinh bên dưới, đạm nhiên cất lời: "Thái Bạch Kim Tinh, sự vụ Bàn Đào Thịnh Hội đã ghi nhớ cả rồi chứ?" Thái Bạch Kim Tinh chắp tay đáp: "Hồi Thiên Đế, thần đã ghi nhớ toàn bộ, giờ có thể bắt tay vào sắp xếp, trong vòng ngàn năm ắt sẽ hoàn thành." Hạo Thiên khẽ gật đầu, nói: "Còn về mấy phương thế lực kia, ngươi tự mình đi đưa thiệp mời, dùng nghi thức cao nhất là được.

Họ đến hay không thì tùy họ, ngươi chỉ cần đưa đến là được." "Thần đã minh bạch." Thái Bạch Kim Tinh đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Hạo Thiên nhìn ra Hồng Hoang, mắt thần quang dũng động, sắc mặt khó đoán, không biết đang ấp ủ điều gì.

Danh sách khách mời Bàn Đào Thịnh Hội đã được Thái Bạch Kim Tinh và Hạo Thiên thương nghị xong xuôi.

Sau khi sắp xếp thiệp mời, liền phân phó xuống.

Những tu sĩ có tu vi khá cao và thế lực mạnh mẽ trong Hồng Hoang đều nhận thiệp màu đỏ thông thường, do Thiên Quan bình thường đưa đến.

Còn những thế lực như Long tộc, thì nhận thiệp vàng, cũng do Thiên Quan bình thường đi đưa.

Ban đầu, Vu Yêu nhị tộc cũng nằm trong danh sách thiệp vàng, nhưng vì Đế Tuấn và Hậu Thổ đều là tồn tại Hỗn Nguyên, Hạo Thiên không tiện sắp xếp như vậy.

Do đó, giống như chư Thánh và Thái Thượng, đều là thiệp màu đen, do Thái Bạch Kim Tinh tự mình đến đưa.

Đế Tuấn, với tu vi tương đối thấp, tự nhiên là nơi đầu tiên Thái

Bạch Kim Tinh ghé đến đưa thiệp.

Sau đó, mới từ từ đưa đến tay mấy vị kia.

Còn về Thái Thượng, tình hình hiện giờ trong Hồng Hoang ai ai cũng biết ngài đang giảng đạo trong Nhân tộc.

Đợi Thái Bạch Kim Tinh đưa thiệp cho các vị khác xong, sẽ đến Nhân tộc một chuyến.

Thời gian thoáng chốc, lại vài trăm năm lặng lẽ trôi qua.

Trong Nhân tộc Thánh Địa, Thái Thượng từ tốn mở hai mắt.

Trong quá trình giảng đạo, ngài đã củng cố đại đạo của bản thân, cảm ngộ những kiến giải mới.

Những điều này Thái Thượng đều đã hoàn toàn vững chắc, đối với sự đề thăng của Nhân đạo, Thái Thượng cũng khá vừa ý.

Toại Nhân cung kính cất lời: "Lão sư!" Các đệ tử như họ đã tỉnh táo hơn trăm năm rồi, chỉ có Thái Thượng là tham ngộ thêm trăm năm.

Thái Thượng nhìn y, đạm nhiên cất lời: "Có phải là chuyện Bàn Đào Thịnh Hội của Thiên Đình?" Thần quang trong mắt Thái Thượng chợt lóe, liền đã biết rõ chuyện Toại Nhân muốn nói, chính là một động thái khác của Hạo Thiên: Bàn Đào Thịnh Hội.

Thái Thượng cũng rõ ý đồ Hạo Thiên tổ chức hội này, không ngoài việc muốn chiêu nạp những tu sĩ và thế lực mạnh mẽ, đề thăng bản thân mà thôi.

Toại Nhân nói: "Chính là việc này, Thái Bạch Kim Tinh của Thiên Đình đã đưa thiệp mời tới đây." Nói đoạn, y lật tay, một tấm thiệp màu đen xuất hiện trong tay.

Thái Thượng nhìn thoáng qua, rồi nói với Toại Nhân: "Chuyện này, ngươi cứ để Thanh Minh dẫn vài đệ tử đại diện Nhân Giáo là

được.” Nói rồi, Thái Thượng lật tay, một hồ lô tử kim và một hộp ngọc trắng xuất hiện trong tay ngài, sau đó cất tiếng: “Thanh Minh!” Thanh Minh lập tức đứng dậy, cung kính đáp: “Đệ tử tại!” Thái Thượng nhìn y: “Thực lực Thiên Đình ngày càng cường đại, thực lực Thanh Hoa Cung của ngươi cũng cần đề thăng.

Trong hồ lô này có một ít Kim Đan, khả trợ Thanh Hoa Cung của ngươi đề thăng thực lực.

Còn về Ngộ Đạo Trà trong hộp ngọc này, ngươi cứ mang đến chúc hạ Hạo Thiên là được.” Thái Thượng phất tay, hồ lô tử kim và hộp ngọc trắng từ từ bay đi, lơ lửng trước mặt Thanh Minh.

Thanh Minh nhận lấy, bái tạ: “Đệ tử tạ ơn Giáo chủ!” Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía Toại Nhân, nói: “Toại Nhân, khoảng thời gian này, ngươi hãy hảo hảo tu hành, dung hợp vật này, biết đâu cơ hội thành Thánh đã không còn xa.” Nói đoạn, Thái Thượng phất tay, một đạo lam tử sắc quang mang lóe lên, nhập vào mi tâm của Toại Nhân.

Chương 258

"Ông!" Khoảnh khắc tiếp theo, ấn ký Tân Hỏa trên mi tâm Toại Nhân tỏa ra quang mang rực rỡ, trong thức hải, Bản Nguyên Tân Hỏa đã bao bọc ngọn lửa lam tử sắc kia.

Thái Thượng nói: "Đây là tinh hoa Nam Minh Ly Hỏa, là tinh hoa hỏa diễm của Tổ Phượng năm xưa, nó khả trợ Tân Hỏa chi đạo của ngươi hoàn thiện thuế biến." Toại Nhân bái: "Đệ tử tạ ơn Lão sư!" Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy, thân hình khẽ động, biến mất không dấu vết.

Toại Nhân và Huyền Đô hành lễ: "Cung tống Lão sư!" Các trưởng lão và đệ tử khác đều hành lễ: "Cung tống Giáo chủ!" Sau khi Thái Thượng rời đi, Toại Nhân đã giao phó một số chi tiết về việc tham gia Bàn Đào Thịnh Hội cho Thanh Minh, sau đó liền bế quan, dung hợp tinh hoa Nam Minh Ly Hỏa, hoàn thiện Tân Hỏa chi đạo của bản thân.

Bên Nhân Giáo sắp xếp mọi việc thỏa đáng, bên Xiển Giáo và Tiệt Giáo, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đã an bài xong xuôi.

Do Quảng Thành Tử và Đa Bảo dẫn môn hạ đệ tử đi.

Xét trên mặt công khai, Hạo Thiên là Thiên Đế do Đạo Tổ đích thân chỉ điểm, vẫn coi như là sư đệ, lễ nghi cần có, họ vẫn sẽ giữ, hạ lễ cũng không hề nhỏ.

Đế Tuấn và Hậu Thổ cũng có những sắp xếp riêng, đều đang chuẩn bị.

Còn về Tây Phương Nhị Thánh, tự nhiên cũng biết về Bàn Đào Thịnh Hội này, đối với môn hạ của mình vẫn có chút trợ giúp.

Dù sao đó cũng là tiên quả của cực phẩm Tiên Thiên Linh Căn, tự

nhiên có công hiệu không nhỏ.

Chuẩn Đề vốn hận không thể sai tất cả đệ tử đi, nhưng nghĩ lại, làm vậy không phù hợp, nên đành cho các đệ tử thân truyền đi.

Về hạ lễ, chỉ là một ít thiên tài địa bảo mà thôi.

Vì Hồng Hoang đều biết Tây Phương bần tích, y liền trực tiếp sắp xếp như vậy.

Chắc Hạo Thiên cũng không dám dị nghị, y cũng chẳng cần bận tâm điều gì.

Sau khi Thái Bạch Kim Tinh và Thiên Quan của Thiên Đình gửi thiệp mời, mời gọi tu sĩ và thế lực tham gia Bàn Đào Thịnh Hội, chỉ trong vỏn vẹn trăm năm, tin tức này đã nhanh chóng lan truyền khắp Hồng Hoang.

Không ít tu sĩ đều thầm cảm thán, động thái của Thiên Đình thật sự nhiều, mấy năm nay, phong đầu luôn là thịnh nhất.

Có phong đầu, Thiên Đình xuất hiện; không có phong đầu, tự tạo phong đầu, Thiên Đình vẫn phải xuất hiện.

Những năm qua, Thiên Đình đã thu hút vô số tán tu, làm lớn mạnh thực lực, chiếm hết mọi sự chú ý.

Sự kiện lần này, đối với tu sĩ mà nói, quả thực có không ít chỗ tốt.

Bởi vậy, những ai không được mời đến, quả thực có chút tiếc nuối.

Việc có gia nhập Thiên Đình hay không là chuyện khác, khả bàn đào, quả thực là thứ tốt a, mình nếm thử một chút, cũng có thể đạt được không ít lợi ích, sao lại không có phần mình chứ?

Nhưng họ cũng chỉ nghĩ vậy thôi, lần này những người được mời, đa số là tu sĩ và thế lực có tu vi, thực lực tương đối cao.

Những người có tu vi, thực lực thấp hơn, tự nhiên không thể xếp hạng, cũng không thể nói gì.

Sau khi Thiên Đình định ra thời gian Bàn Đào Thịnh Hội, liền không ngừng gấp rút chuẩn bị.

Trong vài trăm năm còn lại, cuối cùng mọi việc đã hoàn thành thuận lợi, giờ chỉ còn chờ các thế lực và tu sĩ được mời đến.

Lúc này, một số Đại La Kim Tiên, hoặc tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên, cơ bản đều đã đến.

Tại Nam Thiên Môn, vạn luồng lưu quang, lúc này đều lũ lượt kéo đến Thiên Đình.

Tu vi của họ không quá cao, khởi hành sớm nên giờ đến vừa đúng lúc.

Còn vị đại tổng quản Thái Bạch Kim Tinh trong Thiên Đình, đã sớm thống nhất mọi sự vụ của Bàn Đào Thịnh Hội.

Những việc khác, y giao cho các Thiên Quan khác làm, bao gồm một số nhiệm vụ tiếp đãi, đại bộ phận vẫn giao cho các Thiên Quan chuyên tiếp đãi.

Đương nhiên, nếu là tồn tại có tu vi Đại La Kim Tiên, hoặc Chuẩn Thánh, vẫn cần Thái Bạch Kim Tinh tự mình tiếp đãi, nhưng những tồn tại như vậy dù sao cũng ít.

Trừ phi là những Chuẩn Thánh lão làng, hoặc môn hạ của mấy phương thế lực kia.

Nếu không, tán tu có tu vi như vậy trong Hồng Hoang tự nhiên cũng không nhiều, sở dĩ Thái Bạch Kim Tinh tịnh vị tiếp đãi mấy lần.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Thiên Đình.

Sau khi Thái Bạch Kim Tinh và Thiên Quan tiếp đãi toàn bộ khách

đến Dao Trì Tiên Cảnh, liền tiếp tục làm những việc khác.

Dù sao phía sau còn có những lễ nghi tiếp đãi khác và các sự vụ còn lại của Bàn Đào Thịnh Hội.

Các Thiên Quan và Thái Bạch Kim Tinh tự nhiên đều phải tự mình đi.

Tân khách lúc này lũ lượt kéo đến, không ít lễ vật mang tới đều được chuẩn bị tỉ mỉ.

Tuy Hạo Thiên chủ yếu mục đích là chiêu nạp những tán tu và thế lực có tu vi cao, thực lực mạnh mẽ gia nhập Thiên Đình, nhưng có thể thu thêm một đợt hạ lễ nữa, đó cũng không tệ.

Đương nhiên, có một số không quá trân quý, nhưng cũng khá tốt rồi.

Chí vu tống Linh Bảo dạng đích bảo vật, tự nhiên là không có.

Dù sao những Linh Bảo này, các tán tu kia còn không đủ để Trảm Thi, lúc này lấy đâu ra nhiều Linh Bảo như vậy mà tặng?

Có được những thứ này đã là khó có được rồi.

Hảo tại Thiên Đình cũng không bận tâm những thứ này, chủ yếu vẫn là chiêu nạp tu sĩ và tiểu thế lực.

Đối với chuyện hạ lễ, Hạo Thiên đảo là không quá để ý.

Ba tháng sau, tán tu, cao thủ và một số tiểu thế lực được Thiên Đình mời đến Hồng Hoang lúc này cơ bản đã tề tựu đông đủ, tất cả tụ tập trong Dao Trì Tiên Cảnh, chờ đợi Bàn Đào Thịnh Hội khai mạc.

Còn về Nhân Giáo, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, Vu Yêu nhị tộc, v.v., lúc này vẫn chưa thấy ai đến.

Lại có một số tu sĩ suy đoán, chẳng lẽ mấy phương thế lực này đều không đến sao?

Tuy nói mấy phương thế lực này thực lực thập phần cường hãn, không phải Thánh Nhân thì cũng là Hỗn Nguyên, nhưng Thiên Đình lúc này dù sao cũng có một thân phận khác biệt.

Bề ngoài, e rằng họ sẽ không không nể mặt, nhưng lúc này vẫn chưa đáo, bất miễn nhượng không ít tu sĩ tâm trung suy đoán mấy phần.

Bất quá hảo tại, lúc này khoảng thời gian tới khi Bàn Đào Thịnh Hội thực sự bắt đầu vẫn còn một đoạn, đảo cũng là khả dĩ chờ xem sao.

Không để các tán tu đợi lâu, Hạo Thiên và Dao Trì đã đến Dao Trì Tiên Cảnh.

Lúc này, khoảng cách đến khi Bàn Đào Thịnh Hội bắt đầu đã không còn nhiều.

Hạo Thiên tuy không quá để ý, dù sao mục đích chính không phải ở đây, nhưng mấy phương thế lực kia, chẳng lẽ không nể mặt chút nào sao?

Vu Yêu nhị tộc, Nhân Giáo không đến, không nể mặt thì cũng đành.

Dù sao từ trước đến nay không có giao thiệp, mấy vị kia lại không phải đệ tử Đạo Tổ, cho dù không để ý những chuyện này thì cũng thôi.

Đãn thị chư Thánh, đây lại là đệ tử của Đạo Tổ a!

Mình trên danh nghĩa lại là sư đệ của họ, hựu thân cư Đạo Tổ chiếu mệnh, Thiên Đình chiêm cư đại nghĩa, giá dạng nhược thị hoàn bất cấp diện tử, na xác thực hữu ta thuyết bất quá khứ liễu.

Chương 259

Ngay cả khi mối quan hệ thực tế không ra sao, nhưng nếu ngay cả thể diện bề ngoài cũng không giữ, thì Hạo Thiên cảm thấy quả thực không nói nổi.

Đãn thị tưởng liễu tưởng hậu, Hạo Thiên liền gác chuyện này sang một bên.

Lần này phải lấy mục đích của Thiên Đình làm trọng, những thứ khác, đối với sự phát triển của Thiên Đình mà nói, đều là những chuyện nhỏ nhặt không đáng kể.

Hạo Thiên không đợi quá lâu, Tứ Hải Long Vương liền mang hạ lễ của Chúc Long đến, lại là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, điều này khiến Hạo Thiên khá kinh ngạc.

Trừ thử chi ngoại, Trấn Nguyên Tử cũng sai môn hạ mang hạ lễ đến.

Còn có các Đại Thần Thông giả khác trong Hồng Hoang, hoặc tự mình đến, hoặc sai môn hạ đến.

Nhi giá ta chúc hạ chi hậu, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, Vu Yêu nhị tộc, Thánh Mẫu Cung môn hạ, đều đã đến đầy đủ, chúc hạ Hạo Thiên, nhi hậu tống thượng liễu chính mình sư trưởng chuẩn bị đích hạ lễ.

Trừ hạ lễ của Tây Phương Giáo tương đối đạm bạc ra, những thứ khác đều là Tiên Thiên Linh Bảo, đảo là nhượng Hạo Thiên đại trám liễu nhất phiên, đều đang thầm than mình có nên tổ chức thêm vài lần Bàn Đào Thịnh Hội nữa không.

Bất quá tưởng tưởng, dã tựu tác bãi liễu, dã tựu là lần đầu tiên

thôi, nhược thị đa lai kỷ thứ, khủng phạ đều không người đến.

"Nhân Giáo Thanh Minh, huề đệ tử đáo!" Lúc này, áp trục nhi lai đích Nhân Giáo, tại Thiên Quan một tiếng cao hát chi trung, tiến nhập Bàn Đào Tiên Cảnh chi trung.

Thanh Minh nói: "Đệ tử Nhân Giáo Thanh Minh, đại Giáo chủ tiền lai tham gia Thịnh Hội, đặc hiến thượng Thái Thanh Cung độc hữu Linh Căn sở sản chi vật, Ngộ Đạo Trà, cung hạ Hạo Thiên Thiên Đế triệu khai Bàn Đào Thịnh Hội." Lời này vừa nói ra, chúng tiên đều lộ vẻ nghi hoặc, trà này là vật gì?

Tha môn đều chưa từng nghe nói qua, đán thị thính tha sở ngôn, cũng là Linh Căn sở sản chi vật, tự nhiên bất phàm.

Tất cánh, đây khả là Thái Thượng xuất thủ chi vật, ngài nhìn trúng đích Linh Căn, hội kém sao?

Hạo Thiên tâm trung nhất tưởng, liền biết vật này bất phàm, vị này khả bất thị thập yêu Linh Căn đều lọt vào mắt ngài, tưởng lai là có bất phàm đích công hiệu đích.

Thanh Minh kiến đáo chúng tiên đích biểu tình, lại khẽ mỉm cười, tại Hạo Thiên khai khẩu chi tiền, y vung tay, một hộp ngọc xuất hiện tại tay y.

Y vừa mở nắp, tiên khí lượn lờ, một trận thanh hương tức thì di mạn khai lai, văn chi lệnh nhân tinh thần nhất chấn.

Chúng tiên giai thị nhãn thần chấn kinh gia hỏa nhiệt đích trừng trứ Thanh Minh đích thủ trung chi vật, Hạo Thiên trực tiếp tẩu hạ tọa vị, thân thủ tiếp quá liễu Thanh Minh thủ trung đích trà, trên mặt lóe lên một tia hỉ sắc.

Hảo đông tây a!

Y dĩ thị Chuẩn Thánh hậu kỳ tồn tại, tự nhiên khán đắc xuất Ngộ

Đạo Trà đích bất phàm cập công hiệu, quả chân bất quý là Thái Thượng xuất thủ đích.

Hạo Thiên cười nói: "Đạo Tôn vật này thậm thị trân quý, Thanh Hoa Đại Đế hồi khứ thế ngã cảm tạ Đạo Tôn chi lễ, khoái khoái nhập tọa." Hạo Thiên tiếp quá Ngộ Đạo Trà trong tay Thanh Minh, tiểu tâm dực dực đích bả Ngộ Đạo Trà thu hảo, chuẩn bị thịnh hội chi hậu hảo hảo thường thí nhất hạ giá Ngộ Đạo Trà đích công hiệu.

Thanh Minh văn ngôn, cười gật đầu, nhi hậu triêu trứ tọa vị nhi khứ.

Đối với Hạo Thiên đích xưng hô, đảo dã bất tại ý, tại tràng đích, thùy nhân bất tri hiểu y là Thiên Đình Tam Ngự chi nhất đích Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, bất quá y diệc thị Nhân Giáo nhất viên, thử phiên nãi là đại biểu Nhân Giáo nhi lai đích.

Đãi Thanh Minh nhập tọa chi hậu, thử phiên yêu thỉnh đích, liền đều đã đáo tề liễu.

Lập vu Hạo Thiên thân bàng đích Thái Bạch Kim Tinh cao thanh hát đạo: "Thời thần dĩ đáo, Bàn Đào Thịnh Hội chính thức khai thủy, thượng bàn đào!" Văn ngôn, chúng tiên bất do đắc kỳ đãi khởi lai, thử đẳng cấp biệt đích linh quả, tha môn khả tòng vị kiến quá, thử gian đích đại bộ phận tán tu tiên nhân giai là vì thử nhi lai.

Chẳng bao lâu, chỉ thấy bên ngoài Dao Trì Tiên Cảnh, từng đôi tiên nữ bay đến, tay bưng từng đĩa Bàn Đào mọng nước, tiên khí lượn lờ, lũ lượt tiến vào Dao Trì Tiên Cảnh.

Những quả Bàn Đào này tuy chưa được đưa đến tận nơi, khả cỗ khí tức kia lại đã sớm phiêu lai, chúng tân khách văn chi tinh thần giai là nhất chấn, tâm khoáng thần di khởi lai.

Hương thơm của Bàn Đào thuấn gian di mạn chỉnh cá Dao Trì

Tiên Cảnh, không ít tu sĩ có tu vi tương đối thấp không kìm được hít sâu một hơi hương khí.

Đừng tiểu khán chỉ là một hơi hương khí này, đối với tha môn lai thuyết, liền là cảm giác pháp lực hơi đề thăng liễu.

Nhược thị cật thượng nhất khẩu, bất tri đạo hội đề thăng đáo thập yêu trình độ, sở dĩ, tha môn bất cấm kỳ đãi khởi lai.

Linh quả Bàn Đào phân vi kỷ chủng, y thứ vi ba ngàn năm một lần chín, sáu ngàn năm một lần chín và chín ngàn năm một lần chín.

Những người ngồi càng phía trước, không chỉ được phân nhiều Bàn Đào hơn, mà lại là loại tốt hơn.

Tất cánh giá tối tiền diện đích tọa vị, đều là môn hạ của Thánh Nhân, Hỗn Nguyên hoặc Đại Năng và thế lực lớn của Hồng Hoang.

Được dâng lên tự nhiên là Bàn Đào chín ngàn năm, tất cánh nhân gia đích hạ lễ, diệc là bất phàm.

Sở dĩ, tự nhiên phải bả tối hảo đích chín ngàn năm một lần chín đích Bàn Đào nã xuất lai chiêu đãi tha môn.

Kỳ tha đích tiên nhân, kiến đáo tối tiền diện nhất bài đích chúng nhân giai là na chủng chín ngàn năm một lần chín đích Bàn Đào thì, ánh mắt bất cấm đầu xạ khứ hâm mộ đích ánh quang.

Tòng na bàn đào thượng tán phát xuất lai đích hương khí dữ tiên khí đẳng, tha môn liền biết Bàn Đào này dữ chính mình đích yếu hảo ngận đa.

Đương nhiên, tha môn dã là khán khán bãi liễu, na khả là chư Thánh môn hạ dĩ cập na kỷ phương thế lực, khởi là chính mình năng so?

Huống thả, liền là cấp liễu chín ngàn năm đích Bàn Đào, cổ kế tha

môn đều bất nhất định phục dụng bất liễu, tất cánh giá lý diện uẩn hàm đích sức mạnh hữu ta đại, nhi giá ta tán tu đa số tu vi bất thị ngận cao.

Nhược thị trực tiếp phục dụng chín ngàn năm đích Bàn Đào, cổ kế na cổ uẩn hàm đích sức mạnh đều năng bả tha môn đích thân thể xanh bạo.

Bất tiêu phiến khắc, tiên nữ môn liền bả Bàn Đào toàn số thượng hảo, thập yêu tu vi đích tu sĩ phối thập yêu niên phân đích Bàn Đào, đa thiếu cá, toàn bộ bất soa.

Hạo Thiên đứng dậy, mỉm cười nói với chúng tiên có mặt, tay làm động tác mời: "Bàn Đào Thịnh Hội khai thủy, chư vị, thỉnh!" Chúng tiên củng thủ nói: "Đại Thiên Tôn, Thiên Hậu, thỉnh." Nhiên hậu khai thủy nã khởi diện tiền đích Bàn Đào, phục dụng khởi lai.

Nhất thời gian, Bàn Đào đích na cổ thanh hương tái thứ di mạn chỉnh cá Dao Trì Tiên Cảnh, bỉ chi cương tài, bất tri nồng úc liễu đa thiếu, mỗi vị tán tu tiên nhân trên mặt, đều lộ vẻ hân hoan.

Trong Bàn Đào Tiên Cảnh của Thiên Đình.

Đợi Bàn Đào được phân phối xong xuôi, chúng tiên liền bắt đầu dùng.

Vừa ăn một miếng, đa số tán tu tiên nhân liền cảm thấy pháp lực của mình đề thăng rất nhiều, còn hiệu quả hơn cả tự mình tu luyện ngàn năm.

Nếu ăn hết một quả Bàn Đào, trở về bế quan một phen nữa, đề thăng một cảnh giới cũng không thành vấn đề.

Chúng tán tu tiên nhân nhìn Bàn Đào trong tay, trong mắt tức thì lộ vẻ hừng hực.

Thiên Đình có thứ tốt như vậy, lại thêm linh khí và tinh thần chi

lực sung túc.

Giờ lại có thêm linh bảo do các Giáo phái và Đại Năng tặng, thực lực đề thăng rất nhiều.

Những tán tu đang có ý định gia nhập hoặc còn đang quan vọng, lúc này đã không còn bất cứ lo lắng nào.

Thực lực Thiên Đình đã không còn như lúc mới thành lập ban đầu.

Mấy trăm vạn năm qua, danh tiếng Thiên Đình ngày càng vang dội, phong đầu, khí vận đều tăng vọt, thực lực đã đuổi kịp thế lực nhất lưu Hồng Hoang.

Nhược thị thử thì giá yêu hảo đích cơ hội hoàn bất gia nhập, na đợi nhật hậu tái gia nhập, liền không dễ dàng như vậy, địa vị cũng sẽ không cao như thế.

Tuyết trung tống thán, vĩnh viễn bỉ cẩm thượng thiêm hoa, yếu hảo vô số.

Đạo lý này, tán tu tiên nhân có mặt ở đây, ai mà không biết?

Sở dĩ thử thì năng gia nhập Thiên Đình chi trung, tha môn tự nhiên sẽ tuyển trạch thử thì gia nhập, đắc hưởng Thiên Đình bồi dưỡng.

Chúng tiên trước sau thần sắc biến hóa tự nhiên không thoát khỏi tầm mắt Hạo Thiên vẫn luôn chú ý.

Chương 260

Trên mặt y nở nụ cười nhạt, trong mắt phóng ra một đạo quang mang.

Tha môn đích tưởng pháp, và chính mình tâm trung tưởng đích nhất dạng, diệc là và chính mình mưu toán đích, không có nhậm hà đích sai thác.

Thịnh Hội chi hậu, phần lớn những tán tu tiên nhân này sẽ tuyển trạch gia nhập Thiên Đình chi trung, dĩ vãng thượng tại quan vọng đích tán tu, dã không hội tái hữu cố cập liễu.

Chỉ cần những tán tu tiên nhân này gia nhập Thiên Đình, na yêu tái phối hợp Thiên Đình chi trung đích Bàn Đào, linh khí, tinh thần chi lực dĩ cập Hồng Hoang khí vận.

Cùng với Thiên Đình chi trung na tiên thiên đích ưu việt hoàn cảnh, chính mình Thiên Đình thực lực lại sẽ đề thăng nhất cá giai vị.

Tâm trung tưởng trứ, Hạo Thiên vô thanh đích tiếu liễu tiếu, y và Dao Trì đối thị nhất nhãn, đều tòng đối phương nhãn thần chi trung, khán đáo tâm trung sở tưởng, lưỡng nhân trên mặt đích tiếu ý càng thậm liễu, thử phiên sở mưu hoa đích, chung vu hoàn thành.

Hạo Thiên trên mặt lộ vẻ mỉm cười nhạt, gật đầu với những người ngồi hàng đầu, kỳ ý tha môn phẩm thường: "Thỉnh!" Tiền bài đích gia giáo đệ tử, trừ liễu Thanh Minh đẳng kỷ vị tu vi giác cao, Bàn Đào đối tha môn không có thái đại đích hiệu quả, bất quá dã khả quá quá khẩu phúc.

Tha môn hoàn thị nhượng chính mình cân tùy nhi lai đích sư đệ môn đa đề thăng đích, tha môn tu vi giác đê, chính hảo khả dĩ tá trợ Bàn Đào đa đa đề thăng liễu.

Đương nhiên liễu, trừ Tây Phương Giáo ra, tha môn đều khả lợi dụng Bàn Đào đích công hiệu, thử phiên lai đích đệ tử đảo dã bất thiếu, đảo dã nhượng Hạo Thiên hữu ta tâm đau liễu.

Bàn Đào Thịnh Hội trì tục triệu khai, chúng tiên trừ việc hưởng dụng Bàn Đào chi ngoại, gia thượng quỳnh tương ngọc dịch và tiên quả đẳng vật, đảo là cực vi đích hưởng thụ, vừa hưởng thụ Bàn Đào đẳng vật, vừa luận đạo trò chuyện, đảo là hảo bất thống khoái.

Số nhật chi hậu, chỉ thấy Hạo Thiên đại thủ nhất huy, chỉ thấy một quần tiên nữ phiêu lai, thượng tiền hiến vũ, vũ tư mỹ diệu bất khả ngôn dụ đích, phiên phiên khởi vũ đích tiên nữ tại tiên khí vân nhiễu đích Dao Trì Tiên Cảnh chi trung, cực vi đích dưỡng nhãn.

Bất tri bất giác gian, ba tháng thời gian liền lặng lẽ trôi qua, nhi thử thì, đã là thịnh hội đích vĩ thanh.

Hạo Thiên cười lớn một tiếng, hát hoàn liễu thủ trung đích tối hậu nhất bôi quỳnh tương ngọc dịch, khán hướng liễu chúng tiên: "Trẫm tái thứ cảm tạ chư vị đích đáo lai, thỉnh!" Chúng tiên văn ngôn, đại tiếu đạo: "Thỉnh!" Hát hoàn chi hậu, một phiên khách khí thoại chi hậu, bộ phận tân khách phân phân cáo từ ly khứ.

Nhi kỳ tha đích bộ phận tân khách, tắc là tuyển trạch lưu tại Thiên Đình, giá Thiên Đình chi trung bất cận thiên địa linh khí bỉ Hồng Hoang nồng úc, liền là chu thiên tinh thần chi lực diệc là yếu bỉ Hồng Hoang chi trung yếu nồng úc một chút.

Nồng úc đáo ngưng kết đích linh khí, hạo hãn đích tinh thần chi lực, nhật ích tráng đại đích Hồng Hoang khí vận, tái gia thượng Bàn Đào giá dạng đích Linh Căn chi quả.

Giá yêu đa hảo đông tây, giá dạng đích hấp dẫn lực, đối với giá ta tán tu lai thuyết, đều là bất năng thác quá đích cơ hội.

Đối thử, Hạo Thiên tự nhiên là lai giả bất cự, giá ta tán tu chi trung, bất phạp hữu tư chất thượng thừa chi bối, thử thì tuy nhiên tu vi bất cao, đán khước khả mạn mạn bồi dưỡng.

Chỉ cần tha môn tu vi thượng lai, liền là Thiên Đình đích trung kiên sức mạnh, giới thì, Thiên Đình thực lực liền lại sẽ đề thăng bất thiếu.

Vọng trứ bất đình tưởng gia nhập Thiên Đình đích tán tu, khóe miệng Hạo Thiên bất cấm lộ xuất liễu một mạt đạm tiếu, y tự hồ khán đáo liễu Thiên Đình huy hoàng đích tương lai.

Bàn Đào Thịnh Hội kết thúc chi hậu, Hồng Hoang chi trung lại là tái thứ an tĩnh hạ lai.

Thử thì đích Hồng Hoang, trừ liễu gia giáo và na kỷ phương thế lực chi ngoại, liền là Thiên Đình phong đầu tối thịnh liễu, thử phiên Thịnh Hội, lại vì tha môn hấp dẫn liễu bất thiếu tán tu.

Thiên Đình nhật hậu, thực lực định khả tễ thân nhất lưu thế lực đích.

Thời gian thông thông, chuyển nhãn tức thệ, tiễu nhiên chi tế, liền đã là số cá Nguyên Hội lưu thệ.

Giá mấy chục vạn năm lai, Hồng Hoang đều là xử vu tương đối bình tĩnh đích thời gian chi trung, Toại Nhân y cựu tại bế quan dung hợp Thái Thượng sở giao cấp y đích tinh hoa Nam Minh Ly Hỏa, đây tương là y đề thăng Tân Hỏa Đại Đạo đích khế cơ, tự nhiên là yếu hảo hảo tiềm tu đích.

Huyền Đô ly khai liễu Nhân tộc Thánh Địa, hành tẩu tại Hồng Hoang chi trung, đảo là hữu ta tân đích cảm ngộ.

Chí vu Nhân tộc thử thì đích phát triển, dĩ nhiên là vô nhu Thánh Địa khứ đam ưu thái đa liễu, giá thượng trăm vạn năm đích thời gian, Nhân tộc khí vận và số lượng dĩ cập chỉnh thể thực lực, đều là đề

thăng liễu bất thiếu.

Tất cánh thượng thứ Thánh Địa truyền hạ tu hành chi pháp hậu, phổ thông đích Nhân tộc bộ lạc liền lại khai thủy tu hành khởi lai, tuy nhiên tu hành đích số lượng bỉ bất thượng tân đản sinh đích Nhân tộc, đán thị tổng thể lai thuyết, hoàn thị đa liễu bất thiếu tu hành đích Nhân tộc.

Nhân tộc khí vận đích tăng trưởng, Thái Thượng và Nữ Oa thủ trung chưởng khống đích khí vận diệc là tráng đại liễu bất thiếu, Thái Thượng kế tục tương khí vận dung nhập đáo Không Động Ấn trung khứ, nhượng Nhân đạo khả dĩ canh gia đích hoàn thiện khởi lai.

Trừ khai Nhân tộc chi ngoại, Vu Yêu nhị tộc như kim dĩ kinh là sơ bộ khôi phục liễu một phần nguyên khí, chí vu nhân quả nghiệp lực, thặng hạ đích bộ phận, bất quá số trăm vạn năm, liền khả hoàn toàn khôi phục liễu.

Giá dạng nhất lai, tha môn tái hiện Hồng Hoang thì khắc, liền khả bất viễn liễu.

Long tộc giá ta niên lai bất đoạn đa tố công đức chi sự, dĩ cập tòng Thiên Đình chi trung hấp thủ Hồng Hoang khí vận chi hạ, Long tộc đích nhân quả nghiệp lực thặng dư bất đáo ba thành, nhi thả hoàn tại bất đoạn đích hóa giải chi trung, đảo là nhượng Chúc Long khán đáo liễu bất thiếu hi vọng.

Giá dạng nhất lai, Long tộc trọng hiện Hồng Hoang thì cơ, liền là bất viễn liễu.

Địa Tiên Phủ, Địa Phủ giá ta niên lai đều là các hữu tiến triển, tuy nhiên đê điều, đán thị Địa Phủ hữu Hậu Thổ tọa trấn.

Địa Tiên Phủ lại là đặc thù nhất mạch, thực lực đảo dã là bất nhược, giá ta niên lai, diệc là hữu sở đề thăng.

Bất quá đề thăng tối đại đích, hoàn thị Thiên Đình liễu, Thiên Đình tá trứ Bàn Đào Thịnh Hội đích cơ hội, hấp nạp liễu bất thiếu tu vi giác cao đích tu sĩ, thực lực giác cường đích thế lực, sử đắc thực lực và khí vận đều là đại đại đề thăng liễu khởi lai.

Hạo Thiên và Dao Trì giá lưỡng vị Thiên Đình chưởng quyền giả, liền lại là tòng kỳ trung đắc đáo liễu bất thiếu đích hảo xử, tu vi hữu sở tiến triển, tuy nhiên hoàn vị tiến nhập Chuẩn Thánh viên mãn, đán dã là bất viễn liễu.

Thanh Minh tá trợ Thái Thượng đích Kim Đan, dĩ cập Thiên Đình đề thăng đích khí vận chi lực, diệc là bổ sung trứ tự thân ban để thực lực, thử phiên đều là đề thăng liễu bất thiếu.

Nhật hậu Thanh Hoa Cung thực lực, định nhiên hội tái thượng nhất tằng lâu đích.

Cục diện bình tĩnh đích Hồng Hoang, chúng sinh các tự tại phát triển trứ, vạn tộc tranh lưu đích cục diện bất đoạn đích diễn hóa trứ, các tự tại đề thăng trứ tự thân thực lực.

Thái Thượng quan sát liễu một phiên Nhân tộc tình huống chi hậu, liền bất tái lý hội liễu, Nhân tộc giá ta niên đích phát triển, Thái Thượng hoàn thị khá vừa ý đích, đây là thì cơ, chính là Nhân tộc quật khởi đích tối hảo thì hậu.

Hiện tại đích Nhân tộc chỉnh thể thực lực, dĩ nhiên là đạt đáo liễu Hồng Hoang nhất lưu thế lực đích thủy bình liễu, tuy nhiên Nhân tộc đản sinh chí kim, bất quá số thiên vạn năm đích thời gian, đán như kim dĩ nhiên ẩn ẩn yếu siêu tích nhật đích Vu Yêu liễu.

Nhược thị Toại Nhân năng cú thành công chứng đạo thành Thánh, na đối với Nhân tộc lai thuyết, tương là cự đại đích nhất bộ, Nhân tộc liền khả dĩ siêu quá Hồng Hoang chi trung đích kỳ tha chủng tộc, cư vu Hồng Hoang nhân vật chính chi vị.

Tất cánh tựu chủng tộc chi ngôn, hiện tại phao khai Đế Tuấn và Hậu Thổ bất đàm, Nhân tộc dĩ nhiên là siêu quá tha môn thực lực liễu, chỉ cần Toại Nhân năng cú chứng đạo thành Thánh, na Nhân tộc liền soa bất đa khả dĩ cư vu Hồng Hoang nhân vật chính chi vị liễu.

Tuy thuyết hiện tại đích thì cơ thượng tảo, đán thị Toại Nhân, tịnh bất thị không có giá cá tiềm lực tại.

Thái Thượng quan sát chi hạ, Toại Nhân như kim dĩ kinh là triệt để dung hợp liễu tinh hoa Nam Minh Ly Hỏa, Tân Hỏa chi đạo dĩ hữu liễu bất thiếu đích tiến triển, tu vi đề thăng liễu bất thiếu, tuy tạm thời hoàn chưa mạc đáo thành Thánh đích môn hạm, đán như thử chi hạ, đảo dã tích lũy đề thăng liễu bất thiếu liễu, hậu diện dã hội dung dị bất thiếu.

Thái Thượng sảo gia quan sát liễu một phiên Toại Nhân đích tình huống chi hậu, liền kế tục tiềm tu Nhân đạo liễu.

Nhân tộc và Toại Nhân như kim đích tình huống đều là tại ổn bộ đề thăng chi trung, Thái Thượng giá Nhân Giáo Giáo chủ dã không cần phải hiệp trợ liễu, Nhân đạo như kim đề thăng và hoàn thiện, Thái Thượng đều nhu yếu trảo khẩn thời gian lý giải và chưởng khống khởi lai.

Thời gian thoáng chốc, mười mấy vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Trong Nhân tộc Thánh Địa, Nhân Tổ Điện.

"Hô!" Một đóa hỏa diễm màu cam từ Thiên Linh của Toại Nhân bay lên, một cỗ nhiệt độ khiến người ta phải khiếp sợ tức thì di mạn khai lai, hư không khẽ nữu khúc khởi lai, phảng phất tại giá cỗ nhiệt độ chi hạ, liền yếu dung hóa liễu một bàn.

Tại hạch tâm đích chanh sắc hỏa diễm chi trung, chanh sắc đích Tân Hỏa chi tinh của Toại Nhân, ẩn ẩn hữu một tia lam tử sắc hỏa

diễm giao triền tại kỳ trung, giá tinh hoa Nam Minh Ly Hỏa, nghiệp dĩ là và Tân Hỏa của Toại Nhân dung hợp hoàn thành, đề thăng liễu Tân Hỏa của Toại Nhân bất thiếu đích uy lực.

Liên đái trứ, Tân Hỏa chi đạo của Toại Nhân đều là đề thăng liễu bất thiếu, Toại Nhân tự thân dự trắc trứ, tái hữu một cá khế cơ, chính mình liền khả dĩ mạc đáo Thánh Nhân chi đạo liễu, giới thì, Nhân tộc vô luận là thực lực hay khí vận, đều sẽ đề thăng vô số.

Nhân tộc, dã liền chân chính hữu liễu một vị đỉnh tiêm tồn tại, giá dạng nhất lai, Nhân tộc thực lực, liền khả dĩ và na kỷ phương Thánh Nhân thế lực nhất dạng liễu.

Như thử nhất lai, Nhân tộc liền khả dĩ tọa một tọa na Hồng Hoang nhân vật chính liễu.

Nhân tộc tòng sơ sinh tẩu đáo hiện tại, Toại Nhân xác thực là nan dĩ tương tín đích, không tưởng đáo đương sơ đích Hậu Thiên chủng tộc, cư nhiên năng cú tẩu đáo hiện tại, chỉ cần chính mình năng cú chứng đạo thành Thánh, Nhân tộc, tương lai liền sẽ canh gia chi hảo liễu.

"Tân Hỏa chi đạo!" Mỗ một thì khắc chi trung, Toại Nhân khẩu trung khinh hát một thanh, nhi hậu liền kiến một đạo tất hắc đại đạo tự y mi tâm chi xử thấu thể nhi xuất, quán xuyên liễu một chút thời không, tại Toại Nhân thân tiền bất đoạn đích diễn hóa đề thăng khởi lai.

"Khứ!" Hạ một thuấn trung, Toại Nhân thủ trung kháp trứ ấn quyết, nhi hậu vãng Tân Hỏa chi đạo trung một phách, nhi hậu liền kiến Thiên Linh chi thượng đích Tân Hỏa của Toại Nhân tức thì phi độn nhi xuất, dung nhập đáo liễu Tân Hỏa chi đạo chi trung khứ.

Chương 261

"Oanh!" Đại đạo tại chấn đãng, tứ phương tại oanh minh, nhất thiết nhân quả thời không phân phân nhiễu nhiễu.

Toại Nhân thủ trung đích bất đoạn đích đả nhập thủ ấn, nhi hậu đợi nhất thiết hoãn hoãn bình tức hạ lai chi tế, y tài đình hạ ấn quyết, kế tục tham ngộ khởi lai.

Nhi Tân Hỏa Đại Đạo tại dung nhập liễu toàn tân đích Bản Nguyên Tân Hỏa chi hậu, thử thì hoãn hoãn đề thăng diễn hóa khởi lai, thử thì bàn toàn tại Toại Nhân chu thân thượng hạ, hiệp trợ trứ Toại Nhân đích tham ngộ và tu hành lai.

Như thử, lại là số vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải bao la vô tận.

Trong đó, ba trăm sáu mươi lăm khỏa chủ tinh thần và hai khỏa Thái Âm Tinh cùng Thái Dương Tinh lăng giá trên ba trăm sáu mươi lăm khỏa chủ tinh thần càng thêm rực rỡ chói mắt.

Vừa vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, liền sẽ phát hiện những tinh thần viễn cổ này.

"Ông!" Tinh thần hư không khẽ chấn động, nhi hậu liền kiến Thái Thượng tòng kỳ trung hoãn hoãn tẩu xuất, chân ngài liên hoa phù hiện, thác trứ ngài đích tiền hành, ngài song mâu thâm thúy, hoảng nhược tinh thần đại hải bàn, và như kim thôi xán tinh quang chiếu diệu tứ phương thiên địa tinh thần đại hải tương ánh chiếu, phảng phất tương chỉnh cá tinh thần đại hải nạp nhập song mâu chi trung bàn.

Thái Thượng mục quang hoãn hoãn tảo quá, phát hiện liễu Thiên

Đình chi nhân hữu tại chưởng khống một số tinh thần: “Hạo Thiên tưởng pháp đảo là bất tiểu, nhược phi như kim thực lực bất cập, trận pháp tàn khuyết, phạ là chỉnh cá tinh thần đại hải, đều sẽ chưởng khống canh gia khoái tốc liễu.” Trong Thiên Đình, hữu Đạo Tổ cấp đích tàn khuyết đích tinh đấu đại trận, hoàn chỉnh đích, y cựu chưởng khống tại Đế Tuấn đích thủ trung, y tự nhiên bất khả năng giao cấp Hạo Thiên, tàn khuyết đích, lại là Đạo Tổ cấp Thiên Đình đích phòng hộ, Đế Tuấn dã liền tĩnh một chích nhãn bế một chích nhãn liễu.

Hạo Thiên đắc đáo đích chỉ là tàn khuyết đích trận pháp, tự nhiên là yếu đa gia hoàn thiện đích, đa tăng gia đối tinh thần đại hải đích chưởng khống, giá dã năng giác đại đề thăng đại trận đích uy lực, chí thiếu nhượng tàn khuyết đích đại trận hoàn thiện kỷ phần, chí vu kỳ tha đích, chỉ năng mạn mạn mưu toán liễu.

Thái Thượng tâm trung tưởng liễu tưởng, trên gương mặt bình tĩnh lộ xuất một mạt vi tiếu, Đạo Tổ lập Hạo Thiên vi Thiên Đế, tưởng lai là yếu tiện vu chưởng khống.

Đán thị Hạo Thiên hiển nhiên là hữu tự thân đích dã tâm, bất cam vu nhân hạ.

Như thử nhất lai, đảo là hữu ta hí kịch hóa liễu.

Thái Thượng dưới chân khẽ động, thời không chuyển hoán, khoảnh khắc tiếp theo liền xuất hiện tại Thái Dương Tinh trung.

Thái Thượng song mâu chi trung đại đạo phù hiện, thuấn tức khán thấu Thái Dương Tinh trung đích hạch tâm sở tại, ngài dưới chân khẽ động, lai đáo liễu giá xử sở tại.

Thái Thượng thủ trung âm dương phù hiện, thi triển đại pháp lực, nhi hậu hiển hóa xuất liễu một chích âm dương chi lực cấu hiện đích thủ chưởng lai, trực tiếp diên thân nhi hạ, bất tri kỳ hạ diên thân đa thiếu ức triệu lý.

Trong Thái Dương Tinh, nhiệt độ của Thái Dương Tử Cực Kim Hỏa cao đắc khả phạ, tức liền là một Đại La Kim Tiên bình thường đều là nan dĩ để đáng, chí vu trực tiếp diên thân nhi hạ đích ôn độ, liền là một Chuẩn Thánh bình thường đều nan dĩ tố đắc đáo.

Giá ta ôn độ và hỏa diễm tuy nhiên khủng bố, đán thị vô pháp tập kích Thái Thượng âm dương chi lực diễn hóa đích thủ chưởng, trực tiếp diên thân đáo liễu Thái Dương Tinh trung tối vi hạch tâm đích sở tại.

Cự đại đích thủ chưởng trực tiếp tại Thái Dương Tinh đích hạch tâm chi trung, trích thủ liễu một bộ phận Thái Dương Chân Viêm chi hậu, liền là trực tiếp trừu thủ khai lai.

Thái Thượng thu thủ liễu giá ta Thái Dương Chân Viêm chi hậu, thân hình nhất động, liền là ly khai liễu Thái Dương Tinh, trực tiếp phản hồi Hồng Hoang liễu.

Trong Nhân tộc Thánh Địa, Nhân Tổ Điện.

"Hưu!" Mỗ một thì khắc chi trung, một đạo thanh mang thiểm quá, nhi hậu liền kiến Thái Thượng xuất hiện tại Toại Nhân thân tiền.

Toại Nhân cản mang bái: "Đệ tử bái kiến Lão sư!" "Bất tất đa lễ!" "Hô!" Thái Thượng tay khẽ động, một đóa kim sắc hỏa diễm phù hiện tại tay ngài, tứ chu đích hư không bất đoạn đích nữu khúc khởi lai, ẩn ẩn chi gian khai thủy dung hóa khởi lai, túc hĩ khán xuất thử hỏa đích khủng bố chi xử.

Thái Thượng tay khẽ động, Thái Dương Chân Viêm triêu trứ Toại Nhân phi khứ: "Đây là Thái Dương Chân Viêm, khả trợ Tân Hỏa chi đạo của ngươi tối hậu đích thuế biến, năng phủ chứng đạo, liền khán ngươi tự thân liễu." Kiến thử, mắt Toại Nhân nhất lượng.

Dĩ Bản Nguyên Tân Hỏa bao khỏa Thái Dương Chân Viêm hậu,

liền tương kỳ thu khởi, nhi hậu triêu trứ Thái Thượng bái đạo: "Tạ quá Lão sư, đệ tử định hội nỗ lực tu hành, tảo nhật chứng đạo!" Thái Thượng vi vi hạm thủ, thuyết đạo: "Tiếp hạ lai đích giá đoạn thời gian, Nhân tộc tương hội giác vi đặc thù, ngươi nhu trảo khẩn thời gian liễu." Toại Nhân hạm thủ đạo: "Đệ tử minh bạch!" Lão sư tuy nhiên không có minh thuyết, đán thị Toại Nhân tri hiểu kỳ trung hàm nghĩa, y hội trảo khẩn thì cơ đích.

Thái Thượng điểm liễu điểm đầu hậu, liền là tiêu thất bất kiến liễu.

Toại Nhân nhìn lão sư rời đi, lại một lần nữa cảm thụ đóa Thái dương chân viêm trong Tân hỏa bản nguyên.

Trong mắt Toại Nhân, một tia kiên định chợt lóe qua.

Tam hỏa tề tụ, y nhất định phải mượn cơ hội này một phen lột xác Tân hỏa chi đạo, khiến nó tấn thăng thành tồn tại ở cấp độ cao hơn, triệt để khiến Đại đạo của y viên mãn, từ đó chứng đạo thành thánh, lại lần nữa đẩy Nhân tộc lên một tầm cao hơn.

Có một vị Thánh nhân chân chính của Nhân tộc tồn tại, và không có, là hai ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Dưới thời cơ như vậy, Toại Nhân nhất định phải tranh thủ một phen, thêm vào đó, lão sư đã nói rồi, hy vọng y có thể chứng đạo trong khoảng thời gian này, nếu không, e rằng sẽ có chút khó khăn.

Y cũng hiểu rõ điểm này, vì vậy, khoảng thời gian sắp tới, y sẽ càng phải nỗ lực tu hành vì điều này.

Tam hỏa tề tụ, dung hợp tấn thăng, trong lòng y có không ít niềm tin rằng mình có thể làm được.

Trong lòng suy nghĩ một lát, Toại Nhân liền chầm chậm nhắm hai mắt lại, bắt đầu để Toại Nhân Tân Hỏa dung hợp Thái dương chân

viêm, khiến tam hỏa bắt đầu hòa hợp.

Thái Thượng rời khỏi thánh địa Nhân tộc, không trực tiếp quay về Thái Thanh Cung, mà hướng về Trung Ương Đại Lục.

Trung Ương Đại Lục, là đại lục có thực lực cường thịnh nhất, tài nguyên phong phú nhất trong Hồng Hoang, những năm này phát triển ngày càng hưng thịnh.

Bất Chu Sơn tuy đã gãy đổ, nhưng sau khi tân bổ thiên, sinh linh hoạt động nơi đây lại càng nhiều hơn.

Sau đại kiếp nạn đó, điều chào đón chính là đại hưng thịnh.

Về sau, Trung Ương Đại Lục cũng sẽ ngày càng cường hãn.

Sau khi Thái Thượng tiến vào Trung Ương Đại Lục, y liền hướng về phía tây của Bất Chu Sơn mà đến.

Chỉ trong chớp mắt, y đã hạ xuống một dãy núi.

Trong Phượng Tê Sơn.

Nữ Oa tú mi khẽ nhíu, nghi hoặc nhìn đạo thân ảnh đang hướng về Phượng Tê Sơn trong dãy núi.

Thân hình Nữ Oa khẽ động, biến mất trong động phủ, khi xuất hiện lại, đã ở trước mặt Thái Thượng.

"Đạo huynh!" Nữ Oa khẽ cúi đầu nói.

"Đạo hữu những năm này, ngược lại có tiến triển không nhỏ…" Thái Thượng khẽ cúi đầu, nhìn Nữ Oa, mỉm cười nói.

Với tu vi của Nữ Oa hiện giờ, đã tiếp cận Thánh cảnh hậu kỳ rồi, trong Ngũ Thánh, ngược lại không chênh lệch quá lớn so với Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Còn về Tây Phương Nhị Thánh, thì lại yếu hơn Nữ Oa vài phần.

Nghe vậy, Nữ Oa cười cười, không thể phủ nhận.

“Đạo huynh lần này đến, có việc gì quan trọng sao?” Nữ Oa trong lòng suy nghĩ một chút, nhìn Thái Thượng, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Thái Thượng cười nhạt nói: “Quả thực có một việc!” Nữ Oa gật đầu, nói: “Nếu đã như vậy, Đạo huynh mời theo Nữ Oa…” Ngay sau đó, Nữ Oa liền dẫn Thái Thượng đến Phượng Tê Sơn, trong động phủ.

Phục Hy tĩnh lặng mở hai mắt, có chút kinh ngạc nhìn Thái Thượng.

“Phục Hy ra mắt Thái Thượng Đạo tôn!” Phục Hy vội vàng đứng dậy hành lễ, tu vi của Thái Thượng chỉ dưới Đạo tổ, với thực lực như vậy, y đương nhiên phải hành lễ.

“Đạo hữu không cần đa lễ!” Thái Thượng cười cười, tay khẽ vung, đỡ Phục Hy dậy nói.

Theo đó, Thái Thượng, Nữ Oa và Phục Hy ba người ngồi xuống.

Nữ Oa và Phục Hy nhìn Thái Thượng, không mở miệng.

Với thân phận, địa vị và tu vi như Thái Thượng, nay lại đến Phượng Tê Sơn, kết hợp với việc Nữ Oa trước đó đã hỏi Thái Thượng có việc quan trọng, bọn họ không khỏi có chút suy đoán, rốt cuộc là việc quan trọng gì mà cần Thái Thượng tự mình đi một chuyến?

Chương 262

Với tình huống của Thái Thượng hiện giờ, y vốn nhàn rỗi thanh đạm, nhưng trong Hồng Hoang, còn có việc gì đáng để y xem trọng?

Nữ Oa và Phục Hy thầm nghĩ trong lòng, cũng thôi toán, nhưng lại không thể nắm bắt được bao nhiêu thiên cơ.

Mục đích chuyến đi này của Thái Thượng, vẫn là một điều bí ẩn.

"Đạo huynh nói chuyến này có việc quan trọng, không biết là việc gì?" Nữ Oa tú mi khẽ nhướng, nhìn Thái Thượng hỏi.

"Nếu cần, huynh muội ta có thể toàn lực ra tay…" Phục Hy nhìn Nữ Oa một cái, mở miệng nói.

Thái Thượng và Nữ Oa hai người là Chính phó Giáo chủ của Nhân Giáo, nếu có đại sự gì, cũng coi như khí vận liên kết với nhau.

Nếu cần, huynh muội bọn họ tự nhiên sẽ toàn lực ra tay.

Nghe vậy, Thái Thượng cười cười, không đáp lại lời này, ánh mắt rơi xuống Phục Hy, mở miệng nói: "Đạo hữu những năm này, tu vi tiến bộ không ít, hiện giờ đã vượt Chuẩn Thánh viên mãn rồi, trong Hồng Hoang, cũng hiếm có tồn tại nào là đối thủ của Đạo hữu…" Chuẩn Thánh viên mãn, xét theo Hồng Hoang hiện tại, quả thực vẫn còn một bộ phận nhỏ tồn tại.

Nhưng những tồn tại vượt qua Chuẩn Thánh viên mãn, trong Hồng Hoang thì đếm trên đầu ngón tay, Phục Hy chính là một trong số đó.

Hơn nữa Phục Hy là Chuẩn Thánh lâu năm, thủ đoạn không ít, thực lực cũng cường hãn, cho nên trong vài vị đếm trên đầu ngón tay này, quả thực hiếm có ai là đối thủ của y.

Phục Hy và Nữ Oa nghe vậy, đều trầm mặc không nói.

Lời Thái Thượng nói quả thực không sai, nhưng y vẫn chưa nói ra chuyện cụ thể.

Bất quá, những gì Thái Thượng giảng lúc này, e rằng cũng không đơn giản như bề ngoài, nghĩ lại trong đó hẳn còn ẩn chứa một tầng ý nghĩa.

"Bất quá Đạo hữu tu hành Thiên Cơ chi đạo, muốn chứng đạo quả thực không dễ, nếu không có cơ duyên đặc biệt, Đạo hữu e rằng phải mất vô số năm mới có cơ hội chứng đạo.

Khi đó biển hóa nương dâu, lượng kiếp thay đổi, e rằng sẽ càng thêm khó khăn..." Thái Thượng nhìn Phục Hy, chầm chậm mở miệng nói.

Nghe vậy, Phục Hy lông mày nhíu lại, điểm này Thái Thượng quả thực không nói sai, bản thân y cũng hiểu rõ điều này.

Bản thân y tu Thiên Cơ chi đạo, tuy đạo thôi diễn quán tuyệt Hồng Hoang, nhưng đạo này gian nan, y có thể đi đến bước này đã là khó có được rồi.

Muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, thì không dễ dàng như vậy nữa.

Nếu không, sao y lại mấy chục triệu năm qua đều không có bao nhiêu tiến triển?

Nếu đổi lại là tồn tại khác, e rằng đã có xu thế chứng đạo rồi.

Như Địa Tiên Đạo chi Tổ Trấn Nguyên Tử, y biết rõ, chỉ cần Trấn Nguyên Tử đại thế đủ, tích lũy Đại đạo đủ, liền có thể một lần chứng đạo.

Còn về Huyết Hải Minh Hà, thì là do bị Huyết Hải ràng buộc, cho nên khó mà chứng đạo.

Còn bản thân y, lại là do Đại đạo gian nan, muốn tiến thêm lại không cách nào được.

Tuy nói con đường tu đạo vốn đã gian nan, cần đạo tâm kiên cố, một đường tiến lên mới có thể, nhưng mãi không thấy thời cơ chứng đạo, ngay cả Phục Hy, cũng đã có ý nghĩ tu lại đạo khác.

Nay nghe lời Thái Thượng nói, biết rõ con đường chứng đạo khó chồng chất khó, trái tim y lại chìm xuống đáy cốc.

Thái Thượng nhìn Phục Hy đang có thần sắc biến ảo bất định, có chút ngưng trọng lúc này, đột nhiên mở miệng nói: "Phục Hy Đạo hữu, ngươi khao khát chứng đạo sao?" Nghe vậy, Nữ Oa và Phục Hy thần sắc ngẩn ra, có chút kinh hãi nhìn Thái Thượng.

Khao khát chứng đạo sao?

Lời như vậy, đặt trong Hồng Hoang, nếu hỏi chúng sinh, ai sẽ đáp không khao khát?

Con đường tu đạo, há chẳng phải đều vì Đại đạo của bản thân viên mãn, chứng đắc Hỗn Nguyên chi đạo sao?

Phục Hy tự nhiên là khao khát, hơn nữa đã khao khát mấy chục triệu năm rồi, nhưng vì Đại đạo của bản thân khó đi, không có cơ duyên chứng đạo, cho nên mới luôn chìm đắm trong cảnh giới này, không cách nào tiến thêm một bước.

Thái Thượng hỏi như vậy, Phục Hy trong lòng tuy rất khao khát, nhưng nhất thời lại không biết phải trả lời thế nào? ... ...

Phượng Tê Sơn, trong động phủ.

Lúc này, trong động phủ yên tĩnh không tiếng động, Nữ Oa và Phục Hy đều kinh hãi nhìn Thái Thượng, lâu thật lâu không mở miệng.

“Đạo huynh lời này, phải chăng là muốn giúp ca ca chứng đạo Hỗn Nguyên?” Rất lâu sau, Nữ Oa nhìn Thái Thượng, phượng mục khẽ híp, mở miệng hỏi.

Trong lòng nàng ý niệm quay chuyển, kết hợp với lời Thái Thượng nói, nàng không khó đoán ra điểm mấu chốt trong lời này, đó chính là muốn giúp Phục Hy chứng đạo Hỗn Nguyên.

Tuy rằng chi tiết trong đó, Nữ Oa tạm thời chưa nghĩ ra, nhưng nếu thật sự có thể để Phục Hy chứng đạo, Nữ Oa vẫn rất vui lòng được thấy.

Dù sao, nếu ca ca nàng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, thì huynh muội bọn họ đều là những tồn tại thành tựu cảnh giới này, ngược lại cũng không mất đi một đoạn giai thoại trong Hồng Hoang, là tồn tại khiến vô số sinh linh kính ngưỡng.

Hơn nữa, nếu ca ca nàng có thể chứng đạo, cũng có thể hoàn thành tâm nguyện mấy chục triệu năm qua của y, không cần phải chìm đắm trong cảnh giới này vô số năm mà không thể tấn thăng, cũng có thể tìm kiếm thiên địa và Đại đạo cao hơn.

Như vậy, Phục Hy liền có thể đạt đến một cảnh giới cao hơn.

Lời Nữ Oa vừa dứt, Phục Hy hoàn hồn, sau khi phần nào bình tĩnh lại tâm tình của bản thân, nhìn Thái Thượng, thần sắc nghiêm nghị hỏi: “Đạo tôn thật có cách giúp Phục Hy chứng đạo sao?” “Thiên Cơ chi đạo khó đi, Phục Hy tự nhiên khao khát chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh, nhưng thiên cơ khó lường, quỷ dị biến ảo, diễn hóa vạn vật, vì thế khó mà chứng đạo.

Nếu Đạo tôn có pháp chứng đạo, Phục Hy nguyện ý thử một lần.” Nếu Thái Thượng có phương pháp nào đó giúp y, y tự nhiên nguyện ý thử một lần, dù sao mấy chục triệu triệu năm qua, y vẫn luôn tham ngộ tu hành, nhưng cũng không có tiến triển lớn nào, hà cớ gì không

thử một phen?

Nếu có thể thuận lợi chứng đạo, thì đó là hoàn thành tâm nguyện bấy lâu nay.

Cho dù có chút biến số, không thể thuận lợi chứng đạo, nghĩ lại với thủ đoạn và phương pháp của Thái Thượng, cũng có thể khiến bản thân y nâng cao không ít, vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên chi đạo.

Nói không chừng, liền có thể chạm tới Hỗn Nguyên chi đạo, chờ đợi thời cơ tốt hơn, liền có thể chứng đạo Hỗn Nguyên chi đạo.

Đối với Thái Thượng, Phục Hy vẫn khá là tin tưởng, muội muội y chính là được Thái Thượng giúp đỡ thành Thánh, nghĩ lại tình huống của mình, Thái Thượng cũng khá là rõ ràng, dù sao tu vi cảnh giới của Thái Thượng đã bày ra đó.

Lần này Thái Thượng đã hỏi y như vậy, thì nghĩ lại đã rõ ràng trong lòng, cũng có phương pháp giúp đỡ, nếu không, sẽ không hỏi y như vậy.

Phục Hy cảm thấy, chỉ cần là khả thi, bản thân y nói không chừng cũng phải liều mình một phen.

Con đường tìm đạo, vốn đã gian nan, ngay cả cơ hội một phần trong vạn ức, cũng phải liều mình một phen, truy tìm Đại đạo.

"Việc khống chế Thiên Cơ chi đạo của Đạo hữu vốn không thấp, điều thiếu, chính là một cơ duyên chứng đạo mà thôi.

Đế Tuấn có thể mượn khí vận đại thế của Yêu tộc để xung kích Hỗn Nguyên chi đạo, Đạo hữu cũng có thể làm vậy.

Trong Nhân tộc, liền có cơ duyên." "Ngô có một pháp, có thể giúp Đạo hữu chứng đạo Hỗn Nguyên!" Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, trong hai mắt lóe lên âm dương thần quang, hư ảo như hóa thành âm dương thiên địa, diễn hóa biến hóa của thiên địa.

Trong miệng y truyền ra âm thanh khôi hoằng, truyền khắp sông dài thời không, tận cùng Đại đạo, vang vọng bên tai Nữ Oa và Phục Hy.

“Đạo huynh lời này, là thật sao?” Vài hơi thở sau, Nữ Oa mắt đẹp sáng lên, nhìn Thái Thượng hỏi.

Thái Thượng nghe vậy, cười cười, không thể phủ nhận.

“Không biết pháp mà Đạo tôn nói, rốt cuộc là pháp gì?” Phục Hy trong lòng phần nào bình tĩnh lại sau đó, nhìn Thái Thượng hỏi.

Chương 263

Y tuy vui mừng có phương pháp có thể khiến mình chứng đạo, nhưng vẫn cần hỏi rõ tình huống cụ thể, sau đó cân nhắc tình hình bản thân rồi mới nói.

"Đạo huynh nói, Nhân tộc có cơ duyên, không biết trong Nhân tộc, có cơ duyên gì mà lại có thể giúp ca ca chứng đạo?" Sau khi Phục Hy nói xong, Nữ Oa liền nhớ lại lời Thái Thượng vừa nói, trong Nhân tộc, có cơ duyên.

Nữ Oa là Thánh mẫu Nhân tộc, cũng quan tâm Nhân tộc, nhưng lại không cách nào tính rõ cơ duyên mà Thái Thượng nói là gì.

Lúc này thiên cơ hỗn loạn khó tả, ngay cả tu vi tiếp cận Thánh cảnh hậu kỳ của nàng, cũng không thể tính rõ điều gì.

Cơ duyên của Nhân tộc, lại có thể lớn đến mức này, ngay cả tồn tại như ca ca nàng, đều có thể mượn trợ lực chứng đạo, điều này quả thực khiến nàng khá kinh ngạc.

Nhưng Thái Thượng đã nói như vậy, nàng vẫn tin tưởng.

Bản thân nàng không tính rõ được, nhưng tu vi của Thái Thượng cao hơn nàng quá nhiều, nói không chừng đã nhìn thấy không ít biến hóa của tương lai.

Tương lai là nơi chứa đầy rẫy biến số nhất, muốn nắm bắt chuẩn xác, quả thực không dễ.

Nhưng Thái Thượng, hiển nhiên có thực lực và thủ đoạn này.

Thái Thượng nhìn nàng, cười cười nói: "Với thực lực Nhân tộc hiện nay, muốn ngồi vào vị trí nhân vật chính của Hồng Hoang, quả thực không quá khó, chỉ cần cho Nhân tộc một khoảng thời gian là

được.” Nữ Oa và Phục Hy gật đầu, Nữ Oa biết rõ, Hồng Mông Tử Khí trước đó của Thái Thượng đang ở trong tay Toại Nhân, Toại Nhân có cơ hội rất lớn chứng đạo thành Thánh.

Khi đó Nhân tộc muốn ngồi vào vị trí nhân vật chính của Hồng Hoang, quả thực không khó, điểm này nàng vẫn tin tưởng.

“Nhưng sau khi ngồi vào vị trí nhân vật chính của Hồng Hoang, Ta muốn Nhân tộc ổn định vị trí đó.

Mà điều này, liền có một đại thế, một cơ duyên thúc đẩy.

Cơ duyên tạo hóa của Đạo hữu, cũng nằm ở đây rồi.” Thái Thượng ánh mắt nhìn về phía Phục Hy, chầm chậm mở miệng nói.

“Nếu đi con đường mà Đạo tôn nói, không biết nên thi triển như thế nào?” Phục Hy lông mày khẽ nhướng, mở miệng hỏi.

Hiện tại thiên cơ hỗn loạn khó tả, Phục Hy không thể thôi toán những điều này, ngược lại cũng biết thiên cơ bất khả tiết lộ, Thái Thượng không nói rõ, y tự nhiên không thể hỏi.

Y chỉ cần biết, bản thân nên làm thế nào là được.

Nữ Oa nghe vậy, ánh mắt cũng rơi xuống Thái Thượng, chờ đợi y giảng giải chi tiết trong đó.

“Trận cơ duyên tạo hóa này, đã là một điểm mấu chốt của Nhân tộc về sau, vậy Đạo hữu muốn đi pháp này, thì cần có thân phận Nhân tộc.

Cho nên, Đạo hữu cần dùng chân thân nhập vào luân hồi, sau đó nhập Nhân tộc, trở thành một thành viên của Nhân tộc, khi đó mới là điểm mấu chốt trong cơ duyên tạo hóa.” “Còn về tất cả thủ đoạn của bản thân Đạo hữu, có thể đặt lên Thiện Ác Thi, hai thi hợp nhất, bản nguyên dung hợp, đạt đến tối đa hóa.

Khi đó, đem tất cả thủ đoạn đặt lên Tam Thi chi đạo.

Lúc trở về trong Nhân tộc, hai thi quy thân, cộng thêm công đức đại thế, giúp Đạo hữu tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh." Thái Thượng nhìn Phục Hy, thần sắc nghiêm nghị, mở miệng nói.

Nghe vậy, Nữ Oa tú mi hơi nhíu, việc này có khả thi hay không, nàng ngược lại cũng không rõ, nhưng nghe qua, ngược lại có thể thử một lần.

Dùng chân thân nhập luân hồi, chuyển thế đến trong Nhân tộc, khi đó ở trong Nhân tộc, tham dự tạo hóa Nhân Hoàng, sau khi chứng đạo, liền có thể đạt đến một thiên địa cao hơn.

Tuy pháp lực không bằng Thánh nhân, nhưng địa vị và quy cách, quả thực như Thánh nhân.

Bất quá cách làm như vậy, vẫn chưa phải là toàn bộ tính toán của Thái Thượng.

Y muốn Phục Hy lại để lại thủ đoạn, Thiện Ác Thi cùng bản nguyên Tam thi hợp nhất, để lại thủ đoạn của bản thân.

Khi đó, lại dùng thủ đoạn mà Tam thi để lại, liền có thể triệt để giúp y lại lên một tầng nữa.

Sau đó, cộng thêm lực đại thế của Nhân tộc cùng công đức tạo hóa của bản thân, liền có thể giúp y chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh.

Sắp xếp như vậy, Thái Thượng có mười phần niềm tin, giúp Phục Hy chứng đạo, vì Nhân tộc lại thêm một vị tồn tại đỉnh cấp, ổn định vị trí nhân vật chính của Hồng Hoang.

Bất quá lần này cần chân thân nhập luân hồi, rốt cuộc có đi hay không, vẫn phải xem Phục Hy bản thân y, dù sao người quyết định, chính là Phục Hy.

Nhưng với câu hỏi trước đó của Thái Thượng, Phục Hy đã nói nguyện ý thử một lần, cùng với thần quang trong hai mắt, Thái Thượng biết rõ, Phục Hy hẳn sẽ không từ chối cơ hội như vậy.

Dù sao bao nhiêu năm qua đều chưa chạm tới ngưỡng cửa chứng đạo, nay có cơ hội, ngay cả vạn nhất, nghĩ lại cũng sẽ thử.

Phượng Tê Sơn, trong động phủ.

Phục Hy nghe lời Thái Thượng nói, trầm mặc không nói, trong lòng không ngừng tính toán những điều Thái Thượng đã nói.

Pháp này nghe Thái Thượng giảng giải, quả thực có xác suất rất lớn có thể giúp bản thân y chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh, cũng có thể hoàn thành tâm nguyện mấy chục triệu năm qua của y, đạt đến thiên địa cao hơn, tiếp tục truy tìm Đại đạo.

Phục Hy trầm ngâm, trong hai mắt hiển hiện đồ án Tiên Thiên Bát Quái, thiên cơ nổi lên, không ngừng thôi toán diễn hóa, trong lòng không ngừng tính toán tình huống của việc này.

"Đạo huynh, ca ca nhất định phải là chân thân sao?" Nữ Oa lông mày liễu khẽ nhướng, nhìn Thái Thượng, mở miệng hỏi.

Nàng tuy tin tưởng Thái Thượng, nhưng chuyện luân hồi, rốt cuộc khó mà khống chế.

Nếu trong luân hồi có biến số gì, thì ca ca nàng liệu có nguy hiểm, việc trở về vị trí liệu có vì thế mà thay đổi?

Cho nên điểm này, trong lòng Nữ Oa vẫn có vài phần lo ngại.

"Tuy Thiện Ác Thi cũng khả thi, nhưng hiệu quả sẽ kém không ít.

Khi đó nếu không cách nào chứng đạo Hỗn Nguyên, thì tất cả những gì làm sẽ công cốc.

Chân thân đi, chứng đạo Hỗn Nguyên liền sẽ không có vấn đề

lớn...” Thái Thượng nghe vậy, liền mở miệng nói.

Nếu hiệu quả cuối cùng của Thiện Ác Thi không đạt đến mức chứng đạo, thì chẳng phải công cốc mưu tính của ba người sao?

Cho nên, để đảm bảo tất cả đều có thể hoàn thành, y vẫn hy vọng Phục Hy chân thân nhập luân hồi.

Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu, ngược lại cũng là như thế, giữa chân thân và Tam thi, vẫn có sự khác biệt không nhỏ.

Đương nhiên cơ hội chân thân chứng đạo sẽ lớn hơn một chút.

Nữ Oa trong lòng suy nghĩ một lát, ánh mắt nhìn về phía Phục Hy, chờ đợi quyết định của y.

Nên đi như thế nào, vẫn phải do chính Phục Hy quyết định, dù sao đó là điều liên quan đến Đại đạo về sau của bản thân y, tự nhiên là y tự mình rõ ràng nhất.

Thái Thượng ánh mắt nhìn Phục Hy, lúc này đồ án Tiên Thiên Bát Quái trong hai mắt đang vận chuyển đến cực hạn, không mở miệng, chỉ là chờ đợi hồi đáp của y.

“Hô!” Rất lâu sau, đồ án Tiên Thiên Bát Quái trong hai mắt Phục Hy chầm chậm rút đi, sau đó y ngẩng đầu, nhìn Thái Thượng, trong mắt lóe lên quang mang, mỉm cười nói: “Pháp này của Đạo tôn, Phục Hy quyết định thử một lần...” “Còn về thủ đoạn của bản thân, liền để lại trong Thiện thi, sau đó lấy bản nguyên Ác thi dung nhập vào trong Thiện thi, khi đó có thể giúp ta chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên...” Phục Hy thôi toán diễn hóa rất lâu, quả thực cảm thấy pháp này của Thái Thượng khả thi.

Với tạo hóa của Nhân tộc, cộng thêm thủ đoạn của bản thân, dưới sự hiệp trợ của cả hai, không phải đơn giản như một cộng một, khả năng chứng đạo, lập tức tăng lên rất nhiều.

Dưới đại thế và thủ đoạn, Phục Hy tin tưởng, quả thực có thể đạt đến cảnh giới chứng đạo.

Y đã chìm đắm ở cảnh giới này quá lâu, cơ hội chứng đạo không lớn.

Hiện giờ có cơ hội chứng đạo, Phục Hy tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Hơn nữa, Phục Hy đã sớm có cảm giác, con đường y đang đi lúc này, khó mà đi đến bước đó, cần phải đổi một hướng khác.

Chương 264

Nhưng nếu tu lại, y cũng không có nắm chắc, hoặc cũng có thể nói không có phương hướng tốt.

Hiện giờ Thái Thượng nhắc đến kiến nghị này, y liền nhớ lại phỏng đoán của bản thân.

Như vậy, có lẽ cơ duyên cuối cùng của y, chính là nằm ở đây.

Tiên Thiên Thần Thai hay Nhân tộc, bất quá cũng chỉ là một thân phận mà thôi, tu vi mới là điều quan trọng nhất.

Phỏng đoán trong lòng Phục Hy, Nữ Oa cũng biết rõ.

Lần này nàng cũng có cân nhắc đến điểm này, cho nên sau khi Phục Hy đồng ý, Nữ Oa liền hiểu rằng, ca ca nàng đã cân nhắc đến điểm này, hơn nữa còn chiếm giữ không nhỏ trọng lượng.

Bất quá đã là y tự mình đồng ý, Nữ Oa liền sẽ không nói thêm gì nữa.

Thái Thượng nghe vậy, cười cười rồi nói: "Nếu Đạo hữu đã quyết định, vậy thì bắt đầu đi.

Sau khi để lại tất cả thủ đoạn vào Thiện thi, Ngô sẽ dẫn Đạo hữu đến Chúng Sinh Luân Hồi chi địa, tự mình đưa Đạo hữu luân hồi…" Phục Hy thần sắc nghiêm nghị gật đầu, hiện tại để lại thủ đoạn, những việc sau đó, liền xem sắp xếp của Thái Thượng.

"Hưu!" Phục Hy đưa kiếm chỉ, nhẹ nhàng điểm vào giữa trán.

Ngay sau đó, liền thấy hai đạo quang mang lóe qua, sau đó hóa thành hai đạo thân ảnh, chính là Thiện Ác Thi của Phục Hy.

Lúc này, y cũng định đến dung hợp hai thi cùng bản nguyên, trở

thành Thiện thi hoàn toàn mới.

Như vậy, Thiện thi vô luận là thực lực hay bảo lưu thủ đoạn, đều sẽ càng thêm thỏa đáng.

Phục Hy gật đầu với Thiện Ác Thi, ba người lập tức ngồi khoanh chân, chuẩn bị bắt đầu.

Thái Thượng và Nữ Oa nhìn nhau, bắt đầu giúp đỡ Phục Hy dung hợp song thi.

Tuy rằng Phục Hy tự mình có thể làm được, nhưng muốn hoàn thành những việc này trong thời gian ngắn, vẫn cần sự giúp đỡ của Thái Thượng và Nữ Oa.

"Ông!" Quang hoa lưu chuyển trong tay hai người, Nữ Oa chủ trì Thiện thi, Thái Thượng chủ trì Ác thi, Phục Hy giữ trung tâm, bắt đầu bảo lưu thủ đoạn.

Ba người lúc này đều đang tiến triển nhanh chóng, không lâu sau, liền có thể hoàn thành.

Thời gian thoắt cái, đã hơn ngàn năm yên lặng trôi qua.

"Bành!" Một tiếng động nhẹ vang vọng trong động phủ, trong động phủ quanh quẩn âm thanh nhân uân, một đạo thân ảnh tản ra quang mang nhàn nhạt, khí tức trên thân mênh mông.

Đạo thân ảnh này, chính là Thiện thi mới của Phục Hy.

Đây là Thiện thi đã dung hợp bản nguyên hai thi, cũng là Thiện thi gánh vác tất cả thủ đoạn của Phục Hy.

Thực lực của nó, đã vượt Chuẩn Thánh viên mãn không ít.

Sau lần này, liền do nó tọa trấn Phượng Tê Sơn, chờ đợi khoảnh khắc bản thân trở về, sau đó giúp bản thân chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

“Hô!” Thái Thượng nhẹ nhàng vung tay, một cỗ lực vô hình lướt qua, sau đó liền quấn đi tất cả khí nhân uân, lộ ra hai đạo thân ảnh bên trong, chính là Phục Hy và Thiện thi của y.

Lúc này đã hoàn thành mọi chuẩn bị rồi.

Thái Thượng và Nữ Oa nhìn nhau, sau đó khẽ cúi đầu.

Hơn ngàn năm qua, bọn họ đã giúp đỡ Phục Hy, làm tốt mọi chuẩn bị.

Việc tiếp theo, liền cần Thái Thượng tự mình thao tác.

“Đạo hữu, thủ đoạn đã chuẩn bị xong, tiếp theo, chính là bước cuối cùng rồi, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa?” Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, nhìn Phục Hy trước mặt, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Phục Hy gật đầu, mỉm cười nói: “Đã chuẩn bị sẵn sàng rồi!” “Ông!” Lời vừa dứt, liền thấy thân thể Phục Hy chấn động, sau đó trên người hiện ra vô số đạo quang tuyến, khí tức dao động dữ dội.

Đây không phải Phục Hy tự bạo thân thể, mà là tự động giải thể.

Thân thể lúc này phân giải thành ba ngàn sáu trăm năm mươi phần, sau đó dần dần ngưng tụ thành một Đại đạo, chính là 'Thiên Cơ chi đạo' mà Phục Hy đã tu, lúc này hiện ra trước mặt Thiện thi.

“Bành!” Đột nhiên, Thiên Cơ chi đạo hóa thành một đạo kim quang, chìm vào giữa trán của Thiện thi.

“Ông!” Ngay khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy ở vị trí giữa trán của Thiện thi, hiện ra một ấn ký huyền ảo, đây là ấn ký độc đáo thuộc về Thiên Cơ chi đạo của Phục Hy.

Thấy vậy, Thái Thượng khẽ cúi đầu, sau đó nói với nguyên thần của Phục Hy: “Đạo hữu, mọi việc đã chuẩn bị thỏa đáng, liền theo Ngô đến luân hồi…” Lời vừa dứt, Thái Thượng thấy Phục Hy gật

đầu, sau đó tay khẽ vung, trước tiên thu nguyên thần của Phục Hy lại.

Làm xong tất cả những điều này, Thái Thượng quay đầu nhìn về phía Nữ Oa, mỉm cười hỏi: "Đạo hữu có muốn cùng đi Chúng Sinh Luân Hồi không?" Nữ Oa suy nghĩ một lát, cúi đầu nói: "Như vậy cũng tốt!" Tuy rằng nàng biết Thái Thượng tự mình ra tay, sẽ không có vấn đề gì, nhưng tự mắt nhìn thấy ca ca mình thuận lợi luân hồi, nàng cũng có thể yên tâm hơn chút.

Lời chưa dứt, Thái Thượng và Nữ Oa liền đã biến mất trong động phủ, đi đến Chúng Sinh Luân Hồi.

Thiện thi nhìn bọn họ rời đi, liền nhắm mắt tu hành, chờ đợi lúc Phục Hy trở về.

Tình huống của nó lúc này đặc thù, vì Phục Hy không phải là tình huống vẫn lạc, cho nên Thiện thi này của y có thể tồn tại.

Thêm vào đó, Thái Thượng và Nữ Oa tự mình ra tay, tự nhiên không thành vấn đề.

Mà tác dụng lớn nhất của nó, chính là chờ đợi Phục Hy trở về, giúp đỡ y chứng đạo mà thôi.

Những việc khác, nó đều không cần để ý, cứ luôn tiềm tu ở đây là được. ... ...

Hồng Hoang, trong Chúng Sinh Luân Hồi.

Trước Luân Hồi Bàn.

Hai đạo thần quang lóe qua, ngay sau đó liền thấy Thái Thượng và Nữ Oa đứng trước Luân Hồi Bàn.

Thái Thượng nhìn Luân Hồi Bàn đang vận chuyển không ngừng lúc này, trong hai mắt Đại đạo hiện lên, diễn hóa ra nơi thần bí khó lường.

Trong tay y kết vài thủ ấn huyền ảo phức tạp, đánh vào trong Luân Hồi Bàn.

"Nhân Đạo Luân Hồi, khai!" Thái Thượng khẽ quát một tiếng, ngay sau đó liền thấy trên Chúng Sinh Luân Hồi Bàn, xuất hiện một cánh cửa nhỏ, chính là thông đạo đi đến luân hồi Nhân tộc.

"Đi!" Trong tay Thái Thượng quang hoa lưu chuyển, một cỗ Đại đạo chi lực đặc thù bảo vệ nguyên thần của Phục Hy.

Cỗ Đại đạo chi lực này cực kỳ đặc thù, ngay cả Nữ Oa, lúc này cũng không nhìn ra tình huống cụ thể của tầng Đại đạo chi lực này.

Nhưng nguyên thần của ca ca nàng không có bất kỳ dị thường nào, vậy cỗ Đại đạo chi lực này e rằng là thủ đoạn của Thái Thượng, có thể khiến Phục Hy đạt được tác dụng không ngờ trong luân hồi.

Nghĩ như vậy, Nữ Oa cũng không mở miệng nữa.

Thái Thượng tay khẽ động, cỗ Đại đạo chi lực này bao bọc nguyên thần của Phục Hy, sau đó liền tiến vào trong Nhân Đạo Luân Hồi.

"Hưu!" Trên Chúng Sinh Luân Hồi Bàn quang mang chợt lóe, sau đó liền khôi phục như ban đầu.

Chương 265

Thấy vậy, Thái Thượng và Nữ Oa nhìn nhau một cái, liền rời khỏi Chúng Sinh Luân Hồi chi địa.

Cùng lúc đó, trong Bình Tâm Điện.

Hậu Thổ nhìn Thái Thượng và Nữ Oa rời đi, trên khuôn mặt tươi cười lóe lên một tia nghi hoặc.

Nàng tự nhiên biết Thái Thượng đã đưa một đạo nguyên thần tiến vào luân hồi, nhưng nàng lại không cách nào biết mọi tin tức của đạo nguyên thần này.

Ngay cả khi nàng mới chưởng quản Minh Đạo, nhưng vẫn khó mà tính rõ.

Bất quá nghĩ lại, có thể khiến Thái Thượng và Nữ Oa tự mình đến đây, đạo nguyên thần này e rằng cực kỳ không tầm thường.

Dù sao Thái Thượng từng giúp đỡ nàng, trong việc vá trời lại khiến nàng có được chút lợi ích, lần này thế nào cũng phải nể mặt Thái Thượng.

Cho nên nàng không xuất hiện, để Thái Thượng tự mình đưa đạo nguyên thần này đi luân hồi.

Nếu đổi lại là tồn tại khác, làm sao có thể đến được Chúng Sinh Luân Hồi Bàn sở tại chi địa?

Nơi đây Minh Đạo chi lực bao trùm, cộng thêm Hỗn Nguyên chi lực của Hậu Thổ chồng chất, ngay cả tồn tại như Nữ Oa, cũng không thể dễ dàng như vậy.

Việc lần này, mọi người đều hiểu rõ trong lòng, nhưng cũng coi như ngầm thừa nhận rồi.

Hậu Thổ trong lòng suy nghĩ một lát, chầm chậm nhắm hai mắt lại, tạm thời không để ý đến việc này nữa.

Cứ như vậy, lại mấy ngàn năm thời gian yên lặng trôi đi.

Mấy ngàn năm nay, Thái Thượng ngược lại không quay về Thái Thanh Cung, mà đi lại trong Nhân tộc, nhìn sự phát triển của Nhân tộc những năm này, tiện thể hoàn thiện một khâu quan trọng của Nhân đạo là Nhân tộc.

Tình huống của Nhân tộc hiện nay, Thái Thượng đã không để ý quá nhiều.

Lần này là vì nâng cao một số tiến triển của Nhân đạo.

Toại Nhân lúc này dung hợp tam hỏa đã đến thời khắc mấu chốt, Thái Thượng không quá lo lắng.

Toại Nhân có năng lực hoàn thành dung hợp.

Tuy y đã đến thời khắc mấu chốt, nhưng Tân Hỏa dù sao cũng gánh vác khí vận đại thế của Nhân tộc, là Tân Hỏa rực sáng tượng trưng cho một thời đại mới.

Ngọn lửa như vậy, tự nhiên là khác biệt, cũng có tiềm lực đạt đến cảnh giới cao hơn.

Dung hợp Thái dương chân viêm cùng tinh hoa Nam Minh Ly Hỏa, sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Còn về thời gian nhiều ít, thì phải xem thủ đoạn của bản thân Toại Nhân.

Đợi đến khi y hoàn toàn dung hợp tam hỏa, sau khi Tân Hỏa chi đạo được lột xác thăng cấp, ngộ ra hàm nghĩa Đại đạo chân chính của tầng này, thì chứng đạo thành Thánh, liền sẽ không thành vấn đề.

Thái Thượng ở trong Nhân tộc, sau khi dừng lại hơn vạn năm, liền

rời khỏi Nhân tộc, tiếp tục đi lại trong Hồng Hoang, nhìn thấu muôn hình vạn trạng của chúng sinh, hoàn thiện lực Nhân Đạo, khiến sự khống chế của bản thân được nâng cao.

Lại hơn vạn năm sau.

Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó.

Thái Thượng đứng trong hư không, nhìn phù chiếu thất thải chặn lại mình, ánh mắt u u, khó lường.

"Tử Tiêu Cung lại mở sao?!" Thái Thượng hai mắt khẽ híp, trong miệng khẽ thốt một câu.

Lời vừa dứt, phù chiếu thất thải liền đã biến mất, đồng thời biến mất, còn có Thái Thượng.

Thái Thượng chỉ trong chớp mắt, liền đã đến trong Hỗn Độn Thế Giới, sau đó trực tiếp hướng về vị trí của Tử Tiêu Cung mà đến.

Cùng lúc đó, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Tây Phương Giáo, Phượng Tê Sơn, Ngũ Thánh cũng đều nhận được phù chiếu của Đạo tổ, theo sau phù chiếu thất thải hướng về Hỗn Độn Thế Giới mà đến.

Hỗn Độn Thế Giới, trong khu vực vô biên.

Thái Thượng một đường chậm rãi tiến về, bất quá tốc độ của y ngược lại cũng không chậm, ngay cả phù chiếu của Đạo tổ, cũng có chút không theo kịp tốc độ của Thái Thượng.

Vị trí của Tử Tiêu Cung, ngay cả khi không có phù chiếu của Đạo tổ, Thái Thượng ngược lại cũng có thể tìm thấy.

Dù sao Tử Tiêu Cung không thể rời xa khu vực Hồng Hoang quá xa, với tu vi thực lực của Thái Thượng hiện giờ, khu vực hỗn độn có thể cảm ứng được, đã có thể xác định được vị trí của Tử Tiêu Cung rồi.

Còn về Ngũ Thánh khác, hiện giờ vẫn đang theo sau phù chiếu của Đạo tổ mà đến.

Trăm năm sau, trước Tử Tiêu Cung.

Thái Thượng chầm chậm hạ xuống trước cung, nhìn Tử Tiêu Cung cửa cung mở rộng, trong mắt âm dương lưu chuyển, không biết đang nghĩ gì.

Vài hơi thở sau, Thái Thượng mới chầm chậm bước vào Tử Tiêu Cung, sau đó đi trên hành lang tinh thần, từng bước từng bước chầm chậm tiến về.

Tâm y tĩnh như nước, không gợn lên chút sóng nào.

Mà sau y, Ngũ Thánh lúc này mới chầm chậm đuổi đến.

Bọn họ đi toàn tốc, nhưng chung quy vẫn chậm hơn Thái Thượng không ít.

Thái Thượng ngồi trên bồ đoàn trong đại điện Tử Tiêu Cung, nhắm mắt dưỡng thần.

Đợi một chút thời gian sau, Ngũ Thánh lúc này mới đến nơi.

"Đại ca!" Nguyên Thủy và Thông Thiên hướng về Thái Thượng hành một lễ.

"Đạo huynh!" Nữ Oa hướng về Thái Thượng khẽ chắp tay.

Tây Phương Nhị Thánh cũng chắp tay, lúc này mới ngồi xuống.

Thái Thượng mỉm cười ý bảo, sau đó tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Ngũ Thánh thấy Đạo tổ vẫn chưa hiện thân, cũng theo đó nhắm mắt dưỡng thần chờ đợi Đạo tổ đến.

"Đông!" Không để Thái Thượng đợi quá lâu, chỉ nghe một tiếng

chuông Đại đạo vang lên, ngay sau đó liền thấy trên đài cao khí nhân uân bốc lên, pháp tắc giao dệt tung hoành, sau đó chầm chậm hiện ra một đạo thân ảnh, chính là Đạo tổ Hồng Quân.

"Đạo tổ!" Thái Thượng khẽ cúi đầu.

"Bái kiến lão sư!" Ngũ Thánh thấy vậy, đều phân phân hành lễ.

"Không cần đa lễ!" Đạo tổ hướng về Thái Thượng khẽ cúi đầu, sau đó tay khẽ vung, đỡ Ngũ Thánh dậy nói, rồi lại nhắm mắt lại.

"Tạ lão sư!" Ngũ Thánh lại lần nữa mở miệng nói.

Thái Thượng nhìn Đạo tổ, trên khuôn mặt bình tĩnh gợn lên chút sóng.

Từ sau trận chiến với La Hầu lần trước, Đạo tổ những năm này, dường như lại có chút tiến triển.

Tuy rằng tiến triển không lớn, nhưng ở cảnh giới này, ngay cả một tia, cũng là vô cùng khó có được.

Chương 266

Với tình huống của Đạo tổ hiện giờ, Thái Thượng biết rõ, Đạo tổ e rằng cách trung kỳ không còn xa.

Nói không chừng cơ duyên vừa đến, liền sẽ tự nhiên mà tiến vào trung kỳ, khi đó thực lực liền lại sẽ nâng cao không ít.

Thái Thượng trong lòng thầm nghĩ, thần sắc cổ kính không gợn sóng, bình tĩnh ngồi trên bồ đoàn, không để ý quá nhiều.

Nguyên Thủy nhìn Đại ca mình, lại nhìn mấy vị Thánh nhân khác, trong lòng khẽ dừng lại, hướng về Đạo tổ chắp tay nói: "Dám hỏi lão sư, lần này triệu tập chúng con đến đây, không biết có đại sự gì cần thương lượng?" Nghe vậy, ánh mắt của Tứ Thánh toàn bộ hội tụ vào Đạo tổ, chờ đợi y mở miệng.

Vài hơi thở sau, Đạo tổ mới chầm chậm tĩnh lặng mở hai mắt.

Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Sau khi Nguyên Thủy dứt lời, Đạo Tổ lúc này mới chậm rãi mở đôi mắt, ánh nhìn từ tốn lướt qua sáu vị Thánh nhân có mặt.

Đạo Tổ bình thản cất lời, ngữ khí chẳng bi chẳng hỉ, không vương vấn chút cảm tình nào, ngược lại rất hợp ý Thiên Đạo.

Người nói xong, ngũ Thánh đều hướng mắt về Người, chỉ có Thái Thượng vẫn nhắm nghiền đôi mắt, thần sắc không chút biến đổi.

Đạo Tổ liếc nhìn Thái Thượng một cái, rồi nói: "Trong Hồng Hoang, kể từ khi Vu Yêu nhị tộc ẩn lui, Nhân tộc quật khởi, đặc biệt là dưới sự truyền giáo của Nhân tộc Thánh địa và Nhân giáo, cùng với sau này là Xiển Tiệt nhị giáo, phát triển đến nay, thực lực cũng đã vượt xa Vu Yêu nhị tộc thuở xưa…" Người dừng lại một chút, tiếp

tục nói: "Dưới sự vận chuyển của Thiên Địa, Nhân tộc có vận thế làm Thiên Địa Nhân Vật Chính, chuyến này, Nhân tộc ắt phải hưng thịnh, đại hưng thịnh…" Nghe vậy, Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, trong đôi mắt thanh triệt như đáy nước, lướt qua một đạo tinh mang.

Còn về ngũ Thánh, lúc này đều im lặng không nói.

Nguyên Thủy và Thông Thiên tương đối bình tĩnh, sự việc còn chưa nói rõ, hẳn là còn có điều gì đó cần họ thương nghị, cứ xem xét rồi tính.

Hơn nữa, nhìn tình hình của đại ca nhà mình lúc này, hẳn là đã biết rõ vài điều, bất luận thế nào, mình cứ theo sát bước chân của đại ca là được, lộ tuyến của đại ca nhà mình là không sai.

Nữ Oa là Thánh Mẫu Nhân tộc, lại là Phó Giáo chủ Nhân giáo, nếu Nhân tộc đại hưng thịnh, nàng vẫn rất vui lòng chứng kiến.

Song hiện tại ở Tử Tiêu Cung, cũng chẳng biểu lộ ra điều gì, cứ xem xét rồi tính.

Còn về Tây Phương Nhị Thánh, Chuẩn Đề trong lòng lại thầm oán vài câu.

Thuở xưa Vu Yêu hưng thịnh, giờ Nhân tộc hưng thịnh, hơn nữa còn là đại hưng thịnh.

Tây Phương của mình còn chưa thể hưng thịnh lên được, làm sao đã đến lượt Nhân tộc hưng thịnh rồi.

Theo tình hình này, nếu Tây Phương của mình không thể đại hưng thịnh, e là chuyện Hoàn Nguyện sẽ khó thành.

Từ khi xuất thế đến nay, y nhìn từng thế lực, chủng tộc hưng khởi, rồi lại suy vong.

Nếu Tây Phương có thể hưng khởi, y đương nhiên sẽ không để nó

dừng bước, mà phải luôn đại hưng thịnh.

Hai vị Thánh nhân trấn áp khí vận Tây Phương giáo, y đâu tin rằng nó còn có thể suy vong.

Còn về Nhân tộc đại hưng thịnh, y cảm thấy, sẽ không giống như Vu Yêu thuở xưa nữa, sau khi lên đến đỉnh điểm liền suy vong.

Nhân tộc có những tồn tại như Thái Thượng và Nữ Oa ở đó, thêm vào sự phát triển những năm gần đây, tình hình thực lực, dù Đạo Tổ không nói, cho Nhân tộc thêm một khoảng thời gian, Nhân tộc cũng có thể ngồi lên vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Khi đó, với thủ đoạn của Thái Thượng và Nữ Oa, liệu còn có thể để Nhân tộc lại đi vào vết xe đổ của Vu Yêu nhị tộc sao?

Điều này có khả năng không?

Nhân tộc ngồi trên vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, vạn tộc Hồng Hoang, có tộc nào không phục?

Lại có tộc nào dám không phục?

Dù dưới Lượng kiếp, Nhân tộc sẽ tổn thất không ít, nhưng chỉ cần Thánh địa tồn tại, thực lực Nhân tộc đã cường hãn, thêm vào thế lực phía sau, vẫn sẽ là vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Bởi vậy mà nói, tình hình Nhân tộc, từ giờ trở đi, sẽ càng trở nên bất phàm.

Nhưng Chuẩn Đề cũng chỉ dám nghĩ trong lòng, hiện tại đại thế Nhân tộc đã thành, dù có ngăn cản, cũng không còn khả năng, trừ phi y có thể thắng được Thái Thượng vị Giáo chủ Nhân giáo này, nếu không, Nhân tộc ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, đã không còn gì bất ngờ.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau, đều thấy ý này trong mắt đối

phương, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không mở miệng, tiếp tục chờ Đạo Tổ giảng xong.

"Nhân tộc lúc này tuy có thực lực và vận đạo của Thiên Địa Nhân Vật Chính, thời cơ cũng đã cận kề.

Nhưng muốn vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, lúc này vẫn chưa đủ, cần phải thúc đẩy thêm một phen nữa mới được…" Đạo Tổ ánh mắt lướt qua sáu người có mặt, rồi chậm rãi nói.

Nghe vậy, ngũ Thánh thần sắc khẽ giật mình, Nguyên Thủy và Thông Thiên lại có chút bất ngờ, chưa nói đến hai vị Thanh của họ, ngay cả Nữ Oa Thánh Mẫu cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Nhân tộc có thực lực và vận đạo của Thiên Địa Nhân Vật Chính, điểm này nàng đã biết, giờ đây cũng biết Nhân tộc sẽ đại hưng thịnh, nhưng lão sư lúc này lại nói muốn thúc đẩy Nhân tộc nhanh hơn, đẩy Nhân tộc lên vị trí đó, nàng quả thực có chút bất ngờ.

Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, việc này đối với Nhân tộc mà nói, cũng chẳng có gì xấu, đã là đẩy lên vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, vậy mình không thể để Nhân tộc rời khỏi vị trí này, phải vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, để Nhân tộc triệt để quật khởi.

Trên mặt Tây Phương Nhị Thánh thần sắc có chút biến đổi, Nhân tộc đã sắp ngồi lên vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính rồi, vậy mà còn chưa đủ sao?

Lại còn phải giúp Nhân tộc thúc đẩy, vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính sao?

Hai người bọn họ âm thầm nhìn Thái Thượng đang thần sắc bình tĩnh và Nữ Oa đang có vài phần hân hỉ một cái, đúng vậy a!

Nhân tộc vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, người được lợi đương nhiên là hai vị này rồi.

Dù sao, một vị là Giáo chủ chấp chưởng Nhân giáo, một vị là Thánh Mẫu Nhân tộc kiêm Phó Giáo chủ Nhân giáo, Nhân tộc vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, họ không được lợi, thì ai được lợi đây?

Nhưng vấn đề là, bảo mình và những người khác trợ giúp thúc đẩy, chẳng lẽ lại không cho chút lợi ích nào sao?

Tâm niệm đến đây, đôi mắt Chuẩn Đề hơi sáng lên, đúng vậy a, lời nói đã đến mức này rồi, hẳn là có lợi ích, nếu mình có thể vớt vát được chút ít, vậy cũng là cực kỳ không tệ, có thể dùng để xây dựng Tây Phương.

Dù sao Nhân tộc ngồi lên vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính đã là ván đã đóng thuyền, chỉ là vấn đề thời gian, thêm vào Thái Thượng và Nữ Oa hai vị này, chỉ cần Nhân tộc một khi đã ngồi lên vị trí này, hai người họ làm sao có thể để Nhân tộc lại đi xuống.

Bởi vậy mà nói, hiện tại nếu có lợi ích gì, đã có được rồi thì cứ có được, mình cũng biết chừng mực, bởi vậy, lợi ích hiện tại, vẫn phải tranh thủ một phen, cũng tốt để dùng vào việc xây dựng Tây Phương.

"Kính hỏi lão sư, nên thúc đẩy việc Nhân tộc này như thế nào, kính xin lão sư chỉ giáo…" Sau khi suy nghĩ trong lòng, Chuẩn Đề hướng Đạo Tổ chắp tay nói.

Thái Thượng thản nhiên liếc y một cái, chỉ cần là chuyện có lợi ích, Chuẩn Đề luôn là người đầu tiên xông lên, vì Tây Phương kiến thiết và Hoàn Nguyện, Chuẩn Đề quả thực là muôn vàn thủ đoạn.

"Với thực lực Nhân tộc hiện nay, đã không xa vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Nhưng nếu muốn Nhân tộc vững vàng ở vị trí này, thì cần phải lập nên việc 'Tam Hoàng Ngũ Đế' của Nhân tộc mới được…" "Tam

Hoàng Ngũ Đế Nhân tộc, hành công đức giáo hóa Nhân tộc, để trấn áp khí vận Nhân tộc.

Đợi đến khi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, Nhân tộc tự nhiên đại hưng thịnh, khí vận từ đó không suy.

Bởi vậy, chuyến này triệu tập chư vị đến đây, chính là để lập ra vị Nhân Hoàng chi sư này, từ đó dẫn dắt Nhân Hoàng trị thế…" Đạo Tổ vừa nói, ánh mắt nhìn Thái Thượng và ngũ Thánh.

Nghe vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn mắt sáng rực!

Nhân Hoàng chi sư, chuyện tốt a!

Hơn nữa lợi ích không nhỏ a!

Khí vận công đức, đều là những thứ Tây Phương của mình đang thiếu, xây dựng Tây Phương, Hoàn Nguyện Thiên Đạo, những thứ này đều là thứ phải có.

Bởi vậy vị Nhân Hoàng chi sư này, mình tất phải tranh thủ cho bằng được.

Chương 267

Thái Thượng nhìn Đạo Tổ, không mở miệng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thần sắc cũng bình tĩnh, Nữ Oa suy nghĩ một chút rồi cũng không mở miệng.

"Lão sư, vị Nhân Hoàng chi sư này, Tây Phương ta có thể chiếm hai vị…" Trên khuôn mặt hơi khô gầy của Chuẩn Đề lộ ra nụ cười, chắp tay hướng Đạo Tổ nói.

"Chuẩn Đề, Bản giáo là Nhân giáo Giáo chủ, chấp chưởng Không Động Ấn, việc này khi nào đến lượt ngươi quyết đoán?" …… Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

"Chuẩn Đề, Bản giáo là Nhân giáo Giáo chủ, chấp chưởng Không Động Ấn, việc này khi nào đến lượt ngươi quyết đoán?" Thái Thượng thản nhiên mở miệng nói, sóng âm cuồn cuộn, xuyên thấu Trường Hà Thời Không, tức thì trực đạt thức hải của Chuẩn Đề, khiến y trong khoảnh khắc phiêu đãng, phảng phất thần hồn trầm luân vô biên hư vô, đại đạo tiêu tán.

Chuẩn Đề thần sắc biến đổi, Thái Thượng tuy không ra tay, nhưng đạo lực Đại Đạo này, đã không phải y có thể chống cự.

Tiếp Dẫn thần sắc có chút ngưng trọng, nhưng cũng không mở miệng nữa.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn đại ca nhà mình, việc này hiển nhiên không đơn giản như mình nghĩ, vẫn phải xem đại ca nói gì rồi tính.

Nữ Oa nhìn Thái Thượng, vì Thái Thượng đã dùng thân phận Nhân giáo Giáo chủ để chấn nhiếp Chuẩn Đề, vậy việc này hiển nhiên

còn có những chi tiết khác cần xử lý, nàng là Phó Giáo chủ, vẫn phải nghe theo Giáo chủ.

"Việc Nhân tộc, đương nhiên do Nhân giáo quyết đoán.

Đại thế đã định, há phải là nơi ngươi có thể nhòm ngó…" Thái Thượng thản nhiên nói, ngữ khí chẳng bi chẳng hỉ, không hàm chứa một chút cảm tình nào, ngay cả Chuẩn Đề thân là Thánh nhân, cũng cảm nhận được một luồng hàn ý khủng bố.

"Đông!" Ngay lúc này, một tiếng chuông Đại Đạo trong trẻo tức thì ngân vang, trực tiếp xé rách và cắt đứt đạo lực Đại Đạo của Thái Thượng, khiến đại điện trong phút chốc khôi phục bình tĩnh, Chuẩn Đề cũng không còn chịu ảnh hưởng của đạo lực Đại Đạo của Thái Thượng nữa.

Đạo Tổ liếc nhìn Tây Phương Nhị Thánh, rồi lại nhìn Tam Thanh, ánh mắt cuối cùng dừng lại trên Thái Thượng, chậm rãi mở miệng nói: "Thái Thượng tiểu hữu lời này quả không sai, ngươi chấp chưởng Không Động Ấn, việc này, quả thực nên do ngươi quyết đoán…" Nghe vậy, ngũ Thánh thần sắc hơi kinh ngạc, trong lòng thầm thôi toán một phen, lúc này mới hiểu ra.

Ngũ Thánh thần sắc đều khác biệt, dù sao chí bảo Nhân tộc Không Động Ấn đang do Thái Thượng nắm giữ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sẽ không cho rằng việc này là chuyện tốt, còn ba vị kia thái độ thế nào họ không bận tâm, dù sao thì họ cũng là cùng một phe.

Chí bảo Nhân tộc, Không Động Ấn có thể sách lập Nhân Hoàng, đang nằm trong tay Thái Thượng vị Giáo chủ Nhân giáo này, mình muốn tranh đoạt Nhân Hoàng chi sư, còn có cơ hội sao?

Nhưng nếu cứ thế từ bỏ, Chuẩn Đề trong lòng lại không cam tâm, chỉ có thể xem liệu có thể tranh đoạt được không.

“Tiểu hữu, việc này là đại thế, cũng là chuyện đề thăng Nhân tộc, việc này hẳn ngươi cũng đồng tình.

Chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế này, cứ thế mà định ra đi, còn về Nhân Hoàng chi sư, cứ bàn bạc với mấy vị kia đi…” Đạo Tổ nhìn Thái Thượng, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Thái Thượng khẽ gật đầu, đề thăng Nhân tộc, vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, y tự nhiên sẽ không từ chối, việc Tam Hoàng Ngũ Đế này, coi như đã định.

Còn về vị Nhân Hoàng chi sư này, thì cần phải cân nhắc kỹ lưỡng một phen rồi.

Thấy vậy, Đạo Tổ gật gật đầu, Người không quản kết quả thế nào, chỉ cần có thể tiến hành là được.

Người liếc nhìn ngũ Thánh một cái, rồi chậm rãi nhắm mắt lại, phong bế lục thức, không còn để ý nữa, đợi đến khi họ thương nghị xong rồi tính. …… “Không biết Thái Thượng Đạo huynh, định sắp xếp tám vị Nhân Hoàng chi sư này như thế nào?” Chuẩn Đề đôi mắt hơi híp lại, nhìn Thái Thượng, mở miệng hỏi.

Dù chỉ có một chút cơ hội, y cũng sẽ không bỏ qua cơ hội tranh thủ như vậy, dù sao đó là lợi ích a, công đức a, khí vận a!

Tây Phương của mình, chẳng phải đang thiếu những thứ này sao?

Những thứ này đã ở ngay trước mặt mình rồi, mình há có thể không tranh thủ một phen?

Cho dù cuối cùng phải hi sinh vài phần đại giá, thì cũng đáng giá, lợi ích trong Nhân Hoàng chi sư, trong lòng y đương nhiên là rõ.

Nếu thật sự phải trả giá, hy vọng có thể là một chút ít.

Thái Thượng nghe vậy, không để ý Chuẩn Đề, ánh mắt chuyển

sang Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng Nữ Oa, mở miệng nói: "Muốn lập Nhân Hoàng chi sư, trước tiên phải lập Tam Hoàng Ngũ Đế, như vậy mới có thể định ra…" "Đại ca, không biết ai có thể làm Nhân Hoàng?" Nguyên Thủy nhướng mày, mở miệng hỏi.

Việc như vậy, hẳn là đại ca nhà mình sẽ nghĩ đến mình, không cần phải tranh giành.

"Nhân Hoàng đều là Thiên định, cơ duyên vừa đến ắt sẽ xuất hiện.

Nhân Hoàng tuy là phàm nhân, nhưng khi xuất thế tất sẽ có dị tượng Thiên sinh, dẫn động Nhân tộc khí vận cùng Nhân Hoàng đế khí lưu chuyển.

Đây chính là người có đại cơ duyên của Nhân tộc, vừa xuất thế liền sẽ thấu hiểu…" Thái Thượng nói, những vị Nhân Hoàng này đều là những tồn tại định đoạt một kỷ nguyên, tự nhiên là không tầm thường.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ gật đầu.

Nữ Oa tú mi khẽ nhíu, nàng ẩn ẩn cảm giác được, việc ca ca nhà mình đi Luân hồi, mưu đồ đại thế và tạo hóa của Nhân tộc, nói không chừng chính là Tam Hoàng Ngũ Đế này.

Nhưng nếu quả thật là như vậy, thì ca ca nhà mình lại là vị Nhân Hoàng nào đây?

Điểm này, trong lòng nàng lại không thể tính ra rõ ràng, cứ xem Thái Thượng sắp xếp như thế nào, dù sao Thái Thượng có mưu đồ này, lại còn hứa hẹn giúp ca ca nhà mình chứng đạo Hỗn Nguyên, hẳn là có không ít thủ đoạn, mình cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Còn về Nhân Hoàng chi sư, năm người dưới trướng họ, thì không cần nàng bận tâm rồi.

"Tam Hoàng Ngũ Đế phi phàm, muốn lập tám vị Nhân Hoàng, cần

phải tiên lập vị Thiên Hoàng của Tam Hoàng, định ra vị trí Nhân Hoàng đầu tiên, rồi dùng Thiên Hoàng khai Nhân tộc thịnh thế.

Như vậy, tám vị Nhân Hoàng, liền có thể tự mình quy vị rồi…" Thái Thượng nhìn ba người Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa, chậm rãi giải thích.

Tam Thánh gật gật đầu, như vậy, sau này chỉ cần chú ý một chút là được.

"Vậy không biết vị Thiên Hoàng này, là ai?" Trong lòng Chuẩn Đề khẽ giật mình, vội vàng hỏi.

Việc này liên quan đến không ít lợi ích a, y đương nhiên phải hỏi cho rõ.

Nếu có thể, y còn muốn để đệ tử dưới trướng mình đi luân hồi làm Nhân Hoàng, nhưng nghĩ lại, Nhân Hoàng là Thiên định, việc như vậy đương nhiên là không thể thực hiện được, bởi vậy ý nghĩ này liền từ bỏ.

Nhưng điều cần hỏi rõ, vẫn phải hỏi cho rõ.

"Vị Thiên Hoàng của Tam Hoàng đã định, chính là ca ca của Nữ Oa Đạo hữu, Phục Hy Đạo hữu…" Thái Thượng nhìn bọn họ, mở miệng nói.

Nghe vậy, không chỉ chư Thánh chấn động, ngay cả Nữ Oa cũng có chút kinh ngạc, hóa ra đã hứa gả Thiên Hoàng chi vị, khí vận cơ duyên này quả thực không nhỏ.

Nhưng Nữ Oa nghĩ đi nghĩ lại, những gì Thái Thượng đã hứa hẹn thuở trước, hình như chỉ có Thiên Hoàng mới có cơ duyên như vậy, bởi vậy lúc này nghĩ lại cũng hợp lý, nàng nhìn Thái Thượng, không mở miệng, Thái Thượng có mưu đồ và sắp xếp của mình, mình không cần phải để ý quá nhiều.

Chuẩn Đề trong lòng chùng xuống, vừa mới nói Nhân Hoàng Thiên định, quay đầu lại đã tự mình sách lập Phục Hy làm Thiên Hoàng, Phục Hy vì sao lại trở thành Thiên Hoàng, điều này y không cần biết, y chỉ cần biết vị Nhân Hoàng này có thật sự là Thiên định hay không.

Nếu có thể, y thật sự muốn một vị Nhân Hoàng, mà bỏ Nhân Hoàng chi sư thì sao?

"Chuẩn Đề nói." "Bản giáo là Nhân giáo Giáo chủ, chấp chưởng Không Động Ấn, định Phục Hy làm Thiên Hoàng, có gì mà không được?

Sau này Nhân Hoàng đều là Thiên định, nhưng Thiên Hoàng, là do Bản giáo định, ngươi có ý kiến gì sao?" Thái Thượng nhìn Chuẩn Đề, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Chuẩn Đề không nói gì nữa, cũng không dám phản bác Thái Thượng nữa.

Y là Nhân giáo Giáo chủ, lại chưởng khống Không Động Ấn, y nói muốn lập Thiên Hoàng chi vị trước, thì tự nhiên là lập Thiên Hoàng chi vị trước.

Y nói Phục Hy là Thiên Hoàng chi vị, thì Phục Hy chính là Thiên Hoàng chi vị.

Mình phản bác có tác dụng sao?

Mình lấy gì để phản bác?

Chương 268

Cứ ngầm chấp nhận là được.

Đạo Tổ còn không nói gì, vậy chứng tỏ không có dị nghị với việc này, đã vậy thì mình còn nói gì nữa?

Nếu thật sự chọc giận Thái Thượng, e là y sẽ không màng đến đây là Tử Tiêu Cung, liền ra tay với mình, thôi thì cứ im lặng vậy.

Đạo Tổ lúc này cũng đang thầm thôi toán, Phục Hy quả thực có mệnh cách Nhân Hoàng, lại có Nhân Hoàng đế khí trong người, bất kể Thái Thượng định tính toán thế nào, nhưng vị Thiên Hoàng này, Phục Hy quả thực phù hợp, đã vậy, Người cũng không ngăn cản nữa.

Chỉ cần việc này tiến hành là được, Thái Thượng có tính toán gì, Người sẽ không bận tâm. …… "Thiên Hoàng đã lập, Nhân Hoàng Địa Hoàng vị thứ hai sau này xuất hiện, tự sẽ có Thiên Hoàng giáo đạo chấp chưởng việc Nhân tộc và thiện nhượng, còn về sáu vị phía sau, vẫn do vị trước giáo đạo chấp chưởng việc Nhân tộc và thiện nhượng." Thái Thượng nhìn chư Thánh, chậm rãi mở miệng nói, giải thích một phen đơn giản.

Nghe vậy, chư Thánh gật gật đầu.

Vị Nhân Hoàng kế tiếp tiếp quản việc Nhân tộc, do vị Nhân Hoàng trước giáo đạo việc chấp chưởng, cùng chủ trì việc thiện nhượng, việc này không có gì không ổn, Thái Thượng sắp xếp như vậy cũng không tệ.

Như thế, coi như đã định xong việc Nhân Hoàng rồi.

"Nhân Hoàng đã định, còn về Nhân Hoàng chi sư…" Thái Thượng đang nói, trong miệng dừng lại một chút, còn chưa kịp mở miệng nói

tiếp, Tiếp Dẫn liền đã mở miệng rồi.

"Không biết Đạo huynh định sắp xếp tám vị Nhân Hoàng chi sư này như thế nào?" Nhân Hoàng chi sư có công đức giáo hóa Nhân Hoàng, đối với môn giáo của mình có không ít lợi ích, hơn nữa có Nhân Hoàng chi sư, họ truyền giáo trong Nhân tộc cũng dễ dàng hơn, khi đó liền lại có thể mưu đồ thêm một số lợi ích nữa.

Đương nhiên, những mưu đồ đó, còn phải xem Thái Thượng có cho phép hay không, nhưng khả năng cao là không thể.

Nhưng hiện tại đang thương nghị về Nhân Hoàng chi sư, việc này y đoạn nhiên không có lý do gì để bỏ qua.

"Sắp xếp tám vị Nhân Hoàng chi sư như thế nào, Bản giáo tự có quyết định, Đạo hữu chẳng cần bận tâm." Thái Thượng vừa nói, ánh mắt dừng lại trên Nguyên Thủy và Thông Thiên, nói: "Công đức khí vận của Tam Hoàng tuy lớn, nhưng vị Nhân Hoàng chi sư có thể áp chế được, trong Tam giáo không nhiều.

Tình huống Thiên Hoàng lại đặc thù, vị này, huynh định giao cho Thanh Minh." Thanh Hoa Đại Đế Thanh Minh, làm Nhân Hoàng chi sư cho Phục Hy, cách sắp xếp này, chưa nói Nguyên Thủy và Thông Thiên không có dị nghị, ngay cả Nữ Oa cũng không có dị nghị.

Thái Thượng gật gật đầu, "Còn về Địa Hoàng, thì do Huyền Đô đi tới.

Nhân Hoàng, thì do đệ tử Thánh địa Thanh Trần giáo đạo." Nhân Hoàng chủ về binh đao, khá đặc thù, nhưng đối với Nhân tộc Thánh địa hiện tại mà nói, cũng không có gì khó khăn.

Nghe vậy, Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng Nữ Oa gật gật đầu, ba người họ đều là Nhân tộc, làm Nhân Hoàng chi sư cũng thích hợp, dù sao tu vi của họ đều không thấp, đặc biệt là Huyền Đô và Thanh Minh,

là đệ tử của Thái Thượng và đại đệ tử của Thánh địa, tu vi tự nhiên không cần phải nói thêm.

Còn về Thanh Trần, tu vi tuy hơi yếu hơn một chút, nhưng cũng có cảnh giới Đại La Kim Tiên, cũng không phụ danh nhị đệ tử Thánh địa.

Ba người như vậy, đi giáo đạo Tam Hoàng, họ đương nhiên là không có bất kỳ dị nghị nào.

"Còn về vị trí thứ nhất và thứ hai của Ngũ Đế, thì giao cho đệ tử Xiển giáo." Thái Thượng ánh mắt nhìn về Nguyên Thủy.

"Tạ đại ca!" Nguyên Thủy nói một tiếng tạ, rồi sau đó tay vung lên, một đạo kim quang huyền phù trước mặt Thái Thượng.

Thái Thượng ánh mắt quét qua, trong đó là hai kiện linh bảo trung phẩm cùng một số phương pháp luyện khí, giá trị cũng không thấp.

"Công đức Nhân Hoàng chi sư không nhỏ, Xiển giáo không thể chiếm lợi ích không, những thứ này, liền tặng cho Nhân tộc." Nguyên Thủy cười nói.

Nhân tộc phát triển cực nhanh, thực lực cũng cường hãn, nhưng linh bảo của họ, lại không nhất định rất nhiều, mình tặng hai kiện này, cũng có thể đề thăng thêm vài phần thực lực tổng thể của Nhân tộc, cũng coi như bù đắp một số lợi ích công đức Nhân Hoàng chi sư.

Thái Thượng cười cười, cũng không từ chối, tay vung lên, thu chúng lại.

Nữ Oa thấy vậy, khẽ gật đầu, trước khi nhận lợi ích của Nhân tộc, cũng đã cho Nhân tộc một số lợi ích, như vậy cũng không tệ.

Thái Thượng thu linh bảo xong, ánh mắt nhìn về Thông Thiên, "Tam đệ, vị thứ ba và thứ tư của Ngũ Đế, thì giao cho ngươi." "Tạ ơn đại ca!" Thông Thiên chắp tay nói.

Rồi sau đó, tay y vung lên, lại một đạo kim quang lóe qua, cười nói: "Nhị ca đã như vậy rồi, đệ sao có thể thua kém, những thứ này liền tặng cho Nhân tộc." Thái Thượng ánh mắt quét qua, trong đó ngoài hai kiện tiên thiên linh bảo trung phẩm, còn có một số lĩnh ngộ về trận pháp, giá trị cũng không thấp.

Chuẩn Đề thần sắc có chút phức tạp, linh bảo, lại là linh bảo, các ngươi linh bảo nhiều lắm sao?

Y nhìn Tam Thanh, trong lòng có chút cay đắng, Tây Phương của mình thực sự quá nghèo túng, mình dù có muốn đổi, nhưng cũng không thể làm được như vậy.

Thái Thượng cười cười, thu những thứ này lại, đợi đến khi trở về Hồng Hoang, sẽ giao toàn bộ cho Nhân tộc Thánh địa tự mình sắp xếp.

Việc này dù sao cũng đã chiếm một số lợi ích, Nguyên Thủy và Thông Thiên làm như vậy, cũng coi như đã cho Nhân tộc một số lợi ích, không chiếm quá nhiều.

Nhưng những điều này đều không phải là mấu chốt, mấu chốt là ở chỗ, Thái Thượng nhìn trúng, chính là đại thế của Nhân tộc chuyến này mà thôi, đợi đến khi Tam Hoàng Ngũ Đế quy vị, Phục Hy chứng đạo, Toại Nhân chứng đạo, Nhân tộc, liền là chủng tộc đệ nhất chân chính.

Dù Vu Yêu nhị tộc có tái hiện Hồng Hoang, thì đối với Nhân tộc mà nói, cũng không có uy hiếp quá lớn nữa.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn Tam Thanh giữa những câu chuyện cười nói, liền đã mất đi bảy vị Nhân Hoàng chi sư, hơn nữa, Nguyên Thủy và Thông Thiên còn tự mình lấy ra linh bảo và một số phương pháp tu hành của riêng mình, giá trị như vậy quả thực không thấp.

Nhưng công đức và khí vận của Nhân Hoàng chi sư cũng không nhỏ, vẫn chiếm được không ít lợi ích.

Chuẩn Đề môi động đậy, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

Họ linh bảo nhiều, có thể tùy tiện xuất ra hai kiện linh bảo, nhưng mình thì không được a!

Tây Phương của mình lấy đâu ra linh bảo dư thừa, bản thân mình còn không đủ, đệ tử dưới trướng còn chẳng có mấy ai có linh bảo.

Nhưng vẫn còn một vị Nhân Hoàng chi sư, y cũng không cam tâm cứ thế nhìn nó trôi đi.

"Đạo huynh…" Chuẩn Đề muốn nói lại thôi.

Thái Thượng nhìn y, thản nhiên nói: "Còn về vị cuối cùng của Ngũ Đế, vẫn do Thánh địa sắp xếp." Nghe vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thần sắc biến đổi, nhưng lúc này ngăn cản cũng không còn cách nào, Thái Thượng là Nhân giáo Giáo chủ, lại chấp chưởng Không Động Ấn, lời y nói ra, liền như Thiên hiến, đã định ra việc này, dù họ là Thánh nhân, cũng không thể thay đổi.

Thái Thượng nói xong, liền thu hồi ánh mắt, trong tay âm dương hiển hóa, vô tận Thiên cơ phù hiện trong đó, không ngừng thôi toán diễn hóa.

Sau một hồi lâu, Thái Thượng thu tay lại, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên nói: "Đại thế Nhân tộc còn cần một đoạn thời gian, việc này cũng không gấp, đợi đến khi thời cơ đến, các ngươi cứ quan sát kỹ lưỡng là được." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật gật đầu, họ hiện tại đều không thể tính ra được thời gian cụ thể, đương nhiên là nghe theo lời Thái Thượng rồi.

Thái Thượng nói xong, liền không mở miệng nữa, Tử Tiêu Cung

rộng lớn lại lần nữa trở nên tĩnh mịch.

"Vì việc này đã định, vậy chư vị cứ tự mình quyết định đi, sau này Tử Tiêu Cung, sẽ có ngày tái khai!" Đột nhiên, Đạo Tổ mở miệng nói, nói xong liền biến mất trên đài cao.

Thái Thượng thấy vậy, liền đứng dậy, rồi hướng ngoài Tử Tiêu Cung đi tới.

Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa thấy vậy, cũng đứng dậy rời đi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn họ, giữa thần sắc có vài phần u ám, chuyến này thương nghị, Tây Phương của mình không vớt vát được chút lợi ích nào, chuyến đại thế Nhân tộc này, Tây Phương của mình e là thực sự không còn bất kỳ cơ hội nào nữa rồi.

Thái Thượng là Nhân giáo Giáo chủ, lại chấp chưởng Không Động Ấn, mình có thể nói gì chứ?

Chẳng phải Thái Thượng tự mình quyết định sao?

"Sư đệ đi thôi!" Tiếp Dẫn trong miệng khẽ thở dài một tiếng rồi đứng dậy nói.

Nói xong liền trực tiếp rời đi, Chuẩn Đề gật gật đầu, đi theo phía sau y rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Trong Thế giới Hỗn Độn.

Tam Thanh và Nữ Oa mỗi người một ngả, Nguyên Thủy và Thông Thiên trực tiếp hướng Hồng Hoang mà đi, Thái Thượng lại không trực tiếp trở về Hồng Hoang, mà cùng Nữ Oa hướng Tạo Hóa Thiên mà đến.

Đối với đại thế Nhân tộc chuyến này cùng chuyện của ca ca nhà mình, Nữ Oa vẫn còn một số việc cần hỏi Thái Thượng.

Chương 269

Là Thánh Mẫu Nhân tộc kiêm Phó Giáo chủ Nhân giáo, đối với việc Nhân tộc, nàng tự nhiên là muốn biết thêm vài phần, những việc này, Thái Thượng biết rõ hơn mình, đương nhiên là phải hỏi y rồi.

Tạo Hóa Thiên, Thánh Mẫu Cung.

Mất vài chục năm, Nữ Oa và Thái Thượng trở về Thánh Mẫu Cung.

Sau khi ngồi xuống, Nữ Oa nhìn Thái Thượng, mở miệng hỏi: "Đạo huynh, ta cẩn thận thôi toán, ca ca và vị Thiên Hoàng này, lại càng ngày càng hợp rồi, bất luận là mệnh cách Thiên Hoàng hay Nhân Hoàng đế khí, ca ca ta đều hoàn toàn phù hợp." "Chẳng lẽ, ca ca ta thật sự là người được Thiên định làm Thiên Hoàng?" Nữ Oa vừa nói, tú mi khẽ nhíu lại.

Nghe vậy, Thái Thượng thản nhiên cười, nói: "Phục Hy Đạo hữu cũng có vài phần nhân duyên với vị Thiên Hoàng này, còn về người Thiên định, bất quá cũng chỉ là một danh hiệu mà thôi, ta chấp chưởng Không Động Ấn, ban cho Phục Hy Đạo hữu Nhân Hoàng đế khí, tự nhiên là không có bất kỳ vấn đề gì." "Vị Thiên Hoàng chuyến này, chính là mưu đồ từ trước, tự nhiên là phải làm đến vạn phần cẩn trọng." Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu, khi trước đưa ca ca đi luân hồi, đạo lực Đại Đạo của Thái Thượng và những điều khác, hẳn là thủ đoạn của Thái Thượng, cũng chính là để đảm bảo vững vàng ở vị trí Thiên Hoàng, cùng với sự bảo đảm trong luân hồi.

Nữ Oa trong lòng nghĩ, đối với việc này liền hoàn toàn thích nhiên, bất kể việc Thiên định thế nào, Thái Thượng nói Thiên Hoàng là ca ca của mình, thì chính là ca ca của mình.

“Đạo huynh, không biết khi nào ca ca ta luân hồi trở về?

Đại thế Nhân tộc, khi nào khởi động?” Nữ Oa nhìn Thái Thượng, mở miệng nói.

“Ngày Phục Hy Đạo hữu luân hồi trở về, chính là thời cơ khai mở đại thế Nhân tộc.

Còn về thời cơ cụ thể, dù là ta cũng khó mà tính toán được, song theo Thiên cơ hiển lộ, e là trong vòng mười Nguyên hội, cũng chẳng tính là quá lâu.” Thái Thượng nghe vậy, trong lòng trầm ngâm vài hơi rồi mở miệng nói.

Ngay cả Thái Thượng chấp chưởng Không Động Ấn, lại chưởng khống đạo lực Nhân Đạo, nhưng muốn thực sự xác định thời gian Phục Hy trở về, cũng không dễ dàng như vậy, nhưng y đã thôi toán và diễn hóa Thiên cơ trong Tử Tiêu Cung một phen, theo Thiên cơ mà nói, hẳn là trong vòng mười Nguyên hội.

Tuy rằng trong đó ít nhiều có vài phần sai số, nhưng về thời gian mà nói, cũng sẽ không quá lâu, mười Nguyên hội, đối với tồn tại ở tầng thứ như họ, bất quá cũng chỉ là khoảng thời gian một lần bế quan mà thôi.

Và trong khoảng thời gian mười Nguyên hội này, Thái Thượng cũng hy vọng, Toại Nhân có thể nắm bắt cơ hội tốt, chỉ cần có thể thành công, Tam Hoàng Ngũ Đế liền như hổ thêm cánh, khi đó Nhân tộc sẽ là chủng tộc đệ nhất, vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Toại Nhân hiện tại tuy còn chưa chứng đạo, nhưng khí tức đã ba động kịch liệt, chỉ cần một sớm minh ngộ, liền có thể lập tức thành Thánh.

Đối với Toại Nhân, Thái Thượng vẫn rất tin tưởng, cứ xem y có

thể nắm giữ khoảng thời gian mười Nguyên hội này hay không, một cử chứng đạo thành Thánh, đưa Nhân tộc, tiên phong lên vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

"Trong khoảng mười Nguyên hội, cũng chẳng tính là quá dài, như vậy, Nữ Oa chỉ cần chú ý một chút là được." Nữ Oa khẽ gật đầu, khoảng thời gian như vậy, quả thực không tính là quá lâu, dù giữa đó có sai số, thì cùng lắm cũng chỉ vài Nguyên hội, đối với tồn tại như nàng mà nói, bất quá cũng chỉ là trong chớp mắt.

Đợi đến khi cận kề, mình lại chú ý một chút là được, hẳn là Thiên Hoàng giáng thế, tất sẽ cực kỳ bất phàm, dù mình không đi chú ý, ngày Thiên Hoàng giáng thế, mình cũng sẽ biết được, điểm này, cũng không cần lo lắng.

Nữ Oa trong lòng suy nghĩ một chút, thần sắc nghiêm túc nhìn Thái Thượng, mở miệng hỏi: "Đạo huynh, thực lực Nhân tộc hiện nay, thêm vào Toại Nhân, có thực lực làm Thiên Địa Nhân Vật Chính, cũng có thể ngồi vào vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính này.

Nhưng việc vững vàng ở vị trí này, vì sao lại là Nhân tộc?

Thuở xưa cũng có biết bao chủng tộc cường hãn?" "Tam tộc Viễn Cổ?

Vu Yêu nhị tộc?

Vì sao đều chỉ là Nhân Vật Chính một thời?

Đều không thể trường cửu, vì sao lại là Nhân tộc?

Chẳng lẽ thật sự là tiềm lực Nhân tộc vô hạn?

Hay là có nguyên nhân nào khác?" Vài vấn đề trong lòng Nữ Oa, giờ chỉ còn lại vấn đề này, cũng là điều mà nàng ở Tử Tiêu Cung, sau khi Đạo Tổ nói xong về vận thế Nhân tộc làm Thiên Địa Nhân Vật Chính, lại còn muốn vững vàng ở vị trí này, nàng đã suy nghĩ rất lâu,

nhưng vẫn khó mà thông suốt vấn đề này.

Thái Thượng là Nhân giáo Giáo chủ, chấp chưởng Nhân Đạo và Không Động Ấn, nói không chừng sẽ biết rõ vài điều.

Nhân tộc là Thiên Địa Nhân Vật Chính, xét về thực lực hiện tại mà nói, quả thực sẽ không quá lâu, nhưng vững vàng ở vị trí này, vì sao lại là Nhân tộc?

Không phải nàng không muốn Nhân tộc vững vàng ở vị trí này, mà là Vu Yêu thuở trước cường đại như vậy, còn có những tồn tại như Đế Tuấn và Hậu Thổ, đều đã suy vong rồi.

Nữ Oa lo lắng, trong đó, liệu có còn điều gì mà mình không nhìn rõ, tuy nàng và Thái Thượng có thể ra tay, nhưng Nhân tộc đến cấp độ hiện tại, đã không cần họ phải ra tay quan tâm mọi lúc nữa.

Nhân tộc, cuối cùng vẫn phải dựa vào bản thân!

Bởi vậy, những việc này, Nữ Oa vẫn cảm thấy nên biết rõ trước hoàn toàn thì tốt, khi đó cũng không cần lo lắng gì.

Thái Thượng nghe vậy, khẽ cười nói: "Với tầng thứ mà Đạo hữu chưởng khống Đại Đạo, hiển nhiên biết rõ lý lẽ Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật.

Từ khi Bàn Cổ Phụ Thần khai tịch Hồng Hoang, sau đó vài chục vạn Nguyên hội thời gian diễn hóa sinh linh Hồng Hoang, để Hồng Hoang có sinh cơ." "Nhưng Hồng Hoang lúc này, vẫn chưa diễn hóa hoàn thành.

Hung thú, chính là một khâu trong đó, kiếp nạn của Hỗn Độn Ma Thần lúc này, cũng hoàn thành trong kiếp này.

Sau khi kiếp này lắng xuống, mới coi là diễn hóa hoàn thành." Y dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Đã là lý lẽ Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật, vậy lý lẽ Đại Đạo như vậy suy

ngược lại, thì chính là Đạo rồi." "Tam quy nhị, nhị quy nhất, nhất giả, Đạo dã!

Tam tộc Viễn Cổ suy tàn trong Lượng kiếp, Vu Yêu nhị tộc thực lực tuy cường hãn, lại còn có những tồn tại như Đế Tuấn và Hậu Thổ, nhưng vẫn suy tàn trong Lượng kiếp." "Tam tộc quy nhị tộc, nhị tộc quy nhất tộc, nhất, chính là Đạo rồi, như vậy, Nhân tộc liền có tư cách này, và chuyến đại thế này, chính là tăng cường thực lực tổng thể của Nhân tộc, có thể làm cho tư cách thực lực này hoàn toàn được mở rộng, đắc dĩ thực hiện." "Chính vì lẽ đó, Nhân tộc có vận thế làm Thiên Địa Nhân Vật Chính, cùng thực lực để vững vàng ở vị trí này, đều đã hội tụ đủ, tuyệt không phải do nguyên nhân nào khác.

Bởi vậy, điểm này quả thực không có chỗ nào sai." Thái Thượng mỉm cười nói, ánh mắt y nhìn về nơi Nhân tộc Thánh địa ở Hồng Hoang, khẽ nói: "Chỉ cần Toại Nhân chuyến này có thể thành công chứng đạo, Nhân tộc sau này thêm vào thế của Tam Hoàng Ngũ Đế, dù không có nguyên nhân như vậy, cũng có thể ở vị trí này." Tình hình Toại Nhân hiện nay đã đến lúc gay go, tất cả kết quả, đều phải xem vào bản thân y.

Trong Tạo Hóa Thiên, Thánh Mẫu Cung.

Nữ Oa nghe Thái Thượng nói xong, thần sắc túc nhiên gật đầu.

Như vậy mà nói, Nhân tộc cư Thiên Địa Nhân Vật Chính chi vị, cũng chẳng phải do nguyên nhân nào khác, mà vận thế của Thiên Địa Nhân Vật Chính này, cũng bất quá chỉ là một hàm ý Đại Đạo.

Một, vốn chính là chân ý Đại Đạo, như thế này, vận thế Thiên Địa Nhân Vật Chính liền thuộc về Nhân tộc.

Nói như vậy, nàng liền an tâm, không cần lo lắng tình huống Thiên Địa Nhân Vật Chính của Nhân tộc nữa, chỉ cần ngày sau chú ý sự tình của ca ca mình, cùng với tình hình đại thế Nhân tộc lần này là đủ.

Còn về những điều khác, Nhân tộc hiện tại đều có thể tự mình giải quyết, nàng cũng không cần lo lắng.

Thái Thượng nhìn nàng, mỉm cười nói: "Việc Nhân tộc là Thiên Địa Nhân Vật Chính, cùng với đại thế lần này, đều đã thuận theo mà đi, hiển nhiên là vô pháp ngăn cản.

Sự tình tiếp theo, liền xem Nhân tộc tự mình phát triển." Nữ Oa nghe vậy, gật đầu.

Thái Thượng đứng dậy nói: "Ký nhiên như thế, vậy ta sẽ không lưu lại đây nữa, trong Nhân tộc, còn có một số việc cần giao phó." Nữ Oa đứng dậy nói: "Đạo huynh đi thong thả!" Thái Thượng gật đầu, sau đó rời Thánh Mẫu Cung, thân hình chợt động, hướng Hồng Hoang mà đến.

Nữ Oa sau khi Thái Thượng rời đi, liền lần nữa trở về tu hành.

Ký nhiên việc Nhân tộc là Thiên Địa Nhân Vật Chính không có nguyên nhân nào khác, nàng cũng không còn lo lắng gì nữa, lại tiếp tục tu hành.

Đoạn thời gian này, Hồng Hoang cũng sẽ tương đối bình tĩnh, đợi đến vài nguyên hội sau, nàng sẽ xuất quan chú ý tình hình của ca ca mình.

Trong Thánh Mẫu Cung, nhất thời Đại Đạo chi âm quanh quẩn, khí tức Đại Đạo nồng đậm tràn ngập, vạn vật huyễn hóa sinh cơ, ý Tạo Hóa lan đến quá khứ tương lai, khiến vô tận chúng sinh được lợi ích.

Hồng Hoang, bờ Đông Hải, Nhân tộc Thánh Địa.

Thái Thượng trở lại Hồng Hoang, liền trực tiếp hướng về Nhân tộc Thánh Địa.

Các Linh Bảo mà Nguyên Thủy và Thông Thiên đổi được, cùng

với một số tâm đắc của bọn họ về luyện chế và trận pháp, cũng cần giao cho Nhân tộc tự mình an bài.

Ta tuy có Càn Khôn Đỉnh, nhưng cũng không thể luyện chế nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy.

Việc phản Hậu Thiên thành Tiên Thiên, là phải tổn hao khí vận và công đức của bản thân, cho nên Thái Thượng cũng không thường làm chuyện này, dù sao Linh Bảo trong tay ta cũng không ít, không cần làm những điều này.

Nhân tộc tuy cũng có Tứ Sách, nhưng Nhân tộc phát triển quá nhanh, trong Thánh Địa, vẫn còn không ít đệ tử Nhân tộc không có Linh Bảo.

Lúc này mấy kiện Linh Bảo, liền có thể nâng cao không ít thực lực tổng thể của Nhân tộc.

Chương 270

Hữu Sào Thị và Toại Y Thị thấy người đến là Thái Thượng, liền tức thì hành lễ nói: "Đệ tử Hữu Sào Thị, Toại Y Thị, bái kiến Giáo chủ!" Thái Thượng phất tay, phù khởi hai vị Nhân Tổ, sau đó giản lược giảng giải sự tình ở Tử Tiêu Cung lần này cho họ biết, để họ cũng có một chút căn cứ.

Sau đó phất tay, giao bốn kiện Linh Bảo và một số tâm đắc luyện chế, trận pháp cho hai vị Nhân Tổ.

Toàn tức, Thái Thượng nhìn họ nói: "Những thứ này, liền do các ngươi tự mình an bài." Nói đoạn, Thái Thượng lại lấy ra hai kiện Linh Bảo có được ở Phân Bảo Nham cho hai vị Nhân Tổ, dặn dò một số lộ trình tiếp theo của Nhân tộc, liền rời Nhân tộc Thánh Địa.

Thời gian tiếp theo, liền để Nhân tộc tự mình phát triển.

Còn về tình hình của Toại Nhân, Thái Thượng cũng đều biết, bước cuối cùng này, liền dựa vào chính y tự mình hoàn thành.

Thái Thượng trở về Thái Thanh Cung, cũng trở lại tu hành Đại Đạo, không ngừng tích lũy bản thân.

Thời gian thoắt cái, lại vạn dư năm trôi qua.

Thiên Đình, Thanh Hoa Cung.

Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế Thanh Minh, những năm này đã đề thăng không ít thực lực của Thanh Hoa Cung.

Ngoài đệ tử Nhân tộc, còn hấp nạp thêm mấy tán tu Hồng Hoang gia nhập.

Có lợi ích của Thiên Đình, cộng thêm Kim Đan của Giáo chủ, y tin rằng sức hấp dẫn của Thanh Hoa Cung mình không hề thua kém

Trung Ương Ngọc Đế.

Cho nên nói, đối với Thiên Đình mà nói, trừ Trung Ương Ngọc Đế ra, cũng chỉ có Thanh Hoa Cung là thực lực cường hãn nhất, sự phát triển sau này, cũng rất khả quan.

Tin rằng cho dù so với Trung Ương nhất mạch, Thanh Minh cũng có lòng tin, dù sao phía sau mình, chính là toàn bộ Nhân tộc.

Một vị đệ tử truyền tin: "Đại Đế, đây là tin tức từ Nhân Tổ truyền đến." Thanh Minh nhíu mày, sau đó nhận lấy kim quang, nói với đệ tử kia: "Ngươi lui xuống đi, thuận tiện an bài việc tu hành của Thanh Hoa Cung." "Vâng!" Đệ tử đó đáp rồi quay người rời đi.

Thanh Minh chờ đệ tử tán tu đã được hấp nạp vào Thanh Hoa Cung rời đi, lúc này mới mở kim quang trong tay.

"Hưu!" Kim quang lập tức nhập vào mi tâm hắn.

Thanh Minh nhắm chặt hai mắt, bắt đầu lý giải tin tức chứa trong kim quang.

Khá lâu sau, Thanh Minh lúc này mới chậm rãi mở hai mắt, trên mặt hiện lên một tia chấn kinh, mấy hơi thở sau mới từ từ bình phục.

"Nhân Hoàng chi sư quả thật có không ít lợi ích, có thể trợ ta xung kích cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chỉ là muốn ta giáo đạo Thiên Hoàng, cái này…" Thanh Minh nói, lông mày hơi nhíu lại, cánh có chút phạm nan.

Thiên Hoàng này, nếu là tồn tại khác chuyển thế đến thì còn tốt, y cũng sẽ không có gì cố kỵ.

Dù sao với tư cách là đệ tử đầu tiên của Nhân tộc Thánh Địa, lại có tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ, tự nhiên là có tư cách giáo đạo Thiên Hoàng.

Nhưng vấn đề hiện tại là, thân phận thật sự của Thiên Hoàng này, lại là ca ca của Thánh Mẫu Nữ Oa, Phục Hy chuyển thế mà đến.

Phục Hy chính là một trong những Đại Thần Thông Giả của Hồng Hoang, bối phận cực cao, lại là ca ca của Thánh Mẫu.

Với thân phận như vậy, cho dù đã chuyển thế, Thanh Minh vẫn cảm thấy để mình đi giáo đạo ca ca của Thánh Mẫu, có chút không thích hợp.

Cho dù Phục Hy lúc đó đã là một thành viên của Nhân tộc, lại là Nhân tộc bình thường, nhưng thân phận thật sự của Phục Hy rốt cuộc vẫn ở đó, trong lòng Thanh Minh vẫn có mấy phần cố lự.

Thanh Minh suy nghĩ một chút rồi nói: "Ký nhiên là Giáo chủ đã định, Thánh Mẫu và Nhân Tổ đều không có dị nghị, vậy việc này, cứ theo sự an bài của Giáo chủ mà làm." Việc này đã định như vậy, y cũng chỉ có thể làm theo lời Giáo chủ dặn dò.

Ký nhiên Thánh Mẫu và Nhân Tổ đều không có dị nghị, vậy việc này cứ thế định đoạt.

Cũng như lúc ban đầu, Giáo chủ định mình là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế, ký nhiên Giáo chủ đã định, vậy tự nhiên có sự an bài của Người, mình cứ làm là được, dù sao việc này cũng có không ít lợi ích.

Sau khi quyết đoán như vậy, Thanh Minh tức thì đứng dậy, rồi trực tiếp hạ Thiên Đình, hướng về Nhân tộc Thánh Địa.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chuyển mắt một cái, lại mười vạn năm.

Mười vạn năm qua, lúc này ngoài Thiên Đình ra, Nhân tộc phát triển nhanh nhất, còn các thế lực chủng tộc khác, đều khá khiêm tốn.

Cũng như hai tộc Vu Yêu, tuy đã khôi phục nguyên khí, nhưng khá khiêm tốn.

Hiện tại mà nói, trong Hồng Hoang, sự phát triển của Nhân tộc, ẩn ẩn muốn vấn đỉnh chủng tộc đầu tiên.

Chỉ xem giai đoạn cuối cùng này, tình hình xung kích của Nhân tộc thế nào.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Thái Thượng mục quang quét qua Hồng Hoang, thu hết tình hình chúng sinh vào mắt, lại quan sát tình hình Nhân tộc một lượt, lúc này mới thu hồi mục quang.

Nhân tộc hiện tại tuy có một số vấn đề xuất hiện, nhưng đó đều là vấn đề của các bộ lạc Nhân tộc bình thường.

Nhân tộc phát triển nhanh chóng, các bộ lạc Nhân tộc bình thường rất nhiều, lại phân bố khắp Hồng Hoang, cực kỳ phân tán.

Cho dù có Thánh Địa và Tam Giáo truyền giáo, nhưng phát triển đến hiện tại, vẫn còn rất nhiều bộ lạc bình thường thiếu truyền thừa.

Và với tư cách là bộ lạc Nhân tộc bình thường, tự nhiên phải phiền não chuyện về các chủng tộc Hậu Thiên, thức ăn, chỗ ở v.v… Hiện tại có một số bộ lạc bình thường, đã xuất hiện tình trạng số lượng Nhân tộc giảm ngược lại.

Tuy nhiên đối với vấn đề này, Thái Thượng cũng không để ý, đây là vấn đề tất nhiên của Nhân tộc giai đoạn hiện tại, đợi đến khi Nhân Hoàng quy vị, những việc này liền đều sẽ được nghênh nhận mà giải quyết dễ dàng.

Y cũng không cần nhúng tay vào đó.

Những việc này, đợi Nhân Hoàng đi giải quyết là được, dù sao đây cũng là nhiệm vụ của Nhân Hoàng.

Thái Thượng suy nghĩ một chút, hiện ra Xích Hồng Khánh Vân,

Tam Thanh Đạo Nhân tọa trấn bên trong, thanh quang lấp lánh, đạo vận lưu chuyển, ý Đại Đạo hạo hãn phát tán.

Ấn ký Thái Thanh trên mi tâm Thái Thượng lóe lên, sau đó tâm thần Thái Thượng chìm vào Vô Cực Giới.

Tam Thanh Đạo Nhân thần quang lóe lên, cũng nhập vào Vô Cực Giới.

Việc lĩnh ngộ và chưởng khống Đại Đạo, cùng với việc chưởng khống và đề thăng Nhân Đạo, Thái Thượng đều cần không ngừng ấn chứng trong Vô Cực Giới, mượn đó để càng khắc sâu sự lĩnh ngộ và chưởng khống 'Đạo'.

Khiến cảnh giới của mình, có thể càng thêm tiếp cận cảnh giới Thái Cực Kim Tiên.

Trong Vô Cực Giới.

Ở giữa hư không, Thái Thượng cư trung ương, Tam Thanh Đạo Nhân lập theo thế Tam Tài, bốn người đồng thời khởi ấn quyết, sau đó không ngừng giao chức dung hợp vào nhau, pháp tắc Đại Đạo hiện lên diễn hóa trong tay họ.

Pháp tắc Đại Đạo hữu hình bay ra từ tay Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân, sau đó ấn nhập giữa thiên địa.

Nhân Đạo xoay quanh phía trên Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân, lực lượng Đại Đạo hạo hãn bao phủ toàn bộ Vô Cực Giới.

Trong đó chúng sinh được lợi không ít, không ít đã khai mở linh trí, hóa hình mà ra, linh khí hạo hạo đãng đãng, pháp tắc Đại Đạo bao phủ bốn phương.

Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân không ngừng kiểm chứng sự lĩnh ngộ và chưởng khống pháp tắc Đại Đạo lần này, khiến các phương diện của Vô Cực Giới đều đang hoàn thiện và đề thăng, các

sinh linh trong đó cũng không ngừng đề thăng, những sinh linh mới sinh ra, đã không kém Hồng Hoang là bao.

Thái Thượng tin rằng, chỉ cần đợi Vô Cực Giới hoàn thiện mọi thứ, đẳng cấp thế giới của Vô Cực Giới sẽ không kém Hồng Hoang là bao.

Đương nhiên, những điều này còn quá xa vời, hiện nay Thái Thượng chỉ muốn không ngừng kiểm chứng Đại Đạo mà bản thân chưởng khống, tích lũy sự lĩnh ngộ của mình về 'Đạo', khiến tu vi của mình có thể càng tiếp cận Thái Cực Kim Tiên, sớm ngày bước vào cảnh giới này.

Chương 271

Còn về những điều khác, y tạm thời không để ý quá nhiều. …… Nhân tộc Thánh Địa, Nhân Tổ Điện.

Ấn ký Tinh Hỏa trên mi tâm Toại Nhân rạng rỡ tỏa sáng, một cỗ nhiệt độ khủng bố lan tràn, hư không bốn phía không ngừng vặn vẹo dung hóa, hóa thành hư vô chi địa, thôn phệ tất cả.

Phía trên thiên linh Toại Nhân, Tinh Hỏa Đại Đạo hiện lên, khí tức Đại Đạo hạo hãn bao phủ quanh thân Toại Nhân, nếu không, chỉ riêng cỗ nhiệt độ này, liền không phải phần lớn đệ tử trong Thánh Địa có thể chịu đựng được.

Tinh Hỏa Đại Đạo không ngừng diễn hóa, trong đó hỏa quang lấp lánh, tăng thêm mấy phần huyến lệ.

"Hô!" Trong Khánh Vân của Toại Nhân, bay lên một đóa hỏa diễm màu cam, hư không bốn phía không ngừng dung hóa, dung hợp Tinh Hỏa của Toại Nhân, Thái Dương Chân Viêm, cùng với tinh hoa Nam Minh Ly Hỏa, hiện nay đã đạt đến một trình độ khủng bố.

"Tinh Hỏa, hiện!" Đột nhiên, Toại Nhân mở hai mắt, trong đôi mắt hỏa quang nhảy múa, một Đại Đạo hiện lên, quán xuyên trường hà thời không, quang mang từ ấn ký hỏa diễm trên mi tâm càng thêm rực rỡ.

"Hô!" Toại Nhân kết ấn bằng hai tay, sau đó hợp lại rồi kéo ra, Tinh Hỏa của Toại Nhân kéo dài giữa hai tay y.

Trong lõi hỏa diễm, quang mang màu vàng kim, cam, cùng xanh tím giao hòa, hỏa diễm cũng đang không ngừng diễn hóa.

"Tinh Hỏa Đại Đạo, xuất!" Toại Nhân khẽ quát một tiếng, sau đó

Tinh Hỏa Đại Đạo trên thiên linh y liền bay ra, dung nhập vào Tinh Hỏa của Toại Nhân.

"Bành!" Trong Tinh Hỏa của Toại Nhân, bùng phát ra một tiếng vang thanh thúy, sau đó Tinh Hỏa bắt đầu không ngừng dung hợp diễn hóa, hướng về một tầng thiên địa cao hơn mà diễn hóa, thăng cấp, tựa hồ muốn đột phá đến một tầng thiên địa khác.

Trong đôi mắt Toại Nhân, hỏa quang nhảy múa, ẩn ẩn giữa hỏa quang đó, có chút tia sáng màu đen hiện lên.

Và trong sự dung hợp Tinh Hỏa Đại Đạo cùng Tinh Hỏa của Toại Nhân, lúc này trong Tinh Hỏa của Toại Nhân, cũng có chút tia sáng màu đen hiện lên.

Một điểm hắc mang hiện lên, lập tức nuốt chửng tất cả xung quanh.

Trước những tia hỏa diễm màu đen này, tất cả đều trở nên cực kỳ trắng bệch, ngoài việc bị nuốt chửng, không có khả năng nào khác.

"Hỗn Độn Chi Hỏa!" Toại Nhân thần sắc túc nhiên, khẽ nói một câu.

"Hỗn Độn Chi Hỏa, chính là tổ của vạn lửa, đây là hỏa diễm thiêu đốt tất cả.

Bất kể là không gian, thời gian, pháp tắc quy tắc, vạn vật thiên địa v.v…, đều có thể thiêu đốt.

Cho dù là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, dính phải một tia, cũng chỉ có một con đường vẫn lạc." "Cho dù là Thánh Nhân hay tồn tại Hỗn Nguyên, cũng sẽ cẩn thận đối đãi.

Hỗn Độn Chi Hỏa này, tuyệt đối là một trong những tồn tại nguy hiểm nhất." Lúc này Tinh Hỏa diễn hóa, ngưng tụ ra một tia Hỗn Độn Chi Hỏa, nhưng lúc này, đủ để nói lên sự khủng bố của Tinh Hỏa rồi.

Tia Hỗn Độn Chi Hỏa này, được Tinh Hỏa và Tinh Hỏa Đại Đạo dung hợp triệu hoán ra.

Đối với Toại Nhân mà nói, lúc này vẫn tương đối ôn thuận, nhưng nếu Toại Nhân không thể hoàn toàn chưởng khống, thời gian ôn thuận tự nhiên không thể kéo dài.

"Tinh Hỏa, tụ!" Toại Nhân thần sắc túc nhiên, Tinh Hỏa của Toại Nhân lại hiện ra trong tay, sau đó bao bọc lấy một phần ba ngàn của tia Hỗn Độn Chi Hỏa chỉ bằng một ngón tay kia, dùng tinh hoa Tinh Hỏa của Toại Nhân để bao bọc, sau đó dịch trừ tạp chất bên trong, bắt đầu diễn hóa cuối cùng.

"Tinh Hỏa Đại Đạo diễn hóa, phá!" Toại Nhân không ngừng đánh ra các thủ ấn, Tinh Hỏa của Toại Nhân từ Tinh Hỏa lại bay ra, sau đó không ngừng diễn hóa.

Không chỉ Tinh Hỏa Đại Đạo, ngay cả tinh hoa Tinh Hỏa bao bọc lấy một tia Hỗn Độn Chi Hỏa kia, lúc này cũng đang diễn hóa, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Và đoàn Tinh Hỏa này, ngay cả hình dạng, cũng đang không ngừng diễn hóa.

Nhiệt độ xung quanh khủng bố đến cực hạn, tức thì nơi đây có lực lượng Đại Đạo của Tinh Hỏa Đại Đạo bảo vệ, nhưng vẫn lan tràn mấy chục vạn dặm.

Nếu không phải hai vị Nhân Tổ kịp thời ra tay, e rằng không ít đệ tử Nhân tộc đã bị ảnh hưởng, nhưng họ vẫn lùi ra một khoảng cách, không thể quá gần nơi Nhân Tổ Điện.

"Hô!" Tinh Hỏa du tẩu, phảng phất hình thành một nét bút, sau đó hình thành một hình thái đặc biệt.

Văn tự, nhân văn!

Trong đôi mắt của Toại Nhân, hỏa diễm lúc này cũng dần dần diễn hóa, sau đó hình thành hình thái văn tự giống như vậy.

"Hỏa!" …… …… Thánh Địa, Nhân Tổ Điện.

"Hỏa!" Toại Nhân thần sắc túc nhiên, khẽ nói một tiếng.

Y chỉ nhìn một cái, đã biết đây là chữ, thuộc về chữ của Nhân tộc.

Tuy Nhân tộc không có chữ, nhưng hiện tại chữ này, y nhìn một cái, trong lòng tự nhiên đã biết là thuộc về chữ của Nhân tộc.

Chữ này, sẽ khai mở một thời đại mới cho Nhân tộc.

"Oanh long!" Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng nổ vang, toàn tức liền có một cỗ đại thế Nhân tộc hạo hãn lập tức ngưng tụ mà đến, rồi cuồn cuộn đổ vào chữ do Tinh Hỏa của Toại Nhân diễn hóa thành.

Hỏa quang rạng rỡ bốn phương, đại thế Nhân tộc bao phủ thiên địa.

Khoảnh khắc này, tất cả Nhân tộc nhìn về phía nơi đây, tuy không rõ chuyện gì, nhưng trong tâm lý, phảng phất có điều gì đó được điểm nhiên.

Hỏa, Tinh Hỏa!

Không biết từ lúc nào, trong đôi mắt của tất cả Nhân tộc, hiện lên chút tia hỏa quang, sau đó bắt đầu hiển hóa ra hai chữ: "Tinh Hỏa"!

Đây là chữ thuộc về Nhân tộc, là tiêu chí khai mở một thời đại mới.

Toại Nhân khẽ nói một câu, tất cả Nhân tộc cũng khẽ nói một câu.

Tuy chưa từng nhận thức, nhưng vừa nhìn, họ đều biết hai chữ này đại biểu cho điều gì, có ý tứ gì.

Đó là tiêu chí khai mở một thời đại, đó là Tinh Hỏa của Nhân Tổ,

đó là sự khai mở thời đại Tinh Hỏa Minh của Nhân tộc, đó là nơi dẫn dắt Nhân tộc đi đến sự cao minh hơn, đó là kiến chứng cho sự tiền tiến của Nhân tộc.

"Nhân Tổ!" "Nhân Tổ!" "Nhân Tổ!" Tất cả Nhân tộc cao hô danh xưng Nhân Tổ, vô luận thân ở đâu, vô luận các nơi Hồng Hoang, lúc này Nhân tộc đều cao hô danh xưng Nhân Tổ.

Hỏa quang lấp lánh, chiếu diệu thiên địa, tự Thánh Địa mà khởi, trong chớp mắt bao phủ ức triệu dặm chi địa.

Nhiệt độ khủng bố khiến chúng sinh biến sắc, thần sắc chấn kinh nhìn về nơi Thánh Địa, những hỏa diễm bao phủ khắp trời kia.

Cùng lúc đó, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng tâm thần trở về, mục quang nhìn về nơi đây, trên khuôn mặt bình tĩnh lộ ra một nụ cười nhẹ.

"Toại Nhân quả nhiên không làm bản giáo thất vọng, không chỉ dung hợp Tam Hỏa, triệu hoán ra Hỗn Độn Chi Hỏa, lại còn mượn đó mà lĩnh ngộ ra Nhân văn, quả thật không hổ là Nhân Tổ đã dẫn dắt một thời đại.

Như vậy, việc chứng đạo thành Thánh, liền không còn gì bất ngờ nữa." Thái Thượng mỉm cười nói, y tính toán, cơ duyên chứng đạo của Toại Nhân đã đến.

Từ khoảnh khắc này, Nhân tộc, liền sẽ tọa thượng vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Y lúc này chú ý, xem Toại Nhân tiếp theo kiểm chứng việc của Nhân.

Không chỉ y, lúc này Ngũ Thánh, hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đều đang chú ý việc này.

Dù sao Toại Nhân lần này gây ra động tĩnh thật sự quá lớn, bọn họ hiện tại dù không chú ý cũng không thể.

Nữ Oa trên mặt lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ, ánh mắt đầy vẻ hân úy.

Chương 272

Như vậy, Nhân tộc liền thực sự không cần nàng phải lo lắng gì nữa.

Có Toại Nhân tọa trấn, ngày sau còn có ca ca mình quy vị, Nhân tộc, liền là chủng tộc đứng đầu chân chính, vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Nữ Oa cười nói: "Toại Nhân, quả thật không hổ là Nhân Tổ, đệ tử của Đạo huynh.

Thánh Nhân, Nhân tộc sắp xuất hiện một vị Thánh Nhân." Trong đôi mắt đẹp rạng rỡ quang hoa, mục quang khẩn trương nhìn Tinh Hỏa của Toại Nhân không ngừng dũng hiện.

Trên Linh Sơn Tây Phương.

Chuẩn Đề thần sắc ngưng trọng, hỏi: "Sư huynh, trong Tinh Hỏa kia, có ẩn chứa một tia Hỗn Độn Chi Hỏa sao?" Tiếp Dẫn thần sắc túc nhiên, ngưng giọng nói: "Xác thực là một tia Hỗn Độn Chi Hỏa, thật không ngờ Tinh Hỏa của Toại Nhân, cánh năng đạt đến trình độ đó, triệu hoán ra Hỗn Độn Chi Hỏa.

Tinh Hỏa này, e rằng cực kỳ bất phàm." Tốc độ lần tràng hạt trong tay y dường như nhanh hơn mấy phần.

"Cục diện Hồng Hoang sắp biến đổi, cho dù không có đại thế lần này, sự quật khởi của Nhân tộc đã cuồn cuộn mà đến rồi, không thể ngăn cản được nữa." Chuẩn Đề nghe vậy, trầm mặc không ngữ, mục quang khẩn trương nhìn nơi Nhân tộc Thánh Địa.

Trên Thánh Địa.

Tinh Hỏa khủng bố bao phủ ức triệu dặm chi địa, không ít hư

không vặn vẹo dung hóa, nhiệt độ khủng bố không ngừng lan tràn, khiến mấy chục triệu ức dặm không dám có sinh linh tồn tại.

Ngay cả đệ tử trong Thánh Địa, cũng dưới sự thủ hộ của hai vị Nhân Tổ, mấy vị trưởng lão cùng các đệ tử như Thanh Minh, không ngừng thối xuất đi, rồi lại thối xuất đi.

"Tinh Hỏa, diễn!" Giữa thiên địa, đột nhiên vang lên thanh âm của Toại Nhân, âm ba cuồn cuộn ba cập không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm chi địa, hồi đãng bên tai tất cả Nhân tộc.

"Tinh Hỏa!" "Tinh Hỏa!" "Tinh Hỏa!" Tất cả Nhân tộc cao hô danh xưng Tinh Hỏa, một cỗ tín ngưỡng Nhân tộc và đại thế không ngừng ngưng tụ mà đến, sau đó không ngừng dung nhập vào Tinh Hỏa tràn ngập khắp trời.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy Tinh Hỏa này không ngừng diễn hóa, sau đó hình thành hai chữ lớn mấy nghìn vạn trượng: "Tinh Hỏa"!

"Ngô lấy Nhân định Tinh Hỏa!" Âm thanh của Toại Nhân lại truyền đến, định danh "Nhân" cho hai chữ Tinh Hỏa.

"Nhân thành, Tinh Hỏa lập!" Toại Nhân lâm không mà lập, thần sắc túc nhiên, khẽ nói một câu.

"Oanh long long!!!" Lời vừa dứt, trên Cửu Thiên lôi thanh cuồn cuộn, kiếp vân ngưng kết, hoảng nhược biển mực khuynh tả, dưới bầu trời hôn ám, lôi long khủng bố va chạm.

"Nhân" thành tựu, tuy chỉ có hai chữ [Tinh Hỏa] đó, nhưng cũng đại biểu cho một ý nghĩa đặc biệt, cần phải chịu sự kiểm nghiệm của thiên địa.

"Oanh oanh oanh!!!" Lôi đình không ngừng giáng xuống, Toại Nhân phất tay, hai chữ Tinh Hỏa trùng thiên mà khởi, nhiên thiêu tất

cả.

Hỗn Độn Chi Hỏa trong đó, ngay cả lôi đình cũng bị nhiên thiêu đãi tận, căn bản vô pháp thương hại chữ "Nhân" này chút nào.

Tất cả Nhân tộc đều nhìn cảnh này, trong mắt mang theo vẻ hy dực và kiên định.

"Nhân", định nhiên sẽ vô ngại, định sẽ khai mở một thời đại mới!

Nhân Tổ, tòng vị nhượng Nhân thất vọng quá!

Lôi đình không ngừng giáng xuống, khí tức trên người Toại Nhân không ngừng phàn thăng, ấn ký Tinh Hỏa trên mi tâm trán phóng thần quang chói lọi, Tinh Hỏa Đại Đạo phi độn mà xuất, phi độn trên hai chữ Tinh Hỏa.

Lôi đình tám chín bảy mươi hai đạo, đợi đến khi đạo cuối cùng giáng xuống, kiếp vân tán khứ, thiên địa khôi phục vẻ thanh minh.

Lôi đình bị Hỗn Độn Chi Hỏa lại nhiên thiêu đãi tận, khủng bố dị thường, quả nhiên là tồn tại nhiên thiêu tất cả.

Nhìn thấy tình huống khủng bố của Hỗn Độn Chi Hỏa, tức thì Ngũ Thánh, lúc này trong lòng đều vô cùng chấn kinh, nhưng cũng đều tri hiểu tình huống của Hỗn Độn Chi Hỏa, có uy lực như vậy, cũng là bình thường.

Toại Nhân nhìn hai chữ Tinh Hỏa đã thu nhỏ lại, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ, khẽ nói: "Nhân thành!" Lời vừa dứt, Hồng Mông chi khí trong thức hải Toại Nhân hóa tác một đạo tử quang lóe qua, sau đó tức thì dung nhập vào Nguyên Thần Toại Nhân.

"Ông!" Trên Cửu Thiên, giáng xuống vô biên công đức, trực lạc linh đài Toại Nhân.

Toại Nhân Đại Đạo đã thành, lại lĩnh ngộ ra "Nhân", cho dù công

đức không nhiều, cũng có thể mượn đó mà thành Thánh.

Nhưng "Nhân" dù sao cũng là tồn tại khai mở một thời đại mới, công đức lúc này cũng không thể thiếu.

Cộng thêm công đức y đã tích lũy từ trước, lúc này dung vi một thể, triệt để chứng đạo thành Thánh.

Thánh uy khủng bố hạo hãn bao phủ Hồng Hoang, dẫn đến vô số sinh linh tu sĩ quỳ bái.

Khoảnh khắc này, họ đều đã tri hiểu, Toại Nhân, thành Thánh rồi!

Trên Thánh Địa, trong hư không vô tận.

Toại Nhân nhắm chặt hai mắt, tiếp thụ vô biên công đức nhập thân, Đại Đạo khóa việt một thiên địa mới, Tinh Hỏa Đại Đạo một nhập vào mi tâm.

Còn hai chữ Tinh Hỏa, thì ấn trên ngọn đuốc của Toại Nhân, đề cao uy lực và phẩm cấp của Linh Bảo công đức, trở thành một kiện Linh Bảo uy lực cường hãn khác trong tay Toại Nhân, sát nhân bất triêm nhân quả.

"Thánh Đạo thành!" Không biết đã qua bao lâu, phảng phất là thiên niên, vạn niên, Toại Nhân mới chậm rãi tĩnh khai song nhãn, khẽ nói một tiếng.

"Đông!

Đông!

Đông!" Khi Thánh Đạo của Toại Nhân đại thành, Thánh uy bao phủ Hồng Hoang, giữa thiên địa, tức thì vang lên chín đạo đại đạo chung minh chi âm, chiêu cáo thiên địa, Toại Nhân dĩ nhiên chứng đạo thành Thánh, cũng là vị Thánh Nhân đầu tiên trong lịch sử Nhân tộc.

Nhân Tổ, Toại Nhân!

“Cung hạ Nhân Tổ chứng đạo thành Thánh, Nhân tộc khí vận vĩnh xương!” “Cung hạ Nhân Tổ chứng đạo thành Thánh, Nhân tộc khí vận vĩnh xương!” “Cung hạ Nhân Tổ chứng đạo thành Thánh, Nhân tộc khí vận vĩnh xương!” Tất cả đệ tử Nhân tộc tề tề hướng về Toại Nhân sâm bái, ba tiếng cao hô chấn triệt thiên địa.

Đại thế Nhân tộc, lực lượng ngưng tụ, cùng với khí vận, vào khoảnh khắc này, đều trực tuyến thượng thăng, khiến sức mạnh của Nhân Đạo cũng có chút đề thăng, sức mạnh tổng thể của Nhân tộc, cũng đạt đến một cảnh giới mới.

Thánh uy của Toại Nhân hạo hãn, bao phủ Hồng Hoang, vô số sinh linh hành lễ tham bái.

“Oanh lạc!” Thiên địa chấn động, linh khí hạo hạo đãng đãng ức vạn dặm, tử khí đông lai ba mươi vạn dặm, tiên nhạc trận trận, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, thiên giáng cam lộ, Đại Đạo hiện lên diễn hóa, dẫn đến chúng sinh ngưng vọng, đạt được không ít đại đạo cảm ngộ.

Khoảnh khắc này, vô số sinh linh được lợi ích, hoặc khai mở linh trí, hoặc hóa hình mà xuất, hoặc là Đại Đạo tăng trưởng, càng ngày càng nhiều sinh linh được sự chiếu phất của dị tượng thành Thánh của Toại Nhân, đạt được mạc đại tạo hóa.

“Bản Tổ kim nhật thành Thánh, kim nhật ân trạch Nhân tộc tứ phương!” Toại Nhân khẽ nói, sau đó phất tay, một phiến kim quang phất qua, lạc xuống mỗi một vị Nhân tộc.

Với thủ đoạn Thánh Nhân của y, muốn ân trạch tất cả Nhân tộc căn bản không nan, lúc này Nhân tộc đều trong chốc lát, cảm giác được chính mình đề thăng không ít, vô luận là có tu vi hay không có tu vi, đều có thể cảm thụ được tự thân đề thăng.

Lúc này, lại có vô số Nhân tộc hướng về Toại Nhân hành lễ, cảm

tạ đại ân của Nhân Tổ.

Toại Nhân nhìn thấy khí vận Nhân tộc đã tăng trưởng không ít, mãn ý gật đầu, Nhân gia thành Thánh, sự đề thăng khí vận như vậy có thể tưởng tượng được.

Y thu liễm khí tức trên thân, Thánh uy thu long trở về, uy áp giữa thiên địa tức thì tiêu tán vô hình, chỉ có dị tượng Thánh Nhân, vẫn phù hiện trong Hồng Hoang, nhượng chúng sinh Hồng Hoang đa đắc chút lợi ích.

Toại Nhân phất tay, phù khởi tất cả Nhân tộc sau đó, liền phản hồi Thánh Địa.

Trong Thái Thanh Cung, Thái Thượng thập phần hân úy, như vậy, tất cả tình huống Nhân tộc, y liền không cần phải lo lắng nữa, có Toại Nhân tọa trấn Thánh Địa, Nhân tộc sự tình y đều có thể tự mình giải quyết.

Chỉ cần mấy vị kia không khờ dại, đều sẽ không thật sự khởi mâu thuẫn gì với Nhân tộc Thánh Địa.

"Nhân tuy lập, nhưng dù sao cũng chỉ là khai mở thời đại này, nhật hậu còn nhu hoàn thiện mới phải." Thái Thượng khẩu trung thuyết đạo, song mâu chi trung âm dương phù hiện, thiên cơ dũng hiện.

Mấy hơi thở sau, Thái Thượng khẽ cười nói: "Bất cấp, nhật hậu tự hữu quyết đoán." Sau đó thu hồi mục quang, kế tục ấn chứng Đại Đạo của bản thân.

Chương 273

Còn lúc này, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn Thánh Địa, cũng chẳng có gì quá bất ngờ, tình huống của Toại Nhân bọn họ đều tri hiểu, nay có thể chứng đạo, cũng chẳng có gì quá bất ngờ nữa.

Thực lực Nhân tộc nhật hậu, bọn họ cũng tin sẽ đạt đến cảnh giới cao hơn.

Nữ Oa đối với việc Toại Nhân chứng đạo thành Thánh lần này, đó là vô cùng khai tâm, như vậy một lai, thực lực Nhân tộc, liền xem như Hồng Hoang đệ nhất chủng tộc, chỉ cần đợi đại thế giáng thế sau đó, Nhân tộc liền có thể ổn cư Thiên Địa Nhân Vật Chính chi vị rồi.

Hậu Thổ hướng lai hòa Nhân tộc không có giao ác, phản đảo là khá tốt, cho nên đối với việc Toại Nhân chứng đạo thành Thánh chi sự, cũng chẳng nghĩ quá nhiều.

Tộc Vu nhật hậu tái hiện Hồng Hoang, tối đa không hòa Nhân tộc tranh thưởng liền là được.

Dù sao chính là tranh thưởng, cũng không có khả năng, vậy đi nghĩ những điều đó cũng không có ý nghĩa.

Tây Phương Nhị Thánh tuy nhiên đối với việc Toại Nhân chứng đạo thành Thánh không có quá đại bất ngờ, cũng sớm đã tri hiểu sẽ có ngày này đến.

Nhưng mấu chốt là, khí vận và đại thế chi lực của Nhân tộc hiện nay, nếu Tây Phương mình có thể chưởng khống một tôn Nhân Hoàng chi sư trong tay, vậy công đức và khí vận đạt được, đó sẽ là so với dự tưởng trước đó còn nhiều hơn.

Dù sao lúc đó Toại Nhân còn vị thành Thánh, Nhân còn vị lập hạ,

bọn họ dù có biết Nhân tộc còn sẽ đề thăng một ít khí vận và đại thế chi lực, nhưng lại không ngờ sẽ đề thăng đến mức độ này.

Nếu là sớm tri hiểu, bọn họ cho dù xuất ra một kiện Linh Bảo, cũng đắc tranh thủ được tôn Nhân Hoàng chi sư này rồi.

Tình huống hiện tại, cho dù thuyết thập yêu cũng không có tác dụng, tất cả đều dĩ thành định cục rồi.

Tiếp Dẫn ngưng giọng nói: "Đại thế Nhân tộc đã thành, sau đó muốn mưu toan điều gì, cũng không dễ dàng nữa." Nghe vậy, Chuẩn Đề bất ngữ, tâm trung y cựu đối với việc Nhân Hoàng chi sư pha hữu chút áo hối, nếu là tri hiểu tất cả, chính mình liền bất cai khán trứ tôn Nhân Hoàng chi sư đó lạc vào tay Nhân tộc Thánh Địa, nói gì cũng đắc tranh thủ.

Tiếp Dẫn nhìn y, khai khẩu nói: "Sư đệ, mộc dĩ thành chu, Tây Phương, chỉ năng từ từ đồ chi thôi." Chuẩn Đề gật đầu, hồi đáp: "Sư đệ minh bạch!" Nói đoạn, Chuẩn Đề chậm rãi bế thượng song nhãn, kế tục tham ngộ Đại Đạo của bản thân.

Trên Tây Phương, nhất thời Phật âm hạo hãn, bao phủ triệu triệu ức dặm chi địa.

Trong Nhân tộc Thánh Địa.

Hữu Sào Thị và Toại Y Thị, tám vị trưởng lão Nhân tộc, Thanh Minh đẳng đệ tử, phân phân triều Toại Nhân hành lễ, đại thanh chúc hạ đạo: "Cung hạ Đại Ca Nhân Tổ chứng đạo thành Thánh, Nhân tộc khí vận vĩnh xương!" Toại Nhân phất tay, nói: "Bất tất đa lễ!" Y nhìn họ, nói: "Đại thế Nhân tộc lần này, lực lượng ngưng kết, Nhân tộc ngưng tụ lực, tín ngưỡng chi lực đẳng đẳng, đều đã đạt đến một đỉnh phong, đoạn thời gian này, các ngươi yếu đa nỗ lực một phen, đây sẽ là bước quan trọng để chúng ta ổn cư Thiên Địa Nhân Vật Chính." "Tôn Đại Ca Nhân Tổ chi lệnh!" Chúng nhân hạm thủ đáp.

Toại Nhân gật đầu, sau đó nói: "Lần này cương cương tấn thăng, ta nhu bế quan ổn cố một đoạn thời gian, giới thì tái vãng Vô Cực Sơn Mạch, tham bái Lão Sư!" Hai vị Nhân Tổ gật đầu, những điều này họ đều minh bạch.

Toại Nhân gật đầu sau đó, liền phản hồi Nhân Tổ Điện.

"Cung tống Nhân Tổ!" Hữu Sào Thị và Toại Y Thị nhìn sau khi Thái Thượng rời đi, bắt đầu phân phó những việc tiếp theo, đãi giao đại xuống sau đó, chúng nhân liền bắt đầu động khởi thân lai.

Như vậy, vạn năm sau.

"Oanh long long!!!" Một khoảnh khắc nào đó, thiên địa chấn động, khí vận Hồng Hoang khuynh tà, lực lượng thiên địa ngưng kết vào chủng tộc Nhân tộc.

Khoảnh khắc này, vô số Tiên Thiên chủng tộc, sinh linh cập tu sĩ, đại năng đẳng, trong tâm trung đều phù hiện ra một ý niệm.

Nhân tộc, thành vi Thiên Địa Nhân Vật Chính rồi!

Trong Thánh địa Nhân tộc, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nhìn tình hình Hồng Hoang, nhìn khí vận Nhân tộc tăng trưởng, vô số đại thế chi lực lại lần nữa ngưng kết, lực ngưng tụ và tín ngưỡng của Nhân tộc một lần nữa đề thăng không ít, trên mặt đều hiện lên nụ cười hân hoan.

Nỗ lực vạn năm của bản thân, cuối cùng cũng không uổng phí, Nhân tộc, cuối cùng cũng ngồi lên địa vị chủ nhân của Thiên Địa rồi.

"Nhân tộc, cuối cùng cũng ngồi lên địa vị chủ nhân của Thiên Địa rồi, con đường Nhân tộc, cuối cùng cũng đã đi ra…" "Nhân tộc tự cường bất tức, giờ đây, Nhân tộc cuối cùng cũng đã hô lên câu nói này, nói cho vạn tộc Hồng Hoang, ức vạn sinh linh Hồng Hoang biết, Nhân tộc, tự cường bất tức!" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị hân hoan

nói, trong mắt tựa hồ có lệ quang lấp lánh.

Nhân tộc, do Thánh mẫu Nữ Oa tạo ra, là chủng tộc Hậu Thiên sinh ra giữa Hồng Hoang, thuở sơ sinh Nhân tộc mờ mịt mộng đổng, tất cả đều trống rỗng.

Thời đại ăn lông ở lỗ, có một người giơ cao Tân Hỏa, kết thúc thời đại ăn lông ở lỗ, dẫn dắt Nhân tộc bước vào thời đại Tân Hỏa.

Có một người, tạo ra nhà cửa, che gió chắn mưa cho Nhân tộc, tránh bị mãnh thú tập kích.

Có một người, sáng tạo y phục, giúp Nhân tộc chống lại độc trùng, tránh bị xâm hại từ dã ngoại.

Thái Thượng lập Nhân giáo, vì Nhân tộc sáng tạo công pháp, vì Nhân tộc khai mở con đường tu hành, khiến vô số Nhân tộc bước vào con đường truy cầu Đại Đạo, giúp Nhân tộc bước tới thịnh thế.

Trong suốt ức vạn năm qua, Nhân tộc từng bước vững chắc đi tới, trải qua không ít chuyện, đến tận bây giờ, cuối cùng cũng đạt tới bước mà bọn họ không ngờ tới.

Nếu là trước đây, Nhân tộc nào dám nghĩ, Nhân tộc có một ngày sẽ đạt tới địa vị chủ nhân Thiên Địa?

Nhân tộc tự cường bất tức, nhưng khởi đầu chỉ muốn đứng vững gót chân giữa Hồng Hoang mà thôi.

Nhưng đi tới hiện tại, lại ngồi lên địa vị chủ nhân Thiên Địa, về sau, Nhân tộc cũng sẽ ổn định ở vị trí này.

"Tất cả những gì Nhân tộc đã trải qua, đều đáng giá…" Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nhìn nhau, trên mặt lộ ra ý cười, từ trong mắt đối phương, đều nhìn thấy suy nghĩ của nhau.

Trong Nhân Tổ điện, Toại Nhân nhìn tình hình Hồng Hoang, nhìn

tình hình Nhân tộc, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt.

"Nhân tộc, cuối cùng cũng đi tới bước này rồi, về sau, sẽ ổn định ở vị trí này…" Toại Nhân khẽ nói một tiếng, rồi sau đó tiếp tục nhắm mắt, củng cố cảnh giới của mình.

Tiện thể, Toại Nhân cũng đang từ từ chưởng khống một tia Hỗn Độn Chi Hỏa kia, lúc đó sẽ là một trong những át chủ bài của mình, dù sao uy lực của Hỗn Độn Chi Hỏa, cho dù là Thánh nhân hoặc tồn tại Hỗn Nguyên, cũng phải cẩn thận đối đãi.

Sau khi dẹp bỏ tạp niệm trong lòng, Toại Nhân tiếp tục củng cố tu vi và chưởng khống Hỗn Độn Chi Hỏa.

Còn về Nhân tộc, sau khi ngồi lên địa vị chủ nhân Thiên Địa, nhờ khí vận Hồng Hoang và đại thế rót vào, vô số Nhân tộc lại đề thăng không ít, thực lực tổng thể đều đang đề thăng, khí vận ngày càng thâm hậu và miên trường.

Thái Thượng và Ngũ Thánh đối với việc Nhân tộc ngồi lên địa vị chủ nhân Thiên Địa, cũng không có quá nhiều bất ngờ, bởi vì chuyện Nhân tộc, tại Tử Tiêu Cung đã giảng xong rồi, mọi chuyện đều đã thương nghị hoàn thành.

Lần này lại có Toại Nhân thành Thánh, Nhân Văn sáng lập, dưới khí vận như vậy, sao có thể không trở thành chủ nhân Thiên Địa?

Vì vậy, đối với việc Nhân tộc trở thành chủ nhân Thiên Địa, Thái Thượng và Ngũ Thánh đều không có quá nhiều bất ngờ, chỉ hơi chú ý một chút rồi tạm thời không để ý quá nhiều nữa.

Bọn họ càng quan tâm hơn đến đại thế tiếp theo của Nhân tộc, đó mới là điều bọn họ chú ý, còn những cái khác, tạm thời đều không để ý, để Nhân tộc tự mình phát triển, dù sao cũng đã là chủ nhân Thiên Địa rồi.

Thái Thượng và Nữ Oa đều không để ý, mấy vị còn lại thì càng không thể chú ý quá nhiều, lúc này nhìn vài lần rồi thu hồi ánh mắt.

Hậu Thổ giờ cũng không chú ý quá nhiều, nàng minh đạo có chút đề thăng, giờ đây đang nỗ lực bế quan tham ngộ tu hành, đối với những chuyện trong Hồng Hoang, chỉ cần không nguy hiểm đến luân hồi chúng sinh, hoặc Vu tộc, nàng đều không muốn để ý quá nhiều.

Mọi chuyện tự có định số, không cần nàng phải lo lắng điều gì, dù sao những chuyện đó không liên quan đến bản thân nàng.

Trong Tổ Vu Điện ở Bách Vạn Đại Sơn.

"Nhân tộc lần này ngồi lên địa vị chủ nhân Thiên Địa, tuy rằng bất ngờ, nhưng cũng nằm trong dự đoán…" Cú Mang trong mắt thần quang lóe lên, chậm rãi nói.

Tình hình Nhân tộc, từ rất lâu trước đây, mấy vị Tổ Vu đã có phần đoán được, cho dù không có Toại Nhân chứng đạo thành Thánh, bọn họ đều biết, Nhân tộc cũng chỉ cần thêm chút thời gian, liền có thể đạt tới bước này.

Tình hình hiện tại, chính là vì Toại Nhân chứng đạo thành Thánh, Nhân Văn lập hạ, đã đẩy nhanh không ít thời gian, khiến Nhân tộc sớm hơn một chút ngồi lên vị trí này.

Với thực lực tổng thể, khí vận, v.v. của Nhân tộc hiện giờ, quả thật có tư cách ngồi lên vị trí này.

Xét về Hồng Hoang hiện tại, chủng tộc nào có thể đủ tư cách hơn Nhân tộc để ngồi vị trí này?

Không có!

Không có một chủng tộc thích hợp nào!

Chương 274

Trừ Nhân tộc ra, chính là Vu Yêu nhị tộc, với tình hình hiện tại, đều không có tư cách để ngồi vị trí này.

"Toại Nhân chứng đạo thành Thánh, thực lực như vậy, cho dù là Vu tộc ta, cũng đã yếu đi không ít, địa vị chủ nhân Thiên Địa này, quả thật phi Nhân tộc không ai xứng đáng.

Nhưng cũng không cần lo lắng quá nhiều, giữa chúng ta và Nhân tộc, không có mâu thuẫn gì, ngược lại, còn có chút thiện cảm." "Cho dù Vu tộc ta tái hiện trên Hồng Hoang đại địa, với mối quan hệ giữa Vu tộc và Nhân tộc, chỉ cần chúng ta không dễ dàng gây ra mâu thuẫn quá lớn với Nhân tộc, thì cũng không có vấn đề gì…" Đế Giang nghe vậy, khẽ gật đầu, nói ra một số tình hình.

Nghe vậy, các Tổ Vu đều gật đầu, quả thật là như vậy, giữa Vu tộc và Nhân tộc, không hề có mâu thuẫn lớn, trong lượng kiếp trước, Nhân Vu hai tộc còn có một phần dung hợp thông hôn, khí vận có vài phần tương dung.

Trong tình huống như vậy, Vu tộc về sau tái hiện Hồng Hoang, chỉ cần không có mâu thuẫn quá lớn với Nhân tộc, thì cũng không có vấn đề gì.

"Nhị đệ, nghiệp lực nhân quả còn lại của Vu tộc ta không còn nhiều lắm, cố gắng giải quyết trong vạn năm tới, sau đó có thể toàn lực phát triển bản thân, lúc đó, chính là thời điểm Vu tộc ta tái hiện Hồng Hoang…" Đế Giang suy nghĩ một chút rồi nhìn Cú Mang nói.

"Ta hiểu rồi đại ca!" Cú Mang nghe vậy, gật đầu.

Sau đó, Đế Giang dặn dò vài câu rồi mọi người giải tán.

Trong Vạn Yêu Điện, tổng bộ Yêu tộc ở Hồng Hoang.

"Đại ca, Nhân tộc trở thành chủ nhân Thiên Địa, Yêu tộc ta cho dù tái hiện Hồng Hoang, e rằng cũng không tranh giành được với Nhân tộc…" Thái Nhất nhíu mày, nhìn Đế Tuấn trên chủ vị, ngưng trọng nói.

Thực lực Nhân tộc hiện tại, Yêu tộc căn bản không phải đối thủ, bỏ qua các tồn tại đỉnh tiêm của mỗi bên, thực lực Nhân tộc hiện tại đã vượt qua Yêu tộc ngày xưa rồi, với thực lực như vậy, Yêu tộc làm sao có thể là đối thủ của Nhân tộc?

Thêm vào đó là Toại Nhân vị Thánh nhân này, phía sau Nhân tộc còn có Thái Thượng, Nữ Oa hai vị như vậy, thực lực Nhân tộc thật sự mạnh đến đáng sợ.

Giữa vạn tộc Hồng Hoang, không một tộc nào có thể tranh phong với Nhân tộc.

"Tình hình Nhân tộc, quả thật có chút bất ngờ, nhưng Nhân tộc cũng không tầm thường, có thể đi tới bước này, đủ để nói lên sự đặc thù của tộc này, một chủng tộc Hậu Thiên, lại đi tới địa vị chủ nhân Thiên Địa, quả thật khiến không ít tồn tại Hồng Hoang chấn kinh…" "Tuy nhiên địa vị chủ nhân Thiên Địa có thể ngồi bao lâu, những điều này còn chưa thể biết được.

Yêu tộc ta hiện tại còn chưa trọng hiện Hồng Hoang, tạm thời cũng không cần lo lắng, đợi đến tình hình sau này rồi xem, chủ nhân Thiên Địa thường có, nhưng lại không lâu dài…" "Yêu tộc ta, về sau nhất định có thể tái hiện huy hoàng, lúc đó, sẽ không chỉ ở những nơi vốn có…" Đế Tuấn nói, hai mắt hơi híp lại, một đạo hàn quang lướt qua trong đó.

Nghe vậy, Thái Nhất khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang đại địa.

Trừ bỏ mấy vị tồn tại đỉnh tiêm kia, cùng với Vu Yêu nhị tộc, Địa Tiên Phủ và Địa Phủ đối với việc Nhân tộc giữ địa vị chủ nhân Thiên Địa, đều không chú ý quá nhiều.

Bọn họ đều biết Nhân tộc không tầm thường, có thể đạt tới bước này, quả thật không quá bất ngờ.

Hơn nữa, Nhân tộc có phải là chủ nhân Thiên Địa hay không, đối với thế lực mà bọn họ đang ở, cũng không có ảnh hưởng quá lớn, cho nên cũng không quá để ý, vẫn tiếp tục phát triển bản thân một cách khiêm tốn.

Còn về tình hình vạn tộc Hồng Hoang, cũng không quá chấn kinh, trước đây Nhân tộc còn chưa trở thành chủ nhân Thiên Địa đã là chủng tộc đỉnh tiêm của Hồng Hoang rồi, trong vạn tộc Hồng Hoang, không có chủng tộc nào có thể vượt qua bọn họ.

Trước đây không địch lại Nhân tộc, bây giờ vẫn không địch lại Nhân tộc, cho nên, việc có ngồi hay không ngồi địa vị chủ nhân Thiên Địa, vạn tộc Hồng Hoang đều không địch lại Nhân tộc, nên cũng không quá chấn kinh.

Dù sao kết quả cuối cùng đều như vậy, cũng chỉ là đổi một thân phận mà thôi, vấn đề không quá lớn.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, trong Bàn Đào Tiên Cảnh.

"Nhân tộc đã trở thành chủ nhân Thiên Địa, về sau trên phương diện khí vận Hồng Hoang, e rằng sẽ chiếm giữ không ít." Dao Trì tú mi nhướn lên, nhìn Hạo Thiên nói.

Trở thành chủ nhân Thiên Địa, không chỉ là một thân phận địa vị, trong đó khí vận Hồng Hoang chiếm giữ, cũng là cực kỳ khổng lồ, khí vận Hồng Hoang vốn đã có từng đó, dưới sự phân chia của nhiều thế lực như vậy, vốn đã càng khó tranh giành được rồi.

Thiên Đình bao nhiêu năm nay không ngừng phát triển, giờ đây cũng chỉ đề thăng được một phần mà thôi, ngay cả trình độ của Yêu Đình ngày xưa cũng còn chưa đạt tới.

Ngược lại Nhân tộc, lần này vừa ngồi vào địa vị chủ nhân Thiên Địa, khí vận Hồng Hoang điên cuồng tụ tập đến, dung nhập vào khí vận Nhân tộc, khiến khí vận Nhân tộc lại lần nữa bạo tăng, lập tức trở thành chủng tộc số một Hồng Hoang, chủng tộc số một chân chính.

Dưới khí vận thâm hậu và miên trường như vậy, Dao Trì hiểu rằng, Nhân tộc về sau, e rằng sẽ trường thịnh không suy rồi.

Mà giữa Hồng Hoang, sau khi Nhân tộc hấp thu nhiều khí vận Hồng Hoang như vậy, Thiên Đình về sau muốn tranh giành khí vận Hồng Hoang, thì phải càng ra sức hơn nữa, không còn dễ dàng như vậy nữa.

May mắn là hiện tại thực lực Thiên Đình đang trên đà phát triển mạnh mẽ, vẫn luôn trong quá trình phát triển, tuy rằng không nhanh chóng, nhưng trong chưa đầy hai nghìn vạn năm này, đã chen chân vào đỉnh phong thế lực Nhị Lưu, đã có thể coi là nhanh rồi.

Chỉ cần cho Thiên Đình thêm một khoảng thời gian, chen chân vào thực lực Nhất Lưu không còn là giấc mơ, cũng có thể chân chính sánh ngang với Yêu Đình ngày xưa, thậm chí vượt qua Yêu Đình ngày xưa.

Dù sao trên đại nghĩa, Thiên Đình hiện tại chưởng quản Tam Giới, so với Yêu Đình ngày xưa, trên phương diện quản hạt lại nhiều hơn không ít, tuy rằng rất nhiều chủng tộc, khu vực trong Hồng Hoang không quản được, nhưng trên danh nghĩa, Thiên Đình hiện tại vẫn lớn hơn không ít.

Chỉ cần Thiên Đình vững bước đi xuống, về sau vẫn có thể tranh giành một số khí vận Hồng Hoang, còn về việc có thể đi tới bước này,

Dao Trì cảm thấy, phải xem tạo hóa của Thiên Đình bản thân, dù sao nàng nhất định sẽ toàn lực tương trợ, Hạo Thiên cũng vậy.

"Nhân tộc đi tới bước này, kỳ thực sớm có thể dự đoán được.

Nhưng việc Toại Nhân chứng đạo thành Thánh, điểm này, lại khiến ta khá bất ngờ." Hạo Thiên hai mắt hơi híp, mở miệng nói, "Ngày xưa Thái Thượng Đạo tôn nắm giữ một đạo Hồng Mông Tử Khí, nhưng bản thân y lại chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tu vi hiện tại e rằng không kém Lão sư là bao.

Nhưng đạo Hồng Mông Tử Khí trong tay y, chắc hẳn trừ ta ra, không ít tồn tại trong Hồng Hoang đều đang suy đoán hạ lạc của nó." Y ngừng một chút rồi tiếp tục nói, "Lại không ngờ rằng, Thái Thượng Đạo tôn, lại ban đạo Hồng Mông Tử Khí này cho đệ tử của mình, Nhân Tổ Toại Nhân Thị.

Kết quả như vậy, e rằng sẽ chấn kinh không ít tồn tại." "Tuy nhiên bây giờ sự việc đã thành định cục, vô luận là Toại Thánh, hay Nhân tộc, đều không thể thay đổi.

Về sau trên phương diện khí vận Hồng Hoang, Thiên Đình chúng ta cố gắng phát triển bằng bản thân, chính đại khí vận và thực lực." "Nhân tộc nay đã khác xưa, Thiên Đình về sau, cố gắng đừng có mâu thuẫn gì với Nhân tộc, ít nhất, trước khi ngươi và ta chứng đạo, đều đừng có xung đột lớn.

Trên mặt sáng, trong Hồng Hoang, vô luận là mấy vị kia, hay Nhân tộc, Vu Yêu nhị tộc, viễn cổ Tam tộc, đều sẽ nể mặt Thiên Đình." "Thiên Đình chiếm giữ đại nghĩa, cho dù là mấy vị kia, cũng không dám công khai ra tay với Thiên Đình, chỉ cần chúng ta tạm thời khiêm tốn phát triển bản thân, dần dần chưởng khống các vùng đất do Thiên Đình quản hạt, đợi thực lực lên rồi, mọi chuyện sẽ tốt đẹp." Hạo Thiên lập tức nói ra những gì mình nghĩ, cùng với một phương diện

về sau, đây coi như là tạm thời định ra tình hình tiếp theo của Thiên Đình, trước tiên là khiêm tốn phát triển bản thân, như Địa Tiên Phủ vậy, ngoài phát triển bản thân, lớn mạnh khí vận ra, không có động tác nào khác.

Thiên Đình, trong một khoảng thời gian, cũng sẽ như vậy.

Nhưng đối với các vùng đất quản hạt, Thiên Đình cũng sẽ dần dần chưởng khống, nhưng động tác không cần quá lớn, ngày xưa tạo danh tiếng, luôn có động tác lớn, nhưng chỉ là vì muốn hấp dẫn tán tu Hồng Hoang mà thôi.

Giờ đây, đa số mục đích đều đã hoàn thành, không cần phải như ngày xưa, luôn khiến phong đầu của Thiên Đình nổi bật giữa Hồng Hoang, làm như vậy, không những không có lợi, ngược lại còn có hại.

Nếu không phải Thiên Đình chiếm giữ đại nghĩa, lưng tựa Đạo Tổ, e rằng Đế Tuấn sẽ là người đầu tiên ra tay với Thiên Đình.

Vì vậy, phát triển khiêm tốn vài phần, đối với Thiên Đình mà nói, là có lợi mà không có hại.

"Như vậy cũng tốt, phong đầu quá thịnh, chung quy không phải là chuyện tốt, đặc biệt là Hồng Hoang hiện tại, cục diện đa biến, vẫn nên khiêm tốn một khoảng thời gian, bù đắp thực lực lên, cộng thêm dần dần chưởng khống các vùng đất quản hạt, đề thăng chút khí vận, phản bổ cho ngươi và ta, tăng trưởng thực lực." Dao Trì nghe vậy, trong lòng trầm ngâm vài hơi rồi mở miệng nói.

Nàng cũng đồng ý với đề nghị của Hạo Thiên, như vậy, chuyện của Thiên Đình về sau, tạm thời cứ sắp xếp như thế.

"Thế lực của Thiên Đình Tam Ngự ngày càng lớn mạnh, mạch trung ương, cũng không thể tụt hậu." Đột nhiên, Hạo Thiên mở miệng nói.

Nghe vậy, Dao Trì gật đầu, thế lực của Tam Ngự lấy Thanh Hoa Đại Đế là mạnh nhất, những năm này, lại càng ngày càng lớn mạnh, nếu mạch trung ương không tiếp tục đề thăng, e rằng có một ngày sẽ bị đuổi kịp.

"Vậy thì cứ quyết định như vậy." Hạo Thiên suy nghĩ rất lâu rồi mở miệng nói, rồi sau đó đứng dậy, đi về phía Lăng Tiêu Bảo Điện, tính toán tuyên Thái Bạch Kim Tinh truyền lệnh.

Dao Trì khẽ gật đầu, cũng đứng dậy, nàng muốn đi bế quan, nàng cảm thấy bản thân cách Chuẩn Thánh Viên Mãn, đã không còn xa nữa, khoảng thời gian này, chính là thời cơ, vừa hay có thể nắm bắt, vì Thiên Đình tăng thêm vài phần thực lực.

Thời gian trôi mau, thoáng chốc, đã năm Nguyên Hội hơn lặng lẽ trôi qua.

Hồng Hoang, trong mấy chục vạn năm này, lại tương đối bình tĩnh, cho dù là Nhân tộc chủ nhân Thiên Địa, cũng không có chuyện gì lớn xảy ra.

Thậm chí, Nhân tộc trong mấy chục vạn năm này, số lượng và khí vận, không những không tăng trưởng quá nhiều, ngược lại còn có vài phần co lại.

Nhưng những điều này đối với Nhân tộc mà nói, đều không đáng kể, địa vị chủ nhân Thiên Địa, vẫn vững vàng trên đó.

Còn về các vạn tộc Hồng Hoang khác, vẫn đang nỗ lực tranh phong, dù sao không phải tranh với Nhân tộc, bọn họ cũng không sao, chỉ tranh với các Tiên Thiên chủng tộc khác, mỗi bên đều đang phát triển.

Trong mấy chục vạn năm này, đều có những bước đề thăng riêng.

Còn về mấy thế lực khác, trong mấy chục vạn năm này, đều rất

bình tĩnh, đều đang bế quan tu hành, hoặc là giáo đạo môn hạ.

Chương 275

Cho dù là Thiên Đình, thế lực từng nổi bật, trong mấy chục vạn năm này, đều cực kỳ bình tĩnh, khiêm tốn phát triển.

Cục diện Hồng Hoang hiện tại, lại cũng khá bình tĩnh.

Trong Thánh địa Nhân tộc.

"Đại ca, tình hình Nhân tộc hiện nay, chính là như vậy, tuy rằng khí vận và số lượng có chút sụt giảm, nhưng đối với Nhân tộc hiện tại mà nói, lại không có ảnh hưởng quá lớn, tuy nhiên nếu lâu dài như vậy, lại sẽ có một số ảnh hưởng." Hữu Sào Thị đại khái giảng giải tình hình Nhân tộc trong mấy chục vạn năm qua cho Toại Nhân nghe, rồi sau đó mở miệng nói.

"Tình hình các bộ lạc Nhân tộc phổ thông, ta đã biết, những vấn đề này, hẳn là đại thế mà Lão sư đã nói, cũng là những việc mà Nhân Hoàng sắp tới sẽ làm, điểm này, chúng ta lại không cần vội vàng." "Thánh địa giữ ở phía sau Nhân tộc, chỉ cần là lực hạt nhân của Nhân tộc là được, những việc kia tạm thời không cần can thiệp quá nhiều, tự có Nhân Hoàng đi giải quyết." Toại Nhân nghe vậy, trong lòng trầm ngâm vài hơi rồi nhìn Hữu Sào Thị nói.

"Ta hiểu rồi." Hữu Sào Thị gật đầu, chuyện Nhân Hoàng y tự nhiên là biết rồi, Giáo chủ đã nói qua, xem ra, những vấn đề hiện tại đang nổi lên của Nhân tộc, cần Nhân Hoàng tới giải quyết.

Đã như vậy, thì Thánh địa không cần can thiệp quá nhiều nữa, tránh cho Nhân Hoàng không thể quy vị.

"Nhị đệ, Nhân tộc tạm thời cứ như vậy, vững bước tiến hành là được.

Còn về Thánh địa, tạm thời không cần can thiệp quá nhiều vào chuyện của các bộ lạc Nhân tộc, đợi đại thế Nhân tộc giáng lâm, tất cả đệ tử đều tu hành bản thân." Toại Nhân suy nghĩ một chút rồi nói với Hữu Sào Thị.

"Ta hiểu rồi." Hữu Sào Thị đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Toại Nhân nhìn Hữu Sào Thị xuống sắp xếp xong, chậm rãi đứng dậy, thân hình khẽ động, biến mất trong Thánh địa Nhân tộc.

Trên Tam Thập Tam Thiên, trong Lăng Tiêu Điện của Thiên Đình.

"Thiên Đế, trong hơn năm Nguyên Hội qua, Thiên Đình ta đề thăng không ít, sự chưởng khống trong Tam Giới, cũng đề thăng không ít, còn về những nơi khác, thì không thể chưởng khống nhanh chóng được, cần phải tốn thêm chút thời gian." "Thực lực Thiên Đình đề thăng, sự mở rộng các vùng đất chưởng khống, khí vận Thiên Đình các phương diện đều có sự đề thăng.

Những tu sĩ Thiên Quan cảnh giới Thái Ất Viên Mãn, Đại La Viên Mãn, đều đã nhờ đó tấn thăng." Thái Bạch Kim Tinh thần sắc cung kính, chắp tay nói với Hạo Thiên trên đế vị.

Nghe vậy, Hạo Thiên gật đầu, đối với sự phát triển của Thiên Đình trong mấy chục vạn năm này, y vẫn khá hài lòng.

Phát triển khiêm tốn, đối với Thiên Đình hiện tại, không có gì là không tốt, hiện tại như vậy rất tốt, không cần quá nhiều phong đầu, nhưng nhiệt độ của Thiên Đình trong Hồng Hoang vẫn chưa giảm xuống.

Tình huống như vậy là tốt nhất, vừa có thể phát triển bản thân, lại không có quá nhiều phong đầu, như vậy, mới có thể tích lũy sức mạnh ngầm.

Đến lúc cần thiết, một lần chấn kinh Hồng Hoang.

Còn về sự chưởng khống sau này, vẫn phải từ từ mà làm, điểm này Hạo Thiên cũng không vội, chỉ cần Thiên Đình các phương diện đều có sự đề thăng, thì đủ rồi.

"Sự phát triển của những năm này, mạch trung ương của ta, coi như đã đề thăng không ít, trên thực lực, tiếp tục vượt lên trên ba mạch còn lại.

Nếu mạch trung ương có phần lơ là, e rằng rất nhanh sẽ bị đuổi kịp." Hạo Thiên nói, ánh mắt nhìn Thái Bạch Kim Tinh, hai mắt hơi híp, ngưng trọng nói, "Cho nên, sự phát triển của mạch trung ương, nhất định phải càng nỗ lực hơn, Thiên Đình có ưu thế độc đáo, vô luận là linh khí, tinh thần chi lực, Bàn Đào hay khí vận Hồng Hoang, dưới sự phụ trợ của nhiều thứ như vậy, tin rằng phát triển sẽ dễ dàng hơn vài phần." "Thái Bạch Kim Tinh, sự phát triển của Thiên Đình, ngươi cần sắp xếp nhiều hơn, những tu sĩ kia vô luận tư chất ra sao, dưới sự rót vào của nhiều lợi ích như vậy, dù kém đến đâu cũng có thể đề thăng một cảnh giới, đối với thực lực và khí vận tổng thể của Thiên Đình mà nói, vẫn có chút giúp đỡ." Hạo Thiên nhìn Thái Bạch Kim Tinh, chậm rãi nói.

"Thần hiểu rồi!" Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh gật đầu.

Nghe vậy, Hạo Thiên khẽ gật đầu, rồi sau đó mở miệng hỏi, "Trong những năm này, đại trận phòng ngự của Thiên Đình có đột phá gì không?" Thái Bạch Kim Tinh biết đại trận mà Hạo Thiên nói là trận pháp gì, chính là trận pháp phòng ngự của Thiên Đình, cũng là Chu Thiên Tinh Đẩu Đại Trận của Yêu tộc, nhưng lại là tàn khuyết, cho dù vận chuyển toàn lực, uy lực cũng chỉ bằng sáu thành ngày xưa.

Nếu bố trí ở giữa Hồng Hoang, uy lực có đạt được năm thành hay không, những điều này vẫn chưa biết được.

Cho nên, từ khi có được đại trận tàn khuyết này, Thiên Đình chưa

bao giờ buông bỏ việc hoàn thiện và tham ngộ đại trận, hy vọng từ đó hoàn thiện bù đắp thêm một số, mượn đó để đề thăng uy lực đại trận.

Đại trận hoàn chỉnh nằm trong tay Đế Tuấn, bọn họ tự nhiên không thể có được thêm nhiều thông tin, Đế Tuấn không thể nào cho bọn họ biết được.

Đại trận tham ngộ này, vẫn là nể mặt Đạo Tổ, Đế Tuấn mới không thu hồi, nếu không, chỉ riêng việc Thiên Đình có đại trận của Yêu tộc này, cũng đủ để Đế Tuấn ra tay với Thiên Đình, thu hồi Thiên Đình rồi.

Không thể có được thông tin trận pháp từ Đế Tuấn, vậy thì chỉ có thể tự mình mò mẫm, trước đây tuy đã hoàn thiện một chút, nhưng vẫn chưa đủ, những năm này vẫn luôn trong quá trình tham ngộ hoàn thiện.

Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, lập tức chắp tay nói, "Thiên Đế, tuy có vài phần tiến triển, nhưng đối với tổng thể đại trận mà nói, sự đề thăng không lớn." Nàng nói thật, nhưng điều này không có cách nào, bọn họ không phải Đế Tuấn, muốn hoàn thiện, cùng lắm chỉ có thể bắt đầu từ Tinh Thần Đại Hải, còn về bản thân đại trận, những gì bọn họ có thể hoàn thiện, cũng không nhiều.

Hạo Thiên nhíu mày, suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói, "Nếu nắm giữ Tinh Thần Đại Hải trong tay, thì có thể đề thăng uy lực đại trận lên bảy thành thậm chí tám thành." "Nhưng Thiên Đế, trên Thái Âm Tinh…" Thái Bạch Kim Tinh nhíu mày.

"Nếu không thể thu long, thì nên ra tay thôi." Hạo Thiên hai mắt nghiêm nghị, lạnh giọng nói.

"Thần hiểu rồi, tình hình đại trận, thần sẽ nỗ lực đề thăng." Hạo Thiên gật đầu, phất tay, rồi sau đó Thái Bạch Kim Tinh lui xuống.

Hạo Thiên phất tay, tế xuất Hạo Thiên Kính, nhìn Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, trông về Thái Âm, Thái Dương nhị tinh, cùng với ba trăm sáu mươi lăm khỏa chủ tinh thần, trong hai mắt thần quang xán lạn, lấp lánh như tinh quang.

Rất lâu sau đó, y phất tay, thu hồi Hạo Thiên Kính, rồi sau đó thân hình khẽ động, biến mất trong đại điện.

Bên ngoài Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

"Thanh Huyền bái kiến Toại Thánh!" Thanh Huyền tuy xuất thế sớm hơn Toại Nhân vô số năm, nhưng Toại Nhân hiện tại lại là Thánh nhân, nên hành lễ vẫn phải hành lễ.

"Đạo hữu không cần đa lễ, Lão sư có ở trong cung không?" Toại Nhân phất tay, nhìn Thanh Huyền mỉm cười nói.

"Lão gia đang ở trong cung, Thánh nhân Nữ Oa cũng ở trong đó." Thanh Huyền cung kính nói.

"Thánh mẫu cũng ở đây?" Toại Nhân nhíu mày, trong lòng chuyển niệm nghĩ, nói không chừng Thánh mẫu chính là vì Nhân Hoàng mà đến, dù sao Thiên Hoàng Phục Hy chính là ca ca của Thánh mẫu chuyển thế mà đến.

"Đạo hữu dẫn đường đi!" "Toại Thánh mời!" Thanh Huyền dẫn Toại Nhân tiến vào Thái Thanh Cung, rồi sau đó trực tiếp đi về phía chủ điện Vô Cực Điện.

Thanh Huyền hành lễ với Thái Thượng và Nữ Oa xong, liền xoay người rời đi.

"Đệ tử Toại Nhân, bái kiến Lão sư, bái kiến Thánh mẫu." Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

"Đệ tử Toại Nhân, bái kiến Lão sư, bái kiến Thánh mẫu." Toại Nhân hành lễ với Thái Thượng và Nữ Oa, tuy không hành đại lễ,

nhưng với thân phận Thánh nhân của y, hành lễ như vậy, đã coi là đại lễ rồi.

Giữa Hồng Hoang, có thể chịu đại lễ của Thánh nhân, cũng chỉ có Đạo Tổ Hồng Quân, trừ y ra, cho dù là giữa Thánh nhân với Thánh nhân, hành đại lễ cũng sẽ chiết tổn khí vận, còn về dưới Thánh nhân, căn bản là không thể, đừng nói chịu lễ, vừa có ý niệm, e rằng đã vẫn lạc rồi.

Nữ Oa là Thánh mẫu của Nhân tộc, Toại Nhân là do Nữ Oa tạo ra, thực lực cũng trên Toại Nhân, cho dù Toại Nhân hành đại lễ, Nữ Oa cũng chịu được.

Còn về Thái Thượng, là Lão sư của Toại Nhân, lại là Giáo chủ Nhân giáo, Toại Nhân hành lễ với Thái Thượng, cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

"Không cần đa lễ!" Thái Thượng đạm nhiên cười, phất tay, đỡ Toại Nhân dậy.

Toại Nhân đứng dậy, phát hiện trước mặt xuất hiện một bồ đoàn màu vàng, lập tức ngồi lên.

"Những năm này, ngươi ngoài việc củng cố tu vi đã tấn thăng của bản thân ra, lại còn có phần đề thăng, không tệ." Thái Thượng mỉm cười nói.

Nữ Oa nhìn Toại Nhân, trên thánh nhan lộ ra một nụ cười nhạt, nàng cũng nhìn ra sự tiến triển của Toại Nhân, quả thật không khiến nàng thất vọng, sự quản lý và tu hành của Toại Nhân, nàng vẫn khá hài lòng.

Nhân tộc, có Toại Nhân vị Nhân Tổ này quản lý và tọa trấn, Nữ Oa không hề lo lắng.

"Lão sư quá khen!" Toại Nhân nói.

“Ngươi lần này đến đây, có phải vì chuyện đại thế Nhân tộc không?” Thái Thượng trầm mặc vài hơi rồi nhìn Toại Nhân nói.

“Đệ tử chính là vì chuyện này mà đến.” Toại Nhân cung kính nói.

“Tính toán thời cơ, cũng không còn xa nữa, trong hơn sáu Nguyên Hội này, Nhân tộc đã xuất hiện một số vấn đề, những vấn đề này, cần Nhân Hoàng tự mình giải quyết, củng cố và đề thăng khí vận và thực lực của Nhân tộc, giúp Nhân tộc vững vàng ở địa vị chủ nhân Thiên Địa.” Thái Thượng nghe vậy, trong tay âm dương phù hiện, hiển hóa vô tận thiên cơ, rồi sau đó chậm rãi mở miệng nói.

Nói xong, y ngừng một chút rồi tiếp tục nói, “Khoảng thời gian này, Nhân tộc tuy rằng số lượng và khí vận có chút co lại, nhưng không ảnh hưởng đến địa vị chủ nhân Thiên Địa của Nhân tộc, Nhân tộc có ngươi tọa trấn, cho dù không có đại thế, trong một khoảng thời gian rất dài, cũng sẽ không rớt khỏi vị trí này.” “Thánh địa sắp tới, ngoài việc đệ tử lịch luyện ra, những việc khác, tạm thời không cần để ý nữa.

Đại thế sắp giáng lâm, mọi chuyện đều đợi Nhân Hoàng quy vị rồi nói.” “Đệ tử hiểu rồi!” Toại Nhân khẽ gật đầu.

Chương 276

"Đạo huynh, xem ra, ca ca sẽ giáng thế trong vài Nguyên Hội tới." Nữ Oa trong lòng thầm thôi toán một phen rồi nhìn Thái Thượng nói.

Nàng tuy không thể chân chính tính toán ra thiên cơ cụ thể, nhưng giờ đây so với trước đây, thiên cơ đã sáng rõ hơn không ít, đây hiển nhiên là đại thế sắp đến, tất cả thiên cơ đều đang từ từ hiện rõ.

Dưới sự suy luận ngược như vậy, thời cơ ca ca của mình, chuyển thế quay về, e rằng không còn xa nữa, cùng lắm cũng chỉ là trong vài Nguyên Hội này mà thôi.

"Tính toán thời cơ, hoặc có lẽ là trong khoảng năm sáu Nguyên Hội, cũng không kéo dài quá lâu." Thái Thượng nói, trong hai mắt Đại Đạo phù hiện, nhìn về nơi Nhân tộc đang ở, lúc này khí vận Hồng Hoang vẫn đang hội tụ về Nhân tộc, một cỗ đại thế chi lực đang ngưng tập, từng tia đế hoàng chi khí bắt đầu ngưng kết trong Nhân tộc.

Những điều này, đều là điềm báo đại thế Nhân tộc sắp đến, tuy rằng tất cả đều còn đang ở giai đoạn khởi đầu, nhưng với tình hình như vậy, quả thật không còn xa nữa.

"Toại Nhân, sau khi ngươi quay về Thánh địa, thì cần hơi lưu ý một chút, chỉ cần khí vận Nhân tộc lưu chuyển, nơi đế khí Nhân Hoàng hội tụ, chính là nơi Thiên Hoàng giáng thế, lúc đó, ngươi sớm cho Thanh Minh đi một chuyến là được." Rất lâu sau đó, hai mắt Thái Thượng khôi phục vẻ thanh minh, nhìn Toại Nhân nói.

"Đệ tử hiểu rồi!" Toại Nhân nghe vậy, thần sắc nghiêm túc gật đầu.

Lão sư nói như vậy, thì y cũng dễ quan sát rồi, lúc đó chỉ cần có dị

tượng này hiện lên, thì nói rõ sự trở lại của Thiên Hoàng, sự xuất hiện của nơi giáng thế, như vậy cho Thanh Minh đi trước cũng dễ dàng hơn không ít.

"Lão sư, đệ tử gần đây có một số nghi hoặc về Đại Đạo, lần này đến đây, ngoài chuyện đại thế ra, còn có một số đại đạo chí lý và tinh nghĩa muốn thỉnh giáo Lão sư." Toại Nhân mở miệng nói.

Thái Thượng gật đầu, mở miệng nói, "Đã như vậy, vi sư hôm nay liền khai đàn giảng đạo, Đạo hữu, nàng cũng ấn chứng một phen, tăng thêm tích lũy Đại Đạo cho bản thân, để hoàn thiện Đại Đạo của mình." "Tạ Đạo huynh!" Nữ Oa khẽ gật đầu.

"Huyền Đô!" Thái Thượng đạm đạm nói, trong lời nói hàm chứa một cỗ lực lượng kinh khủng, thời không chuyển hóa, rồi sau đó liền thấy Huyền Đô xuất hiện trong đại điện.

"Đệ tử Huyền Đô, bái kiến Lão sư, Thánh mẫu.

Bái kiến Sư huynh." Huyền Đô thấy Lão sư cho mình đến, lập tức hành lễ với ba người nói.

"Vi sư giảng đạo, ngươi cũng ở đây lắng nghe!" "Vâng!" Huyền Đô đáp một tiếng rồi ngồi xuống bồ đoàn, tỉ mỉ lắng nghe.

Thái Thượng khẽ gật đầu, rồi sau đó khẽ nhắm hai mắt, hiện ra Xích Hồng Khánh Vân, Tam Thanh Đạo nhân đoan tọa trong đó, trên Khánh Vân, Không Động Ấn phù hiện trên đó, nhân đạo chi lực oanh nhiễu, bao trùm nơi này.

Lập tức, Thái Thượng và Tam Thanh Đạo nhân cùng nhau bắt đầu giảng giải đại đạo chí lý và đại đạo tinh nghĩa, tỉ mỉ giảng giải đại đạo chí lý và tinh nghĩa ra.

Những gì Thái Thượng giảng, tự nhiên là Thánh nhân, Hỗn Nguyên chi đạo, tuy rằng điều này đối với Huyền Đô mà nói, đa số

đều không hiểu được, nhưng y dù sao cũng là tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh rồi, đối với cảnh giới này tự nhiên là phải tiếp xúc một chút.

Lúc này được giảng, y cũng có thể tích lũy trước một số, có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, vẫn phải xem tình hình bản thân y.

Còn về Nữ Oa và Toại Nhân, đó tự nhiên không cần nói, đều là cảnh giới này, Nữ Oa lại vừa mới nhập cảnh giới Thánh nhân hậu kỳ, giờ đây chính là lúc cần không ngừng tích lũy hoàn thiện bản thân, đạt tới Đại Đạo viên mãn của bản thân.

Lúc này mượn đại đạo chí lý và đại đạo tinh nghĩa của Thái Thượng để ấn chứng bản thân, quả thật sẽ rút ngắn không ít thời gian.

Toại Nhân đối với một số chỗ bất giải trên Đại Đạo, lúc này chợt trở nên thông suốt, tỉ mỉ lắng nghe, y là lần đầu tiên được nghe giảng giải đại đạo tinh nghĩa và đại đạo chí lý của cảnh giới này.

Ngày xưa Đạo Tổ Tử Tiêu Cung lần thứ ba giảng đạo, những gì giảng, chính là Thánh nhân, Hỗn Nguyên chi đạo này.

Nhưng lúc đó, trừ Lão sư của mình lĩnh ngộ được nhiều ra, hai vị Sư thúc, Thánh mẫu, v.v.

đều không lĩnh ngộ được quá nhiều.

Còn về sau khi Đạo Tổ giảng đạo kết thúc, giữa Hồng Hoang, liền không còn có giảng đạo cấp độ này nữa, có, cùng lắm chỉ là luận đạo giữa các Thánh nhân mà thôi.

Vì vậy mà nói, lần giảng đạo này, đối với Toại Nhân mà nói, là cực kỳ khó có được, lúc này y thả lỏng tâm thần, tỉ mỉ lắng nghe Đại Đạo chi âm, tỉ mỉ ấn chứng Đại Đạo của bản thân.

Trong Vô Cực Điện, nhất thời nhân đạo chi lực hạo hãn, từng trận khí tức Đại Đạo cuồn cuộn lan ra.

Từng đạo Đại Đạo pháp tắc hữu hình đang xoay tròn đan xen trong đại điện, lại có Đại Đạo pháp tắc va chạm nhau sinh ra chút tạo hóa, rơi vào Thiên linh của Nữ Oa và Toại Nhân, không ngừng đề thăng.

Lúc này, theo Thái Thượng giảng đạo càng sâu, sự lý giải của Nữ Oa và Toại Nhân, cũng đang từ từ đề thăng.

Còn về Huyền Đô, tất cả cần xem tạo hóa của bản thân y.

Trong Vô Cực Điện của Thái Thanh Cung, Nhân đạo chi lực hạo hãn cùng Đại đạo chí lý của Vô Vi chi đạo bao trùm nơi đây.

Từng trận Đại đạo chi âm dường như từ khởi nguyên Đại đạo vọng lại, xuyên qua Trường hà thời không và Trường hà vận mệnh, trực tiếp vang vọng bên tai ba người.

Từng luồng Đại đạo khí tức ngưng kết thành sương mù vờn quanh thân ba người, lại có linh khí hội tụ, luân chuyển giữa Tam Thanh.

"Hữu vật hỗn thành, tiên thiên địa sinh, duy tượng vô hình, yểu yểu minh minh, tịch liêu đạm mạc, bất văn kỳ thanh, ngô cường vi chi danh, tự chi viết đạo……" "Phù Đạo giả, cao bất khả cực, thâm bất khả trắc, bao khoát thiên địa, bẩm thụ vô hình, nguyên lưu xuất xuất, trùng nhi bất doanh, trọc dĩ tĩnh chi từ thanh, thi chi vô cùng, vô sở triêu tịch, biểu chi bất doanh nhất ác, ước nhi năng trương, u nhi năng minh, nhu nhi năng cương, hàm âm thổ dương, nhi chương tam quang……" "Phù sinh thiên địa, hòa âm dương, bao nang vạn vật, tuyên cổ bất dịch giả, Đạo dã……" Thái Thượng không ngừng khẽ niệm Đại đạo tinh nghĩa và Đại đạo chí lý, cuồn cuộn Đại đạo chi âm không ngừng khuếch tán, lấy tốc độ mắt thường có thể thấy được mà ba động ra không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm.

Thái Thượng dùng Nhân đạo chi lực giảng đạo, giờ phút này hóa

thành Nhân đạo chi chủ, giảng đạo chúng sinh.

Trừ Nữ Oa, Toại Nhân và Huyền Đô ra, Đại đạo chi âm khuếch tán ra vô số sinh linh, tu sĩ dù không hiểu rõ nhưng cũng đã nhận được không ít lợi ích.

Đại đạo chi âm bao trùm cả quá khứ và tương lai của Trường hà thời không, trong đó cũng có không ít sinh linh đã được hưởng lợi ích.

Chớp mắt đã ba nguyên hội rưỡi thời gian lặng lẽ trôi qua.

Trong ba nguyên hội rưỡi này, dưới sự giảng giải không ngừng của Thái Thượng, Nữ Oa và Toại Nhân đều có sự đề thăng, sự lĩnh ngộ Đại đạo cũng vững chắc hơn rất nhiều, chứng thực không ít Đại đạo pháp tắc của bản thân.

So với Toại Nhân và Nữ Oa, Huyền Đô đạt được ít hơn đáng kể.

Y rốt cuộc cũng chỉ ở cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể lĩnh ngộ được rất ít.

Về sau, Huyền Đô hoàn toàn không thể lĩnh ngộ thêm một phần nào, cho nên y liền mượn cỗ Đại đạo chi ý và Đại đạo chi lực này để tu hành Đại đạo của bản thân.

Hiện giờ tuy chưa tấn thăng nhưng cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ đã triệt để vững chắc, có thể hướng tới cảnh giới cao hơn để xung kích.

Toại Nhân và Nữ Oa cũng đang tự mình tham ngộ, Thái Thượng lúc này đã ngừng giảng đạo.

Trong quá trình giảng đạo, y đã có những kiến giải mới về Đại đạo mình nắm giữ, hiện giờ cũng đang hấp thu.

Lần giảng đạo này, Thái Thượng đã vận dụng Nhân đạo chi lực, ban phúc cho chúng sinh Nhân đạo, Nhân đạo chi lực cũng có sự đề

thăng.

Thái Thượng cũng đang trong quá trình tham ngộ, tiện thể chờ đợi Toại Nhân và Nữ Oa tỉnh lại, cùng với Phục Hy luân hồi trở về. …… Trong Hồng Hoang.

Ba nguyên hội này, thế lực Địa Tiên đạo có phần đề thăng.

Địa Tiên ở sơn hà hồ bạc Hồng Hoang dưới sự không ngừng sách phong của Trấn Nguyên Tử, thế lực này đang không ngừng đề thăng, Trấn Nguyên Tử với tư cách Địa Tiên chi tổ, thực lực lại có sự đề thăng.

Ngoài Địa Tiên đạo ra, sự phát triển của Thiên Đình những năm này cũng khá tốt, thực lực cũng đang từ từ đề thăng.

Tam Thập Tam Thiên, Lăng Tiêu Điện của Thiên Đình.

"Thiên Đế, những năm nay, Thiên Đình chúng ta đã tăng cường sự khống chế đối với Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, uy lực đã đề thăng mấy phần.

Bất quá Thái Âm Tinh, vẫn không dễ thu về Thiên Đình, Thường Hi rốt cuộc là muội muội của Hi Hòa, nếu chúng ta mạnh mẽ quá, e rằng sự việc sẽ càng khó kiểm soát……" Thái Bạch Kim Tinh chắp tay hướng Hạo Thiên đang ngồi trên đế vị mà tấu.

"Những năm nay, Thường Hi có chịu nhượng bộ không?" Hạo Thiên khẽ gõ ngón tay lên tay vịn, phát ra những tiếng vang nhẹ, trầm ngâm vài hơi sau đó nhàn nhạt hỏi.

"Hồi bẩm Thiên Đế, Thường Hi cũng không can thiệp quá nhiều, hiện giờ đại trận của Thiên Đình chúng ta có thể mượn lực Thái Âm Tinh nhiều hơn mấy phần so với trước kia, nếu không thì đại trận cũng không thể đề thăng được như thế này……" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, lập tức chắp tay đáp.

Những năm nay, Thiên Đình vẫn luôn tăng cường sự khống chế đối với Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, cũng đã đạt được nhiều thành quả.

Chương 277

Tuy rằng khu vực khống chế được đề thăng chưa quá nhiều, nhưng những khu vực tinh thần này được khống chế, sức mạnh có thể mượn từ đại trận đã đề thăng không ít.

Đặc biệt là Thái Âm và Thái Dương, Thái Dương vì hiện tại không có ai tọa trấn nên tương đối dễ dàng hơn, còn Thái Âm có Thường Hi ở đó nên không dễ dàng như vậy.

Tuy nhiên may mắn là Thường Hi không muốn gây mâu thuẫn với Thiên Đình, nên vẫn cấp cho một số tiện lợi, nhưng cũng không quá nhiều.

Thiên Đình hiện tại danh nghĩa là do Đạo Tổ ban sắc, dù là Chư Thánh cũng phải nể mặt mấy phần.

Thường Hi không nói là không gia nhập Yêu tộc, dù có gia nhập Yêu tộc, trên mặt nổi cũng không tiện có bất kỳ mâu thuẫn nào với Thiên Đình.

Bất quá thân phận của Thường Hi tương đối đặc thù, Thái Bạch Kim Tinh cũng không đi đến bước đó.

Hạo Thiên nghe vậy, không nói gì, ngón tay khẽ gõ tay vịn, trong mắt tinh mang lấp lóe, không biết đang nghĩ gì.

Vài hơi sau, Hạo Thiên nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Thái Âm Tinh hãy cố gắng tranh thủ thêm một chút, tạm thời đừng đi đến bước đó……" "Thần minh bạch!" Thái Bạch Kim Tinh cúi đầu đáp.

"Tình hình Tam Ngự những năm này thế nào rồi?" "Hai mạch Trường Sinh Đại Đế và Tử Vi Đại Đế tuy thực lực đều đang đề thăng, nhưng vẫn không ngoài dự liệu, thực lực vẫn trong tầm kiểm

soát.

Bất quá mạch Thanh Hoa Đại Đế, thực lực lại tăng trưởng rất nhiều, trong Thiên Đình, trừ mạch Trung Ương ra, không ai có thể sánh kịp……" "Thiên Đế, nếu thời gian dài, e rằng mạch Thanh Hoa Đại Đế có thể kháng cự với mạch Trung Ương của chúng ta, khi đó……" Thái Bạch Kim Tinh nói đến đây, nhìn Hạo Thiên, lời nói chưa dứt.

"Thanh Hoa Đại Đế dựa vào Nhân tộc, Nhân tộc lại do Nhân Giáo thống trị.

Đạo Tôn nếu ban cho chút lợi ích hoặc trợ lực, liền có thể đề thăng thực lực của họ không ít." "Ba mạch này là môn hạ Tam Thanh, chúng ta tạm thời không thể nhúng tay vào, trước hết hãy phát triển bản thân, chờ đợi thời cơ đến……" Hạo Thiên suy nghĩ một chút rồi nói với Thái Bạch Kim Tinh, sau đó phất tay.

"Thần minh bạch, thần cáo lui!" Thái Bạch Kim Tinh thấy vậy, lập tức chắp tay, sau đó lui xuống.

Hạo Thiên phất tay, tế ra Hạo Thiên Kính, quan sát một lượt Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, sau đó lại nhìn Hồng Hoang, rồi thu Hạo Thiên Kính, rời Lăng Tiêu Điện, đi đến Thiên Cung bế quan. …… Thời gian thoắt cái, lại một nguyên hội nữa lặng lẽ trôi qua.

Chư Thánh lúc này đã xuất quan, môn hạ đệ tử hoặc là giáo đạo, hoặc là lịch luyện, quả thực đã 'náo nhiệt' hơn mấy phần.

Trong Hồng Hoang, trừ Nhân tộc, Thiên Đình, Địa Tiên đạo ra, những thế lực khác đều đang phát triển một cách kín đáo: Địa Phủ, Hồng Hoang vạn tộc, Vu Yêu nhị tộc, Long tộc, v.v., giờ đây đều không gây ra phong ba gì.

Hơn mười nguyên hội nay, nhân quả nghiệp lực của Vu Yêu nhị

tộc đã tiêu trừ không ít, họ lúc này khá hân hoan, đã quyết định nỗ lực hóa giải trước đã.

Sự kín đáo lúc này, cũng không phải chuyện xấu.

Còn Long tộc, hiện giờ đã tiêu trừ tám thành nhân quả nghiệp lực, hai thành còn lại cũng sẽ không mất quá lâu, khi đó liền có thể tái hiện Hồng Hoang. …… Chớp mắt một cái, lại mấy vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Trong Vô Cực Điện của Thái Thanh Cung, Thái Thượng đã hoàn toàn củng cố và hấp thu những cảm ngộ mới từ lần giảng đạo này, Nữ Oa và Toại Nhân cũng sẽ không mất quá lâu nữa.

Còn về Huyền Đô, y đã sớm rời khỏi Thái Thanh Cung, đi đến Hồng Hoang lịch luyện, tiện thể củng cố cảnh giới của bản thân.

Đợi đến khi y trở về, nhiệm vụ nhân hoàng chi sư cũng sắp đến lượt y rồi.

Ánh mắt Thái Thượng quét qua Hồng Hoang, những thay đổi của Hồng Hoang trong mấy chục vạn năm nay, y đều đã thấu rõ trong lòng.

Chúng sinh đang đề thăng, điều này đối với Nhân đạo mà nói, cũng là chuyện tốt, Thái Thượng chưởng Nhân đạo, sự lĩnh ngộ về 'Đạo' sẽ ngày càng tinh thâm.

“Tính toán thời cơ, cũng đã sắp đến lúc rồi……” Thái Thượng thu lại ánh mắt, trong tay âm dương phù hiện, hiển hóa thiên cơ, không ngừng diễn toán.

Rất lâu sau, Thái Thượng thầm nói trong lòng một tiếng.

Thời cơ dự đoán trước đây là khoảng mười nguyên hội, hiện giờ đã qua hơn mười nguyên hội, thời cơ quả thực đã sắp đến.

Thiên cơ tính toán lúc này, quả thực đã rõ ràng không ít, dự báo đại thế Nhân tộc sắp đến.

Thái Thượng chưởng Nhân đạo, lại là Nhân Giáo giáo chủ, thiên cơ diễn toán được lúc này cùng những gì y đã biết, quả thực không phải những vị kia có thể sánh kịp.

Bất quá Thái Thượng hiện tại không quan tâm quá nhiều, y chỉ đang nghĩ, lần này Phục Hy hẳn là có thể đạt đến cảnh giới chứng đạo.

Nếu đến cuối cùng còn thiếu chút ít, vậy y sẽ cần phải làm thêm điều gì đó.

Nhưng quan sát những thủ đoạn và Đạo thiên cơ Phục Hy để lại trước đây, thì chắc hẳn không có vấn đề gì.

Rốt cuộc, đại thế lần này phi phàm, lại thêm công đức nhân hoàng khổng lồ, chắc hẳn không có vấn đề lớn nào.

"Chỉ cần Phục Hy có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, sau này cùng Toại Nhân tọa trấn Nhân tộc, mọi vấn đề của Nhân tộc đều không cần phải quá bận tâm nữa.

Vị trí nhân vật chính của Thiên Địa cũng sẽ nhờ bọn họ mà triệt để ổn định……" Thái Thượng đôi mắt như trời xanh, thần niệm thấu suốt, nhìn về Nhân tộc thánh địa, thầm nói trong lòng.

Thực ra, việc y để Nhân tộc vững vàng ở vị trí nhân vật chính của Thiên Địa chính là kế hoạch này, cũng không phải toàn bộ đại thế 'Tam Hoàng Ngũ Đế'.

Đại thế này cố nhiên cường hãn, nhưng muốn thực sự vững vàng ở vị trí nhân vật chính của Thiên Địa, chỉ dựa vào Tam Hoàng Ngũ Đế thì còn xa mới đủ, chỉ có những tồn tại đỉnh cấp chân chính tọa trấn mới có thể giữ vững khí vận, mới có thể chống đỡ mọi thứ.

Ngay cả dưới lượng kiếp, cũng có thể bảo hộ không ít tộc nhân của mình.

Cho nên nói, có Toại Nhân thành Thánh sau, cộng thêm Tam Hoàng Ngũ Đế, thì cũng coi như là có thể làm được.

Nhưng Thái Thượng lại cảm thấy chưa đủ, chỉ cần Phục Hy lại chứng đạo tọa trấn trong Nhân tộc, thì vị trí nhân vật chính của Nhân tộc mới thực sự vững vàng.

Có hai tồn tại đỉnh cấp tọa trấn Nhân tộc, khí vận Nhân tộc tự nhiên là không cần phải nói, dưới sự trấn áp khí vận, dù là một vị Thánh Nhân, cũng khó lòng làm được gì, còn những kẻ khác thì càng không thể.

Mà có hai tồn tại đỉnh cấp sau, dù có hai vị Thánh Nhân hay hai vị Hỗn Nguyên ra tay, Nhân tộc cũng có thể tự mình chống đỡ.

Chỉ khi hoàn toàn tiếp nhận những điều này, Nhân tộc mới có thể coi là đã vững vàng ở vị trí này.

Mà Nhân tộc, chỉ cần Phục Hy chứng đạo, thì tất cả những điều này coi như đã hoàn thành, cộng thêm mấy vị Nhân Hoàng khác, thì mọi chuyện sẽ không cần phải lo lắng gì nữa.

Thái Thượng suy nghĩ một chút rồi, từ từ thu lại ánh mắt, chờ đợi Toại Nhân và Nữ Oa tỉnh lại, cùng với chuyện luân hồi cuối cùng của Phục Hy. …… Cứ thế, thời gian chớp mắt, lại hơn vạn năm trôi qua.

Chúng Sinh Luân Hồi, Địa Phủ, trong Bình Tâm Điện.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Hậu Thổ từ từ mở hai mắt, trong đôi mắt đẹp lưu chuyển quang hoa, nhìn về Luân Hồi Chi Bàn, hàng mày ngài hơi nhíu lại.

“Nhân tộc, không lâu nữa, e rằng sẽ có chuyện không nhỏ xảy ra……” Hiện tại tuy chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế dần dần rõ ràng,

nhưng Phục Hy còn chưa hàng thế, còn chưa thực sự bắt đầu, có một số chuyện cụ thể, ngay cả Hậu Thổ lúc này cũng không thể suy đoán rõ ràng được.

Bất quá Hậu Thổ rốt cuộc là Luân Hồi Chi Chủ, Phục Hy chuyển thế luân hồi trong Nhân đạo, khí vận Nhân tộc đại thế cùng Nhân đạo chi lực mà y mang theo quả thực vô cùng khổng lồ.

Lại thêm y thân cư Nhân Hoàng Đế Khí, một tồn tại như vậy luân hồi chuyển thế, Hậu Thổ muốn không chú ý cũng không thể.

Phục Hy luân hồi trong Nhân đạo, nguyên thần có nhiều tình huống đặc thù như vậy, Hậu Thổ trong lòng đoán rằng những chuyện này sẽ xảy ra trong Nhân tộc.

Nếu là chuyện không tốt, với tu vi thực lực của Thái Thượng, nàng tin rằng Thái Thượng đã sớm ra tay ngăn cản rồi, cho nên nói, những chuyện sắp xảy ra với Nhân tộc, đối với Nhân tộc mà nói, nhất định là có trăm lợi mà không có một hại.

Bất quá cụ thể thì nàng vẫn chưa tính ra được.

"Hưu!" Ngay lúc này, trong Chúng Sinh Luân Hồi Bàn, một đạo nguyên thần phát ra kim sắc quang mang đã rời khỏi Nhân đạo, sau đó lại nhập vào Nhân đạo mà đi.

Chương 278

Hậu Thổ lúc này đã chú ý đến tất cả những điều này, với thân phận Luân Hồi Chi Chủ cùng nhãn lực của nàng, lại không thể nhìn rõ tình huống của đạo nguyên thần này, điều này quả thực khiến nàng vô cùng chấn kinh.

"Hẳn là đạo nguyên thần này chính là đạo nguyên thần mà Đạo huynh và Nữ Oa tỷ tỷ đã tự mình đưa đi luân hồi phải không?

Không biết là tồn tại nào, lại có cơ duyên này, lần này e rằng sẽ gây ra không ít sóng gió……" Hậu Thổ nhìn đạo nguyên thần kia sau khi tiến vào Nhân đạo, thầm nói trong lòng một tiếng.

"Hồng Hoang tiếp theo e rằng cục diện sẽ có sự thay đổi, Vu tộc, cũng phải nắm bắt thời gian thôi……" Hậu Thổ trầm tư vài hơi sau đó, trong đôi mắt đẹp sáng lên những tia sáng rực rỡ, sau đó từ từ đứng dậy, trực tiếp hướng về Vu tộc Bách Vạn Đại Sơn mà đi. …… Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

"Ông!" Chân mày Thái Thượng khẽ động, Thái Thanh ấn ký tỏa ra thanh quang chói lọi, một cỗ huyền ảo Nhân đạo khí tức tức thì quét ra, làm kinh động Toại Nhân và Nữ Oa vừa mới củng cố hấp thu xong.

Hai người mở mắt, nhìn thấy trên gương mặt bình tĩnh của Thái Thượng lộ ra một nụ cười mỉm, lại không biết y vì sao lại mỉm cười.

"Đạo huynh, không biết có chuyện gì vui sao?" Thánh nhan Nữ Oa lộ ra nụ cười mỉm, nhìn Thái Thượng hỏi.

"Đạo hữu, Phục Hy Đạo hữu đã nhập luân hồi kiếp cuối, đợi y hoàn thành kiếp này, liền có thể quy vị……" Thái Thượng nhìn Nữ Oa và Toại Nhân, mỉm cười nói.

“Như vậy thì quá tốt rồi……” Nữ Oa cười nói, trên mặt lộ ra vẻ hân hoan, đã chờ đợi hơn mười nguyên hội, giờ đây cuối cùng cũng sắp luân hồi trở về rồi.

“Đợi Thiên Hoàng hàng thế, đại thế Nhân tộc liền sẽ bắt đầu……” Toại Nhân nghe vậy, cũng mỉm cười nói.

Đại thế này đối với Nhân tộc mà nói, có không ít sự giúp đỡ.

Những vấn đề hiện tại của Nhân tộc đều cần Nhân Hoàng giải quyết.

Ngay cả hiện tại thánh địa can thiệp toàn diện, e rằng cũng phải tốn không ít khí lực, vậy chi bằng để Nhân Hoàng dễ dàng giải quyết, lại có thể đề thăng thực lực và khí vận của Nhân tộc, như vậy cớ gì mà không làm?

“Toại Nhân, thời gian Thiên Hoàng hàng thế sẽ không quá xa nữa, ngươi trở về thánh địa sau, liền phải chú ý kỹ càng, sau đó liền có thể để Thanh Minh động thân……” Thái Thượng nhìn về phía Toại Nhân, chậm rãi mở lời.

“Đệ tử minh bạch!” Toại Nhân gật đầu, sau đó hướng Thái Thượng và Nữ Oa hành lễ, rồi đứng dậy trở về thánh địa.

“Như vậy, liền đợi ca ca luân hồi trở về……” Nữ Oa nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về Hồng Hoang đại địa. …… Vu tộc, trong Bách Vạn Đại Sơn.

“Theo lời Tiểu Muội, Nhân tộc không lâu sau sẽ có đại sự xảy ra, hơn nữa đối với Nhân tộc mà nói, còn là rất có lợi……” Câu Mang thần sắc hơi trầm tư, khẽ nói một câu.

Lần này Hậu Thổ đến, ngoài việc dùng công đức tích lũy của bản thân để giúp hóa giải nhân quả nghiệp lực, còn có tin tức như vậy.

Tuy những tin tức này đối với Vu tộc mà nói, không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng chuyện như vậy cũng không phải nhỏ.

Rốt cuộc, Nhân tộc hiện tại đã là nhân vật chính của Thiên Địa, nếu lại có chuyện gì xảy ra, thì Nhân tộc e rằng sẽ càng thêm khủng bố.

Vững vàng ở vị trí nhân vật chính của Thiên Địa đã là chuyện nhẹ, sau này các chủng tộc sẽ vĩnh viễn lấy Nhân tộc làm tôn.

Vạn tộc tranh lưu, nhưng Trường hà thời không cuồn cuộn trôi chảy, cuối cùng có thể tồn tại được mấy phương chủng tộc?

Sóng lớn đãi cát, cho dù là Long Hán đại kiếp, Vu Yêu lượng kiếp, những chủng tộc Tiên Thiên đã vẫn lạc trong đó còn ít sao?

Hồng Hoang vạn tộc ngày xưa, đã tổn thất bảy tám phần.

Tân Hồng Hoang vạn tộc hiện tại, e rằng dưới sự va đập cuồn cuộn của Trường hà thời không, cuối cùng cũng không còn lại bao nhiêu chủng tộc Tiên Thiên nữa.

Còn chuyện như vậy, ngược lại nhìn Nhân tộc, chỉ cần vững vàng ở vị trí nhân vật chính của Thiên Địa, thì chuyện như vậy sẽ không xảy ra.

Mặc cho Trường hà thời không cuồn cuộn trôi chảy như vậy, chỉ cần khí vận không tán, hạt nhân không hủy, Nhân tộc, liền có thể tồn tại mãi mãi.

Nhân tộc hiện tại đã có Toại Nhân tồn tại, cộng thêm thực lực tổng thể của Nhân tộc đã vượt qua Vu Yêu nhị tộc ngày xưa, thực lực như vậy nằm trên nhân vật chính của Thiên Địa, muốn suy yếu xuống đã không còn dễ dàng nữa.

Hậu Thổ nói như vậy, Câu Mang tin rằng, Nhân tộc, e rằng sẽ vững vàng ở vị trí nhân vật chính của Thiên Địa sau chuyện này.

“Khởi đầu của đại thế Nhân tộc này e rằng cũng không hề đơn giản, đạo nguyên thần luân hồi kia, ta không thể nhìn thấu một phần nào……” Hậu Thổ khẽ nhíu mày, ngưng giọng mở lời.

Nghe vậy, Câu Mang và Đế Giang cùng các Tổ Vu khác đều gật đầu.

Ngay cả Hậu Thổ, tu vi Hỗn Nguyên trung kỳ, cũng không thể nhìn thấu một phần, thì sự đặc biệt của đạo nguyên thần kia có thể tưởng tượng được.

Huống hồ, có thể khiến Thái Thượng Đạo Tôn và Nữ Oa Thánh Nhân tự mình ra tay sắp xếp nguyên thần, tự nhiên không phải là tồn tại tầm thường.

Nếu không phải họ cảm ứng được Phục Hy thiện thi vẫn còn ở Phượng Tê Sơn, thì họ thậm chí sẽ cho rằng đó là ca ca của Nữ Oa là Phục Hy đã đi luân hồi.

Đế Giang suy nghĩ một chút rồi, nhìn các Tổ Vu nói: “Chuyện này tạm thời không cần quá bận tâm, Nhân tộc đang đề thăng, Vu tộc chúng ta tự nhiên không thể thụt lùi.

Lần này có công đức của Tiểu Muội giúp đỡ, vốn dĩ còn cần vạn vạn năm thời gian, hiện giờ cũng chỉ cần mấy trăm vạn năm là đủ……” “Khoảng thời gian này, vẫn cần ưu tiên giải quyết nghiệp lực.

Còn về thực lực của các bộ lạc, hãy khôi phục chậm rãi, đợi sau khi nhân quả nghiệp lực được hóa giải, liền tái hiện Hồng Hoang, khi đó từ từ mưu đồ……” Nghe vậy, một đám Tổ Vu gật đầu, “Tuân theo ý Đại ca!” Các Tổ Vu tán đi sau đó, Hậu Thổ không lập tức trở về Chúng Sinh Luân Hồi, mà tạm thời ở lại trong Bách Vạn Đại Sơn, cũng là để tìm cách khôi phục nguyên khí của Vu tộc, nguyên khí của bộ lạc Hậu Thổ.

Còn về chuyện của Địa Phủ, có Bình Tâm tọa trấn Phong Đô, tự nhiên không cần lo lắng gì.

Với thực lực của Bình Tâm, trong Địa Phủ, dựa vào lực Luân Hồi cùng lực Minh Đạo, dù là Thánh Nhân hay tồn tại Hỗn Nguyên, trong thời gian ngắn cũng không thể thắng được Bình Tâm, mà thời gian như vậy, đủ để bản thân trở về Chúng Sinh Luân Hồi.

Cho nên nói, Hậu Thổ không lo lắng chuyện Địa Phủ, hiện tại vẫn là trước tiên hiệp trợ Vu tộc.

Để Vu tộc hóa giải nhân quả nghiệp lực trước, tái hiện Hồng Hoang rồi tính.

Còn những chuyện khác, sau này từ từ phát triển đề thăng. …… Cứ thế, lại mấy ngàn năm sau.

Nơi Chúng Sinh Luân Hồi Bàn.

Một đạo nguyên thần mang theo một cỗ đại thế vô biên cùng Nhân Hoàng Đế Khí và từng tia công đức khí, sau đó lại một lần nữa nhập vào Nhân đạo để luân hồi.

Khoảnh khắc này, Thái Thượng đã biết rõ, chờ đợi Phục Hy quy vị.

Không chỉ y, Hậu Thổ hiện giờ cũng đã biết, bất quá chuyện này nàng không thể nhúng tay, cho nên nàng cũng không bận tâm quá nhiều, tiếp tục hiệp trợ Vu tộc.

Còn Phục Hy thiện thi ở Phượng Tê Sơn xa xôi, nhìn về hướng Chúng Sinh Luân Hồi, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm.

Là thiện thi của Phục Hy, sự cảm ứng tự nhiên phi phàm, lúc này ánh mắt chăm chú nhìn Phong Uyển Bộ Lạc, không bỏ qua dù chỉ một chút biến hóa nhỏ.

Những chuyện sau này, cứ đợi bản tôn luân hồi trở về.

Theo sự phát triển của hơn mười nguyên hội này, cộng thêm vị trí nhân vật chính của Thiên Địa, vô số khí vận Hồng Hoang không ngừng tụ lại trên Nhân tộc, khí vận miên duyên sâu dày, Nhân tộc mở rộng phát triển cũng không chậm.

Tuy nói hơn mười nguyên hội nay, trong Nhân tộc có một số vấn đề phát triển, ảnh hưởng đến số lượng và sự hồi phục khí vận, nhưng đối với Nhân tộc hiện tại mà nói, căn bản không đáng là gì.

Kể từ khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Thiên Địa, cường độ truyền giáo của Nhân tộc thánh địa trong Nhân tộc đã tinh tế hơn trước rất nhiều, thực lực của nhiều bộ lạc Nhân tộc đã đề thăng không ít.

Trước đây sau khi có truyền giáo, không ít bộ lạc Nhân tộc đã nổi bật lên, dần dần lớn mạnh.

Chương 279

Nhân tộc tuy phân tán, nhưng trong đó có không ít bộ lạc Nhân tộc có thực lực và quy mô, quả thực không nhỏ.

Lại thêm sau khi Nhân tộc trở thành nhân vật chính của Thiên Địa trong mấy chục vạn năm đó, sau khi Nhân tộc thánh địa truyền giáo lần nữa, thực lực và quy mô của các đại bộ lạc kia liền ngày càng cường đại, thậm chí là các bộ lạc thủ lĩnh trong khu vực cũng có thực lực không hề thấp.

Phong Uyển Bộ Lạc, chính là một trong những bộ lạc có thực lực và quy mô không nhỏ, trong khu vực mà họ tọa lạc, cũng khá nổi danh.

Phong Uyển Bộ Lạc nằm bên bờ Du Thủy, với thực lực của Phong Uyển Bộ Lạc, cho dù đặt trong toàn bộ các bộ lạc Nhân tộc, cũng được coi là bộ lạc có thứ hạng cao, sự phát triển những năm nay quả thực khá tốt. …… Phía tây của Phong Uyển Bộ Lạc, có một Lôi Trạch, trong Lôi Trạch có Lôi Thần, thân người đầu rồng, cổ bụng, hệt như sấm sét rền vang.

Bộ chúng truyền thuyết cổ xưa rằng Lôi Thần là thần tiên cư trú trên trời, chấp chưởng thiên lôi, trừng phạt mọi kẻ ác trên nhân gian.

Cho nên, Lôi Trạch này chính là một cấm địa thần thánh của bộ lạc, bất kể ai cũng không được tự tiện tiến vào Lôi Trạch, nếu không sẽ bị trục xuất khỏi bộ lạc.

Trong Phong Uyển Bộ Lạc, Hoa Tư lớn lên từ nhỏ nghe những câu chuyện về Lôi Thần, lại sinh lòng hướng về Lôi Trạch.

Hoa Tư sinh ra ở bên cạnh Hoa Tư Sơn, nên tự xưng là Hoa Tư Thị.

Hoa Tư tướng mạo thanh tú, khá giống một tiểu thư khuê các, tâm địa cũng lương thiện, được nhiều người yêu mến trong Phong Uyển Bộ Lạc.

Hòa Tư tuy trong lòng rất muốn đến Lôi Trạch để tận mắt chứng kiến, nhưng cũng biết rõ quy tắc bộ lạc, không dám dễ dàng chạm vào, chỉ có thể chôn sâu trong lòng.

Nhưng một ngày nọ, Hoa Tư, người trong lòng vẫn luôn hướng về Lôi Trạch và có ý định đến đó một lần, lại nhìn thấy một đạo điện quang lóe sáng xé rách bầu trời, lao về phía Lôi Trạch, sau một khắc mới biến mất.

Hoa Tư nhìn thấy đạo quang mang sáng chói đó, lập tức nghĩ đến truyền thuyết Lôi Thần vẫn luôn được lưu truyền trong bộ lạc, không khỏi sáng mắt lên.

Hòa Tư lại vô cùng muốn đến Lôi Trạch xem thử, nhưng lại sợ bị người khác biết được thì sẽ bị trục xuất khỏi bộ lạc.

Nhưng khi sự tò mò trỗi dậy, luôn khó mà áp chế được, cho nên Hoa Tư liền lặng lẽ đi về phía Lôi Trạch.

Với bước chân của Hoa Tư, nửa ngày sau, cuối cùng cũng đến bên cạnh Lôi Trạch.

Nhìn Lôi Trạch gần trong gang tấc, Hoa Tư lại khó tránh khỏi có chút do dự.

Nếu dừng lại ở đây, có thể vẫn còn đường lui, nhưng nếu tiến vào thì sẽ không còn một chút đường lui nào nữa, nếu bị tộc nhân trong bộ lạc biết được, nhất định sẽ bị trục xuất khỏi bộ lạc.

Nhìn Lôi Trạch trước mắt, trong mắt Hoa Tư lóe lên tinh quang, khẽ nói: "Đã đến đây rồi, nếu không vào xem thực sự không cam tâm, huống hồ, đã đến đây rồi, nếu có phạt cũng đủ phạt rồi, nếu đã

vậy……” Nói rồi, liền không còn do dự nữa, sải bước tiến vào trong Lôi Trạch. …… Trong Lôi Trạch.

Trong Lôi Trạch, Hoa Tư không hề nhìn thấy Lôi Thần, khắp nơi trong Lôi Trạch đều là những bụi lau sậy cao ngút.

Vì lo lắng sẽ bị lạc, Hoa Tư liền bẻ gãy tất cả lau sậy ở những nơi mình đã đi qua, để dễ dàng nhận ra đường đi lúc đến, giúp mình không bị lạc ở đây.

Hoa Tư một mình đi trong Lôi Trạch mấy canh giờ, cuối cùng cũng nhìn thấy phía trước có một vùng đất rộng lớn không có lau sậy như những nơi đã đi qua, trong lòng hiếu kỳ, liền nhanh chóng bước qua. …… Bên ngoài Phong Uyển Bộ Lạc, trong Lôi Trạch.

Hoa Tư đi trong rừng lau sậy rất lâu, cuối cùng cũng đến một khu vực vô cùng trống trải, ngay sau đó, nàng kinh ngạc phát hiện không xa phía trước mình, lại có một dấu chân khổng lồ.

Nàng ước lượng, dấu chân này dài khoảng hơn mười mấy trượng, rộng cũng hai ba trượng, so với chủ nhân của dấu chân này, nàng vô cùng nhỏ bé.

Suy nghĩ một chút, Hoa Tư cẩn thận đi về phía dấu chân.

Khi nàng đến gần dấu chân này, đột nhiên, một đạo thải quang hướng về phía nàng bay tới, chớp mắt liền nhập vào bụng nàng.

Thải quang nhập thể, Hoa Tư trong lòng kinh hãi, nàng dường như cảm giác được trong bụng mình có thêm thứ gì đó.

Nhưng lúc này lại không thể bận tâm đến những điều đó, trong lòng kinh hãi và sợ hãi, nàng lập tức vội vàng rời khỏi Lôi Trạch, chạy về phía bộ lạc.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

“Đạo huynh, vị Hoa Tư Thị này, chính là người phôi thai ca ca sao?” Với nhãn lực của Nữ Oa, tự nhiên biết đạo thất thải thần quang nhập vào bụng Hoa Tư Thị chính là nguyên thần của ca ca mình, bất quá là mượn tinh khí nơi đây cùng Hoa Tư Thị để phôi thai mà thôi.

Dù sao thân phận Thiên Hoàng tự nhiên phi phàm, ngay cả phương thức đản sinh cũng vô cùng bất phàm.

Bất quá nàng lại hiếu kỳ, Hoa Tư Thị này hình như cũng không có gì đặc biệt, vậy mà lại có thể phôi thai Thiên Hoàng.

Thái Thượng nhìn nàng, dường như đã nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, mỉm cười nói: “Hoa Tư Thị khí vận không thấp, trong Nhân tộc hiện tại, trừ nàng ra, không có vị nữ tử nào có thể thừa tái cỗ khí vận Thiên Hoàng này.” “Thời cơ lần này đã đến, Thiên Hoàng hàng thế mượn tinh khí Lôi Trạch, như vậy liền có Hoa Tư Thị tiến vào nơi đây.” “Mấy vị nhân hoàng phía sau, đều sẽ có một vị nữ tử khí vận cực cao đến phôi thai nhân hoàng, những nữ tử này khi đó được khí vận Nhân tộc lựa chọn, đều phi phàm.” Nghe vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu, nàng cẩn thận tính toán, Hoa Tư Thị và mệnh cách Thiên Hoàng rất tương hợp, quả thực là do khí vận Nhân tộc lựa chọn, phi nàng không ai khác.

“Nếu ca ca trở về, vậy liền đợi ca ca quy vị Thiên Hoàng, cùng với chuyện chứng đạo thôi.” Nữ Oa suy nghĩ một chút rồi, mở lời nói.

Thái Thượng gật đầu, ánh mắt nhìn xuống Nhân tộc, trong lòng phân ra phần lớn tâm thần, tham ngộ Đại đạo của bản thân, cùng với các loại thay đổi của Vô Cực Giới và chứng thực Đại đạo pháp tắc cùng thiên địa quy tắc của bản thân.

Đồng thời, trong Nhân tộc thánh địa.

“Thanh Minh!” Trong một khoảnh khắc nào đó, Toại Nhân từ từ mở hai mắt, nhìn về nơi Nhân tộc tọa lạc, trong miệng nhàn nhạt mở

lời.

"Hưu!" Lời còn chưa dứt, liền thấy ngoài Nhân Tổ Điện, một đạo quang mang lóe lên, sau đó Thanh Minh xuất hiện ngoài điện, rồi bước vào, hướng Toại Nhân hành lễ nói: "Đệ tử Thanh Minh, bái kiến Nhân Tổ!" "Thanh Minh, khí vận Nhân tộc lưu chuyển, khí vận Hồng Hoang cũng đang hội tụ về một bộ lạc nào đó của Nhân tộc, lại có Nhân Hoàng Đế Khí dũng hiện, những điều này đều là dị tượng của Nhân Hoàng trở về.

Nhiệm vụ của ngươi sắp đến, có thể động thân đi rồi." Toại Nhân hiện giờ đã là tu vi Thánh Nhân, đối với một số dị tượng lúc này của Nhân tộc, đều nhìn thấy vô cùng rõ ràng.

Thanh Minh với tư cách nhân hoàng chi sư của Thiên Hoàng, quả thực nên động thân rồi.

Trước tiên đến khu vực Nhân Hoàng tọa lạc để cư trú, chờ đợi Nhân Hoàng hàng thế, sau đó thu y làm đệ tử, rồi giáo đạo tu hành cho y.

"Nhân Tổ, nên đi đến bộ lạc nào?" Thanh Minh khẽ nhíu mày, mở lời hỏi.

Toại Nhân tính toán trong lòng sau đó, nói với Thanh Minh: "Khí vận đang hướng về bên bờ Du Thủy mà đi, nghĩ rằng Nhân Hoàng sẽ ở nơi đây, ngươi cứ hướng nơi này mà đi, sau đó chờ đợi Nhân Hoàng hàng thế." "Đệ tử đã hiểu!" Thanh Minh đáp một tiếng rồi, liền động thân rời đi.

Sự rời đi của Thanh Minh, không qua mắt được mấy vị Thánh Nhân đang chú ý.

Họ đều biết chuyện này, cũng biết có nhân hoàng chi sư đang ở đó.

Tuy Tây Phương Nhị Thánh không được lợi ích này, nhưng hiện

giờ cũng muốn xem xem, đại thế có thể giúp Nhân tộc vững vàng ở vị trí nhân vật chính của Thiên Địa sẽ là đại thế như thế nào.

Vị nhân hoàng này, rốt cuộc có gì phi phàm, mà ngay cả Phục Hy cũng tự mình luân hồi đến đây, điều y mưu đồ, hay nói cách khác là Thái Thượng mưu đồ, lại là gì?

Họ muốn nhìn rõ tình hình trong đó.

Ngoài những tồn tại đỉnh cấp đang chú ý đó ra, Phục Hy thiện thi ở Phượng Tê Sơn cũng đang mật thiết chú ý tình hình Nhân tộc.

Y rốt cuộc là thiện thi của Phục Hy, cảm ứng tự nhiên phi phàm, lúc này ánh mắt chăm chú nhìn Phong Uyển Bộ Lạc, không bỏ qua một chút biến hóa nào.

Những chuyện phía sau, cứ đợi bản tôn luân hồi trở về.

Bên bờ Du Thủy, Phong Uyển Bộ Lạc, là một bộ lạc lớn trong Nhân tộc.

Thanh Minh không mất quá nhiều thời gian, liền đến gần Phong Uyển Bộ Lạc, sau đó, liền tạm thời ở lại một dãy núi bên ngoài Phong Uyển Bộ Lạc, bên bờ Du Thủy, chờ đợi Nhân Hoàng hàng thế.

Còn Hoa Tư sau khi trở về bộ lạc, tạm thời không phát hiện ra điều gì bất thường.

Nhưng theo thời gian trôi qua, nàng lại phát hiện bụng mình ngày càng lớn hơn.

Chương 280

Ngay cả những người xung quanh, lúc này nhìn nàng, ánh mắt cũng không còn như trước nữa.

Nàng trong lòng bất an, sau một hồi hỏi han, mới biết mình đã mang thai.

Chưa cưới mà đã mang thai, chuyện này ảnh hưởng không nhỏ.

Trong bộ lạc, trưởng lão đích thân ra mặt, hỏi Hoa Tư nguyên nhân.

Lúc này nàng cũng không dám giấu giếm nữa, lập tức kể rõ từng chi tiết việc mình đã thấy quang mang hạ xuống Lôi Trạch, sau đó mình đến Lôi Trạch như thế nào, và đã thấy dấu chân lớn ra sao, đều kể rõ cho các trưởng lão của bộ lạc.

Mọi người nghe vậy, thần sắc không đồng nhất, nhưng từ những gì nàng kể, họ đều cảm thấy Hoa Tư mang thai một quái vật.

Nếu đúng như vậy, thì không thể xử lý đơn giản được.

Bất quá Hoa Tư ngày thường đối xử thiện lương, trong bộ lạc nhân duyên cũng khá tốt, tự nhiên không ai trực tiếp đánh chết nàng, cũng không trục xuất nàng khỏi bộ lạc.

Nhưng đã xảy ra chuyện như vậy, bộ lạc tự nhiên không thể để nàng tiếp tục ở lại đây nữa, thế là, liền ở bên bờ Du Thủy, xây cho nàng một gian nhà tranh nhỏ, để nàng ở đó tự sinh tự diệt.

Sự việc đã đến nước này, bộ lạc đã đưa ra quyết định, nàng cũng đành chấp nhận kết quả này.

Một mình bụng mang dạ chửa đến căn nhà tranh nhỏ này cư trú, lúc này không nơi nương tựa, mọi thứ đều chỉ có thể dựa vào bản

thân.

Nhưng tục ngữ nói, vì mẹ thì cương nghị, Hoa Tư đến nơi này, sau khi khóc một trận lớn, cũng miễn cưỡng trấn tác tinh thần, chuẩn bị ra ngoài hái lượm một số thực vật để nuôi sống bản thân và đứa con trong bụng.

Thấy tình hình như vậy, Thanh Minh vốn định tự mình ra tay, nhưng Nhân Tổ đã nói, không cần ra tay, y tự có sắp xếp sau đó, Thanh Minh cũng đành nhẫn nại lại, chờ đợi sắp xếp của Nhân Tổ.

Đó là ca ca của Thánh Mẫu chuyển thế mà đến, sao có thể chịu chút thương tổn nào?

Chưa nói đến việc kiếp này y là Thiên Hoàng, ngay cả kiếp trước, trong Hồng Hoang cũng có uy danh không nhỏ.

Huống hồ, Thiên Hoàng là vị nhân hoàng đầu tiên đến để khai mở thịnh thế này, lẽ nào lại xảy ra ngoài ý muốn vào thời điểm này?

Điều này nhất định không được phép, những yếu tố bất lợi này, đều phải bị tiêu trừ toàn bộ, để Thiên Hoàng có thể thuận lợi xuất thế, dẫn dắt Nhân tộc đi đến một thời đại thịnh thế mới.

Thái Thượng và Nữ Oa đều rõ tình cảnh của Hoa Tư thị lúc này.

Nữ Oa tuy có chút lo âu, nhưng thấy Thái Thượng không biểu lộ gì, lại thêm Toại Nhân đang ở phía sau Nhân tộc, thống lĩnh mọi sự, nàng liền an tâm đôi phần.

Nàng tin rằng những chuyện này Toại Nhân đều sẽ an bài thỏa đáng.

Nếu không được, nàng sẽ tự mình ra tay, an bài phương tiện chăm sóc Hoa Tư thị.

Dù sao đi nữa, hài nhi trong bụng Hoa Tư thị, xét cho cùng vẫn là

huynh trưởng Phục Hy của nàng. "Muội chớ vội, Toại Nhân tự sẽ an bài ổn thỏa mọi việc, chuyện này không cần can thiệp quá nhiều..." Thái Thượng hiểu nàng quan tâm huynh trưởng của mình, nhưng lúc này cũng không cần quá lo lắng, vì đây là đại thế của Nhân tộc, Toại Nhân vị đại Nhân Tổ này tự nhiên sẽ không để ngoài ý muốn xảy ra, sẽ an bài mọi việc đâu ra đó.

Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu, không nói gì thêm, ánh mắt lại lần nữa dõi về Phong Duyện bộ lạc.

Ngoài Nhân tộc Thánh Địa.

Toại Nhân nhìn về một nơi nào đó, khẽ nói, "Kỳ Lân ở đâu?" Lời vừa dứt, một đạo hắc mang từ phía tây bay tới, không lâu sau đã đến gần Toại Nhân, hóa thành một con Hắc Kỳ Lân cao ngàn trượng. "Mặc Huyền tộc Kỳ Lân, bái kiến Nhân tộc Thánh Nhân!" Mặc Huyền nói tiếng người, hành lễ với Toại Nhân.

Từ khi tộc Kỳ Lân ẩn mình, phần lớn Kỳ Lân không còn xuất hiện, những con còn lại cũng hiện thế trong Hồng Hoang dưới hình thức Thụy thú.

Với tu vi và thân phận của Toại Nhân, việc triệu tập một con Thụy thú Kỳ Lân đến đây lúc này vẫn có thể làm được dễ dàng, bởi y biết không xa đó có sự tồn tại của Kỳ Lân, rất thích hợp cho nhiệm vụ đưa thức ăn cho Hoa Tư thị lần này.

Dù sao cũng là Thụy thú, nếu có hàm ý như vậy, tộc trưởng và trưởng lão của Phong Duyện bộ lạc hẳn sẽ hiểu ra, thế thì chuyện này sẽ được giải quyết êm đẹp, không cần can thiệp quá nhiều. "Mặc Huyền, Bản Tổ có một việc giao cho ngươi đi làm..." Toại Nhân nhìn Hắc Kỳ Lân, nhàn nhạt nói. "Thánh Nhân có gì phân phó, Mặc Huyền tất nhiên toàn lực hoàn thành!" Mặc Huyền nghe vậy, lập tức đáp lời. "Bên bờ du thủy của Nhân tộc, Hoa Tư thị đang mang thai thần tử,

nhưng cuộc sống khó khăn, ngươi hãy đi giúp đỡ, đợi đến khi công thành, tự nhiên sẽ không thiếu chỗ tốt cho ngươi..." Toại Nhân nhìn Mặc Huyền, nhàn nhạt nói, cũng đã hứa hẹn một số lợi ích.

Nghe vậy, trong đôi mắt khổng lồ của Mặc Huyền lóe lên vẻ vui mừng.

Vị này, chính là Nhân tộc Nhân Tổ, lại là vị Thánh Nhân thứ sáu giữa trời đất, chỗ tốt mà y hứa hẹn há lại kém cỏi?

Điều đó tự nhiên là không thể.

Ngay cả khi không có chỗ tốt, y cũng phải làm, huống hồ lúc này còn có lợi ích, y tự nhiên sẽ không chậm trễ.

Chẳng phải chỉ là giải quyết vấn đề sinh hoạt của Hoa Tư thôi sao, đối với y mà nói, đơn giản vô cùng. "Nhân Tổ xin cứ yên tâm, Mặc Huyền nhất định sẽ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ..." Mặc Huyền nói.

Toại Nhân gật đầu, sau đó vẫy tay với Mặc Huyền, nói, "Vậy, ngươi đi đi!" Mặc Huyền hành lễ với Toại Nhân và Nữ Oa, rồi cưỡi mây bay về phía bờ du thủy của Nhân tộc.

Toại Nhân nhìn một cái, sau đó quay người bước vào Nhân tộc Thánh Địa.

Như vậy, mọi vấn đề lúc này xem như đã được giải quyết.

Vùng ngoại vi của Phong Duyện bộ lạc, Nhân tộc.

Hoa Tư một mình ở đó, bởi vì nàng mang thai Nhân Hoàng, không giống như người Nhân tộc bình thường mười tháng mang thai hạ sinh, nên lúc này làm một số việc như tìm kiếm thức ăn, tuy khó khăn, nhưng vẫn có thể làm được.

Thời gian trôi đi, những việc này càng trở nên gian nan hơn, nhưng

không còn cách nào khác, nàng vẫn phải tiếp tục làm.

Ngày nọ, Hoa Tư vừa bước ra khỏi nhà tranh, liền thấy trên tầng mây có một Ngũ Đức Kỳ Lân đạp mây mà đến, sau đó hạ xuống nơi này.

Với hiểu biết của Hoa Tư, tự nhiên không nhận ra Kỳ Lân là một Thụy thú, nàng vội vàng trốn vào trong nhà tranh. "Phu nhân chớ kinh hãi, Ngô chính là do Nhân tộc Đại Nhân Tổ Toại Nhân phái đến để đưa thức ăn cho phu nhân..." Kỳ Lân nói tiếng người, âm thanh vang vọng bốn phía, nói xong, liền đặt giỏ trúc trên lưng xuống.

Dừng lại vài hơi thở, Mặc Huyền tiếp tục nói, "Phu nhân không cần phiền não, Toại Nhân Nhân Tổ bảo Ngô nói với phu nhân rằng, hài nhi trong bụng phu nhân là Nhân tộc thánh hiền, hãy an tâm dưỡng thai, từ nay về sau mỗi ngày Ngô đều sẽ mang thức ăn đến..." Nghe vậy, Hoa Tư lúc này mới yên tâm, tay khẽ xoa bụng, trên mặt cũng không còn vẻ sầu muộn như trước.

Nhân tộc thánh hiền, điều này quả thật phi phàm, nàng vốn cho rằng mình mang thai một yêu quái, nhưng nào ngờ, lại là Nhân tộc thánh hiền.

Nếu là người khác nói, Hoa Tư tự nhiên sẽ không tin, nhưng điều Kỳ Lân nói, lại là từ Nhân Tổ.

Toại Nhân là ai?

Đó chính là Nhân tộc Nhân Tổ, sự tồn tại mà toàn bộ Nhân tộc đều tôn kính là Nhân Tổ, hơn nữa còn là Đại Nhân Tổ trong ba vị Nhân Tổ, Nhân tộc Thánh Nhân.

Lời Nhân Tổ nói, Hoa Tư tự nhiên tin tưởng, hài nhi mà mình mang thai, nhất định là Nhân tộc thánh hiền không nghi ngờ gì.

Trong lòng nghĩ vậy, Hoa Tư liền yên tâm, ra ngoài mang giỏ trúc

về, đối với Mặc Huyền ngàn ân vạn tạ, từ đó về sau mỗi ngày đều thành kính cung phụng vị thánh nhân này.

Kể từ khi Mặc Huyền lần trước hứa sẽ đến đưa thức ăn cho Hoa Tư, y quả nhiên không thất hứa, mỗi ngày vào buổi sáng sớm, đều mang theo một giỏ quả có lợi cho thân thể phàm nhân đến cho Hoa Tư dùng.

Ngày qua ngày, chưa từng gián đoạn.

Chương 281

Vì đây là do Toại Nhân Nhân Tổ phân phó, làm tốt việc này y lại còn có thể nhận được lợi ích từ Toại Nhân, y tự nhiên tận tâm tận lực.

Huống hồ, chuyện này đối với y cũng không khó khăn, chẳng qua chỉ là một ít quả cây dành cho phàm nhân ăn uống, đối với y mà nói, vô cùng dễ dàng.

Và theo ngày tháng trôi qua, bụng Hoa Tư cũng dần lớn hơn theo thời gian.

Nhưng so với các sản phụ Nhân tộc bình thường, tốc độ bụng Hoa Tư lớn lên lại chậm hơn rất nhiều, Nhân tộc bình thường chỉ mười tháng mang thai là hạ sinh, nhưng mười tháng trôi qua chỉ khiến bụng Hoa Tư lớn hơn một chút so với trước đây.

Dù sao hài nhi nàng mang thai chính là Nhân Hoàng, tự nhiên là khác biệt.

Muốn đợi đến khi hài nhi hạ thế, vẫn còn cần thêm thời gian.

Từ khi Kỳ Lân Mặc Huyền liên tục đưa thức ăn cho Hoa Tư thị, tuy bụng Hoa Tư lớn lên cực kỳ chậm rãi, nhưng khí vận Nhân tộc và khí vận Hồng Hoang hội tụ lúc này lại không chậm chút nào.

Ngay cả Thanh Minh ở bờ du thủy cũng không khỏi cảm thán, Thiên Hoàng quả nhiên phi phàm, tuy mới thai nghén chưa lâu, nhưng dưới sự hội tụ khí vận khổng lồ như vậy, đủ để thấy khi ra đời sẽ phi phàm đến nhường nào.

Mà lúc này, trong Thiên Đình, Hạo Thiên nhìn tình hình trong Hạo Thiên Kính, thần sắc có chút chấn kinh. "Hạo Thiên, có chuyện gì xảy

ra sao?" Dao Trì nhìn Hạo Thiên bên cạnh, hỏi. "Tuy nói Nhân tộc lần này là nhân vật chính của thiên địa, chiếm giữ không ít khí vận Hồng Hoang, nhưng lần này khí vận Nhân tộc và khí vận Hồng Hoang khổng lồ như vậy lưu chuyển hội tụ, điều này hiển nhiên không đơn giản như vậy..." "Nhân tộc lần này, e là sẽ có đại sự xảy ra..." Hạo Thiên hai mắt khẽ híp lại, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Dao Trì cũng có chút chấn kinh, xem ra như vậy, Nhân tộc e là lại sắp gây sóng gió rồi.

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện.

Lúc này thiên cơ vẫn chưa hoàn toàn minh bạch, tuy dự đoán Nhân tộc sẽ có đại thế giáng lâm, nhưng cụ thể thì lại là một mảnh hỗn loạn, không thể khuy trắc một phân nào.

Dao Trì khẽ nhíu mày, chậm rãi nói, nàng đã diễn toán một phen, nhưng biết được rất ít.

Nhưng từ tình hình lúc này mà xem, đại thế Nhân tộc lần này, e rằng không đơn giản như vậy.

Nàng tin rằng, mấy vị kia lúc này đều đang chú ý tình hình Nhân tộc.

Mà có thể gây ra sự chú ý của họ, điều này hiển nhiên không phải là chuyện tầm thường. "Nhân tộc đã nắm giữ vị trí thiên địa nhân vật chính, nếu đại thế lần này giáng lâm, mà thúc đẩy như vậy, e là..." Hạo Thiên cau mày, trầm giọng nói, trong hai mắt lóe lên vẻ dị thường.

Lời y chưa dứt, nhưng Dao Trì đã hiểu ý Hạo Thiên.

Đại thế Nhân tộc lần này phi thường, chỉ cần sự việc này kết thúc, họ có thể tưởng tượng được, khi đó khí vận, thực lực của Nhân tộc...

đều sẽ tăng lên không ít, đến lúc đó, vị trí thiên địa nhân vật chính

của Nhân tộc xem như đã vững chắc.

Khi đó, vị trí của Nhân tộc sẽ không còn chủng tộc tiên thiên nào có thể lay chuyển được nữa, trong Hồng Hoang, Nhân tộc sẽ tiếp tục hấp thụ nhiều khí vận Hồng Hoang hơn, Thiên Đình muốn tụ tập thêm khí vận Hồng Hoang sẽ tăng thêm không ít khó khăn.

Hơn nữa, sự kiểm soát của Thiên Đình trong Hồng Hoang sau này cũng phải giữ khoảng cách hơn với Nhân tộc, dù sao Nhân tộc đã không còn là Nhân tộc của ngày xưa nữa.

Nếu nghĩ như vậy, địa vị hiện tại của Thiên Đình, trước sự ổn định của Nhân tộc ở vị trí thiên địa nhân vật chính, lại phải hạ thấp vài phần. "Đại thế Nhân tộc lần này đã thành, Nhân tộc vững vàng ở vị trí thiên địa nhân vật chính đã là không thể thay đổi, trong Thiên Đình Tam Ngự không ngừng quật khởi, mạch trung ương, vẫn phải càng thêm nỗ lực mới được." Dao Trì nhíu mày, chậm rãi nói. "Cục diện Thiên Đình quả thực cũng phức tạp, ba mạch đột ngột trỗi dậy, đều có khả năng vượt qua mạch trung ương, đặc biệt là mạch Thanh Hoa.

Chuyện trong Hồng Hoang, Thiên Đình tạm thời vẫn không nên can thiệp." "Đại thế Nhân tộc lần này, trong đó nói không chừng có không ít chỗ tốt, nếu có thể, ngược lại có thể mưu tính một phen." Hạo Thiên nói, hai mắt khẽ híp lại, tinh mang trong đó lấp lánh, không biết đang ấp ủ điều gì.

Dao Trì nhìn y, không nói gì, mưu đồ chuyện của Nhân tộc không hề đơn giản, nhưng nếu có thể, ngược lại cũng khả thi, dù sao dưới đại thế như vậy, chỗ tốt nhất định là không thiếu được.

Hạo Thiên suy nghĩ một lát, tay khẽ động, một đạo kim quang lóe qua, tức thì thấy Thái Bạch Kim Tinh từ ngoài điện bước vào. "Thần Thái Bạch Kim Tinh, bái kiến Thiên Đế, Thiên Hậu.

Kính chúc Thiên Đế, Thiên Hậu tiên phúc vĩnh hưởng, thọ cùng trời đất!" Thái Bạch Kim Tinh hành lễ với Hạo Thiên và Dao Trì, cung kính nói. "Thái Bạch Kim Tinh, khoảng thời gian này ngươi hãy chú ý nhiều hơn tình hình Nhân tộc, nếu có bất kỳ tình huống đặc biệt nào, liền lập tức bẩm báo!" Hạo Thiên nhìn Thái Bạch Kim Tinh, phân phó.

Hiện tại khí vận Thiên Đình đang tăng lên, y cũng muốn nhân cơ hội này không ngừng xung kích cảnh giới, gần đây đại đạo có chút cảm ngộ, y dự định tiếp tục bế quan. "Thần đã rõ!" Thái Bạch Kim Tinh cúi đầu nói.

Hạo Thiên gật đầu, vẫy tay ý bảo y lui xuống.

Thái Bạch Kim Tinh thấy vậy, định nói lại thôi. "Còn có chuyện gì sao?" Hạo Thiên cau mày. "Thiên Đình, trong mười vạn năm qua, thực lực của mạch Đông Cực Đại Đế thăng tiến quá nhanh, thần dò la được biết, phát hiện tại hướng tây nam Thanh Hoa Cung, có một cung điện mới, tên là Đâu Suất Cung!" Thái Bạch Kim Tinh, trong lòng suy nghĩ một lát, rồi nói. "Đâu Suất Cung?!" Hạo Thiên và Dao Trì nghe vậy, lập tức cau mày.

Hạo Thiên vung tay, tế ra Hạo Thiên Kính, dò xét khắp Thiên Cung Thiên Đình, tức thì đã thấy vị trí của Đâu Suất Cung.

Chỉ nhìn một cái, Hạo Thiên và Dao Trì liền biết sự bất phàm của nơi này, còn chưa kịp phản ứng, hình ảnh trong Hạo Thiên Kính đã trở nên mơ hồ, quy tắc và pháp tắc đã bị đảo ngược, không thể nào khuy trắc thêm một phân nào nữa.

Hai người nhìn nhau, thần sắc đều vô cùng ngưng trọng.

Hạo Thiên Kính vẫn là cực phẩm tiên thiên linh bảo, không nói đến khả năng công kích và phòng ngự của nó, nhưng đặc tính quán thông Tam Giới của nó, có thể trong nháy mắt đảo ngược quy tắc và pháp tắc của nó, che giấu mọi thứ, đủ để thấy được sự bất phàm của

nơi này. "Có phải là thủ đoạn của Thái Thượng Đạo tôn?" Dao Trì trầm giọng hỏi. "Chắc hẳn không phải y tự mình ra tay, nhưng nghĩ lại cũng có chút liên quan, Thanh Hoa Đại Đế dù sao cũng là đệ tử Nhân giáo, nếu Đạo tôn tương trợ, thì cũng có khả năng, nhưng như vậy, mạch Đông Cực, e rằng sẽ càng thêm thế lớn." Hạo Thiên hai mắt khẽ híp lại, lạnh giọng nói, nơi này nằm trong phạm vi của mạch Đông Cực, nếu nói sự quật khởi của Đông Cực những năm này không liên quan gì đến Đâu Suất Cung, thì Hạo Thiên tuyệt đối không tin.

Nhưng có thể trong nháy mắt đảo ngược quy tắc và pháp tắc của Hạo Thiên Kính, khiến nó không thể nào khuy trắc được, đó cũng là một sự tồn tại cực kỳ khủng bố. "Hưu!" Đúng lúc này, chỉ thấy một đạo quang mang lóe qua, sau đó trong đại điện dần dần hiện hóa ra một thân ảnh.

Y mặc đạo bào âm dương màu xám, tướng mạo cổ xưa, tay cầm một cây Thái Ất phất trần, mỉm cười nhìn Hạo Thiên và Dao Trì.

Nhìn thấy thân ảnh đột nhiên xuất hiện này, Hạo Thiên và Dao Trì thần sắc chấn kinh mà đứng dậy khỏi vị trí. "Đạo tôn?!" Hạo Thiên có chút nghi hoặc nói, tuy rằng tướng mạo của người này có tám phần tương tự với Đạo tôn, cho dù không phải Đạo tôn, thì đó cũng là thủ bút của y, với thủ đoạn của y, muốn trảm thi, phân thân...

đều là chuyện dễ như trở bàn tay.

Thần sắc Dao Trì cũng khá chấn kinh, chẳng lẽ Đạo tôn muốn nhúng tay vào chuyện Thiên Đình? "Lão đạo Thái Thượng Lão Quân, đã gặp hai vị Đạo hữu." Thái Thượng Lão Quân mỉm cười nói với Hạo Thiên và Dao Trì, khí tức trên người y phiêu diêu, từng luồng khí tức Đan Đạo phát ra.

Hạo Thiên và Dao Trì nghe vậy, lập tức cau mày, nghe vậy thì Thái Thượng Lão Quân này không nghi ngờ gì chính là thủ bút của

Đạo tôn, có thể dùng hai chữ Thái Thượng, ngoài chính Thái Thượng ra, còn ai có thể làm được?

Từ sau khi Thái Thượng chứng đạo, hai chữ đại đạo này, ai dùng cũng sẽ chịu đại đạo phản phệ, chỉ có bản thân Thái Thượng mới có thể.

Cho nên nói, Thái Thượng Lão Quân này không nghi ngờ gì chính là thủ bút của Đạo tôn.

Chương 282

Chỉ là bọn họ không hiểu, Đạo tôn đây là muốn nhúng tay vào chuyện Thiên Đình sao?

Đạo Tổ đích thân chỉ định hai người họ quản lý Thiên Đình, nghĩ lại chắc sẽ không công khai đối đầu với Đạo Tổ chứ?

Nhưng như vậy, quả thực là đã nhúng tay vào rồi.

Điều khiến họ nghi hoặc nhất là, việc này Đạo Tổ lại không hề ngăn cản, đây có phải là ngầm chấp nhận không? "Không biết Đạo tôn đến đây, có đại sự gì?" Hạo Thiên hỏi. "Đâu Suất Cung, quả thực là nơi của lão đạo, sau này lão đạo thuộc mạch Đông Cực, nếu Đạo hữu muốn tìm hiểu, thì lão đạo sẽ cáo tri Đạo hữu một phen." Thái Thượng Lão Quân nói, tuy y còn chưa đạt đến thực lực Hỗn Nguyên, nhưng che giấu mọi thứ khỏi Hạo Thiên Kính, y vẫn có thể làm được.

Nếu đã là nơi của Đạo tôn, Hạo Thiên nhất định không dám khuy thị nữa, còn về mạch Đông Cực này, vốn thuộc về Nhân giáo, Đạo tôn ở nơi này, tự nhiên là không có gì không được.

Hạo Thiên nói, lần này Thái Thượng Lão Quân tuy không làm gì nhiều, nhưng y rõ, nếu y còn khuy thị nữa, e rằng sẽ không đơn giản như vậy.

Tuy y có thể cảm ứng được Thái Thượng Lão Quân vẫn chưa đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng đạo hạnh của y còn sâu, tuy cùng cảnh giới, nhưng bản thân y tuyệt đối không phải là đối thủ của y, y dám khẳng định, trong Chuẩn Thánh viên mãn, trong Hồng Hoang, không ai là đối thủ của y.

Đạo hạnh cao sâu, không phải đơn giản như vậy, cho dù là cùng đẳng cấp, vẫn như thế.

Từ khí tức trên người Thái Thượng Lão Quân, cũng như việc trong nháy mắt đảo ngược pháp tắc và quy tắc của Hạo Thiên Kính, Hạo Thiên liền có thể nhìn ra được.

Thái Thượng Lão Quân khẽ gật đầu, sau đó thân hình khẽ động, rời khỏi Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên vẫy tay, Thái Bạch Kim Tinh liền lui xuống. "Cục diện Thiên Đình, e rằng sẽ càng thêm phức tạp." Thiên Đình, trên Lăng Tiêu Điện. "Cục diện Thiên Đình, e rằng sẽ càng thêm phức tạp..." Dao Trì mang vẻ lo âu, khẽ nói, Tam Ngự vốn đã khá khó giải quyết, hiện tại lại còn có Thái Thượng Lão Quân nhúng tay, mạch trung ương muốn quật khởi, e rằng sẽ càng khó hơn. "Cứ đi một bước tính một bước vậy!" Hạo Thiên nghe vậy, trong miệng khẽ thở dài.

Ai có thể ngờ, giữa lúc không tiếng động, Đạo tôn lại đem thủ đoạn bố trí đến chỗ Đông Cực Đại Đế, mà Đạo Tổ cũng không ngăn cản.

Với tình hình hiện tại mà nói, mạch trung ương, phải tranh thủ thời gian đề thăng thực lực, nếu không, e rằng hai thế lực khác đều sẽ đuổi kịp.

Dao Trì gật đầu, không nói gì thêm.

Hạo Thiên dặn dò nàng vài câu, liền đi bế quan, hiện tại cục diện như vậy, vậy chỉ có thể tiếp tục đề thăng bản thân thôi.

Còn những chuyện khác, chỉ có thể là đi một bước tính một bước.

Thiên Đình, trong Thanh Hoa Cung. "Cung chủ, việc ngài giao phó, đã phân phó xuống rồi..." Một vị đệ tử Nhân tộc cung kính nói với Thái Thượng Lão Quân.

Bọn họ hiểu rằng, tuy vị trước mắt này không phải là bản tôn của Giáo chủ mình, nhưng dù sao cũng là tồn tại dạng phân thân của Giáo

chủ, tự nhiên phải đối đãi cung kính.

Huống hồ, ngoài thân phận đặc thù ra, tu vi của y cũng cực kỳ khủng bố, e rằng xưng là người đứng đầu Thiên Đình cũng không quá đáng.

Lần này Thanh Hoa Đại Đế trở về Nhân tộc, hoàn thành nhiệm vụ do Nhân Tổ giao phó, mọi việc của Thanh Hoa Cung này đều do Thái Thượng Lão Quân tiếp quản, bọn họ toàn bộ đều hành sự theo lời Thái Thượng Lão Quân dặn dò.

Thái Thượng Lão Quân nghe vậy, khẽ gật đầu, sau đó tay khẽ động, đồng tử bên cạnh bước ra, rồi lấy ra hai cái Hồ lô Tử Kim.

Thái Thượng Lão Quân nói với vị đệ tử kia, "Hai bình kim đan này, ngươi hãy đưa đến chỗ Trường Sinh Đại Đế và Tử Vi Đại Đế, giúp họ đề thăng một chút thực lực..." "Đệ tử đã rõ!" Vị đệ tử Nhân tộc kia nhận lấy hồ lô kim đan từ tay đồng tử, liền cung kính cúi người lui xuống.

Thái Thượng Lão Quân thấy vậy, gật đầu, sau đó dẫn đệ tử quay về Đâu Suất Cung.

Còn về chuyện của Thanh Hoa Cung, y tự sẽ xử lý, những việc còn lại, y liền nghiên cứu Đan đạo và luyện chế kim đan.

Còn về chuyện Thiên Đình, y tạm thời không muốn bận tâm quá nhiều.

Nhân tộc, vùng ngoại vi Phong Duyện bộ lạc.

Kể từ khi Mặc Huyền hứa sẽ mỗi ngày đưa thức ăn cho Hoa Tư, y quả nhiên không thất hứa, mỗi ngày đều đến, đưa thức ăn cho Hoa Tư, và đưa xong là đi ngay, không hề chậm trễ, ngày qua ngày.

Có Kỳ Lân đưa thức ăn sau đó, Hoa Tư cũng không cần lo lắng những chuyện này nữa, an tâm dưỡng thai.

Cứ thế, thoáng chốc đã đến kỳ mười tháng.

Trong Nhân tộc, kỳ mười tháng vốn là thời kỳ lâm bồn của phụ nữ Nhân tộc, nhưng nay lại không có bất kỳ tin tức nào truyền đến.

Trong bộ lạc, tộc trưởng, trưởng lão chủ quản họa phúc, cùng với vài trưởng lão khác đều bất an, không biết Hoa Tư sinh ra có phải là yêu nghiệt hay không.

Nếu không phải Hoa Tư là người tốt, có danh tiếng khá tốt trong Phong Duyện bộ lạc, nếu không thì tộc trưởng Phong Duyện bộ lạc, có lẽ đã không giữ nàng lại đến bây giờ.

Hiện giờ thời gian đã đến mười tháng, y trong lòng bất an, liền sai người đến vùng ngoại vi bộ lạc xem xét tình hình Hoa Tư, chỉ cần có biến số gì, lập tức báo về, sau đó y cũng sẽ chuẩn bị sẵn sàng.

Phong Duyện bộ lạc, vùng ngoại vi. "Làm sao có thể?!" Vị tộc nhân Phong Duyện bộ lạc đến xem xét phát hiện Hoa Tư lúc này lại chưa có dấu hiệu lâm bồn, đừng nói lâm bồn, ngay cả kích thước bụng cũng chỉ như bình thường vào tháng thứ năm, thứ sáu.

Hắn kinh hãi trong lòng, hắn chưa từng thấy tình huống như vậy bao giờ.

Nhân tộc mười tháng mang thai, nay mười tháng đã qua, vì sao bụng Hoa Tư vẫn còn lớn, mà lại chỉ ở mức độ này, chẳng lẽ thai nàng mang thật sự là yêu nghiệt? "Không được, phải nhanh chóng báo cáo tộc trưởng..." Vị tộc nhân kia càng nghĩ càng cảm thấy chuyện này không bình thường, lập tức muốn quay người rời đi. "Gào!" Đột nhiên, một tiếng thú gầm vang lên, khiến hắn giật mình, cũng thu hút ánh mắt của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trên mặt du thủy, có một dị thú đang đạp nước mà đến.

Con thú này có đầu sư tử, sừng hươu, mắt hổ, thân mày râu, vảy rồng, đuôi trâu, chính là Thụy thú Kỳ Lân trong truyền thuyết. "Đây là Thụy thú Kỳ Lân?

Y tự mình đến đưa thức ăn cho Hoa Tư?" Thấy Kỳ Lân đưa thức ăn cho Hoa Tư, vị tộc nhân kia không khỏi kinh hãi nói.

Kỳ Lân chính là Thụy thú, y tự mình đến đưa thức ăn cho Hoa Tư, điều này thật không nhỏ, hắn lúc này không bận tâm đến chuyện khác, lập tức quay người chạy về phía bộ lạc, hắn phải lập tức báo cho tộc trưởng biết chuyện ở đây.

Chuyện này phi thường, nếu phán đoán sai lầm, thì thật sự sẽ hủy hoại cả bộ tộc.

Sau khi vị tộc nhân kia trở về Phong Duyện bộ lạc, liền lập tức báo cáo toàn bộ sự việc cho tộc trưởng Phong Duyện bộ lạc.

Nghe vậy, tộc trưởng trong lòng cũng đại kinh, xem ra sự việc không hề tầm thường, dù sao cũng là Thụy thú Kỳ Lân, đây chính là thần thú a, có thể khiến y tự mình đưa thức ăn, cái thai trong bụng Hoa Tư này, e rằng không giống như mình tưởng tượng.

Ngay lập tức, tộc trưởng liền triệu tập tất cả các trưởng lão trong bộ lạc đến thương nghị sự việc này, phải định đoạt lại cách giải quyết.

Nhân tộc, Phong Duyện bộ lạc, trong nghị sự sảnh của tộc. "Chuyện này, chư vị trưởng lão có kiến nghị gì?" Tộc trưởng bộ lạc đơn giản thuật lại sự việc một lần, sau đó nhìn về phía các trưởng lão, hỏi.

Nghe vậy, các trưởng lão nhìn nhau, chuyện này lúc này xem ra, hiển nhiên không giống như họ suy đoán, mà là một mặt hoàn toàn trái ngược, dù sao cũng là Kỳ Lân đưa thức ăn.

Chương 283

Sau một khắc trầm mặc trong nghị sự sảnh, trưởng lão chủ quản họa phúc của tộc đứng dậy, nói. "Tộc trưởng, Kỳ Lân chính là Thụy thú, nơi Kỳ Lân đến tất có tường thụy, đã vậy Kỳ Lân còn đưa thức ăn cho Hoa Tư, có thể thấy hài nhi trong bụng Hoa Tư tất có khí Tường Thụy, tuyệt đối không phải yêu nghiệt, e rằng thai nhi mà Hoa Tư mang, chính là Nhân tộc đại hiền của chúng ta..." Nhân tộc đại hiền, mọi người nghe vậy, thần sắc đều đại kinh.

Nhân tộc đại hiền, liên quan đến tương lai của Nhân tộc, cũng là sự tồn tại quan trọng thúc đẩy Nhân tộc tiến lên, nhân vật như vậy, quả là cực kỳ trọng yếu.

Tuy lúc này không thể xác định, chỉ là suy đoán, nhưng nghĩ lại có Thụy thú Kỳ Lân đưa thức ăn, hẳn là cũng không sai khác là bao so với suy đoán. "Nếu quả thật là Nhân tộc đại hiền, vậy thì Phong Duyện bộ lạc của chúng ta hợp lẽ phải đại hưng thịnh rồi..." Tộc trưởng trong lòng suy nghĩ một lát, trên mặt lộ ra nụ cười, nói.

Trong Nhân tộc không phải chưa từng có hiền giả nào ra đời, mỗi khi một hiền giả ra đời thường sẽ dẫn dắt bộ lạc của họ trở nên phồn vinh hơn, nay có đại hiền giáng sinh vào Phong Duyện bộ lạc của họ, trong lòng họ tự nhiên cao hứng. "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta nên nghênh đón Hoa Tư trở về, Nhân tộc đại hiền của chúng ta, há có thể đối đãi như vậy..." Tộc trưởng ánh mắt quét qua các trưởng lão bộ lạc, thấy thần sắc trên mặt họ đều tán đồng việc này, liền trực tiếp một lời định đoạt.

Nghe vậy, các trưởng lão đều không có dị nghị gì, dù sao, điều này liên quan đến Phong Duyện bộ lạc, liên quan đến toàn bộ Nhân tộc,

không thể lơ là.

Ngay lập tức, tộc trưởng liền dẫn theo tộc nhân và vài trưởng lão, đích thân đến bờ du thủy, nghênh đón Hoa Tư trở về.

Đối với chuyện tộc nhân bộ lạc trước đây, Hoa Tư cũng không để bụng nữa.

Chuyện kinh hoàng, là lẽ thường tình của con người, không có gì đáng trách.

Lần này tộc trưởng đích thân dẫn theo tộc nhân và trưởng lão đến, nàng liền tha thứ cho tộc nhân, và cùng tộc trưởng bọn họ dọn về bộ lạc, dù sao có tộc nhân chăm sóc, nàng cũng sẽ tiện lợi hơn một chút.

Hoa Tư trở về Phong Duyện bộ lạc, tình hình đã trở lại quỹ đạo, Mặc Huyền cũng không cần lo lắng về cuộc sống của Hoa Tư nữa, hiện tại nàng đã có người chăm sóc.

Chuyện của Hoa Tư đã được giải quyết, Toại Nhân, Phục Hy thiện thi, Nữ Oa và Thái Thượng... lúc này đang chú ý, khẽ gật đầu, chờ đợi Thiên Hoàng giáng lâm.

Năm tháng trôi qua, thoáng chốc đã mười hai năm.

Trong Phong Duyện bộ lạc.

Thời gian tuy đã qua mười hai năm, nhưng hài nhi trong bụng Hoa Tư vẫn chưa hạ thế.

Nàng mang thai đã ròng rã mười hai năm, lần này tộc nhân không những không kinh hãi, ngược lại còn vui mừng hơn.

Nhân tộc có truyền ngôn, hiền giả sinh ra càng muộn, tài năng càng cao, trong số các hiền giả mà họ biết, người mang thai lâu nhất cũng chỉ một năm sáu tháng, mà Hoa Tư lại mang thai mười hai năm, nếu đứa trẻ này ra đời, e rằng sẽ phi phàm không tưởng.

Bờ du thủy, trong một dãy núi nọ. "Quả nhiên không hổ là thân Thiên Hoàng, đợi đến khi thai nghén đủ tiên thiên, e rằng vừa giáng thế, liền sẽ kinh động Hồng Hoang rồi." Thanh Minh nhìn Phong Duyện bộ lạc, miệng tán thán.

Y cũng là người Nhân tộc, tự nhiên biết rõ tình hình mang thai của Nhân tộc, cũng biết một số hiền giả trong Nhân tộc khi giáng thế, thời gian mang thai sẽ lâu hơn một chút, nhưng mười hai năm dài đằng đẵng, y vẫn là lần đầu tiên thấy.

Nhưng nghĩ lại, thân phận của Thiên Hoàng chính là huynh trưởng của Thánh Mẫu Nữ Oa chuyển thế mà đến, trong đó nói không chừng còn có sự an bài của Giáo chủ, có thể như vậy, đó cũng là điều bình thường, dù sao thân phận của vị này đã khác, lại thêm thân Thiên Hoàng, liền càng thêm phi phàm.

Thanh Minh trong lòng suy nghĩ một lát, sau đó dời ánh mắt đi, trong hai mắt đại đạo phù hiện, nhìn khí vận Nhân tộc và khí vận Hồng Hoang không ngừng hội tụ về lúc này, lại thêm Nhân Hoàng Đế khí do thân Thiên Hoàng mà dần dần ngưng tụ.

Sự ngưng tụ của những thứ này, chính là báo hiệu Thiên Hoàng giáng thế đã không còn xa nữa.

Thanh Minh quan sát rất lâu, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục chờ đợi.

Cứ thế, thời gian lại trôi qua vài tháng.

Ngày nọ, Hoa Tư đột nhiên cảm thấy bụng đau dữ dội, tộc nhân vội vàng đỡ đẻ cho nàng.

Sau một trận bận rộn của mọi người, đứa trẻ cuối cùng cũng hạ thế.

Chỉ thấy khi đứa trẻ sinh ra, một đạo tử khí từ trời giáng xuống,

căn nhà Hoa Tư ở tức thì hào quang rực rỡ, hương lạ đầy nhà, ẩn ẩn có Thần Long lượn quanh xà nhà, một tiếng khóc trong trẻo vang vọng khắp trời đất.

Tiếng khóc này chấn kinh toàn bộ Hồng Hoang, chỉ là một hài nhi Nhân tộc hạ thế, vậy mà tiếng khóc lại có thể truyền khắp Hồng Hoang. "Oanh!" Tiếng khóc vừa vang lên, sau đó liền nghe thấy trong Nhân tộc vang lên một âm thanh oanh minh, chấn động toàn bộ khí vận Nhân tộc, lúc này đều bị dẫn động, nghiêng về phía Phong Duyện bộ lạc, khí vận Hồng Hoang mênh mông tức thì ngưng tụ về, Nhân Hoàng Đế khí hiển hóa đế uy vô tận, bao trùm vô tận thời không.

Nhân tộc hiện nay là thiên địa nhân vật chính, khí vận Nhân tộc và khí vận Hồng Hoang lúc này là phi thường, dưới sự dẫn động này, có thể nói là chấn động cửu thiên thập địa, vô tận thời không.

Khoảnh khắc này, vô số tồn tại thần sắc chấn kinh nhìn Nhân tộc.

Mới bao lâu mà Nhân tộc lại có đại sự xảy ra?

Hài tử vừa mới giáng thế này lại mang khí vận khổng lồ như vậy, không cần nghĩ cũng biết thành tựu của vị này sau này, e rằng sẽ còn chấn kinh Hồng Hoang hơn cả hiện tại.

Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng Tây Phương Nhị Thánh, tuy biết vị này chính là Phục Hy chuyển thế, cũng biết là vị Thiên Hoàng, nhưng hiện tại vừa mới giáng thế liền có khí vận khổng lồ như vậy cùng dị tượng chấn kinh Hồng Hoang, khi sau này quy vị, e rằng sẽ đạt đến cảnh giới kia.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thì không bận tâm, vị này hiển nhiên có thủ đoạn của đại ca mình ở trong đó, nếu đã như vậy, thì tự nhiên họ không để ý.

Tây Phương Nhị Thánh tuy có chút e dè, nhưng chuyện này đã

thành định cục, họ cũng chỉ có thể nhìn như vậy.

Hậu Thổ tuy biết đại thế Nhân tộc sẽ không đơn giản, nhưng vị này giáng thế, đủ để thấy đại thế này sẽ là tình huống khủng bố đến nhường nào.

Nàng trong lòng nghĩ một lát, trước mắt vẫn là chuyện của Vu tộc là ưu tiên, chuyện Nhân tộc, tạm thời đối với nàng mà nói, vẫn không có quan hệ gì lớn.

Giữa Nhân tộc và Vu tộc, cũng không có mâu thuẫn gì, cho nên không cần bận tâm quá nhiều, trước tiên hóa giải nhân quả nghiệp lực của Vu tộc, để họ tái hiện Hồng Hoang rồi nói sau.

Đế Tuấn nhìn Nhân tộc, hồi lâu không nói gì, Nhân tộc đã trưởng thành đến mức này rồi, tuy nói hai tộc không có mâu thuẫn lớn, nhưng đã có hiềm khích, trước đây muốn can thiệp vào Nhân tộc, khiến Toại Nhân ra tay, lúc này Toại Nhân đã chứng Thánh, Nhân tộc lại trưởng thành đến mức này.

Sau này va chạm, e rằng sẽ tăng lên, dù sao trong quá trình phát triển những năm này, giữa tộc nhân Nhân tộc và Yêu tộc đều có chút giao thủ, nhưng đều là những cuộc chiến nhỏ, cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng tình hình sau này, thì khó mà nói được.

Rất lâu sau, Đế Tuấn thu hồi ánh mắt, tiếp tục xử lý công việc của Yêu tộc.

Ngoài Bất Chu Sơn, trong Phượng Tê Sơn.

Phục Hy thiện thi trên mặt lộ ra một nụ cười, nhìn về Phong Duyện bộ lạc, khẽ cười nói, "Bản tôn giáng thế, ngày chân chính trở về, cũng không còn xa nữa." "Khi đó, nhiệm vụ của ta, liền có thể hoàn thành." Phục Hy thiện thi nói xong, liền tiếp tục nhắm mắt chờ

đợi.

Hiện tại bản tôn đã giáng thế, phần còn lại, chỉ chờ y quy vị mà thôi.

Đồng thời, trong Thái Thanh Cung. "Huynh trưởng an nhiên giáng thế, chấn kinh Hồng Hoang, dưới sự quán thâu khí vận khổng lồ như vậy, tiên thiên đã siêu việt tưởng tượng, việc chứng đạo sau này, liền không phải là chuyện khó khăn nữa." Nữ Oa nhìn Phong Duyện bộ lạc, trong đôi mắt đẹp quang hoa lưu chuyển, trên thánh nhan lộ ra một nụ cười nói. "Đợi sau khi Phục Hy Đạo hữu chứng đạo, mọi việc của Nhân tộc, liền có thể an định." Thái Thượng cười cười, nói.

Nói xong, y ánh mắt khẽ chuyển, nhìn thoáng qua Thiên Đình, hướng mà Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế đang nắm giữ.

Nữ Oa nhìn y, suy nghĩ một lát, sau đó hỏi, "Đạo huynh an bài như vậy, Lão sư sẽ không ngăn cản chứ?" Chuyện của Thái Thượng Lão Quân, nàng tự nhiên biết rõ, thánh tâm quán thông Tam Giới, trường hà thời không, chuyện trong Thiên Đình, vẫn không thể giấu được y. "Tự nhiên là không, Thanh Minh giáo đạo Thiên Hoàng, liền để Thái Thượng Lão Quân quản lý Thanh Hoa Cung, cũng không có gì không được." Thái Thượng nghe vậy, thản nhiên cười, nói.

Nghe vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu, vì Lão sư đến hiện tại đều không ngăn cản, vậy thì chuyện này không có gì không ổn.

Chương 284

Nàng nghĩ một lát, như vậy cũng tốt, chuyện Thiên Đình, cũng có thể an bài một phen, Đạo huynh an bài như vậy, ngược lại cũng không có gì không ổn, dù sao chuyện Thiên Đình, người phiền lòng là Hạo Thiên, bản thân nàng cũng không cần bận tâm quá nhiều.

Nữ Oa thu hồi ánh mắt, lại lần nữa chuyển về phía Phong Duyện bộ lạc, chuyện lớn nhất lúc này, vẫn là chuyện của huynh trưởng nàng, những chuyện khác, nàng tạm thời không muốn bận tâm.

Rất lâu sau, Thái Thượng thu hồi ánh mắt, tâm thần y phân thành hai, phần lớn ở tham ngộ đại đạo của bản thân, cùng với ấn chứng đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc trong Vô Cực Giới, phần còn lại, liền chú ý tình hình của Phục Hy.

Dù sao những chuyện đó đã có Toại Nhân và Thanh Minh đi an bài, bản thân y đứng ngoài Tam Giới bao quát toàn cục là được, những việc khác, liền để thầy của Nhân Hoàng đi giáo đạo.

Đợi đến khi quy vị, bản thân y sẽ ra tay.

Thiên Hoàng giáng thế, chấn kinh Hồng Hoang.

Lúc này khí vận Nhân tộc nghiêng về, khí vận Hồng Hoang ngưng tụ, thịnh thế Nhân tộc, từ lúc này chính thức kéo màn mở ra.

Bên bờ Du Thủy, trong một dãy núi nọ.

Thanh Minh nhìn sự biến hóa của Nhân tộc lúc này, sự biến hóa của Phong Duyên bộ lạc, dù y đã là tồn tại Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng vẫn có phần chấn kinh.

Khí vận bàng bạc như thế hội tụ trên thân Thiên Hoàng, nếu không phải ít nhất đây là Phục Hy chuyển thế, đây là Nhân Hoàng của tân

thời đại Nhân tộc, y thậm chí còn cho rằng đây là khí vận chi tử của Nhân tộc.

Dưới sự quán chú của khí vận Hồng Hoang và Nhân tộc bàng bạc như thế, cộng thêm thủ đoạn trên thân Phục Hy, đế khí Nhân Hoàng đang ngự trị, công đức chứng đạo sau này, Thanh Minh hoàn toàn không hoài nghi Phục Hy sẽ không đạt tới cảnh giới đó.

Y mơ hồ đoán rằng, có lẽ ca ca của Thánh mẫu chính là vì chứng đạo mà luân hồi vào Nhân tộc, chỉ là trong đó, có thêm thủ đoạn của Giáo chủ mà thôi, nếu không thì ai dám làm như vậy?

Tình huống hiện tại chính là thủ đoạn và an bài của mấy vị này, nhưng dù sao chuyện này đối với Nhân tộc cũng có lợi ích không nhỏ, Thiên Hoàng Phục Hy tuy nói tiền thế là ca ca của Thánh mẫu, nhưng kiếp này lại là Thiên Hoàng Nhân tộc.

Sau này y chứng đạo Hỗn Nguyên, vẫn là thân Nhân tộc, dù nói thế nào đi nữa, giữa y và Nhân tộc cũng có nhân quả, cũng sẽ chiếu cố Nhân tộc, như vậy, Nhân tộc liền có hai vị tồn tại đỉnh tiêm.

Điều này trong Hồng Hoang, chính là đệ nhất chủng tộc chân chính.

Nghĩ đến đây, trên mặt Thanh Minh hiện lên một nụ cười nhẹ, kết quả như vậy, ngược lại cũng không tệ.

"Thiên Hoàng đã hàng thế, ta cũng là lúc đi hoàn thành nhiệm vụ do Nhân Tổ giao phó rồi." Thanh Minh nói đoạn, liền đứng dậy, bước ra khỏi động phủ.

Vừa ra khỏi động phủ, Thanh Minh liền nhìn thấy Mặc Kỳ Lân Mặc Huyền, kẻ chuyên đưa thức ăn cho Hoa Tư thị, y thầm tính toán một phen, mỉm cười nói: "Ngươi lại có duyên với ta, sau này hãy đi theo ta đi!" "Vâng, Đại Đế!" Mặc Huyền cũng biết thân phận của

Thanh Minh, lập tức đáp.

Thanh Minh gật đầu, nói: "Lần này hãy cùng ta đi!" "Vâng!" Mặc Huyền đáp một tiếng.

Lời còn chưa dứt, Thanh Minh đã ngồi trên lưng y rồi, Mặc Huyền chở Thanh Minh, hướng về Phong Duyên bộ lạc mà đi.

Phong Duyên bộ lạc, nơi Hoa Tư sản sinh người anh hùng.

Theo sự hàng thế của Nhân Hoàng, tộc nhân trong bộ lạc liền nghe thấy tiếng thú gầm từ bên ngoài.

Bọn họ ra ngoài xem, hóa ra chính là con Mặc Kỳ Lân từng đưa thức ăn cho Hoa Tư.

Nhìn thấy con Thụy Thú Kỳ Lân này đến, tộc nhân lại càng thêm vui mừng, dù sao cũng là Thụy Thú Kỳ Lân giáng lâm.

Mà trên lưng Kỳ Lân, có một người ngồi, y mặc y phục màu xanh lam, thân toát ra khí chất siêu phàm thoát tục, một dáng vẻ cao nhân thế ngoại.

Thân hình Thanh Minh chợt động, trong khoảnh khắc tiếp theo, đã đứng trước Kỳ Lân, mỉm cười nhìn mọi người, còn Kỳ Lân thì lùi lại một bước.

Tộc nhân Phong Duyên bộ lạc nhìn nhau, trong lòng đã đoán được, vị này chắc chắn là đắc đạo tiên nhân trong Hồng Hoang.

Mà con Thụy Thú Kỳ Lân này, có lẽ là tọa kỵ của y.

"Ngô đẳng, bái kiến tiên nhân!" Trong một chốc, mọi người trong Phong Duyên bộ lạc đồng loạt quỳ bái, nhưng lại bị Thanh Huyền đỡ dậy.

Đồng là người Nhân tộc, Thanh Minh cũng không câu nệ những hư lễ này.

Sau khi ổn định tâm tình một chút, tộc trưởng mở miệng hỏi: "Chẳng hay tiên nhân đến đây có quý cán gì?" Nghe vậy, Thanh Minh mỉm cười nói: "Ta hôm nay đến đây, là để thu đứa trẻ này làm đồ đệ." Mọi người nghe vậy, lại có phần do dự.

Vốn dĩ tiên nhân thu đồ đệ, đây tự nhiên là chuyện tốt lành, nhưng đứa trẻ này lại là Nhân tộc đại hiền, liên quan đến bộ lạc, liên quan đến Nhân tộc, không thể tùy tiện hứa hẹn.

Dù sao Nhân tộc đại hiền, vẫn phải lấy việc Nhân tộc làm trọng yếu.

Thanh Minh nhìn bọn họ, trong lòng làm sao không biết bọn họ đang nghĩ gì, y thản nhiên cười nói: "Ngô nãi đệ tử Thánh Địa, Nhân tộc Thanh Minh.

Lần này là phụng mệnh Đại Nhân Tổ Toại Thánh, đến đây thu đứa trẻ này làm đồ đệ, chẳng hay phu nhân có nguyện ý không?" Thanh Minh nói đoạn, ánh mắt đặt lên người Hoa Tư.

Lúc này, sắc mặt mọi người trong Phong Duyên bộ lạc đại kinh, hóa ra là phụng mệnh Đại Nhân Tổ Toại Thánh đến, điều này vạn vạn không thể chống lại.

Huống hồ, có thể nhập môn hạ Thánh Địa, đó là chuyện tốt trời cho rồi.

Thanh Minh lại đồng là người Nhân tộc, ngoài việc là đệ tử đệ nhất của Thánh Địa, còn là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế của Thiên Đình, đã sớm vang danh khắp nơi rồi.

Nếu bái vào môn hạ của y, tự nhiên sẽ được tận tâm giáo đạo, như vậy, bọn họ sao lại không nguyện ý cơ chứ.

Hoa Tư lúc này biết Thanh Minh hóa ra là phụng mệnh Đại Nhân Tổ Toại Thánh đến thu đồ đệ, vậy tự nhiên không có lý do gì không

nguyện ý.

Việc mình ăn uống trước đó, cũng là Mặc Kỳ Lân này phụng mệnh Nhân Tổ mà đến, hiển nhiên, việc này Nhân Tổ vẫn luôn chú ý, mình không thể ngăn cản những chuyện này.

Nhân Tổ hiển nhiên là có an bài, Nhân tộc đại hiền liên quan đến Nhân tộc, Nhân Tổ tự sẽ an bài thỏa đáng mọi thứ, mình tự nhiên không cần lo lắng.

Vì vậy, khi ý niệm trong lòng Hoa Tư chợt lóe lên, liền lập tức vui mừng mở miệng nói: "Nguyện ý, nguyện ý, tiên trưởng nguyện ý thu con ta làm đồ đệ, Hoa Tư đâu có lý do gì không nguyện ý." Nhưng chốc lát, cảm giác con mình vừa sinh ra đã phải rời xa mình, Hoa Tư trong lòng có chút không nỡ, nhịn không được nhìn thêm vài lần.

Thanh Minh tự nhiên nhìn ra sự lo lắng trong lòng Hoa Tư, khẽ mỉm cười nói: "Phu nhân yên tâm, ta hiện nay trú ngụ trong núi bên bờ Du Thủy, đợi sau này đứa trẻ này lớn hơn một chút, nàng hãy để nó đến núi tìm ta là được." "Đa tạ tiên trưởng!" Hoa Tư vừa nghe, không ngờ tiên trưởng đoán được sự lo lắng của mình, lại còn quan tâm đến sự lo lắng của mình, liền vội vàng lần nữa bái tạ.

"Không cần đa lễ, phải rồi, đứa trẻ này có tên chưa?" Thanh Minh nhìn đứa trẻ trong lòng Hoa Tư, chợt mở miệng hỏi.

"Hồi tiên trưởng, ngô gọi nó là Pháo Tê!" Hoa Tư mỉm cười đáp.

"Pháo Tê?!

Tên hay!" Thanh Minh trong miệng lẩm bẩm một câu, ngay sau đó tán thán.

Trước khi Nhân Hoàng điện định cơ sở, quả thực nên có cái tên đặc biệt của Nhân tộc, tên này khế hợp với mệnh cách của y, quả thực là tên hay.

Thanh Minh nói đoạn, y nhìn Mặc Huyền, nói: “Như vậy, chúng ta liền đi thôi!” “Vâng!” Mặc Huyền khẩu thổ nhân ngôn đáp một tiếng.

Lời còn chưa dứt, Thanh Minh đã rơi xuống lưng Mặc Huyền, sau đó hướng về dãy núi bên bờ Du Thủy mà đi.

“Cung tống tiên trưởng!” Lúc này, mọi người trong Phong Duyên bộ lạc lần nữa bái, cho đến khi Thanh Minh và Mặc Huyền hoàn toàn biến mất trong tầm mắt, lúc này mới đứng dậy.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện trung.

“Cái tên Pháo Tê này, chính là tên của ca ca ở trong Nhân tộc sao?” Trong mỹ mâu Nữ Oa quang hoa lưu chuyển, trong miệng khẽ nói một câu.

“Nhân Hoàng trước khi điện định cơ sở, cần có cái tên khế hợp với mệnh cách của y, đợi mọi thứ đã định, liền có thể thay đổi tên.

Phục Hy đạo hữu sau này tự sẽ đổi lại đại đạo chân danh, còn như lúc này, liền lấy tên Pháo Tê.” Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười nói, trong song mâu của y một âm một dương, diễn hóa thiên địa vạn vật chí lý, sự ấn chứng trong Vô Cực Giới của y, đã có đột phá không nhỏ.

Tiếp theo, y định ấn chứng thêm một số đại đạo khác.

Chương 285

Nữ Oa nghe vậy, gật đầu, không nói thêm nữa.

Cùng lúc đó, trong Phượng Tê Sơn.

"Pháo Tê!" Phục Hy thiện thi khẽ nói một tiếng, sau đó ánh mắt lần nữa đặt vào Phong Duyên bộ lạc.

Trong Phong Duyên bộ lạc.

Là Nhân tộc đại hiền được tộc nhân bộ lạc định ra, Pháo Tê lúc này cũng đã triển hiện ra mặt phi phàm và thần kỳ của y.

Ba ngày biết nói, năm ngày biết đi, chưa đầy một tháng, trí tuệ đã không kém người trưởng thành.

Thấy tình hình này, tộc nhân trong bộ lạc liền không còn nghi ngờ gì nữa, đây không chỉ là Nhân tộc đại hiền, mà còn là một tồn tại vô thượng của Nhân tộc trong tương lai, một tồn tại có thể dẫn dắt Nhân tộc đi đến cảnh giới cao hơn.

Bọn họ tin tưởng Pháo Tê, Phong Duyên bộ lạc của họ cũng sẽ trong tay y trở nên huy hoàng hơn, Nhân tộc cũng sẽ huy hoàng hơn.

Pháo Tê lúc này đã triển hiện ra những điểm phi phàm của mình, tộc trưởng và trưởng lão đều rất vui mừng vì điều này.

Đợi Pháo Tê lớn hơn một chút, đối với các công việc trong tộc, y thường có thể đưa ra kiến giải của mình, cũng có thể giúp tộc trưởng xử lý công việc trong bộ lạc, hơn nữa đều làm một cách đâu ra đấy, ngay cả không ít trưởng lão trong tộc cũng hết lời khen ngợi, những tộc nhân khác thì càng bội phục không thôi.

Dù sao Pháo Tê lúc này cũng chỉ mười mấy tuổi, nhưng việc xử lý công việc trong bộ lạc lại đã không kém tộc trưởng, làm sao bọn họ

không bội phục kinh ngạc.

Bọn họ lúc này cũng càng cảm thấy rằng, thành tựu sau này của Pháo Tê e rằng không chỉ đơn giản là đại hiền.

Vì vậy, vào ngày Pháo Tê trưởng thành, tộc trưởng liền lấy lý do tuổi già, liền truyền lại chức vị tộc trưởng của mình cho Pháo Tê, hy vọng y dẫn dắt Phong Duyên bộ lạc, đi đến cảnh giới huy hoàng cường đại hơn.

Pháo Tê lúc này tuy còn trẻ, nhưng lúc này, lại dường như có một sức mạnh vô hình nào đó, y không chút do dự tiếp nhận chức vị tộc trưởng.

Trong lòng y có một cảm giác, đây chính là nhiệm vụ của mình, mình sẽ phải hoàn thành nó.

Và sau khi tiếp nhận chức vị tộc trưởng, Pháo Tê liền bắt đầu con đường trị lý của mình. …… Hồng Hoang, ba mươi ba thiên, trong Lăng Tiêu Điện.

"Thiên Đế, vị Nhân tộc này e rằng không đơn giản như bề ngoài, thân mang khí vận bàng bạc như thế, mọi tiến triển hành sự đều vượt ngoài dự liệu, thành tựu của vị này sau này e rằng cực cao ……" Thái Bạch Kim Tinh thần sắc hơi ngưng, tấu báo với thiện thi Hạo Thiên trên chủ vị.

Bản tôn Hạo Thiên và Dao Trì đều đang bế quan, xung kích cảnh giới cao hơn, hiện tại chủ trì công việc Thiên Đình, liền chỉ có thiện thi Hạo Thiên.

Thiện thi Hạo Thiên nghe vậy, trầm mặc không nói, thần sắc hơi ngưng nhìn tình huống Phong Duyên bộ lạc của Nhân tộc trong Hạo Thiên Kính, tuy rằng có một số chi tiết y không nhìn rõ, nhưng khí vận bàng bạc như thế, y vẫn có thể nhìn thấy.

Có khí vận khủng bố như vậy hội tụ, quán chú, tình huống của vị này có thể tưởng tượng được.

"Tạm thời không cần để ý, tiếp tục lưu ý là được ……" Lâu sau, thiện thi Hạo Thiên mở miệng nói.

"Thần minh bạch!" Thái Bạch Kim Tinh đáp một tiếng, sau đó suy nghĩ một chút, mở miệng nói: "Thiên Đế, bên Trường Sinh Đại Đế và Tử Vi Đại Đế, gần đây thực lực đều có sự tiến triển ……" "Chuyện này, ngươi cũng nên lưu ý nhiều hơn, Thái Thượng Lão Quân tọa trấn Thanh Hoa Cung, ba mạch này có thể xem là nhất thể, có sự đề thăng, ngược lại cũng là chuyện thường tình ……" Thiện thi Hạo Thiên nói đến Thái Thượng Lão Quân, song mâu hơi híp lại, trong miệng thản nhiên nói, dường như không để ý đến chuyện này.

"Thần đã hiểu!" Thái Bạch Kim Tinh đáp một tiếng, sau đó chắp tay thi lễ, xoay người rời đi.

Ánh mắt thiện thi Hạo Thiên chuyển động, nhìn về phía Thanh Hoa Cung, trong song mâu tinh mang lóe lên, không biết đang ấp ủ điều gì.

"Mạch Trung ương Ngọc Đế, vẫn phải tiếp tục đề thăng mới được, nếu không, e rằng ba mạch kia đều sẽ vượt qua mạch Trung ương ……" Lâu sau, thiện thi Hạo Thiên trong miệng khẽ nói một câu.

Mạch Tây Cực Câu Trần, là thuộc mạch Trung ương của mình, đồng khí liên chi, chỉ có mạch Trung ương của mình mạnh mẽ, mạch Tây Cực mới cường đại, nếu không thì, chỉ dựa vào mạch Tây Cực sẽ không thành công.

Nhưng hiện tại, có Thái Thượng Lão Quân tọa trấn Thanh Hoa Cung, y cũng không dám mưu đồ gì nữa, chỉ có thể tiếp tục phát triển bản thân.

May mắn thay, mạch Trung ương của mình vẫn còn vượt trội hơn bọn họ mấy phần, vẫn còn không ít cơ hội, nếu không thì, e rằng sẽ bị mạch Đông Cực vượt qua.

Tiếp theo, Thiên Đình vẫn sẽ không quá dễ dàng.

Thiện thi Hạo Thiên suy nghĩ một chút, rồi đứng dậy rời khỏi Lăng Tiêu Điện. …… Trong chớp mắt, đã mấy năm lặng lẽ trôi qua.

Pháo Tê tiếp quản Phong Duyên bộ lạc, bắt đầu con đường trị lý, tuy rằng vẫn chưa làm ra chuyện gì lớn lao, nhưng những công việc trước đây, cũng đều được xử lý rất thỏa đáng, không có chút sai sót nào, rất nhanh liền hoàn toàn nắm vững việc trị lý bộ lạc.

Khi Pháo Tê định tiếp tục dốc sức trị lý, Hoa Tư và lão tộc trưởng lại để y đi bờ Du Thủy bái sư trước.

Pháo Tê cũng biết, khi mình xuất thế, có tiên nhân thu mình làm đồ đệ, bây giờ quả thực cũng nên đi bái sư.

Vị này lại là đệ tử đỉnh tiêm của Thánh Địa, lại là Thanh Hoa Đại Đế của Thiên Đình, nếu mình học thành trở về, nhất định có thể trị lý tốt hơn trước đây, mang đến một cảnh tượng tốt đẹp hơn cho Phong Duyên bộ lạc.

Tâm niệm đến đây, Pháo Tê liền lập tức lên đường, hướng về Phong Duyên bộ lạc mà đi. …… Bên bờ Du Thủy, trong một dãy núi nọ.

Theo lời mẫu thân Hoa Tư của mình, Pháo Tê đã đến một dãy núi bên bờ Du Thủy, quả nhiên đã nhìn thấy một con Thụy Thú Kỳ Lân.

Y biết, con Mặc Kỳ Lân này, chính là con Kỳ Lân năm xưa đã đưa thức ăn cho mẫu thân mình.

Ngay lập tức, Pháo Tê liền hướng về Mặc Kỳ Lân ba bái.

Mặc Huyền sợ hãi vội vàng tránh né, chỉ miễn cưỡng chịu nửa lễ, đây là Nhân Hoàng đệ nhất của Nhân tộc, lại là một trong Tam Hoàng – Thiên Hoàng, lại là nhân vật mà Đại Nhân Tổ Toại Thánh đích thân yêu cầu y hỗ trợ thuở ban đầu, y tự nhiên không dám từ chối lễ của Pháo Tê.

Một tồn tại như vậy, mình làm sao có cái phúc phận đó để chịu lễ.

Cần biết rằng, sau khi Pháo Tê chứng đạo quy vị Nhân Hoàng, thì không kém Thánh Nhân là bao, ngoài thực lực ra, những thứ khác không có gì khác biệt với Thánh Nhân.

Một tồn tại như vậy, dù y lúc này là một phàm nhân, nhưng nếu Mặc Huyền thực sự chịu lễ, lúc này lập tức sẽ chịu Thiên Khiển, điều này không phải chuyện đùa, y tự nhiên không dám làm bừa.

Đây chính là sự chênh lệch về thân phận thực sự giữa hai bên, cũng là một vực sâu không thể vượt qua.

"Ngươi chính là Pháo Tê đúng không?" Mặc Huyền nhìn y khẩu thổ nhân ngôn nói.

Nghe vậy, Pháo Tê gật đầu nói: "Hồi tiền bối, chính là Pháo Tê ……" "Ngươi mau vào đi, lão sư của ngươi đang đợi ngươi ở bên trong!" Mặc Huyền trong miệng nói.

Pháo Tê gật đầu, cũng không chậm trễ, y biết lão sư của mình đang đợi mình, tự nhiên không thể chần chừ ở đây nữa.

Pháo Tê hướng về Mặc Huyền khẽ chắp tay, liền hướng về phương hướng Mặc Huyền nói mà đi. …… Đây là một sơn cốc, tuy bình phàm, nhưng Pháo Tê vừa bước vào trong, lại thấy mắt mình sáng lên, nơi đây phảng phất như nhân gian tiên cảnh, hoa thụ lâm kỳ dị đẹp đẽ, hương thơm ngào ngạt, khí tức ngấm vào tâm tỳ, không ngờ nơi này đã được lão sư của mình cải tạo thành như vậy.

Trong lòng thầm than một tiếng, Pháo Tê hướng về phía trước mà đi, ở đó có một căn nhà tranh, trước nhà có một tảng đá lớn, trên tảng đá, có một đạo nhân mặc y phục màu xanh lam đang tọa thiền khoanh chân, toàn thân toát ra khí chất siêu phàm thoát tục như cao nhân thế ngoại.

Không cần nghĩ, đây chính là lão sư của mình, cũng có thể nói là đại đệ tử Thánh Địa, đồng thời là Thanh Minh của Nhân tộc.

Trên mặt Pháo Tê hiện lên một chút xao động, sau đó liền cất bước, thẳng tiến về phía Thanh Minh.

Khi đến trước Thanh Minh, liền lập tức quỳ bái nói: "Đệ tử Pháo Tê, bái kiến lão sư!" Nghe vậy, Thanh Minh từ từ mở hai mắt, nhìn người thanh niên trước mặt, trên mặt hiện lên một nụ cười, sau đó đỡ y dậy, nói: "Không cần đa lễ!" …… …… Bên bờ Du Thủy, trong một dãy núi nọ, trong sơn cốc.

Thanh Minh đỡ Pháo Tê dậy, cẩn thận đánh giá y, sau vài hơi thở, khẽ gật đầu nói: "Thân Nhân Hoàng, quả nhiên phi phàm, thân mang đại khí vận, khí Nhân Hoàng bao quanh.

Sau này ắt sẽ không dưới ta, lần gặp này, không cần hành đại lễ nữa!" Thân chuyển thế của Phục Hy, ca ca của Thánh mẫu Nữ Oa, Thiên Hoàng Nhân tộc, sau này khi quy vị, có khả năng cực lớn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cho dù không có, địa vị cũng sẽ không kém Thánh Nhân là bao.

Chương 286

Với thân phận và thực lực như vậy, Thanh Minh cảm thấy không nên nhận đại lễ của Pháo Tê, nếu không thì, cho dù y là sư phụ của Nhân Hoàng, nếu nhận quá nhiều, khí vận cũng sẽ bị tổn hại, thà rằng chỉ chắp tay thi lễ là được, nhiều nhất cũng chỉ là nửa lễ.

Pháo Tê tuy rằng đối với hành động này của Thanh Minh có chút không hiểu, nhưng trong lòng lại không cảm thấy có chút bất ổn nào, chỉ gật đầu, không mở miệng.

Thanh Minh nhìn y, không nói quá nhiều về chuyện này, mà là quay trở lại việc bái sư và giáo đạo Pháo Tê tu hành, y mở miệng nói: "Hôm nay ngươi đã chính thức bái ta làm sư, vậy sau này việc tu hành của ngươi, tự nhiên là do ta đích thân giáo đạo, những việc trên tu hành, cứ việc thỉnh giáo ta là được.

Còn về những điều không hiểu trong Nhân tộc, cũng có thể đến hỏi vi sư ……" Nghe vậy, Pháo Tê gật đầu, mở miệng nói: "Đệ tử đã hiểu!" Trong lòng y lại rất muốn tìm hiểu việc tu hành, bởi vì như vậy, đối với con đường trị lý của mình, cũng có chút giúp ích, cộng thêm lão sư cũng sẽ giúp đỡ mình, tin rằng mình trong việc trị lý bộ lạc, cũng sẽ có kiến thụ không nhỏ.

Thanh Minh khẽ gật đầu, bắt đầu giáo đạo Pháo Tê tu hành.

Y đã là sư phụ của Nhân Hoàng, những việc này, tự nhiên là y phải đích thân giáo đạo.

Nếu không thì, đâu có chuyện tốt như vậy, không làm gì cả mà có thể nhận được công đức.

Nhưng giáo đạo Nhân Hoàng tu hành, ngược lại cũng không khó, dù sao Nhân Hoàng đều không phải người bình thường, đều là những

kẻ thân mang đại khí vận, đại nghị lực, tư chất cực giai, khi tu hành, lại còn nhanh hơn Thanh Minh mình không ít.

Nhưng Thanh Minh cũng hiểu rõ, không nói thân phận Nhân Hoàng của Pháo Tê, chỉ riêng thân phận chuyển thế của Phục Hy, dưới sự chuyển thế trọng tu, tốc độ cũng sẽ nhanh như vậy.

Dù sao con đường đã đi qua, đi lại một lần nữa, tự nhiên sẽ không chậm, cho dù đạt đến Đại La Kim Tiên, chưởng khống đại đạo pháp tắc, đối với Pháo Tê mà nói, cũng sẽ không có quá nhiều khó khăn.

Ý niệm trong lòng Thanh Minh chợt lóe qua, liền tiếp tục giáo đạo Pháo Tê tu hành.

Chỉ trong vòng một năm ngắn ngủi, Pháo Tê đã vượt qua cảnh giới Hậu Thiên, Nhân Tiên, đạt đến Địa Tiên viên mãn.

Một năm, đối với không ít tồn tại trong Hồng Hoang mà nói, chẳng qua chỉ là trong chớp mắt, nhưng đối với Pháo Tê mà nói, lại là một đột phá cực lớn.

Thanh Minh thấy vậy, trong lòng quả thực khá chấn kinh, nhưng như vậy cũng không tệ, Pháo Tê không cần dành quá nhiều thời gian cho việc tu hành, dù sao nhiệm vụ Nhân Hoàng của y, lại không nằm ở việc tu hành.

Vì vậy, sau khi Pháo Tê đạt đến cảnh giới Địa Tiên, tốc độ tu hành của y liền chậm lại, dù sao nhiệm vụ của y lúc này, không phải tu hành, mà là trị lý việc Nhân tộc, vì vậy lúc này, tu vi liền không thể tiến triển nhanh như vậy.

Thanh Minh tự nhiên hiểu rõ tình huống bên trong, vì vậy cũng không để Pháo Tê tiếp tục tu hành nữa, y nên đi hoàn thành nhiệm vụ của chính mình.

Pháo Tê trong lòng cũng lo lắng công việc trong bộ lạc, không tiếp

tục tu hành, nếu không phải muốn Thanh Minh vui lòng, y cũng không muốn tu hành ở đây gần một năm thời gian, bây giờ đã như vậy, thì cũng không cần vội vã nữa.

"Việc tu hành, phi một sớm một chiều, việc quan trọng nhất của ngươi bây giờ, chính là quản lý công việc bộ lạc, chứ không phải việc tu hành ……" Thanh Minh nhìn Pháo Tê, mở miệng nói.

"Đệ tử minh bạch!" Pháo Tê gật đầu, trong lòng y lại lo lắng công việc bộ tộc.

"Như vậy, ngươi cứ đi làm cho tốt đi!" Thanh Minh phất tay nói.

"Đệ tử cáo lui!" Pháo Tê hành lễ, liền đứng dậy hướng về bên ngoài sơn cốc mà đi.

Thanh Minh nhìn Pháo Tê rời khỏi dãy núi, lúc này mới từ từ thu hồi ánh mắt, chờ đợi Pháo Tê lần nữa đến. …… Trong Phong Duyên bộ lạc.

Trong hơn một năm Pháo Tê rời đi, cơ bản đều là lão tộc trưởng của bộ lạc xử lý công việc trong bộ lạc, Pháo Tê là tộc trưởng đương nhiệm, bọn họ tự nhiên không muốn Pháo Tê cứ mãi tu hành.

Y là Nhân tộc đại hiền, tự nhiên phải dẫn dắt Nhân tộc đi đến cảnh giới huy hoàng, không thể cứ mãi tu luyện, tự nhiên là hy vọng Pháo Tê sớm trở về bộ lạc, nắm giữ đại quyền, quản lý bộ lạc.

Vì vậy, lần này khi nhìn thấy Pháo Tê trở về, lão tộc trưởng lập tức từ chức, trao lại chức vị tộc trưởng cho Pháo Tê.

Pháo Tê tiếp nhận chức vị tộc trưởng, liền chuẩn bị bắt đầu dốc sức trị lý công việc trong bộ lạc.

Trong hơn một năm tu hành cùng Thanh Minh trong núi, trong lòng y đã có những phương pháp trị lý thích hợp cho một số vấn đề nổi cộm trong bộ lạc, lần này trở về, liền có thể bắt đầu chấp hành.

Cộng thêm y lần này học thành trở về, những việc y muốn làm, đều nhận được sự ủng hộ mạnh mẽ của lão tộc trưởng bộ lạc và một nhóm trưởng lão, ngay cả những tộc nhân khác của bộ lạc, cũng hết sức ủng hộ y.

Dù sao danh tiếng Nhân tộc đại hiền Pháo Tê, quả thực đã lan truyền khắp các bộ lạc bên bờ Du Thủy, vì vậy thấy Pháo Tê định trị lý, đều ủng hộ y, hy vọng y dẫn dắt bộ lạc của họ quật khởi, đạt đến cảnh giới cao hơn. …… Sau khi Pháo Tê lần nữa tiếp nhận chức vị tộc trưởng bộ lạc, liền bắt đầu bắt tay vào xử lý công việc trong bộ lạc, trong một năm qua, tuy lão tộc trưởng đã xử lý không ít việc, nhưng dù sao cũng đã già yếu, lúc này cũng có không ít việc tích lũy lại, đang chờ y xử lý.

Pháo Tê xử lý những công việc này đồng thời, cũng nhiều lần thị sát trong bộ lạc, xem xét tình hình trong bộ lạc.

Không lâu sau, Pháo Tê phát hiện, trong bộ lạc này, những người thân cận trong tộc giao hợp, con cái sinh ra lại ngu độn hơn rất nhiều, y nhiều lần tìm hiểu, sau khi biết tình hình, liền ban bố một bộ pháp nhân luân.

Y biết, tình huống như vậy, không chỉ Phong Duyên bộ lạc của mình có, các bộ lạc khác trong Nhân tộc cũng vậy, y lúc này thực hành trong bộ lạc, sau này dần dần mở rộng sang các bộ lạc Nhân tộc khác, như vậy, toàn bộ Nhân tộc, liền đều sẽ được cải biến.

Pháp nhân luân mà Pháo Tê lần này định ra, chính là lấy thúc bá huynh đệ, cô thẩm tỷ muội, để định ra pháp nhân luân này.

Sau khi bộ pháp nhân luân này được ban bố, trong bộ lạc, từ đó không còn chuyện cận thân kết hôn nữa.

Hơn nữa, có pháp nhân luân do Pháo Tê chế định, Phong Duyên bộ lạc lại càng ngày càng tốt hơn.

Các bộ lạc khác bên bờ Du Thủy thấy vậy, cũng noi theo pháp nhân luân của Phong Duyên bộ lạc, chỉ trong mười năm ngắn ngủi, chuyện cận thân giao hợp trong Nhân tộc, liền hiếm thấy, pháp nhân luân, liền chính thức được định ra.

Giải quyết xong việc nhân luân, Pháo Tê liền chuyển ánh mắt sang các vấn đề khác.

Dù sao trong bộ lạc vẫn còn không ít việc khó giải quyết, ví dụ như vấn đề thiếu thốn lương thực.

Vấn đề này đã không chỉ là vấn đề của Phong Duyên bộ lạc nữa, mà là vấn đề mà toàn bộ Nhân tộc lúc này đang đối mặt.

Đương nhiên, Pháo Tê lúc này còn chưa nghĩ nhiều đến vậy, chỉ cần trước tiên giải quyết vấn đề lương thực của Phong Duyên bộ lạc, chỉ cần làm được, thì sau đó sẽ đẩy mạnh thực hiện cho các bộ lạc khác, như vậy là được, đến lúc đó liền có thể thực hiện chính sách trên toàn Nhân tộc.

Đến lúc đó, vấn đề thiếu thốn lương thực của các bộ lạc Nhân tộc khác, cũng sẽ được giải tỏa. …… …… Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện trung.

"Việc nhân luân, trước đây ngược lại không để ý quá nhiều, nhưng định ra như vậy, sau này Nhân tộc phát triển, sẽ càng ngày càng tốt, việc nhân luân, sẽ càng ngày càng quy phạm, khiến Nhân tộc trong phương diện này sẽ đạt đến cảnh giới hoàn thiện hơn ……" Nữ Oa nhìn Phong Duyên bộ lạc, khẽ gật đầu nói.

Nhân tộc trước đây vì lý do phát triển, ngược lại có chút không để ý quá nhiều, một số vấn đề đều không thể để mắt đến.

Vì vậy, một số việc lâu ngày, sẽ càng ngày càng nổi cộm, nhưng nàng và Thái Thượng đều sẽ không can thiệp quá nhiều vào việc Nhân

tộc, Thánh Địa cũng vẫn luôn chú trọng phát triển, vì vậy đều không xử lý quá nhiều những việc này.

Hiện tại, Nhân Hoàng đến giải quyết vấn đề, vậy cũng là cực kỳ không tệ.

"Nhân tộc phát triển quá nhanh, những vấn đề này, đều sẽ xuất hiện, để Nhân tộc được phát triển tốt hơn, việc định ra nhân luân, liền rất có tất yếu.

Những việc này của Nhân tộc, liền cần Nhân Hoàng đến giải quyết ……" "Nhân tộc muốn ổn định ngôi vị chính giữa trời đất, liền phải giải quyết những vấn đề tiềm ẩn này, lúc này xuất hiện vấn đề v.v., Nhân Hoàng chính là để giải quyết những điều này, đợi đến khi mọi thứ được giải quyết, liền không cần lo lắng nữa ……" Thái Thượng nghe vậy, cười cười rồi mở miệng nói.

Trong lòng y khẽ cảm ứng một phen, tình huống Vô Cực Giới của bản thân hiện tại đã càng ngày càng hoàn thiện và ổn định, có thể bước tiếp theo là tăng thêm nhiều sinh linh cho Vô Cực Giới, cũng như luân hồi.

Nữ Oa nhìn Thái Thượng, khẽ gật đầu, quả thực là đạo lý này.

Nàng suy nghĩ một chút, ánh mắt lần nữa chuyển đến trong Phong Duyên bộ lạc, tình hình ca ca của mình, nàng vẫn sẽ luôn chú ý.

Phần lớn tâm thần của Thái Thượng vẫn ấn chứng đại đạo của bản thân và sự lĩnh ngộ về thiên địa, để Vô Cực Giới tiến thêm một bước đạt đến cảnh giới tốt hơn, có thể để Thái Thượng thực thi bước tiếp theo.

Cùng lúc đó, trong Nhân tộc Thánh Địa.

Toại Nhân nhìn mọi thứ của Nhân tộc trong mười năm qua, hài lòng gật đầu.

Nhân luân tuy đặt trong Nhân tộc hiện tại, không phải là chuyện lớn, nhưng xét từ góc độ lâu dài của Nhân tộc, việc định ra nhân luân này, liền rất có tất yếu, dù sao như vậy, có thể phát triển tốt hơn.

Chương 287

Có thể ở mức độ lớn, thay đổi những ảnh hưởng không tốt mà nhân luân mang lại cho Nhân tộc, những điều này, đều là vì sự phát triển sau này của Nhân tộc.

"Thiên Hoàng mới vừa tiếp quản, liền đã giải quyết những việc này, sau này những vấn đề này, liền có thể được giải quyết một cách hoàn mỹ ……" Toại Nhân trong tay tính toán một phen, trên mặt hiện lên một nụ cười nói.

Nói đoạn, ánh mắt của Toại Nhân, lần nữa chuyển đến trong Nhân tộc Phong Duyên bộ lạc. …… Phong Duyên bộ lạc, tọa lạc bên bờ Du Thủy, gần đó có nhiều sông ngòi.

Khi Pháo Tê một mình, y luôn thích đến bờ sông suy nghĩ về cách giải quyết một số vấn đề, lần này, y lại đến bờ sông.

"Không biết, những sinh linh trong sông này, rốt cuộc là sinh linh gì?" Pháo Tê nhìn những động vật có vảy đang bơi lội trong dòng sông trong suốt thấy đáy, không khỏi mắt sáng rỡ.

"Trong bộ lạc cơ bản sống dựa vào săn bắn và hái lượm quả dại, chỉ có thể miễn cưỡng đảm bảo không chết đói, nhưng lương thực vẫn thiếu thốn, nếu có thể bắt những động vật này về ăn, có lẽ, có thể giải quyết vấn đề lương thực của Nhân tộc ……" Pháo Tê nhìn vật trong nước, trong lòng thầm nghĩ, mắt sáng lên quang mang.

Y đột nhiên đứng dậy, hướng về dãy núi nơi lão sư Thanh Minh của mình đang ở.

Sự nghi hoặc và suy nghĩ trong lòng, y cũng không biết có khả thi hay không, y cần thỉnh giáo lão sư của mình.

Lão sư của mình là đắc đạo tiên nhân, tự nhiên biết nhiều hơn mình, nếu y nói có thể ăn được, thì Nhân tộc liền có thể ăn được.

Dù sao lão sư của mình ngoài việc là đắc đạo tiên nhân, còn là thân phận Nhân tộc, đối với Nhân tộc, lão sư của mình vẫn khá hiểu rõ, chỉ cần y xác định có thể ăn được, thì mọi việc liền có thể giải quyết. …… Bên bờ Du Thủy, trong một dãy núi nọ.

Pháo Tê đến trong sơn cốc, báo cho Thanh Minh biết suy nghĩ của mình, sau đó liền đợi câu trả lời của Thanh Minh.

"Quả nhiên là Nhân Hoàng, đầu tiên là giải quyết vấn đề nhân luân, bây giờ lại là vấn đề lương thực của Nhân tộc.

Những vấn đề nổi cộm của Nhân tộc, sẽ được giải quyết một cách hoàn mỹ trong tay bọn họ ……" Thanh Minh biết, tám vị Nhân Hoàng này giáng lâm, chính là để giải quyết một loạt sự việc của Nhân tộc, triệt để điện định địa vị và thực lực cũng như sự trường tồn của khí vận Nhân tộc, lúc này xem ra, tiến triển khá nhanh.

Vấn đề lương thực của Nhân tộc lúc này, Thanh Minh tự nhiên cũng biết, chỉ là không ngờ, bây giờ Pháo Tê mới bắt đầu chạm đến vấn đề lương thực, lại đưa ra kiến giải mang tính thực chất, quả thực khiến y không khỏi lần nữa tán thán Nhân Hoàng phi phàm.

Cá tuy là chủng tộc dưới sự thống trị của Long tộc, nhưng đối với Nhân tộc mà nói, vẫn còn khá xa lạ, dù sao lương thực ban đầu của Nhân tộc, đều không phải ở trên đó.

Vì vậy đối với sinh vật như cá, vẫn còn ít hiểu biết, Pháo Tê không biết cũng là chuyện bình thường.

Ngay cả trong Nhân tộc, có một số người biết sinh vật cá này, nhưng tạm thời cũng chưa liên hệ đến việc lương thực.

Dù sao những người biết, thường là những người tu hành, nhưng

bọn họ, đã không cần phải ăn uống nữa.

"Vật mà ngươi nói, là một trong những chủng tộc dưới sự thống trị của Tứ Hải Long tộc, tên là Ngư!" Thanh Minh nhìn Pháo Tê, mỉm cười mở miệng nói.

"Ngư?!" Pháo Tê mắt sáng rỡ, trong lòng thầm ghi nhớ tên của vật này.

"Nhân tộc là Thiên sinh Đạo thể, khá đặc thù, mà thịt cá lại cực kỳ khế hợp với thân thể Nhân tộc, nếu Nhân tộc ăn, trong đó còn có không ít lợi ích ……" "Vì vậy suy nghĩ của ngươi là khả thi, trong Nhân tộc lương thực thiếu thốn, có thể lấy vật này làm thức ăn, giải quyết phần lớn vấn đề lương thực của tộc nhân ……" Bản thân Thanh Minh dù sao cũng là người Nhân tộc, khẽ tính toán một phen, liền đã hiểu rõ tác dụng của cá, đối với Nhân tộc mà nói, có thể làm lương thực v.v., sau đó y đem những việc này, toàn bộ cáo tri Pháo Tê.

Nghe vậy, Pháo Tê thần sắc vui mừng, ngay lập tức liền từ biệt Thanh Minh, định trở về bộ lạc, bắt con 'Ngư' này về, xem thử có giống như lão sư của mình nói không, nếu mọi thứ đều không có vấn đề gì, thì liền có thể đẩy mạnh thực hiện phương pháp này trong Nhân tộc.

Đến lúc đó, liền có thể giải quyết phần lớn vấn đề lương thực của Nhân tộc.

Thanh Minh nhìn Pháo Tê rời đi, khẽ gật đầu, sau đó liền thu hồi ánh mắt.

Những việc tiếp theo này, chính là việc của Nhân Hoàng tự mình, mình không cần can thiệp vào đó. …… Trở về bộ lạc, Pháo Tê liền bắt đầu tổ chức thanh niên của bộ lạc đi đánh cá.

Nhưng vì không có công cụ, nên hiệu quả rất kém, bất đắc dĩ,

Pháo Tê chỉ có thể tạm thời dừng lại, sau đó tìm cách giải quyết việc đánh cá.

Một ngày nọ, trong lúc tình cờ, Pháo Tê phát hiện cảnh tượng nhện ngoài hoang dã bắt mồi, nhện đều dùng mạng để giăng bẫy con mồi, sau đó bắt và ăn.

Trong khoảnh khắc, Pháo Tê trong lòng đã có sự minh ngộ.

"Chỉ cần có thể chế tạo ra một tấm lưới như vậy, thì những con cá kia liền không thể thoát khỏi tay mình nữa ……" Pháo Tê nghĩ đến điểm này, lập tức vui mừng nói.

Tâm niệm đến đây, Pháo Tê lập tức trở về bộ lạc, ngay lập tức tìm những người giỏi dệt trong bộ lạc, bắt đầu dùng dây gai chế tạo lưới.

Đối với việc Pháo Tê muốn bọn họ chế lưới, tộc nhân tuy không hiểu, nhưng cũng tin tưởng sự an bài của Pháo Tê, nhất định có thâm ý, vì vậy liền theo yêu cầu của y mà chế tạo một tấm lưới lớn.

Một ngày sau, tấm lưới do Pháo Tê phát minh cuối cùng cũng ra đời.

Tấm lưới này cực kỳ chắc chắn, khoảng cách giữa các mắt lưới lại dày đặc, không chỉ có thể dùng để đánh cá, mà còn có thể bắt mãnh thú, quả thực là đa dạng công dụng, có nó, thực đơn của Nhân tộc liền sẽ phong phú hơn rất nhiều.

Tấm lưới này vì sinh ra để đánh cá, nên Pháo Tê liền đặt tên cho tấm lưới này là Ngư võng (lưới cá).

Nhân tộc, Phong Duyên bộ lạc.

Sau khi ngư võng hiện thế, Pháo Tê lập tức triệu tập thanh tráng niên trong bộ lạc đến hà để bộ ngư.

Lần này, nhờ có ngư võng, chúng nhân thu hoạch phong phú, chỉ

trong một ngày, liền bộ được không ít ngư.

Pháo Tê thân tự thường thí một phen, quả nhiên phát hiện ngư này như lời Lão sư nói, vô cùng thần kỳ, đối với Nhân tộc cũng có không ít chỗ lợi, vừa có thể sung cơ.

Thực vật như vậy, quả thực là khó đắc thực vật.

Nhờ có ngư này, vấn đề thực vật của Nhân tộc, đốn thì giải quyết được đại bán.

Có ngư rồi, thanh tráng niên trong bộ lạc không cần tái khứ bộ sát dã thú, nhật tử tin rằng cũng sẽ trở nên ngày càng tốt đẹp.

Du thủy chi bạn, hà xuyên chúng đa, Phong Duyên bộ lạc dùng ngư võng này bộ tróc được không ít ngư, tộc nhân cuối cùng không cần tái vi thực vật chi sự mà chung nhật đan ưu.

Trong Phong Duyên bộ lạc, lão tộc trưởng cùng vài vị trưởng lão, ai nấy đều gật đầu tán thưởng, ngay cả mỗi một vị tộc nhân trong bộ lạc, giai thị xưng tán Pháo Tê chi pháp.

Có vị tộc trưởng này, vị đại hiền này, bộ lạc hưng thịnh, Nhân tộc hưng thịnh.

Lúc này, bộ ngư chi pháp đã tiệm tiệm từ Phong Duyên bộ lạc truyền bá khai lai, các bộ lạc khác cũng dần dần học tập bộ ngư chi pháp, vấn đề thực vật của họ cũng đã được giải quyết rất nhiều.

Danh tiếng của Pháo Tê cũng dần dần truyền khắp Nhân tộc.

Pháo Tê, người đã tạm thời giải quyết vấn đề thực vật cho bộ lạc của mình và các bộ lạc khác, lúc này lại không nhàn hạ, mà lại đang suy tư về những vấn đề khác.

Tuy nhiên, có vài chỗ y vẫn chưa minh bạch, nên Pháo Tê lại đến sơn mạch nơi Thanh Minh tọa trấn, để thương nghị tình huống tiếp

theo.

Còn Thanh Minh, thân là Nhân Hoàng chi sư, lúc này cũng đã nói ra kiến giải của mình.

Dù sao, y cũng là người của Nhân tộc, tự nhiên phải ra sức hơn vì sự phát triển của Nhân tộc, vì Nhân Hoàng chi sư, cũng vì Nhân tộc.

"Pháo Tê, ngư nhục này khả thực, đã giải quyết vấn đề thực vật của bộ lạc, nhưng vạn vật biến hóa, ngư loại trong hà cũng chung có ngày bị bộ thực đãi tận.

Điểm này, ngươi cần phải đề tiền tố hảo an bài." "Hoàn thỉnh Lão sư tứ giáo!" Pháo Tê nghe vậy, tức khắc chắp tay hướng Thanh Minh, nói, đây cũng là nguyên nhân y đến đây lần này.

"Ngươi có thể khiến Nhân tộc tại hồ đường chi trung phóng dưỡng.

Ngư loại phồn diễn sinh trưởng cực khoái, như thử phương năng bảo hà trung chi ngư sẽ không bị bộ thực tuyệt tích, Nhân tộc thực ngư, liền có thể nguyên nguyên bất đoạn." Thanh Minh nhìn y nói, đối với việc này, y đã thôi toán qua.

Chương 288

Nghe vậy, Pháo Tê đốn thì hỉ.

Đúng vậy, đây chẳng phải là trường cửu chi đạo sao?

Lúc này, Thanh Minh tiếp tục nói: "Về phần Nhân tộc thú chi đạo, tuy có thể được không ít thực vật, nhưng dã thú chung quy hữu số, hơn nữa tộc nhân của ngươi cũng thường xuyên gặp nguy hiểm.

Ngươi có thể mệnh Nhân tộc chúng nhân phác tróc ôn thuần chi thú, gia dĩ tuần hóa, kim hậu tựu khả tự dưỡng khởi lai, dữ dưỡng ngư chi đạo nhất ban." Nghe điều này, Pháo Tê lộ vẻ hỉ sắc nói: "Đa tạ Lão sư điểm hóa, đệ tử đã minh bạch, đây liền tiền khứ an bài!" Nói xong, y lại lần nữa chắp tay hướng Thanh Minh.

Ngay sau đó, y liền khởi thân từ biệt Thanh Minh, phản hồi Phong Duyên bộ lạc để an bài những sự tình này.

Thanh Minh vọng trứ thân ảnh Pháo Tê viễn khứ, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, nam nam đạo: "Như thử nhất lai, ta đã không còn bao nhiêu đông tây khả giáo đạo ngươi rồi, ngày ngươi chứng đạo, cũng không còn xa nữa." Y âm thầm thôi toán một phen, tuy thiên cơ bất minh, nhưng có thể tri hiểu vài phần, ngày Pháo Tê chứng đạo, sau khi những sự tình này toàn bộ an định, liền sẽ không còn xa nữa.

Khi đó, nhiệm vụ của y cũng sẽ hoàn thành.

Suy nghĩ trong lòng một lát, Thanh Minh chậm rãi bế thượng song nhãn, tiếp tục tham ngộ, cũng chờ đợi, khi Pháo Tê tái lai lần tới, nhiệm vụ của y liền sẽ gần như hoàn thành.

Nhân tộc, Phong Duyên bộ lạc.

Sau khi Pháo Tê phản hồi bộ lạc, liền nỗ lực quán triệt bộ phương

pháp tuần dưỡng này.

Đương nhiên, những dã thú hung mãnh kia, y tạm thời không định thường thí, trước tiên để người trong bộ lạc đi tróc bộ những dã thú tương đối ôn thuận hơn để tuần dưỡng.

Muốn tuần dưỡng dã thú, tự nhiên sẽ không dễ dàng như vậy, ngay cả dã thú tương đối ôn thuận, cũng như thế.

Đa lần tuần phục đều bất thành công.

Tuy nhiên Pháo Tê tịnh không có phóng khí, lần này, y đã có tân phương hướng.

Thánh mẫu Nữ Oa tích nhật tại tạo Nhân tộc chi tiền, còn tạo ra Lục Súc, Lục Súc kinh qua những năm này phát triển, dĩ nhiên đã có tộc quần cực kỳ bàng đại.

Tuy nhiên hậu đại của Lục Súc, và Lục Súc tích nhật bất đồng, y cựu là dã thú chi tượng, tịnh vị hữu khai hóa, tu hành chi tượng.

Còn tương giác với các dã thú khác, hậu đại của những Lục Súc này, liền tương đối ôn thuận hơn không ít.

Lần này, Pháo Tê liền định từ điểm này nhập thủ.

Chung quy, sau khi thất bại thập số lần, Pháo Tê cuối cùng cũng tuần hóa hậu đại của Lục Súc, tự dưỡng chúng.

Như vậy, trong thực vật của Nhân tộc, liền đã tăng thêm vài phần, lại giải quyết được không ít vấn đề.

Từ đó, người dân mùa hè liền đi bờ hà bộ ngư, ngư dư thừa liền chế thành ngư cán, mùa đông liền tể sát sinh súc.

Người dân không cần tái mạo hiểm sinh mệnh khứ sơn trung bộ, cuộc sống ngày càng tốt đẹp.

Theo sự phát triển của người dân trong bộ lạc ngày càng nhanh,

các bộ lạc xung quanh dần dần đều đến đầu khảo.

Danh vọng của Pháo Tê cũng ngày càng cao, và Phong Duyên bộ lạc y tiếp quản cũng đã trở thành bộ lạc lớn nhất lưu vực Hoàng Hà.

Dần dần, danh tiếng của Pháo Tê, vang dội lưu vực Hoàng Hà.

Lúc này, Pháo Tê, tuy chưa khôi phục chuyện tiền thế, nhưng dưới sự đề thăng của tín ngưỡng chi lực cùng khí vận, Pháo Tê bỗng chốc minh ngộ đại đạo chi danh của mình, dự định thay đổi danh tự.

Đối với điều này, các trưởng lão trong bộ lạc đều không dị nghị.

Bởi vì trong lòng họ, đối với việc này đều không cảm thấy có gì bất ổn, dường như chỉ có thay đổi, mới là phù hợp nhất với y.

Huống hồ, danh tự này, cao tầng Nhân tộc đều không phản đối, vậy thì không sai, họ tự nhiên sẽ không phản đối.

Bởi vậy, Pháo Tê đã thay đổi danh tự của mình thành, Phục Hy!

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện trung.

"Như vậy, ca ca liền tính là cải hồi đại đạo chân danh của mình rồi.

Nhất thiết của tự thân, đối với lĩnh ngộ và chưởng khống đại đạo, cũng sẽ từ từ khôi phục tích lũy chi trung, đề thăng tu vi tự thân." Nữ Oa kiến đáo ca ca mình trùng tân cải hồi đại đạo chân danh, Phục Hy.

Trong lòng nàng tự nhiên là khai tâm.

Về phần những thứ khác, nàng liền không cần lý hội và nhúng tay vào nữa.

"Lúc này sau khi cải hồi Phục Hy chi danh, liền bắt đầu tích lũy khí vận và tín ngưỡng chi lực.

Đại thế và khí vận Nhân tộc, khí vận Hồng Hoang, cũng sẽ không

ngừng dung nhập vào thân thể Phục Hy, y cũng sẽ không ngừng được đề thăng." "Khi đó, chỉ cần gia thêm thủ đoạn tự thân của y, chứng đạo, liền không thành vấn đề." Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười khai khẩu đạo.

Nữ Oa nghe điều này, điểm đầu, xác thực như Thái Thượng đã nói, khi đó ca ca mình liền có thể chứng đạo Hỗn Nguyên.

Xa tại thánh địa chi trung đích Toại Nhân, lúc này kiến đáo Phục Hy cải hồi đại đạo chân danh, trong lòng y cũng kỳ đãi những sự tình hậu diện của Phục Hy.

Cũng kỳ đãi, sự đản sinh của vị tồn tại đỉnh tiêm thứ hai của Nhân tộc.

Khi đó, Nhân tộc liền sẽ chân chính là đệ nhất chủng tộc.

Nhân tộc, Trần Đô trung.

Theo nỗ lực của Phục Hy, khí tượng Nhân tộc đại biến, sinh hoạt ngày càng tốt đẹp.

Vô số thủ lĩnh bộ lạc cảm thấy danh xưng "tộc trưởng" đã không đủ để hình dung công tích của Phục Hy, bèn tiến ngôn để Phục Hy tấn vị Nhân tộc Cộng Chủ, xưng Thánh Hoàng.

Phục Hy thoái từ không được, bèn tại Trần Đô tế cáo thiên địa, lấy Trần Đô làm đô thành, tấn vị Thánh Hoàng, trở thành Nhân Hoàng thủ vị của Nhân tộc.

Ức vạn Nhân tộc phân phân đầu hiệu, Nhân tộc lần đầu tiên trên hình thức hình thành nhất thống.

Theo thời gian lưu thệ, Nhân tộc dưới sự lãnh đạo của Phục Hy phát triển tấn tốc, nhưng vấn đề tùy chi nhi lai cũng không ít.

Ngày đó, một tộc trưởng của một bộ lạc trong Nhân tộc chạy đến

bẩm cáo y: "Nhân Hoàng, bộ tộc chúng ta tao thụ hồng thủy đại hại, sở hữu ngư quần đều tùy lưu mà tán, sinh súc tự dưỡng còn chưa trưởng thành, sở dĩ, ta thỉnh ngài điều phái ít thực vật cấp bộ tộc chúng ta…" Đối với điều này, Phục Hy đương tức ứng doãn, phái người tống nhân chúng đa thực vật cấp y, khiến y đái hồi bộ lạc.

Đợi vị trưởng lão kia tẩu hậu, Phục Hy bắt đầu suy tư làm sao để tránh Nhân tộc thụ đại tự nhiên xâm hại.

Tuy nhiên tư lự hứa cửu, Phục Hy y cựu vị năng hoa đáo bạn pháp, dự định khởi thân khứ tầm Lão sư Thanh Minh, tuân vấn phương pháp giải quyết.

Bằng không, nhất thiết đều là trị tiêu bất trị bản, giải quyết lần này, liền còn có lần sau, vẫn cần một bạn pháp giải quyết triệt để mới là.

Hơn nữa, y ẩn ẩn chi gian, cảm giác việc này hoặc hứa hòa chứng đạo của mình có quan hệ, nếu như không giải quyết, mình liền vô pháp viên mãn chứng đạo Thiên Hoàng chi vị.

Sở dĩ, vấn đề này, y cần phải giải quyết hoàn mỹ.

Du thủy chi bạn, sơn cốc chi trung.

Phục Hy lai kiến Lão sư Thanh Minh, rồi sau đó liền thuyết minh lai ý.

"Đệ tử tự vi Nhân Hoàng dĩ lai, hành giáo hóa thiên hạ chi sự, sở tố chi sự đều tận tâm tận lực, công đức tức tương viên mãn.

Cận kim nhật, ta tổng giác công đức viên mãn chi thì sắp đáo, nhưng ta tổng giác còn có một cơ duyên vị chí, sở dĩ đặc lai hướng Lão sư tuân vấn.

Chương 289

Lánh ngoại, trong Nhân tộc, thiên tai địa họa bất đoạn, bách tính khổ nan, ta đặc lai cầu pháp, hi vọng Lão sư tứ giáo…" Ký nhiên quan hồ chứng đạo tự thân, quan hồ Nhân tộc chi sự, Phục Hy tự nhiên phải thỉnh giáo Lão sư của mình, đắc đáo bạn pháp giải quyết hoàn mỹ.

Nghe văn lời Phục Hy, Thanh Minh âm thầm thôi toán một phen thiên cơ, trong lòng đã có một tia minh ngộ.

Vài khắc sau, Thanh Minh nhìn Phục Hy đạo: "Ngươi xác thực còn một sự việc chưa xong, cơ duyên này liền liên quan đến sở cầu của ngươi.

Vi sư liền thế ngươi chạy một chuyến Nhân tộc Thánh Địa, ngươi cứ tiên hồi khứ chờ tin tức tốt của vi sư…" "Như vậy, liền đa tạ Lão sư rồi!" Phục Hy nghe vậy, chắp tay hướng Thanh Minh.

Chỉ cần việc này có thể giải quyết, vậy thì chuyện Nhân tộc xu cát tị hung về sau, cùng việc mình viên mãn liền đều có thể giải quyết.

Kiến thử, Thanh Minh điểm đầu, đương tức liền khởi thân, sau đó thân hình nhất động, liền đã tiêu thất tại tiền Phục Hy.

Phục Hy kiến Thanh Minh ly khứ, cũng chuyển thân hướng Trần Đô mà đi, an tâm chờ đợi tin tức tốt của Thanh Minh.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện trung.

Nữ Oa khán trứ du thủy chi bạn, tình huống của Thanh Minh và Phục Hy, trong lòng âm thầm thôi toán vài phần, rồi sau đó nhìn Thái Thượng, khai khẩu đạo: "Sở cầu chi sự của ca ca, hòa quỹ tích chứng đạo của y tương liên, tưởng lai liền là việc này liên quan đến chứng

đạo đi?" "Xác thực là như thế.

Việc này, liền xem như sự việc cuối cùng của Phục Hy, cũng là sự việc chứng đạo của y.

Nếu việc này hoàn thành, thời gian Phục Hy quy vị Thiên Hoàng, e rằng sẽ không còn xa nữa…" "Khi đó, dĩ Thiên Hoàng công đức, tái gia thượng Nhân tộc khí vận cùng Hồng Hoang khí vận, tái gia thượng thủ đoạn tự thân của Phục Hy, chứng đạo Hỗn Nguyên, liền không thành vấn đề.

Nhân tộc, cũng sẽ có vị tồn tại đỉnh tiêm thứ hai rồi…" Thái Thượng nghe vậy, vi vi hạm thủ đạo.

"Đạo huynh, sự chứng đạo lần này của ca ca, khả có liên quan đến đại đạo tự thân của y?" Nữ Oa trong lòng suy nghĩ một lát, rồi nhìn Thái Thượng hỏi.

Ký là sự chứng đạo, vậy thì đa đa thiểu thiểu vẫn liên quan đến đại đạo tự thân của ca ca mình.

Điểm này, Nữ Oa ít nhiều cũng có thể toán được vài phần.

Nếu không có liên quan, với tu vi Thái ất Kim Tiên hiện tại của ca ca mình, có thể làm được việc chứng đạo này sao?

Nói thẳng ra, Thái ất Kim Tiên, phóng tại Hồng Hoang lúc này, chính là tu sĩ phổ thông, trong hồ nước Hồng Hoang khổng lồ này, không thể khuấy động dù chỉ một gợn sóng, tự nhiên là vô pháp làm được việc chứng đạo Thiên Hoàng.

Sở dĩ, Nữ Oa mới suy đoán, việc này e rằng liên quan đến đại đạo của ca ca mình.

Dù sao đó là đại đạo đã tu hành tích nhật, đối với bản thân y mà nói, liền dễ dàng hơn rất nhiều, có thể làm được việc mượn đó để chứng đạo.

“Vi Nhân tộc tầm hoa xu cát tị hung chi sự, việc này thiệp cập thiên cơ.

Việc thiệp cập thiên cơ, tự nhiên là lấy Thiên Cơ chi Đạo của Phục Hy làm tối…” Thái Thượng mỉm cười, tiếp tục đạo: “Trong Hồng Hoang, luận đồng đẳng cấp trung, lực lượng trắc toán thôi diễn, đương dĩ Phục Hy vi tối, ngay cả Đế Tuấn trước khi chứng đạo, cũng viễn không bằng Phục Hy.

Sở dĩ nói, việc xu cát tị hung này, tự nhiên là phải lấy Thiên Cơ chi Đạo để thực hành…” Thái Thượng đốn một chút, tiếp tục đạo: “Tuy nhiên Thiên Cơ chi Đạo tuy là đại đạo Phục Hy sở tu, muốn thôi diễn chưởng khống tuy không quá khó, nhưng trong đó, còn thiếu một vài đông tây, thiếu một kiện Chứng Đạo Chi Bảo…” “Chứng Đạo Chi Bảo ư…” Nữ Oa tú mi vi thiêu.

“Chứng Đạo Chi Bảo, trong Hồng Hoang thì Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn là thích hợp nhất.

Tuy nhiên muốn khứ tranh đoạt bảo này, nếu không thể nhất kích kích hội đại đạo Đế Tuấn, bằng không, nhân quả nhật hậu kết đắc quá đại…” Thái Thượng thuyết đạo.

“Vậy trừ đó ra, khả còn có linh bảo nào khác?” Nữ Oa tú mi nhất túc, khai khẩu vấn đạo.

Nếu vạn bất đắc dĩ, vì ca ca mình chứng đạo, Nữ Oa cảm thấy, cũng có thể thử một lần.

“Ta đã vì Phục Hy luyện chế một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Bảo này khế hợp đại đạo của Phục Hy, so với Hà Đồ Lạc Thư còn thích hợp hơn Phục Hy…” Hà Đồ Lạc Thư tuy không tệ, nhưng tịnh không khế hợp đại đạo Phục Hy, sở dĩ Thái Thượng tịnh không

muốn thải thủ Hà Đồ Lạc Thư bảo này.

Y trước đây đã định vì Phục Hy luyện chế một kiện linh bảo khế hợp đại đạo của y làm Chứng Đạo Chi Bảo.

Như vậy, nhật hậu Phục Hy chứng đạo, dùng linh bảo khế hợp tự thân đại đạo, cũng có thể tăng thêm không ít thực lực, điều này đối với Nhân tộc mà nói là hảo sự.

"Như vậy liền quá hảo rồi…" Nữ Oa nghe vậy, đương tức hân hỉ đạo.

Xử tại cảnh giới này, Nữ Oa tự nhiên minh bạch linh bảo khế hợp tự thân đại đạo, có thể phát huy uy lực lớn đến nhường nào.

Hà Đồ Lạc Thư tuy có thể đề thăng lực lượng trắc toán thôi diễn, nhưng đó rốt cuộc là linh bảo bản mệnh của Đế Tuấn.

Dù ca ca mình có dùng, nhưng tịnh không khế hợp đại đạo tự thân.

Linh bảo Đạo huynh luyện chế, nàng liền không cần đam tâm.

Dù sao đây là Đạo huynh chuyên môn vì ca ca mình luyện chế, việc khế hợp tự thân đại đạo liền không cần nói nữa.

Như vậy, thực lực ca ca mình, sẽ đề thăng không ít, đối với Nhân tộc mà nói, cũng là hảo sự.

"Lại không biết, bảo này là linh bảo gì?" Nữ Oa trong lòng hơi bình phục vài phần, nhìn Thái Thượng hỏi.

"Thiên Cơ Kỳ Bàn!" Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện thượng.

"Thiên Cơ Kỳ Bàn?!" Nữ Oa tú mi nhất thiêu, nhìn Thái Thượng, khẩu trung khinh đạo một tiếng.

Không nói gì khác, chỉ riêng chân danh của linh bảo này, liền có thể tri hiểu nó khế hợp Thiên Cơ chi Đạo của ca ca mình rồi.

Nếu bảo này ở trong tay ca ca mình, thì tự nhiên có thể phát huy tác dụng lớn hơn.

Dù sao linh bảo khế hợp đại đạo, không phải là điều dễ dàng gặp được.

Kẻ cơ duyên bất thâm, tạo hóa bất túc, tự nhiên không có khả năng này.

Nữ Oa tri hiểu, Thái Thượng luyện chế linh bảo này, e rằng cũng đã hao phí không ít tâm tư.

"Hừm!" Thái Thượng tay vừa lật, một kiện linh bảo có tượng kỳ bàn tứ phương xuất hiện trong tay y.

Một cổ khí tức Tiên Thiên nồng đậm tán phát khai lai, trong đó pháp tắc và quy tắc giao chức, dũng hiện ra không ít thiên cơ.

Những thiên cơ quan kiện này, hình thành một đồ án Tiên Thiên Bát Quái, trong đó lại có âm dương lưu chuyển, diễn hóa vô tận huyền diệu.

"Đây liền là Thiên Cơ Kỳ Bàn." Nữ Oa mỹ mâu chi trung quang hoa lưu chuyển, khẩu trung khinh thanh đạo.

Với mục quang của nàng, nhìn một cái, đều cảm thấy Thiên Cơ Kỳ Bàn vô cùng bất giản đơn, thiên cơ dũng hiện trong đó, ngay cả nàng, cũng vô pháp hoàn toàn khán thanh.

Trong số Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thiên Cơ Kỳ Bàn, có thể nói là một trong những kiện tối vi đỉnh tiêm.

"Bảo này, liền là Chứng Đạo Chi Bảo của Phục Hy." Thái Thượng đạm tiếu đạo.

Nhật hậu Phục Hy dĩ bảo này tọa trấn Nhân tộc, thực lực đề thăng không ít, như vậy, tình huống Thánh Địa, liền hoàn toàn an tâm.

“Đa tạ Đạo huynh!” Nữ Oa chắp tay hướng Thái Thượng.

“Ký là Nhân tộc Thiên Hoàng, Chứng Đạo Chi Bảo, đó tự nhiên là tất bất khả thiếu.” Thái Thượng cười cười, tay vừa huy, Thiên Cơ Kỳ Bàn hóa tác một đạo quang mang, một nhập vào hư không.

Ngay sau đó, Thái Thượng môi động động, rồi sau đó liền không tái lý hội.

Nữ Oa kiến thử, vi vi hạm thủ, không nói gì nữa.

Chương 290

Tiếp theo, liền là sự chứng đạo của ca ca, khi đó, mới là cách chứng đạo không xa.

Đông Hải chi tân, Nhân tộc Thánh Địa, Nhân Tổ Điện trung.

"Hừm!" Hư không một đạo quang mang thiểm qua, Toại Nhân thân xuất một tay, khinh điểm quang mang kia, rồi sau đó hóa tác một phương kỳ bàn linh bảo, lạc nhập vào tay y.

Chưa đợi y có ý nghĩ khác, bên tai y, liền vang lên lời giao đại của Thái Thượng.

"Đệ tử tri hiểu rồi!" Toại Nhân hướng phương hướng Thái Thanh Cung, vi vi hạm thủ đạo.

Rồi sau đó cất Thiên Cơ Kỳ Bàn, y vọng trứ phương hướng Nhân tộc, Thanh Minh lúc này đã hướng Thánh Địa phản hồi mà đến, vài ngày nữa liền khả hồi lai, khi đó tái tương những lời giao đại này hạ khứ liền có thể.

Về phần những thứ khác, liền tạm thời vô nhu mình phải thao tâm gì nữa.

Như vậy, thất nhật chi hậu.

Thanh Minh dĩ nhiên từ du thủy chi bạn phản hồi đáo Thánh Địa, trực tiếp đến diện kiến Toại Nhân.

"Đệ tử Thanh Minh, bái kiến Nhân Tổ!" Thanh Minh hướng Toại Nhân hành lễ đạo.

"Lai ý của ngươi, Bản Tổ dĩ nhiên tri hiểu rồi.

Việc này nghiệp dĩ chuẩn bị hoàn toàn." Toại Nhân vi vi hạm thủ,

một huy tay, phù khởi Thanh Minh đạo.

Thanh Minh nghe vậy, điểm đầu, ký nhiên Nhân Tổ dĩ nhiên tri hiểu, vậy thì việc này y liền vô nhu tái đa ngôn, cứ để Nhân Tổ an bài liền có thể.

"Hừm!" Toại Nhân tay vừa lật, một đạo thần quang thiểm qua, rồi sau đó liền thấy một linh bảo hình dạng kỳ bàn xuất hiện trong tay y.

"Bảo này, nãi là Lão sư sở luyện chế, là Chứng Đạo Chi Bảo của Phục Hy.

Ngươi cứ cầm khứ giao cho y liền có thể, những sự tình hậu diện, y tự sẽ hoàn thành." Toại Nhân tương Thiên Cơ Kỳ Bàn trong tay đệ cấp Thanh Minh, chậm rãi nói.

"Giáo Chủ?!" Thần sắc Thanh Minh nhất chinh, trong mắt thiểm qua một tia chấn kinh chi sắc.

Cư nhiên là linh bảo do Giáo Chủ thân tự luyện chế.

Từ khí tức tán phát của bảo này, Thanh Minh hào bất hoài nghi uy lực của bảo này, hơn nữa lại là vật chứng đạo của Phục Hy, uy lực về sau khả tưởng nhi tri.

Tuy nhiên nghĩ lại, Phục Hy dù sao cũng là Thiên Hoàng, thân phận tích nhật đều bất nhất bàn, có thể đắc đáo linh bảo do Giáo Chủ luyện chế, đó cũng không có chút nào bất thỏa.

Y tiếp lấy Thiên Cơ Kỳ Bàn chi hậu, đương tức điểm đầu đạo: "Đệ tử tri hiểu nên làm gì rồi." Toại Nhân nghe điều này, điểm đầu, rồi sau đó bãi thủ kỳ ý y có thể khứ làm.

"Đệ tử cáo thối!" Thanh Minh hướng Toại Nhân hành một lễ, liền trực tiếp ly khai Thánh Địa, hướng Trần Đô mà đến.

"Như vậy, liền là tương đối viên mãn." Toại Nhân trong tay thôi

toán phiến khắc, rồi sau đó hạm thủ đạo.

Ngay sau đó, mục quang y tái thứ chuyển đáo Trần Đô, không chỉ là y, những vị cùng Phục Hy thiện thi trong thiên địa, lúc này cũng đang quan chú.

Nhân tộc, Trần Đô đông bộ chi ngoại.

Nơi này và du thủy chi bạn, cũng là đa hà lưu, tại đông bộ ngoài Trần Đô, liền có một con đại hà, tiếp giáp với Hoàng Hà, danh vi Vị Thủy.

Việc chọn địa điểm này, cũng là Phục Hy tự mình yêu cầu, bởi vì y khi mình vô pháp giải quyết sự tình, tổng thị hỉ hoan tọa tại bờ hà minh tưởng sự tình, chỉ khi có sự tình lớn, y mới khứ thỉnh giáo Thanh Minh, bang mình giải quyết vấn đề.

Ngoài Trần Đô, bờ Vị Thủy.

Phục Hy tại đây minh tưởng hứa cửu, lúc này mới chậm rãi hồi thần, khinh thán đạo: "Không biết tình huống Lão sư như thế nào rồi, lần thiên tai này tái lâm, Nhân tộc đều tử thương không ít, nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng sẽ thương tổn nguyên khí Nhân tộc." "Muốn xu cát tị hung, duy hữu tri hiểu thiên địa biến hóa mới được, nhưng ta như kim, lại không có bất kỳ đầu mối nào." Đến nay, Phục Hy dĩ nhiên minh bạch sự việc cuối cùng mình nên làm trước khi chứng đạo rồi, đó chính là vì Nhân tộc lập một pháp, khả xu cát tị hung, khiến Nhân tộc tri hiểu thiên địa biến hóa, không đến nỗi dưới thiên tai như vậy lại tử thương vô số.

Chỉ bất quá lúc này còn thiếu cơ duyên chứng đạo, sở dĩ dù tri hiểu mình nên làm gì, Phục Hy lúc này cũng vô tòng hạ thủ.

Suy nghĩ trong lòng một lát, Phục Hy khẩu trung tái thứ khinh thán một tiếng, khai khẩu đạo: "Xem ra, vẫn cần tiếp tục chờ đợi tin tức

của Lão sư mới được.” Nói xong, y liền khởi thân, hướng Trần Đô mà đi, tiếp tục chờ đợi tin tức của Thanh Minh.

Vài ngày sau, Phục Hy trong lòng ẩn ẩn có dị động, liền lại một lần nữa đến bờ Vị Thủy tĩnh tọa minh tưởng.

Khoảnh khắc sau, chỉ thấy mặt hà Vị Thủy đột nhiên đại biến, trong thủy xuất hiện một xoáy nước sâu thẳm, hảo tự trong đó có sinh vật gì sắp xuất hiện.

Chưa đợi Phục Hy làm bất kỳ phản ứng nào, liền thấy một dị thú từ xoáy nước trong thủy chậm rãi phù xuất lai.

Dị thú này một tiếng tê minh, rồi sau đó liền đạp nước hướng Phục Hy trên bờ mà đến.

Kiến dị thú hướng mình hành lai, Phục Hy trong lòng kỳ quái vị hữu một tia sợ hãi, trong não bỗng nhiên tốc biến xuất hiện tin tức của đầu dị thú này: Long Mã giả, tinh hoa của thiên địa, hình dạng y, mã thân mà long lân, cố vị chi Long Mã.

Long Mã xích văn lục sắc, cao bát xích ngũ thốn, loại lạc hữu dực, đạo thủy bất một, nãi là thần thú.

Chỉ thấy Long Mã đến trước mặt Phục Hy, hồi thủ nhìn về phía lưng mình.

Phục Hy kiến thử, thuận theo mục quang Long Mã vọng khứ, chỉ thấy trên lưng Long Mã, còn có một Thần Quy.

Trên lưng Thần Quy, thác hữu một bảo, nãi là một phương Tiên Thiên Kỳ Bàn hiển lộ vô cực thiên cơ huyền diệu cùng âm dương chi đạo.

Trong kỳ bàn, có đồ án Tiên Thiên Bát Quái phù hiện, thái cực âm dương ngư chuyển hoán chi gian, liền có không ít thiên cơ hiển hóa xuất lai.

“Thiên Cơ Kỳ Bàn!” Ngoài Trần Đô, bờ Vị Thủy.

“Thiên Cơ Kỳ Bàn!” Phục Hy vừa kiến đáo phương Tiên Thiên Kỳ Bàn này, khẩu trung liền trực tiếp thoát khẩu mà xuất chân danh của bảo này.

Tuy y không rõ mình vì sao lại tri hiểu danh tự của vật này, nhưng y có thể cảm giác được, trong đó, dường như có một sức mạnh đặc thù, đang chỉ dẫn y, khiến y minh bạch nhất thiết này.

Cảm thụ khí tức Tiên Thiên hạo hãn cùng thiên cơ diễn hóa trên Thiên Cơ Kỳ Bàn, Phục Hy cảm giác đạo của mình có chút nới lỏng, dường như có cảm giác muốn chứng đạo ngay lập tức.

Tình huống như vậy, nếu y còn không tri đạo là tình huống gì, thì y uổng làm Nhân Hoàng.

“Như vậy, việc Nhân tộc xu cát tị hung, việc chứng đạo của ta, liền vô ưu rồi.” Phục Hy trên mặt lộ ra tiếu ý, khai khẩu thuyết đạo.

“Tốc độ của Lão sư, thật là nhanh, không qua một tháng có dư, liền đã tìm ra bạn pháp giải quyết, lại còn có pháp bảo như thế.” Trong lòng nhất động, Phục Hy mục quang chuyển hướng chỗ Thanh Minh tọa trấn, khẩu trung khinh tiếu đạo.

Cùng lúc đó, trong sơn mạch du thủy chi bạn.

Thanh Minh nghe vậy, cười lắc đầu, việc đặt Thiên Cơ Kỳ Bàn trên Long Mã và Thần Quy, cũng là tuân theo quy tắc mà hành sự, tại thời gian đặc định, giao cấp Phục Hy vật phẩm đặc định.

Bằng không, y đã sớm tự mình giao Thiên Cơ Kỳ Bàn cho Phục Hy rồi, cần gì phải để Long Mã Thần Quy hiến bảo.

“Ký nhiên tri hiểu, liền khứ làm những gì ngươi tâm trung sở tưởng đi!” Thanh Minh nhìn phương hướng Phục Hy, khai khẩu đạo.

Trần Đô, bờ Vị Thủy.

Bên tai Phục Hy truyền đến thanh âm của Thanh Minh, thần sắc nhất hỉ, rồi sau đó hướng phương hướng Thanh Minh vi vi cung thân, thuyết đạo: "Đệ tử tri hiểu nên làm gì rồi." Nói xong, Phục Hy liền từ trên lưng Long Mã và Thần Quy lấy xuống Thiên Cơ Kỳ Bàn.

Về phần Long Mã và Thần Quy, lúc này liền phản hồi vào Vị Thủy, tiêu thất bất kiến.

Phục Hy thu hồi mục quang, lạc đáo trên Thiên Cơ Kỳ Bàn trong tay, trên mặt lộ ra hân hỉ chi sắc.

"Thiên Cơ Kỳ Bàn, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cụ hữu thôi diễn thiên cơ, diễn toán thiên địa biến hóa chi năng." Cẩn thận đả lượng Thiên Cơ Kỳ Bàn trong tay, trong não hải Phục Hy thiểm qua một đạo tin tức, ngay sau đó liền thoát khẩu mà xuất.

Chương 291

Tuy y không tri đạo mình vì sao trong não hải lại đột nhiên phù hiện những tin tức này, nhưng từ những tin tức này, Phục Hy tri hiểu, đây chính là vật mình mong muốn, cũng là vật cơ duyên của mình, vật chứng đạo.

Có Thiên Cơ Kỳ Bàn kiện Tiên Thiên Linh Bảo này, sự chứng đạo của mình, liền coi như viên mãn.

Tâm niệm chí thử, song mâu của Phục Hy đều sáng lên vài phần.

Có Thiên Cơ Kỳ Bàn kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này, có thể thôi diễn thiên địa biến hóa, sự thương hại của Nhân tộc trong tai nạn, liền sẽ đại đại giảm thiểu.

Không chỉ như vậy, nếu có thể mượn đó đề tiền thôi diễn xuất tai nạn phát sinh, liền có thể đề tiền viễn ly tai nạn, tránh khỏi thương hại.

"Hữu thử, Nhân tộc an hỉ!" Phục Hy khẩu trung hân hỉ đạo, rồi sau đó lập tức chuyển thân, hướng Trần Đô mà khứ.

Du thủy chi bạn.

Thanh Minh nhìn Phục Hy tiến nhập Trần Đô, mãn ý điểm đầu, "Như vậy nhất lai, việc chứng đạo, liền coi như an hỉ rồi." Nói xong, Thanh Minh liền tái bế song nhãn, chờ đợi Phục Hy tiếp theo thôi diễn.

Về phần nên như thế nào thôi diễn, hoàn thành lộ trình chứng đạo của mình, điểm này Thanh Minh tịnh không đam ưu, những điều này đều thuộc về sự tình của Thiên Hoàng tự mình, y tự nhiên sẽ làm tốt nhất thiết này, vô nhu mình phải đam ưu gì.

Đợi y hoàn thành nhất thiết này, chứng đạo Thiên Hoàng quy vị chi hậu, nhiệm vụ của mình cũng sẽ hoàn thành, đến lúc đó, mình cũng có thể mượn công đức của Nhân Hoàng chi sư tái đề thăng vài phần, rồi sau đó phản hồi Thiên Đình tọa trấn Thanh Hoa Cung.

Về phần những thứ khác, y đảo không cần lý hội quá đa.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện trung.

Nữ Oa và Thái Thượng nhìn tình huống hiện tại của Phục Hy, vi vi hạm thủ.

Y dĩ nhiên tiếp nhận Thiên Cơ Kỳ Bàn, những sự tình tiếp theo, liền sẽ không có quá nhiều ý ngoại.

Chỉ chờ y thôi diễn ra Thiên Cơ chi Pháp, liền có thể viên mãn sự việc Nhân Hoàng.

"Sau khi việc này hoàn thành, nhiệm vụ Nhân Hoàng của ca ca liền viên mãn.

Khi đó chỉ cần tìm được vị Cộng Chủ kế tiếp, liền có thể chứng đạo quy vị rồi." Vài khắc sau, trên thánh nhan Nữ Oa lộ ra một nụ cười nhạt, chậm rãi thuyết đạo.

Lúc này không chỉ là nàng, Phục Hy thiện thi cũng khá là sốt ruột về việc này.

Dù sao việc chứng đạo đã không còn xa nữa.

Tâm nguyện đã chờ đợi mấy vạn năm, cuối cùng cũng sắp đạt được, trong lòng quả thật có chút sốt ruột muốn thấy.

"Toán toán thời cơ, cũng sẽ không quá lâu nữa.

Đợi Phục Hy chứng đạo viên mãn, Nhân Hoàng kế tiếp đản sinh, liền cũng sẽ không quá xa." Thái Thượng nhìn nàng, mỉm cười thuyết đạo.

Nữ Oa điểm đầu, nhìn Thái Thượng, trong mắt thiểm qua một tia kinh ngạc.

Trong khoảng thời gian gần đây, tốc độ lưu chuyển thời không quanh Thái Thượng trôi đi rất nhanh, điều này hiển nhiên là y lại đang tu hành.

Đây cũng là thủ pháp thường dùng của những tồn tại cảnh giới như họ.

Nàng tuy không phát hiện Thái Thượng tinh tiến những gì, nhưng lại phát hiện, Thái Thượng so với trước đây, lại có chút đề thăng.

Thái Thượng cười cười, không để ý, mục quang chuyển hướng Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, trong Vô Cực Giới.

Tâm thần Thái Thượng huyễn hóa thành hình, lập tại trung tâm Vô Cực Giới.

Y vọng trứ Vô Cực Giới hiện tại, đẳng cấp thế giới lúc này, so với Hồng Hoang, tuy còn kém một chút, lệ như luân hồi.

Tuy nhiên đợi đến khi những điều này được lập hạ, Vô Cực Giới liền sẽ không kém Hồng Hoang bao nhiêu.

Tuy nhiên Vô Cực Giới muốn đạt đến trình độ Hồng Hoang này, vẫn còn một đoạn cự ly, dù sao Hồng Hoang khả là dung nhập pháp tắc của Tam Thiên Hỗn Độn Ma Thần, điểm này, liền không phải Vô Cực Giới có thể sánh bằng.

Tuy nhiên Thái Thượng không ngừng đề thăng, đẳng cấp của Vô Cực Giới, cuối cùng cũng sẽ không kém Hồng Hoang bao nhiêu, thậm chí có thể sánh ngang trình độ Hồng Hoang.

Trong lòng suy nghĩ một lát, Thái Thượng nhất bộ đạp xuất,

chuyển hoán vô số thời không, đến một khu vực nào đó.

Y nhìn một cái nơi này, rồi vi vi hạm thủ, rồi sau đó tay vừa lật, lấy ra vài kiện Tiên Thiên bảo vật.

Tam Quang Thần Thủy, Cửu Thiên Tức Nhưỡng, Càn Khôn Đỉnh.

Trong Hồng Hoang, tam tài thiên địa nhân đã toàn, nhưng trong Vô Cực Giới, lại còn chưa có.

Nhân tộc, khả là một hoàn trọng yếu của Nhân Đạo, Vô Cực Giới tự nhiên không thể khuyết thất hoàn này.

Lại thêm Thái Thượng chưởng khống Nhân Đạo, muốn toàn bộ hoàn này, so với Nữ Oa, còn dễ dàng hơn không ít.

Dù sao thế giới này, Thái Thượng là chúa tể.

"Càn Khôn Đỉnh, khởi!" Thái Thượng trong tay khởi ấn quyết, tướng Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng phóng nhập Càn Khôn Đỉnh trung, dĩ lực lượng Càn Khôn của Càn Khôn Đỉnh cùng lực lượng thiên địa dung nhập vào hai chủng Tiên Thiên bảo vật kia.

Thái Thượng lần này dung nhập lực lượng thiên địa của Vô Cực Giới tiến nhập kỳ trung, điểm này, lại không giống với cách làm của Nữ Oa.

Trên phương diện tu hành và khế hợp thiên địa, sẽ có sự đề thăng.

Tuy nhiên cuối cùng có thể đi đến bước nào, vẫn phải xem Nhân tộc tự mình.

"Oanh long long!!!" Không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe thấy từ trong Càn Khôn Đỉnh truyền đến một loạt âm thanh oanh minh.

Từng trận Càn Khôn thanh quang trán phóng thiểm diệu, khí tức hạo hãn truyền đến.

Tốc độ kết ấn của Thái Thượng không ngừng đề thăng.

Vào một khắc nào đó, y khinh hát một tiếng, "Khởi!" Ngay sau đó, liền thấy Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng phi độn mà xuất, rồi sau đó bắt đầu dung hợp.

Thái Thượng dĩ lực lượng Nhân Đạo mình chưởng khống, pháp tắc âm dương cùng pháp tắc tạo hóa lĩnh ngộ từ chỗ Nữ Oa không ngừng giao chức, bắt đầu sáng tạo Nhân tộc.

Y trong tay không ngừng án niết hình dạng Nhân tộc, những điều này đối với y mà nói tịnh không khó.

Không biết đã qua bao lâu, trên đại địa, dĩ nhiên lập trứ ba ngàn sáu trăm năm mươi đạo thân ảnh Nhân tộc.

Kiến thử, Thái Thượng khá mãn ý, tuy nhiên số lượng Nhân tộc không nhiều, nhưng ám hợp Chu Thiên chi số, cũng là không tệ rồi.

"Kim nhật, liền tứ nhĩ đẳng tiện vi Nhân, Nhân tộc!" Trong một khu vực tại Vô Cực Giới. "Hôm nay, Ta liền tứ các ngươi làm người, Nhân tộc!" Thái Thượng nhìn chúng Nhân tộc, trên mặt lộ ra mỉm cười, chậm rãi nói.

Thanh âm khôi hoằng, quán xuyên trường hà thời không, rơi vào bên tai mỗi một vị Nhân tộc, xua tan sự mờ mịt của bọn họ, khiến họ minh bạch ý nghĩa của lời này. "Nhân tộc, bái kiến Thánh Phụ!" Lúc này, tất cả Nhân tộc đồng loạt bái lạy Thái Thượng, cao hô danh Thánh Phụ.

Thái Thượng thấy vậy, tay khẽ vung, nâng đỡ tất cả Nhân tộc dậy, gật đầu, sau đó trong tay lại vung một cái, chỉ thấy một đạo kim quang chợt lóe, liền hóa thành ba ngàn sáu trăm năm mươi phần, đồng loạt chìm vào mi tâm của tất cả Nhân tộc.

Chương 292

Đồng là Nhân tộc, công pháp tự nhiên không cần thay đổi, Chúng Sinh Đạo Kinh cũng thích hợp với Nhân tộc của Vô Cực Giới, bởi vậy Thái Thượng lúc này truyền pháp, cũng không khó, đem toàn bộ những điều này truyền lại cho bọn họ.

Sau khi Nhân tộc Hồng Hoang đã thực tiễn, trong công pháp này đã có phương pháp tu hành cực kỳ tường tận, từng bước nên làm thế nào, đều đã bao quát trong đó, cho nên Thái Thượng cũng không cần lo lắng bọn họ sẽ không biết tu hành.

Đợi đến khi bọn họ tu hành có chút thành tựu, Ta có lẽ liền có thể đến giảng đạo cho bọn họ, còn như hiện tại, vẫn còn quá sớm. "Sau này chuyện tu hành của các ngươi, liền theo pháp này mà đi.

Còn về những điều khác, thì cần phải dựa vào chính Nhân tộc mà đi, con đường của Nhân tộc, tự nhiên phải do chính Nhân tộc tự mình bước ra, bước ra một con đường thuộc về chính mình." "Trời vận hành mạnh mẽ, người quân tử phải tự cường không ngừng.

Nhân tộc, đương tự cường!" Thái Thượng nhìn bọn họ, thần sắc trang nghiêm nói, những lời như vậy, trước đây đã nói với Nhân tộc Hồng Hoang, hiện tại, vẫn cứ nói với bọn họ như vậy. "Thánh Phụ yên tâm, chúng Ta tự khắc ghi nhớ lời giáo huấn của Ngài, Nhân tộc, sau này tự khắc tự cường không ngừng!" Vài vị Nhân tộc đứng đầu hướng Thái Thượng hành lễ, mở miệng nói.

Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, đối với câu trả lời của Nhân tộc vẫn khá hài lòng. "Như vậy, liền đi đi!" Thái Thượng trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, nói với bọn họ.

Nghe vậy, bọn họ lại một lần nữa hướng Thái Thượng hành lễ,

sau đó liền xoay người đi về phía một khu vực nào đó.

Thấy vậy, thân hình Thái Thượng khẽ động, rời khỏi nơi này.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, Nhân tộc sẽ không quá thuận lợi, nhưng chỉ cần vượt qua giai đoạn này, Nhân tộc liền có thể từ từ quật khởi.

Thái Thượng đối với điều này cũng không lo lắng, Nhân tộc tự có con đường của Nhân tộc, điểm này, Y vẫn tin tưởng Nhân tộc, Y cũng không cần can thiệp quá nhiều.

Hiện tại, Y còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, đó chính là, lập luân hồi!

Luân hồi, là một khâu then chốt nhất để hoàn thiện một thiên địa, thiên địa minh tam giới, hoàn thiện toàn bộ như vậy, phương thế giới này mới tính là một thế giới chân chính hoàn chỉnh, còn về khác biệt so với Hồng Hoang, liền chỉ có khác biệt trên đại đạo pháp tắc mà thôi, còn những thứ khác, liền sẽ không yếu kém bao nhiêu.

Trong Vô Cực Giới, tuy không có Địa Ngục Huyết Hải, nhưng trong tay Thái Thượng, có được một phần Minh Đạo Chi Lực tại Hồng Hoang, thêm vào tu vi của Y, khai tịch một phương luân hồi chi địa, cũng không tính là quá khó.

Hậu Thổ lấy bản thân cùng Huyết Hải lập nên Chúng Sinh Luân Hồi, Thái Thượng lấy Minh Đạo Chi Lực cùng pháp lực cường đại của bản thân khai tịch một phương luân hồi, song phương đều có lợi hại riêng.

Tương đối mà nói, luân hồi được khai tịch trong Vô Cực Giới sẽ yếu hơn một chút so với Chúng Sinh Luân Hồi của Hồng Hoang, nhưng những điều này cũng không có vấn đề gì quá lớn, chỉ cần thế giới không ngừng đề thăng, luân hồi của Vô Cực Giới cũng sẽ từ từ

đề thăng lên, đủ để dung nạp chúng sinh của Vô Cực Giới.

Vô Cực Giới, phương Bắc, một nơi cực âm chi địa. "Hưu!" Một đạo thần quang chợt lóe, liền hóa thành Thái Thượng, từ trong hư không bước ra, dưới chân từng đóa sen nâng đỡ Thái Thượng tiến về phía trước. "Nơi này cực âm, quả thực phù hợp để lập luân hồi chi địa, Minh Đạo tại đây, cũng sẽ được đề thăng." Thái Thượng trong hai mắt, một âm một dương, hiển hóa ra vô tận huyền diệu, trong tay thôi toán vài phần, khẽ gật đầu nói.

Lời vừa dứt, Thái Thượng trong tay kết ấn, mỗi thủ ấn đều kích đãng lực lượng tuyên cổ thương khung, quán xuyên trường hà thời không, trực đạt tận cùng Đại Đạo, như đạt đến khởi nguyên của Đại Đạo, lực lượng kinh khủng không ngừng cuồn cuộn từ trên thân Thái Thượng lan ra. "Oanh long!" Trong một phần ức vạn sát na, trên Cửu Thiên, Âm Dương Chi Đạo giao thoa phù hiện, sau đó hiển hóa ra Âm Dương song ngư, trong lúc Thái Cực đồ án lưu chuyển, vạn vật phục tô, đản sinh mà đến.

Lúc này, trên đại địa, bắt đầu dũng hiện ra một cỗ sức mạnh, một không gian cực kỳ đặc thù, bắt đầu trong quá trình diễn hóa.

Thái Thượng thần sắc trang nghiêm, thủ ấn trong tay không ngừng đánh vào không gian đang diễn hóa kia, ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm tỏa ra thần quang chói lọi, từng trận Thái Thanh Chi Lực không ngừng dung nhập vào trong đó.

Trên Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng, Tam Thanh Đạo Nhân từ ba đóa liên đài đứng dậy, thần sắc trang nghiêm, trong tay cũng đồng thời đánh ra thủ ấn tiến vào không gian đã bắt đầu đầy vết nứt kia. "Khai!" Vào một khắc nào đó, Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân đồng thời mở miệng, tiếng quát nhẹ vang vọng giữa thiên địa, âm ba cuồn cuộn, quán xuyên vũ trụ thương khung, vang vọng

khắp bốn phương, khiến vô số sinh linh thời không chấn kinh. "Bành!" Giây lát sau, chỉ nghe một tiếng vang nhẹ, rồi thấy phương không gian đủ sánh ngang với một Trung Thiên thế giới này, ầm ầm phá toái, trong đó không gian loạn lưu, thời không vặn vẹo, hỗn độn chi khí tràn đến, diễn hóa Địa Thủy Phong Hỏa. "Định!" Thái Thượng trong tay quang hoa lưu chuyển, Thái Cực Đồ phù hiện trong tay Y, sau đó tay khẽ động, Thái Cực Đồ bay ra, trấn định Địa Thủy Phong Hỏa, ổn định hư không bốn phương, từng trận Âm Dương Chi Lực hạo hãn cuồn cuộn lan ra, khiến phương thế giới này dần dần thành hình.

Giây lát sau, lại có Càn Khôn Đỉnh dùng Càn Khôn Chi Lực, khiến phương thế giới này nhanh chóng diễn hóa.

Khí tức trên thân Thái Thượng lực áp chư thiên, không ngừng chú nhập vào Minh Giới, khiến phương Trung Thiên thế giới này, bắt đầu diễn hóa thành luân hồi chi địa. "Khứ!" Thái Thượng trong tay khẽ động, Minh Đạo Chi Lực được Y chú nhập vào Minh Giới, bắt đầu dung hợp với thế giới này, bắt đầu diễn hóa thành luân hồi chi địa.

Thái Thượng nhìn Minh Giới dần dần thành hình, hài lòng gật đầu, Minh Đạo Chi Lực này, chính là do Y đoạt được từ Chúng Sinh Luân Hồi Chi Địa, sức mạnh không nhỏ, lúc này sau khi dung nhập vào Minh Giới, thế giới này đã hình thành một phương luân hồi chi địa hoàn chỉnh.

Tuy nhiên hiện tại thế giới này đã thành, nhưng vẫn còn một số việc chưa hoàn thành, đó chính là bàn Chúng Sinh Luân Hồi, vẫn cần Y đích thân lập nên.

Y một bước bước ra, đến trong Minh Giới, dựa theo hình dáng Địa Phủ trong Hồng Hoang, bắt đầu trong Minh Giới, sáng lập tất cả, lại với thân phận Vô Cực Giới Chi Chủ của bản thân, cùng thân phận

chưởng khống Nhân Đạo, bắt đầu khai tịch luân hồi thông đạo.

Những điều này, đối với Y mà nói cũng không tính là quá khó.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, Y lại đích thân điểm hóa sinh linh, sáng tạo sinh linh, khiến họ đến chưởng quản sự vận chuyển của Minh Giới.

Đợi đến khi Thái Thượng hoàn thành tất cả những điều này, đã là vài ngàn năm sau.

Tuy nhiên nhìn Minh Giới đã hoàn toàn thành hình, cùng bắt đầu chậm rãi vận chuyển, Y quả thực rất hài lòng, như vậy, Vô Cực Giới, mới tính là hoàn chỉnh.Trong Minh Giới của Vô Cực Giới. "Như vậy, Vô Cực Giới mới tính là một phương thế giới hoàn chỉnh, khoảng cách so với Hồng Hoang, cũng sẽ không quá xa nữa..." Thái Thượng hai mắt như trời quang, nhìn lên Cửu Thiên, chậm rãi nói.

Vô Cực Giới tuy siêu việt Đại Thiên Thế Giới không ít, nhưng Minh Giới dù sao cũng chỉ là một giới trong đó, cũng không thể đạt đến trình độ của Đại Thiên Thế Giới, cho nên Thái Thượng mới lựa chọn phạm vi Trung Thiên Thế Giới để khai tịch.

Lúc này xem ra, cũng là thích hợp, cũng không tính là nhỏ, vận chuyển Chúng Sinh Luân Hồi của Vô Cực Giới, cũng là thích hợp. "Kể từ hôm nay, Ta lấy thân phận Vô Cực Giới Chi Chủ, định Minh Giới là nơi luân hồi, lập Minh Không làm Minh Giới Chi Chủ!" Trong một khắc nào đó, Thái Thượng nhìn khắp các phương của Vô Cực Giới, mở miệng nói.

Uy áp khủng bố bao trùm toàn bộ Vô Cực Giới, giây phút này, bọn họ đều biết chuyện gì đang xảy ra, nhìn về phía Minh Giới, không ai không lộ vẻ hân hoan.

Như vậy, khi bản thân vẫn lạc, cũng coi như có nơi quy tụ, cùng

được sống lại một đời.

Chuyện như vậy, đối với bọn họ mà nói, chính là chuyện tốt, bọn họ tự nhiên vui lòng thấy chuyện tốt như vậy xuất hiện. "Minh Không, đa tạ Đạo Tôn!" Phía sau Thái Thượng, một thân ảnh chậm rãi phù hiện, trên khuôn mặt trung niên, lại hiện vẻ nho nhã, hướng Thái Thượng hành lễ nói. "Bái kiến Minh Không Đại Đế!" Phía sau Minh Không, lại có không ít sinh linh Minh Giới hướng Minh Không hành lễ.

Thái Thượng nhìn Y, tay khẽ vung, nâng Y dậy, nói: "Minh Giới sau này, liền giao cho ngươi vận chuyển..." Đây là sinh linh do Ta sáng tạo, chỉ có thể hoạt động trong Minh Giới, là sinh linh vì Minh Giới mà sinh. "Đạo Tôn yên tâm, Minh Không tự khắc làm mọi việc vì Minh Giới, vì Vô Cực Giới..." Minh Không thần sắc trang nghiêm nói, Y minh bạch sứ mệnh của bản thân, tự nhiên sẽ không để Thái Thượng thất vọng.

Thái Thượng hài lòng gật đầu, một tay vung lên, nâng đỡ một chúng sinh linh Minh Giới, sau đó thân hình khẽ động, biến mất tại Minh Giới. "Cung tiễn Đạo Tôn!" Minh Không và một chúng sinh linh Minh Giới, lúc này đồng loạt hướng về phía Thái Thượng rời đi mà cúi người hành lễ.

Sau đó, Minh Không mới dẫn bọn họ trở về Minh Giới, bắt đầu vận chuyển những công việc tiếp theo.

Kể từ khi Minh Giới được lập, trong Vô Cực Giới, những sinh linh vẫn lạc kia, liền bắt đầu tụ tập về thế giới này, những điều này, đều cần bọn họ xử lý thật tốt, khiến họ đi đến luân hồi.

Hiện tại Minh Giới vừa mới thành lập, tự nhiên có chút bận rộn, nhưng đối với những sinh linh Minh Giới mà nói, quản lý những điều này cũng có lợi ích, đây cũng là thời điểm tốt để đạt được công đức,

đề thăng tu vi bản thân.

Vì vậy, sau khi bọn họ trở về Minh Giới, liền bắt đầu xử lý những sinh linh này, khiến họ đi đến luân hồi.

Thái Thượng sau khi rời khỏi Minh Giới, cũng không có tâm thần hồi quy, sau đó trực tiếp đến trên Cửu Thiên, rồi bán tất tọa trong đó.

Chương 293

Tâm thần Thái Thượng bao trùm toàn bộ Vô Cực Giới, bắt đầu thể ngộ vận chuyển của thiên địa, đồng thời ấn chứng bản thân, cũng ấn chứng phương thế giới này.

Hồng Hoang, Vô Cực Giới, giờ đây đều là thế giới hoàn chỉnh, nhưng giữa các quy tắc thiên địa hoàn chỉnh, lại có sự khác biệt không nhỏ, và điểm này, chính là nơi Thái Thượng lúc này có thể ấn chứng bản thân, ấn chứng Vô Cực Giới.

Tam Thanh Đạo Nhân tọa trên vị trí Tam Tài bốn phía Thái Thượng, từng đạo quy tắc thiên địa hữu hình xuyên qua thân thể Tam Thanh Đạo Nhân, sau đó lại dung nhập vào trong thân thể Thái Thượng.

Ngay sau đó, lại từ trong thân thể Thái Thượng bay ra, dung nhập vào trong thiên địa.

Các quy tắc thiên địa, không ngừng lưu chuyển trên thân Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân, bắt đầu ấn chứng bản thân, ấn chứng thiên địa.Hồng Hoang Đại Địa, Nhân tộc.

Trong Trần Đô.

Sau khi Phục Hy có được Thiên Cơ Kỳ Bàn, liền lập tức trở về Trần Đô.

Thiên Cơ Kỳ Bàn, kiện Tiên Thiên Linh Bảo này, đối với Nhân tộc lúc này mà nói, vô cùng trọng yếu, bởi vậy Phục Hy cần nhanh chóng tham ngộ huyền bí trong đó, nghiên cứu ra phương pháp tránh khỏi thiên tai địa họa.

Chỉ có như vậy, Nhân tộc mới có thể tránh được tai nạn do thiên

tai địa họa mang lại, ít nhất, cũng có thể trong những tai nạn như vậy, giảm thiểu tối đa tổn hại.

Đối với Nhân tộc là vật trọng yếu như vậy, Phục Hy tự nhiên không dám có chút nào lơ là.

Tuy nhiên Y cũng biết, Thiên Cơ Kỳ Bàn dù sao cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, muốn luyện hóa tham ngộ, cũng không phải dễ dàng như vậy, dù sao lúc này Y đã không còn là Nhân tộc phổ thông như trước, mà là thân mang Đại La Chi Lực.

Tự nhiên Y biết, muốn luyện hóa pháp bảo này, cần rất nhiều thời gian mới có thể, cộng thêm thời gian tham ngộ, e rằng không có mười mấy vạn năm thì không thể nào.

Nhưng thời gian này, Nhân tộc lại không thể đợi.

Vì vậy, trong lòng suy nghĩ mọi việc, Phục Hy bắt đầu luyện hóa bảo vật này. "Ông!" Lúc này, Phục Hy vừa mới bắt đầu luyện hóa, liền tiến triển khá nhanh, tựa hồ pháp bảo này bản thân chính là của Y, lúc này căn bản không cần tốn quá nhiều thời gian, liền có thể nhanh chóng luyện hóa nó.

Hơn nữa, đại đạo của bản thân Y, tựa hồ bắt đầu dung hợp thành một thể với đại đạo pháp tắc trong Thiên Cơ Kỳ Bàn, cũng đang đề thăng tốc độ tế luyện. "Chẳng lẽ, thật sự là do bảo vật này có đại cơ duyên với Ta?

Hay là vì thân phận Nhân Hoàng của Ta?" Phục Hy trong lòng nghi hoặc, thầm suy đoán, nhưng lại không dám khẳng định suy đoán này.

Tuy nhiên bất kể thế nào, điều này đối với bản thân Y mà nói, đều là một chuyện tốt, dù sao như vậy, liền có thể rút ngắn đáng kể thời gian này.

Cùng với sự luyện hóa của bản thân Y, vô cùng Thiên Địa Biến

Hóa Chi Đạo cùng Thiên Cơ Diễn Toán Chi Pháp ẩn chứa trong Thiên Cơ Kỳ Bàn, lúc này đều từng chút một được Phục Hy lý giải, càng lý giải sâu, tốc độ luyện hóa lại càng nhanh.

Không chỉ như vậy, cùng với sự luyện hóa của Thiên Cơ Kỳ Bàn và sự dung hợp của đại đạo, Thiên Cơ Diễn Toán Chi Pháp và sự lý giải về Thiên Địa Biến Hóa trong đó, Phục Hy đối với đạo này, phảng phất là thiên sinh đã thông vậy, căn bản không cần tốn quá nhiều thời gian để tham ngộ.

Chính cái gọi là nhất thông bách thông, Phục Hy lúc này thời gian lĩnh ngộ không dài, nhưng Thiên Cơ Diễn Toán Chi Pháp cùng Thiên Địa Biến Hóa mà Y lĩnh ngộ được, lại cực kỳ tinh thâm, dần dần tiếp cận với cảnh giới trước khi luân hồi.

Đối với điều này, Phục Hy trong lòng rất vui mừng, một mặt quản lý công việc Nhân tộc, một mặt tham ngộ Thiên Cơ Kỳ Bàn lúc này đã hoàn toàn luyện hóa.

Hy vọng nhanh chóng từ trong đó chỉnh lý ra Thiên Cơ Diễn Toán Chi Pháp hoàn chỉnh cùng thôi toán Thiên Địa Biến Hóa Chi Đạo, đến lúc đó, Nhân tộc trên đạo này, liền không cần như trước đây, trước mặt đại tai nạn, thương vong vô số nữa.

Cũng có thể biết trước, chuẩn bị trước, tránh dữ tìm lành.

Thời gian du du, thoáng chốc đã hơn trăm năm trôi qua.

Hơn trăm năm đối với tu sĩ trong Hồng Hoang mà nói, quả thực là chín trâu mất một sợi lông, ai mà bế quan chẳng tính bằng ngàn năm vạn năm, hơn trăm năm đối với bọn họ mà nói, quả thực là quá ít.

Tuy nhiên hơn trăm năm thời gian này, đối với Nhân tộc lúc này mà nói, lại cực kỳ trọng yếu.

Phục Hy có được Thiên Cơ Kỳ Bàn, vì Nhân tộc mà thôi diễn

phương pháp tránh tai họa, sớm đã truyền khắp toàn bộ Nhân tộc.

Tuy nhiên khó khăn trong đó lớn đến mức nào, người Nhân tộc cũng đều biết, bọn họ cũng biết cái khó của Cộng Chủ, nhưng chuyện này bọn họ không giúp được, chỉ có thể đặt hy vọng lên người Cộng Chủ, hy vọng Cộng Chủ lần này có thể thành công.Nhân tộc, trong Trần Đô.

Thoáng chốc, lại năm mươi năm lặng lẽ trôi qua.

Nơi cư ngụ của Cộng Chủ Phục Hy. "Oanh!" Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng vang lớn, chấn động Trần Đô, Nhân tộc trong Trần Đô đồng loạt nhìn về phía nơi phát ra âm thanh. "Đó là hướng của Cộng Chủ..." Một Nhân tộc mắt tinh hô lên kinh ngạc, trong hai mắt, hiện lên một tia khó tin. "Cộng Chủ người, thành công rồi..." Có Nhân tộc lẩm bẩm tự nói, mắt ướt đẫm.

Một hòn đá ném xuống gây ngàn lớp sóng, một lời nói chấn kinh vạn Nhân tộc, lúc này, vô số Nhân tộc nhìn về phía Cộng Chủ Phục Hy.

Trên nơi cư ngụ của Phục Hy, nổi lên một đồ án Tiên Thiên Bát Quái huyền ảo.

Bát Quái vừa xuất hiện, Thiên Cơ phù hiện!

Từng trận khí tức huyền ảo từ trong đồ án Tiên Thiên Bát Quái tán phát ra, phảng phất diễn giải tất cả huyền diệu giữa thiên địa, thâm nhập tất cả quy tắc thiên địa vậy, khiến không ít tu sĩ và Đại Năng Hồng Hoang thần sắc chấn kinh.

Dị tượng như vậy, không phải sự tồn tại đơn giản có thể làm được, riêng cái đồ án Tiên Thiên Bát Quái này, đã khiến không ít Chuẩn Thánh Đại Năng thần sắc chấn kinh.

Thần thông như vậy, đại đạo như vậy, dù đặt trong Hồng Hoang,

cũng là sự tồn tại phi thường.

Lúc này phù hiện trong Trần Đô của Nhân tộc, nghĩ đến chính là vị Nhân tộc Cộng Chủ kia, Nhân Hoàng Phục Hy.

Vị này, e rằng không đơn giản a!

Và lúc này, trong Trần Đô.

Nhìn đồ án Tiên Thiên Bát Quái khổng lồ trên bầu trời, vô số Nhân tộc chấn kinh, lại có vô số Nhân tộc lộ vẻ hân hoan, Cộng Chủ, cuối cùng cũng thành công rồi.

Từ lúc này trở đi, Nhân tộc cũng có pháp xu cát tị hung, Nhân tộc cuối cùng không cần thương vong nhiều như vậy nữa.

Lúc này, trong lòng muôn vàn cảm xúc, những Nhân tộc này, đều vui mừng đến rơi lệ.

Cộng Chủ, lại vì Nhân tộc làm một chuyện đại sự kinh thiên, giải quyết việc xu cát tị hung của Nhân tộc sau này, trong lòng bọn họ sao có thể không vui mừng. "Bành!" Lúc này, trong lúc đồ án Tiên Thiên Bát Quái chậm rãi chuyển động, vô tận thiên cơ cùng thiên địa biến hóa đều chậm rãi hiển hóa trong đó, luồng khí tức huyền diệu, khó hiểu kia, trong nháy mắt bao trùm vùng đất rộng ức vạn dặm.

Trong khu vực này, vô số thiên cơ giao thoa hiển hóa, tung hoành xuất hiện, tất cả diễn biến giữa thiên địa, lúc này cũng rõ ràng có thể thấy, phảng phất tất cả diễn hóa giữa thiên địa, đều được trình bày trước mặt chúng sinh vậy.

Tuy rằng tình huống như vậy sẽ không kéo dài quá lâu, nhưng lúc này có thể một lần chiêm ngưỡng cảnh tượng này, đối với những Nhân tộc này mà nói, đã là tạo hóa vô cùng lớn rồi.

Trong Thánh Địa.

Toại Nhân sớm đã cho không ít đệ tử quan sát dị tượng như vậy, từ trong đồ án Tiên Thiên Bát Quái này lý giải những huyền diệu của thiên địa, càng là chiếu rọi dị tượng này lên Thánh Địa, khiến một số đệ tử tu vi thấp hơn cũng đều có thể quan sát.

Tuy nói dị tượng này rất ngắn ngủi, nhưng không ít đệ tử trong Thánh Địa, trong lòng đều có thêm không ít cảm ngộ mới, đối với điều này, Toại Nhân vẫn khá hài lòng.

Y nắm chặt thời gian, bảo những đệ tử trong lòng có cảm ngộ mới kia nhanh chóng đi bế quan tham ngộ tu hành, nói không chừng tu vi sẽ có nhiều tiến triển.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, Toại Nhân nhìn Trần Đô, mỉm cười gật đầu.

Cùng lúc đó, trong Thái Thanh Cung.

Chương 294

"Dị tượng như vậy, nghĩ đến là ca ca đã ngộ ra đạo lý trong đó rồi..." Nữ Oa nhìn Trần Đô, trong miệng hân hoan nói.

Đối với Thiên Cơ Chi Đạo của ca ca mình, lúc này lại đi trên đạo này, quả thực không tính là khó khăn, điều mấu chốt là phải phù hợp với Nhân tộc Chi Đạo mà thôi, hiện tại dị tượng đã xuất hiện, chấn kinh vô số tồn tại, nghĩ đến là đã thành công rồi. "Tiên Thiên Bát Quái đã xuất hiện, Thiên Cơ phù hiện, việc chứng đạo của Phục Hy đã hoàn thành, tiếp theo, liền là giáo đạo Nhân tộc..." Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn Trần Đô, trong miệng chậm rãi nói.

Sự biến hóa của Vô Cực Giới của bản thân Y, khiến bản thân Y đối với sự lĩnh ngộ về 'Đạo' lại sâu thêm vài phần, điểm này, ngay cả Nữ Oa cũng cảm nhận được, nàng cũng càng cảm thấy đạo hạnh của Thái Thượng cao thâm.

Tuy nhiên nàng cũng biết tu vi của Thái Thượng khủng bố, trong những năm này, có cảm ngộ mới, đó cũng là điều bình thường, cho nên nàng cũng không để ý điểm này. "Như vậy, ngày ca ca chứng đạo, liền không còn xa nữa..." Nữ Oa trên thánh nhan lộ ra mỉm cười nói.

Thái Thượng mỉm cười gật đầu, "Quả thực như vậy, quy vị không còn xa, chứng đạo, cũng không còn xa nữa..." Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, ánh mắt lại một lần nữa chuyển đến trên Trần Đô, trong mỹ mâu, một đạo thần quang chợt lóe qua.

Vào lúc Tiên Thiên Bát Quái phù hiện, bao trùm ức vạn dặm thiên địa.

Không ít Đại Năng và tu sĩ bị dị tượng này chấn kinh mà chú ý, cũng trong sự diễn biến thiên cơ, diễn hóa thiên địa này, đạt được

không ít cảm ngộ và tạo hóa, tin rằng không lâu sau lại có tiến triển.

Bọn họ không nghĩ tới, Phục Hy cư nhiên có thể tạo ra tình huống như vậy, càng khiến không ít sinh linh tu sĩ đạt được tạo hóa lớn lao.

Dù sao, Phục Hy chỉ là một Nhân tộc Nhân Hoàng mà thôi, dù cho thân phận tôn sùng, nhưng trước đây bọn họ chưa từng nghĩ Nhân Hoàng có thể có thủ đoạn như vậy, lúc này vừa thấy, Nhân Hoàng của Nhân tộc, quả nhiên phi thường.

Ít nhất, từ cái nhìn hiện tại mà nói, là như vậy, nếu không phải thế, lúc này Nhân Hoàng Phục Hy, làm sao có thể tạo ra động tĩnh lớn như vậy, điều này hiển nhiên là cực kỳ không đơn giản, hoặc có thể nói, bản thân Phục Hy, đã cực kỳ không đơn giản.

Tuy không thể xác định, nhưng không có nghĩa là bọn họ không liên hệ Phục Hy và ca ca của Thánh Nhân Nữ Oa là Phục Hy với nhau.

Nhưng chuyện như vậy, hiển nhiên không phải bọn họ có thể dò xét, bởi vậy, cho dù trong lòng có suy đoán, cũng không dám nói ra.

Những chuyện này, tự nhiên là kết quả mà Nhân tộc và những vị kia mong muốn, bản thân dám dò xét, kẻ vẫn lạc, chỉ sẽ là chính mình.

Vì vậy, tình huống hiện tại, có thể đạt được tạo hóa, thì cứ đạt lấy, những chuyện khác, chớ để ý đến.Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Phục Hy diễn toán thiên cơ, tính toán thiên địa biến hóa, đạt được pháp xu cát tị hung, sau này Nhân tộc trên đạo này liền yên ổn rồi, trước mặt đại tai nạn, có thể có phương pháp ứng đối, sẽ không thương vong quá nhiều..." "Nhân Đạo cũng vì pháp lần này của Phục Hy, trong nháy mắt bổ sung không ít, trở nên càng thêm hoàn chỉnh..." Thái Thượng trong lòng thầm nói một tiếng, Y trong lòng thầm cảm thụ một phen sự biến hóa của Nhân Đạo Chi Lực, khẽ gật đầu.

Nhân tộc là một khâu then chốt nhất trong Nhân Đạo, bất kỳ sự tăng trưởng nào lúc này cũng là mấu chốt để đề thăng Nhân Đạo Chi Lực, Phục Hy lúc này chính là như vậy.

Những vị Nhân Hoàng phía sau, cũng sẽ vào thời khắc đề thăng Nhân tộc, bổ sung một số khoảng trống của Nhân tộc, đồng thời đề thăng Nhân Đạo Chi Lực, điểm này, Thái Thượng đã biết rõ, cho nên nói, đây là thời cơ để ổn định vị trí vai chính Thiên Địa của Nhân tộc, cũng là thời cơ để đề thăng Nhân Đạo. "Lại xem sau khi Phục Hy chứng đạo, Nhân Đạo có thể đề thăng được bao nhiêu..." Thái Thượng nhìn về phía Trần Đô, trong lòng khẽ nói một tiếng.

Lúc này, không chỉ Thái Thượng, Nữ Oa bên cạnh, cùng Phục Hy Thiện Thi trong Phượng Tê Sơn, giờ đây cũng hy vọng Phục Hy nhanh chóng chứng đạo quy vị.So với Thái Thượng, Nữ Oa, Toại Nhân cùng Phục Hy Thiện Thi, Nguyên Thủy và Thông Thiên lại khá bình tĩnh, chỉ hơi chú ý một chút mà thôi.

Phục Hy có thủ đoạn của đại ca mình, kiếp trước lại là ca ca của Nữ Oa, là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn lâu năm, bối phận rất cao, cho dù không có lần này, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đều cảm thấy Y có cơ hội chứng đạo.

Hiện tại vừa hay, vậy thì càng không cần phải nói.

Bởi vậy, dị tượng mà Phục Hy lúc này tạo ra, bọn họ ngược lại không có quá nhiều bất ngờ, sau khi chú ý một chút, liền thu hồi ánh mắt.

Tây Phương Nhị Thánh nhìn Nhân tộc không ngừng quật khởi, thực lực của Phục Hy, đại đạo đề thăng và khôi phục, thần sắc tuy có dị, nhưng cũng không nói gì, dù sao đây là chuyện của Nhân tộc, bản thân bọn họ cũng không thể can thiệp.

Nếu can thiệp, nói không chừng Thái Thượng sẽ trực tiếp đánh tới

tận cửa, bọn họ lại không có nắm chắc có thể lấy hai địch một mà thắng.

Bởi vậy, tuy trong tay không có Nhân Hoàng Chi Sư, lúc này khá đố kỵ, nhưng cũng không làm gì được, chỉ có thể nhìn như vậy.

Trong Bách Vạn Đại Sơn của Vu tộc.

Hậu Thổ sớm đã biết đại thế của Nhân tộc sẽ không tầm thường, đạo nguyên thần kia hiển nhiên chính là Phục Hy.

Và vị Phục Hy này, lại có liên quan rất lớn đến ca ca của Nữ Oa, nếu không thì, ngày trước không thể nào khiến Thái Thượng và Nữ Oa đích thân ra tay.

Xem ra như vậy, tất cả đều là thủ đoạn của bọn họ, trong đại thế Nhân tộc này, để đạt được lợi ích lớn hơn.

Tuy nhiên chuyện như vậy, Hậu Thổ cũng không thể can thiệp gì, ngày trước Thái Thượng đã giúp đỡ bản thân, những chuyện luân hồi này, nàng vẫn sẽ giúp.

Những năm qua, tình hình Vu tộc liên tục chuyển biến tốt, khoảng cách đến thời điểm tái hiện Hồng Hoang, sẽ lại rút ngắn.

Còn về những điều khác, thì đợi khi trọng hiện Hồng Hoang rồi nói sau.

Mười hai Tổ Vu cũng không quá để ý, tình hình hiện tại, vẫn là chuyện Vu tộc của bản thân là mấu chốt, còn về chuyện Nhân tộc, tạm thời vẫn không cần quan tâm quá nhiều, dù sao vị trí vai chính Thiên Địa của Nhân tộc đã là chuyện chắc chắn rồi.

Cho dù bản thân Vu tộc quan tâm những điều này, thì có ích gì, cũng không thể lay chuyển địa vị của Nhân tộc, vẫn là lo cho bản thân trước.

Còn so với Hậu Thổ và Mười hai Tổ Vu, Đế Tuấn hiển nhiên có chút lo lắng.

Yêu tộc tái hiện Hồng Hoang, đây là chuyện chắc chắn, nhưng thực lực và địa vị của Nhân tộc không ngừng đề thăng, điều này đối với việc Yêu tộc trọng hiện Hồng Hoang sau này mà nói, lại không phải chuyện tốt gì.

Như vậy, sau này Yêu tộc chịu sự kiềm chế của Nhân tộc, liền sẽ càng ngày càng nhiều.

Nhưng Đế Tuấn lúc này lại không có cách nào làm gì, chỉ có thể trước tiên nỗ lực khôi phục bản thân, phát triển bản thân.

Hiện tại đại thế Nhân tộc đang được thúc đẩy, những vị kia đều đang chú ý, bản thân một khi có hành động gì, nói không chừng sẽ bị những vị kia trọng thương, hoặc là xóa bỏ.

Bởi vậy mà nói, tuy cục diện như vậy đối với Yêu tộc mà nói, không có bất kỳ lợi ích nào, nhưng Y lại cũng không làm gì nhiều.

Hiện tại Y có thể làm, liền chỉ có thể hạ thủ trên thực lực bản thân.

Ngoài điều này ra, tạm thời cũng không có biện pháp nào tốt.Ba mươi ba tầng trời, Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện. "Xem ra như vậy, vị này, e rằng chính là vị kia rồi, cho dù có chút sai lệch, cũng có liên quan rất lớn..." Hạo Thiên Thiện Thi hai mắt khẽ ngưng, nhìn tình huống trong Hạo Thiên Kính, trong miệng trầm giọng nói. "Thiên Đế, xem ra như vậy, trên thân vị này, e rằng tồn tại không ít thủ đoạn rồi..." Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, liền lập tức mở miệng nói. "Chuyện Nhân tộc, ngươi vẫn cứ để ý đến..." Hạo Thiên Thiện Thi trong lòng suy nghĩ một chút, sau đó nói với Thái Bạch Kim Tinh. "Vâng, thần đã minh bạch..." Thái Bạch Kim Tinh đáp một tiếng, liền xoay người rời đi.

Hạo Thiên Thiện Thi trong tay nhẹ nhàng gõ vào phù thủ ngai vàng, trên mặt thần sắc biến ảo, không biết đang suy nghĩ gì. "Quả thực không đơn giản a!" Rất lâu sau, Hạo Thiên Thiện Thi trong miệng khẽ thở dài một tiếng, sau đó chậm rãi đứng dậy, đi về phía một nơi nào đó trong Thiên Cung.

So với sự quan sát, suy đoán và chấn kinh của những vị kia, những thế lực kia, cùng vô số tu sĩ Đại Năng giữa thiên địa, trong Trần Đô của Nhân tộc, chúng Nhân tộc ai nấy đều hân hoan nhìn về phía Cộng Chủ Phục Hy.

Phục Hy lúc này từ nơi cư ngụ của Y, từ từ bay lên, đứng trên đồ án Tiên Thiên Bát Quái giữa không trung.

Hai mắt chậm rãi mở ra, trong mắt phù hiện một đồ án Tiên Thiên Bát Quái huyền ảo. "Ông!" Lúc này, Thiên Cơ Kỳ Bàn huyền phù trên Thiên Linh của Y, tán phát từng trận khí tức huyền ảo, Thái Cực Âm Dương Ngư không ngừng lưu chuyển, hiển hiện vô số thiên cơ biến hóa.

Phục Hy giờ đây đã ngộ thấu Thiên Cơ Chi Đạo, tìm ra phương pháp tránh tai họa cho Nhân tộc.

Trong những năm này, Y ngửa nhìn tượng trời, cúi xét pháp đất.

Lấy đó mà tạo nên quẻ đồ Càn, Đoài, Ly, Chấn, Tốn, Khảm, Cấn, Khôn, gọi là Bát Quái Đồ, dùng Âm Dương Bát Quái để diễn giải quy luật diễn hóa của vạn vật thiên địa và trật tự nhân luân, mượn đó để thôi toán cát hung.

Chương 295

"Âm Dương Bát Quái, diễn toán thiên cơ, xu cát tị hung..." Phục Hy ánh mắt như đuốc, trong miệng khẽ niệm.

Lời vừa dứt, đồ án Tiên Thiên Bát Quái chậm rãi luân chuyển, khí tức huyền diệu tràn ngập.

Cùng lúc đó, Thiên Cơ Kỳ Bàn trên Thiên Linh, lúc này cũng chậm rãi chuyển động, tương phụ tương thành với đồ án Tiên Thiên Bát Quái, vô số thiên cơ trong mắt Phục Hy hiển hiện, biến hóa không ngừng.

Tám quẻ tượng trong đồ án Tiên Thiên Bát Quái, đại biểu cho tám loại hiện tượng tự nhiên: trời, đất, lôi, phong, thủy, hỏa, sơn, trạch, dùng đó để diễn giải lý lẽ vạn sự vạn vật, đạt được có thể diễn toán thiên cơ, xu cát tị hung.

Nhìn đồ án Tiên Thiên Bát Quái dưới chân vận chuyển, không ít thiên cơ trong mắt Y phù hiện diễn hóa, trong khoảnh khắc, khóe miệng Phục Hy không khỏi khẽ nhếch lên, khẽ cười nói: "Nhân tộc từ nay, liền vô ưu rồi..." Phục Hy lúc này đã sáng tạo ra pháp xu cát tị hung mà Nhân tộc mong muốn, chỉ cần Nhân tộc dựa theo pháp này mà tu hành, sau này đối với những biến hóa của thiên địa, đại tai nạn, v.v...

đến, liền có thể dự tri trước một số điều.

Như vậy, Nhân tộc cũng có thể sớm chuẩn bị, giảm bớt vô số Nhân tộc thương vong trong đó.

Và đến đây, Nhân Hoàng Chi Đạo của Phục Hy, lúc này cũng coi như hoàn thành. "Đợi tìm được Nhân Hoàng tiếp theo, Ta liền có thể chứng đạo quy vị..." Phục Hy trong lòng thầm nghĩ, sau đó nhìn về

phía bờ Du Thủy, cúi người sâu sắc hành lễ, mở miệng nói: "Đa tạ Lão Sư!" Con đường Nhân Hoàng của bản thân Y, Thanh Minh đã trợ giúp rất nhiều, bao gồm cả vật chứng đạo của Y, pháp bảo cơ duyên Thiên Cơ Kỳ Bàn, đều là do Lão Sư của Y đến Thánh Địa lấy về cho Y, công lao không thể không nói là rất lớn.

Nhân Hoàng Chi Đạo của bản thân Y đã viên mãn, điều đầu tiên cần cảm tạ, tự nhiên chính là Thanh Minh.

Thanh Minh thấy vậy, chỉ mỉm cười, không mở miệng, tay khẽ vẫy, ý bảo Phục Hy không cần để ý những điều này, nên đi làm những chuyện cần làm rồi.

Thấy vậy, Phục Hy gật đầu, Thiên Cơ Kỳ Bàn khẽ động, sau đó chìm vào Thiên Linh của Y, đồ án Tiên Thiên Bát Quái dưới chân cũng dần dần thu nhỏ, cuối cùng hóa thành một đạo lưu quang, chìm vào mi tâm của Phục Hy.

Sau khi hoàn thành tất cả những điều này, Phục Hy hài lòng gật đầu, chậm rãi mở miệng nói: "Đã đến lúc, nên đi vì Nhân tộc mà truyền lại pháp xu cát tị hung này rồi..." Nói xong, Y liền chậm rãi hạ xuống, đi vào Nghị Sự Sảnh Trần Đô, triệu tập tất cả tộc trưởng bộ lạc Nhân tộc đến thương nghị đại sự.

Pháp xu cát tị hung này, Thiên Cơ Chi Đạo diễn toán thiên địa biến hóa, vẫn cần phải được thực hiện ở các bộ lạc, chỉ có như vậy, mới có thể cứu vớt hàng ngàn vạn sinh mệnh Nhân tộc.

Chỉ có như vậy, mới có thể phát huy tác dụng mà pháp này nên có.

Và lúc này, Phục Hy liền bước ra bước đầu tiên, tiếp theo, chính là truyền pháp.

Chỉ cần truyền lại pháp xu cát tị hung này, thì việc chứng đạo của Y, liền coi như hoàn thành.

Sau đó, liền có thể bắt đầu tìm kiếm Nhân Hoàng tiếp theo.

Trong Nhân tộc, tại Trần Đô.

Sau khi mệnh lệnh của Phục Hy được hạ đạt, liền được truyền đi tới các bộ lạc Nhân tộc, còn y thì lúc này vẫn đang bế quan.

Bát Quái mà y sáng tạo ra là Tiên Thiên Bát Quái, nhưng điều Nhân tộc cần nắm giữ lại là Hậu Thiên Bát Quái mà y chuyển từ Tiên Thiên thành Hậu Thiên.

Tiên Thiên Bát Quái tiết lộ quá nhiều thiên cơ, sẽ gây tổn hại khí vận công đức, thậm chí thọ mệnh của người thôi diễn cũng sẽ bị ảnh hưởng, nên đây không phải điều Phục Hy muốn truyền.

Còn Hậu Thiên Bát Quái đã cải tiến thì không có vấn đề như vậy, cũng phù hợp cho Nhân tộc bình thường học tập.

Hơn nữa, đạo Tiên Thiên Bát Quái ẩn chứa thiên cơ độc đáo đó thuộc về thiên cơ chi đạo của riêng y, chỉ y mới có thể tu hành, dù có truyền cho Nhân tộc, họ cũng không học được, bởi lẽ y là chuyển thế chi thân của Phục Hy, có thể tiên thiên lĩnh ngộ những điều này.

Mà Nhân tộc bình thường không thể như vậy, nên lúc này Phục Hy cần tự mình chuyển hóa pháp Hậu Thiên Bát Quái, sau đó mới có thể để họ tu hành, tương lai góp phần vào việc xu cát tị hung cho Nhân tộc.

Cứ như vậy, thoáng cái đã mấy chục năm trôi qua.

Lúc này, các bộ trưởng lão tề tựu tại Trần Đô, đến học tập pháp Bát Quái, nhưng Phục Hy vẫn chưa xuất quan, họ đành phải đợi ở Trần Đô.

Lại mười năm sau, Phục Hy cuối cùng cũng xuất quan, rồi bắt đầu truyền bá pháp Hậu Thiên Bát Quái của mình.

Sau khi các tộc trưởng và tộc lão của các bộ lạc tu hành xong, liền tự mình trở về bộ lạc, bắt đầu mượn pháp này để xu cát tị hung cho tộc mình.

Họ tin rằng tương lai bộ lạc của mình cũng sẽ càng thêm phồn vinh huy hoàng.

Điểm này, Phục Hy tin, các tộc trưởng của chúng bộ lạc cũng tin tưởng.

Sau khi Bát Quái được truyền đến các bộ, thiên tai rất khó gây ra thương vong lớn cho Nhân tộc, cuộc sống của Nhân tộc lại một lần nữa tiến về phía tốt hơn, nhanh chóng khôi phục đến trình độ trước thiên tai.

Còn Phục Hy sau khi sáng tạo Bát Quái, khí vận nhân đạo cuồn cuộn đổ tới, dung nhập vào thân thể của y.

Ngay lập tức, khí tức Bát Quái trên đạo quả trong thân thể y dưới sự gột rửa của khí vận nhân đạo dần dần nhạt đi đến một mức độ nhất định, cân bằng với khí tức Hậu Thiên Bát Quái nhiễm khí vận nhân đạo, tạo thành một sự cân bằng hoàn mỹ.

Lúc này, tu vi của y cũng chính thức bước chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Tu vi như vậy, dù là ở Hồng Hoang, cũng là một phương cao thủ, có thể đạt đến địa bộ này, ngoài sự trợ giúp của khí vận nhân đạo ra, cái lớn nhất vẫn là do y tự thân tham ngộ thiên cơ chi đạo.

Chỉ khi đại đạo của bản thân được đề thăng, tu vi mới tiến triển nhanh chóng, nếu không, dù có được khí vận nhân đạo rót vào cũng không thể một bước đạt đến địa bộ cực cao.

Với sự khống chế và lĩnh ngộ thiên cơ chi đạo của Phục Hy hiện tại, tin rằng sẽ không quá lâu, y sẽ lại lần nữa được đề thăng.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

"Như vậy, việc chứng đạo của ca ca liền xem như viên mãn." Nữ Oa thu hồi ánh mắt, nhìn Thái Thượng bên cạnh, mở miệng nói.

"Bát Quái đã lập, sự nghiệp chứng đạo của Phục Hy cũng đã hoàn thành, chỉ cần tìm được vị cộng chủ tiếp theo, liền có thể thiền nhượng quy vị Thiên Hoàng." Thái Thượng nói rồi dừng một chút, tiếp tục nói, "Khi ấy, liền có thể tập hợp thủ đoạn hai đời, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tương lai tọa trấn Nhân tộc Thánh địa, hưởng khí vận công đức Nhân tộc." Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, những việc này nàng đã biết rõ.

Chỉ là không biết ca ca mình khi nào tìm được vị cộng chủ tiếp theo, chứng đạo quy vị Thiên Hoàng.

Còn về việc chứng đạo Hỗn Nguyên, nàng tin rằng, ca ca mình sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

Ánh mắt Thái Thượng chuyển động, rơi xuống Nhân tộc Thánh địa, trong tay âm dương phù hiện, thôi toán một lát, khẽ gật đầu.

"Việc chứng đạo của Phục Hy hoàn thành, nhân đạo quả thật đã hoàn thiện vài phần, lực nhân đạo phản bổ lên người y, cũng có thể đề thăng tu vi của y lúc này." Thái Thượng hai mắt như trời quang, thần niệm xuyên thấu, nhìn khí vận Nhân tộc và lực nhân đạo giáng lâm tại Trần Đô lúc này, trong lòng thầm nhủ một tiếng.

Chờ đợi đến khi tám vị Nhân Hoàng toàn bộ quy vị, Thái Thượng tin rằng, sự hoàn thiện và đề thăng của nhân đạo, nhất định có thể đề thăng đến một địa bộ mới, Nhân tộc là một mắt xích then chốt nhất của nhân đạo, những bổ trợ sức mạnh này tự nhiên có thể đề thăng không ít.

Khi ấy nhân đạo đề thăng, sự lĩnh ngộ của mình đối với đạo cũng

sẽ đề thăng không ít, hoặc có thể mượn đây tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Nhưng những điều này tạm thời còn quá xa, Thái Thượng cũng không nghĩ quá nhiều, từng bước một vậy.

Nữ Oa nhìn y, không nói thêm nữa, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống Trần Đô, chờ đợi ca ca nàng quy vị.

Hồng Hoang, Nhân tộc, Trần Đô.

Kể từ khi Phục Hy sáng tạo Bát Quái, truyền xuống pháp thôi diễn, Phục Hy liền thu tâm tư lại, vừa tham ngộ tu luyện vừa xử lý công việc Nhân tộc.

Những năm nay, y định nhân luân, giải quyết thực vật, sáng Bát Quái… Dưới sự dẫn dắt của Phục Hy, Nhân tộc không chỉ phong điều vũ thuận, mà còn ngày càng cường đại hơn.

Sau khi làm xong những việc mình cần làm, Phục Hy lúc này cảm thấy mình chỉ cần tìm được vị nhân tộc cộng chủ tiếp theo, truyền vị cộng chủ cho người đó, thì mình liền có thể công đức viên mãn.

Lúc này, Phục Hy, ngoài việc xử lý một số sự vụ Nhân tộc ra, liền bắt đầu tìm kiếm nhân tuyển cho vị cộng chủ tiếp theo.

Nhưng lúc này thiên cơ chưa rõ ràng, cho dù y lúc này có Thiên Cơ Kỳ Bàn và thiên cơ chi đạo tương trợ, cũng không thể tính toán ra nơi ở của vị cộng chủ tiếp theo.

Bất đắc dĩ, y lúc này chỉ có thể vừa xử lý sự vụ và tu luyện, vừa từ từ tìm kiếm.

Đối với việc của vị cộng chủ tiếp theo, ngay cả Toại Nhân lúc này cũng không thể biết nhiều, nhưng thấy khí vận Nhân tộc lúc này bình tĩnh, vẫn chưa xuất hiện dị tượng như trước khi Phục Hy giáng thế, điều này chứng tỏ, sự ra đời của Địa Hoàng vẫn chưa đến thời cơ,

không cần vội vàng.

Chương 296

Huống hồ, Nhân Hoàng chi sư của Địa Hoàng là Huyền Đô sư đệ của mình, lão sư vẫn chưa để y động thân, điều này chứng tỏ vẫn chưa đến thời cơ, không cần quá vội vàng.

Chỉ cần thời cơ đến, y sẽ biết.

Thoáng chốc, hơn trăm năm đã trôi qua.

Phục Hy vì thân phận của bản thân, lúc này tu vi lại tiến thêm một bước, lúc này đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, mặc dù vẫn chưa chứng đạo, nhưng tu vi lúc này đã ngang bằng với Thanh Minh đã có đột phá, nếu lại thêm chứng đạo, tu vi có thể tưởng tượng được.

Vị trí đặc biệt này, trong lòng Phục Hy đã rõ.

Ngay cả Thanh Minh, Nhân Hoàng chi sư, trong lòng cũng không khỏi cảm khái.

Nếu không biết thân phận thật sự của Phục Hy, không biết sự đặc biệt của vị Thiên Hoàng, ngay cả Thanh Minh mình lúc này cũng sẽ vô cùng chấn kinh, bởi lẽ Phục Hy tăng trưởng thật sự quá nhanh, trong thời gian ngắn ngủi mấy ngàn năm, y đã đi hết con đường mà người ta phải mất mấy chục vạn năm, mấy trăm vạn năm mới đi hết.

Phải biết rằng, mình từ Nhân tộc hậu thiên bình thường đi đến địa bộ Chuẩn Thánh trung kỳ hiện tại, đã tốn mấy ngàn vạn năm.

Y không phải Tam Tổ Toại Nhân, trước tiên là công đức đề thăng đến Đại La Kim Tiên, sau đó mới bắt đầu tu hành đề thăng lên, tốc độ nhanh hơn.

Những đệ tử Thánh địa như Thanh Minh, đều từ Nhân tộc bình thường, từ hậu thiên tu hành lên, nên thời gian tốn sẽ chậm hơn.

Nhưng dù đặt ở Hồng Hoang, y tu luyện đến Chuẩn Thánh trung kỳ trong những năm này, cũng không tính là chậm, bởi lẽ còn có những người tu hành thời gian dài hơn y, thậm chí còn chưa đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Tư chất của Thanh Minh, đặt trong Hồng Hoang rộng lớn vô ngần, cũng coi như không tệ, nhưng so với Phục Hy, Thanh Minh cảm thấy tư chất của mình hoàn toàn không đáng bao nhiêu.

Nhưng điều này cũng có thể hiểu được, bởi lẽ trước khi luân hồi, Phục Hy đã là cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, đời này lại là Thiên Hoàng, thân cư khí vận Nhân tộc, khí vận nhân đạo, cộng thêm Nhân Hoàng chi khí, Thiên Cơ Kỳ Bàn, v.v. tương trợ, thực lực muốn chậm cũng khó.

Nên, Thanh Minh trong lòng cũng chỉ nghĩ vậy, liền không còn tiện mộ sự tiến triển tu vi của Phục Hy nữa.

Thanh Minh thông tri một phen cho Phục Hy xong, liền bế mắt, chờ đợi Phục Hy đến.

Vài ngày sau, bên bờ sông Du Thủy, trong sơn cốc.

"Đệ tử bái kiến lão sư!" Phục Hy hướng về Thanh Minh khẽ chắp tay, lúc này đã không hành đại lễ nữa.

Thanh Minh gật đầu, nói, "Con giờ đây đại đạo của bản thân đã viên mãn, ngày chứng đạo cũng không xa.

Vi sư đã không còn gì để dạy con nữa, đã đến lúc phải rời khỏi nơi đây rồi." Nghe vậy, Phục Hy thần sắc kinh ngạc, vội vàng nói, "Lão sư đi đâu?" "Từ đâu đến, liền về nơi đó." Thanh Minh cười nhạt, nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Phục Hy, tiếp tục nói, "Đợi khi con chứng đạo Nhân Hoàng, vi sư liền sẽ cùng Nhân Tổ, Thánh Mẫu, Giáo chủ đến, đến lúc đó, liền là lúc duyên thầy trò giữa con và vi sư kết

thúc.” Nói xong, y cũng không để ý sự níu giữ của Phục Hy, trực tiếp đứng dậy, ngồi lên lưng Mặc Huyền, rồi hướng về phương hướng Nhân tộc Thánh địa mà đi.

Phục Hy nhìn phương hướng Thanh Minh rời đi, cúi người thật sâu hành một lễ.

Rất lâu sau, Phục Hy mới đứng dậy, động thân đến Trần Đô, tiếp tục tìm kiếm vị cộng chủ tiếp theo của mình.

Nửa tháng sau, bên bờ Đông Hải, trong Nhân tộc Thánh địa.

“Đệ tử Thanh Minh, bái kiến Nhân Tổ!” Thanh Minh hướng về Toại Nhân hành lễ.

Toại Nhân phất tay, đỡ y dậy, khẽ gật đầu nói, “Lần này giáo đạo Nhân Hoàng, con thu hoạch cũng không tệ, tấn thăng tu vi.

Thiên Hoàng quy vị sắp đến, lúc các con thiền nhượng, cùng nhau đến là được.” “Đệ tử minh bạch rồi!” Thanh Minh đáp một tiếng, rồi liền xoay người rời đi.

Thanh Minh không dừng lại ở Thánh địa, trực tiếp cưỡi Mặc Huyền đến Thiên Đình.

Toại Nhân nhìn Thanh Minh rời đi, ánh mắt chuyển động, lại lần nữa rơi xuống Nhân tộc, mở miệng nói, “Thiên Hoàng quy vị sắp đến, thời gian Địa Hoàng giáng thế, nghĩ đến sẽ không quá lâu nữa.” Với tình huống hiện tại của Phục Hy, nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ vài trăm năm, liền sẽ chứng đạo, cần phải tìm được vị Nhân Hoàng tiếp theo tiếp nhận trong khoảng thời gian này.

Nếu không, một khi y chứng đạo, với khí vận của bản thân, y đã không thể làm cộng chủ nữa, hơn nữa còn phải giáo đạo vị Nhân Hoàng tiếp theo.

Nên, Toại Nhân mới cảm thấy, Địa Hoàng sắp ra đời.

Khí vận Nhân tộc có chút dẫn động, đây đều là điềm báo trước, tin rằng không bao lâu nữa, khí vận sẽ lưu chuyển, khi ấy Địa Hoàng liền sẽ rõ ràng.

Trong lòng nghĩ nghĩ xong, Toại Nhân thu hồi ánh mắt, tiếp tục chờ đợi.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Thái Thượng nhìn Nhân tộc một cái, lại nhìn Thanh Minh đang trở về Thiên Đình, rồi trong miệng nhàn nhạt nói, "Huyền Đô!" Lời vừa dứt, vài hơi thở sau, liền có một bóng người từ ngoài điện bước vào.

"Đệ tử Huyền Đô, bái kiến lão sư, bái kiến Thánh Mẫu!" Huyền Đô hướng Thái Thượng và Nữ Oa hành lễ.

"Không cần đa lễ!" Thái Thượng phất tay, đỡ Huyền Đô dậy, rồi nói, "Phục Hy chứng đạo sắp đến, tiếp theo Địa Hoàng cũng sẽ giáng thế, con cũng nên chuẩn bị, để tránh bỏ lỡ thời gian Địa Hoàng giáng thế." Huyền Đô nghe vậy, lập tức minh bạch, việc lão sư giao phó lần này, liền là việc giáo đạo Địa Hoàng.

Đối với việc Nhân Hoàng chi sư, y đã sớm nghe lão sư mình nói, những năm nay y tuy đang bế quan, nhưng không có nghĩa là y không biết việc Nhân tộc.

Ngay cả trước đó không để ý quá nhiều, lúc này trong lòng âm thầm thôi toán một phen, đã hiểu không ít.

"Đệ tử minh bạch rồi!" Huyền Đô đáp.

"Như vậy, con cứ đi đi!

Địa Hoàng giáng thế, trời tất xuất dị tượng, khí vận Nhân tộc và khí vận Hồng Hoang cũng sẽ lưu chuyển, con cứ lưu ý nhiều một chút là được." Thái Thượng nhìn y, mở miệng nói, dị tượng Địa Hoàng giáng thế cũng không nhỏ, chỉ cần y cẩn thận lưu ý, liền sẽ không bỏ

lỡ.

"Đệ tử đã hiểu!" Huyền Đô đáp một tiếng xong, liền đối Thái Thượng và Nữ Oa hành một lễ rồi xoay người rời đi.

Thái Thượng nhìn Huyền Đô rời đi xong, liền thu hồi ánh mắt.

Nữ Oa nhìn Huyền Đô đi tới Nhân tộc, trên thánh nhan lộ ra một nụ cười, như vậy mà xem, thời gian Địa Hoàng giáng thế không còn xa nữa, thời gian ca ca mình chứng đạo cũng không còn xa nữa.

Thoáng chốc, hơn trăm năm lặng lẽ trôi qua.

Hồng Hoang, Nhân tộc, Trần Đô.

Với tư cách là cộng chủ Phục Hy sắp chứng đạo quy vị, lúc này tự nhiên đặt tu vi và đại đạo của bản thân lên hàng đầu.

Nhưng y là cộng chủ Nhân tộc, cũng không bỏ bê việc trị lý Nhân tộc, nhưng những nhân viên y bồi dưỡng và hỗ trợ đã phát huy tác dụng, có thể giúp y xử lý một số việc.

Cộng thêm, pháp xu cát tị hung, diễn toán thiên địa Bát Quái của Phục Hy, lúc này cũng phát huy không ít tác dụng, ít nhất là trong vấn đề thương vong tai nạn, không còn nhiều việc phải trình lên Phục Hy nữa.

Còn Phục Hy lúc này, khi xử lý sự vụ Nhân tộc, cũng không ngừng nỗ lực tìm kiếm nhân tuyển thích hợp kế vị vị trí cộng chủ của mình, hy vọng, mình có thể sớm tìm được, rồi truyền vị cho người đó.

Bởi vì y biết, ngày y ở lại Nhân tộc đã không còn nhiều, ngày y chứng đạo càng ngày càng gần, nên, cần phải tìm được người kế vị cộng chủ trong khoảng thời gian này, như vậy, bản thân mới có thể đạt đến địa bộ viên mãn, quy vị Thiên Hoàng.

Hồng Hoang Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, Thanh Hoa Cung.

“Đệ tử Thanh Minh, bái kiến Giáo chủ!” Thanh Minh hướng về Thái Thượng Lão Quân hành lễ, y biết việc của Thái Thượng Lão Quân, những năm nay y cũng quản lý nhất mạch Thanh Hoa Cung.

Còn về thân phận của Thái Thượng Lão Quân, có mối liên hệ rất lớn với Giáo chủ, y tự nhiên cần phải hành đại lễ bái kiến Giáo chủ đối với y.

Thái Thượng Lão Quân khẽ gật đầu, đỡ y dậy nói, “Phục Hy chứng đạo sắp đến, sớm hơn dự tính một chút thời gian, con công lao không nhỏ, khoảng thời gian này hãy cố gắng củng cố một phen, đợi khi Phục Hy chứng đạo, liền có thể kết thúc đoạn duyên thầy trò này.” “Đệ tử minh bạch rồi!” Thanh Minh gật đầu nói.

Y trước đó đã tích lũy không ít đại đạo cảm ngộ, trầm lắng một đoạn thời gian, cuối cùng là ở Nhân tộc, đạt được một chút minh ngộ, tấn thăng tu vi.

Hiện tại, thời gian Phục Hy chứng đạo sẽ không quá lâu, nhưng đủ để y ổn định tu vi của bản thân.

Chương 297

Thanh Minh nói xong, lại lần nữa hành một lễ rồi liền xoay người đi xuống củng cố bản thân.

Sau khi Thanh Minh rời đi, có một đệ tử Nhân tộc bước vào đại điện, chắp tay đối Thái Thượng Lão Quân nói, "Cung chủ, nhất mạch Câu Trần Đại Đế Tây Cực, gần ngàn năm nay, thực lực đề thăng không ít, nghĩ đến là nhất mạch Trung Ương cố ý phù trì lên, định đối kháng ba mạch của chúng ta." "Hạo Thiên cũng có dã tâm không nhỏ." Thái Thượng Lão Quân trong miệng khẽ nói một câu, ngay sau đó nói, "Việc này con cứ lưu ý nhiều là được, vẫn là thực lực bản thân quan trọng." "Đệ tử minh bạch rồi!" Đệ tử kia đáp một tiếng xong, liền rời đi.

Thái Thượng Lão Quân nhìn Lăng Tiêu Điện Trung Ương, thần sắc bình tĩnh, ánh mắt u u, khó đoán.

Rất lâu sau, y thu hồi ánh mắt, rồi rời khỏi Thanh Hoa Cung, trở về Đâu Suất Cung, tiếp tục luyện chế kim đan, cũng như nghiên tu đan đạo.

Tạm thời khoảng thời gian này, Thiên Đình cũng sẽ không có chuyện gì lớn xảy ra, vừa hay có thể luyện chế kim đan.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình Lăng Tiêu Điện.

"Thiên Đế, Câu Trần Đại Đế đã tấn thăng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ cần sau này tích lũy thêm, lại mượn khí vận và đại thế Thiên Đình, nghĩ đến tấn thăng Chuẩn Thánh sẽ không quá khó." "Khi ấy, nhất mạch Tây Cực Câu Trần, liền có thể quật khởi, cùng với nhất mạch Trung Ương chúng ta, phân đình kháng lễ ba mạch còn lại." Thái Bạch Kim Tinh trên mặt mang theo một nụ cười, đối

Hạo Thiên Thiện Thi bẩm báo.

Nghe vậy, Hạo Thiên Thiện Thi khẽ gật đầu, mấy ngàn năm nay, y vẫn luôn nỗ lực bồi dưỡng nhất mạch Câu Trần Đại Đế, hiện tại cuối cùng cũng có chút thành quả, y vẫn khá hài lòng.

Nhưng thực lực của nhất mạch Câu Trần hiện tại, vẫn còn xa xa không đủ, vẫn cần phải tăng cường lực độ tu hành mới được.

"Nhất mạch Câu Trần tuy những năm nay thực lực có đề thăng, nhưng trình độ như vậy vẫn còn xa xa không đủ, không nói nhất mạch Đông Cực, ngay cả nhất mạch Bắc Cực, nhất mạch Nam Cực, thực lực tổng thể đều cao hơn nhất mạch Câu Trần." "Câu Trần nếu muốn thật sự phân đình kháng lễ với ba mạch còn lại, vẫn còn kém không ít, vẫn cần phải tiếp tục nắm bắt thời gian tu hành mới được." Hạo Thiên Thiện Thi tay khẽ gõ phù thủ, trong miệng nói.

"Thái Bạch Kim Tiên, ngươi hãy an bài một phen, đưa một ít Bàn Đào sáu ngàn năm cho nhất mạch Câu Trần, để họ nắm bắt thời gian, đề thăng tu vi lên." Hạo Thiên Thiện Thi trong lòng nghĩ nghĩ xong, đối Thái Bạch Kim Tinh nói.

"Thần minh bạch rồi." Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, chắp tay nói.

Bàn Đào sáu ngàn năm, ngay cả trong nhất mạch Trung Ương, cũng hiếm có tu sĩ Thiên Quan nào có thể hưởng dụng, lần này đưa cho nhất mạch Câu Trần, Thiên Đế đối với sự bồi dưỡng nhất mạch Câu Trần, đã coi như không tệ rồi.

Còn về số lượng, trong lòng y đã có số, tự nhiên sẽ không cho quá nhiều.

Hạo Thiên Thiện Thi khẽ gật đầu, rồi phất tay, ý bảo Thái Bạch Kim Tinh lui xuống.

Thấy vậy, Thái Bạch Kim Tinh chắp tay, rồi xoay người lui xuống.

"Hưu!" Sau khi Thái Bạch Kim Tinh lui xuống, chỉ thấy hư không chấn động, rồi một bóng người từ trong đó bước ra, chính là Hạo Thiên Bản Tôn.

"Ngươi an bài như vậy, cũng không tệ, chỉ hy vọng nhất mạch Câu Trần, không phụ kỳ vọng của ta." Hạo Thiên ánh mắt nhìn Câu Trần Đại Đế Phủ, trong miệng chậm rãi nói.

"Tam Ngự không ngừng quật khởi, nhất mạch Câu Trần nếu không đề thăng lên, trấn thủ tứ phương, e rằng sẽ bị Tam Ngự từ từ xâm thực, khi ấy, liền sẽ càng thêm khó khăn, hiện tại chỉ có thể trước tiên phù trì nhất mạch Câu Trần, ổn định tứ phương, một mặt tiếp tục đề thăng nhất mạch Trung Ương." Hạo Thiên Thiện Thi nhìn y, mở miệng nói.

Hạo Thiên gật đầu, nói, "Chính là an bài như vậy, cục thế Hồng Hoang ngày càng phức tạp, Nhân tộc lại lần nữa đề thăng, còn có vài tộc khác đều đang chuẩn bị trọng hiện Hồng Hoang, những thế lực này, đều phi Thiên Đình ta có thể so sánh." "Thiên Đình muốn đi đến địa bộ cao hơn, muốn chưởng khống nhiều khu vực hơn, liền chỉ có không ngừng đề thăng bản thân." Hạo Thiên Thiện Thi gật đầu, nói, "Việc này không thể quá vội vàng, vẫn cần từng bước một." Nói xong, thân hình y khẽ động, hóa thành một đạo kim quang, chìm vào mi tâm của Hạo Thiên.

Khí tức trên người Hạo Thiên phóng thích ra, lại vượt qua Chuẩn Thánh viên mãn, những năm bế quan này, lại có chút tinh tiến.

Hạo Thiên ngồi trên đế vị, phất tay, tế xuất Hạo Thiên Kính, nhìn tình huống Hồng Hoang, trầm tư không nói.

Thời gian chợt lóe, lại hai trăm năm lặng lẽ trôi qua.

Trần Đô, sở cộng chủ.

"Đã chờ đợi ba trăm năm, vị Nhân Hoàng tiếp theo, cuối cùng cũng sắp giáng thế rồi." Phục Hy chậm rãi đứng dậy, nhìn khí vận Nhân tộc và khí vận Hồng Hoang đang nghiêng mình lưu chuyển, từng tia Nhân Hoàng đế khí ngưng kết, trong miệng chậm rãi nói.

Trong tay y Tiên Thiên Bát Quái Đồ án chậm rãi chuyển động, hiển hóa ra không ít thiên cơ.

Rất lâu sau, dị tượng trong tay y tiêu tán, rồi y tiếp tục xử lý sự vụ Nhân tộc và tu hành, từ khi Nhân Hoàng giáng thế đến khi mình đi tìm y, còn có một đoạn thời gian.

Khoảng thời gian này, là lúc y cống hiến cho Nhân tộc, cũng như chính mình thuở ban đầu.

Chỉ khi y đã cống hiến cho Nhân tộc, rèn giũa y, đề thăng kinh nghiệm trị lý bộ lạc của y, chờ đợi danh tiếng của y truyền đến tai mình, đó mới là thời cơ thật sự đến.

Khi ấy mình đi tìm y, rồi giáo đạo y một đoạn thời gian, liền có thể tiếp quản Nhân tộc, mình cũng có thể chứng đạo.

Còn về khoảng thời gian hiện tại, cứ chờ đợi vậy.

Đối với khí vận Nhân tộc và khí vận Hồng Hoang đang lưu chuyển nghiêng mình, cùng với sự ngưng kết của Nhân Hoàng đế khí lúc này.

Mấy vị tồn tại giữa thiên địa lúc này, ánh mắt đều bắt đầu theo khí vận lưu chuyển, nhìn sự ra đời của vị cộng chủ tiếp theo.

Còn Huyền Đô, Nhân Hoàng chi sư, lúc này đã đến Nhân tộc, đã hành tẩu trong Nhân tộc hơn trăm năm rồi, hiện tại, cuối cùng cũng nhìn thấy dị tượng Nhân Hoàng sắp giáng thế.

Y không hề dừng lại, lập tức thuận theo phương hướng khí vận lưu chuyển, bắt đầu tiến về phía trước.

Bên bờ lưu vực Khương Thủy của Nhân tộc, có một bộ lạc Liệt Sơn, trong bộ lạc này có một nữ tử, tên là Nhậm Tự.

Một ngày nọ, Nhậm Tự du ngoạn ở Hoa Sơn, nhìn thấy một thần long, cảm mà thụ dựng.

Mà Nhậm Tự mang thai này, lại là mười năm, nếu không phải có tiền lệ cộng chủ trước đó, e rằng tình huống của Nhậm Tự sẽ không tốt hơn Hoa Tư là bao.

Nhưng Nhậm Tự dù sao cũng không phải Hoa Tư, đứa bé trong bụng nàng, có phải cộng chủ đại hiền như vậy hay không, vẫn còn chưa biết, nên, mọi chuyện vẫn phải xem xét rồi nói, đợi đến khi đứa bé giáng thế rồi xem.

Cứ như vậy, lại mấy tháng trôi qua, ngày này, chỉ thấy khí vận vàng kim hữu hình ngưng kết trong bộ lạc Liệt Sơn, càng có tường vân hội tụ, thần long hiển hiện, dị tượng kinh động không ít tu sĩ và đại năng Hồng Hoang.

Những đại năng biết đại thế Nhân tộc kia, lúc này không cần nghĩ, liền biết Nhân tộc lại có một vị Nhân Hoàng sắp ra đời.

Hơn nữa, lại là một tồn tại phi phàm.

Sau khi Nhậm Tự sinh con, những dị tượng này mới dần dần tan đi, nhưng khí vận ngưng kết lại, lại cửu cửu bất tán.

"Hữu duyên đắc ngộ bản lai chân, Từng tại Vô Cực minh tự thân, Tham bái Thái Thanh tu đạo đức, Đại đạo phân minh thành nhất quán!" Ngay lúc này, chỉ nghe thấy giữa thiên địa vang lên một tiếng trong trẻo, quanh quẩn trong bộ lạc Liệt Sơn, không ít tu sĩ và đại năng đều thần sắc chấn kinh nhìn bộ lạc Liệt Sơn.

Vị đến này, thân phận không hề thấp, tu vi cũng không thấp.

Huyền Đô, nhị đệ tử của Nhân Giáo Giáo chủ Thái Thượng, tu vi cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh, thân phận thực lực như vậy, trong Hồng Hoang, chính là một phương cao thủ rồi.

Còn trong bộ lạc Liệt Sơn, tộc trưởng và trưởng lão các nhân nghe được đạo thanh âm này, lập tức ra cửa, rồi liền thấy một bóng người chậm rãi từ trong hư không hạ xuống, tuy là dáng vẻ thanh niên, nhưng họ vừa thấy Huyền Đô, liền cảm thấy vị này không tầm thường.

"Ngã đẳng, bái kiến Tiên Trưởng!" Tộc trưởng và trưởng lão các nhân nói, đối Huyền Đô hành lễ.

Huyền Đô phất tay, đỡ mọi người dậy, mỉm cười nói, "Ta tên Huyền Đô, là nhị đệ tử của Nhân Giáo Giáo chủ, nay phụng sư mệnh, đến thu đứa trẻ này làm đệ tử, không biết phu nhân ý hạ như thế nào?" Huyền Đô nói xong, ánh mắt nhìn về phía Nhậm Tự.

Nghe vậy, mọi người thần sắc chấn kinh nhìn Huyền Đô.

Trong Nhân tộc, tại bộ lạc Liệt Sơn.

Sau khi Huyền Đô nói xong lai lịch của mình, mọi người trong bộ lạc Liệt Sơn không ai không thần sắc chấn kinh nhìn Huyền Đô.

Ngờ đâu, là đệ tử của Giáo chủ, Đại Pháp Sư Huyền Đô đến thu đồ… Đứa bé này, ngờ đâu, lại tôn quý như vậy… Mọi người nhìn đứa bé vừa ra đời, ánh mắt đều trở nên khác lạ.

Bộ lạc của mình, sắp quật khởi rồi.

Bộ lạc Phong Viễn, nhờ có cộng chủ Phục Hy, trở thành một trong những bộ lạc lớn nhất nhì Nhân tộc, chỉ cần đứa bé này tương lai có thể trở thành cộng chủ, hoặc đại hiền Nhân tộc, bộ lạc Liệt Sơn cũng có thể quật khởi.

Mọi người nhìn Nhậm Tự, hận không thể thay nàng đáp ứng, đây chính là đại cơ duyên, đại tạo hóa chi sự a!

Giáo chủ, đó là ai, đó là tồn tại đỉnh cấp Hồng Hoang, là Giáo chủ của Nhân Giáo, Đại Pháp Sư Huyền Đô trong Hồng Hoang, cũng có danh tiếng không nhỏ, có thể trở thành đệ tử của y, đó là tạo hóa và cơ duyên cực lớn, lẽ nào lại không đáp ứng?

Chương 298

"Tiên Trưởng có thể thu con ta làm đồ, Nhậm Tự lẽ nào lại không đáp ứng, chỉ là đứa trẻ này vừa mới sinh ra, liền muốn cùng ta chia lìa, quả thật có chút không nỡ…" Nhậm Tự nhìn đứa bé trong lòng, có chút khó xử nói.

Đệ tử của Giáo chủ, thân phận như vậy, đặt trong Hồng Hoang, đều có không nhỏ chấn động, nàng cũng hiểu ý nghĩa trong đó, con của mình nếu có thể trở thành đệ tử của Đại Pháp Sư Huyền Đô, đó quả thật là tạo hóa cực lớn, cơ duyên cực lớn.

"Phu nhân không cần lo lắng, ta liền ở lại gần đây, đợi đứa trẻ này lớn hơn một chút, rồi sẽ chính thức thu đồ, thân phận của nó đặc biệt, không cần lúc nào cũng đi theo ta tu hành…" Huyền Đô nghe vậy, mỉm cười nói.

"Như vậy, liền tạ ơn Tiên Trưởng…" Nhậm Tự nghe vậy, nhất thời mừng rỡ nói.

Tộc trưởng và trưởng lão các nhân cũng minh bạch, trước đó lão sư của cộng chủ, Thanh Hoa Đại Đế cũng làm vậy, nên Đại Pháp Sư Huyền Đô an bài như vậy, họ tự nhiên sẽ không cảm thấy kinh ngạc.

Huyền Đô nói xong, cười cười, liền động thân đứng dậy.

"Cung tống Tiên Trưởng!" Tộc trưởng và các trưởng lão, Nhậm Tự các nhân, lần lượt hành lễ nói.

Sau đó, mọi người liền lại trở về trong nhà.

Đã biết đứa trẻ này thân phận tôn quý, vậy có một số việc, liền cần phải an bài một phen rồi. …… Trong nhà.

"Đứa trẻ này giáng thế, tường vân ngưng kết, long phượng hiển

hiện, lại có Tiên Trưởng thu đồ, xem ra, e rằng không phải đại hiền Nhân tộc thì cũng là vị cộng chủ tiếp theo…" Tộc lão phụ trách phúc họa của bộ lạc vuốt râu cười lớn nói, phảng phất nhìn thấy sự hưng khởi của bộ lạc.

Nghe vậy, mọi người trong bộ lạc đều vô cùng vui mừng, cho rằng bộ lạc của mình cũng xuất hiện một vị đại hiền rồi.

"Như vậy mà nói, bộ lạc Liệt Sơn của ta, e rằng sẽ xuất hiện một vị cộng chủ rồi…" Tộc trưởng cũng cười lớn nói, nhìn đứa bé trong lòng Nhậm Tự, vui mừng gật đầu.

Nhậm Tự nghe lời của họ, trong lòng cũng vui vẻ.

Nếu con trai mình có thể trở thành cộng chủ Nhân tộc, thì sự huy hoàng của bộ lạc Liệt Sơn trong tương lai có thể tưởng tượng được.

Bộ lạc Phong Viễn vì Phục Hy trở thành cộng chủ, lúc này đã là bộ lạc số một số hai của Nhân tộc, siêu nhiên vượt lên trên các bộ lạc khác.

Nếu bộ lạc Liệt Sơn có thể xuất hiện một vị cộng chủ, thì tình huống hưng khởi của bộ lạc Liệt Sơn có thể tưởng tượng được.

Mọi người trong lòng cũng nghĩ như vậy, lúc này lần lượt chúc mừng, tiếng cười không ngớt.

Một lát sau, tộc trưởng Khương Sơn thần sắc trang nghiêm, nhìn các trưởng lão, mở miệng nói, "Đứa trẻ này ta muốn dùng tên bộ lạc để đặt tên cho nó, chư vị tộc lão có dị nghị gì không?" Nghe vậy, Nhậm Tự thần sắc kinh ngạc.

Việc dùng tên bộ lạc để đặt tên này, là một việc cực lớn, nàng cảm thấy con trai mình có gánh vác nổi không.

"Được!" Nhưng lúc này, tộc lão phụ trách phúc họa mở miệng nói, đặt tên cho đứa bé này.

Sau đó, nhiều tộc lão khác cũng lần lượt bày tỏ tán đồng kiến nghị của Khương Sơn.

Thấy vậy, Nhậm Tự cũng không từ chối nữa, chấp nhận cái tên Liệt Sơn.

"Đã như vậy, sau này, con liền là, Liệt Sơn…" Tộc trưởng Khương Sơn nhìn đứa bé trong lòng Nhậm Tự, trong miệng mỉm cười nói.

Đến đây, cái tên Liệt Sơn, liền xem như đã được định. …… Bộ lạc Liệt Sơn, gần một ngọn núi nào đó.

"Dùng tên bộ lạc để đặt tên, quả nhiên không hổ là mệnh cách Địa Hoàng…" Đối với việc tên của Liệt Sơn, Huyền Đô lúc này đã biết rõ, khẽ cười một tiếng xong, chậm rãi mở miệng nói.

Với mệnh cách của Địa Hoàng, tự nhiên xứng đáng với tên bộ lạc, nếu là Nhân tộc bình thường, muốn lấy tên bộ lạc, nếu không phải người có mệnh cách cường ngạnh, căn bản không chịu nổi.

Bởi lẽ tên bộ lạc, mang theo khí vận của bộ lạc này, nếu không chịu nổi, liền chỉ có đường yểu mệnh.

Nhưng đối với Địa Hoàng mà nói, lại không có lo lắng như vậy.

Bởi lẽ Liệt Sơn là Địa Hoàng trong Tam Hoàng của Nhân tộc, mệnh cách như vậy, tự nhiên xứng đáng lấy tên bộ lạc làm tên của bản thân.

Do đó, nói cách khác, Liệt Sơn có thể chịu đựng được việc lấy tên bộ lạc để đặt tên, tự nhiên chính là bản thân Địa Hoàng.

"Như vậy, liền chờ đợi một đoạn thời gian rồi, khi ấy liền có thể chính thức thu đồ…" Huyền Đô trong lòng nghĩ nghĩ xong, trong miệng khẽ nói một tiếng, ngay sau đó liền nhắm hai mắt, chờ đợi. …… Liệt Sơn thân là vị cộng chủ tiếp theo, tự nhiên là cực kỳ bất

phàm, ba ngày liền có thể nói chuyện, năm ngày liền có thể đi bộ, tình huống như vậy, khiến Khương Sơn và mấy vị trưởng lão càng thêm kiên tín, đây sẽ là vị cộng chủ tiếp theo.

Hơn nữa, cũng là theo cách cộng chủ để bồi dưỡng y, hy vọng y sớm ngày tiếp quản bộ lạc Liệt Sơn.

Liệt Sơn hiện tại tuy mới mười tuổi, nhưng đối với những lúc Khương Sơn giáo đạo việc trị lý, y thường có thể một cử phản tam, tuy chưa thật sự trị lý việc bộ lạc, nhưng đây cũng là chuyện sớm muộn.

Với sự thông minh và những kiến giải về việc trị lý mà y hiện tại thể hiện ra, Khương Sơn cảm thấy, bộ lạc Liệt Sơn của mình, sẽ trong tay Liệt Sơn đi đến địa bộ huy hoàng hơn, nếu y trở thành cộng chủ, thì bộ lạc Liệt Sơn trở thành bộ lạc hàng đầu, liền không có gì bất ngờ.

Nên, liền càng thêm nỗ lực giáo đạo việc trị lý bộ lạc Liệt Sơn. …… Cứ như vậy, thoáng chốc năm năm trôi qua.

Bộ lạc Liệt Sơn, trong ngọn núi gần đó.

Vào một thời khắc nào đó, Huyền Đô chậm rãi mở hai mắt, trong tay thôi toán xong, mỉm cười nói, “Thời cơ vừa vặn!” Lời vừa dứt, liền thấy y chậm rãi đứng dậy, rồi hướng về bộ lạc Liệt Sơn phi lược mà đến. …… Trong bộ lạc Liệt Sơn.

Liệt Sơn ngồi trên một tảng đá lớn thẫn thờ, y tuy còn nhỏ tuổi, nhưng thân cư mệnh cách Địa Hoàng, lại được tộc trưởng Khương Sơn tận tâm giáo đạo việc trị lý bộ lạc, tự nhiên là suy tư về việc Nhân tộc.

Cộng chủ Phục Hy tuy đã phát minh ra lưới đánh cá, nhưng không phải mỗi gia đình đều có công cụ đánh bắt cá này.

Còn những dã thú được thuần dưỡng, vì không nhiều, nên lương thực của một số bộ lạc vẫn khó duy trì.

Ngay như bộ lạc Liệt Sơn, lương thực, vẫn là một vấn đề lớn của họ.

Liệt Sơn lúc này suy nghĩ, cũng là vấn đề lương thực này.

"Liệt Sơn ta phát thệ, nhất định phải giải quyết việc lương thực của bộ lạc…" Rất lâu sau, Liệt Sơn thần sắc kiên định, trong miệng mạnh mẽ nói.

Lời vừa dứt, liền thấy trên thiên linh của Liệt Sơn, từng tia tử sắc tử vi đế khí ngưng tụ, chính là biểu tượng của Nhân Hoàng.

"Ông!" Lúc này, phía sau Liệt Sơn, một bóng người lặng lẽ xuất hiện, chính là Huyền Đô, y lúc này vừa vặn nhìn thấy cảnh tượng đế khí ngưng tụ thành mây trên thiên linh của Liệt Sơn.

"Một Địa Hoàng tốt…" Huyền Đô nhìn Liệt Sơn, trong miệng khẽ cười nói.

Nghe vậy, Liệt Sơn quay đầu lại, nhìn đạo nhân thanh niên khí chất thoát tục này.

Đối với y, không những không sợ hãi, ngược lại còn có một cảm giác thân thiết, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Đối với việc mình vừa ra đời liền được nhị đệ tử dưới trướng Nhân Giáo Giáo chủ thu làm đệ tử, Liệt Sơn tự nhiên là biết rõ, mười lăm năm nay, Tiên Trưởng tuy vẫn chưa xuất hiện, nhưng y biết, nhất định sẽ đến.

Hiện tại, vừa nhìn thấy Huyền Đô, y liền biết, vị này, chính là lão sư của mình. …… Trong bộ lạc Liệt Sơn.

"Đệ tử Liệt Sơn, bái kiến lão sư…" Liệt Sơn hơi ngẩn ngơ vài

khắc, sau đó tức khắc hướng Huyền Đô hành lễ nói.

Chương 299

"Chắc hẳn, họ đều đã nói với ngươi rồi chứ?" Huyền Đô nâng Liệt Sơn dậy, cất lời.

"Dạ, đệ tử đều đã rõ, còn mong lão sư chỉ dạy đệ tử tu hành, cùng việc trị lý Nhân tộc…" Liệt Sơn thần sắc trịnh trọng gật đầu, rồi chắp tay với Huyền Đô nói.

"Hay, hay lắm, từ nay, ngươi hãy theo vi sư tu hành, vi sư tự sẽ chỉ dạy ngươi việc tu hành, cũng có thể trợ giúp ngươi trị lý Nhân tộc…" Huyền Đô hài lòng gật đầu, mỉm cười nói.

"Đa tạ lão sư!" Liệt Sơn nghe vậy, cũng cười tạ ơn.

Sau đó, Huyền Đô đích thân truyền pháp tu hành rồi, liền để Liệt Sơn quay về bộ lạc, còn y thì quay về dãy núi mình cư ngụ.

Chỉ dạy, dĩ nhiên là sẽ chỉ dạy, nhưng việc trọng yếu của Liệt Sơn chính là ở việc trị lý Nhân tộc, y vẫn muốn Liệt Sơn quay lại với điểm này, việc chỉ dạy tu hành sẽ từng bước một.

Liệt Sơn tuy không rõ ý lão sư là gì, nhưng vì lão sư đã sắp xếp như vậy, y cũng chấp nhận. … Việc Liệt Sơn bái sư, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, đã được mọi người trong bộ lạc Liệt Sơn biết đến.

Về điều này, họ tự nhiên vô cùng vui mừng, Liệt Sơn có thể chính thức bái sư, nghĩa là con đường của y đã mở ra, tu hành, trị lý những việc này, đều sẽ đồng thời tiến hành, khi đó, lại sẽ là một vị Nhân tộc đại hiền, thậm chí là Cộng chủ.

Vì vậy, tộc trưởng Khương Sơn bắt đầu chỉ dạy Liệt Sơn nắm giữ nhiều sự vụ bộ lạc hơn.

Thông thường, khi Liệt Sơn học hỏi việc nắm giữ bộ lạc, cứ vài

ngày, y lại đến dãy núi của Huyền Đô, theo y tu hành.

Y thân là Địa Hoàng, có Nhân tộc khí vận, Hồng Hoang khí vận quán chú, lại thêm Nhân Đạo chi lực gia trì, tốc độ tu hành tự nhiên khỏi phải nói.

Ngay cả Huyền Đô, cũng cảm thấy khá kinh ngạc, bản thân y ngày xưa, cũng không tu hành nhanh đến vậy.

Nhưng nghĩ lại, Liệt Sơn là Địa Hoàng thân phận, nhận được Nhân tộc khí vận và Nhân Đạo chiếu cố, lại là người được khí vận gia thân, tự nhiên là khác biệt, tu hành nhanh hơn, đó cũng là điều bình thường.

Việc chứng đạo của y ngày sau, tu vi sẽ càng thêm khủng bố, thân phận càng không kém cạnh Thánh Nhân.

Sau khi biết những điều này, Huyền Đô cũng không để ý nữa, dốc lòng chỉ dạy Liệt Sơn tu hành, thỉnh thoảng còn cho y một vài kiến nghị về việc trị lý bộ lạc.

Những việc này, vẫn cần Liệt Sơn tự mình khám phá, nên Huyền Đô cũng không thể cho quá nhiều ý kiến.

Liệt Sơn cũng rõ, nên y cứ cách một khoảng thời gian lại đến theo Huyền Đô tu hành, rồi tiếp tục theo tộc trưởng Khương Sơn học việc trị lý bộ lạc, bắt đầu dần dần nắm giữ các sự vụ của bộ lạc.

Khương Sơn vô cùng hài lòng với tình hình của Liệt Sơn, dự định thêm một thời gian nữa, liền có thể nhượng lại chức vị tộc trưởng cho Liệt Sơn, để y dẫn dắt bộ lạc đi đến một bước huy hoàng hơn.

Họ cũng muốn xem, bộ lạc Liệt Sơn có thể đi đến bước nào, trở thành bộ lạc lớn nhất nhì Nhân tộc. … Chớp mắt, hơn mười năm quang cảnh đã trôi qua.

Liệt Sơn lúc này đã trưởng thành, trên con đường tu luyện, cũng đã

đạt được thành tựu nhất định, tuy chỉ mới nhập Thiên Tiên không lâu, nhưng cũng xem như cực nhanh.

Sau khi trưởng thành, Liệt Sơn liền tạm thời hoãn việc tu luyện lại, y tự hiểu, nhiệm vụ trọng yếu nhất của mình, chính là giải quyết vấn đề lương thực của bộ lạc, chứ không phải cứ mãi tu luyện ở đây.

Vì vậy, sau khi tu luyện đạt được thành tựu, liền báo cho lão sư của mình, dự định bắt tay vào giải quyết vấn đề của bộ lạc.

Về điều này, Huyền Đô tự nhiên thấu hiểu nhiệm vụ của Địa Hoàng, cũng sẽ không can thiệp những chuyện này, nhiệm vụ của y chỉ là chỉ dạy Nhân Hoàng tu hành, và cho một vài kiến nghị về việc Nhân tộc, còn nên làm thế nào và quyết định ra sao, những điều này đều là quyết định của chính Nhân Hoàng.

Vì vậy, khi thấy Liệt Sơn dự định quay về bộ lạc giải quyết vấn đề của bộ lạc, Huyền Đô cũng không giữ lại, để y giải quyết vấn đề của bộ lạc trước rồi nói.

Liệt Sơn từ biệt lão sư, liền quay về bộ lạc, bắt đầu bắt tay vào vấn đề lương thực của bộ lạc.

Vấn đề này, không chỉ là vấn đề của bộ lạc Liệt Sơn, mà còn là vấn đề của rất nhiều bộ lạc Nhân tộc, phương pháp bắt cá, nuôi dưỡng dã thú của Phục Hy, chỉ có thể giải quyết một phần vấn đề lương thực mà thôi, vẫn còn rất nhiều bộ lạc Nhân tộc không thể giống như bộ lạc Phong Duyên.

Thế nên, vấn đề lương thực, vẫn là đại vấn đề quấy nhiễu nhiều bộ lạc Nhân tộc.

Liệt Sơn thân là Cộng chủ đời kế tiếp, đây chính là nhiệm vụ đầu tiên của y, y khao khát muốn giải quyết, để tộc nhân của bộ lạc mình không còn lo lắng về vấn đề này nữa.

Vì vậy, y tạm thời dừng tu hành, dự định đặt trọng tâm vào việc trị lý bộ lạc và lương thực. … Vì Liệt Sơn là nhân tài kiệt xuất trong bộ lạc, bái Huyền Đô Đại pháp sư, môn hạ Nhân Giáo giáo chủ, làm thầy, lại có khả năng là Cộng chủ tương lai, thế nên sau khi biết ý định của Liệt Sơn, tộc trưởng Khương Sơn và vài vị trưởng lão tự nhiên vô cùng vui mừng, cũng dành cho y sự ủng hộ to lớn, để y có thể tự do hành sự.

Sau khi nhận được sự ủng hộ của tộc trưởng bộ lạc và vài vị trưởng lão, Liệt Sơn tự nhiên bắt tay vào giải quyết vấn đề.

Tình hình trong bộ lạc thế nào, Liệt Sơn thấu hiểu, và muốn giải quyết vấn đề của bộ lạc, e rằng vẫn cần tìm kiếm bên ngoài.

Cộng chủ Phục Hy ngày xưa đã tìm thấy cá không phải trong bộ lạc, dù sao những việc trong bộ lạc, đã sớm rõ rồi, muốn tìm kiếm, vẫn phải ở ngoài bộ lạc.

Vì vậy, y liền rời khỏi bộ lạc Liệt Sơn, bắt đầu đi ra ngoài, tìm kiếm phương pháp giải quyết lương thực. … Trong Trần Đô.

Phục Hy không cố ý quan sát nơi khí vận ngưng kết.

Việc mà Nhân Hoàng kế tiếp cần làm, không thể xem xét quá sớm, mọi thứ thuận theo tự nhiên, y vừa tu hành, vừa trị lý Nhân tộc, đợi đến khi Nhân Hoàng kế tiếp lập công lớn cho Nhân tộc, bản thân y liền có thể lên đường tìm kiếm y.

Mà lúc này, Toại Nhân trong Thánh Địa, thánh tâm bố khắp toàn bộ Nhân tộc, về tình hình của hai vị Nhân Hoàng, tự nhiên trong lòng thấu rõ.

Y chỉ thần sắc bình tĩnh nhìn sự việc diễn biến, chờ đợi thời cơ đến.

Khi đó, Thiên Hoàng quy vị, Địa Hoàng kế vị, lại sẽ là một thịnh

thế mới. … Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

"Đạo huynh, Liệt Sơn này, chính là người do thiên định rồi sao?" Nữ Oa nhìn Thái Thượng, với ánh mắt của nàng, nhìn thấu thời không và trường hà vận mệnh của Liệt Sơn, không phát hiện y là tồn tại khác chuyển thế mà đến, vậy hiển nhiên là người do thiên định mà Thái Thượng đã nói.

Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, nói: "Quả đúng là vậy, Liệt Sơn được Nhân Đạo lựa chọn, quả là người do thiên định, chứ không phải do tồn tại khác chuyển thế mà đến…" "Quan sát khí vận Liệt Sơn lúc này biến hóa, nghĩ rằng chẳng bao lâu nữa, y sẽ có thể cống hiến cho Nhân tộc, ca ca liền có thể tìm y, bắt đầu việc thiện nhượng…" Thánh nhan Nữ Oa lộ ra một nụ cười, hiển nhiên đã nhìn ra thời gian sẽ không còn lâu nữa.

Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười, nhưng không đáp.

Nữ Oa nhìn y, rồi mỹ mâu khẽ chuyển, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống Nhân tộc.

Ánh mắt Thái Thượng cũng hướng về Nhân tộc, nhưng tâm thần y lại chuyển hoàn toàn vào Vô Cực Giới. … Trong một khu vực nào đó của Vô Cực Giới.

Thái Thượng từ hư không chậm rãi bước ra, thần sắc trang nghiêm, trong tay âm dương phù hiện, diễn toán vô số thiên cơ.

"Tử Cực Chi Địa!" … … Trong một khu vực nào đó của Vô Cực Giới.

"Tử Cực Chi Địa!" Nhìn thiên cơ âm dương phù hiện trong tay, song đồng Thái Thượng hơi lóe, khẽ thốt một câu.

Lời vừa dứt, ánh mắt Thái Thượng nhìn tử khí phủ trùm ức vạn dặm nơi đây, song mục u u, khó lường, không biết đang nghĩ gì, ấp ủ

điều gì.

"Tử Cực Chi Địa này, lại có chút tương tự với Huyết Hải Hồng Hoang, nhưng một bên ngưng tụ máu huyết sinh linh, một bên lại hội tụ hài cốt sinh linh vẫn lạc, đều là một phần trọng yếu trong thế giới." "Tuy nhiên, vì Minh Giới đã được thành lập, nên nơi như vậy, có thể dung nạp vào Minh Giới rồi, như vậy, cũng có thể trở thành trợ lực giúp Minh Giới thăng cấp, có thể vận chuyển tốt hơn." "Minh Giới mới lập, quả thực cần những điều này để hỗ trợ vận chuyển, hoàn thiện thiên địa." Tâm niệm Thái Thượng thiên chuyển, trong lòng đã có chủ ý, có thể dùng đại pháp lực dung nạp Tử Cực Chi Địa này vào Minh Giới.

Minh Giới mới lập, mọi phương diện còn yếu kém hơn không ít so với luân hồi của chúng sinh Hồng Hoang, mà Tử Cực Chi Địa này, tương tự Huyết Hải Hồng Hoang, nếu có thể dung nhập vào Minh Giới, vậy có thể làm chất liệu dưỡng để Minh Giới thăng cấp.

Như vậy, Minh Giới có thể mượn sức mạnh của Tử Cực Chi Địa này, hoàn thiện Minh Giới hơn nữa, thăng cấp Minh Giới, đối với vận chuyển của toàn bộ Vô Cực Giới cũng có lợi ích, có thể khiến quy tắc thiên địa ngày càng hoàn thiện.

Tâm niệm đến đây, Thái Thượng vung tay, một chỗ hư không phía sau từng lớp vỡ vụn, diễn hóa từng thế giới, rồi lại từng cái vỡ nát, phảng phất là chúa tể của mọi thế giới.

Chương 300

"Hưu!" Một đạo thần quang lóe lên, áp xuống hỗn độn chi khí, địa thủy phong hỏa, ổn định tứ phương, rồi lộ ra tình hình bên trong, chính là Minh Giới chi địa của Vô Cực Giới.

"Đạo tôn!" Minh Không Đại Đế, chủ nhân Minh Giới, bước ra từ trong đó, phía sau y, còn có ba đạo thân ảnh, lần lượt là Vô Cấu, Vô Trần quản lý vận chuyển Minh Giới, cùng Mạnh Bà như ở Luân Hồi Hồng Hoang.

Ba vị này, trong Minh Giới có vị trí cử túc khinh trọng, nên lần này theo Minh Không mà đến, lúc này đồng loạt hướng Thái Thượng hành lễ.

Thái Thượng khẽ gật đầu, vung tay, nâng họ dậy, rồi nói: "Tử Cực Chi Địa này đối với Minh Giới mà nói, có không ít lợi ích, có thể bù đắp khiếm khuyết của Vô Tận Địa Ngục, hoàn thiện vận chuyển của Minh Giới." Nghe vậy, Minh Không khẽ cảm nhận nơi đây một lượt, rồi gật đầu nói: "Chính là như vậy, nếu có thể dung nhập toàn bộ Tử Cực Chi Địa này vào Minh Giới, Minh Giới sẽ thăng cấp không ít, cũng có thể vận chuyển nhanh hơn." Y thân là chủ nhân Minh Giới, tự nhiên càng thấu rõ điểm này, hiện tại Minh Giới mới lập, chính là lúc mọi phương diện cần được thăng cấp, Tử Cực Chi Địa lúc này, chính là một cơ hội, y quả thực không muốn bỏ lỡ cơ hội này.

Vì lần này là Đạo tôn đề xuất, lại triệu hoán họ đến đây, mở ra thời không của Minh Giới và Tử Cực Chi Địa, vậy chính là đã có ý định như vậy.

Với thủ đoạn của y, chủ nhân Minh Giới, có thể dời nó vào Minh Giới, nhưng muốn thật sự dung nhập vào Minh Giới, vẫn cần Thái

Thượng đích thân ra tay, dù sao chủ nhân chân chính của Vô Cực Giới, chủ nhân chân chính của Minh Giới, chính là Thái Thượng.

Y, Minh Không, chỉ là kẻ được sinh ra để thủ hộ Minh Giới, chứ không phải chủ nhân chân chính của Minh Giới.

Tuy nhiên vì Đạo tôn đã có ý định như vậy, y cũng không nói thêm gì nữa, chỉ chờ Đạo tôn ra tay là được.

Khi đó, Minh Giới hoàn thiện, tu vi của y cũng sẽ vì thế mà được đề thăng, nhận được không ít lợi ích.

Thái Thượng gật đầu, liếc nhìn Minh Giới, rồi vung tay, một luồng lực lượng kinh khủng tức thì bao trùm, ngay cả Minh Không, thân là chủ nhân Minh Giới, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, lúc này cũng cảm thấy vô cùng kinh hãi.

Loại Đại Đạo chi lực đó, nếu giáng xuống thân y, Minh Không tin rằng, Đại Đạo của mình sẽ rất nhanh băng tháp tan nát, vẫn lạc vào vô tận thời không.

"Oanh long long!!!" Một chuỗi âm thanh oanh minh vang vọng khắp Vô Cực Giới, khiến vô số sinh linh chú mục suy đoán.

Tức khắc, liền thấy Tử Cực Chi Địa ức vạn dặm tách khỏi đại địa, từ từ bay lên, rồi bắt đầu dung nhập vào Minh Giới.

Thái Thượng trong tay đánh ra ấn quyết, mỗi ấn quyết đều kích động Đại Đạo chi lực tuyên cổ thương khung, bắt đầu hỗ trợ dung nhập vào đó, hoàn thiện pháp tắc Minh Giới, hoàn thiện pháp tắc thiên địa, thăng cấp vận chuyển của Minh Giới.

Cùng với sự dung nhập của Tử Cực Chi Địa, Minh Không và những người khác đều có thể cảm nhận rõ ràng thân thể mình trở nên khác biệt, dường như đang từng chút một thăng cấp.

Không biết đã qua bao lâu, Thái Thượng trong tay đã dừng việc

đánh ra ấn quyết, trên mi tâm, Thái Thanh ấn ký tỏa ra thần quang rực rỡ, nhìn Minh Giới, rồi khẽ thốt một câu: "Dung!" Lời vừa dứt, ngôn xuất pháp tùy, Đại Đạo oanh minh, thiên địa chấn động, dưới sự quán chú của thiên địa chi lực mênh mông, Tử Cực Chi Địa tức thì dung nhập vào Minh Giới, triệt để trở thành một thể, bắt đầu bị Minh Giới hấp thu.

Thấy vậy, Thái Thượng khẽ gật đầu, như vậy, Minh Giới sẽ không ngừng hấp thu sức mạnh từ trong đó, hoàn thiện vận chuyển của chính mình.

"Đa tạ Đạo tôn!" Minh Không cùng Vô Cấu, Vô Trần và Mạnh Bà bốn người hướng Thái Thượng hành lễ.

Thái Thượng phất tay, không đáp.

"Đạo tôn, không biết hài cốt nơi đây nên xử trí thế nào?" Minh Không liếc nhìn những hài cốt sinh linh còn sót lại sau khi Tử Cực Chi Địa bị dời đi.

Trong đó tuy không có hài cốt cấp Chuẩn Thánh, nhưng lại có hài cốt Đại La Kim Tiên, trên những hài cốt vàng óng đó, đạo vận lưu chuyển, kim quang rực rỡ, trải qua vô số năm không hư hoại, tuy không biết vì nguyên nhân gì mà vẫn lạc, nhưng sau khi vẫn lạc, bị hạn chế bởi sức mạnh của Tử Cực Chi Địa, cũng khó mà phục sinh.

Nếu không như vậy, với năng lực của Đại La Kim Tiên, cũng có cách phục sinh, nhưng vì sức mạnh của Tử Cực Chi Địa, nên không thể làm được.

Mà những hài cốt này, ngay cả trong Minh Giới, cũng khó xử lý, nên Minh Không cũng cảm thấy khó khăn.

"Những điều này ngươi không cần lo, bản tôn tự sẽ xử lý!" Thái Thượng ánh mắt chậm rãi quét qua những hài cốt sinh linh còn sót lại

của Tử Cực Chi Địa, phất tay nói.

"Vâng!" Minh Không đáp một tiếng, rồi cùng Vô Cấu, Vô Trần và Mạnh Bà ba người đồng loạt chắp tay hướng Thái Thượng, sau đó xoay người tiến vào Minh Giới.

"Hưu!" Bốn phía hư không vỡ nát đó, quang mang lóe lên, rồi bắt đầu phục nguyên, chỉ trong vài khắc ngắn ngủi, đã khôi phục như ban đầu, phảng phất như chưa từng vỡ nát, quy tắc, pháp tắc và linh khí nơi đây, đều bắt đầu phục hồi.

Thái Thượng thu lại ánh mắt, nhìn tất cả hài cốt nơi đây, trong tay âm dương phù hiện, một luồng Đại Đạo chi lực mênh mông giáng xuống, trên Cửu Thiên, Thái Cực Đồ phù hiện, song ngư âm dương lưu chuyển, từng trận âm dương chi lực dung nhập vào đó.

"Ca ca ca!!!" Dưới chân, những linh hài đó phát ra từng tiếng khẽ, rồi bắt đầu đồng loạt đứng dậy.

Thái Thượng vung tay, trên mi tâm của tất cả linh hài đều phù hiện một ấn ký vàng óng, trong song đồng, hai đóa hỏa diễm bùng cháy.

Thấy vậy, Thái Thượng trong tay điểm vào hư không, một luồng lực lượng vô hình giáng xuống trên linh hài Đại La Kim Tiên viên mãn kia, trực tiếp dùng Đại Đạo chi lực điểm hóa y.

Giây tiếp theo, kim quang trên thân linh hài càng thêm rực rỡ, đạo vận càng thêm rõ ràng, một luồng tử khí nồng đậm tỏa ra từ thân y.

"Ông!" Tức khắc, liền thấy trong song đồng linh hài đó, hỏa diễm lóe lên, rồi bắt đầu khôi phục linh trí.

"Đa tạ Đạo tôn điểm hóa!" "Đa tạ Đạo tôn điểm hóa!" Linh hài Đại La Kim Tiên kia hướng Thái Thượng hành lễ, phía sau y, tất cả linh hài đồng loạt hướng Thái Thượng hành lễ.

Thái Thượng thấy vậy, hài lòng gật đầu, vung tay, nâng họ dậy,

cất lời: “Hôm nay, bản tôn ban cho các ngươi, Cốt Tộc!” Trong Vô Cực Giới, nguyên Tử Cực Chi Địa.

“Hôm nay, bản tôn ban cho các ngươi, Cốt Tộc!” Thái Thượng đạm nhiên nói, thanh âm quán xuyên thế giới trường hà, vận mệnh trường hà, chấn động khiến hỏa hồn của tất cả linh hài chập chờn như muốn tắt, trong thiên địa, khắc ấn tên của họ vào quy tắc, pháp tắc.

Khoảnh khắc này, họ có một tên chủng tộc mới, Cốt Tộc.

Với thân linh hài, hình thành một chủng tộc mới, đây là chủng tộc ngay cả trong Hồng Hoang cũng chưa từng có.

Trong lòng Thái Thượng đang nghĩ, nếu đưa Cốt Tộc này vào Hồng Hoang, thì sẽ xảy ra điều gì?

Giữa hai thế giới, lại sẽ có sự thay đổi gì?

Nếu Vô Cực Giới bắt đầu thấu hiểu tất cả quy tắc, pháp tắc, cùng lực lượng vận chuyển thiên địa của Hồng Hoang, bắt đầu dần dần thấu hiểu, chuyển biến, hoàn thiện.

Vậy sau này nếu có thể dung hợp Hồng Hoang, có phải sẽ dễ dàng hơn chăng?

Trong lòng Thái Thượng một ý niệm thoáng qua, tức khắc liền không nghĩ tiếp nữa, những điều đó còn quá xa vời, tạm thời không nằm trong phạm vi suy xét của y.

“Đa tạ Đạo tôn ban tên, từ hôm nay trở đi, ngô đẳng chính là Cốt Tộc!” Rất lâu sau, linh hài Cốt Tộc Đại La Kim Tiên bị Đại Đạo chi âm của Thái Thượng chấn động đến hỏa hồn như muốn tắt mới ổn định lại, tức khắc quỳ bái nói.

Thấy vậy, mười mấy vạn linh hài phía sau đồng loạt hành lễ, bái tạ Thái Thượng đã ban tên.

Thái Thượng thấy vậy, khẽ gật đầu, nhìn linh hài Đại La Kim Tiên đó nói: "Bản tôn ban cho ngươi danh Cốt Hoàng, ngày sau dẫn dắt Cốt Tộc!" "Vâng Đạo tôn!" Cốt Hoàng đáp.

Thái Thượng nhìn Cốt Tộc, suy nghĩ một lát rồi phất tay nói: "Như vậy, các ngươi hãy đi đi!" Lời vừa dứt, Cốt Hoàng và Cốt Tộc hướng Thái Thượng hành một lễ rồi, liền xoay người rời đi, bắt đầu cuộc sống mới của họ trong Vô Cực Giới.

Hiện tại họ đã là một chủng tộc mới, cũng có truyền thừa mới, thành tựu ngày sau chắc chắn sẽ cao hơn, điểm này họ tin tưởng.

Dù sao, Cốt Tộc của họ, là do Thái Thượng Đạo tôn đích thân ra tay điểm hóa, tự nhiên là khác biệt.

Thành tựu ngày sau chắc chắn sẽ không nhỏ, họ kiên tín.

Thái Thượng nhìn Cốt Tộc rời đi, thân hình khẽ động, cũng rời khỏi nơi đây, đi đến khu vực khác. … Kể từ khi Liệt Sơn rời bộ lạc, tìm kiếm phương pháp giải quyết vấn đề lương thực của bộ lạc, đã gần một năm trôi qua.

Liệt Sơn giờ đã có tu vi Kim Tiên, nhưng y lại chọn từng bước tiến lên, chậm rãi tìm kiếm, không sử dụng những thủ đoạn khác.

Ngày này, y đến bên bờ Khương Thủy, tuy tạm thời chưa có phát hiện gì, nhưng trong lòng y ẩn ẩn cảm thấy, nơi đây không hề đơn giản.

Hơn nữa, sẽ liên quan mật thiết đến bộ lạc, và vấn đề mà y muốn giải quyết.

Liệt Sơn cũng rõ, người tu hành, có thể cảm ứng trước được điều gì đó, vì trong lòng có cảm giác này, Liệt Sơn tự nhiên liền tạm thời không đi nữa, dự định ở đây xem xét kỹ, nếu thật sự có phát hiện gì, thì cũng là điều tốt đẹp, dù không có, cũng chỉ là lưu lại thêm vài ngày

mà thôi.

Thế nên, tối hôm đó, Liệt Sơn liền ở lại đây. … Đêm đó, trong giấc mộng.

Chương 301

Liệt Sơn mơ thấy trời giáng ngũ cốc, tựa như một trận mưa lớn, trực tiếp rơi xuống bộ lạc Liệt Sơn, còn những nơi khác, lại không có một hạt nào.

Tuy Liệt Sơn không biết ngũ cốc là gì, nhưng khi mơ thấy trời giáng những hạt đó, y liền tự nhiên biết được tên gọi 'cốc'.

Nhìn bộ lạc Liệt Sơn trời giáng cốc vũ, Liệt Sơn lúc này nhìn cốc vũ mà xuất thần, mà giấc mộng này, cũng không có sự thay đổi nào khác, chỉ là không ngừng giáng cốc vũ, để Liệt Sơn tỉ mỉ quan sát.

Không biết đã qua bao lâu, trong lòng Liệt Sơn có chút minh ngộ, nhưng chưa hoàn toàn hiểu rõ, y liền tỉnh dậy từ trong giấc mộng.

Liệt Sơn như có điều suy nghĩ, nhìn gần Khương Thủy một lượt, rồi lẩm bẩm: "Khương Thủy nơi này không phàm, giấc mộng này chắc chắn đang dự báo cho ta điều gì, có lẽ phương pháp giải quyết vấn đề của bộ lạc, chính là ở vật gọi là 'cốc' này…" Nói rồi, Liệt Sơn tức khắc đứng dậy, tiếp tục đi tới, tìm kiếm cái 'cốc' có khả năng giải quyết vấn đề này. … Liệt Sơn tiếp tục đi tới, y cũng không đi lâu, khoảng vài ngày quang cảnh, y liền đến một chỗ khá rộng rãi, mà lúc này, chỉ thấy có một Thanh Điểu từ phía Tây bay đến.

Thanh Điểu này cũng không phàm, Liệt Sơn tuy chưa từng thấy, nhưng cũng hiểu, loại tiên điểu như vậy không phải thường thấy.

Trong miệng Thanh Điểu đó, ngậm một cọng tiên thảo tỏa ra ngũ sắc quang mang, đến chỗ rộng rãi phía trước, thả cọng tiên thảo ngũ sắc trong miệng xuống, rồi lại xoay người bay đi.

Mà cọng tiên thảo tỏa ra ngũ sắc quang mang đó, khi tiếp xúc với đất, liền tức khắc trải rộng ra, từ một cọng tiên thảo tức khắc biến

thành một vùng tiên thảo chi địa dày đặc, cực kỳ thần kỳ.

Liệt Sơn thấy vậy, lại vô cùng kinh ngạc, tuy y đã là người tu hành, nhưng cũng chưa từng thấy chuyện như vậy.

Hơn nữa, trong lòng y tò mò tiên thảo này rốt cuộc ra sao, nếu kết hợp tình hình nơi đây và giấc mộng của mình, có lẽ sẽ có thu hoạch gì.

Trong lòng nghĩ vậy, Liệt Sơn cất bước, đi về phía vùng tiên thảo chi địa đó. … Tiên thảo chi địa cách Liệt Sơn không xa, nên Liệt Sơn không đi lâu, liền đến nơi tiên thảo chi địa.

Nơi đây tiên thảo dày đặc, mỗi cọng đều như nhau.

Trên tiên thảo, đều có một bao thảo, bên trong dường như có quả gì đó sắp kết.

"Thanh Điểu này không phàm, chính là thần điểu, vật mà nó ngậm chắc chắn cũng không tầm thường, e là vật thần thú dùng làm thức ăn, loại tiên thảo này, có lẽ Nhân tộc cũng có thể dùng được chăng?" Nhìn vùng tiên thảo chi địa trước mặt, Liệt Sơn thần sắc trang nghiêm nói.

Liệt Sơn thân là người tu hành, tự nhiên thấu hiểu Thanh Điểu này không phải phàm điểu bình thường, vật mà tiên điểu như vậy ngậm đến, chắc chắn không tầm thường, huống hồ, có thể vừa tiếp xúc với đất liền diễn hóa thành một vùng tiên thảo chi địa, đã đủ thấy sự phi phàm.

Loại tiên thảo này, thông thường là do một số thần thú dùng làm thức ăn, mà Nhân tộc khá đặc biệt, đồ ăn cũng vô cùng tạp nham, loại tiên thảo này, Nhân tộc có lẽ có thể dùng được, nếu có thể, vậy vấn đề lương thực của bộ lạc sẽ được giải quyết, dù sao tiên thảo này sinh sôi nảy nở cực kỳ khủng khiếp, vừa tiếp xúc với đất liền thành một vùng rồi.

Liệt Sơn càng nhìn, trong lòng càng thấy mình đoán chắc không

sai.

Trước có ‘cốc’ trong mộng, sau có thần điểu ngậm thảo, hạ xuống thành thảo địa, giữa hai điều này, Liệt Sơn cảm thấy, hẳn là có một mối liên hệ nào đó, mà kết quả cuối cùng, có lẽ chính là nơi mình vẫn luôn tìm kiếm.

Liệt Sơn đứng ở rìa tiên thảo địa, nhìn những tiên thảo phát ra ngũ sắc quang mang này, Liệt Sơn chần chừ một lát rồi, kiên quyết nhổ một cọng tiên thảo lên, tỉ mỉ quan sát vài khắc sau đó, liền ngắt lá tiên thảo, cho vào miệng nhai.

Tức khắc, thần sắc Liệt Sơn biến đổi, vội vàng nhả toàn bộ lá tiên thảo mà mình gọi là “tiên thảo” đó ra, nhíu mày nói: “Vị đắng chát như vậy, Nhân tộc sao có thể dùng?

Ngay cả cỏ phàm trần, vị cũng ngon hơn loại thảo này…” Liệt Sơn lại nhổ vài cái, lúc này mới cảm thấy trong miệng không còn vị đắng chát đó nữa.

Y nhìn tiên thảo trong tay, vừa định vứt đi, lại bị bao thảo kết ra trên tiên thảo đó thu hút ánh mắt.

“Có lẽ, bên trong có quả gì đó kết ra cũng không chừng?” Mắt Liệt Sơn sáng lên, tức thì cảm thấy có khả năng này.

Thế nên, Liệt Sơn dùng sức trong tay, liền mở bao thảo trên tiên thảo trong tay.

“Bạt!” Một tiếng khẽ, sau đó liền thấy bao thảo này bị Liệt Sơn mở ra, lộ ra ‘quả’ bên trong.

“Đây là…” Thấy vậy, mắt Liệt Sơn sáng lên, bên trong có năm hạt, trong đó có một hạt, chính là ‘cốc’ mà y mơ thấy đêm qua. … … Tại Nhân tộc, gần Khương Thủy.

Liệt Sơn nhìn vật trong tay, mắt tức thì sáng lên, một nụ cười

mừng rỡ tức khắc hiện lên trên mặt.

Trước có giấc mộng, sau có tiên thảo, trong bao thảo của tiên thảo lộ ra cốc, Liệt Sơn liên hệ những điều này lại với nhau, ý nghĩ mà y suy đoán trước đó, lúc này đã có thể khẳng định.

Liệt Sơn lấy ra hạt 'cốc' quen thuộc đó, rồi cho vào miệng, tỉ mỉ nhai, tuy hơi cứng, nhưng lại có thể nhai ra được.

"Vị của 'cốc' này lại khác hẳn tiên thảo, mà lại có một mùi hương thanh khiết, quả là phi phàm, không biết những hạt khác vị thế nào?" Miệng nói, nhưng tay Liệt Sơn đã lấy ra một hạt cốc khác, rồi cho vào miệng, bắt đầu nhai.

Liệt Sơn ban đầu nhíu mày, tức khắc lại thư giãn, cuối cùng trong mắt sáng lên quang mang.

Sau đó, Liệt Sơn đã nếm thử hết cả năm hạt cốc, vị của năm hạt cốc này đều không giống nhau, nhưng giữa chúng vẫn có chút liên hệ, dù sao đều cùng xuất xứ từ bao cốc của tiên thảo.

Liệt Sơn nếm thử năm hạt cốc xong, lại nhổ một cọng tiên thảo mới, sau khi mở bao cốc, tỉ mỉ quan sát năm hạt cốc này.

Y phát hiện, những hạt này tuy nhìn có vẻ kích thước xấp xỉ nhau, nhưng lại có những điểm khác biệt, có hạt tròn mịn, có hạt có vân, vị cũng không giống nhau.

Điều quan trọng nhất là, sau khi y nếm thử năm hạt cốc này, không thấy có tình trạng khó chịu nào, cộng thêm vị của năm hạt cốc này đều khá ngon, tuy hơi cứng, nhưng giải quyết vấn đề này không khó, mấu chốt là ở chỗ, hạt cốc này, có thể cho Nhân tộc sử dụng hay không.

Đây mới là trọng điểm của Liệt Sơn, nếu có thể, thì cốc này phải được trồng trọt mạnh mẽ.

Nếu không được, thì y vẫn phải tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng xét theo tình hình lúc này, hẳn là có chút khả thi, dù sao sau khi y nếm thử, đến giờ cũng không có tình trạng khó chịu nào, vị cũng khá ngon, có lẽ thật sự khả thi cũng không chừng.

"Nếu đã vậy, vậy ta sẽ thử thêm lần nữa, xem 'cốc' không còn cứng nữa sẽ có vị và tình trạng thế nào…" Liệt Sơn suy nghĩ một lát rồi, quyết định thử lại lần nữa, lần này, y dự định giải quyết vấn đề cứng, rồi thử ăn nhiều hơn, xem có khả thi không, y thân là người tu hành, chất độc tầm thường không thể làm gì được y.

Tâm niệm đến đây, Liệt Sơn tức khắc tìm củi, rồi dùi cây lấy lửa, đốt một đống lửa xong, Liệt Sơn lại lấy một đoạn tre, khoét một lỗ xong, cho một chút nước và một ít hạt cốc vào, rồi lại đậy phần lỗ ban đầu của ống tre lại.

Sau đó, Liệt Sơn lại dùng cành cây làm một cái giá, vừa vặn có thể kẹp ống tre đựng hạt cốc này, rồi đặt nó bên lửa nướng.

Cùng với lửa lớn dần và thời gian trôi qua, từ trong ống tre tức khắc tỏa ra từng trận hương thơm thanh khiết, khiến Liệt Sơn ngửi thấy trong lòng khẽ động.

Lại qua một lát sau, Liệt Sơn lấy ống tre xuống, mở ra, mùi hương thanh khiết đó càng thêm nồng đậm.

Y nhìn vật trong ống tre, trắng trong như tuyết, tỏa ra mùi hương thanh khiết, ngửi thấy bụng cũng có chút đói.

Liệt Sơn thử ăn một ít, phát hiện vị cực kỳ mỹ vị, thậm chí còn ngon hơn thịt, hơn nữa, khi ăn, tình trạng cũng khác với thịt, quả thực là vật thượng đẳng. … Liệt Sơn lúc này tỉ mỉ cảm nhận sự biến hóa của thân thể, cốc này nấu chín và sống khác nhau, cốc chín hiệu quả và vị ngon nhất, y cũng là người tu hành, lúc này tự nhiên trên phương diện bổ sung năng lượng, lại càng tìm hiểu sâu hơn.

“Không độc, có thể bổ sung năng lượng, vị ngon, sau khi ăn xong, thân thể còn mạnh mẽ hơn trước, là vật hiếm có…” Liệt Sơn vừa ăn, trong lòng vừa cảm nhận sự biến hóa của thân thể, cất lời.

“Vật này, có lẽ thật sự có thể giải quyết tai họa thiếu lương thực của Nhân tộc ta lúc này…” Đột nhiên, Liệt Sơn nhìn những hạt cốc đã chín còn lại trong tay, mắt sáng lên, trong miệng vui mừng nói.

Lần này sau khi ăn những hạt cốc này, cộng thêm sự tổng kết của bản thân, trong lòng Liệt Sơn đã có vài ý tưởng.

Suy nghĩ một lát rồi, Liệt Sơn mang theo những hạt cốc còn lại, lại lấy thêm một ít tiên thảo, dập tắt đống lửa xong, liền đi về phía nơi ở của lão sư Huyền Đô, dự định hỏi lão sư về vật này trước rồi nói.

Dù sao việc như vậy, vẫn cần hỏi rõ một chút thì hơn, điều này liên quan đến sinh mạng của ức vạn vạn Nhân tộc.

Bản thân có tu vi trong người, chất độc tầm thường sẽ không có tác dụng gì với mình, nhưng nếu vật này có chút độc tính, thì cũng không thể cho Nhân tộc bình thường sử dụng, nên Liệt Sơn cần hỏi rõ lão sư của mình mới được.

Liệt Sơn lấy đồ xong, liền không ngừng nghỉ đi về phía một dãy núi gần bộ lạc Liệt Sơn.

Vài ngày sau, cuối cùng cũng đến nơi ở của Huyền Đô.

Chương 302

… Sau khi gặp Huyền Đô, Liệt Sơn vừa định nói rõ ý đến, lại thấy Huyền Đô trong tay khẽ động, rồi lấy ra một vật, không phải tiên thảo ngũ sắc mà y đã thấy trước đó thì là gì?

“Lão sư, người cũng biết vật này sao?” Liệt Sơn thần sắc kinh ngạc, nhìn Huyền Đô, hỏi.

“Thanh Điểu ngậm thảo, tiên thảo ngũ sắc này quả thực phi phàm, ngay cả trong Hồng Hoang, cũng xem như hiếm có…” Huyền Đô tỉ mỉ quan sát tiên thảo ngũ sắc, khẽ gật đầu, sau khi bóc tách bao cốc, lộ ra năm hạt cốc bên trong, y vừa quan sát, vừa thôi toán thiên cơ, sau một khắc, khẽ gật đầu.

Liệt Sơn nhìn lão sư của mình gật đầu, trong lòng tức thì cảm thấy có hi vọng, tức khắc cất lời: “Lão sư, đệ tử đã thử dùng cốc này, phát hiện đệ tử có thể ăn, hơn nữa so với thịt, có hiệu quả rõ rệt, sau khi ăn xong, càng cảm thấy thân thể càng thêm có khí lực…” “Nhưng đệ tử dù sao cũng có tu vi trong người, không biết liệu có ảnh hưởng gì không, tộc nhân khác của con đều là người thường, không biết có thể như đệ tử mà dùng cốc này không?” Đây là điều Liệt Sơn lúc này quan tâm nhất, nếu khả thi, thì vấn đề lương thực của bộ lạc, y liền có cách giải quyết, nếu không thành, thì y sẽ phải tìm cách khác, dù sao vấn đề lương thực hiện tại, lại đang dần nổi bật lên rồi.

“Tự nhiên là có thể, cốc này không độc, lại cực kỳ khế hợp với thân thể Nhân tộc, như ngươi đã nói, sau khi dùng thân thể càng thêm có khí lực, đây chính là tình trạng sau khi bổ sung cái đói của Nhân tộc…” “Hơn nữa, cốc này khác với thịt, xét về lâu dài, còn có nhiều lợi ích hơn thịt không ít.

Thế nên, người Nhân tộc bình thường dùng cốc này cũng không có vấn đề gì, ngươi hoàn toàn có thể yên tâm…" Huyền Đô nghe vậy, tức khắc mỉm cười.

Y thân là người Nhân tộc, tự nhiên đứng trên góc độ Nhân tộc mà thôi toán, ngũ cốc này đối với Nhân tộc mà nói, không những không có hại, trái lại còn có nhiều lợi ích hơn.

Như vậy, y không có lý do gì để không ủng hộ Liệt Sơn phát triển pháp ngũ cốc.

Pháp ngũ cốc này, chỉ cần phát triển lên, thì sẽ là pháp lâu dài, tình trạng như vậy, quả thực có thể giải quyết hiệu quả phần lớn vấn đề lương thực, pháp ngũ cốc như vậy, Huyền Đô lúc này đã thôi toán ra vài phần.

Thời gian kế tiếp, y sẽ ủng hộ Liệt Sơn để triển khai và thôi hành pháp này.

Trong một dãy núi không xa bộ lạc Liệt Sơn.

Sau khi nghe lời lão sư Huyền Đô, Liệt Sơn vui mừng khôn xiết, lại nghĩ đến một vấn đề khác mà mấy ngày qua y vẫn chưa thông suốt.

Do đó, Liệt Sơn liền mở miệng hỏi: "Lão sư, trước đây đệ tử thấy Thanh Điểu ngậm thảo dược đến, rơi xuống đất liền thành phiến, nhưng sau này đệ tử đã thử lại mà không thể làm được như vậy, không biết là duyên do gì?" Liệt Sơn quả thực đã thử phương pháp này, y cũng muốn như Thanh Điểu, khiến thảo dược rơi xuống đất thành phiến, nhưng sau khi cẩn thận thử vài lần, y phát hiện mình căn bản không thể làm được, y không hiểu rõ điểm này. "Thảo dược mà Thanh Điểu ngậm, và ngũ sắc tiên thảo mà ngươi thử, vẫn có chỗ khác biệt, ngươi không làm được như vậy cũng là lẽ thường.

Bất quá điều này cũng không sao, ngươi không thể làm được rơi xuống đất thành phiến, nhưng có thể gieo trồng thành phiến." Huyền Đô nghe vậy, mỉm cười nhìn Liệt Sơn nói.

Y đã suy tính ra phương pháp gieo trồng cho Liệt Sơn, kỳ thực dù không có y suy tính, Liệt Sơn cũng có thể tự mình tìm tòi ra, bất quá chỉ là tốn chút thời gian.

Lần này Huyền Đô suy tính ra, cũng là đã tiết kiệm cho Liệt Sơn không ít thời gian, để y có thể tốt hơn mà thúc đẩy phương pháp này. "Gieo trồng?!" Liệt Sơn nhíu mày. "Ngươi chỉ cần gieo hạt ngũ cốc xuống, dùng nước tưới, đợi khi chín muồi, tự nhiên có thể khiến đại phê Nhân tộc sử dụng." Huyền Đô khẽ mỉm cười, nhìn Liệt Sơn nói.

Nghe vậy, Liệt Sơn ban đầu nhíu mày, rồi lập tức giãn ra, lộ vẻ vui mừng, "Đa tạ lão sư!" Y đã biết nên làm thế nào.

Lần này có được đáp án khẳng định, lại có phương pháp gieo trồng, trong lòng y đã có kế hoạch. "Ký nhiên trong lòng ngươi đã có tính toán, vậy ngươi hãy đi làm đi!" Huyền Đô thấy vậy, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Liệt Sơn hướng Huyền Đô hành một lễ rồi liền động thân trở về bộ lạc Liệt Sơn, chuẩn bị bắt đầu kế hoạch của mình.

Trong bộ lạc Liệt Sơn.

Sau khi Liệt Sơn trở về, tạm thời không báo cho ai biết chuyện này, bởi vì y muốn trước tiên gieo trồng thử nghiệm trong bộ lạc, xem có thành công không rồi mới tính.

Đến khi đó, sau khi cho tộc trưởng và mấy vị tộc lão nếm thử, rồi mới từ từ khuếch tán ra.

Như vậy, vấn đề của cả bộ lạc liền được giải quyết.

Liệt Sơn tìm một mảnh đất trống trong bộ lạc, sau đó gieo ngũ sắc

thần cốc vào đất, dùng nước tưới, rồi tận tâm chăm sóc.

Tuy tộc nhân không hiểu chuyện này, nhưng Liệt Sơn là đại hiền giả của Nhân tộc, những gì y làm nhất định có đạo lý, nên đối với hành vi kỳ lạ của y, họ cũng không để ý.

Đối với cách nhìn của tộc nhân, Liệt Sơn lúc này không để ý, vẫn ngày ngày tận tâm chăm sóc ngũ sắc thần cốc của mình.

Cứ như vậy, mấy tháng sau, trong mảnh đất trống đó, cuối cùng đã mọc lên một cánh đồng ngũ sắc thần cốc.

Liệt Sơn thấy vậy, tự nhiên vô cùng mừng rỡ, xem ra đất đai của bộ lạc này để gieo trồng cũng không có vấn đề, những nơi khác hẳn cũng không thành vấn đề.

Tuy tộc nhân không hiểu ngũ sắc thần cốc này là thực vật gì, nhưng thấy Liệt Sơn vui mừng như vậy, nghĩ rằng đây cũng không phải vật tầm thường, cứ xem tình hình sau này của y, nếu có lợi ích gì, mình cũng có thể theo gieo trồng.

Liệt Sơn lúc này không để ý đến suy nghĩ của tộc nhân, trực tiếp hái một ít bông lúa, rồi vội vàng đi về phía trụ sở của tộc trưởng, sau đó triệu tập mấy vị tộc lão, tất cả đều tập trung tại trụ sở của tộc trưởng.

Trong trụ sở tộc trưởng bộ lạc Liệt Sơn.

Muốn thực hiện và phổ biến phương pháp trồng ngũ cốc, Liệt Sơn còn cần khiến tộc trưởng và các trưởng lão hiểu về ngũ sắc thần cốc này, cũng như việc ngũ cốc có thể làm lương thực.

Tốt nhất là để họ tự nếm thử, thật sự hiểu về ngũ sắc thần cốc.

Do đó, lần này sau khi Liệt Sơn trồng ra ngũ sắc thần cốc, việc đầu tiên là mời tộc trưởng và các trưởng lão đến nếm thử, để họ thật sự hiểu được lợi ích của ngũ sắc thần cốc, rằng đây có thể làm lương

thực cho Nhân tộc.

Chỉ cần họ đều biết mọi lợi ích của ngũ sắc thần cốc, thì việc y thực hiện và quảng bá việc trồng ngũ sắc thần cốc liền có thể bắt đầu.

Chẳng bao lâu, các vị trưởng lão đều đã đến trụ sở tộc trưởng, Liệt Sơn cũng đã đại khái giảng giải cho họ một lượt. "Liệt Sơn, vật này quả thật như ngươi nói, có thể giải quyết vấn đề lương thực của bộ lạc ta sao?" Nghe vậy, tộc trưởng nửa tin nửa ngờ nhìn Liệt Sơn, mở miệng nói. "Vật này bất kể có thể như Liệt Sơn nói hay không, nhưng chỉ nhìn vật này thôi, thì cũng là vật bất phàm, nghĩ rằng cũng có công hiệu không nhỏ." Vị tộc lão quản lý việc phúc họa của bộ lạc đã cẩn thận nhìn bông lúa trong tay Liệt Sơn một lát rồi chậm rãi nói.

Nghe vậy, tộc trưởng gật đầu, rồi nói với Liệt Sơn: "Ký như thế, vậy Liệt Sơn ngươi hãy bắt đầu đi!" Nghe vậy, Liệt Sơn gật đầu, rồi liền như phương pháp trước đó, nhóm một đống lửa, sau đó lấy ra một cái ống tre, cho một ít nước và hạt ngũ cốc vào, rồi dựng lên, đặt bên cạnh đống lửa nướng.

Chẳng bao lâu, một mùi hương thanh khiết bay đến, tộc trưởng và mấy vị tộc lão ngửi thấy, nhất thời mắt sáng ngời, mọi người nhìn nhau, đều thấy một tia mừng rỡ trong mắt đối phương.

Lúc này chỉ một mùi hương thanh khiết đã khiến mọi người thấy được hy vọng, nếu ngũ cốc này thật sự như Liệt Sơn nói, thì vấn đề của bộ lạc liền được giải quyết, Liệt Sơn cũng sẽ là đại công thần của bộ lạc, đại công thần của Nhân tộc.

Một lát sau, Liệt Sơn lấy ống tre xuống, mở ra, đưa ngũ cốc vẫn còn bốc hơi nóng cho tộc trưởng, mỉm cười nói: "Tộc trưởng, tộc lão, chư vị cứ nếm thử xem, có phải như Liệt Sơn đã nói không." Nghe vậy, mọi người nhìn nhau rồi gật đầu, sau đó mỗi người chia một ít, rồi từ từ nếm thử.

Tộc trưởng Khương Sơn nếm rất kỹ, mấy hơi thở sau, y mới nhìn về phía Liệt Sơn, vui mừng nói: "Liệt Sơn, ngươi đã lập đại công rồi!

Có loại ngũ cốc này làm lương thực, vấn đề lương thực của bộ lạc chúng ta đã được giải quyết rồi!" "Quả là đại hiền của Nhân tộc!" Vị tộc lão quản lý việc phúc họa vuốt râu cười nói, trong mắt lộ vẻ hài lòng. "Có loại ngũ cốc này, chúng ta cuối cùng cũng không cần lo lắng vấn đề lương thực không đủ nữa rồi." Mấy vị tộc lão nói.

Giữa các bộ lạc, đôi khi sẽ di cư, sau khi di cư, không chỉ một số dã thú thuần dưỡng bị thất lạc, mà nếu nơi di cư không tốt, có thể sẽ không có dã thú để săn bắt, khi đó sẽ xuất hiện tình huống thiếu hụt lương thực cấp bách.

Bất quá lúc này có ngũ cốc rồi, bộ lạc liền không cần di cư nữa, chỉ cần gieo trồng là được.

Dù có di cư, có hạt giống, đến nơi mới lại có thể gieo trồng, liền không còn lo lắng về vấn đề lương thực lâu dài nữa.

Đây đã là một bước đột phá trọng đại, ẩm thực của Nhân tộc sau này cũng sẽ xuất hiện biến hóa. "Liệt Sơn, ngũ cốc này rất tốt, nhưng tộc nhân đều không biết gieo trồng, còn xin ngươi dạy họ, để họ giải quyết vấn đề lương thực." Tộc trưởng thần sắc nghiêm nghị nhìn Liệt Sơn, trịnh trọng nói.

Y nhìn Liệt Sơn, cứ như nhìn thấy tương lai của bộ lạc Liệt Sơn, nhìn thấy sự huy hoàng của Nhân tộc, trong lòng y đã có tính toán, đợi đến khi Liệt Sơn truyền bá thần cốc đến bộ lạc Liệt Sơn xong, liền có thể truyền chức tộc trưởng cho y.

Có thần cốc làm nền tảng, danh tiếng của Liệt Sơn trong bộ lạc có thể tưởng tượng được, đến khi đó tiếp nhận chức tộc trưởng, sẽ không có ai có dị nghị.

Còn hiện tại, thì đợi một chút đã, đợi đến khi truyền bá xong việc gieo trồng thần cốc, rồi mới hành sự.

Chương 303

Liệt Sơn nghe vậy, nặng nề gật đầu nói: "Tộc trưởng cứ yên tâm, ta sẽ làm!" Tộc trưởng và mấy vị tộc lão nhìn nhau, trong mắt tràn đầy vẻ vui mừng.

Có Liệt Sơn, bộ lạc Liệt Sơn sẽ hưng thịnh!

Sau khi giảng giải toàn bộ những chi tiết và việc gieo trồng cho tộc trưởng Khương Sơn cùng các vị tộc lão, họ liền bắt đầu sắp xếp cho Liệt Sơn dạy tộc nhân trồng ngũ cốc.

Ký nhiên việc này đã thành, không chỉ giải quyết vấn đề lương thực của Nhân tộc bộ lạc Liệt Sơn, đây là một cống hiến to lớn, những việc này tự nhiên phải sớm ngày dạy dỗ và thực thi, hơn nữa phải lập tức sắp xếp.

Đối với điều này, Liệt Sơn tự nhiên không có dị nghị, bất quá việc giảng giải lợi ích của ngũ cốc và vấn đề lương thực cho tộc nhân là việc của tộc trưởng Khương Sơn và các vị tộc lão.

Điều y cần làm bây giờ là tổng hợp các chi tiết liên quan đến việc gieo trồng, để tiện cho việc truyền thụ sau này.

Thời gian thoắt cái đã trôi qua một tháng.

Lúc này, bộ lạc Liệt Sơn đều đã biết rằng loại ngũ cốc mà Liệt Sơn gieo trồng lần này đã giải quyết vấn đề lương thực gây khó khăn cho bộ lạc và thậm chí cả Nhân tộc từ rất lâu.

Hơn nữa, sau khi được tộc trưởng và các vị tộc lão đích thân nếm thử, họ đã cực kỳ ca ngợi.

Đối với thần vật như vậy, họ tự nhiên muốn nhanh chóng học tập, và sớm nhất có thể gieo trồng nó.

Bất quá Liệt Sơn vẫn đang sắp xếp mọi thứ, cũng như chế tác một số công cụ có thể hỗ trợ họ gieo trồng, nên tạm thời vẫn chưa bắt đầu việc dạy học.

Lại đợi thêm nửa tháng, Liệt Sơn cuối cùng đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, bắt đầu dạy việc gieo trồng.

Đối với điều này, tộc nhân của bộ lạc Liệt Sơn tự nhiên hăng hái cao độ.

Trong vỏn vẹn nửa tháng, mỗi gia đình trong bộ lạc đều có tộc nhân đến học kỹ thuật trồng thần cốc từ Liệt Sơn, và mong muốn có hạt giống ngũ cốc cũng như các công cụ hỗ trợ gieo trồng.

Liệt Sơn đều cung cấp cho mỗi gia đình không ít hạt giống và công cụ, bắt đầu dạy họ trồng ngũ cốc.

Bởi vì thần cốc liên quan đến vấn đề lương thực của bản thân, tộc nhân tự nhiên cẩn thận làm theo quy trình Liệt Sơn đã dạy để trồng thần cốc, mỗi ngày chăm sóc.

Cuối cùng, sau mấy tháng, mỗi gia đình đều thu hoạch được không ít lương thực từ thần cốc, cuối cùng đã giải quyết được vấn đề thiếu hụt lương thực trước đây.

Đối với điều này, tộc nhân vô cùng vui mừng khôn xiết, bộ lạc Liệt Sơn cuối cùng cũng sẽ quật khởi.

Trong Nhân tộc Thánh Địa. "Đại ca, Liệt Sơn này không hổ là Nhân Hoàng đời tiếp theo, ngũ cốc này quả thực đã giải quyết vấn đề lương thực của Nhân tộc chúng ta..." Hữu Sào Thị thu ánh mắt lại, nhìn Toại Nhân bên cạnh nói. "Phải đó, thêm vào việc Phục Hy đánh bắt cá, thuần dưỡng dã thú, chỉ cần phổ biến những điều này ra, vấn đề lương thực của Nhân tộc liền không cần lo lắng nữa..." Truy Y Thị nghe vậy, cũng cười nói.

Kết hợp công lao của hai vị Nhân Hoàng, cuối cùng đã giải quyết được vấn đề lương thực, những vấn đề sau này cũng sẽ từ từ được giải quyết. "Lão sư đã nói, Nhân Hoàng chính là đến để giải quyết vấn đề của Nhân tộc, ổn định khí vận Nhân tộc.

Xem ra, những vấn đề nổi cộm của Nhân tộc trong những năm qua, đều sẽ được giải quyết một cách hoàn hảo trong tay Nhân Hoàng..." Toại Nhân nghe vậy, khẽ gật đầu, thấy những biến hóa của Nhân tộc lúc này, y vẫn khá hài lòng.

Hai vị Nhân Tổ gật đầu, ánh mắt lại chuyển về phía Nhân tộc.

Trong Vô Cực Điện của Thái Thanh Cung. "Liệt Sơn này quả thực không tồi, ngũ cốc này rất phù hợp với Nhân tộc, giải quyết được phần lớn vấn đề lương thực của Nhân tộc.

Thêm vào việc ca ca trước đây đã dạy cách đánh bắt cá và thuần dưỡng dã thú, Nhân tộc sẽ không còn bị vấn đề lương thực làm phiền nhiễu, cũng có thể phát triển tốt hơn..." Nữ Oa thu ánh mắt lại, nhìn về phía Thái Thượng bên cạnh, chậm rãi nói. "Sau khi việc gieo trồng ngũ cốc của Liệt Sơn được truyền bá rộng rãi, việc Địa Hoàng của y liền được định đoạt.

Chẳng bao lâu sau, y có thể tiếp quản vị trí cộng chủ của Phục Hy..." Thái Thượng nghe vậy, gật đầu nói, cống hiến của Địa Hoàng đã đủ rồi, có thể kế nhiệm vị trí của Phục Hy.

Còn về việc chứng đạo sau này, thời cơ còn sớm, tạm thời không cần để ý quá nhiều. "Nói như vậy, ca ca rất nhanh sẽ đến tìm Liệt Sơn, rồi dạy y, để y tiếp quản việc của Nhân tộc..." Trên thánh nhan Nữ Oa lộ ra một nụ cười, mở miệng nói.

Địa Hoàng đã đủ tư cách kế thừa vị trí cộng chủ của ca ca mình, vậy thì thời gian ca ca mình chứng đạo cũng đã rất gần rồi.

Thái Thượng mỉm cười gật đầu, không nói gì.

Sau khi Phục Hy chứng đạo, đó sẽ là một chương mới của Nhân tộc, cũng là một bước then chốt để Nhân tộc triệt để ổn định vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính.

Bước này, liền phải bắt đầu hoàn thành.

Song mục Thái Thượng như bầu trời trong xanh, thần niệm xuyên thấu, nhìn về nơi Nhân tộc cư ngụ, trong mắt âm dương lưu chuyển, hiển hóa vô tận huyền diệu.

Nữ Oa, Phục Hy thiện thi, lúc này đều đang chờ đợi thời cơ, lúc này, đã không còn xa nữa.

Trong bộ lạc Liệt Sơn, dù sao nơi có thể để tộc nhân gieo trồng cũng không nhiều.

Để có được nhiều lương thực hơn, trồng nhiều thần cốc hơn, để trong nhà có thể dư dả một chút, nhằm triệt để giải quyết vấn đề sau này.

Do đó, Liệt Sơn lúc này dự định dẫn tộc nhân đi khai khẩn đất hoang, biến tất cả những mảnh đất hoang đó thành đất có thể gieo trồng.

Như vậy, diện tích gieo trồng sẽ tăng lên đáng kể, lượng thần cốc gieo trồng và lương thực thu hoạch cũng sẽ nhiều hơn.

Do đó, dưới sự dẫn dắt của Liệt Sơn, họ chặt cây, cắt cỏ dại, dùng rìu, cuốc, cày bừa và các công cụ sản xuất khác, khai khẩn đất đai, gieo trồng ngũ cốc.

Sau khi truyền thụ kỹ thuật gieo trồng cho tộc nhân, Liệt Sơn lại tự mình thử nghiệm gieo trồng, từ ngũ sắc thần cốc, y đã có được bốn loại hạt giống khác.

Ký nhiên một loại có thể thành công, thì bốn loại hạt ngũ cốc khác tương tự có thể ăn được, không có lý do gì mà không thể trồng thành công.

Trải qua nhiều lần thử nghiệm của Liệt Sơn, cuối cùng tất cả đều được gieo trồng thành công.

Y đặt tên cho năm loại hạt ngũ cốc này là Đạo, Thử, Tắc, Mạch, Thục ngũ cốc.

Sau khi Liệt Sơn thành công gieo trồng tất cả bốn loại hạt ngũ cốc còn lại, y liền cẩn thận tổng kết kinh nghiệm, cũng như một số phương pháp gieo trồng bốn loại hạt ngũ cốc kia.

Đợi sau khi tất cả những điều này được tổng kết hoàn chỉnh, Liệt Sơn mới bắt đầu truyền thụ cho tộc nhân của bộ lạc.

Với tình hình trước đó, tộc nhân trong bộ lạc làm sao còn cảm thấy những thứ mà Liệt Sơn trồng không được?

Lúc này, sau khi biết y còn có phương pháp gieo trồng và hạt giống của bốn loại ngũ cốc khác, mọi người liền nô nức đến học y.

Và Liệt Sơn cũng muốn truyền thụ cho họ, lúc này đều từ từ truyền thụ, để mỗi gia đình đều có thể nắm vững.

Cứ như vậy, mấy tháng sau, tất cả tộc nhân của bộ lạc Liệt Sơn lúc này đều đã bắt đầu gieo trồng ngũ cốc.

Cả năm loại hạt ngũ cốc đều được gieo trồng, không bỏ sót loại nào, dù sao mỗi loại đều không giống nhau, lại có thể tích trữ, tự nhiên không sợ có nhiều một chút.

Đến đây, ngũ cốc liền được truyền bá trong Nhân tộc, bắt đầu được gieo trồng.

Còn lúc này, bộ lạc Liệt Sơn, nhờ có ngũ cốc, kết hợp với săn bắt

cá, đã giải quyết được vấn đề lương thực của bộ lạc.

Sau đó, Liệt Sơn lại phát minh ra một số nông cụ tiện lợi hơn, khiến sản lượng nông nghiệp tăng cao không ít.

Chương 304

Lại trên cơ sở sự sinh trưởng và thu hoạch của ngũ cốc, tổng kết ra hai mươi bốn tiết khí, phân chia ra bốn mùa, khiến việc gieo trồng ngũ cốc càng thêm trực quan và dễ dàng hơn nhiều.

Và sau khi có sự trợ giúp của những nông cụ và hai mươi bốn tiết khí này, việc gieo trồng ngũ cốc của bộ lạc đã dễ dàng hơn không ít, diện tích gieo trồng cũng đạt đến mức chưa từng có.

Thêm vào việc vấn đề lương thực đã được giải quyết, bộ lạc Liệt Sơn lúc này đã trở nên ngày càng tốt đẹp hơn.

Nhân tộc, bộ lạc Liệt Sơn.

Khi thực lực tổng thể của bộ lạc không ngừng đề thăng, tình hình ngày càng tốt đẹp, lão tộc trưởng Khương Sơn thấy những thay đổi của bộ lạc trong những năm qua, trong lòng vô cùng vui mừng, cũng cảm thấy đã đến lúc truyền lại vị trí tộc trưởng cho Liệt Sơn, để y quản lý bộ lạc Liệt Sơn.

Liệt Sơn vốn là đại hiền của Nhân tộc, y đã sớm muốn truyền chức tộc trưởng cho y, nhưng Liệt Sơn trước đây vẫn luôn bận tu hành, bận việc ngũ cốc, nên không tìm được cơ hội.

Hiện tại, bộ lạc Liệt Sơn đã bắt đầu quật khởi, thực lực và tình hình ngày càng tốt đẹp, lúc này chính là một thời cơ tốt, y tự nhiên sẽ không trì hoãn nữa, lập tức truyền vị cho Liệt Sơn.

Hy vọng Liệt Sơn sẽ tiếp tục dẫn dắt bộ lạc Liệt Sơn của mình, tiếp tục tiến về phía trước, tiến tới một mức độ huy hoàng hơn, sau này đạt đến vị trí đại bộ lạc đứng nhất nhì trong Nhân tộc, đạt đến tầm cao như bộ lạc Phong Diễn của cộng chủ.

Khiến Nhân tộc đều biết đến danh tiếng của bộ lạc Liệt Sơn, khiến bộ lạc Liệt Sơn triệt để quật khởi, trở nên cường đại.

Đối với quyết định này của Khương Sơn, đa số các tộc lão trong bộ lạc tự nhiên không có bất kỳ dị nghị nào, đều vô cùng tán thành việc truyền chức tộc trưởng cho Liệt Sơn.

Nếu không có y, không có y dẫn dắt tộc nhân gieo trồng ngũ cốc, thì làm sao có bộ lạc Liệt Sơn như hiện tại, làm sao có bộ lạc Liệt Sơn với lương thực đầy đủ.

Những thay đổi này đều do Liệt Sơn mang lại, tin rằng y còn sẽ đưa bộ lạc Liệt Sơn đến một tầm cao hơn.

Sau đó, Khương Sơn liền cử hành một nghi thức thiện nhượng, chính thức truyền chức tộc trưởng cho Liệt Sơn.

Đối với việc Liệt Sơn tiếp nhận chức tộc trưởng, tộc nhân của bộ lạc Liệt Sơn đều giơ cả hai tay hai chân tán thành, dù sao những thay đổi mà Liệt Sơn mang lại cho bộ lạc, họ đều tận mắt chứng kiến.

Nếu không phải Liệt Sơn, họ lúc này vẫn còn đang phiền não vì lương thực!

Đâu như bây giờ, trong nhà còn có lương thực dự trữ, nếu là trước đây, đó là điều không dám tưởng tượng.

Do đó mà nói, Liệt Sơn tiếp nhận chức tộc trưởng của bộ lạc Liệt Sơn, đó là việc chúng vọng sở quy.

Liệt Sơn đối với điều này cũng không từ chối, dù sao chỉ có như vậy, những việc mình muốn làm mới có thể thực sự triển khai.

Do đó, chức tộc trưởng này cũng là điều y hiện tại cần, nên y không từ chối.

Sau khi tiếp nhận chức tộc trưởng của bộ lạc Liệt Sơn, Liệt Sơn

cũng chính thức đổi tên thành Thần Nông.

Từ đây, Thần Nông liền là tộc trưởng đời mới của bộ lạc Liệt Sơn.

Thần Nông dạy tộc nhân trồng ngũ cốc hậu, cuộc sống của tộc nhân bắt đầu khởi sắc, nhưng khí hậu Hồng Hoang biến hóa không chịu sự quản lý của Nhân tộc, việc tưới tiêu ngũ cốc trở thành vấn đề lớn nhất.

Đôi khi gặp phải thiên tai, ngũ cốc trên đất cũng sẽ mất mùa.

Dù sao ngũ cốc, đối với điều kiện tưới tiêu cực kỳ hà khắc.

Nếu không đạt được mức đó, mất mùa vẫn là chuyện nhỏ.

Do đó mà nói, vấn đề này cần phải được giải quyết tốt, nếu không, vấn đề trồng ngũ cốc sẽ không được coi là thực sự hoàn thành.

Bởi vì như vậy, cũng chỉ có thể coi là hoàn thành một nửa, sau này gặp phải thiên tai như vậy, vẫn sẽ xuất hiện các vấn đề khác.

Do đó, Thần Nông lúc này vẫn đang suy nghĩ về việc giải quyết vấn đề nguồn nước, chỉ là tạm thời vẫn chưa nghĩ ra phương pháp nào tốt.

Muốn triệt để giải quyết vấn đề này, phương pháp vẫn phải tương đối chu toàn mới được.

Sau khi suy tư hồi lâu, Thần Nông quyết định, đến hỏi lão sư của mình xem có đối sách nào tốt hơn không.

Dù sao ngũ cốc trước đây của y, cũng là dưới sự khẳng định của lão sư, và đã được dạy một số phương pháp gieo trồng, y mới có thể thúc đẩy phương pháp này.

Lúc này, phương pháp tưới tiêu y không nghĩ ra, nhưng lão sư của y nói không chừng có phương pháp mang tính xây dựng nào đó, có thể

làm dịu vấn đề của y.

Do đó, Thần Nông lúc này đã đi về phía dãy núi nơi Huyền Đô cư ngụ.

Trong núi gần bộ lạc Liệt Sơn.

Sau khi Thần Nông gặp lão sư Huyền Đô, y đã trình bày ý định của mình, rồi liền chờ đợi câu trả lời của Huyền Đô.

Huyền Đô nhìn Thần Nông, mỉm cười nói: "Nguồn nước không chỉ tồn tại trong sông ngòi biển cả, mà trong lòng đất cũng có nguồn nước tồn tại." Tuy Huyền Đô không nói rõ về nước ngầm, nhưng những gì y nói bây giờ đã rất rõ ràng, tin rằng Thần Nông sẽ hiểu ý của y, nên sau khi nói xong, y liền nhắm mắt không nói nữa.

Tuy trong lòng Thần Nông vẫn còn chút nghi hoặc, nhưng cũng có một tia suy đoán.

Lại thấy thái độ như vậy của lão sư, tự nhiên không dám quấy rầy nữa, nên liền từ biệt lão sư của mình, trở về bộ lạc.

Sau khi trở về bộ lạc, suy đoán trong lòng Thần Nông đã có thể xác định.

Suốt chặng đường này, y đã nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Lão sư của mình nói nguồn nước không chỉ tồn tại trong sông ngòi biển cả, mà trong lòng đất cũng có nguồn nước tồn tại, điều đó có nghĩa là, dưới lòng đất có nguồn nước, chỉ cần mình đào tìm được, vấn đề nguồn nước liền có thể được giải quyết.

Do đó, sau khi Thần Nông trở về, liền tìm mấy thanh niên trai tráng trong bộ lạc, bắt đầu đào bới trên một mảnh đất trống.

Đến khi đào sâu năm trượng, đột nhiên, nước lớn liền từ dưới đất phun trào ra.

Thấy vậy, Thần Nông nhất thời đại hỉ.

Thế là, y liền phổ biến phương pháp này trong bộ lạc, dạy tộc nhân đào giếng lấy nước, để tưới tiêu cho nông sản.

Cứ như vậy, bộ lạc Liệt Sơn dần dần trở nên cường đại.

Một số bộ lạc xung quanh, nghe tin đều dắt cả tộc đến quy phục bộ lạc Liệt Sơn, quy mô của bộ lạc Liệt Sơn cũng liên tục mở rộng, trở thành một trong số ít những đại bộ lạc.

Và danh tiếng của Thần Nông cũng lập tức truyền đi, trong một thời gian ngắn, danh tiếng của Thần Nông trong Nhân tộc đại chấn.

Với danh tiếng của Thần Nông trong Nhân tộc hiện nay, cũng như những cống hiến y đã làm cho Nhân tộc trong mấy chục năm qua, Nhân tộc đều tận mắt chứng kiến.

Không ít người trong Nhân tộc thầm nghĩ, vị này e rằng là cộng chủ đời tiếp theo của Nhân tộc rồi.

Dù sao trong Nhân tộc hiện nay, trừ Thần Nông ra, còn ai có tư cách tiếp nhận cộng chủ, còn ai có cống hiến lớn hơn Thần Nông?

Đều không có, bây giờ nếu có thể chọn, Nhân tộc tự nhiên sẽ chọn Thần Nông.

Họ cũng tin rằng cộng chủ sẽ chọn Thần Nông.

Mấy chục năm qua, tu vi của Thần Nông cũng không hề chậm trễ.

Thêm vào những việc y đã làm lần này, đặt nền móng cho Địa Hoàng, do đó, sau khi được khí vận Nhân tộc và khí vận Hồng Hoang rót vào cùng với tự thân tu hành, tu vi của y hiện nay đã là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên rồi.

Và sau khi đạt đến trình độ này, tuy y tạm thời không tiến thêm một bước nào nữa, nhưng đạo hạnh của y thì lại không ngừng đề

thăng.

Đối với việc cai trị bộ lạc, cũng ngày càng đắc tâm ứng thủ.

Chương 305

Đối với tình huống này, mấy vị đang chú ý đến Nhân tộc đều biết, Thần Nông cách việc tiếp nhận vị trí cộng chủ đã không còn xa nữa.

Đến khi đó, Phục Hy chứng đạo quy vị, Địa Hoàng Thần Nông tiếp nhận cộng chủ, Nhân tộc lại sẽ đề thăng không ít thực lực.

Lại kết hợp với tình hình của Phục Hy, đợi đến khi Thần Nông chứng đạo, e rằng lại đề thăng không ít thực lực, đến khi đó chứng đạo quy vị, Nhân tộc lại sẽ có thêm một vị cao thủ.

Không ít những tồn tại trong lòng nghĩ như vậy, ánh mắt lại lần nữa hội tụ vào Nhân tộc.

Đang chờ đợi tình huống Phục Hy quy vị.

Nữ Oa, Phục Hy thiện thi, lúc này ánh mắt chăm chú nhìn tình hình Nhân tộc, thấy khí vận của bộ lạc Liệt Sơn ngày càng thâm hậu, Thần Nông đã đạt đến cực hạn vị trí hiện tại của y.

Tiếp theo, liền là Phục Hy đến tìm Thần Nông, rồi bắt đầu dạy y tiếp quản việc của Nhân tộc.

Đợi sau khi mọi việc hoàn tất, liền có thể quy vị Thiên Hoàng.

Đối với việc này, trừ bản thân Phục Hy ra, thì Nữ Oa và Phục Hy thiện thi là quan tâm nhất, nên đều cẩn thận quan sát.

Thái Thượng nhìn Nữ Oa và Phục Hy thiện thi, biết trong lòng họ đang nghĩ gì, nhưng y không lo lắng gì cả.

Đại bộ phận tâm thần y đang ở Vô Cực Giới tham ngộ tu hành, sau đó chỉ cần hơi chú ý đến Nhân tộc là được.

Đợi đến khi Phục Hy quy vị, y sẽ động thân đến Nhân tộc một

chuyến, sách lập Nhân Hoàng.

Những việc hiện tại này, y vẫn không quan tâm.

Thời gian thoắt cái, lại mười mấy năm lặng lẽ trôi qua.

Toại Nhân nhìn những biến hóa của Nhân tộc trong mười mấy năm này, vui mừng gật đầu. "Khí vận Nhân tộc ngày càng thâm hậu, đợi sau khi Thiên Hoàng quy vị, liền sẽ đề thăng một giai vị." Toại Nhân nhìn những biến hóa của Nhân tộc, lại nhìn khí vận Nhân tộc một cái, khẽ gật đầu nói.

Nguyên bản số lượng Nhân tộc tăng trưởng có chút chững lại, sau khi được hai vị Nhân Hoàng Phục Hy và Thần Nông phát triển, lại bắt đầu tăng trưởng trở lại, khí vận cũng bắt đầu đề thăng.

Điều này đối với Nhân tộc mà nói, quả là một chuyện tốt.

Dù sao Nhân tộc hiện tại, đang ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, khí vận hiện tại chính là trợ lực giúp Nhân tộc ổn định vị trí này.

Do đó mà nói, những biến hóa hiện tại của Nhân tộc, Toại Nhân cảm thấy khá vui mừng. "Thật mong đợi việc Thiên Hoàng quy vị sẽ đề thăng đến mức độ nào." Rất lâu sau, Toại Nhân khẽ thốt lên một tiếng.

Lời vừa dứt, ánh mắt y chuyển đến Phượng Tê Sơn, trong miệng khẽ thốt hai chữ: "Chứng đạo!" Nói xong, Toại Nhân liền không nói nữa, thu ánh mắt lại, chờ đợi thời cơ Phục Hy chứng đạo đến.

Cùng với việc ngũ cốc và phương pháp tưới tiêu không ngừng được phổ biến trong bộ lạc Liệt Sơn, danh tiếng của Thần Nông cũng ngày càng vang dội.

Trong các bộ lạc Nhân tộc lúc này, ít có ai không biết Thần Nông.

Và phương pháp trồng ngũ cốc cùng phương pháp tưới tiêu của y,

giờ đây đã lan rộng khắp Nhân tộc.

Mỗi bộ lạc đều có người Nhân tộc trồng ngũ cốc, khác biệt chỉ là diện tích trồng trọt mà thôi.

Và vì danh tiếng của Thần Nông không ngừng đề thăng, Phục Hy ở Trần Đô, tự nhiên cũng đã biết.

Trần Đô, trong trụ sở cộng chủ. "Việc Địa Hoàng Thần Nông đã được định đoạt.

Phương pháp trồng ngũ cốc và tưới tiêu đã có cống hiến to lớn cho Nhân tộc.

Với công tích này, đủ để gánh vác vị trí cộng chủ, tiếp quản việc của Nhân tộc." Phục Hy trong tay phù hiện đồ án Tiên Thiên Bát Quái, hiển hóa vô tận thiên cơ, trong miệng khẽ nói. "Như vậy, thời cơ cũng đã gần đến rồi." Mấy hơi thở sau, dị tượng trong tay Phục Hy từ từ tiêu tán, y nhìn về phía bộ lạc Liệt Sơn, đôi mắt hơi híp lại.

Thời gian mình chứng đạo đã rất cận kề, do đó việc tìm Thần Nông, dạy y tiếp quản việc Nhân tộc, đương nhiên không thể trì hoãn nữa.

Trước đây vẫn luôn chờ đợi thời cơ, chờ đợi danh tiếng của Thần Nông truyền đi khắp nơi, chờ đợi y tạo ra vô số công tích mang lại lợi ích cho Nhân tộc, bởi vì những điều này, đều là nền tảng để định đoạt vị trí Địa Hoàng của y.

Do đó, trước đây y không hề can dự gì, chỉ là tĩnh lặng chờ đợi, chờ đợi công tích của Thần Nông truyền đi, chờ đợi danh tiếng của Thần Nông đến.

Hiện tại, thời cơ đã đến rồi, và mình, cũng đã đến lúc có thể đi tìm y, dạy y tiếp quản việc của Nhân tộc.

Cứ như vậy, lại đợi mấy tháng sau, Phục Hy liền từ Trần Đô xuất

phát, đi về phía bộ lạc Liệt Sơn.

Phục Hy động thân, tự nhiên không thể giấu được Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Thái Thượng, Phục Hy thiện thi, Toại Nhân, Tây Phương Nhị Thánh và những người khác.

Còn về Hậu Thổ và Đế Tuấn, lúc này đều đang chuyên tâm vào việc của chủng tộc mình, hiện tại không quá để ý đến Nhân tộc.

Việc Phục Hy động thân lúc này, họ đều biết chuyện tiếp theo, chính là truyền vị.

Đến khi đó, Phục Hy liền sẽ chứng đạo quy vị Nhân Hoàng, và Nhân tộc, cũng sẽ có thêm một vị cao thủ đỉnh tiêm.

Khí vận, cũng sẽ lại lần nữa được đề thăng.

Từ khi cộng chủ Phục Hy trước đây chế tác lưới đánh cá, lại thuần dưỡng một số dã thú, tuy đã giải quyết phần lớn vấn đề lương thực, nhưng vẫn có không ít bộ lạc sẽ bị vấn đề thiếu hụt lương thực làm phiền nhiễu.

Hiện tại, sau khi có ngũ cốc của Thần Nông, thì lại giải quyết được vấn đề quan trọng nhất trong các bộ lạc Nhân tộc.

Sau này, các bộ lạc không cần di cư nữa, không cần săn bắn cũng có lương thực rồi.

Dù sao trong việc săn bắn, thường có tộc nhân tử vong trong miệng dã thú và mãnh thú, đó cũng là một việc cực kỳ hung hiểm.

Dã thú thuần dưỡng, trước số lượng Nhân tộc khổng lồ lúc này, vẫn là xa xa không đủ.

Phương pháp ngũ cốc của Thần Nông, phương pháp tưới tiêu, cũng như nông cụ do Thần Nông chế tác và hai mươi bốn tiết khí đã được phân chia, những điều này đối với Nhân tộc lúc này mà nói, đều

là những việc cực kỳ quan trọng.

Do đó, danh tiếng của Thần Nông lúc này đại chấn, quả thực có lý do, cũng cảm thán rằng, Thần Nông không hổ là đại hiền giả.

Nói không chừng, Thần Nông liền là ứng cử viên cộng chủ kế tiếp.

Đương nhiên, việc này vẫn phải xem cộng chủ Phục Hy có chọn y không.

Còn Nhân tộc đang ở Trần Đô, thấy cộng chủ đi về phía bộ lạc Liệt Sơn, liền thi nhau suy đoán, cộng chủ có phải muốn chọn Thần Nông làm ứng cử viên cộng chủ không?

Nhưng suy đoán vẫn là suy đoán, cụ thể thì vẫn phải xem quyết định của chính cộng chủ.

Chuyến đi này của Phục Hy, ngược lại không nhanh chóng, cũng không che giấu hành trình.

Do đó, tin tức y đi về phía bộ lạc Liệt Sơn truyền đi rất nhanh, không ít bộ lạc đều đã biết tin tức này.

Trong số đó, liền có bộ lạc mục đích của Phục Hy lần này, bộ lạc Liệt Sơn.

Cộng chủ muốn đến bộ lạc Liệt Sơn!

Chương 306

Sau khi mọi người trong bộ lạc Liệt Sơn biết tin tức này, ai nấy đều vui mừng khôn xiết, đây thật là một chuyện đại hảo sự!

Hiện tại tộc trưởng bộ lạc của mình danh tiếng đại chấn, vang dội khắp Nhân tộc, cộng chủ lần này đến, họ không khỏi liên tưởng đến mối quan hệ giữa hai người này.

Nếu cộng chủ lần này đến, chính là có ý định truyền vị cộng chủ cho tộc trưởng, thì bộ lạc Liệt Sơn của mình, có thể sẽ thật sự quật khởi, sau này trở thành bộ lạc đỉnh tiêm của Nhân tộc cũng rất có khả năng.

Do đó, sau khi biết cộng chủ sắp đến bộ lạc Liệt Sơn, họ liền bắt đầu chuẩn bị nghênh tiếp sự đến của cộng chủ.

Tuy Phục Hy cố ý làm chậm hành trình, nhưng với tu vi hiện tại của y, từ Trần Đô đến bộ lạc Liệt Sơn cũng không tốn bao nhiêu thời gian.

Chỉ vỏn vẹn nửa tháng, Phục Hy đã đến bộ lạc Liệt Sơn.

Quả đúng như câu "trăm nghe không bằng một thấy", trước đây tuy đã nghe nói về sự phồn vinh của bộ lạc Liệt Sơn, nhưng lúc này tận mắt chứng kiến, Phục Hy quả thực đã thấy được sự bất phàm của bộ lạc Liệt Sơn, thậm chí so với bộ lạc Phong Diễn của mình, cũng không kém là bao.

Đồng thời, y đối với Thần Nông, người có thể phát triển bộ lạc Liệt Sơn đến mức độ này, lại giải quyết được phần lớn vấn đề lương thực của Nhân tộc, lại càng thêm hiếu kỳ.

Do đó, y liền triệu kiến Thần Nông, muốn tận mắt xem xét vị đại

hiền Nhân tộc này, vị Địa Hoàng này, tình hình cụ thể của y.

Bộ lạc Liệt Sơn, trong trụ sở tộc trưởng.

Thần Nông, người vừa hay đang ở bên ngoài chỉ đạo tộc nhân trồng ngũ cốc, sau khi biết cộng chủ đến, muốn gặp mình, liền vội vàng chạy đến.

Tình hình hiện tại, tự nhiên phải gặp cộng chủ trước, nói không chừng có chuyện đại sự gì.

Phục Hy khi gặp Thần Nông, tự nhiên nhìn ra Nhân Hoàng chi khí trên người Thần Nông, cũng như khí vận ngưng kết trên người y.

Vị này là Địa Hoàng, những điều này, ngược lại không cần mình kém bao nhiêu, chỉ là tu vi lúc này vẫn chưa đủ.

Bất quá điều này không phải là then chốt, nên không nằm trong phạm vi khảo sát của Phục Hy lúc này.

Do đó, Phục Hy ngược lại không quá chú ý đến điểm này, tất cả, vẫn phải quay về việc Nhân tộc.

Thần Nông là Địa Hoàng, điều này Phục Hy đã sớm thấu tỏ.

Từ khí vận Nhân Hoàng ngưng tụ trên thân Thần Nông lúc bấy giờ, cùng với thiên cơ mà y tự mình thấu hiểu, Phục Hy đã xác định từ lâu.

Bởi vậy, với thân phận Địa Hoàng của Thần Nông, tu vi thấp chỉ là tạm thời, về sau tự nhiên sẽ đề thăng, hơn nữa tốc độ cũng chẳng chậm, giống như chính y hiện tại cũng đã ở cảnh giới Chuẩn Thánh.

Đương nhiên, Nhân Hoàng phải vì Nhân tộc, nên Phục Hy trong lần khảo nghiệm này, vẫn là phải quay về với những điều liên quan đến Nhân tộc.

Thần Nông cũng là tộc trưởng bộ lạc Liệt Sơn, đối với việc trị lý

bộ lạc, việc cai quản Nhân tộc, hẳn là có những nhận định và kinh nghiệm riêng.

Những điều này chính là phạm vi mà Phục Hy muốn khảo tra, y muốn xem xét tình hình của Thần Nông trong các vấn đề này.

Thế nên, sau khi Thần Nông hành lễ xong, Phục Hy liền đưa y sang một bên, dò hỏi những vấn đề đó.

Chín phần mười những câu hỏi này đều liên quan đến các bộ lạc, các vấn đề trị lý Nhân tộc, rồi Phục Hy quan sát câu trả lời và đối sách của Thần Nông.

Một phần còn lại, Phục Hy hỏi về vấn đề Ngũ Cốc trong lần này.

Đối với những điều đó, Thần Nông đều lần lượt đáp lời.

Sau một hồi vấn đáp, Phục Hy vô cùng hài lòng với Thần Nông, những gì y khảo tra, Thần Nông đã mang lại cho y không ít bất ngờ.

Như vậy, y cũng có thể yên tâm giao phó vị trí Cộng chủ Nhân tộc vào tay Thần Nông.

Vừa là Địa Hoàng, lại vừa có kiến giải độc đáo trong việc trị lý Nhân tộc, cũng rất có đối sách trong vấn đề cai trị Nhân tộc.

Một nhân tuyển như vậy, còn gì không phù hợp?

Vị Cộng chủ mà y tìm kiếm mấy trăm năm, đã ở ngay trước mặt, y có thể đưa ra quyết định rồi. … Ngay sau đó, Phục Hy liền nói với Thần Nông: “Thần Nông, không ngờ ngươi lại có nhiều tâm đắc trong việc trị lý Nhân tộc đến vậy, vậy hãy cùng ta về Trần Đô đi.

Nay ta tại vị đã mấy trăm năm, đối với gia sự Nhân tộc đã sớm lực bất tòng tâm, vả lại thời gian ở Nhân tộc của ta cũng không còn nhiều nữa.

Đợi ngươi làm quen với gia sự Nhân tộc xong, ta sẽ thiền nhượng

vị trí Cộng chủ cho ngươi, mong ngươi sau này có thể dẫn dắt Nhân tộc sống tốt hơn, bước tới một cảnh giới huy hoàng phồn vinh hơn…" Nghe vậy, Thần Nông trong lòng kinh hãi, vội vàng nói: "Thần Nông chỉ là một người nông phu, làm sao có thể đảm đương vị trí Cộng chủ Nhân tộc được, Cộng chủ vẫn nên chọn hiền năng khác đi, Thần Nông e rằng không gánh vác nổi trọng trách này…" Nghe vậy, Phục Hy khẽ mỉm cười nói: "Ngươi lại quá khiêm tốn rồi, vấn đề ăn uống của Nhân tộc luôn là một vấn đề lớn, ngay cả ta, những năm qua cũng chưa nghĩ ra cách nào thực sự giải quyết vấn đề lương thực của Nhân tộc.

Nay việc này lại được ngươi giải quyết, đây là công lao lớn đến nhường nào đối với Nhân tộc!

Có thể thấy hiền năng của ngươi không kém gì ta, ngươi không cần phải chối từ nữa…" Thần Nông nghe xong, thành hoàng thành khủng.

Bất quá thấy thái độ của Phục Hy vô cùng kiên định, Thần Nông suy nghĩ một chút, liền đồng ý cùng Phục Hy về Trần Đô, tiếp nhận vị trí Cộng chủ Nhân tộc.

Trước khi đi, Thần Nông nhớ tới vị lão sư của mình, liền tới cáo biệt.

Việc này hệ trọng, vẫn nên báo trước cho lão sư một tiếng thì hơn, cũng để có sự chuẩn bị.

Đối với điều này, Phục Hy tự nhiên không có dị nghị, y biết thân phận lão sư của Thần Nông, đó là nhị đệ tử của Giáo chủ, là sư đệ của Nhân tổ Toại Nhân.

Tính ra, Huyền Đô cũng là tiền bối của Nhân tộc, nếu không phải thân phận y đặc thù, y lúc này đã có thể đi cùng Thần Nông rồi.

Bất quá như vậy cũng tốt, để Thần Nông cáo tri mọi chuyện, rồi sau đó có thể cùng y đến Trần Đô, tiếp quản việc Nhân tộc. … Bên cạnh bộ lạc Liệt Sơn, trong đại sơn.

Sau khi Thần Nông báo cho lão sư Huyền Đô về việc Phục Hy định mình là Cộng chủ Nhân tộc đời tiếp theo, lại nghe Huyền Đô cười nói: "Ngươi cứ đi Trần Đô đi, sau này vi sư cũng sẽ đến Trần Đô, gặp mặt ngươi…" Thần Nông vốn là Địa Hoàng chi thân, tự nhiên phải tiếp nhận vị trí Cộng chủ Nhân tộc, điểm này Huyền Đô đã sớm biết, lúc này Phục Hy đến tìm Thần Nông, định ra việc Cộng chủ, vốn là việc sớm muộn, lúc này định ra, tự nhiên là bình thường.

Và y với tư cách là sư của Nhân Hoàng, Thần Nông sau này định cư ở Trần Đô, y tự nhiên cũng sẽ đến, giáo đạo Thần Nông những việc tiếp theo.

Bất quá trong khoảng thời gian này, y còn cần phải trở về Thủ Dương Sơn một chuyến, lão sư truyền tấn mình trở về một chuyến, đợi hoàn thành sự việc xong, rồi đến Trần Đô cũng không muộn.

Thần Nông nhận được câu trả lời của lão sư xong, trong lòng y vui mừng, rồi sau đó bái biệt Huyền Đô, trở về bộ lạc Liệt Sơn.

Sau khi ở lại bộ lạc vài ngày, Thần Nông liền cùng Phục Hy, đến Trần Đô. … Các tộc nhân của bộ lạc Liệt Sơn, đối với việc Thần Nông đi theo Phục Hy đến Trần Đô, dự định tiếp nhận vị trí Cộng chủ Nhân tộc, tự nhiên là hai tay hai chân tán thành, đây chính là cơ hội tốt để nâng cao bộ lạc Liệt Sơn, khiến bộ lạc Liệt Sơn thêm huy hoàng.

Mặc dù lúc này bộ lạc Liệt Sơn trong tất cả các bộ lạc Nhân tộc, cũng coi như là một phương bộ lạc khá lớn, thực lực cũng không yếu.

Nhưng so với bộ lạc Phong Duyên của Cộng chủ Phục Hy, thì vẫn yếu hơn không ít.

Nếu Thần Nông có thể tiếp nhận Cộng chủ, vậy thì bộ lạc Liệt Sơn sau này phỏng chừng cũng có thể phát triển đến trình độ như bộ lạc Phong Duyên, lúc đó, bộ lạc Liệt Sơn mới coi như thực sự hưng khởi và phồn hoa.

Thêm vào Cộng chủ Thần Nông, địa vị của bộ lạc Liệt Sơn trong Nhân tộc cũng sẽ thủy trướng thuyền cao.

Bởi vậy, việc Thần Nông đi Trần Đô lần này, bọn họ đều vô cùng tán thành.

Còn về việc trong bộ lạc, tự có lão tộc trưởng Khương Sơn, cùng với mấy vị trợ thủ đắc lực đã hiệp trợ Thần Nông xử lý, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Cũng chính vì tình huống này, việc trị lý bộ lạc sẽ không loạn, có những trợ thủ đắc lực và lão tộc trưởng, chuyến đi Trần Đô của Thần Nông mới đi tương đối yên tâm, không cần lo lắng việc trong bộ lạc.

Có thể an tâm cùng Cộng chủ học tập trị lý Nhân tộc, dần dần tiếp nhận việc Cộng chủ, để bản thân đạt đến yêu cầu của Cộng chủ, rồi sau đó có thể tiếp nhận vị trí này từ tay Cộng chủ.

Chương 307

… Với tu vi của Thần Nông và Phục Hy lúc này, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, đã đến ngoại ô Trần Đô.

Cơ bản, đều là Phục Hy dẫn Thần Nông đi, dù sao Phục Hy lúc này là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, dẫn Thần Nông đi, tự nhiên vô cùng nhẹ nhàng.

Đến Trần Đô xong, Phục Hy cũng không vội vàng để Thần Nông tiếp quản toàn bộ, bản thân buông lỏng không quản.

Mà là để Thần Nông chủ trì việc Nhân tộc, còn y đóng vai trò trợ thủ hiệp trợ xử lý.

Như vậy sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Thần Nông tuy trước đây là tộc trưởng bộ lạc Liệt Sơn, quản lý một phương đại bộ lạc, nhưng đó cũng chỉ là một phương bộ lạc mà thôi.

Lúc này, Thần Nông cần xử lý và nắm giữ là toàn bộ Nhân tộc, trong đó các sự vụ thật phi thường.

Bởi vậy, Phục Hy lúc này cần phải để Thần Nông làm quen và nắm vững tất cả các sự vụ của các bộ lạc Nhân tộc xong, rồi mới thiền nhượng.

Huống hồ, việc thiền nhượng không phải việc nhỏ, cần có thời gian chuẩn bị, đến lúc đó còn phải mời lão sư của mình cùng mấy vị Nhân tổ và mấy vị trưởng lão đến, còn Giáo chủ, Thánh mẫu, cùng Chư Thánh và Luân Hồi Chi Chủ cũng phải mời.

Những việc này, đều cần phải chuẩn bị trước mọi thứ, bởi vậy, khoảng thời gian này, vừa có thể sắp xếp việc đó, lại vừa có thể để

Thần Nông làm quen và nắm vững việc Nhân tộc, thật là một việc nhất cử lưỡng đắc.

Thần Nông hiện tại tuy làm quen với toàn bộ việc Nhân tộc còn hơi chậm, bất quá có Phục Hy ở đó, Thần Nông cũng không cần lo lắng.

Y dù sao cũng là Địa Hoàng, lại là tộc trưởng một phương đại bộ lạc, dưới sự hiệp trợ của Phục Hy, bắt đầu dần dần làm quen với toàn bộ sự vụ Nhân tộc.

Cũng đang dần dần xử lý, tiến triển bắt đầu được đẩy nhanh. …… Khi Phục Hy hiệp trợ Thần Nông xử lý việc Nhân tộc, cũng đồng thời thông cáo các tộc trưởng của các bộ lạc Nhân tộc, dự định thiền nhượng vị trí Cộng chủ cho Thần Nông, cũng đã hỏi ý kiến của bọn họ.

Đồng thời, các vị tộc lão Nhân tộc trong Trần Đô cũng đã biết tin tức này.

Bất quá bọn họ đối với điều này lại vô cùng tán đồng, dù sao Thần Nông cũng là đại hiền Nhân tộc, lại dẫn dắt Nhân tộc trồng ngũ cốc, giải quyết phần lớn vấn đề lương thực của Nhân tộc, danh vọng của y lúc này, quả thực không hề thấp, bọn họ sao lại có lý do không đồng ý.

Không lâu sau đó, Phục Hy liền nhận được hồi đáp của các tộc trưởng bộ lạc Nhân tộc, đều đồng ý Thần Nông tiếp nhận vị trí Cộng chủ.

Thần Nông tìm được ngũ cốc cho Nhân tộc, lại dẫn dắt Nhân tộc trồng ngũ cốc, phát minh không ít nông cụ thực dụng nâng cao kỹ thuật trồng trọt, lại chia một năm thành hai mươi tư tiết khí, khiến độ khó của việc trồng trọt giảm đi rất nhiều, giải quyết phần lớn vấn đề lương thực của Nhân tộc, đây thật là công lao lớn.

Có thể giúp Nhân tộc ăn no sống tốt, do Thần Nông tiếp nhận vị trí Cộng chủ Nhân tộc này, quả thực là một lựa chọn không tồi, bởi vậy đối với quyết định này của Phục Hy, bọn họ đều không có bất kỳ dị nghị nào.

Lúc này, việc Thần Nông tiếp nhận vị trí Cộng chủ đã được định đoạt. … Sau khi Phục Hy nhận được hồi đáp của các tộc trưởng, thấy Thần Nông nhận được sự công nhận của các tộc trưởng, hài lòng gật đầu, xem ra, quyết định này của y là đúng, Thần Nông quả thực là nhân tuyển phù hợp nhất.

Danh vọng của Thần Nông trong Nhân tộc vốn đã không thấp, lúc này thêm vào sự việc này, tiếng tăm liền càng cao hơn.

Thấy vậy, Phục Hy liền tuyên bố với bên ngoài, năm mươi năm sau, sẽ thiền nhượng vị trí Cộng chủ Nhân tộc cho tộc trưởng bộ lạc Liệt Sơn Thần Nông.

Đến lúc đó, sẽ mời các tộc trưởng đến Trần Đô quan lễ, bái kiến tân Cộng chủ.

Và lúc này, sau khi tin tức được công bố, Thần Nông cũng cảm thấy áp lực lớn, trong việc Nhân tộc, trở nên càng thêm nỗ lực, cần cù và chăm chỉ.

Phục Hy đối với điều này, lại vô cùng hài lòng, y quả nhiên không nhìn lầm Thần Nông.

Y tin tưởng, Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Thần Nông, sẽ ngày càng tốt đẹp hơn, cũng sẽ bước tới một cảnh giới cao hơn. … Không lâu sau khi Thần Nông đi theo Phục Hy đến Trần Đô, Huyền Đô cũng rời khỏi sơn mạch gần bộ lạc Liệt Sơn, đi về phía Thủ Dương Sơn.

Lão sư truyền tấn mình trở về Thái Thanh Cung một chuyến, vậy là có việc phân phó, y tự nhiên phải hoàn thành việc này trước đã.

Dù sao, Thần Nông cũng cần ở Trần Đô làm quen và nắm vững việc Nhân tộc một khoảng thời gian, khoảng thời gian này, đủ để y trở về Trần Đô.

Mặc dù năm mươi năm rất ngắn, nhưng cũng đủ để làm không ít việc.

Huyền Đô tốc độ rất nhanh, với sự tồn tại sắp bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ như y, chỉ mất vài tháng thời gian, liền đã từ bộ lạc Liệt Sơn đến Vô Cực Sơn Mạch.

Đến nơi này xong, Huyền Đô liền trực tiếp đi về phía Thủ Dương Sơn, không lâu sau, đã đến trên Thủ Dương Sơn.

Y không hề dừng lại, trực tiếp tiến vào Thái Thanh Cung, đến diện kiến lão sư của mình. … Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

"Đệ tử Huyền Đô, bái kiến Lão sư, Thánh mẫu!" Huyền Đô đến trong đại điện xong, hành lễ tham bái trước mặt Thái Thượng và Nữ Oa.

"Không cần đa lễ!" Thái Thượng trong tay đạm đạm vung lên, phù khởi Huyền Đô đang hành lễ.

"Tạ Lão sư!" Huyền Đô đứng dậy nói.

Thái Thượng nhìn y, mở miệng nói: "Phục Hy đã tuyên bố truyền vị cho Thần Nông, sau này ngươi cứ ở gần Trần Đô giáo đạo Thần Nông là được…" "Đệ tử minh bạch!" Huyền Đô đáp lời.

"Thần Nông sau này còn có một việc, liên quan đến việc chứng đạo của y, đối với Nhân tộc mà nói, cũng vô cùng trọng yếu, có thể bổ sung khoảng trống của Nhân tộc ở phương diện đó, vì Nhân tộc sau này đặt nền móng và đóng góp cực lớn cho việc này…" Thái Thượng dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Vi sư lần này gọi ngươi đến, cũng là vì việc này…" "Việc chứng đạo của Địa Hoàng?!" Nữ Oa tú

mi khẽ nhướn, nhìn về phía Thái Thượng, nếu nghe như vậy, việc chứng đạo của Địa Hoàng e rằng cũng không hề đơn giản, hơn nữa, rất có thể còn cần chứng đạo chi bảo, nàng nhìn tình hình của Thái Thượng lúc này, phỏng chừng là như vậy.

"Lão sư, việc chứng đạo của Thần Nông đã trọng yếu đến vậy, có phải cũng cần chứng đạo chi bảo hiệp trợ?" Huyền Đô trong lòng suy nghĩ, lại có cùng suy nghĩ với Nữ Oa.

Lão sư mình gọi mình đến, phỏng chừng cũng là vì việc này.

Thái Thượng nghe vậy, khẽ gật đầu nói: "Quả thực như vậy, lần này gọi ngươi đến, cũng là vì việc này.

Tình huống Tam Hoàng đặc thù, việc chứng đạo đối với Nhân tộc đều là khai sáng một giai đoạn mới, bởi vậy cần chứng đạo chi bảo cũng là bình thường…" "Ông!" Thái Thượng nói, chỉ thấy trong tay y khẽ lật, lập tức có một tôn tam túc thanh đồng đỉnh xuất hiện trong tay y, một luồng khí tức Tiên Thiên mênh mông phát ra.

Thấy vậy, mắt Nữ Oa lập tức sáng lên, thật là một kiện Tiên Thiên Linh Bảo tốt!

Không chỉ có nàng, ánh mắt Huyền Đô cũng sáng lên vài phần, dù y trong tay có mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng khi nhìn thấy tôn thanh đồng đỉnh này, y vẫn không khỏi cảm thán sự bất phàm của bảo vật này.

Nếu không biết tôn thanh đồng đỉnh này không phải Càn Khôn Đỉnh của lão sư mình, y đã tưởng đây là lão sư lấy cả Càn Khôn Đỉnh ra rồi.

"Đạo huynh, đỉnh này chính là Tạo Hóa Đỉnh phải không?" Nữ Oa chợt hoàn hồn, nhìn Thái Thượng, chậm rãi hỏi.

Đối với Tạo Hóa Đỉnh, Nữ Oa vẫn biết, kiện Tiên Thiên Linh Bảo

này, là vật y thu được trên Phân Bảo Nhai, Nữ Oa ngày xưa từng thấy qua, nàng không ngờ, Thái Thượng lại lấy Tạo Hóa Đỉnh ra giao cho Thần Nông.

Đã là vật chứng đạo của Thần Nông, lại là Tiên Thiên Linh Bảo như Tạo Hóa Đỉnh, vậy thì việc chứng đạo của Thần Nông không hề đơn giản.

"Quả thực là Tạo Hóa Đỉnh, Tạo Hóa Đỉnh tuy chỉ là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng uy năng lại không thua kém một kiện Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thông thường, bảo vật này có duyên với Thần Nông, đối với việc chứng đạo tiếp theo của y có trợ giúp rất lớn, cũng là mấu chốt để y quy vị…" "Thế nên, đỉnh này, Huyền Đô ngươi hãy tìm một thời cơ thích hợp, giao cho Thần Nông…" Thái Thượng nhìn Huyền Đô, mở miệng nói.

"Lão sư yên tâm, đệ tử biết phải làm thế nào rồi…" Huyền Đô khẽ gật đầu.

"Đỉnh này, sau này là trợ lực cho việc chứng đạo của Thần Nông, sẽ không còn tự xưng là Tạo Hóa Đỉnh nữa, vi sư ban tên, Thần Nông Đỉnh." "Mong Thần Nông sau này tận dụng tốt đỉnh này, hoàn thành việc chứng đạo của bản thân…" "Thần Nông Đỉnh?!" Nữ Oa và Huyền Đô khẽ thốt lên một tiếng, cũng không cảm thấy việc Thái Thượng làm có gì không ổn.

Đã là chuẩn bị cho việc chứng đạo của Thần Nông, lại liên quan mật thiết đến việc chứng đạo của Thần Nông, sau này lại là linh bảo trong tay Thần Nông, thì việc đặt lại tên, lấy danh hiệu Địa Hoàng đặt cho, cũng là hợp lý.

Bởi vậy, hai người sau khi thốt lên một tiếng, liền không nói gì nữa.

"Ông!" Trong tay Thái Thượng khẽ động, lập tức thấy Thần Nông

Đỉnh khẽ chấn động, một luồng khí tức Tiên Thiên mênh mông phát ra, chấn động khiến hư không khẽ gợn sóng.

Rồi sau đó thấy Thần Nông Đỉnh từ từ bay lên, cuối cùng rơi vào tay Huyền Đô.

Chương 308

… … Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Huyền Đô nhìn tôn thanh đồng đỉnh trong tay, đỉnh này, một miệng, hai tai, ba chân.

Quả là ám hợp với đại đạo chí lý "nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật".

"Thật là một tôn Thần Nông Đỉnh tốt!" Huyền Đô trong miệng thầm khẽ thán một tiếng, rồi sau đó cẩn thận thu lại, đợi thời cơ thích hợp, sẽ giao cho Thần Nông.

"Tính toán thời cơ, cũng không còn xa nữa, ngươi lập tức trở về Trần Đô đi, việc chứng đạo của Phục Hy cũng nên bắt đầu rồi." Thái Thượng nhìn Hồng Hoang, rồi sau đó nói với Huyền Đô.

"Vâng, đệ tử cáo lui!" Huyền Đô nghe vậy, đáp một tiếng xong, hướng về Thái Thượng và Nữ Oa hành một lễ, rồi sau đó xoay người rời đi, đi về phía Trần Đô.

"Ca ca sắp chứng đạo, tâm nguyện bao năm của y, cũng sắp đạt thành rồi." Trên thánh nhan Nữ Oa lộ ra một nụ cười, mở miệng nói.

"Phục Hy tuy đã lưu lại thủ đoạn, bất quá muốn mượn điều này chứng đạo, vẫn cần hợp nhất tu hành một khoảng thời gian mới được." Thái Thượng nhìn nàng, mở miệng nói.

Nữ Oa khẽ gật đầu, thiện thi và bản tôn của ca ca mình hợp nhất, tự nhiên là sẽ dung hợp tất cả thủ đoạn, rồi sau đó trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên, mà việc hợp nhất trùng kích, sẽ cần một khoảng thời gian.

Bất quá đã đến trình độ này, Nữ Oa tự nhiên sẽ không bận tâm

khoảng thời gian này.

Hơn nữa, nàng cũng tin tưởng, với thủ đoạn của ca ca mình, định nhiên cũng sẽ không mất quá nhiều thời gian, liền có thể triệt để dung hợp tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên.

Thái Thượng đạm nhiên mỉm cười, không nói gì, ánh mắt lần nữa rơi vào trong Nhân tộc.

Việc thiền nhượng vị trí Cộng chủ, lúc này đã bị không ít Đại năng trong Hồng Hoang biết được, hơn nữa còn lan truyền ra xa, tuy có không ít tu sĩ không quan tâm đến một số việc của Nhân tộc, nhưng việc Nhân Hoàng, lúc này cũng biết đôi chút.

Bởi vậy đối với vị Nhân Hoàng tiếp theo này, cũng vô cùng hiếu kỳ.

Đặc biệt là Chư Thánh, sự bất phàm của Phục Hy, bọn họ đều biết, trừ vị trí Thiên Hoàng ra, còn có thân phận bản thân y.

Địa Hoàng Thần Nông, lại là người được Thiên định, không như Phục Hy, vậy y rốt cuộc có gì bất phàm, có thể đảm nhiệm vị trí này.

Khoảng thời gian này, bọn họ đều luôn chú ý, cũng chờ đợi thời cơ chứng đạo của Phục Hy đến, muốn xem, Phục Hy, có thể đi đến bước nào?

Năm mươi năm thời gian, đối với tu sĩ và Đại năng Hồng Hoang mà nói, đó chẳng qua là chớp mắt, lặng lẽ trôi qua, đã đến.

Phượng Tê Sơn, trong động phủ.

Thiện thi của Phục Hy nhìn về phía Trần Đô, mặt lộ vẻ mỉm cười nói: "Bản tôn sắp chứng đạo, cũng đã đến lúc động thân rồi." Lời vừa dứt, thiện thi của Phục Hy liền động thân, đi về phía Nhân tộc, bất quá y lại không đi Trần Đô, mà là đi Nhân tộc Thánh Địa.

Y đợi Phục Hy ở Nhân tộc Thánh Địa là được, những việc phía sau, đợi y chứng đạo xong, rồi dung hợp hai thể, khiến thủ đoạn đạt đến quy nhất, lúc đó trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Với tu vi của thiện thi Phục Hy lúc này, không lâu sau, liền đã đến trong Nhân tộc Thánh Địa.

Trong Nhân tộc Thánh Địa.

"Đạo hữu lần này cứ ở Tam Hoàng Ngũ Đế miếu đợi Thái Hạo đến, việc sách lập Nhân Hoàng tiếp theo, chúng ta tự sẽ đến, rồi sau đó đưa Thái Hạo trở về Thánh Địa." Toại Nhân nhìn thiện thi của Phục Hy, mở miệng nói.

Mặc dù nói thân phận Phục Hy đặc thù, nhưng vị trước mắt này, dù sao cũng không phải bản tôn Phục Hy, huống hồ, Toại Nhân đã chứng đạo thành Thánh, lúc này xưng hô thiện thi Phục Hy là Đạo hữu, đã là đủ rồi.

Còn về việc thiện thi và bản tôn của Phục Hy, y cũng đã biết rồi, bởi vậy sắp xếp như vậy, cũng là tốt nhất.

Nghe vậy, thiện thi Phục Hy gật đầu, đi đến Tam Hoàng Ngũ Đế miếu nơi Toại Nhân sắp xếp Tam Hoàng Ngũ Đế cư ngụ, chờ đợi Phục Hy chứng đạo trở về.

Toại Nhân thấy vậy, liền rời đi, chuẩn bị cho việc chứng đạo tiếp theo.

Còn thiện thi Phục Hy, thì đi về phía Tam Hoàng Ngũ Đế điện.

Đồng thời, bên ngoài Trần Đô của Nhân tộc.

Một tòa cao đài đã sừng sững trên bình nguyên rộng lớn, đây là tế đài thiền nhượng mà Nhân tộc đặc biệt xây dựng cho đại điển thiền nhượng Cộng chủ.

Ngay từ khi Phục Hy tuyên bố sẽ truyền vị Cộng chủ cho Thần Nông, những việc này, tự nhiên đã được sắp xếp, tế đài này, đã sớm được xây xong, chỉ chờ lễ thiền nhượng, để hai vị Cộng chủ tiền nhiệm và kế nhiệm thiền nhượng.

Tế đài này cũng vô cùng bất phàm, cao khoảng mười mấy trượng, vuông vức, tuy không có điêu khắc tinh xảo gì, nhưng lại toát ra một luồng khí uy nghiêm hùng vĩ, đây chính là niệm lực Nhân tộc gia trì lên đó.

Lúc này sừng sững ở đây, chỉ chờ Phục Hy và Thần Nông, hai vị Cộng chủ tiền nhiệm và kế nhiệm đến.

Tuy thời cơ còn chưa đến, nhưng các tộc trưởng của các bộ lạc từ khắp nơi trong Nhân tộc đã sớm đến quanh tế đài, quan khán lễ thiền nhượng tiếp theo, đây là đại sự, bọn họ với tư cách là tộc trưởng các bộ lạc, tự nhiên phải đến sớm hơn.

Ngoài các tộc trưởng các bộ lạc Nhân tộc này ra, còn có không ít tu sĩ cùng một số Đại năng Chuẩn Thánh đến quan lễ.

Đối với bọn họ mà nói, việc Nhân Hoàng này, ít nhiều cũng có chút hiếu kỳ, cũng muốn xem, vị Nhân Hoàng khai mở kỷ nguyên Nhân Hoàng này, là tình huống như thế nào, có phải thật sự thần kỳ đến vậy không.

Đương nhiên, lần này ngoài việc quan khán tình huống Nhân Hoàng chứng đạo ra, còn có thể chiêm ngưỡng Ngũ Thánh cùng mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, điều này đối với bọn họ mà nói, cũng là một cơ duyên.

Có thể chiêm ngưỡng mấy vị này, nói không chừng còn có thể có những cảm ngộ mới.

Dù sao đến cảnh giới của bọn họ xong, nhất cử nhất động đều ám

hợp đại đạo chí lý, trên thân lại càng có đại đạo pháp tắc vờn quanh giao thoa tung hoành, nếu có thể có cảm ngộ gì đó, thì đó chính là tạo hóa.

Bởi vậy, đối với cơ duyên như vậy, bọn họ tự nhiên phải đến xem.

Đương nhiên, những điều này vẫn phải xem cơ duyên và tạo hóa của chính mình, nhưng cho dù không thu hoạch được gì, có thể chiêm ngưỡng thịnh huống như vậy, cũng coi như đáng giá.

Bất quá lúc này đối với Phục Hy và Thần Nông mà nói, bọn họ cũng không quản những tu sĩ Đại năng này có tâm tư như thế nào, điều bọn họ quan tâm lúc này, chỉ có nghi thức thiền nhượng mà thôi, những thứ khác, đối với bọn họ mà nói, đều không trọng yếu.

Bên ngoài Trần Đô, dưới cao đài.

Phục Hy nhìn những người đến quan lễ lúc này, mỉm cười nói: "Lần này đến đây, lại nhiều hơn không ít so với lúc ta trở thành Cộng chủ." "Điều này cũng là vì nguyên nhân của Cộng chủ, nếu không phải Cộng chủ dẫn dắt Nhân tộc đi đến trình độ này, phỏng chừng lúc này, cũng sẽ không có nhiều người đến quan lễ như vậy." Thần Nông nghe vậy, chắp tay nói, việc này quả thực có nguyên nhân đó.

Phục Hy cười cười, không đáp lời, thịnh huống lần này, cũng là nỗ lực chung của hai người.

Sau lưng hai vị Nhân Hoàng, Thanh Minh và Huyền Đô đứng song song, mặt mỉm cười nhìn Phục Hy và Thần Nông.

"Đạo huynh, lần này chứng đạo xong, ta sẽ cắt đứt duyên thầy trò với Phục Hy, Thần Nông tiếp nhận Cộng chủ, những việc sau này, xin ngươi hãy đa phí tâm." Thanh Minh thu ánh mắt lại, nhìn Huyền Đô bên cạnh nói.

“Đạo hữu yên tâm, ta biết phải làm thế nào rồi, mọi việc đều đã sắp xếp thỏa đáng.” Huyền Đô nghe vậy, mỉm cười khẽ gật đầu.

Thanh Minh thấy vậy, gật đầu, những việc này y tin tưởng Huyền Đô sẽ sắp xếp ổn thỏa, Giáo chủ cũng sẽ sắp xếp ổn thỏa, y không cần bận tâm quá nhiều.

Lúc này nhìn Phục Hy, chờ đợi cát thời bắt đầu, việc thiền nhượng chứng đạo đến.

Nhân tộc, ngoại ô Trần Đô, cao đài.

Không lâu sau, cát thời đã đến.

“Cát thời đã đến, Thần Nông đi thôi!” Phục Hy mỉm cười nhìn Thần Nông nói, rồi sau đó liền cất bước, đi về phía tế đài.

“Vâng Cộng chủ!” Thần Nông đáp một tiếng xong, đi theo sau lưng Phục Hy.

“Đạo huynh, chúng ta cũng đi thôi!” Thanh Minh nhìn một cái xong, mở miệng nói.

“Đạo hữu thỉnh!” Huyền Đô gật đầu, rồi sau đó hai người cùng nhau đi tới, về phía tế đài.

Chương 309

Chốc lát sau, Phục Hy và Thần Nông đứng trên bậc cao nhất của tế đài, còn ở bậc dưới họ, chính là lão sư của hai người, Thanh Minh và Huyền Đô.

Phục Hy quay đầu nhìn lão sư Thanh Minh của mình, rồi sau đó lại nhìn Thần Nông, sau khi khẽ gật đầu, liền trên cao đài, đốt ba nén hương dài, rồi sau đó cắm vào lư hương trên tế đài.

Đây chính là đốt hương khấn cáo, mời các tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, tức là Giáo chủ Nhân giáo, Thánh mẫu Nhân tộc, mấy vị Nhân tổ trưởng lão cùng Tứ Thánh và Luân Hồi Chi Chủ đến quan khán lễ thiền nhượng Nhân Hoàng.

Một thịnh sự như vậy, nếu có thể nhận được sự quan lễ của tất cả bọn họ, sự việc này cũng sẽ trở nên càng thêm bất phàm.

"Đốt hương khấn cáo, cùng quan thịnh sự!" Phục Hy trong miệng khẽ nói một câu, rồi sau đó liền chờ đợi.

Lúc này, chỉ thấy bầu trời phía đông đột nhiên khởi dị tượng, tử khí Đông Lai ba vạn dặm, hà quang bao phủ nửa bầu trời, huyền âm trận trận, linh khí hội tụ, mênh mông cuồn cuộn quét đến.

Không cần nghĩ, những người có mặt đều biết, đây là mấy vị kia của Hồng Hoang đã đến.

"Hỗn Nguyên sơ phán Đạo vi tôn, luyện tựu càn khôn thanh trọc phân.

Thái Cực Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, như kim còn tại chưởng trung tồn.

Cung nội luyện đan sảm mậu kỷ, lô trung hữu dược đoạt Tiên

Thiên.

Từng tại Côn Luân tu tạo hóa, phương tri Nhất Khí hóa Tam Thanh.” Lúc này, chỉ nghe một đạo đại đạo chi âm truyền đến, vang vọng thiên địa, tất cả Nhân tộc, tu sĩ, Đại năng… đang quan lễ, đều đã biết, là vị nào đến rồi.

Trừ Giáo chủ Nhân giáo Thái Thượng ra, còn có ai?

Kim hoa đóa đóa, giáng lâm, tử khí hóa thành một cây cầu nối liền thiên địa, rồi sau đó có hai đạo thanh âm từ trong tử khí cầu mà bước ra, chính là Thái Thượng và Nữ Oa.

“Bái kiến Giáo chủ (Lão sư), bái kiến Thánh mẫu!” Bao gồm Phục Hy, Thần Nông, Thanh Minh và Huyền Đô cùng tất cả Nhân tộc, lúc này đều tề tề hướng về Thái Thượng và Nữ Oa hành lễ quỳ bái.

“Bái kiến Đạo Tôn, Nữ Oa Thánh nhân!” Các tu sĩ, Đại năng còn lại, cũng cung thân hành lễ nói.

“Không cần đa lễ!” Thái Thượng đạm nhiên mỉm cười, trong tay vung lên, một luồng lực lượng vô hình phù khởi tất cả mọi người.

“Tạ Giáo chủ (Lão sư, Đạo Tôn)!” Chúng nhân đứng dậy, lần nữa nói một tiếng tạ.

Thái Thượng khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về một phương hướng khác, nơi đó hai đạo thanh khí vượt qua vô số thời không mà đến, thánh uy mênh mông.

Trong một phần ức vạn sát na, Nguyên Thủy và Thông Thiên đã đến, thánh uy tràn ngập thiên địa, áp bức chúng nhân đến nỗi thở không nổi.

“Bái kiến Ngọc Thanh Thánh nhân, Thượng Thanh Thánh nhân!” Nhân tộc và chúng tu sĩ Đại năng đều hành lễ nói.

Nguyên Thủy vung tay, phù khởi bọn họ, rồi sau đó hai người chắp tay với Thái Thượng nói: "Đại ca!" Thái Thượng gật đầu, rồi sau đó ra hiệu cho bọn họ đến một bên chờ đợi thời cơ đến.

Hai người gật đầu, rồi sau đó nhìn Nữ Oa: "Sư muội!" "Kiến qua nhị vị sư huynh!" Nữ Oa mỉm cười nói.

Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ gật đầu, rồi sau đó cùng Nữ Oa, đến một bên.

"A Di Đà Phật!" Ngay lúc này, chỉ nghe một tiếng Phật hiệu, rồi sau đó từng trận phạm xướng chi âm truyền đến, hàm chứa sức mạnh mê hoặc tâm trí, dường như muốn độ hóa chúng nhân quy y Tây Phương.

Thái Thượng nhìn về phía Tây Phương, trong tay đạm đạm vung lên, tất cả dị tượng phạm xướng chi âm đều ngưng bặt, rồi sau đó lộ ra thân hình của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau một cái, rồi sau đó chậm rãi từ trong hư không hạ xuống.

"Kiến qua Tây Phương Nhị Thánh!" Đối với hai vị này, tuy chúng nhân vẫn hành lễ, nhưng rõ ràng không còn nhiệt tình như vậy nữa.

"Chư vị không cần đa lễ!" Tiếp Dẫn mỉm cười nói, trong tay phù khởi chúng nhân.

"Kiến qua chư vị Đạo huynh!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đến trước mặt Thái Thượng và các vị khác, chắp tay với Tam Thanh, Nữ Oa và các vị khác.

Thái Thượng đạm đạm gật đầu, không mở miệng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, cũng không để ý, đi đến một bên, chờ đợi thời cơ đến.

“Hưu!” Đột nhiên, một đạo thần quang lóe lên, rồi sau đó trong hư không hóa thành một đạo thiên ảnh, chính là Luân Hồi Chi Chủ chúng sinh, Hậu Thổ.

“Bái kiến Luân Hồi Chi Chủ!” Đối với Hậu Thổ nương nương, chúng nhân tự nhiên là cam tâm tình nguyện quỳ bái, đó là tồn tại vì triệu triệu ức sinh linh Hồng Hoang tạo phúc, tự nhiên phải quỳ bái hành lễ.

“Mọi người không cần đa lễ!” Hậu Thổ yên nhiên mỉm cười, phù khởi bọn họ.

Lập tức, nàng đến trước mặt Thái Thượng và các vị khác, chắp tay với Thái Thượng Tam Thanh và Nữ Oa nói: “Kiến qua tam vị Đạo huynh, Nữ Oa tỷ tỷ!” Tam Thanh và Nữ Oa thấy vậy, lập tức mỉm cười đáp lễ.

Hậu Thổ đi đến một bên, rồi sau đó khẽ gật đầu với Tây Phương Nhị Thánh.

Tây Phương Nhị Thánh gật đầu, cũng không mở miệng.

“Hô!” Lúc này, một luồng cảm giác nóng rực ập đến, lại là Toại Nhân dẫn theo hai vị Nhân tổ, tám vị trưởng lão đến.

“Bái kiến Tam vị Nhân tổ, chư vị trưởng lão…” “Kiến qua Toại Thánh, Nhân tổ, trưởng lão…” Chúng nhân tộc, cùng các tu sĩ và Đại năng quan lễ, lúc này đều hành lễ nói.

Toại Nhân đạm nhiên mỉm cười, rồi sau đó phù khởi bọn họ xong, đến trước mặt Thái Thượng và các vị khác.

“Đệ tử kiến qua Lão sư, Thánh mẫu, nhị vị Sư thúc…” Toại Nhân hướng về Tam Thanh và Nữ Oa hành lễ nói.

Thái Thượng gật đầu, rồi sau đó ra hiệu cho y đến một bên chờ đợi thời cơ đến.

Toại Nhân gật đầu, rồi sau đó lại nói với Hậu Thổ và Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề: "Kiến qua tam vị Đạo hữu!" "Kiến qua Đạo hữu!" Ba người khẽ gật đầu, bất kể bối phận của Toại Nhân không bằng bọn họ, nhưng y dù sao cũng là Thánh nhân, quả thực có tư cách xưng hô bọn họ là Đạo hữu.

Hậu Thổ đối với điều này lại không để ý, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng không nói gì nữa.

Như vậy, những ai nên đến trong thiên địa, cũng đều đã đến, còn về Yêu tộc Đế Tuấn, tự nhiên sẽ không đến tham gia một sự việc như vậy.

Bất quá Yêu tộc và Nhân tộc có chút hiềm khích, thấy Nhân tộc không ngừng quật khởi, Yêu tộc cũng không mấy vui mừng. … Trên cao đài.

Phục Hy thấy những ai được mời, nên đến đều đã đến, đại điển thiền nhượng càng thêm long trọng, y cũng rất vui mừng.

"Phục Hy, bắt đầu đi!" Toại Nhân nhìn Phục Hy, mỉm cười mở miệng nói.

"Vâng Nhân tổ!" Phục Hy gật đầu.

Rồi sau đó liền bước lên cao đài, cao giọng tuyên bố: "Nay Nhân tộc Phục Hy, trở thành Cộng chủ Nhân tộc thiên niên, tận tâm tận lực trị lý, nay công đức viên mãn, đặc biệt tại đây truyền vị Cộng chủ Nhân tộc cho Đại hiền Thần Nông thị, từ nay về sau Thần Nông thị sẽ là tân Cộng chủ Nhân tộc!" Phục Hy cáo tri thiên địa, tuyên bố truyền vị Cộng chủ Nhân tộc cho Thần Nông, lúc này thiên địa tương ứng, các tộc trưởng bộ lạc tương ứng, chứng kiến sự giao tiếp này.

Thấy vậy, Thái Thượng phía dưới tiến lên một bước, trong tay khẽ lật, lấy ra một bảo vật, chính là Chí bảo Nhân tộc Không Động

Ấn, lúc này dùng để sách lập Nhân Hoàng.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy vậy, trên mặt lóe lên một tia âm u, nếu không phải bảo vật này ở trong tay Thái Thượng, Tây Phương mình sao cũng có Nhân Hoàng chi sư, nhưng hiện tại, lại chẳng thu được chút lợi ích nào.

Nhưng sự việc đã định, lúc này cũng chỉ có thể như vậy. … … Ngoài Trần Đô, trên đài cao.

Thái Thượng tự nhiên không bận tâm suy nghĩ của Tây Phương Nhị Thánh, Người tiến lên một bước, tay cầm nhân tộc chí bảo Không Động Ấn, tỏa ra vạn thiên thần quang, chiếu rọi thiên địa, áp chế ánh sáng nhật nguyệt tinh thần.

Trong khắp trời đất, chỉ có thất thải quang mang do Không Động Ấn tán phát là nơi ánh sáng ngự trị.

Chương 310

Lúc này, ánh mắt của Lục Thánh và Hậu Thổ, cùng với ánh mắt của hai vị Nhân tổ và tám vị trưởng lão, đều tụ tập trên thân Phục Hy.Tuyên ngôn: "Ta, với danh nghĩa Nhân giáo giáo chủ Thái Thanh Thái Thượng, lấy lệnh của Không Động Ấn, ban cho Phục Hy thân phận Thiên Hoàng, Nhân Hoàng, lập!" Thần sắc Thái Thượng trang nghiêm, tiếng nói uẩn chứa thiên hiến, một cỗ đại đạo chi lực vô hình đang ngưng tụ tại đây, Không Động Ấn trong tay đại phóng quang mang, chiếu rọi khắp chu thiên."Ngang!" Ngay khoảnh khắc sau, liền nghe thấy một tiếng long ngâm vang vọng từ trong Không Động Ấn truyền ra, tức thì thấy một đạo nhân hoàng khí vận đột nhiên bay vút ra từ Không Động Ấn, sau khi lượn một vòng trên hư không, liền trực tiếp chìm vào trong thân thể Phục Hy."Bành!" Sau khi nhân hoàng khí vận từ Không Động Ấn nhập thể, Phục Hy chỉ cảm thấy thân thể chấn động, tức thì một cỗ quang mang huyến lệ bao phủ toàn thân Y, khiến cả người Y trông cực kỳ lấp lánh, tựa như mặt trời. "Phục Hy!" "Cộng chủ!" "Thần Nông!" Lúc này, các Nhân tộc tại tràng đều cao hô tên Phục Hy và Thần Nông, tiếng vang vọng cửu tiêu."Ông!" Đột nhiên, trên cửu thiên mở ra một khe hở, giáng xuống vô biên công đức, nhuộm nửa bầu trời đất thành màu kim hoàng.

Đối với công đức, Nhân tộc phổ thông không hiểu nhiều, nên lúc này thấy vậy, cũng chỉ cảm thấy dị tượng hùng vĩ mà thôi, đối với công dụng cụ thể của công đức thì không rõ.

Nhưng lúc này, các tu sĩ và đại năng quan lễ, thấy công đức khổng lồ như vậy, đều lộ vẻ đố kỵ.Không ngờ rằng, trở thành Nhân Hoàng, lại có thể nhận được nhiều công đức như vậy, nhờ vào những công đức này, ít nhất cũng thăng cấp đến cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ cần

cần cù tu luyện và tham ngộ, chứng đạo cũng không phải không có cơ hội.

Ngoài ra, trở thành Nhân Hoàng còn có thể hưởng Nhân tộc khí vận, nhận được tín ngưỡng của Nhân tộc, v.v., lợi ích vô vàn. "Ông!" Khi công đức khổng lồ này giáng xuống, khi đến gần Nhân tộc, liền tách ra thành nhiều phần, trong đó phần lớn nhất, khoảng tám thành công đức, thì toàn bộ chìm vào trong thân thể Phục Hy.Lại có một thành công đức rơi xuống Thanh Minh, vị Nhân Hoàng chi sư này.

Một thành còn lại, thì chia ra nửa thành, rơi vào trong Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn, nửa thành còn lại thì chia cho các tộc lão đã hiệp trợ, và Mặc Huyền, người từng giúp đỡ Hoa Tư năm xưa.Thái Thượng nhìn Không Động Ấn trong tay hấp thu công đức, mỉm cười gật đầu, rồi sau đó thu lại.

Lúc này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thấy Nhân Hoàng chi sư có công đức khí vận khổng lồ như vậy, trong lòng không khỏi ghen tỵ, Tây Phương của họ vốn dĩ có cơ hội, nhưng mọi cơ hội đều bị Thái Thượng bóp chết.Tây Phương của họ, trong Nhân tộc đại thế này, không có chút lợi lộc nào.

Nếu Tây Phương có một tôn Nhân Hoàng chi sư, thì ít nhất cũng có thể thăng cấp một giai vị, bất kể là khí vận hay thực lực, đều có thể nương nhờ thế của Nhân Hoàng để quật khởi, thăng tiến.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn chỉ là một tay không.Kim quang công đức nhuộm khắp chu thiên thành sắc vàng rực rỡ chói lọi, cỗ kim quang công đức khuếch tán này mãi không tan, dị tượng phi phàm.

Lúc này, Phục Hy, sau khi tám thành kim quang công đức chìm vào thân thể, tâm có cảm ngộ, từ từ nhắm hai mắt lại, cẩn thận thể ngộ, đây chính là khoảnh khắc quan trọng nhất của Y, chứng đạo là lúc này.Lúc này, cỗ kim quang rực rỡ chói lọi kia bao phủ toàn thân Phục

Hy, hoàn toàn không thấy bóng dáng Y, chỉ có cỗ kim sắc quang mang chói mắt rực rỡ hùng vĩ kia, bao trùm nửa bầu trời.

Nhìn tình huống của Phục Hy lúc này, thần tình các Nhân tộc tại tràng hơi kinh ngạc, nhưng nhìn thấy giáo chủ, thánh mẫu cùng các Nhân tổ mỉm cười, liền hiểu rằng việc này đối với cộng chủ là có lợi mà không có hại, liền không còn lo lắng nữa.Chỉ cần đợi Phục Hy tỉnh lại là được, những việc khác thì không cần lo lắng nữa.

Thanh Minh, với tư cách Nhân Hoàng chi sư của Phục Hy, lúc này thấy Phục Hy cuối cùng đã chứng đạo Thiên Hoàng, tự nhiên vô cùng vui mừng, sau khi quan sát vài hơi thở, liền phất tay thu lại công đức Nhân Hoàng chi sư của mình.Huyền Đô nhìn thoáng qua, tuy Thiên Hoàng thân phận đặc thù, có thể công đức sẽ nhiều hơn vài phần, nhưng mình giáo đạo cũng là Địa Hoàng, công đức nghĩ đến cũng sẽ không kém bao nhiêu, đến lúc đó liền có thể mượn công đức để tiến thêm một bước. "Đạo huynh, ngươi nói Thiên Hoàng lần này sẽ tấn thăng đến cảnh giới địa bộ nào?" Sau khi thu lại công đức, Thanh Minh suy nghĩ một chút rồi nhìn Huyền Đô hỏi.Bọn họ đã hiểu rõ thân phận chân thật của Phục Hy, một tồn tại như vậy, lại thêm Thiên Hoàng, e rằng thấp nhất cũng là cảnh giới Chuẩn Thánh Viên Mãn.

Ngoài ra, hai người còn suy đoán, lần này Phục Hy trở thành Thiên Hoàng Nhân tộc, trong đó có thủ đoạn của giáo chủ và thánh mẫu, nếu xét theo đó, e rằng lần này Phục Hy không chỉ đơn giản là Chuẩn Thánh Viên Mãn."Thân phận Thiên Hoàng đặc thù, nếu xét tình huống và công đức hiện tại, hẳn là cảnh giới Chuẩn Thánh Viên Mãn, hoặc cũng có thể vượt qua Viên Mãn vài phần.

Nhưng những an bài phía sau, ta liền không rõ, nói không chừng, không chỉ như vậy." Huyền Đô nghe vậy, nhìn Thanh Minh đáp.

Xét bề ngoài, đúng là như lời Y nói, nhưng cụ thể thế nào, Huyền

Đô quả thực không thể đoán được.Nghe vậy, Thanh Minh gật đầu, quả thực là như thế, tình huống của Phục Hy quả thật không phải mình có thể suy đoán, vẫn là xem tình hình phía sau rồi nói vậy!

Thái Thượng nhìn tu vi của Phục Hy không ngừng thăng tiến lúc này, hài lòng gật đầu.

Trong mỹ mâu Nữ Oa lóe lên một tia vui mừng, xem ra như vậy, lại thêm những thủ đoạn đã để lại trước đó, cảnh giới Hỗn Nguyên vẫn còn hy vọng rất lớn."Ông!" Ngay lúc này, kim quang công đức bao bọc Phục Hy dần dần thu liễm, rồi sau đó lộ ra thân ảnh Y bên trong, và kim quang bốn phía cũng đang dần dần tiêu tán, sau một lát, đã hoàn toàn biến mất.

Phục Hy từ từ mở hai mắt, trong đôi đồng tử thâm thúy dường như chiếu rọi thiên địa thương khung, mọi thứ Y đều đã hiểu rõ, nhưng vì Y đến là để chứng đạo và vì Nhân Đạo, vậy thì kiếp này, tự nhiên phải nỗ lực vì chứng đạo và Nhân Đạo.Y chứng đạo Thiên Hoàng, Nhân Đạo tự nhiên đã thăng cấp không ít, điểm này Y rõ trong lòng.

Vậy tiếp theo, chính là chuyện chứng đạo của mình, chỉ cần hợp nhất với thiện thi, dung hợp thủ đoạn, liền có cơ hội. "Ta danh Phục Hy, đạo của ta, Nhân Đạo!" Trong hai mắt Phục Hy lóe lên kim quang rực rỡ, miệng khẽ niệm.Âm thanh Y tuy khẽ, nhưng mấy vị tại tràng đều đã nghe rõ.

Bất quá chuyện trong đó, bọn họ tự nhiên không tiện hỏi sâu.

Phục Hy có thể tại đây, chứng đắc Thiên Hoàng chi vị, trong đó có thủ đoạn của Thái Thượng, Nguyên Thủy và Thông Thiên tự nhiên sẽ không hỏi han, Hậu Thổ cũng không để ý, Tây Phương Nhị Thánh tự nhiên cũng không tiện thôi toán hay hỏi dò.Ngoài Trần Đô, Nhân tộc.

Thái Thượng nhìn Phục Hy lúc này đã đạt đến Chuẩn Thánh Viên

Mãn, thậm chí vượt qua cảnh giới này không ít, hài lòng gật đầu.

Về lời Phục Hy vừa nói, Người cũng hiểu, vì đã đi con đường do Người chỉ dẫn, vậy thì chính là quy nhập vào Nhân Đạo.

Sau khi Y chứng đạo Thiên Hoàng, Nhân Đạo quả thực đã hoàn thiện và thăng cấp vài phần.Cứ như vậy, đợi đến khi mấy vị Nhân Hoàng sau quy vị, Nhân Đạo lại sẽ thăng cấp không ít, Nhân tộc khí vận và thực lực cũng sẽ đạt đến địa bộ cao hơn.

Thái Thượng trong lòng ý niệm chuyển động, rồi sau đó ánh mắt lại lần nữa chuyển đến trên đài cao, nhìn Phục Hy lúc này đã củng cố tu vi."Ca ca!" Nữ Oa nhìn Phục Hy, trong mỹ mâu quang hoa lưu chuyển, trên thánh nhan lộ ra một nụ cười mỉm.

Ca ca của nàng, nay cuối cùng đã quy vị, cũng đã chứng đạo Thiên Hoàng, tiếp theo, chính là bước cuối cùng của mưu đồ lần này, dung hợp thủ đoạn với thiện thi, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một cử đăng đỉnh đỉnh phong.Trên đài cao, Phục Hy nghe vậy, nhìn Nữ Oa, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm, không mở miệng.

Nữ Oa cười cười, cũng không nói thêm, chỉ nhìn diễn biến tiếp theo.

Phục Hy ánh mắt chuyển động, nhìn về phía Thanh Minh, mỉm cười nói, "Như vậy, sư đồ chi duyên giữa ngươi và ta, liền kết thúc tại đây."Thanh Minh cúi đầu nói, "Thiên Hoàng quy vị, đương nhiên kết thúc duyên phận ngươi và ta." Nói xong, hai người nhìn nhau cười, liền kết thúc sư đồ duyên phận. "Hưu!" Ngay lúc này, một cây cổ cầm phá không mà đến, đó chính là cổ cầm mà Phục Hy trước đây, khi định ra âm luật, đã chế tác, được Y đặt tên là Phục Hy Cầm.Nó, đã bị Nhân Đạo khí vận cảm nhiễm nhiều năm, đã là một pháp bảo hiếm có, hơn nữa lúc này Phục Hy chứng đạo Thiên Hoàng, nó cũng thụ ích không nhỏ, tự động trở về bên chủ nhân.

Phục Hy chứng đắc Thiên Hoàng chi vị, một trong Tam Hoàng Nhân tộc, lúc này tu vi đã là tồn tại siêu việt cảnh giới Chuẩn Thánh Viên Mãn vài phần, trong Hồng Hoang, đã là đại năng đỉnh tiêm hiếm có.Tuy không thể sánh bằng Thánh Nhân, nhưng cũng là tồn tại vạn kiếp bất ma, bất tử bất diệt, chỉ cần Nhân tộc còn một ngày, Y liền có thể bình an vô sự.

Sự tồn tại của Y cũng đã làm tăng trưởng Nhân Đạo, bổ sung Nhân Đạo, về sau, sẽ trở nên càng phi phàm.

Phục Hy phất tay, thu Phục Hy Cầm lại, rồi nhìn Thái Thượng, chờ đợi Người mở lời."Lão sư, Thiên Hoàng quy vị, có thể phản hồi Thánh Địa rồi." Toại Nhân nhìn Phục Hy một cái rồi nói với Thái Thượng.

Với thân phận Thánh Nhân của Y, tự nhiên có thể tính toán được không ít, nhưng những điều đó, lão sư tự nhiên sẽ không thể tiến hành. "Đạo hữu lời này sai rồi, Phục Hy lần này đã chứng đắc Thiên Hoàng chi vị, theo thế vận hành của Thiên Đạo, lý nên đến Hỏa Vân Động thanh tu, trấn áp Nhân tộc khí vận, nếu không có đại sự, không thể tùy tiện ra khỏi Hỏa Vân Động." Toại Nhân nói xong, Chuẩn Đề liền mở miệng.Đã là Thiên Đạo tấn tức, Y cũng không sợ Thái Thượng, Nữ Oa và Toại Nhân, v.v., bất mãn.

Thái Thượng nhìn Y, tự nhiên hiểu rõ ý của Chuẩn Đề, nhưng nếu quả thực như vậy, Nhân Đạo sẽ có chút tổn hại, không thể hoàn thiện thêm một bước, Thái Thượng tự nhiên không thể đi theo Thiên Đạo tấn tức."Chuyện này, liền không làm phiền đạo hữu bận tâm nữa, bản giáo chính là Nhân giáo giáo chủ, chấp chưởng Không Động Ấn, chưởng Nhân tộc khí vận Nhân Đạo.

Việc quyết định này, bản giáo tự có an bài, trấn áp Nhân tộc khí vận, Hỏa Vân Động có thể trấn, Nhân tộc Thánh Địa, đồng dạng cũng

có thể." "Nhân tộc Nhân Hoàng, Nhân tộc khí vận, chỉ có chính Nhân tộc, mới có thể nói là tính!" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn Tây Phương Nhị Thánh, nhàn nhạt nói."Oanh!" Lúc này, Trần Đô chi địa phong vân biến sắc, tiếng sấm cuồn cuộn, Nhân Đạo chi lực giáng lâm, đại đạo hạo hãn bao trùm.

Thấy vậy, thần sắc Tây Phương Nhị Thánh biến đổi, cỗ Nhân Đạo chi lực này quả thực khủng bố.

Trên mặt Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ, v.v., cũng lóe lên một tia kinh ngạc, chẳng lẽ, Đại ca đạo huynh thực sự muốn trấn phong Tây Phương Nhị Thánh?Dùng một đạo chi lực trấn phong nơi này, không phải chuyện đơn giản như vậy, với tu vi của Thái Thượng lúc này để trấn phong hai vị Thánh Nhân, hoàn toàn không thành vấn đề.

Mà hiện nay, tuy không phải trấn phong Thánh Nhân, nhưng một số áp lực mà Nhân Đạo dành cho bọn họ, lại khiến bọn họ khá kinh ngạc. "Ký nhiên đạo huynh đã có an bài, vậy ta liền không nói nhiều nữa." Trong mắt Chuẩn Đề một tia ngưng trọng lóe qua, trầm giọng nói.Nhân Đạo chi lực, Không Động Ấn, Nhân giáo giáo chủ, những thân phận này, đại đạo chi lực, sức mạnh này, Chuẩn Đề quả thực không cách nào thay đổi được gì.

Đã vậy, liền không nói nhiều nữa.

Thái Thượng thu ánh mắt từ Tây Phương Nhị Thánh lại, tức thì nhìn về phía Phục Hy, mở miệng nói, "Chứng đạo đã xong, ngươi hãy tự mình đến Thánh Địa, tọa trấn Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu, trấn áp Nhân tộc khí vận!"Nghe vậy, Phục Hy đáp, "Tuân lệnh giáo chủ!" Y nhìn thoáng qua bến Đông Hải, đã biết rõ thiện thi ở đâu, ý cười trên mặt càng đậm.

Thái Thượng gật đầu, sau khi có một vị Nhân Hoàng quy vị, Nhân

Đạo có phần hoàn thiện thăng cấp, việc chứng đạo của Địa Hoàng cũng sẽ không quá xa nữa, đến lúc đó lại sẽ thăng cấp."Hống!" Đột nhiên, từ phía đông vang lên một tiếng gầm giận dữ, Phục Hy nghe tiếng nhìn đi, lại thấy một con dị thú kéo một cỗ xe đến.

Con dị thú này chính là Long Mã thần thú từng chở đến vật chứng đạo là Thiên Cơ Kỳ Bàn cho Phục Hy năm xưa.Thấy vậy, Phục Hy cười nhạt một tiếng, chân khẽ động, liền bước lên cỗ xe, rồi nhìn Thần Nông, mở miệng nói, "Hoàng đệ, Nhân tộc sau này liền giao cho ngươi rồi, hãy trị lý thật tốt, ta ở Thánh Địa chờ ngươi." "Hoàng huynh yên tâm, ta sẽ trị lý Nhân tộc thật tốt." Nghe vậy, Thần Nông kiên định đáp.Nói xong, Phục Hy quay đầu, khẽ cúi chào Nữ Oa và Thái Thượng, rồi dưới sự dẫn dắt của hai vị Nhân tổ và tám vị trưởng lão, hướng về Nhân tộc Thánh Địa mà đi, chỉ còn Toại Nhân vẫn ở lại đây. "Lễ điển chứng đạo và thiện nhượng của Nhân Hoàng đã hoàn thành, chúng ta liền không nán lại nữa, cáo từ!" Hậu Thổ, Tây Phương Nhị Thánh nhìn Thái Thượng cùng những người khác, chắp tay nói.Nói xong, liền đứng dậy rời đi. "Đại ca, chúng đệ cũng cáo từ." Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn Thái Thượng, mở miệng nói.

Thái Thượng gật đầu, không mở miệng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên chắp tay xong, liền đứng dậy rời đi, nơi này chỉ còn lại Thái Thượng, Nữ Oa và Toại Nhân."Toại Nhân, chuyện Phục Hy ở Thánh Địa, liền do ngươi chiếu cố rồi, với thủ đoạn của Y, nghĩ đến cũng sẽ không có vấn đề gì." Thái Thượng nhìn Toại Nhân, từ từ mở miệng. "Lão sư yên tâm, đệ tử đã rõ." Toại Nhân cúi đầu đáp.Thái Thượng gật đầu, những chuyện này Toại Nhân sẽ lưu ý, với tu vi Thánh Nhân của Y, đủ để ứng phó rồi.

Huống hồ, việc này nghĩ đến cũng sẽ không có vấn đề gì, chỉ cần chú ý một chút là được.

Nữ Oa thấy Toại Nhân nhận lời, cũng không lo lắng nữa, tu vi của Toại Nhân ở đó, có Y lưu ý, ca ca của nàng trong quá trình dung hợp cũng sẽ không xuất hiện vấn đề gì.Nàng vẫn tin tưởng thủ đoạn của ca ca mình, chỉ chờ Y dung hợp, chứng đạo trở về.

Toại Nhân hành lễ với Thái Thượng và Nữ Oa xong, liền rời khỏi Trần Đô, hướng về Thánh Địa mà đi.

Ngoài Trần Đô."Như vậy, liền đợi ca ca chứng đạo Hỗn Nguyên." Nữ Oa nhìn Toại Nhân rời đi xong, mới thu hồi ánh mắt, nhìn Thái Thượng nói. "Thủ đoạn của Phục Hy, sẽ không có vấn đề gì, đạo hữu cứ yên tâm." Thái Thượng nhìn nàng, mỉm cười nói.

Chương 311

Nữ Oa gật đầu, nàng vẫn tin tưởng thủ đoạn của ca ca mình và thủ đoạn của Thái Thượng, nhất định có thể chứng đạo Hỗn Nguyên."Đi thôi!" Thái Thượng liếc nhìn Thánh Địa một cái, rồi nói với Nữ Oa.

Nữ Oa gật đầu, rồi cùng Thái Thượng, hướng về Thái Thanh Cung mà đi.

Trong Nhân tộc Thánh Địa. "Những chuyện tiếp theo, liền do Thiên Hoàng tự mình an bài." Toại Nhân nhìn Phục Hy và thiện thi của Y, khẽ cúi đầu nói.Những thủ đoạn này đều do chính Phục Hy để lại, tự nhiên phải do họ tự mình an bài dung hợp, mình chỉ là chú ý thêm, để phòng ngừa bất trắc mà thôi. "Như vậy, liền làm phiền Nhân tổ rồi." Phục Hy và thiện thi nhìn nhau, rồi cúi đầu đáp.

Bọn họ biết, trong khoảng thời gian sắp tới, Toại Nhân sẽ mật thiết chú ý, để phòng ngừa bất ngờ xảy ra.Toại Nhân gật đầu, không mở miệng.

Phục Hy và thiện thi chắp tay với Toại Nhân xong, liền hướng về Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu mà đi.

Toại Nhân thấy vậy, liền trở về Nhân Tổ Điện, lưu ý tình hình của Phục Hy.Toại Nhân đối với Phục Hy vẫn tin tưởng, vị này chính là ca ca của Thánh Mẫu năm xưa, đại thần thông giả đỉnh tiêm Hồng Hoang, nay lại là Nhân tộc Thiên Hoàng, thân mang không ít thủ đoạn, lại còn có thủ đoạn của lão sư ở trong đó, nghĩ đến cũng sẽ không có bất ngờ nào.

Bất quá, lưu ý thì Y vẫn lưu ý, lúc này một cỗ đại đạo khí tức hạo hãn từ Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu cuồn cuộn lan ra, một đồ án Tiên

Thiên Bát Quái lớn mười mấy vạn trượng có thể nhìn thấy bằng mắt thường bao trùm Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu.Giữa âm dương song ngư lưu chuyển, hiển hóa ra không ít thiên cơ, hiển nhiên, Phục Hy và thiện thi của Phục Hy đã bắt đầu rồi. "Cứ để ta chứng kiến, vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên của Nhân tộc đản sinh!" Toại Nhân nhìn về Tam Hoàng Ngũ Đế, trong đôi mắt thâm thúy bùng lên hai đóa hỏa diễm, trầm giọng nói.Cùng lúc đó, trong một đại điện của Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu. "Bản tôn, dung hợp quy nhất, trùng kích Hỗn Nguyên, ngươi đã chuẩn bị sẵn sàng chưa!" Thiện thi của Phục Hy thần sắc trang nghiêm nhìn bản tôn Phục Hy, mở miệng hỏi."Tự nhiên đã chuẩn bị sẵn sàng, ngươi những năm này không hề bỏ bê tu vi, so với trước đây tu vi còn cao hơn, cứ như vậy, ta càng thêm nắm chắc rồi." Phục Hy cười nhạt một tiếng, nhìn thiện thi của mình nói. "Vì chứng đạo, ta tự phải làm gì đó, đây cũng là tâm nguyện của ngươi và ta." Thiện thi của Phục Hy nghe vậy, cười cười rồi nói.Phục Hy gật đầu, rồi nói, "Như vậy, vậy thì bắt đầu đi!" Nghe vậy, thiện thi của Phục Hy khẽ cúi đầu, phất tay, trên thiên linh của Y, thiên cơ chi đạo phù hiện, rồi sau đó bắt đầu diễn hóa, hình thành một đồ án Tiên Thiên Bát Quái huyền ảo phức tạp.Từng trận huyền quang và nhân uẩn chi khí rải xuống thiên linh của thiện thi Phục Hy, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên.

Lúc này, Phục Hy phất tay, Thiên Cơ Kỳ Bàn huyền phù trên thiên linh của Y, từng trận đại đạo khí tức hạo hãn kích động lan ra.Ngay sau đó, chỉ thấy Y kết thủ ấn, từng cái thủ ấn dao động với sức mạnh thương khung tuyên cổ không ngừng đánh nhập vào trong thân thể thiện thi của Phục Hy, đại đạo khí tức trên thân Y càng trở nên tinh túy.

Và thiện thi của Phục Hy thấy vậy, tay cũng đánh ra thủ ấn, trên thân xuất hiện vô số đạo quang ngân, tựa như khoảnh khắc sau liền

muốn nổ tung tại chỗ.Trong những quang ngân đó, ẩn ẩn có thể thấy đại đạo pháp tắc của thiên cơ chi đạo đang lưu chuyển tung hoành bên trong. "Oanh!" Đại đạo chi lực hạo hãn cuồn cuộn phát ra, rồi sau đó toàn bộ quán thâu vào trong thân thể Phục Hy."Ông!" Thiên Cơ Kỳ Bàn trên thiên linh tỏa ra thần quang chói lọi, một cỗ khí tức cổ huyền diệu và cỗ đại đạo khí tức của thiên cơ chi đạo giao dung với nhau, rồi sau đó lại chìm vào trong thân thể Phục Hy. "Bành!" Đột nhiên, chỉ thấy trên thiện thi của Phục Hy phản xạ ra vạn thiên đạo quang tuyến, xuyên thấu vô tận thời không, dường như trực tiếp đạt đến tận cùng của đại đạo."Bành!" Ngay khoảnh khắc sau, liền nghe thấy một tiếng khẽ vang, rồi sau đó thấy thiện thi của Phục Hy oanh nhiên vỡ nát, hóa thành sức mạnh khổng lồ, điên cuồng dũng nhập vào trong thân thể Phục Hy.

Và trong thân thể thiện thi của Phục Hy, có một thiên cơ chi đạo giao chức phù hiện, lúc này dần dần dung hợp với thiên cơ chi đạo của bản tôn Phục Hy, từ từ dung hợp thăng cấp, đại đạo khí tức trên thân Y càng trở nên khủng bố.Phục Hy lúc này đã vô hạn tiếp cận cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hiện tại việc dung hợp vẫn chưa hoàn thành, Y cần bế quan dung hợp một phen, tin rằng khi xuất quan, liền có thể tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Điểm này, sau khi dung hợp thủ đoạn, Phục Hy trong lòng vẫn khá tự tin.

Tiếp theo, chỉ còn xem sự xung kích trong khoảng thời gian này.Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung. "Ca ca đã bắt đầu dung hợp quy nhất, trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên rồi." Nữ Oa nhìn về phía Thánh Địa, khẽ nói một tiếng, nàng tuy không thể nhìn quá rõ, nhưng vẫn biết được một vài điều."Đạo hữu không cần lo lắng, với thủ đoạn của Phục Hy, cùng với thủ đoạn của thiện thi và tu vi đã thăng cấp, việc này nhất định có thể thành công chứng đạo." Thái

Thượng nghe vậy, khẽ cười một tiếng, nhìn nàng nói.

Thiện thi của Phục Hy trong những năm này, tu vi có chút tinh tiến, tăng thêm vài phần nắm chắc, lại thêm những thủ đoạn đã an bài trước đó, sẽ không có vấn đề gì, điểm này Thái Thượng vẫn tin tưởng.Nữ Oa khẽ cúi đầu, rồi đứng dậy nói, "Nếu đã như vậy, vậy Nữ Oa liền không nán lại đây nữa." "Như vậy cũng tốt, vậy đạo hữu đi thong thả." Thái Thượng gật đầu nói.

Nữ Oa chắp tay xong, liền đứng dậy rời khỏi Thái Thanh Cung, nàng không trực tiếp trở về Thánh Mẫu Cung, mà đi đến Phượng Tê Sơn, nghĩ là để chờ đợi chuyện chứng đạo của Phục Hy.Thái Thượng cũng không để ý những điều này, liếc nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, trong lòng suy nghĩ một lát, rồi nhắm mắt tu hành.

Kể từ khi Thiên Hoàng Phục Hy chứng đạo rời khỏi Trần Đô, Thần Nông chính thức tiếp quản vị trí Nhân tộc Cộng chủ, bắt đầu chưởng quản các bộ lạc Nhân tộc.

Và Nhân tộc, liền chính thức bước vào một thời đại thuộc về Địa Hoàng.Bởi vì công tích của Thần Nông, cho nên từ thời đại Thiên Hoàng Phục Hy chuyển sang thời đại Địa Hoàng Thần Nông, ngược lại không xảy ra chuyện lớn hay chuyện không hay nào, Nhân tộc vẫn là một vùng yên tĩnh thái hòa.

Và sau khi Thần Nông kế vị, vẫn không thay đổi phong cách cần mẫn, mỗi ngày đều cẩn thận xử lý công việc của Nhân tộc.Thần Nông đối với công việc Nhân tộc cũng thân lực thân vi, không hề có hành vi bất cẩn nào, đúng như câu cổ ngữ, sáng nghiệp khó, giữ nghiệp càng khó, Thần Nông như thường lệ, điều này khiến các tộc thủ lĩnh cũng yên lòng.

Sau khi Thần Nông kế vị, việc lớn đầu tiên chính là toàn diện thúc đẩy việc trồng ngũ cốc.Trước đó, Nhân tộc tuy đã bắt đầu trồng ngũ

cốc, nhưng đó cũng chỉ giới hạn ở bộ lạc của Thần Nông và một số bộ lạc lân cận mà thôi, còn nữa, chính là một số bộ lạc tương đối lớn, như bộ lạc Phong Duyệt, v.v.

Ngoài ra, việc này vẫn chưa thật sự được truyền bá triệt để trong Nhân tộc.Cho nên, ngoài bộ lạc Liệt Sơn và các bộ lạc lân cận cùng các bộ lạc lớn khác, các bộ lạc Nhân tộc khác đều chỉ biết sơ qua về việc trồng ngũ cốc.

Để tiện truyền bá phương pháp trồng ngũ cốc, Thần Nông đặc biệt triệu tập những người thông tuệ từ các bộ lạc Nhân tộc, đến ngoài Trần Đô, đích thân thị phạm cách trồng ngũ cốc cũng như một số vấn đề có thể gặp phải trong quá trình trồng trọt.Thần Nông làm như vậy, cũng khiến việc trồng ngũ cốc nhanh chóng được truyền bá trong Nhân tộc, có thể nói lúc này, đã thật sự phổ cập toàn bộ Nhân tộc rồi.

Trong vỏn vẹn hơn trăm năm, uy vọng của Thần Nông trong Nhân tộc liền tăng vọt, mọi người đều tán tụng công đức của Y.Lại nói sau khi Thần Nông giáo đạo các bộ lạc học tập phương pháp trồng ngũ cốc và tưới tiêu, phương pháp trồng ngũ cốc và tưới tiêu liền thật sự được mở rộng trong Nhân tộc, vấn đề lương thực cũng được giải quyết thêm một bước.

Và Nhân tộc có đủ lương thực, liền một lần nữa bước vào thời kỳ phát triển tốc độ cao, thiếu hụt lương thực đã không còn là vấn đề lớn hạn chế sự phát triển của Nhân tộc nữa.Cùng với ngày càng nhiều đất hoang được khai khẩn, lương thực cũng trở nên ngày càng nhiều, vấn đề đói kém, lúc này đã không còn là vấn đề gây khó khăn cho Nhân tộc nữa.

Sau khi lương thực dư thừa, nhiều tộc nhân trong nhà đều có chút lương thực dự trữ.Trong Nhân tộc lúc này, mọi người đều trao đổi hàng hóa bằng cách lấy vật đổi vật, lương thực trong Nhân tộc là thứ

có giá trị rất cao, lúc này sau khi có chút lương thực dư thừa, một số người cũng lấy lương thực ra để trao đổi thêm nhiều vật phẩm khác.

Việc lấy vật đổi vật này, cũng là ý nghĩa giao hoán mua bán sớm nhất bắt đầu vào thời điểm đó.Bởi vì vẫn chưa đến giai đoạn đó, cho nên lúc này, chỉ là xuất hiện một số giao dịch vật đổi vật mà thôi.

Bất quá đến giai đoạn này, đã có thể nói rõ rằng Nhân tộc lúc này, đã đạt được sự phát triển cực lớn.

Tuy vẫn chưa đến mức đó, nhưng nếu cứ phát triển như vậy, cũng sẽ không còn lâu nữa.Nhân tộc, với tư cách là chủng tộc đứng đầu Hồng Hoang lúc này, cơ số vô cùng khổng lồ, tuy rằng vấn đề lớn nhất là lương thực đã được giải quyết, nhưng những vấn đề khác, cũng sẽ từ từ nổi lên.

Đây cũng là nhiệm vụ của Nhân Hoàng, để giải quyết phần lớn vấn đề trong Nhân tộc, giúp Nhân tộc có thể phát triển nhanh chóng.Thần Nông cũng không hổ là một đại hiền của Nhân tộc, những vấn đề không ngừng xuất hiện trong Nhân tộc lúc này, đều được Y từng cái giải quyết, danh vọng lúc này càng thịnh.

Nhưng không lâu sau, lại có một vấn đề mới đặt ra trước mặt Thần Nông.

Độc thảo!Hồng Hoang rộng lớn biết bao, trong đó hoa cỏ thiên thiên vạn vạn, Nhân tộc lại không thể biết hết, cũng không thể biết chúng có độc hay không, cho nên sẽ có tình huống ăn nhầm, dẫn đến số lượng Nhân tộc bị độc hại, hoặc vẫn lạc vì độc thảo, trong những năm gần đây có chút tăng lên.

Nếu là trước đây, tự nhiên ít khi xảy ra chuyện như vậy, chỉ là một phần nhỏ người ở dã ngoại ăn nhầm quả dại có độc, xuất hiện hiện tượng trúng độc thậm chí tử vong, nhưng đó rốt cuộc chỉ là số ít.Nhưng hiện tại thì khác rồi, hiện tại phần lớn Nhân tộc ăn ngũ cốc.

Trong ruộng đất tự nhiên có cỏ dại, độc thảo, v.v., ngoài ngũ cốc, Nhân tộc không biết, ăn nhầm tự nhiên là điều bình thường, cho nên vấn đề này liền sẽ xuất hiện.

Chỉ là chuyện như vậy, nếu không giải quyết, số lượng người bị độc thảo làm thương tổn hoặc tử vong, vẫn sẽ không ngừng tăng lên.Cho nên, vấn đề này, đối với Nhân tộc lúc này, quả thực là một việc khắc bất dung hoãn.

Bất quá, đối với những vấn đề độc thảo, độc dược, v.v., Thần Nông cũng đã suy nghĩ rất lâu, mình cũng chưa nghĩ ra một biện pháp nào thật tốt.

Vấn đề này, lúc này quả thực không dễ giải quyết, ngay cả khi Y có tu vi trong người, cũng khó mà giải quyết được vấn đề này.Vì vậy, Thần Nông lại triệu tập các trí giả trong Nhân tộc cùng một số Nhân tộc có thể giúp đỡ trong việc này đến thương nghị, nhưng kết quả lại không như ý, đều không có một biện pháp nào tốt hơn để giải quyết vấn đề này.

Nhân tộc, Trần Đô, trong Nghị Sự Sảnh."Chư vị, nếu việc này không giải quyết, sau này vẫn sẽ có không ít tộc nhân vẫn lạc vì độc thảo độc dược, đây sẽ là một rào cản mà Nhân tộc vĩnh viễn không thể vượt qua, khu vực này cũng sẽ mãi là khoảng trống, sự phát triển của Nhân tộc sau này vẫn sẽ bị tổn hại không ít ở khu vực này." Thần Nông chau mày, nhìn các trí giả Nhân tộc tại tràng, cùng những Nhân tộc hiệp trợ xử lý công việc, trầm giọng nói, "Nếu vấn đề này được giải quyết, sự phát triển của Nhân tộc sau này cũng sẽ thăng tiến không ít, cũng có thể lấp đầy khoảng trống ở phương diện này."Việc này sau này nhất định sẽ phát triển đến mức cực kỳ nghiêm trọng, không thể khống chế, cho nên biện pháp tốt nhất, chính là lúc này, khi vừa mới xuất hiện, liền giải quyết nó.

Nếu không, vĩnh viễn không thể vượt qua, cũng vĩnh viễn không cách nào lấp đầy khoảng trống này.

Nghe vậy, mọi người nhìn nhau, nhưng lại bất đắc dĩ lắc đầu.Vấn đề này, trong lòng bọn họ quả thực không có biện pháp nào tốt hơn để giải quyết, khu vực lãnh địa này, Nhân tộc vẫn luôn bỏ trống, đột nhiên yêu cầu bọn họ đưa ra biện pháp giải quyết, họ đều chưa từng tiếp xúc, tự nhiên không biết biện pháp trong đó.

Cộng chủ tuy nói có lý, Nhân tộc giải quyết vấn đề này, có thể phát triển nhanh hơn, có thể lấp đầy khoảng trống của khu vực này, nhưng vấn đề là, hiện tại Nhân tộc trên phương diện này, chính là một khoảng trống, ngay cả ghi chép và phương pháp tham khảo cũng không có, làm sao nghĩ ra biện pháp giải quyết hợp lý?Thần Nông nhìn thần sắc của mọi người, trong lòng cũng hơi trầm xuống, việc này quả thực không đơn giản, đến bây giờ, cũng chưa nghĩ ra một biện pháp giải quyết nào thật tốt.

Bất quá Thần Nông cũng hiểu rõ tình huống của mọi người, khu vực này chưa từng được đề cập đến, tự nhiên khó mà tìm được phương pháp thích hợp.Bất quá việc này, Thần Nông lại ẩn ẩn cảm thấy có liên quan cực kỳ mật thiết với bản thân mình, rất có khả năng, đây chính là mấu chốt để mình chứng đạo Địa Hoàng.

Y có cảm giác, chỉ cần trên việc này, mình có thể giải quyết hoàn mỹ, lấp đầy khoảng trống của Nhân tộc ở khu vực này, vậy thì ngày mình chứng đạo, liền không còn xa nữa.Chỉ cần giải quyết xong việc này, nhiệm vụ Địa Hoàng của mình, đoán chừng cũng đã gần viên mãn.

Cho nên, việc này đối với Thần Nông mà nói, là việc nhất định phải làm, đối với Nhân tộc mà nói, cũng là việc nhất định phải làm.

Thần Nông trong lòng suy nghĩ một lát, rồi nhìn mọi người, thần

sắc trang nghiêm nói, "Việc này, đối với bản thân ta, đối với Nhân tộc mà nói, đều là việc cực kỳ quan trọng, không thể không làm.

Hiện tại không có biện pháp nào hoàn thiện, hiệu quả hơn, vậy thì sau này sẽ áp dụng biện pháp nguyên thủy và vụng về nhất, nhưng cũng là hiệu quả nhất."Y dừng lại vài hơi thở, từng chữ từng câu nói, "Kế sách hiện tại, chỉ có thể tự mình nếm thử trăm loại thảo dược, phân biệt độc tính của trăm loại thảo dược." Biện pháp này, tuy là nguyên thủy và vụng về nhất, nhưng quả thực là hiệu quả nhất, tự mình nếm thử thảo dược, như vậy mới có thể phân biệt dược tính và độc tính, rồi sau đó chỉnh lý thành sách, truyền bá cho toàn tộc, để tránh tái diễn việc ăn nhầm độc thảo mà tử vong.Lúc này, ngoài biện pháp này ra, đã không thể nghĩ ra biện pháp nào tốt hơn nữa, cũng chỉ có thể mạo hiểm mà làm.

Mà việc này, trừ mình ra, với tư cách cộng chủ, những Nhân tộc khác, thật sự không thích hợp để làm.

Dù sao thì những Nhân tộc khác, bao gồm cả các trí giả tại tràng, đều không có tu vi trong người, mình là người tu hành, tuy tu vi thấp kém, nhưng rốt cuộc là người tu hành, có thể chống đỡ được phần nào, nếu thay bằng người khác, liền không có năng lực và tình huống này rồi.Dù sao thì các loại thảo dược trong Hồng Hoang, đặc biệt là độc thảo, một số trong đó có độc tính mà người tu hành cũng không thể chống đỡ, còn đối với Nhân tộc phổ thông, thì lại càng không thể.

Cho nên, việc này vẫn là do mình tự làm là tốt nhất, cũng coi như hoàn thành chuyện chứng đạo của mình.

Tại Trần Đô, trong nghị sự sảnh.

Lời Thần Nông vừa thốt ra, sắc mặt chúng nhân tại trường lập tức biến đổi. "Cộng chủ không thể!

Chương 312

Ngài liên quan đến an nguy của Nhân tộc, tuyệt đối không thể mạo hiểm khinh suất!" "Cộng chủ, việc này vạn vạn lần không thể, kính xin người hãy suy nghĩ kỹ!" "Phải đó Cộng chủ, việc này nguy hiểm dị thường, chỉ sơ suất nhỏ cũng có thể vẫn lạc trong đó.

Ngài liên quan đến tương lai của Nhân tộc, tuyệt đối không thể đi!" "Cộng chủ, xin hãy nghĩ kỹ!" "Cộng chủ..." Lúc này, chúng nhân nhao nhao mở miệng, khuyên can Thần Nông không nên làm việc này.

Dù sao việc này thực sự quá đỗi nguy hiểm, chỉ một chút sơ sẩy cũng có thể vẫn lạc vì nó.

Độc tính của những độc thảo kia rốt cuộc thế nào, không ai hay biết.

Nếu thật sự vẫn lạc vì độc thảo, vậy thì thật sự là được không bù mất.

Dẫu sao Thần Nông lúc này liên quan đến tương lai của toàn bộ Nhân tộc, y là Nhân tộc Cộng chủ, là tồn tại sẽ dẫn dắt Nhân tộc tiến lên một tầm cao hơn, vĩ đại hơn, tuyệt đối không thể có bất kỳ sai sót nào.

Thần Nông nghe vậy, lại lắc đầu, sắc mặt càng thêm kiên định, ngưng giọng nói: "Ta thân là Nhân tộc Cộng chủ, lý nên vì việc Nhân tộc mà xuất lực.

Việc này liên quan đến thiên vạn sinh mệnh Nhân tộc, há có thể bỏ mặc không giải quyết?

Huống hồ, xét từ tầm nhìn lâu dài, việc này không chỉ dừng lại ở đây.

Cỏ có độc thảo, cũng có dược thảo, có thể hại người, cũng có thể cứu người.

Nếu có thể phân loại chúng ra, sau này không chỉ giúp Nhân tộc tránh xa độc thảo, mà còn có thể dùng dược thảo để cứu vạn vạn Nhân tộc, đây chẳng phải là việc một công đôi việc sao, vì cớ gì không làm?

Việc này, tâm ý của ta đã quyết, các ngươi không cần khuyên nữa!" Thần Nông kiên định mở lời, ngữ khí không cho phép phản bác.

Ngay cả những người đang định khuyên thêm, lúc này lời đến bên môi cũng không thốt ra được. "Ôi, việc này hung hiểm, xin Cộng chủ hãy hết sức cẩn thận, Ngài liên quan đến tương lai của Nhân tộc..." Một vị tộc lão phụ trách phúc họa khẽ thở dài, nhìn Thần Nông, chậm rãi mở lời. "Vì tương lai Nhân tộc, kính xin Cộng chủ, mọi sự hãy cẩn trọng!" Những người còn lại, cùng nhau chắp tay hướng về Thần Nông, lớn tiếng nói.

Họ đã không thể khuyên can Thần Nông nữa.

Lúc này điều có thể làm, chỉ là hy vọng Cộng chủ cát nhân tự có thiên tướng, mọi việc đều gặp dữ hóa lành, nếu không, Nhân tộc sẽ chịu tổn thất quá lớn.

Thần Nông nghe vậy, trên khuôn mặt vốn nghiêm túc lại lộ ra một nụ cười nhẹ, nhìn họ nói: "Các ngươi cứ yên tâm, ta sẽ hành sự cẩn thận.

Các ngươi cứ chờ ta mang tin tức tốt lành về cho Nhân tộc vậy!" Nghe vậy, chúng nhân gật đầu.

Vì mọi việc đã định như thế, cũng đành phải vậy.

Sau đó lại thương nghị một lát, chúng nhân mới lần lượt rời đi.

Sau khi chúng nhân rời đi, Thần Nông ngồi trên chủ vị, nhìn về

phía Trần Đô, lộ vẻ suy tư, trong lòng không ngừng tính toán.

Đối với ý định tự mình nếm bách thảo lần này, kỳ thực Thần Nông trong lòng cũng không chắc chắn.

Dù sao việc này chỉ sơ suất nhỏ cũng có thể mất mạng, nên cần phải cẩn thận lại càng cẩn thận mới được.

Nhưng bất kể thế nào, việc này y đều phải làm, liên quan đến việc chứng đạo của chính mình, cũng liên quan đến tương lai Nhân tộc, liên quan đến tất cả của lãnh địa này. "Việc này hung hiểm, vẫn cần phải báo cho lão sư một tiếng, để có thêm vài kiến nghị." Sau khi suy nghĩ một chút, Thần Nông định trước tiên báo cho lão sư của mình, sau đó mới bắt đầu chuẩn bị khởi hành.

Nghĩ đến đây, Thần Nông liền đứng dậy, rồi hướng về một dãy núi ngoài Trần Đô mà đi.

Bên ngoài Trần Đô, trong dãy núi.

Sau khi đến nơi Nhân Hoàng chi sư Huyền Đô trú ngụ, Thần Nông liền báo cho y biết mục đích chuyến đi lần này của mình, định sau khi báo cho lão sư một tiếng, liền khởi hành Hồng Hoang, tự mình nếm bách thảo.

Huyền Đô nghe xong ý định của Thần Nông, lông mày cau chặt, trong đó có sự hung hiểm, y tự nhiên hiểu rõ.

Những bách thảo trong Hồng Hoang này, có một số không phải phàm thảo trong Nhân tộc có thể sánh được.

Độc tính của chúng ngay cả tu hành chi nhân cũng khó lòng chống đỡ.

Thần Nông chuyến này, có thể nói là nguy hiểm trùng trùng.

Nhưng việc này y tính ra, liên quan đến việc chứng đạo của Thần

Nông, lại là nhiệm vụ lớn nhất của Địa Hoàng y.

Bởi vậy không thể khuyên, cũng không cách nào khuyên, chỉ có thể bảo y cẩn thận. "Vì ngươi đã quyết định, vi sư cũng không khuyên ngươi nữa.

Nhưng việc này hung hiểm, ngươi vẫn cần hành sự cẩn thận." Huyền Đô nhìn y nói, trong lòng một ý niệm chợt lóe, đã hiểu ra thời cơ mà lão sư của mình đã nói.

Ngay sau đó, chỉ thấy y lật tay, lấy ra một pho đỉnh đồng xanh, nói: "Bảo vật này, là linh bảo lão sư ban xuống, vốn tên Tạo Hóa Đỉnh.

Nhưng lão sư nói ban cho ngươi, đỉnh này có liên quan đến việc chứng đạo của ngươi, sau này sẽ là bảo vật chứng đạo của ngươi.

Bởi vậy, đỉnh này liền lấy tên ngươi mà đặt, Thần Nông Đỉnh.

Bảo vật này lần này có lẽ có thể giúp ngươi, ngươi hãy cẩn thận cầm giữ." Huyền Đô trao Thần Nông Đỉnh trong tay cho Thần Nông.

Y đã tính toán, cộng thêm cảm ứng trong lòng, thời cơ lão sư đã nói, chính là lúc này, bởi vậy liền giao Thần Nông Đỉnh cho Thần Nông.

Thần Nông thấy vậy, sắc mặt vui mừng, sau khi tiếp nhận, vội vàng bái tạ: "Đa tạ lão sư, đa tạ Giáo chủ ban bảo!" Nghe vậy, Huyền Đô khẽ gật đầu, rồi lại lấy ra một vật, là một bình ngọc.

Trong đó đựng một ít đan dược, tuy không quá trân quý, nhưng lại cực kỳ thích hợp để giải độc, chính là thứ Thần Nông đang cần lúc này.

Những đan dược này đều do y tự tay luyện chế, công hiệu cũng không nhỏ.

Y là đệ tử Thái Thanh Cung, luyện chế đan dược cũng là khóa học

tất yếu của y.

Những năm qua, đạo luyện chế đan dược của y cũng không hề bỏ dở. "Những đan dược giải độc này, liền toàn bộ ban cho ngươi, hy vọng có thể giúp được ngươi." Vừa nói, Huyền Đô vừa đưa bình ngọc cho Thần Nông. "Đệ tử đa tạ lão sư ban dược!" Thần Nông trên mặt tràn đầy vẻ hân hoan, cúi lạy sâu sắc Huyền Đô.

Có Thần Nông Đỉnh, cộng thêm những đan dược giải độc này, chuyến đi lần này của mình đã tăng thêm không ít tỷ lệ thành công.

Huyền Đô gật đầu, sau đó lại dặn dò một số việc cần lưu ý khi nếm bách thảo, Thần Nông đều ghi nhớ từng điều.

Đợi khi những việc này đều nói xong, Thần Nông liền cáo từ: "Nếu đã như vậy, vậy đệ tử xin đi!" Huyền Đô khẽ gật đầu, mở lời nói: "Đi đi, nhớ kỹ vạn sự cẩn thận!" "Vâng, đệ tử minh bạch!" Thần Nông đáp một tiếng, liền xoay người rời đi.

Huyền Đô nhìn Thần Nông rời đi, rất lâu sau mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhắm mắt tham ngộ, đồng thời cũng chờ đợi tin tức của Thần Nông.

Trong Vô Cực Điện của Thái Thanh Cung.

Tại một khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở đôi mắt, trong đôi mắt sâu thẳm tựa biển sao Chu Thiên, điểm điểm tinh mang chợt lóe qua. "Có Thần Nông Đỉnh trong tay, chuyến đi này của Thần Nông vẫn xem như an toàn." Ánh mắt Thái Thượng nhìn Thần Nông chuẩn bị khởi hành, khẽ gật đầu nói.

Thần Nông Đỉnh ngoài việc có duyên với Thần Nông, liên quan đến việc chứng đạo của y, còn có thể đảm bảo an toàn cho bản thân Thần Nông, được Thần Nông Đỉnh bảo hộ.

Chương 313

Là một tồn tại sánh ngang với cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thần Nông Đỉnh có thể ở mức độ rất lớn bảo vệ an toàn cho Thần Nông trong quá trình nếm bách thảo.

Rất lâu sau, Thái Thượng thu hồi ánh mắt, rồi chậm rãi đứng dậy, gọi Thanh Huyền rồi để nó chở mình tiến về Hồng Hoang.

Hồng Hoang, trong một hư không nào đó.

Thanh Huyền chở Thái Thượng chậm rãi du hành tới.

Trong mười mấy năm du lịch này, Thanh Huyền cũng đã đi qua không ít khu vực.

Nhưng vì lão gia không có điểm đến, nó liền cứ thế đi về phía trước. "Thanh Huyền, dừng lại tại dãy núi cách ức triệu dặm kia đi!" Đột nhiên, Thái Thượng đạm nhiên nói, ánh mắt nhìn về dãy núi cách ức triệu dặm, trong đôi mắt sâu thẳm một đạo tinh mang chợt lóe qua. "Vâng, lão gia!" Thanh Huyền nghe vậy, đáp một tiếng, rồi tiếp tục tiến về phía trước.

Tuy tu vi của nó cơ bản đã định hình, muốn tiến lên nữa không còn nhiều cơ hội, nhưng chí ít cũng là tu vi Chuẩn Thánh Trung Kỳ đỉnh phong, tốc độ tự nhiên không chậm.

Chỉ thấy một đạo thanh quang lóe qua, tức thì vượt qua ức triệu dặm đất.

Trong dãy núi.

Thái Thượng một mình tiến bước, Thanh Huyền đợi Thái Thượng bên ngoài dãy núi, tiện thể tu hành bản thân.

Tuy cơ hội thăng cấp của nó không lớn, nhưng vẫn còn cơ hội.

Nó tin rằng, ở bên cạnh lão gia của mình, nó có thể đạt được nhiều sự đề thăng hơn.

Hiện tại không thể đề thăng, nhưng không có nghĩa là sau này không thể thăng cấp.

Thủ đoạn của lão gia, muốn đề thăng cho mình há chẳng dễ dàng?

Chẳng qua là lão gia định để mình củng cố đại đạo của bản thân, từng bước một mà thôi.

Thanh Huyền không bận tâm, việc tu vi sau này, ai lại nói trước được.

Thanh Huyền nhìn Thái Thượng đang đi về phía sâu trong dãy núi, rồi liền nhắm mắt tu hành, chờ đợi Thái Thượng.

Sâu trong dãy núi, tại một khu vực nào đó.

Thái Thượng dừng bước, ánh mắt chậm rãi quét qua nơi này một lượt.

Đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc hiện lên trong đôi mắt y, nhìn thấu tất cả mọi thứ ở nơi đây.

Vài hơi thở sau, y khẽ gật đầu, đưa một tay ra, trong lòng bàn tay Âm Dương hiện lên, rồi vỗ nhẹ về phía trước.

Đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc nơi đây bị y thanh không, che lấp mọi thiên cơ.

Sau khi làm xong tất cả, Thái Thượng thu hồi lòng bàn tay, rồi tâm thần câu động Vô Cực Giới, trong lòng khẽ động, chỉ thấy một đạo quang mang lóe qua, rồi hóa thành một đạo thân ảnh, chính xác hơn là một bộ xương cốt. "Cốt Hoàng, bái kiến Đạo Tôn!" Cốt Hoàng tuy đối với hoàn cảnh nơi đây vô cùng lạ lẫm, mọi quy tắc và pháp tắc bốn phía cũng có chút khác biệt.

Trong lòng tuy có chút suy đoán, nhưng lúc này Thái Thượng ở trước mặt, cũng phải hành lễ trước. "Không cần đa lễ!" Thái Thượng đạm nhiên mở lời, phất tay nâng nó dậy. "Đây chính là Hồng Hoang thế giới, cũng là thế giới Bản tôn đang ở.

Để ngươi đến đây, chính là để ngươi làm quen với quy tắc và pháp tắc của giới này, ngươi xem như là người tiên phong..." Thái Thượng nhìn Cốt Hoàng, đạm nhiên mở lời nói. "Cốt Hoàng minh bạch!" Cốt Hoàng gật đầu, trong hốc mắt trống rỗng, ngọn lửa linh hồn dường như càng thêm rực rỡ vài phần.

Đã là người tiên phong, vậy thì việc mình làm quen với quy tắc và pháp tắc của phương thế giới này là vô cùng quan trọng.

Trong lòng nó có một dự cảm, mình có thể thăng cấp lên cảnh giới Chuẩn Thánh Trung Kỳ trong Hồng Hoang thế giới này.

Quy tắc và pháp tắc của hai phương thế giới khác nhau, cũng chính vì thế, Cốt Hoàng mới càng có thể mượn cơ hội này để đề thăng bản thân, đây cũng là một khế cơ của nó.

Thái Thượng hài lòng gật đầu, trong tay Đại Đạo chi lực và Thiên Địa chi lực ngưng tụ, rồi phẩy qua người Cốt Hoàng, che lấp tất cả của nó, sau đó khiến nó có thể hòa hợp hơn với phương thiên địa này. "Như vậy, ngươi cứ đi đi!" Thái Thượng nhìn nó, mở lời nói.

Cốt Hoàng nghe vậy, sau khi hành lễ Thái Thượng, liền khởi thân rời đi.

Vì có thủ đoạn của Thái Thượng, lúc này nó không bị Hồng Hoang bài xích.

Tuy tạm thời có chút không thích ứng, nhưng nó tin mình sẽ rất nhanh khắc phục được.

Thái Thượng nhìn Cốt Hoàng rời đi, trên khuôn mặt đạm nhiên lộ

ra một nụ cười nhẹ, nói: "Như vậy, giữa thiên địa, lại sắp có một chủng tộc mới xuất hiện." Lời vừa dứt, thân ảnh Thái Thượng đã biến mất.

Bên ngoài dãy núi. "Thanh Huyền, tiếp tục du lịch Hồng Hoang..." Giọng nói đạm nhiên của Thái Thượng truyền đến bên tai Thanh Huyền, trực tiếp đánh thức nó. "Vâng, lão gia!" Thanh Huyền đáp một tiếng, liền tiếp tục chở Thái Thượng đi về phía trước. "Tuy ngươi cơ hội thăng cấp không lớn, nhưng vẫn còn cơ hội.

Tu Đạo chính là như vậy, một phần vạn cơ hội, cũng có thể chứng đạo, tiếp tục nỗ lực tu hành đi!" Thái Thượng vỗ vỗ lưng Thanh Huyền, trong tay Âm Dương chi lực dũng hiện, ban cho nó một tràng tạo hóa. "Tạ ơn lão gia!" Thanh Huyền tạ ơn xong, liền vừa tiêu hóa tạo hóa Thái Thượng ban tặng, vừa chở Thái Thượng tiếp tục du hành.

Trong khi đó, ở một phía khác, Cốt Hoàng dừng lại tại một khu vực nào đó.

Nó định trước tiên làm quen với quy tắc và pháp tắc nơi đây rồi mới tiếp tục đi tới.

Làm như vậy, hành động, chiến đấu... của mình sẽ không gặp trở ngại.

Đối với Cốt Hoàng, Thái Thượng vẫn rất yên tâm.

Với thực lực và đặc tính đặc thù của nó, ngay cả Chuẩn Thánh Trung Kỳ thông thường cũng chưa chắc là đối thủ của nó.

Hồng Hoang hiện tại tuy không thiếu cao thủ Chuẩn Thánh, nhưng cũng không phải mỗi người có tu vi thực lực trên Cốt Hoàng đều đến gây phiền phức cho nó.

Huống hồ, trên người nó còn có thủ đoạn của Thái Thượng.

Bởi vậy, Thái Thượng cũng không lo lắng tình hình của Cốt Hoàng, để nó tự mình làm những việc muốn làm trong lòng.

Điều Thái Thượng muốn, chính là để Cốt Hoàng làm người tiên phong, sau đó để y từ từ điều chỉnh và hoàn thiện quy tắc pháp tắc cùng vận chuyển thiên địa của Vô Cực Giới mà thôi.

Còn về việc Cốt Hoàng tự mình muốn làm gì, Thái Thượng cũng không bận tâm, tùy nó vậy.

Chương 314

Thái Thượng một đường để Thanh Huyền giảm tốc độ, tiếp tục du lịch trong Hồng Hoang.

Thoáng chốc, lại mười mấy năm trôi qua.

Tuy thời gian mấy chục năm trước và sau này, trong mắt đông đảo tu sĩ và cao thủ Hồng Hoang không đáng kể, nhưng đối với Thần Nông mà nói, lại là một khoảng thời gian phi phàm.

Sau khi Thần Nông từ mấy chục năm trước báo cho Huyền Đô về ý định đi khắp Hồng Hoang, nếm thử bách thảo cho Nhân tộc, y liền quay về Trần Đô thu xếp một phen, rồi bắt đầu khởi hành, tự mình nếm bách thảo.

Mấy chục năm qua, Thần Nông từ Trần Đô xuất phát, một đường tiến về phía trước, gặp không ít chủng loại thảo mộc, trong đó có độc thảo, cũng có dược thảo.

Trong khoảng thời gian này, Thần Nông từng có một ngày gặp bảy mươi hai loại độc thảo, miệng khô lưỡi tê, đầu váng mắt hoa.

Nhưng vì tu vi của bản thân và đan dược giải độc Huyền Đô ban cho, độc tính của những độc thảo này đều không thể làm gì được y, đều bị y hóa giải từng loại một.

Sau khi Thần Nông nếm thử những độc thảo, dược thảo này, y tỉ mỉ quan sát tình hình của chúng, rồi liền ghi chép độc tính và công hiệu của từng loại thảo mộc xuống, để sau này chỉnh lý thành sách, truyền lại cho Nhân tộc và hậu thế tử dân.

Để Nhân tộc biết độc tính và công hiệu của những loại thảo mộc này, làm phương pháp ứng phó.

Thần Nông một đường đi qua, phần lớn các loại thảo vật y thử đều là độc thảo.

Nhưng tuy là độc thảo, nếu dùng đúng cách, một số độc thảo vẫn có thể cứu người, những điều này Thần Nông đều đã ghi chép từng điều một.

Đợi sau khi ghi chép độc tính của những độc thảo và công hiệu của dược thảo đã thử xong, Thần Nông liền tiếp tục khởi hành đến các khu vực khác, thử các loại thảo mộc khác, xem xét tình hình và dược tính của chúng.

Hồng Hoang, trong một dãy núi nào đó.

Thần Nông khoanh chân ngồi, tế xuất linh bảo Thần Nông Đỉnh, hai tay kết ấn, đánh vào trong Thần Nông Đỉnh, đang luyện chế đan dược.

Phương pháp luyện chế này là do Huyền Đô truyền xuống, tuy không tính là quá cao thâm, nhưng trong tay Thần Nông, cũng trở nên khá phi phàm.

Phương pháp luyện chế đan dược này cực kỳ khế hợp với Thần Nông Đỉnh, Thần Nông luyện chế cũng không quá tốn pháp lực.

Còn về việc tế luyện Thần Nông Đỉnh, thậm chí Thần Nông không cần phải luyện chế nhiều, Thần Nông Đỉnh liền trở thành pháp bảo của y. "Thu!" Đột nhiên, Thần Nông đánh thủ ấn ra, rồi khẽ quát một tiếng, tất cả liền bình ổn lại.

Sau đó có hơn mười viên đan dược từ trong Thần Nông Đỉnh bay ra, rơi vào tay Thần Nông. "Hô, việc luyện chế đan dược này, đối với ta hiện tại mà nói, quả thật có không ít ích lợi..." Thần Nông nhẹ nhàng thở ra một hơi, nhìn đan dược trong tay nói.

Những đan dược này không giống với đan dược giải độc mà

Huyền Đô đã ban.

Tuy cũng có thể coi là đan dược giải độc, nhưng đây là những đan dược mà Thần Nông dùng Thần Nông Đỉnh, luyện chế từ các loại thảo dược, độc dược y đã nếm qua, chỉ có thể dùng cho các triệu chứng đặc định, không giống loại Huyền Đô ban, loại đó có thể giải bách độc.

Tuy nhiên, những đan dược này dù không có tác dụng lớn đối với Thần Nông lúc này, nhưng đối với Nhân tộc, lại có tác dụng không nhỏ.

Hơn nữa, trong quá trình luyện chế không ngừng, sự nắm giữ Thần Nông Đỉnh của Thần Nông, và tiến triển trong luyện chế đan dược, đều ngày càng tăng trưởng.

Không chỉ vậy, việc tiêu hao pháp lực trong quá trình luyện chế không ngừng, rồi lại được bổ sung, cũng có tác dụng không nhỏ đối với sự tiến triển tu vi của Thần Nông lúc này. "Xem ra, lão sư ban Thần Nông Đỉnh cho ta, chính là ý này rồi..." Thần Nông khẽ cười trong miệng, nghĩ rằng lão sư của mình chính là ý này.

Y thu lại đan dược và Thần Nông Đỉnh, rồi tiếp tục khởi hành.

Hồng Hoang, tại một khu vực nào đó.

Thần Nông tiếp tục tiến về phía trước.

Thoáng chốc lại mười năm trôi qua.

Trong mười năm này, y đã gặp không ít thảo dược, có độc, cũng có mang dược tính.

Khi nếm những thảo mộc có độc, Thần Nông tuy bị trúng độc, nhưng y có đan dược giải độc Thái Thượng ban xuống, lại có Thần Nông Đỉnh luyện chế đan dược, ngược lại không có vấn đề gì lớn.

Lúc này độc tính đều đã được hóa giải.

Và những thảo dược, độc thảo này, đều được y ghi chép thành sách.

Thần Nông trên đường đi, tiến triển khá nhanh, khoảng cách đến mục tiêu của mình đã không còn xa.

Vào một ngày này, Thần Nông đi đến một sơn cốc, thấy một loại thảo mộc hiếm thấy, có chút khác biệt so với những loại y đã nếm qua.

Loại thảo mộc này có hình trụ tròn, trơn nhẵn màu tím, lá mọc đối xứng, có cuống lá, hình trứng dẹt hình kim.

Thần Nông thấy vậy, trong lòng suy nghĩ một lát, liền hái một ít, cho vào miệng, nhai thử.

Một lát sau, Thần Nông đột nhiên cảm thấy trong bụng đau đớn không chịu nổi, như ruột gan đứt đoạn. "Loại thảo mộc này, độc tính lại kịch liệt đến vậy..." Ngũ quan Thần Nông vặn vẹo, sắc mặt thống khổ, trong miệng khó khăn thốt ra vài chữ.

Y vội vàng lấy ra bình ngọc giải độc, nhưng sau khi mở ra, một trái tim chìm xuống đáy hồ.

Trong khoảng thời gian này, y nhiều lần trúng độc, đan giải độc dùng khá nhanh, lúc này đã dùng hết. "Chẳng lẽ Thần Nông ta hôm nay, phải mất mạng tại đây?" Thần Nông cười khổ trong miệng, y nhìn cuốn sách ghi chép trong tay, không khỏi tiếc nuối thở dài. "Hy vọng sau khi mất mạng tại đây, sẽ có Nhân tộc phát hiện, mang cuốn sách này đi, cũng sẽ có chút giúp đỡ cho Nhân tộc." Dần dần, Thần Nông bắt đầu thần trí không rõ.

Nhưng trong lòng y vẫn nghĩ về sự nghiệp lớn nếm bách thảo cho Nhân tộc.

Trong lòng mang theo sự không cam lòng này, Thần Nông liền hôn mê bất tỉnh.

Độc tính của loại thảo mộc này quá mạnh, chỉ thêm một lát nữa, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng khó lòng cứu Thần Nông. "Ong!" Ngay lúc này, Thần Nông Đỉnh tự chủ từ trên người Thần Nông bay vọt ra, tỏa ra vạn thiên thần quang, rồi bao bọc lấy toàn thân Thần Nông.

Thần Nông Đỉnh lơ lửng trên Thiên Linh của Thần Nông.

Thân thể Thần Nông từ từ bay lên, lơ lửng trong hư không, từng trận khí tức dị thường từ trên người y tán phát ra. "Ong!" Lúc này, Thần Nông Đỉnh khẽ rung, một cỗ dược lực mênh mông từ trong đỉnh lưu chuyển ra, rơi vào trong thân thể Thần Nông.

Sau đó lại thấy toàn bộ đan dược mà Thần Nông đã luyện chế trước kia đều bay vọt ra, rơi vào trong Thần Nông Đỉnh, tức thì hóa giải, hình thành dược lực, dung nhập vào trong thân thể Thần Nông.

Thần Nông suýt chút nữa vẫn lạc vì độc tính của độc thảo, lúc này lại bị Thần Nông Đỉnh khống chế, rồi dần dần hóa giải.

Ngũ tạng lục phủ trong thân thể y lúc này cũng trở nên có chút trong suốt, dưới sự trợ giúp của Thần Nông Đỉnh, từng chút một đang thay đổi.

Đối với những điều này, Thần Nông đều không hề hay biết, y lúc này vẫn đang trong trạng thái hôn mê. "Hưu!" Ngay lúc này, chỉ thấy trên không trung một đạo lưu quang lướt qua, rồi liền hạ xuống trước mặt Thần Nông, chính là Nhân Hoàng chi sư Huyền Đô.

Huyền Đô vốn đã tính được nguy cơ của Thần Nông, vội vã đến cứu.

Chương 315

Nhưng khi nhìn thấy tình hình của Thần Nông lúc này, lại không ngờ Thần Nông cư nhiên nhân họa đắc phúc.

Sau lần này, khả năng kháng độc và tu vi đều sẽ đề thăng không ít.

Chuyến đi này của Thần Nông, xem như không có vấn đề gì nữa. "Xem ra, đây chính là nguyên nhân lão sư bảo ta giao Thần Nông Đỉnh cho Thần Nông.

Có Thần Nông Đỉnh trợ giúp, Thần Nông chuyến này dù không có ta, cũng sẽ vô sự, tu vi còn sẽ đề thăng không ít..." Huyền Đô nhìn tình hình của Thần Nông lúc này, mỉm cười nói.

Nói xong, y lật tay, lấy ra một viên đan dược giải độc, rồi tay khẽ động, hóa thành dược lực, sau đó được y đánh vào trong thể nội của Thần Nông.

Dưới sự trợ giúp của Thần Nông Đỉnh, dược lực được truyền dẫn vào trong thân thể Thần Nông, giúp y hồi phục nhanh hơn.

Sau khi làm xong tất cả, Huyền Đô khẽ gật đầu, rồi lui ra một bên, khoanh chân ngồi trên một tảng đá lớn, chờ đợi Thần Nông tỉnh lại.

Và lúc này, sau khi được Thần Nông Đỉnh truyền dẫn và sơ lý, những dược lực truyền dẫn vào trong thân thể Thần Nông, lúc này vẫn đang được Thần Nông hấp thu.

Độc mà y trúng do ăn độc thảo, cũng đã sớm bị khu tán.

Ngũ tạng lục phủ của Thần Nông, lúc này cũng đã đề thăng không ít, khả năng kháng độc đại đại tăng cường.

Tu vi cũng lập tức vượt qua Thái Ất Kim Tiên Viên Mãn.

Có thể nói là nhân họa đắc phúc, hơn nữa còn là đắc phúc không nhỏ. "Ong!" Lúc này, Thần Nông Đỉnh phát ra một tiếng ông minh, ngay sau đó liền thấy vầng sáng lộng lẫy bao bọc toàn thân Thần Nông, lúc này dần dần thu liễm lại, co rút vào trong Thần Nông Đỉnh.

Cỗ dược lực truyền dẫn kia, cũng đã trở về trong Thần Nông Đỉnh.

Thần Nông Đỉnh lúc này vẫn lơ lửng trên Thiên Linh của Thần Nông, nhưng Thần Nông, tạm thời vẫn chưa tỉnh lại.

Không biết đã qua bao lâu, ý thức của Thần Nông mới dần dần hồi phục, chậm rãi tỉnh lại. "Đây là?!" Thần Nông mở đôi mắt, phát hiện vẫn là nơi quen thuộc, sắc mặt khẽ giật mình.

Vừa rồi mình, chẳng phải suýt mất mạng tại đây sao?

Sao lúc này lại hồi phục rồi?

Trong lòng Thần Nông ý niệm vạn chuyển, vẫn chưa nghĩ rõ.

Nhưng khoảnh khắc kế tiếp, y ánh mắt vừa chuyển, nhìn thấy thân ảnh đang ngồi trên tảng đá không xa, trong lòng y đã có đáp án.

Sau khi y chậm rãi đứng dậy, liền bước đến gần tảng đá lớn.

Hồng Hoang, tại một khu vực nào đó.

Trước tảng đá lớn.

Thần Nông đi đến trước mặt Huyền Đô, hướng y hành lễ nói: "Đệ tử Thần Nông, bái kiến lão sư, cảm tạ ân cứu mạng của lão sư.

Nếu không có lão sư xuất thủ, đệ tử chuyến này e rằng thật sự đã vẫn lạc tại đây." Thần Nông lúc này vẫn còn có chút sợ hãi.

Dù sao sau khi nếm qua độc thảo kia, bụng y như đứt ruột.

Với tu vi Thái Ất Kim Tiên Hậu Kỳ của y, cũng không chống đỡ

nổi.

Nếu không có lão sư xuất thủ, thay y giải quyết, e rằng thật sự đã vẫn lạc tại chỗ.

Khi đó, Nhân tộc sẽ mất đi Cộng chủ, sách thảo kinh y chỉnh lý thành sách, e rằng cũng không có Nhân tộc nào nhìn thấy.

Vậy thì mình xem như là uổng công vẫn lạc.

Nhưng may mắn thay, vào thời khắc then chốt nhất, lão sư của mình đã giải cứu mình, khiến mọi chuyện không hay đều không xảy ra.

Huyền Đô nghe vậy, chậm rãi mở đôi mắt, nhìn Thần Nông, mỉm cười nói: "Cứu ngươi, không phải vi sư, mà là Thần Nông Đỉnh trên đỉnh đầu ngươi.

Nếu không có nó trợ giúp, vi sư đến đây, e rằng cũng đã hơi muộn." Huyền Đô nói quả thật là lời thật.

Tuy y kịp đến sẽ không khiến Thần Nông vẫn lạc, nhưng muốn Thần Nông hồi phục trong thời gian ngắn, thì lại không có khả năng này.

Dù sao độc tính đã ngấm vào tạng phủ, cũng cần thời gian để hồi phục.

Nhưng có sự xuất thủ của Thần Nông Đỉnh, khi y đến, có hay không có đan dược giải độc của y, kỳ thực cũng không quan trọng.

Bởi vì lực lượng của Thần Nông Đỉnh, một Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cộng thêm dược lực mà Thần Nông đã luyện chế trước kia, đã cơ bản hồi phục thân thể và đề thăng tu vi cho y.

Dược lực của đan dược y lấy ra, chẳng qua chỉ là thêm hoa trên gấm mà thôi, không đáng kể gì.

Thần Nông nghe vậy, lông mày trước tiên khẽ nhíu, ngay sau đó ngẩng đầu, nhìn chiếc tiểu đỉnh ba chân đang lơ lửng trên đỉnh đầu mình, trên mặt lộ ra chút vẻ kinh ngạc.

Vừa rồi không chú ý, không nhìn thấy Thần Nông Đỉnh cư nhiên lơ lửng trên đầu mình.

Lúc này nhìn thấy, rồi liên tưởng đến lời của lão sư mình, Thần Nông quả thật có chút kinh ngạc, cư nhiên là Thần Nông Đỉnh, đã cứu mình?

Thần Nông Đỉnh tuy là một kiện Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng đối với Thần Nông mà nói, chỉ là dùng nó để luyện chế đan dược từ những thảo vật mình đã nếm qua mà thôi.

Các tác dụng khác, y tạm thời đều không dùng đến.

Không ngờ, lần này cứu tính mạng mình, cư nhiên lại là Thần Nông Đỉnh.

Xem ra, mình đối với sự khống chế Thần Nông Đỉnh, vẫn còn chưa đủ, sau này còn phải nghiêm túc lĩnh hội và nắm giữ mới được. "Lần này, nếu không có lão sư ban bảo, tính mạng đệ tử vẫn đáng lo.

Vẫn phải cảm tạ lão sư." Thần Nông nhìn Thần Nông Đỉnh một cái, rồi ánh mắt chuyển hướng Huyền Đô, sắc mặt nghiêm túc nói. "Ngươi cũng không cần tạ ta, bảo vật này là lão sư ban xuống.

Đối với ngươi, chắc hẳn lão sư đã có an bài rồi, bởi vậy, cho dù không có vi sư, ngươi cũng sẽ không sao.

Nhưng ngươi lần này nhân họa đắc phúc, vẫn cần phải nắm giữ thật tốt mới phải." Huyền Đô nhìn Thần Nông, chậm rãi mở lời nói.

Vì Thần Nông lần này đã tăng cường thân thể, lại tiến triển tu vi, vẫn cần phải nắm giữ thật tốt. "Đệ tử minh bạch!" Thần Nông nghe vậy, gật đầu nói.

Huyền Đô thấy vậy, khẽ gật đầu, rồi đứng dậy, lật tay, lấy ra một vật, chính là một cành thần tiên màu đỏ. "Vật này tên Giả Tiên, là khi vi sư rời Thái Thanh Cung lần này, lão sư ban xuống cùng với.

Nó có thể giúp ngươi biện biệt bách thảo, biết được tính bình, độc, ôn, hàn của chúng, ngươi cũng không cần quá nhiều tự mình nếm bách thảo nữa, cũng có thể tránh được không ít phiền phức." Huyền Đô trao Giả Tiên trong tay cho Thần Nông, mở lời nói.

Chương 316

"Đa tạ lão sư, đa tạ Giáo chủ!" Thần Nông nghe vậy, sắc mặt hân hoan nói, rồi vươn tay tiếp nhận cành thần tiên màu đỏ Huyền Đô trao đến.

Y tin rằng, sau khi có thần tiên này trợ giúp, mình nhất định có thể nhẹ nhõm không ít, đối với sự nghiệp lớn nếm bách thảo, cũng sẽ hoàn thành nhanh hơn.

Huyền Đô thấy vậy, gật đầu, rồi lại lấy ra một bình đan dược giải độc cấp cho Thần Nông, cũng như truyền thụ một số phương pháp luyện chế đan đạo xong, liền đứng dậy rời khỏi nơi đây.

Thân thể Thần Nông lúc này đã được Thần Nông Đỉnh gia cường, tu vi cũng tinh tiến.

Ngay cả khi ăn lại loại độc thảo khiến y đau như đứt ruột kia, cũng sẽ không xuất hiện vấn đề gì nữa.

Cộng thêm Giả Tiên và đan dược giải độc, cùng với sự trợ giúp của Thần Nông Đỉnh, Huyền Đô đã không còn lo lắng cho Thần Nông nữa. "Đệ tử cung tiễn lão sư!" Nhìn Huyền Đô khởi thân rời đi, Thần Nông cúi lạy sâu sắc Huyền Đô.

Vài hơi thở sau, Thần Nông mới đứng dậy, tiếp tục sự nghiệp lớn nếm bách thảo của mình.

Y tin rằng, tiến triển tiếp theo, sẽ nhanh hơn không ít.

Sau khi Thần Nông thu xếp đồ đạc của mình, y lại lấy ra cuốn sách ghi chép bách thảo, ghi lại độc tính của loại độc thảo suýt chút nữa khiến mình đứt ruột kia, rồi đặt tên là "Đoạn Trường Thảo", sau đó mới cất đi, tiếp tục khởi hành.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, dấu chân Thần Nông trải khắp những ngọn núi hiểm ác.

Phàm những nơi có kỳ hoa dị thảo sinh trưởng, tất sẽ thấy được dấu vết của Thần Nông.

Sau khi trải qua hơn trăm năm hành trình gian nan, Thần Nông dùng Giả Tiên thử sáu trăm ba mươi chín loại thảo dược.

Cộng thêm ba trăm sáu mươi loại thảo dược y đã nếm thử trước đó, tổng cộng là chín trăm chín mươi chín loại thảo dược.

Trải qua hai trăm năm nếm thảo dược, Thần Nông nay đã mang theo đầy đủ thành quả, bước lên con đường trở về, trở lại Trần Đô.

Sau khi trở về Trần Đô, Thần Nông liền bắt đầu bế quan chỉnh lý những điều mình thu được sau bao năm nếm bách thảo.

Thần Nông đem những bách thảo đã nếm qua, có độc, không độc, loại nào có thể trị bệnh, trị bệnh chứng gì, giải độc gì, đều chỉnh lý từng loại một, còn vẽ cả Bách Thảo Đồ.

Có hình để xem, càng có thể khắc sâu ấn tượng.

Điểm này, Thần Nông cảm nhận sâu sắc.

Bởi vậy ban đầu khi ghi chép, y cũng sẽ vẽ ra hình dạng của thảo dược, để tiện chỉnh lý.

Cuối cùng, sau khi trải qua mấy chục năm, Thần Nông cuối cùng dựa trên kinh lịch và kinh nghiệm của mình, Bách Thảo Đồ v.v., đã biên soạn ra một bộ y kinh dược điển.

Tên là, Thần Nông Bản Thảo Kinh!

Nhân tộc, Trần Đô, trong nơi ở của Cộng chủ.

Thần Nông đội Thần Nông Đỉnh trên đầu, từng trận huyền quang rọi xuống, bao bọc lấy toàn thân Thần Nông, khiến y lúc này trông

như đang tắm mình trong thần quang.

Khí tức trên người y ẩn hiện, đã ở vào biên duyên cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nếm bách thảo rồi lại chỉnh lý đồ dạng thành sách, vốn là việc chứng đạo của Thần Nông.

Lúc này đã hoàn thành, tu vi của y, cũng sắp đột phá giới hạn, đạt đến thiên địa cao hơn.

Khi đó chứng đạo, liền có thể đạt đến cảnh giới Chuẩn Thánh Viên Mãn, hoặc thậm chí siêu việt cảnh giới Chuẩn Thánh Viên Mãn. "Ong!" Thần Nông vươn hai tay, chỉ thấy Thần Nông Bản Thảo Kinh lơ lửng giữa hai tay y, tỏa ra từng trận quang mang rực rỡ.

Một cỗ hương dược cổ xưa lặng lẽ lan tỏa ra, tại nơi Thần Nông trú ngụ, lúc này hình thành một hư ảnh rừng hạnh lớn.

Hạnh lâm xuất hiện, bách bệnh tiêu tan!

Khoảnh khắc kế tiếp, từng trận khí tức mênh mông không ngừng dao động, dẫn động thiên địa chi lực, đại đạo pháp tắc v.v.

Lúc này vô số linh khí ngưng tụ, huyền quang trận trận, dị tượng tùng sinh.

Tại trụ sở Cộng chủ Trần Đô của Nhân tộc. "Đông!" Đột nhiên, một đạo đại đạo chi âm thanh thoát vang vọng trong thức hải của Thần Nông, sau đó y cảm giác đại đạo của mình thông suốt, huyền âm trận trận, pháp lực toàn thân như suối tuôn trào, mạnh hơn vô số lần so với trước. "Cuối cùng, đã bước chân vào cảnh giới Chuẩn Thánh rồi!" Thần Nông từ từ mở hai mắt, khẽ cười nói, tay khẽ nắm lại, vô số đại đạo pháp tắc hiện ra trong tay y, có đan đạo pháp tắc, còn có nhân đạo pháp tắc và tia tia hư ảnh dược thạch hiện lên.

Thần Nông nhìn sâu vào đại đạo pháp tắc trong tay mình, rất lâu

sau, y động tay, tản đi tất cả đại đạo pháp tắc, rồi lần nữa động tay, Thần Nông Bản Thảo Kinh hiện ra trong tay y.

Thần Nông nhìn cuốn Thần Nông Bản Thảo Kinh do mình biên soạn, trên mặt lộ ra một nụ cười, cất tiếng nói: "Có kinh này, Nhân tộc trên con đường này sẽ không còn trống rỗng nữa, tránh độc thảo, dùng dược thảo, bệnh tật đau đớn cũng có thuốc để chữa trị rồi!" Nói xong, Thần Nông nhìn thoáng qua Thần Nông Bản Thảo Kinh, tay khẽ vung, Thần Nông Bản Thảo Kinh liền giải khai cấm chế, tỏa ra vạn thiên thần quang, chiếu rọi khắp Trần Đô.

Vốn dĩ, Thần Nông Bản Thảo Kinh do cấm chế của Thần Nông mà khí tức dị tượng không ngoại tiết, giờ phút này đã đến lúc hiển hiện tại Hồng Hoang, hiển hiện tại Nhân tộc.

Thần quang của Thần Nông Bản Thảo Kinh bao trùm toàn bộ Trần Đô, tất cả Nhân tộc trong Trần Đô, dù đang mang bệnh tật hay nhiễm độc tính của độc thảo, giờ phút này đều hoàn toàn khang phục, thân thể càng thêm cường tráng. "Oanh!" Ngay lúc này, trên bầu trời truyền đến một tiếng nổ vang.

Ngay khi cuốn y kinh dược điển Thần Nông Bản Thảo Kinh hiện thế, trời đất không gian lập tức biến sắc, vô tận hư ảnh thảo mộc dược thạch hiện ra trên trời, hương thơm lan tỏa, phong vân đảo quyển.

Đạo vận lưu chuyển, đạo âm ông minh, trên bầu trời, dường như có bậc đại đức, lập tức ngâm xướng kinh văn.

Nội dung trong đó, chính là những dược phương được ghi lại trong Thần Nông Bản Thảo Kinh, cũng là những phương thuốc trị bệnh lương y cho người phàm.

Lúc này, tất cả Nhân tộc trong Trần Đô đều ngước nhìn lên bầu trời, nhìn về phía trụ sở Cộng chủ, nét mặt lộ vẻ hân hoan.

Dị tượng trên bầu trời, những trận trận đạo âm dược phương ngâm tụng kia, tất cả đều báo hiệu rằng, Cộng chủ, y đã thành công rồi. "Thành công rồi?!

Cộng chủ đã thành công biên soạn Thần Nông Bản Thảo Kinh, dị tượng như vậy chắc chắn phi phàm.

Nhân tộc ta, sau này người phàm cũng có thể có phương pháp chữa trị bệnh tật rồi, ha ha ha!" "Tuyệt vời quá, từ nay về sau, sẽ không còn vì độc thảo và bệnh tật mà có nhiều tộc nhân tử vong nữa, ha ha, đúng là Thiên Hữu Nhân tộc!

Cộng chủ đại đức!" "Cộng chủ vì Nhân tộc ta đích thân nếm độc thảo, lần này trở về, không biết đã già đi bao nhiêu phần, y gần như dùng tính mạng để giải quyết vấn đề bệnh tật cho Nhân tộc, cuốn Thần Nông Bản Thảo Kinh này là do Cộng chủ dùng tính mạng đổi lấy!" "Cộng chủ đại đức!" "Cộng chủ, Cộng chủ!" Trong chốc lát, vô số Nhân tộc lũ lượt quỳ bái về phía nơi Thần Nông đang ở, cao hô: "Thần Nông đại đức!" Có bộ Thần Nông Bản Thảo Kinh này, Nhân tộc cuối cùng không còn lo lắng về vấn đề bệnh tật và trúng độc không có cách chữa trị nữa, tỷ lệ tử vong của Nhân tộc cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Nhân tộc trước đây, khi gặp phải việc ăn nhầm quả dại, thảo dược độc mà trúng độc, cũng như mắc bệnh tật, đều bó tay không có cách nào, chỉ có thể trơ mắt nhìn tộc nhân của mình chết đi.

Hiện tại có bộ Thần Nông Bản Thảo Kinh này, liền không cần lo lắng những chuyện này nữa. "Thần Nông biên soạn y kinh dược điển Thần Nông Bản Thảo Kinh, so với việc Phục Hy dùng Thiên Cơ Kì Bàn lĩnh ngộ Tiên Thiên Bát Quái khi xưa cũng không hề kém cạnh, động tĩnh này, xem ra Địa Hoàng chứng đạo không còn xa nữa rồi." "Không biết lần này Địa Hoàng chứng đạo, sẽ thăng cấp đến cảnh

giới nào?" "Nhân tộc Nhân Hoàng, quả nhiên phi phàm a!" "Đại thế Nhân tộc, quả nhiên không tầm thường!" Động tĩnh vĩ đại này của Nhân tộc, tự nhiên cũng kinh động vô số đại năng Hồng Hoang, bọn họ lũ lượt cất tiếng bàn luận về Địa Hoàng Thần Nông.

Cảnh tượng Phục Hy sáng tạo Bát Quái khi xưa, dường như mới chỉ là ngày hôm qua.

Sau khi Phục Hy sáng lập Bát Quái, liền công đức viên mãn, chỉ đợi tìm được Cộng chủ kế nhiệm, liền có thể thoái vị chứng đạo.

Theo tình hình hiện tại của Thần Nông, hẳn là cũng giống như Phục Hy, tin rằng không lâu sau, y liền có thể chứng đạo Địa Hoàng.

Khi ấy, Nhân tộc Tam Hoàng, liền có hai vị Nhân Hoàng quy vị, thực lực cũng sẽ lần nữa đề thăng.

Chương 317

Trần Đô, chỗ ở của Cộng chủ.

Thần Nông đứng dưới Thần Nông Bản Thảo Kinh, cảm thụ sự gột rửa của y kinh dược điển cùng tín ngưỡng của Nhân tộc, sự cảm ngộ đối với đại đạo đều trở nên rõ ràng hơn rất nhiều.

Rất lâu sau, đợi dị tượng tiêu tan, Thần Nông mới thu lại Thần Nông Bản Thảo Kinh, trở về trụ sở của mình.

Mà Nhân tộc lúc này, lại không vì Thần Nông tạm thời rời đi mà yên tĩnh, ngược lại càng trở nên náo nhiệt hơn, tín ngưỡng đối với Thần Nông càng thêm sâu sắc, danh vọng cũng càng được đề cao.

Nhìn theo tình hình hiện tại, Thần Nông chứng đạo, không còn xa nữa rồi.

Thời gian trôi đi, thoắt cái, đã hơn trăm năm lặng lẽ trôi qua.

Trong hơn trăm năm này, sau khi có Thần Nông Bản Thảo Kinh của Thần Nông, Nhân tộc phát triển càng thêm nhanh chóng.

Tình trạng tử vong do độc thảo, độc quả trước đây giờ cơ bản không còn xuất hiện, tình trạng chết vì bệnh tật cũng đã giảm đi rất nhiều.

Không chỉ vậy, trong Nhân tộc, không ít tộc nhân nhờ vào cuốn y thư này mà nhận biết thêm rất nhiều thảo dược.

Khiến Nhân tộc trong lĩnh vực này, không còn trống rỗng như trước, trên lĩnh vực này, Nhân tộc cũng dần dần phát triển.

Uy vọng của Thần Nông lúc này, càng ngày càng vang dội.

Tại Nhân tộc Thánh địa. "Tình hình của Thần Nông lúc này, ngày

chứng đạo e rằng không còn xa nữa rồi." Hữu Sào thị nhìn tình hình trong Trần Đô, hỏi Toại Nhân thị. "Sau khi Thần Nông Bản Thảo Kinh của Thần Nông hiện thế, việc chứng đạo của y đã viên mãn, khoảng thời gian sau này, chính là để củng cố tu vi bản thân, củng cố lại sự việc của Nhân tộc, liền có thể tìm kiếm người thiền nhượng." "Khi đó, sau khi Cộng chủ kế nhiệm được xác định, Thần Nông liền có thể thiền nhượng chứng đạo rồi." Toại Nhân thị nghe vậy, khẽ gật đầu, trong lòng đã hiểu rõ về sự việc của Thần Nông lúc này.

Y tính toán thời cơ, khoảng cách đến thời điểm Nhân Hoàng giáng thế, cũng sẽ không còn quá xa nữa.

Hữu Sào thị và Truy Y thị gật đầu, việc này Đại ca của họ hiểu biết nhiều hơn, những gì y nói lúc này, tự nhiên là không sai.

Dù sao y chính là Thánh nhân chi khu, hiểu rõ những chuyện này hơn một chút cũng là điều bình thường, bọn họ cứ nghe theo y là được.

Trong Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu của Nhân tộc Thánh địa. "Đông!" Từ đồ án Tiên Thiên Bát Quái trên thiên linh của Phục Hy, phát ra một đạo đại đạo chung minh, sau đó liền thấy hai con âm dương ngư từ từ chuyển động, trong đó thiên cơ hiển hóa, vô tận huyền diệu hiện lên.

Trong đồ án Tiên Thiên Bát Quái, một đạo đại đạo đen tuyền không ngừng ngưng tụ lại, âm dương ngư bao quanh trên thiên cơ đại đạo, khí tức càng lúc càng hạo hãn và tinh thuần, dường như là nơi tinh túy nhất của đại đạo. "Thiên cơ chi đạo, dung!" Phục Hy không ngừng kết thủ ấn, sau đó liền thấy hai con âm dương ngư của đồ án Tiên Thiên Bát Quái bắt đầu dung nhập vào thiên cơ chi đạo. "Oanh!" Đại đạo đang oanh minh, đại đạo khí tức kích động mà ra, lập tức vượt qua một cảnh giới hoàn toàn mới.

Sau đó liền thấy thiên cơ chi đạo dung nhập vào đồ án Tiên Thiên

Bát Quái, rồi đồ án Tiên Thiên Bát Quái trở thành một đồ án hoàn toàn mới, đây chính là đại diện cho thiên cơ chi đạo, chính là đại diện cho đại đạo của Phục Hy.

Đại diện cho, Hỗn Nguyên chi đạo!

Trong Nhân tộc Thánh địa. "Oanh!" Đột nhiên, một cỗ đại đạo khí tức khủng bố quét ra, chấn động toàn bộ Nhân tộc Thánh địa.

Trên không Nhân tộc Thánh địa lúc này, dị tượng bỗng nổi lên, tử khí đông lai, linh khí hội tụ, hà quang vạn thiên, vạn thú tề minh, báo hiệu việc Phục Hy lúc này chứng đạo, chính thức bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Khoảnh khắc này, tám vị trưởng lão Nhân tộc, hai vị Nhân Tổ, không ít đệ tử Nhân tộc đều lộ vẻ hân hoan.

Thiên Hoàng, đã chứng đạo rồi!

Toại Nhân thị trên mặt lộ ra nụ cười, Nhân tộc, đã có vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên ra đời.

Từ nay về sau, Nhân tộc có hai vị tồn tại đỉnh tiêm tọa trấn, vững vàng chiếm giữ vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, Hồng Hoang vạn tộc, sẽ không còn chủng tộc nào có thể lay chuyển địa vị của Nhân tộc. "Phục Hy, quả nhiên không làm Nhân tộc thất vọng." Toại Nhân thị thầm nói trong lòng một tiếng, nhìn Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu, nụ cười trên mặt càng thêm đậm.

Tại Phượng Tê Sơn, Trung Ương Đại Lục.

Nữ Oa nhìn dị tượng trời đất hiện ra trên không Nhân tộc Thánh địa, trên thánh nhan lộ ra một nụ cười, trong mỹ mâu lướt qua một tia hân hoan. "Tâm nguyện bao năm của Ca ca, cuối cùng cũng đã hoàn thành.

Nhân tộc, cũng đã chào đón vị tồn tại đỉnh tiêm thứ hai rồi." Nữ

Oa khẽ cười nói, nàng từ từ đứng dậy, đi đến trước Phượng Tê Sơn, nhìn về phía Nhân tộc Thánh địa, thân hình khẽ động, bay về phía Thánh địa.

Trong Nhân Tổ Điện của Nhân tộc Thánh địa. "Thủ đoạn của Thái Hạo, quả nhiên phi phàm, chỉ trong thời gian ngắn ngàn năm, đã đạt đến trình độ này." "Như vậy, Nhân tộc ta liền có vị Hỗn Nguyên tồn tại đầu tiên, hai vị tồn tại đỉnh tiêm rồi." Toại Nhân thị trên mặt lộ ra một nụ cười, hỏa quang trong mắt càng thêm rực rỡ. "Có Thiên Hoàng, Nhân tộc từ đây liền vững vàng chiếm giữ vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính rồi, thực lực Nhân tộc ngày sau, cũng sẽ càng thêm cường hãn." Nụ cười trên mặt Hữu Sào thị càng đậm hơn, Nhân tộc hiện tại có hai vị tồn tại đỉnh tiêm, nhìn khắp Hồng Hoang vạn tộc, có chủng tộc nào có thực lực như vậy?

Vu Yêu nhị tộc tuy rằng mỗi bên đều có Hỗn Nguyên tồn tại, nhưng chỉ có một vị, Nhân tộc hiện tại có hai vị, sau này còn có bảy vị Nhân Hoàng quy vị, thực lực tổng thể như vậy, trong Hồng Hoang vạn tộc, không có chủng tộc nào có thể so bì được. "Đợi sau khi các Nhân Hoàng toàn bộ quy vị, Nhân tộc ta, liền sẽ đứng trên đỉnh vạn tộc rồi." Truy Y thị mỉm cười gật đầu nói, từ sự việc này, y đã nhìn thấy không ít tình hình.

Toại Nhân thị gật đầu, không nói gì, Hữu Sào thị và Truy Y thị nói không sai, Phục Hy chứng đạo, sau khi bảy vị Nhân Hoàng quy vị, thực lực và địa vị của Nhân tộc, chắc chắn sẽ đề thăng rất lớn, nói là đứng trên đỉnh vạn tộc một chút cũng không quá. "Đi thôi, cùng ta tiền vãng." Toại Nhân thị suy nghĩ một lát, rồi đứng dậy cất tiếng nói.

Nghe vậy, hai vị Nhân Tổ gật đầu, rồi đứng dậy, đi theo sau Toại Nhân thị, bước ra khỏi Nhân Tổ Điện. "Hưu!" Lúc này, chỉ thấy một đạo thần quang lóe lên, rồi hiện ra một đạo thiến ảnh, chính là Thánh Mẫu Nữ Oa. "Kính chào Thánh Mẫu!" Toại Nhân Tam Tổ thấy vậy,

lập tức hành lễ.

Nữ Oa khẽ gật đầu, không nói gì, ánh mắt nhìn về phía Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu. "Thái Hạo đã chứng đạo, tiếp theo chính là giai đoạn thu vĩ cuối cùng rồi." Toại Nhân thị thấy vậy, mỉm cười cất tiếng nói.

Nữ Oa tự nhiên hiểu rõ điều này, lúc này gật đầu, không nói gì, chờ đợi Phục Hy ổn định trở ra.

Toại Nhân Tam Tổ ánh mắt cũng nhìn về phía Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu, chờ đợi tình hình của Phục Hy.

Trong Tam Hoàng Ngũ Đế Miếu của Nhân tộc Thánh địa.

Đồ án Tiên Thiên Bát Quái tản mát ra âm dương chi khí tinh thuần, cùng với việc diễn hóa thiên cơ vô hạn, không ngừng chuyển động.

Đại đạo khí tức trên người Phục Hy từ chỗ hạo hãn tinh thuần ban đầu, dưới sự chuyển động của đồ án Tiên Thiên Bát Quái, dần dần bình ổn lại, không ngừng thu liễm vào trong thân thể Phục Hy.

Đồ án Tiên Thiên Bát Quái lúc này, chính là thiên cơ đại đạo của Phục Hy, cũng đã thăng cấp đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sự chuyển động lúc này, chính là để củng cố sự thăng cấp này, cũng là để trình độ chứng đạo lần này, càng thêm thông thạo trong việc nắm giữ.

Không biết đã qua bao lâu, khí tức trên người Phục Hy khôi phục lại vẻ phiêu diểu, dường như hòa làm một với trời đất. "Ông!" Trong một khoảnh khắc nào đó, Phục Hy từ từ mở hai mắt, trong hai đồng tử hiển hóa âm dương nhị ý, tựa như hai con âm dương ngư hiện lên trong mắt y, tại mi tâm, một đồ án bát quái nhàn nhạt hiện ra, diễn hóa vô tận thiên cơ. "Mưu toán bấy lâu nay, cuối cùng cũng không phí hoài, cảnh giới Hỗn Nguyên, quả nhiên không tầm thường." Rất lâu

sau, sau khi cảm thụ xong sự biến hóa của bản thân, Phục Hy khẽ cười nói.

Chương 318

Y trước đây tiềm tu vô số năm, đều không thể thăng cấp, đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vẫn luôn bị mắc kẹt ở Chuẩn Thánh viên mãn, sau này Thái Thượng đề nghị, khiến y nhìn thấy hy vọng, cùng y và muội muội của mình đã thực hiện không ít thủ đoạn và chuẩn bị.

Lần này, cuối cùng cũng không làm mưu toán của mình phí hoài, cuối cùng cũng đã hoàn thành tâm nguyện của mình, chứng đạo Hỗn Nguyên rồi. "Tính toán thời cơ, cũng đã có thể độ kiếp rồi, thiên cơ chi đạo lúc này, là thích hợp nhất để độ kiếp." Phục Hy trong tay hiện ra đồ án Tiên Thiên Bát Quái, trong đó thiên cơ hiển hóa, y nhìn rất lâu sau, khẽ nói.

Tu vi của y hiện giờ vừa mới thăng cấp, việc nắm giữ đại đạo tự nhiên là thông thạo nhất, cảnh giới cũng không bất ổn, lúc này độ kiếp, cũng là thời cơ tốt nhất, y tự nhiên sẽ không bỏ lỡ thời cơ này.

Trong lòng suy nghĩ một lát, thân hình khẽ động, rời khỏi đại điện.

Tại một sơn mạch hoang vu nào đó ở Hồng Hoang, trên một đỉnh núi. "Thủ đoạn của Đại ca quả thật phi phàm, Phục Hy chứng đạo Hỗn Nguyên, như vậy, với thực lực và khí vận của Nhân tộc, Hồng Hoang vạn tộc sẽ không thể nào lay chuyển được nữa, ngay cả Vu Yêu cũng không thể làm được." Nguyên Thủy thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thái Thượng bên cạnh, cất tiếng nói. "Phục Hy cũng là đại thần thông giả lâu năm, nay có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng coi như đã hoàn thành tâm nguyện bao năm của y rồi." Thông Thiên cũng gật đầu nói. "Vi huynh làm vậy, ngoài việc hoàn thành tâm nguyện của Phục Hy, củng cố khí vận và thực lực Nhân tộc ra, cũng là vì vị trí

Thiên Hoàng, trong Hồng Hoang, không có ai thích hợp hơn Phục Hy, đây cũng là tồn tại do Nhân Đạo lựa chọn." Thái Thượng hai mắt thanh không, thần niệm xuyên thấu, nhìn về phía Nhân tộc Thánh địa, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, Đại ca của họ chấp chưởng Nhân Đạo, Nhân Đạo này có thể nói là đạo của chúng sinh, đã là do Nhân Đạo lựa chọn, vậy Phục Hy chính là nhân tuyển tốt nhất để trở thành Thiên Hoàng. "Nhị đệ, Tam đệ, Phục Hy sắp chứng đạo Hỗn Nguyên, vậy cùng Vi huynh đến xem một chút đi!" Thái Thượng trên mặt bình thản lộ ra một nụ cười, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên nói. "Vậy thì cùng Đại ca đi một chuyến, cũng để chứng kiến sự ra đời của vị Hỗn Nguyên đầu tiên của Nhân tộc." Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, mỉm cười nói.

Thái Thượng cười cười, rồi đứng dậy, động thân về phía Nhân tộc.

Nguyên Thủy và Thông Thiên thấy vậy, cũng đứng dậy, đi theo Thái Thượng về phía Nhân tộc.

Trong Nhân tộc Thánh địa. "Hưu!" Một đạo quang mang lóe lên, rồi hiện ra thân hình Phục Hy, y mỉm cười nhìn Nữ Oa, Toại Nhân Tam Tổ. "Ca ca!" "Thái Hạo!" "Thiên Hoàng!" Bốn người xưng hô tuy khác nhau, nhưng điều đó không ảnh hưởng, dù sao đó cũng chỉ là xưng hô mà thôi, không đáng kể gì.

Phục Hy nghe vậy, mỉm cười gật đầu. "Ca ca lần này thành công chứng đạo, tâm nguyện cuối cùng cũng đã đạt thành, Muội muội chúc mừng Ca ca." Nữ Oa cười nói. "Còn phải nhờ thủ đoạn tương trợ năm xưa của Muội muội." Phục Hy mỉm cười nói. "Thái Hạo, ngươi có tính toán bây giờ liền độ Hỗn Nguyên Thiên Kiếp sao?" Toại Nhân thị nhướng mày, nhìn Phục Hy hỏi.

Y quan sát tình hình Phục Hy, quả thật thời cơ độ kiếp bây giờ là tốt nhất, nghĩ rằng Phục Hy cũng có ý nghĩ như vậy. "Đúng là như vậy, hiện tại đại đạo ổn định, là thời cơ tốt nhất để độ kiếp." Phục Hy nghe vậy, gật đầu nói. "Đã như vậy, vậy ta cùng Ca ca tiền vãng." Nữ Oa nói.

Phục Hy gật đầu, không nói gì. "Đã như vậy, vậy thì cùng đi đi!" Toại Nhân thị nhìn Hữu Sào thị và Truy Y thị, cất tiếng nói. "Được!" Phục Hy gật đầu. "Phục Hy, hướng Đông Nam, cách mấy triệu ức dặm, có một sơn mạch hoang vu rộng hàng ức vạn dặm, có thể để ngươi độ kiếp." Đột nhiên, một thanh âm khôi hoằng thản nhiên truyền đến, Phục Hy, Nữ Oa, Toại Nhân cùng những người khác nghe vậy nhìn tới, lại thấy trên không Thánh địa, xuất hiện ba đạo thân ảnh, không phải Tam Thanh thì còn là ai? "Đạo huynh!" "Kính chào Lão sư, hai vị Sư thúc!" "Kính chào Giáo chủ, hai vị Thánh nhân!" "Kính chào Giáo chủ, hai vị Đạo huynh!" Nữ Oa, Toại Nhân, hai vị Nhân Tổ và Phục Hy cùng những người khác, sau khi nhìn thấy Thái Thượng Tam Thanh, lập tức chắp tay hành lễ.

Thái Thượng Tam Thanh nghe vậy, gật đầu, sau đó Thái Thượng nói: "Đã quyết định xong, vậy thì lúc này động thân đi!" Nghe vậy, Phục Hy thần sắc nghiêm túc gật đầu, rồi nhìn Nữ Oa một cái, liền động thân, bay về phía hướng Thái Thượng đã nói. "Đạo hữu đi thôi!" Thái Thượng nhìn Nữ Oa nói, rồi gật đầu với Nguyên Thủy và Thông Thiên, liền động thân tiền vãng.

Tam Thanh động thân, Nữ Oa theo sát phía sau, Toại Nhân Tam Tổ nhìn nhau, sau đó Toại Nhân thị tay khẽ vung, bao bọc lấy hai vị Nhân Tổ, cũng đi theo Thái Thượng, Nữ Oa cùng những người khác đến sơn mạch hoang vu này.

Mọi người đều là tồn tại đỉnh tiêm, tốc độ lúc này tự nhiên không cần phải nói, trong chớp mắt đã vượt qua mấy triệu ức dặm, hạ

xuống giữa sơn mạch này. "Nơi đây rộng lớn, không có sinh linh khác, quả thật phù hợp làm nơi độ kiếp." Phục Hy ánh mắt từ từ quét qua sơn mạch này, khẽ nói. "Hỗn Nguyên Thiên Kiếp tuy hiểm ác, nhưng với thực lực của ngươi, nghĩ rằng sẽ không có vấn đề lớn nào, ngươi cứ yên tâm độ kiếp đi." Thái Thượng nhìn thoáng qua chín tầng trời, rồi nhìn Phục Hy nói. "Giáo chủ yên tâm, Phục Hy đã rõ." Phục Hy nghe vậy, trịnh trọng gật đầu nói.

Tu vi của y tuy mới chỉ sơ nhập cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng với mức độ tích lũy của mình, cộng thêm linh bảo trong tay, nghĩ rằng độ qua Hỗn Nguyên Thiên Kiếp này, sẽ không có vấn đề gì lớn.

Thái Thượng nghe vậy, gật đầu, rồi ra hiệu Phục Hy có thể bắt đầu chuẩn bị độ kiếp. "Hưu!" Nữ Oa, Toại Nhân cùng những người khác đến đây, nhìn Phục Hy chuẩn bị bắt đầu. "Ca ca, mọi việc cẩn thận!" Nữ Oa mặt lộ vẻ ngưng trọng, cất tiếng nói.

Phục Hy gật đầu nói: "Yên tâm!" Nói xong, y nhìn Toại Nhân Tam Tổ, gật đầu rồi thân hình khẽ động, đã xuất hiện tại trung tâm sơn mạch.

Mà Thái Thượng thấy vậy, tay khẽ vẽ, một cỗ vô hình chi lực bao trùm nơi đây, ngay cả sức mạnh lôi đình, cũng sẽ không lan đến nơi này.

Tuy nói bọn họ đều là tồn tại đỉnh tiêm, không sợ những sức mạnh lôi đình này, nhưng nếu đến quá gần, e rằng sẽ ảnh hưởng đến Phục Hy, Thái Thượng làm vậy, liền sẽ không có vấn đề gì, có thể yên tâm quan sát.

Cùng lúc đó, Tây Phương Linh Sơn, Yêu Tộc Vạn Yêu Điện, Vu Tộc Tổ Vu Điện, Huyết Hải, Vạn Thọ Sơn...

Tây Phương Nhị Thánh, Đế Tuấn, Hậu Thổ cùng Tổ Vu, Minh Hà, Trấn Nguyên Tử và các tồn tại khác, lúc này ánh mắt đều chuyển đến

nơi này.

Trước đây Toại Nhân thị tọa trấn Nhân tộc Thánh địa, cộng thêm đại trận che giấu thiên cơ của Thánh địa, các tồn tại khác muốn dò xét thiên cơ nơi đây, quả thật không dễ tính toán được.

Cho dù có thể tính toán được, mấy vị này cũng không dám mạo hiểm đi dò xét thiên cơ Thánh địa.

Không nói Toại Nhân thị, sau lưng Nhân tộc, còn có Thánh Mẫu Nữ Oa, Giáo chủ Thái Thượng, ba vị tồn tại đỉnh tiêm này, trong Hồng Hoang, vị nào có thể ngăn cản?

Chỉ riêng Thái Thượng một mình đã đủ để trấn phong bọn họ, bọn họ tự nhiên không dám mạo hiểm dò xét thiên cơ Nhân tộc.

Nhưng hiện tại, Thái Thượng cùng bọn họ đều ở đây rồi, Phục Hy cũng ở đây, tất cả thiên cơ đều sáng tỏ, cho dù không tính toán thiên cơ, với thủ đoạn và nhãn lực của bọn họ, sao lại không nhìn ra, Phục Hy, là muốn độ Hỗn Nguyên Thiên Kiếp.

Nhưng, Phục Hy?!

Tại sao lại là Phục Hy?!

Tây Phương Nhị Thánh và Đế Tuấn thần sắc hơi trầm xuống, không thể hiểu nổi, sao lại là Phục Hy chứ?

Vị tồn tại đỉnh tiêm thứ hai của Nhân tộc, liền sắp ra đời ư?

Hậu Thổ hiểu rõ, Phục Hy chắc chắn có thủ đoạn của Thái Thượng trợ giúp, nếu không thì, ban đầu cũng sẽ không đích thân ra tay rồi.

Mà Tây Phương Nhị Thánh trong lòng suy nghĩ, đã là Thiên Hoàng do Thái Thượng định ra, lại còn để Phục Hy đảm nhiệm vị trí này, nói rằng trong đó không có chút mưu tính nào, bọn họ tự nhiên không tin.

Giờ xem ra, e rằng mưu tính của Thái Thượng, chính là để Phục Hy chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên, mà hiện tại, thời cơ thành quả đã hoàn toàn viên mãn.

Chương 319

"Đúng là hảo kế sách a!" Chuẩn Đề thần sắc hơi trầm, thấp giọng nói.

Như vậy, Nhân tộc cho dù không có Nhân Hoàng khác, vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính của Nhân tộc, liền đã vững vàng chiếm giữ.

Tiếp Dẫn không nói gì, chỉ là niệm châu trong tay y khẽ động nhanh hơn vài phần.

Mà trong Vạn Yêu Điện, Đế Tuấn từ từ đứng dậy, thần sắc trầm tư, nhìn về phía Phục Hy, rất lâu không nói gì.

Mà khi ánh mắt của Tây Phương Nhị Thánh và hai vị tồn tại Hỗn Nguyên chuyển đến nơi Phục Hy độ kiếp, không ít đại thần thông giả trong Hồng Hoang, vô số tu sĩ sinh linh, lúc này cũng chuyển ánh mắt đến nơi đây.

Ngay sau đó, thần sắc trên mặt bọn họ đều lộ vẻ chấn kinh.

Thiên Hoàng Phục Hy?!

Đây không phải là thiên kiếp thông thường, y sau khi chứng đạo Thiên Hoàng, tu vi đã là Chuẩn Thánh viên mãn, lúc này muốn độ kiếp, chính là Hỗn Nguyên Thiên Kiếp.

Phục Hy đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ư?!

Lúc này, vô số tu sĩ và đại năng trong lòng lần nữa chấn kinh, mới có bao lâu, Phục Hy đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, điều này chẳng phải nói rõ, Nhân tộc, sẽ có vị tồn tại Hỗn Nguyên đầu tiên ra đời, vị tồn tại đỉnh tiêm thứ hai ra đời sao?

Bọn họ ánh mắt khẽ chuyển, nhìn về phía Thái Thượng, bọn họ cảm thấy, việc này e rằng có thủ đoạn của Thái Thượng nhúng tay

vào, quả nhiên là kế hoạch hay, Phục Hy cứ như vậy chứng đạo Hỗn Nguyên.

Như vậy, Nhân tộc liền sẽ có hai vị tồn tại đỉnh tiêm tọa trấn, thực lực tổng thể sẽ đề thăng vô số.

Mà vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính của Nhân tộc, liền có thể từ đây vững vàng chiếm giữ.

Trong Hồng Hoang vạn tộc lâm lập hiện tại, cũng không có phương chủng tộc nào có thể lay chuyển địa vị của Nhân tộc nữa, ngay cả Vu Yêu nhị tộc cùng có Hỗn Nguyên tồn tại, cũng không thể.

Tại một sơn mạch hoang vu nào đó ở Hồng Hoang.

Phục Hy lăng không bay lên, ngưng vọng chín tầng trời, tuy rằng y có lòng tin độ qua Hỗn Nguyên Thiên Kiếp này, nhưng cũng không dám coi thường, vẫn sẽ cẩn thận đối đãi. "Oanh long long!!!" Lúc này, trên chín tầng trời vang lên một loạt tiếng sấm chớp, giữa trời đất thiên uy hạo hãn, kiếp vân ngưng kết lại.

Thấy tình hình này, Phục Hy thầm nói trong lòng một tiếng.

Thiên kiếp, đã đến rồi!

Tại một sơn mạch hoang vu nào đó ở Hồng Hoang. "Oanh long long!!!" Trong chín tầng trời, vang lên một loạt tiếng sấm chớp, thiên uy như ngục, bao trùm phạm vi vạn ức dặm, thanh trừ tất cả sinh linh trong đó, để tránh bị ảnh hưởng bởi thiên kiếp lần này.

Phục Hy chân khẽ động, rồi từ từ bay lên, đại đạo khí tức trên người y hạo hãn, pháp lực trong cơ thể vận chuyển, khí thế khủng bố quét ra, hư không biến thành vặn vẹo, linh khí bị áp bạo, phát ra âm thanh nứt gãy. "Kẽo kẹt kẽo kẹt!" Trong thiên kiếp sắp ngưng kết hoàn thành này, vô số đạo lôi đình biến hóa nhanh chóng, chiếu sáng cả vùng trời đất mờ tối tựa như biển mực đổ xuống, chiếu rọi lên

thần sắc chấn kinh của vô số tu sĩ sinh linh trong Hồng Hoang.

Cách mấy triệu ức dặm, Thái Thượng Tam Thanh, Nữ Oa, Toại Nhân cùng những người khác nhìn thiên kiếp đang ngưng kết lại, thần sắc mỗi người một khác.

Thái Thượng Tam Thanh thì bình tĩnh, bởi vì bọn họ tin rằng, với tu vi và thủ đoạn của Phục Hy, độ qua Hỗn Nguyên Thiên Kiếp này sẽ không có chút bất ngờ nào.

Phải biết rằng, mỗi một vị tu vi đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, đều sẽ bắt đầu từ cảnh giới này, một mặt tích lũy bản thân, một mặt chuẩn bị cho việc độ kiếp.

Dù sao ai cũng không biết tình hình thiên kiếp sẽ thế nào, đều cần chuẩn bị kỹ càng, đảm bảo vạn vô nhất thất.

Cho nên nói, cơ bản sau khi tu vi đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, đều là vừa tu hành, vừa chuẩn bị sự việc độ kiếp, trừ phi có bất ngờ lớn, nếu không thì, thông thường sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Các đại năng khác còn như vậy, huống hồ Phục Hy là tồn tại đỉnh tiêm như vậy, chuẩn bị chỉ có thể càng thêm sung túc, thiên kiếp lúc này trong mắt Thái Thượng Tam Thanh, sẽ không gây ra phiền phức quá lớn cho Phục Hy.

Toại Nhân Tam Tổ thấy Thái Thượng không có quá nhiều lo lắng, trong lòng cũng hơi an định đôi chút, bọn họ vẫn tin Phục Hy có thể độ qua.

Nữ Oa là muội muội, tuy rằng cũng tin Ca ca Phục Hy của mình sẽ an nhiên độ qua, nhưng lúc này thiên kiếp giáng lâm, trong lòng vẫn khó tránh khỏi vài phần lo lắng. "Đạo hữu an tâm, với tu vi thủ đoạn của Phục Hy, sẽ không có vấn đề gì đâu." Thái Thượng nhìn nghiêng Nữ Oa, thản nhiên nói.

Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, bình phục lại tâm tình của mình, rồi tiếp tục quan sát.

Còn về mấy vị kia, lúc này cũng đang chú ý, còn có các đại năng và tu sĩ khác, đều đang thời khắc chú ý, muốn xem, rốt cuộc Phục Hy có thể thuận lợi độ qua Hỗn Nguyên Thiên Kiếp này, trở thành vị tồn tại đỉnh tiêm thứ hai của Nhân tộc hay không.

Nếu có thể, bọn họ tự nhiên không hy vọng Phục Hy thành công chứng đạo, dù sao thực lực Nhân tộc quá mạnh, đối với Yêu tộc và Tây Phương mà nói, đây không phải là chuyện tốt lành gì, cho nên nói, nếu có thể hy vọng, bọn họ vẫn không hy vọng Phục Hy chứng đạo thành công.

Nhưng cụ thể thế nào, vẫn phải xem tình hình thiên kiếp tiếp theo.

Trong sơn mạch hoang vu.

Đại đạo pháp tắc trên người Phục Hy bao quanh, ngưng tụ đại đạo chi lực hạo hãn cùng đại địa chi lực, khí thế khủng bố trùng tiêu, chuẩn bị nghênh tiếp lôi kiếp. "Oanh long long!!!" Lúc này, trong thiên kiếp truyền đến một loạt tiếng sấm chớp, sau đó liền thấy mấy đạo lôi đình ầm ầm giáng xuống, xé rách vô số hư không, nơi đi qua hư không vỡ nát, trở về hỗn độn, tái diễn địa thủy phong hỏa, uy thế khủng bố tồi khô lạp hủ bao trùm về phía Phục Hy.

Thấy vậy, Phục Hy thần sắc không đổi, trong tay kết thủ ấn, rồi đánh ra về phía trên. "Âm Dương có loạn, Hỗn Nguyên quy nhất!" Trong thủ ấn kích động đại đạo chi lực tuyên cổ vô tận, sau đó bao bọc lấy đại đạo chi lực và thiên địa chi lực, ngưng tụ thành một đồ án Thái Cực bao trùm vạn ức dặm, trong đó âm dương song ngư lưu chuyển, tản mát ra khí tức khủng bố.

Thiên cơ chi đạo hiện lên trong hai đồng tử Phục Hy, diễn hóa ra mọi biến hóa giữa trời đất. "Bành!

Bành!

Bành!" Trong đồ án Tiên Thiên Bát Quái, không ngừng truyền đến một loạt tiếng vang nhẹ, kích khởi từng trận gợn sóng, nhưng đồ án Tiên Thiên Bát Quái không có chút vết nứt nào, những cái khác, liền càng không thể nào, những lôi đình này uy lực không quá mạnh, chẳng qua là vượt qua trình độ Chuẩn Thánh viên mãn mà thôi, lúc này đủ để ứng phó.

Đồ án Tiên Thiên Bát Quái vốn chứa đựng thiên cơ chi đạo của Phục Hy lúc này, những lôi đình này tự nhiên không thể phá vỡ.

Lúc này lôi đình tiêu tán, từng tia tạo hóa dung nhập vào đồ án Tiên Thiên Bát Quái, khiến khí tức trong đó càng thêm tinh túy, tốc độ chuyển động của âm dương song ngư càng lúc càng nhanh. "Phá!" Phục Hy thần sắc chợt nghiêm nghị, thủ ấn trong tay đánh ra, sau đó liền thấy giữa sự lưu chuyển của đồ án âm dương trong Tiên Thiên Bát Quái, hai đạo thần quang quán xuyên toàn bộ trời đất, thiên kiếp đã ngưng tụ đến cực hạn lúc này bị hai đạo thần quang xuyên thủng hai lỗ lớn. "Oanh long long!!!" Lúc này, lôi đình không ngừng ầm ầm giáng xuống, không ngừng oanh kích đồ án Tiên Thiên Bát Quái của Phục Hy, kích khởi từng trận không gian gợn sóng, những lôi đình hủy diệt chi lực và thiên kiếp chi lực lúc này toàn bộ bị âm dương song ngư hóa giải, lại hấp thu không ít tạo hóa chi lực nên uy lực lúc này càng mạnh.

Phục Hy thao luyện đồ án Tiên Thiên Bát Quái, lúc này không ngừng đón đỡ những đợt công kích lôi đình như bão táp, tốc độ chuyển động của đồ án Tiên Thiên Bát Quái càng lúc càng nhanh, trong đó thiên cơ hiện lên, âm dương hóa vạn vật.

Nhìn tình hình Phục Hy độ kiếp lúc này, Toại Nhân thị và Nữ Oa trên mặt đều lộ ra nụ cười, với thủ đoạn như vậy, độ qua thiên kiếp

quả thật không có bất ngờ lớn nào.

Bởi vì cho đến bây giờ, Phục Hy vẫn chưa thực sự ra tay, lúc này chẳng qua chỉ là dùng đại đạo thần thông này để chống đỡ mà thôi, những thủ đoạn phía sau, sẽ càng thêm mạnh mẽ, ứng phó lôi thần chi kiếp phía sau, lại vừa vặn là thích hợp.

Phục Hy thủ ấn trong tay không ngừng đánh ra, đại đạo chi lực hạo hãn quán xuyên hiện tại, quá khứ và tương lai vô tận thời không khu vực, nơi nào quét qua, đều trở về hỗn độn chi địa, ngay cả địa thủy phong hỏa và hỗn độn chi khí, lúc này đều yên diệt trong đó. "Tiên Thiên Bát Quái, phá!" Phục Hy khẽ quát một tiếng, hai tay đẩy lên, đồ án Tiên Thiên Bát Quái lập tức phóng lên trời.

Cùng với cú đẩy này của Phục Hy, sơn hà băng tháp, càn khôn băng phôi, âm dương ngũ hành toàn bộ hỗn loạn không chịu nổi, tất cả thời không đều vỡ nát, cảnh tượng khủng bố tựa như tận thế, những sức mạnh khủng bố đến cực điểm kia tồi khô lạp hủ quét về phía thiên kiếp. "Oanh long long!!!" Lúc này, thiên kiếp vận chuyển, lôi đình không ngừng ầm ầm giáng xuống, không ngừng oanh kích đồ án Tiên Thiên Bát Quái, uy lực lúc này căn bản không kém Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trên đồ án Tiên Thiên Bát Quái xuất hiện tia tia vết nứt.

Nhưng vết nứt tuy hiện, nhưng lại không có vấn đề gì lớn.

Chương 320

"Ông!" Một điểm hàn mang hiện lên, ngay sau đó thần quang bao trùm thế gian!

Khoảnh khắc này, không có quá nhiều âm thanh, bởi vì tất cả đều yên diệt trong đó.

Đồ án Tiên Thiên Bát Quái rơi vào trong thiên kiếp, dưới sự tự bạo, đã cuốn đi phần lớn thiên kiếp chi lực, dọn trống một khu vực cực kỳ rộng lớn, lộ ra bầu trời quang đãng. "Oanh!" Khoảnh khắc tiếp theo, thiên kiếp lần nữa vận chuyển, ngưng tụ vô tận lôi đình sức mạnh, bắt đầu vận chuyển đợt công kích cuối cùng.

Trên cửu thiên, kiếp vân lại một lần nữa ngưng kết đến cực hạn.

Hống!

Hống!

Hống!

Chẳng mấy chốc, chỉ nghe thấy từ trong thiên kiếp truyền ra từng tiếng gầm giận dữ, Phục Hy và vài vị tồn tại đỉnh cao đều đã rõ, đợt công kích cuối cùng, Thần Ma Chi Kiếp đã giáng lâm.

Chỉ cần vượt qua được, thì kiếp hỗn nguyên này sẽ không còn vấn đề gì lớn nữa.

Hưu!

Vài trăm đạo lôi đình quang mang lóe lên, sau đó liền thấy vài trăm thân ảnh thần ma đứng trên cửu thiên.

Thiên kiếp chi lực lúc này đã bị toàn bộ cuốn đi, để lộ ra thiên địa trong xanh.

Hống!

Tất cả ma thần gầm rống về phía Phục Hy, âm thanh chấn động thiên địa, quán xuyên quá khứ và tương lai, vô số tu sĩ cùng sinh linh ù tai nhức óc.

Khoảnh khắc kế tiếp, tất cả ma thần tề tề xông tới Phục Hy, sát cơ ngút trời, bao phủ khắp chư thiên vạn địa.

Phục Hy thấy vậy, tay không nhanh không chậm vung lên, một đồ án Tiên Thiên Bát Quái bao phủ nơi đây.

Sau đó lại vung lên một cái, một đạo thần quang lóe qua, Thiên Cơ Kỳ Bàn bay vút, lao về phía những ma thần kia.

Thiên Cơ Kỳ Bàn diễn hóa, hóa thành Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, bao trùm thiên địa càn khôn, tinh thần trụy lạc, giáng xuống thần ma.

Đông!

Đương!

Một đạo cầm âm thanh thúy vang lên, hóa thành sát cơ vô biên, yên diệt những ma thần đang xung kích tới.

Chúng tồn tại nhìn tới, chỉ thấy Phục Hy một gối lơ lửng giữa không trung mà tọa, một cây cổ cầm trong tay y gảy lên, cầm âm êm tai không ngừng quanh quẩn giữa thiên địa.

Những âm ba công kích kia hóa thành sát cơ vô biên, chỗ nào đi qua, những ma thần kia căn bản không thể chống đỡ.

Chỉ trong vài chục tức, dưới công kích của Tinh Thần Đại Hải do Thiên Cơ Kỳ Bàn diễn hóa, đồ án Tiên Thiên Bát Quái, cùng Phục Hy Cầm, đã có hơn một nửa ma thần vẫn lạc.

Lúc này chỉ còn hơn trăm số, và vẫn đang tiếp tục vẫn lạc.

Những ma thần này đơn nhất thực lực, căn bản không thể cản được công kích của Phục Hy, tốc độ vẫn lạc nhanh chóng, đó cũng là điều bình thường.

Hống!

Hơn trăm ma thần còn lại tề tề gầm rống, sau đó quang mang lóe lên, dung nhập vào nhau.

Mặc dù trong đó lại bị tiêu diệt không ít, nhưng số ma thần dung nhập vào nhau lúc này cũng đã vượt quá năm mươi.

Tân ma thần ngưng tụ ra lúc này, cho dù so với chính Phục Hy, cũng không hề kém cạnh, thực lực đích xác không hề yếu.

Thấy vậy, thần sắc Phục Hy cũng có chút ngưng trọng, kế tiếp, sẽ không dễ dàng như vậy nữa.

Mà khi chứng kiến cảnh tượng này, Thái Thượng, Nữ Oa Ngũ Thánh và hai vị Hỗn Nguyên, thần sắc đều có chút kinh ngạc.

Lúc này xem ra, thiên kiếp cũng là tùy theo thực lực của người độ kiếp mà đề thăng.

Phục Hy chuẩn bị vô cùng đầy đủ, thực lực cực kỳ cường hãn, nên vị cuối cùng này, thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ.

Bành!

Hai đạo thần quang đột nhiên va chạm vào nhau, chấn động khiến đồ án Tiên Thiên Bát Quái không ngừng dao động, tựa hồ như sắp vỡ nát đến nơi.

Song phương vừa giao thủ, liền yên diệt vạn ức dặm đất.

Toàn bộ sơn mạch đều bị yên diệt trong giao tranh của hai người, trên đại địa nứt ra vô số vực sâu sâu vài vạn trượng, cực kỳ khủng bố.

Càn khôn, âm dương cùng ngũ hành lúc này toàn bộ hỗn loạn

không chịu nổi, hư không phá toái, trở về nơi hỗn độn.

Hỗn Độn Chi Khí tràn ngập, Địa Thủy Phong Hỏa diễn hóa trong Hồng Hoang, tựa hồ như lại có thế giới đản sinh.

Nhưng khoảnh khắc kế tiếp, lại bị yên diệt trong công kích của hai người, tuần hoàn trở lại.

Chỉ trong vài chục tức, song phương không biết đã giao thủ bao nhiêu lần.

Nếu không phải đồ án Tiên Thiên Bát Quái đã đỡ được không ít uy lực xung kích, e rằng khu vực Hồng Hoang bị ảnh hưởng lúc này sẽ không chỉ có như vậy.

Ca!

Ca!

Ca!

Đột nhiên, trên đồ án Tiên Thiên Bát Quái nứt ra vô số vết nứt sâu hoắm, phát ra một tràng âm thanh khiến người ta kinh hãi.

Phục Hy thấy vậy, thần sắc hơi ngưng.

Bành!

Phục Hy còn chưa ra tay, sau đó liền nghe thấy một đạo âm thanh thanh thúy vang lên giữa thiên địa.

Rồi đồ án Tiên Thiên Bát Quái ầm ầm vỡ nát, cỗ Đại Đạo Chi Lực bao phủ cũng bị xung tán ra.

Phục Hy lúc này không cách nào khôi phục, chỉ có thể tận lực đem cỗ lực lượng này, nhấn chìm về phía Hỗn Nguyên Ma Thần kia.

Hống!

Thần sắc Hỗn Nguyên Ma Thần hơi biến, thần binh trong tay

không ngừng đánh ra, thần quang quán xuyên vũ trụ thương khung, khí tức trên thân cái áp chư thiên, không ngừng chống đỡ cỗ lực lượng xung kích này, Thiên Kiếp Chi Lực trên thân vận chuyển đến cực hạn.

Lúc này Thời Không Trường Hà đã bị Phục Hy phong tỏa, căn bản không thể trốn tránh.

Xung kích như vậy, cho dù y có Hỗn Nguyên Chi Lực, cũng không dám xem thường.

Chương 321

Phốc!

Hỗn Nguyên Ma Thần bị oanh lui vạn ức dặm đất, một ngụm tiên huyết phun ra từ miệng, bất quá thương thế thực chất cũng không nặng.

Đương!

Thiên Cơ Kỳ Bàn!

Thiên Cơ Chi Đạo, Tiên Thiên Bát Quái, phá!

Hỗn Nguyên Ma Thần còn chưa ổn định thân hình, công kích của Phục Hy đã oanh tới.

Hỗn Nguyên Ma Thần căn bản không kịp phản ứng, lúc này chỉ có thể toàn lực chống đỡ.

Oanh Long Long!!!

Hỗn Nguyên Ma Thần lại lần nữa bị oanh bay, đạo công kích này giáng xuống, y đã bị trọng thương, nghiền nát vô số hư không, máu vương vãi hư không, khí tức trên thân bắt đầu hạ xuống.

Hình thái như vậy của y vốn không thể kéo dài, thêm vào việc bị trọng thương trong tay Phục Hy, Thiên Kiếp Chi Lực có thể chống đỡ đã không còn nhiều nữa.

Âm Dương Lưu Chuyển, Yên Diệt Chúng Sinh!

Phục Hy kết ấn trong tay, trong song mâu một mắt là âm, một mắt là dương, hiển hóa Âm Dương Chi Đạo, Thiên Cơ Chi Đạo.

Một chiêu xuất, yên diệt chúng sinh!

Oanh!

Oanh!

Trong hư không đột nhiên phát ra hai đạo oanh minh chi âm cực lớn, sau đó phảng phất như từ vùng hư vô cổ xưa mà đến, một con cá âm, một con cá dương.

Hai con Âm Dương Ngư từ trong hư không hiện ra, cắn xé về phía Hỗn Nguyên Ma Thần.

Hống!

Hỗn Nguyên Ma Thần gầm rống một tiếng, còn chưa kịp ra tay, đã triệt để vẫn lạc dưới Âm Dương Giảo Sát của Âm Dương Song Ngư.

Phục Hy nhìn sâu vào nơi Hỗn Nguyên Ma Thần tiêu tán, cùng với Âm Dương Song Ngư hóa thành Âm Dương Chi Đạo, trở về giữa thiên địa.

Rất lâu sau, y mới chậm rãi thu hồi ánh mắt, nhìn lướt qua cửu thiên trong xanh, trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ.

Hỗn Nguyên Thiên Kiếp của y, đã độ qua rồi.

Y chậm rãi nhìn lướt qua một cái, sau đó thân hình lóe lên, rời khỏi nơi đây.

Mà lúc này, những tồn tại chứng kiến tình hình như vậy, thần sắc lại khác nhau.

Hậu Thổ thì không có biến hóa gì lớn, còn thần sắc Đế Tuấn và Tây Phương Nhị Thánh thì không tốt như vậy.

Nhân tộc có hai vị tồn tại đỉnh cao tọa trấn, khí vận và thực lực tự nhiên không cần nói nhiều, vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính cũng sẽ vững vàng ở trên, cho dù không có nhân hoàng khác, cũng có thể vững vàng ở vị trí này.

Mặc dù bọn họ không quá nguyện ý tin tưởng, nhưng bây giờ sự

việc đã thành định cục, bọn họ dù không chấp nhận, cũng phải chấp nhận.

Địa vị và thực lực hiện tại của Nhân tộc, sẽ không có chủng tộc nào có thể lay chuyển được.

Lần này không ít tu sĩ và đại năng quan sát, sau khi thấy Phục Hy chứng đạo, lại càng thêm xác định, sau này phải càng tránh xa Nhân tộc mới được.

Trước kia đã như vậy, sau này càng phải tránh xa, nếu không, e rằng vẫn lạc còn là nhẹ.

Nhìn hai vị tồn tại đỉnh cao của Nhân tộc, bọn họ tự nhiên hiểu rõ, bản thân sau này nên làm gì.

Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó.

Hư không khẽ động, sau đó liền lộ ra thân hình Phục Hy, y mỉm cười nhìn mọi người. "Chúc mừng ca ca chứng đạo Hỗn Nguyên, cuối cùng cũng đã viên mãn tâm nguyện rồi." Nữ Oa thánh nhan hiện ra một nụ cười nhẹ, chúc mừng Phục Hy.

Thấy ca ca mình cuối cùng cũng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nàng tự nhiên rất vui mừng.

Tâm nguyện mấy ức năm của ca ca mình, hôm nay cuối cùng cũng viên mãn, Nhân tộc cũng đã có vị tồn tại đỉnh cao thứ hai.

Phục Hy nghe vậy, cười khẽ rồi nhìn về phía Thái Thượng, mở lời nói: "Còn phải đa tạ thủ đoạn của Giáo chủ, nếu không, Phục Hy muốn chứng đạo, còn không dễ dàng như vậy, há có thể được như ý nguyện?" "Đây cũng là tạo hóa của ngươi, Bản giáo chỉ là trợ giúp ngươi một chút mà thôi, ngươi có thể đi đến bước đường này, vẫn là tích lũy và tạo hóa của chính ngươi." Thái Thượng nghe vậy, trên khuôn mặt đạm nhiên lộ ra một nụ cười nhẹ, mở lời nói. "Như vậy,

Nhân tộc ta liền có hai vị tồn tại đỉnh cao rồi, chúc mừng Thái Hạo." Toại Nhân nhìn Phục Hy, cười nói. "Chúc mừng Thiên Hoàng, vì Nhân tộc ta lại thêm một vị tồn tại đỉnh cao." Hai vị Nhân Tổ nhìn nhau một cái, cũng chúc mừng nói. "Chúc mừng đạo hữu!" Nguyên Thủy và Thông Thiên chúc mừng nói.

Tuy nói Phục Hy hiện tại là thân phận Nhân tộc, nhưng Phục Hy dù sao thân phận đặc thù, nay lại là cảnh giới Hỗn Nguyên, hai người xưng hô y là đạo hữu, ngược lại cũng không thất lễ. "Đa tạ chư vị." Phục Hy thấy vậy, cười đáp lễ. "Ngươi bây giờ vừa mới độ qua thiên kiếp, đối với Đại Đạo và thiên địa lý giải cũng chính thức bước vào cảnh giới này, là thời cơ tốt nhất để chính thức ổn cố Đại Đạo.

Khoảng thời gian này, ngươi hãy ở trong Thánh Địa mà hảo hảo ổn cố." Thái Thượng nhìn Phục Hy, mở lời nói.

Thời cơ hiện tại, đích xác là thời cơ tốt để y ổn cố.

Dù sao vừa mới độ qua thiên kiếp, tạo hóa cùng Đại Đạo, thiên địa lĩnh ngộ có được trong đó đều là rõ ràng nhất.

Nếu bỏ lỡ thời cơ này, đích xác có chút đáng tiếc, cho nên thời cơ này vẫn không thể bỏ lỡ. "Phục Hy minh bạch!" Nghe vậy, Phục Hy gật đầu, điểm này y vẫn rất rõ ràng. "Toại Nhân, chuyện của Phục Hy, liền do ngươi an bài.

Còn có chuyện nhân hoàng kế tiếp, ngươi cũng phải hảo hảo an bài!" Thái Thượng ánh mắt khẽ chuyển, nhìn về phía Toại Nhân bên cạnh, mở lời nói. "Đệ tử minh bạch, Lão Sư yên tâm!" Toại Nhân gật đầu nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó cùng Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, thân hình khẽ động, rời khỏi nơi đây. "Ca ca, vậy huynh cứ an tâm ổn cố Đại Đạo đi, muội muội liền xin trở về đạo trường trước." Đã thấy ca ca mình thành công độ qua thiên kiếp, Nữ

Oa cũng không còn nán lại nữa.

Nàng cũng cần đề thăng tu vi bản thân, dù sao La Hầu ngày trước vẫn chưa vẫn lạc, lại từng giao thủ một lần, nàng tự nhiên cũng lo lắng La Hầu sẽ tái xuất, cho nên cần phải tranh thủ thời gian.

Phục Hy gật đầu, nói: "Đi đi!" Nữ Oa cười nhẹ, thân hình khẽ động, rời đi trở về Thánh Mẫu Cung. "Thái Hạo, đi thôi!" Toại Nhân nhìn thấy Lão Sư và Thánh Mẫu rời đi, thu hồi ánh mắt, nhìn Phục Hy nói.

Phục Hy gật đầu, sau đó khởi thân đi về Thánh Địa.

Chương 322

Toại Nhân phất tay một cái, mang theo Hữu Sào Thị và Truy Y Thị, đi về phía Thánh Địa.

Tây Phương Linh Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì. "Vị kia đích xác mưu tính không nhỏ, Phục Hy chứng đạo Hỗn Nguyên, so với việc y thành tựu Thiên Hoàng, đã giúp Nhân Đạo hoàn thiện hơn rất nhiều.

Như vậy, Nhân tộc cho dù không có nhân hoàng sau này, cũng có thể vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính rồi." Chuẩn Đề song mâu khẽ nheo lại, một tia âm u chợt lóe qua, trầm giọng nói: "Hai vị tồn tại đỉnh cao, thực lực như vậy, Hồng Hoang phương nào chủng tộc có thể sánh bằng?" "Kết quả như vậy, sớm đã nằm trong tính toán của vị kia.

Như vậy, cho dù y mặc kệ Nhân tộc không quản nữa, với thực lực hiện tại của Nhân tộc, cho dù Tây Phương ta ra tay, cũng chưa chắc đã chiếm được lợi.

Thực lực như vậy, trong Hồng Hoang, trừ phi có ba vị tồn tại đỉnh cao đồng thời ra tay với Nhân tộc, nếu không, căn bản không thể làm gì được Nhân tộc." Tiếp Dẫn tay khẽ gảy niệm châu, song mâu hơi ngước lên, nhìn về hướng Nhân tộc Hồng Hoang, chậm rãi nói. "Nhân tộc ngày càng cường đại, vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính lại vững vàng ở trên.

Như vậy, khí vận Hồng Hoang sẽ chiếm cứ càng nhiều, Tây Phương ta muốn thu hoạch thêm khí vận Hồng Hoang, e rằng sẽ không dễ dàng như vậy nữa." Chuẩn Đề cau mày, nhìn về phía Tiếp Dẫn bên cạnh, mở lời nói.

Nhị Thánh bản thân còn nợ Thiên Đạo không ít công đức, lại có nhiều hoành nguyện chưa hoàn thành, Tây Phương mình ngay cả khí vận Hồng Hoang cũng không thể tụ lại nhiều, càng đừng nói đến việc hưng khởi.

Công đức và hoành nguyện này, không biết đến bao giờ mới có thể kết thúc. "Sự đã đến nước này, việc này cũng không còn cách nào nữa.

Tây Phương ta, cũng chỉ có thể chậm rãi đề thăng mà thôi." Tiếp Dẫn thu hồi ánh mắt, song mâu khẽ nhắm, đạm nhiên nói.

Nghe vậy, Chuẩn Đề cũng khẽ gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy.

Yêu tộc, trong Vạn Yêu Điện. "Đại ca, Nhân tộc bây giờ đã có hai vị tồn tại đỉnh cao, thực lực càng thêm khủng bố, điều này đối với việc Yêu tộc ta trọng hiện Hồng Hoang mà nói, không phải là chuyện tốt." Thái Nhất mang sắc mặt ngưng trọng, nhìn Đế Tuấn trên chủ vị mở lời nói. "Nhân tộc đã là Thiên Địa Nhân Vật Chính, nay lại có thêm Phục Hy, mức độ tụ long khí vận Hồng Hoang càng thêm cường hãn.

Điều này đối với các chủng tộc khác mà nói, đích xác không phải là chuyện tốt, nhưng tình hình bây giờ đã như vậy, cho dù Yêu tộc ta, cũng không thể thay đổi được gì." Đế Tuấn nghe vậy, thần sắc nghiêm nghị, trầm giọng nói.

Thái Nhất tuy nhiên hiểu rõ điểm này, nhưng nhìn thấy Nhân tộc quật khởi đến bước đường này, ảnh hưởng đối với Yêu tộc sau này thật không nhỏ, đây đích xác không phải là tình huống y muốn thấy.

Chỉ là với thực lực của Yêu tộc, đích xác không phải là đối thủ của Nhân tộc. "Bạch Trạch, tình hình hiện tại của Yêu tộc, dự tính còn cần bao nhiêu thời gian?" Đế Tuấn ánh mắt khẽ chuyển, nhìn về phía Bạch Trạch bên dưới.

Khoảng thời gian sau này y vẫn bế quan, vẫn luôn để Bạch Trạch

xử lý công việc của Yêu tộc. "Hồi Yêu Hoàng, theo tình hình hiện tại của Yêu tộc, nhanh nhất cũng phải khoảng vạn ngàn năm nữa." Bạch Trạch nghe vậy, trong lòng ước lượng một chút nói, điều này đối với Yêu tộc mà nói, đã là nhanh rồi.

Chẳng lẽ không thấy, Viễn Cổ Tam Tộc đến bây giờ còn chưa trọng hiện Hồng Hoang, cho dù là Long tộc hợp tác với Thiên Đình, nhanh nhất cũng phải hơn trăm vạn năm.

Yêu tộc mình có thể trong vài chục vạn năm ngắn ngủi hoàn thành việc hóa giải nhân quả nghiệp lực bản thân, trọng hiện Hồng Hoang, đích xác là vô cùng nhanh rồi.

Đế Tuấn nghe vậy, khẽ gật đầu, điểm này y vẫn minh bạch, nói: "Ngươi tiếp tục tranh thủ thời gian, cố gắng rút ngắn thời gian thêm một chút." "Thần minh bạch!" Bạch Trạch chắp tay hành lễ xong, liền quay người rời đi.

Mà Đế Tuấn sau khi dặn dò Thái Nhất vài câu về việc tu hành, cũng rời khỏi Vạn Yêu Điện.

Đối với việc Phục Hy chứng đạo, Hậu Thổ và Vu tộc, cùng với các đại thần thông giả như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà, thì không có quá nhiều bất ngờ, cũng không còn quá chú ý, dù sao bây giờ sự việc đã thành định cục rồi.

Dù sao, quan hệ giữa bản thân và Nhân tộc cũng không tệ lắm, sau này không đi dễ dàng trêu chọc Nhân tộc là được.

Nghĩ đến, với sự hòa thiện của Nhân tộc, cũng sẽ không đi tìm phiền phức cho bọn họ, cho nên bọn họ cũng không còn quá để ý những điều này nữa.

Ba mươi ba tầng trời, Thiên Đình Lăng Tiêu Điện. "Xem ra, Nhân tộc này liền mượn cơ hội này mà vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân

Vật Chính rồi.

Ngay cả trong các thế lực hạng nhất, như Tây Phương Giáo có hai vị Thánh Nhân, cũng chưa chắc đã chiếm được nhiều lợi lộc..." Hạo Thiên nhìn tình hình hiển thị trong Hạo Thiên Kính, chậm rãi nói. "Lại không ngờ, Thiên Hoàng này, lại chứng đạo Hỗn Nguyên rồi.

Xem ra, y chuyển thế thành Thiên Hoàng, e rằng là thủ đoạn của vị kia, vì cục diện hiện tại.

Như vậy, khí vận Nhân tộc sẽ lâu dài thâm hậu, vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, Nhân Đạo lại hoàn thiện không ít..." Dao Trì tú mi khẽ nhướn lên, nhìn Hạo Thiên mở lời nói.

Trước kia Phục Hy ở trong Nhân tộc chứng đạo Thiên Hoàng, nàng đã có chút suy đoán.

Bây giờ thấy Phục Hy chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nàng sao còn không thể xác định, Phục Hy, chính là vì điều này mà đến.

Mà trong đó, còn có thủ đoạn của Thái Thượng, Nữ Oa bọn họ, ngoài việc để Phục Hy chứng đạo, để Nhân tộc vững vàng ở vị trí Thiên Địa Nhân Vật Chính, còn vì hoàn thiện Nhân Đạo.

Dưới nhiều lợi ích như vậy, liền có cục diện như ngày nay. "Trước kia đích xác không ngờ, bọn họ lại có tính toán như vậy.

Bất quá bây giờ sự việc đã thành định cục, cũng không có cách nào thay đổi được gì.

Cho dù không có Phục Hy, với thủ đoạn của Toại Nhân, cộng thêm vị kia, sao có thể để Nhân tộc suy vong..." Hạo Thiên ngừng lại một chút, tiếp tục nói: "Cho nên nói, cho dù không có Phục Hy, Nhân tộc, cũng sẽ vững vàng ở vị trí này..." Nghe vậy, Dao Trì gật đầu, điểm này nàng cũng đã nghĩ tới. "Bất quá, từ tình hình chứng đạo

Thiên Hoàng lần này mà xem, công đức Nhân Hoàng đích xác không ít.

Nếu Thiên Đình ta có thể nhúng tay vào một số việc trong đó, thì công đức thu được, nghĩ cũng không ít..." Đối với việc Thiên Hoàng chứng đạo, Hạo Thiên tự nhiên nhìn rất rõ.

Công đức Nhân Hoàng Chi Sư khổng lồ như vậy, Thiên Đình tuy không có Nhân Hoàng Chi Sư, nhưng những người khác từng trợ giúp nhân hoàng, đều có công đức có thể thu được, hơn nữa còn được phân phối dựa trên mức độ trợ giúp.

Nếu Thiên Đình có thể trợ giúp nhân hoàng bận rộn, thì công đức mà Thiên Đình mình có thể thu được, sẽ không ít. "Hạo Thiên, việc này tuy tốt, nhưng với thủ đoạn của Nhân tộc, sao có thể để Thiên Đình ta nhúng tay vào trong đó?

Phải biết rằng, Nhân Hoàng Chi Sư này, ngay cả hai vị Tây Phương kia cũng không có được, chúng ta lại làm sao có thể dễ dàng có được công đức trong đó..." Dao Trì nghe vậy, thần sắc hơi ngưng, nhìn Hạo Thiên, mở lời nói.

Đối với chuyện Nhân Hoàng Chi Sư, nàng vẫn hiểu rõ.

Mạnh như tồn tại Tây Phương Nhị Thánh, cũng không thể từ trong tay Thái Thượng mà vớt được chút lợi ích nào.

Cơ bản đều là cho môn hạ Tam Thanh và đệ tử Nhân tộc Thánh Địa, những người khác, là không thể có được.

Mà như Thiên Đình mình, muốn từ trong đó mà vớt được lợi ích, không nói đến Thái Thượng Đạo Tôn, ngay cả Nhân tộc Thánh Địa, cũng chưa chắc đã đồng ý.

Toại Nhân và Phục Hy đều là tồn tại ở cảnh giới đó, nếu ra tay với Thiên Đình, Thiên Đình làm sao có thể chống đỡ được?

Cho nên nói, lúc này vẫn không thể mạo hiểm ra tay, tránh bị Nhân

tộc phản kích, Thiên Đình trọng thương thì được không bù mất. "Ngươi yên tâm, việc này ta nhất định sẽ không mạo hiểm ra tay.

Chỉ khi có thời cơ xác định, không có bất kỳ rủi ro nào, ta mới sẽ cân nhắc ra tay, nếu không, ta sẽ không lấy Thiên Đình ra để đánh cược những điều này..." Hạo Thiên nhìn nàng, tự nhiên minh bạch suy nghĩ trong lòng nàng, cho nên mỉm cười nói.

Chương 323

Nghe vậy, Dao Trì khẽ gật đầu, đối với điểm này, nàng vẫn tin tưởng Hạo Thiên, bởi vì y không phải người mạo hiểm, thủ đoạn cũng không kém, từ việc Thiên Đình phát triển đến bước đường hiện tại là có thể thấy được.

Hạo Thiên cười nhẹ, ánh mắt khẽ chuyển, lại lần nữa nhìn về Hạo Thiên Kính, song mâu nghiêm nghị, một đạo tinh mang lóe qua.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Như vậy, mọi chuyện của Nhân tộc liền có thể an định.

Đợi sau khi nhân hoàng toàn bộ quy vị, liền có thể đạt đến cảnh giới chưa từng có, trong Hồng Hoang, sẽ vượt lên trên vạn tộc..." Thông Thiên trên mặt lộ ra một nụ cười nhẹ, mở lời nói. "Bất quá ngay cả khi nhân hoàng chưa toàn bộ quy vị như bây giờ, trong Hồng Hoang, cũng không có bất kỳ chủng tộc nào là đối thủ của Nhân tộc.

Cho dù là Vu Yêu nhị tộc, cũng không thể làm được, những tộc khác, thì càng không thể..." Nguyên Thủy nghe vậy, nhìn y một cái, cũng mỉm cười mở lời nói. "Thực lực Nhân tộc bây giờ, đích xác là như vậy rồi, cũng không cần phải lo lắng những chuyện trong đó nữa.

Có sự an bài của Toại Nhân và Phục Hy, liền đủ để ứng phó tất cả, còn về nhân hoàng, thì còn sớm..." Thái Thượng nghe vậy, nhìn bọn họ, chậm rãi mở lời nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái.

Mặc dù cảm thấy lời nói của Đại ca mình tựa hồ có ý tứ khác, nhưng hiện tại có vài thiên cơ ngay cả bọn họ thân là Thánh Nhân cũng không thể khuy thám được nhiều, cho nên không cách nào xác định được ý tứ chân chính của Đại ca mình.

Bất quá Đại ca mình chấp chưởng Nhân Đạo, Nhân tộc lại là một mắt xích then chốt nhất trong đó, nếu y biết điều gì, đó cũng là điều bình thường.

Hơn nữa thiên cơ bất khả tiết lộ, lúc này không thể nói quá rõ ràng, đó cũng là hợp lý.

Cho nên, hai người nhìn nhau một cái rồi đều không mở lời nữa.

Hô!

Đột nhiên, Thái Thượng phất tay một cái, khí nhân uân tràn ngập, sau đó trong hư không hiện ra một bức họa diện, chính là tình hình của Cốt Hoàng. "Đại ca, đây chính là sinh linh mà huynh từ trong thể nội thế giới xuất ra phải không?" Nguyên Thủy nhướng mày, nhìn Thái Thượng hỏi.

Y thì từng nghe Thái Thượng nhắc qua chuyện này, nhưng để nói đến việc chân chính kiến thức Cốt Hoàng, thì vẫn là lúc này.

Thông Thiên nhìn tình hình của Cốt Hoàng, trong mắt kiếm quang lóe lên, mở lời nói: "Sinh linh này khá đặc thù, lấy xương cốt làm linh, lửa linh hồn làm thức, cho dù là trong vũ đài Hồng Hoang như vậy, cũng là sinh linh độc nhất vô nhị..." "Sinh linh này, ta đặt tên là 'Cốt tộc', mà vị này, chính là tộc trưởng của Cốt tộc, Cốt Hoàng.

Đây cũng là bước đầu tiên ta để thể nội thế giới đi ra, trước hết để Cốt Hoàng quen thuộc với pháp tắc và quy tắc Hồng Hoang, sau đó hoàn thiện Vô Cực Giới...

Còn về con đường sau này, vẫn còn quá xa, cứ từng bước một vậy..." Thái Thượng đạm nhiên cười, mở lời nói.

Kế hoạch chân chính của Vô Cực Giới, Thái Thượng tạm thời cũng không muốn nói quá nhiều, sau này tự nhiên sẽ có cơ hội.

Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, không mở lời nữa. "Cốt

Hoàng hiện tại đã dung nhập Hồng Hoang rồi.

Kế tiếp, y e rằng sẽ kiến lập Cốt tộc mới, Hồng Hoang, liền sẽ có thêm một chủng tộc mới..." Thái Thượng nói, ánh mắt lướt qua thân Cốt Hoàng, cùng với những việc y đang làm lúc này, đạm đạm nói.

Nguyên Thủy và Thông Thiên khẽ gật đầu, đích xác là như vậy.

Thái Thượng cẩn thận quan sát vài phần xong, phất tay một cái, tán đi họa diện, đối Nguyên Thủy và Thông Thiên đạo: "Tam Thanh đã lâu chưa luận đạo, hôm nay ở đây, chi bằng lại lần nữa luận đạo thì sao?" "Đại thiện!" Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, trong song mâu thâm thúy sáng lên quang mang, sau đó hân hoan nói.

Thái Thượng cười nhẹ, sau đó song mâu khẽ nhắm, hiện ra Xích Hồng Khánh Vân, Tam Hoa Tụ Đỉnh.

Thấy vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng theo lượt hiện ra Bạch Sắc Khánh Vân và Thanh Sắc Khánh Vân, hiện ra Tam Hoa, bắt đầu luận đạo.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Tam Thanh luận đạo, dị tượng dũng hiện, thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, tử khí đông lai, linh khí ngưng kết, từng trận Đại Đạo Chi Âm quán xuyên Thời Không Trường Hà, quanh quẩn giữa thiên địa, khí tức Đại Đạo mênh mông tràn ngập.

Bên tai Tam Thanh, Đại Đạo Chi Âm luận đạo không ngừng quanh quẩn. "Nhất Khí động đãng, hư vô khai hợp, hữu vô hỗ xạ, hỗn hỗn độn độn, xung hư chí thánh, bao nguyên hàm linh, thần minh biến hóa, hoảng hốt lập báo.

Phu Thiên Địa chi Thái Cực dã, nhất khí tư tích, chân tể tự phán, giao ánh la liệt, vạn linh túc hộ, âm dương phán phân, thị vi Thái Cực,

thị vị nhất sinh nhị dã!

Âm Dương ký phán, Thiên Địa vị yên, nhân nãi dục yên, thị vị nhị sinh tam dã!

Vô nhi sinh hữu, hữu tắc Thái Cực, hậu sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi tức phân, Tứ Tượng chiêu tích, Âm Dương biến hóa, vạn vật sinh yên, thị vị tam sinh vạn vật dã!" Tam Thanh trong miệng không ngừng khẽ nói Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa, từng trận Đại Đạo Chi Âm quanh quẩn bên tai Tam Thanh, quanh quẩn trong Thời Không Trường Hà, quanh quẩn giữa thiên địa, vô số sinh linh chỉ cảm thấy khi nghe được Đại Đạo Chi Âm, đột nhiên cảm thấy Đại Đạo của bản thân đều chậm rãi đề thăng.

Tam Thanh luận đạo, tu vi của bọn họ đều đã đạt đến một cảnh giới cực sâu.

Luận đạo lúc này không phải chuyện nhỏ, lúc này nghe được những Đại Đạo Chi Âm này, hàng triệu ức sinh linh đã thu hoạch được không ít lợi ích.

Mặc dù bọn họ không thể nghe hiểu, nhưng trong những Đại Đạo Chi Âm này ẩn chứa Đại Đạo Chi Lực cực kỳ tinh thuần.

Những Đại Đạo Chi Lực này có thể giúp bọn họ mượn sức ấn chứng hấp thu, như vậy liền là điều vô cùng khó có được.

Đương nhiên, những sinh linh có tu vi thấp, cho dù nghe được những Đại Đạo Chi Âm này, khả năng lĩnh ngộ và đề thăng cũng là cực kỳ thấp.

Chỉ có những đại thần thông giả có tu vi cao hơn trong Hồng Hoang, hoặc trong Thời Không Trường Hà.

Tu vi và Đại Đạo cảm ngộ của bọn họ sâu sắc hơn, lúc này nghe được Đại Đạo Chi Âm của Tam Thanh, Đại Đạo của bản thân đề

thăng rất nhanh.

Mặc dù Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa ở tầng thứ đó cực kỳ cao thâm, nhưng ngay cả khi chỉ lĩnh ngộ một hai thành trong đó, cũng đủ để Đại Đạo của bọn họ đề thăng không ít rồi.

Còn về sinh linh trong Vô Cực Sơn Mạch, nghe được rõ ràng nhất, Đại Đạo Chi Lực cũng mênh mông nhất, thu được lợi ích càng là nhiều nhất.

Lúc này không ít sinh linh đều đang đắm mình trong cỗ Đại Đạo Chi Lực này, dần dần đề thăng.

Trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng Tam Thanh lúc này không quan tâm đến việc luận đạo của bản thân, cũng như ảnh hưởng đối với sinh linh Hồng Hoang, đại năng, cùng với sinh linh trong Thời Không Trường Hà.

Bọn họ lúc này hoàn toàn đắm chìm vào việc luận đạo của chính mình.

Mượn Đại Đạo chí lý và Đại Đạo tinh nghĩa của đối phương, để ấn chứng Đại Đạo cảm ngộ của bản thân, đây là thu hoạch lớn nhất của người luận đạo.

Bất quá Tam Thanh luận đạo lúc này, Nguyên Thủy và Thông Thiên ấn chứng lĩnh ngộ, hấp thu sẽ tương đối nhiều hơn vài phần.

Dù sao Thái Thượng lại là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Viên Mãn, lại là tồn tại chấp chưởng Nhân Đạo.

Đại Đạo tinh nghĩa và Đại Đạo chí lý lúc này, không chỉ giới hạn ở Vô Vi Chi Đạo, Âm Dương Chi Đạo, Đan Đạo của Thái Thượng bản thân, còn có một số cảm ngộ về Nhân Đạo, đây mới là điều hữu ích nhất đối với Nguyên Thủy và Thông Thiên.

Nhân Đạo lại là Chúng Sinh Chi Đạo, đối với Nguyên Thủy và Thông Thiên lúc này mà nói, đích xác có không ít trợ giúp.

Bọn họ vừa mới bước vào Thánh Nhân hậu kỳ không lâu, đối với việc ổn cố bản thân, xông lên cảnh giới cao hơn, đều có tác dụng không nhỏ.

Còn Thái Thượng lần này, thu hoạch tuy không nhiều, nhưng tích lũy thêm vài phần, hoàn thiện thêm vài phần Nhân Đạo, đối với tương lai mà nói, đã là điều khó có được.

Cho nên, Thái Thượng cũng không bận tâm, vẫn tiếp tục luận đạo ấn chứng, có thể đề thăng được bao nhiêu thì đề thăng bấy nhiêu.

Chương 324

Thời không sức mạnh oanh nhiễu bốn phương, Hằng Hà Lưu Sa bay vụt qua, sự trôi chảy của thời gian quanh Tam Thanh đã đạt đến cực hạn.

Trong vòng xoáy lưu tốc thời không này, nếu không có thực lực ở tầng thứ như bọn họ, cho dù là tồn tại như Toại Nhân, e rằng cũng sẽ chịu phải trọng thương cực kỳ nghiêm trọng.

Lưu chảy thời không hiện tại, đã đạt đến mức độ khủng bố rồi.

Bất quá thực lực Tam Thanh khủng bố, lúc này đang luận đạo, lại có Đại Đạo Chi Lực thủ hộ, những lưu tốc thời không này chỉ là đẩy nhanh thời gian mà thôi, đối với bọn họ mà nói, không có bất kỳ tổn hại nào.

Ngược lại, cùng với thời gian trôi vụt qua, khí tức trên thân Tam Thanh, đều đã có sự đề thăng riêng.

Hiện tại luận đạo đã nhập vào cảnh giới cao, kế tiếp, chỉ xem kết quả luận đạo cuối cùng của Tam Thanh, mỗi người đề thăng được bao nhiêu.

Từ khi Phục Hy chứng đạo Hỗn Nguyên, trở về Thánh Địa ổn cố tu vi xong, trong Thánh Địa cũng bình tĩnh trở lại.

Toại Nhân tạm thời cũng không quan tâm quá nhiều chuyện, việc của Thánh Địa đều giao cho Nhị Tổ Hữu Sào Thị và Truy Y Thị đi xử lý.

Trong Nhân tộc, liền là Thần Nông đang xử lý.

Y hiện tại tu vi đại tiến, mọi việc đều đã ổn định lại, xử lý việc Nhân tộc càng thêm thuận tay.

Theo tình hình hiện tại mà xem, việc Thần Nông chứng đạo cũng sẽ không quá xa.

Cho nên, Toại Nhân liền mượn khoảng thời gian này, trước hết tham ngộ Đại Đạo của bản thân rồi tính.

Thời gian du du, thoáng chốc, vài trăm năm thời gian đã lặng lẽ trôi qua.

Trong vài trăm năm này, sau khi có Thần Nông Bản Thảo Kinh của Thần Nông, Nhân tộc phát triển càng thêm nhanh chóng.

Tình huống trước kia bị độc thảo, độc quả làm chết người lúc này đã cơ bản không còn xuất hiện, tình huống sinh bệnh mà chết cũng đã giảm đi rất nhiều.

Không chỉ vậy, trong Nhân tộc, không ít tộc nhân nhờ vào y thư này, đã nhận biết được thêm nhiều thảo dược.

Ngoài ra, trong vài trăm năm này, tại Trần Đô, có một bé gái oa oa chào đời.

Thân phận của bé gái này không hề tầm thường, nàng chính là nữ nhi của Thần Nông, tiểu công chúa Nhân tộc.

Bé gái này, Thần Nông đặt tên cho nàng là, Nữ Oa.

Đối với sự phát triển tốc độ cao của Nhân tộc lúc này, không ít đại năng Hồng Hoang đều thầm giật mình.

Trước có Phục Hy, sáng lập Tiên Thiên Bát Quái, lại giải quyết một bộ phận nguy cơ thực phẩm cho Nhân tộc.

Sau có Thần Nông gieo trồng ngũ cốc, lấy thân thử bách thảo, chế ra y kinh dược điển Thần Nông Bản Thảo Kinh, Nhân tộc phát triển càng thêm nhanh chóng.

Mặc dù Thần Nông lúc này ngày chứng đạo đã gần kề, nhưng

Nhân Hoàng kế nhiệm vẫn chưa có tin tức.

Bất quá các bộ lạc Nhân tộc, lúc này cũng không nguyện ý Thần Nông cứ thế thoái vị, đều hy vọng y lại tiếp tục dẫn dắt Nhân tộc tiến lên, dù sao y lúc này danh vọng đã đạt đến đỉnh phong nhất, tu vi cũng đã đề thăng.

Trong Nhân tộc, vẫn còn không ít việc cần y tự mình giải quyết.

Đối với điều này, Thần Nông cũng không cự tuyệt, dù sao trong lúc tìm kiếm người kế nhiệm, cũng là phải xử lý việc Nhân tộc.

Cho nên, y lúc này vẫn hóa thân thành Nhân tộc Cộng Chủ, phần lớn tâm thần lúc này đều đặt vào sự vụ Nhân tộc.

Đối với việc tu luyện, trừ việc tham ngộ và chưởng khống Thần Nông Đỉnh ra, những thứ khác, thì tạm thời không đi tu luyện nữa.

Bất quá tham ngộ và chưởng khống Thần Nông Đỉnh, lại đã là chuyện vô cùng trọng yếu.

Đối với y lúc này mà nói, đã là đủ rồi.

Tu vi của y, trong việc tham ngộ Thần Nông Đỉnh, cũng đang dần dần đề thăng.

Đối với điều này, y trong lòng vô cùng vui mừng, bắt đầu yên tâm một mặt tham ngộ chưởng khống Thần Nông Đỉnh, một mặt xử lý sự vụ Nhân tộc.

Trong Trần Đô.

Thần Nông với thân phận Nhân tộc Cộng chủ, sự vụ thường ngày bận rộn, phần lớn thời gian, y cũng không ở trong Trần Đô.

Nữ Oa cũng hiểu rõ phụ thân mình sự vụ bận rộn, nàng cũng hiểu chuyện, thường xuyên tự mình một mình vui chơi.

Thỉnh thoảng, nàng cũng sẽ theo phụ thân mình đến các nơi của

Nhân tộc du ngoạn.

Lần này, Nữ Oa liền theo phụ thân mình đến một bộ lạc gần Đông Hải để cứu trợ tai ương.

Thần Nông ra ngoài cứu trợ, tự nhiên không để Nữ Oa đi cùng, mà để nàng vui chơi trong bộ lạc.

Nữ Oa cảm thấy trong bộ lạc vô vị, liền một mình đến bờ Đông Hải du ngoạn.

Bên bờ Đông Hải.

Nữ Oa một mình vui chơi nơi đây, không lâu sau, liền thấy mặt biển vốn yên tĩnh bỗng nhiên dậy sóng cuồn cuộn, rồi sau đó liền thấy một con cự long dài hàng trăm trượng bay thẳng lên trời, tiếng rồng ngâm vang vọng bốn phương.

Nữ Oa tuy từng nghe nói về thần long, nhưng chưa từng tận mắt thấy qua, lúc này thấy cự long trong truyền thuyết, tức khắc liền tò mò nhìn chằm chằm con cự long này.

Cự long lượn lờ trong hư không, đôi mắt rồng khổng lồ nhìn Nữ Oa bé nhỏ như con kiến trên mặt đất, trong mắt lóe lên một tia phẫn nộ.

Ánh mắt Nữ Oa lúc này nhìn nó, tựa như đang nhìn một món đồ chơi, điều này khiến nó trong lòng cực kỳ khó chịu.

Chính mình chính là Ngũ Thái tử Ngao Loan của Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, vậy mà lại để một cô gái Nhân tộc nhìn ngắm như vậy, hơn nữa, còn là dùng ánh mắt nhìn đồ chơi, trong lòng nó tự nhiên sinh ra phẫn nộ.

“Ta là Ngũ Thái tử của Đông Hải Long Vương Ngao Quảng, ngươi là ai, dám vui chơi trong địa giới của ta?” Ngao Loan lơ lửng giữa không trung, lạnh lùng nhìn Nữ Oa, hờ hững nói, âm thanh khổng

lồ, khiến tai Nữ Oa ù đi.

Nó chẳng qua là đến trên mặt biển tuần tra, thấy một cô gái Nhân tộc ở đây, liền hiện thân xem xét, nào ngờ bị nàng nhìn ngắm như vậy, trong lòng không khỏi sinh ra phẫn nộ.

Nữ Oa thần sắc bình tĩnh, nhàn nhạt nói, "Ta là con gái của Nhân tộc Cộng chủ Thần Nông, nơi này là địa phận Nhân tộc, ta sao lại không thể vui chơi tại đây?" "Thần Nông gì đó, bản Thái tử không biết, ngươi dám nói nơi đây là Nhân tộc, chẳng lẽ không sợ ta đến lấy mạng ngươi sao?" Ngao Loan nghe vậy, hừ lạnh một tiếng, ánh mắt khinh miệt nhìn xuống Nữ Oa phía dưới.

Tứ Hải Long Vương của Long tộc đã nhậm chức trên Thiên đình, có thân phận đặc thù trong Hồng Hoang, thêm vào sức mạnh ngầm của Long tộc, tất cả đều là vốn liếng để Ngao Loan tự cao tự đại.

Hơn nữa, Long tộc đã ẩn mình khỏi Hồng Hoang, những kẻ đi lại trong Hồng Hoang cũng chỉ giới hạn ở Tứ Hải Long Vương đã nhậm chức trên Thiên đình mà thôi.

Về phần sức mạnh ngầm, mặc dù lúc này nhân quả nghiệp lực đã gần như tiêu trừ, nhưng thời điểm này vẫn chưa phải là lúc hiện thế, nên chúng không xuất hiện.

Vì vậy, Ngao Loan thuộc loại chưa từng đi lại trong Hồng Hoang, đối với sức mạnh của Nhân tộc Hồng Hoang lúc này, nó căn bản không hề hay biết.

Nên khi Nữ Oa nhắc đến phụ thân Thần Nông, Ngao Loan mới khinh miệt như vậy.

"To gan, ngươi dám sỉ nhục phụ thân ta!" Nữ Oa nghe lời Ngao Loan nói, trong lòng nổi giận, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên một tia phẫn nộ, chỉ vào Ngao Loan nói.

Ngao Loan nghe vậy, không nói gì, đuôi rồng vung lên, tạo ra sóng lớn ngập trời, đánh về phía Nữ Oa, định nhấn chìm nàng.

"Ông!" Sóng lớn còn chưa kịp đến trước người Nữ Oa, đã bị một luồng lực lượng vô hình chặn lại trên bờ Đông Hải, căn bản không thể tiến thêm nửa phân.

Luồng lực lượng kia cực kỳ khủng bố, mặc cho uy lực sóng lớn có mạnh đến mấy, cũng bị chặn đứng không thể tiến lên.

Chương 325

"Bành!" Một âm thanh vang dội, vang vọng giữa thiên địa, ngay sau đó liền thấy sóng lớn bị luồng lực lượng này chấn tan, bao gồm cả Ngao Loan, đều bị luồng lực lượng này chấn lùi lại, rơi xuống mặt biển, khiến sóng biển cuồn cuộn ngập trời, lan xa ức vạn dặm.

Trong đôi mắt rồng khổng lồ của Ngao Loan hiện lên vẻ kinh hãi, nó tuy không biết đó là sức mạnh gì, nhưng luồng lực lượng kia cực kỳ khủng bố, hiện tại chỉ là đơn thuần bao phủ nơi đây mà thôi, chứ chưa hề được thúc đẩy.

Nó tin rằng, nếu luồng lực lượng này vận chuyển, chính mình dưới một kích phản chấn này, e rằng sẽ bị trọng thương, thậm chí bị xóa sổ.

Nhưng ngay sau đó, trong đôi mắt rồng của Ngao Loan lại bốc lên một tia lửa giận, gầm lên, "Địa phận Đông Hải của ta, lại có Nhân tộc kết giới tồn tại, đây là khiêu khích Long tộc ta sao?" Trong khi nói chuyện, cái đuôi rồng khổng lồ đã vung xuống tấm bình chướng vô hình kia.

"Oanh!" Cái đuôi rồng khổng lồ trực tiếp đập xuống tấm bình chướng này, va chạm tạo ra tiếng vang dữ dội, rồi sau đó liền thấy trên kết giới dấy lên từng trận gợn sóng, ngay lập tức chỉ thấy một đạo quang mang nhanh chóng biến đổi, khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy cái đuôi rồng khổng lồ của Ngao Loan bị nổ tung thành mảnh vụn, máu thịt be bét.

"A!" Ngao Loan thảm thiết kêu một tiếng, lại lần nữa ngã xuống biển, nhuộm đỏ một vùng hải vực, cực kỳ khủng khiếp.

Đuôi rồng của Ngao Loan cứng rắn vung xuống, lập tức gặp phải

sự phản phệ của luồng lực lượng này.

Lúc này đuôi rồng bị luồng lực lượng này làm nát bươm, đã là nhẹ rồi, nếu không phải lúc này có Nữ Oa ở đây, sức mạnh đã được thu liễm, e rằng Ngao Loan lúc này đã vẫn lạc.

"Ông!" Khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy trên tầng bình chướng này lóe lên một đạo quang mang, rồi sau đó liền thấy tầng bình chướng này hình thành một màn ánh sáng, rồi khuếch tán về phía Đông Hải, nơi nào đi qua, mọi thứ đều bị định trụ, tất cả thủy tộc trong đó đều vẫn lạc dưới luồng lực lượng này.

Ngao Loan thần sắc kinh hãi, mắt thấy màn ánh sáng kia sắp đến trước người mình, trong lòng nó dấy lên một cảm giác vẫn lạc sâu sắc.

"Oanh!" Lúc này, trong Đông Hải, truyền đến một trận oanh minh, rồi sau đó liền thấy một viên châu lớn, phát ra thần quang bảy sắc, hiện ra trước người nó, chặn đứng màn ánh sáng khủng bố kia.

"Truyền thừa Long Châu!" Ngao Loan đại hỉ nói, đối với Truyền thừa Long Châu nó không xa lạ gì, tuy chưa từng thấy qua, nhưng lại biết đại danh của nó, đây là chí bảo của Long tộc.

Trong thời đại Tam tộc tranh bá ngày trước, bảo vật này được Long Vương nắm giữ, còn hiện tại, thì do Đại tộc trưởng Chúc Long nắm giữ.

Hiện tại Truyền thừa Long Châu xuất hiện, chính là dấu hiệu cho thấy tộc trưởng đã ra tay, bây giờ đã chặn đứng màn ánh sáng này, vậy thì Đông Hải sẽ không xảy ra chuyện gì nữa.

"Oanh long!!!" Đột nhiên, trong kết giới Đông Hải của Nhân tộc, truyền đến một trận oanh minh, trên kết giới dấy lên từng trận gợn sóng, thần quang lấp lánh, rồi sau đó liền có một luồng Đại đạo chi

lực hạo hãn ngưng tụ lại, hiển hóa ra một đạo hư ảnh, uy áp chư thiên.

"Ngao Loan dám ra tay với Nhân Hoàng chi nữ, Chúc Long, ngươi làm vậy, là định khai chiến với Nhân tộc sao?" Hư ảnh lạnh lùng nhìn Đông Hải, hờ hững nói.

Âm thanh ẩn chứa thiên uy, cả Đông Hải dường như sôi sục, vô số triệu ức dặm nước biển bị bốc hơi, thủy tộc trong đó lúc này tử thương vô số, trong Long tộc cũng chịu ảnh hưởng rất lớn, ngay cả Chúc Long cũng cảm thấy một luồng uy áp khủng bố bao trùm lên mình.

Về phần Ngao Loan, dưới luồng uy áp này, đã thổ huyết ngã bay, thần sắc tiều tụy, cho dù sau này không vẫn lạc, e rằng cũng chỉ đến vậy mà thôi.

Còn Truyền thừa Long Châu bảo hộ nó, đã bị luồng khí thế khủng bố đến cực điểm này chấn lùi, tạm thời không thể bảo hộ Ngao Loan.

"Toại Thánh bớt giận, Ngao Loan không biết đó là Nhân Hoàng chi nữ, nó đã trọng thương rồi, xin Toại Thánh giơ cao đánh khẽ." Chúc Long từ trong Đông Hải bay lên, hướng về hư ảnh của Toại Nhân chắp tay nói.

Mặc dù lúc này giáng lâm chỉ là hư ảnh pháp lực của Toại Nhân, nhưng ra tay trong thời gian ngắn, chẳng khác gì bản tôn, xóa sổ một Chuẩn Thánh viên mãn như nó, không tốn chút sức lực nào.

Hồng Hoang, bờ Đông Hải.

"Ông!" Lời Chúc Long vừa dứt, liền thấy một đạo quang mang xé rách chân trời, rồi hóa thành một chiếc đại đỉnh ba chân, trấn áp xuống Ngao Loan.

"Bành!" Ngao Loan lúc này bị Thần Nông Đỉnh trấn áp, sống chết

không rõ.

“Nhân Hoàng, xin hãy nương tay!” Chúc Long nhìn Ngao Loan lúc này đang trọng thương sâu sắc, gần như vẫn lạc, cũng hiểu rằng Thần Nông lúc này không hạ sát thủ, nếu không, e rằng Ngao Loan đã vẫn lạc tại chỗ rồi, dù sao đó cũng là lực lượng của Tiên Thiên Linh Bảo.

“Hôm nay liền nể mặt Chúc Long tộc trưởng, chuyện này ta sẽ không truy cứu nữa.” Thần Nông đạp không mà đến, nhàn nhạt nói.

Y dù sao cũng là cộng chủ, lại là y giả, có một tấm lòng nhân từ, đã thấy Nữ Oa không sao, Ngao Loan lại thành ra thế này, y cũng không muốn làm cho sự việc quá căng thẳng, nếu không, e rằng sẽ khiến chuyện phát triển đến mức không thể kiểm soát.

Đây không phải là cục diện mà một vị nhân quân, một vị y giả muốn thấy, vì vậy, lúc này y cố ý giữ lại một tay, không để sự việc phát triển đến mức đó.

“Đa tạ Nhân Hoàng, nhưng dù sao chuyện này cũng là lỗi của Ngao Loan.

Nơi đây vốn là địa phận Long tộc quản hạt, nhưng vì Nhân Hoàng chi nữ thích vui chơi tại đây, vậy thì Chúc Long ta xin làm chủ, nơi này sẽ thuộc về cương vực của Nhân tộc.” Chúc Long nhìn hư ảnh của Toại Nhân, cùng với Thần Nông một bên, mở miệng nói.

Nó vừa mở miệng, liền định đoạt quyền sở hữu bờ Đông Hải, ngay cả Thần Nông lúc này cũng có chút kinh ngạc.

Tuy nói nơi này không quá rộng lớn, nhưng cũng là một nơi có thể phát triển, nếu giao cho Nhân tộc, đó cũng là một nơi không tồi.

Chúc Long nhìn hư ảnh của Toại Nhân và Thần Nông, thần sắc trên mặt không đổi.

Bờ Đông Hải này, tuy thuộc địa phận Long tộc quản hạt, nhưng

đối với Long tộc mà nói, cũng không có quan hệ quá lớn, huống hồ Long tộc cũng ít quản lý nơi này, tặng cho Nhân tộc, coi như một lời xin lỗi cũng được.

Long tộc lúc này vẫn chưa đến thời cơ, nên xung đột với Nhân tộc không phải là lựa chọn sáng suốt.

Sống chết của Ngao Loan, nói thật Chúc Long cũng không bận tâm.

Nhưng Nhân tộc Nhân tổ Toại Nhân thị và Thần Nông đều ở đây, nó liền không thể không cẩn thận xử lý sự việc này.

Sự nhượng bộ tạm thời, không tính là gì, nên lúc này nhượng lại bờ Đông Hải cho Nhân tộc, cũng không là gì cả.

"Như vậy, đa tạ Chúc Long tộc trưởng." Thần Nông nghe vậy, trên mặt mỉm cười, hướng về Chúc Long chắp tay đáp lại.

Rồi sau đó phất tay, thu lại Thần Nông Đỉnh đang trấn áp Ngao Loan, đến trước người Nữ Oa.

"Nhân tổ, Nhân Hoàng, cáo từ!" Chúc Long trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt, chuyện này không gây rối đến mức đó thì tốt rồi.

Hư ảnh Toại Nhân giáng lâm nơi đây, nếu không xử lý tốt, chính là Nhân tộc và Long tộc khai chiến, như vậy, tất cả kế hoạch của Long tộc sẽ hoàn toàn hỗn loạn.

Không cần cao thủ Nhân tộc khác ra tay, một đạo hư ảnh của Toại Nhân đã đủ để xóa sổ Long tộc rồi.

Vì vậy, lần này có thể khiến sự việc lắng xuống, Chúc Long cảm thấy mất đi một bờ Đông Hải, căn bản không tính là gì, vẫn rất đáng giá.

Chúc Long hướng về Toại Nhân và Thần Nông chắp tay sau đó,

liền cuốn lấy Ngao Loan đã hôn mê, rồi độn nhập vào trong Đông Hải.

Lần này Ngao Loan suýt nữa gây ra đại họa diệt tộc, nếu không phải Ngao Quảng xử lý ổn thỏa, Chúc Long đã phải xem xét thay người đại diện công khai rồi.

Về phần Ngao Loan, từ bây giờ trở đi, nó sẽ không thể rời khỏi Đông Hải nửa bước.

Đương nhiên, với tình trạng hiện tại của Ngao Loan, cho dù có thể phục hồi lại, thì cũng chỉ đến thế mà thôi.

Đại đạo đã bị thánh uy của Toại Nhân hủy diệt, tuy hiện tại chưa vẫn lạc, nhưng sau này, cũng chỉ là một con phế long mà thôi.

Tuy nhiên những điều này, Chúc Long đều không bận tâm, chỉ cần giữ cho Nhân tộc và Long tộc không giao chiến là được rồi, về phần sống chết của Ngao Loan, Chúc Long căn bản không bận tâm.

"Lần này, đa tạ Nhân tổ ra tay tương trợ!" Thần Nông cúi người hành lễ với hư ảnh Toại Nhân nói, kết giới này là bình chướng bảo vệ Nhân tộc, có thể tự động vận chuyển, nhưng khi gặp phải tồn tại như Chúc Long, vẫn còn có chút bất túc, rất có thể bị nó mang đi Ngao Loan.

Nhưng hư ảnh Toại Nhân giáng lâm tại đây, Chúc Long không dám làm càn.

"Hãy quản lý Nhân tộc thật tốt!" Toại Nhân nhìn y, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt nói.

Lời vừa dứt, liền thấy toàn thân y tự giải khai, hóa thành thần quang vô biên, dung nhập vào trong kết giới Nhân tộc này.

Thần Nông lại lần nữa hướng về nơi Toại Nhân biến mất hành một lễ, mở miệng nói, "Nhân tổ yên tâm, Thần Nông sẽ quản lý Nhân tộc thật tốt." "Phụ thân!" Nữ Oa ngẩng đầu lên, nói.

Thần Nông xoa đầu nàng, mỉm cười nói, "Đi thôi!" Nói xong, y liền dẫn Nữ Oa, đi về phía bộ lạc lúc đến.

Trong Thánh địa.

Chương 326

Đối với việc Chúc Long nhanh chóng khuất phục như vậy, nhị tổ Hữu Sào thị và Truy Y thị cũng có vài phần kinh ngạc.

Nhưng vì Chúc Long đã khuất phục, còn cắt bờ Đông Hải cho Nhân tộc, vậy thì chuyện này coi như bỏ qua.

Hiện tại Thần Nông đang ở thời khắc then chốt, vẫn nên để y thuận lợi chứng đạo trước đã, những việc khác, chỉ cần không gây chiến, thì mọi chuyện đều không có vấn đề lớn.

Về phần bờ Đông Hải này, Hữu Sào thị liền tức khắc phái đệ tử Thánh địa đến tiếp quản.

Khu vực này, tuy không được tính là tốt lắm, nhưng ít nhất cũng là một khu vực không nhỏ, có thể cho Nhân tộc gần bờ Đông Hải di chuyển về phía này một chút, phát triển thêm một chút, cũng là một lựa chọn không tồi.

Vì vậy, đệ tử Thánh địa tốc độ rất nhanh, không lâu sau liền bắt đầu xây dựng tại đây.

Còn Thần Nông dẫn Nữ Oa, trở về bộ lạc này, sau khi xử lý xong sự việc, liền trở về trong Trần Đô.

Đối với chuyện Ngao Loan lần này, xem như một đoạn nhỏ xen ngang mà thôi, dù sao sự việc cũng không ầm ĩ đến mức đó, Thần Nông cũng sẽ không quá bận tâm.

Sau khi trở về Trần Đô, Thần Nông liền lại vùi đầu vào xử lý sự vụ của Nhân tộc.

Tại bờ Đông Hải, y đã hứa với Nhân tổ sẽ quản lý Nhân tộc thật tốt, tuy không có lời dặn dò của Nhân tổ thì y cũng sẽ làm tốt những

việc này.

Nhưng vì có thêm lời dặn dò của Nhân tổ, y tự nhiên phải càng thêm nỗ lực.

Về phần việc tu luyện của bản thân, y cũng không hề bỏ bê, vừa tu hành vừa xử lý sự vụ Nhân tộc, có lúc còn cần tự mình thân chinh đi đến.

Nhưng với thân phận cộng chủ, Thần Nông cũng không bận tâm, vì vậy danh vọng của y lúc này càng ngày càng lớn.

Thời gian trôi đi, lặng lẽ giữa lúc đó, Hồng Hoang lại trôi qua hơn ba trăm năm.

Nhân tộc dưới sự lãnh đạo của Thần Nông ngày càng cường thịnh, công tích của Thần Nông ngày nay còn mạnh hơn Phục Hy không ít, có thể nói là trực tiếp đuổi kịp nhị tổ Nhân tộc Hữu Sào thị và Truy Y thị.

Nhị tổ Nhân tộc trong thời đại ăn lông ở lỗ, đã khai sáng một thời đại mới cho Nhân tộc, ý nghĩa đại diện trong đó phi phàm, Thần Nông có thể so sánh được với họ, liền có thể thấy được một phần.

Điều này trong Nhân tộc, có thể nói, cũng chỉ có Thần Nông có bản lĩnh này, ngay cả Phục Hy trong việc cai trị Nhân tộc, lúc này cũng kém hơn vài phần.

Y vì Nhân tộc mà nếm trăm loại cỏ, vì vậy được Nhân tộc truyền tụng là Dược Tổ, còn cái sơn cốc suýt chút nữa khiến y thân vẫn, cũng được đặt tên theo tôn xưng của Thần Nông, Thần Nông Cốc.

Thần Nông sinh ra tại Khương Thủy, công đức viên mãn cùng với Thần Nông Cốc, cố lại xưng là Viêm Đế.

Tiếng tăm của Thần Nông lúc này trong Nhân tộc, có thể nói là đã vượt qua Thiên Hoàng Phục Hy, trực tiếp đuổi kịp tam tổ Nhân tộc.

Ngay cả những vùng biên thùy của Nhân tộc, những Nhân tộc từng giao hợp với Vu tộc, lúc này cũng đối với Thần Nông kính trọng thêm phần, thậm chí xưng Thần Nông là Vô Thượng Đại Tôn Thần.

Trong hơn ngàn năm Thần Nông tại vị này, y cảm thấy mình đã công đức viên mãn, đến lúc này, Thần Nông chỉ cần như Phục Hy, tìm được người kế nhiệm mình, sau khi truyền ngôi vị cộng chủ, mình liền có thể chứng đạo Địa Hoàng.

Thần Nông sắp chứng đạo, vậy thì báo hiệu, Nhân Hoàng kế tiếp, sắp giáng thế Nhân tộc.

Thần Nông lúc này đã tại vị hơn ngàn năm, nhiệm vụ cộng chủ hiện tại đã viên mãn, sắp chứng đạo Địa Hoàng, chỉ cần tìm được người kế nhiệm cộng chủ, liền có thể chứng đạo thoái vị.

Mặc dù hiện tại cộng chủ kế nhiệm vẫn chưa xuất hiện, nhưng Thần Nông tin rằng, sẽ không quá xa.

Ánh mắt Huyền Đô lúc này, chuyển đến trên Trần Đô, chú ý tình hình của Thần Nông.

Y với tư cách là Nhân Hoàng chi sư của Thần Nông, tự nhiên phải chú ý, hiện tại tu vi và việc cộng chủ của Thần Nông, đều đã đạt đến trạng thái viên mãn.

Muốn tiến thêm một bước, chỉ có thể chứng đạo Địa Hoàng, chỉ cần cộng chủ kế nhiệm xuất hiện, Thần Nông liền có thể chứng đạo.

Hiện tại chú ý Thần Nông ở Trần Đô, không chỉ có một mình Huyền Đô, mà còn có chư thánh và vài vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc này đều đang chú ý tình hình của Trần Đô và Thần Nông, muốn xem tình hình chứng đạo tiếp theo của y.

Trong số các tồn tại đang chú ý, lấy Nhân tộc Thánh địa, Toại Nhân là người quan tâm nhất, bởi vì Nhân Hoàng chi sư kế tiếp của

Nhân Hoàng, vẫn sẽ rơi vào tay Thánh địa, y tự nhiên phải luôn chú ý, chờ đợi thời cơ tốt nhất, liền có thể an bài đệ tử ra tay.

Khoảng thời gian yên bình lúc này, chính là thời khắc then chốt.

Nhân tộc, trong Thánh địa.

Toại Nhân tuy tham ngộ Đại đạo, nhưng phân ra một phần tâm thần để chú ý việc của Thần Nông, y vẫn có thể làm được.

Cứ theo tình hình hiện tại mà nói, thời gian cách vị Nhân Hoàng kế tiếp giáng thế, đã không còn xa nữa, chính mình cũng gần như có thể an bài đệ tử Thánh địa Thanh Trần khởi hành đi Nhân tộc rồi.

Đây là vị Nhân Hoàng cuối cùng của Thánh địa, cũng là vị cuối cùng trong Tam Hoàng, cũng là vị đặc biệt nhất.

Bởi vì vị Nhân Hoàng này, sẽ đi con đường binh qua để chứng đạo Nhân Hoàng, điều này trong đại thế này, là chưa từng có.

Phục Hy, Thần Nông, đều không đi con đường này, vì vậy có thể nói, trong Tam Hoàng, Nhân Hoàng là đặc biệt nhất.

Nhưng con đường binh qua này của Nhân Hoàng, là để thống nhất Nhân tộc, điều này đặc biệt quan trọng đối với các vị Nhân Hoàng về sau, vì vậy con đường này, là nhất định phải đi, hơn nữa phải đi một cách thuận lợi, kết thúc hoàn mỹ mới được.

Vì vậy, Thanh Trần sau này phụ trợ Nhân Hoàng, sẽ là một con đường gập ghềnh, nhưng Toại Nhân quyết định, sẽ để Thánh địa toàn lực tương trợ, cho dù có bất kỳ bất ngờ nào, với thực lực hiện tại của Nhân tộc, cũng đã đủ sức ứng phó.

Sau khi trong lòng quyết định như vậy, Toại Nhân liền triệu tập hai vị Nhân tổ đến Nhân tổ điện để thương nghị việc Nhân Hoàng kế tiếp.

Thánh địa, trong Nhân tổ điện.

Hữu Sào thị và Truy Y thị sau khi an bài ổn thỏa mọi việc, liền bế quan tu hành.

Lần này nhận được triệu tập của Toại Nhân, liền lập tức đến Nhân tổ điện, đến để thương nghị đại sự.

"Đại ca, huynh đã xuất quan rồi sao?" Hữu Sào thị và Truy Y thị sau khi đến nơi đây, nhìn Toại Nhân, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Toại Nhân mỉm cười gật đầu, rồi ra hiệu cho họ ngồi xuống.

"Lần này gọi các đệ đến thương nghị, là vì việc Nhân Hoàng kế tiếp.

Vị Nhân Hoàng chi sư này sẽ rơi vào tay Thanh Trần, thời gian y khởi hành cũng không còn xa nữa." Toại Nhân trầm ngâm vài hơi thở, rồi nhìn nhị tổ, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Hữu Sào thị và Truy Y thị gật đầu.

Đối với việc Thần Nông viên mãn, Nhân Hoàng kế nhiệm sắp giáng thế, họ vẫn biết rõ.

Về việc Nhân Hoàng chi sư là Thanh Trần, họ cũng biết.

Thần Nông hiện tại đã viên mãn, vị Nhân Hoàng kế nhiệm sắp giáng thế, vậy thì Thanh Trần cũng gần như phải khởi hành rồi, rồi sau đó Thần Nông cũng sẽ chứng đạo quy vị.

Nhưng Hữu Sào thị và Truy Y thị hiểu rằng, đại ca mình gọi họ đến thương nghị, hẳn không chỉ đơn thuần nói những điều này.

"Vị Nhân Hoàng lần này, chính là tồn tại đặc biệt nhất trong Tam Hoàng.

Y sẽ đi con đường binh qua, tức là sẽ thống nhất các bộ lạc Nhân

tộc hỗn loạn thành một khối.

Như vậy, cục diện Nhân Hoàng trị thế cũng sẽ trở nên tốt hơn rất nhiều, đối với các vị Nhân Hoàng về sau, cũng có sự trợ giúp không nhỏ." Toại Nhân nhìn hai vị Nhân tổ, mở miệng nói.

"Đại ca, nếu đi con đường binh qua, e rằng sẽ không quá khó khăn, dù sao các bộ lạc Nhân tộc, hẳn sẽ không phản đối mệnh lệnh của cộng chủ." Truy Y thị nhíu mày, nhìn Toại Nhân nói.

Nghe vậy, Toại Nhân mỉm cười nói, "Nếu là các bộ lạc Nhân tộc khác thì còn dễ nói, ta e rằng trong đó sẽ có biến số khác.

Chương 327

Như vậy, con đường Nhân Hoàng sẽ không dễ dàng như thế, việc mà Nhân Hoàng chi sư phải làm, cũng sẽ gian nan thêm vài phần." Hữu Sào thị nhíu mày, mở miệng nói, "Đại ca, huynh đang lo lắng mấy vị kia sẽ ra tay sao?" Ý của Hữu Sào thị rất rõ ràng, Truy Y thị cũng hiểu.

Trong Nhân tộc, vẫn còn những bộ lạc từng kết hợp với Vu tộc, đây là một vấn đề.

Hơn nữa, Tây Phương Nhị Thánh bọn họ, có phải đang muốn mưu tính gì không, điều này cũng chưa thể biết được.

Vì vậy mà nói, lời đại ca mình nói, cũng không phải không có lý.

"Cũng không phải là không có khả năng này, nhưng Nhân Hoàng đã đi con đường binh qua để chứng đạo Nhân Hoàng, nên việc này không thể ngăn cản.

Vì vậy, sau này nếu Nhân Hoàng gặp khó khăn gì, Thánh địa ta sẽ toàn lực tương trợ." Toại Nhân ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói, "Với lực lượng của Thánh địa ta, cho dù Tây Phương Nhị Thánh, hoặc Vu tộc bọn họ có mưu tính gì, đều đủ sức ứng phó, những việc này các đệ phải an bài thỏa đáng." "Đại ca yên tâm, chúng ta sẽ an bài mọi việc thật tốt." Nghe vậy, Hữu Sào thị và Truy Y thị gật đầu nói.

Vì đã biết sự việc này có khả năng xảy ra như vậy, thì nhị vị Nhân tổ tự nhiên phải an bài ổn thỏa mọi việc.

Sau này nếu Thanh Trần có bất kỳ điều gì cần giúp đỡ, họ sẽ để đệ tử Thánh địa toàn lực tương trợ.

Toại Nhân gật đầu, rồi sau đó tay khẽ động, một đạo kim quang

lướt qua, rồi liền thấy một thân ảnh xuất hiện trước mặt tam tổ, chính là đệ tử Thánh địa Thanh Trần.

Tuy nói tu vi của Thanh Trần kém Thanh Minh không ít, nhưng cũng là đệ tử Nhân tộc đợt đầu tiên, tu vi sắp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, công đức Nhân Hoàng lần này có thể giúp y bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

"Đệ tử Thanh Trần, bái kiến Tam vị Nhân tổ!" Thanh Trần thấy thời không chuyển đổi, rồi trước mặt xuất hiện tam vị Nhân tổ, y nào còn không biết là chuyện gì, tức khắc hành lễ nói.

"Không cần đa lễ!" Toại Nhân phất tay, nâng y dậy, rồi mở miệng nói, "Thanh Trần, Địa Hoàng Thần Nông sắp quy vị, vị Nhân Hoàng kế nhiệm cũng sắp giáng thế Nhân tộc, ngươi ngay hôm nay có thể khởi hành đi Nhân tộc, chờ đợi Nhân Hoàng giáng thế, thu y làm đệ tử, dạy dỗ y tu hành và việc cai trị Nhân tộc." "Đệ tử minh bạch!" Thanh Trần gật đầu nói, đối với việc Nhân Hoàng chi sư, y đã sớm biết rồi, nên đối với sự an bài của Toại Nhân y không có dị nghị.

"Đối với Nhân tổ, đệ tử nên đi Nhân tộc nơi nào?" Thanh Trần hỏi.

"Nhân Hoàng giáng thế, tất sẽ dẫn động khí vận Nhân tộc, khí vận Hồng Hoang cùng với Nhân đạo chi lực.

Nhớ kỹ, ngươi cần thuận theo khí vận Nhân tộc mà tìm kiếm, với sức mạnh của đệ tử Nhân tộc đợt đầu tiên như ngươi, đủ sức cảm ứng được vị trí chính xác của khí vận Nhân tộc và Nhân đạo chi lực." Toại Nhân để phòng có biến số, vẫn dặn dò Thanh Trần thêm một câu.

"Đệ tử minh bạch rồi!" Thanh Trần gật đầu, như vậy, y đã hiểu phải làm thế nào rồi, chính mình chỉ cần thuận theo nơi có khí vận Nhân tộc và Nhân đạo chi lực, liền có thể tìm được Nhân Hoàng thật sự, sẽ không có biến số nào khác.

Điểm này, Thanh Trần vẫn hiểu rõ, tiếp theo, y liền có thể khởi hành.

"Vậy đệ tử xin cáo lui." Thanh Trần hướng về tam tổ chắp tay nói, rồi sau đó thấy Toại Nhân phất tay, liền từ từ lui xuống.

"Như vậy, liền chờ Nhân Hoàng giáng thế." Toại Nhân nói một câu, rồi sau đó ánh mắt chuyển đến trong Nhân tộc.

Hữu Sào thị và Truy Y thị thấy vậy, ánh mắt cũng nhìn về phía Nhân tộc.

Hồng Hoang, chúng sinh luân hồi, Địa Phủ.

Trong Bình Tâm Điện.

Bình Tâm đột nhiên mở choàng hai mắt, nhìn về phía Luân Hồi Bàn chúng sinh, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia kinh ngạc.

"Khí vận bàng bạc như vậy, lại còn có Nhân Hoàng chi khí, hẳn đó chính là Nhân Hoàng Nhân tộc rồi." Bình Tâm nhìn một đạo nguyên thần phát ra kim sắc quang mang tiến vào Luân Hồi Bàn chúng sinh, trong miệng khẽ nói một câu.

Đối với việc Nhân Hoàng Nhân tộc, Bình Tâm ít nhiều vẫn biết.

Hai vị Nhân Hoàng trước đây, nàng không tận mắt thấy tình huống họ tiến vào luân hồi, không biết khí vận và Nhân Hoàng chi khí bàng bạc đến mức nào.

Nhưng hiện tại, điều nàng tận mắt thấy, quả thực cực kỳ bất phàm.

"Quả nhiên không hổ là Nhân Hoàng Nhân tộc, khí vận bàng bạc đến thế, Nhân tộc, lại sắp là một thời đại thịnh thế." Bình Tâm khẽ nói, khi định thu hồi ánh mắt, lại có thêm hai đạo chân linh tiến vào luân hồi.

“Đây là...” Bình Tâm đôi mắt đẹp hơi ngưng lại, tuy hai đạo chân linh này không ẩn chứa khí vận bàng bạc như đạo vừa rồi, nhưng Bình Tâm biết sự bất phàm trong đó, hơn nữa, trong đó có một đạo, nàng cảm nhận được một tia khí tức quen thuộc.

“Xem ra, Nhân tộc lại sắp không yên bình rồi.” Bình Tâm trong lòng nghĩ ngợi một lát, rồi chậm rãi nói.

Nói xong, nàng liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục nhắm mắt tham ngộ.

Những chuyện này đều không phải việc nàng phải bận tâm, rắc rối của Nhân tộc, tự nhiên là Nhân tộc tự mình đi giải quyết.

Hậu Thổ đã đến Vu tộc, Địa Phủ do chính mình trấn giữ, trừ khi thật sự cần thiết, nàng sẽ không can thiệp quá nhiều.

Nàng thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ sau đó, Luân Hồi Bàn chúng sinh cũng yên tĩnh trở lại.

Tây Phương Linh Sơn, Đại Lôi Âm Tự, bên Bát Bảo Công Đức Trì.

“Sư huynh, huynh đệ ta an bài như vậy, liệu có khiến hai vị kia của Nhân tộc chú ý không?

Nếu họ trở mặt, thì Tây Phương ta sẽ gặp kiếp nạn.” Chuẩn Đề hơi nhíu mày, nhìn Tiếp Dẫn bên cạnh, mở miệng hỏi.

Vừa rồi trong Địa Phủ, trong hai đạo chân linh tiến vào luân hồi, có một đạo liên quan đến Tây Phương Nhị Thánh.

Nhưng đạo chân linh này, cũng quả thật mang khí vận lớn, nếu so với các tu sĩ khác, đó cũng là bất phàm.

Chỉ là so với Nhân Hoàng, thì ảm đạm thất sắc mà thôi, nhưng khí vận mà đạo chân linh này ẩn chứa, quả thật rất tốt để chứng minh sự bất phàm của nó.

Và đạo chân linh này, quả thật là do Tiếp Dẫn đưa vào luân hồi.

Nhân Hoàng kế tiếp sẽ đi con đường binh qua, y tự nhiên có ý định mưu tính, đã Nhân Hoàng có thể tranh đoạt, vậy tại sao những cái khác lại không thể?

Dù sao, người chiến thắng, chính là Nhân tộc cộng chủ, thế là đủ rồi, những cái khác, hãy nói sau.

"Sư đệ đừng lo, Nhân Hoàng đi con đường binh qua, chúng ta làm vậy, cũng không vi phạm điểm này.

Cho dù hai vị kia của Nhân tộc biết được, thì sao chứ?

Nhân Hoàng phải trải qua con đường này mới có thể thành công chứng đạo quy vị, trừ phi họ muốn ngăn cản con đường này, nếu không, sẽ không có vấn đề gì.

Hơn nữa, nếu thủ đoạn của chúng ta, có thể đẩy y lên ngôi vị Nhân tộc cộng chủ, thì Tây Phương ta, cũng có thể nhân đó mà thăng tiến, đạt được không ít công đức." Tiếp Dẫn nhẹ nhàng gạt niệm châu trong tay, trong miệng biến hóa nói, trong mắt kim mang lóe lên, ẩn chứa vô thượng Phật đạo.

Nghe vậy, Chuẩn Đề khẽ gật đầu, lời sư huynh mình nói quả thật không sai, y chỉ lo Thái Thượng sẽ vì chuyện này mà giận Tây Phương thôi.

Nhưng xét về việc Nhân Hoàng, quả thật không có quá nhiều vấn đề, dù sao Nhân Hoàng đi con đường binh qua, nếu không có đối thủ cạnh tranh, thì lấy đâu ra binh qua chi đạo?

Vì vậy, cách làm của chuyện này mà xem, quả thật không có vấn đề lớn, chỉ xem có thể thành công hay không thôi.

Nếu có thể, thì Tây Phương liền có thể nhân đó mà nâng cao không ít khí vận, công đức cũng sẽ đạt được không ít.

Tiếp Dẫn nhìn thần sắc biến đổi trên mặt Chuẩn Đề, khẽ gật đầu, Chuẩn Đề xem như đã hiểu rõ rồi.

"Dược Sư!" Tiếp Dẫn trong miệng nhàn nhạt nói, triệu hoán đệ tử của mình là Dược Sư.

"Lão sư, đệ tử có mặt." Không lâu sau, đệ tử Tây Phương Dược Sư liền xuất hiện trước mặt hai người, hành lễ nói.

"Dược Sư, Nhân tộc sắp có người mang đại khí vận giáng thế, ngươi lập tức đi Nhân tộc, khi y giáng thế, ngươi hãy thu y làm đệ tử, dạy dỗ y Tây Phương chi pháp thật tốt, dẫn dắt y đi đến ngôi vị Nhân tộc cộng chủ." Tiếp Dẫn nhìn Dược Sư, mỉm cười nói, kim mang trong mắt đủ sức khiến chúng sinh trầm luân.

"Nhưng lão sư, Nhân Hoàng chi sư này, Tây Phương ta không phải không có sao?" Dược Sư không hiểu, Tây Phương mình không có Nhân Hoàng chi sư mà, sao lão sư mình lại còn để mình đi Nhân tộc thu đồ đệ?

"Ngươi cứ làm theo lời lão sư nói là được rồi.

Chương 328

Chuyện này đặc thù, ngươi sẽ không gặp rắc rối nào khác.

Còn người mà ngươi phụ tá, nếu trên con đường cộng chủ có bất kỳ vấn đề gì, ngươi cứ đến Tây Phương báo cho vi sư, Tây Phương giáo cũng sẽ toàn lực tương trợ." Tiếp Dẫn mở miệng nói, y đã tính toán tốt mọi thứ rồi, chỉ cần Dược Sư làm theo lời y nói là được.

"Đệ tử minh bạch rồi." Vì lão sư mình đã nói như vậy, Dược Sư cũng không hỏi thêm nữa, tự mình đi làm là được rồi.

Nói xong, Dược Sư hướng về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hành một lễ, rồi lui xuống.

"Như vậy, liền chờ đợi sự giáng thế tiếp theo.

Ta tin rằng, có sự trợ giúp của Tây Phương ta, y nhất định có thể đi đến con đường cộng chủ." Tiếp Dẫn trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt, trong miệng chậm rãi nói.

Nghe vậy, Chuẩn Đề gật đầu, không nói gì, ánh mắt nhìn về phía địa phận Nhân tộc.

Thời gian chớp mắt trôi qua, thoáng chốc lại hơn trăm năm.

Trăm năm ở Hồng Hoang tuy không nhiều, đối với đại thần thông giả mà nói, càng như một cái chớp mắt, nhưng đối với Tam Thanh luận đạo, ngàn năm trước sau cộng lại này, đã trôi qua không ít thời gian.

Với tốc độ lưu chuyển thời không bao phủ quanh họ, nói về thời gian trôi đi, ngàn năm Hồng Hoang, nhưng trong khu vực tốc độ lưu chuyển thời không, đã là mấy chục nguyên hội thời gian rồi.

Đến nay, sức mạnh thời không dần dần tiêu thoái, Thái Thượng

Tam Thanh cũng dần dần từ trong luận đạo mà thoát ra, làm việc củng cố cuối cùng.

Nói về mấy chục nguyên hội này, Tam Thanh mỗi người đều có thu hoạch.

Lúc này sau khi dừng luận đạo, tự nhiên là bắt đầu củng cố những gì mình đã thu được trong mấy chục nguyên hội luận đạo này.

Thời gian trôi nhanh, khi sức mạnh thời không hoàn toàn tiêu thoái, lại trôi qua thêm vài nguyên hội thời gian.

"Ông!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Thái Thanh ấn ký trên mi tâm Thái Thượng chấn động, thanh quang rực rỡ lan tỏa, rồi sau đó chậm rãi mở đôi mắt, trong đôi mắt sâu thẳm như biển sao chu thiên, lóe lên điểm điểm tinh mang.

Cùng lúc đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng mở đôi mắt, ấn ký Ngọc Thanh và Thượng Thanh trên mi tâm mỗi người đều phát ra thanh quang rực rỡ, thanh quang của Tam Thanh hòa quyện vào nhau, khí tức Đại đạo hạo hãn.

"Lần này cùng Đại ca luận đạo, quả thật thu hoạch rất nhiều." Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, mỉm cười nói.

"Ngươi ta đều là Tam Thanh, hà tất bận tâm những điều này.

Lần này cùng các đệ luận đạo, ta đối với Nhân đạo cũng đã hoàn thiện thêm vài phần, lĩnh ngộ thêm vài phần." Thái Thượng nghe vậy, nhàn nhạt cười một tiếng nói.

Đại đạo của bản thân, đã gần đến mức tấn thăng, nhưng xét theo tình thế hiện tại, dưới điều kiện không có cơ duyên, chỉ có thể không ngừng tích lũy bản thân.

Mà Nhân đạo, chính là lựa chọn tốt nhất.

Vì vậy, lần luận đạo này, y phần lớn đều là lĩnh ngộ Nhân đạo, cùng với chưởng khống Nhân đạo.

Và hiệu quả, Thái Thượng vẫn khá hài lòng.

Đại đạo của mình lại tích lũy thêm vài phần, đối với sự tham ngộ và chưởng khống Nhân đạo, đều có sự đề thăng.

Như vậy, việc mình càng thêm tích lũy Đại đạo của bản thân, sẽ không còn khó khăn nữa.

Chỉ cần có sự thay đổi về lượng, tổng sẽ dẫn đến sự thay đổi về chất.

Điểm này, Thái Thượng vẫn tin tưởng, chỉ chờ mình tích lũy đến mức đó mà thôi.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Sau khi niệm đầu trong lòng Thái Thượng thoáng qua, liền không còn vướng mắc chuyện này nữa, ánh mắt chuyển động, đặt lên Nhân tộc.

Trong đôi mắt Ngài, Đại Đạo hiển hiện, soi thấu tất thảy thời không, rồi khẽ gật đầu.

Hơn ngàn năm qua, Nhân tộc biến hóa vẫn không tệ, dưới sự cai trị của Thần Nông, thực lực tổng thể của Nhân tộc đều không ngừng đề thăng.

Hơn nữa, sau khi trải qua hai vị Nhân Hoàng, không ít vấn đề của Nhân tộc đều đã được giải quyết.

Chuyện tiếp theo, chính là giao phó cho vị Nhân Hoàng sau, cũng tức là vị cuối cùng trong Tam Hoàng, nắm giữ. "Thần Nông tự thân viên mãn, thời cơ chứng đạo đã không còn xa nữa.

Nhân Hoàng đời tiếp theo, cũng sắp hàng thế rồi..." Thông Thiên

lúc này cũng nhìn về phía Nhân tộc, khẽ nhướn mày kiếm, cất lời nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy gật đầu, nói: "Nhân Hoàng hành binh qua chi đạo, việc chứng đạo e rằng sẽ càng gian nan hơn.

Nhân tộc Thánh Địa lần này, e rằng phải xuất không ít lực, nếu không, việc chứng đạo sẽ không dễ dàng hoàn thành..." Việc Nhân Hoàng hành binh qua chi đạo, điểm này bọn họ sớm đã biết.

Đã như vậy, thì sau này Nhân Hoàng trong sự nghiệp chứng đạo, tất nhiên sẽ có đối thủ trong Nhân tộc.

Mà kẻ có thể gây phiền phức cho y, ngay cả khi có sự trợ giúp của Nhân Hoàng chi sư, cũng phải là kẻ phi phàm.

Như vậy, Nhân tộc Thánh Địa tất nhiên phải xuất lực.

Khi ấy, Nhân Hoàng mới có thể thuận lợi chứng đạo.

Với thực lực của Nhân tộc Thánh Địa, Nguyên Thủy và Thông Thiên vẫn khá tin tưởng.

Trong Nhân tộc, chưa có phiền phức nào có thể gây khó dễ cho Thánh Địa.

Dù cho có vài kẻ âm thầm ra tay, với sức mạnh của Thánh Địa, cũng đủ sức ứng phó.

Chỉ là xem Toại Nhân muốn ra tay đến mức độ nào thôi. "Nhân Hoàng hành binh qua, đây cũng là con đường tất yếu phải trải qua.

Đã là Nhân Hoàng chi sư rơi vào tay Thánh Địa, thì việc này phải do Nhân tộc Thánh Địa xuất lực.

Nhưng với thực lực của Thánh Địa, sự sắp xếp của Toại Nhân, đã đủ để làm tốt tất cả rồi..." Thái Thượng nghe vậy, thản nhiên nói, Ngài không hề lo lắng những vấn đề này. "Ồ?!" Đột nhiên, tinh mang trong mắt Thái Thượng chợt lóe, ngay sau đó trên gương mặt điềm

nhiên hiện lên một nụ cười mỉm, nhìn về một nơi nào đó trong Nhân tộc.

Rồi Ngài vung tay, hư không vặn vẹo, sau đó hóa thành một màn chắn, hiện ra tình cảnh mà Thái Thượng đang nhìn. "Đây là?!" Trên mặt Nguyên Thủy lộ ra vẻ kinh ngạc. "Dược Sư?!

Chẳng lẽ Tây Phương muốn nhúng tay vào việc Nhân Hoàng lần này sao?" Thông Thiên cũng có chút kinh ngạc hỏi. "Tây Phương trong đại thế Nhân tộc lần này, không thu được chút lợi ích nào, tự nhiên là có điều không cam tâm.

Lần này Nhân Hoàng hành binh qua chi đạo, Tây Phương Nhị Thánh liền nhìn thấy cơ hội, muốn âm thầm phò tá một vị Nhân tộc để tranh đoạt ngôi vị Cộng Chủ, từ đó mưu đồ Nhân Hoàng..." Thái Thượng nhìn bức họa hiển thị trong hư không, thản nhiên nói. "Nhưng Đại ca, Nhân Hoàng chính là người trời định, do Nhân Đạo chọn lựa.

Dù cho bọn họ phò tá thành công, cũng đâu phải là Nhân Hoàng được chọn?" Nguyên Thủy cau mày hỏi, điểm này thực sự có chút không hợp lý.

Chương 329

"Tiếp Dẫn tự nhiên hiểu rõ.

Bởi vậy, y muốn phò tá vị này, đánh bại Nhân Hoàng chân chính.

Như thế, có thể mượn cớ đó để bình định tất cả, dù sao Nhân Hoàng đã bại, thì không thể làm Nhân Hoàng nữa..." Thái Thượng trên mặt hiện lên ý cười, đối với tính toán của Tây Phương, Ngài cũng không quá để tâm.

Ngài dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Chuyện Nhân Hoàng tiếp theo, chính là cuộc tranh chấp giữa Nhân tộc Thánh Địa và Tây Phương.

Nếu còn có biến số, thì đó chính là bộ phận từng giao hợp với Vu tộc trước kia..." "Đại ca, Nhân tộc Thánh Địa nếu Toại Nhân và Phục Hy không ra tay, sức mạnh liệu có đủ không?" Thông Thiên nhìn Thái Thượng hỏi. "Tam đệ không cần lo lắng, sức mạnh của Thánh Địa vượt quá dự liệu của bọn họ.

Dù là lấy một địch hai, cũng đủ sức ứng phó những vấn đề này.

Ngươi và Ta không cần bận tâm, cứ an tâm quan sát sự biến hóa của tình thế là được..." Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười nói, trong lòng không hề để ý những điều này.

Ngài thân là Nhân Giáo giáo chủ, đối với sức mạnh chân chính của Thánh Địa vẫn rất rõ ràng.

Chớ nói Tây Phương và Vu tộc, cho dù Yêu tộc cũng nhúng tay vào, Ngài cũng không lo ngại.

Lực lượng của Thánh Địa đã không còn là Thánh Địa của ngày xưa nữa.

Bỏ qua tầng lớp cao tầng Nhân tộc không nói, sức mạnh của Thánh Địa đều cường hãn hơn Vu Yêu nhị tộc trước kia.

Bởi vậy, Thái Thượng căn bản không bận tâm vấn đề này.

Đã là binh qua chi đạo, vậy thì cứ thật sự tranh đấu một phen, để Nhân Hoàng đạo đi vững chắc hơn, khiến chúng nhân càng thêm chấn kinh.

Như thế, mới càng có thể khiến những tồn tại dòm ngó kia kinh hãi.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe vậy, gật đầu.

Đã Đại ca mình nói như thế, thì không có chút vấn đề nào.

Ngài là Nhân Giáo giáo chủ, đối với sức mạnh của Nhân tộc vẫn rất quen thuộc.

Thái Thượng nói không có vấn đề gì, thì sẽ không có vấn đề gì.

Tất cả, trong lòng Ngài đều đã nắm rõ. "Nhân Hoàng sắp hàng thế, Nhị đệ, Tam đệ, cứ hãy xem đi!" Thái Thượng nhẹ nhàng vung tay, bức họa lại chuyển, hiện ra toàn bộ Nhân tộc, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều mỉm cười, ánh mắt cũng chuyển sang bức họa, nhìn Nhân Hoàng hàng thế, cũng như sự phát triển của tình thế tiếp theo.

Thời gian thoáng chốc, lại hơn trăm năm lặng lẽ trôi qua.

Lúc này, Thần Nông càng lúc càng cảm thấy sự viên mãn của mình.

Theo ước tính của y, thời gian y ở Nhân tộc đã không thể vượt quá ba trăm năm nữa.

Đồng thời, y cũng đang chờ đợi Nhân Hoàng kế nhiệm hàng thế.

Tính toán thời cơ, hẳn sẽ không còn xa nữa.

Cùng lúc đó, tại nơi cách Trần Đô của Nhân tộc hàng triệu dặm về phía bắc.

Nơi đây có một bộ lạc Nhân tộc quy mô trung bình, tên là Hữu Hùng, nương tựa gần Cơ Thủy.

Quân chủ của bộ lạc Hữu Hùng tên là Thiếu Điển Thị.

Phu nhân của y có hai người, một là Nữ Đăng, hai là Phụ Bảo, họ là hai chị em.

Một đêm nọ, Phụ Bảo thấy một đạo điện quang vây quanh Bắc Đẩu Tinh, ngay sau đó, ngôi sao kia liền rơi xuống.

Phụ Bảo do đó cảm ứng mà mang thai.

Sau nhiều năm hoài thai, sinh hạ một hài nhi.

Hài nhi này vừa mới sinh, liền có một vị đạo nhân trẻ tuổi từ trên trời giáng xuống, đến chỗ ở của Thiếu Điển Thị.

Thủ vệ tự nhiên báo cáo chuyện có đạo nhân đến thăm cho tộc trưởng Thiếu Điển.

Thiếu Điển nghe tin có tu sĩ đến, không dám chậm trễ, đặt con xuống, vội vàng ra nghênh tiếp.

Đến cổng bộ lạc, Thiếu Điển thấy một tu sĩ mặc đạo bào màu nguyệt bạch, tướng mạo phi phàm.

Nhìn thấy người này, Thiếu Điển trong lòng liền biết người này là tiên nhân, vội vàng tiến lên hành lễ.

Người đến, chính là Thanh Trần, người thuận theo khí vận Nhân tộc và lực lượng Nhân Đạo mà đến.

Thêm vào cảm ứng Đại Đạo trong lòng, y rất xác định nơi mình

đến, chính là nơi Nhân tộc Cộng Chủ kế nhiệm.

Y chỉ cần thu vị này làm đệ tử, dạy dỗ cho y tu hành cũng như việc cai trị Nhân tộc là được.

Còn về chuyện binh qua sau này, cứ để sau rồi tính.

Hiện tại, việc thu đồ đệ là quan trọng trước, những chuyện khác, cứ từ từ rồi nói.

Nhân tộc, bộ lạc Hữu Hùng, chỗ ở của Tộc trưởng. "Thiếu Điển, tộc trưởng bộ lạc Hữu Hùng, bái kiến Tiên trưởng!" Thiếu Điển Thị thấy Thanh Trần xong, lập tức hành lễ nói.

Đã là đắc đạo tiên trưởng, đến đây tự nhiên có đại sự.

Trước có Phục Hy Cộng Chủ, sau có Thần Nông Cộng Chủ, trong lòng y tuy có suy đoán, nhưng vẫn mong là thật.

Tuy nhiên đã là đắc đạo tiên trưởng, lễ nghi cần làm, vẫn phải làm. "Tộc trưởng không cần đa lễ!" Thanh Trần thấy vậy, lập tức đỡ Thiếu Điển Thị dậy, mỉm cười nói.

Nói đoạn, Thanh Trần thu lại thần sắc, nghiêm trang nói: "Ngô là Thanh Trần, đệ tử Nhân tộc Thánh Địa.

Lần này phụng mệnh Toại Thánh Nhân Tổ, đến thu lệnh lang làm đồ đệ, giáo đạo y tu hành.

Chẳng hay Tộc trưởng nghĩ sao?" Thiếu Điển nghe vậy, thần sắc đại hỉ.

Thanh Trần, đệ tử Thánh Địa, trong Nhân tộc cũng có chút danh tiếng.

Lần này lại phụng mệnh Toại Thánh Nhân Tổ đến thu con trai mình làm đồ đệ, đúng như y đã suy đoán trong lòng.

Tiên nhân thu đồ, y sao có thể từ chối?

Đây chính là đại hảo sự!

Chương 330

Có ví dụ của hai vị Cộng Chủ trước đó, y sao có thể không biết lợi ích trong đó?

Như vậy, nói không chừng con trai mình cũng là đại hiền, thậm chí là Cộng Chủ, bộ lạc Hữu Hùng của mình sắp hưng thịnh rồi! "Tiên trưởng thu đồ, Thiếu Điển há có lý do gì không bằng lòng?

Xin Tiên trưởng theo Thiếu Điển vào trong, gặp mặt con trai ngô!" Thiếu Điển thần sắc tuy vui mừng, nhưng rốt cuộc cũng kiềm chế được vài phần, nói với Thanh Trần.

Nghe vậy, Thanh Trần gật đầu, y cũng muốn gặp vị Nhân Hoàng này rồi.

Thanh Trần theo Thiếu Điển vào đại điện nơi ở.

Sau đó Thiếu Điển mời Thanh Trần ngồi ở thượng tọa, còn mình thì bồi ở hạ thủ, lại phân phó tộc nhân dưới quyền đi gọi Phụ Bảo mang theo hài nhi mới sinh đến.

Không lâu sau, liền thấy Phụ Bảo bế một hài tử đến bên đại trướng bộ lạc.

Ánh mắt Thanh Trần đang đàm thoại với Thiếu Điển không khỏi chiếu lên hài tử trong lòng Phụ Bảo, sau đó hài lòng gật đầu, nói: "Đạo thai bẩm sinh, quả nhiên là một khối ngọc thô!" Phụ Bảo không biết chuyện gì, nhưng Thiếu Điển thì biết đệ tử Thánh Địa này muốn đến thu đồ đệ, liền vội vàng tiến lên nói: "Hài tử này mới sinh, xin Tiên trưởng ban tên cho hài tử này." Phụ Bảo bên cạnh cũng là người thông tuệ, vừa nghe Thiếu Điển gọi "Tiên trưởng", đâu còn không biết chuyện gì nữa, ánh mắt vội vàng nhìn Thanh Trần, cất lời nói: "Xin Tiên trưởng ban tên cho con trai ngô!" Nếu có thể được Tiên trưởng

ban tên, đây đối với con trai mình mà nói, cũng là một đại hảo sự.

Dù sao là Tiên trưởng ban tên, ý nghĩa liền không giống.

Nghe lời của Thiếu Điển và Phụ Bảo xong, Thanh Trần trầm ngâm vài hơi thở, rồi nói: "Hài tử này có duyên với ta, lại sinh ra gần Hiên Viên Khâu, vậy thì ta ban tên cho y là Hiên Viên.

Chẳng hay Tộc trưởng, phu nhân cảm thấy thế nào?" "Hiên Viên?!" Thiếu Điển và Phụ Bảo khẽ nhấm nháp hai chữ này, càng lúc càng cảm thấy hai chữ này rất thích hợp với con trai mình.

Đặc biệt là Phụ Bảo, miệng lẩm bẩm hai chữ Hiên Viên, nhìn hài tử ánh mắt càng thêm từ ái. "Đa tạ Tiên trưởng ban tên, hài tử này, sau này liền gọi là Hiên Viên!" Thiếu Điển khẽ hành lễ với Thanh Trần, sau đó ánh mắt nhìn về phía con trai mình. "Ngô lần này đến đây, là đặc biệt để thu đồ đệ.

Hài tử này nên là đệ tử thân truyền của ta, chẳng hay Tộc trưởng, phu nhân thấy thế nào?" Thiếu Điển nói xong, Thanh Trần lại cất lời.

Y nói xong liền thản nhiên nhìn Thiếu Điển Thị và Phụ Bảo, chờ đợi hai người đáp lời.

Thiếu Điển tự nhiên biết chuyện này, nhưng Phụ Bảo vừa mới biết, nên thần sắc nàng trước tiên vui mừng, sau đó lại biến đổi, vội vàng hỏi: "Tiên trưởng nguyện ý thu Hiên Viên làm đệ tử, thiếp tự nhiên là cầu còn không được.

Nhưng mà, Tiên trưởng có phải sẽ đưa Hiên Viên về núi tu hành không?" Thanh Trần nghe xong, khẽ mỉm cười nói: "Phu nhân xin cứ yên tâm.

Hiên Viên đã là người kế nhiệm của bộ lạc Hữu Hùng, Ngô tự sẽ ở lại đây giáo đạo Hiên Viên, chứ không đưa y về núi giáo đạo." Nghe vậy, không chỉ Phụ Bảo, ngay cả thần sắc Thiếu Điển cũng không

khỏi thả lỏng.

Dù sao con trai mình vừa mới chào đời, phụ mẫu nào cũng không hy vọng nhanh như vậy đã phải chia ly với con.

Nếu có thể như thế, tự nhiên là tốt nhất. "Như vậy, đa tạ Tiên trưởng!" Thiếu Điển chắp tay nói.

Thanh Trần thấy vậy, khẽ gật đầu, sau đó thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Thấy thế, Thiếu Điển và Phụ Bảo lại lần nữa nhìn về phía con trai mình, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Sau khi thu đồ đệ và quyết định ở lại đây giáo đạo Hiên Viên, Thanh Trần liền ở lại một dãy núi gần bộ lạc Hữu Hùng, lặng lẽ chờ đợi Hiên Viên trưởng thành.

Đến khi đó, y có thể tự mình truyền thụ pháp tu hành cho Hiên Viên, rồi từ từ giáo đạo y tu hành cũng như một số việc cai trị bộ lạc.

Kể từ khi Hiên Viên được Thanh Trần thu làm đồ đệ, y cũng ở lại gần bộ lạc Hữu Hùng.

Còn Hiên Viên, cũng bắt đầu con đường trưởng thành của mình.

Thời gian trôi qua cũng thật nhanh, Hiên Viên cũng lớn lên từng ngày.

Thoáng chốc, đã mười lăm năm trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Hiên Viên vẫn luôn theo Thanh Trần học tập pháp tu hành, tu vi bản thân cũng từ từ đề thăng.

Sau khi Hiên Viên trưởng thành đến mười lăm tuổi, y hễ rảnh rỗi là bắt đầu giúp phụ thân Thiếu Điển Thị xử lý một số công việc trong bộ tộc.

Sau này Thanh Trần biết được, liền yêu cầu Hiên Viên ban ngày

giúp phụ thân Thiếu Điển Thị cai trị bộ lạc, đến tối mới đến theo mình học đạo.

Hiên Viên chính là Nhân Hoàng kế nhiệm, vậy thì tự nhiên phải lấy việc Nhân tộc làm đầu.

Dù sao y là Nhân Hoàng, những việc y sinh ra để làm, đều là những việc trọng yếu đối với Nhân tộc.

Điểm này, Thanh Trần thân là đệ tử Nhân tộc vẫn rõ.

Bởi vậy, y để Hiên Viên ban ngày xử lý công việc trong bộ lạc, tối mới đến theo y tu hành.

Dù sao với mệnh cách Nhân Hoàng của y, việc tu hành khá nhanh chóng, điểm này thì không cần lo lắng.

Huống hồ, việc quan trọng hiện tại của Hiên Viên là cai trị Nhân tộc, việc tu hành ngược lại không gấp gáp như vậy.

Chẳng phải Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông khi mới bắt đầu, tu vi đều không cao sao?

Bọn họ đều là trong quá trình cai trị Nhân tộc mà dần dần tu hành, sau khi hoàn thành đại sự chứng đạo của mình, liền tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bởi vậy, nói về mệnh cách Nhân Hoàng, việc tu vi thấp hiện tại không thể nói lên điều gì.

Sự tấn thăng sau này sẽ càng nhanh hơn.

Hiện tại, nên lấy việc cai trị bộ lạc, cai trị Nhân tộc làm đầu.

Vì thế, từ đó về sau, Hiên Viên ban ngày xử lý công việc trong tộc, tối lại đi theo Thanh Trần học tập.

Hiên Viên quản lý tất cả mọi việc đâu vào đấy, khiến bộ lạc Hữu Hùng ngày càng hưng thịnh.

Sau này Thiếu Điển Thị thấy Hiên Viên có năng lực như vậy, liền lấy cớ mình tuổi già, tinh lực thể lực không đủ, nhường ngôi vị tộc trưởng cho Hiên Viên.

Bộ lạc Hữu Hùng dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên cũng dần dần phát triển lớn mạnh.

Các bộ tộc lân cận nghe nói y là đệ tử của tiên nhân, lại là một đại hiền, liền lần lượt dẫn cả tộc quy phục dưới trướng Hiên Viên.

Từ đó, bộ lạc Hữu Hùng bắt đầu phát triển lớn mạnh nhanh chóng.

Gia tộc Hữu Hùng cũng nhờ thế mà trở thành một bộ tộc cường đại, trong các bộ lạc lân cận, đều có danh tiếng không nhỏ.

Mà tên tuổi Hiên Viên cũng bắt đầu lan truyền trong Nhân tộc.

Trong Nhân tộc, tại bộ lạc Hữu Hùng.

Hiện nay trong Nhân tộc, tuy ruộng đất vô bờ vô bến, việc canh tác vô số, nhưng người dân thường không thể phân chia rõ ràng đâu là đất của ai, thường xuyên phát sinh tranh chấp.

Hiên Viên sau một phen khổ tư, bèn trên cơ sở của Thần Nông, dốc sức phát triển việc nông canh.

Đồng thời lấy trượng mẫu làm đơn vị đo đạc, để ngăn chặn phát sinh tranh chấp.

Chương 331

Tiếp đó phân phối lại đất đai trong bộ lạc, hiệp điều lao tác.

Như vậy, dưới phương pháp của Hiên Viên, lương thực của bộ lạc Hữu Hùng tăng sản đáng kể.

Và trong tình huống lương thực dồi dào, Hiên Viên lại dựa vào những gì mình đã học, dốc sức huấn luyện quân đội của bộ lạc.

Trị quân nghiêm khắc, thực lực quân đội tức thì tăng cao đáng kể.

Như thế, bộ lạc của bọn họ khi ứng phó với một số nguy cơ, cũng thêm vài phần bảo hộ.

Danh tiếng Hiên Viên, lúc này càng lúc càng vang dội.

Và ngay khi Thanh Trần giáo đạo Hiên Viên tu hành, cùng với sự cai trị của Hiên Viên, bộ lạc Hữu Hùng đã nhanh chóng quật khởi, nay đã là bộ lạc hạng nhất vùng lân cận.

Và ngay khi bộ lạc Hữu Hùng phát triển mạnh mẽ, những nơi khác trong Nhân tộc cũng không yên bình.

Có một bộ lạc khác cũng nhanh chóng quật khởi như một sao chổi, thực lực không ngừng đề thăng.

Ngoài phía đông của Nhân tộc, có một bộ lạc Nhân tộc quy mô trung bình tên là Dung Di.

Không lâu sau khi Hiên Viên xuất thế, trong bộ lạc cũng sinh ra một hài nhi.

Vừa sinh ra liền có dị tượng, quanh thân rồng cuộn, trong phạm vi vài chục vạn dặm kim liên nở rộ, bảo quang lưu ly rực rỡ bao phủ nửa bầu trời.

Tộc trưởng và các tộc lão trong bộ lạc đều nhận định, hài tử này tương lai sẽ là đại hiền của Nhân tộc, là người dẫn dắt bộ lạc của mình sau này.

Y sẽ mang bộ lạc của mình nhanh chóng quật khởi, trở thành bộ lạc số một, số hai của Nhân tộc.

Vì thế, bọn họ liền lấy tên bộ lạc để đặt tên cho hài tử này, là Dung Di.

Ngoài ra, vào ngày Dung Di sinh ra, có một đạo nhân mặc cà sa vàng từ trên trời giáng xuống, thu Dung Di làm đệ tử, bắt đầu giáo đạo y tu hành.

Tộc trưởng và các tộc lão trong bộ lạc thấy vậy, tự nhiên càng thêm kiên tin rằng bộ lạc Dung Di của mình, sẽ được nhanh chóng đề thăng dưới tay Dung Di.

Và Dung Di cũng không làm tộc trưởng và các tộc lão thất vọng, trong vỏn vẹn ba mươi năm, Dung Di đã quản lý bộ lạc đâu vào đấy, tộc trưởng và các tộc lão đều khá hài lòng về điều này.

Ngoài ra, Dung Di còn huấn luyện ra quân đội cường đại, trong vỏn vẹn mười mấy năm, liền thu phục ba bộ lạc khá lớn xung quanh là Nhung Man, Hoa Nhung và Hoa Địch, cùng với hàng chục bộ lạc nhỏ hơn, sáp nhập vào bộ lạc Dung Di.

Đến đây, bộ lạc Dung Di đã trở thành bộ lạc cường đại nhất miền trung Nhân tộc.

Sau đó, bộ lạc Dung Di chính thức đổi tên, lấy bộ lạc Dung Di đã tập hợp các bộ lạc khác, đổi tên thành Đông Di Liên Minh.

Và lão tộc trưởng của Đông Di Liên Minh, liền lấy lý do tuổi già, nhường vị trí tộc trưởng cho Dung Di, để y tiếp tục dẫn dắt Đông Di, kiến tạo thêm nhiều huy hoàng.

Đem Đông Di Liên Minh, hoàn toàn đưa lên địa vị số một số hai.

Và thật trùng hợp, tại biên thùy Nhân tộc.

Có một đại bộ lạc, gồm chín bộ lạc là Quyến Di, Vu Di, Phương Di, Hoàng Di, Bạch Di, Xích Di, Huyền Di, Phong Di, Dương Di hợp thành, gọi chung là Cửu Lê.

Dưới mỗi bộ lạc, lại có chín thị tộc, tổng cộng tám mươi mốt, nhân khẩu phồn thịnh, thực lực khổng lồ.

Ban đầu trước Vu Yêu chi chiến, những tộc Nhân Vu kết hợp giữa Nhân tộc và Vu tộc, cũng sinh sống trong Cửu Lê.

Chịu ảnh hưởng của Phục Hy và Thần Nông, cuộc sống khá hòa mục.

Nhưng vào ngày Hiên Viên của bộ lạc Hữu Hùng đản sinh, trên bầu trời tộc Cửu Lê có đại biến.

Trong phạm vi mấy vạn dặm đều tối tăm, trong tầng mây càng có những tia chớp đỏ đen quấn quýt giao thoa.

Huyết sắc quang huy giáng xuống trong tộc Cửu Lê, lại có vạn quỷ đồng loạt khóc than trên trời, dọa cho một đám tộc nhân kinh hồn bạt vía không thôi, liền đóng chặt cửa sổ, trốn tránh trong nhà không dám ra ngoài.

Tình trạng này kéo dài ba ngày, dị tượng mới tan biến hết.

Lại có thê tử của tộc trưởng tộc Cửu Lê đản hạ một hài nhi kỳ dị, tiếng khóc chấn động trời đất, trực tiếp khiến mây trời tan tác.

Hài nhi đó từ nhỏ đã lớn lên với lông mày rậm, mắt to, tiếng gọi vang dội, tay chân tráng kiện và trên đầu mọc sừng.

Tộc trưởng đại hỉ không thôi, cho rằng đây là thần tử trời ban cho mình.

Hài tử này nặng mười bảy cân khi sinh, bảy tuổi mới biết nói.

Vừa mở miệng liền tự đổi họ tên là Xi Vưu.

Đến nay đã mười ba tuổi, cao hai trượng, không bái trời đất, không tôn Thánh Nhân, không tu đạo pháp thế gian.

Xi Vưu bẩm sinh đã có thần lực ngàn quân, tay không xé nát hổ báo như trò trẻ con, một thân sát khí hung hãn.

Dị thú Hồng Hoang cũng không dám trêu chọc y, khi còn nhỏ đã nổi tiếng trong tộc bởi sức mạnh vĩ đại.

Hơn nữa trong mỗi lần luận võ trong tộc, Xi Vưu đều giành chiến thắng tuyệt đối.

Lại thêm tính cách y hào sảng phi thường, những chiến sĩ kia vì võ dũng của y, nên đều răm rắp nghe lời.

Từ khi còn nhỏ, y đã có uy vọng rất cao trong tộc.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, thoáng chốc đã mấy chục năm.

Những năm này, Xi Vưu cũng càng thêm thành thục, đồng thời, y cũng đã có không ít cống hiến của riêng mình.

Chẳng hạn như y đã phát minh ra cung tiễn, trường mâu, tăng độ dễ dàng khi đi lại, cải thiện mức sống của tộc nhân.

Sau này y cũng truyền một số vu pháp thông thường cho bách tính, khiến bách tính có thể cải thiện thể chất, thọ mệnh kéo dài.

Cứ như thế, danh vọng của Xi Vưu trong bộ lạc Cửu Lê nhất thời vô song, không ít bộ tộc Cửu Lê ủng hộ Xi Vưu.

Và cùng với uy vọng của Xi Vưu trong bộ lạc Cửu Lê càng mạnh, phụ thân y trong lòng càng thêm vui mừng.

Sau vài năm nữa, liền truyền ngôi vị tộc trưởng tộc Cửu Lê cho y.

Và trong Hồng Hoang, một số Vu tộc còn sống sót sau Vu Yêu đại chiến, sau khi biết về Xi Vưu, cũng lần lượt đến quy phục, hy vọng Xi Vưu dẫn dắt bọn họ trọng chấn uy vọng.

Có những Vu tộc và Nhân Vu nhất mạch này, thực lực bộ lạc Cửu Lê cường đại chưa từng có, liền bắt đầu thôn tính các bộ lạc xung quanh.

Nhân tộc Thánh Địa, Nhân Tổ Điện. "Nhân Tổ, Đông Di Liên Minh và Cửu Lê này, hiển nhiên chính là thủ đoạn của Tây Phương Nhị Thánh và Vu tộc rồi.

Bọn họ nhúng tay vào việc Nhân tộc như vậy, có nên..." Phục Hy nhìn bức họa Toại Nhân ngưng tụ trước mắt, lông mày chợt nhíu lại, cất lời hỏi.

Tình huống của Dung Di rõ ràng quá rồi, đó chính là đạo pháp của Tây Phương, cộng thêm Dược Sư thu đồ đệ.

Đây trừ phi là thủ đoạn của Tây Phương Nhị Thánh, còn có thể là ai?

Chương 332

Còn về Xi Vưu của Cửu Lê, điều này hiển nhiên có liên quan đến Đại Vu Xi Vưu trước kia.

Nhưng y không hiểu là, Xi Vưu vậy mà có thể tiến vào luân hồi?

Hơn nữa còn đến trong Nhân tộc, trở thành tộc trưởng Cửu Lê.

Đây là thiên ý, hay là thủ đoạn của Vu tộc, Phục Hy nhất thời cũng không dám xác định. "Theo thiên cơ hiển thị hiện tại mà nói, Xi Vưu, ngược lại không phải là thủ đoạn của Vu tộc, mà là đối thủ của Nhân Hoàng binh qua chi đạo.

Còn Đông Di Liên Minh này, hiển nhiên chính là thủ đoạn của Tây Phương.

Nhìn theo sự phát triển này, sự việc sẽ có biến số rồi." Thần sắc Toại Nhân bình tĩnh, dường như việc này không thể khiến lòng y dậy sóng chút nào. "Đã như vậy, vậy Đại ca, chúng ta có nên ra tay không?" Hữu Sào Thị hỏi. "Không cần, đã bọn họ muốn nhúng tay, vậy thì cứ để bọn họ xem sức mạnh của Thánh Địa chúng ta.

Nhân tộc Thánh Địa đã quá lâu không động, cũng đến lúc phải hành động rồi." Toại Nhân nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm nói.

Ánh mắt y chuyển động, nhìn về phía Tây Phương, trong mắt một đạo tinh mang chợt lóe qua.

Nhân tộc Thánh Địa, Nhân Tổ Điện. "Đại ca, Đông Di Liên Minh và Cửu Lê này, đã liên lụy đến Vu tộc và Tây Phương Giáo.

Vậy các thế lực như Yêu tộc và Thiên Đình, liệu có nhúng tay vào không?" Truy Y Thị khẽ nhướn mày, nhìn Toại Nhân hỏi. "Không đâu,

Yêu tộc xét theo tình hình hiện tại, không rảnh lo chuyện khác.

Bọn họ hiện tại một lòng chỉ muốn giải quyết nhân quả nghiệp lực của bản thân để tái hiện Hồng Hoang, ngược lại sẽ không nhúng tay vào việc Nhân tộc.

Còn về Thiên Đình và các thế lực khác, vấn đề của chính họ còn chưa giải quyết xong, đâu có tâm tư nào khác." "Nhân Hoàng binh qua chi đạo, hiện tại chính là Đông Di Liên Minh và bộ lạc Cửu Lê.

Tuy nói có chút biến số, nhưng Thánh Địa chúng ta còn đó, nhất định sẽ khiến Hiên Viên về ngôi Nhân Hoàng, nhất thống Nhân tộc!" Toại Nhân nhìn Nhị Tổ và Phục Hy, cất lời nói.

Nghe vậy, ba người gật đầu, ánh mắt lại lần nữa chuyển sang bức họa trước mặt.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Trong khi Toại Nhân Tam Tổ và Phục Hy chú ý đến việc Nhân tộc, Thái Thượng Tam Thanh cũng đang quan tâm đến sự tiến triển của việc này. "Tây Phương Nhị Thánh để phò Dung Di này lên đối kháng Hiên Viên, cũng đã tốn không ít cái giá lớn.

Chẳng lẽ không sợ tất cả đổ sông đổ biển?" Nguyên Thủy ánh mắt chuyển động, nhìn về phía Đại ca mình là Thái Thượng, mỉm cười cất lời hỏi.

Mặc dù việc này đã thành, nhưng Nguyên Thủy lại không hề lo lắng.

Muốn mưu đồ từ Nhân tộc hiện tại, không phải là chuyện đơn giản như vậy.

Ngay cả đối phương là Tây Phương Nhị Thánh, cũng là như thế. "Xem ra cũng là Tây Phương Nhị Thánh thấy công đức khí vận lớn đến vậy, lại không có Nhân Hoàng chi sư, nên mới dùng hạ sách này.

Nhưng Nhân tộc hiện tại đã không còn là Nhân tộc của ngày xưa.

Nếu không phải Nhân Hoàng hành binh qua chi đạo, e rằng ngay cả thủ đoạn tiên nhân cũng không thể thi triển được." Thông Thiên nghe vậy, khẽ gật đầu nói.

Ánh mắt y cũng nhìn về phía Đại ca mình.

Đại ca mình chính là Nhân Giáo giáo chủ, tuy nói hiện tại không cần lo lắng chuyện Nhân tộc, nhưng Ngài dù sao cũng là Nhân Giáo giáo chủ.

Nếu không phải lần này Nhân Hoàng cần hành binh qua chi đạo, mới có thể chứng đạo về ngôi Nhân Hoàng, e rằng Tây Phương Nhị Thánh đều không thể thi triển những thủ đoạn này.

Muốn can nhiễu việc Nhân Hoàng, không phải là điều Tây Phương Nhị Thánh có thể làm được. "Nhân Hoàng hành binh qua chi đạo, theo quỹ tích ban đầu mà nói, sẽ là Xi Vưu.

Nhưng sau khi Tây Phương nhúng tay vào, việc này liền có biến số.

Tuy nhiên kết quả cuối cùng không đổi, điểm này thì có thể khẳng định." "Tuy nói Tây Phương lần này chuẩn bị không tệ, nhưng muốn mưu đoạt ngôi vị Cộng Chủ, không phải chỉ những điều này là có thể làm được.

Chờ khi tất cả đều phí công vô ích, bọn họ sẽ hiểu ra thôi." Thái Thượng khẽ cười một tiếng nói.

Nếu không phải việc này không làm thay đổi bất cứ kết quả chứng đạo của Nhân Hoàng nào, Thái Thượng tự nhiên sẽ không để Tây Phương can nhiễu.

Như thế, cũng xem như ma luyện Hiên Viên, ngược lại cũng không phải là chuyện xấu.

Vì vậy, Thái Thượng không ngăn cản Tây Phương Nhị Thánh ra tay.

Lần này cứ để Thánh Địa và Tây Phương so tài một phen.

Như thế cũng có thể ma luyện đệ tử Thánh Địa, ngược lại cũng không tệ.

Việc Nhân Hoàng cũng có thể thuận lợi tiến hành, cũng là nhất cử lưỡng đắc.

Điểm này, Nguyên Thủy và Thông Thiên tự nhiên đã nghĩ tới.

Bởi vậy lúc này nghe Đại ca mình nói, gật đầu xong liền không nói gì nữa. "Nhị đệ, sau khi Nhân Hoàng về ngôi, Nhân Hoàng chi sư đứng đầu Ngũ Đế, sẽ rơi vào tay Xiển Giáo.

Ngươi đã nghĩ kỹ giao cho ai đi chưa?" Đột nhiên, Thái Thượng nhìn về phía Nguyên Thủy, cất lời hỏi.

Nghe vậy, Nguyên Thủy trầm ngâm vài hơi thở rồi nói: "Trong Xiển Giáo, người có tư cách tiếp nhận Nhân Hoàng chi sư này, chỉ có Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử thôi.

Nhưng hiện tại Nhiên Đăng đang bế quan trùng kích Chuẩn Thánh trung kỳ.

Nếu là ngôi vị đầu tiên của Ngũ Đế, thì giao cho Quảng Thành Tử.

Còn ngôi vị thứ hai, thì để Nhiên Đăng đi." Nguyên Thủy thấu rõ tình huống các đệ tử môn hạ mình.

Xét theo tình hình Nhân Hoàng diễn biến hiện tại, người có tư cách tiếp nhận Nhân Hoàng chi sư, cũng chỉ có Nhiên Đăng và Quảng Thành Tử thôi.

Đương nhiên, xét về thân phận mà nói, Nam Cực Tiên Ông của Nam Cực Trường Sinh Đại Đế cũng có thể, nhưng hiện tại, cũng

không cần đến y.

Vì vậy, ngôi vị đầu tiên Nguyên Thủy liền sắp xếp cho Quảng Thành Tử, ngôi thứ hai mới cho Nhiên Đăng.

Còn các đệ tử khác, sau này còn có cơ hội khác, cũng không cần vội vàng.

Y cũng sẽ ban thưởng những lợi ích khác.

Thái Thượng trong lòng chuyển niệm suy nghĩ, liền đã biết rõ tính toán của Nguyên Thủy.

Chương 333

Sau khi khẽ gật đầu, Ngài không nói gì nữa.

Thông Thiên nhìn Nguyên Thủy, cũng không cảm thấy cách sắp xếp này có gì không ổn.

Y cũng đã sắp xếp xong tất cả, chỉ chờ Nhân Hoàng chi sư của Tiệt Giáo mình đến.

Còn những chuyện khác, thì không cần lo lắng.

Ánh mắt Tam Thanh, lại lần nữa rơi xuống bức họa trước mặt.

Tiếp theo, việc Nhân Hoàng, lại sẽ tiếp tục tiến triển.

Hồng Hoang, tại một dãy núi nào đó ngoài Trần Đô của Nhân tộc. "Ba bộ lạc Nhân tộc hiện ra dị tượng như vậy, trải qua những năm phát triển này, đều tự mình triển hiện ra những điều phi phàm.

Điều này ngược lại có không ít biến số." Huyền Đô tuy trong lòng có vài phần suy đoán, nhưng không nói ra.

Còn về việc nên quyết định thế nào, tất cả tự có những vị kia, và quyết định của chính Cộng Chủ Thần Nông.

Và lần này không chỉ y, Nhân Hoàng chi sư Thanh Trần, cũng có vài phần cảm thán.

Nếu không phải Nhân Tổ dặn dò, thuận theo phương hướng khí vận Nhân tộc và lực lượng Nhân Đạo, e rằng y thật sự có khả năng đi nhầm.

Dù sao Nhân Hoàng hàng thế, đều có dị tượng xuất hiện.

Lần này ba vị tồn tại mang dị tượng hàng thế, chỉ cần sơ suất, là sẽ nhầm lẫn.

Nếu không phải y làm theo lời Nhân Tổ nói, e rằng thật sự có khả năng này.

Nếu thật sự làm nhầm, đó chính là đại sự rồi.

May mắn thay, tất cả đều không xảy ra. "Nhân Hoàng, con đường tiếp theo, sẽ không dễ đi như vậy đâu." Thanh Trần nhìn bộ lạc Hữu Hùng, khẽ nói một tiếng.

Y ít nhiều vẫn biết một số chuyện về Nhân Hoàng.

Hành binh qua chi đạo, nếu là trước đây, y không mấy để tâm, nhưng hiện tại, sau khi có những biến số này, y cảm thấy, việc này sẽ không dễ dàng như vậy.

Tuy nhiên phía sau mình là Nhân tộc Thánh Địa, có tầng chống lưng này, Thanh Trần ngược lại cũng không quá lo lắng. "Tất cả, cứ chờ đợi sự tiến triển sau này của Hiên Viên." Thanh Trần ánh mắt chuyển động, nhìn về phía Trần Đô, trong mắt một đạo tinh mang chợt lóe qua.

Trần Đô, ngoài chỗ ở của Cộng Chủ.

Thần Nông chắp tay sau lưng đứng thẳng, thần tình nghiêm nghị, nhìn về ba phương hướng của Nhân tộc, lần lượt là bộ lạc Hữu Hùng, Đông Di Liên Minh và bộ lạc Cửu Lê. "Xem ra, bọn họ vẫn không nhịn được ra tay rồi.

Thôi vậy, đây cũng xem như là ma luyện cho Nhân Hoàng, việc này Bản Hoàng sẽ không quản nữa." Rất lâu sau, Thần Nông thu hồi ánh mắt, khẽ nói một tiếng.

Đối với việc Nhân Hoàng, Địa Hoàng như y cũng biết không ít.

Hành binh qua chi đạo, đây đối với Nhân Hoàng mà nói cũng là một sự ma luyện không nhỏ.

Mà cục diện hiện tại, ngược lại cũng khả thi.

Nếu không, mấy vị kia của Nhân tộc sẽ không bỏ mặc việc này không quản.

Dù sao, nếu để việc Nhân Hoàng không thể thuận lợi tiến hành, đó sẽ là đại sự rồi.

Bởi vậy mà nói, việc này vẫn chưa tính là chuyện xấu.

Ít nhất, có thể càng thêm ma luyện Nhân Hoàng, khiến mọi thứ trở nên vững chắc hơn, đối với Nhân Hoàng mà nói, cũng là một việc tốt. "Thôi vậy, đã thời cơ thiện nhượng sắp đến, cứ để Bản Hoàng xem tình hình Nhân Hoàng thế nào!" Thần Nông trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm, ánh mắt nhìn về phía bộ lạc Hữu Hùng.

Sau đó, y sắp xếp một số việc xong, liền lên đường, tiến về bộ lạc Hữu Hùng.

Ba vị mang dị tượng, nhưng ai mới là Nhân Hoàng chân chính, với tư cách là Địa Hoàng cảnh giới Chuẩn Thánh, y vẫn rõ.

Lúc này, nơi y lên đường đến, chính là nơi Nhân Hoàng đang ở, bộ lạc Hữu Hùng.

Ngoài Trần Đô, trong một dãy núi nọ.

Huyền Đô trông Thần Nông hướng về Hữu Hùng bộ lạc mà đi, khẽ gật đầu, sắc mặt nghiêm túc, như vậy, nhân tuyển Cộng chủ coi như đã định.

“Con đường chứng đạo sau này của Hiên Viên, e rằng chẳng thể an bình như vậy, song nghĩ lại, sư huynh hẳn đã có đối sách, với thực lực của Thánh Địa, liên minh Cửu Lê và Đông Di cũng sẽ không thành vấn đề quá lớn đâu.” Trong lòng nghĩ ngợi một lát, Huyền Đô khẽ khàng nói một tiếng.

Y đã ở trong Thánh Địa một thời gian rất dài, cũng từng hiệp trợ Thánh Địa thăng cấp, nên có hiểu biết rất sâu sắc về thực lực chân chính của Thánh Địa.

Cộng thêm thực lực và sự an bài của sư huynh mình, cùng với sự tồn tại của Thiên Hoàng, Nhân tổ nhị vị kia.

Với thực lực tổng thể như vậy, cho dù Tây Phương Nhị Thánh toàn bộ xuất thủ, Tây Phương giáo cũng sẽ không chiếm được lợi lộc gì.

Bởi thế, đối với con đường chứng đạo của Hiên Viên lần này, Huyền Đô trong lòng vẫn tin tưởng Thánh Địa có thể thuận lợi khiến Nhân Hoàng quy vị.

Song hiện tại mọi việc vẫn chưa chính thức bắt đầu, Huyền Đô cũng không thể đoán được phía sau sẽ có bao nhiêu biến số.

Nhưng nghĩ lại, sự việc Nhân Hoàng là việc cực kỳ trọng đại của Nhân tộc, cũng là thời cơ để hoàn thiện Nhân Đạo, lão sư của mình làm sao có thể để sự việc Nhân Hoàng không tiến hành được?

Điều này là không thể, bởi vậy việc này không cần lo lắng quá nhiều.

"Như vậy, thời cơ chứng đạo của Thần Nông cũng chẳng còn xa, nhiệm vụ Nhân Hoàng chi sư của ta cũng sắp kết thúc rồi." Trên mặt Huyền Đô hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, sau khi đạt được công đức của Nhân Hoàng chi sư, y sẽ dùng nó để đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Tốc độ của y vẫn tính là nhanh, có thể trong vài chục vạn năm ngắn ngủi đạt đến bước này, cũng coi như hiếm có.

Phải biết rằng, lão sư của mình còn có đệ tử Thánh nhân như sư huynh Toại Nhân, bản thân y tuy chậm hơn không ít, nhưng so với

môn hạ chư Thánh, lại cực kỳ nhanh.

Cho dù là trưởng lão Xiển giáo Nhiên Đăng, tu vi cũng chậm hơn y vài phần, còn về đại đệ tử Tiệt giáo, Đa Bảo đạo nhân, tu vi kém y không ít.

Còn về các đệ tử khác, và môn hạ Tây Phương, cơ bản đều chưa đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh.

Bởi vậy, tốc độ tu hành của y hiện giờ, cũng không chậm chút nào.

Với mức độ tích lũy hiện tại, cộng thêm công đức Nhân Hoàng chi sư, Huyền Đô tin tưởng mình có thể thăng cấp lên Chuẩn Thánh viên mãn trong mười mấy vạn năm.

Còn về việc tiến xa hơn, thì cần xem cơ duyên và khế cơ, không thể vội vàng, song y cũng không nghĩ nhiều, trước tiên cứ thăng cấp cảnh giới hiện tại đã rồi nói.

Trong lòng nghĩ xong, Huyền Đô quay người đi vào động phủ, tiếp tục tham ngộ, thuận tiện chờ đợi Thần Nông chứng đạo quy vị.

Thần Nông lần này xuất hành, không có quá nhiều tin tức truyền ra, bởi vậy, không ít Nhân tộc đều không biết Cộng chủ đã rời khỏi Trần Đô, hướng về Hữu Hùng bộ lạc.

Chương 334

Bởi vậy, Hữu Hùng bộ lạc hiện tại cũng không biết, Cộng chủ Thần Nông sắp đến bộ lạc của mình, để xem xét mọi thứ trong bộ lạc, cũng như quan sát tình hình tộc trưởng Hiên Viên, lúc này mọi người đều bận rộn với công việc riêng của mình.

Thần Nông dường như muốn kết quả này, bởi vậy trên đường chậm rãi tiến về phía trước, quan sát tình hình dọc đường, lắng nghe các bộ lạc khác đánh giá về Hiên Viên, chưa thấy người đã nghe sự tích.

Trên đường đi, Thần Nông cũng đã có một hiểu biết đại khái về sự tích của Hiên Viên và những cống hiến cho Hữu Hùng bộ lạc, cũng khá hài lòng với những gì vị này đã làm, trong lòng cũng rất mong chờ được gặp vị này.

Thời gian y tại vị còn lâu hơn cả Thiên Hoàng Phục Hy, nay đã sắp đến ba nghìn năm, rất nhanh sẽ chứng đạo rời đi, bởi vậy vị Cộng chủ tiếp theo cần phải nhanh chóng quyết định.

Bởi vậy, sau khi nghe những sự tích và cống hiến này của Hiên Viên, Thần Nông liền cảm thấy không còn quá nhiều lo lắng, tiếp theo chỉ cần khảo sát một phen về khả năng trị lý của Hiên Viên cũng như xem xét tình hình khác của y, là có thể quyết định được.

Thần Nông vừa nghĩ trong lòng, vừa hướng về Hữu Hùng bộ lạc mà đến.

Tại một nơi bên ngoài Hữu Hùng bộ lạc.

Thần Nông dừng bước, nhìn lên phía trên Hữu Hùng bộ lạc, lúc này khí vận Hồng Hoang ngưng tụ cùng với nhân tộc khí vận nghiêng về, trên mặt hiện lên vài ba động.

“Xứng đáng là Nhân Hoàng, khí vận khổng lồ như vậy, e rằng việc chứng đạo lần này chẳng tầm thường đâu.” Những khí vận này, không phải Đại La Kim Tiên trở lên thì không thể thấy, Thần Nông thân là Địa Hoàng, Cộng chủ Nhân tộc, lại là tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh, tự nhiên có thể nhìn thấy những khí vận này ngưng tụ phía trên bộ lạc.

Song Thần Nông có chút kinh ngạc là, khí vận ngưng tụ lúc này, so với khí vận của Liệt Sơn bộ lạc khi y chưa tiếp quản Cộng chủ, cũng không kém hơn là bao.

Vốn dĩ những điều này lẽ ra phải thể hiện xu hướng giảm dần.

Dù sao, các vấn đề của Nhân tộc đều đang được giải quyết, những việc có thể làm cũng dần dần giảm bớt, bởi vậy công đức sẽ có phần giảm đi.

Nhưng lúc này xem ra, những gì Hiên Viên muốn làm, hoặc nói là việc chứng đạo, quả thực phi phàm cực kỳ, đặc biệt lần này còn có các biến số khác, lại càng trở nên đặc biệt hơn, so với bản thân y cũng không kém là bao.

“Vậy hãy để bản Hoàng xem, Nhân Hoàng chấp chưởng binh qua chi đạo, rốt cuộc phi phàm đến mức nào!” Thần Nông thầm nghĩ một tiếng, sau đó quay đầu, nhìn về phía dãy núi nơi Thanh Trần đang ở, khẽ gật đầu xong, liền tiến vào Hữu Hùng bộ lạc.

Trong dãy núi, Thanh Trần thấy Cộng chủ Thần Nông gật đầu, liền tức khắc đáp lễ.

Tuy xét về bối phận, bản thân y là Nhân tộc đời thứ nhất, quả thực trên Thần Nông, nhưng tu vi của Thần Nông dù sao cũng trên y, tuy y sắp đạt Chuẩn Thánh, nhưng vẫn còn một khoảng thời gian phải đi.

Hơn nữa, Thần Nông là Cộng chủ, là Địa Hoàng, thân phận như vậy, quả thực không phải tồn tại bình thường có thể sánh được.

Nhìn Thần Nông tiến vào Hữu Hùng bộ lạc xong, Thanh Trần liền không để ý nhiều nữa, thu lại ánh mắt, chờ đợi Thần Nông đưa Hiên Viên trở về Trần Đô.

Tiếp theo, chính là việc chứng đạo Địa Hoàng và tiếp quản ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc.

Thần Nông tiến vào Hữu Hùng bộ lạc xong, liền tức khắc bày tỏ thân phận.

Đối với việc Cộng chủ đến Hữu Hùng bộ lạc, các tộc nhân trong bộ lạc vô cùng vui mừng, phải biết rằng uy tín của Thần Nông lúc này trong Nhân tộc, đã hoàn toàn vượt qua Thiên Hoàng Phục Hy.

Hiện giờ, Thần Nông có uy vọng như vậy trong Nhân tộc, lại đến Hữu Hùng bộ lạc, mọi người trong Hữu Hùng bộ lạc làm sao không vui mừng kinh hỉ chứ?

Thần Nông chờ đợi trong một căn nhà nhỏ lát sau, Hiên Viên liền vội vàng chạy đến.

Thần Nông không khỏi tỉ mỉ bắt đầu đánh giá Hiên Viên, chỉ thấy Hiên Viên thân cao chín thước, song mi như kiếm, đôi mắt sáng ngời có thần, rực rỡ như tinh tú, đứng nơi đó tự có một luồng vương giả chi khí tỏa ra, giữa hai mắt ẩn chứa một cỗ vương bá chi khí nhàn nhạt.

Trong khi Thần Nông đánh giá Hiên Viên, trong lòng không khỏi cảm thán, "Quả là một vị Nhân Hoàng tốt, quả nhiên là bậc Hoàng giả đi theo binh qua chi đạo!" Hiên Viên thấy vị Cộng chủ trong truyền thuyết, trong lòng cũng vô cùng hân hỉ, y nhận được tin tức xong, liền lập tức chạy đến, Cộng chủ lúc này đang quan sát mình, mình tuy

không thể nói gì, nhưng cũng không thể thất lễ.

"Tộc trưởng Hữu Hùng bộ lạc Hiên Viên bái kiến Cộng chủ!" Trong tộc trưởng trụ sở của Hữu Hùng bộ lạc.

"Tộc trưởng Hữu Hùng bộ lạc Hiên Viên bái kiến Cộng chủ!" Hiên Viên lúc này không để ý đến sự quan sát đánh giá của Cộng chủ, lễ nghi của mình phải làm trước đã rồi nói, liền tức khắc hành lễ.

Thần Nông cười đỡ Hiên Viên dậy, nói: "Tộc trưởng Hiên Viên không cần đa lễ!

Ta cũng đã nghe nói Tộc trưởng Hiên Viên là một vị đại hiền của Nhân tộc, hôm nay cuối cùng cũng được gặp, quả nhiên danh bất hư truyền a!" Hiên Viên nghe xong vội vàng khiêm tốn đáp lại: "Cộng chủ quá lời rồi!

Hiên Viên không dám nhận…" Thần Nông lại không để ý đến sự khiêm tốn của Hiên Viên, liền kéo Hiên Viên vào trong nhà, bắt đầu cùng Hiên Viên thảo luận một số vấn đề trong việc trị lý bộ lạc, đồng thời bắt đầu quan sát nhân phẩm của Hiên Viên.

Thần Nông và Hiên Viên thảo luận một hồi, Thần Nông phát hiện Hiên Viên quả nhiên là một vị đại hiền, nhưng con đường trị lý mà Hiên Viên đang theo lại không hoàn toàn là vương đạo, mà là sự kết hợp giữa vương đạo và bá đạo.

Trước đó, bao gồm cả y, chưa ai chấp nhận phương pháp trị lý theo bá đạo này, nhưng nhìn tình hình của Hữu Hùng bộ lạc, lại không thấy yếu tố bất lợi nào, trái lại còn "binh cường mã tráng".

"Có lẽ, đây chính là nguyên nhân thật sự khiến Nhân Hoàng đi theo binh qua chi đạo!

Song như vậy cũng tốt, đã là sự kết hợp giữa vương đạo và bá đạo, thì cũng có thể hành binh qua chi đạo tốt hơn, hoàn thành việc

chứng đạo…" Trong lòng Thần Nông chợt nghĩ, liền cảm thấy phương pháp trị lý của Hiên Viên như vậy cũng là một lựa chọn không tồi, dù sao muốn hành binh qua chi đạo, vương đạo thuần túy hiển nhiên là không đủ để làm những việc này.

Chỉ có sự kết hợp giữa vương đạo và bá đạo, mới có thể làm tốt hơn tất cả những gì Hiên Viên muốn làm.

Trong lòng nghĩ xong, Thần Nông liền nói với Hiên Viên, "Hiên Viên, ngươi hãy chuẩn bị một chút, theo ta đến Trần Đô, ta muốn thiền nhượng ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc cho ngươi, sau này do ngươi trị lý Nhân tộc…" Hiên Viên vừa nghe, tức thì kinh ngạc nói, "Cộng chủ nói vậy làm sao được?

Hiên Viên đức hạnh nào, tài năng nào, tự nhận không thể đảm nhiệm ngôi vị Cộng chủ, kính xin Cộng chủ thu hồi lời này!" Thần Nông nghe vậy, chậm rãi nói, "Hiên Viên, ngươi có đủ khả năng đảm nhiệm ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc hay không, trong lòng ta tự nhiên hiểu rõ.

Thôi được, không cần nói nhiều, bây giờ hãy thu dọn một chút rồi theo ta về Trần Đô, đây là mệnh lệnh!" Mọi thứ đã được thấu hiểu, Hiên Viên lại là thân Nhân Hoàng, vậy thì tiếp nhận ngôi vị Cộng chủ, liền không có bất kỳ vấn đề gì.

Hiên Viên vừa nghe không thể thay đổi ý nghĩ của Cộng chủ, đành thành thật theo Thần Nông trở về Trần Đô.

Song trước đó, Hiên Viên vẫn định báo cho lão sư của mình một tiếng, dù sao việc mình đến Trần Đô, tiếp nhận ngôi vị Cộng chủ, đây là việc lớn, tự nhiên phải báo cho lão sư của mình một tiếng.

Song Hiên Viên vừa ra khỏi Hữu Hùng bộ lạc, liền gặp lão sư của mình Thanh Trần.

Sau khi báo sự việc này cho lão sư xong, Thanh Trần mỉm cười nói, "Ngươi cứ đi trước, vi sư sau này sẽ đến Trần Đô…" Nghe vậy, Hiên Viên gật đầu, vì lão sư đã biết, vậy mình có thể theo Cộng chủ đến Trần Đô. …… Mọi người trong Hữu Hùng bộ lạc nghe nói Cộng chủ Thần Nông muốn đưa Hiên Viên về Trần Đô, đều vô cùng vui mừng.

Tiếp nhận ngôi vị Cộng chủ a, chuyện như vậy, trước đây bọn họ tuy cũng có chút suy đoán, nhưng không dám xác định, vì bọn họ nghe nói, trong Nhân tộc, cũng có hai bộ lạc lớn đang nhanh chóng quật khởi, tộc trưởng đều là bậc đại hiền.

Như vậy, bọn họ không dám xác định tộc trưởng của mình, rốt cuộc có phải là nhân tuyển Cộng chủ hay không.

Nếu thật sự là nhân tuyển Cộng chủ, thì Hữu Hùng bộ lạc của mình có thể tiếp tục thăng cấp, đạt đến bộ lạc lớn đứng đầu hoặc thứ hai trong Nhân tộc, như Phong Yển bộ lạc của Thiên Hoàng, Liệt Sơn bộ lạc của Địa Hoàng, điều này đối với Hữu Hùng bộ lạc của mình mà nói, là một việc tốt.

Hiện tại đã nhận được sự khẳng định của Cộng chủ, bọn họ tự nhiên vô cùng vui mừng, hận không thể lập tức để tộc trưởng tiếp quản ngôi vị Cộng chủ, để Hữu Hùng bộ lạc trở thành bộ lạc của Cộng chủ.

Bọn họ cũng biết, việc này cần một khoảng thời gian chuyển tiếp, còn phải xem tình hình của tộc trưởng tiếp theo.

Thần Nông dẫn Hiên Viên rời khỏi Hữu Hùng bộ lạc, trên một bình nguyên bên ngoài bộ lạc, hai người gặp Nhân Hoàng chi sư Thanh Trần.

"Thanh Trần đã gặp Cộng chủ!" Thanh Trần dù sao cũng là một thành viên Nhân tộc, Thần Nông là Cộng chủ, lễ nghi cần thiết vẫn

phải có.

“Tiên trưởng không cần khách khí!” Thần Nông gật đầu nói.

Đối với Thanh Trần, y tự nhiên cũng biết, trong Thánh Địa, cũng là một trong những đệ tử mạnh nhất, ngoài Thanh Hoa Đại Đế ra, thì là đệ tử mạnh thứ hai của Thánh Địa, sắp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Trong Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên viên mãn cũng là một phương cao thủ rồi.

“Hiên Viên lần này theo Cộng chủ đến Trần Đô, mọi việc đều nhờ Cộng chủ chỉ dạy…” Thanh Trần nhìn Thần Nông nói.

Nghe vậy, Thần Nông gật đầu, y biết Thanh Trần đang nói về việc trị lý Nhân tộc, những việc này, đều do vị Cộng chủ tiền nhiệm chỉ dạy cho vị Cộng chủ tiếp theo, bản thân y khi xưa cũng do Thiên Hoàng Phục Hy chỉ dạy.

Hiện tại đến lượt y, vẫn phải như vậy, y sẽ chỉ dạy những việc này cho Hiên Viên, để y toàn bộ tiếp quản xong, y liền có thể chứng đạo thiền nhượng, Hiên Viên cũng có thể tiếp quản ngôi vị Cộng chủ.

“Đã như vậy, vậy Cộng chủ cứ đưa Hiên Viên đi trước, Thanh Trần sau này sẽ đến Trần Đô!” Thanh Trần nói.

Chương 335

Nghe vậy, Thần Nông gật đầu, sau đó dẫn Hiên Viên, liền hướng về Trần Đô mà đi.

Thanh Trần thấy vậy, liền quay về dãy núi của mình, chuẩn bị mọi việc thỏa đáng xong, liền có thể đến Trần Đô. …… Nhân tộc, thành Trần Đô.

Hiên Viên theo Thần Nông đến Trần Đô xong, liền trước tiên làm trợ thủ của Thần Nông, bắt đầu làm quen với công việc của Cộng chủ Nhân tộc.

Sau khi Hiên Viên cơ bản đã quen thuộc, Thần Nông liền bắt đầu buông tay để Hiên Viên tự mình xử lý, y ở một bên quan sát, thấy cách xử lý của Hiên Viên xong, trên mặt toàn là vẻ hài lòng, y quả nhiên đã không chọn sai người.

Đã như vậy, Thần Nông liền tức khắc tuyên bố với toàn bộ Nhân tộc, năm mươi năm sau, mình sẽ thoái vị Cộng chủ, thiền nhượng cho Hiên Viên.

Lúc này, các bộ lạc trong toàn bộ Nhân tộc, đều đã nghe được tin tức này, biết rằng Cộng chủ Thần Nông đã tìm được nhân tuyển Nhân Hoàng tiếp theo, đó chính là Hiên Viên của Hữu Hùng bộ lạc.

Như vậy, chỉ còn chờ năm mươi năm sau, đại điển thiền nhượng của hai người.

Khi đó, Nhân tộc dưới sự dẫn dắt của Nhân Hoàng mới, lại là một thời đại mới. …… Tây Phương Linh Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Bên Bát Bảo Công Đức Trì.

“Sư huynh, Hiên Viên này sắp lên ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc, kế

hoạch của chúng ta, vẫn chưa thực thi sao?" Chuẩn Đề cau mày, mở miệng hỏi.

"Không vội, đợi sau khi Hiên Viên thành công kế vị Cộng chủ Nhân tộc, mọi thứ, sẽ bắt đầu…" Tiếp Dẫn nghe vậy, mỉm cười mở miệng nói, tay khẽ gảy niệm châu.

Nghe vậy, Chuẩn Đề khẽ gật đầu, tay bắt đầu thôi toán, rất lâu sau đó, y mới gật đầu, dừng lại việc thôi toán trong tay.

"Như vậy, mọi việc cứ đợi sau khi thiền nhượng vậy…" Chuẩn Đề nói xong, ánh mắt lại lần nữa chuyển lên Nhân tộc. …… …… Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

"Như vậy, việc chứng đạo của Thần Nông, chính là trong năm mươi năm này, còn về Hiên Viên, cũng sẽ bắt đầu con đường chứng đạo của y…" Thông Thiên kiếm mi nhướng lên, mở miệng nói, việc chứng đạo này, y vẫn sẽ đến quan sát.

"Tiếp theo, sau khi Thần Nông quy vị, Thánh Địa liền sẽ có thêm một vị cao thủ đỉnh tiêm tọa trấn…" Nguyên Thủy mỉm cười nói.

Nghe vậy, Thái Thượng thản nhiên cười, không nói gì, điều Y quan tâm là, sau khi Thần Nông chứng đạo Địa Hoàng quy vị, sự hoàn thiện của Nhân Đạo, sẽ thăng cấp bao nhiêu, đây mới là điều Thái Thượng lúc này quan tâm, còn về những thứ khác, Y tạm thời không cân nhắc.

Sự tích lũy của Y hiện tại, đã gần đủ, cái thiếu là một khế cơ, mà khế cơ này, Thái Thượng tin tưởng chính là ở trên Nhân Đạo, bởi vậy sự hoàn thiện hiện tại là rất cần thiết.

Chư vị Nhân Hoàng quy vị, là phương pháp hiệu quả nhất để hoàn thiện Nhân Đạo hiện nay, bởi vậy Thái Thượng liền phải đảm bảo các Nhân Hoàng đều có thể thuận lợi hoàn thành, bao gồm cả sự việc

của Hiên Viên hiện tại, Y muốn khiến y có thể thuận lợi hoàn thành chứng đạo.

Như vậy, Nhân Đạo mới có thể đạt được sự hoàn thiện lớn nhất, cộng thêm sự thăng cấp của chúng sinh Hồng Hoang trên mọi phương diện, đều là cơ hội để hoàn thiện và thăng cấp Nhân Đạo, những điều này, đều cần Thái Thượng từ từ xoay chuyển.

Trong lòng nghĩ ngợi một lát, Thái Thượng nói với Nguyên Thủy và Thông Thiên, "Đã như vậy thời cơ chứng đạo của Thần Nông đã định, vậy cùng nhau đến quan lễ đi!" Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu.

Sau đó, Thái Thượng Tam Thanh cùng nhau động thân, hướng về Hồng Hoang đại địa mà đến.

Tuy nói trên còn năm mươi năm thời gian, đối với Tam Thanh ở tầng thứ này mà nói, chỉ một hơi thở liền có thể đến, nhưng thời cơ hiện tại tuy sớm, song có thể đi trước, cũng có thể quan sát một vài sự việc, hoặc là chậm rãi du lịch Hồng Hoang mà đi.

Bởi vậy, Thanh Huyền chở Tam Thanh, ung dung tự tại du lịch trong Hồng Hoang. …… Nhân tộc Thánh Địa, Nhân Tổ Điện.

Toại Nhân tam tổ cùng Thiên Hoàng Phục Hy tề tựu tại đây, ba người ánh mắt nhìn về phía Toại Nhân, chờ đợi ý chỉ của y.

"Thần Nông đã định năm mươi năm sau thiền nhượng cho Hiên Viên, Địa Hoàng quy vị, lễ kế vị của Hiên Viên, sẽ do các ngươi cùng ta đi một chuyến, còn về Bát Đại Trưởng Lão, thì ở lại Thánh Địa an bài những sự vụ khác…" Toại Nhân trong lòng nghĩ ngợi một lát xong, nói với Phục Hy và nhị tổ.

Lễ thiền nhượng lần này, có Toại Nhân tam tổ và Thiên Hoàng Phục Hy đến là được rồi, Bát Đại Trưởng Lão có thể ở lại Thánh Địa

điều phối chuẩn bị cho sự việc Nhân Hoàng tiếp theo, dù sao sự việc Nhân Hoàng sau này, Thánh Địa không chỉ đối kháng Tây Phương, còn có Vu tộc.

Đương nhiên, Vu tộc sẽ có biến số gì hay không, còn phải nói, nhưng theo tình hình hiện tại mà nói, vẫn phải an bài như vậy.

Bởi vậy, có Bát Đại Trưởng Lão ở đây chuẩn bị những điều này, Toại Nhân liền yên tâm.

Nghe vậy, Phục Hy và nhị tổ gật đầu.

"Đại ca, gần đây mười mấy năm nay, liên minh Đông Di động tác không nhỏ, dường như cũng đang rục rịch, còn về Cửu Lê, thì tương đối bình tĩnh hơn một chút…" Hữu Sào thị trầm ngâm vài hơi xong, nói với Toại Nhân.

Từ khi Tây Phương Nhị Thánh hạ cờ, định mưu tính sự việc này, cùng với việc Đại Vu Xi Vưu của Vu tộc trọng sinh, Hữu Sào thị liền vẫn luôn chú ý, gần đây động tác của Đông Di liền lớn hơn vài phần, Cửu Lê còn tương đối nhỏ hơn.

Nhưng Cửu Lê cũng chỉ là tạm thời mà thôi, dù sao, tồn tại nguyên định của binh qua chi đạo, đâu có dễ dàng buông tay như vậy.

Ước chừng hiện tại, đều đang chờ đợi, chờ đợi một thời cơ thích hợp, sau đó liền bắt đầu thi triển.

"Tây Phương đã đến bước này, tự nhiên sẽ toàn lực xuất thủ, Yêu Sư hiện tại, ước chừng sẽ toàn lực phụ trợ Nùng Di thăng cấp thực lực tổng thể, như vậy mới có khả năng cùng Hiên Viên một trận chiến…" Toại Nhân song mâu khẽ nheo lại, một đạo tinh mang lóe lên, sau đó tiếp tục nói, "Việc này ngươi an bài cho mấy vị trưởng lão, làm tốt chuẩn bị, còn về những thứ khác, thì đợi sau khi Hiên Viên kế vị rồi nói…" "Ta đã hiểu…" Hữu Sào thị gật đầu xong, liền đứng dậy

nói.

Trụy Y thị và Phục Hy thấy vậy, cũng đứng dậy, chắp tay với Toại Nhân xong, liền quay người rời đi.

"Nùng Di và Xi Vưu thực lực không yếu, Hiên Viên hiện nay tuy có Kim Tiên chi lực, nhưng chung quy vẫn còn kém một chút, vẫn phải nhanh chóng…" Toại Nhân ánh mắt chậm rãi quét qua liên minh Đông Di, Cửu Lê, trong miệng ngưng thanh nói.

Tuy nói Thánh Địa không e ngại thế lực đứng sau hai bộ lạc này, nhưng Nhân Hoàng dù sao cũng là Nhân Hoàng, ngoài những điều này ra, ba phe giao chiến, thủ lĩnh liền cực kỳ quan trọng, những chiến thắng khác, cũng cần thủ lĩnh thắng lợi mới được.

Bởi vậy, xét về thực lực hiện tại của Hiên Viên mà nói, vẫn còn kém vài phần, vẫn cần phải nhanh chóng.

Trong lòng nghĩ ngợi một lát xong, Toại Nhân thu lại ánh mắt, không để ý nữa. …… Hồng Hoang, trong một khu vực nọ.

Thái Thượng Tam Thanh chậm rãi tiến về phía trước, tuy nói hiện tại mới qua ba mươi năm thời gian, nhưng đối với Tam Thanh đang chậm rãi du lịch mà đến thì không hề vội vàng.

Hiện tại thời cơ vẫn còn sớm, bản thân mình cũng đang du lịch mà đi, về thời gian, cũng vừa vặn.

Và không lâu sau khi Thái Thượng Tam Thanh động thân, Nữ Oa của Hỗn Độn thế giới, cũng rời khỏi Thánh Mẫu Cung, hướng về Hồng Hoang mà đến.

Nàng cũng không như Thái Thượng Tam Thanh, ở trong Hồng Hoang tiên hành du lịch, chờ đợi thời cơ rồi mới đến Nhân tộc, mà là sau khi đến Hồng Hoang, liền trực tiếp ở trong Phượng Tê Sơn chờ đợi thời cơ.

Dù sao với tu vi hiện tại của nàng mà nói, chỉ một hơi thở liền có thể đến, cũng không sao cả.

Thái Thượng Tam Thanh và Nữ Oa, rốt cuộc là tồn tại ở tầng thứ nào, có thể nhanh chóng đến Nhân tộc như vậy, nhưng đối với các tộc trưởng bộ lạc khác của Nhân tộc mà nói, thì không dễ dàng như vậy.

Sau khi nhận được tin tức của Cộng chủ, bọn họ liền bắt đầu động thân, nay hành trình đã qua nửa, đợi đến lễ thiền nhượng, cũng vừa kịp.

Còn các tu sĩ và đại năng khác định đến quan lễ, hiện nay cũng đang căn cứ vào tình hình bản thân, hoặc động thân, hoặc chờ đợi thời cơ. …… Thời gian chớp mắt trôi qua, nay đã đến ngày Thần Nông thiền nhượng chứng đạo.

Huyền Đô thân là Nhân Hoàng chi sư, cùng Thanh Trần thân là Nhân Hoàng chi sư của tân nhiệm Cộng chủ Hiên Viên, lúc này đều đã động thân đến thành Trần Đô.

Ngoài Trần Đô, vẫn là đài cao thiền nhượng năm xưa, điều khác biệt duy nhất, chính là người thiền nhượng, nay đã biến thành Thần Nông và Hiên Viên, chứ không còn là Phục Hy và Thần Nông nữa.

"Ông!" Hư không chấn động, sau đó liền thấy lão sư của Thần Nông, Huyền Đô xuất hiện dưới đài cao, mỉm cười chào Thần Nông.

Thần Nông thấy vậy, vội vàng đáp lễ, tuy rằng sau khi chứng đạo sẽ đoạn tuyệt quan hệ sư đồ với Huyền Đô, nhưng lúc này, Huyền Đô vẫn là vị lão sư quan tâm y, lúc này vẫn phải hành lễ, tuy chỉ là bán lễ, nhưng cũng nên làm.

Chương 336

"Hưu!" Một đạo kim quang lóe lên, sau đó hiển hóa ra một đạo thân ảnh, chính là lão sư của Hiên Viên Thanh Trần.

"Đã gặp Đạo huynh!" Thanh Trần hướng về Huyền Đô khẽ chắp tay nói.

Đây dù sao cũng là sư đệ của Nhân tổ, tuy nói bối phận xuất thế không chênh lệch là mấy, nhưng dù sao thân phận tu vi ở đó, mình có thể xưng một tiếng Đạo huynh, cũng không tệ.

"Đạo hữu!" Nghe vậy, Huyền Đô mỉm cười gật đầu, tay khẽ hoàn lễ. …… …… Ngoài Trần Đô, đài tế điển.

"Đạo huynh chỉ dạy Nhân Hoàng quả nhiên phi phàm, tu vi của Địa Hoàng, càng thêm tinh thâm." Thanh Trần quay đầu, nhìn Huyền Đô, mỉm cười mở miệng nói.

"Nhân Hoàng mệnh cách, đại thế gia thân, tự nhiên bất đồng." Huyền Đô nghe vậy, mỉm cười đáp.

Điểm này, Thanh Trần tự nhiên hiểu rõ, lúc này khẽ gật đầu xong, liền không nói gì nữa.

Lúc này, các tộc trưởng bộ lạc đến quan lễ, cùng với Nhân tộc ở Trần Đô và phụ cận, lúc này đã lục tục đến.

Một số tu sĩ và đại năng trong Hồng Hoang định đến quan lễ, một khi thấy chư vị tồn tại đỉnh tiêm, cũng lục tục có người đến.

Lễ thiền nhượng, giờ lành đã gần đến, bọn họ cũng là lúc đứng trên đài cao.

Huyền Đô ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh biếc như rửa, trên mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt, nhìn Thanh Trần nói, "Thời cơ đã

gần đến, Đạo hữu mời!" Nói xong, Huyền Đô tay làm một thủ thế mời.

Nghe vậy, Thanh Trần chắp tay nói, "Đạo huynh mời!" Y chỉ là lão sư của Nhân Hoàng, còn Huyền Đô là lão sư của Địa Hoàng, tự nhiên phải mời y trước, mình đứng sau y là được.

Huyền Đô thấy vậy, cười xong, thân hình chợt động, biến mất tại chỗ, khoảnh khắc tiếp theo, đã đến trên đài cao, còn Thanh Trần cũng đứng dậy, đến trên đài cao, đứng ở bậc thang dưới hai vị Nhân Hoàng, cùng bậc thang với Huyền Đô, chỉ là hơi lùi nửa thân vị.

"Lão sư, Tiên trưởng!" "Tiên trưởng, Lão sư!" Thấy Huyền Đô và Thanh Trần đến, Thần Nông và Hiên Viên phân vân hành lễ nói.

Tuy nói thân phận và thực lực của Thần Nông trên Thanh Trần, nhưng xét về bối phận xuất thế mà nói, Thanh Trần quả thực trước mình, y lại là Nhân Hoàng chi sư của Hiên Viên, xưng y một tiếng Tiên trưởng, cũng không quá đáng.

Hai người gật đầu, ý bảo bọn họ tiếp tục, không cần để ý những hư lễ này.

Thấy vậy, hai người quay đầu, chờ đợi giờ lành thiền nhượng đến.

Dưới đài cao.

Lần này, số lượng Nhân tộc đến quan lễ, so với lúc Thiên Hoàng Phục Hy truyền vị cho Thần Nông lại tăng thêm rất nhiều, chính là vì Nhân tộc sau khi được Địa Hoàng Thần Nông dẫn dắt, nay đã lại tiến thêm một bước lớn.

Nhân tộc nhân khẩu tăng vô số, cho dù là từ số người hay thực lực mà nói, Nhân tộc lúc này đều đã là đại tộc đứng đầu Hồng Hoang đại lục không còn nghi ngờ gì nữa.

Thần Nông và Hiên Viên bước lên đài cao, Thần Nông nhìn Hiên Viên một cái, gật đầu với y, sau đó Thần Nông lên đến chỗ tế đài trên đỉnh cao nhất của đài cao.

Ngay sau đó, Thần Nông lấy ra nén hương dài thắp lên, cầu cáo trời đất, mời Giáo chủ, Thánh mẫu, Nhân tổ, Thiên Hoàng cùng bốn vị Thánh nhân, Luân Hồi Chi Chủ… đến quan lễ.

"Đốt hương cầu cáo, cùng quan sát thịnh sự!" Thần Nông khẽ nói một câu, sau đó liền chờ đợi.

Lúc này, chỉ thấy trên bầu trời phía Đông chợt xuất hiện dị tượng, tử khí đông lai ba vạn dặm, ráng trời bao phủ nửa bầu trời, huyền âm trận trận, kim liên từng đóa, lưu ly bảo quang bao phủ nửa bức thiên địa, linh khí vô tận hội tụ, mênh mông cuồn cuộn cuộn đến.

Không cần nghĩ, các tu sĩ và đại năng có mặt đều biết, là mấy vị đó của Hồng Hoang đã đến.

Người đến sớm nhất, tự nhiên là Thái Thượng Tam Thanh cùng Thánh mẫu Nữ Oa, sau đó là Toại Nhân tam tổ, Thiên Hoàng Phục Hy, rồi mới là Luân Hồi Chi Chủ, cuối cùng mới là Tây Phương Nhị Thánh đến.

Thần Nông, Hiên Viên, cùng hai vị Nhân Hoàng chi sư Huyền Đô và Thanh Trần thấy vậy, liền tức khắc hành lễ.

"Bái kiến Giáo chủ lão sư, Thánh mẫu!" Hai vị này, địa vị cao nhất, lúc này tiên hành lễ, tất cả Nhân tộc đều phân vân hành lễ.

"Không cần đa lễ!" Thái Thượng thản nhiên cười, tay vung lên, đỡ mọi người dậy.

Sau khi mọi người đứng dậy, hai vị Nhân Hoàng lại dẫn dắt mọi người Nhân tộc bái kiến Toại Nhân tam tổ, Thiên Hoàng Phục Hy, địa vị của bốn vị này, trong Nhân tộc, chỉ dưới Giáo chủ và Thánh mẫu,

tất cả Nhân tộc đều hành lễ.

Huyền Đô và Thanh Trần cũng hành lễ.

Toại Nhân đỡ bọn họ dậy, sau đó mọi người bái kiến Ngọc Thanh Thánh nhân, Thượng Thanh Thánh nhân, Luân Hồi Chi Chủ và Tây Phương Nhị Thánh.

Sau khi tất cả đã bái kiến xong, Thái Thượng cùng các vị liền hạ xuống dưới đài cao.

Thái Thượng liếc mắt, lãnh đạm nhìn Tây Phương Nhị Thánh một cái, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đối mặt với ánh mắt của Thái Thượng, trong lòng chợt khựng lại, không dám tiếp tục nhìn Y.

Bọn họ hiểu ý tứ ẩn chứa trong ánh mắt của Thái Thượng, xem ra, tất cả thủ đoạn của mình, đều không qua mắt được Thái Thượng, cục diện hiện nay, e rằng cũng là Thái Thượng muốn rèn luyện Hiên Viên.

Nếu không, Y định nhiên sẽ không để bọn họ nhúng tay vào việc của Nhân tộc.

Đã như vậy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề trong lòng hơi an định vài phần, đã Thái Thượng không trách tội, vậy mình, liền có thể tiếp tục.

Nữ Oa và Nguyên Thủy, Thông Thiên, nhìn Tây Phương Nhị Thánh một cái xong, đều không để ý nữa, đã Thái Thượng đã có quyết định, bọn họ cũng không nhúng tay nữa, tỉ mỉ quan sát thủ đoạn của Thánh Địa.

Còn Toại Nhân, thân là chủ của Thánh Địa, trên mặt hiện lên một nụ cười nhàn nhạt xong, cùng Tiếp Dẫn đối mặt một cái, sau đó liền chuyển lên đài cao.

Đã Tây Phương muốn giao phong, y tự nhiên sẽ không lùi bước, Thánh Địa, cũng đã đến lúc động một chút rồi.

Mọi người trong lòng đều có suy nghĩ riêng, lúc này ánh mắt đều dồn về trên đài cao, chờ đợi thời cơ đến.

Một số Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh đại năng đến quan lễ, lúc này thấy tình hình của mấy vị tồn tại đỉnh tiêm này, trong lòng lại vô cùng nghi hoặc, không biết bọn họ đã xảy ra chuyện gì.

Vì sao, mấy vị đó, đều nhìn Tây Phương Nhị Thánh?

Chẳng lẽ có chuyện gì sao?

Trong lòng thầm suy đoán, nhưng lại không dám có những ý nghĩ khác, chuyện ở tầng thứ đó, không phải mình có thể dò hỏi, vẫn là không nghĩ nữa, an tâm chờ đợi lễ thiền nhượng và chứng đạo tiếp theo.

Trên đài cao.

Huyền Đô nhìn Thần Nông, ý bảo y, có thể bắt đầu lễ thiền nhượng.

Thần Nông thấy vậy, gật đầu, lúc này những ai cần đến đều đã đến, giờ lành cũng đã đến, lễ thiền nhượng cũng đã đến lúc bắt đầu.

Thần Nông đi đến cạnh tế đài trên đài cao, lớn tiếng mở miệng nói, "Ngô là Thần Nông thị, gieo ngũ cốc, nếm bách thảo, tại vị ba nghìn năm, nay công đức viên mãn, đã không còn thích hợp đảm nhiệm ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc.

Hôm nay Ngô chính thức ở đây thiền nhượng ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc cho Nhân tộc đại hiền, tộc trưởng Hữu Hùng bộ lạc Hiên Viên thị, từ hôm nay trở đi, Hiên Viên sẽ chính thức trở thành Cộng chủ Nhân tộc, dẫn dắt Nhân tộc tiếp tục tiến về phía trước." Nhân tộc dưới đài cao, sau khi Thần Nông nói xong, tức thì bắt đầu đồng thanh hô lớn tên Thần Nông và Hiên Viên, giống như tình hình Phục Hy thiền nhượng lần trước.

Khi mọi người Nhân tộc hô lớn tên Thần Nông và Hiên Viên, chỉ thấy trên cửu thiên, một khe nứt mở ra, sau đó một đạo kim quang công đức thô tráng giáng xuống, kim quang công đức lần này nhiều hơn, thậm chí còn trên cả lần Phục Hy chứng đạo trước.

Sau khi giáng xuống, công đức chia thành hai phần, trong đó một phần lớn khoảng tám thành, quy về Địa Hoàng Thần Nông, phần còn lại khoảng hai thành, thì quy về tay Nhân Hoàng chi sư, Huyền Đô.

Ngoài Trần Đô, dưới cao đài.

Kiến Huyền Đô nhận được hai thành công đức của Nhân Hoàng chi sư, Thái Thượng hài lòng khẽ gật đầu.

Có số công đức này, Huyền Đô có thể lại đề thăng thêm vài phần, đối với cảnh giới hiện tại của y, cũng không có gì xấu.

Về phần cảnh giới cao hơn nữa, phải xem chính Huyền Đô, chẳng thể chỉ dựa vào công đức mà đề thăng, mọi thứ vẫn phải quy về đại đạo của bản thân.

Chương 337

Đối với điều này, Thái Thượng vẫn tin tưởng Huyền Đô, bởi y là đệ tử của mình, Thái Thượng tự nhiên tin tưởng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên, một lần nữa nhìn thấy công đức của Nhân Hoàng chi sư, lại càng thêm kỳ vọng vào các Nhân Hoàng chi sư môn hạ mình sau này.

Có công đức và khí vận này, ngoài việc đề thăng đệ tử môn hạ, còn có thể mang lại không ít lực lượng tín ngưỡng cho đại giáo của họ, cũng có thể truyền bá trong Nhân tộc, đây cũng là một phương diện đề thăng khí vận cho đại giáo.

Đối với chuyện như vậy, họ tự nhiên rất vui mừng.

Tây Phương Nhị Thánh thấy công đức Nhân Hoàng chi sư của Huyền Đô, trong lòng càng thêm kiên định rằng việc này nhất định phải nắm bắt cho chặt.

Trước đây họ đã không được lợi lộc gì, giờ nếu không nỗ lực, e rằng mọi thứ sẽ thật sự uổng phí.

Công đức lớn như vậy, khí vận lớn như vậy, lại còn có thể tuyên dương Tây Phương Giáo, đây là chuyện tốt biết bao!

Mấy chục năm qua, giáo nghĩa Tây Phương được tuyên dương trong Đông Di Liên Minh, khiến khí vận Tây Phương cũng đề thăng vài phần, điều này khiến Nhị Thánh thấy được hy vọng về lợi lộc, lúc này lại thấy công đức Nhân Hoàng chi sư, liền càng thêm kiên định.

Sau sự kiện này, Hiên Viên kế vị, tin rằng không lâu sau sẽ bắt đầu.

Khi ấy, cũng là lúc Tây Phương thực sự xuất thủ.

Huyền Đô hiện tại không để tâm đến những suy nghĩ trong lòng mấy vị phía dưới, y nhìn hai thành công đức giáng xuống người mình, cảm thụ một lát rồi mỉm cười, vung tay thu lại.

Bây giờ không phải lúc hấp thu những công đức này, đợi đến khi mọi chuyện lắng xuống, trở về Thái Thanh Cung, trước tiên tích lũy một đoạn thời gian cảm ngộ đại đạo, sau đó mượn công đức này để đề thăng, như vậy sẽ không có vấn đề gì.

Huyền Đô thu công đức xong, ánh mắt chuyển sang Thần Nông.

Chu thân Thần Nông được kim quang công đức bao phủ, nhuộm xung quanh thành màu vàng rực rỡ.

Y đang bắt đầu hấp thu công đức Nhân Hoàng, khí tức trên người cũng nhanh chóng đề thăng.

Trên thiên linh của Thần Nông, Thần Nông Đỉnh hiện ra, rải xuống từng trận huyền quang, bao phủ chu thân Thần Nông, lại có nhân uân chi khí giáng xuống, kết hợp với công đức, được Thần Nông hấp thu, tu vi của y bắt đầu leo dốc.

Chuẩn Thánh cảnh trung kỳ...

Chuẩn Thánh cảnh hậu kỳ...

Không biết đã trôi qua bao lâu, đợi đến khi khí tức trên người Thần Nông ổn định dừng lại ở Chuẩn Thánh cảnh viên mãn, luồng kim quang công đức kia mới dần dần thu liễm, toàn bộ trở về trong thân thể Thần Nông. "Ông!" Thần Nông thân thể chấn động, rồi từ từ mở đôi mắt, trong đôi đồng tử tràn ngập kim quang, diễn hóa ra một đại đạo đen kịt.

Sau một khắc, chúng dần dần tiêu tán, trở lại vẻ thanh minh.

Trên thiên linh, Thần Nông Đỉnh thu hồi huyền quang khí tức, khôi phục vẻ tĩnh lặng, cổ phác vô thực.

Thần Nông cảm thụ một lượt, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng, tu vi đề thăng, cuối cùng không khiến y, Giáo chủ và Nhân Tổ thất vọng.

Ngay lúc này, Nhân Giáo Giáo Chủ Thái Thượng phía dưới tiến lên một bước, tay cầm Nhân tộc Chí Bảo Không Động Ấn, tỏa ra vạn trượng thần quang, chiếu rọi thiên địa, áp chế ánh sáng nhật nguyệt tinh thần.

Trong khắp trời đất, chỉ có thất thải quang mang từ Không Động Ấn mới là nơi ánh sáng ngự trị. "Ngô lấy danh Nhân Giáo Giáo Chủ Thái Thanh Thái Thượng, theo lệnh Không Động Ấn, ban Thần Nông Địa Hoàng chi vị, Địa Hoàng, lập!" Thái Thượng thần sắc nghiêm túc, âm thanh trong miệng ẩn chứa thiên hiến, một cỗ đại đạo chi lực vô hình đang ngưng tụ nơi đây, Không Động Ấn trong tay đại phóng quang mang, chiếu rọi khắp trời đất, sức mạnh Nhân Đạo bỗng chốc càn quét.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cảm nhận được cỗ Nhân Đạo chi lực này, trên mặt đều lộ ra vẻ ngưng trọng.

Tuy chỉ vẻn vẹn hơn vạn năm, nhưng mỗi lần gặp Thái Thượng, cảm nhận Nhân Đạo chi lực đều có sự đề thăng.

Xét về Nhân Đạo chi lực hiện tại, Tiếp Dẫn tin rằng, dù là triệt để trấn phong Nhị Thánh bọn họ cũng chẳng phải chuyện khó.

Nhìn Nhân tộc Chí Bảo Không Động Ấn, ánh mắt Tiếp Dẫn lóe lên một tia tinh mang. "Ngang!" Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng long ngâm vang dội từ Không Động Ấn truyền ra, ngay sau đó liền thấy một đạo Nhân Hoàng chi khí đột nhiên bay vọt ra khỏi Không Động Ấn, lượn một vòng trên hư không rồi trực tiếp nhập vào trong thân thể Thần Nông. "Ông!" Thần Nông chỉ cảm thấy thân thể chấn động, ngay sau đó liền thấy một cỗ quang mang rực rỡ bao phủ chu thân y, khiến toàn

thân y trông cực kỳ chói mắt. "Thần Nông!" "Địa Hoàng!" "Cộng chủ!" "Hiên Viên!" Lúc này, tất cả Nhân tộc phía dưới bắt đầu cao hô danh Thần Nông, cùng với Hiên Viên kế vị.

Thần Nông chứng đạo Địa Hoàng, Hiên Viên tiếp nhận Cộng chủ, đây đối với Nhân tộc mà nói là đại sự, là chuyện tốt, tất cả đều thần sắc hân hỉ cao hô.

Trên cao đài.

Sau khi Nhân Hoàng chi khí nhập vào thân thể Thần Nông, Thần Nông Đỉnh liền nhập vào thiên linh của y.

Chi khí đi qua Thần Nông Đỉnh, lại dung nhập vào thân thể Thần Nông, hòa làm một thể, triệt để thành tựu Địa Hoàng chi thân.

Mà Thần Nông Đỉnh, bởi vì trải qua Nhân Hoàng chi khí tẩy lễ, lúc này tán phát Nhân Hoàng khí tức nồng đậm, giữa Thần Nông và đỉnh càng thêm tăng cường liên hệ, sẽ phát huy uy năng lớn hơn. "Bành!" Sau một khắc, một tiếng khẽ vang lên từ người Thần Nông.

Đợi y mở mắt trở lại, trong đôi đồng tử thâm thúy, cả Nhân tộc đều được phản chiếu.

Tại giữa mi tâm, một ấn ký thần đỉnh ba chân màu vàng hiện ra, tán phát ánh sáng nhàn nhạt.

Lúc này y đã chứng đắc Nhân Hoàng đạo quả, từ nay vạn tai bất ma, lượng kiếp bất diệt.

Thần Nông hướng Huyền Đô phía dưới khẽ hành lễ, chấm dứt tình nghĩa sư đồ giữa y và Huyền Đô.

Dù sao hiện giờ y đã là Nhân Hoàng, không thể xưng là đệ tử của Huyền Đô nữa, dù sao cũng phải cân nhắc thân phận của những người khác.

Huyền Đô mỉm cười gật đầu, ngày Thần Nông chứng đạo, chính là lúc duyên thầy trò giữa họ chấm dứt, điều này y rõ.

Như vậy, nhiệm vụ giáo đạo của y đã xem như viên mãn kết thúc.

Thái Thượng thu Không Động Ấn lại, nhìn Thần Nông đã đạt Chuẩn Thánh viên mãn lúc này, hài lòng gật đầu.

Tu vi Thần Nông tấn thăng không khiến y bất ngờ, đạt đến cảnh giới này cũng không làm nhục Địa Hoàng chi vị.

Y nhìn Thần Nông, gật đầu nói: "Như vậy, Thần Nông ngươi liền theo Toại Nhân phản hồi Thánh địa, tọa trấn Nhân tộc Thánh địa!" "Đệ tử tuân Giáo Chủ chi mệnh!" Thần Nông nghe vậy, củng thủ đáp, rồi hướng Toại Nhân hành lễ.

Toại Nhân gật đầu, rồi đối Thái Thượng, Nữ Oa cùng các vị nói: "Lão sư, Thánh Mẫu, chư vị, vậy chúng ta xin cáo từ!" Nói rồi, liền dẫn Thần Nông, Phục Hy và Nhị Tổ, hướng Nhân tộc Thánh địa mà đi.

Thấy vậy, thần sắc Tây Phương Nhị Thánh không hề thay đổi, từ Phục Hy bắt đầu, họ đã biết tám vị Nhân Hoàng đều sẽ đến Nhân tộc Thánh địa, cho nên cũng không cần nói thêm gì nữa. "Ký nhiên sự này đã định, vậy Hậu Thổ không lưu lại nữa." Hậu Thổ ánh mắt quét qua các tộc trưởng bộ lạc Nhân tộc, rồi mỉm cười với Thái Thượng và Nữ Oa cùng các vị.

Thái Thượng khẽ gật đầu, không nói gì.

Hậu Thổ thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Tây Phương Nhị Thánh thấy vậy, cũng cáo từ rời đi, rồi Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng rời đi, Nữ Oa cũng không nán lại lâu, phản hồi Thánh Mẫu Cung.

Thái Thượng ở lại nơi này thêm một lát rồi cũng động thân rời

khỏi Trần Đô.

Đến đây, việc Thần Nông chứng đạo xem như viên mãn kết thúc.

Chương 338

*** Trên cao đài Trần Đô.

Sau khi Thái Thượng Tam Thanh, Nữ Oa, Toại Nhân cùng các vị rời đi, những tu sĩ, đại năng quan lễ đều lần lượt rời đi.

Các tộc trưởng bộ lạc Nhân tộc cũng đều cáo biệt Cộng chủ hiện tại, Hiên Viên. "Xem ra, quả nhiên như Hoàng huynh từng nói, Đông Di và Cửu Lê đã quyết tâm đối địch với ta rồi.

Muốn hoàn thành tâm nguyện, e rằng giữa hai bên khó tránh khỏi một phen giao thủ." Việc Đông Di và Cửu Lê không đến lần này, kỳ thực trong lòng Hiên Viên đã sớm dự liệu được.

Chuyện này trước đó Thần Nông đã từng đề cập với y, khi y tiếp nhận việc của Nhân tộc, cũng ít nhiều biết được đôi điều.

Lúc này chứng kiến tình huống như vậy, nói Hiên Viên trong lòng không chút chần chừ thì không thể.

Muốn giải quyết, giao chiến là không thể tránh khỏi. "Vô nhu lo lắng quá nhiều, Lão sư và Thánh địa ở sau lưng ngươi, ngươi cứ việc phóng tay làm." Thanh Trần thấy thần sắc trên mặt Hiên Viên, sao lại không biết y nghĩ gì, liền mỉm cười nói. "Đa tạ Lão sư!" Hiên Viên nghe vậy, hoàn hồn lại, nhìn Thanh Trần tạ ơn.

Phải a!

Mình còn có Lão sư, còn có Thánh địa làm hậu thuẫn, sợ gì chứ?

Dù cho như Hoàng huynh đã nói, Đông Di Liên Minh và Cửu Lê phía sau đều có thế lực, thì sao chứ, mình chẳng phải cũng có sao?

Có Thánh địa ở đây, còn sợ gì nữa?

Trong lòng nghĩ vậy, Hiên Viên liền không còn lo lắng nữa. "Hãy xử lý sự vụ cho tốt, ngươi đã là Nhân tộc Cộng chủ rồi, đừng khiến vi sư, Nhân Tổ, Giáo Chủ, Thánh Mẫu thất vọng." Thanh Trần nhìn y nói. "Lão sư yên tâm, đệ tử biết phải làm gì rồi." Hiên Viên nặng nề gật đầu.

Thanh Trần khẽ gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Hiên Viên nhìn về phía Đông Di và Cửu Lê, trong mắt lóe lên một tia hàn mang, rồi bước xuống cao đài, tiến vào Trần Đô, bắt đầu tiếp quản việc của Nhân tộc.

Thái Thượng rời Trần Đô, cũng không phản hồi Thủ Dương Sơn, vẫn du lịch trong Hồng Hoang.

Hiện tại Nhân Đạo không ngừng hoàn thiện và đề thăng, đại đạo pháp tắc mà y mượn để ấn chứng cũng đang chậm rãi đề thăng.

Lúc này du lịch Hồng Hoang, đối với việc y củng cố sự tham ngộ Nhân Đạo, cũng có vài phần tác dụng.

Thái Thượng vừa du lịch Hồng Hoang, vừa phân ra tâm thần, ấn chứng và tham ngộ Nhân Đạo, việc tích lũy y không hề lơ là. "Hiên Viên kế vị, việc chứng đạo cũng bất phàm, xem ra, đã đến lúc ban cho y chút trợ lực." "Tam Hoàng bất phàm, ký nhiên Thiên Hoàng và Địa Hoàng đều có chứng đạo chi bảo, Nhân Hoàng, cũng nên có chứng đạo chi bảo trong tay." Thái Thượng liếc nhìn Tam Thập Tam Thiên, rồi thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói.

Lời vừa dứt, Thái Thượng tay khẽ động, một thanh thần kiếm hiện ra trong tay y.

Y tỉ mỉ đánh giá một lượt rồi hài lòng gật đầu. "Thanh Lưỡng Nghi Kiếm này vừa hay, đợi Bản Giáo luyện chế một phen là đủ rồi." Trên khuôn mặt đạm nhiên của Thái Thượng lộ ra một nụ cười nhạt,

rồi tay khẽ động, một đoàn hỏa diễm bốc lên, y lại lấy ra Càn Khôn Đỉnh, bắt đầu luyện chế.

Lưỡng Nghi Kiếm tuy chỉ là Tiên Thiên Linh Bảo trung phẩm, nhưng sau khi được Thái Thượng luyện chế lại, tin rằng phẩm giai sẽ không thấp hơn thượng phẩm chi liệt.

Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, đối với Hiên Viên mà nói, đã là đủ dùng rồi.

Thái Thượng vừa luyện chế linh bảo, vừa chậm rãi tiến về phía trước.

Phía Thái Thượng này đang chuẩn bị trợ lực cho Hiên Viên, còn Thánh địa và Tây Phương, lúc này ánh mắt đều chuyển đến trong Nhân tộc, chờ đợi thời cơ.

Mà Hiên Viên sau khi kế vị, cũng bắt đầu công việc Cộng chủ của mình.

Tuy nói Hiên Viên ôm ấp hùng tâm tráng chí muốn dẫn dắt Nhân tộc thật tốt, nhưng sự thật lại không hề đơn giản như y tưởng tượng.

Trước đây y chỉ là tộc trưởng Hữu Hùng bộ lạc, quản lý một bộ tộc chỉ cần dựa vào chính mình là có thể giải quyết nhiều vấn đề, cộng thêm những nhân tài còn lại trong bộ lạc, dẫn dắt một đại bộ lạc là chuyện rất đơn giản.

Nhưng hiện giờ y quản lý toàn bộ Nhân tộc, số lượng Nhân tộc lúc này biết bao nhiêu?

Dù không đến vạn ức, cũng phải vài nghìn ức, thêm vào đó, những bộ lạc này đều rải rác khắp các ngóc ngách Hồng Hoang đại địa, điều này khiến mệnh lệnh của Hiên Viên không thể truyền đạt, từ đó ảnh hưởng rất lớn đến khả năng khống chế Nhân tộc của y.

Trước đó vì có Thần Nông nên Hiên Viên chưa cảm nhận được

điều này, giờ hoàn toàn tiếp quản, quả thực đã cảm nhận được mức độ khó khăn của việc này.

Thêm vào đó, nhân khẩu Nhân tộc hiện tại ngày càng nhiều, những việc cần xử lý mỗi ngày cũng càng thêm nặng nề, dần dần y có cảm giác lực bất tòng tâm.

Thanh Trần tuy là Nhân Hoàng chi sư, nhưng lúc này giúp đỡ Hiên Viên không được bao nhiêu.

Hiên Viên cũng đang dần tìm kiếm những người có thể giúp đỡ mình xử lý một số sự vụ.

Thời gian chớp mắt, đã mười mấy năm trôi qua.

Một đêm nọ, Hiên Viên đột nhiên nằm một giấc mơ kỳ lạ.

Trong mơ, có một trận đại phong hiếm thấy, thổi sạch trần cấu trên đại địa, chỉ còn lại một thế giới thanh bạch.

Lại mơ thấy có người cầm nỏ ngàn quân, chăn dắt vạn đàn dê.

Mơ đến đây, Hiên Viên bỗng nhiên giật mình tỉnh dậy, rồi tỉ mỉ hồi tưởng lại cảnh tượng trong mơ vừa rồi.

Sau khi Hiên Viên giật mình tỉnh dậy, liền tỉ mỉ hồi tưởng lại mọi thứ mình đã mơ trong mộng.

Nửa buổi sau, y mới hưng phấn tự nói: "Thì ra là vậy, gió là hiệu lệnh, người chấp chính vậy.

Bụi bẩn đi, hậu ở biên.

Chẳng qua thiên hạ này, chẳng lẽ còn có người họ Phong, tên Hậu sao?

Mà người có thể dùng nỏ ngàn quân, tất nhiên là dị lực giả.

Chăn dắt vạn đàn dê, chính là kẻ chăn dân làm thiện.

Thiên hạ này thật sự có người họ Lực, tên Mục sao?" Hiên Viên suy tư hồi lâu, tuy không dám xác tín, nhưng nghĩ lại cũng không thể vô duyên vô cớ nằm giấc mơ như vậy, ắt hẳn là thượng thiên thấy y phiền não vì việc Nhân tộc, nên chỉ điểm một phen.

Nếu mình có thể tìm được hai vị lương thần này, phiền não của mình nói không chừng sẽ được giải tỏa, việc Nhân tộc cũng có thể được hiệp trợ xử lý, những điều mình muốn làm cũng có thể bắt đầu.

Cơ hội như vậy, Hiên Viên quyết định thử một lần.

Ngày hôm sau, tại nghị sự sảnh Trần Đô.

Hiên Viên lập tức triệu tập đại hội, nói với quần thần: "Đêm qua ta có một giấc mộng, chính là thượng thiên muốn ban cho ta hai vị phụ tá đại thần, một người tên Phong Hậu, một người tên Lực Mục.

Các ngươi hãy đi tìm kỹ, đây là đại sự của Nhân tộc ta, chư vị không được chậm trễ!" Nghe vậy, quần thần liền tề thanh đáp: "Định không phụ Cộng chủ kỳ vọng!" Từ đó, Hiên Viên ngày ngày ăn ngủ không yên, sốt ruột chờ đợi tin tức từ thuộc hạ.

Chương 339

Ba tháng sau, cuối cùng cũng có tin tức, nói rằng tại Hải Ngung chi địa, có một người tên Phong Hậu đang tự mình cày ruộng, thuộc bộ lạc Phong Duyên, là hậu duệ của Thiên Hoàng Phục Hy.

Nghe vậy, Hiên Viên lập tức đại hỉ, đã là hậu duệ của Thiên Hoàng, vậy mình đi tìm y đến hiệp trợ xử lý sự vụ Nhân tộc, nghĩ rằng cũng sẽ không từ chối, dù sao cũng là bộ lạc của Cộng chủ ngày trước, biết rõ mọi thứ vì Nhân tộc.

Bởi vậy, Hiên Viên thân tự xuất động, đến mời Phong Hậu hiệp trợ mình.

Nửa tháng sau, đoàn người Hiên Viên cuối cùng cũng đến Hải Ngung chi địa.

Khi đi qua một mảnh ruộng, chợt nghe thấy một khúc ca từ trong ruộng truyền đến: "Thượng thiên viên viên, hạ địa phương phương.

Sinh phùng tư thế, đắc ngộ minh vương." Hiên Viên nghe vậy, trong lòng khẽ động, rồi tỉ mỉ quan sát người đó, chỉ thấy người ấy đường đường nghi biểu, diện mạo chính khí, đích thị là người có đại trí tuệ. "Quả nhiên không hổ là hậu duệ của Thiên Hoàng Phục Hy ngày trước, Phong Hậu, thật là một Phong Hậu tài giỏi!" Hiên Viên trong lòng thầm than một tiếng, rồi bước xuống xa liễn, hướng về phía Phong Hậu.

Trong ruộng, Phong Hậu từ xa thấy Hiên Viên đi tới, vội bỏ cuốc trong tay, quỳ xuống đất, cung kính nói: "Tham kiến Cộng chủ!" Hiên Viên đỡ y dậy, hỏi: "Hiền sĩ sao lại ẩn mình nơi đây?

Không ra hành đạo giúp đời?

Xin hỏi hiền sĩ quý tính đại danh?" Nghe vậy, người cày ruộng đáp: "Thần họ Phong tên Hậu, tài sơ học cạn, không đủ dùng cho đời, chỉ ở đây cày cấy mà thôi." Nghe vậy, Hiên Viên trong lòng thầm nói quả nhiên, trên mặt cũng hiện lên vẻ hân hỉ. *** Tại Hải Ngung chi địa, trong một mảnh ruộng.

Hiên Viên thấy lương thần trong mộng ngay trước mắt mình, y không có lý do gì không vui.

Điều này đối với y, sẽ là một khởi đầu tốt đẹp khác. "Phong Hậu ngươi là người tài giỏi, nay Nhân tộc ta đang cần những nhân tài như ngươi để phò tá xã tắc, sao không ra núi hiệp trợ ta?" Hiên Viên nhìn Phong Hậu, mở lời.

Nghe vậy, Phong Hậu lộ vẻ suy tư, trầm ngâm vài khắc rồi ngẩng đầu, mắt sáng lên, nói: "Đã là lời Cộng chủ, Phong Hậu há có lý gì không tuân.

Về sau, Phong Hậu nguyện tùy Cộng chủ sai khiến..." Nói rồi, y quỳ một gối xuống đất, củng thủ với Hiên Viên. "Tốt, tốt, tốt!" Hiên Viên vô cùng hài lòng, đỡ Phong Hậu dậy, rồi mời Phong Hậu cùng xe liễn trở về Trần Đô.

Tuy rằng một vị lương thần khác vẫn chưa tìm được, nhưng cũng không vội, từ từ vậy, ít nhất, bây giờ Phong Hậu đã ở bên cạnh mình rồi.

Trên đường Hiên Viên dẫn Phong Hậu trở về Trần Đô, khi đi qua một khu rừng lớn, chỉ thấy một tiều phu đang nhìn ngó trái phải trong sơn lâm.

Hiên Viên quan sát hồi lâu.

Hiên Viên thấy tiều phu kia uy phong lẫm lẫm, chí khí ngang tàng, khí tức uy vũ ập đến khiến người ta phải kính nể, thoạt nhìn Hiên

Viên đã cảm thấy người này bất phàm.

Đột nhiên, trong lòng Hiên Viên một ý niệm chợt lóe qua, y liền dừng xe liễn, đến trước mặt tiều phu, mở miệng hỏi: "Hiền sĩ, vì sao lại nhàn du nơi đây, sao không ra phò quốc an dân?" Nghe vậy, tiều phu kia vội quỳ bái: "Thần tài trí đần độn, không đủ dùng cho đời, cố ẩn mình nơi đây..." Hiên Viên nghe xong, liền hỏi tiều phu: "Chẳng hay hiền sĩ quý tính đại danh?" Tiều phu nghe xong, đáp: "Thần là Lực Mục!" Nghe vậy, Hiên Viên trong lòng vui mừng, trên mặt lộ ra nụ cười nói: "Hiền sĩ có nguyện theo ta về triều, phò tá giang sơn xã tắc này không?" Nghe vậy, Lực Mục không chút chần chừ, lập tức sảng khoái đáp: "Nguyện vì Cộng chủ sai khiến!" Nghe được Lực Mục đáp lời, Hiên Viên cười lớn nói: "Kim nhật thiên hữu vu ngã, cánh nhượng ngô tầm đáo lưỡng vị hiền sĩ, khả kiến thiên hữu ngã nhân tộc a!" Nói rồi, liền kéo Lực Mục lên ngự liễn, trở về Trần Đô.

Ngày thứ hai sau khi trở về Trần Đô, Hiên Viên liền triệu tập đại hội Nhân tộc, công khai bổ nhiệm Phong Hậu làm Thượng Tướng, Lực Mục làm Thượng Tướng.

Từ đó, Hiên Viên có Phong Hậu phò tá văn sự, có Lực Mục giúp y huấn luyện quân đội.

Sau này lại có Đại Hồng, Thường Tiên cùng các vị phò tá trị lý thiên hạ, như vậy Hiên Viên trị lý Nhân tộc đâu ra đấy.

Bất quá Nhân tộc lúc này dưới sự lãnh đạo của Hiên Viên chỉ là dựa vào quán tính tiếp tục tiến về phía trước mà thôi.

Hiên Viên tuy có năng lực, nhưng không có đại tài trị thế như Phục Hy và Thần Nông.

Dù dưới trướng y có nhiều người tài, nhưng tư chất cũng hữu hạn, chỉ có thể giữ quy tắc cũ.

Như vậy, trong thời gian Hiên Viên chấp chính, Nhân tộc phát triển tuy rất nhanh, nhưng làm sao sánh được với khí tượng đỉnh thịnh thời Phục Hy và Thần Nông tại vị.

Huống hồ, việc y muốn làm cũng không giống như Phục Hy và Thần Nông.

Bất quá lúc này, với ảnh hưởng lực của y, lại khó mà làm được.

Đối với điều này, Hiên Viên suy xét kỹ càng rồi, y cảm thấy cần phải triệt để chỉnh hợp toàn bộ Nhân tộc lại, như vậy mới có thể đạt đến mức độ thực thi triệt để chính sách của mình.

Mà việc chỉnh hợp Nhân tộc này tự nhiên là dung nhập toàn bộ các bộ lạc Nhân tộc còn lại vào bộ lạc Hữu Hùng, như vậy mới có thể tăng cường uy tín của Hiên Viên, dễ dàng thực thi chính sách của mình hơn.

Chỉ là lời Hiên Viên vừa ra, lập tức gặp phải sự phản đối của không ít thủ lĩnh bộ lạc.

Bọn họ thân là thủ lĩnh bộ lạc, tự nhiên là thổ hoàng đế của mỗi bộ lạc.

Nếu toàn bộ Nhân tộc bị Hiên Viên dung hợp làm một, thì chẳng phải bọn họ sẽ phải sống dưới quyền người khác sao?

Điều này làm sao bọn họ chịu nổi.

Chỉ là bộ lạc Hữu Hùng, sau khi dung hợp không ít bộ lạc trước đó, đã sớm trở thành đại bộ lạc hàng đầu trong Nhân tộc.

Thêm vào đó, uy vọng của Hiên Viên trong Nhân tộc, không ít bộ lạc cũng tự giác dung nhập vào bộ lạc Hữu Hùng, bởi vậy thực lực bộ lạc Hữu Hùng lại một lần nữa tăng lên, trực tiếp vọt lên thành đại bộ lạc số một Nhân tộc.

Hiên Viên thấy chính sách của mình có thể được thực thi hoàn mỹ trong bộ lạc Hữu Hùng, bởi vậy liền dự định dung nhập toàn bộ các bộ lạc còn lại vào bộ lạc Hữu Hùng.

Trong quá trình này tuy trải qua một phen khổ chiến, nhưng kết quả là Hiên Viên đã thành công dung nạp không ít bộ lạc vào bộ lạc Hữu Hùng, thêm vào đó có sự ủng hộ của bộ lạc Phong Duyên và bộ lạc Liệt Sơn.

Bộ lạc Hữu Hùng hiện tại, thực lực trong Nhân tộc, trừ Đông Di Liên Minh và bộ lạc Cửu Lê ra, đã là bộ lạc số một rồi.

Mà trong khi bộ lạc Hữu Hùng bắt đầu mở rộng, dung hợp các bộ lạc Nhân tộc khác, Đông Di Liên Minh và bộ lạc Cửu Lê cũng bắt đầu hành động lớn, lần lượt mở rộng chính mình, thực lực hiện tại đã đề thăng không ít.

Toàn bộ Nhân tộc hiện tại, đã hình thành thế chân vạc ba bên.

Về số lượng, tuy bộ lạc Hữu Hùng chiếm ưu thế, nhưng xét về tổng thể thực lực, đều không chênh lệch quá nhiều.

Bởi vậy, nói rằng hiện tại ba bên muốn thôn tính đối phương, không phải chuyện dễ dàng làm được.

Do đó, ba bên đều tạm thời dừng lại, chờ đợi một thời cơ tốt hơn. *** Trong bộ lạc Cửu Lê. "Tộc trưởng, Đông Di Liên Minh và bộ lạc Hữu Hùng đều đã dung hợp các bộ lạc khác hoàn thành, chỉnh hợp làm một rồi.

Hai bên tạm thời đều không có ý định tiến thêm bước nào, hiển nhiên đều đang chờ đợi thời cơ..." Một nam tử tên Đoạn Tu, trong số tám mươi mốt huynh đệ của Xi Vưu, mở miệng nói. "Chờ đợi thời cơ tuy tốt, nhưng tình hình hiện tại, cần phải tốc chiến tốc thắng.

Đợi đến khi mọi thứ ổn định, thì sẽ không dễ đánh nữa." Xi Vưu

nghe vậy, trầm ngâm vài khắc rồi mở miệng nói. "Chư vị đệ huynh, xét về hiện tại, Cửu Lê chúng ta đối với Hữu Hùng và Đông Di, bên nào có phần thắng lớn hơn?" Xi Vưu mở miệng hỏi. "Tộc trưởng, tuy nói các bên đều có thế lực hậu thuẫn, nhưng xét về thực lực bộ lạc, chúng ta đối đầu Hữu Hùng, thắng lợi có phần lớn hơn..." Một huynh đệ khác, Thiên Phong, mở miệng nói. "Tốt, vậy thì tập hợp bộ lạc, trước tiên xuất thủ với Hữu Hùng.

Dù không thể một kích đánh bại, cũng có thể trước tiên đánh tàn y, rồi từ từ gặm nhấm..." "Vâng, Tộc trưởng!" Mọi người đồng thanh đáp, rồi đứng dậy rời đi, chỉ còn hai vị vẫn ngồi bên cạnh Xi Vưu. "Tiếp theo đây, còn phải nhờ hai vị huynh đệ rồi..." Xi Vưu ánh mắt nhìn vào một nam một nữ bên cạnh, thần sắc nghiêm túc nói.

Chương 340

Hai vị này, là Đại Vu hiếm có trong Nhân Vu nhất tộc, Tương Liễu và Cửu Phượng.

Họ chưa từng đến Bách Vạn Đại Sơn, vẫn luôn ở trong Nhân Vu nhất tộc.

Lần này Cửu Lê dung hợp Nhân Vu nhất tộc, họ cũng đã gia nhập vào đó. "Xi Vưu huynh đệ yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tận lực!" Tương Liễu và Cửu Phượng đứng dậy, củng thủ với Xi Vưu.

Thấy vậy, Xi Vưu gật đầu, ánh mắt nhìn về phía bộ lạc Hữu Hùng, trong mắt lóe lên một tia hàn mang.

Chuyện này tuy là việc của Nhân tộc, nhưng nếu mình có thể giành chiến thắng, ngồi lên vị trí Cộng chủ, đây đối với Vu tộc mình, há chẳng phải là một chuyện tốt sao?

Công đức và khí vận to lớn như vậy, có thể bù đắp cho Vu tộc biết bao nhiêu?

Mình nhất định phải giành lấy. *** Phía đông Nhân tộc, Đông Di Liên Minh. "Minh chủ, bên Cửu Lê đã tập kết quân đội, dự định xuất thủ với Hữu Hùng rồi, chúng ta có nên theo không?" Một trong ba tộc trưởng của các bộ lạc lớn nhất Đông Di Liên Minh ngày trước, Hoa Nhung, mở miệng nói. "Không cần.

Ký nhiên Cửu Lê muốn thăm dò thực lực của Hữu Hùng trước, vậy cứ để Cửu Lê đi trước.

Chúng ta cứ quan sát từ phía sau một phen, đợi đến khi họ lưỡng bại câu thương, hoặc một bên bị đánh tàn, chúng ta sẽ ra tay, một đòn đoạt lấy bên kia." Nhung Di nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười,

chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Hoa Nhung, Hoa Địch, Nhung Man cùng các vị gật đầu.

Minh chủ sắp xếp như vậy cũng khả thi, ít nhất có thể dùng tư thái mạnh nhất để giao chiến với bên bị trọng thương, như vậy phần thắng lớn hơn không ít, có thể tiết kiệm không ít khí lực.

Khoảng thời gian tiếp theo này, các ngươi hãy hảo hảo thao luyện quân đội, nhất định phải đề thăng thêm vài phần, như vậy chúng ta đối với Hữu Hùng và Cửu Lê, mới có phần thắng tuyệt đối.

Nhung Di nhìn mọi người, nghiêm túc nói. "Minh chủ yên tâm!" Mọi người đứng dậy, đồng thanh đáp, rồi lần lượt củng thủ cáo từ.

Trong nghị sự đại điện, chỉ còn lại Nhung Di và Dược Sư hai người. "Lão sư, lần này Cửu Lê đối chiến Hữu Hùng, ai sẽ thắng?" Nhung Di nhìn về phía lão sư của mình, đệ tử Tây Phương Thánh Nhân, Dược Sư.

Dược Sư thân là đệ tử Thánh Nhân, tuy chỉ có tu vi Đại La trung kỳ, nhưng cũng không tệ rồi.

Dù sao dưới trướng chư Thánh, đệ tử có tu vi Đại La Kim Tiên cũng không nhiều, dù là Xiển Giáo và Tiệt Giáo cũng không phải ai cũng có.

Đương nhiên, Tây Phương càng ít hơn, trong số đệ tử thân truyền, cũng chỉ có mình và Di Lặc đạt đến tu vi Đại La Kim Tiên mà thôi, về phần những người khác, đều chưa đạt tới cảnh giới này.

Về phần đệ tử ký danh, lại càng kém xa. "Hữu Hùng phía sau là Nhân tộc Thánh địa, thực lực rất mạnh, nhưng tạm thời vẫn chưa biết Nhân tộc Thánh địa sẽ ra tay đến mức nào.

Về phần Cửu Lê, phía sau lại là Vu tộc, tuy nói hiện tại Vu tộc bề mặt không ra tay, nhưng trong Cửu Lê lại có Đại Vu tồn tại." Dược

Sư đôi mắt hơi nheo lại, dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Thực lực hai bên này đều cực kỳ cường hãn, tạm thời vẫn chưa thể đoán được.

Cứ để họ giao thủ một phen trước, xem thực lực của họ rồi tính." Nhung Di gật đầu, nói: "Vậy tiếp theo, sẽ nhờ cậy Lão sư." "Ngươi cứ yên tâm, Lão sư đã có minh chỉ, Tây Phương sẽ hiệp trợ ngươi." Dược Sư nghe vậy, mỉm cười nói. "Đa tạ Thánh Nhân!" Nhung Di nghe xong, lập tức đứng dậy, hướng về phía Tây Phương hành một lễ. "Tu vi hiện tại của ngươi vẫn chưa đủ, công pháp tu hành mà vi sư truyền xuống, ngươi phải nắm bắt cho chặt.

Khoảng thời gian này, vi sư sẽ hiệp trợ ngươi, đây sẽ là mấu chốt để ngươi giành chiến thắng.

Về phần lão sư sắp xếp, có lẽ còn có an bài khác." Dược Sư thần sắc nghiêm túc, nhìn Nhung Di nói.

Nhung Di gật đầu, mình hiện tại cũng có tu vi Thái Ất Kim Tiên rồi, tuy nói trong thời gian ngắn không có hy vọng đề thăng Đại La Kim Tiên, nhưng tình hình hiện tại, có thể đề thăng được chút nào hay chút đó.

Dược Sư thấy vậy, khẽ gật đầu.

Y dự định trước tiên hiệp trợ Nhung Di đề thăng vài phần tu vi, sau đó trở về Tây Phương một chuyến, xem lão sư có tính toán gì.

Về phần giao chiến sau này, còn phải xem kết quả giao chiến giữa Hữu Hùng và Cửu Lê.

Hy vọng, kết quả giao thủ của hai bên sẽ là kết quả mình hài lòng, nếu không, e rằng tình hình sẽ không dễ dàng như vậy.

Bất quá Dược Sư cũng tin vào sự sắp xếp của lão sư mình, mọi thứ đều sẽ có định số.

Nhìn về trung bộ Nhân tộc, Dược Sư trong lòng thầm nói, trong

mắt lóe lên một tia tinh mang. *** Trong Trần Đô Nhân tộc. "Xem ra, Xi Vưu vẫn không kìm nén được, dự định tốc chiến tốc thắng.

Còn Đông Di Liên Minh, thì lại tính toán quan sát, xem là lưỡng bại câu thương hay một bên bại trận, rồi sẽ lập tức ra tay, cũng là một kế sách hay." Hiên Viên sau khi nghe tin đại quân Xi Vưu đã khai bạt đến, trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói. "Cộng chủ, ký nhiên đại quân Xi Vưu đã xuất thủ với Hữu Hùng chúng ta, chúng ta phải sớm chuẩn bị." Đại Hồng mở miệng nói.

Hiên Viên gật đầu, nói: "Thường Tiên, Lực Mục, Đại Hồng, các ngươi lập tức điều tập binh mã, chuẩn bị nghênh chiến Cửu Lê.

Phong Hậu, ngươi hiệp trợ họ, điều phối mọi thứ cho tốt." "Cộng chủ yên tâm!" Nghe vậy, bốn người lập tức đứng dậy, củng thủ rồi rời đi. "Lão sư, thực lực Hữu Hùng tuy không kém Cửu Lê, nhưng trong Cửu Lê có Vu tộc, điểm này, còn cần Lão sư ra tay." Hiên Viên ánh mắt nhìn về phía Thanh Trần bên cạnh, thần sắc ngưng trọng nói.

Nếu chỉ là Cửu Lê, Hiên Viên không sợ, nhưng trong Cửu Lê lại có Đại Vu của Vu tộc tồn tại.

Vu tộc có còn ra tay hay không, điểm này Hiên Viên cũng không dám chắc, đây không phải là thứ mà bộ lạc Hữu Hùng của mình có thể chống đỡ được.

Muốn chiến thắng Đại Vu, phi phải có cao thủ như lão sư mình ra tay mới được. "Ngươi cứ yên tâm, trong Thánh địa đã có vài vị sư đệ đến hiệp trợ.

Đại Vu của Cửu Lê, sẽ không uy hiếp được Hữu Hùng." Nghe vậy, Thanh Trần mỉm cười nói.

Ngay từ khi Cửu Lê hành động, y đã biết rồi.

Tuy rằng một mình y muốn chiến thắng hai vị Đại Vu không dễ

dàng, nhưng y đã truyền tin về Thánh địa, Thánh địa đã có đệ tử đến hiệp trợ.

Như vậy, dù cho còn có Đại Vu nào khác đến đây, cũng không sợ hãi. "Có lời của Lão sư, đệ tử liền yên tâm rồi." Hiên Viên nghe vậy, gật đầu nói.

Thanh Trần gật đầu, ánh mắt nhìn về hướng Cửu Lê đang tiến tới, không nói gì thêm.

Cửu Lê hành quân, Hữu Hùng hành quân, tốc độ hai bên đều không chậm.

Dù sao trong hai bên, đều có không ít người tu hành, lại còn có Đại Vu của Vu tộc tồn tại.

Chương 341

Tốc độ hành quân tổng thể của hai bên, nhanh hơn phàm nhân rất nhiều.

Vỏn vẹn ba tháng, đại quân hai bên liền gặp mặt.

Tại Phản Tuyền chi địa của Nhân tộc. "Xi Vưu, ngươi công nhiên phản kháng Cộng chủ, xuất binh công kích ta, kim nhật, tiện tương nhĩ nã hạ!" Hiên Viên nhìn Xi Vưu, lớn tiếng quát. "Muốn bắt ta Xi Vưu, thì xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Xi Vưu lạnh lùng nói.

Tuy rằng mình vẫn chưa khôi phục Đại Vu chi lực, nhưng thực lực hiện tại, đủ sức sánh ngang Thái Ất cảnh, không chênh lệch quá nhiều với Hiên Viên, ngược lại còn có lòng tin sẽ thắng Hiên Viên. "Hừ!" Hiên Viên lạnh hừ một tiếng, vung tay, đại quân Hữu Hùng xông lên chém giết.

Thấy vậy, đại quân Cửu Lê cũng xông lên chém giết.

Hai bên lập tức binh đối binh, tướng đối tướng mà tàn sát lẫn nhau.

Lại thêm một số mãnh thú tọa kỵ của các thủ lĩnh cũng giao chiến, lập tức máu chảy thành sông.

Xi Vưu ngay lập tức giao chiến với Hiên Viên.

Thực lực hai người không chênh lệch quá nhiều, lúc này dưới sự xung sát, lại không phân thắng bại.

Tương Liễu và Cửu Phượng vừa định ra tay, liền bị hai đạo thân ảnh cản lại.

Thấy hai người này, Tương Liễu và Cửu Phượng thần sắc trầm xuống, bởi vì hai vị trước mặt này, đều có tu vi Đại La, có một vị, còn

trên mình.

Thanh Trần liếc nhìn sư đệ Kiếm Tâm bên cạnh một cái, y sắp bước vào tu vi Đại La hậu kỳ, đủ sức đối phó một vị Đại Vu rồi.

Hai bên không nói lời thừa, Kiếm Tâm đối đầu với Tương Liễu, còn Thanh Trần thì nghênh chiến Đại Vu Cửu Phượng có thực lực mạnh hơn một chút.

Bốn vị cao thủ đỉnh tiêm vừa giao phong, uy năng hủy thiên diệt địa lập tức lan tràn, nhấn chìm vô số khu vực, chiến đấu không ngừng tiếp diễn.

Tại Phản Tuyền Chi Địa của Nhân tộc.

Một âm thanh lôi đình vang dội khắp bốn phương, trùng kích yên diệt ức vạn dặm.

Nếu không phải lực lượng của bốn vị cao thủ có điều khống chế, e rằng tộc nhân của Hữu Hùng bộ lạc và Cửu Lê bộ lạc đều đã vẫn lạc dưới xung kích giao thủ của hai bên.

Một tiếng "Bành!" vang lên, Cửu Phượng lùi lại thiên vạn dặm, thần sắc ngưng trọng nhìn Thanh Trần.

Thân là Đại Vu, nàng có thể sánh ngang với Đại La Kim Tiên.

Với thực lực và độ cường hãn của nhục thân, nàng đủ sức sánh với tồn tại Đại La Kim Tiên Hậu kỳ, nhưng Thanh Trần đối diện lại là một tồn tại siêu việt Đại La Kim Tiên Viên mãn, sắp đạt tới Chuẩn Thánh.

Hơn nữa, Thanh Trần trong tay còn có Tiên Thiên Linh Bảo, tuy chỉ là hạ phẩm, nhưng xét về tổng thể thực lực, ngay cả trong thời gian ngắn cũng đủ sức chống lại Chuẩn Thánh.

Nàng tuy có thể sánh ngang Đại La Kim Tiên Hậu kỳ, nhưng so

với Thanh Trần, vẫn có vài phần chênh lệch.

Thanh Trần lăng không mà đứng, nhìn Cửu Phượng, chậm rãi nói: "Cửu Phượng, tân tấn Đại Vu mà đã có thực lực như thế, ngay cả Đại Vu trong Vu tộc xưa kia cũng hiếm có." Thanh Trần tự nhiên hiểu rõ tình hình của Cửu Phượng.

Tân tấn Đại Vu trong Nhân Vu nhất mạch, thực lực cũng không kém.

Cho nàng thêm một đoạn thời gian, đủ sức trưởng thành đến Đại Vu Đỉnh phong, khi đó trong Vu tộc cũng sẽ có tiếng tăm.

Cửu Phượng nghe vậy, trầm mặc không nói.

Nàng tuy chưa từng đến Vu tộc, nhưng nghe lời Xuy Vưu nói, lực lượng Đại Vu của mình đã thuộc hàng thượng thừa trong Vu tộc.

Bất quá, những điều này hiện tại không phải then chốt, mấu chốt là chính mình không phải đối thủ của Thanh Trần.

Thanh Trần khẽ mỉm cười, tay khẽ động, một đạo kim mang tựa như đạo thần quang đầu tiên khai thiên lập địa, tức thì bao phủ Cửu Phượng.

Khoảnh khắc kế tiếp, kim mang hóa thành một luân bàn, bao trùm cả phương thiên địa cùng vô tận thời không này.

Cửu Phượng thấy vậy, thần sắc biến đổi, tức thì hiện ra chân thân vạn trượng, một quyền đánh về phía luân bàn đang bao phủ.

Một tiếng "Bành!" vang lên, Thanh Trần không biết từ lúc nào đã đến trước mặt Cửu Phượng.

Dù thân thể hắn và Cửu Phượng lúc này có khác biệt một trời một vực, nhưng hai quyền va chạm, kẻ lùi lại lại là Cửu Phượng.

Thực lực của Thanh Trần vẫn áp chế nàng một đầu.

Cửu Phượng thần sắc ngưng trọng, ánh mắt liếc nhìn Tướng Liễu bên kia, tình hình cũng không mấy tốt đẹp.

Kiếm Tâm là kiếm tu, phối hợp với thần kiếm Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có đại thế chém rụng Tướng Liễu.

Kiếm khí tung hoành ba vạn dặm, tựa như muốn chém đôi thiên địa.

Tình cảnh của Tướng Liễu lúc này cũng chỉ là gian nan chống đỡ mà thôi.

Còn về phía Xuy Vưu, quân đội hai bên đã rút lui, lúc này cuộc giao chiến bất phân thắng bại, không ai chiếm thế thượng phong.

Phía cao tầng, tuy Xuy Vưu và Hiên Viên hiện tại ngang tài ngang sức, nhưng chỉ cần nàng và Tướng Liễu thất bại, cũng không trụ được bao lâu.

Dù sao thực lực của Thanh Trần và đồng bọn là hiển nhiên, Xuy Vưu hiện tại vẫn chưa phải thân Đại Vu, làm sao có thể chống đỡ được?

Xuy Vưu lúc này cũng khá sốt ruột, nếu không phải vậy, công kích của hắn có vài phần hỗn loạn, Hiên Viên cũng chưa chắc có thể ngang tài ngang sức với hắn.

"Xuy Vưu, nếu ngươi quy thuận, ta có thể hứa cho ngươi chức Đại tướng." Hiên Viên vừa chống đỡ công kích của Xuy Vưu, vừa lên tiếng nói.

"Hừ, muốn ta Xuy Vưu quy thuận, không thể nào!" Xuy Vưu nghe vậy, thần sắc lạnh lẽo, quát lên.

"Xích!" Lời Xuy Vưu vừa dứt, một đạo quang mang đã nở rộ trước mắt hắn.

Trong tình huống này, hắn thậm chí có chút không phân biệt được đó là kiếm quang hay ánh sáng mặt trời.

Một tiếng "Bành!" vang lên, Tướng Liễu bị Kiếm Tâm một kiếm đánh lui.

Trên hai tay hắn nơi giao nhau, lưu lại những vết hằn sâu hoắm, trực tiếp lùi về không xa Xuy Vưu.

Xuy Vưu thấy Tướng Liễu bị thương, tức thì lên tiếng nói: "Tướng Liễu huynh đệ, có ngại gì không?" Nghe vậy, Tướng Liễu thần sắc ngưng trọng lắc đầu.

Xuy Vưu thấy vậy, song mâu khẽ híp lại, nghiến răng, quát lớn: "Toàn quân lui!" Âm ba cuồn cuộn, truyền khắp ba vạn dặm, tất cả đại quân Cửu Lê bộ lạc đều đã nghe thấy tiếng Xuy Vưu, tức thì rút khỏi vòng chiến, như thủy triều nhanh chóng rút đi.

Xuy Vưu và Tướng Liễu cuốn lấy một phần tộc nhân, cũng rút lui rất nhanh.

Cửu Phượng vừa chiến vừa lui, sau đó mượn lực phản chấn từ công kích của luân bàn linh bảo của Thanh Trần, trực tiếp lùi lại thiên vạn dặm, rồi độn đi ngay lập tức.

"Hiên Viên!" "Hiên Viên!" "Hiên Viên!" Thấy Xuy Vưu rút quân, đại quân Hữu Hùng bộ lạc hô vang tên Hiên Viên.

Trận chiến này cũng nâng cao niềm tin của họ.

Chương 342

Dù phần lớn công lao thuộc về các Tiên trưởng, nhưng điều đó không ngăn cản niềm vui chiến thắng của họ.

Thanh Trần và Kiếm Tâm nhìn nhau, sau đó chậm rãi hạ xuống từ hư không.

Kiếm Tâm dựa vào uy lực của linh bảo mà áp chế được Tướng Liễu, nhưng Thanh Trần lại thực sự có thực lực hơn hẳn Cửu Phượng.

Hai vị Đại Vu này thất bại, dù Xuy Vưu có cường hãn đến mấy, lúc này cũng vô ích.

Tạm thời rút quân cũng là kết quả tốt nhất cho hắn.

"Lần này đa tạ lão sư và mấy vị Tiên trưởng đã tương trợ." Hiên Viên thấy Thanh Trần và Kiếm Tâm, cùng với bốn vị đệ tử Nhân tộc là Huyền Thanh, Huyền Minh, Huyền Không, Huyền Linh đi tới, tức thì chắp tay tạ ơn.

"Vì Cửu Lê có Đại Vu tồn tại, làm sư tự nhiên phải hiệp trợ con.

Lần này Xuy Vưu rút quân là do ta và Kiếm Tâm sư đệ đã đánh bại Cửu Phượng và Tướng Liễu, bất đắc dĩ mới phải rút binh.

Nếu Xuy Vưu lại đến, nói không chừng sẽ có hậu chiêu." Thanh Trần dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Đại quân Hữu Hùng bộ lạc vẫn còn không gian để đề thăng.

Phía sau Cửu Lê còn có Đông Di Liên Minh.

Con đường này của ngươi sẽ không dễ đi như vậy, cần phải từng bước một." "Lời lão sư, đệ tử đã ghi nhớ." Nghe vậy, Hiên Viên thần sắc nghiêm túc gật đầu, điều này hắn tự nhiên hiểu rõ.

Bất quá có lão sư tương trợ, bản thân lại chăm chỉ đề thăng đại quân Hữu Hùng bộ lạc, nghĩ rằng ứng phó sẽ không có vấn đề lớn.

Thanh Trần thấy vậy, khẽ gật đầu, nói: "Vậy đi thôi!" Nói xong, nhìn Kiếm Tâm và bốn người Huyền Thanh một lượt, sáu người trực tiếp lăng không bay lên, lao về phía Trần Đô.

"Trở về Trần Đô!" Hiên Viên thấy vậy, phất tay áo, ban sư hồi triều.

Tin tức Hiên Viên đánh bại đại quân Xuy Vưu rất nhanh đã truyền về Trần Đô.

Nhân tộc trong Trần Đô tự nhiên vô cùng vui mừng về chiến thắng lớn của Cộng chủ lần này, tín ngưỡng và uy vọng của Hiên Viên đều được nâng cao không ít.

Đối với chuyện như vậy, Hiên Viên tự nhiên vô cùng vui mừng, điều hắn muốn chính là như thế.

Bất quá việc tiếp theo sẽ không dễ dàng như vậy, hắn cần phải đề thăng thực lực đại quân trước đã.

Còn ở một bên khác, sau khi Xuy Vưu, Tướng Liễu và Cửu Phượng ba vị Đại Vu dẫn Cửu Lê bộ lạc rút về nơi cũ, họ tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn, tiếp tục chờ đợi thời cơ.

Chí ít, cũng phải chờ vết thương của Cửu Phượng và Tướng Liễu phục hồi đã rồi mới tính.

Còn những chuyện khác, cứ từng bước một mà làm.

Phía Hữu Hùng bộ lạc và Cửu Lê tạm thời bình yên, nhưng phía Đông Di Liên Minh lại không hề bình yên.

Bởi vì kết quả chiến đấu giữa Hữu Hùng bộ lạc và Cửu Lê bộ lạc, Đông Di Liên Minh lúc này cũng đã biết được.

Tiếp theo, lại sẽ là khoảng thời gian không hề bình yên.

Tại phía đông Nhân tộc, trong Đông Di Liên Minh.

"Không ngờ, Hữu Hùng bộ lạc lại nhanh chóng đánh bại Cửu Lê như vậy, quả thật khiến ta có chút bất ngờ…" Nhung Di nhìn về phía Trần Đô, giọng nói ngưng trọng.

Đối với kết quả này, hắn cũng không ngờ tới.

Vốn dĩ hắn tính toán đợi đến khi hai bên lưỡng bại câu thương, hoặc một bên thảm bại, liền có thể ra tay thu phục bên đó.

Nhưng hiện tại xem ra, đại quân Cửu Lê tuy bại lui, nhưng thực tế không tổn thất bao nhiêu.

Nếu chính mình liều mình ra tay, đánh hạ Cửu Lê, thì đó cũng là lưỡng bại câu thương.

Dù có thành công, cũng tổn thất quá nhiều, khi đó Hữu Hùng bộ lạc liền có thể không tốn chút sức lực nào mà đánh hạ mình.

Chuyện như vậy, Nhung Di tự nhiên sẽ không làm.

Thời cơ hiện tại, vẫn là nên chờ đợi, tọa sơn quan hổ đấu, ngồi mát ăn bát vàng.

Dù sao giữa Hữu Hùng bộ lạc và Cửu Lê bộ lạc đã giao chiến một lần, tiếp theo nhất định còn một trận chiến nữa.

Trận chiến này mới là then chốt, thời cơ hiện tại vẫn chưa đến, không cần quá vội vàng.

"Lần này từ Thánh Địa Nhân tộc có mấy vị đệ tử không kém đến, Đại Vu Cửu Lê không kịp đề phòng, chịu thiệt cũng là chuyện bình thường…" Dược Sư bên cạnh nghe vậy, tức thì lên tiếng nói.

"Thực lực Thánh Địa không kém, lão sư có nắm chắc không?" Nhung Di nhíu mày, nhìn Dược Sư hỏi.

Cửu Lê còn chịu thiệt, nếu lão sư của mình không ứng phó được, vậy Đông Di Liên Minh của mình có phải cũng sẽ có kết quả tương tự?

"Ngươi không cần lo lắng, trợ lực chỉ là trợ lực, giữa ngươi và Hiên Viên mới là mấu chốt quyết định thắng bại.

Ta sẽ quay về Tây Phương, cầu lão sư ban cho ngươi chút trợ lực, nâng cao tu vi.

Khi đó, chỉ cần ngươi thắng Hiên Viên, tất cả mọi chuyện đều có thể bình định." Dược Sư nhìn Nhung Di, trong mắt một đạo tinh mang lóe lên, nói.

Nhung Di nghe vậy, gật đầu.

Nếu đã như vậy, thì dưới sự đề thăng tu vi của mình, cơ hội thắng lợi sẽ tăng lên không ít.

Khi đó lại có lão sư và đồng bọn hiệp trợ, tin rằng sẽ không có vấn đề gì lớn.

"Khoảng thời gian tiếp theo, ngươi không cần để tâm tình hình của Cửu Lê và Hữu Hùng bộ lạc, mà hãy nhanh chóng phát triển lực lượng đại quân của bản thân.

Sư sẽ ngay lập tức trở về Tây Phương, vì ngươi cầu trợ lực, trợ lực ngươi xung kích Đại La Kim Tiên." Đôi mắt Dược Sư khẽ híp lại, kim mang rực rỡ dũng hiện trong đó, một cỗ Phật uy hùng vĩ bao trùm lan ra.

"Đệ tử đa tạ lão sư!" Thấy vậy, Nhung Di tức thì đứng dậy, chắp tay nói với Dược Sư.

Dược Sư gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất trong đại điện.

Nhung Di thần sắc lạnh lẽo nhìn về phía Cửu Lê và Trần Đô, sau

đó hừ lạnh một tiếng, rời khỏi đại điện.

Việc tiếp theo là nâng cao thực lực đại quân và thực lực bản thân, còn chuyện của hai bộ lạc kia, tạm thời sẽ không để ý nữa.

Còn về lão sư của mình, thì chờ đợi tin tức tốt từ ngài ấy. … Dược Sư di chuyển khá nhanh, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã từ Đông Di Liên Minh trở về vùng đất Linh Sơn.

Bất quá cũng là do Đông Di Liên Minh tương đối gần Tây Phương, nếu không, dù tu vi Đại La Kim Tiên của Dược Sư cũng khó có thể trở về Tây Phương trong vài tháng.

Sau khi Dược Sư đến vùng đất Tây Phương, liền trực tiếp hướng về Đại Lôi Âm Tự trên Linh Sơn.

Tiến vào Đại Lôi Âm Tự, Dược Sư liền đi thẳng đến bên Bát Bảo Công Đức Trì.

"Đệ tử Dược Sư, bái kiến lão sư…" Dược Sư hành lễ với Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề.

Tiếp Dẫn phất tay, đỡ Dược Sư dậy, nói: "Tình hình của Hiên Viên và Xuy Vưu, ngươi đã biết rồi chứ?" "Đệ tử đã biết, lần này đến Linh Sơn, chính là muốn thỉnh lão sư, vì Nhung Di đề thăng thực lực, để hắn có thể trong cuộc giao chiến tiếp theo, chiếm giữ thế có lợi." Dược Sư báo cáo mục đích của mình.

Chương 343

"Ý đồ của ngươi ta sớm đã biết, cũng đã chuẩn bị tất cả.

Nơi đây có một thanh Hậu Thiên Linh Bảo 'Phệ Hồn Đao', giao cho Nhung Di, có thể đề thăng thực lực của hắn.

Còn về tu vi của hắn…" Tiếp Dẫn lấy ra một thanh đao dài ba thước giao cho Dược Sư, sau đó tay khẽ động, một đoàn quang đoàn màu vàng xuất hiện trong tay ngài, tiếp tục nói: "Vật này, ngươi giao cho Nhung Di, tự nhiên có thể đề thăng tu vi của hắn." Thấy vậy, trong mắt Chuẩn Đề một đạo tinh quang lóe lên, nhưng không lên tiếng.

Dược Sư tuy không nhìn rõ tình hình cụ thể của quang đoàn này, nhưng cũng có thể cảm nhận được năng lượng khủng bố chứa đựng bên trong.

Hắn tin rằng, nếu vật này giao cho Nhung Di, việc đề thăng lên Đại La Kim Tiên chắc chắn không thành vấn đề.

Hắn suy nghĩ một lát, liền nhận lấy, sau đó cất quang đoàn và Phệ Hồn Đao đi.

"Như vậy, đệ tử xin thay Nhung Di đa tạ lão sư…" Dược Sư cất đồ xong, lần nữa hành lễ.

"Nếu đã như vậy, thì ngươi đi đi, hiện tại thời cơ bình yên, trước tiên hãy đề thăng thực lực Đông Di Liên Minh." Tiếp Dẫn nói.

Sau đó, ngài dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Đợi đến khi Đông Di Liên Minh và Hữu Hùng giao chiến, vi sư sẽ sai Di Lặc và những người khác đến, hiệp trợ ngươi một tay.

Khi đó, ngươi chớ làm vi sư thất vọng." "Đệ tử minh bạch, xin lão

sư yên tâm…" Dược Sư nghe xong, thần sắc nghiêm túc, chắp tay nói.

Tiếp Dẫn gật đầu, ý bảo Dược Sư có thể trở về Đông Di Liên Minh.

Thấy vậy, Dược Sư chắp tay rồi xoay người rời đi.

"Sư huynh sắp xếp như vậy, thì xem tình hình cụ thể của Nhung Di sau này thôi…" Sau khi Dược Sư rời đi, Chuẩn Đề tĩnh khai song nhãn, nói.

Tiếp Dẫn biết hắn nói về việc mình ra tay hiệp trợ, mỉm cười nói: "Có vài việc luôn cần chuẩn bị trước.

Bây giờ làm trước, về sau thi triển cũng sẽ dễ dàng hơn." Chuẩn Đề gật đầu, không nói thêm nữa, ánh mắt nhìn về phía Đông Di Liên Minh. … Ba mươi ba tầng trời, phía Đông, Đâu Suất Cung.

"Thanh Minh, lần này ta gọi ngươi đến, là có một việc muốn ngươi làm." Thái Thượng Lão Quân nhìn Thanh Hoa Đại Đế Thanh Minh trước mặt, bình thản nói.

"Giáo chủ thỉnh phân phó, Thanh Minh tự đương dốc hết sức mình hoàn thành." Thanh Minh nghe vậy, tức thì chắp tay đáp.

Nếu là Giáo chủ có việc phân phó, thì bản thân hắn dù có phải dốc cạn tất cả cũng phải hoàn thành.

"Lần này Cộng chủ Nhân tộc Hiên Viên, sẽ đối mặt với hai đối thủ lớn là Cửu Lê và Đông Di Liên Minh, phía sau đều có thế lực tồn tại.

Tuy nói có Thánh Địa chi viện, nhưng thực lực bản thân Hiên Viên cũng là tất yếu không thể thiếu." "Giữa hai bên, ngoài thế lực phía sau ra, yếu tố quyết định vẫn là tu vi của thủ lĩnh hai bên.

Xét theo hiện tại, tu vi của Hiên Viên vẫn còn thiếu sót một chút.

Vì vậy lần này, Bản tọa dự định để ngươi mang một viên Kim Đan cho Hiên Viên, để hắn đề thăng tu vi, chiếm giữ nhiều ưu thế hơn." Thái Thượng Lão Quân nhìn Thanh Minh, chậm rãi nói.

Thanh Minh nghe xong, khẽ gật đầu.

Tuy rằng kinh ngạc về việc Giáo chủ ban Kim Đan, dù sao Kim Đan của Giáo chủ, công hiệu vô cùng tốt.

Xét theo tình hình hiện tại, e rằng phẩm cấp Kim Đan mà Giáo chủ ban xuống không hề nhỏ.

Bất quá lời Giáo chủ nói cũng hợp lý, là một Cộng chủ, lại đối mặt với hai thế lực, thực lực tự nhiên là không thể thiếu, đề thăng cũng là khả thi.

Chỉ là không biết, Giáo chủ dự định ban cho Hiên Viên Kim Đan phẩm cấp nào.

Thái Thượng Lão Quân trầm mặc vài giây, sau đó phất tay, một viên Kim Đan phát ra kim quang hiện ra trước mặt Thanh Minh.

Thấy vậy, Thanh Minh thần sắc biến đổi, kinh ngạc nhìn Thái Thượng Lão Quân. … Trong Đâu Suất Cung ở phía đông Thiên Đình.

"Giáo chủ, đây…" Thanh Minh thần sắc kinh ngạc nhìn Thái Thượng Lão Quân.

Tuy hắn đã là Thanh Hoa Đại Đế, nhưng đây cũng là lần đầu tiên thấy bảo vật như vậy, có vẻ kinh ngạc như thế cũng là chuyện bình thường.

Phải biết, bảo vật như vậy, ngay cả Thanh Hoa Đại Đế như mình còn chưa có tư cách đạt được.

Tuy nói đối với bản thân, nó không có hiệu quả lớn, nhưng đan dược như vậy, dù sao cũng chỉ là truyền thuyết trong Hồng Hoang,

thực sự hiếm khi có ai thấy được.

"Viên Cửu Chuyển Kim Đan này, cứ để ngươi mang đi giao cho Hiên Viên.

Nó có thể giúp hắn đề thăng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Khi đó những chuyện phía sau, cũng không cần lo lắng nữa, tất cả tự có định số." Thái Thượng Lão Quân tay khẽ động, một ngọc bình hiện ra.

Bên trong ngọc bình chứa đựng cấm chế cực mạnh, phong tỏa tất cả khí tức không cho tiết ra ngoài.

Nhìn từ bên ngoài, đó chỉ là một vật bình thường.

Thanh Minh tay khẽ động, ngọc bình từ từ bay đến, rơi vào tay hắn.

Tuy không có bao nhiêu trọng lượng, nhưng hắn lại cảm nhận được trọng lượng của một vị Đại La Kim Tiên, trọng lượng của một vị Nhân Hoàng.

"Giáo chủ yên tâm, Thanh Minh tự đương thân tay giao cho Hiên Viên." Thanh Minh cẩn thận cất giữ xong, chắp tay nói với Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng Lão Quân khẽ gật đầu, sau đó phất tay nói: "Như vậy, ngươi đi đi!" Nghe vậy, Thanh Minh lần nữa chắp tay, sau đó rời khỏi Đâu Suất Cung, đi về phía Trần Đô.

"Như vậy, trợ lực của Hiên Viên cũng gần như đủ rồi…" Ánh mắt Thái Thượng Lão Quân nhìn về Linh Sơn Tây Phương, trên mặt hiện lên một nụ cười nhạt.

Hành động của Tây Phương, ngài tự nhiên biết rõ.

Cũng là trợ lực, nhưng Cửu Chuyển Kim Đan không có tác dụng

phụ, còn trợ lực mà Tiếp Dẫn ban cho thì có.

So sánh hai bên, cao thấp lập tức phân định.

Sau một hồi lâu, Thái Thượng Lão Quân thu hồi ánh mắt, không để ý nữa. … Tốc độ của Thanh Minh không chậm.

Một tồn tại cấp Chuẩn Thánh như hắn, tốc độ tự nhiên cực nhanh.

Chỉ trong hơn một năm ngắn ngủi, hắn đã từ Thiên Đình xuống Hạ giới, sau đó trực tiếp đi về phía Trần Đô.

Vài tháng sau, Thanh Minh cuối cùng cũng đến Trần Đô.

Trong Nghị Sự Sảnh.

Hiên Viên, Thanh Trần và những người khác đang bàn việc, đột nhiên, một cỗ khí tức khủng bố ngưng tụ mà đến.

Vẫn chưa kịp có bất kỳ động tác nào, họ đã thấy một thân ảnh hiện ra trước mặt, chính là Thanh Minh.

"Bái kiến Thanh Hoa Đại Đế…" Huyền Thanh, Kiếm Tâm và năm người khác hành lễ.

Chương 344

"Bái kiến Thanh Minh Đạo huynh…" Thanh Trần hành lễ.

"Chúng ta bái kiến Thanh Hoa Đại Đế!" Hiên Viên và những người khác không ngờ, người đến lại là Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế của Thiên Đình, cũng là lão sư của Phục Hy Thiên Hoàng ngày trước, cũng là đệ tử đệ nhất của Thánh Địa Nhân tộc, một thân tu vi thâm bất khả trắc.

Sau khi kinh ngạc, Hiên Viên, Phong Hậu và những người khác tức thì hành lễ.

Thấy vậy, Thanh Minh mỉm cười, sau đó phất tay, đỡ mọi người dậy, mỉm cười nói: "Mọi người không cần đa lễ!" "Đa tạ Đại Đế (Đạo huynh)!" Mọi người chắp tay sau đó đứng dậy.

"Đạo huynh, lần này huynh đến, có phải có việc quan trọng gì không?" Thanh Trần nhìn Thanh Minh, lên tiếng hỏi.

Hiện tại Hữu Hùng bộ lạc, Cửu Lê và Đông Di Liên Minh sắp sửa bùng phát chiến hỏa lần nữa, lúc này Thanh Minh đến, hiển nhiên là có đại sự, nếu không, với thân phận và thực lực của Thanh Minh, lẽ ra sẽ không tùy tiện đến đây.

"Ta lần này đến, là phụng mệnh Giáo chủ, có một vật muốn giao cho Cộng chủ." Thanh Minh nghe vậy, mỉm cười rồi nói.

"Giáo chủ?!" Thanh Trần và những người khác nghe vậy, đều có chút nghi hoặc và kinh ngạc, lại là mệnh lệnh của Giáo chủ?

"Ong!" Thanh Minh không lên tiếng, tay khẽ động, một ngọc bình xuất hiện trong tay hắn, sau đó nói: "Giáo chủ ban cho Hiên Viên Cộng chủ Cửu Chuyển Kim Đan.

Viên đan này công hiệu mạnh mẽ, có thể giúp Hiên Viên Cộng chủ bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, không có chút tác dụng phụ nào." Mọi người nghe xong, thần sắc lần nữa kinh ngạc.

Đan dược đề thăng Đại La Kim Tiên, không có chút tác dụng phụ nào!

Đây, viên Cửu Chuyển Kim Đan này, quả là đan dược nghịch thiên!

Không hổ là đan dược do Giáo chủ ra tay!

"Hiên Viên, đa tạ Giáo chủ ban dược!" Hiên Viên kiên định, tức thì quay mặt về hướng Thủ Dương Sơn, quỳ lạy.

Thanh Minh giao ngọc bình trong tay cho Thanh Trần, nói: "Tiếp theo, cứ để ngươi hiệp trợ Hiên Viên hấp thụ hóa giải dược lực của Cửu Chuyển Kim Đan này, để Hiên Viên nhanh chóng thăng cấp lên cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Những chuyện phía sau, cũng có thể chân chính thi triển." "Đạo huynh yên tâm, ta sẽ sắp xếp thỏa đáng." Thanh Trần gật đầu nói.

Thanh Minh khẽ gật đầu, có Thanh Trần hiệp trợ, Hiên Viên liền có thể nhanh chóng đề thăng.

Cảnh giới Đại La Kim Tiên là đủ rồi.

Thanh Minh thấy việc đã xong, liền định lên đường rời đi.

"Ong!" Đột nhiên, một cỗ uy áp khủng bố giáng lâm, đó là uy áp vượt trên Chư Thánh, đó là lực lượng Đại Đạo.

Thanh Minh thần sắc biến đổi, tức thì quỳ một gối, nói: "Đệ tử Thanh Minh, cung nghênh Giáo chủ!" "Cung nghênh Giáo chủ!" Thấy vậy, Thanh Trần, Kiếm Tâm, Hiên Viên và những người khác thần sắc đều biến đổi, lại là Giáo chủ giáng lâm, đều hành lễ.

“Hưu!” Khoảnh khắc kế tiếp, một đạo kim quang lóe lên, sau đó hóa thành một thanh ba thước thanh phong.

Một cỗ kiếm ý lẫm liệt cuốn tới, khí thế sắc bén, ngay cả Kiếm Tâm là kiếm tu cũng cảm thấy không khỏi kinh hãi.

“Hiên Viên chứng đạo, cần có vật chứng đạo.

Giáo chủ hôm nay ban ngươi một kiếm, tên là ‘Hiên Viên’, mong ngươi giữ gìn cẩn thận thanh kiếm này, hoàn thành việc chứng đạo!” Giọng nói hùng vĩ của Thái Thượng, xuyên suốt dòng sông thời gian, vang vọng bên tai mọi người, tựa như in sâu vào tận Nguyên Thần.

“Đệ tử đa tạ Giáo chủ ban bảo!” Hiên Viên nghe vậy, tức thì bái lạy, trong mắt hiện lên nét hân hoan.

Vật chứng đạo của Thiên Hoàng Phục Hy và Địa Hoàng Thần Nông đều do Giáo chủ tự tay ban xuống, giờ đây mình cũng có thể nhận được bảo vật chứng đạo do Giáo chủ ban, đây đối với mình mà nói, là một chuyện vô cùng tốt.

Bảo vật do Giáo chủ ban, sao có thể kém được?

Mình có những trợ lực này, Đông Di và Cửu Lê, liền không đáng sợ nữa.

Sau khi Hiên Viên bái lạy xong, cỗ uy áp khủng bố kia liền dần dần rút đi.

“Cung tiễn Giáo chủ!” Thanh Minh dẫn đầu, lần nữa hành lễ.

Sau khi hoàn thành tất cả những việc này, mọi người mới nhìn về thanh thần kiếm đang lơ lửng trong hư không, tản ra một cỗ kiếm ý cực kỳ lẫm liệt khủng bố, kiếm khí cắt rách hư không.

Đó là một thanh trường kiếm cổ kính màu vàng.

Thanh kiếm dài ba thước, một mặt của thân kiếm khắc nhật

nguyệt tinh thần, mặt còn lại khắc cây cỏ núi sông.

Trên chuôi kiếm một mặt khắc thuật nông canh chăn nuôi, mặt còn lại khắc sách lược thống nhất bốn biển.

Thân kiếm cổ kính, toàn thân tím nhạt, xung quanh dập dềnh một cỗ khí tức vô cùng chính đại.

"Thật là một thanh Hiên Viên Kiếm tuyệt hảo!" Thanh Minh thấy vậy, mắt tức thì sáng lên, miệng thốt lên thán phục.

Mọi người nghe vậy, khẽ gật đầu, khá tán thán lời Thanh Minh.

Cỗ khí tức chính đạo vô cùng hùng vĩ nồng đậm, trong khí tức chính đạo tinh thuần lại chứa đựng một tia Nhân Hoàng chi khí.

Có thể nói, đây là kiếm của Nhân Hoàng, cũng là thần binh cực kỳ khế hợp với Hiên Viên.

Hiên Viên trên mặt lộ ra vẻ hân hoan.

Hắn cảm giác bản thân trong cõi u minh, đã có không ít liên hệ với thanh kiếm này, quả nhiên là kiếm chứng đạo của mình.

"Xích!" Hiên Viên Kiếm phát ra một tiếng kiếm minh, sau đó bay đến rơi vào tay Hiên Viên.

"Hiên Viên có trợ lực này, thì không còn ngại gì nữa.

Việc này đã xong, ta cũng nên đi." Thanh Minh nhìn Hiên Viên và Hiên Viên Kiếm xong, khẽ nói.

Sau đó thân hình khẽ động, rời khỏi nơi đây.

"Cung tiễn Đại Đế!" Mọi người hành lễ.

"Hiên Viên, tiếp theo, ngươi hãy hấp thụ sức mạnh của Cửu Chuyển Kim Đan, đề thăng đến Đại La Kim Tiên rồi hãy nói.

Còn việc tế luyện Hiên Viên Kiếm, thì tạm hoãn lại đã, đợi sau khi

đề thăng rồi hãy tính.” Sau khi Thanh Minh rời đi, Thanh Trần nhìn Hiên Viên, lên tiếng nói.

Nghe vậy, Hiên Viên gật đầu, Hiên Viên Kiếm trong tay nắm chặt hơn một phần, trong mắt bùng phát ra thần quang càng thêm rực rỡ. … Sau khi Hiên Viên nhận được trợ lực từ Cửu Chuyển Kim Đan và Hiên Viên Kiếm, liền bắt đầu dưới sự hiệp trợ của Thanh Trần, hấp thụ hóa giải dược lực của Cửu Chuyển Kim Đan, nhanh chóng đề thăng.

Còn Kiếm Tâm và những người khác, thì cùng Đại Hồng, Thường Tiên, Phong Hậu và Lực Mục, bắt đầu đề thăng thực lực đại quân Hữu Hùng bộ lạc, để trong cuộc giao chiến tiếp theo, chiếm giữ nhiều ưu thế hơn.

Hai bên đều tự mình đề thăng, tiến triển cũng không chậm.

Mọi phương diện của Hữu Hùng bộ lạc đều đang không ngừng đề thăng.

Khi Hiên Viên đề thăng bản thân và Hữu Hùng bộ lạc, phía Đông Di Liên Minh, Nhung Di cũng đang đề thăng thực lực bản thân và Đông Di Liên Minh, cũng có khá nhiều tiến triển.

Giữa hai bên, hiện tại khó phân cao thấp.

Còn ở một bên khác, trong Cửu Lê bộ lạc.

Chương 345

“Đại ca, không biết thương thế của hai vị đại nhân hiện nay thế nào rồi?” Đoạn Tu nhìn về phía Xuy Vưu, lên tiếng hỏi.

Tuy chỉ là mười mấy năm ngắn ngủi, nhưng hiện tại thời cơ dù sao cũng khác, dù chỉ là mười mấy năm, nhưng khoảng thời gian này đối với Cửu Lê bộ lạc hiện tại lại vô cùng quan trọng.

Đương nhiên là mong Cửu Phượng và Tướng Liễu sớm ngày phục hồi thương thế, để tránh Hữu Hùng bộ lạc đánh tới.

“Thương thế của Cửu Phượng và Tướng Liễu hai vị huynh đệ không có vấn đề gì lớn, nhưng vấn đề hiện tại là, chỉ dựa vào hai vị Đại Vu, không phải đối thủ của Hữu Hùng.

Xem ra cần phải tìm chút trợ lực.” Xuy Vưu thần sắc hơi rụt lại, nhìn về hướng Trần Đô, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Đoạn Tu và Thiên Phong cùng những người khác có chút kinh ngạc nhìn hắn, không biết hắn muốn làm gì?

“Việc của Cửu Lê, cứ giao cho các ngươi xử lý.

Ta dự định ra ngoài tranh đấu một chuyến.” Xuy Vưu nói.

“Đại ca yên tâm!” Hai người nghe vậy, tức thì đứng dậy đáp.

Xuy Vưu gật đầu, ý bảo họ lui xuống.

Hai người chắp tay rồi xoay người rời đi.

“Lần này ngoài việc thỉnh Vu tộc ra tay, bản thân cũng phải đề thăng đến cảnh giới Đại Vu.

Như vậy mới có cơ hội thắng Hữu Hùng.” Xuy Vưu trong mắt hàn quang dũng động, thầm nghĩ một tiếng.

Sau đó, hắn liền rời khỏi Cửu Lê bộ lạc, đi về phía Bất Chu Sơn.

Khu vực Cửu Lê bộ lạc nằm không quá xa Bất Chu Sơn.

Với tu vi Thái Ất Kim Tiên Viên mãn của hắn, chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi, hắn liền đã đến vùng đất Bất Chu Sơn.

Hắn muốn thăng cấp lên cảnh giới Đại Vu, vẫn còn thiếu một chút.

Trong Bàn Cổ Điện có Bàn Cổ Chi Huyết, đó có thể là nơi của Vu tộc.

Tuy rằng hiệu quả không bằng thời kỳ Vu tộc xưa kia, nhưng hiệp trợ hắn thăng cấp Đại Vu thì không có vấn đề gì.

Ngoài ra, trong Bàn Cổ Điện còn có Đại Vu của Vu tộc trấn thủ, đó cũng là nơi mình cầu viện.

Vì vậy, hắn đến đây là đủ rồi.

Bàn Cổ Điện.

Đây là nơi then chốt của Vu tộc.

Vu tộc tuy lúc này đã trú ngụ trong Bách Vạn Đại Sơn, nhưng việc trấn thủ Bàn Cổ Điện chưa từng bị gián đoạn.

Đại Vu của Vu tộc là Hình Thiên, Phong Bá và Vũ Sư, đều trấn thủ ở đây.

Lần này Xuy Vưu đến, mấy vị Đại Vu hàn huyên một lát, sau đó hắn lấy một ít máu Vu tộc, dự định sau này đề thăng.

Kế tiếp, Xuy Vưu liền nói về việc cầu viện.

“Xuy Vưu huynh đệ, việc của Nhân tộc phức tạp.

Chuyện này không phải chúng ta ra tay là có thể giải quyết được.

Dù có đặt cược toàn bộ chúng ta, cũng không phải đối thủ của

Nhân tộc.

Nơi đó nước sâu lắm.” Hình Thiên nhìn Xuy Vưu, ngưng trọng nói: “Ngươi lần này trùng sinh, đã là cơ duyên lớn lao rồi.

Nếu tiếp tục dấn thân vào chuyện này, e rằng sẽ lại vẫn lạc.

Khi đó, sẽ không còn cơ hội như vậy nữa.” Nghe vậy, Xuy Vưu trầm mặc không nói.

Vấn đề này hắn tự nhiên đã nghĩ qua, nhưng đã đến bước này rồi, nếu cứ thế từ bỏ, hắn thật sự không cam lòng.

“Hình Thiên đại ca, nếu chuyện này thành công, sẽ mang lại không ít công đức và khí vận cho Vu tộc chúng ta.

Như vậy có thể rút ngắn thời gian Vu tộc chúng ta trọng hiện Hồng Hoang.

Cơ hội như vậy, ta không muốn bỏ lỡ.” Xuy Vưu suy nghĩ hồi lâu, thần sắc nghiêm túc nói với Hình Thiên.

Nghe vậy, Hình Thiên lắc đầu, không nói gì.

Xuy Vưu đây là kẻ trong cuộc u mê rồi.

Với thủ đoạn của Nhân tộc, làm sao có thể để chuyện binh đao Nhân Hoàng không tiếp diễn được?

Mấy vị kia đều đang quan tâm.

Ngay cả Đại nhân Hậu Thổ ra tay, cũng vô ích.

Hai vị Thánh Địa Nhân tộc đang chú ý, và trên hai vị đó, còn có hai vị nữa.

Với tình huống như vậy, Vu tộc lấy đâu ra cơ hội?

“Xuy Vưu huynh đệ, chuyện này ngươi không cần nói nữa.

Vu tộc sẽ không nhúng tay vào chuyện này.

Ta cũng khuyên ngươi sớm ngày thoát khỏi, để tránh lần nữa vẫn lạc.” Hình Thiên đứng dậy nói.

Chuyện này Đế Giang đã cảnh cáo hắn rồi, hắn tự nhiên sẽ không nhúng tay vào.

Lần này cũng chỉ có thể lời đến đây là hết.

Nói xong, hắn liền trực tiếp rời đi.

Xuy Vưu thấy Hình Thiên rời đi, trong mắt lóe lên một tia không hiểu và uất nộ.

Cơ hội như vậy, Hình Thiên lại từ bỏ?

Đồng là Đại Vu Vu tộc, lại không giúp mình?

Đây còn là huynh đệ Vu tộc tốt nhất ngày trước sao?

Xuy Vưu trong lòng hừ lạnh một tiếng, đứng dậy rời đi.

Phong Bá và Vũ Sư nhìn nhau xong, đi theo ra ngoài, nói với Xuy Vưu: “Xuy Vưu huynh đệ, chúng ta theo huynh đi!” Nghe vậy, Xuy Vưu thần sắc vui mừng: “Đa tạ hai vị huynh đệ!” Hiện tại trong tình huống này, có thêm hai vị Đại Vu, là một chiến lực không nhỏ, hắn tự nhiên rất vui.

Sau đó, ba người liền trực tiếp đi về phía Cửu Lê bộ lạc.

Chương 346

Khi Xuy Vưu trở về Cửu Lê bộ lạc, Cửu Phượng và Tướng Liễu đã xuất quan.

Đối với việc Xuy Vưu lần này trở về Vu tộc, họ cũng khá kinh ngạc, không ngờ Xuy Vưu thật sự đi Vu tộc cầu viện.

Tuy nói không có đại quân đến, nhưng có hai vị Đại Vu đến, đó cũng đã nâng cao không ít chiến lực.

Dù sao đó cũng là hai vị Đại La Kim Tiên, như vậy, mình đối mặt với hai vị của Hữu Hùng bộ lạc, liền có không ít cơ hội thắng.

Ngoài ra, Xuy Vưu lần này từ Bàn Cổ Điện đã nhận được không ít máu Vu tộc, có thể đề thăng lên cảnh giới Đại Vu.

Điều này đối với Cửu Lê mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Xuy Vưu thành Đại Vu, thực lực sẽ đề thăng không ít.

Bất quá muốn đề thăng trong thời gian ngắn, chỉ dựa vào bản thân hắn vẫn không đủ.

Vì vậy, bốn vị Đại Vu đồng thời ra tay, hiệp trợ Xuy Vưu đề thăng lên cảnh giới Đại Vu.

Nếu là trước đây, quả thật không có nhiều khả năng, nhưng hiện tại đã khác.

Xuy Vưu đã có được những huyết dịch kia, đó là huyết dịch đản sinh Vu tộc, sức mạnh phi phàm.

Có những huyết dịch này tương trợ, cộng thêm lực lượng của bốn vị Đại Vu, đủ sức giúp hắn thăng cấp lên cảnh giới Đại Vu.

Khi đó, Hữu Hùng bộ lạc, liền không đáng sợ nữa.

Trong khi Xuy Vưu đang xung kích cảnh giới Đại Vu, phía Hữu Hùng bộ lạc, Hiên Viên đã thành công thăng cấp lên cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Như vậy, phía Hữu Hùng bộ lạc này, liền có năm vị Đại La Kim Tiên.

Tuy nói Hiên Viên và Huyền Thanh cùng Huyền Minh ba người đều là từ Đại La Kim Tiên Sơ kỳ đến Trung kỳ không đều, nhưng dù sao cũng là Đại La Kim Tiên, thực lực không kém.

Với thực lực tổng thể của Hữu Hùng bộ lạc lúc này, đủ sức đánh hạ Cửu Lê bộ lạc.

Còn về Đông Di Liên Minh, cũng không đáng sợ nữa.

Trong lúc bộ lạc Hữu Hùng tiếp tục đề thăng thực lực chỉnh thể, hai đạo thân ảnh đã đến Trần Đô, trực tiếp diện kiến Hiên Viên.

Tại nghị sự sảnh Trần Đô. "Bẩm Cộng chủ, bên ngoài có người tự xưng Đông Hải Ứng Long và Cửu Thiên Huyền Nữ cầu kiến!" Một vị thủ vệ Nhân tộc tiến vào, chắp tay bẩm báo Hiên Viên.

Nghe vậy, Hiên Viên nhướng mày, ánh mắt hướng về lão sư Thanh Trần của mình.

Thanh Trần khẽ mỉm cười, ý đồ của thế lực đằng sau hai vị này, y tự nhiên thấu rõ.

Song, y lại nghĩ, Long tộc và Thiên Đình, chẳng lẽ không sợ hai vị này một khi đã đến thì không trở về ư? "Đã Long tộc và Thiên Đình phái trợ lực đến, ngươi tiếp nhận thì có gì là không nên?" Thanh Trần cười nói.

Hiên Viên gật đầu, nói với thủ vệ kia, "Mời họ vào..." Nghe vậy, thủ vệ chắp tay cáo lui, rời đi.

Sau vài hơi thở, liền thấy một nam tử khôi ngô và một nữ tử xinh đẹp bước vào, chắp tay vái Hiên Viên, "Cửu Thiên Huyền Nữ (Đông Hải Ứng Long) bái kiến Hiên Viên Cộng chủ, bái kiến chư vị Đạo hữu..." "Hai vị không cần đa lễ!" Hiên Viên mỉm cười nói.

Thanh Trần cùng những người khác khẽ gật đầu, không lên tiếng.

Cửu Thiên Huyền Nữ và Ứng Long đứng dậy, liếc nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương một tia chấn kinh.

Đại La Kim Tiên!

Hiên Viên lại là cảnh giới Đại La Kim Tiên!

Bản thân tu hành vạn năm, cũng chỉ ở Đại La Kim Tiên trung kỳ, đây vẫn là nhờ tài nguyên trong tộc mới đạt được.

Còn Hiên Viên, tuy nói là Nhân tộc Cộng chủ, nhưng cũng không thể nhanh như vậy chứ?

Mới bao lâu mà đã đạt tới Đại La Kim Tiên rồi?

Trong chốc lát, họ đều bỏ đi suy nghĩ ban đầu.

Người có thể trở thành Nhân tộc Cộng chủ, đương nhiên không phải nhân vật tầm thường, cũng không phải như họ vẫn tưởng. "Đã là Long tộc và Thiên Đình cử hai vị đến hiệp trợ ta, vậy ta sẽ không chối từ.

Khi giao chiến với Cửu Lê và Đông Di, sẽ nhờ cậy hai vị vậy..." Hiên Viên lướt mắt qua Cửu Thiên Huyền Nữ và Ứng Long, mở lời nói. "Hiên Viên Cộng chủ khách khí rồi..." Cửu Thiên Huyền Nữ và Ứng Long chắp tay đáp.

Hiên Viên gật đầu, sau đó bắt đầu thương nghị những sự việc tiếp theo.

Tại Đông Di liên minh. "Lão sư, bộ lạc Cửu Lê điều quân tấn

phồn, e rằng không lâu nữa lại sẽ bùng phát chiến hỏa với bộ lạc Hữu Hùng..." Dung Di nhìn Dược Sư, mở lời nói. "Xuy Vưu từ Vu tộc đưa Phong Bá, Vũ Sư trở về, y bản thân đã tấn thăng Đại Vu.

Cứ như vậy, Cửu Lê sẽ có năm vị Đại Vu tồn tại, thực lực này mạnh hơn trước rất nhiều.

Phía Hiên Viên, cũng đã đề thăng không ít thực lực..." Dược Sư dừng lại một chút, tiếp tục nói, "Trận chiến này, hai bên sẽ là một trận chiến mang tính quyết định.

Dung Di, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng, đợi khi họ lưỡng bại câu thương, liền phải một lần đoạt lấy một phương, dù không thu phục được cũng phải triệt để đánh bại." Dược Sư tin rằng, dưới tình cảnh hai bên lưỡng bại câu thương, với lực lượng Tây Phương của mình, muốn đoạt lấy một phương hẳn là có thể thực hiện được. "Đã như vậy, vậy đệ tử sẽ bắt đầu an bài mọi việc.

Còn về việc giao thủ sau này, xin nhờ cậy Lão sư và chư vị Sư thúc..." Dung Di đứng dậy, chắp tay với Dược Sư và Di Lặc cùng những người khác.

Thấy vậy, mọi người chắp tay đáp lễ.

Tại bộ lạc Cửu Lê. "Đại ca, đại quân đã tập kết xong, có thể xuất phát rồi..." Đoạn Tu chắp tay với Xuy Vưu nói. "Tốt, xuất phát!

Một lần đoạt lấy bộ lạc Hữu Hùng!" Xuy Vưu thần sắc lạnh lẽo, vung tay nói. "Vâng!" Đoạn Tu đáp một tiếng, liền rời đi, bắt đầu hành quân tiến công Trần Đô. "Việc sau này, sẽ nhờ cậy mấy vị huynh đệ..." Xuy Vưu nhìn Phong Bá, Vũ Sư, Tương Liễu và Cửu Phượng, bốn vị Đại Vu, mở lời nói.

Y mấy năm trước đã thành công tấn thăng Đại Vu, cũng nhờ bốn vị Đại Vu tương trợ.

Những việc tiếp theo, vẫn phải làm phiền họ.

Chương 347

"Xuy Vưu huynh đệ cứ yên tâm, chúng ta tự sẽ tận lực..." Bốn vị Đại Vu nghe vậy, liếc nhìn nhau, rồi chắp tay đáp.

Sau đó, năm người cùng nhau lên đường, theo đại quân tiến về Trần Đô.

Và ở một bên khác, Hiên Viên đã chỉnh đốn xong, bắt đầu hành quân.

Lần này, bất luận là bản thân hay thực lực chỉnh thể của đại quân, đều đã đề thăng không ít, Hiên Viên vẫn có không ít tự tin.

Tốc độ đại quân không chậm, sau hơn một năm, hai bên gặp mặt tại một bình nguyên tên là Trục Lộc.

Lần này, hai bên đều không nói lời thừa, trực tiếp giao chiến.

Đại quân hai bên đều có sự đề thăng riêng, lúc này giao tranh ác liệt, nhất thời bất phân cao thấp, mỗi bên đều có kẻ tử vong, máu nhuộm đỏ đại địa. "Hô!" Phong Bá và Vũ Sư vừa gặp bộ lạc Hữu Hùng, lập tức thi triển thần thông, gió mưa giao tranh, bao trùm đại quân Hữu Hùng.

Song, phía Hiên Viên có Ứng Long tồn tại.

Long tộc trong phương diện phong vũ, quả là bậc hành gia.

Tuy không hoàn toàn áp chế thần thông của hai vị Đại Vu, nhưng cũng đã giảm thiểu ảnh hưởng cực lớn, về mặt giao tranh ác liệt thì không có tác động quá lớn.

Còn Thanh Trần và Kiếm Tâm cùng những người khác, sau khi thấy Đại Vu Vu tộc, liền tiếp chiêu, hai bên chiến thành một đoàn.

Thủ đoạn của Đại La, hủy thiên diệt địa.

Vô tận khu vực thời không đều yên diệt trong giao thủ của hai bên.

Nếu không phải lúc này có sự tránh xa, e rằng đại quân hai bên đều phải gặp nạn, dù sao thì xung kích cấp bậc đó, Nhân tộc không thể chống đỡ.

Phía bộ lạc Hữu Hùng, số lượng Đại La Kim Tiên nhiều hơn Cửu Lê hai vị.

Song, Đại Vu rốt cuộc thân thể cường hãn, nhất thời có thể lấy năm địch bảy, chỉ là hơi bị áp chế mà thôi.

Xuy Vưu vung Hổ Phách Đao, giao chiến cùng Hiên Viên.

Song, vừa mới giao thủ đã cực kỳ chấn kinh.

Hiên Viên không chỉ tu vi đề thăng đến Đại La Kim Tiên, mà trong tay còn có Linh bảo tồn tại.

Hổ Phách Đao của y tuy mạnh, nhưng chỉ vài chiêu đã xuất hiện từng vết nứt dưới Hiên Viên Kiếm.

Xuy Vưu trong lòng đại kinh, nhưng tình huống hiện tại đã không thể dừng lại.

Với thân Đại Vu của y, trong thời gian ngắn chống đỡ vẫn không có vấn đề gì lớn.

Chỉ cần, mấy vị trợ thủ kia của y có thể thắng được họ, thì y vẫn có cơ hội.

Song, Xuy Vưu liếc nhìn một cái, trong lòng lập tức chùng xuống.

Phong Bá, Vũ Sư bị Ứng Long, Cửu Thiên Huyền Nữ, Huyền Thanh và Huyền Minh áp chế; Cửu Phượng bị Thanh Trần áp chế; Tương Liễu bị Kiếm Tâm áp chế.

Còn Huyền Không và Huyền Linh, hai vị Thái Ất Kim Tiên viên mãn, thì đang đại sát đặc sát trong quân Cửu Lê.

Tám mươi mốt vị huynh đệ của y làm sao có thể là đối thủ của họ, lúc này đã vẫn lạc dưới tay họ. "Gầm!" Xuy Vưu gầm lên một tiếng giận dữ, hiện ra chân thân Đại Vu, công kích như bão táp mưa sa ầm ầm đánh tới Hiên Viên.

Hiên Viên nếu không nhờ Hiên Viên Kiếm, e rằng lúc này đã có chút không thể chống đỡ nổi. "Hiên Viên Kiếm, quét sạch yêu tà, trảm!" Hiên Viên thần sắc nghiêm nghị, tay kết ấn quyết, đánh vào Hiên Viên Kiếm.

Sau đó, Hiên Viên Kiếm bay thẳng lên, hóa thành cự kiếm vạn trượng, kiếm khí Hỗn Độn khủng bố chém xuống tất cả, ngay cả thời không cũng vỡ vụn từng mảnh, kéo dài ức vạn dặm. "Phốc xuy!" Hiên Viên Kiếm hạ xuống, thế không thể cản, dù là thân Đại Vu của Xuy Vưu, cũng vẫn như vậy.

Một đạo kiếm quang lóe qua, sau đó liền thấy một cánh tay của Xuy Vưu đứt lìa theo tiếng, rồi tiếp tục chém xuống.

Cảm nhận uy thế khủng bố của Hiên Viên Kiếm, Xuy Vưu thần sắc đại biến.

Y còn chưa kịp chống đỡ, lại mất đi một cánh tay nữa, và kiếm tiếp theo chính là đầu y.

Y không chút hoài nghi, dưới nhát kiếm này, y không có bất cứ sinh cơ nào. "Oanh!" Một tiếng sấm vang, sau đó liền thấy Xuy Vưu bay ngược lại.

Ngay lập tức y thấy Cửu Phượng trọng thương lùi xa ức vạn dặm, hóa ra là nàng đã liều mình trọng thương để cứu y. "Đi!" Tương Liễu quát lớn một tiếng, phun ra một ngụm tiên huyết.

Ở một bên khác, Phong Bá, Vũ Sư vốn lấy hai địch bốn, lúc này cũng đã bị thương, trong lòng nảy sinh ý rút lui.

Xuy Vưu thấy vậy, không dám nán lại dù chỉ một khắc.

Năm vị Đại Vu liều mình lần nữa bị trọng thương, dẫn theo đại quân Cửu Lê rút lui.

Tại bình nguyên Trục Lộc.

Nơi đây, thây chất đầy đồng, máu chảy thành sông, báo hiệu cuộc giao tranh khủng khiếp của hai bên đại quân.

Năm vị Đại Vu của Xuy Vưu vốn đã trọng thương, khi dẫn quân Cửu Lê rút lui lại bị Thanh Trần và những người khác trọng thương thêm lần nữa, không còn bao nhiêu chiến lực. "Hiên Viên, lúc này là thời cơ tốt nhất, không thể bỏ lỡ..." Thanh Trần thần sắc nghiêm túc nói với Hiên Viên.

Tuy nói họ muốn nhanh chóng chém giết năm vị Đại Vu có chút khó khăn, nhưng họ đã trọng thương rồi, đoạt lấy bộ lạc Cửu Lê vẫn không có vấn đề gì lớn.

Hiên Viên gật đầu, sau đó vung tay nói, "Truy kích, đoạt lấy bộ lạc Cửu Lê!" Đại quân đồng loạt hô vang, sau đó bắt đầu truy kích.

Trong một dãy núi nào đó của Nhân tộc. "Minh chủ, Cửu Lê đã bại, bắt đầu rút lui, không lâu nữa sẽ đến đây..." Hoa Dung thần sắc hớn hở nói với Dung Di, lần này, nhất định phải một lần đoạt lấy bộ lạc Cửu Lê. "Tốt, tập kết đại quân, chuẩn bị xuất kích!" Dung Di cười lớn nói. "Vâng!" Hoa Dung đáp một tiếng, liền quay người rời đi.

Tiếp theo, chỉ cần đợi bộ lạc Cửu Lê rút về, một lần đoạt lấy.

Khi đó, Đông Di liên minh của ta có thể cùng Hữu Hùng chia đôi thiên hạ, rồi sau đó đoạt lấy Hữu Hùng, thiên hạ sẽ thuộc về Đông Di liên minh của ta. "Xuy Vưu huynh đệ, thương thế của ngươi có ảnh

hưởng gì không?" Phong Bá nhìn Xuy Vưu, mở lời hỏi. "Không có gì đáng ngại, nhưng Hiên Viên Kiếm đó thực sự khủng bố.

Chương 348

Nếu không nhờ Cửu Phượng cứu ta, e rằng ta đã thật sự vẫn lạc dưới Hiên Viên Kiên rồi!" Xuy Vưu vẫn còn sợ hãi, y không chút hoài nghi sự thật rằng nhát kiếm cuối cùng đó hạ xuống, y sẽ phải vẫn lạc ngay tại chỗ. "Cửu Phượng, thương thế của nàng nghiêm trọng, cần nhanh chóng quay về trị liệu..." Vũ Sư nói với Cửu Phượng.

Cửu Phượng gật đầu, không lên tiếng nhanh chóng tiến về phía trước, trong chớp mắt đã vượt ức vạn dặm.

Năm vị Đại Vu thần sắc đều không tốt.

Vốn cho rằng trận chiến này có không ít phần thắng, lại không ngờ lại có kết quả như vậy.

Chín vị Đại La Kim Tiên, ai có thể ngờ?

Hiên Viên đã tấn thăng, còn có loại đại sát khí kia, Xuy Vưu không vẫn lạc đã là may mắn rồi.

Tình huống hiện tại của Cửu Lê, cũng đã vô lực tái chiến.

Đại quân tổn thất nghiêm trọng, tám mươi mốt vị thủ lĩnh vẫn lạc.

Kết quả sau này của Cửu Lê, năm vị Đại Vu không dám nghĩ, chỉ có thể đi bước nào hay bước đó.

Xuy Vưu cùng năm vị Đại Vu, dẫn theo đại quân Cửu Lê còn chưa tiến xa bao nhiêu ức vạn dặm, liền dừng lại.

Năm vị Đại Vu thần sắc trầm xuống.

Đối diện chặn lại họ, chính là đối thủ khác của họ, Đông Di liên minh. "Tây Phương..." Phong Bá, Vũ Sư thần sắc hơi ngưng trọng, trầm giọng nói.

Đối với Dược Sư, Di Lặc và các đệ tử Tây Phương khác, họ với tư cách là Đại Vu Vu tộc ngày xưa tự nhiên không xa lạ gì.

Nếu ở thời kỳ toàn thịnh, họ hẳn sẽ không e ngại năm vị Đại La Kim Tiên của Đông Di liên minh này.

Nhưng hiện tại, năm vị Đại Vu của họ đều trọng thương, đại quân Cửu Lê tổn thất quá nửa, quả thực khó là đối thủ của Đông Di liên minh. "Tây Phương các ngươi thật sự muốn nhúng tay vào chuyện này?" Xuy Vưu thần sắc âm trầm, nhìn Dược Sư và Di Lặc, trầm giọng nói. "Vu tộc đã ra tay, Tây Phương ta vì sao không thể ra tay?

Huống hồ, Dung Di là đệ tử của ta, hiệp trợ đệ tử thống nhất Nhân tộc, vì sao không được?

Ngươi Xuy Vưu làm được, Dung Di lại không làm được ư?" Dược Sư nghe vậy, cũng không tức giận, mỉm cười nói.

Nghe vậy, vài vị Đại Vu Cửu Lê thần sắc hơi ngưng trọng.

Nghe chừng, trận chiến này là không thể tránh khỏi rồi.

Chính trong trận chiến này, Cửu Lê e rằng hung nhiều cát ít, ngay cả mấy vị Đại Vu của họ, e rằng cũng chẳng tốt đẹp gì. "Lần này, e rằng phải liên lụy mấy vị huynh đệ rồi..." Xuy Vưu nhìn Cửu Phượng cùng những người khác, mở lời nói. "Xuy Vưu huynh đệ không cần như vậy.

Ngươi ta đều là Đại Vu Vu tộc, tự là một thể, hà cớ gì nói đến liên lụy.

Vu tộc, chỉ có Đại Vu chiến tử!" Phong Bá, Vũ Sư và những người khác liếc nhìn nhau, rồi cười lớn nói.

Lời vừa dứt, liền thấy giữa thiên địa đột nhiên vang lên từng trận phạm xướng, mang theo một luồng sức mạnh mê hoặc tâm trí, khiến những tồn tại dưới Đại La Kim Tiên đều cảm thấy thần hồn phiêu

phiêu đãng đãng, chìm vào trường hà thời không vô tận, trong lòng nảy sinh ý muốn quy y. "A Di Đà Phật!" Dược Sư khẽ niệm một tiếng, trên gương mặt bình tĩnh hiện lên một nụ cười, tay khẽ động, lưu ly bảo quang trút xuống, bao trùm thiên địa.

Tây Phương đại pháp thi triển ra, trên không trung, một kim bát khổng lồ hiện lên, tựa hồ muốn thu cả một phương thiên địa này vào trong đó.

Thấy vậy, năm vị Đại Vu thần sắc hơi ngưng trọng, không ngờ Dược Sư lại ra tay nhanh đến vậy. "Oanh!" Cửu Phượng thân hình khẽ động, hóa thành thân Đại Vu, một quyền đánh tới dược bát đang bao trùm tới.

Một tiếng sấm vang dội cửu tiêu hoàn vũ, dược bát bay ngược lại.

Tuy nói Cửu Phượng bị thương, nhưng chiến lực vẫn khủng bố.

Dược Sư hai mắt khẽ híp, y cũng không ngờ Cửu Phượng đã bị thương mà thực lực vẫn cường hãn đến vậy.

Nhưng Tiên Thiên Linh Bảo rốt cuộc vẫn là Tiên Thiên Linh Bảo, uy năng đâu chỉ có thế. "Dược Bát Dược Ha, Cam Lộ Khứ Tật!" Dược Sư tay kết pháp quyết, thao túng dược bát, lần nữa đánh tới Cửu Phượng.

Kim quang hóa thành sát cơ vô biên, lúc này ngưng tụ thành thực chất, quán xuyên thiên địa thương khung, vô tận khu vực thời không, hướng Cửu Phượng mà sát tới.

Còn Dược Sư bản thân, thì lao tới Phong Bá, lấy sức của mình cộng thêm uy năng Linh bảo, một mình chống lại hai vị Đại Vu.

Đây cũng là y chiếm được lợi thế nhờ hai vị Đại Vu đã bị thương.

Bằng không, có thể chống lại một vị đã là không tệ rồi.

Di Lặc thấy vậy, lập tức ra tay, niệm châu trong tay cuốn xuống một phương vô pháp chi địa, lập tức giao chiến cùng Vũ Sư, thỉnh thoảng còn hiệp trợ Dược Sư ra chiêu.

Di Lặc phía sau hiện ra lục trượng kim thân, uy thế vô song.

Lưu ly bảo quang khủng bố, áp chế quang huy nhật nguyệt tinh thần, phô bày hết thảy uy thế của Tây Phương chi pháp, công kích lan tới ức vạn dặm.

Và ngay khoảnh khắc Dược Sư và Di Lặc ra tay, hai đệ tử Đại La Kim Tiên sơ kỳ khác của Phật Môn, Tâm Trần và Tâm Chúc, cũng đồng thời ra tay.

Hai người giao chiến với Tương Liễu và hiệp trợ những người khác.

Tám vị Đại La Kim Tiên giao thủ, uy thế quả thật khủng bố.

Đại quân hai bên tự nhiên lùi xa ức vạn dặm.

Và đại quân Cửu Lê lúc này, hiển nhiên không phải đối thủ của bộ lạc Đông Di.

Đại quân Cửu Lê đã tổn thất không ít sức mạnh, tám mươi mốt vị huynh đệ của Xuy Vưu toàn bộ vẫn lạc, tự nhiên không phải đối thủ của Đông Di liên minh.

Thân Đại Vu của Xuy Vưu tuy cường hãn, nhưng lúc này rốt cuộc đã mất đi hai tay.

Dù lấy thân thể cường hãn của mình chống đỡ được Phệ Hồn Đao của Dung Di, nhưng lúc này giao thủ rốt cuộc vẫn ở thế hạ phong.

Nếu cho y thời gian, tu luyện ra hai tay, thì Dung Di tự nhiên không phải đối thủ của y.

Nhưng cái thiếu hiện tại, chính là thời gian này.

Trận giao thủ lúc này, chính là Dung Di đánh úp họ khi họ không kịp trở tay.

Dung Di đã chờ đợi thời cơ này hơn trăm năm rồi, giờ sao có thể để Cửu Lê hồi phục hơi sức.

Chương 349

Trước hết đoạt lấy bộ lạc Cửu Lê, sau đó liền có thể tìm bộ lạc Hữu Hùng.

Rồi sẽ có một ngày, Nhân tộc sẽ thống nhất trong tay ta, ta cũng sẽ đăng đỉnh ngôi vị Nhân tộc Cộng chủ.

Nghĩ vậy trong lòng, công kích trong tay Dung Di càng thêm lẫm liệt và dồn dập.

Phệ Hồn Đao bộc phát sát cơ khủng bố, rơi xuống thân Đại Vu của Xuy Vưu, cũng để lại những vết hằn sâu. "Xích!" Đột nhiên, một đạo kiếm quang từ không biết nơi nào lóe qua giữa thiên địa.

Sau đó, một đạo kiếm khí Hỗn Độn thực chất lập tức chém xuống, trực tiếp tách rời cuộc giao thủ của mọi người, yên diệt vô số khu vực, trọng quy về Hỗn Độn chi địa, tái diễn địa thủy phong hỏa.

Những người của Cửu Lê và Đông Di liên minh nhìn lại, lại thấy ngoài vạn dặm có một phương đại quân đang tiến đến.

Người dẫn đầu, chính là Hiên Viên, Thanh Trần và những người khác.

Thấy vậy, bất luận là Cửu Lê hay Đông Di liên minh, thần sắc đều không tốt.

Xuy Vưu trong lòng chùng xuống, hôm nay, e rằng là đường cùng của Cửu Lê rồi.

Trong một khu vực nào đó của Hồng Hoang.

Dung Di và Dược Sư liếc nhìn nhau, quả thực không ngờ Hữu Hùng lại nhanh đến đây như vậy.

Nhìn tình huống này, e rằng cũng có cùng ý đồ với họ.

Họ không thể đoạt lấy Cửu Lê, rốt cuộc là một điều đáng tiếc.

Nhưng tình huống hiện tại, ba bên không hỗn chiến, e rằng cũng không thể nào.

Tốc độ đại quân Hữu Hùng không chậm, đặc biệt là dưới sự hiệp trợ của bảy vị Đại La Kim Tiên, tốc độ càng tăng nhanh không ít.

Không lâu sau đã đến trước đại quân hai bên, khí tức sát phạt dữ dội lập tức quét đến.

Hiên Viên lăng không đứng đó, ánh mắt lạnh lẽo lướt qua những người của bộ lạc Cửu Lê, sau đó dừng lại ở Đông Di liên minh, trên người Dung Di, "Đông Di không tuân lệnh Cộng chủ, công nhiên phản bội Cộng chủ, đáng tru di!" Lời vừa dứt, đại quân Hữu Hùng đã ra tay, không một lời thừa thãi.

Dung Di thấy vậy, tự nhiên cũng không lên tiếng, trực tiếp nghênh đón Hiên Viên đang xông tới.

Lại thêm Xuy Vưu, trực tiếp hỗn chiến thành một đoàn.

Hiên Viên lúc này ngược lại không khác gì lấy một địch hai, nhờ uy thế của Hiên Viên Kiếm, y cũng không rơi vào thế hạ phong.

Còn ở một bên khác, hơn mười vị Đại La Kim Tiên đã ra tay.

Đệ tử Nhân tộc, đệ tử Tây Phương, Nhân Vu nhất mạch, lúc này toàn bộ hỗn chiến cùng nhau, số người vẫn lạc không ngừng tăng lên, máu chảy thành sông.

Sơn hà phá toái, sông ngòi đứt dòng, tất cả đều yên diệt dưới xung kích.

Cảnh tượng khủng bố không ngừng lan rộng.

Lúc này, mấy vị giữa thiên địa đều đang chú ý nơi đây, nhưng đều

không có động thái khác.

Hiện tại là thời khắc quan trọng, ai động, sẽ phải chịu sự chế tài của mấy vị khác ra tay.

Việc như vậy, ngay cả Tây Phương Nhị Thánh cũng không dám khinh suất.

Thanh Trần tu vi cao nhất, Linh bảo trong tay uy thế vô song, một mình áp chế công kích của Dược Sư và Cửu Phượng.

Kiếm Tâm nghênh đón Di Lặc, hai bên thì ngang sức ngang tài, trong thời gian ngắn không phân được thắng bại.

Còn Ứng Long, Cửu Thiên Huyền Nữ, Huyền Thanh và Huyền Minh bốn người, cũng đối đầu với mấy vị của Tây Phương và Cửu Lê.

Hai bên đánh đến trời long đất lở, khu vực rộng ức vạn dặm không một nơi nào nguyên vẹn, thiên địa hỗn loạn không chịu nổi.

Dù cho Đông Di và Cửu Lê hai bộ lạc liên thủ, dưới bộ lạc Hữu Hùng, vẫn rơi vào thế hạ phong.

Tuy không hiện rõ dấu vết bại trận, nhưng quả thực đã bị áp chế.

Mấy vị Đại Vu vốn đã bị thương, thực lực giảm mạnh.

Đệ tử Tây Phương chiến lực yếu hơn vài phần, lúc này liên thủ cũng không thể áp chế được Thanh Trần cùng những người khác.

Tây Phương Nhị Thánh thấy tình huống như vậy, tuy không nhịn được muốn ra tay, nhưng cũng rõ cái giá phải trả khi ra tay.

Thế nên cũng chỉ có thể cố nhịn mà quan sát.

Họ cũng không ngờ, Thanh Trần và mấy người kia, lại cường hãn đến vậy.

Nhìn tình hình hiện tại, e rằng thủ đoạn cuối cùng, cũng phải bày ra rồi.

Đại quân ba bên và các cao thủ, tự nhiên không để ý đến suy nghĩ của mấy vị giữa thiên địa.

Lúc này giao chiến đang đến hồi gay cấn, đã không thể tách rời. "Oanh!" Vũ Sư bị Ứng Long đánh lui, giẫm nát vô số hư không, lúc này mới ổn định thân hình.

Khí huyết trong lồng ngực cuộn trào, thần sắc ngưng trọng nhìn Ứng Long.

Thân thể Long tộc của Ứng Long quả thật cường hãn, thần thông của y đối với Ứng Long cũng không có tác dụng bao nhiêu.

Thêm vào thương thế, chịu thiệt vài phần cũng là bình thường.

Y liếc nhìn Ứng Long đang một quyền nữa đánh tới, lại nhìn Hiên Viên đang giao chiến cùng Xuy Vưu và Dung Di không xa, trong mắt hiện lên một đạo sát ý.

Y không chút do dự, một quyền đánh tới sau lưng Hiên Viên. "Cộng chủ cẩn thận!" Ứng Long thần sắc biến đổi.

Hiên Viên đang toàn tâm toàn ý lấy một địch hai, Vũ Sư bất ngờ công kích, trực tiếp sát tới sau lưng Hiên Viên.

Nếu không cẩn thận, Hiên Viên thật sự có khả năng bị thương.

Lúc này không chỉ y, mà cả Thanh Trần cùng những người khác, thần sắc đều biến đổi. "Hô!" Trong một phần ức vạn sát na, một cỗ nhiệt độ kinh người đột nhiên dao động, như thể một hòn đá bị ném vào mặt hồ phẳng lặng, hư không ức vạn dặm không ngừng dao động.

Chịu ảnh hưởng của cỗ nhiệt độ khủng bố này, hư không không

ngừng vặn vẹo, dường như giây phút tiếp theo sẽ tan chảy.

Các cao thủ hai bên thần sắc hơi biến, nhìn về phía Hiên Viên.

Một nữ tử không biết từ đâu đến xuất hiện phía sau Hiên Viên, thần sắc lạnh lẽo nhìn Vũ Sư. "Gầm!" Nữ tử kia gầm lên một tiếng giận dữ, trên thân bốc lên hỏa quang hừng hực, thiêu đốt tận bốn biển tám hoang.

Chương 350

Nhiệt độ thiêu cháy sạch thần thông của Vũ Sư, sau đó một quyền đánh tới Vũ Sư. "Oanh!" Vũ Sư bay ngược lại, thần sắc chấn kinh, không dám tin nhìn cảnh này.

Vị nữ tử này, rốt cuộc là ai?

Còn phía Đông Di liên minh, Dược Sư cùng những người khác thần sắc cũng biến đổi.

Đại La Kim Tiên, lại là Đại La Kim Tiên.

Đây là vị thứ tám của Hữu Hùng rồi, Hữu Hùng rốt cuộc còn bao nhiêu vị Đại La Kim Tiên nữa, còn bao nhiêu người mà họ không biết?

Trong mắt Ứng Long hiện lên một tia kiêng kỵ.

Dưới cỗ nhiệt độ khủng bố thiêu đốt ức vạn dặm sơn hà kia, những thần thông Long tộc của y căn bản chẳng là gì.

Thân thể của nàng, cũng cường hãn.

Ứng Long tin rằng, y giao thủ với nàng, e rằng cũng không có bao nhiêu phần thắng.

Y cũng không thể hiểu nổi, vị này rốt cuộc là ai?

Vì sao lại tương trợ Hiên Viên?

Nhưng tình huống hiện tại, y cũng không kịp nghĩ những điều này.

Vũ Sư trọng thương, chính là thời cơ tốt để tiêu diệt y. "Lão sư..." Dung Di nhìn về phía Dược Sư, công kích trong tay không ngừng.

Dược Sư hai mắt khẽ ngưng.

Bên tai y vang lên tiếng của Tiếp Dẫn, "Tạm lui!" "Lui!" Dược Sư quát lớn một tiếng, mượn lực phản chấn của dược bát và luân bàn của Thanh Trần, cuốn lấy một phần đại quân, trực tiếp bạo lui.

Còn Di Lặc, Tâm Trần, Tâm Chúc cũng mượn lực phản chấn, dẫn theo một phần đại quân, lùi xa ức vạn dặm, rồi sau đó trực tiếp bạo lui đi.

Dung Di tránh được công kích của Hiên Viên Kiếm, cũng rút lui.

Còn công kích của Hiên Viên Kiếm trực tiếp rơi xuống người Xuy Vưu, trực tiếp chém y thành hai nửa.

Trừ việc chưa vẫn lạc, y đã không còn chiến đấu lực.

Hiên Viên nhìn Đông Di đã không còn thấy bóng dáng, trầm giọng nói, "Đi cũng thật nhanh!" Xuy Vưu trong tình cảnh như vậy, Cửu Phượng cùng những người khác cũng không còn ý chiến đấu nữa, hai bên tạm thời dừng lại. "Xuy Vưu, nếu quy thuận, Cửu Lê sẽ là một phần của Nhân tộc ta.

Nếu không quy thuận..." Hiên Viên ánh mắt lạnh lẽo, Hiên Viên Kiếm trong tay phát ra từng tiếng kiếm minh, kiếm khí tung hoành, cắt phá hư không, trọng quy hỗn độn.

Xuy Vưu liếc nhìn bộ lạc Cửu Lê đã tổn thất bảy thành, lại nhìn những Đại Vu trọng thương, nói với Hiên Viên, "Cửu Lê có thể quy thuận Hữu Hùng, nhưng ta Xuy Vưu không quy thuận.

Kể từ hôm nay, ta sẽ cởi bỏ chức tộc trưởng Cửu Lê, hồi quy Vu tộc." Nghe vậy, Hiên Viên hơi nhíu mày, nhìn về phía Thanh Trần.

Thanh Trần khẽ gật đầu. "Tốt, Cửu Lê quy thuận Hữu Hùng, việc ngươi đi hay ở, ta sẽ không quan tâm nữa." Hiên Viên nhìn Xuy Vưu nói. "Ông!" Lời Hiên Viên vừa dứt, liền thấy trên không trung giáng xuống một đạo kim sắc quang thúc, trực tiếp bao trùm năm vị Đại Vu.

Sau đó, thần quang lóe lên, dẫn theo mấy vị Đại Vu biến mất không thấy, hiển nhiên đã bị tiếp dẫn đi. "Đây là?" Hiên Viên không hiểu. "Là Hậu Thổ nương nương ra tay.

Sau này, họ sẽ hồi quy Vu tộc, còn Cửu Lê, cũng đã quy thuận Hữu Hùng rồi." Thanh Trần nói.

Nghe vậy, Hiên Viên gật đầu.

Trận chiến này, rốt cuộc vẫn không tệ.

Tuy nói Xuy Vưu không vẫn lạc dưới tay mình, nhưng nhìn vậy, y cũng sẽ không còn họa loạn Nhân tộc nữa.

Cửu Lê quy thuận Hữu Hùng, cũng là quy về chính thống Nhân tộc.

Cứ như vậy, khí vận của Hữu Hùng cũng sẽ đề thăng không ít.

Thế nên, trận chiến này vẫn không tệ.

Tiếp theo, chỉ còn lại Đông Di liên minh.

Tuy Đông Di liên minh cũng sẽ tổn chút khí lực, nhưng xét về thực lực bên họ, hẳn sẽ không quá khó khăn. "Tiếp theo, chỉ còn lại Đông Di liên minh." Hiên Viên trầm mặc rất lâu, sau đó mở lời nói. "Đông Di liên minh xét về tình hình hiện tại, hẳn cũng sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Nhưng với thủ đoạn của Tây Phương Nhị Thánh, e rằng phía sau sẽ không đơn giản như vậy.

Thế nên đối với Đông Di liên minh, vẫn cần cẩn thận ứng phó." Thanh Trần liếc nhìn Tây Phương Linh Sơn, sau đó nói với Hiên Viên.

Dù sao thì mọi việc cẩn thận vẫn không sai.

Chỉ cần chuẩn bị tốt mọi phòng bị, dù Tây Phương Nhị Thánh có thủ đoạn gì, y cũng có thể ứng phó.

Hiên Viên nghe vậy, gật đầu.

Lời lão sư của mình nói quả không sai, dù sao thì mọi việc đều đề phòng một chút vẫn không sai. "Cửu Lê đã quy thuận Hữu Hùng.

Trong khoảng thời gian tiếp theo này, ngươi hãy chỉnh hợp tốt một phen.

Khí vận của bộ lạc Hữu Hùng cũng sẽ đề thăng không ít, khi đó ngươi nói không chừng có thể mượn cơ hội này tiến nhập cảnh giới trung kỳ." Thanh Trần liếc nhìn những tộc nhân còn lại của bộ lạc Cửu Lê, sau đó nói với Hiên Viên. "Lời của lão sư, cũng là điều Hiên Viên đang suy nghĩ.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, sẽ chuẩn bị tốt mọi việc." Hiên Viên gật đầu nói.

Ứng Long và Cửu Thiên Huyền Nữ cùng những người khác sau khi nghe lời Thanh Trần và Hiên Viên, đều không có bất cứ dị nghị nào.

Cách an bài này cũng không tệ.

Tâm tư của Ứng Long, ngược lại không ở đây.

Chương 351

Y vẫn luôn nhìn nữ tử bên cạnh Hiên Viên, người đã thu liễm nhiệt độ xung quanh nhưng vẫn còn có chút nóng rực, sắc kiêng kỵ trong mắt càng sâu.

Hiên Viên ánh mắt chuyển động, nhìn nữ tử kia, mở lời nói, "Nữ Bạt, trong khoảng thời gian tiếp theo này, con hãy ở lại Trần Đô đi, cũng hiệp trợ ta thống nhất vùng đất Đông Di.

Sau này khi chứng đạo rồi sẽ cùng quay về Thánh địa!" "Vâng, phụ thân!" Nữ Bạt nghe vậy, gật đầu nói.

Phụ thân?!

Ứng Long và Cửu Thiên Huyền Nữ thần sắc hơi biến, có chút kinh ngạc nhìn Nữ Bạt và Hiên Viên.

Họ, lại là hai cha con?

Hiên Viên lại có một nữ nhi cường hãn như vậy?

Đại La Kim Tiên a!

Hơn nữa, hình dạng thú tượng do Nữ Bạt hóa thân mà thành, hung uy càng lớn, bằng không, Ứng Long sẽ không kiêng kỵ đến thế.

Bởi vậy, sau khi nghe Nữ Bạt là nữ nhi của Hiên Viên, Ứng Long và Cửu Thiên Huyền Nữ trong lòng vô cùng chấn kinh.

Không ngờ, hai người lại có mối quan hệ như vậy.

Phía sau có Nữ Bạt gia nhập, thực lực chỉnh thể đề thăng không ít, tin rằng đoạt lấy bộ lạc Đông Di sẽ không có vấn đề gì lớn. "Chuyện nơi đây đã xong, chư vị hãy về Trần Đô đi!" Hiên Viên nhìn mọi người, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Thanh Trần cùng những người khác gật đầu, sau đó trực tiếp lăng không bay lên, hóa thành một đạo lưu quang, biến mất nơi chân trời.

Hiên Viên phân phó Phong Hậu, Lực Mục cùng những người khác xong, liền lên đường quay về.

Còn Phong Hậu cùng những người khác, thì an bài tộc nhân bộ lạc Cửu Lê cùng đại quân Hữu Hùng tiến về Trần Đô.

Tiếp theo là phải chỉnh hợp hai bên, tự nhiên phải cùng nhau tiến về.

Họ cũng cần nhanh chóng chỉnh hợp xong, vì Đông Di liên minh không biết khi nào sẽ ra tay?

Bản thân sớm chỉnh hợp xong, còn có thể nhận được vài phần trợ lực từ Nhân Vu nhất tộc, cũng không tệ.

Thế nên, hiện tại các loại sự việc, đều cần phải đẩy nhanh tốc độ.

Đại quân Hữu Hùng thắng lợi, ban sư hồi triều, tốc độ càng nhanh hơn vài phần, không ngừng cấp tốc tiến về Trần Đô.

Chúng sinh luân hồi, Địa Phủ.

Trong Bình Tâm điện.

Hậu Thổ thần sắc bình tĩnh nhìn Xuy Vưu cùng năm vị Đại Vu.

Quang hoa lưu chuyển trong đôi mắt đẹp của nàng, sau một khắc mới mở lời nói, "Chuyện Nhân tộc lần này, cứ như vậy kết thúc.

Các ngươi không vẫn lạc, đã là vạn hạnh, đặc biệt là Xuy Vưu.

Hiên Viên Kiếm rất đặc thù, nếu ngươi không lựa chọn như vậy, e rằng đã sớm vẫn lạc dưới Hiên Viên Kiếm rồi." Nghe vậy, Xuy Vưu cùng năm vị Đại Vu gật đầu, không lên tiếng, sự thật chính là như vậy. "Trong khoảng thời gian tiếp theo, các ngươi hãy ở lại Địa Phủ,

khôi phục thương thế, hiệp trợ Địa Phủ vận chuyển." Hậu Thổ ánh mắt từ từ lướt qua năm vị Đại Vu, nhàn nhạt mở lời nói. "Vâng, Tổ Vu đại nhân!" Năm vị Đại Vu liếc nhìn nhau, chắp tay đáp. "Bình Tâm, chuyện Địa Phủ tạm thời giao cho ngươi." Hậu Thổ quay đầu lại, nói với Bình Tâm.

Bình Tâm gật đầu, sau đó rời đi.

Sau khi Bình Tâm rời đi, Hậu Thổ bắt đầu giúp Xuy Vưu khôi phục một số thương thế.

Còn những người còn lại, cũng như mấy vị Đại Vu kia, đều để họ tự mình khôi phục.

Sau khi làm xong mọi việc này, Hậu Thổ liền phái họ xuống khôi phục thương thế, trong khoảng thời gian sau đó sẽ hiệp trợ Địa Phủ vận chuyển.

Hậu Thổ nhìn về phía Nhân tộc, "Tây Phương, muốn mưu đồ Nhân tộc, sao có thể như ý.

Không nói đến hai vị kia của Nhân tộc, ngay cả Đạo huynh, cũng không thể thành công.

Nếu sớm thu tay, còn có đường lùi, nếu không thì, e rằng..." Hậu Thổ lời chưa nói dứt, liền thu lại ánh mắt, quay người tiến vào Bình Tâm điện, tiếp tục tham ngộ Minh Đạo.

Đối với chuyện Nhân tộc, đã không còn liên quan đến Vu tộc nữa, nàng cũng không cần lo lắng gì, cũng không cần quan tâm đến chuyện Nhân tộc nữa.

Còn về chuyện của Đông Di liên minh và bộ lạc Hữu Hùng, cứ để họ tự mình giải quyết, không liên quan đến nàng.

Địa Phủ có Bình Tâm ở đó, nàng cũng yên tâm, an tâm tham ngộ đại đạo của mình.

Tại Trần Đô của Nhân tộc.

Hiên Viên sau khi thương nghị xong mọi việc, liền trực tiếp rời khỏi nghị sự sảnh, đi về phía một căn phòng trong Trần Đô. "Thương Hiệt, tình huống thế nào rồi?" Hiên Viên bước vào cửa, trực tiếp mở lời hỏi.

Trong căn phòng, một thanh niên với đôi mắt kép bốn tròng ngẩng đầu lên, thấy là Hiên Viên, trên mặt lộ ra một nụ cười hớn hở, mở lời nói, "Cộng chủ cứ yên tâm, mọi việc đã gần xong rồi." "Tốt!

Tốt!

Tốt!" Hiên Viên nghe vậy vô cùng vui mừng, mở lời nói, "Thương Hiệt, chỉ cần ngươi thành công sáng tạo ra hệ thống chữ viết hoàn chỉnh của Nhân tộc ta, ngươi sẽ là đại công thần của Nhân tộc ta!" "Cộng chủ quá lời rồi." "Ta đây không hề quá lời.

Dấu hiệu thực sự cho sự quật khởi của một chủng tộc chính là có hệ thống chữ viết chuyên biệt của chủng tộc đó.

Một chủng tộc có chữ viết có thể có truyền thừa văn hóa độc đáo của riêng họ, làm sâu sắc thêm nội hàm của chủng tộc.

Nhân tộc ta tuy cường đại, nhưng lại không có hệ thống chữ viết hoàn chỉnh, phương thức ghi chép có rất nhiều khuyết điểm.

Trong toàn bộ Nhân tộc, cũng chỉ có Nhân Tổ sáng tạo ra hai chữ kia.

Nếu ngươi có thể hoàn chỉnh hệ thống chữ viết, chính là bù đắp khoảng trống này của Nhân tộc, là công thần của Nhân tộc." Hiên Viên thần sắc nghiêm túc, nhìn Thương Hiệt mở lời nói.

Nghe vậy, Thương Hiệt thần sắc cũng trở nên nghiêm túc.

Y đứng dậy chắp tay nói, "Cộng chủ cứ yên tâm, Thương Hiệt

nhất định sẽ tận lực, vì Nhân tộc ta sáng tạo ra hệ thống chữ viết hoàn chỉnh, trợ Cộng chủ đại nghiệp trị thế." "Tốt!

Tốt!

Tốt!" Hiên Viên vô cùng hài lòng, sau đó xem qua một số thành quả của Thương Hiệt, liền tạm thời rời đi.

Y hiện tại vẫn phải quay lại đại quân.

Đông Di liên minh vẫn khiến y không thể lơ là dù một khắc, cần phải không ngừng đề phòng mới đúng.

Chương 352

Tại Trần Đô của Nhân tộc, trong một căn phòng nọ.

Sau khi Hiên Viên rời đi, ánh mắt Thương Hiệt chuyển động, dừng lại trên những tấm da thú ghi chép thành quả mà y đã đạt được bấy lâu.

Một tia kiên định chợt lóe lên trong mắt y, "Cộng chủ xin Người yên tâm, ta nhất định sẽ không khiến Người thất vọng." Những ký tự được ghi trên da thú này, thực ra không phải là những ký tự cuối cùng đã được sáng tạo; hệ thống chữ Nhân tộc chân chính, hoàn chỉnh, đều nằm trong trí não y.

Các ký tự ghi trên da thú đều là những thành quả sau khi Thương Hiệt không ngừng suy xét, không ngừng hoàn thiện, cải tiến qua từng đợt.

Một khi chữ được hình thành và quyết định, Thương Hiệt đều không ghi chép ra, y muốn đợi, đợi đến khi toàn bộ hoàn thành, rồi mới viết ra hết, như vậy mới là một hệ thống chữ viết hoàn chỉnh.

Thương Hiệt nhìn những tấm da thú ấy rất lâu, sau đó ánh mắt y chuyển sang những tấm da thú treo trên tường phòng, vẫn là những tấm ghi chép ký tự. "Chữ của Nhân tổ, có lẽ, có thể giúp ta hoàn thành giai đoạn cuối cùng." Thương Hiệt thầm nghĩ trong lòng.

Những ký tự y tự mình sáng tạo cơ bản đều lấy cảm hứng từ chữ của Toại Nhân.

Mỗi lần y chiêm ngưỡng hai chữ "Tân Hỏa", y lại có một cảm giác khác biệt, cũng từ đó mà y lĩnh hội được linh cảm cho những chữ khác. "Hô!" Trước mắt Thương Hiệt, một ngọn lửa bùng lên dữ dội, và trong ngọn lửa ấy, hai chữ "Tân Hỏa" bắt đầu diễn biến.

Trong mắt Thương Hiệt, hai chữ "Tân Hỏa" trên tường bừng cháy ngọn lửa tượng trưng cho minh ước của Nhân tộc.

Các ký tự trong mắt Thương Hiệt không ngừng biến hóa, y không ngừng tham ngộ, không ngừng suy tư về những chữ mới.

Tin rằng không lâu sau, lại sẽ có những chữ mới ra đời.

Tại chỗ ở của Cộng chủ ở Trần Đô. "Tình hình của Thương Hiệt thế nào rồi?" Thanh Trần nhìn Hiên Viên, cất tiếng hỏi.

Về chuyện Thương Hiệt, y đương nhiên là biết rõ.

Nhân tộc trước đây tuy có cách ghi chép, nhưng hệ thống chữ viết thì lại không.

Trong Nhân tộc, chỉ có hai chữ "Tân Hỏa" của Nhân tổ là hoàn thiện, nhưng chỉ vỏn vẹn hai chữ đó là hoàn toàn không đủ, vì vậy việc làm này của Thương Hiệt quả là nhiệm trọng mà đạo viễn.

Chỉ cần việc này thành công, Thanh Trần tin rằng, điều này sẽ có tác dụng cực lớn đối với việc trị thế của Hiên Viên, cũng như sự phát triển của Nhân tộc về sau, sự truyền thừa của minh ước, v.v., đồng thời lấp đầy khoảng trống này của Nhân tộc.

Có thể nói, việc Thương Hiệt tạo chữ vô cùng quan trọng đối với Nhân tộc, y cũng rất chú tâm đến nó. "Xem tình hình hiện tại, Thương Hiệt đã đến thời khắc then chốt rồi.

Chỉ chờ y ngộ ra cơ duyên quan trọng, liền có thể hoàn thành đại nghiệp tạo chữ này.

Đến lúc đó, khoảng trống này của Nhân tộc cũng sẽ được lấp đầy." Hiên Viên nghe vậy, nhìn Thanh Trần nói.

Dù y không hỏi tiến độ của Thương Hiệt, nhưng y có thể cảm nhận được rằng, đã đến thời khắc then chốt.

Thanh Trần nghe xong, gật đầu.

Đã như vậy, cứ đợi Thương Hiệt hoàn thành việc tạo chữ. "Tình hình hiện tại vẫn bất lạc quan, không thể lơ là một phút.

Liên Minh Đông Di tuy chỉ có năm vị Đại La Kim Tiên, nhưng ta cảm giác hai vị Tây Phương kia sẽ có động thái khác, vì vậy, mọi thứ đều cần chuẩn bị thật kỹ." Thanh Trần thần sắc trang trọng, nhìn Hiên Viên nói.

Những việc này, vẫn phải chuẩn bị tốt mọi thứ mới được. "Lão sư yên tâm, ta sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi việc.

Trận chiến với Liên Minh Đông Di sẽ không còn xa nữa." Trên khuôn mặt trang nghiêm của Hiên Viên hiện lên một tia sát ý, lạnh lùng nói.

Liên Minh Đông Di đã chiếm của y quá nhiều thời gian, đã đến lúc quyết chiến với Liên Minh Đông Di rồi.

Sau khi thu phục Liên Minh Đông Di, y cũng có thể thống nhất Nhân tộc.

Đến lúc đó, dưới sự trị thế, khoảng cách đến việc chứng đạo cũng sẽ không còn xa nữa.

Thanh Trần gật đầu, sau đó rời khỏi nơi đây.

Sau khi Thanh Trần rời đi, Hiên Viên liền tiến vào việc tu hành.

Hiện tại khí vận của Cửu Lê và Hữu Hùng bộ lạc đã dung hợp, khí vận của Hữu Hùng bộ lạc đã tăng lên không ít.

Y muốn mượn điều này để tiến vào Đại La trung kỳ, đây sẽ là một yếu tố khác giúp y chiến thắng Đông Di.

Còn về việc của đại quân Hữu Hùng và Nhân Vu nhất mạch, y giao cho Phong Hậu và những người khác xử lý.

Tại một khu vực nào đó trong Hồng Hoang. "Đạo huynh, Thương Hiệt này, chẳng lẽ chính là Hồng Vân thuở trước?" Nữ Oa từ Tạo Hóa Thiên đến Hồng Hoang, vốn định đi Phượng Tê Sơn, nhưng lại gặp Thái Thượng.

Về việc của Nhân tộc lần này, nàng đương nhiên cũng rất quan tâm, bởi vậy mới có câu hỏi hiện tại.

Hồng Vân thuở trước, sau khi vẫn lạc, nguyên thần được Thái Thượng cứu giúp.

Dẫu sau đó không còn tin tức gì, tuy Hồng Hoang khắp nơi có lời đồn đoán, nhưng chẳng ngờ, Hồng Vân lại chuyển thế.

Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười nói: "Xưa kia, quả thật có vài phần nhân quả với Hồng Vân.

Cứu nguyên thần của y cũng là để giải quyết những nhân quả đó.

Còn về việc y chuyển thế thành Thương Hiệt, đây chính là nhân đạo sử nhiên, hẳn là, việc này cũng là cơ duyên của y." Việc này không phải do Bản tôn định đoạt, đây là sự lựa chọn của nhân đạo, cũng là cơ duyên của y.

Điều này đối với Nhân tộc mà nói, cũng là một chuyện tốt, dù sao hệ thống chữ viết đối với một tộc mà nói, quả thật rất quan trọng.

Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu.

Sau khi thành thánh, nàng đương nhiên biết rất nhiều, biết nhân quả mà Thái Thượng nói, là vì Hồ Lô Tiên Đằng năm xưa.

Tuy nhiên, chuyện như vậy đối với Thái Thượng mà nói chắc hẳn không có ảnh hưởng gì lớn.

E rằng việc cứu Hồng Vân, để y luân hồi, cũng có tính toán của Người, nếu không thì hẳn sẽ không làm như vậy.

Nhưng những chuyện này, không phải là việc mình nên để tâm, cũng không cần suy đoán quá nhiều, không có quá nhiều quan hệ với mình. "Hai vị kia, e rằng sắp tới sẽ có vài thủ đoạn." Nữ Oa trầm ngâm một lát, sau đó nhìn Thái Thượng nói. "Vô phương, mọi việc tự có định số." Thái Thượng mỉm cười đáp.

Thấy vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu, vì Thái Thượng đã nói như thế, hiển nhiên mọi việc đều nằm trong tầm kiểm soát, cũng không cần phải lo lắng.

Sau đó, Nữ Oa mời Thái Thượng cùng đi Phượng Tê Sơn, hai người hóa thành lưu quang, biến mất giữa bầu trời.

Chương 353

Thời gian lặng lẽ trôi qua, trong chớp mắt đã hơn trăm năm.

Trong hơn trăm năm này, khí vận của Hữu Hùng bộ lạc đã tăng lên không ít.

Hiên Viên cũng nhân cơ hội này, trong hơn trăm năm qua, đã hoàn toàn ngưng tụ ra đóa hoa thứ hai, bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Sức mạnh đại quân của Hữu Hùng bộ lạc, trong hơn trăm năm này cũng đã tăng lên không ít, trong những trận giao chiến sắp tới, họ cũng đã có vài phần tự tin.

Hiên Viên thấy tình hình như vậy, cũng khá hài lòng.

Việc tiếp theo của y chính là chỉnh đốn mọi thứ, sau đó có thể xuất quân tiến đánh Liên Minh Đông Di.

Mọi việc đều phải nhanh chóng, y đã không còn định trì hoãn nữa.

Trong khi đó, ở phía Liên Minh Đông Di.

Nhung Di cũng đã tăng cường sức mạnh, sức mạnh đại quân Liên Minh Đông Di ít nhiều đều đã tăng lên vài phần.

Họ biết rằng, mình sắp quyết chiến với Hữu Hùng bộ lạc, đây là một trận chiến mang tính quyết định, chỉ xem ai, sẽ hơn một bậc mà thôi.

Trong Trần Đô của Nhân tộc. "Cộng chủ, mọi thứ đã chuẩn bị ổn thỏa, có thể hành quân rồi..." Lực Mục chắp tay với Hiên Viên, cất tiếng nói.

Y là đại tướng dưới trướng Hiên Viên, trong hơn trăm năm qua,

công lao không nhỏ, đại quân Hữu Hùng có sự thăng tiến này, y cũng rất hài lòng.

Lần này, ngoài việc sức mạnh đại quân Hữu Hùng được nâng cao, còn có sự trợ lực của Nhân Vu nhất mạch.

Lực Mục tin rằng, mình hạ được Liên Minh Đông Di sẽ không phải là chuyện khó khăn gì, trận chiến này sẽ đặt nền móng cho một chương mới của Nhân tộc. "Xuất phát!" Hiên Viên gật đầu, phất tay một cái, đại quân liền động thân. "Lão sư, chư vị, sau này xin nhờ các vị..." Hiên Viên quay người, nói với Thanh Trần, Kiếm Tâm, Ứng Long và những người khác.

Bốn vị Đại La Kim Tiên khác của bộ lạc Đông Di, vẫn cần Thanh Trần và các vị ấy giải quyết, nếu không, y cũng khó mà ứng phó được.

Thanh Trần và những người khác nghe vậy, gật đầu, sau đó bắt đầu động thân tiến về phía trước.

Hiên Viên thấy vậy, cũng động thân, dẫn dắt đại quân tiến lên, kiếm chỉ Liên Minh Đông Di. ...

Việc đại quân Hữu Hùng xuất phát, kiếm chỉ Liên Minh Đông Di, với tư cách là một trong những nhân vật chính của sự việc này, Liên Minh Đông Di đương nhiên biết rõ.

Nhung Di vốn đã định quyết chiến với Hữu Hùng trong thời gian gần đây, nhưng không ngờ Hiên Viên lại ra tay trước một bước.

Lần này, mình đã nhận được sự trợ giúp cuối cùng từ Tây Phương, khiến tu vi thăng lên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Tuy chưa hoàn toàn ổn định, nhưng sức mạnh đã tăng lên vô số lần.

Trong tình huống như vậy, y đương nhiên đã bỏ qua những điều

đó.

Ngoài ra, khi Tây Phương Nhị Thánh trợ giúp mình, còn phái từ Tây Phương đến hai con dị thú cấp Đại La.

Đây đều là những dị thú trấn thủ Tây Phương, cũng là những dị thú quý hiếm.

Ngay cả Tây Phương có hai vị Thánh nhân tọa trấn, cũng chỉ có hai con dị thú này.

Hiện tại được phối cấp cho Nhung Di, cũng coi như là rất coi trọng.

Như vậy, mình cũng có bảy vị Đại La Kim Tiên.

Tuy nói bên Hữu Hùng có tám vị Đại La Kim Tiên, nhưng mình cũng không phải là không có sức đánh một trận, dù sao sức mạnh của dị thú cũng không hề đơn giản.

Bởi vậy, khi đại quân Hữu Hùng động thân, Liên Minh Đông Di cũng tập hợp đại quân, hành quân về phía hướng đại quân Hữu Hùng tiến đến. ...

Tốc độ hành quân của hai bên đại quân không chậm, lại có các cao thủ Đại La Kim Tiên hỗ trợ, đương nhiên là đi ngàn vạn dặm mỗi ngày.

Trong vòng vài tháng ngắn ngủi, hai bên đại quân đã hội ngộ tại Phản Tuyền Chi Địa.

Nơi đây, là nơi Hữu Hùng và Cửu Lê lần đầu giao chiến.

Giờ đây, đã đổi thành Hữu Hùng và Liên Minh Đông Di.

Trước trận địa của hai quân, Nhung Di cưỡi dị thú Xích Diễm Thú, trên thân thú lửa cháy hừng hực khắp bốn phương.

Y lạnh lùng nhìn Hữu Hùng bộ lạc, nơi Hiên Viên cưỡi một con

kim long to lớn hàng chục vạn trượng – con rồng này chính là Ứng Long.

Như vậy, về khí thế thì Hiên Viên có phần áp đảo Nhung Di. "Hiên Viên, trận quyết chiến này, ta nhất định sẽ chém ngươi!" Nhung Di quát lên.

Nghe vậy, Hiên Viên thần sắc bình tĩnh khẽ nói một tiếng, "Nhân tộc, nên thống nhất rồi..." Lời vừa dứt, y phất tay một cái, đại quân Hữu Hùng xông lên.

Sát ý tràn ngập trời xanh, chấn động khắp bốn phương, tiếng xông trận át đi tất cả.

Thấy vậy, đại quân Liên Minh Đông Di đều lộ vẻ ngưng trọng.

Nhung Di phất tay một cái, đại quân Đông Di xông lên, hai bên tức thì giao chiến với nhau.

Chỉ trong chốc lát, đã có không ít người vẫn lạc, máu tươi nhuộm đỏ ngàn vạn dặm đất. "Hống!" Xích Diễm Thú gầm lên một tiếng giận dữ, sau đó chính mình xông về phía Hữu Hùng.

Cùng lúc đó, Nhung Di, Dược Sư, Di Lặc, Tâm Trần, Tâm Chúc cùng với một con dị thú khác, Trùng Minh Điểu, đều tấn công về phía Hiên Viên và những người khác. "Ngang!" Ứng Long một tiếng rồng ngâm chấn động cửu thiên, sau đó lao về phía Trùng Minh Điểu.

Ở một bên khác, Nữ Bạt mặc thanh y thần sắc lạnh lùng, trên người bốc cháy ngọn lửa khủng bố, gầm lên một tiếng giận dữ, hóa thân dị thú, ngọn lửa trên người tức thì lan tỏa ra, bao trùm vạn dặm đất.

Trong đôi mắt rực lửa của nàng, sát ý lẫm liệt, những ngọn lửa ấy không ngừng bùng cháy từ khóe mắt nàng.

Xích Diễm Thú, cũng toàn thân rực lửa.

Luận về hỏa diễm, Nữ Bạt thật sự không sợ nó.

Luận về thân thể, mình cũng không sợ.

Lúc này xông lên, Nữ Bạt tung một quyền, tức thì đẩy lùi nó.

Lắc lắc đầu, lại một quyền nữa đánh tới.

Chương 354

Hạn Bạt xuất hiện, xích địa ngàn dặm, lúc này phạm vi bao trùm còn không chỉ ngàn vạn dặm.

Đại quân hai bên đều cảm nhận được nhiệt độ cực nóng đang tràn ngập chiến trường, ngay cả những Đại La Kim Tiên cũng vậy, đủ để thấy nhiệt độ khủng bố của Hạn Bạt.

Xích Diễm Thú tuy tu vi không chênh lệch Nữ Bạt nhiều, thân thể Nữ Bạt cũng ngang ngửa Xích Diễm Thú, nhưng về hỏa diễm, Xích Diễm Thú lúc này lại yếu hơn Nữ Bạt vài phần, dưới tay Nữ Bạt, nó chỉ có thể chống đỡ vừa đủ, đã bị áp chế.

May mắn thay, Xích Diễm Thú cũng là dị thú, tuy bị áp chế, nhưng hung uy vẫn không giảm, và nhanh chóng giao chiến với Nữ Bạt, mỗi đợt xung kích lại mạnh hơn một đợt.

Ứng Long và Trùng Minh Điểu lúc này đã rời xa ức vạn dặm, không dám đến quá gần.

Hai vị kia đều là những kẻ chơi lửa, hơn nữa còn là những tồn tại chơi lửa vô cùng lợi hại.

Đến gần, Ứng Long sợ rằng thần thông của tộc rồng mình sẽ bị bốc hơi.

Hiện tại rất tốt, sau khi thần thông và pháp tắc cùng với nhục thân toàn bộ thi triển ra, y có thể áp chế Trùng Minh Điểu.

Dị thú thì sao?

Luận về thú, tộc rồng mình thật sự không sợ.

Hôm nay sẽ giết chết con chim tạp nham lông vũ tiên diễm này.

Ứng Long thầm nghĩ trong lòng, trong mắt hung quang lóe lên, móng rồng vồ xuống, hư không để lại những vết chân không sâu hoắm, từng đạo âm thanh xé nát không gian mang theo uy thế vô địch, vồ xuống phía Trùng Minh Điểu. "Thu!" Trùng Minh Điểu rít lên một tiếng, đôi cánh chấn động, vạn ngàn lông vũ, hóa thành từng đạo sát phạt chi khí, tấn công về phía móng rồng của Ứng Long, hai bên tức thì giao chiến với nhau, không ít khu vực bị đánh nát, trời đất hỗn loạn không thể tả.

Ở một bên khác, Thanh Trần, Kiếm Tâm, Cửu Thiên Huyền Nữ, Huyền Thanh, Huyền Minh năm người, thì nghênh đón Dược Sư, Di Lặc, Tâm Trần, Tâm Chúc bốn người.

Năm đánh bốn, có ưu thế cực lớn, nên bốn vị Tây Phương vừa giao thủ đã bị áp chế.

Nếu không phải bốn vị đệ tử Tây Phương trong tay có linh bảo do Tiếp Dẫn ban tặng, e rằng cũng khó mà chống đỡ nổi liên tục các đợt tấn công của năm vị cao thủ.

Nhưng cho dù là vậy, bốn người Tây Phương cũng khó mà lật ngược tình thế, thời gian lâu dần, họ vẫn sẽ thất bại dưới tay Thanh Trần năm người. ... "Oanh!" Một tiếng sấm nổ, Hiên Viên lùi xa trăm vạn dặm, đạp nát không ít hư không, thần sắc ngưng trọng nhìn Nhung Di.

Y không ngờ, Nhung Di lại thăng tiến nhanh như vậy, đã đạt đến Đại La hậu kỳ rồi.

Nếu không phải mình có Hiên Viên Kiếm, e rằng thật sự đã phải bại dưới tay y.

Nhưng hiện tại xem ra, cũng là thế lực ngang tài ngang sức.

Chỉ cần mình giữ vững được, bên Lão sư mình sẽ phân thắng bại.

"Hiên Viên, hôm nay ngươi chắc chắn phải chết!" Nhung Di nhe răng cười, Phệ Hồn Đao trong tay lại một lần nữa chém xuống.

Đao mang giao thoa tung hoành, như một tấm lưới lớn, bao trùm cả không gian xung quanh.

Pháp lực phong tỏa trời đất, sát khí khủng bố khóa chặt Hiên Viên, cùng với đao mang, cuồn cuộn như thủy triều nhấn chìm Hiên Viên. ...

Tại Phản Tuyền Chi Địa của Nhân tộc.

Hiên Viên nhìn đao mang và sát cơ hình thành một tấm lưới khổng lồ, bao trùm cả vùng trời đất này, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ ngưng trọng.

Mặc dù Hiên Viên Kiếm uy lực khủng bố, nhưng Nhung Di lúc này, tu vi quả thực cao hơn mình một tiểu giai vị, mình vẫn phải cẩn thận đối đãi mới được. "Xích!" Nhung Di không hề xuất kiếm, nhưng kiếm quang tung hoành trời đất, hỗn độn kiếm khí quán xuyên trời xanh, nơi đi qua đều trở về hỗn độn, tái diễn địa thủy phong hỏa.

Uy thế khủng bố hiện ra trong mắt Nhung Di. "Oanh long!!!" Một chuỗi âm thanh oanh minh vang vọng bốn phương, đại đạo và quy tắc thiên địa lúc này không ngừng băng hoại, tan biến.

Trong phạm vi ức vạn dặm, toàn bộ đều tan biến thành hư vô. "Xích!" Một tiếng kiếm minh lại vang lên, sau đó liền thấy kiếm quang từ trên trời xanh chém xuống, như ánh sáng khai thiên sơ khai, chém rụng tất cả dưới kiếm.

Với tư thế khai thiên, nó chém về phía Nhung Di.

Thấy vậy, thần sắc Nhung Di đại biến.

Không thể chống đỡ!

Kiếm này, nếu thật sự giáng xuống, dù mình là Đại La Kim Tiên

hậu kỳ, cũng không phải là đối thủ của kiếm này. "Kim Thân Hóa Liên, phá!" Nhung Di dù sao cũng là tồn tại Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Mặc dù kiếm này của Hiên Viên rất nhanh, nhanh đến mức xuyên thủng sông dài thời không, vượt qua vô tận khu vực mà chém xuống, nhưng trong một phần ức vạn sát na, Nhung Di đã ra tay.

Phệ Hồn Đao hóa thành to lớn vài vạn trượng, chắn ngang trước thân, sau đó kết ấn trong tay.

Phía sau y, hiện ra một tôn kim thân ba thước, sau đó kim thân thăng lên, kim quang chói lọi, bao phủ trời đất.

Tức thì kim thân diễn biến, hóa thành một đóa liên đài, đứng trên thiên linh, chống đỡ kiếm này của Hiên Viên. "Đương!" Một tiếng va chạm kim loại vang lên, ngay sau đó liền thấy Phệ Hồn Đao đầy rẫy những vết nứt chi chít, tức thì hóa thành vô số mảnh vỡ, như biển mảnh vụn, tiêu tan trong hư không.

Kiếm mang tiếp tục giáng xuống, chém về phía kim liên. "Ông!" Kim liên chấn động, lưu ly bảo quang rực rỡ đến cực hạn.

Kiếm khí tung hoành, xé rách mọi thời không, ma diệt kim quang, xuyên thủng phòng ngự, không ngừng chém xuống.

Luồng kiếm ý khủng bố ấy ngút trời, phong vân biến sắc.

Trên kiếm mang, lúc này hiện ra từng đạo dấu vết mục nát, như thể đã trải qua sự ma diệt của vạn cổ.

Những dấu vết mục nát ấy, như thể từ trong vạn cổ sát phạt mà đến.

Thần sắc Nhung Di hiện lên một chút hồng hào bất thường.

Thần thông kim thân xuất hiện với tư thái phòng ngự, vốn đã tiêu hao không ít, lúc này cứng đối cứng với kiếm này, lại càng tiêu hao

cực lớn.

Dù y cao hơn Hiên Viên một tiểu giai vị, nhưng Hiên Viên Kiếm dù sao cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, cộng thêm Hiên Viên, thì không dễ dàng chống đỡ như vậy. "Phốc!" Đột nhiên, Nhung Di phun ra một ngụm máu tươi, nhưng những máu tươi ấy lại hòa vào kim liên.

Kim liên nhuộm máu, lúc này bùng phát ra khí thế càng khủng bố hơn.

Lực phòng ngự của thần thông kim liên Tây Phương quả thật không yếu, lúc này với tình huống Nhung Di tự thiêu pháp lực, lại càng khủng bố hơn.

Chương 355

Hiên Viên cau mày, Nhung Di liều chết, kiếm này của mình, lại không thể thành công rồi. "Bành!" Trong kim mang lóe lên của kim liên, xen lẫn ánh sáng huyết sắc nồng đậm.

Lúc này ánh sáng lóe lên, một cỗ lực lượng kinh khủng bùng phát ra, chấn động khiến những vết mục nát trên kiếm mang lúc này nhanh chóng lan rộng, kiếm quang ảm đạm vô quang, sau đó từng chút một đứt đoạn, tiêu tan trong hư không. "Phương Thốn Chi Kiếm!" Trong mắt Hiên Viên kiếm mang lóe lên.

Trên Hiên Viên Kiếm, những hình ảnh nhật nguyệt tinh thần, cùng với cỏ cây sơn xuyên, lúc này đều sáng lên kiếm quang rực rỡ, kiếm ý khủng bố quán xuyên trời đất, kiếm mang áp chế ánh sáng nhật nguyệt tinh thần.

Những hỗn độn kiếm khí bay ngang xuyên thủng thời không, hóa thành từng thanh lợi kiếm sánh ngang Tiên Thiên Linh Bảo, lúc này đâm về phía Nhung Di.

Vạn kiếm tề xuất, uy thế hủy thiên diệt địa, tinh thần vẫn lạc, nhật nguyệt vô quang, chỉ có từng thanh thần kiếm không ngừng đâm vào kim liên. "Phanh phanh phanh!!!" Trên kim liên, kích khởi vô tận gợn sóng thời không, như thể trên mặt hồ yên tĩnh, ném vào một hòn đá, không ngừng dao động.

Những kim mang và hồng mang huyết sắc tản ra, lúc này dưới kiếm khí, không ngừng tiêu tan, tựa hồ có từng tia vết nứt lan rộng trên cánh hoa.

Hiên Viên lúc này thần sắc tái nhợt như tờ, dù Hiên Viên Kiếm uy năng khủng bố, nhưng đối với y, cũng là tiêu hao không nhỏ.

Đòn này, hoặc y thắng, hoặc Nhung Di thắng.

Giờ khắc này, ánh mắt của Thanh Trần, Dược Sư và những người khác đều chuyển đến nơi đây.

Dù họ cũng sắp phân định thắng bại rồi, nhưng điều quan trọng nhất, vẫn là ở bên Nhung Di và Hiên Viên.

Bởi vì cho dù Thanh Trần và các vị ấy thắng, mà Hiên Viên thua, thì Thanh Trần cũng không thể giết chết Nhung Di.

Ngược lại cũng vậy.

Bởi vì tính quyết định của trận chiến này, vẫn là ở hai người Nhung Di và Hiên Viên.

Và đòn đánh hiện tại, chính là đòn phân định thắng bại của hai bên. "Hiên Viên, chết đi!" Trong mắt Nhung Di một tia lệ sắc lóe lên, trong miệng lạnh lùng nói, một luồng khí thế khủng bố lấy y làm trung tâm không ngừng lan tỏa ra. "Lùi!" Thanh Trần quát lớn một tiếng, một là đối với đại quân Hữu Hùng, hai là đối với Hiên Viên.

Đại quân lùi lại ức vạn dặm, bên bộ lạc Đông Di, cũng nhanh chóng lùi lại.

Hiên Viên lúc này không lùi, kiếm đã xuất, không thắng không lùi. "Hiên Viên Kiếm, Kiếm Khai Thiên Địa!" Hiên Viên Kiếm chém xuống, như một đạo thần quang khai thiên, phân chia trời và đất, thanh và trọc.

Một kiếm vạn vật sinh, một kiếm thế giới phá diệt.

Tất cả, đều nằm dưới kiếm này. "Bạo!" Trên mặt Nhung Di sát ý lẫm liệt, trong miệng khẽ thốt ra một chữ.

Ngay sau đó, liền thấy kim liên từ từ bay lên, kim mang và hồng mang huyết sắc định trụ trời xanh, nhật nguyệt tinh thần.

Dưới ánh sáng lưu ly bảo quang chiếu rọi, hỗn độn kiếm khí từng chút một vỡ nát, tiêu tan giữa trời đất.

Một đạo thần quang rực rỡ nở rộ trong mắt tất cả mọi người, với tốc độ khó tả, nhanh chóng lan tỏa ra.

Giờ khắc này, không có quá nhiều âm thanh, bởi vì tất cả đều bị tiêu diệt trong đó.

Một điểm thần quang hiện ra, sau đó nuốt chửng thế gian!

Trong trời đất, vô tận khu vực sông dài thời không, lúc này đều bị bao phủ dưới luồng kim mang này.

Ngay cả Thanh Trần, lúc này cũng khó mà nhìn rõ tình hình của Hiên Viên và Nhung Di dưới luồng kim mang ấy, không biết, dưới đòn đánh này, ai đã thắng?

Hoặc nói, ai, còn sống...

Trong mắt Dược Sư hiện lên một tia kinh hãi sâu sắc, tự bạo thần thông Tây Phương của mình, đây coi như là đã đoạn đứt đạo căn của mình rồi.

Phải biết rằng, pháp thuật Tây Phương, điều quan trọng nhất, chính là tôn kim thân này.

Hiện tại đã tự bạo, con đường tu đạo về sau của Nhung Di, cũng coi như đã hủy hoại.

Y tin rằng, dù cho Lão sư của mình ra tay, e rằng cũng chỉ đến thế mà thôi. "Hô!" Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, giữa trời đất bỗng nổi lên một trận gió nhẹ, thổi tan tất cả, ngay cả kim mang, cũng đều bị thổi bay hết, để lộ ra tình hình bên trong, để lộ ra, hai vị thủ lĩnh Nhân tộc trọng thương.

Thần sắc Nhung Di tái nhợt thảm hại, đã không còn sức để chiến

đấu nữa.

Trong tình huống tự bạo kim liên và cứng rắn đón nhận kiếm này, không vẫn lạc, đã là bản lĩnh của y rồi.

Còn Hiên Viên đối diện, tình hình cũng không khá hơn là bao.

Nhưng tình hình dù có tồi tệ đến đâu, kiếm kết liễu Nhung Di này, y vẫn làm được.

Nhung Di hiện tại đã không còn khả năng chiến đấu, ngay cả cử động, e rằng cũng rất khó khăn.

Mình rút kiếm chém giết y, cũng sẽ không tốn quá nhiều sức lực.

Tình huống hiện tại, mấy vị kia, không thể ra tay với mình.

Một khi ra tay, đó chính là phá hỏng quy củ, đến lúc đó, tình hình cũng sẽ không thể kiểm soát được.

Họ sẽ hiểu mà. "Xích!" Hiên Viên tay cầm Hiên Viên Kiếm, chém về phía Nhung Di. ...

Tại Tây Phương, trên Linh Sơn. "Sư huynh, chẳng lẽ tất cả những gì chúng ta bố trí, sẽ kết thúc tại đây sao?" Chuẩn Đề cau mày, nhìn Tiếp Dẫn nói.

Những gì Tây Phương mình đã bố trí, lại nâng cao tu vi của Nhung Di nhiều đến vậy, chẳng lẽ cứ thế kết thúc?

Đến cuối cùng, tất cả đều là công cốc sao?

Tiếp Dẫn nghe vậy, không trả lời, nhìn về phía Nhân tộc, khẽ nói, "Sắp đến lúc rồi..." Nghe vậy, trước mắt Chuẩn Đề sáng lên quang mang, Sư huynh mình, còn có hậu thủ?

Ánh mắt y nhìn tới, trong mắt một tia ngạc nhiên chợt lóe lên, sau đó trên mặt hiện lên một nụ cười. ...

Cùng lúc đó, trong Phượng Tê Sơn.

Chương 356

"Không ngờ Tây Phương còn có hậu thủ, Hiên Viên lần này, e rằng có nguy cơ..." Nữ Oa cau mày thanh tú, ngưng trọng nói. "Không cần lo lắng, mọi việc tự có định số..." Thái Thượng thản nhiên nói.

Bản tôn nhìn lướt qua Nhân tộc, mỉm cười nói, "Thời cơ, đã cận kề..." Nữ Oa khẽ nhíu mày, nhìn Người, không hiểu Người có ý gì?

Nhưng suy nghĩ một lát, vì Người đã nói như vậy, hẳn là Hiên Viên sẽ không có chuyện gì, mình không cần quá lo lắng.

Dù sao việc này, không chỉ liên quan đến Nhân tộc, mà còn liên quan đến sự hoàn thiện của nhân đạo.

Thái Thượng tự nhiên sẽ không để việc này không thể thuận lợi tiến hành.

Vì Thái Thượng đã nói như vậy, hiển nhiên vẫn còn biến số, mình không cần quá lo lắng về việc này nữa.

Nàng ánh mắt chuyển động, lại một lần nữa nhìn về phía Nhân tộc. ...

Tại Phản Tuyền Chi Địa của Nhân tộc.

Nhung Di nhìn Hiên Viên Kiếm giáng xuống, trên người đột nhiên bùng phát ra một cỗ khí thế khủng bố, một luồng khí tức đủ để khiến cả Thanh Trần cũng biến sắc đang ngưng tụ. "Ông!" Mi tâm Nhung Di chấn động, trong đôi mắt tràn ngập kim quang chói lọi, luồng kim sắc khí tức uẩn chứa không ngừng thoát ra từ khóe mắt y.

Thân thể y được bao phủ trong kim quang, trong đôi mắt tràn ngập kim quang ấy, hiện lên từng đạo kinh văn. "A Di Đà Phật!" Không biết từ đâu vang lên, không biết từ đâu đến, một đạo đạo âm Tây Phương

du dương vang vọng, xuyên thấu sông dài thời không.

Chúng sinh tu sĩ nghe thấy không ai không lộ ra vẻ quy y, lòng hướng về đạo Tây Phương. "Hưu!" Trong một phần ức vạn sát na, một đạo kinh văn từ trong mắt Nhung Di bay vút ra, ngưng kết thành thực chất, với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường xuyên thủng hư không, nhanh chóng phóng lớn, sau đó chặn đứng kiếm này của Hiên Viên. "Hưu!

Hưu!

Hưu!" Ngay khoảnh khắc tiếp theo, từng đạo kinh văn nối tiếp nhau, từ trong mắt Nhung Di bay vút ra.

Mỗi đạo đều có thể nhìn thấy bằng mắt thường, khí tức đại đạo mênh mông tràn ngập Hồng Hoang đại địa, vô số tu sĩ và đại năng kinh ngạc.

Đây là, hậu thủ của Tây Phương?

Tam thiên đạo, Tam thiên Đạo Kinh Văn, đây là hậu thủ cuối cùng của đạo pháp Tây Phương!

Mỗi đạo kinh văn đó, đều không phải là Đại La Kim Tiên có thể chống đỡ.

Tam thiên Đạo Kinh Văn hội tụ lại một chỗ, tình huống của Hiên Viên lúc này, làm sao có thể là đối thủ của Nhung Di. "Phụ thân!" Nữ Bạt thần sắc đại biến, gầm lên một tiếng lớn, muốn lao đến cứu, nhưng hiện tại, dù liều chết, Xích Diễm Thú cũng chặn nàng lại.

Không chỉ Xích Diễm Thú, Dược Sư và những người khác, đều như vậy, liều chết chặn Thanh Trần và những người khác.

Trong Thánh Địa.

Toại Nhân và Phục Hy cùng với nhị tổ tuy lo lắng, nhưng vừa rồi,

Lão sư (Giáo chủ) đã nói, tạm thời không cần ra tay, họ cũng liền nhịn xuống.

Nếu không thì, e rằng Nhung Di đã sớm vẫn lạc rồi.

Phá hỏng quy củ thì đã sao?

Đây là chuyện của Nhân tộc, còn chưa đến lượt Tây Phương chỉ trỏ lung tung.

Toại Nhân và Phục Hy không hề sợ Tây Phương Nhị Thánh, nếu không được thì hai bên làm một trận, Nhân tộc hiện tại thật sự không sợ Tây Phương.

Nhưng vì là sự phân phó của Thái Thượng, họ tạm thời liền án binh bất động. "Chẳng lẽ..." Thánh tâm Toại Nhân chợt lóe lên một ý niệm, trên mặt tự có vẻ kinh ngạc, lại một lần nữa nhìn về phía Phản Tuyền Chi Địa. ...

Tại Phản Tuyền Chi Địa của Nhân tộc.

Thần sắc Hiên Viên biến đổi, Nhung Di hiện tại, đã không còn là Nhung Di trước đó nữa.

Y đứng ở trung tâm của Tam thiên kinh văn, trong tay không ngừng kết ấn, từng đạo đạo âm đại đạo của Tây Phương từ miệng y thốt ra, khí tức mênh mông cùng kim quang chói lọi bao phủ ức vạn dặm đất.

Ba ngàn kinh văn đó, mỗi đạo đều có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lúc này hình thành một vòng tròn khổng lồ, bao bọc Nhung Di bên trong.

Kim quang rực rỡ khiến y như đang ở giữa một biển vàng.

Đôi mắt y tràn ngập kim mang, từng tia khí tức uẩn chứa phát ra từ khóe mắt y. "Vạn!" Đột nhiên, Nhung Di tung ra một Phật ấn, đẩy

về phía trước, ngay sau đó liền thấy ba ngàn kinh văn đó bay vút về phía Hiên Viên.

Mỗi đạo kinh văn, đều hóa thành sát khí vô biên, như thể xuyên thủng trời xanh, sát cơ từ vô tận khu vực thời không, trong chớp mắt, vượt qua vô số khu vực, sát đến Hiên Viên.

Mỗi đạo kinh văn này, ngay cả tồn tại cảnh giới Chuẩn Thánh cũng khó mà chống đỡ.

Tuy nói Hiên Viên Kiếm trong tay Hiên Viên là Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lúc này đã không còn bao nhiêu pháp lực có thể thôi động, toàn bộ đều dựa vào uy năng tự thân của Hiên Viên Kiếm.

Tam thiên Đạo Kinh Văn, ám hợp chu thiên chi số, lúc này không ngừng giáng xuống về phía Hiên Viên, bao trùm phạm vi ức vạn dặm đất.

Hiên Viên trong tay không ngừng vung vẩy Hiên Viên Kiếm, chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ, căn bản không chống đỡ được bao lâu. "Phụ thân!" "Cộng chủ!" Lúc này, Nữ Bạt cùng với Phong Hậu và những người khác thần sắc đại biến, la lớn.

Với tình hình hiện tại, Hiên Viên e rằng không kiên trì được mấy khắc nữa. "Hưu!" Ngay lúc này, chỉ thấy một đạo kim quang lóe lên, sau đó rơi vào trong tay Thương Hiệt, hóa thành một cây bút văn một thước.

Mi tâm Thương Hiệt chấn động, trong đôi mắt bùng lên ngọn lửa hừng hực. "Thương Hiệt!" Phong Hậu và những người khác thần sắc đại kinh, tình huống này, Thương Hiệt đi làm gì. "Thiên!" Đột nhiên, giữa trời đất vang lên tiếng nói sảng lãng của Thương Hiệt, hàm chứa một cỗ sức mạnh mênh mông, tức thì truyền khắp Hồng Hoang các nơi.

Một luồng lực lượng đại đạo khủng bố tức thì ngưng kết về phía Phản Tuyền Chi Địa. "Bành!" Nhân đạo giáng lâm, khí vận Nhân tộc gia trì lên trên.

Một chữ Hán tự khổng lồ màu vàng tức thì quét lên, xung kích về phía một đạo kinh văn đang sát đến mình, lực lượng nhân đạo khủng bố và khí tức khí vận Nhân tộc tản ra. "Oanh!" Kinh văn kim quang chói lọi, sau đó bắt đầu đầy rẫy những vết nứt, kéo dài đến tận cùng, kim mang bắt đầu tiêu tan, trở nên ảm đạm vô quang, tức thì tiêu tan giữa trời đất.

Chương 357

Thấy vậy, thần sắc Tiếp Dẫn trên Linh Sơn Tây Phương khẽ biến đổi.

Kinh văn của Tây Phương, lại bị Nhân Văn phá vỡ.

Đây là thủ đoạn cuối cùng của mình, lại bị hủy trong tay Thương Hiệt.

Lúc này, không ít đại năng trong Hồng Hoang kinh hãi!

Đây là hệ thống Nhân Văn hoàn chỉnh.

Xưa kia Toại Thánh lập Nhân Văn, nhưng chỉ có hai chữ 'Tân Hỏa'.

Hiện tại, Thương Hiệt đã hoàn thiện Nhân Văn, hình thành một hệ thống Nhân Văn hoàn chỉnh, lại còn phá vỡ Tam thiên kinh văn của Tây Phương.

Bên Hữu Hùng bộ lạc, thấy thủ đoạn như vậy của Thương Hiệt, quân sĩ đều thần sắc mừng rỡ.

Như vậy, nguy cơ của Cộng chủ có thể giải quyết rồi.

Tại Phản Tuyền Chi Địa của Nhân tộc, Thương Hiệt tay cầm Thánh Bút, đạp không mà bay lên, thần sắc băng lãnh, khắp thân bao trùm trong Nhân Đạo Chi Lực cùng Nhân tộc Khí Vận.

Chữ "Thiên" toả kim quang lúc này lơ lửng trên Thiên Linh của y. "Địa!" Trong một phần ức vạn sát na, Thánh Bút trong tay Thương Hiệt lại động, tại hư không mà rồng bay phượng múa viết xuống một Nhân Văn khác, khẩu trung đại hát.

Âm ba cuồn cuộn, vang vọng khắp trời đất.

Vô số Nhân tộc thấy vậy, khẩu trung cũng theo văn tự của Thương Hiệt mà động, đại hát chữ "Địa".

Lực lượng tín ngưỡng của Nhân tộc này hội tụ lại, càng gia trì sức mạnh cho văn tự. "Ầm!" Chữ "Địa" cùng Kinh Văn lại lần nữa va chạm, Kinh Văn tan vỡ, hoá thành từng tia Tạo Hoá tiêu tán hư không, quang mang của chữ "Địa" càng thêm chói lọi, lơ lửng trên Thiên Linh.

Lúc này, Thương Hiệt lại viết xuống một chữ, khẽ hát, "Nhân!" Khi ba chữ "Thiên", "Địa", "Nhân" vừa xuất hiện, phong vân tức thì biến sắc, nhật nguyệt tinh thần ảm đạm vô quang, vô số lôi đình giáng xuống, tẩy lễ ba văn tự này.

Lúc này, số Kinh Văn còn lại bắt đầu toàn bộ hội tụ, không ngừng công kích chữ "Nhân".

Trên chữ "Nhân", Khí Vận Nhân tộc nồng đậm, Nhân Đạo sức mạnh giao dệt, lúc này sức mạnh thậm chí còn mạnh hơn cả chữ "Thiên" và "Địa".

Vô số Đại Năng và Tu Sĩ kinh hãi, chữ "Nhân" này lại có lực lượng khủng bố đến vậy.

Nhân Văn này, e rằng so với Yêu Văn và Vu Văn còn mạnh hơn không ít.

Lúc các Đại Năng và Tu Sĩ chú ý, Toại Nhân cùng Chư Thánh cũng mật thiết quan tâm, cũng phải kinh ngạc trước Nhân Văn.

Ngay cả Toại Nhân cũng vậy, Nhân Văn do y sáng lập, nhưng y chưa hoàn thiện, nay trong tay Thương Hiệt đã được hoàn thiện, lập nên một hệ thống Nhân Văn hoàn chỉnh, điều này đối với y mà nói, ngoài sự kinh ngạc, cũng vô cùng hân úy.

Cùng lúc đó, Thương Hiệt liền tiếp tục thư tả văn tự mới, một

chữ nối một chữ, tuy việc thư tả không nhanh, nhưng khoảng cách thời gian mỗi văn tự ra đời đều tương đồng, sức mạnh ẩn chứa trong mỗi văn tự cũng tương đồng.

Đương nhiên, ba chữ "Thiên Địa Nhân" đầu tiên vẫn có chút khác biệt, đây là ba chữ dẫn dắt Nhân Văn, cho nên sức mạnh mạnh nhất, cũng là ba chữ chống đỡ Kinh Văn nhiều nhất, sức mạnh chữ "Nhân" lúc này đã đạt tới cực hạn.

Mặc cho Kinh Văn uy lực khủng bố, đủ sức diệt sát Chuẩn Thánh, nhưng lúc này Nhân Văn xuất hiện, đại biểu cho sức mạnh Nhân tộc, đại biểu cho sức mạnh Nhân Đạo, đại biểu cho sức mạnh Nhân Văn, cũng phi những Kinh Văn này có thể ngăn cản.

Nhìn từng đạo Kinh Văn băng phôi yên diệt, thần sắc Tiếp Dẫn ngày càng thâm trầm, trên mặt Chuẩn Đề cũng âm vân trận trận.

Hậu thủ của Tây Phương mình, e rằng đã hoàn toàn quy ư linh, tất cả đều uổng công rồi.

Thương Hiệt lúc này không để ý đến suy nghĩ của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, y cầm Thánh Bút, tại hư không mà từng nét từng nét thư tả, từng văn tự toả kim quang, phát ra Nhân Đạo khí tức, thiểm diệu giữa thiên địa. "Văn!" Đột nhiên, một chữ "Văn" dưới Thánh Bút của Thương Hiệt vừa xuất hiện, tức thì Thánh Bút vung lên, chữ "Văn" phi độn mà ra, chàng diệt mấy đạo Kinh Văn, cùng mấy đạo lôi đình chi quang giáng xuống.

Chữ "Văn" vừa ra, chính là đại biểu cho sức mạnh Văn Đạo, đã hoàn chỉnh.

Sức mạnh Nhân Văn lúc này điên cuồng dũng nhập vào trong chữ "Văn".

Thương Hiệt không hề dừng lại, Thánh Bút trong tay không ngừng

huy vũ, thư tả trong hư không, mỗi một nét, mỗi một phẩy đều ẩn chứa Đại Đạo Chi Lực, giữa những nét phẩy đó, vô số Đại Đạo Pháp Tắc và Đại Đạo Quỹ Tích phù hiện.

Lúc này, nếu có Tu Sĩ tham ngộ thấu đáo những ảo diệu trong đó, thành tựu Thái Ất Đạo Quả, Đại La Đạo Quả đều chẳng phải chuyện khó khăn. "Tự!" "Cường!" "Bất!" "Tức!" Thánh Bút của Thương Hiệt vừa vung, nét bút câu lặc, hư không chi trung phù hiện bốn văn tự vàng óng, "Tự Cường Bất Tức", tán phát khí tức Nhân Đạo và Nhân tộc khủng bố.

Đây là đại biểu cho con đường mà Nhân tộc đã đi, cũng là đại biểu cho bản sắc của Nhân tộc, điều này đại biểu cho hai trăm vạn năm qua, Nhân tộc từ sơ sinh đi đến hiện tại đầy gian khổ, đại biểu cho bản sắc không sợ gian nan, nhất lộ hướng tiền, dù biết phía trước đầy gai góc. "Tự Cường Bất Tức!" "Tự Cường Bất Tức!" "Tự Cường Bất Tức!" ...Ban đầu, mỗi khi Thương Hiệt viết một văn tự, mỗi một vị Nhân tộc đều theo đó mà lãng tụng, ghi nhớ cách thư tả văn tự.

Lúc này, khi bốn văn tự "Tự Cường Bất Tức" vừa xuất hiện, tất cả Nhân tộc đều không ngừng cao hảm "Tự Cường Bất Tức!", thanh âm vang vọng hoàn vũ.

Giờ khắc này, lực ngưng tụ của Nhân tộc lại một lần nữa được đề thăng, sức mạnh Nhân Đạo cũng đang được gia cường. "Tự Cường Bất Tức!" Hiên Viên thần sắc vi lẫm, khẩu trung khẽ nói một tiếng. "Ầm!" Lời vừa dứt, trên người Hiên Viên bùng phát một luồng Nhân Đạo khí tức, Khí Vận Nhân tộc và Khí Vận Hồng Hoang không ngừng dung nhập vào thân thể Hiên Viên, khôi phục thương thế của y lúc này, thần sắc trắng bệch như tờ giấy trên mặt dần dần khôi phục.

Thấy vậy, Nữ Bạt, Thanh Trần và những người khác mới an định phần nào, như vậy, tình hình của Hiên Viên sẽ không cần lo lắng nữa.

Nhìn Thương Hiệt lúc này vẫn đang bút tẩu long xà, thư tả Nhân tộc văn tự, nghĩ bụng cũng sẽ không có vấn đề gì, tất nhiên Kinh Văn Tây Phương lúc này đã băng phôi hơn phân nửa, phần còn lại, e rằng cũng không thể ảnh hưởng Nhân Văn. "Oanh!" Bốn văn tự từ từ bay lên, quang mang toả ra từ Kinh Văn dưới bốn Nhân Văn trở nên ảm đạm vô quang.

Bốn văn tự đó, đại biểu không chỉ là bản sắc Nhân tộc, mà còn là con đường Nhân tộc đã đi qua.

Hậu Thiên chủng tộc, mông lung thơ dại.

Thời đại Tân Hoả!

Thời đại phòng ốc, y phục!

Thời đại Nhân tộc tu hành!

Thời đại Nhân tộc thiên di, bắt đầu quật khởi!

Bốn văn tự không ngừng diễn biến, họa diện không ngừng biến hóa, hấp dẫn ánh mắt vô số sinh linh và Tu Sĩ Hồng Hoang, nhìn họa diện diễn biến lúc này, cho đến thời kỳ hiện tại của Nhân tộc, mới dừng lại.

Nhìn Kinh Văn Tây Phương, lúc này đã không còn đến năm trăm đạo.

Đây là Nhân Văn dùng tư thái phòng ngự để yên diệt Kinh Văn, nếu là công kích, e rằng đã sớm yên diệt rồi.

Bất quá tình hình hiện tại, Thương Hiệt cũng sẽ không để chúng tồn tại lâu nữa, y trước đó chuyên tâm hoàn thiện hệ thống Nhân Văn, hiện tại đã hoàn thành, tiếp theo, y có thể xuất thủ rồi.

Y nhìn hai ngàn chín trăm chín mươi tám Nhân tộc văn tự trong hư không, trong đôi mắt lại một lần nữa bùng lên ngọn Toại Nhân Tân

Hoả hừng hực. "Tân, Hoả!" Thương Hiệt tay cầm Thánh Bút, lại một lần nữa trong hư không viết xuống hai văn tự, chính là hai chữ Nhân Văn "Tân Hoả" do Toại Nhân sáng tạo năm xưa. "Hô!" Hai chữ "Tân Hoả" hoàn thành, trên hai văn tự này bùng lên ngọn Toại Nhân Tân Hoả hừng hực.

Chương 358

Không chỉ hai văn tự này, mà các Nhân Văn khác cũng bùng lên Tân Hoả.

Không chỉ văn tự, linh khí, Đại Đạo Pháp Tắc, Thiên Địa Quy Tắc, sơn mạch hà xuyên, toàn bộ đều bùng lên Toại Nhân Tân Hoả.

Mắt nhìn đến đâu, tận là biển lửa!

Trong Thánh Địa, trên mặt Toại Nhân lộ ra một nụ cười, trên đầu ngón tay, một tia hỏa diễm phù hiện, điểm vào hư không, rồi sau đó thấy toàn bộ Phản Tuyền Chi Địa bao trùm trong biển lửa.

Tất cả Kinh Văn, toàn bộ yên diệt trong đó.

Những ngọn Tân Hoả đó, bao trùm về phía chúng nhân Tây Phương.

Dược Sư và những người khác thấy vậy, thần sắc đại biến, những ngọn Tân Hoả này, là muốn lưu lại toàn bộ mình và đồng bọn sao? "Vạn!" Ngay lúc này, một Kim Sắc "Vạn" Tự Pháp Ấn khổng lồ giáng xuống, phá tan Toại Nhân Tân Hoả, khiến Dược Sư và những người khác từ không gian này thối lui.

Sau đó, "Vạn" Tự Pháp Ấn đó thế không giảm, giáng xuống hướng Thương Hiệt. "Phóng tứ!" Giữa thiên địa, một thanh âm khôi hoằng vang lên, quán xuyên vũ trụ thương khung, thời không trường hà, Toại Nhân thần sắc băng lãnh, đã xuất thủ.

Nhưng trước y, Thái Thượng đã xuất thủ rồi.

Trong vô tận thời không, Nhân Đạo Chi Lực ngưng kết, giữa không trung ngưng tụ ra một ấn quyết, chính là Thái Thanh Ấn. "Ầm!" Hai ấn quyết va chạm, rồi sau đó thấy "Vạn" Tự Pháp Ấn khẽ chấn

động, rồi sau đó trên Pháp Ấn xuất hiện từng đạo vết nứt, trong vết nứt, vô số sức mạnh lưu thất, rồi sau đó bắt đầu tiêu tán. "Vạn" Tự Pháp Ấn băng phôi, nhưng Thái Thanh Ấn thế không giảm, trong sát na, vượt qua vô số triệu triệu ức lý thời không, hàng lâm trên Tây Phương đại địa, trấn áp về phía Linh Sơn Tây Phương.

Thấy vậy, Hồng Hoang chúng sinh, không ai không biến sắc.

Thái Thượng Đạo Tôn, đây là muốn trấn áp Tây Phương Nhị Thánh sao?

Trong Thánh Địa Nhân tộc. "Lão sư xuất thủ, Tây Phương Nhị Thánh e rằng sẽ bị trấn áp." Toại Nhân thần sắc túc nhiên, khẩu trung nói, tay khẽ động, Tân Hoả thu về, không xuất thủ nữa.

Nghe lời, Phục Hy và Nhị Tổ gật đầu, tiếp tục dõi theo.

Còn tại Phản Tuyền Chi Địa của Nhân tộc.

Dược Sư và những người khác tuy đã mượn Tân Hoả của Tiếp Dẫn phong toả không gian mà đào thoát, nhưng Tân Hoả rốt cuộc là Tân Hoả của Toại Nhân, dù vậy, bọn họ vẫn bị Tân Hoả tập kích, trọng thương.

Hai con dị thú trấn thủ Tây Phương, một con bị Nữ Bạt cưỡng ép thu về, tính toán làm toạ kỵ, con Trùng Minh Điểu còn lại, cũng bị Ứng Long cưỡng ép phong toả, sau đó tính giao cho Nhân tộc xử lý.

Lúc này những kẻ đào thoát, chỉ còn lại các đệ tử Dược Sư, nhưng với tình hình hiện tại, dù có thoát khỏi nơi đây, cũng không thể trở về Tây Phương, bởi vì Tây Phương lúc này, cũng tự thân khó bảo toàn rồi.

Trong một khu vực nào đó của Hồng Hoang. "Sư huynh, vậy phải làm sao đây?

Đạo Tôn xuất thủ, Linh Sơn e rằng sẽ gặp kiếp nạn." Di Lặc thần

sắc ngưng trọng, nói với Dược Sư bên cạnh.

Tây Phương lần này, tổn thất không ít, hai dị thú trấn thủ bị thu, các đệ tử Tây Phương đến hiệp trợ chỉ còn lại bốn vị Đại La Kim Tiên, lại còn đang trọng thương, tất nhiên là tổn thất nghiêm trọng. "Đạo Tôn cấp bậc này xuất thủ, cũng không biết Lão Sư của chúng ta sẽ ứng phó thế nào, hiện tại chúng ta Tây Phương tạm thời không thể quay về, ở đây đợi một thời gian, khôi phục thương thế cũng tốt." Dược Sư song mâu vi lẫm, khẩu trung ngưng thanh nói, tình huống hiện tại, cũng chỉ có thể như vậy.

Nghe lời, Di Lặc, Tâm Trần và Tâm Chúc thần sắc ngưng trọng gật đầu, ánh mắt toàn bộ nhìn về phía Tây Phương đại địa, hy vọng tiếp theo, sư môn của mình có thể chống đỡ được ấn quyết này của Đạo Tôn.

Bằng không, nếu bị trấn phong, thì đối với Tây Phương mà nói, ảnh hưởng sẽ rất lớn.

Tây Phương, Linh Sơn, Đại Lôi Âm Tự.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thần sắc vô cùng ngưng trọng, tuy đã là thân Thánh Nhân, trong Hồng Hoang, đã là tồn tại đứng trên đỉnh phong, nhưng nhìn ấn quyết hùng vĩ cuồn cuộn mà đến, vượt qua thời không trường hà, vẫn cảm nhận được uy hiếp khủng bố. "Muu!" Tiếp Dẫn khẩu trung phát ra một đạo Phật âm, tức thì thấy trên Đại Lôi Âm Tự phù hiện một tôn Phật tượng trang nghiêm cao vạn trượng, bao trùm chư thiên trong lưu ly bảo quang.

Phật tượng song mâu tĩnh khai, vô số Đại Đạo Pháp Tắc giao dệt trong đôi mắt, tức thì một chưởng phách xuất, một Pháp Ấn "Tự" được thôi phát.

Còn ở phía bên kia, Chuẩn Đề thân hậu bảo quang loé lên, uy áp Hồng Hoang, một tôn Lục Trượng Kim Thân từ từ bay lên, rồi sau đó

cũng một chưởng phách xuất.

Hai vị Thánh Nhân xuất thủ, Hồng Hoang chúng sinh lúc này đều cảm thấy Nguyên Thần run rẩy, dường như trong khoảnh khắc sẽ vẫn lạc trong luồng uy thế khủng bố này.

Luồng ba động khủng bố kia càn quét thời không trường hà, ngay cả sinh linh của quá khứ và tương lai lúc này cũng kinh hãi không thôi, đối mặt với cấp bậc xuất thủ đó, căn bản không thể phản kháng, chỉ có thể chờ đợi cái chết đến.

Bọn họ tin rằng, nếu công kích như vậy rơi xuống người mình, e rằng uy năng dật tán cũng đủ để yên diệt Chuẩn Thánh.

Một đòn như vậy, đã đủ để yên diệt vô số Đại Thiên Thế Giới rồi.

Thái Thanh Ấn và một chưởng của Lục Trượng Kim Thân cùng Pháp Ấn của Phật tượng va chạm vào nhau, một điểm hàn mang phù hiện, tức thì thần quang nhấn chìm thế gian.

Giờ khắc này, vô số thời không phá toái, diễn hoá chư thiên thế giới, rồi sau đó lại trong sự phá toái.

Giữa sự giao dệt của Đạo và Pháp, ức vạn luồng thần quang từ va chạm toả ra sát cơ vô tận, lúc này không ngừng lan tràn, toàn bộ Hồng Hoang thế giới đều đang chấn động, vô số Tu Sĩ và Đại Năng cảm thấy Nguyên Thần đau nhói.

Thần quang và sát cơ, đều không phải thứ bọn họ có thể cưỡng ép quan sát, lúc này vội vàng dời ánh mắt đi, càng thối lui thân hình. "Ông!" Giữa thiên địa, vô số thời không kích đãng.

Chúng Sinh Luân Hồi, Đông Hải, Đông Côn Luân, Nhân tộc Thánh Địa, Phượng Tê Sơn, những vị này đều lần lượt xuất thủ, ổn cố không ít khu vực.

Tuy Thái Thượng chỉ là tùy ý xuất thủ, nhưng hai vị kia lại là toàn

lực một đòn, dưới sự va chạm như vậy, đủ để phá nát không ít khu vực rồi, hiện tại có thể ổn định được, thì cứ cố gắng ổn định vậy!

Trên Linh Sơn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thần sắc vô cùng ngưng trọng, một đòn toàn lực của mình, vậy mà chỉ miễn cưỡng chống đỡ được một Pháp Ấn của Thái Thượng.

Mà ấn quyết này, tất nhiên là một đòn tùy ý của Thái Thượng, bởi vì y biết, công kích không được Nhân Đạo gia trì, đều không tính là một đòn toàn lực, hoặc một đòn nghiêm túc của Thái Thượng. "Oanh!" Đột nhiên, chỉ nghe trên cửu thiên vang lên âm thanh lôi đình, tức thì hai đạo Thần Lôi ầm ầm giáng xuống, nơi đi qua đều quy về Hỗn Độn Chi Địa, rồi sau đó tái diễn Địa Thủy Phong Hoả, diễn hoá từng thế giới. "Thái Thanh Thần Lôi!" Tiếp Dẫn khẩu trung khẽ nói một câu, đối mặt với một Thần Thông nữa của Thái Thượng, Tiếp Dẫn không dám lơi lỏng chút nào, vẫn phải tiếp tục toàn lực xuất thủ.

Thân y bao trùm phật quang chói lọi, Thánh Uy mênh mông, bao phủ toàn bộ Hồng Hoang, Thiên Đạo vĩ lực mênh mông gia trì lên thân y, rồi sau đó một chưởng khai xuất, toàn bộ Tây Phương đều đang chấn động, tất cả Đại Đạo Pháp Tắc và Thiên Địa Quy Tắc đều đang băng tháp, trọng quy Hư Vô Chi Địa.

Ở phía bên kia, Lục Trượng Kim Thân của Chuẩn Đề cũng xuất thủ, trong một phần ức vạn sát na, đạp nát vô số khu vực thời không, đi đến trên Linh Sơn, rồi sau đó phách về phía Thái Thanh Thần Lôi đang giáng xuống. "Oanh Long!!!" Âm thanh lôi đình đột nhiên vang lên, triệu triệu ức sinh linh đều tai sinh đau đớn, xuất hiện trạng thái mất thính giác tạm thời.

Thần Lôi giáng xuống, công kích của Tiếp Dẫn băng phôi, rồi sau đó thế không giảm, tiếp tục giáng xuống hướng Tiếp Dẫn.

Y tiếp tục xuất thủ, mới ngăn chặn được đạo Thần Lôi này.

Còn ở phía bên kia, Lục Trượng Kim Thân của Chuẩn Đề tiếp nhận đạo Thái Thanh Thần Lôi này, nhưng trên Kim Thân đã xuất hiện một vết nứt sâu, kim quang cũng ảm đạm vài phần.

Chương 359

Chuẩn Đề thần sắc trắng bệch, suýt chút nữa phun ra một ngụm tiên huyết. "Hô!" Ngay lúc này, lấy Linh Sơn làm trung tâm, vô số Âm Dương Chi Lực ngưng kết, một đồ án Âm Dương bao trùm toàn bộ Tây Phương phù hiện trên đại địa.

Thấy vậy, thần sắc Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề lại một lần nữa thay đổi.

Trong một hơi thở ngắn ngủi, vô số Pháp Tắc, Quy Tắc, Thần Thông và các loại sức mạnh quét ngang mà ra, chém giết về phía Tây Phương.

Những sức mạnh của Đạo và Pháp đó, lúc này không ngừng va chạm chém giết, ngay cả hai vị Thánh Nhân Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lúc này cũng thần sắc đại biến.

Trong một phần ức vạn sát na, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đã xuất thủ, Pháp Tắc, Thiên Đạo Chi Lực, Thánh Nhân Chi Lực, Linh Bảo, v.v., toàn bộ đều được hai vị Thánh Nhân vận chuyển đến cực hạn.

So sánh Pháp Tắc và Quy Tắc với Thái Thượng, bọn họ trong lòng vẫn có tự tri chi minh, tuy không biết Thái Thượng đã vận chuyển Pháp Tắc đến trình độ nào, nhưng xét tình hình hiện tại, thì không phải thứ mình có thể chống đỡ.

Toàn bộ sinh linh Hồng Hoang, bao gồm mấy vị tồn tại đỉnh tiêm, đều chỉ thấy trên toàn bộ Tây Phương, có một đồ án Âm Dương khổng lồ chậm rãi chuyển động, Âm Dương Song Ngư không ngừng du tẩu, tất cả Pháp Tắc, Quy Tắc, Thần Thông chi lực trong đó không ngừng chém giết.

Phong vân biến sắc, tinh thần trụy lạc, nhật nguyệt vô quang, sinh

linh toàn bộ Tây Phương đại lục cảm nhận được tận thế giáng lâm, vô số sơn mạch hà xuyên băng tháp yên diệt, vô số hư không phá toái.

Bọn họ không biết tình huống khủng bố như vậy sẽ kéo dài bao lâu, lúc này cũng chỉ có thể cầu mong Đạo Tôn cấp cho sinh linh Tây Phương một con đường sống. "Oanh Long Long!!!" Một loạt âm thanh oanh minh vang vọng bốn phương, chấn động Cửu Thiên Chi Địa.

Đồ án Âm Dương chậm rãi ngừng chuyển động, rồi sau đó tiêu tán.

Vô số tồn tại nhìn lại, chỉ thấy Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề thần sắc trắng bệch ngồi trên Tây Phương, sắc mặt ngưng trọng không thể tả. "Kể từ đó về sau mười vạn năm, hãy hảo hảo tỉnh ngộ tại đây đi!" Giữa thiên địa, thanh âm đạm mạc của Thái Thượng vang lên, rồi sau đó thấy Nhân Đạo hàng lâm, một đạo chi lực trấn phong Linh Sơn Tây Phương.

Trong các khu vực của Hồng Hoang, triệu triệu ức sinh linh, vô số Tu Sĩ Đại Năng, lúc này đều kinh hãi nhìn về Tây Phương đại lục.

Tây Phương Nhị Thánh, bị Thái Thượng Đạo Tôn trấn phong rồi sao?

Tuy không phải kiểu trấn phong mà bọn họ tưởng tượng, nhưng đúng là bị trấn phong trên Linh Sơn, đừng nói đi đến những nơi khác, ngay cả ở Tây Phương, cũng không thể ra ngoài, chỉ có thể lưu lại trên Linh Sơn.

Đối với kết quả như vậy, tuy có chút chấn kinh, nhưng từ khoảnh khắc Thái Thượng xuất thủ, trong lòng bọn họ đã đoán được.

Một tồn tại như Thái Thượng Đạo Tôn, y một khi đã xuất thủ, thì sẽ không đơn giản như vậy.

Trong Hồng Hoang, không ai biết y rốt cuộc đã đạt đến tầng thứ nào, nhưng một điều chắc chắn là, thực lực của Thái Thượng Đạo Tôn, lăng giá chư Thánh, ngay cả ba vị Thánh Nhân Nguyên Thuỷ, Thông Thiên và Nữ Oa cũng xa xa không bằng.

Huống chi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lúc này không bị Thái Thượng Đạo Tôn đánh cho mất mặt trước triệu triệu ức sinh linh Hồng Hoang, đã là y nể mặt rồi.

Trên Linh Sơn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề hai người khoanh chân ngồi trước Đại Lôi Âm Tự, thần sắc sầu khổ mà ngưng trọng.

Nhân Đạo Chi Lực trấn phong Tây Phương, hai người là nhân vật chính, lúc này không thể động đậy, chỉ có thể khoanh chân ngồi đây mười vạn năm.

Tuy nói mười vạn năm đối với bọn họ chỉ như một cái búng tay, nhưng kết cục như vậy, rốt cuộc là mất mặt, lại còn bị thương, tất nhiên là tổn thất nghiêm trọng.

Tiếp Dẫn nhìn nơi Dược Sư và những người khác đang ở một cái, rồi sau đó thu hồi ánh mắt.

Y không xuất thủ, Dược Sư và những người khác chắc chắn sẽ vẫn lạc.

Y một khi xuất thủ, Thái Thượng nhất định sẽ đối phó y.

Mình là Thánh Nhân, rốt cuộc sẽ không vẫn lạc, nhưng Dược Sư và những người khác chỉ là Đại La Kim Tiên, làm sao chống đỡ thủ đoạn của Thánh Nhân, Hỗn Nguyên?

Vì tương lai của Tây Phương mà nói, y vẫn xuất thủ.

Dù là kết cục hiện tại, y cũng không hối hận, tất nhiên bốn vị kia,

có thể là hy vọng của Tây Phương hưng khởi sau này, vẫn cần được che chở. "Sư huynh, lần mưu tính này, chúng ta đã bại rồi." Trên mặt Chuẩn Đề phù hiện vẻ khổ sáp, nhìn về phía Tiếp Dẫn bên cạnh, khẩu trung nói.

Tây Phương lần này tổn thất đến mức này, hai vị Thánh Nhân mình cũng bị trấn phong, kết quả như vậy, bọn họ cũng không hề dự liệu.

Vốn dĩ Tây Phương vẫn có cơ hội, nhưng không ngờ, lại xuất hiện một vị Thương Hiệt.

Với ba ngàn chữ Nhân Văn đã phá ba ngàn Kinh Văn, lại dẫn đến Toại Nhân Tân Hoả.

Nếu không như vậy, Sư huynh của mình cũng sẽ không xuất thủ cứu Dược Sư và những người khác, dẫn đến Thái Thượng xuất thủ.

Tất nhiên là một bước sai, dẫn đến tất cả đều sai.

Trước đó không đặc biệt chú ý đến Thương Hiệt, hiện tại khi biết rồi, bọn họ cũng đã hiểu rõ, vị này, chính là Hồng Vân năm xưa.

Không ngờ y lại có cơ duyên như vậy, trong Nhân tộc lại đạt được Tạo Hoá như thế. "Hồng Vân luân hồi đến đây, nói không phải y đã an bài tốt, ta thật sự không tin.

Kế sách hay, tất nhiên là kế sách hay, lần này, Tây Phương ta đã bại!" Tiếp Dẫn khẩu trung khẽ nói một tiếng, rồi sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, không để ý đến nữa.

Y có chút thương thế trên người, cần phải khôi phục nhanh nhất có thể.

Mười vạn năm, cứ xem như là để liệu thương vậy.

Chuẩn Đề nhìn y một cái, cũng thu hồi ánh mắt, trong lòng khẽ thở

dài một tiếng, rồi sau đó chậm rãi nhắm mắt lại, cũng bắt đầu liệu thương.

Trong một khu vực nào đó của Hồng Hoang.

Dược Sư và những người khác biết lão sư của mình đã nhìn mình một cái, nhưng tình hình hiện tại của Tây Phương, bọn họ cũng không thể làm gì. "Tây Phương bị trấn phong, tiếp theo mười vạn năm, chúng ta sẽ tu dưỡng tại đây, đợi đến khi Tây Phương giải phong, rồi sẽ trở về Tây Phương." Dược Sư trầm ngâm mấy hơi thở, rồi khẩu trung nói.

Nghe vậy, Di Lặc và những người khác gật đầu, cũng chỉ có thể như vậy.

May mắn thay, mười vạn năm đối với bọn họ không tính là gì, bằng không, e rằng sẽ phải lưu lại bên ngoài quá lâu. "Đã vậy, chúng ta hiện tại cứ ở đây khôi phục thương thế trước đã!" Dược Sư nói. "Vâng, Sư huynh!" Di Lặc, Tâm Trần và Tâm Chúc gật đầu đáp.

Sau đó, bốn vị Đại La Kim Tiên độn về phía một sơn mạch gần đó, bắt đầu việc liệu thương tại nơi này.

Cùng lúc đó, Phản Tuyền Chi Địa.

Đối với tình hình Tây Phương lúc này, Thanh Trần, Hiên Viên và những người khác tuy chấn kinh, nhưng vì Giáo Chủ đã tự mình xuất thủ, nên kết cục như vậy, cũng là lẽ thường.

Rất lâu sau, Hiên Viên hồi thần lại, thần sắc có vài phần chấn kinh nhìn Thương Hiệt, nhìn trên Thiên Linh của Thương Hiệt, lơ lửng một dải Hồng Sa Vân dài ba thước không biết từ khi nào, từ đâu đến. "Thương Hiệt, ngươi..." Hiên Viên nhìn Hồng Sa Vân, trong đó Hồng Sa tràn ngập, đảo qua một cái, ngay cả Nguyên Thần của mình cũng cảm thấy có chút phiêu đãng.

Hiên Viên cũng là tồn tại Đại La Kim Tiên, không phải tiểu bạch của Nhân tộc, tự nhiên biết thân phận của Thương Hiệt nhất định không đơn giản, thực lực như vậy, cùng bảo vật Hồng Sa Vân này, tuyệt phi một tồn tại bình thường.

Chương 360

Cho nên, Hiên Viên lúc này có vài phần không biết nên gọi Thương Hiệt là gì, bởi vì tiền thế của Thương Hiệt, y không hề quen biết. "Cộng Chủ, kiếp này, ta là Thương Hiệt, Nhân tộc, Thương Hiệt!" Thương Hiệt nhìn Hiên Viên, mỉm cười rồi khẩu trung nói.

Lời vừa dứt, trên người y, dường như có gì đó tiêu tan vô tồn, đôi mắt y trong suốt thấy đáy, ánh chiếu thiên địa.

Kiếp này, y là Thương Hiệt của Nhân tộc, chứ không phải Hồng Vân năm xưa. "Hay, Thương Hiệt, hay!" Hiên Viên hiểu lời này của Thương Hiệt có ý gì, tức thì cười nói. "Thương Hiệt Nhân tộc sáng tạo chữ có công, Ngô lấy danh Tổ ban thưởng cho y!" Ngay lúc này, giữa thiên địa, thanh âm của Toại Nhân vang lên, một luồng nhiệt độ khủng bố lan toả. "Tôn Nhân Tổ lệnh!" Nghe lời, Hiên Viên và Thanh Trần cùng những người khác thần sắc túc nhiên, cung thân về phía Thánh Địa.

Vì là do Nhân Tổ ban thưởng, vậy Thương Hiệt sau này chính là Tổ.

Thương Hiệt thấy đã không thể từ chối, liền chắp tay về phía Thánh Địa nói, "Tạ Toại Thánh!" Lễ bái xong, Thương Hiệt nhìn Hiên Viên, mỉm cười nói, "Cộng Chủ, hệ thống Nhân Văn đã thành, tiếp theo, sẽ là con đường trị thế của ngươi." "Có Tổ Nhân tương trợ, Hiên Viên chắc chắn có thể hoàn thành tâm nguyện, mang đến cho Nhân tộc một thịnh thế!" Hiên Viên nghe vậy, tức thì cười lớn.

Sau đó, Hiên Viên hạ lệnh, cho Phong Hậu, Lực Mục bốn người thu biên lực lượng liên minh Đông Di, rồi sau đó bắt đầu con đường phản hồi.

Về phần Nhung Di, từ khi Tân Hoả vừa nổi lên, đã vẫn lạc, hiện tại, tất nhiên đã không còn thủ lĩnh Đông Di nữa.

Nhân tộc hiện tại, tất nhiên đã thống nhất, chờ đợi hoàn thành việc chỉnh hợp liên minh Đông Di, tất cả chính sách của Hiên Viên liền có thể thi triển.

Hiên Viên, Thanh Trần và những người khác dẫn đại quân Hữu Hùng và đại quân liên minh Đông Di tiến về Trần Đô.

Chỉ trong mười năm ngắn ngủi, liên minh Đông Di đã được chỉnh hợp hoàn tất, triệt để dung hợp vào, hình thành một phần tử trong đó.

Còn Khí Vận trước đó bị phân tách, lúc này lại một lần nữa dung hoà làm một, sự dung hợp Khí Vận đề thăng, trực tiếp đưa tu vi của Hiên Viên đề thăng đến Đại La Kim Tiên Hậu Kỳ, thực lực tăng lên không ít.

Bất quá những cái phía sau, thì không thể đề thăng nhanh như vậy nữa, còn cần kết hợp với việc tu hành của chính Hiên Viên.

Bất quá những điều này đều không phải quan trọng nhất, hiện tại điều quan trọng nhất, chính là Nhân tộc thống nhất, con đường trị thế của Hiên Viên, có thể bắt đầu rồi.

Trong Trần Đô của Nhân tộc. "Cộng Chủ, hệ thống Nhân Văn nghiệp đã hoàn thành, con đường trị thế tiếp theo, sẽ giao cho ngươi." Thương Hiệt nhìn Hiên Viên, mỉm cười nói.

Y đã minh ngộ tiền thế kim sinh, cũng đã quyết định con đường kiếp này, con đường của y trong Nhân tộc đã đi xong, hiện tại được Nhân Tổ triệu hoán, tính toán động thân đi đến Nhân tộc Thánh Địa tiềm tu, đạt đến cảnh giới cao hơn.

Dù sao, hiện tại y cũng mới chỉ đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên Viên Mãn mà thôi.

Muốn tiếp tục đề thăng tu vi của mình, tuy các phương diện khác y đều có, nhưng hiện tại thiếu, chính là thời gian.

Mà khoảng thời gian này, y tính toán tiềm tu trong Thánh Địa, bởi vì công việc của Nhân tộc Trần Đô, tất nhiên đã không cần y nữa.

Tiếp theo, sẽ là vũ đài của Hiên Viên.

Hiên Viên gật đầu, rồi sau đó nói, "Đã như vậy, vậy Tổ cứ hảo hảo tu hành trong Thánh Địa, đợi Hiên Viên chứng đạo xong, sẽ lại đến Thánh Địa và Tổ tương tụ." Y tự nhiên biết Thương Hiệt muốn đến Thánh Địa.

Thương Hiệt khẽ gật đầu, rồi sau đó rời khỏi Trần Đô, đi về phía Thánh Địa.

Còn Hiên Viên, nhìn Thương Hiệt rời đi xong, cũng chuẩn bị bắt đầu con đường trị thế của mình.

Hiên Viên sau khi chiến thắng Cửu Lê và liên minh Đông Di, liền kết thúc thời đại liên minh bộ lạc Nhân tộc năm xưa, đã kiến quốc, phân chia châu dã.

Tám nhà là một tỉnh, ba tỉnh là một lân.

Ba lân là một bằng, ba bằng là một lý, năm lý là một ấp, mười ấp là đô, mười đô là một sư, mười sư là châu, tổng cộng có Cửu Châu là Ký, Dương, Lương, Trọng, Định, Quốc, Đô.

Lấy Ký Châu làm trung tâm của Cửu Châu, là quốc đô; thiết lập các chức quan, đặt Tả Hữu Đại Giam, giám sát vạn quốc, thiết lập Tam Công, Tam Thiếu, Tứ Phụ, Tứ Sử, Lục Tướng, Cửu Đức cộng một trăm hai mươi quan vị để quản lý quốc gia.

Sau khi thiên hạ thống nhất, Hiên Viên phân chia châu dã, chế lễ hưng nhạc, giáo hóa bách tính.

Đồng thời còn phát minh các loại khí cụ vật dụng, tiện lợi cho sinh hoạt hằng ngày.

Trong đó, đại thần Tào Hồ phát minh áo trên, Bá Dư tạo áo dưới, Vu Tắc làm giày dép, bách tính từ đó không còn mặc da thú, vỏ cây.

Lại có tộc trưởng Đỗ Tộc là Đỗ Khang, phát minh rượu, để lương thực dư thừa được tận dụng tốt hơn.

Như vậy, vừa tận dụng được lương thực, sáng tạo ra vật phẩm mới, cũng làm phong phú thêm cuộc sống.

Hiên Viên còn dựa theo nguyên lý lá phù phiêu trên mặt nước mà chế tạo thuyền bè, sau đó lại phối hợp với cách đi lại trên mặt nước.

Lại dựa theo nguyên lý chuyển động của bồng mà phát minh ra bánh xe, tiện lợi cho việc đi lại.

Hiên Viên tiếp đó lại lệnh người chế tác nồi hấp, khiến bách tính có thể hấp cơm nấu cháo.

Sau này lại xây nhà cửa, đắp thành ấp, khiến bách tính không còn sống trong hang ổ.

Hiên Viên lại cùng Kỳ Bá soạn Nội Ngoại Kinh, khiến bệnh tật của bách tính được trị khỏi.

Y còn xác định tên gọi của vạn vật thiên hạ, phân chia tinh độ thành Nhị Thập Bát Tú.

Lấy Giáp Ất Thập Thiên Can để tính ngày, lấy Tý Sửu Thập Nhị Thần để tính tháng, và Lục Tuần là một Giáp Tý.

Về mặt chính trị, Hiên Viên đề xuất với các quan viên các cấp "Lục Cấm Trọng" ("Thanh Cấm Trọng, Sắc Cấm Trọng, Y Cấm Trọng, Hương Cấm Trọng, Vị Cấm Trọng, Thất Cấm Trọng"), yêu cầu quan viên tiết kiệm, giản dị, phản đối xa hoa.

Đề xuất lấy đức trị quốc, "Tu Đức Chấn Binh" khắp thiên hạ, một lòng tu đức, duy nhân thị hành, tu đức lập nghĩa, đặc biệt là thiết lập "Cửu Đức Chi Thần", giáo dưỡng bách tính Cửu Hành, tức Hiếu, Tín, Trung để tiến hành xây dựng tư tưởng đạo đức.

Trong việc dùng nhân tài, phóng hiền, tuyển hiền, nhậm năng, sử dụng nhân tài.

Thực hành lấy pháp trị quốc, thiết lập "Lễ Pháp Độ", "trị pháp mà không thay đổi", mệnh Lực Mặc đảm nhiệm pháp quan, đối với kẻ phạm tội nặng thì xử lưu thất, kẻ tội đại tội cực thì xử trảm thủ.

Về nông nghiệp, Hiên Viên cũng có nhiều sáng tạo phát minh, trong đó chủ yếu là thực hành chế độ điền mẫu.

Trước Hiên Viên, ruộng đất vô biên, canh tác vô số, Hiên Viên lấy bộ trượng mẫu, để phòng tránh tranh chấp, phân chia lại toàn bộ đất đai quốc gia.

Đối với nông điền thực hành chế độ canh tác, kịp thời gieo trồng bách cốc, phát minh chày cối, khai phá vườn tược, chợ búa, trồng trọt cây ăn quả rau xanh, trồng dâu nuôi tằm, tự nuôi thú cầm, tiến hành chăn thả, v.v.

Về dệt may, phát minh khung cửi, tiến hành dệt may, chế tác y phục, giày mũ, màn che, chăn, áo khoác, lông thú, lọng che, khôi giáp.

Về chế gốm, chế tạo bát, nồi, chảo, v.v.

Về luyện kim, luyện đồng, chế tạo đỉnh đồng, gương đồng.

Về kiến trúc, xây dựng cung thất, loan điện, đình, minh đường, thành bảo, tẳm thất, từ miếu, ngự phòng cung, v.v.

Về giao thông, chế tạo thuyền bè, xe, chỉ nam xa, ký lý cổ xa.

Về binh khí, chế tạo đao, thương, cung tên, nỏ, lục đạo, cờ xí, ngũ

phương kỳ, kèn hiệu, trống lớn, binh phù, thang mây, lầu lỗ ngự, v.v.

Về sinh hoạt hằng ngày, nấu chín thức ăn, rượu, thước, đấu, quy củ, mực nghiên, kỷ án ấn tịch, túc cúc, v.v.

Chương 361

Ngoài mấy phương diện trước đó, trên phương diện giao dịch, phát minh ra thước và tiền, dùng thước để đo kích thước vật phẩm, còn căn cứ giá trị vật phẩm, lấy số lượng tiền tệ để tiêu chú, như vậy giải quyết nan đề giao dịch của Nhân tộc.

Là Cộng Chủ Nhân tộc, Hiên Viên có bốn phi mười tần, chính phi là Tây Lăng Thị, tên Luy Tổ.

Nàng thân tự hái dâu nuôi tằm, dạy dân dệt vải, người đời gọi nàng là Tiên Tằm.

Tương truyền có một thiếu nữ khi đang nuôi tằm trong vườn dâu, đã gặp Hiên Viên.

Hiên Viên thấy trên người nàng mặc một bộ y phục lụa vàng, toả ra ánh sáng vàng dịu dàng, nhẹ nhàng, trên mặt đất chất đống tằm kén.

Hiên Viên liền hỏi thiếu nữ trên người mặc thứ gì, thiếu nữ liền nói về đạo lý trồng dâu nuôi tằm dệt lụa.

Hiên Viên nghe xong, nhớ đến việc người dân còn đang sống cuộc sống mùa hạ mặc lá cây, mùa đông mặc da thú, quanh năm bốn mùa y phục không đủ che thân, cảm thấy đây là một phát minh vĩ đại, có thể giúp người dân mặc áo chống lạnh.

Y liền cùng vị thiếu nữ này kết làm phu thê, để nàng hướng dẫn bách quan và bách tính kỹ thuật nuôi tằm trồng dâu.

Vị thiếu nữ này chính là Chính Phi Luy Tổ của Hiên Viên, khi đó Hiên Viên cũng đã đến tuổi ba mươi lập thân.

Sau khi Hiên Viên phong Luy Tổ làm Chính Phi, Luy Tổ liền tổ chức một số lượng lớn nữ tử lên núi trồng dâu nuôi tằm dệt lụa.

Nhưng rất nhanh lại gặp phải một nan đề lớn, tằm nuôi rất nhiều, kén cũng sản xuất không ít tơ và dệt vải lại gặp khó khăn.

Ngay lúc này, trong đám nữ tử có một nữ tử thân hình thấp bé, da đen sạm, mặt mũi xấu xí đã phát minh ra bánh xe guồng tơ và khung cửi dệt tơ.

Hiên Viên sau khi biết được, hết lời tán thưởng phát minh này, để nàng truyền thụ kỹ nghệ cho mọi người.

Sau này dưới sự mai mối của Luy Tổ, Hiên Viên đã cưới vị nữ tử xấu xí này, làm Thứ Phi.

Vị Thứ Phi này được hậu nhân tôn xưng là Mô Mẫu.

Làm xong tất cả những điều này, Hiên Viên bắt đầu tuần du thiên hạ, phong thiền Thái Sơn.

Hiên Viên về phía đông đã đến Đông Hải, leo lên Hoàn Sơn và Thái Sơn.

Về phía tây đã đến Không Đồng, leo lên Kê Đầu Sơn.

Về phía nam đã đến Trường Giang, leo lên Hùng Sơn, Tương Sơn.

Về phía bắc đã khu trục bộ tộc Huân Chúc, đến Phủ Sơn cùng chư hầu hợp nghiệm phù khế, rồi ngay dưới chân núi Trục Lộc Sơn đã xây dựng đô ấp.

Hiên Viên thiên di khắp nơi, không có nơi ở cố định, mang binh đi đến đâu, liền thiết lập quân doanh ở đó để tự vệ.

Các chức quan do Hiên Viên phong đều dùng "Vân" để đặt tên, quân đội xưng là Vân Sư.

Sau đó Hiên Viên càng chuyên tâm nghiên cứu ra độ lượng hành, dùng để đo lường kích thước chính xác của một vật phẩm.

Từ đó, Nhân tộc lại một lần nữa bước vào thời kỳ phát triển tốc

độ cao, uy vọng của Hiên Viên cũng ngày càng cao, nay đã không kém gì Thiên Hoàng Phục Hy và Địa Hoàng Thần Nông thị nữa rồi.

Tại Trần Đô của Nhân tộc.

Hiên Viên trở về bộ lạc, nghĩ rằng những việc mình cần làm đều đã hoàn tất.

Người bèn nảy sinh ý định cầu thuật trường sinh, bèn tìm đến Thanh Trần, Huyền Nữ và những người khác để hỏi về phương pháp tu đạo dưỡng sinh.

Cứ như vậy hơn mười năm sau, Hiên Viên đã viết ra các thư tịch như 《Âm Phù Kinh》, 《Hoàng Đế Thái Ất Bát Môn Nhập Thức Quyết》, 《Hoàng Đế Thái Nhất Bát Môn Nhập Thức Bí Quyết》, 《Hoàng Đế Thái Ất Bát Môn Nghịch Thuận Sinh Tử Quyết》.

Ngoài ra, Hiên Viên còn phát hiện ra cơ thể con người ngầm tương hợp với Hồng Hoang, hai mắt đại diện cho Thái Dương Tinh và Thái Âm Tinh, còn phế, can, thận, tâm, tỳ trong cơ thể đại diện cho Thiên Địa Ngũ Hành.

Người còn tổng kết các vị trí dùng để trị liệu tật bệnh, thậm chí còn đặt cho những vị trí đó một cái tên vô cùng xác đáng là "huyệt vị".

Hơn nữa, Người còn đặt cho các đường ống vận hành huyết dịch một cái tên thích hợp là "kinh mạch".

Về sau, Hiên Viên dựa trên nhiều năm nghiên cứu và các sự kiện xử lý bệnh tật của Nhân tộc, đã viết một cuốn sách về nội khoa, tên là 《Hoàng Đế Nội Kinh》.

Cùng với sự ra đời của 《Hoàng Đế Nội Kinh》, về phương diện y học, bất kể là ngoại khoa của Thần Nông hay nội khoa của Hiên Viên đều đã hoàn thiện.

Nhân tộc cũng từ đó mà được hưởng lợi, không còn bị bệnh tật

quấy nhiễu.

Sau khi Hiên Viên bình định và thống nhất Nhân tộc, các đệ tử Thánh địa đến tương trợ lần này lại không trở về Nhân tộc Thánh địa.

Trong thời gian Hiên Viên trị vì, các đệ tử Thánh địa cũng theo sát bên cạnh Người, một mặt phụ tá Người cai quản Nhân tộc, mặt khác dùng phương pháp của Thánh địa để dạy dỗ một số người trong Nhân tộc tu hành, tiếp tục truyền bá Thánh địa.

Trong nhất thời, tín ngưỡng và khí vận của Thánh địa đều tăng lên không ít.

Đối với sự sắp xếp này, Toại Nhân cũng vô cùng hài lòng, vốn dĩ đã được sắp đặt như vậy.

Thấy tình hình này, ngài bèn tạm thời không để ý tới, chờ đợi Hiên Viên viên mãn chứng đạo.

Thời gian thoáng chốc trôi qua, lặng lẽ giữa chốn nhân gian, Hiên Viên tại vị đã được mấy trăm năm.

Khi Hiên Viên dần cảm thấy mình sắp viên mãn, Người cũng luôn tìm kiếm người kế vị cho mình.

Dù hơn trăm năm không có kết quả, nhưng Người vẫn không từ bỏ, vẫn luôn tìm kiếm.

Cho đến ngày vợ của Người là Luy Tổ sinh hạ con trai trưởng, Hiên Viên mới từ bỏ việc tìm kiếm, bởi vì từ dị tượng khi con trai mình ra đời, Hiên Viên cảm thấy, người kế vị của mình rất có thể chính là con trai mình.

Nếu giống như mình lúc đầu, thì trong Nhân tộc hẳn là còn có các bộ lạc khác có dị tượng, nhưng hiện tại mà nói, chỉ có Trần Đô có, chỉ có con trai của mình, vậy thì không có gì bất ngờ, chính là nó.

Tại Trần Đô, trong nơi ở của Cộng chủ. "Thu!" Trên bầu trời, năm con phượng hoàng ngũ sắc bay lượn hót vang, còn có không ít linh điểu tụ tập.

Huyền quang từng trận, bao phủ phương viên ngàn vạn dặm, lại có vô số linh khí ngưng kết, kim hoa đóa đóa, rơi xuống nơi Luy Tổ sinh sản.

Trên Trần Đô, còn có khí vận Nhân tộc nghiêng về, lại có khí vận Hồng Hoang ngưng kết.

Đối mặt với dị tượng như vậy, Hiên Viên nở một nụ cười, trong lòng đã có quyết định.

Sau đó, Người đặt tên cho con trai mình là Thiếu Hạo, còn có tên là Thanh Dương Thị.

Tại Hồng Hoang, Đông Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung. "Vị đứng đầu Ngũ Đế đã giáng thế, Quảng Thành Tử, ngươi hãy đi đi, hảo hảo giáo huấn Nhân Hoàng tu hành và đạo trị thế…" Nguyên Thủy nhìn Quảng Thành Tử đang ngồi bên dưới, nhàn nhạt mở miệng nói.

Y không để Quảng Thành Tử đến Nhân tộc quá sớm, tình hình của Ngũ Đế bây giờ không giống như Tam Hoàng, cho nên Nguyên Thủy đợi Nhân Hoàng giáng thế, sau khi dị tượng xuất hiện mới để đệ tử Quảng Thành Tử lên đường. "Đệ tử hiểu!" Quảng Thành Tử nghe vậy, lập tức chắp tay nói.

Nguyên Thủy gật đầu, mở miệng nói: "Ngươi đi đi!" "Vâng, Lão sư!" Quảng Thành Tử chắp tay, sau đó xoay người rời đi. "Như vậy, Xiển giáo chỉ còn lại vị cuối cùng, chỉ là không biết, vị đứng đầu Ngũ Đế này có thể có được bao nhiêu công đức Nhân Hoàng?

Nghĩ lại, hẳn là sẽ không kém Tam Hoàng quá nhiều, dù sao cũng là người đứng đầu Ngũ Đế…" Nguyên Thủy thầm nghĩ trong lòng,

ánh mắt rơi xuống Trần Đô của Nhân tộc, trong mắt thần quang lấp lóe.

Chương 362

Vài hơi thở sau, Nguyên Thủy thu hồi ánh mắt, tạm thời không để ý tới nữa, chờ đợi Hiên Viên thiện nhượng.

Tại Trần Đô của Nhân tộc.

Nháy mắt đã mấy năm trôi qua, Quảng Thành Tử tuy chỉ ở cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, nhưng tốc độ cũng không chậm, nay đã đến Trần Đô, dự định thu Thiếu Hạo làm đệ tử.

Đương nhiên, trước đó, y còn cần gặp Hiên Viên một lần.

Hiên Viên biết được là Quảng Thành Tử đến thu đồ đệ, lập tức đến nghị sự sảnh, gặp mặt Quảng Thành Tử. "Thì ra là đại đệ tử của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Quảng Thành Tử thượng tiên giá lâm, Hiên Viên có lỗi vì không đón tiếp từ xa…" Quảng Thành Tử dù sao cũng là đại đệ tử dưới trướng Thánh nhân, Hiên Viên cũng làm đủ lễ số. "Cộng chủ khách sáo, Quảng Thành Tử lần này đến, là phụng mệnh Lão sư, đến thu con trai của Cộng chủ làm đồ đệ…" Quảng Thành Tử lập tức đứng dậy, chắp tay nói với Hiên Viên.

Hiên Viên là Nhân Hoàng, một trong Tam Hoàng, địa vị tôn sùng, dù y là đệ tử Thánh nhân, cũng không dám quá tùy tiện, lễ số nên làm vẫn phải làm đủ.

Nghe vậy, Hiên Viên nở một nụ cười, xem ra, con trai mình Thanh Dương, chính là người kế vị không còn nghi ngờ gì nữa.

Trước có dị tượng lúc sinh ra, sau có đệ tử Thánh nhân thu làm đồ đệ, tình huống này giống hệt như Tam Hoàng. "Nếu là mệnh lệnh của Thánh nhân, Hiên Viên sao có lý do không đồng ý.

Con ta Thanh Dương, từ hôm nay trở đi, sẽ bái tiên trưởng làm

thầy…" Hiên Viên suy nghĩ một lát, rồi mỉm cười nói với Quảng Thành Tử. "Cộng chủ yên tâm, Quảng Thành Tử tự sẽ hết lòng dạy dỗ, để tu vi của Thanh Dương nhanh chóng tăng tiến…" Quảng Thành Tử chắp tay nói.

Hiên Viên gật đầu, sau đó cho người đưa Thanh Dương đến, rồi chính thức bái Quảng Thành Tử làm thầy.

Thanh Dương tuy mới vài tuổi, nhưng thân là người đứng đầu Ngũ Đế, đã sớm thể hiện ra mặt kinh người.

Tuổi còn nhỏ, nhưng đã biết là tiên trưởng thu mình làm đồ đệ, liền cung kính bái Quảng Thành Tử làm thầy, bắt đầu theo y tu hành.

Những ngày sau đó, Hiên Viên không tìm người kế vị nữa, toàn lực cai quản Nhân tộc.

Hiện tại còn một khoảng thời gian nữa mới viên mãn, Người cũng không vội, cứ từ từ, dù sao tình hình của Thanh Dương cũng mới bắt đầu, trước tiên đợi nó có thể một mình đảm đương một phương rồi hãy nói, khoảng thời gian này cũng có thể để nó học hỏi thêm.

Nháy mắt đã hơn mười năm trôi qua.

Thanh Dương nay đã trưởng thành, dưới sự tu hành theo Quảng Thành Tử, tuy tu vi chỉ mới là Kim Tiên, nhưng tốc độ như vậy, ngay cả Hiên Viên cũng cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng Người cũng hiểu, đã là thân Nhân Hoàng, tự có mặt phi phàm, tu hành nhanh chóng chính là một trong số đó.

Thanh Dương hiện đã trưởng thành, trong những năm này, Hiên Viên cũng đã dạy nó không ít chuyện cai quản bộ lạc, Thanh Dương lại có thiên tư tốt, rất nhanh đã nắm giữ.

Hiên Viên không lập tức truyền vị cho Thanh Dương, mà tạm thời phân đất của liên minh Đông Di làm phong địa cho Thanh Dương, để

nó ở đó cai trị, đợi khi nó cai trị có thành tích rồi mới truyền vị cho nó.

Dù sao bây giờ thời cơ chứng đạo vẫn chưa đến, Hiên Viên cũng không vội, nên trước tiên xem tình hình của Thanh Dương thế nào.

Còn Thanh Dương, sau khi được phong đất liên minh Đông Di, liền cùng Quảng Thành Tử đến bộ lạc Đông Di.

Liên minh Đông Di, tuy cách Trần Đô khá xa, nhưng với thực lực hiện tại của Quảng Thành Tử và Thanh Dương, cũng không mất quá nhiều thời gian.

Chỉ mười năm, đã đến được liên minh Đông Di.

Đối với Thanh Dương mới đến cai trị, tộc nhân của liên minh Đông Di đều đã biết, đây là con trai của Cộng chủ, cũng biết rằng vị này lúc ra đời đã có đại dị tượng, đại khí vận, còn có phượng hoàng vây quanh.

Tình huống như vậy, họ tự nhiên hiểu rằng, vị này e rằng lại là một vị Nhân Hoàng.

Được một vị Nhân Hoàng tương lai cai trị, người Đông Di tự nhiên vui mừng, trước đây Đông Di ở trong Nhân tộc không được tốt lắm, họ cũng hy vọng, Thanh Dương lần này có thể dẫn dắt Đông Di tốt hơn, cai trị tốt hơn, một lần nữa thể hiện uy danh của Đông Di trong Nhân tộc.

Vì vậy, họ cũng mong chờ sự cai trị của Thanh Dương.

Thanh Dương dù sao cũng là Nhân Hoàng tiếp theo, người đứng đầu Ngũ Đế, đối với việc cai trị tự nhiên có năng lực thiên bẩm.

Tuy hiện tại Nhân tộc đã thống nhất, những việc nó có thể làm đã không còn nhiều, nhưng ổn định mọi thứ và tiến bộ vững chắc cũng là việc vô cùng khó khăn.

Trong vòng mười mấy năm ngắn ngủi, thực lực tổng thể của liên minh Đông Di đều có sự tăng tiến, so với các bộ lạc khác mà nói, đã là rất tốt rồi, phải biết rằng, từ sau khi liên minh Đông Di và Hữu Hùng tranh phong, thực lực đã giảm sút vô số.

Xét về thực lực các bộ lạc lân cận, liên minh Đông Di hiện tại thực sự chỉ được coi là bộ lạc hạng ba của Nhân tộc ngày trước, sau khi Thanh Dương đến cai trị, thực lực tăng tiến vững chắc, đã có thực lực của bộ lạc hạng hai.

Các bộ lạc lân cận, thấy thực lực liên minh Đông Di tăng nhanh như vậy, liền có một số thủ lĩnh bộ lạc đến học hỏi phương pháp cai trị của Thanh Dương, cũng như các phương pháp cải cách trong bộ lạc, muốn nâng cao thực lực của bộ lạc mình.

Hiện tại toàn bộ Nhân tộc, dưới sự cai trị của Cộng chủ, thực lực đã tăng lên vô số, trên mọi phương diện đều có những cải cách trọng đại.

Nhưng Nhân tộc rốt cuộc không phải là Nhân tộc của ngày xưa, số lượng đông đảo, phạm vi rộng lớn, muốn mỗi chính sách đều được thực thi hoàn hảo, cũng không phải chuyện dễ dàng.

Đặc biệt là các bộ lạc gần liên minh Đông Di này, đều thuộc vùng đất xa xôi, một số chính sách cũng không được thực thi hoàn hảo, bây giờ có Thanh Dương đến liên minh Đông Di cai trị, liền vận dụng rất nhiều phương pháp cai trị, khiến liên minh Đông Di trên mọi phương diện đều được nâng cao đáng kể.

Các bộ lạc lân cận, sau khi nghe tin con trai Cộng chủ Thanh Dương đến liên minh Đông Di cai trị, thực lực của liên minh Đông Di tăng lên lớn như vậy, liền lần lượt đến học hỏi, muốn một lần nữa nâng cao thực lực bộ lạc của mình.

Thanh Dương đối với những yêu cầu của các thủ lĩnh này cũng

không hề từ chối, đều hết lòng truyền thụ, đem những việc cai trị truyền thụ cho họ.

Đều là người Nhân tộc, hiện tại Nhân tộc thống nhất, đều phải được nâng cao, không thể có nơi thực lực cường hãn, có nơi lại quá yếu kém.

Sau khi Thanh Dương truyền thụ không ít phương pháp cai trị, các vùng đất Nhân tộc lân cận đều được nâng cao, thực lực tổng thể đều tăng lên không ít.

Thanh Dương biết cha mình sắp chứng đạo Nhân Hoàng, hiển nhiên việc nâng cao thực lực Nhân tộc là vô cùng quan trọng, điều này sẽ nâng cao khí vận, khí vận lại phản hồi lên người cha, đẩy nhanh sự viên mãn, đối với cha mình mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Cho nên, đây cũng là một trong những lý do Thanh Dương truyền thụ phương pháp cai trị cho các thủ lĩnh kia, nâng cao thực lực Nhân tộc khu vực này.

Như vậy, dù là liên minh Đông Di hay các khu vực lân cận, thực lực đều được nâng cao, sau đó bắt đầu tăng tiến một cách ổn định.

Đối với những việc Thanh Dương làm ở liên minh Đông Di, Hiên Viên ở Trần Đô tự nhiên biết rõ.

Người cũng biết năng lực cai trị của Thanh Dương, khi Người truyền thụ cho nó phương pháp cai trị Nhân tộc, nó đã có thể một biết ba, về mặt cai trị Nhân tộc, so với mình cũng không kém bao nhiêu.

Nếu không phải vì hiện tại Nhân tộc thống nhất, thời đại hòa bình, có xu hướng bình lặng, nếu không, tài năng của Thanh Dương còn hơn thế nữa. "Thời cơ chứng đạo, không còn xa nữa…" Hiên Viên khẽ nói, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang, trong đôi mắt hơi nheo lại, một đạo thần quang chợt lóe lên.

Tại liên minh Đông Di của Nhân tộc. "Thanh Dương, ngươi đã quyết định chưa?" Quảng Thành Tử vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thanh Dương, mở miệng hỏi. "Ta tự nhiên đã quyết định.

Chuyện này, ta cảm thấy có liên quan đến việc chứng đạo của ta, hơn nữa, cũng không xung đột với việc cai trị của ta, phải không?" Thanh Dương nghe vậy, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Quảng Thành Tử gật đầu, lời của Thanh Dương tuy không sai, nhưng đây dù sao cũng là việc tái lập một quốc gia, đối với Nhân tộc hiện tại, tái lập một quốc gia không phải là chuyện đơn giản.

Y suy nghĩ một lát, rồi nói: "Chuyện này hệ trọng, cần phải thương nghị với Cộng chủ một phen." Thanh Dương nghe vậy, gật đầu, định truyền tin hỏi ý kiến cha mình.

Nếu con đã quyết định, vậy cứ buông tay làm đi!

Chương 363

Đột nhiên, bốn phương tám hướng vang lên giọng nói của Hiên Viên.

Hiên Viên hiện đã là tồn tại Chuẩn Thánh sơ kỳ, lại đang trong giai đoạn sắp chứng đạo, với năng lực Cộng chủ hiện tại của Người, muốn truyền âm đến bất kỳ nơi nào trong Nhân tộc đều là chuyện dễ như trở bàn tay.

Dù sao, Nhân tộc được thống nhất trong tay Người, không giống như Thiên Hoàng và Địa Hoàng ngày xưa. "Đa tạ phụ thân!" Thanh Dương vẻ mặt vui mừng, lập tức đứng dậy, hướng về phía Trần Đô hành lễ.

Quảng Thành Tử cũng hơi chắp tay về phía Trần Đô, nếu Hiên Viên không có ý kiến, y tự nhiên cũng không có dị nghị gì khác. "Nếu Cộng chủ đã đồng ý, vậy ngươi cứ làm đi!

À đúng rồi, nếu ngươi tái lập quốc gia, có cần để người của liên minh Đông Di trợ giúp không?

Dù sao tái lập một quốc gia không phải dễ dàng." Quảng Thành Tử nhướng mày, nhìn Thanh Dương nói.

Y tuy là người tu hành, không rành đạo trị thế, nhưng cũng biết cái khó của việc tái lập quốc gia, nên mới hỏi Thanh Dương có cần người giúp không. "Lão sư không cần lo lắng, quốc gia này, ta không dùng người Nhân tộc." Thanh Dương nghe vậy, mỉm cười nói. "Không dùng người Nhân tộc?!" Quảng Thành Tử nhíu mày, nhất thời không hiểu ý của Thanh Dương.

Nhưng nhìn vẻ mặt của nó, hiển nhiên đã có kế hoạch trong lòng, y gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Nhiều năm sau, Thanh Dương đã đạt tới cảnh giới Thái Ất, đến ngoài Đông Hải, dự định ở đây tái lập một quốc độ. "Thu!" Thanh Dương đến đây không lâu, liền nghe được tiếng phượng hoàng hót vang, ngay sau đó thấy một con phượng hoàng ngũ sắc bay tới, còn có các linh điểu khác tụ tập.

Thấy vậy, Thanh Dương nở một nụ cười, lúc nó ra đời, có phượng hoàng giáng lâm, chuyện này nó biết, sau này ở liên minh Đông Di, phượng hoàng luôn là đồ đằng của Đông Di.

Bây giờ, quốc gia nó muốn lập, chính là lấy các loại linh điểu làm thần dân, Bách Điểu Chi Quốc.

Mà đứng đầu bách điểu, chính là phượng hoàng!

Phượng hoàng tổng quản bách điểu, sau đó Thanh Dương lại phái én quản lý mùa xuân, chim bách lao quản lý mùa hè, chim sẻ quản lý mùa thu, gà gấm quản lý mùa đông.

Ngoài ra, nó lại phái năm loại chim để quản lý công việc hàng ngày.

Chim cưu hiếu thuận quản lý giáo dục, chim trĩ hung mãnh quản lý quân sự, chim cuốc công bằng quản lý kiến trúc, chim ưng uy nghiêm quản lý pháp luật, chim bồ câu giỏi biện luận quản lý ngôn luận.

Lại có chín loại chim cu quản lý nông nghiệp, để nhân dân không đến nỗi dâm dật phóng đãng.

Năm loại gà rừng lần lượt quản lý năm công chủng là mộc công, tất công, đào công, nhiễm công, bì công.

Đến đây, Bách Điểu Chi Quốc do Thanh Dương sáng lập đã chính thức hoàn thành.

Bách Điểu Chi Quốc của Thanh Dương ở ngoài Đông Hải, Hiên Viên tự nhiên biết rõ.

Người tuy ngạc nhiên vì Thanh Dương lại lập một quốc độ như vậy, nhưng lúc nó ra đời, dù sao cũng là phượng hoàng giáng lâm, bách điểu vây quanh, có ý tưởng này cũng là bình thường.

Nó đem phương pháp cai trị Nhân tộc vận dụng vào Bách Điểu Chi Quốc, xử lý mọi việc rất tốt, tu vi của bản thân cũng có sự tăng tiến, nay đã bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Còn liên minh Đông Di và các khu vực lân cận, sau khi được Thanh Dương cai trị và truyền bá phương pháp cai trị, thực lực đã tăng lên không ít, cũng dần dần khôi phục lại tình hình ban đầu, không còn thua kém Nhân tộc tổng thể bao nhiêu.

Hiên Viên dần cảm thấy ngày mình chứng đạo không còn xa, đến lúc đó có thể triệu hồi Thanh Dương.

Thời gian trôi qua, lại mấy trăm năm nữa.

Trong khoảng thời gian này, một người con trai khác của Hiên Viên là Xương Ý, sinh được một đứa con trai mang dị tượng.

Ngày nó chào đời, trời giáng một đạo nhuệ kim chi khí, một hư ảnh đao kiếm xuất hiện giữa không trung, mơ hồ có thể nghe thấy tiếng đao kiếm giao tranh.

Lại có khí vận Nhân tộc và khí vận Hồng Hoang ngưng kết, tường thụy từng trận, huyền quang bao phủ, chấn động ngàn vạn dặm.

Hiên Viên vô cùng vui mừng, xem ra sau này Thanh Dương không cần phải giống mình, khổ sở tìm kiếm người kế vị, chỉ cần bồi dưỡng tốt nó, là có thể kế vị Thanh Dương.

Sau đó, Hiên Viên đặt tên cho cháu mình là Chuyên Húc, hiệu là Cao Dương Thị.

Không lâu sau, trưởng lão của Xiển giáo, Nhiên Đăng đạo nhân, từ phương Đông đến, trực tiếp thu Chuyên Húc làm đệ tử.

Thấy vậy, Hiên Viên càng có thể khẳng định, Chuyên Húc chính là người kế vị sau Thanh Dương.

Vì vậy, trong lúc Nhiên Đăng đạo nhân dạy dỗ Chuyên Húc, Hiên Viên cũng dạy Chuyên Húc việc cai trị, trước khi mình viên mãn chứng đạo, đem mọi việc cai trị dạy cho Chuyên Húc, sau đó lại học theo Thanh Dương.

Cứ như vậy, mấy trăm năm qua đi, Chuyên Húc đã là tồn tại cảnh giới Kim Tiên.

Nó rời khỏi Trần Đô, hướng về Bách Điểu Chi Quốc của Thanh Dương.

Dưới sự dẫn dắt của cao thủ Chuẩn Thánh là Nhiên Đăng đạo nhân, tốc độ rất nhanh, chỉ mười mấy năm ngắn ngủi đã đến Bách Điểu Chi Quốc.

Thanh Dương đối với việc cháu mình đến, cũng vô cùng vui mừng, sau khi gặp Nhiên Đăng trưởng lão, liền dẫn theo Chuyên Húc, bắt đầu giảng giải về Bách Điểu Chi Quốc, thuận tiện để nó giúp mình quản lý Bách Điểu Chi Quốc.

Nó cũng hiểu ý của cha mình, ở Nhân tộc, cha dạy dỗ cũng gần như đủ rồi, vậy thì ở Bách Điểu Chi Quốc này, để Chuyên Húc hảo hảo buông tay cai trị một phen, xem thành quả thế nào.

May mắn thay, việc cai trị của Chuyên Húc làm rất tốt, Thanh Dương vô cùng hài lòng.

Sau đó, Thanh Dương trong lúc dạy Chuyên Húc chính vụ, việc cai trị, còn chế tác cầm sắt, dạy Chuyên Húc đàn hát, ở Bách Điểu Chi Quốc này, hai người sống rất vui vẻ.

Quảng Thành Tử và Nhiên Đăng đạo nhân thấy hai vị trong Ngũ Đế trước sau tụ họp như vậy, quả thật không giống với Tam Hoàng

trước đây.

Ngay cả phương pháp cai trị chính vụ cũng khác. "Xem tình hình của Hiên Viên Cộng chủ, đã sắp chứng đạo Nhân Hoàng rồi," Nhiên Đăng đạo nhân nhìn về hướng Trần Đô, mở miệng nói. "Thủ đoạn cai trị Nhân tộc của Thanh Dương đã không kém Hiên Viên Cộng chủ bao nhiêu, nếu không phải tình hình Nhân tộc đã ổn định, Thanh Dương cũng có thể ra sức cai trị một phen, ngươi xem Bách Điểu Chi Quốc này, đã đủ thấy rõ rồi," Quảng Thành Tử nghe vậy, gật đầu nói.

Nhiên Đăng gật đầu, năng lực của Thanh Dương và Chuyên Húc đều không tệ, làm Cộng chủ, quả thực là như vậy.

Nhân tộc hiện tại ổn định, không có việc gì lớn, có thể làm không nhiều, cho nên mới có tình huống Bách Điểu Chi Quốc này.

Nhưng như vậy cũng tốt, mình có thể hảo hảo dạy dỗ họ tu hành.

Cứ như vậy, lại mấy chục năm sau.

Chuyên Húc rời khỏi Bách Điểu Chi Quốc, đến phong địa của mình, bắt đầu việc cai trị trong Nhân tộc.

Nhiên Đăng dẫn Chuyên Húc đi, còn Thanh Dương thì chờ đợi sự triệu hoán của Hiên Viên.

Như vậy, lại hơn mười năm sau, Hiên Viên triệu hoán Thanh Dương trở về Trần Đô.

Thanh Dương đem cây cầm sắt mình tạo ra chìm xuống đáy Đông Hải, sau đó cùng Quảng Thành Tử hướng về Trần Đô.

Trần Đô, trong nơi ở của Cộng chủ.

Chương 364

"Bách Điểu Chi Quốc của con, cai trị không tồi, Đông Di và các vùng lân cận cũng được cai trị ngăn nắp, ngay cả ta, e rằng cũng chỉ đến thế mà thôi," Hiên Viên nhìn Thanh Dương, mỉm cười nói. "Phụ thân quá khen, đều là do phụ thân dạy dỗ tốt," Thanh Dương mỉm cười nói. "Từ bây giờ, con hãy ở lại Trần Đô, học hỏi những việc cuối cùng, sau đó sẽ tiếp nhận ngôi vị Cộng chủ," Hiên Viên nói. "Vâng, phụ thân!" Hiên Viên gật đầu, sau đó dẫn theo Thanh Dương, bắt đầu toàn diện tiếp quản công việc của Nhân tộc.

Thanh Dương dù sao cũng đã theo Hiên Viên học tập trước, sau đó cai trị Đông Di và các khu vực lân cận, rồi lại một mình cai trị Bách Điểu Chi Quốc, bây giờ học tập tiếp quản công việc của Nhân tộc, đối với nó mà nói, không có vấn đề gì lớn.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, Thanh Dương đã toàn diện tiếp quản công việc của Nhân tộc, hơn nữa cai trị ngăn nắp.

Đối với điều này, Hiên Viên vô cùng hài lòng, sau đó liền tuyên bố với Nhân tộc, năm mươi năm sau, sẽ truyền vị cho Thanh Dương.

Đối với Thanh Dương, mọi người trong Nhân tộc đều không có bất kỳ dị nghị nào, tình hình của Thanh Dương trong những năm qua họ đều chứng kiến, vùng đất Đông Di cũng là nhờ có nó mới được nâng cao nhiều như vậy.

Nghe nói ngoài Đông Hải, còn có Bách Điểu Chi Quốc do Thanh Dương lập nên, những chuyện này đều chứng minh năng lực của nó.

Cho nên, truyền ngôi vị Cộng chủ cho Thanh Dương, mọi người trong Nhân tộc đều không có bất kỳ dị nghị nào.

Tại Thánh địa Nhân tộc, trong Nhân Tổ Điện. "Nội dung trị thế

của Hiên Viên quả thực vô cùng rộng lớn, như vậy, nhiệm vụ của Tam Hoàng coi như đã thuận lợi kết thúc," Hữu Sào Thị thu hồi ánh mắt, nhìn Toại Nhân nói. "Hiên Viên dù sao cũng là một trong Tam Hoàng, lại là vị Nhân Hoàng cuối cùng, tình hình trị thế rộng lớn phức tạp hơn một chút, đó cũng là bình thường," Toại Nhân nghe vậy, mỉm cười nói, đối với việc trị thế lần này của Hiên Viên cũng vô cùng hài lòng. "Sau khi Hiên Viên chứng đạo, sẽ là sân khấu của Ngũ Đế," Truy Y Thị nói một tiếng, trong mắt lộ ra vẻ mong đợi, bà cũng muốn xem, Ngũ Đế tiếp theo sẽ như thế nào. "Ngũ Đế, tuy khó so sánh với Tam Hoàng, nhưng dù sao cũng đã giải quyết không ít vấn đề của Nhân tộc, cũng là đại cơ duyên," Toại Nhân nói, Ngũ Đế tuy không bằng Tam Hoàng, nhưng dù sao cũng là Nhân Hoàng, giải quyết không ít vấn đề của Nhân tộc, sau khi chứng đạo cũng sẽ được nâng cao không ít, đến lúc đó cũng là cao thủ của Nhân tộc. "Mười năm nữa, đến lúc đó cùng nhau đi!" Toại Nhân nói với Nhị Tổ, Thiên Hoàng Phục Hy, và Địa Hoàng Thần Nông. "Vâng!" Mọi người gật đầu, đáp lại.

Còn ở một nơi khác, trong núi Phượng Tê.

Thái Thượng và Nữ Oa cũng rời khỏi núi Phượng Tê, hướng về Nhân tộc, hai người cũng không vội, những năm này không quan tâm đến Nhân tộc, lần này coi như là hảo hảo xem sự thay đổi của Nhân tộc trong những năm qua.

Đợi đến thời cơ, mới động thân đến Trần Đô.

Năm mươi năm nhanh chóng trôi qua.

Ngày hôm đó, Hiên Viên và Thanh Dương đứng trên cao đài, thần tình nghiêm túc, trong mắt tinh quang lấp lánh.

Bên cạnh hai người, lão sư của Hiên Viên là Thanh Trần và lão sư của Thanh Dương là Quảng Thành Tử đứng một bên.

Dưới cao đài, là những người Nhân tộc đến quan lễ, người đông như biển, cảnh tượng so với hai lần thiện nhượng của hai vị Cộng chủ trước còn huy hoàng hơn.

Hiên Viên nhìn Thanh Dương một cái, lại nhìn thiên thời, sau đó đi đến nơi cao nhất của tế đài.

Ngay sau đó, Hiên Viên lấy ra ba nén hương dài đốt lên, đảo cáo trời đất, mời Giáo chủ Thái Thượng, Thánh Mẫu Nữ Oa, ba vị Nhân Tổ, hai vị Thiên Hoàng cùng bốn vị Thánh nhân, Luân Hồi Chi Chủ...

đến quan lễ. "Phần hương đảo cáo, cộng quan thịnh sự!" Hiên Viên khẽ nói một câu, sau đó chờ đợi họ đến.

Lúc này, chỉ thấy bầu trời phía đông đột nhiên xuất hiện dị tượng, tử khí đông lai ba vạn dặm, hà quang bao phủ nửa bầu trời, huyền âm từng trận, kim liên đóa đóa, lưu ly bảo quang bao phủ nửa vòm trời, vô tận linh khí hội tụ, cuồn cuộn kéo đến.

Không cần nghĩ, các tu sĩ và đại năng có mặt đều biết, đó là mấy vị kia của Hồng Hoang đã đến.

Đến sớm nhất, tự nhiên là Thái Thượng Tam Thanh cùng Thánh Mẫu Nữ Oa, sau đó là Toại Nhân Tam Tổ, Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, rồi mới đến Luân Hồi Chi Chủ.

Về phần Tây Phương Nhị Thánh, thì không thể đến được, hiện vẫn đang bị Thái Thượng trấn phong trên Linh Sơn!

Hiên Viên, Thanh Dương, cùng hai vị Nhân Hoàng chi sư là Thanh Trần, Quảng Thành Tử thấy vậy, lập tức hành lễ. "Bái kiến Giáo chủ, Thánh Mẫu!" Hai vị này, địa vị cao nhất, lúc này hành lễ đầu tiên, tất cả Nhân tộc đều hành lễ. "Không cần đa lễ!" Thái Thượng nhàn nhạt cười, tay khẽ phất, nâng mọi người dậy.

Sau khi mọi người đứng dậy, hai vị Nhân Hoàng lại dẫn dắt Nhân

tộc bái kiến Toại Nhân Tam Tổ, Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông.

Năm vị này địa vị trong Nhân tộc chỉ sau Giáo chủ và Thánh Mẫu, tất cả Nhân tộc đều hành lễ.

Thanh Trần và Quảng Thành Tử cũng hành lễ.

Mấy vị này tuy là tồn tại đỉnh tiêm của Nhân tộc, nhưng Toại Nhân dù sao cũng là Thánh nhân, Nhị Tổ và hai vị Nhân Hoàng lại có thân phận đặc thù và thế lực cường hãn, Quảng Thành Tử vẫn phải làm đủ lễ số, lúc này hành lễ cũng là bình thường.

Toại Nhân nâng họ dậy, sau đó mọi người tham kiến Ngọc Thanh Thánh nhân, Thượng Thanh Thánh nhân, Luân Hồi Chi Chủ.

Sau khi tất cả đã hành lễ xong, Thái Thượng và mọi người liền đáp xuống dưới cao đài, chờ đợi thời cơ đến.

Trên cao đài, Thanh Trần bấm tay tính toán, sau đó nhìn Hiên Viên, mỉm cười nói: "Cộng chủ, thời cơ đã đến!" Nghe vậy, Hiên Viên gật đầu, sau đó bước lên cao đài, "Ngô là Hiên Viên Thị của Nhân tộc, tại vị ba ngàn năm, nay cảm thấy công đức viên mãn, tại đây chính thức truyền ngôi vị Cộng chủ Nhân tộc cho Thanh Dương Thị!" Nhân tộc dưới cao đài, sau khi Hiên Viên nói xong, lập tức đồng thanh hô vang tên của Hiên Viên và Thanh Dương, giống như tình cảnh lúc Địa Hoàng chứng đạo thiện nhượng.

Khi mọi người trong Nhân tộc lớn tiếng hô vang tên Hiên Viên và Thanh Dương, chỉ thấy trên cửu thiên, nứt ra một khe hở, sau đó một cột công đức kim quang thô tráng giáng xuống, lần này công đức kim quang nhiều đến mức thậm chí không kém lúc Địa Hoàng Thần Nông chứng đạo bao nhiêu.

Công đức giáng xuống, chia thành hai phần, một phần lớn khoảng

tám thành thuộc về Nhân Hoàng Hiên Viên, phần nhỏ còn lại khoảng hai thành thuộc về Nhân Hoàng chi sư, vào tay Thanh Trần.

Thấy công đức rơi vào tay Thanh Trần, Toại Nhân hài lòng gật đầu, có những công đức này trong tay, Thanh Trần rất nhanh có thể bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, đến lúc đó, trong Thánh địa sẽ lại có thêm một cao thủ.

Điều này đối với thực lực và khí vận tổng thể của Thánh địa đều sẽ có sự tăng tiến.

Thanh Trần nhìn công đức trong tay mình, trong mắt một đạo quang mang lóe lên, trên mặt lộ ra một nụ cười, tay khẽ động, thu công đức lại.

Đợi sau khi trở về Thánh địa rồi mới tiến hành đột phá cảnh giới, bây giờ thời cơ không đúng, không cần vội nhất thời.

Còn Nguyên Thủy sau khi thấy công đức của Thanh Trần, liền càng thêm mong đợi công đức của Quảng Thành Tử sau này, còn có Nhiên Đăng, đây đều là cơ hội để nâng cao Xiển giáo, y tự nhiên hy vọng được nhiều công đức.

Sau khi Thanh Trần thu công đức lại, ánh mắt chuyển sang, rơi vào người Hiên Viên.

Thân thể Hiên Viên được công đức kim quang bao bọc, nhuộm vàng rực rỡ xung quanh.

Người bắt đầu hấp thu công đức Nhân Hoàng, khí tức trên người cũng đang nhanh chóng tăng lên.

Trên thiên linh của Hiên Viên, Hiên Viên Kiếm hiện ra, rải xuống từng trận huyền quang, bao bọc toàn thân Hiên Viên, lại có nhân uân chi khí rơi xuống, kết hợp với công đức, bị Hiên Viên hấp thu, tu vi của Người bắt đầu tăng vọt.

Cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ...

Cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ...

Không biết qua bao lâu, đợi đến khi khí tức trên người Hiên Viên ổn định ở cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, cột công đức kim quang kia mới dần dần thu liễm, toàn bộ rút vào trong cơ thể Hiên Viên. "Ông!" Thân thể Hiên Viên chấn động, sau đó từ từ mở mắt, trong đôi mắt tràn ngập kim quang, diễn hóa ra một con đường hắc ám.

Chương 365

Một lát sau, mới dần dần tiêu tan, trở lại vẻ thanh minh.

Trên thiên linh, Hiên Viên Kiếm thu hồi huyền quang khí tức, khôi phục bình tĩnh, tỏa ra ánh kim quang nhàn nhạt và vương giả chi khí.

Hiên Viên cảm nhận một phen, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng, tu vi tăng tiến, cuối cùng không làm mình và Giáo chủ, Nhân Tổ thất vọng.

Đúng lúc này, Giáo chủ Nhân giáo Thái Thượng ở phía dưới tiến lên một bước, tay cầm chí bảo Nhân tộc Không Động Ấn, tỏa ra vạn thiên thần quang, chiếu rọi trời đất, át đi ánh sáng của nhật nguyệt tinh thần, trong chu thiên, chỉ có thất thải quang mang do Không Động Ấn tỏa ra mới là nơi có ánh sáng. "Ngô, lấy danh nghĩa Giáo chủ Nhân giáo Thái Thanh Thái Thượng, lấy lệnh của Không Động Ấn, tứ Hiên Viên ngôi vị Nhân Hoàng, Nhân Hoàng, lập!" Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, giọng nói ẩn chứa thiên hiến, một cỗ đại đạo chi lực vô hình đang ngưng tụ nơi đây, Không Động Ấn trong tay tỏa ra ánh sáng rực rỡ, chiếu rọi chu thiên, sức mạnh của Nhân đạo lập tức quét ra. "Ngao!" Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng long ngâm vang dội từ trong Không Động Ấn truyền ra, ngay sau đó một đạo Nhân Hoàng khí đột nhiên từ trong Không Động Ấn bay ra, bay lượn một vòng giữa không trung, rồi trực tiếp chui vào cơ thể Hiên Viên. "Ông!" Hiên Viên chỉ cảm thấy thân thể chấn động, ngay sau đó một cỗ quang mang rực rỡ bao bọc toàn thân, khiến cả người trông vô cùng lấp lánh. "Hiên Viên!" "Nhân Hoàng!" "Cộng chủ!" "Hoàng Đế!" "Thanh Dương!" Lúc này, tất cả Nhân tộc phía dưới bắt đầu hô vang danh hiệu Hiên Viên Hoàng Đế, cũng như Thanh Dương sắp kế vị Cộng chủ.

Hiên Viên chứng đạo Nhân Hoàng, Thanh Dương tiếp nhận ngôi vị Cộng chủ, đối với Nhân tộc mà nói, là đại sự, là hảo sự, ai nấy đều hân hoan hô vang.

Trên cao đài, sau khi Nhân Hoàng khí chui vào cơ thể Hiên Viên, Hiên Viên Kiếm liền chìm vào thiên linh của Hiên Viên, khí đi qua Hiên Viên Kiếm, lại dung nhập vào cơ thể Hiên Viên, hòa làm một thể, triệt để thành tựu thân Nhân Hoàng.

Còn Hiên Viên Kiếm vì đã trải qua sự tẩy lễ của Nhân Hoàng khí, lúc này tỏa ra khí tức Nhân Hoàng nồng đậm, liên hệ giữa nó và Thần Nông càng thêm tăng cường, sẽ phát huy uy năng lớn hơn. "Bành!" Một lát sau, một tiếng động nhẹ từ người Hiên Viên phát ra, khi Người mở mắt lần nữa, trong đôi mắt sâu thẳm, phản chiếu toàn bộ Nhân tộc, giữa mi tâm hiện ra một ấn ký hình kiếm màu vàng, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Người lúc này đã chứng đắc Nhân Hoàng đạo quả, từ nay vạn tai bất ma, lượng kiếp bất diệt.

Tại Trần Đô, trên cao đài.

Hiên Viên khẽ hành lễ với Thanh Trần nơi hạ phương, dứt đi tình thầy trò giữa y và Thanh Trần.

Dẫu sao, giờ đây y đã là Nhân Hoàng, không thể tiếp tục xưng là đệ tử của Thanh Trần được nữa, vì còn phải chiếu cố thân phận của những người khác.

Thanh Trần mỉm cười gật đầu, ngày Hiên Viên chứng đạo cũng là lúc duyên thầy trò của họ kết thúc, điểm này y rất rõ ràng.

Cứ như vậy, nhiệm vụ giáo đạo của y đã xem như viên mãn hoàn thành.

Thái Thượng thu lại Không Động Ấn, nhìn Hiên Viên lúc này đã

đạt Chuẩn Thánh Viên mãn, hài lòng gật đầu.

Tu vi Hiên Viên thăng cấp cũng không khiến Người bất ngờ, đạt đến cảnh giới này cũng không làm nhục vị trí Nhân Hoàng.

Người nhìn Hiên Viên, gật đầu nói: "Như vậy, Hiên Viên ngươi hãy theo Toại Nhân phản hồi Thánh Địa, tọa trấn Nhân tộc Thánh Địa!" "Đệ tử tuân mệnh Giáo chủ!" Hiên Viên nghe vậy, chắp tay nói, sau đó hành lễ với Toại Nhân.

Toại Nhân gật đầu, rồi quay sang Thái Thượng, Nữ Oa và những người khác nói: "Lão sư, Thánh Mẫu, chư vị, vậy ta xin cáo từ!" Nói xong, liền dẫn Hiên Viên, Phục Hy, Thần Nông cùng Nhị Tổ hướng về Nhân tộc Thánh Địa mà đi.

"Việc này đã xong, vậy Hậu Thổ cũng xin cáo từ!" Hậu Thổ thấy vậy, khẽ chắp tay với Thái Thượng và Nữ Oa, rồi động thân rời đi.

Thái Thượng và Nữ Oa thấy vậy cũng đứng dậy rời đi, Thông Thiên đi sau hai người, chỉ có Nguyên Thủy chậm hơn một chút, dặn dò một số việc cho Quảng Thành Tử xong mới rời đi. … Trên cao đài.

"Nhân Hoàng đã chứng đạo, Thanh Dương, tiếp theo, sẽ là vũ đài của ngươi…" Quảng Thành Tử thu hồi ánh mắt, chuyển sang Thanh Dương, mở miệng nói.

"Lão sư cứ yên tâm, đệ tử tự sẽ làm tốt, sẽ không để phụ thân thất vọng…" Thanh Dương nghe vậy, mỉm cười nói.

Quảng Thành Tử gật đầu, ngàn năm qua y giáo đạo Thanh Dương, cũng hiểu rõ năng lực của Thanh Dương.

Đã tiếp quản vị trí Cộng chủ, y nhất định có thể làm tốt mọi việc, điểm này y không hề lo lắng.

Y chính là Ngũ Đế chi thủ, từ bây giờ, thời đại Ngũ Đế chính thức được khai mở. … Sau khi Thiên Địa Nhân Tam Hoàng chứng đạo viên

mãn, thực lực và khí vận của Nhân tộc lúc này đã tăng lên không ít.

Thanh Dương, với tư cách Ngũ Đế chi thủ, sau khi tiếp quản vị trí Cộng chủ, cũng đã khiến mọi mặt của Nhân tộc ổn định và thăng tiến.

Nhân tộc hiện tại bình yên khắp nơi, chính là thời đại tốt nhất, mọi việc chỉ cần ổn định thăng tiến là được.

Ngoài ra, trong thời gian Thanh Dương tại vị, văn hóa Phượng Hoàng đã làm phong phú toàn bộ Nhân tộc.

Ngày Cộng chủ đản sinh, liền có Phượng Hoàng giáng lâm.

Trong quốc độ của bách điểu, Phượng Hoàng lại là thủ lĩnh của bách điểu, giờ đây tôn sùng văn hóa Phượng Hoàng cũng là điều bình thường.

Huống hồ, kể từ khi Tam Tộc ẩn mình, Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã xuất hiện trong Hồng Hoang dưới hình tượng thụy thú.

Phượng Hoàng là thụy thú, nên việc tôn sùng văn hóa Phượng Hoàng cũng là điều hợp lý.

Cứ như vậy, nó càng thúc đẩy sự dung hợp văn hóa giữa các bộ lạc trước đây, và Thanh Dương cũng càng thuận tiện hơn trong việc giáo hóa văn hóa.

Là trung tâm của Nhân tộc, mọi mặt của Trần Đô đương nhiên vượt xa các khu vực Nhân tộc khác.

Với sự dung hợp văn hóa lần này, việc y truyền bá văn hóa Nhân tộc từ Trần Đô cũng trở nên nhanh chóng hơn.

Sự phát triển giữa các bộ tộc, với sự dung hợp văn hóa lần này, lại có sự truyền thụ và dẫn dắt không ngừng từ Trần Đô, thực lực đang không ngừng thăng tiến.

Ngoài những điều này ra, sau khi Thanh Dương nhậm chức Cộng

chủ, y đã tiến hành một cuộc cải cách tôn giáo quan trọng, bởi vì bộ tộc Cửu Lê mà phụ thân Hiên Viên Hoàng Đế của y đã chinh phục khi đó, tuy đã quy phục Hữu Hùng, nhưng đa số là Vu nhân, vẫn tin thờ Tổ Vu, và tạp bái quỷ thần.

Thế là, Thanh Dương liền cưỡng lệnh họ tuân theo giáo hóa của Nhân tộc Trần Đô, thúc đẩy sự dung hợp văn hóa giữa các tộc, khiến các tộc phát triển.

Và văn hóa Phượng Hoàng lần này cũng đã đóng góp không nhỏ, khiến mọi việc tiến hành không quá khó khăn.

Còn về Nhân Hoàng chi sư Quảng Thành Tử, y cũng truyền bá giáo lý Xiển giáo trong Nhân tộc, tiện thể truyền xuống một số phương pháp tu hành của Xiển giáo, khiến danh tiếng của Xiển giáo trong Nhân tộc tăng mạnh, cũng thăng cấp vài phần khí vận.

Đối với điều này, Nguyên Thủy rất hài lòng, cứ như vậy, cộng thêm Nhiên Đăng, khí vận của Xiển giáo sẽ lại thăng tiến không ít.

Sau đó lại nhận được công đức Nhân Hoàng chi sư, vậy thu hoạch của Xiển giáo lần này vẫn là vô cùng đáng kể. … Đông Di liên minh, với tư cách là đất phong trước đây của Thanh Dương, y cũng rất coi trọng.

Vào năm thứ năm trăm y tại vị, trong bộ lạc Đông Di xảy ra chuyện yêu quái ăn thịt người.

Là Cộng chủ, lại là người tu hành, Thanh Dương lập tức ra tay, một chưởng đánh chết yêu quái, khiến uy danh của y trong Nhân tộc tăng mạnh.

Công việc Nhân tộc của bản thân y cũng đang dần đi đến viên mãn.

Hiện tại Nhân tộc không có chuyện lớn gì xảy ra, tuy y là Ngũ Đế

chi thủ, nhưng cũng không như Tam Hoàng, tại vị ba nghìn năm.

Với tình hình Nhân tộc hiện tại, Thanh Dương cảm thấy mình tại vị hơn một nghìn năm là đủ rồi.

Y vừa xử lý chính sự Nhân tộc, vừa kiêm quản Bách Điểu Chi Quốc.

Đôi khi thiếu sự chiếu cố Bách Điểu Chi Quốc, Thanh Dương liền sai cháu mình là Chuyên Húc đến giúp, đây cũng là cơ hội để nâng cao khả năng chính vụ của y.

Chuyên Húc cũng rất thích Bách Điểu Chi Quốc, đại bá lại cho mình đi chăm sóc, y đương nhiên không chút do dự, đây cũng là cơ hội để nâng cao khả năng chính vụ, đương nhiên sẽ không từ chối.

Chương 366

Có Chuyên Húc giúp chăm sóc Bách Điểu Chi Quốc, Thanh Dương liền yên tâm xử lý công việc Nhân tộc. … Thời gian thoắt cái, lại một nghìn năm trôi qua.

Thanh Dương tại vị một nghìn năm trăm năm, mọi mặt của Nhân tộc đều đạt được sự thăng tiến cực lớn, giữa các bộ tộc cũng vì văn hóa Phượng Hoàng mà đạt được sự dung hợp lớn, bất kể là văn hóa hay thực lực, đều đã thăng tiến không ít.

Và Thanh Dương lúc này, đã cảm thấy mình sắp đạt đến cảnh giới viên mãn rồi.

Thế là, y lập tức hạ lệnh, mệnh Chuyên Húc phản hồi Trần Đô, giáo đạo y toàn diện tiếp quản chính sự Nhân tộc, rồi sau đó sẽ truyền vị trí Cộng chủ cho y.

Trong Nhân tộc hiện tại, quả thực không có ai thích hợp với vị trí này hơn Chuyên Húc, y đã rèn luyện bao nhiêu năm, về năng lực và thủ đoạn xử lý chính vụ, đã có rất nhiều kinh nghiệm, lúc này truyền vị cho y là vừa lúc. … Chuyên Húc nhận được triệu lệnh, lập tức cùng Nhiên Đăng vội vã hồi Trần Đô.

Thanh Dương bắt đầu giáo đạo Chuyên Húc toàn diện tiếp quản chính sự Nhân tộc.

Với năng lực của Chuyên Húc lúc này, Thanh Dương không chút lo lắng, và Chuyên Húc cũng không khiến y thất vọng, mọi việc xử lý đều khiến y hài lòng, còn thường xuyên cử nhất phản tam.

Thế nên, sau khi giáo đạo Chuyên Húc hai trăm năm, Thanh Dương liền tuyên bố với toàn bộ Nhân tộc, năm mươi năm sau, sẽ truyền vị trí Cộng chủ cho Chuyên Húc.

Đối với quyết định này của Cộng chủ Thanh Dương, các bộ tộc Nhân tộc đều không có dị nghị.

Đối với Nhân tộc hiện tại, quả thực không có ai thích hợp hơn y, nên họ đều ủng hộ Chuyên Húc tiếp nhận vị trí Cộng chủ.

Còn Thánh Địa, Thái Thượng, Nữ Oa và những người khác cũng đã biết, liền chờ năm mươi năm sau, đến dự quan lễ. … Năm mươi năm thời gian thoắt cái trôi qua, giờ đây đã đến lễ Thiền Nhượng.

Bên ngoài Trần Đô, trên cao đài.

Cộng chủ Thanh Dương, Nhân Hoàng chi sư Quảng Thành Tử, Cộng chủ kế nhiệm Chuyên Húc, Nhân Hoàng chi sư Nhiên Đăng, đều đứng trên cao đài chờ đợi thời cơ.

Còn dưới cao đài, tộc trưởng các bộ lạc Nhân tộc, các tu sĩ Hồng Hoang đến quan lễ v.v., giờ đây đều đã tề tựu tại đây.

Không lâu sau, Thái Thượng và Nữ Oa đến đầu tiên, sau đó là Toại Nhân Tam Tổ, ba vị Nhân Hoàng cùng những tồn tại khác của Nhân tộc Thánh Địa đến.

Tiếp đến là Nguyên Thủy và Thông Thiên, cuối cùng là Hậu Thổ đến.

Mọi người hành lễ xong, liền chờ đợi điển lễ bắt đầu.

Không lâu sau, thời cơ đến, Thanh Dương bước đến tế đàn, mặt hướng thiên địa, lớn tiếng nói: "Ngô nãi Thanh Dương thị Thiếu Hạo, nhậm Cộng chủ một nghìn tám trăm năm, trong suốt thời gian đó cần mẫn nghiệp nghiệp, nay đã cảm thấy công đức viên mãn, xin thiền nhượng vị trí Cộng chủ cho Cao Dương thị Chuyên Húc!" Quần chúng dưới đài sau khi Thanh Dương nói xong, liền bắt đầu đồng thanh cao hô tên của Thanh Dương thị và Cao Dương thị.

Cùng lúc đó, trên Cửu Thiên nứt ra một khe hở, giáng xuống một

phiến công đức kim quang.

Mặc dù không sánh được với lúc Hiên Viên chứng đạo, nhưng cũng không ít.

Công đức chia làm hai phần, tám thành rơi xuống Thanh Dương, hai thành rơi vào tay Quảng Thành Tử.

Quảng Thành Tử thấy công đức Nhân Hoàng chi sư khổng lồ như vậy, trên mặt lộ ra một tia vui mừng.

Cứ như vậy, mình thăng cấp Chuẩn Thánh cảnh giới sẽ có xác suất rất lớn, lúc đó cũng sẽ mang lại không ít khí vận cho Xiển giáo.

Nhiên Đăng thấy Quảng Thành Tử có công đức lớn như vậy, cũng mong chờ công đức Nhân Hoàng chi sư của mình sau này.

Còn Nguyên Thủy, thấy công đức mà Quảng Thành Tử nhận được, hài lòng gật đầu, quả nhiên không uổng công lần này đã đối đãi nghiêm túc như vậy. … Quảng Thành Tử tạm thời thu công đức lại, ánh mắt chuyển động, rơi trên người Thanh Dương.

Chu thân Thanh Dương được công đức kim quang bao bọc, nhuộm xung quanh thành màu vàng lộng lẫy.

Y hiện tại bắt đầu hấp thu công đức Nhân Hoàng, khí tức và tu vi trên người y cũng đang nhanh chóng thăng tiến.

Chuẩn Thánh cảnh giới Trung kỳ… Chuẩn Thánh cảnh giới Hậu kỳ… Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi khí tức trên người Thanh Dương ổn định vững chắc ở cảnh giới Chuẩn Thánh Viên mãn, lúc đó luồng công đức kim quang này mới dần dần thu liễm, toàn bộ co rút vào trong thân thể Thanh Dương.

“Ong!” Thân thể Thanh Dương chấn động, sau đó chậm rãi mở hai mắt.

Trong đôi đồng tử tràn ngập kim quang, diễn hóa ra một đại đạo đen kịt.

Chỉ chốc lát sau, mới dần dần tiêu tán, trở lại vẻ thanh minh.

Ngay lúc này, Thái Thượng Giáo chủ Nhân giáo bước lên một bước, tay cầm Nhân tộc chí bảo Không Động Ấn, phóng ra vạn thiên thần quang, chiếu rọi thiên địa, áp chế ánh sáng nhật nguyệt tinh thần.

Trong Chu Thiên, chỉ có thất thải quang mang do Không Động Ấn phát ra mới là nơi quang minh.

"Ngô dĩ danh nghĩa Giáo chủ Nhân giáo Thái Thanh Thái Thượng, mệnh lệnh của Không Động Ấn, tứ vị trí Nhân Hoàng cho Thiếu Hạo, Nhân Hoàng, lập!" Thái Thượng thần sắc túc nhiên, trong khẩu âm hàm chứa thiên hiến, một cổ lực lượng đại đạo vô hình đang ngưng tụ tại đây.

Không Động Ấn trong tay đại phóng quang mang, chiếu rọi Chu Thiên, sức mạnh Nhân Đạo tức thì cuồn cuộn lan ra.

"Ngang!" Đột nhiên, chỉ nghe thấy một tiếng long ngâm vang vọng từ trong Không Động Ấn truyền ra, ngay sau đó liền thấy một đạo Nhân Hoàng đế khí đột nhiên từ trong Không Động Ấn bay vút ra, sau khi bay lượn một vòng trong hư không, trực tiếp nhập vào thân thể Thanh Dương.

"Ong!" Thanh Dương chỉ cảm thấy thân thể chấn động, ngay sau đó liền thấy một cổ quang mang lộng lẫy bao bọc toàn thân y, khiến cả người y trông vô cùng rực rỡ.

"Cộng chủ!" "Nhân Hoàng!" "Thiếu Hạo!" "Thanh Dương thị!" "Cao Dương thị!" "Chuyên Húc!" Lúc này, Nhân tộc phía dưới không ngừng cao hô tên Thanh Dương và Chuyên Húc.

Thiền nhượng vị trí Cộng chủ sẽ khiến Nhân tộc tiến tới một

bước tốt hơn, họ đều rất vui mừng, lúc này không ngừng cao hô danh xưng hai đế.

"Ầm!" Chỉ chốc lát sau, một tiếng khẽ vang lên từ trên người Thanh Dương.

Khi y mở mắt lần nữa, trong đôi mắt sâu thẳm, phản chiếu toàn bộ Nhân tộc.

Y lúc này đã chứng đắc Nhân Hoàng đạo quả, từ nay vạn tai bất ma, lượng kiếp bất diệt. … Trần Đô, trên cao đài.

Thanh Dương khẽ hành lễ với Quảng Thành Tử nơi hạ phương, dứt đi tình thầy trò giữa y và Quảng Thành Tử.

Dẫu sao, giờ đây y đã là Nhân Hoàng, không thể tiếp tục xưng là đệ tử của Quảng Thành Tử được nữa, vì còn phải chiếu cố thân phận của những người khác.

Quảng Thành Tử mỉm cười gật đầu, ngày Thanh Dương chứng đạo Ngũ Đế chi thủ cũng là lúc duyên thầy trò của họ kết thúc, điểm này y rất rõ ràng.

Cứ như vậy, nhiệm vụ giáo đạo của y đã xem như viên mãn hoàn thành.

Thái Thượng thu lại Không Động Ấn, nhìn Thanh Dương lúc này đã đạt Chuẩn Thánh Viên mãn, hài lòng gật đầu.

Tu vi Thanh Dương thăng cấp cũng không khiến Người bất ngờ, đạt đến cảnh giới này cũng không làm nhục vị trí Nhân Hoàng.

Người nhìn Thanh Dương, gật đầu nói: "Như vậy, Thiếu Hạo ngươi hãy theo Toại Nhân phản hồi Thánh Địa, tọa trấn Nhân tộc Thánh Địa!" "Đệ tử tuân mệnh Giáo chủ!" Thanh Dương nghe vậy, chắp tay nói, sau đó hành lễ với Toại Nhân.

“Thu!” Thanh Dương hành lễ xong, liền nghe thấy một tiếng phượng minh, ngay sau đó liền thấy một con phượng hoàng ngũ sắc từ phương Nam bay đến.

“Con phượng hoàng này có duyên với ngươi, hãy cùng ngươi đi vậy!” Toại Nhân nhìn Thanh Dương nói.

“Đa tạ Nhân tổ!” Thanh Dương lại một lần nữa hành lễ với Toại Nhân, sau đó thân hình khẽ động, bay lên lưng phượng hoàng.

Chương 367

Toại Nhân thấy vậy, gật đầu, rồi quay sang Thái Thượng, Nữ Oa và những người khác nói: "Lão sư, Thánh Mẫu, chư vị, vậy ta xin cáo từ!" Nói xong, liền dẫn Thanh Dương, Hiên Viên, Phục Hy, Thần Nông Nhân Hoàng cùng Nhị Tổ, hướng về Nhân tộc Thánh Địa mà đi.

"Việc này đã xong, vậy Hậu Thổ cũng xin cáo từ!" Hậu Thổ thấy vậy, khẽ chắp tay với Thái Thượng và Nữ Oa, rồi động thân rời đi.

Thái Thượng và Nữ Oa thấy vậy cũng đứng dậy rời đi, Thông Thiên đi sau hai người.

Nguyên Thủy lần này lại chậm hơn một chút, dặn dò một số việc cho Nhiên Đăng xong mới rời đi. … Chuyên Húc kế vị, dự báo thời đại Ngũ Đế, đã đi đến vị thứ hai.

Sau khi Chuyên Húc kế vị, y rất coi trọng việc quản lý nhân sự, và nỗ lực phát triển nông nghiệp.

Do sự thay đổi của phương thức sản xuất, trong Nhân tộc, nam giới dần dần trở thành sức mạnh chủ đạo trong thị tộc, địa vị của nữ giới dần giảm xuống.

Hơn nữa, Chuyên Húc dựa theo bản đồ các bộ lạc mà sáng tạo ra Cửu Châu, và thiết lập cơ quan thống trị, nghiên cứu nam nữ hữu biệt, trưởng ấu hữu tự, cải cách giáp lịch, định ra tứ quý và hai mươi bốn tiết khí, hậu nhân tôn y là "Lịch Tông" v.v.

Ngoài ra, y cũng mượn sức Xiển giáo để củng cố địa vị của mình, cũng là thôi sùng Xiển giáo.

Vì Ngũ Đế chi thủ và vị trí thứ hai đều là Xiển giáo, nên Xiển giáo hiện tại trong Nhân tộc có thể nói là đang trong thời kỳ rực rỡ, mang

lại không ít khí vận cho Xiển giáo.

Còn Chuyên Húc, mượn thế của Xiển giáo, cũng không ngừng ổn định địa vị của bản thân.

Nhân tộc lúc này, cũng đang chậm rãi tiến lên, ổn định thăng tiến, chính là kết quả tốt nhất lúc này. … Đến năm thứ ba trăm Chuyên Húc tại vị, ở vùng tây nam Nội Hoàng có một Hoàng Thủy Quái, thường xuyên phun Hoàng Thủy làm ngập nông điền, phá hủy nhà cửa.

Chuyên Húc nghe nói xong liền quyết tâm hàng phục nó.

Nhưng Hoàng Thủy Quái thần thông quảng đại, Chuyên Húc tuy là cháu của Hiên Viên Hoàng Đế, học được đạo pháp truyền xuống của y, nhưng dù sao đạo hạnh còn nông cạn.

Hai người giao chiến chín chín tám mốt ngày mà vẫn không thể thu phục Hoàng Thủy Quái.

Thế là, Chuyên Húc liền thỉnh sư phụ của mình là Nhiên Đăng Đạo nhân đến.

Nhiên Đăng Đạo nhân hiểu được ý định của y, liền giao một thanh Thiên Vương Bảo Kiếm cho Chuyên Húc và dạy y cách sử dụng.

Chuyên Húc dùng Thiên Vương Bảo Kiếm đánh bại Hoàng Thủy Quái. … Chuyên Húc đánh bại Hoàng Thủy Quái, vì để tạo phúc cho nhân gian, y dùng Thiên Vương Kiếm biến đại sa cương thành một ngọn núi, đặt tên là Phù Ngu Sơn, lại dùng kiếm vẽ một con sông bên cạnh núi, đặt tên là Tiêu Hà.

Cứ như vậy, Chuyên Húc lại tại vị hai trăm bảy mươi tám năm sau, công đức viên mãn, lại tìm được người kế nhiệm vị trí Cộng chủ là Đế Khốc.

Phụ thân Đế Khốc tên là Kiểu Cực, y là tằng tôn của Hiên Viên Hoàng Đế, cũng là cháu nội của Thiếu Hạo.

Đế Khốc sinh ra đã mang dị tượng, được Kim Linh Thánh Mẫu của Tiệt giáo thu làm đệ tử, giáo đạo y tu hành.

Và sau khi y mười lăm tuổi, liền bắt đầu hiệp trợ thúc phụ mình xử lý sự vụ Nhân tộc, về năng lực chính vụ, quả thực là không tồi.

Lần này sau khi chọn định Đế Khốc, Chuyên Húc lại giáo đạo y một trăm hai mươi hai năm sau, liền tuyên bố với Nhân tộc và Hồng Hoang, năm mươi năm sau, sẽ truyền vị cho Đế Khốc.

Cứ như vậy, Chuyên Húc liền vừa tu hành, vừa giáo đạo Đế Khốc chấp chưởng công việc Nhân tộc.

Năm mươi năm thời gian thoắt cái trôi qua.

Giờ đây đã đến ngày Chuyên Húc truyền vị cho Đế Khốc.

Thái Thượng, Nữ Oa, dẫn đầu đến đây.

Rồi Phục Hy, Thần Nông, Hiên Viên ba vị Nhân Hoàng, cùng hai vị Nhân tổ theo Toại Nhân, hướng về Trần Đô của Nhân tộc mà đến.

Trên cao đài bên ngoài Trần Đô, Chuyên Húc, Đế Khốc, Nhân Hoàng chi sư Nhiên Đăng Đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu, cùng tộc trưởng các bộ lạc Nhân tộc, các tu sĩ Hồng Hoang đến quan lễ v.v., giờ đây đều đã tề tựu tại đây.

Không lâu sau, Toại Nhân Tam Tổ, ba vị Nhân Hoàng cùng những tồn tại khác của Nhân tộc Thánh Địa đến.

Rồi Nguyên Thủy và Thông Thiên, hai Luân Hồi Chi Chủ Hậu Thổ, vẫn là những tồn tại đến cuối cùng.

Tây Phương Nhị Thánh, vẫn chưa đến, thời gian phong tỏa còn chưa tới.

Mọi người hành lễ xong, liền chờ đợi điển lễ bắt đầu.

Không lâu sau, thời cơ đến, Chuyên Húc bước đến tế đàn, mặt

hướng thiên địa, lớn tiếng nói: "Ngô nãi Cao Dương thị Chuyên Húc, nhậm Cộng chủ một nghìn năm, cần mẫn nghiệp nghiệp, nay đã công đức viên mãn, xin thiền nhượng vị trí Cộng chủ cho Đế Khốc!" Quần chúng dưới đài sau khi Chuyên Húc nói xong, liền bắt đầu đồng thanh cao hô tên của Cao Dương thị và Đế Khốc.

Cùng lúc đó, trên Cửu Thiên nứt ra một khe hở, giáng xuống một phiến công đức kim quang.

Mặc dù không sánh được với lúc Thanh Dương chứng đạo, nhưng cũng không ít.

Công đức giáng xuống, chia làm ba phần: Bảy thành rưỡi rơi xuống người Chuyên Húc, hai thành rơi xuống người Nhân Hoàng chi sư Nhiên Đăng Đạo nhân, nửa thành còn lại, ban cho những người đã hiệp trợ Chuyên Húc và những người đến quan lễ.

Thái Thượng thấy công đức Nhân Hoàng giáng xuống, liền bước lên một bước, lấy ra Không Động Ấn, ném vào hư không, quát: "Ngô dĩ danh nghĩa Giáo chủ Nhân giáo Thái Thanh Thái Thượng, mệnh lệnh của Không Động Ấn, tứ thân phận Nhân Hoàng cho Chuyên Húc, Nhân Hoàng lập!" Lời vừa dứt, liền thấy một đạo Nhân Hoàng đế khí bay đi, nhập vào thân thể Chuyên Húc.

Hấp thu công đức và Nhân Hoàng đế khí xong, tu vi của Chuyên Húc bắt đầu bạo trướng, trực tiếp từ Đại La Kim Tiên Hậu kỳ đột phá lên cảnh giới Chuẩn Thánh Viên mãn, trở thành một cao thủ nữa trong thiên địa.

Chuyên Húc chứng đạo, thành tựu Nhân Hoàng đạo quả, sau này tọa trấn Nhân tộc Thánh Địa.

Còn Nhiên Đăng Đạo nhân sau khi có được công đức Nhân Hoàng, cũng làm theo Quảng Thành Tử, không hấp thu nó, mà thu lại, không biết sẽ dùng vào mục đích gì.

Sau khi Chuyên Húc chứng đạo, vị trí Cộng chủ Nhân tộc liền được truyền cho Đế Khốc.

Sau đó, điển lễ kết thúc, Thái Thượng và Nữ Oa rời đi, Toại Nhân và những người khác dẫn Chuyên Húc phản hồi Thánh Địa.

Nguyên Thủy và Hậu Thổ cũng lần lượt rời đi, Thông Thiên sau khi dặn dò Kim Linh Thánh Mẫu một phen mới rời đi, còn những người đến quan lễ và tu sĩ cũng lần lượt rời đi.

Và Nhân tộc, giờ đây cũng đã giao vào tay Đế Khốc.

Sau khi Đế Khốc kế vị, y ban ân trạch rộng khắp cho chúng nhân, nhưng không màng đến bản thân mình.

Y tai thính mắt sáng, có thể hiểu rõ tình hình xa xôi, có thể thấu rõ những sự việc vi tế, mọi điều đều rõ ràng trong lòng.

Y thuận ứng ý chỉ của thượng thiên, hiểu rõ những điều hạ dân cần kíp, nhân đức mà uy nghiêm, ôn hòa mà giữ tín, tu dưỡng bản thân, thiên hạ quy phục.

Y thu lấy vật sản trên đất đai, sử dụng tiết kiệm, y yêu thương giáo hóa vạn dân, dạy cho họ các loại việc hữu ích, y suy đoán vận hành của nhật nguyệt để định ra thời tiết khí hậu, cung kính đón tiễn nhật nguyệt xuất nhập.

Y hiểu rõ quỷ thần, thận trọng phụng sự, y dung mạo đường đường, đạo đức cao thượng, y hành động hợp thời nghi, ăn mặc như sĩ nhân.

Đế Khốc trị dân, như nước mưa tưới tắm ruộng đồng, không thiên vị, lan rộng khắp thiên hạ, phàm là nơi nhật nguyệt chiếu rọi, nơi phong vũ đến, không ai không tuân theo quy phục y.

Trong Nhân tộc, có sử sách ghi lại rằng: "Tổ tự Hiên Viên, Huyền Hiêu chi duệ, sinh ngôn kỳ danh.

Mộc đức trị thế.

Phủ ninh thiên địa, thần thánh linh tân, giáo cật tứ hải, minh tịnh nhật minh".

Trong thời gian Đế Khốc tại vị, y chịu ảnh hưởng sâu sắc từ Kim Linh Thánh Mẫu, mà Kim Linh Thánh Mẫu tính tình ôn hòa, do đó, khi Đế Khốc trị lý Nhân tộc đã quảng thi nhân chính.

Chương 368

Đế Khốc đối nội cho dân sinh tức, đối ngoại đình chỉ chinh chiến.

Nhiều man tộc hoang dã chịu cảm triệu tiếp nhận hòa bình, Nhân tộc bước vào một thời đại bình yên mà lại phát triển mạnh mẽ.

Trong thời gian Đế Khốc tại vị, y đã tuyên dương nhiều việc của Tiệt giáo, lại vì Nhân Hoàng chi sư là Kim Linh Thánh Mẫu của Tiệt giáo, nên trong khoảng thời gian này, Tiệt giáo đã có được không ít khí vận trong Nhân tộc.

Thông Thiên đối với điều này cũng rất hài lòng, chỉ cần trong thời gian Nhân Hoàng này tại vị, nhiều lần tuyên truyền giáo lý Tiệt giáo, thì Tiệt giáo trong Nhân tộc sẽ nhận được sự tôn sùng lớn, thăng cấp vài phần khí vận của Tiệt giáo.

Chờ đến khi Nhân Hoàng quy vị, lại có công đức Nhân Hoàng chi sư, cũng sẽ đẩy khí vận lên cao thêm vài phần.

Thế nên, Thông Thiên cũng đang chờ đợi Nhân Hoàng quy vị, xem công đức có bao nhiêu.

Thời gian thoắt cái, đã năm trăm năm lặng lẽ trôi qua.

Sớm năm mươi năm trước, Đế Khốc đã tuyên bố thời điểm thiền nhượng, giờ đây đã đến thời cơ.

Thái Thượng, Nữ Oa, Toại Nhân Tam Tổ, ba vị Nhân Hoàng, hai vị Thánh nhân, Hậu Thổ v.v.

đều tề tựu, còn không ít tu sĩ và Đại Năng đến quan lễ cũng đã đến đây.

Ngoài Trần Đô, trên cao đài.

“Nay, ngô Đế Khốc đã cảm thấy viên mãn, xin thiền nhượng vị trí Cộng chủ cho con trai ngô, Chí!” Quần chúng dưới đài sau khi Đế Khốc nói xong, liền bắt đầu đồng thanh cao hô tên của Đế Khốc và Chí.

Đế Khốc có chút tư tâm, y yêu quý con trai của mình là Chí (con của Thường Nghi), nên sau khi thoái vị đã truyền vị cho Chí.

Thái Thượng đối với quyết định của Đế Khốc, tuy không ngăn cản, nhưng cũng biết Chí không phải là ứng cử viên cho vị trí Cộng chủ, ứng cử viên tốt nhất, chính là con trai của Tam Phi, Nghiêu.

Bất quá những điều này không cần Người lo lắng, Nhân tộc đến bây giờ đã không cần Người phải chọn Cộng chủ nữa rồi.

Huống hồ, Nhân Đạo đã chọn sẵn, chỉ là quá trình có phức tạp hơn trước một chút, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc Nhân Hoàng tiến hành.

Thế nên, Thái Thượng không để ý quá nhiều, mọi việc tự có định số.

Cùng lúc đó, trên Cửu Thiên nứt ra một khe hở, giáng xuống một phiến công đức kim quang, so với lúc Chuyên Húc chứng đạo, cũng không chênh lệch là bao.

Công đức giáng xuống, chia làm ba phần: Bảy thành rưỡi rơi xuống người Đế Khốc, hai thành rơi xuống người Nhân Hoàng chi sư Kim Linh Thánh Mẫu, nửa thành còn lại, ban cho những người đã hiệp trợ Đế Khốc và những người đến quan lễ.

Thái Thượng thấy công đức Nhân Hoàng giáng xuống, liền bước lên một bước, lấy ra Không Động Ấn, ném vào hư không, quát: “Nhân Hoàng, lập!” Lời vừa dứt, liền thấy một đạo Nhân Hoàng đế khí bay đi, nhập vào thân thể Đế Khốc.

Hấp thu công đức và Nhân Hoàng đế khí xong, tu vi của Đế Khốc bắt đầu bạo trướng, trực tiếp từ Đại La Kim Tiên Hậu kỳ đột phá lên cảnh giới Chuẩn Thánh Viên mãn, trở thành một cao thủ nữa trong thiên địa.

Đế Khốc chứng đạo, thành tựu Nhân Hoàng đạo quả, sau này tọa trấn Nhân tộc Thánh Địa.

Kim Linh Thánh Mẫu nhận được một phần, tu vi trực tiếp thăng lên Đại La Kim Tiên Viên mãn.

Ngũ Đế chứng đạo tuy có công đức, nhưng lại kém xa Tam Hoàng, Kim Linh Thánh Mẫu chỉ nhận được một phần công đức, tu vi đương nhiên sẽ không thăng tiến nhiều.

Bất quá đối với điều này, Kim Linh Thánh Mẫu đã rất vui mừng.

Thông Thiên đối với kết quả như vậy, cũng khá hài lòng, sau này Kim Linh Thánh Mẫu chỉ cần bế quan một thời gian, tiến vào Chuẩn Thánh sẽ không có vấn đề gì lớn.

Sau khi điển lễ hoàn thành, Thái Thượng và Nữ Oa hai vị này rời đi trước, Toại Nhân và những người khác liền dẫn Đế Khốc phản hồi Thánh Địa, để Đế Khốc tu hành trong Tam Hoàng Ngũ Đế, có Phục Hy và vài vị Nhân Hoàng tương trợ, tu vi của Đế Khốc căn bản không cần lo lắng.

Sau khi Nhân tộc rời đi, hai vị Thánh nhân còn lại và Hậu Thổ cũng lần lượt rời đi. … Nhân tộc, kể từ khi Chí tiếp quản Nhân tộc, liền bước vào một thời đại mới.

Bất quá vì Chí tài hèn đức mỏng, lại có tính bạo ngược, từng trị lý thiên hạ chín năm, làm chính trị không tốt, dân oán sôi sục.

Lại vì y không có người phò tá phía sau, uy vọng không đủ để trấn nhiếp các thế lực trong tộc.

Thế là, Chí chịu thua áp lực từ mọi phía, sau khi thương nghị với chúng nhân, liền thoái vị nhường hiền cho Nghiêu, đệ tử của Đa Bảo Đạo nhân thuộc Tiệt giáo.

Và Nghiêu này cũng là đệ đệ của Chí.

Nghiêu, họ Y Kỳ, tên Phóng Huân.

Mười lăm tuổi thì được phong làm Đường Hầu, y ở đất Đường cùng bách tính đồng cam cộng khổ, phát triển nông nghiệp, xử lý ổn thỏa các loại chính vụ, trị lý đất Đường đâu ra đấy.

Không những được bách tính ủng hộ, mà còn được nhiều thủ lĩnh bộ tộc khen ngợi.

Phóng Huân tức đế vị, đế hiệu là Nghiêu.

Vì ban đầu được phong ở Đường, nên lấy Đường làm quốc hiệu triều đại.

Đây cũng là quốc hiệu triều đại đầu tiên trong lịch sử Nhân tộc, hậu nhân gọi y là Đường Nghiêu.

Tương truyền Đế Nghiêu nhân đức như trời, trí tuệ như thần, tiếp cận y, giống như mặt trời làm ấm lòng người, ngưỡng vọng y, giống như mây lành làm trù phú đại địa.

Y giàu có mà không kiêu ngạo, tôn quý mà không phóng túng.

Y đội mũ màu vàng, mặc áo màu đen, xe ngựa màu đỏ thẫm kéo bằng ngựa trắng.

Y có thể kính trọng người có đức hạnh, khiến cửu tộc hòa thuận yêu thương nhau.

Khi người trong tộc đã hòa mục, y lại khảo sát bách quan, bách quan đều chính trực rõ ràng, các chư hầu bang quốc đều có thể hòa mục tương xử.

Đường Nghiêu tức vị xong, phong lại huynh trưởng Chí của mình ở đất Đường làm Đường Hầu.

Y mượn sai lầm của huynh trưởng Chí, dưới sự ủng hộ của Lão sư Dược Sư, nhanh chóng ổn định Nhân tộc.

Đường Nghiêu lại thường xuyên đi sâu vào những vùng nông thôn hẻo lánh, đến những nơi sơn dã để tìm tòi thăm hỏi, cầu hiền hỏi đạo, xem xét những được mất trong chính trị, tuyển dụng hiền tài, chỉ sợ lãng quên nhân tài, cũng có người hiền, khiến công thần của Nghiêu có chín người, hoặc nói là mười một người, có thể nói là nhân tài tề tựu.

Dưới sự phò tá của nhiều nhân tài như vậy, Nhân tộc dưới sự trị lý của Nghiêu đã hưng thịnh lên.

Thời kỳ đầu Đường Nghiêu chấp chính, lịch pháp còn chưa hoàn thiện, bách tính thường xuyên bỏ lỡ thời vụ nông nghiệp.

Do đó Nghiêu hạ lệnh Hi Thị, Hòa Thị, tuân theo ý chỉ của thượng thiên, dựa vào sự xuất hiện của nhật nguyệt, vị trí của tinh thần, mà chế định lịch pháp, cẩn thận dạy dân chúng các tiết lệnh sản xuất.

Hi, Hòa hai tộc chưởng thiên, căn cứ vào thiên tượng như vận hành của nhật nguyệt tinh thần và vật hậu tự nhiên để suy định ngày tháng, đo lường tứ quý, lại lấy một chu kỳ của mặt trăng làm một tháng, một chu kỳ của mặt trời làm một năm, một năm định là ba trăm sáu mươi sáu ngày.

Đây là lịch pháp sớm nhất có ghi chép trong Nhân tộc, đặt nền tảng cho nông lịch của Nhân tộc, một năm có ba trăm sáu mươi sáu ngày, dùng phương pháp trí nhuận nguyệt để hiệu chỉnh tứ quý xuân hạ thu đông.

Đế Nghiêu lại chân thành cáo giới bách quan giữ đúng chức trách

của mình, xử lý việc nhà ổn thỏa.

Dưới sự thi hành chính sách như vậy, Nhân tộc lại một lần nữa đón nhận một làn sóng phát triển cao trào.

Và lúc này, Đế Nghiêu tại vị đã hơn ba trăm bảy mươi năm, tự cảm công đức viên mãn, nên liền muốn tìm một vị đại hiền, để kế nhiệm vị trí Cộng chủ Nhân tộc.

Thế là, Đế Nghiêu triệu tập quần thần, hỏi họ ai có thể kế nhiệm vị trí Cộng chủ Nhân tộc.

Quần thần nghe xong, bàn tán một lát, mới trả lời: "Con trai của Cộng chủ là Đan Chu thông đạt sự lý, có thể tiếp nhiệm vị trí Nhân Hoàng." Đế Nghiêu khinh thường nói: "Hừ!

Chương 369

Đan Chu ư, người ấy ngu xuẩn, hung ác, dùng y không thỏa đáng." Mọi người nghe xong, đều im lặng.

Đan Chu là con trai yêu quý nhất của Đế Nghiêu, nay Đế Nghiêu lại bài trừ ra ngoài, mọi người lập tức mất đi đối tượng đề cử.

Sau một hồi im lặng, mọi người lại bắt đầu thảo luận ứng cử viên.

Cuối cùng, mọi người đã đạt được sự đồng thuận, đồng thanh nói: "Thánh Hoàng Hiên Viên bệ hạ có một cháu trai tên Cổn, người này kiến thức quảng bác, bản lĩnh bất phàm, cách đối nhân xử thế thế nhân ai cũng khen ngợi, đủ sức đảm đương trọng trách này." Đế Nghiêu nghe xong, cúi đầu suy nghĩ một lát, vừa định đồng ý, trong lòng đột nhiên động, chỉ thấy Đế Nghiêu đảo mắt, rồi vuốt râu nói: "Người này quả thực không tồi, nhưng các ngươi vẫn nên đề cử thêm vài người nữa, đừng để sót." Mọi người nghe xong, thấy rất có lý, liền lại bắt đầu thảo luận.

Đột nhiên, đại thần Tứ Nhạc nói với Nghiêu: "Có một người, tên là Ngu Thuấn đang ở ẩn trong dân gian, đức hạnh của y rất tốt.

Chỉ là không biết y liệu có thể thắng nhiệm vị trí Cộng chủ không." Nghe vậy, Đế Nghiêu nói: "Ừm, người này ta cũng từng nghe nói qua, chỉ là không biết rốt cuộc như thế nào, ngươi hãy nói chi tiết hơn." Tứ Nhạc trả lời: "Thuấn sống trong hoàn cảnh gia đình mà phụ thân ngoan độc, mẫu thân hiếu chiến, em trai kiêu ngạo.

Phụ thân Cổ Tẩu là một người mù, tâm địa không chính trực, kế mẫu hai mặt ba lòng, em trai Tượng ngạo mạn bất tuân, mấy người đó câu kết một phe, đều muốn hại Thuấn đến chết cho hả dạ.

Tuy nhiên Thuấn đối với phụ mẫu không mất đạo làm con, vô cùng hiếu thuận, đối với đệ đệ vô cùng hữu thiện, nhiều năm như một, không chút lười biếng.

Khi Thuấn ở nhà gặp người muốn hãm hại mình, y kịp thời tránh né.

Vừa có chút chuyển biến tốt, lập tức quay về bên cạnh họ, hết sức giúp đỡ.

Thân thế bất hạnh như vậy, hoàn cảnh ác liệt như vậy, Thuấn lại có thể hòa mục với gia đình, làm tròn đạo hiếu đễ, quản lý gia đình tốt, khiến họ không đến nỗi đi vào đường tà ác." Sau đó, Nghiêu nói: "Vậy ta hãy thử y xem sao!" Trong Trần Đô, sau khi Đế Nghiêu quyết định về Thuấn, liền định thử xem người này, liệu có như lời đồn.

Thế là Đế Nghiêu gả hai cô con gái của mình là Nga Hoàng, Nữ Anh cho Thuấn, từ hai cô con gái để quan sát đức hạnh của y, xem y liệu có thể quản lý việc nhà tốt không.

Thuấn để họ gạt bỏ thân phận tôn quý đến ở trong nhà bên bờ Quy Hà, tuân thủ đạo làm chồng.

Hai cô gái đều vô cùng khuynh tâm với Thuấn, mỗi người giữ đạo làm vợ.

Thuấn chế tác đồ gốm, có thể thúc đẩy những người xung quanh nghiêm túc làm việc, tinh xảo cầu tinh, đoạn tuyệt hiện tượng sản xuất thô sơ cẩu thả.

Y đến đâu, mọi người đều nguyện ý đi theo, thế nên một năm nơi y ở liền thành tụ tập tức thôn lạc, hai năm thành ấp, ba năm thành đô bốn châu là đô.

Nghiêu biết những tình huống này rất vui mừng, ban cho Thuấn áo tơ tế cát bố và đàn cầm, ban cho trâu dê, còn xây cho y kho thóc.

Cổ Tẩu vẫn muốn giết y, cùng gia đình mưu tính, nhiều lần mưu hại Thuấn.

Nhưng Thuấn lại luôn như có trời phù hộ, có thể kỳ tích sống sót, dù vậy, Thuấn vẫn như trước đây phụng dưỡng phụ mẫu, yêu thương huynh đệ, hơn nữa còn cung kính hơn.

Như vậy, sau khi thử phẩm hạnh của Thuấn xong, Nghiêu liền để Thuấn tiếp xúc chính vụ.

Nghiêu để Thuấn thử nhậm chức Tư Đồ, phụ trách thúc đẩy đức giáo, Thuấn liền giáo đạo thần dân bằng "Ngũ Điển".

Tức phụ nghĩa, mẫu từ, huynh hữu, đệ cung, tử hiếu năm loại mỹ đức này để chỉ đạo hành vi của mình, thần dân đều vui vẻ nghe theo lời giáo huấn của y, phổ biến y theo "Ngũ Điển" hành sự.

Nghiêu lại để Thuấn tổng quản bách quan, xử lý chính sự, bách quan đều phục tùng sự chỉ huy của Thuấn, trăm sự chấn hưng, không một việc nào hoang phế.

Hơn nữa còn đặc biệt đâu ra đấy, không hề hỗn loạn.

Nghiêu còn để Thuấn ở tứ môn của Minh Đường, phụ trách tiếp đãi chư hầu bốn phương đến triều kiến.

Thuấn và chư hầu sống rất tốt, cũng khiến chư hầu đều hòa mục hữu hảo, tân khách chư hầu từ xa đến, đều rất kính trọng y.

Cuối cùng, Nghiêu để Thuấn một mình đi vào rừng sâu ở Sơn Lộc, trải qua khảo nghiệm của đại tự nhiên.

Thuấn trong bão táp sấm sét, có thể không lạc mất phương hướng, vẫn hành lộ, thể hiện khả năng sinh tồn rất mạnh.

Sau nhiều phương diện khảo nghiệm, Nghiêu đã thấy được tài năng bất phàm cùng phẩm đức cao thượng của Thuấn, Thuấn cuối

cùng đã nhận được sự chấp thuận của Nghiêu.

Thế là Đế Nghiêu liền lệnh người chuẩn bị, năm mươi năm sau, sẽ truyền vị trí Cộng chủ cho Thuấn.

Khoảng thời gian này, cũng để y giáo đạo Thuấn tiếp quản tất cả sự vật của Nhân tộc.

Còn trong thời gian Nghiêu tại vị, Tiệt giáo trong Nhân tộc đã đạt được sự hưng thịnh, dù sao cũng là hai vị Nhân Hoàng chi sư, dưới sự ảnh hưởng như vậy, Tiệt giáo trong Nhân tộc muốn không hưng thịnh cũng không thể, có không ít khí vận thăng tiến.

Đối với điều này, Thông Thiên cũng khá hài lòng, cũng đang chờ đợi Nghiêu chứng đạo, lúc đó, nhiệm vụ giáo đạo xem như hoàn thành.

Năm mươi năm thời gian lặng lẽ trôi qua, nay đã đến thời cơ thiền nhượng.

Thái Thượng và những người khác đều đã đến, còn có không ít người đến quan lễ cũng đều đã tề tựu.

Bên ngoài Trần Đô, trên cao đài. "Nay, ngô Đế Nghiêu tại vị năm trăm năm, công đức đã viên mãn, nguyện đem vị trí Cộng chủ thiền nhượng cho Thuấn!" Đài hạ chúng nhân sau khi nghe Đế Nghiêu nói xong, liền bắt đầu đồng thanh cao hô tên của Đế Nghiêu và Thuấn.

Ở phía dưới hai người, Tiệt Giáo đại đệ tử Đa Bảo đạo nhân hài lòng gật đầu, cùng Kiếm Tâm - lão sư của Thuấn đối mắt nhìn nhau một cái, xem như đã hoàn tất giao tiếp.

Dữ thử đồng thời, cửu thiên chi thượng liệt khai một đường khe hở, hàng lạc xuống một phiến công đức kim quang, so với lúc Đế Khốc chứng đạo cũng không kém bao nhiêu.

Công đức lạc hạ, chia làm ba phần, bảy thành rưỡi rơi vào trên

thân Đế Nghiêu, hai thành rơi vào trên thân Nhân Hoàng chi sư Đa Bảo đạo nhân, nửa thành còn lại chia cho đám người đã hiệp trợ Đế Nghiêu cùng quan lễ.

Thái Thượng thấy Nhân Hoàng công đức lạc hạ, chợt tiến lên một bước, lấy ra Không Động Ấn, ném về phía hư không, quát: "Nhân Hoàng, lập!" Thoại âm vừa dứt, liền thấy một đạo Nhân Hoàng đế khí bay đi, đi vào trong cơ thể Đế Nghiêu.

Hấp thu công đức và Nhân Hoàng đế khí xong, tu vi của Đế Nghiêu bắt đầu bạo trướng, trực tiếp từ Đại La Kim Tiên hậu kỳ đột phá đến Chuẩn Thánh viên mãn chi cảnh, trở thành một vị cao thủ trong thiên địa.

Đế Nghiêu chứng đạo, thành tựu Nhân Hoàng đạo quả, ngày sau tọa trấn Nhân tộc thánh địa.

Mà Đa Bảo đạo nhân sau khi nhận được công đức, cũng trực tiếp bước vào Chuẩn Thánh trung kỳ, tu vi dĩ nhiên không thấp.

Thấy cảnh này, Thông Thiên phần nào hài lòng, chỉ cần Đa Bảo cần gia tu hành một đoạn thời gian, Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng không khó.

Điển lễ hoàn thành, Thái Thượng và Nữ Oa rời đi, Toại Nhân cùng những người khác mang theo Đế Nghiêu phản hồi thánh địa, để Đế Nghiêu tu hành cùng Tam Hoàng Ngũ Đế, có Phục Hy và mấy vị Nhân Hoàng tương trợ, tu vi của Đế Nghiêu căn bản không cần lo lắng.

Nhân tộc chúng nhân rời đi xong, hai vị Thánh nhân khác và Hậu Thổ cũng lần lượt rời đi.

Thuấn sau khi tức vị Nhân tộc Cộng chủ, Kiếm Tâm tự nhiên cũng bầu bạn bên cạnh, vì hắn bài ưu giải nan, đồng thời dạy bảo hắn tu hành chi pháp.

Dưới sự duy trì của Nhân tộc thánh địa, Đế Thuấn bắt đầu buông tay thi vi.

Trước tiên, Đế Thuấn thông qua quan trắc Bắc Đẩu tinh để khảo sát sự vận hành của nhật, nguyệt cùng kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ngũ tinh xem có dị thường hay không.

Tiếp đó cử hành nghi thức tế cáo chư Thánh, dùng nghi thức thiêu tế phẩm tế tự thiên địa tứ thời, dùng nghi thức diêu tế tế tự danh sơn đại xuyên, lại phổ biến tế tự các lộ thần linh.

Hắn thu thập năm loại ngọc chế phù tín gồm hoàn khuê, tín khuê, cung khuê, cốc bích, bồ bích mà ngũ đẳng hầu tước công hầu bá tử nam nắm giữ, lựa chọn ngày lành tháng tốt, triệu kiến Tứ Nhạc và châu mục các châu, rồi lại ban cấp cho bọn họ.

Thuấn đi phương Đông tuần thị, đến Thái Sơn thì dùng nghi thức đốt củi tế tự Đông Sơn, dùng diêu tế tế tự danh sơn đại xuyên các nơi.

Tiếp đó, hắn triệu kiến các chư hầu phương Đông, hiệp điều giáo chính tứ thời tiết khí, tháng lớn nhỏ, ngày giáp ất, thống nhất âm luật và tiêu chuẩn độ dài, dung lượng, trọng lượng.

Tu minh năm loại lễ nghi cát, hung, tân, quân, gia; quy định chư hầu dùng năm loại khuê bích, ba loại thái tăng, khanh đại phu dùng dê con, đại nhạn làm lễ vật triều kiến, sĩ dùng gà lôi làm lễ vật, năm loại khuê bích sau khi triều kiến xong vẫn hoàn trả cho chư hầu.

Thuấn hướng chư hầu phổ biến trần thuật trị quốc chi đạo, căn cứ nghiệp tích minh bạch tiến hành khảo sát, căn cứ công lao ban thưởng xe ngựa y phục.

Thuấn bắt đầu phân chia thiên hạ làm mười hai châu, nạo vét sông ngòi.

Chương 370

Quy định căn cứ hình phạt bình thường để chấp pháp, dùng phương pháp lưu đày để khoan giảm năm loại hình phạt thích chữ, cắt mũi, chặt chân, thiến, giết đầu; quan phủ lý sự dùng roi da thi hình, học phủ giáo dục dùng giới xích trừng phạt.

Kẻ gây tai hại do quá thất thì xá miễn; kẻ hỗ ác bất tuân, kiên trì làm hại thì phải thi hình phạt.

Lúc này Tam Miêu tại lưu vực sông Giang, sông Hoài cùng một dải Kinh Châu nhiều lần tác loạn.

Thuấn tuần thị, liền đem Hoan Đâu lưu đày đến Sùng Sơn để thay đổi phong tục Nam Man, đem Tam Miêu thiên di đến Tam Nguy Sơn để thay đổi phong tục Tây Nhung.

Những việc làm của Thuấn khiến thiên hạ duyệt phục.

Nhiên nhi thiên hữu bất trắc phong vân, thời kỳ cuối Thuấn tại vị, trong Hồng Hoang phát sinh bạo vũ thủy tai, hơn nữa tai họa càng ngày càng nghiêm trọng.

Đây không phải Long tộc hưng phong tác lãng, mà là thiên tai chân chính.

Thuấn đối với đạo này lại không quá tinh thông, bất đắc dĩ đành đem trọng trách trị thủy giao cho một vị đại hiền khác của Nhân tộc là Cổn.

Phụ thân của Cổn là Chuyên Húc Đế, phụ thân của Chuyên Húc là Xương Ý, phụ thân của Xương Ý là Hiên Viên Hoàng Đế.

Cổn năm xưa danh mãn Nhân tộc, là nhân tuyển hữu lực tranh đoạt ngôi vị Nhân Hoàng, đáng tiếc sau này bọn họ đều thua Chí, kết

quả sau khi Đế Nghiêu trở thành Nhân tộc Cộng chủ, hắn liền bị bãi truất.

Cổn lúc nhỏ từng được thần nhân truyền thụ, tập được một thân bản sự, từ khi nhận trọng trách trị thủy về sau luôn căng căng nghiệp nghiệp, lao tâm lao lực.

Tuy nhiên Cổn dù mạnh đến đâu, khu khu một người lại há có thể ngăn được hồng tai vô thất này, cho dù Nhân tộc tụ tập cùng một chỗ quần sách quần lực cũng giang không nổi thiên tai đáng sợ ấy.

Bất quá, Cổn đối với việc này vẫn nghĩa bất dung từ, sau khi nhận được thụ mệnh của Đế Thuấn, Cổn liền thu thập hành trang, hội đồng chúng nhân cùng nhau đi trị thủy.

Cổn chọn dùng phương pháp ngăn chặn, lợi dụng Tức Nhưỡng mà Nữ Oa nương nương lưu lại tại Nhân tộc sau khi tạo nhân để chế tạo đê đập, đại sơn ép Hoàng Hà đại thủy quy vị, lại ngăn sông tích nước, để nông nghiệp bách tính có nguồn tưới tiêu.

Tuy rằng ngắn ngủi bình ổn được thủy hoạn, nhưng chung quy không phải kế lâu dài, mười mấy năm sau, thủy hoạn tái độ bạo phát, hơn nữa so với trước kia còn hung mãnh hơn.

Nhân tộc nhất thời tổn thất thảm trọng, Cổn cũng vì vậy mà bị Đế Thuấn trảm thủ thị chúng.

Ba mươi năm trước.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Thương Tùng!" Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt, miệng khẽ gọi một tiếng. "Lão sư, đệ tử tại!" Thương Tùng nghe vậy, lập tức đứng dậy đáp.

Hắn không phải thân truyền đệ tử của Thái Thượng, chỉ là ký danh đệ tử, đản sinh trong Vô Cực sơn mạch, căn nguyên là Tiên Thiên Tùng Thụ, tư chất cũng không tệ.

Hắn từ trước khi Thái Thượng chứng đạo đã lắng nghe đại đạo chi âm của Thái Thượng, đạt được không ít tạo hóa.

Ngoài ra, vào ngày Thái Thượng chứng đạo, hắn cũng đạt được cơ duyên to lớn, trực tiếp tiến vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, sau đó bái nhập Thái Thanh Cung môn hạ, chỉ là Thái Thượng không thu thân truyền đệ tử, cho nên chỉ là ký danh mà thôi.

Đối với Thương Tùng mà nói cũng đã khá vui vẻ, có thể trở thành ký danh đệ tử của Thái Thượng Đạo Tôn, dĩ nhiên còn tốt hơn đệ tử Thánh nhân trong Hồng Hoang. "Trong Nhân tộc, Cổn bị trảm thủ, nhưng hắn quan hệ đến vị Nhân Hoàng tiếp theo.

Ngươi đi thu nhi tử của hắn làm đệ tử, giáo đạo kỳ tu hành, đây cũng là cơ duyên của ngươi." Thái Thượng bấm tay tính toán, rồi nói với Thương Tùng.

Đệ Lục Đế, đây sẽ là một bước tiến lớn hoàn thiện Nhân đạo, ngay cả Thái Thượng trước đó cũng không liệu đến, nhưng đã Nhân đạo đi đến nước này, có Đệ Lục Đế thì tất nhiên sẽ sản sinh ảnh hưởng cực lớn. "Lão sư, Nhân tộc đại thế không phải là Tam Hoàng Ngũ Đế sao?

Nay Ngũ Đế sắp quy vị, vì sao còn có Nhân Hoàng đản sinh?" Thương Tùng thần sắc khó hiểu, nhìn Thái Thượng hỏi. "Bất khả vấn, ngươi đi là được, việc này có thể trợ ngươi tiến vào Chuẩn Thánh chi cảnh." Thái Thượng chậm rãi nhắm mắt lại, thản nhiên mở miệng nói. "Đệ tử biết sai, đệ tử đi ngay." Thương Tùng nghe vậy, trong lòng kinh hãi, đã Lão sư nói như vậy, hắn tất nhiên không dám hỏi thêm, hành lễ xong liền động thân rời đi.

Thương Tùng rời đi xong, Thái Thượng lần nữa mở hai mắt, nhìn về phía Nhân tộc, mỉm cười nói: "Lục Đế, ngược lại thú vị.

Như vậy, Nhân đạo có thể trợ ta trùng kích Thái Cực chi cảnh

rồi." Dứt lời, Thái Thượng nhìn thoáng qua Huyền Đô trong Thái Hư Điện, hài lòng gật đầu, Huyền Đô cũng sắp Chuẩn Thánh viên mãn, tuy rằng chứng đạo còn xa, nhưng chỉ cần tích lũy thì luôn không sai.

Thu hồi ánh mắt, Thái Thượng tiếp tục tham ngộ Nhân đạo.

Thương Tùng bằng vào tu vi Đại La viên mãn, chỉ mất ba mươi năm thời gian liền đuổi tới Nhân tộc.

Lúc này, vừa vặn gặp lúc Cổn bị trảm thủ.

Đốn thời gian, thiên địa hôn ám, cuồng phong bạo vũ, vô số lôi đình tê liệt hư không, làm vô số tồn tại biến sắc.

Cổn chết đi, trong thi thể đản sinh một hài nhi, liền bị Thương Tùng cứu mạng.

Ngay khi hài nhi này xuất thế, thiên địa trọng quy thanh minh, tất cả cuồng phong bạo vũ, lôi đình đều bình ổn lại, phảng phất ẩn chứa vô số pháp lực vỗ về tất cả, đều quy về bình tĩnh.

Thương Tùng trong lòng thầm tự chấn kinh vài phần, sau đó liền mang theo đứa bé rời đi.

Dữ thử đồng thời, ngay khi hài nhi này đản sinh.

Năm vị Thánh nhân, hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều thần sắc chấn kinh nhìn về phía Nhân tộc.

Đây là...

đản sinh Đệ Lục Đế?

Nhân tộc Lục Đế?!

Cùng một thời gian, Nữ Oa trực tiếp rời khỏi Phượng Tê Sơn, triều Thủ Dương Sơn mà đến.

Việc này xác thực can hệ không nhỏ, nàng định hỏi Thái Thượng

xem rốt cuộc là chuyện gì, cư nhiên đản sinh Nhân tộc Đệ Lục Đế.

Nguyên Thủy và Thông Thiên vốn định động thân, nhưng ngẫm lại việc này là chuyện Nhân tộc, đã Nữ Oa đi rồi thì bọn họ cũng không đi nữa.

Bất quản thế nào, việc này đối với sự chưởng khống và lĩnh ngộ Nhân đạo của đại ca nhà mình đều có trợ giúp không nhỏ, như vậy cũng không tệ.

Hậu Thổ cũng hơi chấn kinh vài phần rồi thu hồi ánh mắt.

Đế Tuấn tự nhiên sẽ không quá để ý chuyện Nhân tộc, thu hồi ánh mắt xong liền tiếp tục lo liệu nhân quả nghiệp lực của Yêu tộc, hiện tại Yêu tộc cự ly trọng hiện Hồng Hoang lại tiến thêm một bước, dĩ nhiên không xa.

Còn Tây Phương Nhị Thánh, vô luận chấn kinh hay không, hiện tại đều bị trấn phong trên Linh Sơn, cho nên dù chấn kinh cũng chỉ đến thế.

Bọn họ biết rõ hoàn cảnh bản thân, cho nên sau khi chấn kinh liền thu hồi ánh mắt, mắt không thấy tâm không phiền.

Nhân tộc, trong thánh địa. "Nhân Tổ, đây coi là Nhân tộc Đệ Lục Đế sao?" Phục Hy nhíu mày, nhìn Toại Nhân bên cạnh hỏi.

Hắn thân là Nhân tộc đệ nhất vị Hỗn Nguyên tồn tại, dị tượng khi hài nhi kia xuất thế, cùng tình huống Nhân tộc khí vận và Hồng Hoang khí vận, hắn nhìn đến thanh thanh sở sở, chỉ có Nhân tộc Nhân Hoàng mới có tình huống như vậy.

Chỉ là hắn không hiểu, Nhân tộc đại thế không phải Tam Hoàng Ngũ Đế sao?

Chương 371

Sao lại có thêm Đệ Lục Đế? "Nhân đạo biến động, Nhân tộc đại thế cũng phát sinh cải biến, Đệ Lục Đế cổ kế cũng vì vậy mà đản sinh.

Bất quá việc này đối với Nhân tộc không phải chuyện xấu, dù sao thêm một vị Nhân Hoàng liền tăng thêm không ít thực lực và khí vận cho Nhân tộc, đây là chuyện tốt." Toại Nhân suy nghĩ một chút rồi nói với Phục Hy.

Hắn dừng một chút, tiếp tục đạo: "Nhân đạo biến động, Nhân tộc đại thế cải biến, ngày sau khả năng còn không chỉ Lục Đế, cứ như vậy cũng có thể phản lại hoàn thiện đề thăng Nhân đạo, đối với Giáo chủ mà nói cũng có không ít chỗ tốt." Nghe vậy, Phục Hy gật đầu.

Giáo chủ chưởng Nhân đạo, Nhân đạo nếu đề thăng thì đối với Giáo chủ xác thực có trợ giúp không nhỏ.

Như vậy mà xem, Nhân tộc đại thế biến động, Nhân Hoàng gia tăng, vô luận là đối với Nhân tộc hay đối với Giáo chủ, Nhân đạo, đều là cơ hội đề thăng. "Đã là tiểu sư đệ xuất thủ thu đồ, vậy việc này không cần lo lắng, Đệ Lục Đế này cứ để Thương Tùng đi giáo đạo đi!" Toại Nhân nhìn thoáng qua Thương Tùng rồi nói với Phục Hy.

Phục Hy gật đầu, hắn đối với Thương Tùng vẫn biết một chút, là ký danh đệ tử của Giáo chủ, thực lực tuy đặt trong cả Hồng Hoang không tính là quá mạnh, nhưng Đại La Kim Tiên viên mãn cũng không phải tồn tại gì cũng có thể đạt tới.

Có hắn xuất thủ giáo đạo là đủ rồi.

Toại Nhân thu hồi ánh mắt, không mở miệng nữa, nhắm mắt tham ngộ.

Phục Hy thấy thế cũng thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Đạo huynh, Nhân tộc đại thế không phải Tam Hoàng Ngũ Đế sao?

Sao lại xuất hiện Đệ Lục Đế?" Nữ Oa tú mi nhíu lại, nhìn Thái Thượng tuân vấn.

Chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế năm xưa tại Tử Tiêu Cung đã đàm luận xong, cũng toàn bộ định da, nhưng hiện tại lại xuất hiện biến động, tuy đối với Nhân tộc không phải chuyện xấu nhưng rốt cuộc là có biến hóa, nàng thực sự muốn hiểu rõ một chút. "Nhân đạo biến động, Nhân tộc đại thế dĩ nhiên sẽ không phải Ngũ Đế đơn giản như vậy.

Đây cũng là một cái quan kiện để Nhân đạo hoàn thiện, đối với Nhân tộc là chuyện tốt, ngược lại không cần lo lắng." Thái Thượng nghe vậy, trên gương mặt đạm nhiên lộ ra một nụ cười, mở miệng nói.

Nữ Oa nghe vậy, hơi gật đầu, xét theo tình huống Nhân Hoàng thì việc này xác thực không phải chuyện xấu, dù sao một vị Nhân Hoàng đản sinh có thể giải quyết vấn đề Nhân tộc, lại có thể tăng thêm chỉnh thể thực lực và khí vận.

Cứ như vậy, Nhân tộc chỉ biết trở nên mạnh hơn. "Đã là Nhân đạo biến động, Nhân Hoàng gia tăng, vậy không biết sẽ đạt tới địa bộ nào?" Nữ Oa suy nghĩ rồi hỏi.

Thái Thượng dù sao chấp chưởng Nhân đạo, đã là Nhân đạo biến động thì việc này hẳn hẳn là rõ ràng nhất, giống như Nhân tộc đại thế lần này, dĩ nhiên chiếm cứ hết thảy tiên cơ.

Cho nên Nữ Oa tin tưởng Thái Thượng định nhiên biết rõ tình huống cụ thể.

Thái Thượng nghe xong, trong đôi mắt Nhân đạo hiển hóa, lại có âm dương giao thác, tham tầm huyền diệu của Nhân đạo, nhìn thấu hết thảy thiên cơ.

Hồi lâu sau, mắt Thái Thượng khôi phục vẻ thanh minh, mở miệng nói: "Cửu, cửu nãi cực số, đây cũng là biến động lớn nhất của Nhân Hoàng chi thế." "Chín vị Nhân Hoàng sao?!" Trên mặt Nữ Oa hiện lên vẻ kinh ngạc, cư nhiên biến động đến cửu đế. "Sau Lục Đế, muốn phong đế thành tựu Nhân Hoàng chi vị cũng không dễ dàng như vậy, phi nhất thống, nhất triều khai quốc chi quân bất khả.

Như Ngũ Đế hiện tại, muốn một triều hai đế, sợ là không quá khả năng rồi." Thái Thượng nhìn nàng chậm rãi nói.

Đây cũng là hạn chế để ngày sau phong đế thành tựu Nhân Hoàng chi thân, không chỉ phải nhất thống, còn phải là khai quốc chi quân của một triều đại, muốn như Ngũ Đế, như Đế Khốc và Nghiêu thì không thể nữa.

Dù sao Nhân đạo tuy biến động nhưng Nhân Hoàng cũng không dễ thành tựu như vậy, có hạn chế này cũng là bình thường.

Nữ Oa ngược lại không nghĩ nhiều như vậy, những chuyện này nàng cũng không cần lo, Nhân đạo dù sao do Thái Thượng chưởng khống, hắn tự sẽ để nó hoàn thiện. "Lục Đế đã ra, chờ đợi hắn quy vị đi!" Thái Thượng cười cười, ánh mắt nhìn về phía Nhân tộc.

Nữ Oa gật đầu, cũng nhìn về phía Nhân tộc.

Thương Tùng cứu được Lục Đế, liền đem giao cho thê tử của Cổn nuôi dưỡng, đặt tên là Vũ.

Vũ sau khi biết chuyện phụ thân mình, quyết tâm vì phụ thân nhất tuyết tiền sỉ, bình định thủy hoạn, thế là đông bôn tây tẩu, tìm kiếm phương sách trị thủy.

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã mấy chục năm, con trai của Cổn là Vũ lúc này nghiệp dĩ trưởng thành.

Mà Thuấn xử tử Cổn xong lại rước lấy đại họa cho Nhân tộc.

Từ sau khi chém giết Cổn, Nhân tộc cử tộc trên dưới không tìm ra được một nhân tài trị thủy nào.

Cuối cùng, Thuấn bất đắc dĩ đành phải đích thân trị thủy.

Tuy nói Thuấn có đại tài, nhưng là ở trên phương diện trị lý Nhân tộc, còn việc trị thủy, Thuấn lại vô pháp làm ra thành tích quá tốt.

Tuy rằng vì trị thủy mà Thuấn mỗi ngày bận đến thời gian ngủ cũng không có, đáng tiếc thủy hoạn vẫn tần tần bạo phát, Thuấn hiển nhiên vô năng vi lực, thế là thủy hoạn trong Hồng Hoang ngày càng lợi hại.

Cả nước đều chịu khổ vì hồng thủy, còn hơn trước kia.

Thu hoạch của Nhân tộc lúc này một năm thấp hơn một năm, sinh hoạt một năm khổ hơn một năm, mỗi lần tân khổ lao tác xong bị hồng thủy cuốn qua liền hóa thành phế tích.

Nhìn Nhân tộc đã khốn quẫn không chịu nổi, Thuấn khổ não không thôi, chỉ có thể triệu tập chúng thần thương nghị.

Trần Đô, trong Nghị Sự Điện.

Đợi chúng thần đến đông đủ, Thuấn hỏi: "Chúng vị khanh gia, nay Nhân tộc đã đến thời khắc sinh tử tồn vong, các ngươi còn có kế sách gì có thể trị lý thủy hoạn ngày càng nghiêm trọng này không?" Vị đại thần từng đề cử Cổn bước ra tâu: "Cộng chủ dung bẩm, con trai của Cổn là Vũ cũng tinh thông trị thủy, hơn nữa thần nghe nói Vũ nhân phụ Cổn chi tử, lịch niên lai khổ khổ toản nghiên trị thủy chi đạo.

Tưởng tất hiện nay đã thanh xuất vu lam nhi thắng vu lam.

Cộng chủ hà tất không triệu hắn đến thử một lần, nếu thấy phương pháp của hắn có thể bình định thủy hoạn thì để hắn chủ lý sự vụ trị thủy lần này như thế nào!" Thuấn nghe vậy, trong lòng lại có chút ảm đạm.

Cổn vốn cũng là một vị thánh hiền trong Nhân tộc, chỉ tiếc trị thủy thất lợi dẫn đến vô số nhân tộc tử vong, bách vu áp lực của Nhân tộc cao tầng, Thuấn bất đắc dĩ phải xử tử Cổn để tiêu trừ bất mãn trong nội bộ.

Có thể nói Cổn chết trong tay mình, đối với việc này Thuấn lại không hy vọng con trai Cổn đi lên vết xe đổ của phụ thân.

Hắn nhìn vị đại thần kia, thản nhiên nói: "Cổn trị thủy vô công, con trai hắn lại có tài năng gì?

Ta thấy vẫn là thôi đi, chúng vị khanh gia còn có nhân tuyển nào khác?" Mọi người nghe xong đều trầm mặc không nói.

Thuấn thấy thế, thở dài một tiếng: "Đã như vậy, dung sau lại nghị đi." Dứt lời liền đứng dậy đi ra ngoài.

Chúng vị đại thần thấy Thuấn rời đi cũng tự giải tán.

Hồng Hoang, trong Nhân tộc.

Thuấn trở về trụ sở, bắt đầu lẳng lặng tư khảo, nghĩ đến việc mình năm xưa bách vu áp lực cao tầng mà giết Cổn, trong lòng một trận hối hận.

Cổn là người có biện pháp nhất đối với thủy hoạn trong Nhân tộc, chỉ tiếc những kẻ ánh mắt thiển cận kia tùy ý can nhiễu quyết định của mình, mới tạo thành nguyên nhân Cổn chết, Thuấn cũng thán tức không thôi.

Sau đó lại nghĩ đến Vũ mà vị đại thần kia đề cử, Thuấn trong lòng nhất định, nếu Đại Vũ thật có tài trị thủy, mình tất định sẽ khải dụng,

để hắn trị lý thủy hoạn.

Nghĩ tới đây, Thuấn liền mệnh người đi nghe ngóng sự tích của Đại Vũ, cũng để xem phẩm hạnh hắn rốt cuộc thế nào.

Chương 372

Nếu thật phẩm hạnh cao thượng, hơn nữa có thể giải quyết vấn đề thủy hoạn Nhân tộc, cho dù muốn cái mạng này của mình Thuấn cũng quyết không lắc đầu.

Thuấn mệnh người dò xét sự tích của Vũ, sau đó không ngừng có người hồi báo.

Nội dung báo cáo làm Thuấn rất cao hứng, một người phẩm hạnh cao thượng, càng là hiền năng tâm hệ Nhân tộc, nếu có thể trị thủy thành công, chính mình định phải truyền ngôi cho hắn.

Thế là Thuấn lập tức hạ chiếu, mệnh Vũ đến kiến giá!

Lại nói, Vũ dưới sự nuôi nấng của mẫu thân và sự phụ đạo giáo dục tu hành của Thương Tùng, liền qua hơn hai mươi năm.

Sau năm ba mươi tuổi, Vũ tại Đồ Sơn gặp con gái Đồ Sơn thị là Nữ Kiều, nhất kiến chung tình.

Nữ Kiều nghe nói chí hướng của hắn, nguyện ý giúp hắn trị lý thủy hoạn.

Đại Vũ nghe vậy đại hỉ, trên đường đi, hai người tương hỗ nâng đỡ.

Về sau, Vũ cùng Nữ Kiều bước vào điện đường hôn nhân, bản gia của Nữ Kiều là Đồ Sơn thị cường đại của Đông Di.

Lúc đó Đồ Sơn thị còn ở hậu kỳ mẫu hệ chế, Vũ chỉ có thể làm con rể tới nhà, sống cuộc sống "phu tòng phụ cư".

Tuy nói như thế, nhưng Vũ đạt được sự ủng hộ cường đại của Đông Di, từ đó có cơ sở lập nghiệp.

Giờ phút này, Vũ và Nữ Kiều phu thê đang lúc điềm mật, hảo bất hoan hỉ.

Đế Thuấn mệnh người dò xét sự tích Vũ, càng ngày càng yên tâm.

Vũ đang lúc tân hôn yến nhĩ, lại đột nhiên nhận được ý chỉ của Đế Thuấn, thế là phu thê bịn rịn cáo biệt, Vũ từ đó bước lên con đường trị thủy.

Trước khi đi, Vũ đặc biệt đi gặp lão sư Thương Tùng đạo nhân một lần.

Lúc ấy, Thương Tùng thở dài một tiếng, từ trên thân lấy ra một quyển thẻ tre đưa cho Đại Vũ.

Sau đó nói với Vũ: "Đây là vật vi sư lấy được trên người phụ thân ngươi năm xưa lúc cứu ngươi, là di vật của hắn, nay tử thừa phụ nghiệp, đáng là lúc do ngươi tiếp thủ.

Lần này cứ việc đi trị thủy, ta sẽ ở phía sau tương trợ ngươi." Thương Tùng cũng tịnh phi không có chuẩn bị, lại lấy ra hai vật giao vào tay Đại Vũ, mỉm cười nói: "Hai vật này là vi sư đặc ý luyện cho ngươi, búa tên Khai Sơn, có thể dùng để sơ thông hà đạo, dẫn nước quy vị; gậy tên Định Hải Thần Châm, có thể dùng để tham tra mực nước, bình định đại hải, mong ngươi vận dụng cho tốt." Luyện chế chi đạo, Thương Tùng cũng không lạ lẫm, Thái Thanh Cung môn hạ đối với đạo này cũng có thiệp săn, sư tôn nhà mình lý giải đạo này càng tinh thâm, cho nên cái gọi là Thái Thượng môn hạ, luyện đan, luyện chế chi đạo đều thập phần quen thuộc.

Đại Vũ trên quyển thẻ tre nhìn thấy tâm đắc trị thủy phụ thân lưu lại, kết hợp cảm ngộ của mình, đúc kết ra danh ngôn trị thủy "Đổ bất như sơ" (Ngăn chặn không bằng khơi thông).

Đại Vũ nhận lấy pháp bảo của Thương Tùng, bái biệt lão sư, liền

khởi trình đi tới Nhân tộc đô thành, triều kiến Nhân tộc Cộng chủ Thuấn.

Vài tháng sau, Đại Vũ đã đến nơi.

Nhân tộc Trần Đô, trong Nghị Sự Điện, Thuấn ngồi ngay ngắn phía trên, bên dưới quần thần đứng nghiêm.

Lúc này, một người trẻ tuổi bị quần thần chú mục.

Người này chính là Vũ đến yết kiến.

Chỉ thấy Vũ cung thân hướng Thuấn hành lễ, lớn tiếng nói: "Vi thần Đại Vũ, bái kiến Cộng chủ, Cộng chủ vạn an!" Thuấn nghe vậy, khẽ gật đầu, ra ý bảo Vũ miễn lễ, sau đó nói: "Khanh hãy bình thân!

Ngô nghe khanh thiện trị thủy, nhưng không biết khanh có kế sách gì?" Vũ nghe vậy, trầm tư giây lát mới nói: "Hồi Cộng chủ, nước chảy chỗ trũng, theo ý ngu kiến của thần, đổ bất như sơ, trị thủy nên lấy khơi thông làm chủ!" Thuấn lúc này sớm đã phảng hoàng vô kế, nay nghe Vũ có biện pháp, đại hỉ quá vọng, cũng không quản có khả thi hay không, trực tiếp nói: "Ái khanh chi kế rất diệu, ngô dục để khanh chủ lý trị thủy đại nghiệp, khanh có nguyện lĩnh?" Vũ nghe vậy, vội quỳ rạp xuống đất bái: "Thần nguyện thụ lĩnh, thề phải bình định đại thủy hồng lưu, để an ủi vong linh phụ thân ta trên trời!" Thanh âm kiên định của Vũ vang lên trong đại trướng, khiến mọi người gật đầu tán thưởng.

Rất hiển nhiên, sự tự tin kiên định của Vũ cũng nhận được sự tán đồng của mọi người.

Ngày hôm sau, Vũ liền nhận được Nhân Hoàng nhậm mệnh, bắt đầu trị thủy đại nghiệp.

Chỉ là trị thủy không chỉ cần tri thức, còn cần hiểu rõ địa lý vị trí, Vũ liền triệu tập bách tính thiên hạ đến hiệp trợ.

Hắn thị sát hà đạo, đồng thời kiểm thảo nguyên nhân phụ thân Cổn trị thủy thất bại, quyết định cải cách phương pháp, biến ngăn chặn thành khơi thông.

Sau đó Vũ càng đích thân trèo đèo lội suối, lội sông qua xuyên, cầm công cụ, từ Tây sang Đông, một đường đo đạc địa hình cao thấp, dựng tiêu can, quy hoạch thủy đạo.

Hắn dẫn dắt dân công trị thủy đi khắp các nơi, căn cứ tiêu can, gặp núi khai núi, gặp trũng đắp đê, để khơi thông thủy đạo, dẫn hồng thủy nhập hải.

Vũ vì trị thủy mà phí tận não cân, không sợ lao khổ, chưa từng dám nghỉ ngơi.

Sau này, hắn đi ngang qua nhà nghe thấy tiếng thê tử sinh sản, tiếng con trai oa oa khóc chào đời, đều cắn răng không vào cửa nhà.

Lần thứ ba đi ngang qua, con trai hắn là Khải đang được mẫu thân bế trong lòng, nó đã biết gọi phụ thân, vẫy tay chào Vũ, Vũ chỉ hướng thê nhi vẫy vẫy tay, biểu thị mình đã nhìn thấy bọn họ, vẫn là không có dừng lại.

Theo phương pháp trị thủy đắc pháp của Vũ, thủy tai thế mà dần dần bình hoãn lại.

Nhưng bởi vì lúc này Yêu tộc đang cận kề ngày trọng hiện Hồng Hoang, vùng đất Vũ trị thủy có những nơi là địa bàn Yêu tộc, có không ít tộc nhân Yêu tộc tồn tại, lúc này liền có một số tiểu động tác đảo loạn việc Vũ đang làm.

Vũ hiện tại dù sao mới là Thiên Tiên tu vi, có những Yêu tộc thực lực còn trên hắn, cho nên Vũ liền thỉnh cầu lão sư Thương Tùng tương trợ.

Dưới sự chấn nhiếp bằng thực lực của Thương Tùng, chém giết

đám Yêu tộc này, mới bảo đảm Vũ trị thủy thuận thuận lợi lợi.

Mà Yêu tộc hiện tại tuy rằng chiết tổn thực lực, nhưng Đế Tuấn lại không dám xuất diện trở chỉ Vũ.

Vì mấy con tôm tép này mà dẫn vị kia xuất thủ thì xác thực được không bù mất, cho nên không để ý tới cũng là bình thường.

Mà Vũ lúc này tiếp tục con đường trị thủy.

Lại nói Vũ trong thời gian trị thủy, nghe tin tại lưu vực Trường Giang và Hoàng Hà bỗng nhiên nước lũ phiếm lạm, giang hà đảo lưu, sơn hà băng tháp, nước sông cuồn cuộn triều các bộ lạc Nhân tộc hai bờ trùng kích tới, không ít bộ lạc đã gặp nạn.

Nghe được tin tức như vậy, Đại Vũ kinh hãi, sắc mặt lập tức âm trầm.

Nhưng lại không hoài nghi thật giả, bởi vì loại chuyện này không ai sẽ nói dối.

Đại Vũ cố không được cái khác, vội vàng động thân chạy tới.

Lúc đi, nói với tả hữu: "Tốc tốc triệu tập chúng thần, đồng thời thông tri lão sư ta, ta đi trước một bước." Nói xong, Đại Vũ lập tức phi tốc chạy tới lưu vực Hoàng Hà Trường Giang. "Oanh long long!" Khi Đại Vũ tới hiện trường, phát hiện sự thật quả nhiên như người kia nói, nước sông hai lưu vực đã bắt đầu phiếm lạm thành tai, hơn nữa sự thật so với tin tức nghe được còn nghiêm trọng hơn.

Chỉ thấy nước sông đục ngầu thao thiên nhi khởi, trực thượng hư không mấy vạn trượng, sau đó hung hăng trùng kích xuống, phách kích vào hai bờ hà đạo, lực đạo cự đại trùng kích làm hà đạo sụp đổ.

Thao thiên hà thủy kính trực triều hai bên trút xuống, cuồn cuộn đại giang như hồng hoang mãnh thú trùng kích tới.

Vô biên thụ mộc ngã xuống, vô số sơn thạch sụp đổ, vô tận phòng ốc tan hoang, vô cùng hoa màu bị yêm một, vô số nhân tộc bị nhấn chìm trong đại giang, giãy dụa không thôi!

Tai nạn, vô tận tai nạn hàng lâm, mang đi vô cùng sinh mệnh.

Đại Vũ nhìn nhân loại đang giãy dụa trong nước, trên mặt lộ ra vẻ bi thống.

Nhưng lúc này dung không được hắn suy nghĩ cái khác, trị thủy những năm này, tu vi của hắn dưới sự dạy bảo của lão sư Thương Tùng đạo nhân và nỗ lực tu hành của bản thân, tuy không tính là quá cao nhưng lúc này cũng có Kim Tiên chi cảnh.

Cộng thêm hai kiện pháp bảo Thương Tùng giao cho, Đại Vũ lúc này cũng chỉ có thể trước ổn định hồng thủy rồi nói.

Chỉ nghe Vũ đại quát một tiếng: "Định Hải Thần Châm, định cho ta!

Khai Sơn Phủ, đi!" Toàn tức, liền thấy trong tay Đại Vũ bay ra hai kiện pháp bảo Thương Tùng giao cho, Định Hải Thần Châm lập tức huyễn hóa thành một cây kim sắc thiên trụ, từ trên trời giáng xuống, trụy nhập trong Trường Giang, Hoàng Hà lưu vực, trong nháy mắt định trụ thao thiên hà thủy.

Chương 373

Khẩn đón lấy, Khai Sơn Phủ lóe lên một đạo hắc sắc phủ mang, đem bức tường nước đang phách đánh tới hung hăng bổ ra, rơi vào trong nước sông, ổn định cục thế.

Bất quá phiến khắc thời gian, hà thủy thao thiên liền bị Đại Vũ ổn trụ.

Lúc này, kẻ màn sau cũng xuất hiện, Đại Vũ định nhãn nhìn kỹ, lại là một con thủy hầu tử (khỉ nước) khổng lồ.

Con thủy hầu tử này cũng lợi hại, lập tức đánh văng pháp bảo của Đại Vũ, tiếp tục ẩn vào trong nước.

Lúc này, những tán tu và tiên nhân tương trợ Vũ đã dần chạy tới, thần sắc chấn kinh nhìn Hoàng Hà. "Vu Chi Kỳ?!" Một vị tán tu kinh hô, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nghe vậy, Đại Vũ khó hiểu nhìn hắn.

Vị tán tu kia thấy thần sắc Đại Vũ, trầm giọng nói: "Vu Chi Kỳ này là thiên sinh thần hầu, là Đại Yêu trong Yêu tộc Thiên Đình ngày xưa, xem thần khí hắn lúc này, hẳn là đã đạp túc Đại La Kim Tiên viên mãn." Lần này, mấy vị tán tu đều liên liên lắc đầu, cảnh giới kia đâu phải bọn hắn có thể đối phó, lão sư Thương Tùng đạo nhân của Đại Vũ đến mới không sai biệt lắm, dù sao ngài ấy đã là một chân đạp nhập Chuẩn Thánh rồi.

Nhìn Nhân tộc thụ nạn, Đại Vũ lúc này lại không có cách nào, không khỏi thập phần sốt ruột. "Đồ nhi chớ vội, vi sư tự đến giúp ngươi!" Một đạo thanh âm hồn hậu truyền đến, nghe vậy, Đại Vũ thần sắc vui vẻ, lão sư Thương Tùng đạo nhân đã đến.

Thoại âm vừa dứt, chỉ thấy Thương Tùng đạo nhân đạp không mà đến, toàn tức từ trong hư không rơi xuống.

Hắn tu vi phi phàm, trong mắt thần quang nhất hiện liền biết rõ vật trong nước.

Đối với Vu Chi Kỳ, Thương Tùng tự nhiên biết thân phận, tuy rằng Yêu tộc sau trận Vu Yêu chi chiến đã xuống dốc, hiện tại còn chưa trọng hiện Hồng Hoang, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, thực lực bọn hắn y nguyên không dung khinh thường.

Những năm này, bọn họ tương trợ Đại Vũ trừ bỏ không ít chướng ngại Yêu tộc, nhưng đó đều là những Yêu tộc không lên được mặt bàn, tu vi tịnh không cao.

Nhưng Đại Yêu trước mắt thực lực lại phi phàm, xem thần khí hắn lại chỉ kém mình vài phần.

Đồng là Đại La Kim Tiên viên mãn, Thương Tùng muốn bại Vu Chi Kỳ không khó, nhưng muốn chém giết hắn lại có chút khó khăn.

Tại tràng ngoại trừ chính mình ra, những người khác đều không phải đối thủ của hắn.

Nếu đánh bại hắn, ngày sau hắn lại đến thì không được, kẻ thụ thương y nguyên là Nhân tộc.

Huống hồ, lấy sát nghiệp hắn phạm phải lúc này, Nhân tộc tự nhiên sẽ không bỏ qua cho hắn.

Cho nên Vu Chi Kỳ, tự nhiên phải bị chém giết tại đây.

Thương Tùng trong lòng suy tư một chút, liền triều Vu Chi Kỳ công tới, song phương giao chiến cùng một chỗ.

Thương Tùng thực lực vốn đã cao hơn Vu Chi Kỳ vài phần, lại thêm uy lực Linh Bảo trong tay khủng bố, ngắn ngủi phiến khắc, Vu

Chi Kỳ liền bị Thương Tùng bắt lấy.

Bất quá tuy rằng khinh tùng đánh bại Vu Chi Kỳ, nhưng Thương Tùng muốn triệt để chém giết hắn, trong thời gian ngắn cũng không dễ, nhưng cũng không phải không có cách. "Ngô phụng mệnh Sư tôn, phụ đạo Đại Vũ tu hành trị thủy, nay ngươi nguy hại Nhân tộc, đáng phải chém giết tại đây!" "Ngô, Thủ Dương Sơn Thái Thanh Cung Thái Thượng Đạo Tôn môn hạ đệ tử Thương Tùng, thỉnh Sư tôn hàng Thái Thanh Thần Lôi, chém giết kẻ này!" Thanh âm Thương Tùng cuồn cuộn, vang vọng thiên địa, dẫn tới cửu thiên chi thượng sấm sét vang rền, thiên uy hạo hãn. "Oanh!" Một khắc sau, liền có một cỗ uy áp khủng bố hàng lâm, nương theo một cỗ lôi quang khủng bố đến cực điểm, phảng phất tê liệt cả thiên địa, đem bầu trời hắc ám trảm thành hai nửa, thấu ra từng tia quang mang.

Thiên địa hôn ám, hoảng như mặc hải (biển mực) trút xuống, Thái Thanh Thần Lôi phảng phất bắt nguồn từ tận cùng đại đạo, hoành khóa thời không trường hà, phảng phất muốn mai táng cả thiên địa.

Thái Thanh Thần Lôi từ cửu thiên phách lạc, nơi đi qua vạn vật quy khư, như Hủy Diệt Thần Lôi đạo thứ nhất khi khai thiên, khủng bố đến cực điểm.

Giờ khắc này, triệu triệu ức sinh linh trong Hồng Hoang thần sắc kinh hãi nhìn Thần Lôi rơi xuống.

Mà làm nhân vật chính, Vu Chi Kỳ lúc này nguyên thần run rẩy, Thái Thanh Thần Lôi còn chưa rơi xuống đã như sắp đọa nhập Cửu U chi địa.

Nhìn một đạo Thần Lôi lóe lên giữa thiên địa, Vu Chi Kỳ mặt như màu tro tàn, hắn không ngờ Thương Tùng trực tiếp thỉnh Thái Thượng Đạo Tôn hàng hạ Thái Thanh Thần Lôi.

Đó là Thần Lôi mà ngay cả Tây Phương Nhị Thánh cũng ngăn

không được, uy lực đạo Thần Lôi này tuy không bằng năm xưa giáng xuống phương Tây, nhưng một đạo này cũng đủ để yên diệt tất cả tồn tại dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cho dù là tồn tại siêu việt Chuẩn Thánh viên mãn, dưới đạo Thần Lôi này cũng phải vẫn lạc đương trường, đại đạo băng hoại, triệt để tiêu tán trong thời không trường hà, vận mệnh trường hà. "Ông!" Lúc này, chỉ thấy một đạo kim quang lóe lên, sau đó liền có một cái Bán Nguyệt Kim Luân xuất hiện phía trên Vu Chi Kỳ. "Oanh long!" Một tiếng sấm sét khủng bố hồi dang giữa thiên địa, dẫn tới vô số cường giả quan chú.

Giờ khắc này, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Tây Phương Nhị Thánh, Hậu Thổ đều chuyển ánh mắt đến nơi này, thần sắc có vài phần kinh ngạc.

Đế Tuấn, đây là muốn xuất thủ cứu Vu Chi Kỳ?

Hắn dám trực diện vị kia?

Đây là đang tìm chết!

Tây Phương Nhị Thánh trên mặt mang theo lãnh tiếu, tĩnh xem kịch vui tiếp theo.

Vùng lưu vực Hoàng Hà của Nhân tộc.

Nhật Kim Luân đỡ lấy đạo Thái Thanh Thần Lôi này, hư không bốn phía liền bị cổ trùng kích kia xé rách, vô số vết nứt không gian hiện ra, hỗn độn chi khí tựa như mây mù bao phủ, nuốt chửng tất cả.

Trong vạn đạo và pháp va chạm, mọi tồn tại đều bị chôn vùi, thiên địa một mảnh hỗn loạn.

Đạo Thái Thanh Thần Lôi này, Thái Thượng tuy không vận dụng quá nhiều thần lôi chi lực, nhưng uy năng vẫn khủng bố, Nhật Kim Luân trực tiếp bị đánh lui không ít ức vạn dặm hư không, những nơi

đi qua đều bị nghiền nát không ít khu vực.

"Yêu Hoàng?!" Vu Chi Kỳ mắt sáng rực, Nhật Kim Luân này chẳng phải là linh bảo của Yêu Hoàng sao?

Y mừng rỡ, vội vàng cất tiếng nói: "Yêu Hoàng cứu ta!" Là một đại yêu Đại La Kim Tiên Viên Mãn, y vẫn có chút phân lượng trong Yêu tộc.

Dù sao lúc này Yêu tộc đang suy yếu, những tồn tại Đại La Kim Tiên Viên Mãn còn không đủ mười đầu ngón tay, thiếu một người là thiếu một người.

Bằng không, Đế Tuấn cũng không thể tự mình xuất thủ, đỡ lấy Thái Thanh Thần Lôi của Thái Thượng.

"Đế Tuấn, ngươi muốn đối đầu với Bản giáo ư?" "Thiên địa vận hành, Nhân tộc đương hưng, Vu Chi Kỳ tàn hại Nhân tộc, ngăn cản đại thế tiền hành, tội này đáng tru!" Giữa thiên địa, đột nhiên vang lên một giọng nói nhàn nhạt, một luồng uy áp và khí thế khủng bố lập tức bao trùm, sự giáng lâm của Nhân Đạo chi lực khiến chư thánh đều cảm nhận được cổ khí thế đáng sợ ấy.

Lúc này, Nhật Kim Luân tỏa ra thần quang rực rỡ, chống đỡ cổ khí thế uy áp kia.

Thế nhưng dưới sự bảo hộ của nó, Vu Chi Kỳ vẫn cảm thấy hỗn loạn chấn động, y bỗng nhiên phun ra một ngụm tiên huyết, thần sắc kinh hãi nhìn về phía Đông phương.

"Đạo Tôn lời này sai rồi, Vu Chi Kỳ là đại yêu của Yêu tộc, dù có sai cũng nên do Bản Hoàng giáo huấn.

Hơn nữa, lần này y đã nhận ra lỗi lầm, sau này tự sẽ sửa đổi, Đạo Tôn hà tất phải ra tay độc ác như vậy?" Giọng nói của Đế Tuấn chậm rãi truyền đến, mang theo một luồng khí tức nóng bỏng, trong ngữ khí

của y cũng có vài phần ngưng trọng.

"Ngăn cản Nhân tộc tiền hành, ngăn cản Thiên Địa đại thế, tàn hại sinh linh, tru!" Lời vừa dứt, liền thấy trên Cửu Thiên lại giáng xuống một đạo Thái Thanh Thần Lôi.

Đạo thần lôi này, đừng nói Vu Chi Kỳ, ngay cả bản thân Đế Tuấn, lúc này thần sắc cũng biến đổi, đạo Thái Thanh Thần Lôi này mới là Thái Thanh Thần Lôi chân chính.

"Oanh long long!!!" Thần lôi giáng xuống, tất cả hư không băng sập, tựa như mặt gương, lập tức vỡ vụn, hóa thành biển mảnh vỡ.

Hỗn độn chi khí bao phủ bốn phương, vạn vật quy về hư vô, uy thế khủng bố nghiền nát hết thảy ập xuống Nhật Kim Luân.

Nhật Kim Luân quang mang rực rỡ chiếu rọi chư thiên, tựa như một vầng mặt trời rực sáng, quang mang xuyên qua thiên địa u ám như mực này, chiếu sáng cả thiên địa.

Chương 374

Nhật Kim Luân và Thái Thanh Thần Lôi va chạm vào nhau, một điểm hàn mang hiện ra, sau đó thần quang nhấn chìm thế gian!

Khoảnh khắc này, không có quá nhiều âm thanh, tất cả đều bị tiêu diệt trong đó, ngay cả Vu Chi Kỳ, cũng dưới cổ trùng kích này mà triệt để tiêu tán.

"Oanh!" Không biết đã qua bao lâu, tựa như ngàn năm, vạn năm, lại như chỉ trong khoảnh khắc.

Chờ đợi thời gian, không gian, cảm giác vạn vật ngũ hành thiên địa quy về, lại một tiếng oanh minh vang lên, sau đó liền thấy Nhật Kim Luân thần quang ảm đạm, bay ngược ức vạn dặm.

Dưới một kích, mạnh như Nhật Kim Luân, lúc này cũng quang mang ảm đạm, trên thân luân có vài phần vết nứt.

Chư thánh, Hậu Thổ và những người khác, đối với kết quả như vậy cũng không quá bất ngờ.

Sắc mặt Đế Tuấn ngưng trọng và âm trầm thay nhau hiện lên, y biết Thái Thanh Thần Lôi cường hãn, nhưng không ngờ, dưới một kích, Nhật Kim Luân đã trọng thương, đây chính là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo a!

"Yêu tộc nếu lại xuất thủ, có lẽ, Bản giáo nên đến Yêu tộc một chuyến!" Bên tai Đế Tuấn, vang lên giọng nói nhàn nhạt của Thái Thượng, mang theo một luồng Nhân Đạo chi lực, tựa như một kích trọng thương giáng xuống lòng y.

Y khẽ hừ một tiếng, khóe miệng chảy xuống một vệt máu.

"Đế Tuấn tự sẽ ước thúc!" Đế Tuấn nói một tiếng, cổ khí tức

khủng bố kia mới tản đi.

Đế Tuấn nhìn về hướng Hồng Hoang, trên mặt xẹt qua một tia âm u, trong lòng thầm mắng Vu Chi Kỳ, tại thời khắc này, vì sao lại đi trêu chọc Nhân tộc.

Chẳng lẽ không biết vị này là Nhân tộc Đệ Lục Đế sao?

Thật sự cho rằng chỉ có Ngũ Đế mà thôi?

Cho dù là Ngũ Đế, cũng không thể dễ dàng xuất thủ.

Hiện tại đại thế Nhân tộc chưa yên, Yêu tộc lại đang ở thời kỳ then chốt, vì sao lại nhúng tay vào?

Gây ra phiền toái lớn như vậy cho Yêu tộc.

Hiện tại Yêu tộc đã mất đi một cao thủ, bản thân mình lại mất mặt.

Sau khi Đế Tuấn thầm mắng vài tiếng, liền không để ý nữa, Nhân tộc hiện tại không thể nhúng tay vào, cho dù muốn nhúng tay, cũng không phải lúc này.

Hiện tại, vẫn nên lấy bản thân Yêu tộc làm trọng.

Sau khi Vu Chi Kỳ vẫn lạc, Thương Tùng liền thu lấy côn tử pháp bảo mà y sử dụng, luyện chế cùng Định Hải Thần Châm trong tay Đại Vũ, uy lực càng thêm mạnh mẽ.

Và sau khi Vu Chi Kỳ vẫn lạc, Đại Vũ cũng bắt đầu hành trình trị lý của mình.

Có chuyện Vu Chi Kỳ vẫn lạc chấn nhiếp, thêm vào sự ước thúc của Đế Tuấn, Yêu tộc lúc này cũng không dám có dị động gì nữa, bọn họ đâu có tu vi như Vu Chi Kỳ, cho dù có thì sao?

Yêu Hoàng còn không bảo vệ được, há chẳng phải cũng là một con đường vẫn lạc sao.

Cho nên nói, lúc này chỉ cần không phải đầu óc nóng nảy, sẽ không có Yêu tộc nào dám cản trở Nhân tộc nữa.

Và sau khi không còn sự cản trở của Yêu tộc, tình hình của Đại Vũ trở nên dễ dàng hơn nhiều.

Sau mười ba năm nỗ lực, bọn họ đã khai phá vô số núi, nạo vét vô số sông, xây dựng vô số đê điều.

Sau đó, lại trên mặt đất đào xuống những con hào sâu thẳm, khiến những con sông này có thể thuận lợi đổ về biển lớn.

Lại bởi vì một số nơi nối liền với biển lớn, cần đo lường mực nước, tránh nước biển chảy ngược, Thương Tùng liền đưa Định Hải Thần Châm vừa luyện chế xong cho Đại Vũ.

Nhờ có Định Hải Thần Châm tương trợ, Đại Vũ cuối cùng đã khiến các con sông trong thiên hạ đều chảy về biển lớn, cuối cùng trị thủy thành công, triệt để diệt trừ họa thủy.

Và Đại Vũ tại những nơi bị thủy hoạn, vì đất đai vừa rút lũ quá ẩm ướt, Vũ đã để Bá Ích cung cấp hạt giống cho dân chúng, dạy họ trồng lúa.

Khiến những vùng bị thủy hoạn này, một lần nữa phục hồi sinh cơ, bắt đầu cuộc sống mới.

Sau khi Đại Vũ trị thủy thành công, uy vọng trong Nhân tộc cũng tiến thêm một bước, đã trực tiếp sánh ngang Tam Hoàng.

Đế Thuấn thấy vậy, liền nhường vị trí Nhân tộc Cộng chủ cho Đại Vũ, còn bản thân mình thì chứng đạo Nhân Hoàng, đi tới Nhân tộc Thánh Địa.

Vũ năm mươi ba tuổi chính thức lên ngôi Nhân tộc Cộng chủ, lấy An Ấp làm kinh đô, quốc hiệu Hạ, họ Tự Thị, sử xưng Hạ Vũ.

Sau khi Hạ Vũ kế vị, phong Đan Chu ở Đường, phong Thương Quân ở Ngu, sửa định lịch ngày thành Hạ Lịch, lấy tháng Dần làm tháng chính.

Đồng thời, các bộ lạc dần hình thành tầng lớp cao nhất của Nhân tộc lấy Hạ tộc làm trung tâm.

Địa vị của Hạ Vũ trong tầng lớp này đã sơ bộ có vương quyền, y đã lệnh cho Cao Đào, người chuyên phụ trách hình phạt khi trị thủy, chế định một số quy định, các thị tộc bộ lạc nếu không tuân lệnh, sẽ bị trừng phạt bằng hình.

Khi đó, tộc trưởng bộ lạc Cổ Việt là Phòng Phong thị, luôn muốn độc bá một phương, tự xưng trưởng các bộ lạc Việt nhân, không nghe lệnh của Hạ Vũ.

Hạ Vũ tại hội nghị Miêu Sơn đã công khai ra lệnh xử tử y, và phơi thây ba ngày, các chư hầu, phương bá khắp nơi thấu hiểu uy lực của Hạ Vương triều và sự thần thánh của Hạ Vũ, không dám mạo phạm Vũ Vương nữa.

Những thị tộc bộ lạc không tham gia triều kiến Vũ Vương nghe được chuyện này, cũng lần lượt hướng Hạ Vương triều tiến cống xưng thần.

Từ đó, phạm vi thế lực của Hạ Vũ đạt đến lưu vực Giang Hoài, võ công hiển hách, chấn nhiếp thiên hạ, không ai không tôn kính!

Sau đó, "Tứ phương quy phục, đất đai đã thành vương thổ." Trong quá trình trị thủy, Hạ Vũ từng đi khắp thiên hạ, đối với địa hình, tập tục, vật sản các nơi đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Hạ Vũ một lần nữa quy hoạch thiên hạ thành Cửu Đại Châu, tức Ký Châu, Duyện Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Dương Châu, Kinh Châu, Dự Châu, Lương Châu, và Ưng Châu, sau đó tiến hành quản lý,

đồng thời chế định chủng loại cống vật của các châu.

Hạ Vũ còn quy định, khu vực cách Đế Kỳ của Thiên Tử năm trăm dặm gọi là Điện Phục, lại cách năm trăm dặm gọi là Hầu Phục.

Lại cách năm trăm dặm gọi là Tuy Phục, lại cách năm trăm dặm gọi là Yếu Phục, ngoài cùng năm trăm dặm gọi là Hoang Phục.

Ba phục này cống nạp những vật phẩm khác nhau hoặc gánh vác những lao dịch khác nhau.

Yếu Phục, không nộp vật phẩm hay phục dịch, chỉ yêu cầu tiếp nhận quản giáo, tuân thủ pháp chế chính lệnh.

Hoang Phục, thì căn cứ theo tập tục của họ mà tiến hành quản lý, không cưỡng chế thi hành chính giáo của triều đình.

Hạ Vũ là một chính trị gia vĩ đại, có hùng tài đại lược, y trị thủy là kết hợp với trị quốc dưỡng dân, đồng thời với việc trừ bỏ tai họa nước, y còn thường xuyên chỉ đạo mọi người khôi phục và phát triển sản xuất nông nghiệp, đại hưng vận tải thủy, trọng kiến gia viên.

Mỗi khi trị lý một địa phương, y đều chủ động đoàn kết các tù trưởng thị tộc bộ lạc, hoàn thiện xây dựng chính quyền, khiến trăm họ an cư lạc nghiệp.

Trong sử sách Nhân tộc có ghi chép về việc Cộng chủ tại vị, sau khi hồng thủy rút đi, từng khối bình nguyên lộ ra khỏi mặt nước, y dẫn dắt mọi người ở ruộng đồng xây dựng từng con mương, dẫn nước tưới tiêu, trồng trọt cây trồng như đay gai, còn khiến mọi người ở những nơi địa thế thấp trũng trồng lúa.

Cứ như vậy, không những trị lý thủy hoạn đạt được thành công vĩ đại, mà sản xuất nông nghiệp cũng đạt được tiến bộ.

Đến đây, Nhân tộc nhờ có lần hợp tác tập thể quy mô lớn đầu tiên và công trình thủy lợi dày đặc sau đó, dưới sự lãnh đạo anh minh của

Hạ Vũ, Nhân tộc nhanh chóng thoát khỏi bóng tối của trận đại hồng thủy trước đó.

Hơn nữa, bọn họ còn nhanh chóng phá vỡ những rào cản cản trở tiến lên, Nhân tộc bước vào thời kỳ huy hoàng chưa từng có trong lịch sử!

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã hơn năm trăm năm trôi qua.

Lúc này Hạ Vũ đã cận kề kỳ viên mãn, ngay cả Nhân Hoàng kế nhiệm cũng đã được chọn ra, nhưng bản thân y lại mãi không thể chứng đắc Nhân Hoàng chi đạo.

Điều này khiến y có chút bất ngờ, lúc này công lao của y đối với Nhân tộc còn lớn hơn nhiều so với năm vị Đại Đế còn lại, thế nhưng hiện tại lại không thể chứng đạo, trong đó dường như thiếu sót điều gì đó, còn thiếu một chút công việc chứng đạo.

Chương 375

Trong Thái Thanh Cung trên Thủ Dương Sơn.

"Với tình hình của Hạ Vũ hiện nay, muốn chứng đạo vốn không khó, nhưng tình hình hiện tại của y lại không có dấu hiệu chứng đạo, chẳng lẽ y cũng như Tam Hoàng, còn cần một công việc chứng đạo nào đó?" Nữ Oa nhíu mày, nhìn Thái Thượng nói.

Kể từ Ngũ Đế đến nay, Nhân Hoàng đều là sau khi Cộng chủ đạt viên mãn, liền có thể chứng đạo, nhưng vị Lục Đế này, dường như có chút khác biệt so với Ngũ Đế phía trước, việc Cộng chủ đã viên mãn, nhưng chứng đạo lại chưa đến.

Tình huống như vậy, chỉ từng xảy ra với Tam Hoàng, bởi vì bọn họ cần một sự kiện chứng đạo, một điểm để đặt nền móng cho việc chứng đạo của Nhân tộc.

"Quả thực như vậy, việc của Hạ Vũ cũng rất quan trọng, đối với Nhân tộc sau này cũng có ý nghĩa cực kỳ trọng yếu, cho nên việc này, y nhất định phải làm." Thái Thượng nhàn nhạt nói, sau đó trong tay khẽ động, một tôn đỉnh đồng ba chân xuất hiện trong tay y.

Sau đó, tay y lại khẽ động, đỉnh đồng liền xé rách hư không, ẩn vào trong hư không.

Nữ Oa thấy vậy, trong đôi mắt đẹp xẹt qua một tia kinh ngạc.

Lại còn cần đỉnh đồng của Đạo huynh tương trợ, vậy việc chứng đạo của Hạ Vũ e rằng không tầm thường rồi.

"Đạo huynh, đây..." Nữ Oa nhìn y.

"Việc của Hạ Vũ, cần có Càn Khôn Đỉnh tương trợ, như vậy, liền đã sắp xếp thỏa đáng rồi." Thái Thượng cười cười, rồi nói.

Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu, không nói gì nữa, ánh mắt lại chuyển về phía Nhân tộc.

Hồng Hoang, Nhân tộc, Trần Đô.

Ngày này, Hạ Vũ đột nhiên hô lớn với tả hữu: "Người đâu, truyền lệnh của Ngô.

Hãy để các thủ lĩnh bộ lạc mang theo tất cả đồng thanh của bộ lạc bọn họ đến Trần Đô, Ngô có việc quan trọng cần tuyên bố." Thời gian rất nhanh đã hơn ba năm trôi qua, những thủ lĩnh bộ lạc ở những nơi xa xôi cũng đã tụ tập tại Trần Đô.

Những thủ lĩnh bộ lạc này nhận được tin tức truyền đến từ Trần Đô, tuy không biết có công dụng gì, nhưng xuất phát từ sự tín nhiệm đối với Hạ Vũ.

Bọn họ đều không chút cẩu thả mà làm rất hoàn hảo, bởi vì những thủ lĩnh bộ lạc này đa số đều là những tu sĩ cấp thấp mang theo tu vi, dùng nửa năm đã đến Trần Đô.

Ngày thứ ba, một nhóm thủ lĩnh tụ tập tại quảng trường Trần Đô, giữa trưa, Hạ Vũ dẫn theo một số đại thần đến quảng trường Trần Đô.

Y nhìn lướt qua các thủ lĩnh, chậm rãi bước lên tế đài, quay người đối mặt với các thủ lĩnh nói: "Chư vị thủ lĩnh, Ngô những ngày trước nhận được tin tức từ Nhân Đạo.

Được biết sự phát triển của Nhân tộc Ngô đã đạt đến một bình cảnh, nhưng bình cảnh này không phải Ngô có thể phá trừ, mà người kế nhiệm của Ngô mới là người giải quyết bình cảnh, lúc này, Ngô cần phải làm một số việc để chuẩn bị cho y." Nói đến đây, Hạ Vũ vung tay xuống phía dưới, chỉ thấy vô số khối đồng lớn nhỏ khác nhau bay lên trên tế đài.

Lúc này, một đỉnh đồng ba chân khổng lồ giáng xuống từ trời, chỉ thấy trên đỉnh đồng khổng lồ đó khắc hai chữ đạo cổ xưa, Càn Khôn.

Nhìn đỉnh đồng khổng lồ đột nhiên giáng xuống từ trời lúc này, thần sắc mọi người đều sửng sốt.

Nhưng ngay sau đó, tất cả đều hiểu ra, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

Càn Khôn Đỉnh, đây chính là pháp bảo của Giáo chủ Nhân giáo Thái Thượng, trong Hồng Hoang, ít có tu sĩ nào có thể nhìn thấy, không ngờ lần này, lại xuất hiện trong Trần Đô.

Nhìn tình huống của Càn Khôn Đỉnh, hiển nhiên là muốn tương trợ Hạ Vũ làm việc sắp tới.

Chỉ là những thủ lĩnh bộ lạc này không hiểu được, rốt cuộc Hạ Vũ muốn làm gì, lại có thể khiến Càn Khôn Đỉnh của Giáo chủ đến tương trợ, loại mặt mũi này, ngay cả Thánh nhân, cũng không thể có được.

Tuy nhiên, dù trong lòng không hiểu, nhưng bọn họ lại vô cùng vui mừng, bởi vì việc Hạ Vũ muốn làm, là đúng, hơn nữa, là vô cùng trọng đại.

Bằng không, Càn Khôn Đỉnh của Giáo chủ sẽ không đến tương trợ.

Sau khi thông suốt điểm này, các thủ lĩnh liền tĩnh lặng chờ đợi, muốn xem Hạ Vũ rốt cuộc muốn làm gì.

Và lúc này, Hạ Vũ sau khi hoàn hồn, cũng có chút kinh hãi, nhưng nhiều hơn lại là hân hoan.

Có Càn Khôn Đỉnh của Giáo chủ tương trợ, việc chứng đạo của mình liền coi như đã thành.

"Ông!" Lúc này, Càn Khôn Đỉnh khẽ rung lên, sau đó liền có một

đạo Càn Khôn thanh quang lóe qua, rồi thấy những khối đồng hỗn tạp kia được thu vào trong đỉnh Càn Khôn.

Thấy tình hình này, Hạ Vũ không khỏi cúi người sâu sắc hành lễ về hướng Thủ Dương Sơn.

Sau đó, y liền quay người đánh ra một đạo pháp lực vào Càn Khôn Đỉnh.

Liền nghe một tiếng "Oanh!", đại đỉnh kia như bị kích thích, bộc phát ra hỏa quang kịch liệt.

Lúc này, một màn nước màu xanh lam xuất hiện quanh đại đỉnh, ngăn cản nhiệt lãng.

Nhìn thấy tất cả những điều này, Hạ Vũ quay người nhìn xuống phía dưới các thủ lĩnh đang kinh ngạc trợn tròn mắt trước dị tượng, mở miệng giải thích: "Chư vị thủ lĩnh, đây là điều Ngô nhận được trong tin tức truyền từ Nhân Đạo, tập hợp đồng thanh của thiên hạ, luyện chế Cửu Đỉnh hóa Cửu Châu." Nói xong, Hạ Vũ vung tay nói: "Tốt rồi, đại đỉnh này thành hình còn cần bảy bảy bốn mươi chín năm, các ngươi cứ về trước đi!" Lời vừa dứt, y liền lóe người biến mất trên tế đài quảng trường Trần Đô.

Bảy bảy bốn mươi chín năm, đối với Hồng Hoang mà nói chỉ là thoáng chốc, lúc này, đã đến ngày đại đỉnh thành hình như lời Hạ Vũ nói.

Và những thủ lĩnh bộ tộc kia cũng đã đến Trần Đô, dự định cùng nhau chứng kiến sự việc mà Cộng chủ đã nói, rốt cuộc là chuyện gì?

Quảng trường Trần Đô.

"Ông!" Càn Khôn Đỉnh vốn dĩ vẫn luôn tĩnh lặng bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt rung động, và ngọn lửa bao quanh đại đỉnh bắt đầu chậm rãi rút đi.

Lúc này, bên cạnh Càn Khôn Đỉnh xuất hiện một thân ảnh, chính là Cộng chủ Hạ Vũ.

Hạ Vũ nhìn đại đỉnh kia, trên mặt không khỏi lộ ra một tia kích động.

Chỉ nghe một tiếng "Xoẹt!", Càn Khôn Đỉnh phun ra chín đạo linh quang, sau đó hóa thành chín tôn đại đỉnh đồng.

Lúc này, Nhân tộc Chí Bảo Không Động Ấn đột nhiên xuất hiện trong hư không.

Sau đó, liền thấy Không Động Ấn và chín tôn đại đỉnh đồng kia sản sinh ra một loại liên kết kỳ dị, từng trận ba động huyền ảo trong nháy mắt truyền khắp mấy ngàn vạn dặm xung quanh Trần Đô.

Lúc này, trong Không Động Ấn vang lên chín tiếng rồng ngâm chấn thiên, chỉ thấy chín ấn ký rồng quấn quanh Không Động Ấn lóe ra từng đạo kim quang, một tiếng "Xoẹt" một cái, từ trong Không Động Ấn lóe ra chín đạo Long Hồn.

Những Long Hồn kia bay lượn vài vòng trên không trung, rồi cúi đầu bay vào chín tôn đại đỉnh đồng bên cạnh.

Có Long Hồn gia nhập, chín tôn đại đỉnh đồng kia trong nháy mắt thành hình.

Đại Vũ chỉ vào chín tôn đại đỉnh đồng đó, chín tôn đại đỉnh đồng kia hóa thành chín đạo lưu quang bay về khắp nơi trong Hồng Hoang, sau đó tọa lạc trong chín khu vực của Hồng Hoang, chính là Cửu Châu chi địa do Hạ Vũ lập ra, ngay lập tức Cửu Châu liền truyền đến từng tiếng vang vọng.

"Oanh!" Bỗng nhiên, liền thấy trên đại địa Hồng Hoang dâng lên chín đạo quang trụ rực rỡ chói mắt, cùng với chín đạo quang trụ còn có chín tiếng rồng ngâm, một màn quang mạc mỏng bao phủ trên Cửu

Châu chi địa của Hồng Hoang đại lục.

Và Không Động Ấn cùng Càn Khôn Đỉnh đang lơ lửng trên không trung, thì bay một vòng quanh Trần Đô, sau đó hóa thành một đạo lưu quang, bay về phía Thủ Dương Sơn. ...

Trong Thái Thanh Cung trên Thủ Dương Sơn.

"Như vậy, việc chứng đạo của Hạ Vũ, liền không còn bất kỳ vấn đề gì nữa..." Thái Thượng trong tay khẽ động, tiếp lấy Không Động Ấn và Càn Khôn Đỉnh bay ra từ hư không, nhìn Nữ Oa, mỉm cười nói.

"Kết giới Cửu Châu này, uy lực không kém, cho dù là Thánh nhân, cũng có thể chống đỡ vài khắc thời gian..." Nữ Oa nhíu mày, đôi mắt đẹp quét qua Cửu Châu của Nhân tộc, mở miệng nói.

"Kết giới Cửu Châu này đối với Nhân tộc mà nói, quả thực có tác dụng cực lớn, cũng có thể phòng ngự sự an toàn của Nhân tộc về sau..." Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một lát, rồi nói ra đại khái, nghĩ rằng với nhãn lực của Nữ Oa, hẳn cũng có thể nhìn ra được.

Nữ Oa gật đầu, không nói gì nữa, ánh mắt lại rơi vào Kết giới Cửu Châu.

Chương 376

...

Trong Nhân Tổ Điện của Nhân tộc Thánh Địa.

Toại Nhân nhìn Kết giới Cửu Châu mà Hạ Vũ vừa lập, gật đầu nói: "Như vậy, việc chứng đạo của Hạ Vũ, liền coi như đã hoàn thành, chỉ cần thời cơ đến, liền có thể chứng đạo quy vị Nhân Hoàng rồi..." Nghe vậy, Hữu Sào thị và Truy Y thị gật đầu, Hạ Vũ với tư cách là vị Đại Đế thứ sáu của Nhân tộc, việc y đã làm lần này quả thực không nhỏ, công đức chứng đạo e rằng sẽ vượt qua năm vị Đại Đế trước đó, trực tiếp sánh ngang Tam Hoàng.

Còn về kết giới vừa lập lúc này, tuy Hữu Sào thị và Truy Y thị không quá rõ thiên cơ phía sau, nhưng từ những tôn đỉnh đồng đó, cùng với lực lượng kết giới hiện tại, và Cửu Châu chi địa được kết giới bảo vệ, hai vị Nhân Tổ liền biết kết giới này không tầm thường.

"Đại ca, có kết giới này ở đây, Cửu Châu chi địa này, sau này liền không còn lo lắng nữa..." Sau một khắc, Hữu Sào thị nhìn Toại Nhân nói.

Nghe vậy, Toại Nhân gật đầu, nói: "Quả thực như vậy, lực lượng của Kết giới Cửu Châu cường hãn, ngay cả Chuẩn Thánh Viên Mãn bình thường cũng khó có thể tạo thành phá hoại gì, cho dù Thánh nhân xuất thủ, cũng có thể chống đỡ vài khắc thời gian, bảo vệ Cửu Châu chi địa quả thực không thành vấn đề..." Nghe vậy, thần sắc hai vị Nhân Tổ kinh hãi, không ngờ uy lực của Kết giới Cửu Châu lại cường hãn đến vậy.

Chuẩn Thánh Viên Mãn khó có thể gây ra phá hoại lớn cho kết giới, điểm này bọn họ nhìn rõ, nhưng ngay cả Thánh nhân cũng có thể

chống đỡ vài khắc, điều này quả thực khiến bọn họ khá chấn kinh, đây không phải là điều dễ dàng làm được.

Nhưng nghĩ lại, chín tôn đỉnh đồng này tập hợp đồng thanh của thiên hạ, lực lượng của Càn Khôn Đỉnh, lực lượng của Nhân Đạo, dưới sự tập hợp của nhiều lực lượng như vậy, quả thực không phải là bảo vật bình thường, kết giới được lập ra, tự nhiên cũng không tầm thường rồi.

Lâu sau đó, hai vị Nhân Tổ khôi phục bình tĩnh, ánh mắt nhìn chín đạo quang trụ xuyên thấu thiên địa Cửu Châu lúc này, hồi lâu không nói. ...

Đồng thời, ở khắp các nơi trên Hồng Hoang đại lục.

Vô số sinh linh không khỏi ngẩng đầu nhìn về phía những quang trụ thô lớn kia, trong mắt lộ ra vẻ khó hiểu và tôn kính.

Những đại năng ẩn cư khắp Hồng Hoang cũng bị đại thủ bút của Hạ Vũ lúc này chấn kinh, nhìn về phía Cửu Đỉnh trong mắt không khỏi xẹt qua một tia tham lam.

Chín tôn đỉnh đồng này đều là cấp độ Tiên Thiên Linh Bảo, sau này dưới sự gia trì của công đức và lực lượng tín ngưỡng, chín đỉnh này sẽ trưởng thành đến mức độ nào?

Tuy bọn họ thèm muốn chín đỉnh kia, nhưng các đại năng vừa nghĩ đến thực lực khủng bố của Nhân tộc Thánh Địa, không những có Nhân Tổ Toại Nhân vị Hỗn Nguyên kia, còn có Nhân Hoàng Phục Hy vị Hỗn Nguyên kia, các Nhân Hoàng Chuẩn Thánh Viên Mãn khác còn có mấy vị, cùng với hai vị Nhân Tổ.

Còn về các trưởng lão đệ tử có tu vi Chuẩn Thánh và Đại La thì càng nhiều hơn.

Ngoài ra, còn có Nữ Oa vị Thánh Mẫu này, Thái Thượng vị Giáo

chủ này, đứng sau lưng Nhân tộc.

Với thực lực tổng thể như vậy, trong Hồng Hoang, ngay cả Thánh nhân, e rằng cũng không dám dễ dàng trêu chọc, dù sao bên Nhân tộc này, có bốn vị tồn tại đỉnh tiêm.

Nguyên Thủy và Thông Thiên, lại đứng về phía Thái Thượng, cũng có liên quan đến đại thế Nhân tộc, tự nhiên sẽ không có hành động gì đối với Nhân tộc.

Bởi vậy, lúc này trong mắt những đại năng nảy sinh tâm tư đối với Cửu Đỉnh, không khỏi xẹt qua một tia kiêng kỵ và sợ hãi.

Pháp bảo tuy tốt, nhưng cũng phải có mệnh để hưởng mới được.

Thực lực của Nhân tộc, đã đạt đến mức không thể trêu chọc được nữa rồi, vẫn là không nên có ý đồ xấu thì hơn.

Trong Thánh Địa.

Ánh mắt Toại Nhân chậm rãi quét qua Hồng Hoang, đối với thái độ của đông đảo đại năng vẫn khá hài lòng, nếu thực sự có ý đồ gì, e rằng sẽ bị y một niệm trấn sát ngay tại chỗ, Nhân tộc Cửu Đỉnh, không phải là thứ tồn tại nào cũng có thể nhòm ngó được.

Và lúc này, những đại năng bị Toại Nhân nhìn qua, trong lòng đều thầm may mắn, bản thân may mắn không có ý đồ xấu nào, bằng không, e rằng sẽ bị Toại Nhân một niệm trấn sát ngay tại chỗ.

Tình huống hiện tại, mình cứ xem là tốt rồi, đừng nghĩ quá nhiều.

...

Hồng Hoang, Nhân tộc, Trần Đô.

Lúc này, trong Hồng Hoang, đột nhiên vang vọng giọng nói hùng hồn của Hạ Vũ.

“Nhân Đạo tại thượng, thiên địa làm giám, nay Nhân tộc Cộng chủ

Hạ Vũ, hóa Hồng Hoang thành Cửu Châu.

Ký Châu, Duyện Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Dương Châu, Kinh Châu, Dự Châu, Lương Châu, Ưng Châu.

Cửu Châu Kết Giới!

Khởi!" Cùng với một tiếng quát nhẹ của Hạ Vũ, màn quang mạc bao phủ trên Hồng Hoang đại lục phát ra một trận quang mang chói mắt, ngay sau đó biến thành không màu trong suốt, cuối cùng chậm rãi tiêu thất trong mắt chúng sinh linh.

Hồng Hoang, trên đại địa.

Mặc dù chín đạo quang trụ và tầng kết giới chướng ngại ở Cửu Châu chi địa dần dần tiêu tán trong mắt vô số sinh linh, đại năng của Hồng Hoang.

Nhưng những tu sĩ, đại năng đó lại phát hiện, tại chỗ tiếp giáp giữa hư không Hồng Hoang và Tam Thập Tam Thiên, có một đạo lực lượng tựa như bình phong xuất hiện ở đó.

Ngay cả Tây Phương Nhị Thánh, Hậu Thổ, Đế Tuấn và những người khác, lúc này đều biểu hiện những thần sắc khác nhau.

Kết giới Cửu Châu bảo vệ Cửu Châu, cũng là bảo vệ Nhân tộc, ngay cả chư thánh, cũng nằm trong phạm vi cách tuyệt của lực lượng này, có sự thay đổi thần sắc khác nhau cũng là điều bình thường.

Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung.

"Có Kết giới Cửu Châu ở đây, sau này muốn đích thân tiến vào Nhân tộc, liền phải qua Kết giới Cửu Châu trước.

Độ mạnh của kết giới này, không phải tồn tại bình thường có thể chống đỡ, sau này Cửu Châu Nhân tộc, liền không có vấn đề gì nữa." Nữ Oa nhìn Thái Thượng, trên khuôn mặt tươi cười lộ ra nụ cười, vô

cùng hài lòng với uy lực và tác dụng của kết giới.

Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười, không nói gì, sự thật quả đúng như lời nàng nói.

"Kết giới Cửu Châu đã lập, Hạ Vũ chứng đạo chi sự đã thành, liền chờ ngày chứng đạo." Thái Thượng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Sau khi Hạ Vũ quy vị, sự thay đổi triều đại của Nhân tộc sẽ xảy ra không ít biến động, nhưng những điều này đều thuộc về sự hưng suy của triều đại, đối với Nhân tộc mà nói, không có thay đổi gì." "Còn về ba vị Nhân Hoàng sau này, cũng sẽ xuất hiện trong sự thay đổi triều đại này." Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu, những việc này đều do Thái Thượng vị chưởng khống giả Nhân Đạo này đang chú ý, nàng thì không cần lo lắng gì, bản thân chỉ mang danh Phó Giáo chủ, thì lại vung tay mặc kệ rồi.

Trong lòng suy nghĩ một lát, ánh mắt Nữ Oa lại lần nữa rơi vào trong Trần Đô.

Hồng Hoang, Nhân tộc, Trần Đô.

Lúc này, trên bầu trời Trần Đô tường thụy.

Một mảnh công đức kim vân rộng lớn bay đến trên không Trần Đô, chỉ thấy mảnh công đức kim vân đó chia làm nhiều phần, trong đó hai thành bay về phía Thủ Dương Sơn, đây là thuộc về Càn Khôn Đỉnh và Không Động Ấn, bốn thành bay về phía Hạ Vũ đang đứng một bên.

Ba thành còn lại, thì bay về phía chín tôn đại đỉnh đã rơi vào đại địa Cửu Châu, một thành thì hóa thành vô số phần rơi xuống trên người các thủ lĩnh bộ lạc trong quảng trường.

Dưới sự gia trì của bốn thành công đức đó, tu vi của Hạ Vũ rất nhanh đề thăng, không lâu sau đã đạt đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Và lúc này lại chưa thấy dấu hiệu dừng lại, vẫn đang trong quá trình đề thăng, cuối cùng đạt đến Chuẩn Thánh, mới bắt đầu chậm rãi giảm tốc, cuối cùng ổn định ở Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong.

Thái Thượng thu lại công đức bay đến, sau đó đánh vào trong Càn Khôn Đỉnh và Không Động Ấn, tuy rằng đề thăng không nhiều, nhưng cũng là tích lũy, tổng thể vẫn là chuyện tốt.

Và trong Trần Đô, theo sự ổn định của tu vi, Hạ Vũ chậm rãi mở mắt, đột phá tu vi khiến tầm nhìn của y cũng xảy ra biến hóa long trời lở đất.

Y nhìn về phía các thủ lĩnh trong quảng trường.

Y phát hiện, bọn họ dưới sự gia trì của công đức đã đột phá cảnh giới hiện có, trở thành tu sĩ tiên cảnh, thấy tình huống này, Hạ Vũ không khỏi nở nụ cười.

Y nhìn lướt qua các thủ lĩnh nói: "Được rồi, mọi việc đã hoàn tất, Ngô còn có một việc cần tuyên bố.

Năm mươi năm sau, Ngô sẽ thoái vị Cộng chủ, chứng đạo Lục Đế, quy vị Nhân Hoàng." Nói xong, Hạ Vũ lóe người biến mất trên tế đài quảng trường Trần Đô.

Các thủ lĩnh nghe lời Hạ Vũ nói, cũng lần lượt cáo từ, quay người bay về các bộ lạc của mình.

Chương 377

Còn về chuyện năm mươi năm sau, bọn họ tin rằng, Hạ Vũ nhất định sẽ tìm cho Nhân tộc bọn họ một người kế nhiệm tốt.

Trong Nhân Tổ Điện của Nhân tộc Thánh Địa.

"Sau khi Hạ Vũ chứng đạo, không những Tam Hoàng Ngũ Đế, mà ngay cả Lục Đế trong biến động Nhân Đạo, đều sẽ quy vị Nhân Hoàng.

Khi đó Nhân tộc liền có thể vững vàng ở vị trí nhân vật chính của thiên địa, còn về sau này liệu còn có Nhân Hoàng đản sinh hay không, thì xem tình hình Nhân Đạo." Toại Nhân chậm rãi thu ánh mắt lại, nhìn Hữu Sào thị và Truy Y thị nói.

Nghe vậy, hai người gật đầu, thực lực và khí vận của Nhân tộc hiện nay, quả thực đã vững vàng ở vị trí nhân vật chính của thiên địa.

Trong Hồng Hoang, thật sự không có chủng tộc nào có thực lực và khí vận như Nhân tộc.

Còn về sau khi Nhân Đạo biến động, liệu còn có Nhân Hoàng đản sinh hay không, thì xem tình hình sau này.

"Sau khi Hạ Vũ quy vị, những việc trong Nhân tộc, liền để Nhân tộc tự mình quản lý, Thánh Địa không cần nhúng tay vào nữa." Toại Nhân nói.

Hữu Sào thị và Truy Y thị gật đầu, sự vận hành của Nhân tộc hiện tại, quả thực không cần bọn họ phải để tâm quá nhiều.

Vì Đệ Lục Đế cũng sắp quy vị rồi, vậy Thánh Địa tự nhiên cũng không cần để tâm quá nhiều.

"Đại ca, nếu Nhân tộc sau này có triều đại hoặc Cộng chủ không

tốt, Thánh Địa có nên xuất thủ không?

Còn nữa, nếu có Nhân Hoàng khác đản sinh thì sao?" Đột nhiên, Hữu Sào thị mở miệng hỏi, đây cũng là một vấn đề.

"Tốt hay không tốt, Nhân tộc tự sẽ giải quyết, Nhân tộc hiện tại đã không còn là Nhân tộc ban đầu nữa rồi, những điều này không cần để tâm quá nhiều, hãy để Nhân tộc tự giải quyết.

Sự hưng suy của triều đại, tốt xấu của Cộng chủ, đều là kiếp của triều đại Nhân tộc, không cần nhúng tay." Toại Nhân nhìn Hữu Sào thị, mở miệng nói.

Y dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Còn về sau khi Nhân Đạo biến động, liệu sau này còn có Nhân Hoàng đản sinh hay không, điểm này cũng không cần quá lo lắng, Lão Sư chấp chưởng Nhân Đạo, nếu còn có Nhân Hoàng đản sinh, Lão Sư sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi việc, ngươi và ta không cần lo lắng." Hai vị Nhân Tổ nghe vậy, gật đầu, không nói gì nữa.

"Ngày Hạ Vũ chứng đạo, các ngươi liền cùng ta đi!" Toại Nhân nói, sau đó lại thông báo cho Thiên Hoàng Phục Hy và những người khác.

"Vâng!" Hai vị Nhân Tổ đáp một tiếng, sau đó liền chờ đợi.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc năm mươi năm đã trôi qua.

Lúc này, đã đến ngày Hạ Vũ thoái vị nhường hiền.

Những thủ lĩnh bộ lạc kia cũng đã sớm tụ tập tại Trần Đô chờ đợi Cộng chủ mới xuất hiện.

Lúc này, bọn họ đã nhận được tin tức, Cộng chủ mới này có thể chính là con trai của Hạ Vũ, "Khải".

Trong năm mươi năm này, Hạ Vũ bắt đầu đưa Khải ra trước đài,

còn bản thân y thì ẩn cư phía sau.

Trí thông minh tài trí của Khải cũng đã nhận được sự khẳng định nhất trí của các đại thần.

Giữa trưa, Hạ Vũ dẫn theo một số đại thần và con trai mình là Khải đến quảng trường Trần Đô.

Suốt dọc đường, Hạ Vũ thường xuyên vẫy tay chào các thủ lĩnh bộ lạc đứng bên cạnh.

Đến dưới tế đài, Hạ Vũ nắm tay Khải chậm rãi bước lên, còn Nhân Hoàng chi sư Thương Tùng Đạo Nhân thì đứng một bên.

Lúc này, trên tế đài đã bày đặt tượng thần của chư vị Thánh nhân, Luân Hồi Chi Chủ Hậu Thổ, ba vị Nhân Tổ, chư vị Nhân Hoàng và các trưởng lão.

Hạ Vũ nắm tay Khải hướng về tượng thần của chư vị Thánh nhân, Nhân Tổ, Nhân Hoàng, trưởng lão và những người khác mà bái: "Nhân Đạo tại thượng, chư vị Thánh nhân, Luân Hồi Chi Chủ, Nhân Tổ Nhân Hoàng giám chi!

Nay Nhân tộc Cộng chủ Đại Vũ truyền ngôi Cộng chủ cho Khải." Lời Hạ Vũ vừa dứt, bầu trời Hồng Hoang một trận sấm vang.

Khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy trên thiên tế phương Đông Hồng Hoang dâng lên tử khí ba vạn dặm, chỉ thấy từ xa bay tới bốn thân ảnh, chính là Thái Thượng và Nữ Oa, Nguyên Thủy, Thông Thiên Tam Thánh.

Và sau bốn người đó, liền là Hậu Thổ vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này.

Xa hơn nữa, trong Nhân tộc Thánh Địa, Nhân Tổ Toại Nhân, Hữu Sào thị, Truy Y thị, Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên.

Thiếu Hạo, Chuyên Húc, Đế Khốc, Đường Nghiêu, Ngu Thuấn Ngũ Đế đều đến.

Cứ như vậy, những tồn tại đỉnh tiêm cần đến, liền đã tề tựu đông đủ.

Nhân tộc, bên ngoài Trần Đô.

Cùng với sự hiện diện của những vị tồn tại tối cao này, vùng đất Nhân tộc tràn ngập điềm lành rợp trời cùng tiếng tiên nhạc du dương.

Toàn bộ Hồng Hoang bị bao phủ bởi dị tượng xuất hành của Thánh Nhân và Hỗn Nguyên, thiên nữ tán hoa, đất trổ sen vàng.

Vô số sinh linh được điềm lành tư nhuận, rất nhiều tu sĩ nhờ hấp thu những đóa kim liên kia mà tiết kiệm được hàng trăm năm khổ tu.

Đây cũng là thu hoạch lớn nhất của những tu sĩ và đại năng đến quan lễ.

Thấy cảnh này, Hạ Vũ dẫn đầu hành lễ bái đạo: "Bái kiến Giáo chủ, Thánh Mẫu, Nguyên Thủy Thánh Nhân, Thông Thiên Thánh Nhân, Luân Hồi Chi Chủ, Tam vị Nhân Tổ, chư vị Hoàng huynh..." Tiếng Hạ Vũ vừa dứt, liền thấy Thái Thượng khẽ phất tay đạm nhiên nói: "Bất tất đa lễ!" Lập tức, một luồng sức mạnh nhu hòa nâng bọn họ dậy.

Thái Thượng, Nữ Oa, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nhân tộc Tam Tổ cùng Tam Hoàng Ngũ Đế thân hình khẽ động, xuất hiện dưới tế đài Trần Đô, chờ đợi thời cơ.

Trên tế đài Trần Đô.

Chờ đợi giây lát, Thương Tùng nhìn Hạ Vũ, khẽ gật đầu, ra hiệu hắn có thể bắt đầu việc chứng đạo.

Hạ Vũ hiểu ý, liền bắt đầu khấn cáo: "Nhân tộc Cộng chủ Đại Vũ,

trị thủy Hồng Hoang, thôi hành thủy đạo, trấn áp tứ hải, phân chia Cửu Châu.

Tại vị ngàn năm, nay cảm công đức viên mãn, nguyện đem ngôi vị Nhân tộc Cộng chủ truyền lại cho Khải..." Sau khi Hạ Vũ nói xong, mọi người dưới đài bắt đầu đồng thanh hô vang tên Hạ Vũ và Khải.

Lúc này, bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn, từ Thiên Ngoại Thiên hỗn độn bay xuống một đám mây công đức khổng lồ.

Công đức này bao gồm trị thủy công đức và Nhân Hoàng công đức.

Đồng thời, vận mệnh chi hà trong cõi minh minh cũng cuộn trào mãnh liệt, một con kim long ngậm Nhân Hoàng đạo quả lao ra khỏi vận mệnh chi hà, bay về phía Trần Đô.

Trên đầu các sinh linh Hồng Hoang càng là bay lên từng luồng tín ngưỡng chi lực.

Ba loại sức mạnh rất nhanh hội tụ trên bầu trời Trần Đô.

Lúc này, đám mây công đức kim sắc dao động, trong nháy mắt chia làm nhiều phần.

Hạ Vũ được bảy thành rưỡi, một thành quy về Thương Tùng đạo nhân, một thành quy về Càn Khôn Đỉnh và Không Động Ấn, nửa thành còn lại hóa thành vô số phần nhỏ bay vào những người từng giúp đỡ Hạ Vũ.

Lúc này, sau khi thu lấy công đức của Càn Khôn Đỉnh và Không Động Ấn, Thái Thượng thuận thế ném ra Không Động Ấn, khẽ quát một tiếng: "Nhân Hoàng, lập!" Lời Thái Thượng vừa dứt, liền thấy một đạo Nhân Hoàng đế khí từ trong Không Động Ấn bay ra, dung nhập vào cơ thể Hạ Vũ.

Dưới sự gia trì của bảy thành rưỡi công đức và Nhân Hoàng đế

khí, tu vi của Hạ Vũ nhanh chóng đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, trở thành cao thủ Chuẩn Thánh viên mãn hiếm hoi trong thiên địa, quy vị Nhân Hoàng.

Đến đây, việc thiền nhượng kết thúc.

Thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc không chỉ hoàn thành, mà vị đại đế thứ sáu sau khi Nhân đạo biến động cũng đã thuận lợi chứng đạo quy vị.

Có Tam Hoàng Lục Đế trấn thủ và Cửu Đỉnh trấn áp, khí vận Nhân tộc từ nay miên diên bất tuyệt, trường cửu không suy.

Chương 378

Về phần ngày sau Nhân tộc có còn Nhân Hoàng đản sinh hay không, chỉ có thể chờ đợi xem sao.

Sau khi đại điển thiền nhượng kết thúc, Thái Thượng cùng Nữ Oa, Hậu Thổ, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nhân tộc Tam Tổ và chư vị Nhân Hoàng đều lần lượt rời đi.

Hạ Vũ cũng đi theo ba vị Nhân Tổ, cùng với Tam Hoàng Tứ Đế và các trưởng lão trở về Nhân tộc Thánh địa bên bờ Đông Hải.

Nữ Oa không theo Thái Thượng về Thủ Dương Sơn mà trở về đạo tràng Tạo Hóa Thiên của mình.

Sau khi Hạ Vũ quy vị, Nhân tộc bước vào một cục diện mới.

Lại nói Hạ Khải sau khi kế vị, liền thay đổi chế độ thiền nhượng của vương triều nguyên thủy, khai sáng ra tiền lệ thế tập chế (cha truyền con nối) dùng cho ngàn vạn năm sau.

Từ đây, "Quốc thiên hạ" biến thành "Gia thiên hạ".

Trong vương thất trung ương quốc gia có quan hệ tông pháp về huyết mạch, quan hệ phân phong về chính trị, quan hệ cống phú về kinh tế.

Hạ Khải sau khi trở thành Cộng chủ, tổ chức quân đội, tu kiến thành trì, chế định hình pháp, kiến lập nên vương triều nô lệ chế đầu tiên theo đúng nghĩa trong lịch sử Nhân tộc: Hạ triều!

Trước khi Khải lập ra Hạ triều, tuy cũng gọi là vương triều, nhưng thực tế Đại vương chỉ tương đương với lãnh tụ chứ không phải đế vương.

Giữa hai khái niệm này có sự khác biệt rất lớn.

Mà sau khi Hạ triều thành lập, Thần Châu Cửu Châu đại địa cũng được xưng là an lạc!

Lúc này, việc tranh đoạt đế vị Nhân tộc đã không còn thu hút sự chú ý của các đại năng Hồng Hoang nữa.

Dù sao Tam Hoàng Lục Đế đã quy vị, sự thay đổi triều đại của Nhân tộc lúc này đã không còn là đại thế, không đủ để bọn họ quan tâm.

Chư Thánh và hai vị Hỗn Nguyên lại càng không để ý, nhao nhao thu hồi ánh mắt, lo tham ngộ đại đạo của chính mình.

Nhân tộc lúc này từ "Công thiên hạ" biến thành "Gia thiên hạ", tuy trong đó có nhiều thay đổi, nhưng đây cũng là một bước tiến của văn minh.

Nhân tộc Thánh địa, trong Nhân Tổ Điện. "Đại ca, việc Công thiên hạ nay biến thành Gia thiên hạ, liệu có gì không ổn?" Hữu Sào thị nhíu mày, nhìn Toại Nhân thị hỏi.

Trước đây, Nhân tộc Cộng chủ đều là những đại hiền giả có công tích lớn, có danh tiếng lớn trong Nhân tộc đảm nhiệm.

Một khi làm không tốt, liền giống như Chí trước đó, có thể bị lật đổ để người hiền đức khác lên thay.

Nhưng hiện tại đã khác, Cộng chủ thành Đế vương, thiên hạ thành Gia thiên hạ.

Tình huống này khác biệt rất lớn so với trước kia, ông lo lắng sự việc sẽ phát triển theo hướng xấu.

Nghe vậy, Toại Nhân thị cười nói: "Công thiên hạ trở thành Gia thiên hạ, đây là xu thế tất yếu của đại thế.

Cho dù đời này không xuất hiện, thì đời sau cũng sẽ xuất hiện.

Đây là đại thế không thể thiếu trong quá trình phát triển của Nhân tộc, cho nên không cần lo lắng." "Về phần tốt xấu, tự nhiên cũng sẽ có, bất quá đó chỉ là sự thay đổi triều đại mà thôi.

Nhân tộc tự mình phát triển, Thánh địa chúng ta cũng không cần lý hội và can thiệp quá nhiều.

Sau lần này, hãy triệu hồi các trưởng lão và đệ tử đang thủ hộ về Thánh địa đi!" "Nhân tộc nên tự mình quản lý thống trị, Thánh địa cũng nên tách ra, phóng quyền cho Nhân tộc rồi." Nghe vậy, Hữu Sào thị và Truy Y thị suy nghĩ một chút rồi gật đầu: "Nghe theo ý Đại ca!" Trước đó bọn họ đã thảo luận vấn đề này, hiện tại nhắc lại tự nhiên hiểu rõ phải làm sao.

Huống chi Đại ca đã nói rất rõ ràng, việc này không có hại lớn đối với sự phát triển lâu dài của Nhân tộc, lại là xu thế phát triển, nên bọn họ cũng không nói thêm gì nữa, để Nhân tộc tự mình tiến lên là được.

Thánh địa không thể lúc nào cũng vận chuyển sự phát triển của Nhân tộc, vẫn là phải để Nhân tộc tự mình làm chủ.

Cách làm của Đại ca tịnh không có gì không ổn.

Hữu Sào thị và Truy Y thị chắp tay chào Toại Nhân thị rồi đứng dậy rời đi.

Toại Nhân thị nhìn hai người đi xuống sắp xếp, ánh mắt dừng lại ở Tam Hoàng Lục Đế vài giây.

Phục Hy hiện giờ đang giảng đạo cho tám vị Nhân Hoàng khác, tất cả đều đang bế quan tu hành, khi xuất quan tu vi ắt sẽ tăng mạnh.

Hồi lâu sau, Toại Nhân thị thu hồi ánh mắt, cũng bắt đầu tu hành.

Ấn ký hỏa diễm nơi mi tâm tỏa ra hào quang rực rỡ, một luồng nhiệt độ khủng khiếp tràn ngập Nhân Tổ Điện, từng đạo đại đạo pháp tắc lượn lờ quanh thân Toại Nhân thị.

Nhân tộc lúc này cũng bắt đầu quỹ đạo mới, vận chuyển mới. ...

Tình hình Hạ triều hiện tại đã dần đi vào bình tĩnh, không có sóng gió gì lớn.

Nhân tộc vốn dĩ khá bình đạm, Khải thay đổi chế độ sang thế tập, hiện tại là Gia thiên hạ, cũng không xảy ra biến cố gì.

Thánh địa hiện tại không để ý nhiều, Toại Nhân thị đã nói phóng quyền, lại thêm năng lực hiện tại của Nhân tộc quả thật có thể tự vận chuyển, không cần Thánh địa can dự.

Huống hồ theo lời Giáo chủ, Nhân đạo biến động, về sau vẫn sẽ có Nhân Hoàng đản sinh, nhưng trong một triều đại chỉ có một vị.

Hiện tại Nhân Hoàng của Hạ triều đã bị Lục Đế Hạ Vũ chiếm cứ, các quân chủ đời sau của Hạ triều dù có làm gì thì quốc vận cũng không đủ để chống đỡ chứng đạo xưng Đế.

Cho nên, Thánh địa cũng không quan tâm nhiều đến Hạ triều.

Trong Hồng Hoang hiện tại, các tu sĩ và đại năng quan sát Hạ triều cũng đã thu hồi ánh mắt.

Trừ phi Nhân tộc lại xuất hiện Nhân Hoàng, vị Đại đế thứ bảy, nếu không thì Thánh địa không xuất thế, các hoàng triều Nhân tộc bình thường không có gì đáng để bọn họ chú ý.

Các tu sĩ quan lễ Nhân Hoàng chứng đạo trước đó đều đã quay về tu hành.

Toàn bộ Hồng Hoang dần trở nên yên tĩnh.

Thời cơ để hai tộc Vu Yêu tái hiện Hồng Hoang đã đến giai đoạn cuối.

Đặc biệt là Vu tộc, nhìn tình hình hiện tại, không cần đến mười mấy vạn năm nữa là có thể tái hiện.

Còn Yêu tộc thì cần thời gian dài hơn, nhưng Đế Tuấn chắc chắn sẽ dùng thủ đoạn mạnh nhất để rút ngắn thời gian.

Địa Phủ và Thánh địa cũng rất yên tĩnh, lo nâng cao thực lực.

Hồng Hoang hiện tại, thế lực có chút động tĩnh chỉ còn lại Thiên Đình.

Sự yên tĩnh của các thế lực khác chính là cơ hội cho Hạo Thiên.

Hạo Thiên chưa bao giờ từ bỏ việc chưởng khống Hồng Hoang.

Khi Hồng Hoang có sóng gió lớn, Hạo Thiên hành động nhỏ lại; khi Hồng Hoang bình tĩnh, động tác của Thiên Đình liền lớn hơn một chút.

Với thực lực Thiên Đình hiện tại, trừ các thế lực nhất lưu, các thế lực nhị lưu muốn thắng được Thiên Đình quả thực không dễ.

Nếu không phải Thiên Đình Tứ Ngự và Đâu Suất Cung mạnh ai nấy làm, thì thực lực Thiên Đình sẽ càng khủng bố hơn, triệt để lăng giá trên các thế lực nhị lưu.

Chương 379

Chính vì điểm này, Trung Ương nhất mạch của Hạo Thiên đang cấp thiết nâng cao thực lực.

Câu Trần nhất mạch tuy có tiến bộ nhưng so với ba mạch kia vẫn kém xa.

Hiện tại Thiên Đình muốn đối kháng tổng thể ba mạch kia hay chưởng khống Hồng Hoang, đây đều là thời cơ tốt.

Hạo Thiên tự nhiên phải nắm chặt lấy. ...

Thời gian thấm thoát, chớp mắt đã mấy vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Trong cục diện bình tĩnh, thời gian tất nhiên trôi qua nhanh nhất, nhưng mấy vạn năm đối với đại năng Hồng Hoang quả thực không tính là gì.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Hô!" Thái Thượng khép chặt đôi mắt, vô số đạo đại đạo pháp tắc phù lục mắt thường có thể thấy được lượn lờ quanh người hắn.

Lúc này, phảng phất như một cơn lốc phù lục bao bọc lấy Thái Thượng, còn hắn vẫn nguy nhiên bất động ngồi ngay mắt bão, toàn tâm toàn ý tham ngộ Nhân đạo.

Toàn bộ Vô Cực Điện tràn ngập một luồng đại đạo khí tức cực kỳ hạo hãn tinh thuần.

Nhân đạo chi lực cũng bàn cứ tại đây, khiến cho đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc xung quanh trở nên cực kỳ rõ ràng, gần như có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Huyền Đô, Thương Tùng và Thanh Huyền tuy không ở trong Vô Cực Điện, nhưng bọn họ cùng ở trong Thái Hư Điện, cũng mượn nhờ

dị tượng và đại đạo pháp tắc khi lão sư (lão gia) tham ngộ Nhân đạo để tham ngộ đại đạo của bản thân.

Cơ hội hiện tại ngàn năm có một, cho dù là môn hạ chư Thánh cũng khó mà có được, nên bọn họ triệt để buông lỏng tâm thần để tham ngộ.

Thái Thượng hiện tại tự nhiên không để ý tâm tư đám Huyền Đô, tâm thần hắn hoàn toàn đặt vào việc tham ngộ Nhân đạo.

Tam Hoàng Lục Đế quy vị, đối với Nhân đạo là sự nâng cao và hoàn thiện không nhỏ, đối với đại đạo của hắn cũng là cơ hội nâng cao tu vi.

Tuy trong thời gian ngắn không thể triệt để tấn thăng, nhưng sự tích lũy đại đạo hiện tại vô cùng quan trọng.

Đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, muốn tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, ngoài một tia cơ duyên kia ra, sự viên mãn của bản thân đại đạo cũng là mấu chốt, cần không ngừng tích lũy.

Thái Thượng tích lũy bao năm nay đã gần đủ, lại thêm Nhân đạo hoàn thiện lần này, trợ giúp không nhỏ.

Trên con đường tham ngộ đại đạo, Thái Thượng vốn đã vượt trên Ngũ Thánh.

Thông Thiên và Nguyên Thủy tuy ở Hậu kỳ Thánh cảnh nhưng tích lũy đại đạo vẫn chưa đủ, muốn viên mãn còn cần thời gian rất dài.

Thái Thượng tấn thăng viên mãn cảnh giới đã mấy ngàn vạn năm, tích lũy được bảy tám phần, lại thêm Nhân đạo tương trợ, hiện tại độ viên mãn đã trên tám thành và vẫn đang tăng lên. "Bành!" Trong đám khánh vân xích hồng của Thái Thượng phát ra tiếng vang nhỏ.

Tam Thanh đạo nhân chu thân thần quang bao phủ, hạo hãn Nhân đạo chi lực bao trùm trong khánh vân.

Trên khánh vân, Nhân đạo lúc này tựa như một làn mây tía bao phủ, một luồng sức mạnh huyền ảo hạo hãn quán xuyên xuống, dung nhập vào cơ thể Tam Thanh đạo nhân và Thái Thượng, sau đó vận chuyển đại chu thiên, hòa hợp với đại đạo pháp tắc bản thân.

Đại đạo pháp tắc phù lục quanh người Thái Thượng tỏa ra ánh sáng càng thêm thôi xán, thần quang xuyên thấu thời không, chiếu rọi quá khứ tương lai.

Đại đạo chi âm của [Vô Vi Bản Nguyên Kinh] không ngừng vang vọng trong thức hải Thái Thượng.

Hắn dùng đại đạo bản thân ấn chứng với Nhân đạo, mượn nhờ Nhân đạo chi lực để hấp thu, nâng cao tích lũy đại đạo. ...

Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung. "Boong!" Đúng lúc này, một tiếng chuông đại đạo đột ngột vang lên trong Thái Thanh Cung, một luồng đại đạo chi lực hạo hãn trải rộng ra.

Nơi sức mạnh đi qua, tất cả đều ngưng kết lại.

Bất luận là linh khí, pháp tắc, quy tắc, âm dương ngũ hành...

đều ngừng lưu động.

Phảng phất trong nháy mắt này, thời gian, không gian, thiên địa vạn vật đều mất đi khái niệm, lấy Thái Thượng làm trung tâm không ngừng dao động ra xa.

Thái Thượng nghe tiếng chuông đại đạo này, chỉ thấy một con đường đại đạo đen kịt dần diễn hóa trong thức hải, âm dương, đan đạo pháp tắc lượn lờ bên trên, lại có từng tia linh hồn chi đạo pháp tắc ngưng kết lại.

Thái Thượng chuyên tâm tham ngộ, đại đạo chi âm của [Vô Vi Đại Đạo Kinh] vang vọng, vô số phù lục đại đạo pháp tắc hiện ra trong thức hải, ngưng thành thực chất.

Đại đạo pháp tắc ngưng kết trong Thái Thanh Cung hiện rõ mồn một, lấp lánh thần quang.

Lại có tiếng đại đạo chi âm du dương như tiếng ngọc bội va vào nhau vang lên, phảng phất đến từ đầu nguồn đại đạo.

Luồng đại đạo chi âm và khí tức tinh túy này lan tỏa, không chỉ ba người Huyền Đô, mà tất cả sinh linh trong dãy núi Vô Cực lúc này đều nghe được tiếng đại đạo chi âm dường như đến từ sâu thẳm linh hồn, từ cực hạn quá khứ của dòng sông thời không.

Tự nhiên mà vậy, chúng sinh linh khép chặt đôi mắt, bắt đầu tham ngộ tu hành.

Nhờ cổ đại đạo chi âm và đại đạo chân ý này, vô số sinh linh Vô Cực sơn mạch nhận được tạo hóa to lớn.

Nếu không phải Thái Thượng Đạo Tôn không còn thu đệ tử, e rằng tất cả đều muốn bái nhập Thái Thanh Cung.

Tuy vậy, được thường trú ở Vô Cực sơn mạch đối với bọn họ cũng là cơ duyên lớn.

Trên bầu trời Vô Cực sơn mạch, vô số linh khí ngưng kết thành mây mù, pháp tắc giao thoa ngang dọc, kết hợp Nhân đạo chi lực bắt đầu diễn hóa, hình thành Nhân đạo hư ảnh giáng lâm.

Tất cả sinh linh nằm trong Nhân đạo, lúc này Nhân đạo thăng tiến mang lại lợi ích cho sinh linh, mà sinh linh thăng tiến lại phản bổ cho Nhân đạo diễn hóa.

Giờ khắc này, các phương diện đều đang tương hỗ nâng cao.

Thái Thượng không để ý nhiều đến sinh linh trong núi, tâm thần hoàn toàn chìm đắm vào việc tham ngộ đại đạo và Nhân đạo. ...

Thời gian thoáng cái lại mấy vạn năm trôi qua. "Boong!" Một tiếng chuông đại đạo thanh thúy vang vọng Thái Thanh Cung.

Tất cả đại đạo chi âm, pháp tắc, quy tắc, khí tức...

đều dần bình ổn và tiêu thoái, trở lại vẻ bình tĩnh vốn có.

Những đại đạo pháp tắc cuồn cuộn ngưng tụ trước đó giờ dần biến nhạt, tiêu tán vào hư không như chưa từng xuất hiện. "Hô!" Đại đạo khí tức và linh khí mây tía cuốn qua, mang đi những đại đạo chân ý và pháp tắc tàn lưu.

Hồi lâu sau, sóng yên biển lặng, tất cả bình ổn! "Ong!" Thái Thanh ấn nơi mi tâm Thái Thượng chấn động, tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt cùng đại đạo khí tức tinh túy.

Chương 380

Tại một thời khắc nào đó, Thái Thượng từ từ mở mắt, đôi mắt trong veo như trời quang, thần niệm tinh khiết.

Hắn ngẩng đầu nhìn Nhân đạo vẫn đang diễn hóa, khẽ gật đầu.

Sinh linh Hồng Hoang thăng tiến là cơ hội để Nhân đạo hoàn thiện, đây sẽ là trợ lực lớn nhất để hắn đạt đến cảnh giới cao hơn trong tương lai. "Thời cơ, sẽ không còn xa lắm..." Thái Thượng lộ ra nụ cười đạm nhiên, chậm rãi nói.

Dứt lời, hắn đứng dậy, bước ra một bước đã đến đỉnh Thủ Dương Sơn, chắp tay đứng nhìn đại địa Hồng Hoang.

Hồng Hoang hiện tại một mảnh ninh tĩnh, ngoại trừ Thiên Đình có chút động tĩnh, các phương thế lực khác đều rất bình tĩnh tu hành và giáo đạo môn hạ.

Dù có tranh chấp nhỏ giữa các tộc hay thế lực nhỏ cũng không gây sóng gió lớn.

Trong đôi mắt Thái Thượng hiện lên đại đạo pháp tắc, chậm rãi quét qua Hồng Hoang, cuối cùng dừng lại ở một nơi.

Hắn mỉm cười, thân hình khẽ động, rời khỏi Thủ Dương Sơn bay về phía đó. ...

Phương Tây, trên Linh Sơn. "A Di Đà Phật!" Đột nhiên, Tiếp Dẫn từ từ mở mắt, đôi mắt tràn ngập kim quang nhìn lên Thái Thanh ấn đang dần tiêu thoái và nứt vỡ, thần sắc trên mặt sâu không thấy đáy. "Mười vạn năm, cuối cùng cũng đến.

Lần này phương Tây ta mất đi không ít, đã đến lúc tìm cơ hội bù đắp lại..." Chuẩn Đề mở mắt, nhìn Thái Thanh ấn sụp đổ, mở miệng

nói. "Vẫn không thể mạo tiến, nếu không kết cục đông tiến ngày xưa của đệ sẽ tái diễn..." Tiếp Dẫn nhìn hắn, nhắc nhở.

Ngày xưa Chuẩn Đề đông tiến một lần, cuối cùng bị Thái Thượng trấn phong và cảnh cáo không được đông tiến.

Hiện tại Chuẩn Đề lại muốn đi, nhưng không thể manh động, nếu không hậu quả khó lường. "Sư huynh yên tâm, đệ tự biết chừng mực!" Chuẩn Đề gật đầu. "Vạn!" Tiếp Dẫn suy nghĩ một chút, tay đẩy ra một chữ Vạn.

Pháp quyết từ lòng bàn tay hắn từ từ bay ra, trong nháy mắt hóa thành ngàn vạn trượng, quét ngang mà ra.

Nơi nó đi qua, thời không sụp đổ, pháp tắc vỡ vụn, tất cả trở về hỗn độn, tái diễn địa thủy phong hỏa, thánh uy hạo hãn kinh động vô số tồn tại.

Sau khi chữ "Vạn" đánh ra, Nhân đạo chi lực và Thái Thanh ấn triệt để sụp đổ, tiêu tán.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng dậy, vẻ mặt lộ ra sự nhẹ nhõm.

Dù là thân thể Thánh Nhân, bị trấn áp mười vạn năm không thể động đậy cũng khiến họ rất khó chịu.

Nay phong ấn đã giải, bọn họ khôi phục tự do.

Nhị Thánh nhìn nhau, sau đó xoay người đi vào Đại Lôi Âm Tự.

Cùng lúc đó, các đệ tử Dược Sư, Di Lặc đang đợi ở biên giới phương Tây lục địa cũng nhanh chóng bay về phía Linh Sơn. ...

Phương Tây, Linh Sơn, Đại Lôi Âm Tự. "Đệ tử Dược Sư, Di Lặc, Tâm Trần, Tâm Chúc, bái kiến lão sư!" Bốn người Dược Sư sau khi về đến Linh Sơn lập tức tham bái.

Từ khi phương Tây bị Thái Thượng Đạo Tôn trấn phong, bọn họ

không thể trở về.

Nay mười vạn năm đã hết, bọn họ tự nhiên trở về ngay lập tức. "Lần này tuy phương Tây ta toan tính thất bại, nhưng mười vạn năm qua các ngươi đều có tiến triển, coi như cũng có thu hoạch.

Tiếp theo các ngươi tiếp tục bế quan tu hành, chuyện khác không cần để ý." Tiếp Dẫn phất tay nâng họ dậy, chậm rãi nói. "Đệ tử tuân mệnh." Bốn người đáp. "Sư đệ, nếu đệ đã quyết định thì cứ làm đi.

Vi huynh tọa trấn Linh Sơn, ổn định hậu phương, thay đệ giảng đạo cho đệ tử, mọi việc có vi huynh chủ trì." Tiếp Dẫn nói với Chuẩn Đề.

Lần toan tính trước, phương Tây tổn thất quá nhiều, không ít đệ tử vẫn lạc.

Đệ tử trong Linh Sơn là mấu chốt khí vận phương Tây, nay bị đứt đoạn, muốn bù đắp thì cần độ hóa tu sĩ về phương Tây.

Có Tiếp Dẫn tọa trấn hậu phương, Chuẩn Đề có thể an tâm đi phương Đông độ hóa, tăng trưởng khí vận.

Chỉ cần Chuẩn Đề hành sự cẩn thận, không gây sự chú ý của mấy vị kia, chuyến này sẽ mang lại lợi ích.

Hồng Hoang hiện tại tương đối bình tĩnh, mấy vị kia đều đang bế quan hoặc dạy dỗ môn hạ, đây là cơ hội tốt.

Nếu bỏ lỡ, sau này muốn đông tiến sẽ không dễ dàng như vậy, dù sao Tam Thanh cũng sẽ không muốn thấy hắn đông tiến.

Phương Tây những năm qua không chỉ tổn thất đệ tử mà còn tổn thất khí vận do bị Nhân đạo phản phệ vì can thiệp quá sâu vào việc tranh đoạt Nhân Hoàng, thậm chí muốn phúc diệt Nhân Hoàng.

Muốn bù đắp lại trong thời gian ngắn là không thể, nhưng nếu

Chuẩn Đề khéo léo "kiến hảo tựu thu" (thấy tốt thì thu), độ hóa tu sĩ về làm đệ tử phương Tây giáo, thì có thể vớt vát được vài phần. "Nếu đã như vậy, sư đệ xin động thân." Chuẩn Đề lộ nụ cười trên khuôn mặt gầy gò, đứng dậy vái chào Tiếp Dẫn rồi rời đi.

Đám người Dược Sư tuy không hiểu rõ nhưng cũng biết không nên hỏi nhiều, tập trung tu hành là quan trọng nhất. "Thời gian tới vi sư sẽ giảng một đoạn đại đạo, các ngươi hãy lắng nghe kỹ mà tu hành." Tiếp Dẫn nói. "Đệ tử minh bạch, tạ ơn lão sư." Đám Dược Sư vui mừng bái tạ.

Tiếp Dẫn khép mắt, bắt đầu giảng đạo.

Phật quang bao phủ nửa bầu trời Linh Sơn, đại đạo chi âm vang vọng ngàn vạn dặm.

Chuẩn Đề vừa rời khỏi Linh Sơn ngoái đầu nhìn lại, mỉm cười rồi tiếp tục đi về phía trước.

Hồng Hoang, tại một khu vực nọ. "Ong!" Hư không khẽ chấn động, tựa như tấm rèm được vén sang hai bên, một bóng người bước ra, dưới chân nở rộ hoa sen nâng bước, chính là Thái Thượng. "Xem ra những năm này Cốt Hoàng làm không tệ, không chỉ nâng cao tu vi lên Chuẩn Thánh trung kỳ mà còn trực tiếp lập nên một chủng tộc tại Hồng Hoang.

Điều này cũng phù hợp Nhân đạo vận chuyển, thiên địa vận hành quỹ tích cũng không bài xích." "Như vậy coi như đã triệt để dung hợp vào Hồng Hoang, hai bên dung hợp đến mức độ này cũng là một cục diện không tệ." Thái Thượng nhìn Cốt tộc nơi đây, ý niệm trong lòng xoay chuyển.

Lập tức, một đạo kim quang lóe lên, Cốt Hoàng từ trong dãy núi bay ra, đến trước mặt Thái Thượng bái đạo: "Cốt Hoàng bái kiến Đạo Tôn!

Chương 381

Không biết Đạo Tôn có gì phân phó?" "Bản giáo đến xem tình hình của ngươi.

Xem ra ngươi đã triệt để thông thạo hồng hoang pháp tắc và quy tắc, có thể dung nhập vào Hồng Hoang, rất tốt, không phụ kỳ vọng của bản giáo." Thái Thượng phất tay nâng Cốt Hoàng dậy, mỉm cười nói. "Cốt Hoàng hoảng sợ!" Cốt Hoàng nói. "Tình hình Cốt tộc trong Hồng Hoang thế nào?" Thái Thượng hỏi. "Bẩm Đạo Tôn, tương đối mà nói tu vi có cao hơn vài phần, nhưng muốn khuếch đại Cốt tộc cũng không dễ dàng." Cốt Hoàng đáp. "Việc này cũng không cần gấp, đây chỉ mới là bắt đầu mà thôi." Thái Thượng mỉm cười nói.

Cốt Hoàng gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Hồng Hoang, tại một tòa sơn mạch nọ.

Cốt Hoàng trong lòng cân nhắc một hồi, sau đó chắp tay thi lễ với Thái Thượng, cung kính nói: "Đạo tôn, từ khi Cốt tộc bắt đầu dần dần hình thành quy mô, Thiên Đình đã có vài lần mời ta gia nhập, bất quá đều bị ta cự tuyệt.

Nếu là Thiên Đình xuất thủ..." "Việc này ngươi không cần lo lắng.

Về phần Thiên Đình xuất thủ, ngươi tự mình ngăn cản là được.

Còn về Hạo Thiên, hắn còn không có khả năng đích thân ra tay." Thái Thượng cười nhạt, mở miệng nói.

Thiên Đình muốn chiêu lãm Cốt tộc, Thái Thượng tự nhiên sẽ không để Cốt Hoàng đáp ứng.

Trong Thiên Đình, trừ bỏ Hạo Thiên và Dao Trì thuộc Trung Ương nhất mạch, những kẻ khác, cũng chỉ có Câu Trần là tu vi tạm được.

Mà Hạo Thiên và Dao Trì tự nhiên sẽ không dễ dàng xuất thủ, bọn họ cần kiêm cố Thiên Đình, còn muốn phòng bị Tam mạch và Đâu Suất Cung, cho nên nói, việc này cũng không đáng ngại.

Cho dù Hạo Thiên thật sự muốn ra tay, Thái Thượng cũng sẽ không để hắn toại nguyện.

Như vậy, đảo cũng là cơ hội để ấn chứng độ dung hợp giữa Cốt Hoàng và Hồng Hoang, xem như một nước cờ khả thi.

Suy nghĩ một chút, Thái Thượng vung tay lên, từ trong Vô Cực Giới đưa ra một số tộc nhân Cốt tộc có tu vi khá cao thả vào Hồng Hoang, giao cho Cốt Hoàng thống lĩnh.

Sau khi dặn dò thêm một vài sự tình, Thái Thượng liền rời khỏi nơi này.

Cốt Hoàng thì mang theo đám thủ hạ ngày xưa, bắt đầu để bọn họ thích ứng với thiên địa, pháp tắc và quy tắc của Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, tại biên giới Tây Phương đại lục.

Chuẩn Đề lần này vì để cẩn thận hành sự, đã tạm thời buông xuống tôn nghiêm Thánh nhân, bắt đầu đi lại trong Hồng Hoang.

Tốc độ của hắn cũng không nhanh, hiện giờ mới vừa đặt chân đến vùng biên giới Tây Phương.

Trong Tây Phương đại lục, tu sĩ hay bảo vật có thể độ hóa cũng không nhiều.

Cho nên đoạn đường ngắn này, Chuẩn Đề cũng không có thu hoạch gì đáng kể.

Bất quá cũng may, đi hết đoạn đường Tây Phương này, tiếp theo chính là con đường Đông tiến thực sự.

Hắn nhìn thoáng qua Đông Phương địa linh nhân kiệt, trong mắt

chớp động quang mang rực rỡ, trên mặt lộ ra một nụ cười, cất bước hướng về phía Trung Ương đại lục mà đi, chính thức bắt đầu con đường Đông tiến của mình.

Tại Linh Sơn phương Tây, nhìn thấy Chuẩn Đề bắt đầu Đông tiến, Tiếp Dẫn gật gật đầu, sau đó tiếp tục khai giảng đại đạo, đồng thời nhanh chóng chuyển hóa mười mấy vị tu sĩ vừa độ hóa về, để bọn họ chân chính trở thành tu sĩ Tây Phương.

Hiện tại cần tốc độ nhanh hơn một chút, hắn tin tưởng, số lượng phía sau sẽ không ít.

Khí vận của Tây Phương, lại sắp sửa được tăng lên rồi.

Thái Thượng sau khi rời khỏi nơi Cốt tộc cư ngụ, liền tiếp tục đi về phía trước, một bên quan sát những biến hóa của Hồng Hoang trong mấy vạn năm qua, một bên hướng về Trung Ương đại lục.

Lấy tu vi của hắn, trong một phần ức vạn sát na liền có thể đến nơi, bất quá hắn di chuyển chậm rãi, tốn hơn trăm năm thời gian mới tới được Bất Chu Sơn tại Trung Ương đại lục.

Ẩn vào hư không, ánh mắt Thái Thượng rơi vào Bàn Cổ Điện.

Trong điện đã tăng thêm không ít Vu tộc và Đại Vu.

Tại Bách Vạn Đại Sơn, Vu tộc đã bắt đầu có dấu hiệu phát triển ra bên ngoài. "Xem ra, thời cơ Vu tộc tái hiện Hồng Hoang sẽ không còn xa..." Thái Thượng thầm nghĩ, ánh mắt quét qua Huyết Trì trong Bàn Cổ Điện, nhìn về phía Trái Tim Bàn Cổ.

Huyết dịch và sức mạnh trong Trái Tim Bàn Cổ cơ bản đã bị Vu tộc tiêu hao hầu như không còn, hiện tại cũng không còn bao nhiêu tác dụng.

Thái Thượng chuyển mắt nhìn thoáng qua Yêu tộc.

Yêu tộc hiện nay phỏng chừng cũng chỉ chậm hơn Vu tộc vài phần, nhưng thời cơ tái hiện Hồng Hoang cũng sẽ không quá lâu.

Nói không chừng, còn nhanh hơn Long tộc đang phải dựa vào công đức Thiên Đình để hóa giải nhân quả nghiệp lực vài phần.

Có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tọa trấn, sự tình có thể làm so với Long tộc nhiều hơn rất nhiều, tốc độ phục hưng tự nhiên không cần phải nói.

Thái Thượng quan sát xong liền thu hồi ánh mắt, hướng về phía Tam Thập Tam Thiên mà đi.

Hắn bước ra một bước, thời không chuyển hoán, đã xuất hiện tại Tam Thập Tam Thiên, khu vực phụ cận Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế nhất mạch.

Hắn cười nhạt, thân hình khẽ động, khi xuất hiện lần nữa đã đứng ngoài Đâu Suất Cung. "Lạc chi!" Cửa lớn Đâu Suất Cung lập tức mở ra, Thái Thượng cất bước đi vào.

Trong cung không có người ngoài, chỉ có Thái Thượng Lão Quân và Thanh Hoa Đại Đế Thanh Minh hai người.

Còn tại thiên điện khác, lò luyện đan vẫn đang hoạt động, có hai vị đồng tử trông coi. "Đệ tử Thanh Minh, bái kiến Giáo chủ!" Thấy Thái Thượng tiến vào, Thanh Minh lập tức đứng dậy, sau đó quỳ bái hành lễ.

Hắn thật không ngờ Giáo chủ cư nhiên lại đến Đâu Suất Cung, nghĩ đến hẳn là có đại sự gì cần tìm Thái Thượng Lão Quân.

Thái Thượng vung tay lên, đỡ Thanh Minh dậy, sau đó mấp máy môi truyền âm.

Thần sắc Thanh Minh trước tiên là ngẩn ra, ngay sau đó chắp tay nói: "Giáo chủ yên tâm, đệ tử nhất định sẽ làm tốt!" Nói xong, hắn

liền lui xuống.

Thái Thượng đi thẳng đến bồ đoàn đối diện Thái Thượng Lão Quân ngồi xuống, nhìn hắn nói: "Xem ra, đối với Đan đạo ngươi lại có kiến giải mới?" "Xác thực như thế.

Tuy rằng còn chưa chạm đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La, nhưng lý giải đối với đại đạo cũng không còn kém bao xa." Thái Thượng Lão Quân gật đầu, nhìn hắn, "Lần này, ngươi là vì giao lưu Đan đạo mà đến?" "Đúng vậy, để trùng kích Thái Cực chi cảnh, liền chỉ có chuẩn bị tốt nhất thiết.

Đối với cảm ngộ và tích lũy đại đạo, đều cần tăng lên tới một cái tình trạng viên mãn." Thái Thượng gật đầu.

Đan đạo tuy rằng không phải là đạo hắn chủ tu, nhưng đối với hắn mà nói lại là một đạo rất quan trọng.

Thái Thượng Lão Quân gật đầu, sau đó vung tay lên, bốn phía đan vân hiện ra, bao phủ tứ phương, một cỗ dược hương tràn ngập.

Trong đó có đại đạo phù lục của Đan đạo hiển hiện, mắt thường có thể thấy được, xoay quanh giữa hai người.

Chương 382

Cả hai đồng thời nhắm hai mắt, bắt đầu giao lưu lý giải của bản thân về Đan đạo.

Như vậy, cả hai bên đều sẽ được tăng lên, nhất cử lưỡng tiện.

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Bảo Điện. "Câu Trần, Cốt tộc này thực lực không tệ, lại là chủng tộc mới nổi trong Hồng Hoang, không gian có thể thao tác không nhỏ.

Tuy rằng nhiều lần cự tuyệt Thiên Đình ta, nhưng Trẫm không muốn buông tha.

Lần này do ngươi đi, nếu là lúc cần thiết, có thể..." Ánh mắt Hạo Thiên rùng mình, nhìn Câu Trần Đế Quân phía dưới nói. "Thần minh bạch, Thiên Đế yên tâm!" Câu Trần chắp tay nói.

Tuy rằng không biết vì sao Thiên Đế lại để tâm đến Cốt tộc như vậy, nhiều lần chiêu lãm không được vẫn muốn tiếp tục, nhưng hắn cũng hiểu có một số việc không phải mình có thể hỏi.

Nếu Thiên Đế đã nói vậy, bản thân cứ đi chiêu lãm là được, những thứ khác cũng lười để ý.

Về phần Thiên Đế nói "lúc cần thiết", vậy thì sử xuất chút thủ đoạn, nghĩ đến chính mình đường đường là Chuẩn Thánh trung kỳ, hẳn là sẽ không có vấn đề gì.

Hạo Thiên thấy thế gật đầu, phất phất tay, Câu Trần Đế Quân liền chậm rãi lui xuống. "Cốt tộc!" Hạo Thiên nhìn tình huống trong Hạo Thiên Kính, miệng khẽ nhả hai chữ.

Cốt tộc đặc thù, nếu có thể nắm trong tay, ngày sau công dụng không nhỏ, nếu không hắn cũng sẽ không kiên trì như thế.

Bất quá lần này Câu Trần xuất thủ, chắc hẳn sẽ không có sai sót.

Mà lúc này Câu Trần đã rời khỏi Thiên Đình, hướng về Hồng Hoang mà đi.

Thời gian thoáng cái lại là ba ngàn năm trôi qua.

Chuẩn Đề đi lại trong Trung Ương đại lục, lần này hắn xác thực là cẩn thận lại càng thêm cẩn thận, không có gây ra sự chú ý của người khác.

Bảo vật và tu sĩ được độ hóa cũng không dám quá mức rêu rao, đều là điệu thấp hành sự.

Bất quá ba ngàn năm nay, hắn cũng độ hóa không ít.

Cho dù hắn có điệu thấp đến đâu, tin tức Chuẩn Đề Thánh nhân Đông hành vẫn không cánh mà bay, không ít tu sĩ kính nhi viễn chi, sinh sợ một cái không cẩn thận liền bị độ hóa đến Tây Phương.

Tây Phương nếu là giàu có thì còn tốt, nhưng vấn đề là nơi đó nghèo đến muốn mạng, mình đi Tây Phương có thể làm gì?

Với tình huống của Tây Phương, tu sĩ ở mấy đại lục khác của Hồng Hoang không ai muốn đi bái nhập môn hạ Tây Phương giáo cả, trừ bỏ sinh linh bản địa Tây Phương ra, sinh linh các đại lục khác không một ai nguyện ý.

Cái gọi là "độ hóa", chính là cưỡng ép.

Cho nên tu sĩ Hồng Hoang lúc này nghe được tin tức, tự nhiên là tránh xa từ sớm, đâu còn dám vãng lai trên lộ tuyến có Chuẩn Đề Thánh nhân tồn tại?

Bất quá không ít tu sĩ trong lòng hoang mang, rốt cuộc đó là Thánh nhân, lộ tuyến tùy thời biến đổi, ai biết hắn rốt cuộc đang ở đâu?

Mấy ngàn năm nay, bọn họ sống xác thực không dễ chịu, nơm nớp

lo sợ bị độ hóa.

Chuẩn Đề cũng thật sự có ý định độ hóa đám tu sĩ sinh linh này, nếu không phải sợ động tĩnh quá lớn dẫn tới mấy vị kia chú ý, hắn đã sớm ra tay toàn bộ độ hóa về Tây Phương rồi.

Hiện tại đều là chọn một ít mầm mống không tệ mang đi.

Về phần bảo vật, ngược lại không có bao nhiêu, đều là một ít tiên thiên dược liệu hoặc thiên tài địa bảo, đối với Tây Phương mà nói tuy không tăng lên được bao nhiêu nhưng có còn hơn không.

Quan trọng nhất vẫn là những tu sĩ và sinh linh này, đây mới là nhân tố khôi phục khí vận Tây Phương bị tổn hao và là tương lai của Tây Phương giáo.

Chuẩn Đề cũng khá hài lòng, thầm than Đông Phương quả nhiên nhân kiệt địa linh, tư chất tu sĩ đều rất tốt.

Nếu Tây Phương có nhiều tu sĩ tư chất tốt như vậy bái nhập môn hạ, khí vận cũng không đến mức khó tăng lên như hiện tại, đại nguyện Thiên Đạo còn chưa hoàn thành, hết thảy đều gian nan. "Chỉ cần mấy vị kia không chú ý, ngô nhất định phải đi thêm một đoạn thời gian nữa." Chuẩn Đề nhìn thoáng qua Đông Côn Luân và Kim Ngao Đảo, cuối cùng ánh mắt rơi vào Thủ Dương Sơn, trong lòng thầm nhủ.

Đây xem như là đĩnh nhi tẩu hiểm (liều lĩnh), nhưng xét về thu hoạch thì cũng đáng giá để thử một lần.

Cho dù bị phát hiện, cùng lắm là mất mặt, bị đánh, bị trấn phong mà thôi, lại không chết được, sợ cái gì?

Tâm niệm đến đây, trong mắt Chuẩn Đề hiện lên một đạo quang mang, sau đó tiếp tục đi tới.

Ba ngàn năm thu hoạch đã khả quan, tiếp tục đi trước tuy có nguy

hiểm bị phát hiện, nhưng cũng là thời cơ tiếp tục kiếm chác.

Cân nhắc lợi hại, hắn quyết định đi thêm một đoạn.

Dù sao thân thể Thánh nhân bất tử bất diệt, chuyện mất mặt hắn làm còn ít sao?

Thêm một lần cũng không nhiều.

Chỉ cần có thể vì Tây Phương quật khởi mà cống hiến, có thể hoàn nguyện Thiên Đạo, tráng đại Tây Phương, hết thảy đều đáng giá.

Chuẩn Đề chậm rãi Đông tiến, chỉ cần lọt vào mắt xanh, vô luận là bảo vật hay tu sĩ, một câu "cùng Tây Phương ta hữu duyên" liền bị độ hóa.

Bởi vậy, tu sĩ Đông Phương lúc này đều nghe tiếng mà biến sắc.

Câu Trần Đế Quân sau khi xuống Hồng Hoang liền theo phương vị Hạo Thiên đưa cho, hướng về nơi ở của Cốt tộc mà đến.

Hắn có dự cảm, lần này chiêu lãm Cốt tộc tình huống vẫn sẽ không có tiến triển gì.

Dựa vào tình hình trước đây, Cốt Hoàng hẳn là vẫn sẽ không đáp ứng.

Nếu cần thiết, nói không chừng sẽ phải cùng Cốt Hoàng đánh một trận.

Bất quá hắn tin tưởng, lấy tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của mình, hẳn sẽ không kém hơn Cốt Hoàng, cho dù động thủ cũng nắm chắc phần thắng.

Tâm niệm lóe lên, Câu Trần Đế Quân hóa thành một đạo lưu quang biến mất phía chân trời.

Hồng Hoang, Bắc Phương đại lục, tại một khu vực nọ. "Hưu!" Một đạo thần quang hiện ra, hóa thành thân hình Câu Trần Đế Quân.

Ánh mắt hắn chậm rãi quét qua sơn mạch ức triệu dặm, trên mặt lộ ra vẻ suy tư. "Ông!" Hư không chấn động, ngay sau đó liền thấy Cốt Hoàng thân mặc hắc bào từ trong hư không bước ra.

Cốt Hoàng ngay cả đầu cũng trùm kín trong mũ áo, chỉ để lại hai đoàn linh hồn chi hỏa u sâm nhảy lên trong bóng tối, một cỗ hàn lãnh chi ý tràn ngập.

Cốt Hoàng tay cầm một thanh cốt trượng màu vàng, khí tức sâm nhiên và bàng bạc từ trên cốt trượng tán phát ra. "Người của Thiên Đình?!" Cốt Hoàng cẩn thận đánh giá Câu Trần Đế Quân, thản nhiên mở miệng.

Nghe vậy, Câu Trần Đế Quân thần sắc hơi nghiêm lại, nhìn Cốt Hoàng nói: "Bản quân là Thiên Đình Câu Trần Đế Quân, Minh Tịch!" Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Bản quân phụng mệnh Thiên Đế mà đến, mời Cốt tộc nhập Thiên Đình.

Chương 383

Như vậy cũng là cục diện đôi bên cùng có lợi." Cốt Hoàng nghe thế, đạm mạc nói: "Việc của Thiên Đình, bản hoàng đã cự tuyệt nhiều lần, sẽ không gia nhập, ngươi thỉnh về cho!" "Cốt Hoàng, ngươi chớ có không biết tốt xấu.

Thiên Đế coi trọng Cốt tộc như thế, đây là phúc phận của Cốt tộc.

Bản quân hôm nay đến đây, ngươi chớ có cho mặt mũi mà không cần!" Minh Tịch không nghĩ tới chính mình đường đường là Thiên Đình Tứ Ngự, đích thân đến mời mà đối phương lại không có sắc mặt tốt, đương trường cự tuyệt.

Thái độ như vậy xác thực khiến hắn có vài phần bất bình.

Dù sao Thiên Đế đã nói lúc cần thiết có thể dùng thủ đoạn, đã như vậy, mình cũng không cần cố kỵ nhiều. "Thiên Đình đây là định dùng sức mạnh?" Linh hồn chi hỏa sâm nhiên của Cốt Hoàng nhìn chằm chằm Minh Tịch, lạnh lùng hỏi.

Hắn cũng hiểu vì sao Hạo Thiên lại kiên trì với Cốt tộc như vậy, chính là vì Cốt tộc có tác dụng không nhỏ đối với Địa Phủ.

Nếu chưởng khống tốt, ngày sau muốn thiệp cập vào Địa Phủ sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Đương nhiên kế hoạch này còn rất lâu, nhưng đến Hồng Hoang đã lâu, Cốt Hoàng vẫn biết dã tâm của Hạo Thiên.

Chưởng khống Tam Giới không phải chỉ là lời nói suông, có thể dựa lưng Đạo Tổ, hiện tại Thiên Đình phát triển đến mức này, hắn không thể bỏ qua bất kỳ cơ hội nào.

Trên mặt Minh Tịch lộ ra một nụ cười lạnh, tay vung lên, một đạo

thần quang giữa thiên địa nở rộ, rạch phá hư không, phân khai thiên địa, hướng về phía Cốt Hoàng chém xuống, phong mang lẫm liệt vô cùng.

Cốt Hoàng bao trùm trong hắc bào tản mát ra ý lạnh thấu xương, cốt trượng màu vàng trong tay lập tức điểm ra. "Đinh!" Thanh âm kim loại va chạm vang vọng giữa thiên địa, bắn ra vô số hỏa hoa.

Vô số pháp tắc và quy tắc va chạm, vô số khe nứt không gian hiện ra, hư không như mặt gương ầm ầm vỡ vụn, hóa thành đại dương mảnh vỡ cuốn về tứ phương.

Dưới sự xung kích, bốn phía ngàn vạn dặm hiện ra vô số khu vực hỗn độn, hỗn độn chi khí như vân vụ bao phủ, tái hiện Địa Thủy Phong Hỏa, khủng bố dị thường.

Thời gian dường như trôi qua ngàn năm vạn năm, lại dường như chỉ trong nháy mắt.

Đợi đến khi hết thảy trần ai lạc định, sóng yên biển lặng, cảnh tượng bên trong mới lộ ra.

Vùng thiên địa này hỗn loạn không chịu nổi, vô số pháp tắc quy tắc dưới sự xung kích mà sụp đổ, hư không bị xé rách, hỗn độn chi khí không ngừng tập kích đại địa, yên diệt không ít khu vực.

Cốt Hoàng lâm không mà đứng, hắc bào trên người không gió tự bay, cốt trượng trong tay trán phóng kim sắc quang mang.

Sau lưng hắn diễn hóa thi sơn huyết hải, vô số khô lâu hư ảnh hiện ra, gào thét thiên địa.

Minh Tịch tay cầm một thanh trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thần kiếm, thần sắc băng lãnh nhìn Cốt Hoàng, trong mắt hiện lên một tia ngưng trọng.

Tuy rằng chỉ mới giao thủ một kích, nhưng hắn không chiếm

được chút tiện nghi nào.

Nếu tiếp tục giao thủ, e rằng cũng sẽ như thế. "Người của Thiên Đình, cũng chỉ có thế." Cốt Hoàng lạnh lùng nói.

Hắn những năm nay chưa từng giao thủ với cao thủ Hồng Hoang, vì để tiến thêm một bước ấn chứng, hắn cũng có ý định so tài với Minh Tịch.

Đã như vậy thì chiến thôi!

Nghe vậy, trên mặt Minh Tịch hiện lên một tia giận dữ.

Nhưng hắn còn chưa kịp ra tay, cốt trượng màu vàng trong tay Cốt Hoàng đã điểm tới.

Tuy rằng một điểm này tùy ý, bình thường không có gì lạ, nhưng bên trong lại ám hợp quỹ tích đại đạo và đại đạo chi lực hạo hãn.

Nếu không cẩn thận đối đãi, cho dù là tồn tại cùng cấp bậc như hắn cũng có khả năng bị trọng thương đương trường. "Xích!" Minh Thiên Kiếm trong tay hắn lập tức chém ra, kiếm quang trán phóng, kiếm khí tung hoành giao thác chém rụng hoàn vũ.

Kiếm ý khủng bố xông thẳng lên trời, khuấy động cửu thiên phong vân, phong mang tẫn hiển, khóa chặt Cốt Hoàng.

Giờ khắc này, cả hai bên đều toàn lực nhất kích, không có chút bảo lưu. "Oanh long!!!" Một tràng tiếng nổ vang vọng cửu tiêu, chấn động tứ phương.

Một điểm hàn mang hiện ra, ngay sau đó quang mang bao phủ thế gian!

Hư không như mặt gương vỡ vụn, hóa thành biển mảnh vỡ cuốn về tứ phương.

Tại khu vực bị hỗn độn chi khí bao phủ, từng đạo kiếm mang và

kim mang, khô lâu giao thác va chạm kịch liệt.

Cốt Hoàng và Minh Tịch hóa thành hai đạo lưu quang, không ngừng va chạm trong hư không.

Mỗi lần va chạm đều đánh nát không ít khu vực, sơn xuyên hà mạch yên diệt, linh khí bị quét sạch.

Cốt tộc tự nhiên biết tình huống, ngưng vọng hết thảy, đối với Hoàng giả nhà mình bọn họ vẫn vô cùng tin tưởng.

Phụ cận ức triệu dặm, không ít sinh linh và tu sĩ chấn kinh.

Rốt cuộc xảy ra chuyện gì?

Sao lại có hai vị cao thủ giao phong với uy thế như vậy?

Ít nhất cũng phải là Chuẩn Thánh.

Bọn họ tự nhiên không dám tới gần, chỉ dám đứng từ xa quan sát hai đạo thần quang không ngừng va chạm cùng những dãy núi bị đánh nát vụn. "Trấn!" Linh hồn chi hỏa dưới y bào Cốt Hoàng chợt sáng rực, tay vung lên, phía trên Minh Tịch xuất hiện một tòa Bạch Kim Cốt Tọa trấn áp xuống. "Làm sao có thể?!" Minh Tịch thần sắc chấn kinh.

Trong tích tắc, pháp tắc và quy tắc bốn phía xảy ra kịch biến, phảng phất như không còn tồn tại ở Hồng Hoang.

Sự chưởng khống đại đạo pháp tắc của hắn trong nháy mắt bị suy yếu rất nhiều.

Mà Bạch Kim Cốt Tọa kia lại hiện ra mười mấy đạo đại đạo xiềng xích trực tiếp trói buộc hắn, sau đó trấn áp xuống.

Dưới tình huống này, tuy rằng thời gian chỉ có vài hơi thở, nhưng đối với cảnh giới của bọn họ, đã có thể làm rất nhiều chuyện.

Ngay khi Bạch Kim Cốt Tọa trấn áp Minh Tịch, cốt trượng trong

tay Cốt Hoàng đã điểm thẳng vào ngực hắn. "Đinh!" Cốt trượng phảng phất va chạm vào kim loại, phát ra âm thanh chói tai.

Ngay sau đó liền thấy Minh Tịch bay ngược ra ngoài, huyết vụ đầy trời, trọng thương ngã gục.

Trong mắt hắn lộ ra vẻ khó tin, vì sao Cốt Hoàng lại có thủ đoạn như vậy?

Khoảng thời gian vừa rồi hoàn toàn điên đảo suy nghĩ của hắn.

Loại pháp tắc chưởng khống kia khiến hắn như bị cắt đứt liên hệ với Hồng Hoang, không thể điều động thiên địa chi lực, căn bản không thể phản kháng, khi phản ứng lại thì đã trọng thương.

Chương 384

"Hảo một cái Cốt Hoàng!" Minh Tịch thần sắc rùng mình, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng, trầm giọng nói.

Hiện tại hắn đã hiểu vì sao Thiên Đế kiên trì như vậy.

Với thực lực này, cho dù là Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng chưa chắc là đối thủ của Cốt Hoàng, bởi thủ đoạn của hắn quá mức quỷ dị.

Nếu Thiên Đình có được Cốt tộc, thực lực xác thực sẽ tăng lên không ít.

Chỉ tiếc, việc này không có khả năng thực hiện.

Tại Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện.

Khi Minh Tịch bị trọng thương, Hạo Thiên đã ngồi không yên.

Hắn cảm thấy Cốt Hoàng sẽ không bỏ qua cơ hội này, có khả năng sẽ mạt sát Minh Tịch.

Câu Trần nhất mạch đối với hắn có tác dụng không nhỏ, tự nhiên không thể để chuyện đó xảy ra.

Bất quá hắn còn chưa kịp ra tay, liền có một đạo thân ảnh xuất hiện ngoài điện. "Thanh Hoa Đại Đế." Hạo Thiên đôi mắt híp lại, đạm mạc nói.

Tứ mạch theo lý mà nói địa vị không kém hắn bao nhiêu, chẳng qua Câu Trần là do hắn một tay bồi dưỡng nên địa vị dưới hắn.

Nhưng Thanh Minh bọn họ lại khác.

Đặc biệt là Thanh Minh, thực lực và địa vị đều không kém hắn, cũng là người Trung Ương nhất mạch kiêng kỵ nhất, bởi Đông Cực nhất mạch thực lực đã không kém Trung Ương nhất mạch. "Thanh

Hoa Đại Đế đến đây là có việc gì?" Hạo Thiên hỏi. "Thiên Đế, việc này không phải ngươi có thể xuất thủ." Thanh Minh nhìn hắn, thản nhiên đáp.

Nghe vậy, Hạo Thiên biến sắc.

Lời này là ý gì?

Chẳng lẽ Cốt Hoàng còn có bối cảnh lớn nào sao? "Thanh Hoa Đại Đế, ngươi có biết ngươi đang nói gì không?" Trên mặt Hạo Thiên hiện lên một tầng mây đen. "Câu Trần xuất thủ là do ngươi thụ ý, tình huống hiện nay cũng là gieo gió gặt bão." Thanh Minh giọng nói lạnh lùng, "Nhưng, cục diện hiện tại không phải ngươi có thể nhúng tay.

Ngôn tẫn vu thử (lời chỉ đến đây), Thiên Đế ngươi tự mình cân nhắc cho kỹ." Thanh Minh thần sắc đạm mạc nhìn Hạo Thiên.

Hạo Thiên trầm mặc không nói, thật sâu nhìn Thanh Minh phảng phất muốn nhìn thấu hắn, nhưng lại không phát hiện được gì.

Tại Bắc Phương đại lục, Cốt Hoàng và Minh Tịch lại lần nữa giao thủ.

Bất quá Minh Tịch giờ đã rơi vào hạ phong, thương thế gia trọng.

Trong lòng hắn đã có thoái ý, cho dù Thiên Đế trách phạt cũng đành chịu. "Đấu Chuyển Tinh Di!" Mượn khe hở khi bị đánh bay, Minh Tịch kết ấn, một đạo tinh thần quang thúc buông xuống bao trùm quanh thân, nhanh đến cực hạn, quang mang lóe lên liền biến mất tại chỗ, phản hồi Thiên Đình.

Cốt Hoàng nhìn thoáng qua, thân hình khẽ động quay về nơi ở của Cốt tộc.

Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên liếc nhìn Hạo Thiên Kính, trong lòng hơi an định vài

phần.

Chỉ cần Câu Trần không sao là tốt rồi, Câu Trần là cánh tay đắc lực của hắn, tự nhiên không thể vẫn lạc như vậy.

Việc này cũng là do hắn suy xét không chu toàn. "Việc này chỉ có thể tạm thời gác lại, dù sao chưởng khống Tam Giới cũng không phải dễ dàng như vậy." "Kết quả như vậy, ngươi hài lòng rồi chứ?" Hạo Thiên chuyển mắt nhìn Thanh Minh ngoài điện, hỏi. "Kết quả này không phải do Thiên Đế tự mình thúc đẩy sao?

Việc này cùng bản đế có quan hệ gì?" Thanh Minh lạnh lùng nói, dứt lời liền biến mất.

Hạo Thiên nhìn theo hướng Thanh Minh rời đi, trên mặt lộ ra vẻ suy tư.

Hồi lâu sau, hắn mới thu hồi ánh mắt, triệu Minh Tịch đến.

Một lát sau, Minh Tịch sắc mặt trắng bệch như giấy đi vào, khí tức trên người hỗn loạn, hiển nhiên thương thế không nhẹ. "Thần Câu Trần, bái kiến Thiên Đế!" "Không cần đa lễ." Hạo Thiên phất tay, "Việc này là do Trẫm tính toán không tốt, Cốt Hoàng cũng không phải tồn tại đơn giản.

Ngươi lui xuống khôi phục thương thế, sau này vẫn lấy phát triển Câu Trần nhất mạch làm chủ, việc này không cần để ý nữa." "Thần minh bạch!" Minh Tịch ứng tiếng lui ra.

Ra khỏi Lăng Tiêu Điện, hắn vọng về phía Cốt Hoàng cư ngụ, trong mắt hiện lên một tia âm trầm, sau đó biến mất.

Đâu Suất Cung. "Tình huống của Cốt Hoàng xác thực vượt quá dự liệu của ta." Thái Thượng Lão Quân nhìn Thái Thượng cười nói.

Thái Thượng cười cười không đáp.

Thủ đoạn của Cốt Hoàng đắc ý ở chỗ pháp tắc giữa hai thế giới bất đồng, thực lực chân thật của Cốt Hoàng vốn đã cao hơn Minh Tịch một chút, cộng thêm yếu tố bất ngờ nên Minh Tịch mới trúng chiêu.

Đây cũng là ấn chứng cho sự khác biệt kết quả do pháp tắc bất đồng mang lại. "Mau chóng hoàn thiện đại đạo chí lý và tinh nghĩa cuối cùng của Đan đạo đi!" Thái Thượng nói.

Thái Thượng Lão Quân gật đầu, vô số đại đạo pháp tắc phù lục lại hiện ra, hai người tiếp tục giao lưu ấn chứng.

Thái Thượng cần nâng cao tích lũy đại đạo tới mức viên mãn để nắm chắc phần thắng khi trùng kích Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Nhân tộc Thánh địa, trong Nhân Tổ Điện. "Ông!" Toại Nhân chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt hỏa quang nhảy lên, câu động đại đạo pháp tắc ti tuyến.

Hắn nhìn thoáng qua Nhân Hoàng Điện, khẽ gật đầu.

Mấy chục vạn năm nay Phục Hy bọn họ tiến triển không nhỏ, đặc biệt là Phục Hy đã một chân bước vào Hỗn Nguyên trung kỳ, so với hắn chỉ kém bước cuối cùng.

Đương nhiên Toại Nhân đã tiến vào Thánh cảnh trung kỳ khá lâu, song phương vẫn có khoảng cách.

Toại Nhân đứng dậy rời khỏi Thánh địa, hướng về phía Nhân tộc.

Nhân tộc Thánh nhân xuất hành, khí vận đi theo, tử khí đầy trời.

Vô số nhân tộc tuy không biết chuyện gì nhưng cũng nhìn lên trời cao đầy vẻ chấn kinh.

Chương 385

"Hạ Triều phát triển cũng thuận lợi, bất quá triều đại hưng suy vẫn là quy luật khó tránh." Toại Nhân quan sát Hạ Triều, lẩm bẩm.

Là gia thiên hạ đầu tiên, Hạ Triều trải qua mấy vạn năm phát triển đã xem như không tệ, quốc vận biến hóa cũng sắp đi đến tận cùng, phỏng chừng còn khoảng hơn vạn năm nữa.

Toại Nhân thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi vào Hồng Hoang đại địa.

Thoáng chốc đã mấy ngàn năm trôi qua.

Toại Nhân du lịch qua không ít khu vực, mỗi lần đi lại có cảm ngộ khác nhau.

Lúc này, hắn đến vùng biên giới Trung Ương đại lục.

Đột nhiên, hắn dừng lại, nhìn về một dãy núi cách đó vô số triệu triệu dặm, lộ ra vẻ suy tư. "Nơi này linh khí ngưng kết thành sương, tiên thiên khí tức hạo hãn, còn có không ít pháp tắc quy tắc dao động kịch liệt.

Xem ra là có bảo vật sắp hiện thế, không biết là linh bảo hay linh căn?" Toại Nhân cười khẽ, lập tức động thân.

Chỉ trong nháy mắt, hắn đã hàng lâm tại dãy núi kia.

Đôi mắt Toại Nhân hiện lên đại đạo hỏa quang, quét qua sơn mạch để tìm vị trí cụ thể nhằm ra tay vào thời cơ tốt nhất. "Hóa ra là ở đây!" Mấy hơi thở sau, ánh mắt hắn định cách tại một sơn cốc.

Sơn cốc này không có gì lạ, duy nhất đặc biệt chính là một dòng u tuyền (suối sâu).

Dòng suối trong veo, tỏa ra hương khí thanh lương thấm vào ruột

gan, khiến tâm thần ninh tĩnh.

Toại Nhân nhiếp lấy một vốc nước, cảm nhận được thanh tịnh chi khí bên trong. "Bảo vật liền ở trong dòng u tuyền này, ngay cả dòng suối cũng trở nên bất phàm." Toại Nhân thầm nghĩ, quyết định đợi bảo vật xuất thế sẽ mang cả dòng suối đi.

Cùng lúc đó, tại một khu vực khác thuộc Trung Ương đại lục.

Chuẩn Đề Đông hành vạn năm nay thu hoạch không nhỏ, Tây Phương khí vận không chỉ khôi phục mà còn tăng lên vài phần.

Hắn định đi hết đoạn đường cuối cùng này rồi trở về Tây Phương, nếu đi tiếp sợ sẽ bị mấy vị kia phát hiện. "Ân?!" Đột nhiên, Chuẩn Đề nhìn về một hướng, trên mặt lộ ra nụ cười. "Xem ra, thiên ý cũng quyến cố Tây Phương ta.

Lúc định quay về lại tặng cho ta một cơ duyên như vậy." Chuẩn Đề nhìn về phía xa, mỉm cười nói.

Hồng Hoang, Trung Ương Đại Lục, tại một khu vực nọ.

Nụ cười trên mặt Chuẩn Đề càng thêm đậm, lần này bảo vật hiện thế, lại có thể dẫn phát cảm ứng trong lòng hắn lớn đến nhường này, xem ra cùng Tây Phương có cơ duyên không nhỏ.

Bảo vật bực này, hắn tất nhiên phải nắm vào trong tay.

Cho dù sau khi đạt được kiện bảo vật này, nhiệm vụ đông tiến cứ thế kết thúc, thì cũng chẳng có vấn đề gì.

Thậm chí, việc đông tiến ngày sau không còn khả năng tiếp tục, cũng là cái giá có thể chấp nhận được.

Có thể dẫn phát cảm ứng lớn lao như vậy, vật này đủ thấy bất phàm. "Thiên ý, hoành nguyện của Tây Phương ta, sắp bắt đầu hoàn nguyện rồi." Chuẩn Đề cười khẽ, thân hình khẽ động, rời khỏi nơi

này, hướng về phía khu vực kia mà đi.

Chớp mắt, trăm năm đã trôi qua.

Lúc này, trong U Tuyền không ngừng có suối nước trào ra, từng luồng khí tức Tiên Thiên tinh túy lập tức cuộn trào lan tỏa.

Dưới đáy U Tuyền, dao động của bảo vật càng lúc càng kịch liệt, thời khắc xuất thế đã đến.

Thấy vậy, trên mặt Toại Nhân lộ ra một nụ cười, quan sát luồng khí tức này, phẩm cấp của linh bảo e rằng không thấp, cũng không uổng phí trăm năm chờ đợi của bản thân, đợi bảo vật hiện thế liền có thể thu lấy. "Oanh!" Trong U Tuyền truyền đến một tiếng nổ vang, sau đó khí tức cuộn trào mà ra, suối nước không ngừng phun trào, rồi bị Toại Nhân thu lấy.

Trong U Tuyền này, thứ thai nghén cư nhiên không chỉ có một kiện linh bảo, mà còn không ít thiên tài địa bảo, cùng với dược liệu luyện khí Tiên Thiên, linh vật các loại.

Lúc này tất cả đều phun trào, bị Toại Nhân chờ sẵn bên ngoài thu vào trong túi.

U Tuyền tựa như một kho báu, nương theo dòng suối, một lượng lớn pháp bảo dược liệu đều tuôn ra, từng kiện lấp lánh bảo quang, chiếu rọi thiên địa. "Oanh!" Đột nhiên, lại là một tiếng nổ vang truyền đến, chỉ thấy một đạo thanh quang từ trong U Tuyền phi xạ ra ngoài, muốn bỏ chạy thoát thân.

Thấy thế, Toại Nhân mỉm cười, bàn tay to lớn hóa thành chưởng ấn che khuất bầu trời trực tiếp ngăn cản. "Vật này hữu duyên với Tây Phương ta!" Ngay lúc này, giữa thiên địa vang lên một tiếng cười khẽ, mang theo từng trận phạm xướng, mê hoặc tâm thức chúng sinh. "Hừ!" Trong miệng Toại Nhân hừ lạnh một tiếng, một luồng đại thế

vô biên lập tức cuộn trào, bao trùm quá khứ tương lai, đem hết thảy ngăn cản ở bên ngoài.

Trong nháy mắt tiếp theo, chỉ thấy một chữ Vạn của Phật gia ấn xuống, muốn đánh tan pháp lực thủ chưởng của Toại Nhân, sau đó thu linh bảo kia vào túi. "Hô!" Khắc sau, trên bàn tay to lớn hàng chục vạn trượng của Toại Nhân bùng lên ngọn lửa hừng hực, hư không xung quanh không ngừng tan chảy.

Trong Toại Nhân Tân Hỏa ẩn chứa Hỗn Độn Chi Hỏa, mặc cho chữ "Vạn" kia lợi hại thế nào, trước mặt Hỗn Độn Chi Hỏa đều không thể ngăn cản kết cục bị thiêu đốt cắn nuốt, chỉ trong vài hơi thở đã bị Hỗn Độn Chi Hỏa nuốt trọn.

Toại Nhân thu hồi thủ chưởng, nhìn thoáng qua linh bảo trong tay, trong mắt sáng lên một đạo quang mang.

Chỉ liếc mắt một cái, Toại Nhân liền biết linh bảo trong tay mình rốt cuộc là vật gì, đó chính là một trong Thiên Địa Ngũ Phương Kỳ — Đông Phương Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Năm lá cờ này vốn là lá của Hỗn Độn Thanh Liên biến thành, là đỉnh cấp Tiên Thiên Linh Bảo, phòng ngự vô song.

Linh bảo bực này, quả nhiên không thẹn với khí tức Tiên Thiên bàng bạc như vậy, đặt tại Hồng Hoang cũng là vật không thể cầu.

Sau khi biết rõ lai lịch linh bảo, Toại Nhân liền thu nó lại, sau đó vung tay lên, thu luôn cả mắt U Tuyền này.

Làm xong tất cả, hắn mới nhìn về phía hư không, nơi Chuẩn Đề Thánh Nhân đang có thần sắc uất nộ. "Chuẩn Đề Thánh Nhân cũng thật là thủ đoạn tốt.

Lão sư để ngươi an phận phản tỉnh, mới giải phong chưa đến hai vạn năm, ngươi liền đông tiến rồi?

Những năm gần đây, ngươi tại Đông Phương thu lấy không ít Tiên Thiên linh vật và độ hóa không ít tu sĩ, tính toán thật hay!

Hiện tại, lại đánh chủ ý lên đầu bản tổ, nói không chừng còn phải thỉnh lão sư xuất thủ, trấn phong ngươi thêm mười vạn năm nữa?" Toại Nhân thần sắc băng lãnh nhìn Chuẩn Đề, trong miệng đạm mạc nói.

Nghe vậy, Chuẩn Đề vốn đang uấn nộ, trong mắt mây đen dày đặc.

Hắn bị trấn phong mười vạn năm, Tây Phương tổn thất biết bao nhân thủ và khí vận, hiện tại đông tiến mới vừa vặn hồi phục chút nguyên khí, nếu bị trấn phong lần nữa, e rằng hậu quả không đơn giản như vậy.

Hắn cũng không ngờ, bảo vật lần này lại rơi vào tay Toại Nhân trước.

Chương 386

Tình huống của Toại Nhân đặc thù, một thân tu vi tịnh không kém hắn bao nhiêu, song phương giao thủ, e rằng cũng nan phân cao thấp.

Đến lúc đó, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều biết chuyện, Toại Nhân lão sư — Thái Thượng Đạo Tôn liệu có xuất thủ hay không, đều là ẩn số. "Việc bản thánh đông tiến, không cần ngươi để ý.

Bảo vật này vừa mới hiện thế, tự nhiên là người hữu duyên thì được, vật này cùng Tây Phương ta thậm chí hữu duyên, ngươi cưỡng ép chiếm đoạt như vậy, e là không thỏa." Chuẩn Đề đối với Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ tự nhiên sẽ không buông tha, có thể dẫn phát thánh tâm cảm ứng như vậy, tác dụng đối với Tây Phương có thể nghĩ mà biết.

Có được một lá cờ trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ trấn áp khí vận Tây Phương, còn có thể liên tục không ngừng tụ long khí vận, điều này đối với Tây Phương mà nói xác thực có tác dụng không nhỏ. "Hừ, cùng Tây Phương ngươi hữu duyên?

Vật này cùng bản tổ cũng là hữu duyên, hiện nay đã rơi vào tay bản tổ, ngươi nếu muốn cướp, chính là ra tay với Nhân tộc.

Ngày sau Nhân tộc và Tây Phương, sẽ thế bất lưỡng lập!" Trong mắt Toại Nhân hỏa quang nhảy động, hàn thanh mở miệng nói.

Dứt lời, hắn liền xoay người, chuẩn bị rời đi. "Ông!" Nháy mắt sau, trên bầu trời xuất hiện một cái kết giới chữ "Vạn", phong tỏa nơi này, Cửu Thiên Thập Địa, vô tận thời không đều không thể đào thoát. "Chuẩn Đề, ra tay với bản tổ, ngươi đã nghĩ kỹ chưa?" Toại Nhân quay đầu lại, nhìn Chuẩn Đề, đạm đạm hỏi.

Trong mắt Toại Nhân Tân Hỏa hừng hực thiêu đốt, còn có ti ti

Hỗn Độn Chi Hỏa phù hiện trong đó.

Lặng yên không một tiếng động, nhiệt độ bốn phương bỗng nhiên tăng vọt, trong nháy mắt liền đạt đến một mức độ khiến người ta giận sôi, hư không không ngừng bị thiêu đốt tan chảy.

Thiên địa do Chuẩn Đề phong tỏa, dưới luồng khí thế này, dần dần bị xé rách ra.

Thấy vậy, đôi mắt Chuẩn Đề khẽ nheo lại.

Tu vi của Toại Nhân quả thực khủng bố, cộng thêm Hỗn Độn Chi Hỏa, cho dù là hắn cũng không dám khinh suất, cần phải cẩn thận đối đãi, bằng không đều có khả năng bị trọng thương.

Nhưng tình huống hiện tại, hắn đã không thể dừng tay.

Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ kia, hắn có dự cảm, nếu có được thì Tây Phương có thể hưng khởi một đoạn thời gian.

Cơ duyên bực này, hắn không thể buông tay.

Cho dù hôm nay khai chiến, hắn cũng không tiếc. "Chuẩn Đề, ngươi đã dòm ngó bảo vật của Nhân tộc, công nhiên ra tay với bản tổ, từ hôm nay trở đi, Nhân tộc và Tây Phương, thế bất lưỡng lập!" Toại Nhân lạnh lùng nói.

Một luồng nhiệt độ kinh hoàng lập tức cuộn trào, trên bầu trời vô cớ dâng lên ngọn lửa hạo hãn, diễn hóa vô biên hỏa vực, đem hết thảy đều cắn nuốt vào trong.

Pháp ấn chữ "Vạn" phong tỏa thời không lúc này bị ngọn lửa bao bọc, nhanh chóng tan chảy, sức mạnh trong đó bị ngọn lửa cắn nuốt không còn một mảnh, hết thảy tiêu tán giữa thiên địa. "Lấy lửa của ngô, phần tẫn thiên địa!" Không thấy Toại Nhân xuất thủ, chỉ nghe được một đạo thanh âm to lớn từ tận cùng đại đạo vọng lại, lập tức xuyên qua thời không trường hà vô tận thời không, sau đó liền có một

luồng Đại Đạo chi lực khủng bố giáng lâm, phong tỏa phương thiên địa này. "Hô!" Bốn phương tám hướng, Cửu Thiên Thập Địa, lúc này bùng lên ngọn lửa màu cam khủng bố, diễn hóa một phương vô tận hỏa vực.

Tại trong hỏa vực này, một chữ "Hỏa" khổng lồ hướng về phía Chuẩn Đề áp xuống.

Trong chữ Hỏa này, trừ Toại Nhân Tân Hỏa ra, còn có ti ti Hỗn Độn Chi Hỏa dũng hiện.

Trong nhất thời, một luồng khí tức khủng bố tràn ngập cả Hồng Hoang, nhiệt độ kinh hoàng lan đến không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, nếu không phải do Toại Nhân khống chế, e là sẽ yên diệt vô số khu vực.

Thần sắc Chuẩn Đề ngưng trọng đến cực điểm.

Toại Nhân Tân Hỏa đã thập phần khủng bố, lần này lại thêm Hỗn Độn Chi Hỏa, lại có thực lực Hỗn Nguyên Hậu Kỳ của Toại Nhân, sự điệp gia khủng bố như vậy, không khỏi khiến hắn không ngưng trọng. "Lục Trượng Kim Thân!" "Mâu!" Chuẩn Đề thấy vậy, lập tức đánh ra thần thông Lục Trượng Kim Thân, phật quang chiếu rọi chư thiên, thánh uy khủng bố bao trùm Hồng Hoang, lần nữa kinh động vô số tồn tại và tu sĩ.

Lúc này tất cả đều kinh hô, là ai đang giao thủ cùng Thánh Nhân?

Có thể chống lại Thánh Nhân, trừ Thánh Nhân ra, chính là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngọc Hư Cung bình tĩnh, Bích Du Cung bình tĩnh, Tạo Hóa Thiên không có dị thường, Địa Phủ và Vạn Yêu Điện cũng không có bất kỳ động tĩnh khác lạ nào.

Chỉ có khí vận Tây Phương dao động dữ dội, Nhân tộc Thánh Địa

hỏa quang dũng hiện, khí vận chấn động.

Là Nhân tộc và Tây Phương!

Bọn họ không ngờ, lần này giao thủ cư nhiên lại là hai thế lực đỉnh cấp này, cả hai bên đều có những tồn tại đỉnh tiêm, sau lưng Nhân tộc còn có Thánh Mẫu Nữ Oa và Giáo chủ Thái Thượng Đạo Tôn.

Tây Phương dám ra tay với Nhân tộc, e là vì sự tình bất đắc dĩ, hoặc là đang tranh đoạt thứ gì đó.

Nhưng cụ thể là gì thì bọn họ không rõ, lúc này chỉ chuyển ánh mắt đến nơi giao chiến, hỏa quang cùng kim quang bao trùm hơn nửa Trung Ương Đại Lục.

Các nơi tại Hồng Hoang đều có thể cảm giác rõ ràng nhiệt độ gia tăng cùng uy áp của Thánh Nhân.

Mức độ khủng bố khi song phương so tài có thể nghĩ mà biết, nếu đến gần một chút, e là sớm đã vẫn lạc không còn dấu vết.

Trên Tây Phương, hư ảnh một tôn phật tượng lớn hàng chục vạn trượng hiện ra, hướng về phía Nhân tộc.

Mà tại bên phía Nhân tộc, một đóa hỏa diễm thiêu rụi chư thiên, phúc diệt thiên địa thăng lên, trong đó ngưng tụ chúng nguyện của Nhân tộc. "Oanh long!" Đột nhiên, chỉ nghe một tiếng nổ kinh hoàng vang lên, sau đó có một luồng xung kích mắt trần có thể thấy được cuộn trào lan ra, mai táng triệu triệu ức dặm đất đai, vô số khu vực hóa thành tê phấn, tiêu tán giữa thiên địa.

Chuẩn Đề và Toại Nhân đều lùi lại, đạp nát vô số hư không, thần sắc băng lãnh và ngưng trọng nhìn đối phương.

Trong lòng Chuẩn Đề thầm kinh hãi, tuy rằng cảnh giới song phương ngang nhau, nhưng Thiên Đạo chi lực mà hắn có thể điều

động lại có hạn.

Thánh Nhân vô địch tại Hồng Hoang, trừ cảnh giới thực lực bản thân ra, chính là nhờ Thiên Đạo vĩ lực này.

Nhưng từ khi Nhân Đạo quật khởi, hoàn thiện và thăng cấp đến mức độ này, ưu thế về Thiên Đạo vĩ lực của hắn đã bị tước đi.

Hắn có thể điều động Thiên Đạo vĩ lực, Toại Nhân có thể điều động Nhân Đạo chi lực, nhưng hắn chỉ là Thánh Nhân, nguyên thần ký thác Thiên Đạo, Thiên Đạo tự nhiên sẽ không tùy ý cho hắn muốn điều động bao nhiêu thì điều động.

Mà Toại Nhân là đại đệ tử của Đạo Tôn, Đạo Tôn chưởng Nhân Đạo, Nhân Đạo chi lực mà hắn có thể điều động so với Chuẩn Đề thì nhiều hơn không ít.

Một kích so tài này, nhìn như bình phân thu sắc, nhưng Chuẩn Đề biết mình đã chịu chút thiệt thòi, chỉ là ngoài mặt nhìn không ra mà thôi.

Toại Nhân lúc này không cho Chuẩn Đề quá nhiều thời gian suy nghĩ, trong tay kết ấn, đầy trời hỏa diễm dũng hiện.

Toại Nhân Tân Hỏa xen lẫn Hỗn Độn Chi Hỏa, thiên địa vạn vật trong vô thanh vô tức liền đã bị cắn nuốt.

Tất cả ngọn lửa ngưng tụ thành một chữ "Hỏa" lớn hàng ngàn vạn trượng, trấn áp về phía Chuẩn Đề.

Nơi nó đi qua, không có quá nhiều âm thanh, cũng không có quá nhiều xung kích, bởi vì tất cả đều bị cắn nuốt, để lại một dải hư vô đen kịt sâm nhiên.

Chuẩn Đề thấy vậy, thần sắc biến đổi, hắn tung một chưởng, Lục Trượng Kim Thân sau lưng cũng đồng dạng tung chưởng, một pháp ấn chữ "Vạn" màu vàng lập tức đánh ra, nghênh đón chữ Hỏa của

Toại Nhân. "Oanh long long!!!" Một tràng tiếng nổ vang vọng khắp Hồng Hoang, Thời Không trường hà và Vận Mệnh trường hà chấn động không thôi, vô số sinh linh bị lan đến.

Chương 387

Không biết bao nhiêu triệu ức dặm yên diệt trong đó, vạn vật tịch diệt, thiên địa quy khư.

Thiên Đạo vĩ lực mà Chuẩn Đề mượn dùng ít hơn nhiều so với Nhân Đạo chi lực của Toại Nhân, cho nên dưới sự so tài này, Chuẩn Đề vẫn là chịu thiệt.

Nhưng hắn cũng không còn cách nào, hắn chỉ là Thánh Nhân, điều động Thiên Đạo vĩ lực tự nhiên có hạn chế, Thiên Đạo sao có thể bị phản khống?

Cho nên nói, trong tình huống thực lực song phương chênh lệch không lớn, sự nhiều ít của Thiên Đạo vĩ lực và Nhân Đạo chi lực chính là mấu chốt quyết thắng. "Bành!" Chuẩn Đề lùi lại ức triệu dặm, hư không bị áp nát hình thành địa đai hỗn độn, Địa Thủy Phong Hỏa tập kích mà đến.

Thần sắc hắn trắng bệch như giấy, khóe miệng có một tia vết máu phù hiện, thương thế tựa hồ nặng thêm một phần, Lục Trượng Kim Thân sau lưng dưới sự tập kích của Hỗn Độn Chi Hỏa, kim quang có chút ảm đạm. "Oanh!" Lúc này, trên Linh Sơn Tây Phương, một tôn đại phật ức vạn trượng lập tức hiện ra, sau đó một chưởng hướng về phía Toại Nhân chụp tới. "Xích!" "Bành!" "Hưu!" Cơ hồ cùng một thời gian, một đạo Hỗn Độn kiếm khí trảm phá hết thảy, từ Bích Du Cung phóng lên, hướng về phía đại phật chém tới.

Ngay sau đó lại có một phương Huyền Hoàng Bảo Ấn từ Ngọc Hư Cung bay ra, trấn áp về phía đại phật.

Mà trong Nhân tộc Thánh Địa, một đồ án Bát Quái âm dương lưu chuyển nở rộ giữa thiên địa, giảo sát hết thảy.

Đối mặt với công kích của ba vị tồn tại đỉnh tiêm, cho dù là Tiếp Dẫn lúc này cũng thần sắc đại biến.

Ba đạo công kích cùng lúc giáng lâm, trực tiếp đem đại phật yên diệt trong đó, chỉ lưu lại Tiếp Dẫn với thần sắc âm trầm trong Đại Lôi Âm Tự.

Nguyên Thủy, Thông Thiên và Phục Hy đều đã xuất thủ, ba vị cùng lên, hắn không thể nào tái xuất thủ nữa.

Hắn có thể địch lại một mình Nguyên Thủy, nhưng không cách nào ngăn cản Nhị Thanh liên thủ, huống chi còn có Phục Hy.

Đối mặt ba vị này, hắn không thể có thắng toán.

Chuẩn Đề tự nhiên cũng nhìn thấy biến hóa trên Linh Sơn Tây Phương, thần sắc hắn có chút khó coi, nhưng không còn cách nào, dù sao cũng là ba vị tồn tại đỉnh tiêm, sư huynh của hắn sao có thể ngăn cản nổi.

Lúc này không tái xuất thủ, chính là muốn xem tình huống tiếp theo.

Nếu hắn tiếp tục, sư huynh hắn tiếp tục, thì tình huống sẽ càng thêm phức tạp. "Sư đệ, dừng ở đây thôi, Tây Phương lần này đã có thu hoạch, bảo vật này, cũng là thiên ý." Bên tai Chuẩn Đề vang lên thanh âm của Tiếp Dẫn.

Nghe vậy, tuy lòng có không cam, nhưng hắn cũng nhìn rõ hình thế, lạnh lùng liếc Toại Nhân một cái, lập tức xé rách thời không, độn về phía Tây Phương.

Toại Nhân nhìn Chuẩn Đề bỏ đi, vung tay lên, Toại Nhân Tân Hỏa xung quanh lập tức thu về, nhiệt độ giữa thiên địa cũng chậm rãi hạ xuống, phảng phất như chưa từng xuất hiện. "Tây Phương, quả thật là không từ thủ đoạn." Toại Nhân lắc đầu.

Vì Tây Phương, Chuẩn Đề xác thực là không cần thể diện nữa.

Tuy nhiên đứng ở góc độ của hắn cũng không tính là sai, với Tây Phương vẫn có công.

Chỉ là thủ đoạn này khiến không ít tồn tại ở Đông Phương khinh thường mà thôi.

Nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào khác, với mức độ cằn cỗi của Tây Phương, Chuẩn Đề chỉ có thể dùng nhiều thủ đoạn, cho dù mất đi thể diện, chỉ cần hữu dụng với Tây Phương, hắn cũng không tiếc.

Thiên Đạo hoành nguyện, dù sao cũng phải trả.

Toại Nhân thu hồi ánh mắt, vung tay đưa U Tuyền cùng một số dược liệu Tiên Thiên về Nhân tộc Thánh Địa.

Phần sau, tin rằng Hữu Sào Thị và Truy Y Thị sẽ an bài ổn thỏa.

Làm xong tất cả, Toại Nhân trực tiếp rời đi, vượt qua không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, tìm một dãy núi tương đối tốt tại Trung Ương Đại Lục, bắt đầu tế luyện Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Lá cờ trong Tiên Thiên Ngũ Phương Kỳ này, trừ việc trấn áp khí vận, còn có thể tụ tập khí vận.

Nếu không, Chuẩn Đề cũng sẽ không vì thế mà không tiếc giao thủ cùng Nhân tộc.

Chỉ tiếc, cuối cùng vẫn không thể như nguyện, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ vẫn rơi vào tay Toại Nhân, hắn còn bị Nhân Đạo chi lực làm bị thương.

Luận về mượn lực lượng, Thiên Đạo vĩ lực có thể cho Chuẩn Đề mượn dù sao cũng hữu hạn.

Mà người chưởng khống Nhân Đạo lại là lão sư của Toại Nhân,

Nhân Đạo chi lực hắn có thể mượn lại càng nhiều, cho nên có thể đả thương Chuẩn Đề cũng là bình thường.

Bất quá chút thương thế này đối với Thánh Nhân mà nói xác thực không đáng nhắc tới, dù sao cũng là Thánh Nhân, chỉ là trên mặt mũi không được đẹp cho lắm.

Nhưng điều này với Chuẩn Đề, đã là vô sở vị (không sao cả).

Ý niệm trong lòng Toại Nhân thoáng qua, liền chuyên tâm tế luyện Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Sau khi Toại Nhân bế quan, Hồng Hoang chẳng những không bình tĩnh lại, ngược lại còn dấy lên sóng gió không nhỏ.

Tây Phương lần này sau khi giải trừ trấn phong, đã vội vã đông tiến, tin tức này tuy ở Trung Ương Đại Lục có không ít tu sĩ sinh linh biết, nhưng các đại lục khác lại không hay biết gì.

Lần này lan truyền ra, xác thực gây nên chấn động.

Lần đầu đông tiến, Chuẩn Đề bị trấn phong, hiện tại đông tiến tuy chịu chút thương thế, tình huống hẳn không nghiêm trọng, nhưng quan trọng nhất là mấy vị kia lại lần nữa chú ý đến Tây Phương.

Tây Phương tiếp theo muốn đông tiến, e là không quá khả năng.

Nhưng lần đông tiến này, hẳn là Tây Phương đã vơ vét được không ít chỗ tốt.

Hiện tại phong ba lan rộng, không ít tin tức truyền ra, mọi người đều biết những năm gần đây có không ít bảo vật dược liệu Tiên Thiên cùng tu sĩ bị độ hóa về Tây Phương.

Nhìn lại biến động khí vận của Tây Phương những năm qua, xác thực đã tăng lên không ít, so với mười mấy vạn năm trước còn ẩn ẩn tăng thêm vài phần.

Thu hoạch của Chuẩn Đề, từ việc khí vận tăng lên liền có thể nhìn ra.

Còn về phần lần này, nghĩ đến cũng là linh bảo hoặc bảo vật thập phần hữu lợi cho Tây Phương, bằng không cũng sẽ không trực tiếp ra tay với Toại Thánh.

Hai vị đỉnh tiêm tồn tại, sau lưng lại là hai thế lực đỉnh tiêm, song phương so tài đâu chỉ đơn giản là đánh một trận.

Hiện tại xem ra, Tây Phương e là phải đối mặt không chỉ Nhân tộc, còn có Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung, đó chính là bốn vị tồn tại đỉnh tiêm.

Tây Phương tiếp theo, e là phải điệu thấp một thời gian rất dài.

Tại Tây Phương, Linh Sơn, Đại Lôi Âm Tự. "Sư đệ không cần áo não, lần này Tây Phương ta cũng không phải không có thu hoạch, khí vận so với hai mươi vạn năm trước xác thực tăng lên không ít, chỉ là thiếu một kiện linh bảo mà thôi." Tiếp Dẫn nhìn Chuẩn Đề, mở miệng nói.

Sự đã đến nước này, nói nhiều cũng vô dụng, hà tất không chấp nhận sự thật. "Nhưng mà sư huynh, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ kia với Tây Phương ta xác thực có đại dụng." Chuẩn Đề lộ vẻ không cam lòng, nhìn Tiếp Dẫn nói. "Sự đã đến nước này, không cần nói nữa, vẫn là hảo hảo phát triển bản thân Tây Phương đi!" Tiếp Dẫn phất tay, trực tiếp cắt ngang lời nói phía sau của Chuẩn Đề. "Sư đệ minh bạch!" Chuẩn Đề thấy vậy, trong lòng khẽ than một tiếng.

Chương 388

Đáng tiếc mình không thể sớm hơn một bước, bằng không cũng sẽ không rơi vào tay Nhân tộc.

Hắn nhìn thoáng qua Nhân tộc Thánh Địa, sau đó nhắm hai mắt, bắt đầu khôi phục thương thế do Hỗn Độn Chi Hỏa gây ra.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chớp mắt lại là vạn năm.

Trên Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, Đâu Suất Cung. "Đông!" Một tiếng chuông Đại Đạo vang lên, lập tức thấy tất cả Đại Đạo pháp tắc, phù lục, quy tắc toàn bộ lui đi, dung nhập vào hư không, phảng phất như hết thảy chưa từng xuất hiện.

Khắc sau, Thái Thượng và Thái Thượng Lão Quân chậm rãi mở mắt.

Lần này giao lưu Đại Đạo tinh nghĩa và chí lý, song phương đều có đề thăng.

Thái Thượng tích lũy thêm về Đại Đạo, còn Lão Quân thì thực lực và đạo hạnh đều tăng tiến vài phần. "Việc này đã xong, phía sau ngươi đã biết nên đi thế nào, bản tôn liền không đa ngôn." Thái Thượng nhìn Thái Thượng Lão Quân, đứng dậy nói.

Nghe vậy, Lão Quân hướng về phía Thái Thượng chắp tay.

Thái Thượng khẽ gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. "Đạo hạnh của bản tôn càng phát ra tinh thâm, xem ra, Vô Cực Kim Tiên không còn xa nữa." Thái Thượng Lão Quân nhìn theo hướng Thái Thượng rời đi, trong lòng thầm nhủ.

Hồi lâu sau, hắn thu hồi ánh mắt, hướng về phía nơi luyện đan mà đi.

Thái Thượng rời khỏi Đâu Suất Cung, liền hướng về Thủ Dương Sơn.

Hắn nhìn thoáng qua Hồng Hoang, chuyện những năm gần đây liền đã biết rõ, cười cười, thân hình lại xuất hiện đã ở trên Thủ Dương Sơn.

Trong Thái Thanh Cung, Thái Thượng bàn tọa trên vân đài, ánh mắt rơi xuống Hồng Hoang.

Việc Chuẩn Đề đông tiến vơ vét được không ít chỗ tốt, Thái Thượng cũng không ngờ Chuẩn Đề lại biết nắm bắt thời cơ như vậy.

Tại thời điểm này đã kéo được khí vận Tây Phương lên, tuy rằng về sau cần cẩn thận phát triển, nhưng tạm thời Tây Phương không có vấn đề gì.

Khí vận chiết tổn đã được bù đắp, còn tăng lên vài phần.

Thái Thượng trầm tư một chút, hồi lâu sau mới khôi phục bình tĩnh.

Cùng lúc đó, trong Vô Cực sơn mạch, một đạo hỏa quang lướt qua, nháy mắt đã tới ngoài Thái Thanh Cung.

Toại Nhân nhìn thoáng qua, liền đi thẳng vào trong cung, đến trước vân đài hành lễ: "Đệ tử bái kiến lão sư!" Thái Thượng mở mắt, trong đôi mắt thâm thúy tựa như biển sao trời mênh mông lướt qua điểm điểm tinh mang, nhìn Toại Nhân đạm đạm nói: "Không cần đa lễ!" Dứt lời, vung tay lên, đỡ Toại Nhân dậy. "Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ có thể trấn áp Nhân tộc khí vận, có thể tụ tập khí vận, đối với Nhân tộc cũng có không ít tác dụng." Thái Thượng chậm rãi mở miệng, biết Toại Nhân đã tế luyện xong bảo vật này. "Đệ tử minh bạch!" Toại Nhân gật đầu, chính vì hiểu điều này nên hắn mới tốn công sức đoạt lấy. "Lão sư, Nhân Đạo biến động, sau Lục Đế, liệu

còn có Nhân Hoàng đản sinh?" Toại Nhân hỏi. "Sau khi Nhân Đạo biến động, Đại Đế là chín, Hạ Vũ là Lục Đế, phía sau sẽ có ba tôn Nhân Hoàng đản sinh.

Bảy vị Đế này, tính toán thời gian, cũng là xấp xỉ rồi." Thái Thượng khẽ gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Nhân tộc. "Vậy Nhân Hoàng chi sư của Đệ Thất Đế, nên quyết trạch thế nào?" Toại Nhân hỏi. "Thương Hiệt gần đây sắp đột phá tới Chuẩn Thánh hậu kỳ, lần này liền do hắn đi đi!" Thái Thượng suy nghĩ rồi nói.

Thương Hiệt là Hồng Vân chuyển thế, cơ duyên tự nhiên không nhỏ, lần này coi như cho hắn một cái cơ duyên, cũng giúp thực lực tổng thể của Nhân tộc tăng lên.

Toại Nhân gật đầu.

Thương Hiệt đi làm Nhân Hoàng chi sư cho Đệ Thất Đế tuy có chút khuất tôn, nhưng thực lực mới là quan trọng nhất.

Ngoài việc giúp Thương Hiệt tăng tu vi, còn có thể giúp hắn khôi phục tu vi kiếp trước nhanh hơn.

Kiếp trước Thương Hiệt đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, phía sau có thể đạt tới tình cảnh cao hơn hay không, phải xem bản thân hắn. "Tính toán thời cơ đã xấp xỉ, ngươi lần này trở về, liền bảo Thương Hiệt vãng lai vùng đất Thương Khâu." Thái Thượng bấm tay tính toán rồi dặn dò. "Đệ tử minh bạch!" Toại Nhân ghi nhớ, gật đầu đáp.

Sau đó, Toại Nhân thỉnh giáo Thái Thượng một số Đại Đạo tinh nghĩa, ngàn năm sau mới rời khỏi Thái Thanh Cung, trở về Nhân tộc Thánh Địa.

Thái Thượng nhìn Toại Nhân rời đi, liền bắt đầu tham ngộ Nhân Đạo.

Thất Đế sắp đản sinh, Nhân Đạo lại tiếp tục diễn biến hoàn thiện,

đối với hắn hiện tại có trợ giúp không nhỏ.

Trong lòng hắn ẩn ẩn cảm giác được vài phần nguy cơ, cảm giác này đã vô số năm không có.

Lần trước có cảm giác này là khi đối mặt với La Hầu bản tôn.

Cho nên, lần này thật sự có khả năng La Hầu lại lần nữa đột kích.

Nếu thật là vậy, Thái Thượng cần nỗ lực tu hành hơn nữa, bước đi này cần sớm ngày bước qua mới được.

Toại Nhân trở về Thánh Địa, liền để Thương Hiệt động thân đi tới đất Thương Khâu.

Thương Hiệt nhìn xuống Hạ triều, quân chủ là Hạ Kiệt hoang dâm bạo ngược, tàn hại trung lương, lúc này Hạ triều đã đi đến tận cùng, Nhân Hoàng mới - Đệ Thất Đế sắp đản sinh.

Hắn đã nghe Nhân Tổ nói qua, ba vị Nhân Hoàng phía sau là người khai tịch một triều đại, hơn nữa trong một triều đại chỉ có một vị Đại Đế đản sinh.

Tại đất Thương Khâu, Chư hầu Chủ Quý có một người con trai tên là Tử Lý, biệt danh Thương Thang, khi xuất thế liền có dị tượng, sau đó được Thương Hiệt thu làm đệ tử, vừa dạy tu hành, vừa dạy đạo trị quốc.

Thương Hiệt từng ở bên cạnh Hiên Viên không ít thời gian, tự nhiên hiểu đạo trị lý, lúc này dạy bảo xác thực vừa vặn.

Thương Thang sau khi trưởng thành, tiếp nhận Chư hầu quốc.

Vì Hạ Kiệt tàn bạo, hắn bắt đầu con đường Nhân Hoàng của mình: lật đổ Hạ triều, làm chủ thiên hạ Nhân tộc.

Tại các chư hầu phương quốc của Hạ triều, Thương quốc thế lực dần dần lớn mạnh.

Nông nghiệp và súc mục nghiệp phát triển, của cải xã hội tăng gia.

Để hướng ngoại phát triển thế lực, Thương quốc đã trở thành một đại chư hầu quốc có quyền lực như quốc vương.

Thương Thang một đường tích trữ lương thảo, chiêu tập nhân mã, huấn luyện quân đội, tạo điều kiện có lợi cho cuộc chiến diệt Hạ.

Sau đó, Thương Thang lại thông hôn với Hữu Tân thị, dùng hiền thần Y Doãn và Trọng Hủy làm Tả Hữu tướng, lấy quốc đô Bạc làm cứ điểm, tích cực trị quốc, chuẩn bị diệt Hạ.

Thương Thang đầu tiên về mặt chính trị tranh thủ dân chúng và các nước lân bang, vạch trần tội ác bạo chính của Hạ Kiệt.

Về mặt quân sự, dưới sự phò tá của Y Doãn, Trọng Hủy, hắn khéo léo mưu tính.

Chương 389

Đợi đến khi thời cơ chín muồi, Thành Thang (Thương Thang) điều động đại quân, suất lĩnh chư hầu thiên hạ tiến công Hạ Kiệt.

Có một chư hầu Côn Ngô quốc là thân tín của Hạ Kiệt, Thương Thang đầu tiên tiêu diệt Côn Ngô, sau đó huy sư trực chỉ đô thành của Hạ Kiệt.

Hạ Kiệt Vương có tướng quân tên Hạ Canh, bị phái trấn thủ Chương Sơn.

Đại quân Thành Thang vừa đến, Hạ Canh liền bị giết, đầu bị chặt nhưng thân tử vẫn chạy trốn, từ Chương Sơn chạy cuồng bôn đến Vu Sơn, nhiều năm sau vẫn cầm trường qua và thuẫn bài đứng sừng sững tại Vu Sơn.

Thương Thang dẫn đại quân bức đến đô thành Hạ Kiệt, bắt đầu công thành.

Thành bị công phá, binh hoang mã loạn, binh tướng Hạ quân có người đầu hàng.

Hạ Kiệt Vương thấy đại thế đã mất, vội vàng suất lĩnh tàn bộ, mang theo sủng phi Muội Hỉ chạy trốn khỏi kinh thành.

Thương quân nhập thành, Thương Thang một mặt an ủi bá tánh, một mặt chọn ra bảy mươi chiến xa tốt nhất và sáu ngàn dũng sĩ tạo thành cảm tử đội, do Phí Xương (người từng bỏ Hạ Kiệt theo Thương Thang) đánh xe, thừa thắng truy kích.

Tàn bộ Hạ Kiệt đang chật vật chạy trốn, nhưng chung quy không bằng sĩ khí đang vượng của Thương quân, rất nhanh đã bị đuổi kịp tại Minh Điều.

Hai quân chưa giao phong, tàn binh bại tướng của Hạ Kiệt đã tan tác, nhao nhao đầu hàng.

Hạ Kiệt bên người chỉ còn Muội Hỉ và vài phi thiếp, bọn họ chạy đến bờ sông, lên một chiếc thuyền nhỏ phiêu lưu xuống phía nam, cuối cùng lưu lạc đến Nam Sào Sơn, kết thúc cuộc đời tại đó.

Sau khi Hạ Kiệt Vương qua đời, Thương Thang chính thức đánh bại Hạ Kiệt, lật đổ ách thống trị đã lâu của Hạ triều.

Thiên hạ chư hầu ủng đái hắn làm Thiên tử, kiến lập Thương triều, hậu thế xưng tụng là "Thương Thang Vương".

Thương Thang lập nên Thương triều, trở thành khai quốc quân chủ chân chính.

Sau khi lập quốc, hắn đối nội giảm nhẹ thuế má, cổ vũ sản xuất, an phủ dân tâm, từ đó mở rộng khu vực thống trị, ngay cả các bộ lạc Để nhân, Khương nhân ở xa tận thượng du Hoàng Hà cũng đến nạp cống quy phục.

Ngoài ra, về mặt thi hành chính sách, Thương triều công diệt các Cát quốc và Phương quốc trung thành với Hạ Kiệt.

Lại nhậm dụng hiền tài, còn có Tả tướng Trọng Hủy và Hữu tướng Y Doãn hiệp trợ, quốc lực Thương triều không ngừng được nâng cao.

Nhìn tình huống của Thương Thang và Thương triều, Thương Hiệt biết được, khoảng cách Thương Thang chứng đạo cũng không còn quá xa.

Thương triều quốc đô, Ân địa, Triều Ca. "Lão sư, đệ tử trị lý bảy trăm năm qua, đã cảm giác Nhân Hoàng chi lộ của bản thân sắp sửa viên mãn, ước chừng không bao lâu nữa, liền sẽ chứng đạo Nhân Hoàng Đại Đế chi thân." Thương Thang mày kiếm khẽ nhướng, nhìn

Thương Hiệt bên cạnh, chậm rãi mở miệng nói.

Tại vị bảy trăm năm, nhìn chung trong sáu vị Đại đế trước đó, cũng hiếm có ai vượt qua con số này.

Bản thân hắn làm người lật đổ Lục đế, kiến lập Hạ triều, đây là khoảnh khắc mang tính lịch sử.

Từ lúc ngồi lên vị trí Quốc chủ chư hầu quốc, con đường này đã định trước là bất phàm.

Hắn lần này có thể tại vị thời gian tương đối lâu một chút, đó cũng là bình thường.

Bất quá đến hiện tại, đảo cũng sẽ không còn thời gian quá dài, dù sao chỉ là Đại đế, không giống Tam Hoàng, thời gian tại vị cũng sẽ không dài đến mức độ kia. "Vi sư nếu sở liệu không sai, trong vài trăm năm nữa, ngươi liền có thể chứng đạo rồi.

Vì vậy, đoạn thời gian này tu vi ngươi tất nhiên không thể bỏ bê, về phần trị lý Nhân tộc cùng việc kế vị, ngươi cũng nên bắt tay an bài là được." Thương Hiệt nghe vậy, trong lòng trầm ngâm vài hơi thở, sau đó nói với Thương Thang.

Thương Thang nghe xong, gật đầu đáp: "Đệ tử đã hiểu!" Sau đó, Thương Thang liền thỉnh giáo Thương Hiệt một số vấn đề trên phương diện tu hành, Thương Hiệt bắt đầu tỉ mỉ giảng giải cho hắn.

Nhân tộc, Thánh địa, trong Nhân Tổ Điện. "Nhân đạo biến động, đệ thất đế đản sinh, hiện nay, cũng là đi đến tình cảnh sắp sửa chứng đạo rồi." Hữu Sào thị mỉm cười nói, trên mặt tự có vẻ cảm khái.

Hắn lúc đầu chỉ tưởng rằng là Tam Hoàng Ngũ Đế, hầu như tất cả mọi người đều cho rằng là Tam Hoàng Ngũ Đế.

Nhưng không ngờ tới, sau khi Nhân đạo hoàn thiện thăng cấp, biến động diễn hóa, đản sinh ra Lục đế, hiện tại lại có Đệ thất đế, hơn nữa

cũng sắp sửa chứng đạo quy vị.

Chuyện như vậy, nếu là trước đây, bọn họ xác thực không hề nghĩ tới.

Bất quá những điều này đối với Nhân tộc mà nói, quả thực là một chuyện tốt, vô luận là khí vận hay là chỉnh thể thực lực, đều giúp Nhân tộc đề thăng không ít.

Cho nên nói, có thể thêm vài vị Nhân Hoàng, hắn vẫn là vui lòng nhìn thấy. "Thương Thang tại vị thời gian, đảo cũng là dài hơn so với mấy vị Đại đế trước đó vài phần." Truy Y thị mở miệng nói.

Trước đó vài vị Đại đế, ngoại trừ Thanh Dương, Đại Vũ hai ba vị Đại đế ra, những vị khác tại vị thời gian tịnh không dài.

Thương Thang lúc này bảy trăm năm vẫn chưa chứng đạo, về mặt thời gian xác thực là muốn dài hơn vài phần, điều này cũng nói rõ chỗ bất phàm của hắn. "Thương triều làm vương triều mới, lại là lật đổ Hạ triều mà lập nên, tự nhiên là có chỗ bất phàm.

Thời gian như thế, ước chừng cũng là thuận ứng Nhân đạo vận chuyển quỹ tích." Toại Nhân mỉm cười nói, hắn nhìn Nhân tộc một cái, tiếp tục: "Liền tình huống hiện tại mà nói, ước chừng cũng không cần mấy trăm năm nữa." Hắn nhìn Nhị Tổ, nói: "Thất đế chứng đạo, các ngươi cùng mấy vị Nhân Hoàng tùy ta cùng nhau đi tới đó đi!" "Vâng, đại ca!" Nhị Tổ đáp.

Toại Nhân quay đầu lại, nhìn thoáng qua mấy vị Nhân Hoàng trong Nhân Hoàng Điện, mọi người cảm nhận được ánh mắt của Nhân Tổ, đều đã biết hiểu sự tình, lập tức gật đầu.

Thấy vậy, Toại Nhân khẽ vuốt cằm, thu hồi ánh mắt, lần nữa vọng về hướng Nhân tộc.

Cứ như vậy, thời gian thoáng một cái, liền lại là ba trăm năm trôi

qua.

Thời cơ Thương Thang chứng đạo dĩ nhiên đã viên mãn.

Hắn vốn định truyền vị trí cho đích trưởng tử Thái Đinh của mình, thủ đoạn trị lý của người này tịnh không kém, cộng thêm sự dạy bảo của hắn, xác thực có tư cách ngồi vị trí này, ngày sau cũng sẽ là một vị quân vương tốt.

Chỉ tiếc, Thái Đinh phúc duyên không đủ, lại là tiên thiên chết yểu.

Bất đắc dĩ, liền chỉ có thể truyền vị trí cho nhị tử, Ngoại Bính.

Hắn sau khi quyết định, liền bắt đầu tuyên bố, năm mươi năm sau truyền vị cho Ngoại Bính.

Đoạn thời gian này toàn lực dạy bảo Ngoại Bính, để hắn thông thạo nắm giữ trị lý cùng chính trị chi đạo.

Mà đợi đến khi thời cơ đến, chính mình liền có thể chứng đạo quy vị rồi.

Sau khi Thương Thang quyết định, trong Hồng Hoang, không ít đại năng lần nữa chuyển ánh mắt về phía Nhân tộc.

Nhân tộc, còn có Nhân Hoàng đản sinh?!

Đây chính là vị thứ bảy rồi, phía sau còn có hay không?

Vấn đề này không có ai trả lời, tất cả đều có biến số.

Bất quá một số tu sĩ cùng đại năng trước đây từng tới quan lễ Nhân Hoàng chứng đạo, hiện nay cũng là vội vàng chạy tới, cũng là muốn nhìn xem tình huống Thất đế.

Nữ Oa từ Tạo Hóa Thiên mà đến, bất quá chưa lập tức đi tới Nhân tộc, mà là chuyển hướng đi Thái Thanh Cung.

Làm Nhân tộc Thánh Mẫu kiêm Nhân Giáo Phó Giáo chủ, tự nhiên

là cùng Giáo chủ cùng nhau động thân, cũng là đến đây hỏi thăm một chút sự tình Thương Thang lần này.

Chương 390

Mà mấy vị Thánh nhân khác, Nguyên Thủy và Thông Thiên ánh mắt dĩ nhiên đã chuyển đến Nhân tộc.

Tây Phương Nhị Thánh tuy rằng chăm chú nhìn nơi đây, nhưng trong lòng biết rõ, lần này bản thân chỉ là ở trên Linh Sơn quan khán mà thôi.

Tây Phương bọn họ dĩ nhiên cùng Nhân tộc không còn quan hệ hữu hảo nữa.

Trước đây, trước khi trấn phong Tây Phương Linh Sơn, bọn họ còn có thể đi tới quan lễ, sau khi giải phong, nếu là không có lần trước tranh đoạt Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, kia vẫn là có thể đi tới quan lễ.

Bất quá, sau khi có việc này, liền chỉ có thể ở trên Linh Sơn quan khán.

Nhưng cũng may, việc này coi như chính mình đi xem, cũng không có chỗ tốt gì, cũng liền không sao cả.

Năm mươi năm thời gian lặng lẽ trôi qua, hiện nay, dĩ nhiên là đến thời cơ chứng đạo.

Thương triều quốc đô, Ân địa, bên ngoài thành Triều Ca, dĩ nhiên đã kiến lập Cao đài chứng đạo.

Tại dưới tế đài cao nhất của cao đài, Thương Thang và Ngoại Bính đứng ở dưới, phía sau bọn họ là Nhân Hoàng chi sư Thương Hiệt.

Trên tế đài, bày biện thần tượng của chư vị Thánh nhân, Luân Hồi Chi Chủ Hậu Thổ, ba vị Nhân Tổ, chư vị Nhân Hoàng cùng các trưởng lão.

Thương Thang kéo Ngoại Bính, đối với thần tượng của một chúng Thánh nhân, Nhân Tổ, Nhân Hoàng, trưởng lão bái nói: "Nhân đạo tại thượng, chư vị Thánh nhân, Luân Hồi Chi Chủ, Nhân Tổ Nhân Hoàng giám chi!

Kim có Thương triều chi chủ đem quân chủ chi vị truyền cho Ngoại Bính!" Thương Thang thoại âm vừa dứt, bầu trời Hồng Hoang vang lên một trận sấm rền.

Một tích tắc sau, liền thấy chân trời phương Đông Hồng Hoang bốc lên tử khí ba vạn dặm, chỉ thấy từ xa xa bay tới bốn đạo thân ảnh, chính là Giáo chủ Thái Thượng cùng Thánh Mẫu Nữ Oa, Nguyên Thủy, Thông Thiên Tam Thánh.

Mà ở sau bốn người, liền là Hậu Thổ - vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này.

Lại về sau, trong Nhân tộc Thánh địa, Nhân Tổ Toại Nhân, Hữu Sào thị, Truy Y thị, Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên, Thiếu Hạo, Chuyên Húc, Đế Khốc, Đường Nghiêu, Ngu Thuấn, Hạ Vũ - Lục đế cùng nhau đến.

Như vậy, những tồn tại đỉnh tiêm nên tới đều đã đến đông đủ.

Thương triều quốc đô, Ân địa, ngoài thành Triều Ca.

Bạn theo sự hiện diện của những tồn tại này, Nhân tộc chi địa là mạn thiên tường thụy và tiên nhạc, toàn bộ Hồng Hoang bị dị tượng Thánh nhân cùng Hỗn Nguyên xuất hành lấp đầy, thiên nữ tán hoa, địa dũng kim liên bao trùm.

Vô số sinh linh được tường thụy tư nhuận, rất nhiều tu sĩ hấp thu những kim liên kia mà bớt đi mấy trăm năm khổ tu.

Đây cũng là thu hoạch lớn nhất của những tu sĩ, đại năng tới quan lễ này.

Thấy vậy, Thương Thang dẫn đầu hành lễ bái nói: "Bái kiến Giáo chủ, Thánh Mẫu, Nguyên Thủy Thánh nhân, Thông Thiên Thánh nhân, Luân Hồi Chi Chủ, tam vị Nhân Tổ, chư vị Hoàng huynh!" Theo tiếng nói của Thương Thang vừa dứt, liền thấy Giáo chủ Thái Thượng đạm đạm phất tay trong hư không: "Không cần đa lễ!" Thoáng chốc nâng bọn họ dậy.

Thái Thượng, Nữ Oa, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nhân tộc Nhân Tổ cùng Tam Hoàng Lục Đế đám người thân hình khẽ động, xuất hiện tại dưới tế đài Trần Đô, chờ đợi thời cơ đến.

Cao đài, dưới tế đàn.

Đợi một lát sau, Nhân Hoàng chi sư Thương Hiệt nhìn Thương Thang một cái, ra hiệu hắn có thể bắt đầu.

Thấy vậy, Thương Thang gật đầu, sau đó đi đến trước tế đàn, mặt hướng Hồng Hoang đại địa, lãng thanh mở miệng nói: "Thương triều chi chủ Thương Thang, lập Thương triều, khai tân thịnh thế, lệ tinh đồ trị, nay tại vị một ngàn năm đã viên mãn, đem quân chủ chi vị truyền cho Ngoại Bính!" Đám người dưới đài sau khi Thương Thang nói xong, liền bắt đầu tề thanh cao hô tên của Thương Thang và Ngoại Bính hai người.

Lúc này, bầu trời một tiếng nổ vang, Thiên Ngoại Thiên hỗn độn bay tới một mảng công đức cực lớn.

Những Nhân Hoàng công đức này tuy rằng không sánh được với công đức lúc Hạ Vũ chứng đạo, nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Dù sao, Thương Thang chính là kiến lập hoàng triều mới, lại là lật đổ sự tồn tại của Hạ triều, tự thị bất phàm.

Lại thêm những năm gần đây, dưới sự trị lý của hắn, Nhân tộc đi về hướng địa bộ tốt hơn, những công đức này đảo cũng là không nhỏ.

Cho nên, Nhân Hoàng công đức tuy rằng không bằng Hạ Vũ, đảo cũng không kém quá nhiều.

Cùng thời gian, trong minh minh Vận Mệnh Chi Hà cũng là một trận phiên dũng, một con Kim Long miệng ngậm Nhân Hoàng Đạo Quả vọt ra khỏi Vận Mệnh Chi Hà, hướng về Ân thành bay tới.

Trên đầu Hồng Hoang sinh linh càng là bay lên từng đạo tín ngưỡng chi lực.

Công đức chia làm ba, bảy thành rưỡi quy vị về Nhân Hoàng Thương Thang, hai thành quy về trong tay Nhân Hoàng chi sư Thương Hiệt, nửa thành còn lại rơi vào trên thân Tả Hữu tướng hiệp trợ Thương Thang lập triều cùng các đại tướng khác.

Thấy vậy, Thái Thượng bước lên trước một bước, tế ra Không Động Ấn, khẽ quát một tiếng: "Nhân Hoàng, lập!" Thái Thượng thoại âm vừa dứt, liền thấy một đạo Nhân Hoàng đế khí từ trong Không Động Ấn bay ra, sau đó dung nhập vào trong cơ thể Thương Thang.

Thương Thang dưới sự gia trì của bảy thành rưỡi công đức và Nhân Hoàng đế khí, tu vi rất nhanh đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, trở thành cao thủ Chuẩn Thánh viên mãn hiếm có trong thiên địa, quy vị Nhân Hoàng chi vị.

Đến đây, việc thiền nhượng kết thúc.

Sau khi Nhân đạo biến động, Đệ thất đế đản sinh cũng là thuận lợi chứng đạo quy vị.

Về phần phía sau dưới Nhân đạo còn có hay không Nhân Hoàng đản sinh, không ai nói chắc được, bởi vì Đệ thất đế đều đã đản sinh, liệu có Đệ bát đế hay không, không ai dám xác định.

Nhưng ngày sau cho dù là có, những tu sĩ và đại năng này đảo cũng sẽ không kinh ngạc nữa.

Dù sao trải qua Đệ lục đế, Đệ thất đế về sau, cho dù có Đệ bát đế cũng là tiếp nhận, không còn kinh ngạc.

Sau khi Thiền nhượng đại điển kết thúc, Thái Thượng và Nữ Oa, Hậu Thổ, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nhân tộc Tam Tổ, chư vị Nhân Hoàng các tự rời đi.

Mà Thương Thang cũng là đi theo tam vị Nhân Tổ cùng Tam Hoàng Lục Đế và mấy vị trưởng lão, quay trở về Nhân tộc Thánh địa bên bờ Đông Hải.

Nữ Oa đi theo Thái Thượng về Thủ Dương Sơn, có một số sự tình trên đại đạo muốn thỉnh giáo Thái Thượng.

Nguyên Thủy và Thông Thiên liền là các hồi đạo tràng.

Thất đế chứng đạo hạ màn, Tây Phương Nhị Thánh cũng là thu hồi ánh mắt, tiếp tục phát triển tự thân.

Mà Thương triều hiện tại liền là bắt đầu thời đại của Ngoại Bính, hướng về quỹ tích tốt hơn mà tiến lên.

Về phần Thương triều duy trì bao lâu, liền xem bản thân các vị quân chủ trị lý thế nào.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Nữ Oa và Thái Thượng đối diện mà ngồi, Thái Thượng đem Ngộ Đạo Trà đã lâu không dùng lấy ra, chiêu đãi Nữ Oa. "Đạo huynh, thất đế chứng đạo quy vị, tình huống vị đệ bát đế này lại sẽ như thế nào?" Nữ Oa khẽ nhấp một ngụm Ngộ Đạo Trà, mắt phượng hơi sáng, nhìn Thái Thượng, môi son khẽ mở hỏi. "Bát đế tình huống hơi phức tạp một chút, bất quá hiện nay cũng chưa tới thời cơ, đảo cũng tạm thời không cần để ý quá nhiều." Thái Thượng khẽ nhấp một ngụm, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Nữ Oa gật đầu.

Đã Thái Thượng nói như vậy, kia nghĩ đến tình huống đệ bát đế cũng không đơn giản như thế, đã như vậy thì không đi để ý nữa, dù sao đến lúc thời cơ minh lãng, liền đều sẽ biết hiểu.

Thái Thượng buông chén trà trong tay xuống, thần sắc túc nhiên nhìn Nữ Oa, mở miệng nói: "Nàng có hay không cảm giác được, trong lòng có vài phần nguy cơ chi cảm?" Nghe vậy, trên gương mặt xinh đẹp của Nữ Oa phù hiện một tia ngưng trọng, nhìn Thái Thượng, vuốt cằm nói: "Xác thực có vài phần nguy cơ chi cảm, liền như ngày xưa nhĩ ngã đối mặt với cảm giác lúc La Hầu bản tôn nắm quyền." Nàng đảo cũng là không nghĩ tới, Thái Thượng cũng có cảm giác như vậy.

Kỳ thật điểm này nàng cũng là định hỏi thăm Thái Thượng, chẳng qua là Thái Thượng mở miệng trước mà thôi. "Đã nàng trong lòng cũng có cảm giác như thế, vậy La Hầu ngóc đầu trở lại liền có xác suất rất lớn rồi." Thái Thượng thần sắc khôi phục đạm nhiên, trong tay không nhanh không chậm pha trà, vô số quỹ tích đại đạo phù hiện, nhân uân thanh khí từ trên chén trà lượn lờ. "Nếu là La Hầu ngóc đầu trở lại, tình huống sợ là sẽ thập phần tồi tệ, lấy thủ đoạn của hắn, ước chừng phải kinh khủng hơn trước đây." Nữ Oa nhìn chén trà trước mặt, trầm ngâm một lát sau, mở miệng nói.

Chương 391

"Nàng chớ vội, hết thảy tự có phương pháp ứng đối." Thái Thượng nhìn nàng, mỉm cười nói.

Nhìn thấy thần sắc đạm nhiên trên mặt Thái Thượng, Nữ Oa trong lòng thoáng bình định vài phần.

Nàng cảm giác, cho dù tình huống điên đảo thế nào, Thái Thượng đạo huynh tổng có thể đạm nhiên đối mặt như vậy.

Nhìn thần sắc của Thái Thượng, Nữ Oa cũng không quá mức lo lắng nữa.

Đương nhiên, nàng cũng sẽ cẩn thận ứng đối. "Nữ Oa có một số đại đạo không hiểu, muốn cùng đạo huynh luận đạo một phen, tìm kiếm một tia tấn thăng cơ duyên." Nữ Oa trong lòng suy nghĩ một chút, đối với Thái Thượng nói.

Thái Thượng gật đầu, phất tay một cái, triệt bỏ cái bàn trước mặt, sau đó bắt đầu cùng Nữ Oa luận đạo.

Thời gian thoáng một cái, liền lại là hơn vạn năm trôi qua.

Hồng Hoang, trăm vạn đại sơn, trong Tổ Vu Điện. "Đại ca, trải qua những năm này nỗ lực, cùng với tiểu muội hiệp trợ, Vu tộc chúng ta nhân quả nghiệp lực dĩ nhiên toàn bộ hóa giải rồi." Cú Mang nhìn Đế Giang, mỉm cười nói, trên mặt khó giấu vẻ hân hoan.

Các vị Tổ Vu khác cũng là vui vẻ ra mặt, cứ như vậy, Vu tộc liền có thể tái hiện Hồng Hoang, tái hiện huy hoàng ngày xưa. "Rất tốt, nhị đệ, ngươi tổ chức một phen, ngàn năm sau, Vu tộc tái hiện Hồng Hoang!" Đế Giang mở miệng nói. "Vâng!" Cú Mang đáp một tiếng, liền đứng dậy rời đi, xuống dưới chuẩn bị.

Cứ như vậy, ngàn năm sau.

Vu tộc giống như hồng lưu, từ trong trăm vạn đại sơn cuồn cuộn mà ra, hội tụ đến Bàn Cổ Điện.

Sau đó, lại có một đạo thanh âm vang vọng Hồng Hoang! "Từ hôm nay trở đi, Vu tộc, tái hiện Hồng Hoang đại địa!" Hồng Hoang, trung ương đại lục, Bàn Cổ Điện. "Từ hôm nay trở đi, Vu tộc, tái hiện Hồng Hoang đại địa!" Đế Giang mặt hướng Hồng Hoang đại địa, thần sắc túc nhiên, lãng thanh mở miệng nói.

Âm ba uẩn hàm đại đạo chi lực, không ngừng khuếch tán ra ngoài, mượn nhờ không gian chi năng, càng là truyền đạt vô số khu vực Hồng Hoang, vô số sinh linh nghe được lời này của Đế Giang.

Vu tộc, tái hiện Hồng Hoang rồi?!

Tính toán một chút, Vu tộc mới thoái ẩn chưa đến hai ngàn vạn năm thời gian, cư nhiên nhanh như vậy tựu giải quyết vấn đề của bản thân, tái hiện Hồng Hoang rồi?

Nhưng ngẫm lại, Vu tộc chính là có Hậu Thổ - vị tồn tại này, nàng chính là chúng sinh Luân Hồi Chi Chủ, công đức nắm giữ trong tay kia chính là cực kỳ khủng bố.

Nàng hiệp trợ Vu tộc, xác thực có khả năng để Vu tộc nhanh chóng khôi phục lại.

Nhưng dù là như thế, lúc này y nguyên có vô số sinh linh tu sĩ thần sắc chấn kinh nhìn về phía Bàn Cổ Điện.

Hiện tại Hồng Hoang cục thế, sợ là muốn càng thêm phức tạp.

Vu tộc chính là chủng tộc thực lực cường hãn, cho dù lần trước Vu Yêu đại quyết chiến hao tổn nhiều như vậy, nhưng hai ngàn vạn năm qua, Vu tộc cũng là khôi phục không ít, cộng thêm bản thân thực lực vốn không yếu, Thập Nhị Tổ Vu khôi phục, thực lực bực này, tại

trong Hồng Hoang cũng hiếm có chủng tộc nào có thể ngăn cản.

Một số nhị lưu thế lực tự nhiên cũng không phải đối thủ của Vu tộc, cho dù là trong nhị lưu thế lực bài danh thủ vị là Thiên Đình, cũng là không dám khinh thường Vu tộc.

Không nói Hậu Thổ, Thập Nhị Tổ Vu cộng thêm Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, chính là Thiên Đình, sợ cũng khó nói có thể thắng Vu tộc.

Điểm này, Hạo Thiên vẫn là có tự mình hiểu lấy.

Hắn cũng là không ngờ tới, Vu tộc cư nhiên nhanh như vậy liền khôi phục lại, sau đó tái hiện Hồng Hoang đại địa, điều này đối với hắn mà nói, đối với Thiên Đình mà nói, cũng không phải chuyện tốt gì.

Phải biết, trong Hồng Hoang chính là vì thiếu đi chủng tộc như Vu Yêu, mới khiến cho hắn đối với Hồng Hoang chưởng khống ngày càng tăng trưởng.

Nhưng là hiện tại, Vu tộc tái hiện Hồng Hoang, ngày sau không lâu, Yêu tộc định nhiên cũng sẽ lại lần nữa tái hiện Hồng Hoang.

Đối với Hồng Hoang đại địa chưởng khống có thể nghĩ mà biết, mà Yêu tộc này có thể hay không tiếp tục ký du Thiên Đình, còn chưa thể biết, dù sao lúc đó Yêu tộc vừa mới nguyên khí đại thương, nhưng ngày sau khôi phục lại thì khó mà nói.

Dù sao, Đế Tuấn nãi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu là hắn muốn tranh đoạt Thiên Đình, chính mình tự nhiên không phải là đối thủ, chỉ có thể đem hy vọng ký thác vào việc Đế Tuấn tuân thủ ý chỉ của Đạo Tổ, không ra tay với Thiên Đình.

Nếu không thì, Thiên Đình khả năng liền thật sự khó tồn tại.

Cho nên nói, vô luận là hiện tại Vu tộc hiện thế, hay là ngày sau Yêu tộc hiện thế, đối với Thiên Đình mà nói, đều không phải là

chuyện tốt.

Cho dù là Long tộc đang xử tại biên duyên trọng hiện Hồng Hoang, đối với Thiên Đình mà nói cũng không phải chuyện tốt.

Dù sao cùng Long tộc chi gian chỉ coi là hợp tác, nếu là Long tộc tái hiện Hồng Hoang, Long tộc trong Thiên Đình khó bảo toàn sẽ không quay về Long tộc.

Cho nên điểm này, Hạo Thiên liền bắt đầu trù hoạch, chuẩn bị phương pháp ứng đối mới.

Trong Hồng Hoang, trừ Thiên Đình ra, mấy phương thế lực khác đối với việc Vu tộc tái hiện Hồng Hoang đều không có phản ứng quá lớn.

Bởi vì bọn họ sớm đã biết hiểu Vu tộc sẽ có một ngày tái hiện Hồng Hoang, lại thêm có Hậu Thổ hiệp trợ, tự nhiên là nhanh hơn không ít, nếu không thì cũng sẽ không ngắn ngủi hai ngàn vạn năm liền tái hiện Hồng Hoang.

Cho nên nói, bọn họ tịnh chưa có chấn kinh quá lớn, cũng là bảo trì bình tĩnh.

Về phần một số tiên thiên chủng tộc và sinh linh khác, tuy rằng chấn kinh, cũng là lo lắng ngày sau sẽ chịu phải Vu tộc kiềm chế không ít, nhưng việc này dĩ nhiên vô pháp cải biến, chỉ có thể là tiếp nhận.

Nếu là không được, sinh linh chỉ có thể là lui khỏi khu vực, mà tiên thiên chủng tộc có thể y phụ Vu tộc, lấy đó để tránh né việc này.

Bất Chu Sơn, trước Bàn Cổ Điện.

Đế Giang tuyên cáo với Hồng Hoang xong, ánh mắt quét qua một chút liền thu hồi lại, xoay người đi về phía Bàn Cổ Điện, mười một Tổ Vu theo sát phía sau, tiến vào trong điện, chuẩn bị thương nghị sự

tình tiếp theo. "Nhị đệ, một đoạn thời gian tiếp theo, Vu tộc chúng ta y nguyên lấy điệu thấp phát triển làm chủ, khuếch trương, chưởng khống khu vực ngày xưa chi sự có thể làm, nhưng không cần quá nóng vội, việc này liền giao cho thập muội ngươi đi làm..." Đế Giang nhìn Cú Mang và Huyền Minh, mở miệng nói. "Đã biết, đại ca!" Hai vị Tổ Vu gật đầu đáp. "Đại ca, tuy nói Vu tộc chúng ta tái hiện Hồng Hoang, nhưng Hồng Hoang hiện tại cục thế dĩ nhiên là bất đồng.

Nhân tộc đã là chư thiên vạn giới đệ nhất chủng tộc, trên Hồng Hoang đại địa số lượng càng là không biết bao nhiêu mà kể, thực lực càng là ở trên Vu tộc chúng ta, nếu là khuếch trương quá độ, sợ là sẽ dẫn tới một số phiền phức..." Chúc Cửu Âm mày kiếm nhướng lên, nhìn Đế Giang nói. "Việc này ta biết hiểu, cho nên thập muội ngươi phải nắm chắc một cái độ, hiện tại Hồng Hoang cục thế dĩ nhiên không đồng dạng.

Trước đây Vu tộc chúng ta liền cùng Nhân tộc giao hảo, những năm này chứng minh chúng ta không sai.

Tiếp theo y nguyên không cùng Nhân tộc giao ác, việc này tự nhiên tựu giải..." Đế Giang gật đầu nói.

Ngày xưa Nhân Vu hai tộc sinh hoạt giao lưu, tình huống đảo cũng không tệ, cũng không có mâu thuẫn gì xuất hiện.

Hiện tại cục thế bất đồng, Vu tộc y nguyên làm việc như thế, cùng Nhân tộc giao hảo là được.

Nhân tộc nãi là chủng tộc hòa thiện, cùng Vu tộc lại có tình nghị, song phương cùng doanh phát triển, đề thăng thực lực, chính là biện pháp không tệ. "Đại ca yên tâm, ta biết hiểu làm thế nào..." Huyền Minh gật đầu nói.

Chương 392

Đế Giang gật đầu, vốn định giải tán hội nghị, nhưng đột nhiên, hắn vọng về một cái phương hướng, mỉm cười nói: "Tiểu muội đã tới..." Nghe vậy, chúng Tổ Vu trên mặt lộ ra một nụ cười, vọng ra ngoài điện.

Một đạo thiến ảnh đứng ở ngoài điện, trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra một nụ cười, nhìn chúng Tổ Vu.

Hậu Thổ không do dự, đi thẳng vào trong Bàn Cổ Điện. ...

Yêu tộc đại bản doanh, trong Vạn Yêu Điện. "Đại ca, Hậu Thổ quả nhiên là hảo thủ đoạn, Vu tộc cư nhiên nhanh như vậy tựu tái hiện Hồng Hoang, nhanh hơn Yêu tộc chúng ta không ít, ngày sau sợ là muốn bị chiếm cứ không ít tiên cơ rồi..." Thái Nhất thần sắc hơi ngưng trọng, mở miệng nói. "Hậu Thổ rốt cuộc là chúng sinh Luân Hồi Chi Chủ, công đức chưởng khống trong tay không phải ngươi ta có thể tưởng tượng, khí vận Địa Phủ lại có thể phản bộ Vu tộc, cộng thêm Vu tộc tự thân nỗ lực, có thể nhanh như vậy liền giải quyết vấn đề tự thân trọng hiện Hồng Hoang, kia cũng là bình thường..." Đế Tuấn thần sắc cũng là khó coi, nhưng cũng biết hiểu việc này không phải hắn có thể giải quyết, tiếp theo chỉ có thể càng thêm nỗ lực khôi phục Yêu tộc.

Nghe vậy, Thái Nhất không mở miệng, trong đôi mắt âm vân thiểm qua. "Thái Nhất, tiếp theo những sự tình khác thì không cần để ý, toàn lực chuyển đến vấn đề tự thân Yêu tộc.

Hồng Hoang tiên cơ, không thể để Vu tộc chiếm quá nhiều, nếu không, Yêu tộc tái hiện Hồng Hoang khả năng liền bất lợi." Đế Tuấn trong lòng suy nghĩ một chút, nhìn Thái Nhất nói. "Ta đã hiểu, đại ca!"

Thái Nhất đáp một tiếng, liền xoay người rời đi.

Đế Tuấn ánh mắt vọng về Hồng Hoang đại địa, đôi mắt hơi nheo lại, một đạo hàn quang lướt qua trong đó, thoáng chốc thân hình khẽ động, rời khỏi Vạn Yêu Điện. ...

Trong Hồng Hoang, đối với việc Vu tộc tái hiện, vô số sinh linh và tu sĩ tự nhiên là có nhiều nhiệt nghị, còn có không ít tiên thiên chủng tộc và sinh linh lo lắng bị lan đến, nhưng sự tình đã thành định cục, chỉ có thể tìm kiếm phương pháp giải quyết mới.

Mà mấy phương thế lực khác, trừ Long tộc, Thiên Đình và Yêu tộc có chút động tác ra, những nơi khác đều là bình tĩnh vô cùng.

Ngay cả Túc Tích, Nhân tộc - đệ nhất chủng tộc chư thiên vạn giới có số lượng biến bố toàn bộ Hồng Hoang đều là bình tĩnh vô cùng, phảng phất là không để ý Vu tộc tái hiện Hồng Hoang.

Toại Nhân hiện tại xác thực là không lo lắng tình huống Vu tộc.

Vu tộc thực lực xác thực không yếu, mười hai vị Chuẩn Thánh viên mãn, cộng thêm Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận và Vu tộc đại quân, thực lực bực này, cho dù là Thiên Đình cũng khó nói có thể so được.

Bất quá những điều này đối với Nhân tộc hiện tại mà nói, đảo cũng không tính là gì.

Nhân tộc đã không còn là Nhân tộc năm đó, cho dù là bỏ qua Giáo chủ Thái Thượng, Thánh Mẫu Nữ Oa, trong Nhân tộc còn có hắn và Phục Hy - hai vị đỉnh tiêm tồn tại.

Chỉnh thể thực lực như vậy, cho dù là Tây Phương đều có chỗ không bằng.

Vu tộc sau khi tái hiện Hồng Hoang, cùng Nhân tộc chi gian cũng là bảo lưu tình huống giao hảo ngày xưa.

Toại Nhân đối với tình huống như vậy đảo cũng có sở dự liệu, cho nên cũng không kinh ngạc, cũng không quá mức quan chú việc này.

Nhân tộc bình tĩnh, Vu tộc ngoại trừ giao hảo Nhân tộc, chậm rãi chưởng khống hết thảy khu vực ra, đảo cũng là pha trò bình tĩnh, không có quá mức mạo tiến.

Những sinh linh và tiên thiên chủng tộc trước đó có sở lo lắng, lúc này thoáng yên tâm lại, tiếp tục quan vọng việc này.

Dù sao hiện tại tuy rằng không có tình huống gì, nhưng ngày sau cũng là khó nói, cho nên quan vọng tình huống trước, đợi đến tình huống phía sau thanh minh rồi nói sau.

Không chỉ là những sinh linh và chủng tộc này, trong Hồng Hoang, không ít tu sĩ và tồn tại cũng đang quan vọng cục thế Hồng Hoang lúc này, chờ đợi nếu cục thế biến hóa, chính mình cần phải đưa ra quyết định có lợi ích cho bản thân.

Các phương thế lực và những chủng tộc, tu sĩ, sinh linh kia lúc này đều là các tự tính toán, phát triển.

Tương giác nhi ngôn, cục thế Hồng Hoang như hiện nay đảo cũng là bình tĩnh vô cùng.

Lặng lẽ, liền lại là hơn vạn năm trôi qua.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Trải qua hơn hai vạn năm thời gian, việc Thái Thượng và Nữ Oa luận đạo dĩ nhiên đã đi đến cuối cùng, song phương đều ngừng giảng giải đại đạo chí lý cùng tinh nghĩa của mình, đều đang trong quá trình tự lĩnh ngộ ấn chứng.

Đợi đến khi song phương thanh tỉnh lại, việc luận đạo, bế quan liền cũng là hạ màn.

Trên đỉnh đầu Thái Thượng, trong xích hồng khánh vân, ba đạo quang mang lấp lóe bất định, đại đạo khí tức hạo hãn cùng pháp tắc phù lục nhục nhãn khả kiến giao thác tung hoành trong khánh vân, Nhân đạo cũng là bàn cứ trên khánh vân, khí tức uy chấn vạn cổ.

Thái Thượng hiện tại tích lũy đại đạo cảm ngộ, đối với đại đạo chưởng khống dĩ nhiên là nhanh đến điểm tới hạn rồi, sự tình tấn thăng dĩ nhiên sắp sửa đến.

Bất quá Thái Thượng hiện tại còn chưa vội vã trùng kích cảnh này, việc này cần một cái khế cơ, hoặc giả nói, là một cái thời cơ.

Mà thời cơ này, nghiệp dĩ sắp đến rồi.

Lại ba ngàn năm sau, Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt ra, Thái Thanh ấn ký nơi mi tâm trán phóng thần quang thôi xán.

Trong đôi mắt hắn đại đạo phù hiện, cấu kiến ra đại đạo của bản thân, hồi lâu sau mới dần dần hồi quy thanh minh chi sắc.

Mà đối diện Nữ Oa, không lâu sau đó cũng mở hai mắt tỉnh lại.

Lần này cùng Thái Thượng luận đạo, nàng thu hoạch cũng không nhỏ, đạo hạnh, thực lực đều có đề thăng nhiều, đối với đại đạo pháp tắc chưởng khống cũng là đề thăng không ít. "Xem ra, nàng lần này thu hoạch không nhỏ." Thái Thượng nhìn nàng, mỉm cười nói. "Còn phải cảm tạ đạo huynh, nếu không, Nữ Oa đối với những chỗ không hiểu này, sợ là phải tốn kém không ít thời gian." Nữ Oa yên nhiên nhất tiếu, mở miệng nói.

Thái Thượng cười cười, tịnh không trả lời.

Hắn nhìn thoáng qua Hồng Hoang, hết thảy tẫn thu vào trong mắt, đối với sự phát triển của Hồng Hoang những năm này, Thái Thượng dĩ nhiên liễu nhiên vu tâm. "Vu tộc tái hiện Hồng Hoang, Yêu tộc sợ cũng là không sai biệt lắm." Nữ Oa cũng nhìn Hồng Hoang đại địa,

một lát sau mở miệng nói. "Vu Yêu nhị tộc nãi là chủng tộc của lượng kiếp trước, thực lực vốn không yếu, tự nhiên là không cam lòng vẫn luôn ẩn thoái trong Hồng Hoang.

Vu tộc tái hiện Hồng Hoang chỉ là một cái dẫn tử, Yêu tộc, Long tộc đều sẽ nối gót tái hiện Hồng Hoang." "Hồng Hoang đại thế ngày sau còn sẽ tái khởi, nhưng cứu cánh sẽ đi đến tình cảnh như thế nào, tựu mỏi mắt mong chờ đi!" Thái Thượng nhàn nhạt nói.

Yêu tộc, Long tộc đều là thực lực không yếu, cũng là chủng tộc không cam tâm vẫn luôn ẩn thoái Hồng Hoang, tự nhiên sẽ tranh thủ thời gian giải quyết vấn đề tự thân, sau đó tại trong Hồng Hoang tái hiện huy hoàng.

Hơn nữa, tựu tình huống Nhân đạo diễn hóa hiện tại mà xem, cục thế Hồng Hoang ngày sau còn sẽ phát sinh cải biến, hoặc hứa lại là đại thế mới.

Bất quá cụ thể sẽ diễn hóa đến tình cảnh như thế nào, Thái Thượng còn chưa tiện nói, nhưng định nhiên sẽ đi đến một cục thế không tầm thường.

Nữ Oa nghe vậy gật đầu, nàng đảo thị không để ý những cái này như vậy.

Thái Thượng chưởng Nhân đạo cho nên sẽ thường quan sát những thứ này, nhưng nàng bất đồng, tự nhiên sẽ không quá mức để ý, nhiều nhất cũng chỉ là Nhân tộc thôi.

Nhưng tình huống Nhân tộc hiện tại cũng không cần nàng lo lắng gì, thực lực như vậy dĩ nhiên là đệ nhất chủng tộc, nàng không cần lại quá nhiều đi quan chú.

Cho nên, ngoại trừ tự thân ra, nàng liền cũng không có quan chú gì nhiều. "Ông!" Thái Thượng vừa định mở miệng, lại thấy hư không

trước người hơi chấn động, thoáng chốc thần quang xuyên thấu hư không mà ra, trình hiện thất thải chi sắc.

Một khắc sau, một mai Đạo Tổ phù chiếu xuất hiện trước mặt hai người.

Chương 393

Thấy vậy, Thái Thượng và Nữ Oa mày kiếm khẽ nhíu, hai người nhìn nhau, đều có thể từ trong mắt đối phương nhìn thấy một mạt ngưng sắc kia. "Chẳng lẽ?!" Nữ Oa mắt phượng hơi lẫm, môi son khẽ mở, ngữ khí tràn đầy cảm giác ngưng trọng. "Sợ là như thế, nhưng cụ thể vẫn là đi xem một chút rồi hãy nói!" Thái Thượng khoát tay áo nói, ngăn lại nàng tiếp tục nói hết.

Nữ Oa gật đầu, tuy rằng tại thời điểm mai Đạo Tổ phù chiếu này xuất hiện, bất an trong lòng dâng cao, trong lòng có vài phần suy đoán, nhưng cụ thể vẫn là phải nhìn xem mới phải. "Đi thôi!

Đi xem một chút cứu cánh là chuyện gì?" Thái Thượng chậm rãi đứng dậy, đôi mắt hơi lẫm, đáy mắt một mạt dị sắc lướt qua.

Hoặc hứa, chính mình có thể mượn nhờ thời cơ này.

Trong lòng ý niệm chợt lóe lên, trên mặt Thái Thượng khôi phục đạm nhiên.

Nữ Oa nhìn thần sắc của Thái Thượng, trong lòng thoáng an định vài phần, khẽ vuốt cằm xong cũng đứng dậy.

Thoáng chốc, hai người thân hình khẽ động, dĩ nhiên biến mất trong Thái Thanh Cung, lúc xuất hiện lại dĩ nhiên là trong Hỗn Độn thế giới.

Đạo Tổ phù chiếu lưu lại trong Hỗn Độn thế giới một đạo vết tích huyễn lệ, hướng về một nơi nào đó độn đi.

Thái Thượng và Nữ Oa nhìn nhau, hướng về phía Đạo Tổ phù chiếu tìm đi.

Cứ như vậy, ngàn năm sau, Thái Thượng và Nữ Oa dừng bước,

Tử Tiêu Cung dĩ nhiên ở cách đó không xa trước người.

Hai người cất bước, lúc xuất hiện lại đã là trước Tử Tiêu Cung. "Kẹt kẹt!" Đột nhiên, cung môn hậu trọng mở ra.

Hai người nhìn nhau, sau đó cất bước đi vào trong Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung, nơi tinh không trường lang.

Thái Thượng và Nữ Oa đi trên trường lang tinh thần, nơi này tinh quang thôi xán, chiếu rọi tứ phương, ánh sao so với trước kia nồng đậm hơn không ít.

Điểm này, Thái Thượng và Nữ Oa đều có thể cảm giác được rõ ràng.

Hai người ánh mắt khẽ quét qua một chút liền không để ý tới nữa, đây chỉ là thủ đoạn đề thăng của Đạo Tổ mà thôi, cũng không có quá nhiều chuyện thực chất.

Dĩ tu vi của hai người, bất quá chỉ trong chốc lát đã đi hết tinh không trường lang, tiến vào bên trong đại điện.

Trên đại điện, không có vân tầng cao đài, trong cả tòa đại điện rộng lớn chỉ có ba chiếc bồ đoàn màu vàng.

Trong đó một cái ở thượng vị do Hồng Quân Đạo Tổ đang ngồi, hai cái còn lại tịnh bài đặt ở hạ vị, cũng xem như ngồi đối diện.

Thái Thượng và Nữ Oa nhìn nhau một cái, lập tức đi thẳng đến trước mặt Hồng Quân đạo nhân, hai người mỗi người tự hành lễ. "Ra mắt Đạo Tổ!" Thái Thượng khẽ củng tay nói, lễ tiết tương đối đơn giản. "Đệ tử bái kiến lão sư!" Nữ Oa thân là đệ tử, hành lễ có phần rườm rà hơn một chút. "Không cần đa lễ!" Hồng Quân Đạo Tổ mở hai mắt, tay khẽ huy động đỡ hai người dậy, ra hiệu bọn họ ngồi xuống.

Thái Thượng và Nữ Oa nhìn nhau, lập tức lạc tọa, nhìn Hồng

Quân Đạo Tổ, cả hai đều không mở miệng trước.

Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt nhìn hai người, trầm ngâm một phen sau đó mới mở miệng nói: "Lần này để các ngươi đến đây, là có một chuyện cùng các ngươi thương nghị." "Đạo Tổ chi ngôn, chẳng lẽ là chuyện của La Hầu?" Thái Thượng lông mày nhướng lên, nhìn Hồng Quân Đạo Tổ hỏi.

Tình huống như vậy, suy đoán trong lòng Thái Thượng nghĩ đến hẳn là chuyện này.

Trừ cái đó ra, loại cảm giác nguy cơ quen thuộc kia, hắn nghĩ không ra còn có tồn tại nào khác.

Nếu không đoán sai, chắc chắn là La Hầu không nghi ngờ. "Tiểu hữu liệu sự không sai, xác thực là La Hầu.

Lần trước La Hầu đào thoát, bần đạo vẫn luôn phòng bị hắn quay đầu trở lại.

Tình thế hiện nay, sợ thật sự là như thế rồi." Hồng Quân đạo nhân thần sắc ngưng trọng, chậm rãi mở miệng nói.

Những năm này, tuy rằng La Hầu không có tin tức, nhưng hắn không tin La Hầu sẽ cứ thế bỏ qua.

Hắn vẫn luôn phòng bị, nhìn tình thế hiện tại, ước chừng không bao lâu nữa La Hầu sẽ lần thứ hai hàng lâm.

Lần này sẽ là tình huống như thế nào, không ai biết được.

Nhưng hiện tại đã chưa hàng lâm, liền cần phải thương nghị thật tốt một phen, để tránh đến lúc đó tình huống có chút trở tay không kịp.

Nghe vậy, Thái Thượng và Nữ Oa trầm mặc không nói, thần sắc toát lên vài phần ngưng trọng.

Tu vi của La Hầu và Đạo Tổ ở mức sàn sàn nhau, tự nhiên là

cường hãn vô cùng, đối mặt hắn vẫn cần phải cẩn thận mới được. "Nếu là La Hầu tự thân đến đây, tin tưởng dĩ Đạo Tổ, lại thêm ngã đẳng hiệp trợ, hẳn là có thể ngăn cản được.

Nhưng nếu La Hầu mang theo Ma Tộc mà đến, liền cần vài vị khác hiệp trợ." Thái Thượng trong lòng trầm ngâm một lát rồi mở miệng nói.

Ma Tộc của La Hầu vẫn luôn tồn tại, chỉ bất quá lần trước không có toàn bộ xuất động mà thôi.

Còn về phần lần này có phải chỉ thân hắn đến hay không, tạm thời còn chưa biết rõ.

Nữ Oa và Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu, cũng là tình huống này.

Nếu là chỉ thân, ba người liên thủ ngược lại có thể bức lui La Hầu.

Nhưng nếu Ma Tộc đại quân tới, La Hầu ngăn chặn bọn họ, Ma Tộc đại quân đối với Hồng Hoang cũng là một mối nguy hại cực lớn.

Cho nên nói, để mấy vị khác xuất thủ hiệp trợ cũng là hợp lý. "Vậy liền xem La Hầu lần này, rốt cuộc như thế nào đi." Hồng Quân Đạo Tổ đôi mắt khẽ híp, một đạo hàn mang lóe lên, nhìn về hướng hỗn độn nào đó, trầm giọng nói. "Đạo Tổ, tu vi hiện tại của ngài, chẳng lẽ đã bộ nhập trung kỳ?" Đột nhiên, Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, trong mắt Hồng Quân Đạo Tổ hiện lên một đạo tinh mang, trầm mặc vài hơi thở rồi gật đầu nói: "Xác thực vừa nhập trung kỳ, cảnh giới này khó đi, lần này có thể nhập trung kỳ, xác thực là chuyện cơ duyên." Thái Thượng khẽ gật đầu, hắn có thể cảm nhận được khí tức của Hồng Quân Đạo Tổ đã tăng cường không ít, nghĩ

đến là đã tiến nhập trung kỳ. "Quan sát khí tức của tiểu hữu, nếu lúc này xung kích cảnh giới Thái Cực Kim Tiên, cũng là có xác suất không nhỏ, vì sao?" Hồng Quân đạo nhân trên mặt hiện lên một tia nghi hoặc, nhìn Thái Thượng hỏi. "Thời cơ chưa đến!" Thái Thượng cười cười, không nói tỉ mỉ.

Có một số việc, hắn tự nhiên nắm chắc chuẩn xác hơn một chút.

Hồng Quân đạo nhân nghe xong cười cười, cũng không tế cứu.

Những chuyện này là chuyện riêng của Thái Thượng, hắn có tính toán của riêng mình, nghĩ đến là muốn một thời cơ tốt hơn để tấn thăng, hoặc hứa còn có những toan tính khác.

Chương 394

Hắn cũng không truy cứu vấn đề này nữa, quay trở lại chuyện La Hầu.

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Nếu bần đạo đoán không sai, tu vi hiện nay của La Hầu hẳn cũng xấp xỉ bần đạo, ở cảnh giới trung kỳ.

Chí vu thực lực chân chính như thế nào, liền phải xem tình huống phía sau rồi." Thái Thượng và Nữ Oa gật đầu, không hỏi nhiều nữa. "Lần này triệu tập các ngươi đến đây, trừ chuyện La Hầu ra, còn có một chuyện quan hồ Nhân tộc." Hồng Quân đạo nhân trầm mặc vài hơi thở, ánh mắt quét qua Thái Thượng và Nữ Oa, mở miệng nói. "Quan hồ Nhân tộc?!" Nữ Oa mày liễu khẽ nhíu, nhìn Đạo Tổ, trong lòng không ngừng thôi toán, nhưng cũng không quá mức minh bạch. "Hồng Hoang diễn biến đến nay, đại kiếp chi lực mỗi lần mỗi khác.

Tiếp theo có một kiếp, cùng Nhân tộc có quan hệ không nhỏ, hoặc giả nói, cùng triều đại tiếp theo có quan hệ không nhỏ." Hồng Quân Đạo Tổ nói. "Đạo Tổ chi ngôn, ta đã minh bạch!" Thái Thượng gật đầu nói. "Tiểu hữu chưởng Nhân Đạo, đã minh bạch thì bần đạo liền không nói nhiều nữa.

Sau đại kiếp này, người vẫn lạc sẽ lên Thiên Thư Phong Thần Bảng, ngày sau cũng có thể nhậm chức tại Thiên Đình, đây cũng coi như cho bọn họ một phen cơ duyên.

Chí vu đại kiếp này cùng tình huống của người Phong Thần, liền tùy theo đại kiếp diễn biến tiến hành đi!" Hồng Quân đạo nhân cũng muốn để đại kiếp này hướng đi cùng người Phong Thần có sự thay đổi, nhưng việc này quan hồ Nhân tộc, Nhân Đạo hiện tại cường

thịnh, hắn căn bản không cách nào sáp thủ, cho nên cũng chỉ có thể mặc cho nó tiến hành.

Bất quá những người Phong Thần này ngày sau lên Phong Thần Bảng, ngược lại có thể gia tăng lực lượng Thiên Đình.

Thiên Đình thay trời ti chức, cũng coi như nơi Thiên Đạo chi lực bao trùm, là một điểm tăng trưởng sự chưởng khống của Thiên Đạo.

Như vậy, cũng coi như thuận theo quỹ tích Thiên Đạo. "Đã Đạo Tổ quyết đoán như thế, vậy việc này liền do đại kiếp tự hành diễn biến đi!" Thái Thượng gật đầu, cũng không cự tuyệt.

Để việc này tự hành tiến hành, tổng tốt hơn là quá độ sáp thủ.

Trên gương mặt xinh đẹp của Nữ Oa có chút nghi hoặc, nhưng tạm thời không hỏi ra miệng, về sau tự có thời cơ dò hỏi. "Ngày sau người nắm giữ Phong Thần Bảng, sẽ là người có tướng phi hùng.

Sau khi đại kiếp kết thúc, chủ trì chuyện Phong Thần, cũng coi như hoàn kết kiếp này." Cuối cùng, Hồng Quân Đạo Tổ bổ sung một câu.

Thái Thượng và Nữ Oa gật đầu, những cái này bọn họ tịnh không quan tâm, trước mắt quan trọng nhất vẫn là chuyện La Hầu. "Việc này đã giao phó, phần sau các ngươi vẫn cần tiếp tục tham ngộ, cảnh giác chuyện La Hầu.

Ta ước tính, sẽ không còn thời gian quá dài đâu." Hồng Quân đạo nhân thần sắc ngưng trọng, chậm rãi nói.

Thái Thượng và Nữ Oa gật đầu, sau đó nhìn nhau một cái liền đứng dậy, cáo biệt Đạo Tổ, rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Tại đại điện Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc túc nhiên, nhìn về một phương vị nào

đó trong thế giới hỗn độn, trong mắt hàn mang chớp động, ẩn ẩn có vài phần sát ý.

La Hầu ý dục điên phúc Hồng Hoang, nhưng hắn thân là Thiên Đạo đại ngôn nhân, tự nhiên không có khả năng để La Hầu đắc sủng.

Nhưng thực lực song phương sàn sàn nhau, muốn mạt sát La Hầu xác thực khó có thể làm được.

Cho dù là muốn trọng thương La Hầu, trong thời gian ngắn cũng khó mà làm được.

Dù sao đến cảnh giới này của bọn họ, hết thảy đều không đơn giản như vậy, muốn trọng thương đều là chuyện rất khó. "Lần này Thái Thượng tiểu hữu, có lẽ là một cơ hội trọng thương La Hầu." Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng ý niệm thiên chuyển, cảm thấy việc Thái Thượng tạm thời không xung kích cảnh giới Thái Cực Kim Tiên có lẽ là một cơ hội, một cơ hội trọng thương La Hầu.

Nhưng cụ thể thế nào, tạm thời vẫn là ẩn số, hết thảy còn phải xem tình huống phía sau.

Nhưng suy đoán trong lòng hắn xác thực là như thế. "Liền không biết, Thái Thượng tiểu hữu có phải tính toán như vậy hay không." Trong lòng thầm nhủ một tiếng, Hồng Quân Đạo Tổ liền dập tắt suy nghĩ, không tiếp tục cân nhắc chuyện này nữa.

Vô luận Thái Thượng có tính toán như vậy hay không, bản thân hắn vẫn phải lấy thực lực và tu vi của mình làm đầu, dù sao về sau chủ yếu đối kháng La Hầu vẫn là chính hắn.

Nếu không thể tiếp tục tích lũy đề thăng, sợ là ngày sau đối mặt La Hầu sẽ còn có chút chế trụ.

Cho nên tình huống hiện tại, bản thân hắn vẫn là ưu tiên hàng đầu.

Chí vu chuyện của Thái Thượng, nghĩ đến là có tính toán và mưu

hoạch của riêng hắn, mình cũng không cần quá mức lo lắng và suy đoán.

Tồn tại bực này như Thái Thượng, làm sao có khả năng để mình chịu thiệt?

Từ Đạo Ma chi chiến đi tới nay, hắn tuy rằng không chân chính nhìn thấu Thái Thượng, nhưng đối với hắn vẫn có vài phần hiểu rõ, tự nhiên minh bạch mỗi một bước Thái Thượng làm đều có tính toán riêng.

Nếu đối với hắn không có lợi, hắn tự nhiên không có khả năng đi làm, hết thảy đều nằm trong mưu toán của hắn.

Cho nên nói, việc lần này bản thân căn bản không cần vì chuyện tu vi của Thái Thượng mà cố kỵ quá nhiều, Thái Thượng tự nhiên sẽ làm tốt hết thảy.

Trong lòng ý niệm hiện lên, Hồng Quân Đạo Tổ liền không suy nghĩ lung tung nữa, ánh mắt băng lãnh nhìn thoáng qua phương hướng hỗn độn truyền đến tia bất an kia, sau đó thu hồi ánh mắt, bắt đầu lần tham ngộ cuối cùng.

Hiện tại La Hầu chưa đến, chính là thời cơ tiếp tục tích lũy đề thăng.

Cho dù thời gian không lâu, vài vạn năm, vài ngàn năm, đó cũng là có thể tranh thủ, liền xem như thời cơ đề thăng cuối cùng đi.

Tùy theo Hồng Quân Đạo Tổ tham ngộ, trong Tử Tiêu Cung, đại đạo khí tức hạo hãn, cửu cửu bất tuyệt.

Mà theo sự tham ngộ của Hồng Quân Đạo Tổ, trong Tử Tiêu Cung, Thiên Thư Phong Thần Bảng huyền phù trên đại điện cùng Đả Thần Tiên - tín vật của người chủ trì, hóa thành hai đạo lưu quang một nhập vào hư không, biến mất không thấy.

Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung.

Thái Thượng và Nữ Oa sớm đã từ Tử Tiêu Cung trở về, lúc này ngẩng đầu nhìn về phía tam thập tam thiên ngoại, hai đạo hồng quang phi độn mà đến, sau đó hiển hóa ra hai kiện linh bảo, chính là Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên.

Lúc này chúng huyền phù trên Thiên Đình, tán phát ra từng trận quang huy. "Đó chính là vật Phong Thần kia?" Nữ Oa mở miệng nói. "Chính là Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, là tín vật Phong Thần!" Thái Thượng gật đầu nói.

Nhìn hai kiện linh bảo này, Thái Thượng ánh mắt u u, mạc danh nan trắc, không biết đang uẩn nhưỡng cái gì.

Giờ khắc này, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Tây Phương Nhị Thánh, Đế Tuấn, Hậu Thổ, Toại Nhân, Phục Hy đều ngẩng đầu ngưng vọng.

Trong Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên uẩn hàm một đạo tin tức, chính là tin tức sau khi Thái Thượng và Hồng Quân đạo nhân quyết định, chúng nhân vừa nhìn liền đều biết được.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Toại Nhân, Phục Hy, Hậu Thổ lúc này càng là rời khỏi nơi ở của mình, triều hướng Thủ Dương Sơn mà đến.

Còn Tây Phương Nhị Thánh, Đế Tuấn thì lộ vẻ suy tư.

Việc này đặc thù, hoặc hứa có thể có chút không gian thao tác, nhưng tình huống hiện tại vẫn là tạm thời không để ý tới, chờ đến khi mọi chuyện gần kề hãy nói.

Chương 395

Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên từ trên long ỷ chậm rãi đứng dậy, trên mặt thần sắc cổ tỉnh vô ba, nhìn không ra thâm thiển.

Hắn ngẩng đầu, ngưng vọng Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên treo trên Thiên Đình.

Tuy rằng hắn hiểu rõ hàm ý, cũng biết mình vô quyền sáp thủ việc này, nhưng kết quả dù sao cũng có lợi cho Thiên Đình của hắn.

Nếu trong đó hắn còn có thể hơi mưu hoạch vài phần, vậy kết quả tin tưởng sẽ còn tốt hơn nữa.

Đương nhiên, tình huống cụ thể tạm thời vẫn là ẩn số, còn phải chờ tình huống phía sau lại xem.

Nhưng bất kể thế nào, lần này Phong Thần Bảng xuất hiện tại đây, liền nói rõ chỗ tốt của Thiên Đình hắn là ván đã đóng thuyền.

Bản thân hắn thân là Thiên Đế do Đạo Tổ khâm định, Đạo Tổ rốt cuộc vẫn là quan chiếu hắn vài phần.

Như vậy, không mạnh Trung Ương và Câu Trần nhất mạch, ngược lại cũng có thể vượt qua thế lực của ba mạch khác. "Phong Thần Bảng..." Hạo Thiên đôi mắt khẽ híp, hồi lâu sau trong miệng trầm giọng thốt ra ba chữ.

Cùng lúc đó, Đông Cực nhất mạch, trong Đâu Suất Cung. "Đạo Tổ lần này, xem như ngoài mặt trực tiếp giúp đỡ thực lực Thiên Đình đề thăng rồi." Thanh Minh thần sắc hơi lẫm liệt, ngưng giọng nói.

Như vậy, bất kể thế nào, người cuối cùng hoạch lợi đều là Thiên Đình.

Tình huống này chính là rõ ràng giúp đỡ Thiên Đình đề thăng thực lực.

Không giúp thì thôi, đã giúp liền là như thế. "Hạo Thiên rốt cuộc là Thiên Đế do người khâm định, có chút chỗ tốt tự nhiên sẽ cho.

Bất quá cho dù như vậy, Đông Cực nhất mạch ta cũng chưa chắc đã lạc hậu hơn Trung Ương nhất mạch.

Phong Thần, có thể sắc phong lên trời nhậm chức, phải hết thảy thuận lợi mới tốt.

Nếu sắc phong không như ý, sợ là sẽ thích đắc kỳ phản." Thái Thượng Lão Quân đôi mắt như trời quang, thần niệm dịch thấu, nhìn Phong Thần Bảng trên Thiên Đình, đạm đạm mở miệng nói.

Nghe vậy, Thanh Minh tuy rằng không biết chi tiết trong đó, nhưng nghĩ đến Giáo chủ đã nói như vậy thì định là không sai.

Đã như thế, vậy mình liền mỏi mắt mong chờ, xem xem tình huống phía sau.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng nhìn nhị đệ Nguyên Thủy, tam đệ Thông Thiên, cùng Toại Nhân, Phục Hy, Hậu Thổ, đâu thể không biết nguyên nhân bọn họ đến đây.

Không ngoài việc chính là chuyện Phong Thần Bảng này.

Nữ Oa kỳ thực cũng thập phần không hiểu, nàng sau khi trở về Thái Thanh Cung liền muốn dò hỏi, nhưng Thái Thượng tạm thời không nói quá rõ ràng, liền cũng là chờ bọn họ đến, cùng nhau giảng giải. "Lão sư, Phong Thần Bảng này quan hồ kiếp nạn của Nhân tộc ta, đây rốt cuộc là vì sao?" Toại Nhân thân là Nhân tộc Nhân Tổ, lần này lại quan hồ Nhân tộc chi kiếp, hắn tự nhiên là quan tâm nhất.

Lúc này không đợi người khác mở miệng, hắn liền trực tiếp hướng về phía Thái Thượng củng thủ, mở miệng dò hỏi.

Nghe vậy, ánh mắt của Nữ Oa và Phục Hy cũng chuyển đến trên người Thái Thượng, chuyện Nhân tộc, bọn họ đồng dạng rất quan tâm.

Thái Thượng trong lòng trầm ngâm vài hơi thở rồi mở miệng nói: "Lần này Nhân tộc chi kiếp, nói cho cùng vẫn là tình huống giữa triều đại canh thế.

Nhưng quy mô sẽ khuếch đại không ít, người tu hành bị liên lụy sợ là so với Nhân Hoàng chi chiến năm xưa còn sẽ nhiều hơn vài phần." "Kiếp nạn lần này, nói là Nhân tộc, chi bằng nói là kiếp nạn của những người tu hành này.

Một khi vẫn lạc, liền lên Phong Thần Bảng." Thái Thượng nói xong, Nguyên Thủy, Thông Thiên và Hậu Thổ mày hơi nhíu lại.

Toại Nhân, Phục Hy và Nữ Oa thì thoáng an định vài phần.

Đã đối với Nhân tộc mà nói xung kích không tính là quá lớn, vậy cũng không cần quá mức lo lắng.

Triều đại canh thế, đây là chuyện tất nhiên sẽ trải qua trong Nhân tộc, không có triều đại nào sẽ vĩnh viễn tồn lưu, sự diễn biến của Nhân Đạo tự nhiên sẽ sàng chọn ra triều đại mới để Nhân tộc trở nên tốt hơn.

Chí vu trong cuộc chiến canh thế lần này sẽ có không ít tu sĩ tham dự, quy mô còn lớn hơn Nhân Hoàng chi chiến ngày xưa, vậy cũng là vấn đề không tính quá lớn.

Dù sao Đạo huynh, Lão sư, Giáo chủ đã nói, kiếp nạn này nói là Nhân tộc, còn không bằng nói là những người tu hành kia.

Như vậy đối với Nhân tộc xung kích liền tương đối ít hơn, bọn họ

cũng không lo lắng như vậy nữa, dù sao thực lực Nhân tộc cũng đã đủ ứng phó không ít chuyện.

Bất quá Nữ Oa, Toại Nhân và Phục Hy ba người không lo lắng, nhưng không đại biểu Nguyên Thủy, Thông Thiên và Hậu Thổ không lo lắng.

Thái Thượng chỉ nói là người tu hành, nhưng phạm vi này thực sự là quá lớn.

Trong Hồng Hoang, trừ Nhân tộc bình thường ra, cơ bản đều là người tu hành, dù là tiên thiên sinh linh sơ sinh đều là đang đi trên con đường tu hành giả.

Như vậy môn hạ bọn họ hoặc hứa cũng có khả năng này, cho nên trong lòng cũng có vài phần lo lắng.

Nguyên Thủy trong lòng suy nghĩ một chút, nhìn Thái Thượng hỏi: "Đại ca, những người tu hành này có phải quan hồ môn hạ chúng ta?

Nếu là như thế, ngã đẳng cũng tiện sớm làm tính toán, tránh đến lúc đó có chút khó mà phản ứng." Đại ca nhà mình chấp chưởng Nhân Đạo, lần này lại cùng Đạo Tổ thương nghị, nghĩ đến là biết được không ít, vẫn là hỏi rõ ràng một chút thì tốt hơn. "Kiếp nạn lần này nói lớn cũng không lớn, chỉ cần môn hạ các ngươi đi trên con đường đúng đắn, hết thảy sẽ không có vấn đề quá lớn." Thái Thượng nói, ánh mắt nhìn về phía Hậu Thổ, mở miệng: "Lần này mà nói, Địa Phủ ngược lại không có quan liên quá lớn, Đạo hữu chỉ cần ước thúc một chút, hết thảy liền không có vấn đề." Thái Thượng không nói quá mức rõ ràng, chỉ là điểm đến là dừng.

Nhưng dĩ sự thông tuệ của mấy vị này, trong lòng đã có chút suy nghĩ, cũng không cần lo lắng nữa.

Dù sao việc này cũng không tính là quá mức trọng yếu.

Cho dù quá trình có chút khúc chiết, nhưng kết quả cũng sẽ không có biến hóa bao nhiêu, cho nên tịnh không cần quá mức lo lắng. "Hậu Thổ đã hiểu." Hậu Thổ khẽ gật đầu.

Đã Đạo huynh nói như vậy, mình cứ làm như thế là tốt rồi.

Có một số việc mình cũng không muốn sáp thủ, như vậy là tốt nhất.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau, trong lòng đã có suy nghĩ.

Đã Đại ca nói như vậy, vậy cứ đi theo phương hướng của đối phương, hết thảy sẽ không có vấn đề.

Nghĩ như vậy, trong lòng bọn họ cũng thoáng an định.

Thái Thượng nhìn bọn họ, dừng một chút rồi thần sắc túc nhiên mở miệng nói: "Chuyện lần này, kiếp này cũng không phải là trọng yếu nhất.

Tựu tình huống trước mắt mà nói, còn có chuyện càng thêm nghiêm trọng, cần phải cẩn thận ứng đối." Nghe vậy, chúng nhân thần sắc ngưng lại.

Đạo huynh, Đại ca, Lão sư, Giáo chủ thần sắc như vậy, nghĩ đến sự tình tịnh không đơn giản. "Đại ca, không biết là bởi vì chuyện gì?" Thông Thiên kiếm mi nhướng lên, nhìn Thái Thượng hỏi.

Chương 396

"Lần này ta cùng Đạo huynh đi tới Tử Tiêu Cung thương nghị, trừ chuyện đại kiếp ra, mấu chốt nhất chính là bởi vì chuyện này." Nữ Oa tiếu kiểm ngưng trọng, trầm giọng nói: "La Hầu, sắp sửa quay đầu trở lại!" "La Hầu?!" Nghe vậy, chúng nhân sắc mặt khẽ biến.

Vô luận là người từng trải qua Đạo Ma chi chiến như Nguyên Thủy, Thông Thiên hay là chưa từng trải qua như Toại Nhân, lúc này thần sắc đều là pha phần ngưng trọng.

La Hầu là tồn tại như thế nào bọn họ trong lòng tự nhiên rõ ràng, lần này sắp sửa quay đầu trở lại, tình huống sợ là sẽ thập phần khó giải quyết. "Lần này La Hầu sẽ đến, nếu là chỉ thân đến đây, Đạo Tổ và ta cùng với ba vị đạo hữu xuất thủ hẳn là có thể ứng phó.

Nếu La Hầu mang theo Ma Tộc mà đến, giới thì tình huống sẽ thập phần phức tạp, tất yếu chi thời, các ngươi liền phải xuất thủ rồi." Thái Thượng ánh mắt quét qua trên người mọi người.

Tu vi bọn họ thấp nhất đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, nếu cùng nhau xuất thủ, cho dù Ma Tộc khuynh sào nhi xuất, nghĩ đến cũng có thể ứng phó được. "Đại ca, Lão sư, Giáo chủ, Đạo huynh!

Yên tâm!" Chúng nhân nghe vậy, nhìn nhau một cái rồi gật đầu nói.

Chuyện như vậy quan hồ không chỉ là bản thân, mà là cả Hồng Hoang.

Lúc này nếu sự tình có biến, tự nhiên là cần cùng nhau xuất thủ.

Tương giác với chuyện La Hầu, kiếp nạn vừa mới thương nghị

xác thực nhỏ hơn rất nhiều.

Dù sao nếu Ma Tộc tịch quyển, người vẫn lạc sẽ nhiều hơn không ít, cho nên nói chuyện này mới là đại sự, mới cần phải cẩn thận ứng phó. "Các ngươi mật thiết quan chú tình huống tiếp theo, nếu sự tình biến hóa liền lập tức xuất thủ, dĩ lôi đình chi kích, mạt sát Ma Tộc." Thái Thượng thần sắc đạm mạc, trong mắt một tia hàn quang lóe lên, hàn thanh nói.

Chúng nhân gật đầu, trong lòng đã biết phải làm thế nào. "Hiện tại thời cơ bất minh, tuy rằng trong lòng nguy cơ đốn tăng, nhưng nghĩ đến còn có một đoạn thời gian.

Ngã đẳng liền mượn nhờ thời cơ này, giao lưu một chút tinh nghĩa và chí lý, tận lượng đề thăng nhiều hơn, cũng tiện ứng phó việc này." Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một chút, nhìn chúng nhân nói.

Nghe vậy, chúng nhân hai mắt tỏa sáng, lập tức gật đầu.

Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu cùng bọn họ giao lưu đại đạo tinh nghĩa và chí lý, chúng nhân cũng mượn nhờ cơ hội này ấn chứng một phen.

Tình huống tiếp theo sẽ như thế nào bọn họ không rõ, nhưng đề thăng nhiều, tích lũy nhiều đối với chuyện phía sau vẫn là có trợ giúp.

Chúng nhân bắt đầu giao lưu tích lũy, vì chuyện phía sau làm thêm chuẩn bị.

Thời gian vội vã, chuyển nhãn, trong Hồng Hoang đã ba vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Tuy rằng lần trước Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên hạ xuống đã dẫn tới sự chú ý của không ít tồn tại, nhưng đến nước này hiển nhiên dần dần không còn quá nhiều quan chú nữa.

Hiện tại Hồng Hoang đại địa ngược lại cũng pha phần bình tĩnh.

Vu Tộc những năm này xác thực phát triển vô cùng điệu thấp, ngược lại không giống Vu Tộc trước kia.

Chí vu mấy phương thế lực khác càng là điệu thấp, cơ hồ không có tin tức và động tác, tuy rằng y nguyên là danh tiếng đó, nhưng lại dị thường bình tĩnh.

Ngay cả Thiên Đình những năm này vốn pha có động tác, trong ba vạn năm qua đều có chút bình tĩnh, càng đừng nói những thế lực khác.

Hồng Hoang bình tĩnh, trong đó không ít sinh linh và tu sĩ ngược lại hiếm có được cơ hội tu hành.

Chỉ bất quá, đại kiếp tương lâm, vẫn là có không ít tu sĩ sẽ bị lôi cuốn vào trong đó.

Tiện như lần này Nguyên Thủy và Thông Thiên vừa mới trở về đạo trường, liền cũng phát hiện môn hạ có chút kiếp nạn liên lụy.

Bất quá đã có lời của Đại ca, bọn họ cũng không quá mức lo lắng.

Huống hồ, chỉ cần hạch tâm đệ tử không vẫn lạc, một ít ký danh đệ tử hoặc là tư chất không tốt, ngược lại cũng không có vấn đề quá lớn.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt, nhìn thoáng qua Nữ Oa lúc này còn đang trong tham ngộ, sau đó ánh mắt chuyển một cái, rơi xuống trên Nhân tộc. "Triều đại biến động, đại kiếp, tức tương hàng lâm." Thái Thượng trong miệng khẽ nói một tiếng, ánh mắt liền chuyển đến phương hướng thế giới hỗn độn, trong mắt lộ ra vẻ ngưng trọng. "La Hầu, sợ là không xa." Thái Thượng trong lòng thầm nhủ một tiếng, cảm giác nguy cơ trong lòng càng thêm nồng đậm.

Nhưng đồng thời, đại đạo nghiệp của bản thân hắn đã đạt tới địa bộ tối vi viên mãn, tấn thăng chính là tại thời cơ này.

Cảnh giới này tấn thăng tất nhiên sẽ dẫn động dị tượng cực lớn, còn sẽ có không ít đại đạo gia thân.

Thái Thượng định mượn nhờ thời cơ này, nhất cử trọng thương La Hầu.

Dưới sự gia trì của đại đạo chi lực thời điểm đột phá, sức mạnh đề thăng không phải chuyện đùa.

Tuy rằng thời gian duy trì không lâu, nhưng cùng Hồng Quân Đạo Tổ nhất đồng trọng thương La Hầu, Thái Thượng vẫn là pha có lòng tin.

Nếu không, Thái Thượng cũng sẽ không chờ đợi thời cơ này.

Có thể có cơ hội như vậy, Thái Thượng tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Trong lòng suy nghĩ một chút, Thái Thượng thu hồi ánh mắt, sau đó tiếp tục tu hành đại đạo của bản thân.

Ân Thương, trong thành Triều Ca.

Thương triều đi qua hơn năm vạn năm thời gian, đến trong tay vị quân chủ đời này là Đế Tân, dĩ nhiên là sắp đến tận cùng rồi.

Nếu không làm ra chuyện gì đó, vậy kết quả liền chỉ có cải triều hoán đại.

Cho nên, sau khi suy nghĩ tỉ mỉ, Đế Tân làm một cái quyết định: chứng đạo Đệ Bát Đế.

Chỉ có như vậy mới có thể lần thứ hai vãn cứu Ân Thương.

Nhưng việc này dù sao cũng là nghịch hành vi chi, nếu không thành sẽ trực tiếp đem quốc vận còn lại hao tổn hết sạch, triệt để mai táng Ân Thương.

Nhưng đến nước này, Đế Tân cũng không còn đường nào khác để đi.

Tiên tổ Thương Thang thân là Đệ Thất Đế, tự nhiên là có tu hành chi pháp lưu lại.

Đế Tân bằng vào tư chất và tài nguyên của bản thân, như hôm nay dĩ nhiên là tình trạng Thái Ất Kim Tiên.

Đại La Kim Tiên cũng không phải không có cơ hội, chính là trong khoảng thời gian gần đây mà thôi.

Đế Tân gần đây cần gia tu hành, dưới tình huống khí vận quốc vận gia thân, lại sau trăm năm, rốt cuộc tấn thăng tu vi, vấn đỉnh Đại La Kim Tiên chi cảnh.

Có thể trong mấy trăm năm tấn thăng đến Đại La Kim Tiên, tư chất và tình huống như vậy đều có thể so được với Tam Hoàng Thất Đế ngày xưa.

Chỉ đáng tiếc, thời vận không đúng.

Một triều chỉ có thể xuất một vị Đại Đế.

Chương 397

Đồng vi Ân Thương quốc chủ Đế Tân, Đệ Thất Đế đã quy về tiên tổ Thương Thang, hắn thân là quân chủ Ân Thương dĩ nhiên không có khả năng lại chứng Đại Đế.

Chỉ là tựu tình huống hiện tại, hắn cũng là biệt vô tha pháp, chỉ có thể nghịch hành vi chi, đi tranh vị Đệ Bát Đế kia.

Một lần này, không thành công liền là mai táng hết thảy.

Một bước này sẽ là một bước điên phúc tính, cho dù là hắn cũng sẽ cẩn thận đi về phía trước.

Triều Ca thành, trong hoàng cung. "Đại Vương, chứng đạo Đệ Bát Đế nãi là nghịch thiên nhi hành, việc này vạn vạn không thể!" Thừa tướng Thương Dung sau khi nghe thấy ý nghĩ của Đế Tân, lập tức mở miệng ngăn cản.

Một triều chỉ xuất một vị Đại Đế, đây là Nhân Đạo sở tuyển, là Nhân Giáo Giáo chủ Thái Thượng thân ngôn định ra, ai cũng không cải biến được.

Cho dù là muốn sửa, cũng phải có năng lực kia đi cải biến.

Tựu tình huống hiện tại của Ân Thương, nếu cưỡng ép chứng đạo Đệ Bát Đế, quốc vận hao tổn hết, có thể chứng đạo thành công hay không còn chưa biết, hà tất không đem tinh lực chuyển đến chuyện khác, lệ tinh đồ trị, nói không chừng còn có thể kéo dài quốc vận Ân Thương.

Dù sao, khí vận và quốc vận để chi xanh một vị Đại Đế chứng đạo thực sự là quá lớn, lớn đến mức triều đại bình thường căn bản không chi xanh nổi.

Nếu không thì cũng sẽ không có chuyện một triều chỉ có thể xuất một vị Đại Đế.

Tiên tổ Thương Thang chứng đạo Thất Đế liền đã định ra tất cả rồi, đến chỗ Đế Tân dĩ nhiên không cách nào lại chi xanh một vị Đại Đế nữa.

Cho nên vì chuyện phía sau, Thương Dung vẫn là trực tiếp xuất ngôn ngăn cản ý nghĩ của Đế Tân.

Nếu không, hao tổn hết quốc vận còn coi là chuyện nhỏ, nếu dẫn tới Nhân Đạo trừng phạt, tình huống kia có thể sẽ càng thêm tồi tệ. "Thừa tướng, tựu quốc vận Ân Thương như hôm nay, nếu không xảy ra ngoài ý muốn, có thể có khoảng vài ngàn năm thời gian.

Cho dù như ngươi sở tưởng, chuyển đến phương diện khác, thời gian cũng khó có thể đề thăng đến vạn năm." "Vậy thời gian hơn vạn năm này tiêu hao hết, hậu lộ của Ân Thương như thế nào?

Hết thảy lại nên tiến hành như thế nào?" Đế Tân đôi mắt khẽ híp, nhìn Thương Dung, đế uy hạo hãn, đạm mạc mở miệng nói. "Cái này..." Thương Dung nhất thời nghẹn lời.

Quốc vận Ân Thương sắp đến đầu, đây là không có cách nào cải biến, cho dù tận lực duy hộ thì đỉnh đa cũng chỉ đi hết thời gian hơn vạn năm này mà thôi.

Nhưng nếu hơn vạn năm này đi hết, hạ tràng của Ân Thương y nguyên là diệt vong.

Hắn cũng minh bạch ý tứ của Đại Vương nhà mình: liều một phen!

Chỉ cần Đại Đế có thể thành, vậy hắn liền có thể trọng tố Ân Thương quốc triều, làm cho quốc vận kéo dài.

Nhưng nếu không thành, Ân Thương sẽ diệt vong càng nhanh hơn.

Khai quốc chi tổ Thương Thang sau khi chứng đạo Thất Đế, đã kéo dài thời gian quốc vận Ân Thương không ít, nếu không thì thời gian Thương triều tại vị cũng sẽ không dài hơn Hạ triều bao nhiêu.

Hiện tại đã dài hơn Hạ triều vài vạn năm rồi.

Nhưng quốc vận một triều chung quy có lúc đến đầu, nếu không có phương pháp ứng đối, vậy thì chỉ có thể nhìn quốc triều phúc diệt.

Đế Tân không muốn nhìn thấy, cho nên hắn muốn cải biến, muốn liều một phen!

Hắn cũng hiểu rõ sự khó khăn của việc này, cho nên hắn tốn thêm hơn một trăm năm thời gian, đem tu vi đề thăng đến cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Trong lịch đại quân chủ Ân Thương, trừ tiên tổ Thương Thang ra, không có ai tu vi còn cao hơn hắn.

Chỉ đáng tiếc hắn sinh ra tại mạt vĩ quốc vận Ân Thương.

Muốn thành công, liền chỉ có con đường này. "Đại Vương, xác thực quyết định xong, đi con đường này rồi sao?" Thương Dung trong lòng suy nghĩ thật lâu, trên khuôn mặt cổ hi lộ ra một tia quyết nhiên, nhìn Đế Tân nói.

Nhìn thấy thần sắc trên mặt Thương Dung, Đế Tân cười.

Hắn biết, vị thừa tướng Thương Dung này cũng tính toán buông tay đánh cược một lần rồi. "Vì Ân Thương, cô đã làm tốt chuẩn bị.

Ngươi từ hôm nay trở đi, liền hướng chư vị chư hầu phát ra mệnh lệnh đi!" Đế Tân nhìn Thương Dung mở miệng nói, tính toán thời cơ cũng là không sai biệt lắm.

Hiện tại Hồng Hoang tương đối bình tĩnh không ít, xác thực là một thời cơ, cũng là thời cơ ổn thỏa nhất.

Nếu bỏ lỡ thời cơ này, sợ là càng thêm không dễ dàng, cho nên Đế Tân mới có thể lựa chọn vào lúc này. "Lão thần đã hiểu!" Thương Dung gật đầu, sau khi củng thủ liền xoay người rời đi.

Thân thể nguyên bản có vài phần ủ rũ, lúc này lại chậm rãi thẳng tắp, hướng về phía ngoài điện đi đến.

Đế Tân nhìn hắn, trong mắt tinh mang lấp lóe, nhìn về phía Hồng Hoang: "Cô định phải chứng đạo Đệ Bát Đế, giải nguy cho Ân Thương ta." Đế Tân đôi mắt khẽ híp, trong miệng khẽ nói một câu rồi rời khỏi nơi này.

Hắn cảm thấy con đường chứng đạo Bát Đế này của mình sẽ không bình tĩnh, cho nên tu vi vẫn phải đặt lên hàng đầu.

Hết thảy của hắn đều rất tốt, tài nguyên, tư chất đều là thượng giai, cho nên mới làm được đến cảnh giới Đại La Kim Tiên mà trừ Thương Thang ra tất cả quân chủ đều không làm được.

Hiện tại, hắn muốn mượn nhờ thời gian này, bước thêm một bước về phía trước, tấn thăng trung kỳ.

Chí vu có thể nắm lấy thời cơ này hay không, phải xem cơ duyên của chính mình rồi.

Đế Tân lúc này tiếp tục bế quan tu hành, nắm bắt thời cơ cuối cùng để tấn thăng lên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Có như vậy, hắn mới càng thêm nắm chắc, cũng càng thêm tự tin.

Rốt cuộc con đường này vốn không dễ đi, hắn cần chuẩn bị chu toàn mọi thứ, mà tu vi của bản thân chính là điều quan trọng nhất.

Tại Hồng Hoang, thực lực luôn được đặt lên vị trí hàng đầu, điểm này Đế Tân thâm am đạo lý trong đó.

Chính vì thế, hiện tại hắn cần phải trùng kích bước này, gia tăng

lòng tin và sự nắm chắc của chính mình.

Hắn tin tưởng, bản thân nhất định có thể nắm bắt được thời cơ.

Ngay khi Đế Tân bế quan tu hành, phía bên kia Thương Dung cũng đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ, hướng về các đại chư hầu tuyên bố: Ân Thương quân chủ, Đế Tân, sắp sửa chứng đạo đệ bát đế!

Tin tức này tựa như một quả bom, chỉ trong ngắn ngủi vài năm đã truyền khắp Nhân tộc, bùng nổ giữa các đại chư hầu.

Tin tức lan rộng không biết bao nhiêu ức vạn dặm, vô số sinh linh Hồng Hoang và các đại chư hầu đều xôn xao, khó mà tin nổi nhìn về phía Triều Ca.

Nhân tộc Ân Thương bát bách chư hầu thì khỏi phải nói, cho dù là một sinh linh ở gần Nhân tộc, hiểu biết đôi chút về Nhân tộc cũng đều biết rõ, từ sau khi Nhân Đạo biến động, Nhân tộc Đại Đế không chỉ đơn giản là Ngũ Đế như xưa.

Cộng thêm Ân Thương tiên tổ Thương Thang, đã là đệ thất đế rồi, phía sau tự nhiên vẫn sẽ còn.

Nhưng vấn đề ở chỗ, từ sau khi Nhân Đạo biến động, một triều đại chỉ xuất hiện một vị Đại Đế, chuyện này đã là ván đã đóng thuyền.

Chương 398

Việc này không chỉ Nhân tộc biết, mà trong Hồng Hoang còn có một số sinh linh cũng biết.

Cho nên, khi Đế Tân dự định cưỡng ép chứng đạo đệ bát đế, những người biết chuyện trong Nhân tộc và các tồn tại khác mới xôn xao.

Nhìn từ tình huống này, hành động của Đế Tân được coi là nghịch Nhân Đạo mà đi.

Đối với Ân Thương mà nói, thành công thì còn đỡ, nếu thất bại, quốc vận trực tiếp hao hết rồi vẫn lạc, đó đã được coi là kết cục tốt.

Nếu Nhân Đạo giáng xuống trừng phạt, nói không chừng không chỉ Triều Ca gặp tai ương, mà e rằng các chư hầu khác cũng sẽ bị liên lụy.

Bởi vậy, sau khi tin tức này truyền ra, loạn cục liền bắt đầu.

Tám trăm chư hầu đều phản Thương, trong đó tứ đại chư hầu có thực lực mạnh mẽ nhất, lúc này đang tiến thẳng về Triều Ca, muốn ngăn cản Đế Tân làm chuyện nghịch thiên này.

Sự trừng phạt của Nhân Đạo, bọn họ cũng không muốn gánh chịu, mức độ trừng phạt đó bản thân làm sao có thể thừa thụ nổi.

Đương nhiên, cũng có chư hầu xác thực trong lòng có ý làm phản, nếu nắm bắt được cơ hội lần này liền có thể lật đổ Ân Thương, nhất cử thiết lập triều đại mới.

Nói không chừng, bản thân làm khai quốc quân chủ, có thể chứng đạo đệ bát đế cũng chưa biết chừng.

Có thể nói, tám trăm chư hầu phản Thương này, có người là muốn

ngăn cản Đế Tân nghịch thiên hành sự, lại có kẻ trong lòng có tính toán riêng, đều là lòng mang quỷ thai.

Nhưng có một điểm không thể nghi ngờ là tám trăm chư hầu xác thực đều đã phản, cục diện Nhân tộc hiện tại đã loạn thành một đoàn.

Đế Tân muốn cưỡng ép chứng đạo đệ bát đế, duy chỉ có bình phục phản loạn này mới được.

Nếu không, hiện tại quốc triều bất ổn, khí vận chấn động, có dấu hiệu chia năm xẻ bảy, căn bản không đủ khả năng cưỡng ép trùng kích.

Nếu bình định được, có thêm vài phần công tích, ngược lại có thể đề thăng thêm vài phần, gia tăng thêm một chút xác suất.

Cho nên, hiện tại Đế Tân trực tiếp để Văn Thái sư xuất chinh trước, bình định một số chư hầu.

Văn Thái sư nãi là người trong Tiệt Giáo, có tu vi tại thân, để hắn đi đầu xuất chinh đã là đủ rồi.

Còn về phần hắn, sau này cũng sẽ đích thân xuất chinh, đây cũng là một cơ hội.

Thương Dung sau khi quyết định hiệp trợ Đế Tân, cùng Văn Thái sư kẻ trước người sau bắt đầu phối hợp, bình định đám chư hầu phản loạn này.

Loạn cục Nhân tộc hiện tại mới thực sự kéo ra màn mở đầu.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Đế Tân làm vậy, đứng ở góc độ của hắn cũng không tính là sai.

Vì muốn kéo dài Ân Thương, cưỡng ép chứng đạo đệ bát đế, cũng là một biện pháp không tồi." Nữ Oa tú mi khẽ nhướng, nhàn nhạt mở miệng nói. "Nhân Đạo biến động, hết thảy tự có định số.

Đế Tân tư chất không tồi, cũng là người có đại nghị lực, chỉ tiếc là quốc vận Ân Thương đã không đủ để chống đỡ hắn chứng đạo đệ bát đế nữa rồi.

Cho dù không có tám trăm chư hầu phản Thương, Đế Tân cũng khó lòng thành công." "Nhân Đạo biến động, thay đổi không ít, cũng đã định ra không ít quy tắc.

Kéo dài số lượng Đại Đế, nhưng cũng định ra số lượng Đại Đế của một triều đại, hết thảy biến số trong đó đều là thiên ý." "Đế Tân lại là sinh bất phùng thời, nếu không phải ở vào giai đoạn cuối của Ân Thương, thì vị trí đệ bát đế cũng là có khả năng." Thái Thượng nhìn Nhân tộc, trên thần sắc bình tĩnh không nhìn ra nông sâu, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nữ Oa nghe Thái Thượng phân tích đơn giản, khẽ gật đầu, đúng là như vậy.

Nhưng chuyện này cũng không có cách nào khác, chỉ xem phía sau sẽ liên lụy đến mức độ nào thôi. "Chuyện của Nhân tộc, đạo hữu cũng không cần lo lắng quá nhiều, tự có định số.

Cùng đại kiếp liên tiếp, cũng sẽ không có biến hóa quá lớn.

Xét tình huống hiện tại, tồn tại mà chúng ta phải đối mặt mới là mấu chốt." Thái Thượng quay đầu lại, nhìn Nữ Oa, thần sắc túc nhiên nói.

La Hầu!

Chỉ hai chữ này cũng đủ khiến vô số tồn tại phải biến sắc, ngay cả Thái Thượng và Nữ Oa cũng cần cẩn thận ứng đối.

Trong lòng cảm ứng, bọn họ biết La Hầu đang đến gần Hồng Hoang, đã không còn xa nữa, rất nhanh sẽ đến nơi này.

Nữ Oa nghe vậy gật đầu, quả thực là như thế.

So với La Hầu, những chuyện này của Nhân tộc đúng là không gây nổi sóng gió gì, so sánh ra thì đã là chuyện vô cùng đơn giản rồi.

Nhưng tồn tại như La Hầu, nếu không thể đánh lui hắn, e rằng cả Hồng Hoang đều sẽ rơi vào hoàn cảnh khủng bố.

Tình huống như vậy bọn họ không muốn nhìn thấy, cho nên tiếp theo đối mặt với La Hầu cần phải cẩn thận ứng đối.

Bất quá Nữ Oa cũng tin tưởng, có Đạo Tổ, có đạo huynh, đối mặt với La Hầu sẽ không có vấn đề gì.

Nếu Ma tộc đại quân đột kích, có nàng, còn có vài vị đạo hữu, nghĩ đến cũng đủ để ngăn cản.

Cho nên nói, chỉ cần cẩn thận ứng đối, hẳn là sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Thái Thượng nhìn thoáng qua Nhân tộc rồi thu hồi ánh mắt, sau đó một bên tham ngộ tu hành, một bên quan sát thế cục Hồng Hoang và Hỗn Độn hiện tại.

Chỉ cần thế cục chuyển biến, sẽ dùng thủ đoạn lôi đình xuất kích, bản thân chiếm trước một số ưu thế.

Nữ Oa thấy thần sắc Thái Thượng liền hiểu suy nghĩ trong lòng hắn, cũng học theo tình trạng của hắn, phân ra đại bộ phận tâm thần, một bên tham ngộ tu hành đại đạo, một bên quan chú thế cục Hồng Hoang và thế giới Hỗn Độn.

Trong Thái Thanh Cung lập tức yên tĩnh trở lại.

Nhân tộc, Thánh Địa, trong Nghị Sự Điện.

Hai vị Nhân Tổ, Tổ Thương Hiệt, Tam vị Nhân Hoàng, Thất vị Đại Đế, tám vị trưởng lão lúc này đều tụ tập tại đây. "Nhân Đạo biến động, trong một triều đại chỉ xuất một đế, Thất Đế đã tại Ân Thương.

Đế Tân nghịch thiên mà đi, việc này thực không thỏa." Người mở miệng đầu tiên không phải ai khác, chính là tổ tiên của Đế Tân, Nhân tộc đệ thất đế - Thương Thang. "Thương Đế, việc này cũng khó hạ kết luận.

Đế Tân tuy là nghịch thiên mà đi, nhưng hành động này đứng ở góc độ của hắn thì cũng không tính là sai." Một bên, Tổ Thương Hiệt nhướng mày, mở miệng nói.

Mọi người nghe vậy đều không mở miệng.

Lời của Tổ và Thương Đế đều đại biểu cho một cách nhìn, cũng là hai cách nhìn quan trọng nhất hiện nay.

Đứng ở góc độ Đế Tân, muốn tranh đệ bát đế, kéo dài thời gian Ân Thương, điều này hiển nhiên không sai.

Mà ở góc độ Thương Đế, lại vì biết rõ việc này không thể làm mà vẫn làm, là hành động nghịch thiên, e rằng Nhân Đạo sẽ trừng phạt.

Mà chính vì Nhân Đạo biến động, thay đổi một số lại định ra một số quy tắc, cho dù là chính bản thân Thương Thang cũng không quá ủng hộ hậu bối của mình làm chuyện như vậy.

Chương 399

Rốt cuộc việc này sẽ không đơn giản như thế, liên quan đến Nhân Đạo, một khi nắm chắc không tốt, hết thảy đều sẽ phát sinh thay đổi rất lớn.

Cho nên nói, dù là Thương Thang cũng không quá ủng hộ ý tưởng này.

Tuy nhiên, đứng trên góc độ của Đế Tân, đây không tính là sai lầm, nhưng việc này chung quy vẫn là nghịch thiên mà đi. "Việc này thế nào đã không còn quan trọng nữa.

Đế Tân đã quyết định, tám trăm chư hầu đã phản Thương, sự việc đã xảy ra rồi.

Chuyện phía sau nên làm thế nào?" Thiên Hoàng Phục Hy trầm mặc một lát, mở miệng nói.

Nghe vậy, mọi người không mở miệng, trong lòng đang tính toán. "Nhân Tổ, Thánh Địa chúng ta có cần ra tay giải quyết việc này không?" Phục Hy nhìn về phía Toại Nhân, mở miệng hỏi.

Ánh mắt mọi người cũng chuyển đến trên người Toại Nhân.

Toại Nhân là tồn tại cường đại nhất trong Thánh Địa, cũng là đệ tử của Giáo chủ.

Giáo chủ chấp chưởng Nhân Đạo, nghĩ đến Toại Nhân cũng biết được không ít. "Thiên Hoàng, ngươi quên lời của lão sư rồi sao?" Toại Nhân nhìn Phục Hy một cái, sau đó nói với mọi người: "Việc này Nhân tộc Thánh Địa chúng ta không cần nhúng tay vào.

Lúc này quan hệ đến triều đại thay đổi, đây là Nhân Đạo lựa chọn, chúng ta không cần can thiệp.

Về phần chuyện của Đế Tân, đây cũng là lựa chọn của chính hắn, cứ xem hắn có thể thành công hay không." "Kiếp nạn lần này của Nhân tộc, ngoại trừ triều đại thay đổi, còn sẽ liên lụy đến không ít tu sĩ tiến vào trong đó.

Khả năng có người trong các giáo phái, cũng có khả năng có không ít tán tu.

Chỉ cần không gây nguy hiểm cho người Nhân tộc ta thì không cần quá mức nhúng tay vào.

Lần này, Thánh Địa chúng ta đứng ở phía sau, tung quan toàn cục." Toại Nhân trong lòng suy nghĩ một chút rồi nói với bọn họ.

Việc này tuy rằng sẽ liên lụy đến một số người tu hành, nhưng bản thân kiếp nạn đối với Nhân tộc mà nói cũng không có thương hại quá lớn, chỉ là triều đại thay đổi mà thôi.

Cho dù có liên lụy không ít người tu hành, nhưng trong Nhân tộc nói đến cùng vẫn là triều đại thay đổi.

Đã Đế Tân và tám trăm chư hầu đã khai chiến, vậy thì cứ để bọn họ chiến đi, chỉ cần không nguy hại đến người Nhân tộc là được.

Nếu những tu sĩ kia gây nguy hiểm cho người Nhân tộc, lúc đó ra tay cũng không muộn.

Nếu không thì những chuyện khác không cần quá mức can thiệp.

Rốt cuộc Nhân tộc hiện tại đã là một Nhân tộc có thể tự mình giải quyết không ít chuyện rồi.

Hai vị Nhân Tổ và các vị khác nghe vậy gật đầu.

Đã Nhân Tổ an bài như vậy thì cứ quyết đoán như thế.

Bất kể thế nào, việc này Nhân tộc cũng sẽ xử lý tốt, huống hồ phía sau còn sẽ liên lụy không ít.

Chỉ cần đối với Nhân tộc không có nguy hại, Thánh Địa cũng không cần can thiệp quá nhiều chuyện.

Về phần Nhân Đạo, Toại Nhân vẫn tin tưởng lão sư của mình, việc này nghĩ đến Nhân Đạo cũng sẽ không vì thế mà trừng phạt Nhân tộc.

Còn tám trăm chư hầu có suy nghĩ thế nào, Toại Nhân tạm thời không muốn để ý, đều là suy nghĩ của Nhân tộc bình thường muốn thay thế Ân Thương mà thôi.

Những thứ này cứ để bọn họ tự mình đi giải quyết. "Thiên Hoàng, tiếp theo ngươi cần chú ý kỹ tiến triển của sự việc." Toại Nhân suy nghĩ một chút rồi nói với Phục Hy.

Phục Hy nghe vậy gật đầu, sau đó hai người đứng dậy rời khỏi nơi này.

Hai vị Nhân Tổ, Tổ và các vị Nhân Hoàng nhìn nhau, thần sắc có vài phần ngưng trọng.

Bọn họ cũng đã nghe nói chuyện của La Hầu, vì để tránh tình huống phía sau còn có biến hóa nên cần phải chú ý kỹ càng.

Mọi người suy nghĩ xong liền đứng dậy rời đi.

Thương Thang khi rời đi, ánh mắt rơi vào trên Ân Thương, trong mắt tinh mang chớp động, không biết đang nghĩ gì.

Hồi lâu sau mới thu hồi ánh mắt, động thân rời đi.

Tây Phương, trên Linh Sơn, bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì. "Sư huynh, việc này của Nhân tộc, hoặc giả lại có thể thao tác." Tuy rằng nhiều lần thất bại, nhưng Chuẩn Đề vẫn không buông tha bất kỳ cơ hội nào, cho dù hiện tại quan hệ với Nhân tộc không tốt.

Không tốt thì không sao cả!

Chúng ta tương trợ lẫn nhau, chỗ tốt cùng nhau chia mà! "Ngươi là nói, Đế Tân?!" Tiếp Dẫn quay đầu lại, nhìn hắn mở miệng nói. "Phải, hiện tại thiên hạ tám trăm chư hầu phản Thương, trong đó còn sẽ liên lụy không ít tu sĩ cũng như đệ tử hai giáo Xiển Tiệt.

Đơn độc dựa vào chính hắn, làm sao có thể bình định bọn họ, ổn định Ân Thương?" "Sư huynh ngươi nói xem, nếu chúng ta đề xuất hiệp trợ hắn, liệu hắn có đáp ứng hay không?" Chuẩn Đề cười hắc hắc nói.

Trước kia Tây Phương từ Nhung Di xuất thế liền nâng đỡ, để tranh đoạt Nhân Hoàng, nhưng việc này vốn dĩ rất khó.

Cho nên bọn họ sau đó thất bại, còn nhận không ít trừng phạt.

Nhưng hiện tại tình huống bất đồng a!

Đế Tân đã là Nhân Vương rồi, hắn chỉ cần bình định tám trăm chư hầu phản loạn thì liền có thể cường chứng đệ bát đế.

Tuy rằng nhìn qua vẫn như cũ không dễ dàng, nhưng so ra thì dường như dễ hơn một chút.

Huống hồ trong chuyện này đâu chỉ có công đức Nhân Hoàng là đáng kể.

Những tu sĩ bị liên lụy vào đó có thể mưu tính, còn có một số khí vận các loại, đều là chỗ tốt.

Về phần tu sĩ vẫn lạc còn có thể lên Phong Thần Bảng, cũng không quan hệ gì đến bọn họ.

Cho dù đệ tử Tây Phương vẫn lạc, còn có con đường Phong Thần Bảng, sẽ không thực sự vẫn lạc, ngày sau nhiệm kỳ vừa đầy vẫn là người của Tây Phương.

Cho nên nói, lần này không gian có thể thao túng vẫn là không nhỏ.

"Nhưng với quan hệ giữa Tây Phương ta và Nhân tộc, việc này e là khó mà nhúng tay." Tiếp Dẫn nhíu mày nói. "Sư huynh, tình huống bất đồng rồi.

Ngươi nhìn Đế Tân xem, chỉ cần hắn chịu tiếp nhận, vậy việc này liền sẽ thu lợi không ít.

Chương 400

Không đơn giản chỉ là công đức và khí vận kia, còn có những tu sĩ đó cũng là chỗ tốt không nhỏ." Chuẩn Đề nghe vậy lập tức nói, đây chính là một cơ hội không tồi. "Thiên hạ phân loạn, đây cũng là cơ hội để Tây Phương ta tái độ tráng đại." Nghe vậy, Tiếp Dẫn trong lòng suy nghĩ một chút, khẽ than: "Thôi được, vậy lại liều một lần nữa.

Vì hoàn nguyện Thiên Đạo, tráng đại Tây Phương, cho dù xác suất rất nhỏ, ngươi và ta vẫn phải làm." Ngữ khí pha chút bất lực nhưng cũng không còn cách nào, bản thân đang nợ Thiên Đạo hoằng nguyện, tự nhiên là phải trả.

Nhưng Tây Phương không lớn mạnh thì trả thế nào?

Hết thảy vẫn phải làm lớn mạnh Tây Phương trước mới được.

Lần này xác thực là một cơ hội, nắm chắc được liền là cơ hội để tráng đại, cho nên Chuẩn Đề không muốn bỏ lỡ.

Tiếp Dẫn nghĩ rồi, xác thực không nên bỏ qua, cơ hội này nên nắm lấy, mượn đó để lớn mạnh, hoàn nguyện Thiên Đạo. "Lần này ta đích thân đi trước, nghĩ đến Đế Tân sẽ đáp ứng.

Chỉ cần hắn muốn chứng đạo đệ bát đế thì nhất định sẽ đáp ứng." Chuẩn Đề cười cười, chậm rãi đứng dậy, một bước bước ra, vượt qua không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm địa, hướng về phía Nhân tộc mà đi.

Hồng Hoang, Yêu tộc đại bản doanh, trong Vạn Yêu Điện.

Trong Hồng Hoang, thế lực và đại năng không quan tâm đến việc Đế Tân cường chứng đệ bát đế có rất nhiều, nhưng đồng thời, kẻ quan tâm việc này và còn muốn nhúng tay vào cũng đại hữu nhân tại.

Ngoài Tây Phương ra còn có Yêu tộc.

Nếu là tình thế trước kia, Đế Tuấn lúc này tự nhiên sẽ không quan tâm những thứ này, cũng sẽ không đi nhúng tay vào chuyện của Nhân tộc.

Dù sao trong đó quan hệ đến quá nhiều chuyện, lần trước chuyện thời Vu Chi Kỳ đã dẫn đến việc Thái Thượng giáng xuống Thái Thanh Thần Lôi, ngay cả linh bảo Nhật Kim Luân của hắn cũng chịu ma tổn cực lớn, uy lực có chút chiết tổn.

Bất quá chuyện hiện tại rốt cuộc vẫn không giống với tình huống trước kia.

Tuy rằng vẫn là chuyện chứng Nhân Hoàng, nhưng bất luận là người trong cuộc hay tiến triển của sự việc đều đã khác biệt.

Cũng chính vì thế, Đế Tuấn mới có dự tính như vậy. "Bát đế, Đế Tân..." Đế Tuấn ngồi trên chủ vị đại điện, mặt lộ vẻ trầm tư, tay chậm rãi gõ lên tay vịn phát ra từng trận tiếng động khẽ.

Hắn hiện tại đang chìm đắm trong suy nghĩ về việc này, đến nỗi Thái Nhất xuất hiện cũng không phát hiện, hoặc giả nói là sớm đã phát hiện nhưng tịnh không để ý. "Đại ca, huynh lần này rốt cuộc là nghĩ thế nào?

Sao lại nghĩ đến việc giúp đỡ Đế Tân?" Thái Nhất nhíu mày, trực tiếp mở miệng, cắt ngang dòng suy nghĩ của Đế Tuấn.

Tay Đế Tuấn khựng lại, ngẩng đầu nhìn Thái Nhất, trên mặt lộ ra một nụ cười nói: "Việc này vi huynh cân nhắc rất rõ ràng, tịnh không phải nhất thời hứng khởi.

Việc này đối với Yêu tộc ta mà nói cũng là có chút trợ giúp..." "Với tình huống hiện tại của Yêu tộc ta, nếu không có một cỗ công đức cường đại để hóa giải, e rằng thời gian còn phải kéo dài rất lâu.

Mà con đường này của Đế Tân là con đường có thể hiệp trợ Yêu tộc ta.

Hắn muốn chứng pháp 'nhất triều nhị đế' này là nghịch thiên mà đi..." "Nhưng tu vi bản thân hắn đã là Đại La Kim Tiên cảnh, lại thêm là chủ Ân Thương, cùng với các thế lực khác hiệp trợ, muốn thành sự vẫn là không khó..." Đế Tuấn đối với việc Chuẩn Đề rời khỏi Tây Phương Linh Sơn đi đến Nhân tộc vẫn là biết được.

Bởi vì ngay từ đầu hắn liền cảm thấy Tây Phương sẽ không bỏ qua cơ hội này, cho nên vẫn luôn mật thiết quan chú Tây Phương.

Chuẩn Đề thủ đoạn tuy không ít nhưng lúc này vẫn không qua mặt được hắn.

Về phần mấy vị khác, ánh mắt không đặt tại nơi này, hiển nhiên còn có việc quan trọng khác, nghĩ đến cũng không biết chuyến đi này của Chuẩn Đề. "Còn có thế lực khác?" Thần sắc Thái Nhất dấy lên dao động.

Trong Ân Thương này, muốn nói liên quan khá lớn thì cũng chỉ có Văn Thái sư theo đường dây kia, cho dù những kẻ khác có thì cũng không tính là quá mức liên lụy.

Nhưng hắn cảm thấy Tiệt Giáo hắn là sẽ không nhúng tay vào việc này. "Chính là có thế lực khác hiệp trợ nên ta mới cảm thấy lúc này đối với Yêu tộc ta mà nói sẽ tương đối dễ dàng vài phần.

Việc này ta đã quyết định, nhân tuyển cũng đã quyết định xong, có thể thực thi rồi..." Đế Tuấn nhìn Thái Nhất, chậm rãi mở miệng nói: "Thái Nhất, chuyện phía sau của Yêu tộc cứ theo cũ mà làm, thuận tiện quan sát một chút tình hình của tám trăm chư hầu..." Thái Nhất gật đầu nói: "Ta hiểu rồi đại ca.

Hiện tại trong tám trăm chư hầu, Tây Kỳ ngược lại có vài phần

quan hệ với Xiển Giáo, những kẻ khác đều không có quan hệ quá lớn..." Đế Tuấn gật đầu nói: "Đệ mật thiết lưu ý chuyện phía sau, lại nữa chính là bản thân Yêu tộc..." Thái Nhất khẽ gật đầu, sau đó chắp tay rời khỏi đại điện.

Đế Tuấn trong lòng suy nghĩ một chút rồi cũng đứng dậy rời khỏi đại điện. ...

Ân Thương, Triều Ca thành.

Trong hoàng cung.

Đế Tân bỗng nhiên mở to hai mắt, Đế khí trong cơ thể không ngừng chấn động, hướng thẳng về một hướng nào đó. "Không biết vị tiên trưởng nào hàng lâm, hoàn thỉnh hiện thân gặp mặt!" Đế Tân song mâu hơi ngưng lại, trong miệng nhàn nhạt nói.

Đế uy trên người bao trùm đại điện, cho dù là Chuẩn Thánh sơ kỳ bình thường tại đây cũng sẽ như đi vào đầm lầy, nửa bước khó đi.

Khí thế đế hoàng lúc này của hắn xác thực khủng bố. "Ngược lại không nghĩ tới tu vi ngươi tiến triển nhanh như vậy..." Chuẩn Đề từ trong hư không bước ra, vẻ mặt tươi cười nhìn Đế Tân.

Mười mấy năm trước Đế Tân vẫn là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, trong ngắn ngủi mười mấy năm gian đã tấn thăng đến Đại La hậu kỳ (viên mãn/đỉnh phong), thủ đoạn như vậy đủ để vượt qua vô số tồn tại ở Hồng Hoang.

Đương nhiên, Chuẩn Đề biết Đế Tân là tồn tại muốn tranh đệ bát đế, tự nhiên là có chút bất đồng, trong lòng cũng càng thêm coi trọng việc này. "Tây Phương Chuẩn Đề Thánh Nhân?!" Ngay khoảnh khắc Chuẩn Đề xuất hiện, Đế Tân có thể cảm nhận được một cỗ thánh uy khủng bố ép tới khiến hắn có chút không thở nổi, Đại Đạo pháp tắc phù lục trong cơ thể đều ngừng vận chuyển.

Đạo nhân mặc cà sa màu vàng hạnh, trang phục như vậy thì chỉ có một trong Tây Phương Nhị Thánh, lại kết hợp hành tung này, nghĩ đến chỉ có vị Chuẩn Đề Thánh Nhân kia. "Chính là bản tôn!" Chuẩn Đề nghe vậy, ý cười trên mặt càng đậm, trong mắt tràn đầy vẻ hài lòng. "Chuẩn Đề Thánh Nhân hôm nay đến đây, không biết vì chuyện gì?" Đế Tân thu hồi ánh mắt, mở miệng hỏi. "Hiệp trợ ngươi!" Chuẩn Đề dạo bước tiến lên, đi đến trước người Đế Tân, mỉm cười nói. "Trợ giúp ta?" Đế Tân nhíu mày, trong lòng ý niệm ngàn chuyển. "Phải, ngươi muốn nhất triều nhị đế, việc này vốn là nghịch thiên mà đi, không dễ dàng thành công như vậy.

Lúc này thiên hạ tám trăm chư hầu phản Thương, trong đó như Tây Kỳ, sau lưng đều có bóng dáng thế lực khác, đơn độc dựa vào bản thân ngươi, e là khó mà ứng phó...

Ta Tây Phương có thể hiệp trợ ngươi, giúp ngươi bình định Nhân tộc, chứng đạo bát đế..." Chuẩn Đề chậm rãi nói. "Tây Phương muốn cái gì?" Đế Tân hỏi. "Công đức, khí vận, tu sĩ.

Những thứ này đều là thứ Tây Phương muốn..." Chuẩn Đề cười nói.

Chương 401

Nghe vậy, Đế Tân không mở miệng.

Nếu là công đức, khí vận thì khi chính mình chứng đạo đệ bát đế, những thứ này đều không khó.

Về phần tu sĩ, hắn cũng hiểu ý Chuẩn Đề, lần này những tu sĩ bị liên lụy, chỉ cần không phải người bên Ân Thương đều có thể cho Chuẩn Đề. "Tây Phương có thể xuất lực đến mức độ nào?" Đế Tân trong lòng suy nghĩ một chút rồi hỏi. "Toàn lực tương trợ!" Trong mắt Chuẩn Đề sáng lên quang mang phảng phất còn rực rỡ hơn nhật nguyệt, mỉm cười nói.

Đế Tân nghe xong, trên mặt lộ ra nụ cười: "Đã Chuẩn Đề Thánh Nhân nói như vậy, Đế Tân há có lý nào không đáp ứng.

Như vậy, hợp tác vui vẻ!" "Tốt, chỉ cần Ân Thương toàn diện giao chiến, Tây Phương ta liền toàn lực tương trợ ngươi bình định Nhân tộc, chứng đạo đệ bát đế!" Chuẩn Đề nói.

Đế Tân gật đầu, không nói gì thêm.

Chuẩn Đề cười cười, thân hình càng lúc càng mờ nhạt rồi biến mất không thấy, nhưng cỗ thánh uy nhàn nhạt kia vẫn như cũ bao trùm nơi này.

Đế Tân nhìn về phía Tây Phương, không mở miệng, ánh mắt u u không biết đang nghĩ gì.

Ân Thương trước đây thực lực xác thực không đủ, nhưng hiện tại có Tây Phương gia nhập thì đã tăng lên vài phần.

Bình định Nhân tộc, quốc vận tăng lên, cộng thêm thủ đoạn của chính mình, chứng đạo bát đế vẫn là có xác suất không nhỏ.

Nhưng đồng thời hắn cũng đang quan chú sau lưng tám trăm chư hầu, một số kẻ có bối cảnh thế lực khác, uy hiếp lớn nhất chính là Tây Kỳ.

Trước đây có lẽ lo lắng, nay có Tây Phương tương trợ liền sẽ nhẹ nhõm vài phần.

Đương nhiên, muốn nắm chắc phần thắng, những thứ này vẫn là chưa đủ.

Trừ phi còn có thế lực khác tương trợ mới được. ...

Ân Thương, Triều Ca thành.

Trong hoàng cung.

Ngay khi ý niệm trong lòng Đế Tân vừa lóe lên, liền có một cỗ cảm giác nóng rực lan tràn trong hư không.

Ngay cả Đế Tân, Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng đều cảm thấy vài phần nóng bức, đủ để thấy được lúc này nhiệt độ đã tăng lên. "Ngang!" Đế khí trong cơ thể hắn hóa thành hình rồng, hướng về phía hư không nào đó gầm lên giận dữ.

Đế Tân thuận theo hướng đó, thần sắc trên mặt lẫm nhiên, nhàn nhạt mở miệng nói: "Không biết là vị nào hàng lâm, hoàn thỉnh hiện thân." Đế Tân cũng có chút nghi hoặc, sao Chuẩn Đề Thánh Nhân chân trước vừa đi, lại có tồn tại khác tìm tới cửa.

Hơn nữa, trong cảm tri của hắn, vị này thực lực hẳn là cũng không kém Chuẩn Đề Thánh Nhân bao nhiêu.

Đều là cảnh giới đó, tất cả đều đến tìm mình sao?

Chính mình chứng đạo đệ bát đế này có nhiều người quan chú như vậy à?

Ý niệm trong lòng chợt lóe lên, ánh mắt hắn nhìn chằm chằm vào

một chỗ, đế uy trên người hạo hãn. "Ông!" Hư không chấn động, mang theo vô số gợn sóng, nhưng càng giống như bị nhiệt độ nóng rực này thiêu đốt tan chảy, kéo ra về hai bên.

Sau đó từ trong đó bước ra một thân ảnh tu trường.

Một thân đế hoàng bào màu vàng kim, khuôn mặt nho nhã lại hiện rõ vẻ đế hoàng uy nghiêm.

Cho dù là Đế Tân, đế hoàng chi uy trên người ở trước mặt kẻ này đều thua kém vô số, bởi vì hắn là kẻ thân cư Thiên Đế chi vị mấy ngàn vạn năm, Yêu tộc Thiên Đế - Đế Tuấn. "Yêu Hoàng?!" Đế Tân thần sắc hơi lẫm, trong miệng trầm giọng thốt ra hai chữ.

Tại Hồng Hoang, người có thể có đế hoàng chi uy khủng bố như vậy chỉ có Thượng Giới Thiên Đế - Yêu Hoàng Đế Tuấn, cùng với Thiên Đế của giới này là Hạo Thiên Đại Thiên Tôn.

Cho dù là Tam Hoàng, vì tình huống bất đồng cũng không có đế hoàng chi uy khủng bố như thế, đây là uy áp đến từ Thiên Đế.

Đương nhiên, đây chỉ là uy áp mang tính bổ trợ mà thôi, quan trọng vẫn là phải xem thực lực bản thân.

Bất quá thực lực Đế Tuấn cũng không tồi, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, so với Chuẩn Đề chênh lệch không quá lớn.

Chỉ có điều Đế Tân có chút hiếu kỳ là vì sao Đế Tuấn lại tới tìm mình, hơn nữa còn khéo như vậy, Chuẩn Đề Thánh Nhân chân trước vừa đi, hắn chân sau liền đến.

Nếu nói Đế Tuấn không phải vì mục đích giống Chuẩn Đề Thánh Nhân mà đến thì Đế Tân tuyệt đối không tin.

Tuy nói quan hệ giữa Yêu tộc và Nhân tộc cũng không tính là quá tốt, nhưng tạm thời vẫn chưa đến cục diện không chết không thôi, cho nên nếu Yêu tộc có chút trợ lực hiệp trợ, Đế Tân cũng sẽ không cự

tuyệt.

Đương nhiên, nếu là dưới Đại La Kim Tiên thì không cần, thứ hắn muốn chính là cao thủ, cao thủ đủ để bình định chiến loạn. "Xem ra mục đích Bản hoàng tới đây ngươi đã biết rồi." Đế Tuấn nhìn Đế Tân mỉm cười nói.

Đối với việc Đế Tân đoán được mục đích của mình cũng không kinh ngạc, rốt cuộc nhìn từ cục thế hiện tại, lại thêm Chuẩn Đề phía trước, điều này cũng không khó đoán ra. "Nhân tộc và Yêu tộc quan hệ cũng không tính là quá tốt, Yêu Hoàng nhúng tay vào Nhân tộc không sợ bên trên ra tay sao?" Đế Tân nhàn nhạt nhìn Đế Tuấn hỏi. "Đế Tân, Bản hoàng cũng không phải nhúng tay vào chuyện Nhân tộc.

Ngươi phải rõ ràng, ngươi nhất triều nhị đế nãi là nghịch Nhân Đạo mà đi, hành động này vốn dĩ không thỏa đáng, mấy vị kia tuy rằng không để ý tới việc này nhưng cũng chưa chắc sẽ tương trợ ngươi." "Huống hồ hiện tại tám trăm chư hầu phản Thương, với sức mạnh của ngươi và Tây Phương, muốn cứ thế chứng đạo bát đế vẫn chưa đủ.

Ngươi phải hiểu, hiện tại là ngươi, mà người ta hợp tác cũng là ngươi chứ không phải Nhân tộc." Đế Tuấn nhìn hắn nhàn nhạt nói.

Hắn không phải nhúng tay vào chuyện Nhân tộc.

Đế Tân đi con đường này liền đã không giống rồi, hắn tương trợ là tương trợ cá nhân Đế Tân, việc này cùng nhúng tay vào chuyện Nhân tộc vẫn là có khác biệt rất lớn.

Đế Tân không mở miệng, nhưng Đế Tuấn thấy thần sắc trên mặt hắn biến hóa liền đã biết việc này đã thành. "Nếu không có thêm thế lực tương trợ, mấy phương chư hầu kia cũng không dễ dàng bình định như vậy.

Phải biết rằng sau lưng bọn họ thế lực cũng không nhỏ." Đế Tuấn ngừng một chút rồi tiếp tục nói. "Yêu tộc có thể cung cấp bao nhiêu trợ lực?

Lại muốn đạt được cái gì?" Đế Tân mở miệng hỏi.

Tình huống hiện tại của Yêu tộc hắn cũng biết, nếu đến không phải là cao thủ thì cần làm gì? "Một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, một vị trung kỳ, một vị Đại La viên mãn, một vị trung kỳ, hai vị Thái Ất Kim Tiên cùng một đội ngũ Yêu tộc ước chừng ba ngàn quân số.

Về phần thù lao chính là công đức và khí vận." Đế Tuấn trong lòng trầm ngâm vài hơi thở rồi mở miệng nói.

Sức mạnh này đã là sức mạnh mạnh nhất hiện tại hắn có thể lấy ra được, nhiều hơn nữa Đế Tuấn cũng sẽ không cho, rốt cuộc bản thân Yêu tộc còn đang nỗ lực vì tái hiện Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không cho đến mức độ nào đó.

Chương 402

Sức mạnh như vậy đủ để hiệp trợ Đế Tân rồi.

Đế Tân gật đầu, sức mạnh hiệp trợ như vậy cũng không yếu.

Về phần công đức và khí vận làm thù lao, chỉ cần có thể thành công chứng đạo đệ bát đế, hết thảy đều sẽ có, điểm này Đế Tân vẫn không lo lắng. "Được, Bản vương đáp ứng ngươi!" Đế Tân nói.

Đế Tuấn cười cười nói: "Tốt, sau khi Bản hoàng phản hồi Yêu tộc sẽ bắt tay vào việc để bọn họ đến Nhân tộc." Dứt lời, thân ảnh Đế Tuấn đã biến mất, chỉ có cỗ nhiệt độ nóng rực kia vẫn còn lưu lại nơi này.

Đế Tân ngồi trên chủ vị, nhìn về phía Hồng Hoang đại địa, không biết đang nghĩ gì. ...

Mà vài chục năm trước, Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện. "Thiên Đế, nhúng tay vào chuyện Nhân Hoàng cũng không phải lựa chọn sáng suốt.

Lại nói, Đế Tân làm như vậy xác suất thành công vô cùng ít ỏi." Câu Trần Đế Quân Minh Tịch nhíu mày nhìn Hạo Thiên, mở miệng nói.

Hắn ngược lại không ngờ Thiên Đế hiện tại còn nhìn trúng đối tác hợp tác là Đế Tân.

Nếu là người khác thì thôi, nhưng Đế Tân làm vậy không nhất định thành công a, nếu thất bại thì phải làm sao?

Thiên Đình lại sẽ hao tổn nhân thủ và sức mạnh.

Phải biết rằng hiện tại Tam mạch thực lực không ngừng đề thăng, Đông Cực nhất mạch có Thái Thượng Lão Quân hiệp trợ đều có thể

cùng Trung Ương nhất mạch bình khởi bình tọa rồi, nếu mất đi những sức mạnh này e là sẽ tụt hậu so với Đông Cực nhất mạch. "Câu Trần trong lòng nghĩ gì trẫm tự nhiên rõ ràng, nhưng Câu Trần ngươi quên rồi sao, phía trên Thiên Đình nãi là cái gì?" Hạo Thiên trên mặt lộ ra một nụ cười, nhìn Minh Tịch hỏi ngược lại. "Phía trên Thiên Đình?" Minh Tịch nhướng mày, nhìn về phía trên Thiên Đình.

Hắn vốn định nói Đạo Tổ, nhưng nhìn thấy nơi tản phát thần quang kia, trong mắt sáng lên quang mang: "Là Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên!" "Không sai, chính là Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên.

Đây là lão sư dùng để bổ cường cho Thiên Đình của mình, tu sĩ vẫn lạc trong lần này đều sẽ lên bảng, lên trời nhậm chức.

Thiên Đình ta sẽ là người chiến thắng cuối cùng." "Lại nói, cho dù thất bại thì thế nào?

Chỉ là lên Phong Thần Bảng, đổi một phương thức tại Thiên Đình nhậm chức, tịnh không khác biệt." Hạo Thiên mỉm cười nói.

Có Phong Thần Bảng ở đây, hắn căn bản không để ý.

Thành công hay không Thiên Đình đều có chỗ tốt, cho dù những sức mạnh Thiên Đình kia vẫn lạc trong đó thì cũng là lên Phong Thần Bảng, không có gì khác nhau.

Minh Tịch nghĩ thông suốt, trên mặt cũng lộ ra nụ cười: "Thần đã hiểu, lập tức đi làm!" Nói xong, hắn chắp tay, hướng về phía Nhân tộc mà đi.

Triều Ca thành, trong hoàng cung.

Đế Tuấn đi rồi đã lâu, Đế Tân thu hồi ánh mắt, vừa định đứng dậy rời đi tiếp tục tu hành lại có một cỗ khí thế hàng lâm, lần này ngược lại không che giấu.

Ngay sau đó liền có một nam tử thân mặc ngân trang đế phục từ trong đó bước ra.

Đế Tân thần sắc hơi lẫm, khí tức trên người dao động, pháp lực vận chuyển, suýt chút nữa thì trực tiếp ra tay. "Bản quân nãi Thiên Đình Câu Trần Đế Quân, lần này tới đây là muốn cùng Nhân Vương hợp tác." Câu Trần Đế Quân nói. "Thiên Đình cũng muốn cùng Bản vương hợp tác?" Triều Ca thành, bên trong hoàng cung. "Thiên Đình vậy mà cũng muốn hợp tác với bản vương?" Đế Tân thần sắc kinh ngạc nhìn Câu Trần Đại Đế, mở miệng hỏi.

Kể từ khi Phong Thần Bảng buông xuống Hồng Hoang, cộng thêm việc bản thân muốn chứng đắc Đệ Bát Đế, đối với chuyện lần này, Đế Tân ít nhiều cũng hiểu rõ đôi chút.

Tuy việc này là Nhân tộc tự mình xử lý, Nhân đạo tự hành định đoạt diễn hóa, nhưng chỗ tốt sau cùng lại rơi vào tay Thiên Đình.

Có thể nói, Thiên Đình chính là kẻ đắc lợi nhất trong đại kiếp và Phong Thần Bảng lần này, không cần bỏ ra bao nhiêu sức lực lại có thể thu được lợi ích to lớn nhất, cũng coi như là Đạo Tổ chiếu cố ngoài ý muốn, dù sao Hạo Thiên cũng là Thiên Đế do người khâm điểm.

Cho nên, dù Thiên Đình không tham gia vào, bọn họ vẫn là kẻ hưởng lợi lớn nhất, vốn dĩ không cần thiết phải nhúng tay.

Vì vậy, Đế Tân mới cảm thấy kinh ngạc.

Thiên Đình không dưng tham gia vào chuyện này làm gì?

Lại còn coi trọng bản thân hắn ở điểm nào?

Đế Tân không rõ, nhưng nếu Thiên Đình đã muốn tìm hắn hợp tác, hắn cũng sẽ không cự tuyệt.

Dù sao đây cũng là một phần trợ lực, thứ hắn thiếu hiện tại chính

là trợ lực, có tự nhiên vẫn tốt hơn không.

Hắn cần đảm bảo xác suất thành công, trợ lực càng nhiều, hắn càng có thể nhanh chóng bình định Nhân tộc, làm được nhiều việc hơn, nâng cao quốc vận, như vậy xác suất chứng đạo của hắn cũng sẽ tăng lên đáng kể.

Cho nên, Đế Tân cảm thấy Thiên Đình đến vào lúc này, bất kể mục đích là gì, chỉ cần yêu cầu của bọn họ không quá phận, bản thân hắn vẫn có thể đáp ứng. "Nhân Vương cử chỉ bất phàm, Thiên Đế thập phần tán thưởng Nhân Vương, vì thế dự định cùng Nhân Vương hợp tác, trợ giúp Nhân Vương nhất cử chứng đạo Bát Đế!" Minh Tịch chậm rãi bước đến trước mặt Đế Tân, mỉm cười nói.

Mặc kệ Thiên Đế còn có toan tính gì khác hay không, chỉ cần lần này không làm tổn hại thực lực bản thân là được, những chuyện khác y cũng sẽ không cố kỵ quá nhiều. "Thiên Đình dự định muốn cái gì, lại có thể bỏ ra trợ lực đến trình độ nào?" Đế Tân trong lòng suy tính một hồi, mở miệng hỏi. "Nhân Hoàng công đức!" Minh Tịch cười nói, y dừng lại một chút rồi tiếp tục: "Về phần trợ lực, bản quân sẽ đích thân dẫn đầu một đội nhân mã Thiên Đình..." Sức mạnh Thiên Đình phái xuống lần này được tuyển chọn từ Câu Trần nhất mạch, mà người đứng đầu lại chính là Câu Trần Đại Đế y, để y đích thân dẫn dắt, đủ thấy Thiên Đế coi trọng việc này đến mức nào. "Công đức sao?!" Đế Tân trong lòng bàn tính, đôi mắt khẽ híp lại.

Sức mạnh trợ lực tự nhiên là không tệ, Câu Trần Đế Quân nãi là tu vi Chuẩn Thánh, hơn nữa còn vô cùng cao thâm, có y tồn tại đã là phân lượng không nhỏ, chưa kể còn các sức mạnh khác.

Về phần thù lao là Nhân Hoàng công đức, ngược lại cũng có thể chấp nhận. "Được, bản vương có thể hợp tác cùng Thiên Đình!" Đế Tân nhìn Câu Trần, mỉm cười nói. "Tốt, bản quân liền về Thiên Đình

phục mệnh, thuận tiện dẫn dắt đội ngũ tiền lai!" Minh Tịch mỉm cười, sau đó thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. "Tiếp theo, đã đến lúc toàn diện xuất thủ rồi..." Đế Tân nhìn Câu Trần Đại Đế rời đi, chậm rãi đứng dậy, nhìn về hướng tám trăm chư hầu, đôi mắt khẽ híp, một đạo hàn mang lướt qua trong đó. ...

Hồng Hoang, Đông Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung. "Lão sư, Xiển Giáo ta cùng Tây Kỳ kia có vài phần quan hệ, lần này có nên triệu hồi toàn bộ trở về?" Nhiên Đăng nhíu mày, chắp tay hỏi Nguyên Thủy.

Xiển Giáo tịnh chưa nhúng tay vào những việc này, chỉ là có chút quan hệ với Tây Kỳ, chỉ cần triệu hồi về là có thể không cần để ý đến chuyện Nhân tộc nữa.

Nhiên Đăng cũng cảm thấy không cần thiết phải để ý, chuyện của Nhân tộc đâu phải ai cũng có thể nhúng tay vào, nếu chọc giận Thánh Địa không vui, tình huống sẽ không đơn giản như vậy.

Cho nên, Nhiên Đăng mới có ý định triệu hồi toàn diện, mặc kệ việc đời.

Chương 403

"Từ khi Nhân Hoàng kỷ nguyên bắt đầu, Xiển Giáo liền đã dính dáng vào trong đó, lần này đại kiếp đã khởi, môn hạ đã có đệ tử thân mang kiếp khí, đã là tránh không khỏi..." Nguyên Thủy liếc mắt nhìn Ân Thương, tiếp tục nói: "Đế Tân một triều hai đế, là nghịch Nhân đạo mà đi, việc này không thể thực hiện.

Tây Kỳ đế tinh chuyển động, có dấu hiệu khai mở tân triều, để môn hạ đệ tử hiệp trợ Tây Kỳ..." "Đệ tử đã hiểu!" Nhiên Đăng gật đầu, lời đã nói đến thế, hắn liền minh bạch, chắp tay thi lễ rồi xoay người rời đi.

Nguyên Thủy liếc nhìn Tây Kỳ một cái rồi thu hồi ánh mắt, thần sắc ngưng trọng nhìn về phía ngoài Hỗn Độn.

Hắn luôn cảm giác có một cỗ hắc ám khủng bố sắp buông xuống. "Phải tranh thủ thời gian..." Nguyên Thủy khẽ lẩm bẩm một tiếng, sau đó tiếp tục nhắm mắt tham ngộ.

Chuyện đại kiếp hắn tịnh không quan tâm lắm, bởi hắn tính toán môn hạ không có nguy cơ vẫn lạc, tự nhiên sẽ đem nhiều tâm thần hơn đặt vào chuyện La Hầu phía sau.

Hắn cũng không biết khi nào La Hầu sẽ giáng lâm, nhưng cảm giác thời gian khủng bố kia đã không còn xa, chỉ có thể nắm chắc giai đoạn này. ...

Hồng Hoang, ngoài Đông Hải, trong Bích Du Cung. "Kim Linh, sau khi Văn Trọng giải quyết xong việc này, liền triệu hồi hắn về..." Đột nhiên, Thông Thiên mở miệng, ánh mắt nhìn về phía Kim Linh Thánh Mẫu bên dưới. "Đệ tử đã biết..." Kim Linh Thánh Mẫu đáp. "Lần này Đế Tân nghịch Nhân đạo mà đi, việc này không thể làm.

Trong Tiệt Giáo ta, kẻ thân mang kiếp khí có thể nhập kiếp ứng đối.

Vi sư tính ra, Tây Kỳ có tân chủ tướng xuất hiện, các ngươi có thể hiệp trợ Tây Kỳ quật khởi, đợi đại kiếp kết thúc lại phản hồi trong cung tu hành..." Thông Thiên nói xong, ánh mắt rơi vào trên người Đa Bảo Đạo Nhân, mở miệng nói: "Đa Bảo, việc này do ngươi an bài..." Nghe vậy, Đa Bảo Đạo Nhân lập tức đứng dậy đáp: "Đệ tử minh bạch!" Hắn dù sao cũng là Đại sư huynh Tiệt Giáo, lại là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ, lần này có hắn chủ trì đại cục Tiệt Giáo, Thông Thiên vẫn khá yên tâm.

Thông Thiên khẽ gật đầu, sau đó phất tay, mấy vị đệ tử liền chắp tay lui xuống.

Trong đôi mắt Thông Thiên kiếm quang chớp động, nhìn về hướng Hỗn Độn thế giới, hồi lâu sau mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục nắm bắt thời cơ cuối cùng. ...

Lần này Ân Thương có sự gia nhập của mấy phương thế lực, thực lực tăng lên không ít, Đế Tân hiện nay đã là một chân bước vào cảnh giới Đại La viên mãn.

Mà ở tiền phương, Văn Thái Sư đã bình định không ít chư hầu, còn lại một số dựa vào tứ đại chư hầu có thực lực khá mạnh, có thể nói hiện tại chỉ còn là chiến tranh giữa Ân Thương và tứ đại chư hầu.

Mà sau khi bình định những chư hầu kia, Văn Thái Sư liền bị cưỡng chế triệu hồi về Tiệt Giáo.

Đế Tân tuy không ngờ tới kết quả này, nhưng lần này thiếu đi một Văn Thái Sư cũng không phải vấn đề quá lớn.

Sau khi Văn Thái Sư trở về Tiệt Giáo, hắn liền dùng thế lôi đình, trong nháy mắt bình định ba vị chư hầu khác, trừ một số chư hầu nhỏ

phụ thuộc vào Tây Kỳ, phần còn lại đều đã bị bình định.

Quốc vận tăng cao, Đế Tân mượn cơ hội này trực tiếp bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, sau đó đại thủ vung lên, huy sư tiến về đất Tây Kỳ.

Đây sẽ là trận chiến cuối cùng của hắn, hắn không thể phóng túng Tây Kỳ quá lâu.

Chỉ cần bình định trận này, chứng đạo Đệ Bát Đế liền có tin tưởng rất lớn, vì thế hắn không thể để Tây Kỳ tiếp tục lớn mạnh.

Trong song phương đều có thế lực hiệp trợ, tiếp theo chính là thời khắc nhất quyết cao thấp. ...

Lần này chi viện Đế Tân, các thế lực đều đã đến đông đủ.

Phương Tây do Tâm Chúc, Tâm Trần bốn người dẫn đầu, ngoại trừ Dược Sư và Di Lặc bế quan không đến cùng một bộ phận cực nhỏ đệ tử, có thể nói chín thành sức mạnh phương Tây đều ở đây, đủ thấy họ khá coi trọng việc của Đế Tân.

Mà bên Yêu tộc, có hai vị đại yêu Chuẩn Thánh đại năng là Ngu Cương và Long Điệt, Áp Du cảnh giới Đại La viên mãn, Thân Công Báo trung kỳ, cùng với hai vị Thái Ất là Cửu Vĩ Yêu Hồ và Cửu Đầu Thanh Điểu.

Sức mạnh như vậy hiệp trợ Đế Tân, quả nhiên là lần hào phóng nhất của Đế Tuấn.

Nếu không phải Yêu tộc còn đang làm chuẩn bị cuối cùng cho việc tái hiện Hồng Hoang, có lẽ Đế Tuấn không chỉ phái ra ngần ấy thực lực.

Đương nhiên, sức mạnh bực này, cho dù ở trong Yêu tộc cũng là cử túc khinh trọng, dù sao đại yêu trong Yêu tộc, đặc biệt là cấp bậc Chuẩn Thánh và Đại La đã không còn nhiều.

Lần này vừa ra tay đã là mấy vị đại yêu, chứng tỏ sự coi trọng.

Về phần Thiên Đình, do Câu Trần Đế Quân Minh Tịch dẫn đầu, cộng thêm dưới trướng hắn tứ đại chiến tướng đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ cùng một đội nhân mã, thực lực như vậy còn cường hãn hơn cả Yêu tộc.

Có thể nói, trong ba phương thế lực, phương Tây là yếu nhất, dù sao Tâm Chúc và Tâm Trần mới là Đại La Kim Tiên viên mãn, các đệ tử khác cũng chỉ ở giữa Thái Ất và Đại La, so với Yêu tộc và Thiên Đình quả thực không cao.

Một thành sức mạnh lưu lại phương Tây mới là thực lực mạnh nhất, ngoại trừ Dược Sư và Di Lặc là hai vị Chuẩn Thánh sơ kỳ, mấy vị khác cơ bản đều từ Đại La trung kỳ đến hậu kỳ, đều là sức mạnh trung kiên của phương Tây, Chuẩn Đề tự nhiên phải đề phòng một chút.

Cũng may Đế Tân không để ý, ba phương thế lực hợp nhất, cho dù sức mạnh phương Tây không tính là quá mạnh nhưng hợp lại cùng một chỗ lại không hề yếu.

Lúc này huy sư Tây Kỳ, Đế Tân vẫn có tự tin không nhỏ.

Ngược lại nhìn về phía Tây Kỳ, tuy đã có đệ tử Xiển Giáo đến nhưng tạm thời đều là nhị đại đệ tử, cao thủ chân chính vẫn chưa tới.

Đệ tử Tiệt Giáo lúc này cũng chưa đến.

Có thể nói, trong Tây Kỳ ngoại trừ một số nhị đại đệ tử thì chỉ có một ít tán tu chống đỡ, đối mặt với Ân Thương tam phương thế lực hợp nhất, căn bản không phải đối thủ.

Nhưng đại quân Ân Thương cuồn cuộn đánh tới, tựa như hồng lưu, bôn tập mà qua, nhắm thẳng Tây Kỳ, cho dù Tây Kỳ muốn không đánh cũng không thể.

Cho nên, đại quân Ân Thương vừa đến, Tây Kỳ chỉ có thể nghênh chiến, bởi vì tị chiến căn bản vô dụng, cao thủ cấp bậc kia thì tường thành Nhân tộc không thể chống đỡ nổi.

Hai bên giao chiến một hồi, thời gian tịnh không lâu dài, Tây Bá Hầu Cơ Xương liền bị bắt, trưởng tử Bá Ấp Khảo càng là bị chém.

Ngay lúc Tây Kỳ sắp bại, đệ tử Xiển Giáo và Tiệt Giáo đuổi tới. "Hảo một cái Yêu tộc, cư nhiên còn dám nhúng tay vào chuyện Nhân tộc!" Ngay khi đệ tử hai giáo Xiển Tiệt xuất thủ nghênh chiến cao thủ tam phương thế lực Ân Thương, giữa không trung lại có một đạo thanh âm truyền đến.

Một thoáng sau, liền có một đạo thân ảnh tu trường từ trong đó bước ra.

Đệ tử hai giáo thấy vậy nhao nhao hành lễ: "Bái kiến Huyền Đô đạo huynh!" Cho dù là Đa Bảo, cũng phải hành lễ.

Huyền Đô gật đầu, lập tức thân hình khẽ động, tức thì lao về phía Ngu Cương phác sát.

Hắn nãi là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, đủ để trọng thương, thậm chí trực tiếp mạt sát Ngu Cương.

Ngu Cương lần này dựa vào thân thể Yêu tộc, gắng gượng chống đỡ công kích của Chuẩn Thánh viên mãn như Huyền Đô, tuy rằng khắp nơi rơi vào hạ phong, cũng có chút thương thế, nhưng may là không bị lạc bại trong thời gian cực ngắn.

Thấy Huyền Đô lực áp Ngu Cương, đã sắp trọng thương hắn, các đệ tử khác của hai giáo nhao nhao lao về phía đệ tử phương Tây và người của Thiên Đình, hai bên lập tức giao chiến.

Về phần đại quân hai bên, lúc này cũng tiếp tục chém giết, tử thương vô số.

Đế Tân dù sao cũng là tồn tại Đại La Kim Tiên viên mãn, lúc này cũng gia nhập vào chiến cục.

Cao thủ hai bên đánh đến thiên hôn địa ám, đại địa băng tháp, vô số hư không phá toái, linh khí yên diệt sạch không.

Thực lực Ân Thương tuy khủng bố, nhưng đệ tử Tam giáo xuất thủ, tuy không lập tức thủ thắng nhưng cũng đã áp đảo một đầu.

Chương 404

Đại quân giao chiến mấy tháng, mỗi bên tử thương vô số, dưới cái giá cực lớn, hai bên tạm thời lui binh.

Về phần cao thủ đôi bên, lúc này vẫn đang trong đại chiến.

Trận chiến này, hai bên đánh suốt mấy năm, cuối cùng Đế Tân vung tay lên, tạm thời lui đi.

Huyền Đô dẫn dắt đệ tử Tam giáo quay trở về Tây Kỳ.

Nhân tộc Thánh Địa, trong Nhân Hoàng Điện. "Tây Bá Hầu Cơ Xương này tư chất ngược lại không tệ, đối với Thôi Diễn chi đạo cũng có kiến giải của riêng mình." Phục Hy trong mắt thần quang chớp động, trong lòng trầm ngâm vài hơi thở, sau đó vươn một tay, hướng về phía hư không chộp tới.

Mà lúc này, ở xa trong đại quân Ân Thương, Tây Bá Hầu Cơ Xương vốn bị Đế Tân bắt giữ giam cầm, nhưng lúc này lại có một cỗ uy áp khủng bố buông xuống, sau đó liền thấy một bàn tay khổng lồ xuất hiện.

Một chúng cao thủ của tam phương thế lực thần sắc đại biến, bàn tay này nếu trực tiếp đập xuống, bọn họ tin rằng không ai có thể tránh thoát.

Ngu Cương, Minh Tịch đều có suy nghĩ như vậy, bàn tay này tất định là của tồn tại ở tầng thứ kia.

Cũng may bàn tay này không xuất thủ với bọn họ, chỉ trực tiếp tóm lấy Cơ Xương rồi biến mất không thấy.

Đế Tân tuy trong lòng có suy đoán, nhưng nếu Thánh Địa không nhúng tay vào chiến cuộc thì việc này cứ như vậy đi, dù sao Cơ

Xương giữ lại cũng vô dụng.

Mà tại trong Thánh Địa, Cơ Xương thấy hoàn cảnh biến hóa, trước người có một nam tử mỉm cười nhìn mình, trong lòng khẽ động, lại có thể tính ra thân phận của Phục Hy, bởi Phục Hy tịnh không che giấu hết thảy, mặc cho Cơ Xương thôi toán. "Nhân tộc Cơ Xương, bái kiến Thiên Hoàng!" Cơ Xương lập tức hành lễ. "Đem Hậu Thiên Bát Quái của ngươi triển khai cho bản hoàng xem một chút." Phục Hy gật đầu, đỡ hắn dậy rồi nói.

Hậu Thiên Bát Quái của Cơ Xương và thứ hắn truyền xuống lúc đầu không giống nhau, là bát quái do Cơ Xương có kiến giải riêng mà sáng tạo ra. "Vâng!" Cơ Xương đáp một tiếng, trong tay kết ấn, sau đó đồ án bát quái phù hiện, đem hết thảy những gì mình chưởng khống hiển hóa ra.

Phục Hy trong đôi mắt đại đạo phù hiện, tỉ mỉ quan sát, hài lòng gật đầu.

Hồi lâu sau, hắn thu hồi ánh mắt, mỉm cười với Cơ Xương: "Tốt, ngươi có kiến giải như vậy, có thể sáng tạo ra bát quái chi số thế này thực sự là hiếm có, có nguyện đi theo bên cạnh bản hoàng học tập Thôi Diễn chi đạo?" Nghe vậy, Cơ Xương thần sắc vui vẻ, nhưng lập tức nghĩ đến tình huống Tây Kỳ, không khỏi lộ vẻ ưu sầu. "Ngươi không cần lo lắng, đệ tử Tam giáo đã đi, nguy cơ của Tây Kỳ có thể giải.

Về phần Tây Kỳ, có hiện tượng hưng khởi, ngươi không cần lo âu quá nhiều, ngươi lưu lại Thánh Địa mới là kết quả tốt nhất." Phục Hy nhìn hắn, hiểu rõ suy nghĩ trong lòng hắn, lập tức mở miệng nói.

Nghe thế, Cơ Xương trong lòng không còn lo lắng, lập tức bái nói: "Cơ Xương nguyện ở bên cạnh Thiên Hoàng học tập!" Phục Hy gật đầu, sau đó dẫn Cơ Xương đến một chỗ trong điện, bắt đầu định

truyền thụ cho hắn tu hành Thôi Diễn chi đạo.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Ông!" Thái Thượng mãnh liệt mở mắt, trong đôi mắt trong veo thấy đáy sát ý dũng hiện, Nữ Oa bên cạnh cũng mở mắt ra.

Gần như cùng một thời gian, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ, Phục Hy, Toại Nhân, Tây Phương Nhị Thánh, Đế Tuấn lúc này đều mở mắt, nhìn về hướng Hỗn Độn thế giới.

Nơi đó, đang có một cỗ hắc ám khủng bố bao trùm tới.

Biết rõ việc này, đám người Nguyên Thủy, Thông Thiên thần sắc dị thường ngưng trọng, tĩnh quan sự tình tiếp theo, nếu tình thế không đúng sẽ lập tức xuất thủ.

Thái Thượng và Nữ Oa nhìn nhau, Thái Thượng ngưng thanh nói: "La Hầu đã đến, trận chiến này không đơn giản." Thái Thượng nói xong liền đứng dậy, bước ra một bước, xuất hiện trong Hỗn Độn thế giới.

Trong mắt Nữ Oa lướt qua một tia kinh ngạc, cũng đứng dậy đi về phía Hỗn Độn, chậm hơn Thái Thượng vài hơi thở.

Hai người đứng sóng vai, nhìn về nơi cách xa không biết bao nhiêu triệu triệu dặm, trên mặt thần sắc ngưng trọng.

Cách Hồng Hoang thế giới bất quá mấy chục triệu triệu dặm, tại một chỗ Hỗn Độn hư không. "Hưu!" Chỉ thấy một đạo tử quang lóe lên, sau đó hóa thành một thân ảnh, chính là Đạo Tổ Hồng Quân, thần sắc trên mặt cũng vô cùng ngưng trọng, đối với việc này không dám có chút khinh thị nào.

Hắn và La Hầu tranh đạo, nếu không phải có Thái Thượng bọn họ lấp vào chỗ hổng của Tru Tiên Kiếm Trận, e rằng bản thân hắn còn không phải đối thủ của La Hầu.

Có thể nói, thực lực khủng bố của La Hầu chỉ có mình hắn mới hiểu rõ.

Những năm gần đây, thực lực La Hầu càng thêm khủng bố, Hồng Quân Đạo Tổ càng phải cẩn thận đối đãi.

Lần trước hai bên không phân thắng bại, nhưng đó là do chưa đến mức độ kia, nếu liều chết một trận, Hồng Quân đạo nhân trong lòng cũng không cảm thấy mình có thể bình an vô sự. "La Hầu đã tới, các ngươi phải cẩn thận, việc này sợ là không đơn giản..." Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc ngưng trọng nói với Thái Thượng và Nữ Oa.

Nghe vậy, hai người gật đầu, thần sắc trên mặt không buông lỏng một phân, đối mặt với tồn tại như La Hầu, tự nhiên sẽ thập phần cẩn thận.

Thái Thượng liếc mắt nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, những năm nay tuy ông ta cũng có tham ngộ tu hành, còn có Thiên Đạo chi lực hiệp trợ, nhưng cũng không tiến triển bao nhiêu, e là chỉ lý giải thêm được vài phần cảm ngộ đại đạo mà thôi.

Về phần Thái Thượng, bản thân vẫn luôn trong quá trình tích lũy.

Hắn cảm thấy nếu mình tấn thăng Thái Cực Kim Tiên cảnh, e rằng sẽ trực tiếp vượt qua giai đoạn sơ nhập, bởi hắn vẫn luôn đè nén đại đạo tích lũy, không ngừng chồng chất.

Dưới sự hậu tích bạc phát, bỏ qua giai đoạn sơ nhập cũng là bình thường, đây cũng là Thái Thượng cố ý làm vậy.

Hiện tại thời cơ đã đến, chỉ đợi khoảnh khắc tấn thăng này. "Ma uy nồng đậm, sợ là lần này tới không chỉ có bản thân La Hầu..." Thái Thượng thần sắc túc nhiên, ngưng thanh mở miệng.

Ngày xưa từng đối mặt với Ma tộc, đối với khí tức Ma tộc và ma uy, Thái Thượng vẫn khá quen thuộc.

Ma tộc và La Hầu có ma uy cùng khí tức khác biệt nhau, cho nên Thái Thượng mới cảm thấy đại quân Ma tộc có khả năng tùy tùng La Hầu cùng đến, hơn nữa thực lực còn cường hãn hơn Ma tộc ngày xưa vô số lần.

Bất quá Thái Thượng đối với nguy cơ từ đại quân Ma tộc cũng không quá để ý, trong Hồng Hoang còn có Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ bọn họ, đối phó đại quân Ma tộc vẫn là đủ, cho dù trong đó có tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tồn tại cảnh giới này trong Hồng Hoang còn có tám vị, đủ để ứng phó.

Tệ nhất thì Nữ Oa cũng có thể hiệp trợ, chín vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Thánh Nhân, thực lực như vậy Thái Thượng không tin không điên đảo được đại quân Ma tộc.

Quan trọng hiện tại vẫn là bản tôn La Hầu.

Nhưng hiện giờ, Thái Thượng tích lũy đến tình trạng này, đã không còn nỗi lo âu như dĩ vãng, liên hợp cùng Hồng Quân Đạo Tổ trọng thương La Hầu, Thái Thượng vẫn có lòng tin.

Đến lúc đó tấn thăng, chính là hai vị tồn tại cùng cảnh giới liên thủ.

Điều Thái Thượng suy nghĩ là làm sao tối đa hóa sát thương mà thôi, bất quá cái này còn cần tùy tình huống mà định. ... "Oanh long long!!!" Không bao lâu, liền nghe một chuỗi tiếng nổ mạnh vang lên, hỗn độn chi khí tựa như từng đóa sen nở rộ, lực lượng kinh khủng liên tỏa dẫn động, quét sạch phương viên triệu ức dặm.

Hỗn Độn hư không lúc này tựa như mặt kính vỡ nát, che kín vô số vết rạn, sau đó ầm ầm vỡ vụn, mảnh vỡ cứa rách thêm nhiều hư không, dẫn động quy tắc pháp tắc trong hỗn độn phản ứng dây

chuyền, bộc phát ra lực lượng càng thêm kinh khủng. "Hoa lạp lạp!!!" Lúc này, chỉ thấy tại một chỗ Hỗn Độn hư không, vô số đạo ma khí diên thân mà ra, phảng phất như một tôn Vô Thượng Ma Tôn từ vực sâu bò ra ngoài.

Những ma khí kia tựa như bàn tay hắn, lúc này tóm lấy Hỗn Độn hư không, như muốn kéo nó ra khỏi hư vô.

Chương 405

Ma khí không ngừng dũng mãnh trào ra, triêm nhiễm vùng Hỗn Độn này, diễn hóa thành một phương Ma Vực, không ngừng tập kích về tứ phương.

Những hỗn độn chi khí cuồng bạo kia lúc này đều không phải đối thủ của ma khí, không bị thôn phệ tráng đại thì cũng không ngừng thối lui, địa thủy phong hỏa trong đó liên tục yên diệt, hình thành một vùng đất Ma Vực khủng bố. "Hống!

Hống!

Hống! ..." Trong sâu thẳm Ma Vực không ngừng truyền đến từng trận tiếng gầm giận dữ, lan truyền khắp triệu triệu ức dặm, chấn động vô số hỗn độn chi khí, hư không không ngừng vặn vẹo, phảng phất một khắc sau liền muốn vỡ nát. "Ông!" Hư không tựa như tấm rèm, từ giữa kéo ra hai bên, sau đó liền thấy một đạo thân ảnh tu trường từ trong đó bước ra, khoác trên mình y phục hắc ám cực hạn, khuôn mặt thảm bạch, trong mắt lóe lên hàn quang sấm nhân, khí tức trên người dị thường khủng bố.

Hắn chậm rãi bước ra, ma khí và hỗn độn chi khí xung quanh không ngừng thối lui tản ra. "Hồng Quân, Thái Thượng..." La Hầu nhìn Hồng Quân Đạo Tổ và Thái Thượng, nhếch miệng cười, trong ngữ khí mang theo một cỗ sát ý khủng bố. "La Hầu!" Ba người thần sắc lẫm liệt.

Lời vừa dứt, liền thấy từng đạo thân ảnh hắc ám từ trong hư không bước ra, ức vạn Ma tộc, thực lực so với Ma tộc ngày xưa cường hãn hơn không ít.

Dẫn đầu cư nhiên là tám vị cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên

và năm vị Ma tộc cấp bậc Chuẩn Thánh viên mãn, bọn họ nãi là tân ma tộc cao thủ dưới trướng La Hầu - Thất Tình Lục Dục, thực lực xác thực khủng bố. "Lần này, bản tọa sẽ mượn nhờ Hồng Hoang, đăng đỉnh tình trạng cao hơn..." La Hầu trên mặt sát ý lẫm nhiên, miệng nói lời lạnh lẽo. "Ngươi sẽ không được như nguyện..." Thái Thượng nhàn nhạt nói một câu, không biết từ lúc nào, trong tay đã nắm chặt Thí Thần Thương.

Hồng Quân Đạo Tổ trên thiên linh tử quang lấp lánh, Tạo Hóa Ngọc Điệp ẩn ẩn có thể thấy được.

Nữ Oa đầu treo Sơn Hà Xã Tắc Đồ, tay trái Địa Cự, tay phải Nữ Oa Kiếm. "Đã như vậy, vậy chỉ có tư sát!" La Hầu đạm mạc nói, đôi mắt khẽ híp, khí tức trên người lập tức cuồng bạo, vô số ma khí cùng hỗn độn chi khí ầm ầm bạo tạc. "Sát!" Một tiếng rơi xuống, tất cả Ma tộc trùng sát mà ra. ...

Ngay thời khắc Ma tộc hiện thân, tại Hồng Hoang đại địa.

Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy đứng dậy rời đi.

Bích Du Cung, Thông Thiên đứng dậy rời đi.

Địa Phủ, Hậu Thổ đứng dậy rời đi.

Nhân tộc Thánh Địa, Toại Nhân, Phục Hy đứng dậy rời đi.

Yêu tộc, Đế Tuấn lúc này cũng không cách nào chỉ lo thân mình, việc này quan hồ Hồng Hoang, hắn cũng sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Tây Phương Linh Sơn, Tây Phương Nhị Thánh đứng dậy rời đi, bất quá trước khi đi, Chuẩn Đề lưu lại thủ đoạn, đem ác thi trong thiện ác thi hợp nhất lưu lại Linh Sơn, thời khắc quan chú chuyện Nhân tộc để làm một số an bài.

Địa Tiên Phủ, Thiên Đình, Vu tộc, Nhân tộc Thánh Địa, Địa Phủ...

các thế lực đều nghiêm trận dĩ đãi, nếu có Ma tộc tiến vào Hồng Hoang tất nhiên sẽ giết chết.

Ngay khi Ma tộc giáng lâm, những tồn tại này động thân rời đi, trong trận doanh Ân Thương, Đế Tân thần sắc khẽ biến, lập tức tập hợp tam phương thế lực: "Đại thế sắp biến, phải tốc chiến tốc thắng!" Vì thế, đại quân Ân Thương lần nữa tập kết, chuẩn bị phát động công kích cuối cùng.

Mà bên phía Tây Kỳ cũng bắt đầu chuẩn bị nghênh chiến. ...

Trong Hỗn Độn thế giới. "Hưu!

Hưu!" Từng đạo thân ảnh đứng cạnh Nữ Oa, chính là tám vị trong Hồng Hoang đã đến.

Nhìn Ma tộc đang trùng sát tới, chín người nhìn nhau, lập tức lao về phía Ma tộc chém giết.

Mà Hồng Quân Đạo Tổ và Thái Thượng lúc này nghênh đón công kích của La Hầu.

Hai bên vừa ra tay liền là công kích hủy thiên diệt địa.

Nơi này tuy nằm trong Hỗn Độn thế giới, đánh nát phạm vi vô số đại thiên thế giới, khí tức khủng bố lan tràn đến cả Hồng Hoang, khiến triệu triệu ức sinh linh thần sắc kinh hãi.

Bọn họ ngưng vọng Hỗn Độn thế giới, tuy không biết xảy ra chuyện gì nhưng trong lòng lại có một cỗ hy vọng hiện lên, tín ngưỡng ngưng kết, hy vọng Hồng Hoang sở tại có thể thắng lợi. ...

Hỗn Độn thế giới, tại một vùng địa đái. "Xích!" Thái Thượng vừa ra tay, cả vùng hỗn độn xám xịt liền bị phủ lên một tầng huyết hồng chi sắc tiên diễm, dưới sắc huyết hồng, sát cơ tung hoành dũng hiện.

Một khắc sau, một đạo thương mang diệt tiên thí thần quán xuyên

mà ra, một đạo sát cơ dài chừng triệu triệu ức dặm tịch quyển đi, lưu lại trong Hỗn Độn thế giới một dải hư vô không cách nào xóa nhòa.

Tại Ma Vực sau lưng La Hầu, lập tức bị khí tức thương mang xé rách, từ giữa trực tiếp đứt đoạn, phảng phất đem cả hỗn độn chém thành hai nửa.

Giờ khắc này, cả Hỗn Độn đều đang chấn động, tất cả sát cơ trong tứ phương chi địa hóa thành từng đạo thương mang, khóa chặt La Hầu, trực tiếp đâm xuống.

Trong một thương này của Thái Thượng, La Hầu nhìn thấy đại hải vô biên vô tận hung dũng ập tới, hải lãng cuồn cuộn che khuất bầu trời, muốn dìm ngập hắn.

Trong sóng biển, mỗi một giọt nước biển đều là sát cơ, đều là thương mang.

Những sát cơ, thương mang này mỗi đạo đều sắc bén vô cùng, có thể thứ phá thương khung, tuyệt đoạn vân hải, mai táng chúng sinh, yên diệt nhật nguyệt tinh thần, phá diệt thiên địa vạn vật.

Vô biên hải lãng, vô biên sát cơ, vô biên thương mang, tránh cũng không thể tránh.

Cửu thiên thập địa, vô tận thời không trường hà, vận mệnh trường hà bắt đầu băng tháp, không cách nào đối mặt với phong mang của một thương này.

Dưới sự tịch quyển của hải lãng, vạn vật tịch diệt, hồi quy hư vô!

La Hầu tuy là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ, nhưng đối mặt một thương kinh diễm tuyệt luân, vô khả thất địch, một thương không tồn tại ở thế giới này của Thái Thượng, cũng phải lộ vẻ ngưng trọng.

Thái Thượng tuy chưa tấn thăng nhập cảnh, nhưng đạo vận của

hắn, lĩnh ngộ và chưởng khống đối với đại đạo pháp tắc xác thực đã đạt tới tình trạng này.

Đây không phải công kích của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn.

Đây là công kích mang theo đạo vận và pháp tắc chi lực của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, đủ để khiến hắn phải nghiêm túc đối đãi. "Ông!" La Hầu lật tay, một phương hắc sắc viên bàn xuất hiện, hắn thao tác cấm chế trong đó, trực tiếp chắn trước người, nghênh đón một thương này của Thái Thượng.

Một thương này tuy khủng bố, nhưng La Hầu không tin nó có thể trọng thương chính mình, dù sao giữa hai bên còn có chênh lệch cảnh giới.

Chương 406

"Đinh!" Tốc độ một thương này cực nhanh, cho dù là Nữ Oa, Thông Thiên, Nguyên Thủy... lúc này tư tự còn chưa kịp phản ứng thì thương tiêm của Thái Thượng đã rơi vào trên viên bàn của La Hầu, phát ra tiếng kim qua giao minh.

Một điểm hàn mang phù hiện, ngay sau đó thần quang yêm một thế gian!

Thần quang xung kích đến nơi nào, hết thảy hóa thành bột mịn.

Pháp tắc, quy tắc, hỗn độn chi khí, địa thủy phong hỏa, thời gian, không gian... tất cả thảy đều quy về hư không, phảng phất quay lại khởi nguyên của đại đạo, cực hạn của "Vô"!

Giờ khắc này, cho dù là Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ...

đều không kìm được phải lui ra xa không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm.

Những nơi thần quang bao trùm, hết thảy đều lặng yên không một tiếng động trở thành vùng đất hư vô, mai táng tất cả.

Cho dù là bọn họ, nhìn thẳng vào những thần quang này, đôi mắt cũng cảm thấy một tia đau nhói.

Bởi vì trong xung kích này còn ẩn chứa đạo vận và pháp tắc chưởng khống của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, vượt xa cảnh giới của bọn họ, nên dù là bọn họ cũng khó mà nhìn thẳng.

Về phần Ma tộc, dưới những xung kích này không biết đã yên diệt bao nhiêu, ngay cả mấy vị Chuẩn Thánh viên mãn trong Thất Tình Lục Dục cũng có vài kẻ vẫn lạc trong đó.

Dưới một kích này, tổn thất nghiêm trọng nhất chính là Ma tộc.

Đương nhiên, những thứ này La Hầu đều không để ý, trốn tránh không kịp mà vẫn lạc là chuyện bình thường.

Công kích lúc này cường hãn bao nhiêu La Hầu trong lòng rõ ràng nhất, cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không dám đến quá gần. "Bành!" Dưới sự bao trùm của thần quang và xung kích, đột nhiên truyền đến một tiếng khẽ vang, sau đó liền thấy một đạo huyết hồng sát cơ cùng hắc sắc thương mang tung hoành, xé rách tất cả, đem mọi thần quang xung kích giảo sát bên trong.

Không biết đã trôi qua bao lâu, phảng phất như ngàn năm, vạn năm, ức vạn năm, lại hoặc như chỉ trong một thoáng.

Đợi đến khi hết thảy khôi phục bình tĩnh, thời gian, không gian, pháp tắc quy tắc phảng phất hồi quy, vận chuyển trở lại.

Thái Thượng lui ra ức triệu dặm, dưới chân đạp nát vô số hư không.

Trong khu vực vỡ vụn, địa thủy phong hỏa dũng hiện, diễn hóa thành từng cái thế giới rồi lại không ngừng phá toái, tựa như chúa tể thế giới.

La Hầu tuy tu vi trên Thái Thượng, nhưng lúc này cư nhiên cũng bị đẩy lui ngàn vạn dặm, trên mặt có chút khó tin.

Hắn không ngờ Thái Thượng đối với đạo vận Thái Cực Kim Tiên, pháp tắc chưởng khống, đại đạo tích lũy lại tinh thâm đến mức này, quả thực nằm ngoài dự liệu của hắn.

Lúc này dưới một kích, cư nhiên bị đẩy lui khỏi khu vực này. "Hưu!" La Hầu lúc này không có thời gian tư khảo quá nhiều, mọi việc đều diễn ra trong điện quang hỏa thạch.

Ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn chưa kịp phản ứng,

một đạo tử quang đã rạch phá thời không, quán xuyên vũ trụ thương khung, trực tiếp đi tới phía trên La Hầu.

Hồng Quân Đạo Tổ không cho La Hầu thời gian suy nghĩ, lập tức tung ra lôi đình nhất kích, thời cơ này chính là để đánh cho La Hầu trở tay không kịp. "Hồng Quân!" La Hầu thần sắc băng lãnh, vung tay lên, vô tận ma khí cuồn cuộn, vô số đạo đại đạo xiềng xích quán xuyên mà ra, xuyên thấu thời gian trường hà, lao về phía Hồng Quân Đạo Tổ câu tỏa, sau đó viên bàn trong tay đánh ra, nghênh kích Tạo Hóa Ngọc Điệp.

Trong nháy mắt tiếp theo, tay phải đấm ra một quyền, nghênh kích một thương đang đánh tới của Thái Thượng.

Hắn hiện tại không dám coi thường Thái Thượng, tuy đối phương chưa tấn thăng nhưng đó chỉ là chênh lệch về sức mạnh và pháp lực, còn về lĩnh ngộ đạo, đạo vận, đại đạo pháp tắc chưởng khống, Thái Thượng còn tinh thâm hơn cả Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ bình thường.

Hắn nghĩ mãi không thông, Thái Thượng ở cảnh giới này sao có thể lĩnh ngộ nhiều như vậy?

Nếu hắn tấn thăng, chẳng phải trung kỳ như mình ở trước mặt hắn cũng khó mà chống đỡ?

Trong lòng ý niệm chợt lóe, sau đó hắn nghênh chiến Thái Thượng và Hồng Quân Đạo Tổ.

Dưới một kích của ba người, không biết bao nhiêu khu vực đại thiên thế giới bị đánh nát, vô số tiếng nổ vang rền, xung kích yên diệt vạn vật bao trùm vô số khu vực.

Thái Thượng lúc này chỉ là hiệp trợ Hồng Quân Đạo Tổ công kích, dù sao vẫn có chút chênh lệch, tạm thời chưa thể bù đắp lại.

La Hầu đối mặt với hai người, trong ngắn ngủi mấy chục năm đã

dần bị áp chế.

Tuy chưa lộ bại tích, không có thương thế, nhưng bị áp chế lại là sự thật.

Đồng thời, khi ba người giao thủ đánh vào sâu trong Hỗn Độn hư không, bọn người Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ thân hình khẽ động, lần nữa lao về phía Ma tộc phác sát.

Tuy Ma tộc chỉ có tám vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nhưng chiến đấu lực không yếu, dù bị toàn diện áp chế nhưng trong thời gian ngắn Nguyên Thủy bọn họ cũng không thể thủ thắng.

Về phần những Ma tộc khác ngược lại không đáng lo.

Cho dù có một số Ma tộc tiến vào Hồng Hoang, chỉ cần không phải cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thì dù là Chuẩn Thánh viên mãn cũng không thể gây ra sóng gió gì.

Điểm này bọn họ vẫn tin tưởng.

Hai bên đánh đến thiên hôn địa ám, phá toái vô số khu vực, không ngừng giao thủ...

Trong thế giới Hỗn Độn, tại một nơi hư không nào đó. "Sơn Hà Xã Tắc Đồ!" Nữ Oa thần sắc lạnh lùng, miệng khẽ quát một tiếng, bàn tay trắng nõn vung lên, Sơn Hà Xã Tắc Đồ thu lấy mấy trăm ức Ma tộc vào trong.

Có thể nói trong thế giới Hỗn Độn hiện tại, ngoại trừ một số Ma tộc đã tiến vào Hồng Hoang, thì những kẻ còn lại đều đã bị yên diệt trong đợt xung kích của cao thủ hai bên trước đó, đặc biệt là dưới dư chấn từ đòn va chạm giữa Thái Thượng và La Hầu.

La Hầu lần này mang theo Ma tộc, tuy số lượng chỉ hơn ngàn ức, nhưng thực lực đều khá cao, thấp nhất cũng là tu vi Kim Tiên, mức tu vi này đã là không thấp.

Nếu không phải thực lực cao thủ hai bên quá mức khủng bố, dư chấn lan đến khiến số lượng vẫn lạc quá nhiều, thì lúc này cũng không chỉ còn lại vài trăm ức như vậy.

Nữ Oa biết rõ, số Ma tộc tiến vào Hồng Hoang chỉ khoảng vài chục ức, hai vị Chuẩn Thánh viên mãn và mười mấy Ma tộc cảnh giới Chuẩn Thánh còn lại cũng đều đã tiến vào Hồng Hoang.

Nhưng nàng tịnh không để ý, những kẻ đó đối với Hồng Hoang mà nói cũng chẳng tính là gì, cứ coi như để cho chúng sinh luyện tay.

Một bên khác, kiếm quang của Nữ Oa không ngừng đánh ra, dưới sự công kích tiên thiên, để lại một đạo vết tích thật sâu. "Xích!" Thông Thiên tay trái cầm Tru Tiên Kiếm, tay phải cầm Thanh Bình Kiếm, kiếm ý bao trùm quanh thân, xuyên thủng thương khung Hỗn Độn, kiếm khí hỗn độn bốn phía đánh nát tứ phương thành cái sàng.

Hai đạo kiếm mang không ngừng trảm xuống, khiến cao thủ Hỗn Nguyên Ma tộc đối phương gian nan chống đỡ.

Lại một bên khác, Nguyên Thủy xoay chuyển Bàn Cổ Phiên, hết thảy vỡ nát bên trong, kiếm khí hỗn độn bay vụt ra, trảm tứ phương hoàn vũ dưới kiếm khí.

Toại Nhân nắm lấy Toại Nhân Tân Hỏa uẩn hàm hỗn độn chi hỏa, áp chế cao thủ Ma tộc không dám tiến lên, không ngừng bại lui.

Phục Hy vung tay, Thiên Cơ Kỳ Bàn diễn hóa tinh thần đại hải, Tiên Thiên Bát Quái bao trùm thương khung, âm dương giảo sát, tinh thần trụy lạc, thiên quy phác họa quy tắc, yên diệt thiên địa vạn vật, vũ trụ thương khung. "Nhất bút luân hồi đoạn sinh tử!" Hậu Thổ một bút vạch xuống, đoạn khai sinh tử, lực lượng Minh Đạo cuộn trào ra, thôn phệ sinh mệnh lực của cao thủ Ma tộc.

Tây Phương Nhị Thánh, Đế Tuấn lúc này cũng đều phân phân xuất

thủ, áp chế đối phương.

Chương 407

Tuy nhiên về mặt số lượng cao thủ Hồng Hoang chiếm ưu thế, nhưng tám vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của đối phương thực lực cũng thập phần khủng bố, tuy bị áp chế nhưng muốn toàn diện thủ thắng trong thời gian ngắn cũng không quá khả thi.

Nhưng đám người Nữ Oa, Nguyên Thủy cũng không vội, hiện tại đã áp chế được, đối phương liền kiên trì không được bao lâu.

Chỉ cần thời gian kéo dài, liền đủ để mạt sát bọn hắn.

Chỉ cần có một vị bị mạt sát, hủy diệt Đại Đạo và bản nguyên, khiến hắn triệt để vẫn lạc, như vậy ưu thế về số lượng liền đủ để bọn họ mạt sát toàn bộ đám cao thủ Ma tộc này, dù sao dưới sự liên thủ, uy lực quả thực khủng bố.

Mà tại một chỗ hư không Hỗn Độn khác.

Cục diện La Hầu lấy một địch hai lúc này vẫn đang tiếp diễn.

Thái Thượng đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, trong khánh vân thanh quang lấp lánh, Càn Khôn Đỉnh bao trùm bên trong, căn bản không sợ công kích của La Hầu.

Tam Thanh đạo nhân lúc này không ngừng kết ấn, lực lượng kinh khủng không ngừng truyền đến quanh thân Thái Thượng.

Hắn cầm trong tay Thí Thần Thương, không ngừng công kích về phía La Hầu, sát cơ lẫm liệt hàn lãnh tung hoành, thương mang yên diệt hết thảy, không ngừng đâm xuống La Hầu.

Hư không bốn phía không ngừng vỡ nát, tựa như mặt gương bị đập vỡ, hóa thành đại dương mảnh vỡ, ập về phía La Hầu. "Hoa lạp lạp!!!" Thái Thượng vung tay lên, vô số Đại Đạo pháp tắc hóa thành

xiềng xích Đại Đạo, lao về phía quanh thân La Hầu khóa lại.

Lại có Đại Đạo chi lực khủng bố hóa thành từng đạo kiếm phong, phong mang vô cùng, khí tức lẫm liệt khiến người ta lạnh gáy, còn chưa đối mặt đã nảy sinh ý muốn lui bước.

La Hầu nhíu mày, Thái Thượng tuy chỉ là hiệp trợ công kích, nhưng mỗi một đạo công kích của hắn mình đều không dám coi thường, cần phải cẩn thận ứng đối.

Nhưng đổi lại, công kích của Hồng Quân Đạo Tổ lại càng khủng bố, đều là ở cùng đẳng cấp, còn khủng bố hơn cả công kích của Thái Thượng.

Cũng chính vì như thế, La Hầu lúc này mới bị Thái Thượng và Hồng Quân Đạo Tổ liên thủ áp chế, khó có thể xoay chuyển cục diện.

Hơn nữa, cục diện này một khi thành hình, muốn phá vỡ đã là rất khó thay đổi. "Oanh long!!!" Từng đạo hắc mang, tử mang giao thoa tung hoành, gây ra vô số cơn bão hỗn độn, sau đó lại không ngừng bạo nổ, thanh không yên diệt vô số khu vực.

Những xung kích đó không biết đã bao phủ bao nhiêu triệu triệu ức dặm, trong Hỗn Độn, nếu có một số Hỗn Độn dị thú trốn tránh không kịp, e rằng chỉ đành vẫn lạc dưới những xung kích này.

Tại khu vực ba người Thái Thượng giao thủ, thời không Hỗn Độn không ngừng chấn động, phảng phất khó có thể thừa nhận cỗ xung kích này quét qua.

Thái Thượng cùng Tam Thanh đạo nhân trong khánh vân lúc này tiến vào một trạng thái cực hạn không minh, tâm thần dung nạp Đại Đạo, thức hải pháp tắc lưu chuyển, đạo vận dũng hiện, thanh âm Đại Đạo không ngừng hồi vang trong đó.

Công kích trong tay hắn không ngừng đánh ra, nhưng đạo vận xen

lẫn trong đó, Đại Đạo pháp tắc chi lực...

đều đang không ngừng dung hợp, thăng hoa.

La Hầu trong lòng càng đánh càng kinh, Thái Thượng đây là đang mượn mình để ma hợp sự chưởng khống đạo vận và Đại Đạo pháp tắc của cảnh giới này, trong giao chiến ấn chứng tự thân, đạt tới sự dung hợp thăng cấp nhanh chóng.

Hắn khẽ híp đôi mắt, tuy rất muốn đem tất cả công kích nhấn chìm về phía Thái Thượng, nhưng Hồng Quân ở bên kia lại khiến hắn khá đau đầu, chỉ có thể chuyển phần lớn tâm thần công kích sang Hồng Quân.

Hồng Quân Đạo Tổ lúc này cũng biết rõ tình huống của Thái Thượng, hắn minh bạch, chính trong thời cơ này Thái Thượng sẽ tấn thăng.

Hắn cũng muốn Thái Thượng vào lúc này trực tiếp trọng thương La Hầu.

Cho nên, hắn hiện tại không thể để công kích của La Hầu ảnh hưởng đến giai đoạn dung hợp tấn thăng cuối cùng của Thái Thượng.

Hắn chỉ cần kiềm chế hơn phân nửa công kích là được, những thứ khác hắn không cần lo lắng, công kích và phòng ngự của Thái Thượng đều thập phần khủng bố, không cần lo những công kích kia gây ảnh hưởng cho hắn.

Trong Thí Thần Thương của Thái Thượng, đạo vận và pháp tắc chi lực càng thêm tinh thâm, tất cả cấm chế trong thương lúc này đều sáng lên thần quang, uy lực khủng bố đang không ngừng tăng lên.

Đại Đạo của hắn lúc này dĩ nhiên đã bắt đầu lột xác tấn thăng.

Cùng lúc đó, trong thế giới Hồng Hoang.

Thiên Đình, trong vô tận hư không.

Thái Thượng Lão Quân và Thanh Minh đám người lăng không mà đứng, nhìn Ma tộc xuyên qua thế giới bích lũy, thần sắc dị thường băng lãnh. "Sát!" Thái Thượng Lão Quân thần sắc lẫm nhiên, tay vung xuống, một đạo hàn mang khủng bố tung hoành triệu ức dặm, nơi đi qua vạn vật quy khư.

Một vị cao thủ Ma tộc Chuẩn Thánh viên mãn lúc này còn chưa kịp để kháng, liền đã bị kích hủy Đại Đạo bản nguyên, triệt để vẫn lạc.

Ba vị Đại Đế bọn Thanh Minh thần sắc biến đổi, thực lực của Thái Thượng Lão Quân quá mức khủng bố, một cái chiếu diện đã mạt sát một vị Chuẩn Thánh viên mãn, cái này sợ là muốn vượt qua Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rồi a?

Trong một mạch trung ương, Hạo Thiên lúc này thần sắc nhìn không ra thâm thiển, nhưng dưới đáy mắt, một tia kiêng kị chợt lóe lên.

Hạo Thiên không nghĩ quá nhiều, thao túng Hạo Thiên Kính, bắt đầu diệt sát Ma tộc.

Không chỉ Thiên Đình, lúc này các Thánh Địa, Tam Giáo chi địa, vô luận là có tham dự nhân tộc chi chiến hay không, đều ra tay.

Vu Yêu nhị tộc, Địa Phủ các thế lực lúc này cũng đều ra tay diệt sát những Ma tộc tiến vào Hồng Hoang.

Thái Thượng Lão Quân lúc này không tiếp tục ra tay nữa, thần sắc đạm mạc nhìn xem hết thảy.

Hồng Hoang chúng sinh sau một thoáng kinh sợ liền bắt đầu xuất thủ công kích Ma tộc, bại thế của Ma tộc dĩ nhiên đã xuất hiện.

Thực lực của mấy phương thế lực kia cũng không nhỏ, hắn tịnh

không lo lắng những thứ này.

Thái Thượng Lão Quân ánh mắt u u, mạc danh nan trắc, phảng phất xuyên thấu vô tận thời không trường hà, nhìn về một nơi sâu thẳm. "Thời cơ, cũng sắp rồi..." Thái Thượng Lão Quân trong lòng thầm nói một tiếng, hồi lâu sau mới thu hồi ánh mắt.

Hai bên tuy cách nhau khá xa, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được vài phần tình huống của bản tôn.

Bản tôn lúc này đang trong quá trình dung đạo, đi bước cuối cùng, thời cơ đã đến, tấn thăng đã là chuyện ván đã đóng thuyền. "Ngược lại là kỳ vọng, sẽ có dị tượng như thế nào dũng hiện..." Thái Thượng Lão Quân trong lòng thầm cười, liếc nhìn mấy phương thế lực lúc này đã đến giai đoạn thu vĩ, thân hình khẽ động, quay trở về Đâu Suất Cung.

Những chuyện kia đều không tính là nghiêm trọng, Ma tộc sắp bị giảo sát hoàn thành.

Về phần trong Hỗn Độn, chín vị đấu tám vị, nghĩ đến cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, hắn không lo lắng, quay về Đâu Suất Cung đợi bản tôn Thái Thượng tấn thăng. ...

Thế giới Hỗn Độn. "Xích!" Một tiếng kiếm minh vang vọng tứ phương, một đạo kiếp quang tựa như sơ hiện lúc khai thiên tích địa, đột nhiên tung hoành mà ra, hoành khóa thời không trường hà, giáng lâm phía trên một tôn cao thủ Ma tộc. "Bành!" Một tiếng vang rõ ràng, sau một khắc liền thấy vị cao thủ Ma tộc kia bị Thông Thiên một kiếm chém bay, huyết vụ đầy trời.

Tu vi của hắn thấp hơn Thông Thiên vài phần, ngạnh tiếp một kiếm của Thông Thiên tự nhiên thụ thương.

Thông Thiên, Nguyên Thủy và Nữ Oa nhìn nhau, sau đó ba người áp chế Ma tộc đối phương, bắt đầu hợp vây lại. "Tru Tiên Kiếm Trận,

khởi!" Sau khi ba người hợp vây, đưa ba vị cao thủ Ma tộc đến một phương vị, trong mắt Thông Thiên kiếm quang tung hoành giao thoa, tay kết ấn.

Chương 408

Tức thì bốn đạo kiếm quang huyền phù ở bốn phương vị Đông Nam Tây Bắc, một phương kiếm trận khủng bố hình thành, bao trùm triệu triệu ức chi địa, đem ba vị cao thủ Ma tộc nhốt vào trong.

Trên kiếm trận, trận đồ lưu chuyển, đại trận vận hành, vô số kiếm khí hỗn độn trảm xuống.

Tru Tiên Kiếm Trận lúc này hóa thành đại dương kiếm khí, từ bốn phương tám hướng cuộn trào tới, mỗi một đạo kiếm khí hỗn độn đều có uy lực toàn lực nhất kích của Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, uy thế vô song.

Ba vị cao thủ Ma tộc thần sắc trầm xuống, trong mắt hiện lên vẻ ngưng trọng.

Không ngờ chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, Thông Thiên, Nguyên Thủy và Nữ Oa liên thủ phong tỏa hư không Hỗn Độn, phong tỏa thời không trường hà, vận mệnh trường hà, sau đó bố hạ đại trận khủng bố này bao vây bọn hắn.

Sự khủng bố của trận này khiến ngay cả cảnh giới Hỗn Nguyên như bọn hắn cũng cảm thấy tim đập nhanh.

Một đợt công kích này đánh xuống, bọn hắn liền cảm nhận được chỗ khủng bố của trận này.

Lại thêm ba vị tồn tại hậu kỳ là Thông Thiên, Nguyên Thủy và Nữ Oa, trái tim bọn hắn chìm xuống đáy cốc.

Đám người Hậu Thổ, Toại Nhân nhìn thấy ba người Thông Thiên tiến vào trong kiếm trận liền không cần lo lắng nữa, đợi đến khi kiếm trận triệt tiêu, ba vị kia định nhiên cũng sẽ vẫn lạc.

Mà năm vị cao thủ Ma tộc còn lại thấy cảnh này, thần sắc cũng âm trầm ngưng trọng, ba vị kia e là lành ít dữ nhiều.

Mà bên phía chính mình, công kích đồng dạng khủng bố, mấy vị này đều là tồn tại đỉnh tiêm, cũng không dễ dàng gì.

Bọn hắn lúc này chỉ có thể chờ đợi Ma Tổ bên kia có chỗ kiến thụ, nếu không thì bọn hắn cũng khó mà chống đỡ được bao lâu.

Mới ngắn ngủi vài trăm năm đã tiết tiết bại lui, nếu không phải cảnh giới này không dễ dàng vẫn lạc, bọn hắn đoán chừng đã sớm chết trong đó rồi.

Cho nên nói, hiện tại muốn xoay chuyển cục thế, phải dựa vào Ma Tổ.

Trong Hồng Hoang, Ma tộc dĩ nhiên đã bị tiêu diệt hầu như không còn, đây cũng là hết cách, thực lực mấy phương thế lực kia xác thực không tệ, cũng nằm trong dự liệu, mấy vị cao thủ Ma tộc trong lòng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Dù sao chiến hỏa như vậy, quyết định vẫn là ở tầng cao.

Hiện tại tất cả hy vọng chính là Ma Tổ.

Bọn hắn một bên gian nan chống đỡ, một bên hy vọng Ma Tổ đắc thắng tới, xoay chuyển cục thế. ...

Thế giới Hỗn Độn, không biết tại thời không nào.

La Hầu lúc này cũng rất muốn xoay chuyển cục thế, nhưng Hồng Quân Đạo Tổ dù sao cũng là tồn tại cùng đẳng cấp với hắn, Thái Thượng lại đang không ngừng dung đạo, thực lực không ngừng tăng lên, công kích càng phát ra lẫm liệt khủng bố, muốn xoay chuyển cục thế xác thực không quá hiện thực.

La Hầu trong lòng có vài phần không hiểu, lần trước hắn đến

Hồng Hoang còn chưa có nhiều Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên như vậy.

Chín vị a!

Tròn chín vị tồn tại đỉnh tiêm!

Cảnh giới này nếu dễ dàng bước qua như vậy, hắn năm đó cần gì phải giãy dụa, phá đạo như thế?

Hắn nghĩ mãi không rõ, những năm này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì sao lại mọc ra thêm mấy vị kia?

Chính mình bao năm qua vất vả bồi dưỡng mới có được tám vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vốn tưởng áp đảo Hồng Hoang một đầu.

Nhưng không ngờ Hồng Hoang cư nhiên có chín vị đỉnh tiêm tồn tại, cộng thêm Thái Thượng là mười vị!

Đây cũng không phải tình cảnh dễ dàng tấn thăng, vì sao Hồng Hoang những năm này có thể làm được đến bước này?

La Hầu nếu biết rõ trong chuyện này có công lao rất lớn của Thái Thượng, không biết sẽ cảm tưởng thế nào?

Khả năng trong lòng sẽ hận cực Thái Thượng đi!

Nhưng hắn hiện tại liền đã rất hận Thái Thượng rồi, kẻ này lấy mình để dung đạo, Hồng Quân ở một bên toàn lực áp chế, mình căn bản không cách nào xoay chuyển cục diện.

Nếu thời gian kéo dài, hắn biết kết quả là gì.

Chính mình tự nhiên không có vấn đề gì, nhưng tám vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thuộc hạ thì sao?

Vậy sẽ không giống nhau.

Nếu thời gian kéo dài, tám vị thuộc hạ kia rất có thể sẽ vẫn lạc trong tay đám người kia.

Đây chính là tâm huyết bồi dưỡng nhiều năm của hắn, có tác dụng rất lớn.

Hắn biết rõ nhị đệ và tam đệ của Thái Thượng đều là tồn tại không tầm thường, thực lực thông thiên, thời gian lâu dài, mấy vị kia khẳng định có thể mạt sát cao thủ Hỗn Nguyên dưới trướng hắn.

Cho nên, La Hầu lúc này cần phải toàn lực xoay chuyển cục diện. "Ông!" Viên bàn màu đen trong tay hắn phát ra từng trận khẽ kêu, ma khí màu đen cuộn trào quét ra tứ phương, sau đó liền thấy một đạo quang trụ màu đen cực hạn bắn mạnh về phía Thái Thượng. "Xích!" Một điểm hàn mang phá ra, nơi đi qua toàn bộ sụp đổ, hết thảy trở về điểm nguyên khởi của Đại Đạo.

Đạo quang trụ này tuy khủng bố, nhưng dưới thương mang lại không ngừng vỡ nát.

Thái Thượng đột nhiên mở hai mắt, nhìn La Hầu, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Thấy thế, La Hầu thần sắc trầm xuống, xem ra tiến triển của Thái Thượng không chậm, hiển nhiên đã đến điểm tới hạn rồi, nếu trong khoảng thời gian này không thể xoay chuyển cục thế, vậy thì chính mình sẽ gặp đại phiền toái. "Hưu!" Một đạo tử quang đột nhiên quét tới, cắt đứt suy nghĩ của La Hầu, hắn chỉ có thể ra tay chống đỡ.

Mà một bên khác, trong khánh vân xích hồng của Thái Thượng, Tam Thanh đạo nhân đứng dậy, hóa thành ba đạo lưu quang trực tiếp độn nhập vào thiên linh cái của Thái Thượng.

Trong đôi mắt hắn tràn ngập thanh quang lấp lánh, ấn ký Thái

Thanh nơi mi tâm tỏa ra quang mang và đạo vận nhàn nhạt. "Là thời điểm đi bước cuối cùng rồi..." Hắn nhìn La Hầu, Thí Thần Thương trong tay nắm chặt thêm một phần, hắn dĩ nhiên đang ở nơi điểm tới hạn, hiện tại Tam Thanh đạo nhân hợp nhất, định mượn nhờ La Hầu phá vỡ điểm tới hạn này, triệt để tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên. "Xích!" Trong một sát na của ức vạn phần, Thái Thượng dĩ nhiên xuất thủ, lao về phía La Hầu. ...

Trong thế giới Hỗn Độn. "Sát!" Thái Thượng thần sắc lẫm nhiên, sát ý trong mắt dũng hiện, một tiếng quát ra, tất cả sát cơ, tất cả thương mang lúc này toàn bộ khóa chặt La Hầu, hoảng như cuồng phong bạo vũ ập xuống, tựa muốn đánh La Hầu thành cái sàng.

Sát cơ và quang mang huyết hồng xé rách ma vực màu đen nơi La Hầu đứng, khiến tứ phương chi địa chìm trong một thế giới huyết sắc: Sát lục, tử vong!

La Hầu trong lòng kinh hãi, Thái Thượng đối với sự chưởng khống đạo vận và pháp tắc của Thái Cực Kim Tiên càng phát ra tinh thâm, nếu bước này đạp qua, chính mình sẽ gặp phiền toái rất lớn, bởi vì còn có Hồng Quân Đạo Tổ cùng đẳng cấp.

Lấy một địch hai, lại là hai vị tồn tại cùng đẳng cấp, La Hầu không có tự tin này.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy tình huống của Thái Thượng lúc này, trong lòng khẽ gật đầu.

Chương 409

Dự tính của Thái Thượng cũng như hắn phỏng đoán trước đó, chính là muốn tấn thăng khi đối mặt La Hầu, sau đó quay lại cho hắn một đòn trí mạng.

Bước này trước đó là phỏng đoán, hiện tại liền là khẳng định.

Nếu không phải như thế, Hồng Quân Đạo Tổ có thể khẳng định Thái Thượng đã sớm tấn thăng đến cảnh giới này rồi, dù sao lấy tu vi của hắn, đối với sự chưởng khống Đại Đạo dĩ nhiên có thể xung kích cảnh giới này, cũng sẽ không đợi đến bây giờ.

Mà tình huống hiện tại, Thái Thượng hiển nhiên không chỉ đơn giản là muốn tấn thăng, hắn đang dung hợp đạo vận của chính mình, sự chưởng khống đối với Đại Đạo pháp tắc còn tinh thâm hơn so với lúc sơ nhập cảnh giới này.

Hắn ở cảnh giới này tự nhiên nhìn rất rõ, đạo vận và Đại Đạo pháp tắc mà Thái Thượng chưởng khống lúc này dĩ nhiên đã tiếp cận Thái Cực Kim Tiên trung kỳ.

Một khi tấn thăng, liền sẽ là sơ kỳ đỉnh phong.

Tình huống như vậy, trước hắn căn bản không dám nghĩ, hắn cũng chưa từng làm chuyện như vậy.

Nhưng Thái Thượng lại minh minh bạch bạch bày ra, hắn trong lòng tuy chấn kinh nhưng cũng có thể hiểu được.

Thái Thượng tích lũy lâu như vậy, đối với lĩnh ngộ Đại Đạo, đối với chưởng khống Nhân Đạo có thể tinh thâm đến mức này cũng là bình thường.

Như vậy, trực tiếp trọng thương La Hầu, Hồng Quân Đạo Tổ cảm

thấy không phải việc gì khó.

Đương nhiên mấu chốt hiện tại là trước tiên toàn lực áp chế La Hầu, để Thái Thượng bước qua bước cuối cùng này. "Bành!" Tạo Hóa Ngọc Điệp hung hăng đập xuống, hắc mang và tử mang va chạm, hai đạo quang mang giao chức cuộn trào, tức thì thấy La Hầu bị chấn lui ức triệu dặm.

Hắn còn chưa ổn định thân hình, công kích của Thái Thượng và Hồng Quân Đạo Tổ lại lần nữa rơi xuống.

Hắn không lo được cái khác, chỉ có thể toàn lực xuất thủ ngăn cản.

Ba người lúc này lần nữa giao chiến cùng một chỗ, đánh nát vô số khu vực.

Tuy vẫn bị áp chế, nhưng La Hầu đã toàn lực tìm kiếm phương pháp đột phá cục diện, không thể tiếp tục thế này.

Tuy không dễ dàng như vậy, nhưng hắn tự nhiên sẽ không từ bỏ.

Trong Hỗn Độn, Tru Tiên Kiếm Trận không ngừng vận chuyển, lại thêm Thông Thiên, Nguyên Thủy và Nữ Oa, lúc này đã là toàn lực mạt sát ba vị cao thủ Ma tộc.

Mà sáu người còn lại đối mặt năm vị cao thủ Ma tộc, ưu thế cực lớn, tin tưởng không bao lâu sẽ có cao thủ Ma tộc vẫn lạc.

Chỉ cần lỗ hổng cục thế này mở ra, cao thủ Ma tộc liền sẽ binh bại như núi đổ.

Mấu chốt hiện tại chính là mấy vị trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Trong Hồng Hoang, mấy trăm năm nay, tất cả Ma tộc xâm nhập dĩ nhiên đã bị tru sát hầu như không còn.

Ma tộc cũng là chủng tộc không tầm thường, nếu không phải mấy

phương thế lực kia thực lực cường hãn, đơn thuần dựa vào sinh linh Hồng Hoang thì vẫn không chém giết xong nhanh như vậy.

Bất quá lần này bọn họ cũng đã kiến thức qua Ma tộc, cũng được ma luyện, thực lực sẽ càng thêm đề thăng.

Đồng thời, bọn họ lúc này cũng biết rõ trong Hỗn Độn, những trận khí tức khủng bố và xung kích truyền đến chính là mấy vị đỉnh tiêm tồn tại của Hồng Hoang đang chống lại cao thủ Ma tộc.

Tuy bọn họ không rõ kết quả thế nào, nhưng trong lòng vẫn hy vọng Hồng Hoang có thể thắng.

Dù sao nếu Ma tộc thắng, Hồng Hoang sẽ rơi vào kết cục gì không ai biết, nhưng có thể khẳng định một điểm, đó là Hồng Hoang sẽ không dễ chịu, khả năng sẽ là kết quả tồi tệ nhất.

Vô số sinh linh ngẩng đầu ngưng vọng thế giới Hỗn Độn trên chín tầng trời, trong mắt mang theo vẻ mong đợi.

Thời gian nhoáng một cái, lại là mấy chục năm trôi qua, Hồng Hoang dần dần từ trong sự xâm nhập của Ma tộc bình ổn lại.

Ân Thương, trong quân trướng đại quân. "Ma tộc trong Hồng Hoang dĩ nhiên đã bị mạt sát hầu như không còn, còn lại e là chỉ có cao thủ Ma tộc..." Minh Tịch thân là Câu Trần Đế Quân, lúc này biết được vẫn là tương đối nhiều, dù sao Thiên Đình lập trên ba mươi ba tầng trời, tự nhiên biết được nhiều hơn một chút. "Hiện tại Hồng Hoang nhất phương tình huống thế nào?" Đột nhiên, Đế Tân đưa mắt nhìn về phía Minh Tịch, mở miệng hỏi. "Từ khí tức dật tán vào Hồng Hoang hiện tại mà xem, Hồng Hoang nhất phương chiếm cứ ưu thế, nhưng kết quả cuối cùng thế nào tạm thời còn chưa thể biết." Minh Tịch nghe vậy, nhìn Thiên Đình một cái rồi nói với Đế Tân.

Nghe vậy, Đế Tân và Ngu Cương gật đầu.

Thế lực của bọn họ đều có người đi tới thế giới Hỗn Độn giao chiến, đối với tình huống trong đó tự nhiên là phải quan tâm vài phần, đó cũng là chuyện quan hệ đến cả Hồng Hoang. "Đã như vậy, nghĩ đến trong thời gian ngắn cũng không phân ra kết quả.

Trong khoảng thời gian này, chúng ta cần phát động quyết chiến cuối cùng, tranh thủ trước khi chuyện này bình định có thể nhất thống Nhân tộc." Đế Tân trong lòng suy nghĩ một chút, thần sắc nghiêm nghị nói với đám người.

Đám người gật đầu, đây xác thực là một biện pháp tốt, đợi đến khi mấy vị kia quay về, chỉ cần hết thảy có thể bình định lại, thì việc này cũng coi như đã định. "Nhưng thực lực bên ta vẫn tương đối bạc nhược vài phần." Áp Du nhướng mày, mở miệng nói.

Tuy bọn họ có vài vị Chuẩn Thánh tồn tại, nhưng đối phương Tây Kỳ, đệ tử Tam Giáo dường như càng nhiều. "Yêu Thánh không cần lo lắng, Tây Phương Chuẩn Đề Thánh Nhân ta đã có an bài." Một bên, Tâm Trần mỉm cười nói. "A?!" Nghe vậy, đám người hai mắt tỏa sáng, đã như vậy thì có hy vọng rồi. "Không biết, Chuẩn Đề Thánh Nhân định làm thế nào?" Đế Tân hỏi. "Lão sư khả năng phân thân thân lâm nơi này!" Tâm Trần nói.

Đám người thần sắc khẽ biến, tuy chỉ là phân thân, nhưng cũng không phải Chuẩn Thánh viên mãn có thể ngăn cản, nếu là như vậy, thắng toán của bọn họ không nhỏ. "Đã Tây Phương làm đến bước này rồi, Thiên Đình ta tự nhiên không thể lạc hậu, bản quân đã hướng Thiên Đế xin thêm một vị Chuẩn Thánh, ba vị Đại La tương trợ." Câu Trần Đế Quân trong lòng khẽ động, nhìn mọi người mỉm cười nói. "Đã như vậy, ta cũng hướng Yêu Hoàng xin thêm một vị Yêu Thánh và hai vị Yêu Vương!" Ngu Cương suy nghĩ xong liền mở miệng. "Tốt tốt tốt, chư vị tương trợ như thế, bản vương sau khi chứng đạo Bát Đế, định nhiên sẽ không quên lời hứa năm xưa." Đế Tân cười lớn,

như vậy phần thắng quyết chiến đã tăng lên không ít.

Sau đó, Đế Tân liền để bọn họ riêng phần mình đi thỉnh viện quân, chờ đợi hết thảy đến đông đủ liền có thể bắt đầu.

Tây Phương, trên Linh Sơn. "Không ngờ Ma tộc khủng bố như thế, bất quá có bọn họ đỉnh lấy, cũng không có đại sự gì.

Còn may bản tôn lưu ta tại đây, nếu không chuyện Nhân tộc còn có biến số.

Bất quá lần này phải thừa cơ hội, cũng như đem Đế Tân đưa lên vị trí kia.

Đợi đến khi gạo đã nấu thành cơm, liền không còn biến số gì nữa." Chuẩn Đề Ác Thi vọng về nơi Nhân tộc, trong miệng trầm giọng nói.

Dứt lời, hắn liền truyền tin cho Dược Sư cùng các đệ tử Tây Phương khác, ngoại trừ Di Lặc dẫn đầu mấy chục vị đệ tử trấn thủ Linh Sơn, những người khác toàn bộ đi theo hắn cùng nhau tiến về Nhân tộc.

Chuẩn Đề Ác Thi lần này làm đến bước này có thể nói là đại thủ bút, ngoại trừ mấy chục đệ tử và Di Lặc, những người khác đều xuất động, bao quát cả chính hắn.

Dung hợp Thiện Thi, thực lực của hắn không phải bình thường, dĩ nhiên đã vô hạn tiếp cận cảnh giới kia.

Chương 410

Tuy có hạn chế không cách nào so với Thánh Nhân chân chính, nhưng thực lực lại vượt qua Chuẩn Thánh viên mãn vô số, cũng là đủ rồi.

Chuẩn Đề Ác Thi đối với thời cơ bình định Tây Kỳ lần này vẫn khá có lòng tin.

Hắn dẫn đầu Dược Sư cùng các đệ tử, trùng trùng điệp điệp hướng về trận doanh Ân Thương của Nhân tộc mà đến.

Mà tại lúc Tây Phương xuất động, Thái Nhất và Hạo Thiên sau khi suy tính sâu xa, cũng đáp ứng thỉnh cầu của Ngu Cương và Câu Trần dưới trướng.

Bọn họ đối với chuyện lần này vẫn khá xem trọng, đã đến nước này, nếu từ bỏ thì chính là thật sự bại, vì để tiếp tục bổ cường, nhất cử bắt lấy Tây Kỳ, Thiên Đình và Yêu Tộc cũng phái viện binh hướng về trận doanh Ân Thương. ...

Tây Kỳ, trong trận doanh Tây Chu. "Đạo huynh, Tây Phương, Thiên Đình và Yêu Tộc đều có cao thủ hội tụ đến, xem ra là định quyết chiến tại đây, lấy đại thực lực áp đảo chúng ta, sau đó mượn nhờ việc này bình định Tây Kỳ, nhất thống Nhân tộc chứng đạo..." Đa Bảo nhíu mày, nhìn Huyền Đô nói. "Trận chiến này e là không dễ, chư vị tiên trưởng có đối sách gì không?" Tân chủ Tây Chu, Cơ Phát nhìn mọi người mở miệng hỏi, thần sắc có chút ngưng trọng.

Tu vi của hắn dù được gia tăng, đề thăng cũng bất quá cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, tự nhiên không cách nào tham gia vào giao chiến ở tầng thứ kia, chỉ có thể ký thác vào đệ tử Tam Giáo. "Đạo huynh, Nhiên Đăng trưởng lão của Xiển Giáo ta dĩ nhiên đã chạy đến..." Lúc

này, Quảng Thành Tử ở một bên nói với Huyền Đô.

Huyền Đô gật đầu, như vậy cao thủ cũng thêm một vị, sẽ không chênh lệch quá nhiều. "Chư vị cũng không cần gấp gáp, việc này cũng dễ giải quyết..." Lúc này, một đạo thanh âm không linh vang lên, lại là một trong bát đại thân truyền đệ tử tọa hạ của Thông Thiên Giáo Chủ, một trong Tam Tiêu - Bích Tiêu. "Sư muội, đây đều là cao thủ ba phương thế lực, không thể đại ý..." Đa Bảo nhíu mày nói. "Sư huynh, huynh quên rồi sao, thủ đoạn cường đại nhất của Tiệt Giáo ta là gì?" Bích Tiêu nói.

Nghe vậy, Đa Bảo thần sắc khẽ lẫm, Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu dĩ nhiên đã biết biện pháp của muội muội là gì. "Là trận pháp, thủ đoạn cường đại nhất của Tiệt Giáo ta chính là trận pháp..." Đa Bảo gật đầu, trong mắt sáng lên quang mang. "Không sai, Đại sư huynh nói không sai, chính là trận pháp.

Tam Tiêu chúng ta chấp chưởng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, trận này uy lực vô song, mặc cho hắn là Đại La Kim Tiên, cảnh giới Chuẩn Thánh, chỉ cần nhập trận này, có chết không sinh..." Trên khuôn mặt tươi cười của Bích Tiêu lộ ra một tia kiêu ngạo.

Uy lực trận này xác thực khủng bố, điểm này ngay cả Đa Bảo, Huyền Đô đều biết rõ. "Muội muội nói không sai, nếu bày ra trận này tự nhiên có thể giải quyết tình huống hiện tại.

Bất quá ta muốn nói là, nếu trực tiếp bày ra trận này, nói không chừng bọn họ sẽ không mắc lừa, cho nên cần phải làm thêm chút gì..." Vân Tiêu mỉm cười, tiếp tục nói, "Lấy Chu Thiên Thập Tuyệt Trận của Thập Thiên Quân sư đệ sư muội bao bọc Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, lấy trận pháp hoàn khấu trận pháp, làm một cái Chu Thiên Hoàng Hà Trận trong trận, như vậy uy lực lần nữa tăng lên, cũng có thể mê hoặc bọn họ..." Nghe vậy, đám người hai mắt tỏa sáng, ngay

cả Bích Tiêu cũng nhịn không được tán thán ý tưởng của tỷ tỷ cao minh. "Sư muội pháp này rất diệu, cứ như vậy định nhiên có thể bảo bọn hắn có đến mà không có về..." Đa Bảo cười nói. "Tam Tiêu sư muội pháp này không tệ, liền theo pháp này mà tiến hành..." Huyền Đô suy tư một phen rồi khẽ gật đầu, định ra tiến triển việc này. "Vâng!" Tam Tiêu và Thập Thiên Quân nhìn nhau, lập tức chắp tay.

Sau đó, đám người lại thương nghị một phen rồi riêng phần mình rời đi chuẩn bị. ...

Tại lúc Tây Kỳ bắt đầu bày trận, cao thủ ba phương thế lực bên phía Ân Thương cũng đang nhanh chóng kéo đến.

Mười mấy năm sau.

Trong trận doanh Ân Thương. "Thật không ngờ Chuẩn Đề Thánh Nhân còn lưu lại một tay này..." Đế Tân vừa thấy Chuẩn Đề Ác Thi liền mỉm cười nói. "Bản thánh an bài như thế chính là vì thời cơ hôm nay, vì để ngươi có thể thành công nhanh chóng chứng đạo quy vị, bản thánh chỉ có thể an bài như thế.

Đợi đến khi cao thủ hai phương thế lực kia đến đông đủ liền bắt đầu đi!" Chuẩn Đề Ác Thi ánh mắt đảo qua Câu Trần Đế Quân, Ngu Cương đám người một cái rồi nói với Đế Tân.

Tuy Chuẩn Đề Ác Thi có vài phần tin tưởng vào tu vi của mình, nhưng Thiên Đình và Yêu Tộc có thể lại đến thêm vài vị cao thủ Đại La và Chuẩn Thánh, hắn tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Vì để có thể xác bảo Đế Tân thuận lợi thành công chứng đạo Đệ Bát Đế vào lúc này, Chuẩn Đề Ác Thi cũng muốn nhanh chóng kết thúc.

Hiện tại thời cơ tốt nhất, cao thủ đều đang ở ngoài Hỗn Độn, hắn tự nhiên phải nắm chặt.

Đế Tân gật đầu nói: "Chư vị khoảng thời gian này hãy chuẩn bị thật tốt một phen..." Nghe vậy, đám người chắp tay rồi quay người rời đi. ...

Trong chớp mắt, lại là mấy chục năm trôi qua.

Trong mấy chục năm này, cao thủ ba phương thế lực của Ân Thương đều đã đến đông đủ.

Mà bên phía Tây Kỳ, trong hơn trăm năm qua dĩ nhiên đã diễn luyện sự vận chuyển của đại trận, hết thảy đều chuẩn bị hoàn tất, bắt đầu bày trận.

Như thế, lại vài năm sau. "Oanh long!!!" Lúc này, trên chín tầng trời vang lên một chuỗi âm thanh nổ vang, sau đó liền đổ xuống một trận mưa đen, ròng rã mấy tháng mới ngừng.

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh ngẩng đầu ngưng vọng, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lúc này, chỉ có Chuẩn Đề Ác Thi biết rõ, Thông Thiên, Nguyên Thủy và Nữ Oa, lại thêm Tru Tiên Kiếm Trận, dĩ nhiên trong hai trăm năm này đã mạt sát ba vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Ma tộc.

Năm vị còn lại cũng không còn xa.

Đế Tân sau khi biết được toàn bộ tin tức, lập tức vung tay lên, đại quân Ân Thương bắt đầu tiến lên.

Mà tại một bên khác, trong Tây Kỳ.

Tam Tiêu và Thập Thiên Quân dẫn đầu người Tây Kỳ đã diễn luyện đi tới Giới Bài Quan, bắt đầu bày trận.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đi đầu bày ra, do Tam Tiêu chủ trận, cộng thêm sáu trăm quân sĩ Tây Kỳ và một số dược liệu bố trận, bố hạ Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, khí tức chấn nhiếp triệu triệu ức dặm,

kinh động vô số sinh linh, mặt lộ vẻ chấn kinh nhìn về nơi này.

Thập Thiên Quân thấy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã bố hạ, nhìn nhau một cái, bắt đầu bố trí Chu Thiên Thập Tuyệt Trận của chính mình, bao bọc lấy Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Hai trận hoàn hoàn tương khấu, Đại Đạo pháp tắc và quỹ tích trận pháp tương hỗ dung hợp giao chức, uy lực tăng lên không ít.

Trong hai trận, công kích chủ yếu nãi là Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Chu Thiên Thập Tuyệt Trận là phụ.

Chỉ cần bọn hắn tiến vào trong trận, Đại La trở lên toàn bộ sẽ đi tới Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Đại La trở xuống toàn bộ ở trong Chu Thiên Thập Tuyệt Trận.

Lịch kinh vài năm, trận pháp của Tây Kỳ rốt cuộc bố hạ hoàn thành, chờ đợi đại quân Ân Thương đến.

Tại Giới Bài Quan, cách trận pháp ức vạn dặm.

Nhiên Đăng và Huyền Đô chắp tay đứng trên đỉnh một ngọn núi, ánh mắt vọng về phía Chu Thiên Hoàng Hà trận trung trận ở nơi xa xôi.

Chương 411

Thần sắc trên mặt cả hai đều có vài phần chấn kinh, không ngờ trận pháp điệp gia lại có uy lực như vậy.

Đương nhiên, nếu xét riêng lẻ, Chu Thiên Thập Tuyệt Trận uy lực cũng không nhỏ, tuy có khuyết điểm nhưng tu sĩ bình thường thật sự khó lòng phá giải.

Còn về Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, Huyền Đô và Nhiên Đăng trong lòng thầm kinh hãi, tòa trận pháp này, cho dù chính bọn họ tiến vào, e rằng cũng phải bỏ mạng tại đó, bị tước đi tam hoa, bế tắc ngũ khí trong lồng ngực.

Kết quả như vậy, chẳng khác gì phàm nhân.

Nay trận pháp lồng trận pháp, uy lực lại được nâng cao, bù đắp những khuyết điểm của Chu Thiên Thập Tuyệt Trận, có thể vây khốn tu sĩ tu vi thấp ở Thập Tuyệt Trận, còn những kẻ tu vi cao thâm sẽ bị chuyển đến Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Như vậy, chỉ cần không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoặc Thánh Nhân thân lâm, trận này không thể nào bị phá. "Tòa Chu Thiên Hoàng Hà trận trung trận này, chỉ riêng khí tức tỏa ra đã khiến lòng ta có phần hồi hộp, nếu nhập trận, e rằng khó có khả năng thoát ra.

Trận này bày xuống, liền đã đủ rồi." Đột nhiên, Huyền Đô mở miệng nói, trong đôi mắt đại đạo hiển hóa, nhìn chăm chú vào trận pháp phía xa. "Đạo hữu nói không sai, chỉ riêng Cửu Khúc Hoàng Hà Trận đã đủ để ứng phó, lại thêm Chu Thiên Thập Tuyệt Trận, hai trận điệp gia, công kích hoàn hoàn tương khấu, chỉ cần không phải tồn tại ở cảnh giới kia, không thể nào có thể đi ra được." Nhiên Đăng nghe vậy gật đầu nói.

Y hiện nay cũng là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, cái nhìn tự nhiên thâm sâu hơn một chút. "Trận này bày xuống, ngươi và ta lại trở nên nhàn nhã nhất." Huyền Đô nhìn Nhiên Đăng, mỉm cười nói. "Ha ha, đạo hữu nói rất đúng, có trận pháp này ở đây, chúng ta tự nhiên không cần cưỡng ép ra tay nữa.

Cho dù có cao thủ khác chưa nhập trận, chúng ta cũng chỉ cần dẫn dụ bọn họ vào trận là được." Nhiên Đăng cười nói.

Dù sao mặc kệ thế nào, chỉ cần tiến vào trong trận là được, vô luận là bị dẫn dụ vào hay là đánh vào, đều không quan trọng.

Huyền Đô gật đầu, nhìn lên chín tầng trời, lại liếc mắt nhìn về hướng Ân Thương, nói với Nhiên Đăng: "Đại quân Ân Thương sắp tới, chúng ta cũng nên đi chuẩn bị thủ đoạn cuối cùng rồi." Nhiên Đăng gật đầu, sau đó cùng Huyền Đô thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. *** Trong thế giới Hỗn Độn.

Chín vị cao thủ đỉnh tiêm vây công năm vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đây vốn là cục diện nghiêng về một phía.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, sau khi ba vị cao thủ Ma tộc bị mạt sát, năm vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn lại liền nhìn thấy kết cục của chính mình.

Bọn hắn nghĩ mãi không thông, đây vốn dĩ phải là cục diện chắc thắng, phe mình có tới tám vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và hơn mười vị Chuẩn Thánh, cùng ngàn tỷ Ma tộc.

Nhưng khi đến Hồng Hoang, bọn hắn phát hiện mình đã sai, Ma Tổ cũng sai.

Hồng Hoang có chín vị tồn tại đỉnh tiêm, còn có hai vị càng là siêu việt cảnh giới này, kết quả như vậy đều vượt quá dự liệu của bọn hắn. "Xích!" Một đạo kiếm quang lóe lên trong thế giới Hỗn Độn,

phảng phất như một đạo kiếp quang khai thiên tích địa, quán xuyên vũ trụ thương khung, xuyên qua vô tận thời không trường hà, trực tiếp giáng lâm trước mặt một vị cao thủ Ma tộc.

Hắn chẳng qua chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, so với Thông Thiên vẫn còn chênh lệch không nhỏ.

Kiếm quang lúc này nhanh đến cực hạn, cho dù là tư duy của hắn cũng không kịp phản ứng. "Phốc xuy!" Kiếm quang lướt qua, một tiếng vang thanh tích chấn động tứ phương.

Sau lưng vị cao thủ Ma tộc kia, kiếm quang trực tiếp cắt ra một vùng chân không rộng triệu triệu ức dặm, mai táng tất cả mọi tồn tại.

Trên người cao thủ Ma tộc xuất hiện một đường tơ mỏng, ngay sau đó liền hóa thành hai nửa, thân thể hắn bị một kiếm của Thông Thiên chém đôi.

Đương nhiên, thương thế như vậy cũng không đến mức vẫn lạc, chỉ cần đại đạo bất hủy, bản nguyên bất diệt, hắn sẽ không chết.

Cũng chính vì điểm này, nên ngay khoảnh khắc Thông Thiên ra tay, Nguyên Thủy cũng đã động thủ.

Tại thời điểm dễ dàng hủy diệt đại đạo cùng bản nguyên của đối phương nhất, khi thời không và vận mệnh của hắn sụp đổ, Nguyên Thủy tự nhiên không thể nào bỏ lỡ. "Oanh long!!!" Công kích của Nguyên Thủy lúc này như bão tố ập xuống, trực tiếp diệt sát đại đạo, bản nguyên, thời không và vận mệnh trường hà của tên cao thủ Ma tộc kia.

Hết thảy không ngừng sụp đổ, đứt đoạn, nỗi ám ảnh về sự vẫn lạc bao trùm tâm trí hắn.

Trong Hồng Hoang, lúc này lại bắt đầu đổ mưa đen, có thêm một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn lạc dưới sự liên thủ của Thông

Thiên và Nguyên Thủy.

Sắc mặt mấy vị cao thủ Ma tộc còn lại biến đổi, chỉ còn lại bốn vị, tình thế ngập ngừng nguy nan. "Hô!" Một đóa hỏa diễm huyến lệ nở rộ trước mắt một vị cao thủ Ma tộc, trong ngọn lửa màu cam, một đóa hỏa diễm màu đen nhỏ bé chậm rãi bùng lên.

Hỗn Độn Chi Hỏa rơi xuống người tên Ma tộc kia, bắt đầu thiêu đốt thôn phệ, hắn lúc này căn bản không cách nào thoát khỏi sự cắn nuốt của ngọn lửa này. "Tinh thần nghịch chuyển, bát quái diễn hiện, sát!" Phục Hy thấy tình huống bên phía Toại Nhân, Thiên Cơ Kỳ Bàn diễn hóa tinh thần đại hải, tinh thần nữu chuyển, hồi tố vạn cổ, công kích khủng bố lập tức nhấn chìm tới.

Trong đồ án Tiên Thiên Bát Quái, Phục Hy hoảng nhược vô thượng tồn tại, chúa tể tất cả.

Toại Nhân lại cộng thêm Phục Hy, lúc này cường sát một vị tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ.

Ba vị còn lại đối mặt với chín vị tồn tại liên thủ, cũng không cách nào chống đỡ được bao nhiêu thời gian. *** Vài tháng sau, tại Giới Bài Quan.

Trước Chu Thiên Hoàng Hà trận trung trận.

Nhìn tòa trận pháp này, đám người Đế Tân nhíu mày.

Trận pháp này cho dù là Chuẩn Đề ác thi cũng không thể nhìn thấu triệt để, nhưng sơ qua thì Chu Thiên Thập Tuyệt Trận có thể phá trừ, song bên trong dường như còn ẩn chứa thứ gì đó.

Đó mới là nơi bọn họ không nhìn rõ. "Trận này không đơn giản, mọi người cẩn thận." Đế Tân thần sắc ngưng trọng mở miệng nói, Đế khí trong cơ thể ẩn ẩn rung động, đối với trận này thập phần kiêng kỵ. "Trong trận này có nơi bản thánh nhìn không thấu, muốn phá trận e là

không đơn giản." Chuẩn Đề ác thi ngưng giọng nói.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người khẽ biến, cư nhiên ngay cả Chuẩn Đề ác thi cũng nhìn không rõ, vậy trận này quả thật không đơn giản. "Đều đã đến đây, không thể nào bỏ cuộc, chúng ta nhập trận, tìm cách phá trận đi!" Minh Tịch nhướng mày nói, trận này chặn đứt đường đi, không phá thì không thể nào tiến vào trong. "Trận này không đơn giản, ngoại trừ đại quân Ân Thương, đệ tử của ba phương thế lực còn lại toàn bộ nhập trận tìm kiếm phương pháp phá giải.

Những người tu vi thấp tụ tập lại một chỗ, hội tụ sức mạnh bản thân để tìm cơ hội.

Đại La cùng các tồn tại trên Đại La, mỗi người tự tìm cơ hội phá trận, tranh thủ nhanh chóng giải quyết." Chuẩn Đề ác thi liếc nhìn về hướng thế giới Hỗn Độn, sau đó trầm giọng nói.

Nghe vậy, Minh Tịch và Ngu Cương đều không có ý kiến, lập tức dẫn dắt nhân thủ tiến vào trong trận.

Chuẩn Đề ác thi thần sắc ngưng trọng, nhìn Chu Thiên Hoàng Hà trận trung trận, trong lòng không biết đang suy nghĩ điều gì. "Thánh Nhân, trận này ngài có thể phá chăng?" Đế Tân thần sắc ngưng trọng hỏi.

Ở đây tu vi của hắn ta (Chuẩn Đề ác thi) là cao nhất, những người khác như Minh Tịch, Ngu Cương cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ mà thôi.

Đế Tân cảm thấy bọn họ muốn phá trận là chưa đủ, hy vọng hiện tại vẫn đặt trên người Chuẩn Đề ác thi.

Chương 412

"Trận này không đơn giản, ngay cả ta cũng nhìn không thấu.

Bất quá ta mang theo thủ đoạn của bản tôn, khi cần thiết có thể dung hợp hai người, chuyển hoán thời không liền có thể phá đi trận này.

Chỉ là làm như vậy cái giá phải trả khá lớn, cũng sẽ gây ra sự bất mãn cho mấy vị kia." Chuẩn Đề ác thi quay đầu nhìn Đế Tân nói: "Nếu đến lúc cần thiết, ta sẽ làm như vậy.

Hiện tại cứ xem tình hình trước đã." Đế Tân nghe vậy gật đầu, đã Chuẩn Đề ác thi nói như thế thì hắn yên tâm rồi. "Hưu!" Đúng lúc này, chỉ thấy phía Bắc có hai đạo lưu quang bay vút tới, lập tức hóa thành bộ dáng của Huyền Đô và Nhiên Đăng.

Trừ cái đó ra, còn có đại quân Tây Kỳ kéo đến, người cầm đầu chính là tân quân Tây Kỳ, Cơ Phát.

Sắc mặt Đế Tân khẽ biến, tu vi của Cơ Phát cư nhiên ngang bằng với hắn?

Sao có thể?

Chẳng lẽ là có thứ gì tương trợ hay sao?

Nhưng hiện tại hắn cũng không rảnh lo nghĩ nhiều, Cơ Phát dẫn dắt đại quân Tây Kỳ sát phạt tới, hắn tự nhiên phải nghênh chiến.

Tốt nhất là trực tiếp chém giết Cơ Phát, như vậy trận chiến này cũng không cần tiếp tục nữa. "Thánh Nhân, bọn họ giao cho ngài." Đế Tân nói một câu, sau đó liền dẫn đại quân Ân Thương lao lên.

Chuẩn Đề ác thi gật đầu, ánh mắt chuyển sang Huyền Đô và Nhiên Đăng, thân hình chậm rãi bay lên, đứng sừng sững trong hư không vô

tận. "Đảo cũng không ngờ tới, lần này ngay cả ngươi cũng ra tay." Huyền Đô nhìn Chuẩn Đề ác thi, nhàn nhạt mở miệng, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Tình huống của Chuẩn Đề ác thi, Huyền Đô và Nhiên Đăng trong lòng đều rõ ràng, đây không phải là Chuẩn Thánh viên mãn đơn giản như vậy.

Dù cùng cảnh giới, nhưng họ vẫn có thể cảm nhận được khí tức khủng bố từ đối phương.

Hắn rốt cuộc là thiện ác thi của Thánh Nhân dung hợp, thực lực vượt xa Chuẩn Thánh viên mãn bình thường, có thể nói là tồn tại thập phần tiếp cận cảnh giới Thánh Nhân.

Cũng chính vì vậy, lần này hai người bọn họ liên thủ để dẫn dụ Chuẩn Đề ác thi tiến vào Chu Thiên Hoàng Hà trận trung trận.

Chỉ cần vào trận, chỉ cần Chuẩn Đề ác thi chưa tấn thăng đến địa bộ kia, nếu không có thủ đoạn vượt qua cảnh giới kia, thì cho dù là hắn, cũng chỉ có thể ôm hận trong Cửu Khúc Hoàng Hà trận trung trận. "Bản thánh tới đây chính là để ứng đối tình huống này, ra tay đi!" Chuẩn Đề ác thi không nói nhảm với Huyền Đô và Nhiên Đăng, bước ra một bước, đi tới phía trên hai người, một chữ "Vạn" kim sắc ầm ầm rơi xuống, muốn một chưởng trấn áp bọn họ.

Thấy thế, Huyền Đô và Nhiên Đăng thần sắc nghiêm lại, lập tức ra tay.

Tuy rằng một người khó là đối thủ của Chuẩn Đề ác thi, nhưng hai người liên thủ, bọn họ vẫn tin tưởng có thể làm được, ít nhất cũng có thể cầm hòa. "Oanh long long!!!" Ba loại màu sắc huyến lệ giao thoa càn quét, vô số hư không vỡ vụn, hỗn độn chi khí như mây mù bao phủ, địa thủy phong hỏa tập kích mà xuống.

Lại có vô số khe nứt không gian đen kịt bắn ra, thôn phệ tứ phương.

Ba người đều tự lùi lại, Huyền Đô và Nhiên Đăng liếc nhau, sau đó lại lần nữa lao về phía Chuẩn Đề ác thi.

Chuẩn Đề ác thi thấy thế, thần sắc dị thường băng lãnh, trên người kim quang bao phủ, Phật uy hạo hãn, nhất thời lấy một địch hai, nghênh chiến hai người.

Hắn uy thế vô song, lúc này lấy một địch hai lại không rơi vào thế hạ phong.

Ba người đều là tồn tại đỉnh tiêm, vừa ra tay liền là công kích hủy thiên diệt địa, đánh nát không ít khu vực, cửu thiên thập địa đều luân vi chiến trường.

Lúc này, Yêu tộc, Nhân tộc, Thiên Đình, Vu tộc, Tam giáo... vô số sinh linh đại năng đều nhìn về phía này, quan sát tiến triển của trận chiến.

Còn lúc này, Ân Thương và Tây Kỳ đã trực tiếp giao chiến, hai bên đại quân tư sát, máu chảy thành sông, mỗi bên đều tổn thất không ít.

Cuộc chiến giữa Đế Tân và Cơ Phát cũng là điểm mấu chốt nhất của trận này, ánh mắt các phương thế lực đều chuyển về đây.

Chỉ cần Đế Tân hoặc Cơ Phát có một bên thắng, như vậy trận chiến này liền có thể kết thúc. "Bành!" Chuẩn Đề ác thi lùi lại ức vạn dặm, trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc, thực lực của Huyền Đô và Nhiên Đăng khiến hắn có chút bất ngờ.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở bất ngờ mà thôi, tình huống của chính hắn đâu phải Chuẩn Thánh viên mãn bình thường có thể so sánh. "Oanh long!!!" Đúng lúc này, ngoài ức vạn dặm, Chu Thiên Hoàng Hà trận trung trận vận chuyển, khí tức khủng bố khiến hắn nhíu mày.

"Trận này có biến số!" Trong lòng đột nhiên hiện lên một cảm giác nguy cơ, sắc mặt Chuẩn Đề ác thi biến đổi. "Hưu!" Không kịp suy nghĩ kỹ, công kích của Huyền Đô và Nhiên Đăng lại lần nữa giáng xuống, ba người tiếp tục giao chiến.

Trong khi hai bên đại quân giao chiến, Chuẩn Đề ác thi đấu với Huyền Đô và Nhiên Đăng, thì trước trận pháp, đám người kia nhìn nhau một cái rồi bước vào Thập Tuyệt Trận.

Chỉ thấy trong trận biệt hữu càn khôn, cát vàng rợp trời, nhìn bốn phía tịnh không thấy bóng dáng Thập Thiên Quân.

Chúng tiên đề phòng, tuy họ không thấy Thập Thiên Quân nhưng Thập Thiên Quân lại nhìn thấy họ.

Các Thiên Quân vỗ vào vân bản, rung động chủ phiên, phát động trận pháp.

Tức thì, tiếng khóc than vang lên tứ phía, mang theo đủ loại bi thương, thê lương, tuyệt vọng, phẫn hận, đau đớn... từ không trung bao phủ xuống.

Bất quá những thứ này đối với các đệ tử hạch tâm và cao thủ lúc này mà nói cũng không ảnh hưởng gì nhiều. "Ông!" Hư không chấn động, sau đó chuyển hoán, trực tiếp di dời những người có tu vi từ Đại La trở lên đến nơi khác.

Minh Tịch, Đạo Nhất cùng mấy vị cao thủ của Thiên Đình; Dược Sư, Tâm Trần của phương Tây; cũng như Ngu Cương, Áp Du của Yêu tộc... lúc này đều bị chuyển đổi khu vực, đi tới một nơi xa lạ và khủng bố hơn: Cửu Khúc Hoàng Hà Trận! *** Thế giới Hỗn Độn, tại một nơi thời không nào đó.

Thái Thượng quanh thân tán phát Thái Thanh thanh quang thôi xán, ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm lưu chuyển đạo vận, đại đạo ngưng kết.

Tam Thanh đạo nhân trong cơ thể hắn dung hợp, đại đạo ngay khắc này hoàn thành thuế biến, triệt để bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên. "Vô cực sinh thái cực, thái cực huyền nhất, âm dương nhị khí, hỗn độn hữu loạn, âm dương quy nhất..." Thái Thượng mạnh mẽ mở đôi mắt, trong con ngươi tràn ngập thanh quang, một con đường đại đạo chậm rãi hiện ra.

Miệng hắn khẽ ngâm, như tiếng ca của đại đạo cuồn cuộn càn quét, hát một khúc sinh tử bi hoan, đại đạo phồn vinh, lạc bại, phá toái, thiên địa nhuốm máu... "Hỗn Nguyên Thái Cực, chí thử nhi thành!" Hồi lâu sau, Thái Thượng khẽ nói.

Trong cơ thể hắn vang lên tiếng nổ vang rền, đại đạo như hồng lưu bôn đằng bất hưu, vô số đại đạo chi lực, đại đạo pháp tắc tiến vào thân thể, dung nhập vào đại đạo của Thái Thượng.

Giờ khắc này, hắn đã là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong.

Tại một nơi thời không khác trong Hỗn Độn.

Chương 413

"Làm sao có thể?!" La Hầu thần sắc kinh hãi, hắn phát hiện Thái Thượng sau khi tấn thăng căn bản không có dấu hiệu của người vừa mới đột phá, mà giống như đã tấn thăng cả ngàn vạn năm.

Nhưng nghĩ đến việc Thái Thượng khi chưa tấn thăng đã sở hữu đạo vận và pháp tắc chi lực của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, La Hầu cũng chỉ đành chấp nhận hiện thực này. "Oanh long long!!!" Lúc này chư thiên vạn giới chấn động, trên chín tầng trời của mỗi giới diện trong Hỗn Độn đều hiện ra dị tượng.

Tường thụy vạn thiên, tử khí đông lai ba vạn dặm, hà quang bao phủ nửa bầu trời, linh khí hội tụ, tạo hóa rợp trời.

Vô số sinh linh đắc được tạo hóa, hoặc khai linh trí, hoặc hóa hình, hoặc tăng trưởng tu vi, đều nhận được lợi ích to lớn.

Đồng thời, trong thế giới Hồng Hoang.

Vô số sinh linh, tu sĩ và đại năng ngẩng đầu ngưng vọng.

Dị tượng tường thụy như vậy thông thường là khi Thánh Nhân xuất hiện hoặc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đản sinh mới có.

Loại dị tượng này bọn họ chỉ thấy khi mấy vị kia xuất thế.

Nhưng lúc này, Hồng Hoang không có tân thánh, không có tân Hỗn Nguyên, vậy dị tượng tường thụy này đang báo hiệu điều gì?

Bọn họ nhao nhao thôi toán, nhưng thiên cơ hỗn độn, căn bản không tính ra được gì.

Biện pháp duy nhất chỉ có thể chờ đợi tồn tại thực sự gây ra dị tượng xuất hiện, hoặc sự tình chân chính phát sinh.

Bên ngoài Hồng Hoang, tại một nơi trong thế giới Hỗn Độn.

Ngoại trừ Đế Tuấn và Tây Phương Nhị Thánh vẫn đang giải quyết vị cao thủ Ma tộc cuối cùng, mấy vị còn lại lúc này đều sóng vai đứng dậy, nhìn về phía Hỗn Độn chấn động, nơi hỗn độn chi khí sôi trào, vô số đại đạo chi lực hội tụ.

Tuy dị tượng trong thế giới Hỗn Độn không nhiều, nhưng lúc này hỗn độn chi khí sôi trào, đại đạo chi lực hạo hãn như hồng lưu cuồn cuộn, đại đạo pháp tắc khủng bố đến cực hạn.

Vô số cơn bão hỗn độn càn quét, cả Hỗn Độn dường như đều rung chuyển.

Những tình huống này đều khiến bọn họ chấn kinh không thôi. "Xem ra, đại ca đã tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên rồi." Hồi lâu sau, Nguyên Thủy khẽ nói, trên mặt lộ ra vẻ hân hỉ. "Vạn giới dị tượng, tu vi của đạo huynh rốt cuộc đã đạt đến tình trạng nào, cư nhiên có thể dẫn động dị tượng vạn giới?" Nữ Oa khuôn mặt tươi cười lộ ra vẻ chấn kinh. "Đạo huynh vẫn luôn tích lũy, lần này tấn thăng quả thực bất phàm." Hậu Thổ nói. "Đây có lẽ chính là nguyên nhân đại ca vẫn luôn áp chế không tấn thăng, còn có thời cơ này, ước chừng cũng là điều huynh ấy vẫn luôn chờ đợi." Thông Thiên nhướng mày kiếm nói.

Nghe vậy, mọi người gật đầu, phỏng chừng chính là nguyên nhân này. "Lão sư như kim đã tấn thăng, cộng thêm Đạo Tổ, tưởng chừng có thể lực áp La Hầu, thậm chí trọng thương hắn." Toại Nhân mỉm cười nói.

Đối với thực lực của lão sư nhà mình, hắn vẫn khá tự tin, lão sư cộng thêm Đạo Tổ, La Hầu chắc chắn không phải đối thủ, trận chiến này trong lòng hắn đã thập phần an định.

Mọi người đều mỉm cười tán đồng lời Toại Nhân. "Vậy liền chờ

tin tức tốt của đại ca và lão sư thôi." Nguyên Thủy cười nói.

Mọi người khẽ gật đầu, ánh mắt vọng về một hướng chờ đợi kết cục cuối cùng.

Bên kia, Yêu tộc và Tây Phương cũng đã giải quyết xong cao thủ Ma tộc, nhìn về phương vị đó chờ kết quả.

Chuẩn Đề trong lòng vẫn giữ một cái tâm nhãn, quan chú tin tức trong Hồng Hoang, ác thi của hắn ở trong đó nên tin tức là nhanh nhất, để đề phòng biến số về sau. *** Thế giới Hỗn Độn, một nơi thời không nọ.

Thái Thượng lúc này trong đôi mắt hiển hiện đại đạo, từng đạo hình ảnh lướt qua, chính là dị tượng tường thụy hiện ra trong vạn giới. "Thái Cực nhi sinh, vạn giới dị tượng!" Thái Thượng nhàn nhạt nói, dị tượng vạn giới trong mắt dần dần tiêu biến.

Hồng Quân Đạo Tổ và La Hầu thần sắc khẽ biến, tại sao Thái Thượng tấn thăng cảnh giới này lại dẫn động vạn giới dị tượng?

Chẳng lẽ do hắn tích lũy quá thâm hậu sao?

Nhưng hiển nhiên không phải nguyên nhân này, vậy rốt cuộc là vì sao?

Hai người nghĩ không thông, nhưng có một điểm có thể khẳng định: Thái Thượng lúc này rất mạnh!

Cho dù hai người đều là tồn tại trung kỳ, nhưng từ khí tức Thái Thượng dật tán ra, bọn họ đều không thể phủ nhận rằng tu vi đạo hạnh của Thái Thượng lúc này rất thâm hậu, thực lực rất cường hãn. "Oanh long long!!!" Phía trên thế giới Hỗn Độn dường như có tia lôi quang chớp động.

Ngay sau đó, mấy đạo lôi đình giáng xuống.

Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, tay khẽ động, một phương thế giới bay ra, chính là Vô Cực Giới.

Vô Cực Giới đỡ được một phần thần lôi, sau đó hấp thu sức mạnh lôi đình cùng tạo hóa vào trong, tăng cường sức mạnh thế giới.

Tiếp đó lại có mấy đạo thần lôi rơi xuống, Thái Thượng đích thân ra tay đỡ lấy, sau đó lôi đình liền ngưng dứt.

Trước sau cộng lại tổng cộng chín đạo thần lôi, uy lực tuy không nhỏ nhưng đối với Thái Thượng mà nói cũng chẳng tính là gì.

Hồng Quân Đạo Tổ và La Hầu thần sắc hơi ngưng trọng.

Những đạo đại đạo lôi đình này tuy không quá khủng bố, nhưng một đạo đủ để yên diệt một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thế mà trước mặt Thái Thượng lại như chẳng có chút uy lực nào.

Phong khinh vân đạm, thần sắc bình tĩnh, không có chút gợn sóng. "La Hầu!" Vài hơi thở sau, trong mắt Thái Thượng khôi phục vẻ thanh minh, nhìn về phía La Hầu đang tạm thời bãi chiến, nhàn nhạt mở miệng. "Lần này là bản tọa thất toán.

Rất tốt, Thái Thượng, ngươi quả nhiên là tử địch của bản tọa!" La Hầu nheo mắt, ngữ khí đạm mạc, lạnh đến mức làm hư không đóng băng.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ nghe ra trong đó có vài phần nghiến răng nghiến lợi.

Lần này nếu không phải Hồng Hoang ngoài bọn họ ra còn có chín vị tồn tại kia, e rằng La Hầu thật sự đắc thủ.

Chính là sai một bước này, nếu không mọi thứ đều đã sụp đổ.

Trong đó Thái Thượng có không ít công lao, điểm này Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng rõ như ban ngày.

Những vị tân tấn kia đều có quan hệ với Thái Thượng, làm sao ngài không rõ.

Đương nhiên đối với Hồng Hoang mà nói cũng không phải chuyện xấu, chính vì như thế Hồng Hoang mới tiếp được kiếp này.

Thái Thượng nghe vậy cười cười, tịnh không để ý lời La Hầu.

Hắn liếc nhìn phía trên Hỗn Độn, lại quét mắt qua tình huống vạn giới, sau đó nói với La Hầu: "La Hầu, ngươi có biết vì sao bản giáo đợi đến hôm nay mới tấn thăng không?" "Ân?!" Nghe vậy, La Hầu sắc mặt khẽ biến, trong lòng có dự cảm không lành.

Chương 414

"Oanh long!!!" Đại đạo trong cơ thể Thái Thượng vận chuyển như hồng lưu bôn đằng bất hưu, sức mạnh Tam Thanh đạo nhân hợp nhất dung hợp vào thân thể.

Vạn giới lúc này ngưng kết đại đạo chi lực, hội tụ về phía Thái Thượng.

Trong hư không Hỗn Độn, đại đạo pháp tắc, đại đạo chi lực toàn bộ điệp gia lên người hắn.

Mượn nhờ thời điểm tấn thăng đại đạo giáng lâm, Thái Thượng mượn nhờ nguồn đại đạo chi lực hạo hãn vô tận này thi triển một đòn khủng bố nhất. "Vạn bàn hạ phẩm, duy ngô chí thượng!" Thái Thượng lúc này hóa thân thành một tôn vô thượng tồn tại, thần sắc lẫm nhiên, thanh quang trên người chiếu rọi cả Hỗn Độn, chiết xạ vào trong vạn giới, tất cả chín tầng trời đều bao phủ trong thanh quang.

Thời không trường hà, vận mệnh trường hà, vô tận sinh linh ngưng vọng, trên mặt lộ ra vẻ chấn kinh, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng có một điểm bọn họ biết rõ, đó là cỗ lực lượng kia, khí tức kia quá mức khủng bố.

Trước mặt sức mạnh ấy, chỉ có thần phục, chỉ có vẫn lạc, không có khả năng nào khác.

Đại đạo chi lực!

Đại đạo pháp tắc!

Thái Cực Kim Tiên đạo vận!

Vô Cực Giới chi lực!

Tam Thanh đạo nhân chi lực!

Điệp gia, dung hợp, ngưng tụ...

Thái Thượng nhàn nhạt mở miệng, hóa thành đại đạo chi âm, ngôn xuất pháp tùy.

Hắn vươn một ngón tay, cách không chỉ về phía La Hầu một điểm.

Bình đạm vô kỳ, nhưng ẩn chứa đại đạo chân ý "đại đạo chí giản".

Sau đó liền thấy tất cả sụp đổ, thời không trường hà, vận mệnh trường hà phảng phất bị bẻ gãy, chư thiên phá toái, đại đạo băng tháp, hết thảy đều quy về hư vô, như quay lại nguyên điểm, từ vô sinh hữu, lại có Hồng Mông, Hỗn Độn... quay về điểm khởi đầu sơ khai nhất.

Khoảnh khắc này, dường như mọi thứ đều bị cắt đứt, thời gian, không gian, thiên địa vạn vật, tư duy...

đều ngưng kết.

Băng tháp càn quét, tất cả đều bị nuốt chửng vào trong.

Mọi thứ vô thanh vô tức, vạn vật tịch diệt, đại đạo quy khư!

Lực lượng kinh khủng khiến cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn cũng chỉ có thể tâm thần đảm hàn, vô lực ứng đối, chỉ biết chờ đợi cái chết giáng lâm.

Trước sức mạnh như vậy, tất cả mọi tồn tại vô biên đều lộ vẻ kinh hãi. "Oanh!" La Hầu thấy thế sắc mặt đại biến.

Một kích này mượn nhờ đại đạo vĩ lực giáng lâm khi tấn thăng, đủ để trọng thương hắn.

Dù hắn là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ, lúc này sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng, trên người bộc phát tiếng nổ vang rền khủng bố, ma quang thôi xán, ma khí kích toái thời không trường hà,

hóa thành vô biên tồn tại ngạnh tiếp một chỉ này của Thái Thượng.

Bị một chỉ này khóa định, hắn căn bản không thể né tránh, ngoại trừ ngạnh tiếp thì không còn cách nào khác.

Lúc này đám người Thông Thiên, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ chỉ cảm thấy cả Hỗn Độn đều chấn động, một cỗ khí tức khủng bố đến cực điểm đang ngưng tụ, phía trên Hỗn Độn tiếng sấm nổ vang.

Mọi người sắc mặt biến đổi, cỗ khí tức này đủ để mạt sát bất kỳ ai đang có mặt tại đây.

Bọn họ không rõ chuyện gì xảy ra, nhưng khí tức khủng bố như vậy hiển nhiên là do cuộc giao thủ kinh thiên động địa bộc phát.

Họ không thể khuy tham, lúc này chỉ có thể hy vọng phe mình giành chiến thắng. "Đinh!" Phảng phất như tiếng kim qua giao minh, lại giống như tiếng đại đạo khẽ ngân, thanh thúy vui tai vang vọng vạn giới.

Ngón tay Thái Thượng và chí bảo viên bàn trong tay La Hầu tiếp xúc, một điểm hắc mang dũng hiện, lập tức hóa thành một cái hắc động thôn phệ tất cả vào trong. "Bành!" Ngay sau đó, chỉ thấy La Hầu bị đánh bay ngược ra ngoài, huyết vụ rợp trời, dưới một kích đã bị thụ thương.

La Hầu lộ vẻ chấn kinh, thực lực bản thân Thái Thượng tuy khủng bố nhưng vẫn khó lòng trực tiếp trọng thương hắn, nhưng hắn lại mượn lúc tấn thăng dẫn động dị tượng vạn giới, hàng lâm đại đạo chi lực, ngưng tụ tất cả mọi thứ cùng với thực lực bản thân.

Một kích này trọng thương hắn đã là nhẹ. "Phốc!" La Hầu đâm nát hư không phạm vi vô số đại thiên thế giới, thần sắc thương bạch và băng lãnh nhìn Thái Thượng.

Thương thế trên người hắn thật sự nghiêm trọng, đại đạo đôi bên

khác biệt, cộng thêm cỗ đại đạo chi lực tấn thăng kia lúc này đang không ngừng hủy diệt đại đạo trong cơ thể hắn, chỉ có thể tạm thời áp xuống, sau này mới hóa giải. "Bành!" Tử quang khai thiên tích địa, Tạo Hóa Ngọc Điệp diễn hóa chúng sinh!

Lúc này trực tiếp giáng xuống, tốc độ nhanh đến mức La Hầu khó lòng phản ứng.

Hoặc nói đúng hơn, La Hầu đã biết nhưng vì thân thể trọng thương, phản ứng đã không còn như trước. "Oanh!" La Hầu lần nữa bị đánh bay, máu tươi vẩy ra hư không, sắc mặt càng thêm thảm bạch, khí tức sụt giảm không ít, dường như sắp rớt khỏi cảnh giới, pháp lực quanh thân hỗn loạn, lại có đại đạo chi lực hoành hành ngang dọc.

Tình huống của hắn hiện tại tồi tệ đến cực điểm. "Xích!" Thái Thượng bước đi trong thế giới Hỗn Độn, nơi chân hắn đi qua, hỗn độn chi khí tập kích, diễn hóa địa thủy phong hỏa, hình thành từng cái thế giới rồi lại từng cái vỡ vụn, hoảng nhược vô thượng tồn tại chúa tể tất cả.

Dưới chân hắn thế giới dũng hiện, đại đạo chi lực quán xuyên vũ trụ thương khung, sát cơ đỏ như máu che lấp trời cao.

Tất cả sự thương mang, tất cả sát cơ trong khoảnh khắc này như đại dương vô biên vô tận ập về phía La Hầu.

Một kích này là một kích chân thực của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, là đạo vận và pháp tắc chi lực chân chính của cảnh giới này.

Đại đạo chi lực hắn mượn nhờ sau khi thi triển một kích kia đã tiêu tán.

Nhưng La Hầu lúc này đã trọng thương, tình huống rất nghiêm trọng, hắn cũng không cần để ý nữa. "Ông!" Trong khoảnh khắc Thái

Thượng xuất thủ bằng Thí Thần Thương, một phương thế giới giáng lâm oanh hướng La Hầu.

Chưởng Trung Giới, Vô Cực Giới!

Dùng một phương thế giới để công kích, trước Thái Thượng, La Hầu chưa từng thấy qua, nhưng hiện tại thấy rồi thì tình huống lại không như ý.

Bên trái là công kích của Thái Thượng, bên phải là công kích của Hồng Quân Đạo Tổ, phía trên là Vô Cực Giới.

Tất cả đều khóa định hắn, hắn không thể đỡ hết toàn bộ, tất sẽ có công kích rơi trúng người. "Sát!" La Hầu nộ hống một tiếng, chí bảo Hủy Diệt Viên Bàn oanh hướng Hồng Quân Đạo Tổ, còn chính mình lao về phía Thái Thượng.

Chương 415

"Oanh oanh oanh!!!" Hủy Diệt Viên Bàn bị đánh bay, có không ít sức mạnh rơi lên người La Hầu.

La Hầu tuy đỡ được công kích của Thái Thượng nhưng lại bị Vô Cực Giới đập trúng.

Dưới công kích như vậy mà La Hầu vẫn chưa vẫn lạc, chứng tỏ thực lực hắn quả thực khủng bố. "Hưu!" Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo hắc mang lóe lên cuốn lấy Hủy Diệt Viên Bàn, biến mất tại nơi thời không này.

Tốc độ như vậy, cho dù là Hồng Quân Đạo Tổ cũng không theo kịp.

Hồng Quân Đạo Tổ thấy thế lắc đầu. "Đây là?!" Thái Thượng nhíu mày, vốn còn cơ hội khiến La Hầu tiếp cận cái chết, sao lại để hắn đào tẩu rồi?

Hơn nữa tốc độ còn nhanh như vậy, đây còn giống bộ dáng La Hầu đang trọng thương đến cực điểm sao? "Đây là một đạo thần thông của La Hầu, cái giá phải trả không nhỏ, hắn rất ít khi thi triển." Hồng Quân đạo nhân nói.

Nghe vậy Thái Thượng gật đầu, đã là thần thông có cái giá lớn, dưới tình huống thiêu đốt pháp lực thì cũng nói được. "Lần này cũng không phải không có thu hoạch, La Hầu về sau lại chịu công kích của ta và bị thế giới đập trúng, với tình huống hiện tại của hắn, đại đạo đã tổn hại, không dễ dàng khôi phục như vậy đâu." Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Thái Thượng nói.

Thái Thượng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Thương thế của La Hầu xác thực nghiêm trọng, vốn dĩ còn có thể nghiêm trọng hơn nhưng hắn vẫn độn tẩu được.

Tuy nhiên nhìn tình huống hiện tại, La Hầu không thể nhanh chóng khôi phục, bản thân về sau cũng không phải không có thực lực trực tiếp mạt sát hắn.

Suy nghĩ một chút, Thái Thượng liền không thâm cứu nữa, ánh mắt nhìn về phía sâu trong Hỗn Độn, ánh mắt u u, mạc danh nan trắc.

Thế giới Hồng Hoang, Tây Kỳ, tại ải Giới Bài.

Bên trong và bên ngoài Chu Thiên Hoàng Hà Trận.

Ác thi của Chuẩn Đề lấy một địch hai, tuy rằng không đến mức bị áp chế, nhưng cục diện cũng chẳng mấy tốt đẹp.

Quan trọng nhất là, mọi người của ba phương thế lực tiến vào trận pháp đã mấy chục năm, không có chút tin tức nào truyền ra, trận pháp vẫn đang vận chuyển như cũ, trong lòng hắn khó tránh khỏi có vài phần lo lắng.

Còn đại quân Ân Thương và đại quân Tây Kỳ vẫn đang chém giết lẫn nhau.

Đế Tân và Cơ Phát lúc này vì tranh đoạt vị trí Đệ Bát Đế, càng là dốc toàn lực, đánh đến thiên hôn địa ám, làm vỡ nát không ít thời không, yên diệt không ít núi sông địa giới, cũng có không ít sinh linh chịu ảnh hưởng.

Nhưng những điều này, tạm thời không phải là thứ hắn quan tâm, bởi vì hắn tin tưởng Đế Tân, thứ hắn quan tâm vẫn là trận pháp. "Bành!" Một tiếng nổ lớn chấn động thiên địa, vang vọng tứ phương.

Ác thi của Chuẩn Đề lui lại, thần sắc nghiêm nghị nhìn Huyền Đô và Nhiên Đăng, tạm thời không mở miệng.

Hai bên hiện tại cách trận trung trận của Chu Thiên Hoàng Hà Trận bất quá mấy chục vạn dặm, rất gần, ở đây có thể cảm nhận được khí tức khủng bố của trận pháp.

Cũng chính vì thế, sự bất an trong lòng ác thi của Chuẩn Đề mới càng thêm ngưng trọng. "Trận này tuyệt không đơn giản, xem ra, có cần thiết phải tự mình đi một chuyến." Ác thi của Chuẩn Đề trong lòng ý niệm chuyển động, kim quang trên người lần nữa sáng chói thêm vài phần, sau lưng hắn, Kim Thân Pháp Tướng chậm rãi bay lên, lưu ly bảo quang bao trùm tứ phương thiên địa, một cỗ khí tức trang nghiêm tản phát ra.

Thấy tình hình này, Huyền Đô và Nhiên Đăng thần sắc đều ngưng trọng, xem ra ác thi của Chuẩn Đề định ăn cả ngã về không rồi. "Hưu!" Kim quang rạch phá thiên địa, phân khai thanh trọc, càn khôn.

Tại một phần ức vạn sát na, ác thi của Chuẩn Đề liền đi tới trước mặt Huyền Đô và Nhiên Đăng, triều bọn họ vỗ xuống một chưởng, khí tức khủng bố khiến hai người thần sắc khẽ biến.

Nhưng trong điện quang hỏa thạch, hai người liền ra tay ngăn cản, ba người lần nữa giao chiến cùng một chỗ.

Lần này, tình huống giao chiến của ba người dần dần tiến gần về phía Chu Thiên Hoàng Hà Trận, Huyền Đô và Nhiên Đăng là cố ý bức ác thi của Chuẩn Đề về phía bên này, hoặc là nói dẫn dụ hắn đến chỗ trận pháp.

Mà ác thi của Chuẩn Đề thì lại định tự mình ra tay, nhập trận xem xét tình huống bên trong.

Bởi vì những năm này trôi qua, tình huống của ba phương thế lực đều là ẩn số, Yêu tộc và Thiên Đình lúc này tuy rằng đang quan tâm, nhưng lại không cách nào ra tay nữa, hiện tại tu vi của hắn cao nhất, tự nhiên là phải ra tay rồi.

Hắn định chờ đợi đoạn thời gian cuối cùng này, nếu không được, thì thật sự phải nhập trận xem tình huống.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, một bước một sát na, mỗi thời mỗi khắc đều đang biến ảo, căn bản là không thể thôi toán được biến hóa của trận này.

Trận này bên trong ẩn chứa Tam Tài, bao tàng thiên địa chi diệu, trong có Hoặc Tiên Đan, Bế Tiên Quyết, có thể làm mất thần của Tiên, tiêu phách của Tiên, hãm hình của Tiên, tổn khí của Tiên, tang nguyên bản của Thần Tiên, tổn chi thể của Thần Tiên.

Thần Tiên vào đây thành phàm nhân, phàm nhân vào đây tức tuyệt mạng.

Cửu Khúc trong khúc không có thẳng, khúc tận tạo hóa chi kỳ, quyết tận thần tiên chi lực, thực sự khủng bố dị thường.

Nhất nhập Hoàng Hà Trận, sinh tử bất do kỷ!

Chuyến này là sống hay chết, liền xem tạo hóa của mỗi người.

Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, khúc khúc gian hiểm, vòng vòng sát cơ, một bước sai, thân tử đạo tiêu.

Một chúng cao thủ của Thiên Đình, Tây Phương Giáo, Yêu tộc vừa vào đến Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, liền thấy sát cơ trong trận như mưa trút xuống, nháy mắt triều bọn họ che lấp mà đến.

Thấy tình hình này, chúng tiên cao thủ của ba phương thế lực thần sắc đại biến, lập tức ứng phó.

Nhưng chỗ khủng bố của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, cho dù là Nhiên Đăng đạo nhân, Huyền Đô các loại cũng không ngờ tới.

Một phen ứng phó xuống, chúng tiên lập tức bại trận.

Ngoại trừ Dược Sư và Minh Tịch có công đức hộ thể ra, tất cả cao thủ khác của ba phương thế lực đều bị tước đi Đỉnh Thượng Tam Hoa, bế Hung Trung Ngũ Khí, từ Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh biến thành phàm phu tục tử.

Nhưng cho dù là Dược Sư và Minh Tịch có công đức hộ thể, cứ theo tình huống hiện tại mà nói, cũng là chống đỡ không được bao lâu.

Mà những Đại La Kim Tiên kia, sau khi kiên trì những năm này, đã bắt đầu vẫn lạc trong đó, cao thủ ba phương thế lực lúc này bắt đầu điêu linh, không ngừng vẫn lạc, rất nhanh sẽ đến lượt đám Chuẩn Thánh như Dược Sư, Minh Tịch, Ngu Cương. "Phốc!" Đột nhiên, Dược Sư và Minh Tịch, hai vị tồn tại có công đức hộ thể này, lúc này đồng thời thổ huyết, công đức kim quang trên người ảm đạm không ít, đã là kiên trì không được bao lâu nữa. "Tưởng không đến ta đường đường là Thiên Đình Câu Trần Đế Quân, chuyến này lại muốn vẫn lạc tại trong trận này." Minh Tịch thần sắc khổ sở, lắc đầu nói, hắn ngược lại là rất hối hận chuyến này nhập trận. "Lão sư, đệ tử sắp chống đỡ không nổi nữa." Dược Sư thần sắc dị thường khó coi, trong tay bấm một cái thủ ấn. "Bành!" Thủ ấn đánh ra, công đức kim quang lập tức bị phá vỡ, Dược Sư lập tức hôn mê bất tỉnh, tình huống cực kỳ tồi tệ. "Không ổn!" Ngoài trận pháp, ác thi của Chuẩn Đề thần sắc biến đổi, nhìn về phía Chu Thiên Hoàng Hà Trận, thần sắc khó coi đến cực điểm.

Tình huống của đệ tử Tây Phương trong trận, ác thi của Chuẩn Đề lúc này đã biết hiểu, hắn định tiến vào trong đó xem xét, nếu là không được, liền cần bản tôn ra tay phá đi trận này. "Đã muốn phá trận, liền nhập trận đi!" Huyền Đô và Nhiên Đăng nhìn ác thi của Chuẩn Đề một cái, nhàn nhạt mở miệng nói.

Chương 416

Dứt lời, Huyền Đô và Nhiên Đăng liền xoay người, tiến vào trong trận pháp, trực tiếp đi tới nơi thao túng của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận. "Hắn sẽ nhập trận sao?" Vân Tiêu mày liễu khẽ nhíu, mở miệng hỏi. "Hắn muốn phá trận, muốn giải cứu đệ tử Tây Phương, liền sẽ nhập trận." Huyền Đô nói.

Hắn nhìn thoáng qua, đệ tử Tây Phương chỉ còn lại ba vị chưa vẫn lạc, Dược Sư, Tâm Trần, Tâm Chúc, những kẻ khác, bất luận là Đại La hay là dưới Đại La, đều đã vẫn lạc trong đó. "Tam Tiêu sư muội, phía sau liền xem các ngươi." Đa Bảo nhìn Tam Tiêu, mở miệng nói. "Sư huynh, Đạo huynh yên tâm, chúng ta tự sẽ toàn lực ra tay!" Tam Tiêu nghe vậy, thần sắc nghiêm nghị nói, lập tức vận chuyển Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, uy lực trận pháp lại lần nữa tăng lên, dưới sự công kích cọ rửa, chỉ còn lại tồn tại Chuẩn Thánh vẫn đang kiên trì mà thôi, những kẻ khác, đã là vẫn lạc rồi.

Ngoài trận pháp.

Ác thi của Chuẩn Đề trong lòng suy nghĩ một chút, trên mặt hiện lên một tia hàn mang, lập tức cất bước tiến vào trong trận pháp. "Ông!" Vừa vào trong trận, ác thi của Chuẩn Đề liền cảm giác thời không chuyển hoán, lập tức đi tới bên trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận.

Trong lúc nhất thời, Chuẩn Đề thần sắc đại biến, cho dù hắn là tồn tại siêu việt Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng sự khủng bố của nơi này viễn siêu sự lý giải của hắn.

Hắn cũng đã minh bạch, vì sao ba phương thế lực sau khi tiến vào trận này đều không có tin tức.

Bọn họ chống đỡ chính mình cũng khó làm được, làm sao có thể còn có tin tức truyền ra. "Phốc!" Chuẩn Đề một ngụm máu tươi đột nhiên phun ra, Đỉnh Thượng Tam Hoa và Hung Trung Ngũ Khí bị tổn thương, hắn không dám chờ đợi chút nào, trong tay không ngừng kết thủ ấn, khí tức trên người nhanh chóng kéo lên. "Oanh!" Một tiếng nổ vang vọng trong trận pháp, chấn đắc Cửu Khúc Hoàng Hà Trận không ngừng rung chuyển, suýt chút nữa bị phá đi. "Trận này, không nên tồn tại." Chuẩn Đề bản tôn chuyển hoán mà đến, nhìn mọi người tam giáo, nhàn nhạt mở miệng nói.

Trong Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, âm thanh của Chuẩn Đề truyền đến trong tai đám người Huyền Đô, Nhiên Đăng, Đa Bảo.

Nghe vậy, mọi người thần sắc biến đổi. "Không ổn, là Chuẩn Đề đích thân ra tay rồi." Huyền Đô dứt lời, Tam Tiêu liền đã toàn lực vận chuyển Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, công kích khủng bố lúc này giống như sóng biển cuộn trào mà đến. "Phá!" Chuẩn Đề một chỉ điểm ra, Đại Đạo chi lực khủng bố quán xuyên thời không trường hà, lập tức kích phá công kích của Cửu Khúc Hoàng Hà Trận, ngay sau đó một chưởng vỗ ra, một cái chữ Vạn pháp ấn kim quang bao trùm lập tức hoành đẩy mà đi.

Nơi pháp ấn đi qua, tất cả đều quy về hỗn độn địa đái, Địa Thủy Phong Hỏa tập kích, diễn hóa thế giới hưng suy. "Oanh long long!!!" Một loạt tiếng nổ vang lên, dưới sự hoành đẩy của chữ Vạn pháp ấn, tất cả đều nổ tung.

Trên vách tường kết giới của Chu Thiên Hoàng Hà Trận bố đầy vết rạn nứt chi chít, ngay sau đó theo pháp ấn oanh nhiên bạo liệt, dưới sự xung kích của lực lượng kinh khủng, trận pháp lập tức vỡ vụn, đám người chủ trận toàn bộ bị đánh bay ra ngoài, máu rải hư không.

Lần này, may mà ý của Chuẩn Đề là tại phá trận, cho nên mọi người chỉ là trọng thương, cũng không trực tiếp vẫn lạc.

Mà dưới sức mạnh xung kích của vụ nổ, bởi vì khá gần nơi trận pháp, Đế Tân lúc này chịu ảnh hưởng của dư chấn, trọng thương bay ngược đi.

Cơ Phát cũng có chút tránh không kịp, nhưng thương thế nhẹ hơn Đế Tân không ít.

Chuẩn Đề nhìn thoáng qua đệ tử Tây Phương của mình, chỉ còn lại ba vị, những người khác, cũng chính là Minh Tịch, Ngu Cương rải rác vài vị.

Lần này ba phương thế lực nhập trận, chiết tổn xác thực nghiêm trọng.

Chuẩn Đề đôi mắt khẽ híp, vươn ra một ngón tay, muốn điểm về phía đám người Huyền Đô. "Hưu!" Lúc này, hai đạo quang mang hiện lên, hóa thành Tiếp Dẫn và Đế Tuấn, bọn họ nhìn nhìn Chuẩn Đề muốn ra tay, lại nhìn nhìn đám người Huyền Đô đang trọng thương, đều không mở miệng, dường như là ngầm thừa nhận cách làm của Chuẩn Đề. "Xích!" Đột nhiên, giữa thiên địa vang lên một tiếng kiếm minh rõ ràng, ẩn chứa vô thượng phong mang.

Ngay sau đó liền thấy, trên bốn phương vị Đông Nam Tây Bắc đều huyễn hóa ra một đạo kiếm quang, kiếm quang giao thoa, kết giới liên tiếp, một cái trận pháp nghiễm nhiên thành hình, kiếm khí hoành phi, chém vỡ hư không. "Tru Tiên Kiếm Trận!" Ba người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Đế Tuấn thần sắc biến đổi, trong ngắn ngủi một tức này, không ngờ đã rơi vào trong Tru Tiên Kiếm Trận. "Chuẩn Đề, ngươi cũng thật to gan, còn dám ra tay đối với môn hạ của chúng ta." Thông Thiên kiếm mi nhướng lên, trong miệng lạnh giọng nói.

Hắn tay cầm Thanh Bình Kiếm, từng bước một đi về phía ba

người, trận pháp tại thời khắc này lập tức toàn lực vận chuyển, ba người đã là gian nan chống đỡ. "Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên!" "Lục Trượng Kim Thân!" "Nhật Kim Luân!" Ba người lúc này nhao nhao phòng ngự bản thân, sau đó lại bắt đầu ra tay ngăn cản Hỗn Độn Kiếm Khí, trong lúc nhất thời, uy thế khủng bố từng trận mạnh hơn từng trận.

Thông Thiên nhìn một hồi, lập tức gia nhập chiến cục, bản thân cộng thêm trận pháp, một người đối kháng ba vị đỉnh tiêm tồn tại.

Lần này, hắn định trực tiếp trọng thương bọn họ.

Bên ngoài Tru Tiên Kiếm Trận.

Nguyên Thủy, Hậu Thổ, Nữ Oa, Toại Nhân, Phục Hy lăng không mà đứng. "Sư thúc, Thánh Mẫu, Luân Hồi Chi Chủ, Sư huynh, Nhân Tổ." Huyền Đô dẫn đầu đệ tử tam giáo tới, hành lễ với Nguyên Thủy, Nữ Oa. "Thương thế không có vấn đề gì lớn chứ?" Toại Nhân nhìn hắn, mở miệng hỏi. "Thủ đoạn của Chuẩn Đề tuy rằng khủng bố, nhưng bởi vì bản tôn vừa mới chuyển hoán mà đến, đoán chừng là chưa hoàn toàn dung hợp, lại ưu tiên phá trận, cho nên thương thế của chúng ta cũng không tính là nghiêm trọng." Huyền Đô nghe vậy, lắc đầu nói, đây cũng là vạn hạnh rồi, không có vẫn lạc dưới tay Thánh Nhân.

Toại Nhân gật đầu, không mở miệng nữa, hắn nhìn thoáng qua nơi Đế Tân đang ở, trong tay vung lên, đưa hắn về Thánh Địa.

Làm xong hết thảy, mới quay đầu lại, mọi người đối với việc này đều không có bất kỳ dị nghị gì. "Đệ tử của ba phương thế lực Thiên Đình, Yêu tộc và Tây Phương toàn bộ chiết tổn tại đây, chân linh lên Phong Thần Bảng, cộng thêm tu sĩ Hồng Hoang vẫn lạc trong Ma tộc lần trước, cũng là có thể bù đắp chỗ thiếu của Phong Thần Bảng này." Nguyên Thủy nhìn thoáng qua Cửu Thiên phía trên, Phong Thần Bảng

treo lơ lửng phía trên Thiên Đình, lại nhìn Tru Tiên Kiếm Trận, mở miệng nói.

Tại thời khắc Tru Tiên Kiếm Trận bố thành kia, Hỗn Độn Kiếm Khí tung hoành giao thoa, mấy vị cao thủ Chuẩn Thánh đã trở thành phàm nhân kia đã vẫn lạc trong đó rồi, cho dù là ba vị đỉnh tiêm tồn tại cũng khó mà bảo hộ bọn họ. "Pháp này của Chuẩn Đề, lại là làm sai rồi, chuyến này cho dù là có thể ra khỏi Tru Tiên Trận, sợ cũng phải bị trọng thương tại đây." Nữ Oa lắc đầu nói, ba người có thể ra khỏi Tru Tiên Trận, thì ít nhất phải lột một lớp da.

Tru Tiên Kiếm Trận hiện tại cũng không đơn giản như vậy, nàng và Nguyên Thủy tại trong Hỗn Độn liền đã nhập trận, hiệp trợ Thông Thiên chém giết ba vị Ma tộc Hỗn Nguyên cao thủ, tự nhiên là rõ ràng sự khủng bố trong đó.

Tiếp Dẫn, Đế Tuấn và Chuẩn Đề tuy rằng chỉnh thể thực lực ở trên ba vị Hỗn Nguyên Ma tộc, nhưng dù sao cũng chỉ là ba vị, cộng thêm Thông Thiên hiệp trợ ra tay, bọn họ cuối cùng cho dù có thể đi ra, vậy cũng phải trả cái giá không nhỏ. "Xem thủ đoạn của Tam đệ đi!" Nguyên Thủy mỉm cười, hắn biết, Thông Thiên tự nhiên không dễ dàng buông tha bọn họ như vậy, tin tưởng sẽ cho bọn họ trọng thương.

Mọi người gật đầu, ánh mắt toàn bộ tụ tập vào Tru Tiên Kiếm Trận.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, Tru Tiên Kiếm Khuyết. "Hưu!

Hưu!

Hưu!" Vô số đạo Hỗn Độn Kiếm Khí phi xạ mà ra, điên cuồng rơi xuống về phía ba người Tiếp Dẫn, Đế Tuấn và Chuẩn Đề.

Ba người tuy rằng lực phòng ngự không nhỏ, nhưng dưới sự công

kích liên miên bất tuyệt của Hỗn Độn Kiếm Khí, lúc này cũng có chút khó mà chống đỡ, cộng thêm Thông Thiên toàn lực ra tay, bọn họ muốn xoay chuyển cục diện, sợ là không dễ dàng như vậy. "Phốc!" Chuẩn Đề một ngụm máu tươi phun ra, Lục Trượng Kim Thân trên thiên linh có vài phần loang lổ, hắn ngạnh kháng nhiều Hỗn Độn Kiếm Khí như vậy, xác thực là bị thương không nhẹ, nhưng không có biện pháp, chỉ có thể kiên trì.

Chương 417

"Sư huynh!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn nhau một cái, sau đó lại nhìn Đế Tuấn.

Ba người gật đầu, sau đó trên người bạo phát ra khí thế khủng bố, uy áp toàn bộ Hồng Hoang, khiến vô số tồn tại thần sắc kinh hãi.

Tình huống Tru Tiên Kiếm Trận bọn họ tự nhiên là biết được, trong đó chính là ba vị Thánh Nhân và một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mới bạo phát ra khí tức khủng bố như vậy, sợ là sự tình không đơn giản như thế.

Nguyên Thủy các loại thấy thế, đôi mắt đều khẽ híp, hàn quang dũng động.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận. "Hãm Tiên lục thần, Tru Tiên Kiếm Trận, Sát!" Thông Thiên lập tức biến trận, Tru Tiên Kiếm Trận vận chuyển tới cực hạn, lúc này ức vạn Hỗn Độn Kiếm Khí cùng bắn, hoảng nhược hải dương kiếm khí, trực tiếp triều ba người che lấp mà đến, uy thế khủng bố, cho dù là Nguyên Thủy các loại ở ngoài trận pháp cũng đều thần sắc khẽ biến. "Oanh long long!!!" Một loạt tiếng nổ vang vọng Hồng Hoang, tất cả sức mạnh đều từ trong trận pháp truyền đạo đến Hồng Hoang đại địa, lập tức đánh nát không ít khu vực, vô số sinh linh kinh hãi, không ngừng lui lại.

Nguyên Thủy các loại thần sắc biến đổi, dưới tình huống như vậy, thật sự có khả năng đánh nát Hồng Hoang, bọn họ nhao nhao ra tay, tạm thời ổn định cục diện.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận.

Ức vạn đạo Hỗn Độn Kiếm Khí ngưng thành thực chất, lúc này rạch phá hư không, quán xuyên vũ trụ thương khung, tại một phần ức

vạn sát na, liền giống như bão tố triều Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Đế Tuấn ba người chém xuống.

Cho dù ba người lúc này thiêu đốt Lượng Kiếp Pháp Lực, nhưng tình huống vẫn như cũ khó mà xoay chuyển.

Khi Thông Thiên toàn lực vận chuyển Tru Tiên Kiếm Trận, đối mặt chỉ có ba vị tồn tại, vẫn như cũ khó mà hoàn toàn ngăn cản công kích của Tru Tiên Kiếm Trận. "Vạn Kiếm Quy Tông, Sát!" Thông Thiên thần sắc lẫm nhiên, trên mặt hiện lên một đạo sát ý, vươn ra một tay, ức vạn đạo Hỗn Độn Kiếm Khí lúc này toàn bộ ngưng kết cùng một chỗ, hóa thành một thanh kình thiên cự kiếm, dài chừng ngàn vạn trượng, triều ba người quét ngang mà đến. "Bành!" Một kiếm chém xuống trên phòng ngự của ba người, lập tức đánh bay ba người ra ngoài, ngoại trừ Tiếp Dẫn ra, Chuẩn Đề và Đế Tuấn phun một ngụm máu tươi, thần sắc thương bạch như tờ giấy, những xung kích khủng bố kia trực tiếp chuyển đến trong Hồng Hoang.

Khu vực Nguyên Thủy, Nữ Oa vừa mới ổn định, lúc này lần nữa xuất hiện bất ổn, cứ tiếp tục như vậy, sợ là sẽ thực sự bị trực tiếp đánh nát.

Nguyên Thủy và Nữ Oa, Hậu Thổ tự nhiên là biết hậu quả khi Hồng Hoang phá toái, cho nên lúc này đều đang tận toàn lực duy hộ ổn định, nếu không oanh kích mà Tru Tiên Kiếm Trận cuốn tới sẽ kích toái Hồng Hoang.

Nhưng bọn họ cảm thấy, kết quả như vậy sợ là sẽ không như nguyện, bởi vì lúc này trận pháp vẫn đang nhanh chóng vận chuyển, giao thủ trong đó vẫn đang tiếp tục.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận. "Hừ!" Thông Thiên trong miệng hừ lạnh một tiếng, tay cầm Thanh Bình Kiếm lần nữa đi về phía ba người, một bước động, vạn thiên kiếm khí đi theo, lúc này tung hoành

giao thoa trong trận pháp, dưới sự thao túng của Thông Thiên, không ngừng công kích ba người Tiếp Dẫn.

Cả tòa Tru Tiên Kiếm Trận hóa thành hải dương kiếm khí, mỗi một đạo kiếm khí đều sắc bén vô cùng, có thể đâm rách thương khung, có thể cắt đứt vân hải, có thể mai táng chúng sinh, có thể yên diệt nhật nguyệt tinh thần, thiên địa vạn vật.

Vô biên sóng biển, vô biên sát cơ, vô biên kiếm khí, tránh cũng không thể tránh.

Ba người đặt mình vào trong hải dương kiếm khí, đối mặt với hải dương kiếm khí vô biên vô tế, vĩnh viễn không ngừng nghỉ này, cho dù là bọn họ cũng có chút khó mà ngăn cản. "Sư huynh, Đạo hữu, đừng do dự nữa..." Chuẩn Đề trong lòng gấp gáp, lớn tiếng quát.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn và Đế Tuấn khẽ gật đầu, lập tức trong tay vung lên, mỗi người lấy ra một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, sức mạnh tự bạo của ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cộng thêm sức mạnh của bản thân bọn họ, đủ để phá vỡ một chỗ không gian rời đi.

Thấy tình hình này, Thông Thiên tự nhiên là biết ý đồ của bọn họ, nhưng hắn không thèm để ý, kiếm mang trong tay giao thoa cuộn trào, từ cửu thiên thập địa, vô tận thời không vận mệnh trường hà phong tỏa bọn họ. "Bạo!" Ba người thao túng ba kiện Tiên Thiên Linh Bảo tự bạo tại Hãm Tiên Kiếm Khuyết, pháp lực bản thân thôi phát đến cực hạn.

Mà ngay trong nháy mắt bọn họ động thủ, Thông Thiên cũng ra tay. "Tru Lục Hãm Tuyệt, Tứ Kiếm Hợp Nhất!" Thông Thiên trong tay vung lên, tứ kiếm hợp nhất, về phần trận pháp sơ hình còn lại, đã là không quan tâm. "Oanh long long!!!" Một loạt tiếng nổ vang lên, lập tức trên vách tường trận pháp xuất hiện vết rạn nứt chi chít, sau đó ầm vang vỡ vụn, những xung kích khủng bố kia cuộn trào đến trong

Hồng Hoang, ảnh hưởng không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm địa giới.

Giờ khắc này, vô số sinh linh kinh hãi, đại năng ngưng vọng, không ai không lộ ra vẻ chấn kinh.

Xung kích khủng bố như thế, cho dù là Chuẩn Thánh viên mãn đều sẽ triệt để vẫn lạc trong đó, những khu vực ổn định kia lại bắt đầu vỡ vụn, tuy rằng đại bộ phận vẫn được Nguyên Thủy, Nữ Oa ổn định, nhưng vẫn có không ít vỡ nát bay ra ngoài.

Hỗn độn chi khí cuộn trào, giống như vân vụ bao trùm, trong đó Địa Thủy Phong Hỏa dũng hiện, diễn hóa tứ phương chi địa, thiên địa thương khung.

Vô số đạo không gian liệt phùng đen kịt hiện ra, thôn phệ hết thảy, hư không giống như mặt kính vỡ vụn, triều những nơi khác trong thiên địa lan tràn, dẫn động vô số quy tắc và pháp tắc, bộc phát ra khí thế càng thêm khủng bố. "Trảm!" Ngay tại lúc này, giữa thiên địa đột nhiên vang lên một tiếng quát nhẹ.

Ngay sau đó liền thấy một đạo kiếm quang xé rách thời không trường hà, vận mệnh trường hà, cửu thiên thương khung, nơi kiếm quang bao trùm, hỗn độn chi khí yên diệt, Địa Thủy Phong Hỏa tiêu tán, Càn Khôn Ngũ Hành toàn bộ bị chém rụng.

Đạo kiếm quang kia diễn dịch ý cảnh cực nhanh, nhanh đến mức cho dù là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lúc này cũng phản ứng không kịp.

Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Đế Tuấn chuyến này xuất trận, cũng không chỉ đơn giản là tự bạo một kiện linh bảo, còn có một số thần thông của bản thân đều tự bạo, còn thiêu đốt pháp lực, thương thế của bản thân là không nhỏ.

Lục Trượng Kim Thân sau lưng Chuẩn Đề lúc này kim quang ảm đạm vài phần, thân thể kim thân điểm điểm loang lổ.

Tiếp Dẫn thần sắc cà sa rách nát, nghiễm nhiên không còn tướng trang nghiêm, khí tức hỗn loạn không chịu nổi.

Đế Tuấn tình huống cực kỳ bất ổn, Đế Hoàng bào rách nát, tóc tai rối bời, khí tức và pháp lực hỗn loạn, tay trái nắm Nhật Kim Luân không ngừng run rẩy. "Xích!" Ba người sau khi xuất trận, còn chưa kịp ổn định thân hình, lúc này chỉ thấy một đạo kiếm quang nở rộ trước mắt bọn họ, một khắc sau, liền thấy ba người bọn họ thổ huyết bay ngược đi, đè nát vô số thời không, khu vực bị đụng nát cũng bị phân tách ra ngoài.

Trên kim thân của Chuẩn Đề lưu lại một đạo bạch sắc ngân tích đáng sợ, trong đó ẩn chứa một cỗ kiếm ý khủng bố, đang tập kích hết thảy. "Phốc!" Chuẩn Đề thần sắc biến đổi, lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Khí tức Nhật Kim Luân của Đế Tuấn hạ xuống không ít, bên trên cũng có một đạo bạch sắc ngân tích, hắn thần sắc thảm bạch, nhưng cưỡng ép đè xuống xúc động thổ huyết.

Niệm châu trong tay Tiếp Dẫn vỡ vụn, phòng ngự kim quang của Công Đức Kim Liên cũng có không ít vết rạn, trực tiếp bị một kiếm này của Thông Thiên phá đi không ít.

Hắn đôi mắt khẽ híp, nhưng không mở miệng.

Nhị Thánh cộng thêm một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đối mặt Tru Tiên Kiếm Trận vẫn là kém không ít.

Điểm này bọn họ đều rõ ràng, cho nên trả cái giá lớn như vậy có thể ra khỏi Tru Tiên Kiếm Trận, trong lòng bọn họ ngược lại cũng có vài phần may mắn, nếu tha lâu thêm một chút, sợ là tình huống không

chỉ như vậy. "Hảo một cái Thông Thiên!" Chuẩn Đề trong lòng thầm hận một câu, trong đôi mắt mây đen hiện lên.

Nhưng đối phương người đông thế mạnh, hắn cũng không dám nói nhiều, Tây Phương chiết tổn quá nhiều, hiện tại nếu không đi, sợ là đi không được.

Mà Nguyên Thủy các loại nhìn thoáng qua đại bộ phận khu vực còn liền nhau, cuối cùng kháng cự được, không có triệt để vỡ nát, trong lòng đều thở phào nhẹ nhõm, nếu lại đến một hai kích, đoán chừng sẽ thật sự vỡ nát bay ra ngoài.

Bọn họ thân hình khẽ động, đi tới bên cạnh Thông Thiên, thần sắc lạnh lùng nhìn ba người Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Đế Tuấn. "Đi!" Tiếp Dẫn thần sắc khẽ biến, không dám dừng lại, trực tiếp mở miệng nói. "Xích!" Ngay tại lúc này, một tiếng khẽ kêu vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa, quán xuyên thời không vận mệnh trường hà, đi thẳng đến tận cùng Đại Đạo.

Nghe được âm thanh này, Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Đế Tuấn thần sắc đại biến, trong lòng hiện lên một cỗ cảm giác vẫn lạc. "Phốc xuy!" Một đạo hắc mang từ cửu thiên rơi xuống, nhanh đến mức cho dù là Tiếp Dẫn cảnh giới Thánh Nhân hậu kỳ đều phản ứng không kịp, về phần Đế Tuấn và Chuẩn Đề, càng là không thể nào.

Hắc mang chợt lóe lên, trực tiếp quán xuyên toàn bộ thân thể của Chuẩn Đề, thần sắc trong mắt dừng lại tại khắc này, sau đó chậm rãi hoán tán.

Chương 418

Thấy thế, Tiếp Dẫn và Đế Tuấn thần sắc kinh hãi.

Tình huống lúc này của Chuẩn Đề bọn họ hiểu rõ, một đạo Thánh Nhân thân thể này bị triệt để mạt sát, tuy không đến mức triệt để vẫn lạc, nhưng ngã xuống cảnh giới là khẳng định.

Nhìn trường thương do hắc mang hóa thành, hai người trong lòng trầm xuống.

Thái Thượng Đạo Tôn!

Hồng Hoang, chỗ vách tường giới giới.

Thái Thượng lăng không mà đứng, nhìn tình huống trong Hồng Hoang, trong tay khẽ động, Thí Thần Thương trở lại trong tay hắn. "Trấn!" Một khắc sau, Thái Thượng trong tay vỗ xuống một ấn, một cái ấn quyết to bằng ức vạn dặm trực tiếp rơi xuống, đây cũng không phải trấn áp đơn giản như vậy, mà là đủ để một ấn mạt sát thân thể bọn họ.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề là Thánh Nhân, tại trong Hồng Hoang, muốn triệt để mạt sát bọn họ vẫn là có phiền toái rất lớn, cũng khó mà làm được.

Nhưng muốn mạt sát Thánh Nhân thân thể của bọn họ, điểm này lại không khó, sau khi mạt sát Thánh Nhân thân thể, bọn họ muốn trọng tố, liền sẽ ngã xuống không ít cảnh giới, đây đối với bọn họ mà nói, cũng là cái giá cực khó tiếp nhận.

Nhưng đây cũng là cái giá bọn họ cần phải trả.

Trong Hồng Hoang.

Tiếp Dẫn và Đế Tuấn thấy thế, thần sắc kinh hãi, ấn quyết này

nếu trực tiếp rơi xuống, Tiếp Dẫn có lẽ sẽ không thật sự vẫn lạc, nhưng bản thân Đế Tuấn thì rất khó nói.

Dù sao, hắn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không phải Thánh Nhân.

Trong điện quang hỏa thạch, Tiếp Dẫn nhìn thoáng qua Đế Tuấn và thân thể Chuẩn Đề đã tiêu tán hơn phân nửa.

Hắn cắn răng một cái, trong tay kim quang phật âm đánh vào trong nửa đoạn thánh khu của Chuẩn Đề, pháp lực tàn dư trong thánh khu toàn bộ bị dẫn động, lập tức vung tay lên, nửa đoạn thánh khu phi độn mà ra.

Tuy rằng chỉ là nửa đoạn thánh khu, nhưng đây dù sao cũng là Thánh Nhân chi khu của Chuẩn Đề, trong đó ẩn chứa đạo vận và Thánh Nhân pháp tắc khủng bố, cũng không đơn giản như vậy, cho dù chỉ là một nửa, cộng thêm Tiếp Dẫn dùng pháp lực dẫn động, lúc này vẫn như cũ khủng bố, thánh uy bao trùm Hồng Hoang, dẫn tới vô số tồn tại kinh hãi. "Oanh!" Tiếp Dẫn thần sắc lạnh lẽo, trong tay bấm một cái ấn, lập tức thấy nửa đoạn thánh khu bỗng nhiên tự bạo, ngăn cản Thái Thanh Ấn rơi xuống.

Sức mạnh tự bạo của nửa đoạn thánh khu tuy rằng khủng bố, nhưng cũng chỉ là vẻn vẹn ngăn cản được vài phần mà thôi, Thái Thanh Ấn vẫn như cũ rơi xuống.

Mà cỗ sức mạnh thánh khu tự bạo lúc này cuộn trào ra, trong Hồng Hoang, những khu vực còn liên kết kia lúc này không ngừng vỡ vụn, cho dù là Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa không ngừng ra tay, nhưng vẫn như cũ vô dụng. "Liên Khai!" Tiếp Dẫn trong tay kết ấn, trên thiên linh hiện ra một đóa kim sắc liên đài, liên hoa nở rộ, tản phát ra khí tức khủng bố.

Đã muốn thân thể vẫn lạc, vậy chính mình cũng không cần cố kỵ

thần thông của bản thân bị chiết tổn nữa.

Hắn trực tiếp tự bạo thần thông cường hãn nhất, Đế Tuấn kia liền tự bạo một kiện linh bảo, cùng với Kim Ô thần thông của chính mình, xung kích khủng bố không ngừng triều Thái Thanh Ấn đang rơi xuống che lấp mà đi. "Hô!" Những thứ khủng bố kia giống như biển lửa, đem Thái Thanh Ấn ẩn giấu trong đó.

Giờ khắc này, triệu triệu ức sinh linh Hồng Hoang nín thở, tĩnh nhìn bên trong biển lửa hiện lên thanh quang nhàn nhạt.

Một giây sau, thanh quang lập tức nở rộ, xé rách biển lửa, trực tiếp vỗ xuống.

Thấy tình hình này, Tiếp Dẫn và Đế Tuấn mặt như màu tro tàn.

Trình độ như vậy đều ngăn cản không được một cái ấn quyết của Thái Thượng, vậy ngoại trừ kết cục kia ra, còn có thể làm sao? "Bành!" Một ấn rơi xuống, bất luận là thân thể Tiếp Dẫn tự bạo, thân thể Đế Tuấn tự bạo, tất cả đều tại sau khi một ấn này rơi xuống, tan thành mây khói.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề không có chân chính vẫn lạc, nhưng cảnh giới ngã xuống đã là chuyện ván đã đóng thuyền, cũng phải tốn hao không ít thời gian mới có thể tại Linh Sơn một lần nữa tu ra thánh khu.

Về phần Đế Tuấn, chẳng qua là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cùng Thánh Nhân có sự khác biệt rất lớn, tại trong Hồng Hoang rốt cuộc không bằng chỗ tốt của Thánh Nhân, dưới một chưởng này, đã là vẫn lạc trong đó. "Oanh long long!!!" Trên chín tầng trời truyền đến một trận tiếng nổ vang, lập tức đổ xuống huyết vũ khiến vô số sinh linh kinh hãi.

Trong đại bản doanh Yêu tộc, một trận sầu vân thảm đạm, vô số

Yêu tộc sắc mặt bi thương.

Thái Thượng nhàn nhạt nhìn thoáng qua, hắn biết, Đế Tuấn chưa chân chính vẫn lạc, vẫn là mượn nhờ thần thông Nguyên Thần viễn độn tránh thoát được sự vẫn lạc cuối cùng, nhưng cảnh giới ngày sau sẽ ngã xuống dưới Hỗn Nguyên, không cách nào tiến thêm nữa.

Đại Đạo chi lực của Thái Thượng, cho dù là tránh thoát được vẫn lạc, cũng không dễ dàng tiếp nhận như vậy.

Đế Tuấn ngày sau, đã là không gây ra được chút sóng gió nào nữa.

Về phần Yêu tộc, tin tưởng Vu tộc sẽ rất vui lòng ra tay.

Trong lòng ý niệm hiện lên, ánh mắt Thái Thượng chuyển đến Hồng Hoang đại địa lúc này đang bắt đầu vỡ vụn.

Sau khi Thái Thanh Ấn rơi xuống, Hồng Hoang liền bị triệt để đánh nát.

Trên mặt đất Hồng Hoang hiện ra vô số vết nứt sâu đến mấy vạn trượng, phân liệt toàn bộ đại địa, vô tận núi sông địa mạch vỡ vụn, có cái tiêu tán trong Hồng Hoang, có cái thì bị phân liệt ra.

Mà thế giới bích lũy vỡ vụn, lúc này hỗn độn chi khí tập kích, tái diễn Địa Thủy Phong Hỏa, vô số khu vực trọng quy hỗn độn.

Cả Hồng Hoang lúc này không ngừng vỡ vụn, vô số tu sĩ và đại năng kinh hãi. "Hồng Hoang vỡ nát..." "Lực lượng thật kinh khủng..." "Không ngờ Đạo Tôn tùy ý hai đạo công kích, liền trực tiếp làm vẫn lạc ba vị tồn tại, uy thế thật khủng bố..." Trong Hồng Hoang, cả thế giới vỡ nát không chịu nổi, nhìn đâu cũng thấy tai nạn, núi lở đất nứt, sông ngòi tràn lan, tứ hải rung chuyển, cửu thiên phong vân thủy động.

Tất cả những thứ này đều giống như tận thế buông xuống, vô số sinh linh vì vậy mà mất đi sinh mệnh, lại có vô số sinh linh gian nan cầu sinh.

Hồng Hoang như nay, tùy chỗ có thể thấy được vết nứt, tuy rằng còn đại bộ phận chưa vỡ nát, nhưng chiếu theo tình huống này, cả Hồng Hoang triệt để vỡ vụn cũng chỉ là vấn đề thời gian, nếu không kịp thời bổ cứu, e rằng Hồng Hoang thật sự muốn sinh linh đồ thán. "Ra tay đi!" Thái Thượng nhìn đám người Nguyên Thủy một cái, nhàn nhạt mở miệng nói.

Dứt lời, mọi người nhao nhao ra tay, hiệp trợ ổn định đại bộ phận Hồng Hoang đại địa, cũng là ngăn cản Hồng Hoang tiến thêm một bước vỡ nát.

Hồng Hoang vỡ nát, hỗn độn chi khí từ trên chín tầng trời xâm nhập Hồng Hoang, mà cùng lúc đó, giữa thiên địa lại còn diễn sinh ra rất nhiều hủy diệt chi khí.

Khi hỗn độn chi khí cùng hủy diệt chi khí tàn phá bừa bãi tại Hồng Hoang, nơi đi qua sinh linh tiêu tán, một mảnh hỗn độn, tử vong có thể nói là tùy chỗ có thể thấy được, tình huống như thế, các phương thế lực trong Hồng Hoang cùng đông đảo ẩn thế đại năng cũng nhao nhao ra tay.

Nhân tộc, Địa Phủ, Vu tộc, Địa Tiên Phủ, Huyết Hải, Thiên Đình, vân vân, lúc này đều nhao nhao ra tay.

Trên Thiên Đình, Hạo Thiên và Dao Trì liên thủ hỗ trợ mở ra Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hộ vệ không ít đại địa Hồng Hoang.

Mà trong thập vạn đại sơn của Vu tộc, Thập Nhị Tổ Vu cùng nhau ra tay, hộ vệ vô số núi sông địa mạch, bảo vệ nơi mấu chốt của tộc mình.

Mà Nhân tộc phản ứng cũng không hề chậm, trong Thánh Địa, mấy vị Nhân tộc trưởng lão ra tay, Tam Tổ cùng Tam Hoàng Ngũ Đế cũng là tức khắc ra tay, bảo vệ vô số khu vực của Nhân tộc, để người thường Nhân tộc miễn chịu tai nạn.

Cùng lúc đó, Đại Vũ càng là triệu hoán ra Hạ Vũ Cửu Đỉnh, mượn nhờ ý niệm Nhân tộc vạn chúng nhất tâm, để củng cố Nhân tộc Cửu Châu chi địa, về phần những nơi khác, hắn là lực bất tòng tâm.

Cửu Châu kết giới cực lớn lập tức bị Cửu Đỉnh thần khí chống đỡ lên, kết giới này mang theo một cỗ cổ Nhân Đạo tín ngưỡng, nháy mắt bao trùm Cửu Châu, đem Nhân tộc trong Cửu Châu che chở, những tai nạn kia không ảnh hưởng tới nơi này được.

Nhân tộc có tồn tại đỉnh tiêm của bản thân thủ hộ, Vu Yêu cũng là như thế, những chủng tộc khác lúc này cũng là toàn bộ ra tay, hoặc hộ vệ chủng tộc chính mình, hoặc là hộ vệ không ít núi sông địa mạch trong Hồng Hoang, để không ít khu vực được ổn định lại, đình chỉ vỡ vụn. "Ông!" Ngay tại lúc này, Thái Thượng trong tay vung lên, vô tận thanh quang phất qua, bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, để Hồng Hoang lúc này không còn tiếp tục vỡ nát nữa.

Thấy thế, đám người Nguyên Thủy trong lòng thầm thở phào một hơi.

Chương 419

Hồng Hoang, đại địa vỡ nát.

Nhờ Thái Thượng xuất thủ, lúc này Hồng Hoang không còn tiếp tục vỡ vụn, nhưng những khu vực đã vỡ nát lại không cách nào vãn hồi, bản nguyên đứt đoạn, đại lục bị chia cắt, liền chỉ có thể tự xưng một giới mà tách ra. "Oanh!" Không lâu sau khi Thái Thượng ra tay, liền có một đạo quang trụ từ cửu thiên hạ xuống, chính là Đạo Tổ Hồng Quân xuất thủ.

Lúc này Đạo Tổ đã ổn định lại các phương diện của Hồng Hoang, làm cho Hồng Hoang đang vỡ nát triệt để hoàn thiện lại.

Không đến mức bởi vì vỡ nát mà các phương diện bên trong đều bất ổn, rốt cuộc là Thiên Đạo hiệp trợ xuất thủ, tự nhiên là không giống bình thường.

Nhìn xem lúc này Hồng Hoang đã triệt để ổn định lại, Thái Thượng khẽ gật đầu, ánh mắt chậm rãi quét qua, nhìn tận vô số giới vực, thời không bị vỡ nát tách ra ngoài, tham tầm sự huyền diệu trong đó.

Hồng Hoang vỡ nát đã được củng cố, nhưng lúc này đã biến đổi bộ dáng.

Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Nam Thiệm Bộ Châu cùng Bắc Câu Lô Châu lúc này chính thức đăng lên vũ đài Hồng Hoang.

Tuy nói là Tứ Đại Bộ Châu, nhưng một châu Đông Thắng Thần Châu lại lớn hơn so với ba châu khác cộng lại, mà Đông Thắng Thần Châu cũng trở thành địa giới sinh tồn chủ yếu của Nhân tộc, cũng là địa giới quan trọng nhất.

Tây Ngưu Hạ Châu chính là địa giới Tây Phương ban đầu, mà Vu tộc khởi nguyên chi địa là Bách Vạn Quần Sơn thì rơi tại Nam Thiệm Bộ Châu, Yêu tộc thì chủ yếu chiếm cứ tại Bắc Câu Lô Châu.

Như vậy, Tứ Đại Bộ Châu cơ bản đã là có chủ.

Ngoài ra, bên ngoài Hồng Hoang còn đản sinh từng cái Tiểu Thiên Thế Giới, cùng vô số tinh cầu.

Phàm là những gì nên vỡ nát tách ra, dĩ nhiên đã vỡ nát tách ra.

Ngoại trừ những thứ này, Lục Đạo Luân Hồi, Địa Tiên Giới, Tiên Giới, Nhân Gian Giới... cũng là từ lúc này bắt đầu hình thành.

Từ đây, Hồng Hoang vỡ nát, các giới xuất hiện! "Tây Phương cùng Yêu tộc lần này, xác thực là tổn thất nặng nề, ước chừng trong mấy trăm vạn năm tới, khó có thể làm được gì." Nguyên Thủy nhìn thoáng qua Tây Phương Linh Sơn cùng Yêu tộc đại bản doanh, thản nhiên mở miệng nói. "Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn thánh khu đã hủy, trọng tố thánh khu cũng cần tốn hao không ít thời gian.

Về phần cảnh giới, rơi xuống một cái tiểu cảnh giới đều tính là nhẹ." Thông Thiên kiếm mi nhướng lên, chậm rãi mở miệng nói.

Chuẩn Đề nãi là Thánh cảnh trung kỳ, Tiếp Dẫn nãi là Thánh cảnh hậu kỳ, lần này tình huống tốt thì rơi xuống sơ kỳ cùng trung kỳ, nếu là tình huống tồi tệ, sợ là phải rơi xuống dưới Thánh cảnh.

Về phần tình huống như thế nào, Thông Thiên cũng không muốn đi thâm cứu, Tây Phương làm quá mức, nếu không phải bọn hắn thân là Thánh Nhân, sợ là lúc này so với Đế Tuấn cũng không khá hơn chút nào.

Đế Tuấn tuy rằng may mắn tránh thoát vẫn lạc chi kiếp, nhưng đó cũng là Thái Thanh Ấn tại dưới sự tự bạo của hai vị thánh khu, thần thông cùng linh bảo, ma diệt mấy phần sức mạnh, mới có khả năng

tránh thoát một kiếp.

Nếu không, thật sự đã vẫn lạc trong đó rồi.

Đương nhiên, cứ theo tình huống hiện tại của Đế Tuấn, có vẫn lạc hay không đảo cũng không có quá lớn khác biệt.

Dù sao rơi xuống dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không cách nào tiến thêm, việc này đối với Yêu tộc mà nói, chính là một đả kích trí mạng.

Về phần còn lại, tự nhiên liền giao cho Vu tộc tới làm, bọn hắn cũng sẽ rất vui lòng xuất thủ, thân thủ giải quyết Yêu tộc. "Yêu tộc như thế, đảo cũng là phế đi!" Nữ Oa môi son khẽ mở, mở miệng nói.

Nghe vậy, Phục Hy, Hậu Thổ bọn người nhẹ gật đầu, chi tiết trong đó, bọn hắn trong lòng chuyển niệm liền đã biết rõ.

Hậu Thổ đảo cũng không cần làm cái gì, nên tính toán như thế nào, chính mình các ca ca tự có định đoạt, nàng cũng không cần đi làm thêm cái gì, ổn định Địa Phủ, tăng lên chính mình là được rồi. "Ông!" Đúng lúc này, hư không bên cạnh hiện lên một đạo quang mang, lập tức liền thấy hư không như tấm rèm được vén lên hai bên, một đạo thân ảnh thon dài đi ra, dưới chân hoa sen đóa đóa, nâng gót chân y bước đi. "Đại ca, Đạo huynh, Lão sư, Giáo chủ!" Đám người nhìn thấy Thái Thượng, nhao nhao hành lễ, xưng hô đều không giống nhau.

Thái Thượng gật đầu, nói: "Thời gian tiếp theo, Hồng Hoang tương đối bình tĩnh, các ngươi liền hảo hảo tu hành, về phần các tự môn hạ, cũng là thời cơ tu hành tăng lên." Nghe vậy, đám người nhẹ gật đầu.

Thái Thượng nhìn bọn hắn, trong lòng trầm ngâm mấy tức về sau, mở miệng nói: "Ba ngàn năm sau, ta tại Thái Thanh Cung khai giảng đạo đàn, các ngươi có thể tới nghe giảng, đối với các ngươi mà nói,

cũng có không ít chỗ tốt." Nghe được lời này, đám người hai mắt tỏa sáng.

Thái Thượng hiện tại thế nhưng là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên địa bộ, nếu là nghe ngài giảng đạo, kia thật sự là việc cực kỳ khó được.

Phải biết, Đạo Tổ từ sau ba lần giảng đạo, liền rốt cuộc không có giảng qua đạo nữa.

Tuy nói Đạo Tổ hiện tại cũng cùng Thái Thượng ở cùng một đại cảnh giới, nhưng lại không có mở lại giảng đàn, phản quan Thái Thượng, vẫn là ngẫu nhiên có giảng đạo.

Đặc biệt là hiện tại, Thái Thượng tấn thăng đến cảnh giới này, đối với Đại Đạo lĩnh ngộ tự nhiên là đạt tới một cái tình trạng khủng bố, bọn hắn bản thân lại tạm thời ở vào một cái bình cảnh kỳ, nếu là có thể nắm lấy cơ duyên này, không nói tấn thăng, đạo hạnh gia thâm vẫn là có thể làm được.

Cho nên, nghe được Thái Thượng nói sắp khai đạo đàn, bọn hắn tự nhiên là pha trò mong đợi. "Nhị đệ, lần này sách lập Phong Thần chi sự, cần người thân cư Phi Hùng chi tướng.

Hồng Hoang bên trong vốn có hai vị, một vị tại môn hạ Xiển Giáo của đệ, phụ tá Tây Chu Cơ Phát.

Một vị khác tại Yêu tộc, lần này đã vẫn lạc trong trận pháp." "Việc này đã là nhiệm vụ của Đạo Tổ, lần này số người lên bảng lại đã đạt tới, đệ liền để môn hạ Khương Thượng sách lập Phong Thần đi, cũng tốt hoàn tất nhiệm vụ của Đạo Tổ.

Về phần chuyện hai triều đại, lúc này đã định, giao do bọn hắn quyết đoán." Thái Thượng ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy, mở miệng nói.

Lần này Ma tộc xâm nhập Hồng Hoang, cũng có một số Hồng Hoang tán tu vẫn lạc trong đó, cộng thêm Thiên Đình, Yêu tộc cùng Tây Phương đệ tử, đảo cũng là di bổ chỗ thiếu của Phong Thần Bảng.

Hiện tại sắc phong, cũng coi là viên mãn hoàn kết nhiệm vụ Đạo Tổ.

Về phần Nhân tộc sự tình khác, Nhân tộc tự có quyết đoán, Nhân Đạo tự có định số. "Đại ca yên tâm, đệ đã an bài thỏa đáng." Nguyên Thủy nghe vậy, nhẹ gật đầu nói.

Đây cũng là nhiệm vụ của Đạo Tổ, hắn làm đệ tử Đạo Tổ môn hạ, tự nhiên là muốn hoàn thành.

Dù sao hết thảy đều đã thành định cục, cuối cùng Phong Thần, chính là đi ngang qua sân khấu mà thôi.

Thái Thượng gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Thấy thế, Toại Nhân cùng Phục Hy phản hồi Nhân tộc Thánh địa, Thông Thiên cùng Nguyên Thủy cũng là lần lượt rời đi.

Nữ Oa cùng Hậu Thổ lần này không có đại sự gì phân phó, không có phản hồi đạo tràng của mình mà trực tiếp hướng về Thái Thanh Cung mà đến.

Về phần lần này tham chiến tam giáo đệ tử, cũng là riêng phần mình phản hồi.

Mà Nhân tộc triều đại, lúc này cũng là canh thế hoàn thành.

Tiếp xuống, liền là chuyện Phong Thần.

Nhân gian, Phong Thần Đài.

Khương Tử Nha cầm trong tay Nguyên Thủy pháp chỉ, dâng hương đảo cáo thương thiên, đối với Ngọc Hư Cung phương hướng quỳ bái.

Sau đó Khương Tử Nha tắm rửa thay quần áo, đốt hương án thủ về sau, mới đi lên Phong Thần Đài, bắt đầu tuyên đọc Nguyên Thủy Thiên Tôn pháp chỉ: "Thượng thuận thiên ý, hạ ứng dân tâm, tư dĩ Nguyên Thủy Thiên Tôn chi lệnh: Ô hô!

Chương 420

Tiên phàm lộ hồi, phi hậu bồi căn hành, khởi năng đặc mệnh Thân Công Báo y kiếp vận chi khinh trọng, tuần tư cách chi thượng hạ, phong nhĩ đẳng vi Bát Bộ Chính Thần, phân chưởng tư mệnh... nhĩ kỳ khâm tai!" Khương Tử Nha tuyên đọc hoàn tất, đem phù chiếu đặt ở án thủ, sau đó đi vào dưới Phong Thần Bảng, tay cầm Đả Thần Tiên, đứng ở trung ương.

Bên cạnh Ngũ Lộ Thần cầm trong tay Dẫn Hồn Phiên, quỳ phục dưới đàn, chuẩn bị nghe tuyên Nguyên Thủy phong cáo.

Hắn lần này sách phong đầu tiên, lại là cùng hắn đồng vi Phi Hùng chi tướng Thân Công Báo. "Kim phụng Nguyên Thủy Thiên Tôn sắc lệnh..." "Kim phụng Nguyên Thủy Thiên Tôn..." "..." Khương Tử Nha nhất nhất sách phong, thẳng đến Phong Thần Bảng toàn bộ viên mãn về sau, mới thu hồi chuyện sách phong.

Lần này, do Đế Tân cùng Cơ Phát tranh chứng Đệ Bát Đế dẫn phát đại chiến, sử xưng: Phong Thần!

Bây giờ, nghiệp dĩ viên mãn hoàn thành.

Nhân tộc Thánh địa, bên trong Nhân Tổ Điện.

Toại Nhân, Phục Hy cùng hai vị Nhân Tổ ngồi đối diện nhau. "Lần này Hồng Hoang vỡ nát, có không ít khu vực tự thành một phương giới vực mà ra, trong đó có một số còn có Nhân tộc ta tồn tại.

Những cái này tạm thời không cần lo lắng, có bọn hắn cơ duyên của chính mình, Thánh địa ổn định Hồng Hoang, ổn định Địa Tiên Giới là được rồi." Toại Nhân trong lòng tinh tế diễn toán một phen về sau, đối hai vị Nhân Tổ nói.

Nghe vậy, ba người nhẹ gật đầu.

Đã như thế, vậy bọn hắn cũng liền tạm thời ổn định tình huống Thánh địa tại Hồng Hoang. "Lần này Thánh địa ta tình huống vẫn là tương đối tốt không ít, không có tổn thất bao nhiêu.

Tuy nói Hồng Hoang vỡ nát Nhân tộc đứng mũi chịu sào, nhưng là có Thánh địa xuất thủ, có chúng ta mấy vị xuất thủ, cộng thêm một số giới vực thừa tái Nhân tộc, cho nên chân chính tổn thất đảo cũng không có bao nhiêu." Phục Hy trong tay Tiên Thiên Bát Quái đồ án hiển hóa, mấy tức về sau, đối ba vị Nhân Tổ mỉm cười nói. "Cũng là xuất thủ kịp thời, cho nên Nhân tộc tịnh vị có quá lớn tổn thất." Hữu Sào Thị nói. "Hiện tại sự tình trong Nhân tộc đã định, Thánh địa cũng liền không cần nhúng tay.

Về phần Đế Tân, ngày sau liền đi theo chúng Nhân Hoàng tu hành." Toại Nhân trong lòng trầm ngâm mấy tức về sau, đối Phục Hy nói. "Nhân Tổ yên tâm, có Thương Thang tại, tưởng lai cũng sẽ mang tốt hậu đại tử tôn của mình." Phục Hy mỉm cười nói.

Toại Nhân nhẹ gật đầu, ánh mắt chuyển hướng về Nhân tộc, không có mở miệng nữa.

Mà Phục Hy, Hữu Sào Thị cùng Truy Y Thị tự nhiên là động thân rời đi, bắt đầu an bài sự tình tiếp theo.

Hữu Sào Thị cùng Truy Y Thị hai vị Nhân Tổ, tự nhiên là an bài hết thảy tình huống trong Thánh địa.

Hiện tại Hồng Hoang vừa mới vỡ nát, Thánh địa hết thảy còn muốn làm an bài mới, cho nên liền là cần bọn hắn tới an bài.

Mà Phục Hy chính mình, tự nhiên là đang an bài chúng Nhân Hoàng sự tình, Đế Tân đi theo Thương Thang tu hành chi sự, hai người đều không có dị nghị.

Về phần Vương Cơ Xương, thì là một mực đi theo Phục Hy chính mình tu hành, tiếp xuống đồng dạng như thế.

Nhân tộc Thánh địa lúc này, đều là đâu vào đấy tiến hành.

Chu triều, Hạo Kinh.

Võ Vương năm thứ tư, sau khi diệt Thương, hoàn sư tây quy, tại đô ấp Hạo Kinh mới thiên đô, cử hành điển lễ thịnh đại, chính thức tuyên cáo Chu triều kiến lập.

Chu vương triều kiến lập sau, thế cục chính trị phải đối mặt tương đương nghiêm túc.

Võ Vương lấy "Tiểu Bang" chi quân thống trị khu vực lớn như thế, lo lắng chư hầu phản loạn.

Để củng cố chính quyền, thích ứng nhu cầu của hình thế mới, Võ Vương quyết định luận công hành thưởng, điều chỉnh quan hệ nội bộ thống trị tập đoàn, thực hành chế độ chính trị phân phong lấy Chu vương thất làm trung tâm.

Tiên hậu thụ phong công thần chủ yếu có Khương Thái Công, Chu Công Đán, Triệu Công Thích các loại.

Vì khống chế khu vực mới chinh phục rộng lớn, đầu thời Chu duyên dụng phân phong chế của nhà Thương, đem vương tộc, công thần cùng quý tộc tiên đại phân phong đến các nơi làm chư hầu, kiến lập chư hầu quốc.

Trước sau phân phong có Lỗ, Tề, Yến, Vệ, Tống, Tấn, Quắc... các loại 71 cái chư hầu quốc.

Hắn làm như thế có ba cái nguyên nhân: an phủ Ân dân, hưng phế kế tuyệt cùng di dân thực biên.

Như vậy, liền đạt tới mục đích củng cố chính quyền.

Trừ cái đó ra, hắn còn tại chính trị tổ chức thực hiện phân phong chế, xã hội tổ chức thực hiện tông pháp chế, kinh tế tổ chức thực hiện tỉnh điền chế, văn hóa tư tưởng thực hiện lễ nhạc chế... một loạt thi chính thố thi.

Bởi vì Vương Cơ Xương được Thánh địa giải cứu, cộng thêm Tam giáo đệ tử hiệp trợ, cho nên sau khi Cơ Phát kiến lập Tây Chu, liền tôn Thánh địa cùng Tam giáo.

Bởi vậy, trong đoạn thời gian này, Thánh địa cùng Tam giáo tại Nhân tộc khí vận, tín ngưỡng, danh vọng...

đều là có chỗ tăng lên.

Tam giáo mượn nhờ việc này truyền bá giáo nghĩa, Thánh địa thì là tuyển thêm một số mới mẻ huyết dịch tiến vào Thánh địa bồi dưỡng.

Thời gian nhoáng một cái, chính là hơn nghìn năm trôi qua.

Tây Phương, trên Linh Sơn.

Lúc này Linh Sơn, khí vận, đệ tử đều là điêu linh, nơi phật quang bao phủ đều là có chỗ thu nhỏ cùng ảm đạm.

Đại Lôi Âm Tự.

Chỉ còn lại Di Lặc cùng rải rác mấy chục vị đệ tử, những người khác đều dĩ nhiên vẫn lạc, lên Phong Thần Bảng.

Mà tại bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì, Chuẩn Đề hóa thành sáu trượng kim thân, Tiếp Dẫn thì hóa thành một tôn phật tượng, ngồi tại Công Đức Kim Liên phía trên.

Tuy rằng cự ly tu xuất thánh khu còn phải mất một đoạn thời gian rất dài, nhưng là hiện tại, ít nhất là khôi phục mấy phần, tiếp xuống chính là quá trình khôi phục dài dằng dặc. "Tây Phương tiếp xuống, liền không cần lại xuất thủ." Tiếp Dẫn bỗng nhiên mở miệng nói.

Nghe vậy, Chuẩn Đề kim thân chậm rãi mở mắt, nhìn hắn một cái, gật đầu, không có mở miệng nữa.

Hắn ngoại trừ mất đi thánh khu, thương thế vẫn như cũ không nhẹ, nếu là không hảo hảo nắm chắc đoạn thời gian này, sợ là sẽ rơi xuống dưới Thánh cảnh, cho nên hắn tự nhiên là không rảnh chú ý cái khác, trước ổn định chính mình rồi nói.

Tiếp Dẫn nhìn thoáng qua tình huống Tây Phương, trong lòng hơi than nhẹ một tiếng, liền chậm rãi nhắm hai mắt, tiếp tục khôi phục bản thân.

Yêu tộc đại bản doanh, Vạn Yêu Điện thiên điện.

Thái Nhất cùng Đế Tuấn ngồi đối diện nhau, hai người thần sắc ngưng trọng, hồi lâu không có mở miệng. "Đại ca, thật sự không có biện pháp rồi sao?" Thái Nhất lông mày nhíu chặt, thần sắc ngưng trọng nhìn xem Đế Tuấn, bỗng nhiên mở miệng nói.

Chương 421

Vốn là chính mình đại ca phản hồi, hắn còn pha trò cao hứng, nhưng khi biết được đại ca đã rơi xuống Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh, cũng không cách nào tiến thêm về sau, một trái tim hắn liền trầm xuống.

Việc này đối với Yêu tộc mà nói, chính là một cái đả kích trí mạng.

Bởi vì tại Hồng Hoang hiện tại, coi như là Chuẩn Thánh viên mãn lại có thể thế nào?

Hiện tại Hồng Hoang thiếu Chuẩn Thánh viên mãn sao?

Không thiếu!

Hiện tại Hồng Hoang Đại La Kim Tiên cùng Chuẩn Thánh đều là không thiếu, không đáng tiền.

Chỉ có cái cảnh giới kia, mới là duy nhất!

Chính mình Yêu tộc sở dĩ có thể đến hiện tại còn tồn tại, thực lực đang dần dần khôi phục, đó là bởi vì có Đế Tuấn tồn tại.

Hiện tại không có cách nào trở lại cảnh giới kia, Thái Nhất có thể tưởng tượng ra tình huống ngày sau của Yêu tộc.

Coi như không nói chuyện khác, Vu tộc - tử địch của Yêu tộc, bọn hắn sẽ buông tha cơ hội này sao?

Rất hiển nhiên sẽ không!

Cho nên, việc này đối với Yêu tộc mà nói, xác thực là một cái cực kỳ trí mạng đả kích, nếu là xử lý không tốt, Yêu tộc thật sự có khả năng phúc diệt. "Thời gian tiếp theo, ta chỉ có thể toàn lực khôi phục

bản thân, để tu vi khôi phục lại Chuẩn Thánh viên mãn chi cảnh.

Về phần còn lại, liền phải rơi xuống trên người ngươi, ngươi nếu là có thể chứng đạo, đối với Yêu tộc mà nói, chính là chuyển cơ lớn nhất." Đế Tuấn thần sắc trịnh trọng nhìn xem Thái Nhất, trong miệng trầm giọng nói.

Chính mình là không có cơ hội, thế nhưng nhị đệ Thái Nhất vẫn là có cơ hội, cũng chỉ có thể là ký thác hi vọng trên người hắn.

Nghe vậy, Thái Nhất không có mở miệng.

Hắn tự nhiên là biết rõ cảnh giới này khó khăn, bao nhiêu năm, chính mình còn chưa sờ đến cánh cửa kia, tại thời gian khẩn trương như hiện tại, làm sao có thể một bước mà thành, trực tiếp vấn đỉnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Nhưng là thời cơ hiện tại, cũng chỉ có thể như thế.

Trong lòng nghĩ hồi lâu sau, Thái Nhất trùng điệp nhẹ gật đầu.

Đế Tuấn đứng dậy, vỗ vỗ bờ vai của hắn, liền rời đi trước khôi phục bản thân, cái khác đều giao cho Thái Nhất.

Thái Nhất trong miệng khẽ thở dài một tiếng, cũng là đứng dậy rời đi, đem Yêu tộc sự tình an bài về sau, liền cũng bắt đầu bắt tay vào việc trùng kích cảnh giới.

Ba mươi ba thiên, Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên lúc này thần sắc bình tĩnh, nhìn không ra thâm thiển, nhưng là từ trong mắt hắn âm vân, Minh Tịch biết rõ, Thiên Đế hiện tại tâm tình cũng không tốt.

Điều này cũng khó trách, việc này làm đến cuối cùng thành cái dạng này, đổi lại là ai, đều sẽ không có tâm tình tốt.

Hạo Thiên hiện tại xác thực không có tâm tình tốt gì, hắn không có

làm ra sự tình khác, dĩ nhiên là hắn khắc chế, cùng với cố toàn đại cục.

Lúc trước hắn để Câu Trần nhất mạch đều đi, tưởng rằng coi như là tổn thất, lên Phong Thần Bảng, kia cũng sẽ không tổn thất cái gì, tổng thể mà nói, Thiên Đình đều là không lỗ.

Nhưng suy nghĩ của hắn là cơ vu trên tình huống đám người Minh Tịch, Đạo Nhất không vẫn lạc.

Nhưng hiện tại, toàn bộ vẫn lạc tổn thất, lên Phong Thần Bảng.

Điều này đối với Thiên Đình mà nói, đích đích xác xác là tổn thất.

Bởi vì lên Phong Thần Bảng, tu vi của Minh Tịch, Đạo Nhất liền không cách nào tiến thêm, chỉ có thể ở tại cảnh giới này đợi đến khi Phong Thần Bảng nhiệm kỳ đến, chân linh rời đi mới có thể bắt đầu tu hành lại, tu vi mới có thể đạt được tăng lên.

Nhưng là trong khoảng thời gian này, nếu là Minh Tịch, Đạo Nhất bọn hắn không vẫn lạc, không lên Phong Thần Bảng, ít nhất có thể tăng lên một cái tiểu giai vị.

Đối với Trung Ương nhất mạch, đối với Câu Trần nhất mạch mà nói, đây sẽ là cực kỳ quan trọng sự tình, thời điểm này đồng dạng quan trọng.

Thế nhưng hiện tại, hết thảy đều không có, Minh Tịch, Đạo Nhất bọn hắn chỉ có thể đợi đến nhiệm kỳ kết thúc. "Thiên Đế..." Chờ đợi hồi lâu, Minh Tịch rốt cục nhịn không được mở miệng. "Thôi, thần vị trên Phong Thần Bảng, ngoại trừ Trung Ương nhất mạch cần bổ khuyết, cái khác đều chuyển đến Câu Trần nhất mạch huy hạ đi!" Nghe vậy, Hạo Thiên khẽ thở dài một tiếng, đối Minh Tịch nói.

Sự tình đã đến nước này, hắn lại thế nào cũng là vô tế vu sự. "Thần minh bạch!" Minh Tịch gật đầu nói. "Tuy rằng các ngươi tạm

thời không cách nào tái tiến tu vi, nhưng là đối với Đại Đạo cảm ngộ lại y nguyên hữu hiệu, lúc này tích lũy, đối với ngày sau tấn thăng, đồng dạng là có không nhỏ trợ giúp, các ngươi vẫn là không muốn rơi xuống, y nguyên muốn cố gắng tham ngộ Đại Đạo..." Hạo Thiên trong lòng nghĩ nghĩ, đối Minh Tịch nói.

Tu vi không cách nào tiến thêm, nhưng đối với Đại Đạo cảm ngộ lại là có thể.

Đợi đến ngày sau rời đi Phong Thần Bảng, kia chính là thời cơ tốt để bọn hắn không ngừng tăng lên, khi đó mới thật sự là hậu tích bạc phát.

Minh Tịch nghe vậy, nhẹ gật đầu, việc này hắn cũng biết rõ, coi như Hạo Thiên không đề cập tới, hắn cùng Đạo Nhất bọn hắn cũng sẽ làm như thế.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, phất phất tay, Minh Tịch thi lễ một cái, xoay người rời đi. "Hưu!" Hạo Thiên trong tay vung lên, tế xuất Hạo Thiên Kính, nhìn xem lúc này Địa Tiên Giới, trên mặt lộ ra vẻ suy tư. "Tuy nói Hồng Hoang vỡ nát không tính là chuyện tốt, nhưng là đối với việc Thiên Đình ta chưởng khống mà nói, lại không phải chuyện xấu gì..." Hạo Thiên ánh mắt tại các giới vực khác quét qua, những giới vực này trong đó sinh linh giác thiếu, khu vực giác tiểu, tương đối dễ dàng chưởng khống.

Địa Tiên Giới bên trong, đại bộ phận đều là Hồng Hoang sinh linh cùng thế lực ngày xưa, Thiên Đình có thể chưởng khống trình độ dĩ nhiên là không có bao nhiêu, nhưng là những giới vực vỡ nát tách ra khác liền không giống, có thể gia tăng đối với nó chưởng khống trình độ, để Thiên Đình chưởng khống phạm vi lại lần nữa tăng lên.

Cho nên nói, đối với Hồng Hoang đại địa sinh linh cùng thế lực mà nói, Hồng Hoang vỡ nát không phải chuyện tốt, nhưng đối với Thiên

Đình mà nói, đảo cũng không tính là chuyện xấu. "Liền bắt đầu bắt tay vào làm việc này đi!" Hạo Thiên trong miệng nói một câu, liền tuyên Thái Bạch Kim Tinh tới, đem việc này bàn giao cho hắn về sau, liền trực tiếp đi bế quan tu hành. ...

Hồng Hoang bên trong, đối với chuyện Yêu tộc, Vu tộc tự nhiên là biết rõ, bất quá tạm thời thời cơ không rõ lãng, cho nên Vu tộc không có trực tiếp khuynh sào nhi xuất, nhưng cũng là có Vu tộc bắt đầu đối Yêu tộc triển khai một vòng mới sát lục, tuy rằng trình độ còn không lớn, nhưng chung quy sẽ tăng lên.

Mấy phương thế lực khác, lúc này lại có vẻ bình tĩnh.

Trừ ra Thiên Đình, cũng chính là Chu triều hiện tại, bởi vì Cơ Phát sắp chứng đạo Đệ Bát Đế.

Tại vị hơn ngàn năm, dĩ nhiên là viên mãn, tu vi của hắn mượn nhờ quốc vận, dĩ nhiên là trăn tiến Chuẩn Thánh chi cảnh, tại Hồng Hoang bên trong, cũng coi là một phương cao thủ.

Cơ Phát viên mãn về sau, Thái Thượng, Nữ Oa, Thánh địa...

ánh mắt liền chuyển đến trong Nhân tộc.

Mà lúc này Cơ Phát, đối ngoại tuyên bố, năm mươi năm sau, truyền vị chứng đạo. ...

Năm mươi năm thời gian lặng yên trôi qua, bây giờ, dĩ nhiên đã đến thời cơ chứng đạo.

Chương 422

Chu triều quốc đô, bên ngoài Hạo Kinh, đã kiến lập Chứng Đạo Cao Đài.

Tại dưới tế đài cao nhất, Cơ Phát đứng ở phía trước.

Bởi vì không có Nhân Hoàng chi sư, cho nên tại phía sau hắn chỉ là Cơ Phát chi tử - Cơ Tụng.

Nhưng vì Cơ Tụng còn nhỏ, cho nên Cơ Phát quyết định để chính mình tứ đệ Cơ Đán (Chu Công Văn Đán) hiệp trợ quản lý Chu triều.

Năng lực của Cơ Đán, Cơ Phát vẫn là biết rõ.

Bởi vậy, lúc này Cơ Đán nắm Cơ Tụng, đứng ở sau lưng Cơ Phát.

Tại trên tế đài, bày biện thần tượng của chúng vị Thánh Nhân, Luân Hồi Chi Chủ Hậu Thổ, ba vị Nhân Tổ, chư vị Nhân Hoàng cập trưởng lão các loại.

Cơ Phát bỗng nhiên xoay người, kéo Cơ Đán cùng Cơ Tụng, đối với một đám Thánh Nhân, Nhân Tổ, Nhân Hoàng, trưởng lão thần tượng bái nói: "Nhân Đạo tại thượng, chúng vị Thánh Nhân, Luân Hồi Chi Chủ, Nhân Tổ, Nhân Hoàng giám chi!

Kim có Chu triều chi chủ tướng quân chủ chi vị truyền cho Cơ Tụng, ngô đệ Công Đán hiệp trợ trị lý..." Cơ Phát thoại âm vừa dứt, Hồng Hoang thiên không một trận lôi hưởng.

Một cái chớp mắt sau, liền thấy Hồng Hoang phương đông chân trời đằng thăng tử khí ba vạn dặm, chỉ thấy xa xa bay tới năm đạo thân ảnh, chính là Giáo chủ Thái Thượng cùng Thánh Mẫu Nữ Oa, Luân Hồi Chi Chủ Hậu Thổ, bọn hắn ba người lúc này cùng nhau đến, sau đó mới là Nguyên Thủy, Thông Thiên nhị thánh.

Lại về sau, Nhân tộc Thánh địa bên trong, Nhân Tổ Toại Nhân, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị, Văn Tổ Thương Hiệt, Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên.

Thiếu Hạo, Chuyên Húc, Đế Khốc, Đường Nghiêu, Ngu Thuấn, Hạ Vũ, Thương Thang - Thất Đế đến.

Như vậy, những tồn tại đỉnh tiêm nên đến, liền đều đến đông đủ. ...

Bạn tùy lấy những tồn tại này giáng lâm, Nhân tộc chi địa đầy trời tường thụy cùng tiên nhạc, toàn bộ Hồng Hoang bị Thánh Nhân cập Hỗn Nguyên xuất hành dị tượng sung mãn, thiên nữ tán hoa, địa dũng kim liên bao phủ.

Vô số sinh linh bị tường thụy tư nhuận, rất nhiều tu sĩ hấp thu những cái kia kim liên mà giảm đi mấy trăm năm khổ tu.

Đây cũng là thu hoạch lớn nhất của những tu sĩ, đại năng tới quan lễ này.

Thấy thế, Cơ Phát dẫn đầu hành lễ bái nói: "Bái kiến Giáo chủ, Thánh Mẫu, Nguyên Thủy Thánh Nhân, Thông Thiên Thánh Nhân, Luân Hồi Chi Chủ, ba vị Nhân Tổ, chư vị Hoàng huynh..." Tùy theo Cơ Phát thoại âm vừa dứt, liền thấy Giáo chủ Thái Thượng đối bọn hắn trong tay thản nhiên vung lên: "Không cần đa lễ!" Lập tức đỡ bọn hắn dậy.

Thái Thượng, Nữ Oa, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nhân tộc tứ vị Nhân Tổ cùng Tam Hoàng Thất Đế các loại, thân hình khẽ động, xuất hiện tại dưới tế đài ở Trần Đô, chờ đợi thời cơ đến. ...

Cao đài, tế đàn phía dưới.

Cơ Phát nhìn xem thiên thời, lại nhìn thoáng qua Cơ Đán cùng Cơ Tụng, sau đó đi đến trước tế đàn, mặt hướng Hồng Hoang đại địa,

lãng thanh mở miệng nói: "Chu triều chi chủ Cơ Phát, lập Chu triều, khai tân thịnh thế, lệ tinh đồ trị, kim tại vị một ngàn ba trăm năm đã viên mãn, đem quân chủ chi vị truyền cho Cơ Tụng, Công Đán hiệp trợ trị lý..." Đám người dưới đài tại sau khi Cơ Phát nói xong, liền bắt đầu cùng kêu lên cao hô tên của Cơ Phát, Cơ Tụng cùng Cơ Đán ba người. ...

Hạo Kinh, trên tế đàn. "Oanh long!" Tại sau khi Cơ Phát nói xong, chỉ nghe được thiên không một tiếng nổ vang, Thiên Ngoại Thiên Hỗn Độn bay tới một phiến công đức cự đại.

Những nhân hoàng công đức này tuy rằng so ra kém Hạ Vũ chứng đạo chi thời, nhưng là so với Thương Thang chứng đạo thì cũng là không kém bao nhiêu.

Dù sao, Cơ Phát thế nhưng là kiến lập tân hoàng triều, lại là lật đổ Thương triều tồn tại, tự thị bất phàm, cộng thêm những năm này dưới sự cai trị của hắn, Nhân tộc đi về hướng tình trạng tốt hơn, những công đức này đảo cũng là không nhỏ.

Cho nên, Nhân Hoàng công đức tuy rằng so ra kém Hạ Vũ, đảo cũng cùng Thương Thang so ra cũng không có kém bao nhiêu.

Cùng một thời gian, trong minh minh Vận Mệnh Chi Hà cũng là một trận phiên dũng, một con kim long miệng ngậm Nhân Hoàng Đạo Quả vọt ra khỏi Vận Mệnh Chi Hà, hướng Ân Thành bay tới, trên đầu Hồng Hoang sinh linh càng là bay lên đạo đạo tín ngưỡng chi lực.

Công đức chia làm ba phần, có bảy thành rưỡi rơi xuống trên người Cơ Phát, có hai thành bay về phía trong tay Tam giáo đệ tử, nửa thành còn lại thì là rơi xuống trên người các đại tướng hiệp trợ Cơ Phát lập Chu triều.

Thấy thế, Thái Thượng đi tới trước một bước, phao xuất Không Động Ấn, quát khẽ một tiếng: "Nhân Hoàng, Lập!" Thái Thượng thoại

âm vừa dứt, liền thấy một đạo Nhân Hoàng Đế Khí từ trong Không Động Ấn bay ra, sau đó dung nhập vào trong thân thể Cơ Phát.

Cơ Phát tại dưới sự gia trì của bảy thành rưỡi công đức cùng Nhân Hoàng Đế Khí, tu vi rất nhanh đột phá đến Chuẩn Thánh đỉnh phong, trở thành thiên địa gian ít có Chuẩn Thánh viên mãn cao thủ, quy vị Nhân Hoàng chi vị.

Đến tận đây, chứng đạo chi sự kết thúc, Nhân Đạo biến động về sau, đản sinh Đệ Bát Đế cũng là thuận lợi chứng đạo quy vị.

Chứng đạo đại điển kết thúc về sau, Thái Thượng cùng Nữ Oa, Hậu Thổ, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nhân tộc tứ tổ, chư vị Nhân Hoàng... riêng phần mình rời đi.

Mà Cơ Phát tự nhiên cũng là đi theo tứ vị Nhân Tổ, cùng Tam Hoàng Thất Đế và mấy vị trưởng lão, phản hồi Đông Hải chi tân Nhân tộc Thánh địa.

Mà Thái Thượng, Nữ Oa cùng Hậu Thổ thì là cùng nhau tiến về Thủ Dương Sơn.

Nguyên Thủy cùng Thông Thiên còn có chuyện phải làm, chờ đến kỳ hạn ba ngàn năm đến, sẽ lại đi Thủ Dương Sơn nghe Thái Thượng giảng đạo.

Như vậy, đại điển hạ màn về sau, ánh mắt của vô số tồn tại cùng thế lực trong Hồng Hoang liền thu hồi lại.

Nhân Đạo biến động về sau, xuất hiện thêm ba vị Đại Đế, Nhân tộc Thánh địa thực lực cũng là càng phát ra cường hãn, ngày sau nói không chừng còn sẽ có Nhân Hoàng đản sinh.

Chuyện như vậy, tuy rằng làm người kinh ngạc, nhưng cũng là không có bao nhiêu chấn kinh chi sắc, dù sao đều chứng kiến đến Đệ Bát Đế rồi.

Hết thảy bình ổn về sau, mảnh đất Hồng Hoang này lại lần nữa bình tĩnh lại.

Hồng Hoang, Đông Hải, bên trong Long tộc hành cung. "Tộc trưởng, hết thảy đều đã chuẩn bị xong." Long tộc Đại trưởng lão thần sắc cung kính đối Chúc Long chắp tay nói.

Long tộc tại trong ngàn năm gần đây, rốt cục hoàn toàn hóa giải tự thân nhân quả nghiệp lực, có thể tái hiện Hồng Hoang đại địa. "Hiện tại Hồng Hoang vỡ nát, vô số thế lực chủng tộc cùng sinh linh nhận lấy ba cập, nhưng cái này ngược lại là một cái cơ hội cho Long tộc ta.

Hiện tại Yêu tộc điêu linh, ngược lại là Long tộc ta đi tại phía trước." Chúc Long khóe miệng gợi lên một vòng tiếu ý, chậm rãi mở miệng nói.

Hắn cũng xác thực không có nghĩ đến, Yêu tộc Đế Tuấn cư nhiên trực tiếp vẫn lạc, Tây Phương Nhị Thánh càng là mất đi thánh khu, lúc này đóng cửa sơn môn, tiềm tu không xuất.

Hồng Hoang bên trong, lúc này cũng là một mảnh bình tĩnh. "Sau khi Long tộc chỉnh hợp hoàn tất, ngàn năm sau, tuyên bố tái hiện Hồng Hoang đại địa." Chúc Long trong lòng nghĩ nghĩ, đối Đại trưởng lão nói. "Ta minh bạch." Đại trưởng lão gật đầu ứng đạo. "Đúng rồi, Hồng Hoang vỡ nát về sau, có không ít khu vực tự thành một giới, ngươi hãy ám trung để Long tộc bắt đầu thẩm thấu, chưởng khống những giới vực này." Chúc Long nhìn hắn nói. "Thế nhưng, Thiên Đình lúc này giống như liền đang làm chuyện như vậy." Đại trưởng lão nghe xong, lông mày nhíu lại, mở miệng nói. "Không sao, ngươi trước tránh đi những giới vực Thiên Đình đã tới, đi đến những khu vực giác tiểu, những giới vực mà Thiên Đình còn chưa chưởng khống.

Long tộc ta hiện tại còn không phải lúc cùng Thiên Đình chân

chính trở mặt, nhưng là ngày sau cũng sẽ không cùng Thiên Đình có vãng lai nữa." Chúc Long đôi mắt khẽ híp, trong mắt tinh mang lấp lóe, trong miệng lạnh lùng nói.

Long tộc cùng Thiên Đình hợp tác, vì chính là giải quyết tự thân nhân quả nghiệp lực, có thể sớm ngày tái hiện Hồng Hoang đại địa.

Hiện tại vấn đề của tự thân dĩ nhiên đã giải quyết, đợi đến thời cơ chín muồi, như vậy Long tộc liền có thể trực tiếp điều hồi Long tộc trong Thiên Đình, không còn cùng Thiên Đình hợp tác nữa.

Chương 423

Long tộc những năm này tích lũy cũng không phải đơn giản như vậy, đợi đến mượn nhờ những cái này tăng lên về sau, Thiên Đình Trung Ương nhất mạch, Long tộc tự nhiên cũng là không sợ.

Cho nên, hiện tại trước làm chút gì, đó cũng là sự tình bình thường. "Tộc trưởng yên tâm, ta biết rõ làm thế nào." Đại trưởng lão nhẹ gật đầu, chắp tay, liền xoay người rời đi.

Chúc Long nhìn xem Đại trưởng lão rời đi, thu hồi ánh mắt, nhìn thoáng qua Truyền Thừa Long Châu, trên mặt nổi lên chút hứa ba động. "Nhanh, Tộc trưởng sắp trở về rồi, đến lúc đó, thời cơ Long tộc ta tái hiện huy hoàng cũng không xa." Chúc Long thần sắc có chút động dung, chờ đợi nhiều năm như vậy, rốt cục muốn đợi đến Tộc trưởng trở về, Chúc Long trong lòng tự nhiên là vui vẻ.

Cho nên, hắn cần tại trước khi Tộc trưởng chân chính trở về, đem hết thảy sự tình của Long tộc đều chuẩn bị tốt, sau đó nghênh đón Long Vương trở về.

Trong lòng nghĩ nghĩ, Chúc Long thân hình khẽ động, rời đi nơi này.

Vu tộc, Bàn Cổ Điện. "Nhị đệ, Hồng Hoang gần đây có đại sự gì không?" Đế Giang vừa mới xuất quan, những năm này đều là Cú Mang tại chủ trì Vu tộc đại sự, cho nên vừa xuất quan liền dò hỏi. "Hiện tại trong Hồng Hoang đảo là bình tĩnh vô cùng, ngoại trừ Thiên Đình đang đánh chủ ý lên những giới vực vỡ nát tách ra, cũng chính là Nhân tộc Đệ Bát Đế chứng đạo.

Về phần những cái khác, tạm thời còn không rõ, hoặc hứa có ám trung xuất động, nhưng tạm thời không có bày ra ngoài sáng." Cú

Mang trong lòng nghĩ nghĩ, đối Đế Giang nói. "Tình huống Yêu tộc thế nào?" Đế Giang hỏi. "Yêu tộc cao tầng đều không có xuất hiện, về phần khu vực chúng ta chiếm lĩnh, Yêu tộc hình như trực tiếp không để ý tới, một lòng chỉ lo Vạn Yêu Điện sở tại." Cú Mang nói. "Thăm dò, chỉ cần chuyện của Đế Tuấn xác định, như vậy Yêu tộc liền không có tồn tại tất yếu." Đế Giang thần sắc lạnh lẽo, hàn thanh nói.

Tại thời cơ hiện tại, Vu tộc không có khả năng sẽ buông tha Yêu tộc, làm tử địch, tự nhiên là muốn dồn đối phương vào chỗ chết. "Ta minh bạch, cứ theo tình huống trước mắt mà nói, Đế Tuấn coi như không có vẫn lạc, cũng ước chừng sẽ rơi xuống cảnh giới.

Vô luận tình huống như thế nào, đối với Yêu tộc mà nói đều là đả kích trí mạng." Cú Mang nói.

Đế Giang gật đầu, nói: "Ngươi thời khắc chú ý việc này, thăm dò Yêu tộc, chỉ cần là Đế Tuấn vẫn lạc, hoặc là rơi xuống Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi hạ, đây đều là cơ hội để Vu tộc ta xuất thủ.

Lần này, Vu tộc không cho Yêu tộc có bất luận cơ hội gì nữa." Đế Giang nói, trong mắt một vòng hàn mang chợt lóe lên.

Cú Mang nhẹ gật đầu, sau đó liền đứng dậy rời đi.

Thời gian trong chớp mắt đã ngàn năm trôi qua.

Trong những năm này, Vu tộc gia tăng đối kháng với Yêu tộc.

Yêu tộc tuy rằng ra sức chống cự, nhưng lực lượng rõ ràng là không đủ, trong lúc đối chiến với Vu tộc liền không ngừng bại lui, có không ít khu vực đã rơi vào trong tay Vu tộc.

Cú Mang nếu không phải muốn nắm rõ ràng mọi tình huống, sợ là đã sớm ra tay rồi.

Bất quá hiện tại như vậy cũng tốt, từng chút từng chút tàm thực, đợi đến khi tiếp cận Vạn Yêu Điện, sẽ trực tiếp bày ra Thập Nhị Đô

Thiên Thần Sát Đại Trận, không cho Yêu tộc bất cứ cơ hội nào.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc cờ xí đã hủy, muốn bố trận đâu phải chuyện dễ dàng như vậy.

Tình huống của Vu tộc lại không giống thế, cho dù không có cờ xí cũng có thể bố thành Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, tuy rằng tổn thương phải chịu sẽ lớn hơn vài phần, nhưng đối với Thập Nhị Tổ Vu hiện tại mà nói, đảo cũng không tính là gì.

Cho dù Yêu tộc còn có thể bố trận, Thập Nhị Tổ Vu cũng chẳng sợ, chỉ cần đại trận của Vu tộc bày ra, thì hết thảy vẫn đã định đoạt.
...

Yêu tộc, trong Vạn Yêu Điện. "Yêu Hoàng, Vu tộc những năm gần đây vẫn luôn chèn ép Yêu tộc ta, cũng có ý tứ thăm dò tình huống hiện tại của Yêu tộc.

Nếu cứ đà này, sợ là Yêu tộc sẽ rơi vào một cảnh địa cực khó khăn." Bạch Trạch thần sắc nhíu lại, nhìn Thái Nhất nói. "Tình huống hiện tại của đại ca, Vu tộc không buông tha cơ hội này cũng là chuyện bình thường.

Nếu đổi lại là Vu tộc, chúng ta cũng sẽ không bỏ qua cơ hội đó." Thái Nhất thần sắc nghiêm nghị, trong miệng trầm giọng nói. "Yêu Hoàng hiện tại, đã chạm tới cánh cửa Hỗn Nguyên hay chưa?" Bạch Trạch hỏi.

Hiện tại Yêu tộc nếu không có một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chống đỡ, tại trong Hồng Hoang chỉ có thể coi là thế lực nhị lưu.

Luận bài danh thực lực còn ở dưới Thiên Đình, cục diện như vậy đối với Yêu tộc mà nói là cực kỳ bất lợi.

Đặc biệt là hiện tại Vu tộc đang đánh tới cửa, nếu không thể tấn thăng cảnh giới này, hết thảy đều sẽ rất khó khăn. "Cảnh giới này nếu

dễ dàng như vậy, thì đã không bị vây khốn nhiều năm đến thế." Trên mặt Thái Nhất hiện lên một nét khổ sở, nhưng ngay sau đó liền khôi phục như cũ, hắn nhìn Bạch Trạch, nói: "Việc Bản hoàng chứng đạo hãy đặt ra sau, hiện tại chủ yếu nhất vẫn là phải ngưng tụ Tinh Thần Phiên.

Bạch Trạch, hiện tại tình huống Tinh Thần Phiên thế nào rồi?" Trước đây, đại ca nhà mình là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Tinh Thần Phiên có hay không kỳ thực không quan trọng, nhưng Yêu tộc cũng chưa từng đình chỉ việc ngưng tụ.

Có điều Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải vẫn luôn nằm trong sự chưởng khống của Thiên Đình, cho dù là Yêu tộc bọn họ cũng rất khó điều động hoàn toàn tinh thần chi lực để luyện chế Tinh Thần Phiên, cho nên cứ đứt quãng mãi cho đến hiện tại.

Nhưng tình huống bây giờ đã đặc thù, nếu không có Tinh Thần Phiên, đại trận của Yêu tộc liền không cách nào bố trí hoàn chỉnh, vậy làm sao giao chiến cùng Vu tộc? "Bẩm Yêu Hoàng, những năm gần đây, Yêu tộc ngoại trừ nhân quả nghiệp lực của bản thân, sự tình quan trọng nhất chính là ngưng tụ Tinh Thần Phiên.

Tuy nói bốn vạn tám ngàn cán phó Tinh Thần Phiên kỳ đã hoàn thành chín thành trở lên, nhưng Chủ Tinh Thần Phiên kỳ vẫn còn thiếu hơn hai trăm cán." "Với tình huống hiện tại, muốn điều động tinh thần chi lực, sợ là rất khó." Bạch Trạch mày nhíu lại, thần sắc ngưng trọng mở miệng nói.

Kết quả như vậy đã xem như là tốt rồi.

Hai việc lớn nhất của Yêu tộc trong những năm này đều sắp hoàn thành, nếu không phải hiện tại thời thế khẩn cấp, đợi thêm một đoạn thời gian nữa tự nhiên là có thể xong. "Thiên Đình đáng chết!" Thái Nhất trong lòng thầm mắng một tiếng.

Hạo Thiên vẫn luôn chưởng khống Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, bọn họ khó lòng điều động bao nhiêu tinh thần chi lực.

Tình huống hiện tại đã không phải là Yêu Tộc Thiên Đình ngày xưa có thể chưởng khống toàn bộ Tinh Thần Đại Hải nữa.

Thiên Đình còn chịu cho bọn hắn điều động một ít, trước đây là nể mặt Đế Tuấn, không muốn cùng Yêu tộc trở mặt.

Tuy nói ngoài mặt không dám ra tay với Thiên Đình, nhưng Đế Tuấn dù sao cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hạo Thiên vẫn sẽ khắc chế.

Nhưng hiện tại, tình huống của Yêu tộc thế này, Hạo Thiên căn bản cũng không thèm để ý nữa. "Bạch Trạch, ngươi tận khả năng hoàn thành tiến độ Tinh Thần Phiên kỳ, năng ngưng tụ bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

Cho dù đại trận không hoàn chỉnh, cũng có sáu bảy thành uy lực, đủ để ngăn cản một hai.

Ngoài ra, thu nạp lực lượng Yêu tộc, ngưng tụ về gần Vạn Yêu Điện, các khu vực khác toàn bộ không cần để ý nữa.

Thái Nhất trong lòng suy nghĩ một chút, sau đó nói với Bạch Trạch. "Ta đã hiểu!" Bạch Trạch đáp một tiếng, sau đó liền xoay người rời đi.

Chương 424

Thái Nhất nhìn Bạch Trạch rời đi, ánh mắt chuyển một cái, rơi vào phía trên Thiên Đình, trong đôi mắt khẽ híp, một đạo hàn mang chợt lóe lên.

Ngay sau đó liền rời khỏi đại điện, tiếp tục đi tu hành. ...

Chuyển mắt, lại là mấy trăm năm trôi qua.

Đông Hải, trong hành cung Long tộc. "Tộc trưởng, đều đã an bài tốt, Tứ Hải Long tộc tề tụ, tất cả Thủy tộc trọng quy dưới trướng Long tộc." Đại trưởng lão nhìn Chúc Long, cung kính nói. "Tốt, vậy liền bắt đầu đi!" Chúc Long nghe vậy, gật đầu nói.

Nghe vậy, Đại trưởng lão chắp tay, liền xoay người rời đi.

Mà lúc này, toàn bộ Đông Hải đều động, tất cả Long tộc nổi lên trong Đông Hải, long uy hạo hãn khủng bố tràn ngập toàn bộ Địa Tiên Giới, khiến cho vô số tu sĩ và đại năng ngưng vọng.

Long tộc, đây là muốn làm gì? "Tùng tùng tùng!!!" Đột nhiên, trong Đông Hải truyền đến từng trận tiếng chuông vang, quanh quẩn tại triệu triệu ức dặm chi địa, lại có vô số tiếng rồng ngâm vang lên, vạn long tề ngâm.

Một con Kim Long to lớn mấy ngàn vạn trượng phóng lên tận trời, uy hiếp tứ phương, đi tới trong hư không.

Đôi mắt rồng khổng lồ nhìn xuống Địa Tiên Giới, miệng nhả nhân ngôn: "Từ hôm nay, Long tộc ta, tái hiện trên đại địa Hồng Hoang!" "Ngang!" Chúc Long nói xong, một tiếng rồng ngâm vang lên, Truyền Thừa Long Châu bay lên, trán phóng vạn thiên thần quang, hoảng như vầng thái dương huy hoàng, trong đó long ảnh phù hiện, vạn long tề

ngâm.

Chúc Long nhìn thoáng qua, hóa thành đạo hình, đáp xuống trên mặt biển Đông Hải. "Đại trưởng lão, bắt đầu đi!" Chúc Long nhàn nhạt nói. "Vâng!" Đại trưởng lão đáp một tiếng, sau đó liền dẫn dắt không ít Long tộc rời đi, bắt đầu chưởng khống khu vực ngày xưa thuộc về Long tộc.

Tuy rằng tạm thời không nhiều, nhưng đây cũng chỉ là một sự khởi đầu mà thôi.

Chúc Long nhìn thoáng qua, xoay người tiến vào trong Đông Hải.

Long tộc tái hiện Hồng Hoang, việc này đối với Hồng Hoang hiện tại mà nói, chính là một cơn sóng gió khổng lồ cuốn tới.

Lúc này, vô số sinh linh và chủng tộc không ai không thần sắc chấn kinh nhìn về phía Long tộc.

Này, lặng yên không một tiếng động, Long tộc liền giải quyết xong vấn đề của chính mình, sau đó tái hiện Hồng Hoang rồi?

Lại còn nắm lấy cơ hội Hồng Hoang đang bình tĩnh hiện tại.

Với tình huống của Long tộc bây giờ, tích lũy nhiều năm như vậy, ngày sau sợ là không bao lâu liền sẽ nhanh chóng khôi phục thực lực bản thân, đạt tới tình trạng cao hơn.

Phải biết rằng, thực lực Long tộc hiện tại đã không yếu, ngày sau lại khôi phục tăng lên, thực lực sẽ càng thêm cường hãn.

Điều này đối với không ít chủng tộc trong Hồng Hoang lại là một sự cạnh tranh cực lớn.

Tuy rằng Địa Phủ, Tam Giáo, Địa Tiên Phủ, Vu tộc cùng một số thế lực không để ý, nhưng Long tộc tái hiện, vẫn y như cũ tại trong Hồng Hoang dấy lên không ít sóng gió, phải xem Long tộc ngày sau

phát triển thế nào. ...

Nhân tộc, Thánh Địa, trong Nhân Tổ Điện. "Nhân Tổ, Long tộc tái hiện Hồng Hoang, Thánh Địa ta nằm ở Đông Hải chi tân, số lượng Nhân tộc đông đảo, liệu có bị ảnh hưởng hay không?" Phục Hy mày hơi nhíu, mở miệng hỏi.

Thánh Địa nằm ở bờ Đông Hải, nhưng Phục Hy tịnh không lo lắng vấn đề của Thánh Địa, dù sao thực lực Thánh Địa cũng không phải một cái Long tộc có thể so sánh.

Nhưng ngoài bờ Đông Hải, khu vực lân cận Đông Hải còn có không ít Nhân tộc bình thường sinh sống, những người này mới là điều Phục Hy lo lắng.

Dù sao một số Nhân tộc bình thường hoặc là tu vi thấp kém sẽ chịu ảnh hưởng. "Long tộc tuy rằng tái hiện Hồng Hoang, hiện tại cũng đang chưởng khống khu vực dĩ vãng, nhưng Chúc Long cũng không ngốc.

Lúc này quỹ tích tiến lên của Long tộc, những khu vực chưởng khống đều là đi vòng qua Nhân tộc ta, cho dù có một chút ảnh hưởng cũng là không đáng kể." "Chúc Long cũng hiểu rõ, hiện tại nếu cùng Nhân tộc nảy sinh mâu thuẫn, đối với bọn hắn vừa mới tái hiện Hồng Hoang mà nói, cũng không phải chuyện tốt gì.

Nếu vì thế mà kế hoạch thất bại, thì hết thảy nỗ lực của Long tộc đều uổng phí." Toại Nhân trong đôi mắt hỏa quang nhảy động, nhìn thoáng qua Đông Hải, mở miệng nói.

Nghe vậy, trong tay Phục Hy hiện lên một cái Tiên Thiên Bát Quái đồ án, nhìn thoáng qua, khẽ gật đầu. "Nhị đệ, Tam muội, các ngươi lưu ý một chút động hướng của Long tộc, chỉ cần không ảnh hưởng Nhân tộc ta, liền không cần để ý, cứ để bọn họ nháo." Toại Nhân nhìn Hữu Sào thị và Truy Y thị, mở miệng nói.

Hai vị Nhân Tổ nghe xong, gật đầu nói: "Chúng ta đã biết!" Toại Nhân gật đầu, thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ, chờ đợi thời gian lão sư nhà mình giảng đạo.

Phục Hy và hai vị Nhân Tổ thấy thế, cũng nhắm hai mắt, tạm thời không để ý tới nữa.

Long tộc tái hiện Hồng Hoang, đối với những thế lực vẫn luôn bình tĩnh điệu thấp như Địa Phủ, Địa Tiên Phủ mà nói, xác thực không có ảnh hưởng.

Bọn họ cũng không muốn đi để ý những chuyện này, chỉ cần không có sự tình liên quan mật thiết đến bản thân, bọn họ đều sẽ không quan tâm.

Dù sao đối với hai phương thế lực này mà nói, sự vận chuyển của họ không liên quan đến những thứ đó, tự nhiên sẽ không tốn nhiều tâm tư đi để ý.

Mà giống như Vu Yêu nhị tộc, lúc này quan tâm chuyện của chính mình còn không kịp, làm sao có thể đi chú ý chuyện Long tộc tái hiện Hồng Hoang.

Chuyện Long tộc tái hiện, bọn họ trước đó vốn đã có dự liệu, cũng chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn mà thôi, cho nên hiện tại tái hiện, bọn họ cũng không có bất kỳ kinh ngạc hay ngoài ý muốn nào.

Sơ qua chú ý một phen tình hình Long tộc hiện tại, liền quay trở lại sự tình của chính mình.

Vu Yêu muốn phúc diệt Yêu tộc, Yêu tộc muốn tận khả năng nâng cao thủ đoạn bản thân để chống lại Vu tộc, song phương lúc này đều đang tiến hành, việc này cũng gây ra không ít gợn sóng trong Hồng Hoang.

Có không ít sinh linh và Tiên thiên chủng tộc thập phần quan chú

việc này, dù sao hai tộc này đều không phải chủng tộc bình thường, nếu cục diện thay đổi, đối với Hồng Hoang mà nói lại là một cục diện khác.

Ngoài ra, Long tộc lúc này tái hiện trên đại địa Hồng Hoang, đối với những Tiên thiên chủng tộc này mà nói cũng có ảnh hưởng không nhỏ.

Dù sao Long tộc cũng là một trong Viễn Cổ Tam Tộc, nội tình tịnh không yếu, lúc này tái hiện, ngày sau tự nhiên sẽ gây ra không ít biến hóa.

Trong Hồng Hoang, những Tiên thiên chủng tộc thực lực yếu hơn, ngày sau nói không chừng sẽ cùng Long tộc có không ít va chạm, tự nhiên là phải quan chú nhiều hơn đến tình huống của Long tộc, nếu không sẽ mất đi quá nhiều tiên cơ. ...

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện. "Thiên Đế, Long tộc hiện nay tái hiện Hồng Hoang, đối với Thiên Đình mà nói, đảo cũng không tính là chuyện tốt." Thái Bạch Kim Tinh thần sắc nghiêm túc nhìn Hạo Thiên, chắp tay nói.

Trong Thiên Đình, có hơn ba vạn Long tộc đang nhậm chức, tuy rằng chức vị không tính là cao, đại bộ phận đều là chức vụ hành vân bố vũ, nhưng thực lực tổng thể vẫn là không tệ, những năm này cũng vì Thiên Đình làm không ít cống hiến.

Nhưng hiện tại Long tộc đã tái hiện Hồng Hoang, ngày sau thực lực sẽ không ngừng tăng lên, nói không chừng sẽ trực tiếp triệu hồi Long tộc trong Thiên Đình phản hồi Đông Hải.

Tuy nói những Long tộc này bị triệu hồi đối với Thiên Đình không tính là thương gân động cốt, nhưng ảnh hưởng khẳng định là có.

Cho nên, Thái Bạch Kim Tinh mới có sự lo lắng này.

Chương 425

"Chúc Long cũng không phải hạng người đơn giản, lần này định nhiên là kế hoạch chu toàn.

Hiện tại Long tộc tái hiện đại địa Hồng Hoang, chỉ luận thực lực mà nói, tịnh không yếu hơn Trung Ương nhất mạch của ta bao nhiêu.

Ngày sau thực lực lại tăng lên, triệu hồi Long tộc trong Thiên Đình, đó cũng là tất nhiên." Hạo Thiên thần sắc bình tĩnh, không có chút dao động nào, phảng phất việc này không thể dấy lên chút gợn sóng nào trong lòng hắn. "Thái Bạch Kim Tinh, sự an bài mà Thiên Đình ta chuẩn bị, thế nào rồi?" Ngón tay Hạo Thiên khẽ gõ lên tay vịn, miệng nói xong, lập tức dừng lại, nhìn về phía Thái Bạch Kim Tinh.

Trong đôi mắt trán phóng quang mang xán lạn, một thân đế uy hạo hãn, uy áp đại điện, Thái Bạch Kim Tinh nhất thời cảm thấy áp lực vô số. "Hồi Thiên Đế, những năm gần đây, Thiên Đình vẫn luôn bồi dưỡng những tu sĩ và Thiên quan có thể thay thế Long tộc hành vân bố vũ, đã là không sai biệt lắm.

Tuy rằng ít nhiều không bằng thần thông chi lực của Long tộc, nhưng hẳn sẽ không có ảnh hưởng quá lớn." Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, trầm ngâm vài hơi thở, sau đó mở miệng nói.

Kỳ thực đối với việc Long tộc tái hiện Hồng Hoang sẽ triệu hồi Long tộc tại Thiên Đình, Thiên Đình vẫn luôn trong quá trình chuẩn bị, hiện tại đã đến thời điểm chín muồi.

Tuy rằng không cách nào hoàn toàn so sánh với Long tộc, nhưng ảnh hưởng cũng sẽ không quá lớn.

Hạo Thiên nghe vậy, gật đầu, mở miệng nói: "Ngươi tiếp tục nỗ lực bồi dưỡng những tồn tại này, để bọn hắn ở phương diện này có

thể lại nâng cao, chờ đợi thời cơ thành thục, liền triệt để đoạn tuyệt hợp tác với Long tộc." "Thần đã hiểu!" Thái Bạch Kim Tinh gật đầu.

Thấy thế, Hạo Thiên phất phất tay, Thái Bạch Kim Tinh hiểu ý, chắp tay lui xuống.

Hạo Thiên nhìn tình huống của Long tộc trong Hạo Thiên Kính, hồi lâu sau mới thu hồi ánh mắt, đứng dậy rời đi đại điện. ...

Thời gian nhoáng lên, lại là ngàn năm lặng lẽ trôi qua.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Sau Yêu tộc và Long tộc, cục thế trong Hồng Hoang lại sẽ có biến hóa không nhỏ." Nữ Oa nhìn thoáng qua Hồng Hoang Địa Tiên Giới, rồi mở miệng nói. "Những điều này đều nằm trong dự liệu, chỉ cần có một chút phát sinh cải biến, cục thế liền sẽ có biến hóa không nhỏ, tựa như Yêu tộc vậy." Hậu Thổ nói. "Hết thảy tự có định số, cũng không cần quá mức chú ý!" Thái Thượng nhìn các nàng một cái, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghe vậy, Nữ Oa và Hậu Thổ gật đầu. "Tính toán thời cơ, đã không sai biệt lắm." Thái Thượng trong tay thoáng diễn toán một phen, trong miệng nói một tiếng, sau đó vung tay lên, một trận thanh quang hiện ra, lập tức tiêu tán vô ảnh. "Coong!" Cùng lúc đó, tại Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung, trong Nhân tộc Thánh Địa, đều vang lên một trận tiếng chuông Đại Đạo.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Toại Nhân cùng Phục Hy đám người nghe thấy, lập tức đứng dậy, hướng về Thủ Dương Sơn mà đến.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Toại Nhân cùng Phục Hy bốn người, trong vòng vài hơi thở liền đi tới trên Thủ Dương Sơn.

Mọi người chào hỏi nhau một tiếng, liền đều tiến vào trong Thái Thanh Cung. "Đại ca, hai vị đạo hữu!" "Lão sư, Thánh Mẫu, Luân Hồi

Chi Chủ!" "Giáo chủ, Thánh Mẫu, đạo hữu!" Bốn người nhìn thấy ba người Thái Thượng, Nữ Oa cùng Hậu Thổ, mỗi người đều xưng hô.

Phục Hy hiện tại dù sao cũng là thân phận Nhân tộc, lúc này xưng hô Nữ Oa vẫn là lấy Thánh Mẫu tương xứng, bất quá hắn cũng không để ý, Nữ Oa cũng tùy hắn.

Thái Thượng gật đầu, Nữ Oa và Hậu Thổ lần lượt xưng hô đáp lễ.

Sau khi mọi người an tọa, Thái Thượng liền chuẩn bị bắt đầu giảng đạo. "Lần này giảng đạo, nãi là Thái Cực Kim Tiên chi đạo.

Tuy rằng các ngươi không cách nào hoàn toàn lý giải, nhưng có thể lĩnh ngộ vài phần, đối với cảnh giới hiện tại của các ngươi mà nói, đều là cực kỳ quan trọng.

Vô luận là đối với lĩnh ngộ Đại Đạo hay là đạo hạnh bản thân, đều có không ít tăng lên." "Đặc biệt là Nhị đệ, Tam đệ, Nữ Oa đạo hữu, đây là mấu chốt để các ngươi bước vào cảnh giới viên mãn của bản thân.

Còn Hậu Thổ đạo hữu, Toại Nhân và Phục Hy, cũng có thể gia tăng tích lũy Đại Đạo của bản thân, sớm ngày tấn thăng cảnh giới." Ánh mắt Thái Thượng quét qua trên người bọn họ, sau đó chậm rãi nói.

Dưới tòa hắn, Cửu Trọng Vân Đài hiện ra, nâng hắn chậm rãi bay lên, huyền phù giữa không trung.

Khí tức trên người mờ mịt, cho dù là ba người Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa, lúc này đều không cách nào cảm giác được khí tức Đại Đạo cụ thể của Thái Thượng.

Hắn ở đó, chính là Đại Đạo, chính là thiên địa, chính là Thái Cực Kim Tiên chi đạo.

Bởi vì đã sớm biết tình huống như thế, cho nên mọi người đảo cũng không quá mức chấn kinh, chỉ gật đầu, sau đó liền thu liễm tâm thần, chuẩn bị lắng nghe Đại Đạo tinh nghĩa và chí lý của Thái Thượng.

Mà tại thiên điện của Thái Thanh Cung, trong Thái Hư Điện, Thanh Huyền, Huyền Đô cùng Thương Tùng lúc này thần sắc kinh hãi.

Lão sư lão gia chính mình, rốt cuộc đạt tới cảnh giới khủng bố cỡ nào?

Cảnh giới Đại Đạo bực này, sợ là không kém Đạo Tổ bao nhiêu đi?

Bọn họ thần sắc chấn kinh, trong lòng thầm nghĩ.

Trong Vô Cực Điện lúc này, Thái Thượng đã khẽ nhắm hai mắt, hiện ra Xích Hồng Khánh Vân, đỉnh thượng tam hoa, bắt đầu giảng giải Thái Cực Kim Tiên chi đạo. "Hữu vô tương sinh, nan dịch tương thành, trường đoản tương hình, cao hạ tương doanh, âm thanh tương hòa, tiền hậu tương tùy, hằng dã..." Theo Thái Thượng khai giảng Đại Đạo, lúc này trong đại điện tử khí đông lai, linh khí mờ mịt, thiên hoa loạn trụy, diệu âm từng trận, địa dũng kim liên.

Đại Đạo diệu ý cùng Đại Đạo khí tức giao chức trong đó, diễn hóa vô tận huyền diệu, huyền chi hựu huyền.

Từng trận Đại Đạo chi âm quanh quẩn bên tai sáu người, khiến cho tâm thần bọn họ chấn động, sau đó bắt đầu tham ngộ Đại Đạo chi âm này, tế tế lý giải Đại Đạo tinh nghĩa cùng Đại Đạo chí lý trong đó, sau đó hấp thu.

Thái Thượng lúc này miệng phun kim liên, những Đại Đạo tinh nghĩa và chí lý kia hóa thành từng đóa sen vàng, nương theo từng trận

Đại Đạo chi âm mà đi vào mi tâm sáu người, hiệp trợ bọn họ tham ngộ, đi lý giải những tinh nghĩa và chí lý hối sáp nan đổng này.

Lúc này, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa các loại, đem toàn bộ tâm thần trầm tẩm trong tham ngộ, đối với những thứ khác đã không có chút để ý nào, dù là dị tượng dần dần diễn biến trong đại điện, bọn họ cũng không biết.

Bọn họ lúc này quan trọng nhất, chính là tham ngộ những Đại Đạo tinh nghĩa và chí lý này.

Thái Thượng thầm quan sát tình huống lý giải Đại Đạo của bọn họ, hài lòng gật đầu, sau đó tiếp tục giảng giải Thái Cực Kim Tiên đại đạo của mình. "Đại Đạo vô hình, sinh dục thiên địa; Đại Đạo vô tình, vận hành nhật nguyệt; Đại Đạo vô danh, trường dưỡng vạn vật; ngô bất tri kỳ danh, cường danh viết: Đạo!" "Phu Đạo giả: Hữu thanh hữu trọc, hữu động hữu tĩnh; thiên thanh địa trọc, thiên động địa tĩnh!" "Đạo bản vô tâm, vô tâm danh Đạo; nhược liễu vô tâm, vô tâm tức Đạo!" "..." Thái Thượng lúc này tiến vào một trạng thái không linh, vô thời vô không, vật ngã lưỡng vong, hoàn toàn trầm tẩm trong việc giảng đạo và một lần nữa lý giải Đại Đạo tinh nghĩa cùng Đại Đạo chí lý của Thái Cực Kim Tiên chi đạo.

Ngoại trừ Thái Thượng, những người như Nguyên Thủy, Nữ Oa, Thông Thiên và Hậu Thổ, lúc này đều trầm tẩm trong trạng thái như vậy, mượn nhờ kim liên mà Thái Thượng truyền đạo, tế tế giải tích và lý giải Đại Đạo tinh nghĩa cùng Đại Đạo chí lý mà Thái Thượng giảng giải.

Cảnh giới tu vi đã lâu chưa thấy buông lỏng của bọn họ, lúc này bắt đầu có một tia buông lỏng, ẩn ẩn bắt đầu có xu thế tấn thăng.

Tình huống như vậy, lấy ba người Nguyên Thủy, Nữ Oa, Thông Thiên là rõ ràng nhất.

Mà Hậu Thổ, Toại Nhân cùng Phục Hy ba người thì tương đối chậm một chút, bởi vì cảnh giới bọn họ lúc này muốn tấn thăng không phải là cảnh giới bình thường, tự nhiên không dễ dàng như vậy, lần này có thể lĩnh ngộ được đã tính là tốt rồi.

Sau lần nghe giảng này, cho dù có thu hoạch, cổ kế cũng phải mất một đoạn thời gian mới có thể đột phá.

Bất quá đối với việc này, bọn họ cũng không để ý, có thu hoạch là tốt rồi.

Lúc này đều toàn tâm toàn ý tham ngộ, hy vọng tham ngộ nhiều thêm một chút, lý giải nhiều thêm một chút, ghi chép nhiều thêm một chút, đây chính là cơ hội hiếm có.

Chương 426

Nhất thời, trong Vô Cực Điện, Đại Đạo chi âm từng trận, Đại Đạo khí tức di mạn, kéo dài không dứt.

Thiên điện, trong Thái Hư Điện. "Lão gia lúc này giảng Đại Đạo tinh nghĩa và chí lý, tịnh không phải chúng ta có thể lý giải." Thanh Huyền trên mặt đầy vẻ khổ sở, hắn cũng muốn nếm thử đi lý giải, nhưng vừa mới buông ra tâm thần đi lắng nghe Đại Đạo chi âm, liền cảm giác Đại Đạo của mình tao ngộ trùng kích cực lớn, hiển hiện ra hiện tượng băng tháp, lập tức dọa hắn thu liễm tâm thần, không dám nghe nữa.

Nghe vậy, Huyền Đô cùng Thương Tùng cũng đồng dạng sợ hãi gật đầu, bọn họ vừa rồi cũng gặp tình huống như thế. "Hiện tại trong Thái Thanh Cung Đại Đạo khí tức nồng đậm, dị tượng dũng hiện, linh khí ngưng kết.

Điều này đối với việc tu hành của chúng ta mà nói, cũng có không ít chỗ tốt.

Chúng ta không lắng nghe Đại Đạo chi âm, nhưng có thể mượn nhờ tình huống trong đại điện lúc này để tu hành bản thân, tin tưởng cũng sẽ có không ít trợ giúp." Huyền Đô suy nghĩ một chút, nói với Thanh Huyền và Thương Tùng.

Nghe thế, hai người gật đầu, sau đó bắt đầu nhắm hai mắt, tham ngộ tu hành Đại Đạo của chính mình.

Lúc này trong đại điện Đại Đạo khí tức hạo hãn, huyền âm từng trận, trình độ linh khí khủng bố đến cực hạn, đối với tu hành hiện tại của bọn họ mà nói, xác thực có không ít chỗ tốt.

Tâm thần và linh đài của bọn họ hiện tại đã không minh chưa từng

có, đối với việc lý giải Đại Đạo dị thường thông thuận.

Những Đại Đạo tinh nghĩa và chí lý trước đây có chỗ không hiểu, lúc này dưới cổ huyền diệu chi ý này, cư nhiên toàn bộ đều trở nên rõ ràng.

Bọn họ tỉ mỉ hấp thu linh khí cùng Đại Đạo khí tức, không ngừng tu hành.

Tin tưởng sau lần này, tu vi của bọn họ cũng sẽ có sở tăng lên.

Trong Vô Cực Điện, trong Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng, ba đạo thanh quang dũng hiện, vô số đạo Đại Đạo phù lục mắt thường có thể thấy được giao thoa tung hoành trong đó, sau đó trực tiếp phóng ra, bàn toàn trong đại điện.

Thái Thượng trong miệng không ngừng giảng giải, Đại Đạo phù lục càng phát ra ngưng kết rõ ràng và tráng đại.

Mà sáu vị cao thủ dưới tòa, lúc này cũng đang không ngừng hấp thu lý giải, không ngừng tích lũy bản thân, tranh thủ sớm ngày tấn thăng.

Thủ Dương Sơn, lúc này toàn bộ bao trùm trong một cỗ Đại Đạo chi lực cực kỳ khủng bố.

Cỗ khí tức khủng bố kia, thậm chí đã tràn ngập cả Hồng Hoang Địa Tiên Giới, khiến cho vô số đại năng thần sắc kinh hãi, ngưng vọng nơi này.

Cho dù là trong Thời Không Trường Hà, Vận Mệnh Trường Hà, cũng có vô số sinh linh thần sắc chấn kinh trước cổ Đại Đạo khí tức kích đãng quá khứ, ba cập tương lai này.

Tồn tại như vậy, ngoại trừ Đạo Tổ, cũng chỉ có Thái Thượng Đạo Tôn.

Nhân Đạo, lúc này đã tăng lên, hoàn thiện không ít, ẩn ẩn đã đuổi kịp bước chân Thiên Đạo.

Thái Thượng với tư cách là người chưởng đạo của Nhân Đạo, cảnh giới Đại Đạo của hắn tăng lên, đối với Nhân Đạo mà nói cũng là một cơ hội tăng lên cực lớn.

Lúc này Nhân Đạo tăng lên, liền trực tiếp ảnh hưởng đến triệu triệu ức sinh linh.

Lúc này cảm thụ được cỗ Đại Đạo khí tức cùng Đại Đạo vận ý khủng bố này, tuy rằng không cách nào hiểu, nhưng dưới bầu không khí như vậy tu hành tham ngộ, đối với sự lý giải Đại Đạo dường như rõ ràng hơn vài phần, linh đài thanh minh hơn vài phần, con đường Đại Đạo tiến lên thông thuận hơn vài phần.

Vì thế, triệu triệu ức sinh linh này lúc này đều trầm tẩm trong tu hành.

Trong Hồng Hoang Địa Tiên Giới, vô số sinh linh tuy rằng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng đã là một cơ hội hiếm có, tự nhiên cũng sẽ không bỏ qua, đều trầm tẩm vào trong tu hành.

Mà trong Vô Cực sơn mạch, những sinh linh kia tự nhiên là cảm thụ trực tiếp nhất, được lợi lớn nhất, bởi vì những Đại Đạo chân ý kia, những Đại Đạo khí tức kia, liền giống như vân vụ bao phủ, ngưng kết tại Vô Cực sơn mạch.

Bọn họ không cần phải hiểu sự huyền diệu trong đó, chỉ cần biết những thứ này đối với việc tu hành của mình có không ít trợ giúp là được rồi.

Bọn họ hiện tại tu hành và tham ngộ Đại Đạo, so với trước đây, không biết nhanh hơn bao nhiêu lần.

Hiện tại không tranh thủ thời gian, ngày sau muốn có cơ hội như

vậy, sợ là rất khó, dù sao Thái Thượng Đạo Tôn cũng không phải dễ dàng sẽ mở giảng đạo đàn.

Trên Thái Thanh Cung, vô số linh khí cùng Đại Đạo khí tức ngưng kết cùng một chỗ, diễn hóa ra Nhân Đạo, trong đó có vô số Đại Đạo pháp tắc phù lục mắt thường có thể thấy hiện lên, giao thoa trong đó.

Còn có từng trận Đại Đạo chi âm, huyền diệu chi âm truyền đến, rơi vào bên tai ức vạn sinh linh trong Vô Cực sơn mạch.

Bọn họ chỉ cảm giác tâm thần chấn động, lập tức Đại Đạo pháp tắc của bản thân nhanh chóng vận chuyển, khí tức trên người bắt đầu tăng lên.

Ngắn ngủi hơn ngàn năm, liền đã tấn thăng ít nhất là một cái tiểu giai vị.

Bọn họ trong lòng vui vẻ, tiếp tục mượn nhờ những chỗ huyền diệu này, tiếp tục tu hành Đại Đạo bản thân.

Thời gian vội vã, lặng yên, liền là năm cái Nguyên hội trôi qua.

Năm cái Nguyên hội này tại Hồng Hoang Địa Tiên Giới, ngoại trừ sự va chạm giữa Vu Yêu nhị tộc, Thiên Đình thẩm thấu chưởng khống các giới vực khác, Long tộc khoách trương... thì những cái khác, vô luận là tán tu, sinh linh hay là một số Tiên thiên chủng tộc, đều đang bế quan tu hành.

Những năm này, Đại Đạo khí tức cùng từng trận huyền diệu chi âm khi Thái Thượng Đạo Tôn giảng đạo đã tràn ngập cả đại địa Hồng Hoang, cho dù là trong Thời Không Trường Hà, Vận Mệnh Trường Hà đều có vô số sinh linh đạt được chỗ tốt, đang nỗ lực tu hành.

Còn về Nhân tộc Thánh Địa, Địa Phủ, Tam Giáo các loại thế lực, lúc này đảo cũng rất bình tĩnh, đều tự mình tu hành lịch luyện.

Thời điểm hiện tại, lại là thời gian chúng sinh Hồng Hoang tu

hành, tương đối mà nói cũng khá là bình tĩnh.

Dưới cục diện bình tĩnh như vậy, tự nhiên là tu hành cảnh giới tu vi bản thân nhiều thêm một chút, bằng không mà nói, đợi đến khi Hồng Hoang không bình tĩnh hoặc là đại kiếp nạn buông xuống, liền không kịp nữa.

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện. "Thiên Đế, năm cái Nguyên hội này, Thiên Đình ta đối với những giới vực phá toái đi ra, đảo cũng chưởng khống không ít.

Bất quá thần gần đây phát hiện, Long tộc dường như cũng đang làm chuyện này, hơn nữa còn sớm hơn Thiên Đình ta.

Tuy rằng giới vực chưởng khống không tính là nhiều, nhưng xác thực là đang làm." Thái Bạch Kim Tinh thần sắc nghiêm túc, nhìn Hạo Thiên trên chủ vị, mở miệng nói.

Nghe vậy, Hạo Thiên thần sắc rùng mình, hai mắt hơi híp lại, một đạo hàn mang chợt lóe lên, lạnh lùng nói: "Chúc Long cũng tính toán thật hay, xem ra hết thảy kế hoạch chu tường đều đã có.

Nếu Thiên Đình ta không sớm làm một chút chuẩn bị, quả thật sẽ gặp phiền toái không ít." Hạo Thiên trong lòng suy nghĩ một chút, nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Long tộc hiện tại đối với việc chưởng khống các giới vực khác, trước mắt vẫn là tiến hành trong tối.

Ngươi trực tiếp cho đại quân Thiên Đình cắt đứt sự chưởng khống tiếp theo của Long tộc, còn về những cái họ đã nắm trong tay, thì không cần để ý." Long tộc đã không dám làm rõ, liền biết Thiên Đình cũng sẽ ra tay.

Hiện tại không phải lúc song phương bộc phát mâu thuẫn, nhưng Thiên Đình là làm rõ sự tình này, Hạo Thiên sẽ không dung nhẫn, hắn tin tưởng Chúc Long sẽ biết phải làm thế nào. "Thần đã hiểu!" Thái

Bạch Kim Tinh gật đầu, sau đó xoay người rời đi. "Long tộc, xem ra cũng đã đến lúc rồi." Hạo Thiên nhìn về phía Địa Tiên Giới, trong miệng trầm giọng nói.

Như thế, lại vạn năm sau.

Đông Hải, trong hành cung Long tộc. "Tộc trưởng, kế hoạch chúng ta thẩm thấu các giới vực khác đã không cách nào tiến hành, đã bị Thiên Đình cắt đứt." Đại trưởng lão thần sắc ngưng trọng đi vào, nói với Chúc Long. "Những giới vực đã bị Long tộc ta nắm trong tay thì sao?" Chúc Long thần sắc không có chút biến hóa nào, nhìn hắn, nhàn nhạt hỏi. "Những giới vực đã bị Long tộc ta nắm trong tay tịnh chưa có chút biến hóa nào, nhưng muốn tiến thêm nữa, đảo cũng là không có khả năng.

Chương 427

Dù sao Long tộc ta là tiến hành trong tối, nếu làm rõ, sợ là sẽ trực tiếp cùng Thiên Đình trở mặt, triệt để giao chiến." Đại trưởng lão nghe vậy, lập tức mở miệng nói. "Không cần, mục đích chủ yếu của Long tộc ta không phải tại đây, chuyện giới vực cứ gác lại trước đã.

Hiện tại cũng không phải lúc trực tiếp trở mặt với Thiên Đình, ngươi đi an bài sự tình của Long tộc tại trong Hồng Hoang trước đi." Chúc Long nghe thế, trong lòng trầm ngâm một lát, rồi nói với Đại trưởng lão. "Ta đã hiểu!" Đại trưởng lão đáp một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Chúc Long nhìn về phía Tam Thập Tam Thiên, hai mắt hơi híp lại, trong miệng hàn thanh nói: "Sự hợp tác giữa Long tộc và Thiên Đình, sẽ không duy trì quá lâu nữa." Nói xong, hắn thu hồi ánh mắt, thân hình khẽ động, rời khỏi đại điện.

Sau đó, Long tộc ngoại trừ chưởng khống những giới vực chính mình đã thẩm thấu, liền không tiếp tục tiến lên nữa.

Đối với kết quả này, Hạo Thiên đảo cũng có thể đoán được, cho nên mới an bài như thế.

Hắn tin tưởng, sự hợp tác với Long tộc cũng sẽ không duy trì quá lâu liền sẽ đứt đoạn, nhân thủ chính mình bồi dưỡng đã không sai biệt lắm có thể phái thượng dụng tràng.

Đến lúc đó, trực tiếp cắt đứt hợp tác với Long tộc, thuận tiện "phủ để trừu tân", ngay cả việc hành vân bố vũ trong Hồng Hoang cũng không cho Long tộc làm, trực tiếp để Thiên Đình nắm trong tay.

Long tộc không chiếm giữ đại nghĩa, trên sự việc này là không cách nào tranh lại Thiên Đình.

Đến lúc đó, Long tộc và Thiên Đình liền sẽ chân chính đoạn tuyệt hợp tác, thời đại "các thủ sở nhu" cũng sẽ trôi qua.

Tại Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung, bên trong Vô Cực Điện.

Từ ba cái đa nguyên hội trước, Thái Thượng liền đã đình chỉ giảng đạo.

Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên chi đạo mà hắn giảng giải, lúc mới bắt đầu, đám người Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ còn có thể lý giải một chút, cũng là đang ở trong quá trình không ngừng ấn chứng đề thăng.

Đến về sau, bọn họ liền căn bản một điểm đều không thể nghe hiểu được nữa, chỉ có thể là mượn nhờ thời điểm Thái Thượng giảng đạo, hấp thu những cái kia đại đạo chi âm, đại đạo khí tức cùng linh khí ngưng tập để tu hành tham ngộ đại đạo.

Còn về việc linh thính đại đạo chi âm, lý giải đại đạo tinh nghĩa cùng chí lý trong đó, từ sau một cái đa nguyên hội, bọn họ liền đã không cách nào lý giải được.

Bất quá Thái Thượng lại không có mảy may ý tứ dừng lại việc giảng đạo, hắn đã là không quản đám người Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ có thể lý giải hay không, chỉ là đắm chìm ở trạng thái của bản thân, tế tế giảng giải Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên chi đạo, tế tế giải tích.

Hắn ở trong trạng thái giảng đạo, không chỉ đơn thuần là giảng đạo, mà còn đang không ngừng ấn chứng sự lý giải của chính mình đối với đại đạo, sự chưởng khống đối với pháp tắc.

Như vậy, liền lại tăng trưởng không ít cảm ngộ mới.

Vì thế, Thái Thượng về sau cũng không để ý tới sáu người có thể lý giải hay không, đều là ở trong không ngừng giảng giải, thuận tiện

ấn chứng đại đạo pháp tắc của bản thân.

Lần này giảng giải ấn chứng xuống tới, Thái Thượng đối với kết quả vẫn là khá hài lòng.

Tích lũy ở trên cảnh giới này đã đạt đến một cái tình trạng viên mãn, tuy nhiên tấn thăng còn không quá hiện thực, nhưng là tích lũy đầy đủ, chỉ cần khế cơ đầy đủ, liền có thể tấn thăng.

Đối với điểm này, Thái Thượng lúc này đảo cũng không nóng nảy, cứ từ từ mà đi.

Lần này người giảng đạo và người nghe đạo song phương, tại hai cái nguyên hội sau cùng này, đều là đang tự mình tham ngộ tu hành, thuận tiện củng cố những cảm ngộ mới, thu hoạch đều không nhỏ.

Ngoại trừ Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa cùng Toại Nhân ra, Hậu Thổ và Phục Hy đều đã tấn thăng một cái tiểu giai vị.

Hậu Thổ đạt đến Hỗn Nguyên hậu kỳ, Phục Hy thì đi tới trung kỳ, cùng cảnh giới của Toại Nhân ngang hàng.

Bất quá bốn người Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa cùng Toại Nhân đảo cũng là tích lũy không ít đại đạo cảm ngộ.

Bọn họ hiện tại diệc là thiếu khuyết một cái cơ duyên, cứ theo tình huống tích lũy hiện tại của bọn họ, Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng Nữ Oa là đủ để bộ nhập viên mãn chi cảnh.

Mà Toại Nhân thì là có đầy đủ tích lũy bộ nhập hậu kỳ.

Bất quá bởi vì tạm thời thiếu một cái khế cơ, cho nên tạm thời còn chưa có tấn thăng.

Nhưng đạo hạnh đề thăng, việc tấn thăng cảnh giới hơi đẩy lùi một đoạn thời gian đối với bọn họ mà nói, mảy may không thèm để ý, kết quả lúc này đều là khá hài lòng.

Thái Thượng tuy nhiên không có thu hoạch lớn như bọn họ, nhưng cũng có cảm ngộ mới, đối với hắn mà nói, diệc là thu hoạch không tệ. ... "Oanh!" Tại một thời khắc nào đó, chỉ nghe thấy trong Vô Cực Điện một tiếng đại đạo chuông minh vang lên, toàn tức thanh âm đại đạo, thanh âm huyền diệu im bặt mà dừng.

Những cái kia đại đạo khí tức, linh khí, pháp tắc, pháp tắc phù lục...

đều đang dần dần tiêu thối.

Có không ít pháp tắc phù lục lấy trình độ mắt trần có thể thấy, bay vào bên trong xích hồng khánh vân của Thái Thượng, dung nhập vào thân thể Tam Thanh Đạo Nhân.

Thu hồi hết thảy về sau, xích hồng khánh vân của Thái Thượng chậm rãi hạ xuống, nhi hậu mở ra hai mắt.

Đám người Nguyên Thủy, Nữ Oa, Thông Thiên, Hậu Thổ lúc này một chút huyền diệu quanh thân đều đình chỉ, sự tình tu hành của bọn họ diệc là tạm cáo một giai đoạn.

Đột nhiên, bọn họ đều là chậm rãi mở ra hai mắt, trong đôi mắt đều là phù hiện đại đạo pháp tắc, mấy hơi thở về sau, phương mới quay về thanh minh chi sắc.

Tại thiên điện, Thái Hư Điện trung.

Ba người Huyền Đô, Thương Tùng cùng Thanh Huyền lúc này diệc là thanh tỉnh lại.

Năm cái đa nguyên hội tu hành này, bọn họ tuy nhiên không có tấn thăng tu vi, nhưng là đạo hạnh lại tinh thâm không ít, đối với cái này diệc là thập phần hài lòng.

Lúc này nhìn về phía Vô Cực Điện, nhìn xem mấy vị sư trưởng, đều là không có mở miệng. ...

Trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy, Nữ Oa sáu người, mỉm cười mở miệng nói: "Xem ra, thời gian năm cái đa nguyên hội này, các ngươi đã có không ít thu hoạch.

Phục Hy cùng Hậu Thổ đạo hữu tấn thăng tu vi, các ngươi tuy nhiên còn chưa tấn thăng, nhưng là đạo hạnh đã đủ, liền đợi khế cơ..." Nghe vậy, đám người nhẹ gật đầu, lời Thái Thượng nói cũng chính là tình huống của bọn họ lúc này.

Bốn người Nguyên Thủy, Nữ Oa trong lòng đều rõ ràng, cũng không thèm để ý, hết thảy nước chảy thành sông là được rồi, phản chính cũng sẽ không quá lâu. "Quan thần sắc Đại ca, tưởng lai Đại ca cũng có chút thu hoạch mới?" Nguyên Thủy nhìn Thái Thượng, trên mặt lộ ra mỉm cười, mở miệng hỏi.

Hắn tuy nhiên không cách nào cảm tri rõ ràng khí tức của Đại ca nhà mình, cũng như trình độ đề thăng lần này, nhưng là hắn đối mặt với Đại ca, luôn luôn cảm giác cỗ đại đạo uy áp kia càng phát ra mãnh liệt, đại đạo của bản thân khi đối mặt Thái Thượng cũng có mấy phần rung động.

Lại quan thần sắc Đại ca, hiển nhiên là có mấy phần thu hoạch.

Ở cái cảnh giới kia của hắn mà đề thăng, dù là chỉ một điểm, đều là thập phần khủng bố.

Dù sao, đó là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên. "Đảo cũng có mấy phần cảm ngộ mới, tại cảnh giới này, tích lũy đã coi như là viên mãn..." Thái Thượng nghe vậy, cười cười rồi mở miệng đáp.

Tuy nhiên hắn nói đến phong khinh vân đạm, nhưng là đám người Nguyên Thủy, Nữ Oa đều hiểu, việc này cũng không đơn giản.

Cảnh giới này viên mãn, đó chính là tùy thời có khả năng tấn thăng

trung kỳ, tiến triển này đã không tính là nhỏ.

Chương 428

Thái Thượng nhìn bọn họ, không có mở miệng, trong tay vung lên, ba người Huyền Đô, Thương Tùng cùng Thanh Huyền xuất hiện tại tòa hạ hắn.

Ba người thấy thế, nhao nhao đối với Thái Thượng cùng đám người Nguyên Thủy, Nữ Oa hành lễ. "Hồng Hoang hiện tại biến hóa, Huyền Đô, Thương Tùng có thể tiến về trong Hồng Hoang du lịch, tìm kiếm cơ duyên cho bản thân..." Thái Thượng nói. "Thị, lão sư!" Huyền Đô cùng Thương Tùng nghe vậy, lúc này chắp tay đáp.

Nhi hậu đối với đám người hành lễ một cái, liền đứng dậy rời đi.

Thái Thượng ánh mắt nhìn về phía Thanh Huyền, nói: "Thanh Huyền, tùy hậu theo ta tiến về giới vực khác một phen..." "Thị, lão gia!" Thanh Huyền đáp. "Đại ca, những mảnh vỡ phá toái đi ra ngoài này đều tự thành giới vực, nhưng là đây đều là mảnh vỡ Hồng Hoang, có gì đặc thù chi chỗ?" Nguyên Thủy nghe nói Thái Thượng muốn đi giới vực khác, trong lòng nổi lên nghi hoặc, lúc này mở miệng hỏi. "Tuy đại bộ phận không có đặc thù, nhưng cũng có một chút khá là bất phàm..." Thái Thượng nói, trong tay vung lên, tại trước mặt bọn họ hư không hoảng động, nhi hậu hiện ra những cái kia giới vực bị phá toái đi ra.

Sáu người đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng Thánh Nhân chi cảnh, trong đôi mắt đại đạo hiển hóa, liền nhìn ra không ít tình huống trong các giới vực. "Long tộc cùng Thiên Đình đảo là tốc độ cực nhanh, đây mới ngắn ngủi hơn năm cái đa nguyên hội thời gian, liền bắt đầu chưởng khống không ít giới vực..." Toại Nhân đôi mắt hơi lẫm, đạm đạm mở miệng nói. "Song phương đều muốn đề thăng,

cách làm như thế đảo cũng là có thể dự liệu được..." Thông Thiên kiếm mi nhướng lên, mở miệng nói.

Thái Thượng không có để ý tới lời của bọn hắn, sự tình của Thiên Đình cùng Long tộc hắn căn bản cũng không để ý.

Hắn trong tay đại đạo quỹ tích dũng động, tại trong hình ảnh nhanh chóng lướt qua, nhi hậu hiện ra một chỗ khu vực đặc thù. ...

Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện trung.

Trong hình ảnh Thái Thượng hiển hóa ra, khu vực này số lượng giới vực tự thành một giới cũng không nhiều, khá đặc thù chính là một khỏa tinh cầu có hình dạng loại tựa Thái Cổ tinh thần, khỏa tinh cầu này đảo cũng có mấy phần chi tượng bất phàm.

Đám người Nguyên Thủy, Nữ Oa, Thông Thiên cùng Hậu Thổ thần sắc hơi ngưng, cẩn thận quan sát.

Chỗ này đặc thù nhất chính là một khỏa tinh cầu này.

Trong đôi mắt đại đạo phù hiện, không ngừng giải tích, xuyên thấu thời không trường hà, vận mệnh trường hà, muốn đem khỏa tinh cầu này triệt để nhìn thấu.

Nhưng là khiến bọn họ kinh ngạc chính là, chính mình cư nhiên một điểm đều nhìn không thấu khỏa tinh cầu giống như Thái Cổ tinh thần này.

Phải biết, chính mình thế nhưng là Thánh Nhân, cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thời không trường hà, vận mệnh trường hà chính mình đều có thể nhìn thấu, cư nhiên nhìn không thấu một khỏa tinh cầu ngay cả Tiểu Thiên thế giới lớn nhỏ đều không có?

Chẳng lẽ, đây chính là nơi đặc thù mà Đại ca, Lão sư, Đạo huynh, Giáo chủ nói tới?

Thế nhưng là tại trước khi Hồng Hoang phá toái, bọn họ cũng không có phát hiện bất luận cái gì đặc thù chi chỗ a?

Làm sao lại sau khi phá toái đi ra liền như thế rồi? "Đạo huynh, ta làm sao cảm giác khỏa tinh cầu này có mấy phần cảm giác quen thuộc?" Hậu Thổ tú mi nhíu lại, nhìn Thái Thượng hỏi.

Nàng cẩn thận quan sát một phen về sau, luôn có một loại cảm giác quen thuộc, liền giống như là cảm giác đồng tông đồng nguyên, tựa như sự quen thuộc giữa các Tổ Vu với nhau.

Nếu thật là đối mặt Tổ Vu, có cảm giác quen thuộc như vậy cũng là bình thường, dù sao nàng trước kia nãi là Tổ Vu.

Nhưng vấn đề là, hiện tại đối mặt chính là một khỏa tinh cầu, khỏa tinh cầu này cho Hậu Thổ cảm giác quen thuộc như thế, liền khiến nàng khá là kinh ngạc cùng không hiểu.

Thái Thượng đạo huynh đã biết được nơi này có đặc thù cùng khác biệt, vậy hiển nhiên là biết được một chút, nàng liền hướng hắn tuân hỏi một phen.

Hậu Thổ mở miệng, Thái Thượng còn chưa trả lời, một bên Thông Thiên kiếm mi nhíu một cái, diệc là mở miệng nói: "Đạo hữu nói như thế, trong lòng ta cũng có một tia cảm giác quen thuộc, loại cảm giác đó liền giống như ngày xưa đối mặt Vu tộc Bàn Cổ Chân Thân vậy..." Nghe vậy, Nguyên Thủy lông mày nhíu lại, trong lòng tế tế cảm thụ một phen, trong mắt lập tức xẹt qua một tia dị sắc.

Bởi vì trong lòng hắn xác thực cũng có một tia cảm giác này, điều này làm hắn khá là ngoài ý muốn.

Làm sao có thể sẽ có loại cảm giác này?

Khỏa tinh cầu này cứu cánh có cái gì đặc thù chi chỗ?

Làm sao lại có cảm giác như vậy?

Đối mặt cảm giác của ba người Hậu Thổ, Nguyên Thủy cùng Thông Thiên, ba người Nữ Oa, Phục Hy cùng Toại Nhân thần sắc khẽ biến.

Như thế xem ra, khỏa tinh cầu này thật là thập phần không đơn giản a!

Trước là bọn họ nhìn không thấu, cho dù là Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng Nữ Oa sắp bộ nhập viên mãn chi cảnh đều không thể nhìn rõ, nhi hậu lại có cảm giác quen thuộc trong lòng ba vị này, những cái này chủng chủng, không cái nào không dự báo trước rằng khỏa tinh cầu này xa so với bọn họ tưởng tượng còn muốn đặc thù cùng bất phàm.

Bọn họ nghĩ không rõ, khỏa tinh cầu ngay cả Tiểu Thiên thế giới lớn nhỏ đều không có này, cư nhiên sẽ có chỗ đặc thù như thế.

Nếu là bất phàm bình thường cũng liền thôi, cư nhiên cho Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng Hậu Thổ cảm giác như vậy.

Giống như đối mặt Bàn Cổ Chân Thân, đó là cảm giác như thế nào, bọn họ đều kiến thức qua, tự nhiên là rõ ràng.

Chẳng lẽ, khỏa tinh cầu này cùng Bàn Cổ chi gian còn có cái gì liên hệ đặc biệt hay sao?

Phải biết, Tam Thanh thế nhưng là Bàn Cổ Nguyên Thần ba phần, Hậu Thổ ngày xưa Tổ Vu chi thân thế nhưng là Bàn Cổ tinh huyết dung hợp trọc khí sát khí mà thành, đều cùng Bàn Cổ chi gian có liên hệ cực kỳ mật thiết.

Khỏa tinh cầu này đã có thể cho bọn họ cảm giác như vậy, như vậy liền nói rõ khỏa tinh cầu này cùng Bàn Cổ chi gian, sợ là có quan liên cực kỳ mật thiết rồi.

Tuy nhiên không biết được vì sao trước kia chưa từng phát hiện

nơi này bất phàm, nhưng là bây giờ sau khi tự thành một giới, chỗ bất phàm liền hiển hiện ra. "Khỏa Địa Tinh này xác thực có chỗ bất phàm cùng đặc thù, cùng Bàn Cổ phụ thần chi gian diệc là có quan liên không nhỏ.

Các ngươi nếu là tả hữu không có sự tình gì an bài, liền cùng nhau tiến về, cẩn thận quan sát một chút chỗ khác biệt của giới này đi!" Thái Thượng cười cười, nhìn bọn họ nói, mời bọn họ cùng nhau tiến về, cẩn thận xem xét bất phàm chi địa của giới này.

Nghe vậy, đám người nhẹ gật đầu.

Tựu tình huống Hồng Hoang hiện tại, căn bản cũng không cần bọn họ phản hồi an bài sự tình gì.

Vô luận là Địa Phủ hay là Nhân tộc thánh địa, đều là nơi có thể tự hành vận chuyển, tự nhiên không cần giao đại cái gì.

Nhị giáo môn hạ liền càng thêm không cần lo lắng, môn hạ đệ tử đều là tu sĩ tu hành hữu thành, tự nhiên sẽ xử lý sự tình của chính mình.

Vô luận là tu hành hay là lịch luyện, đều không cần bọn hắn những sư tôn này tới giao đại, nếu là sự sự đều nhu yếu bọn họ, vậy cũng không cần tu đạo.

Nữ Oa chỉ có tự thân, tự nhiên là không cần an bài cái gì, nàng đối với khỏa Địa Tinh này diệc là khá là hiếu kỳ, đã là Thái Thượng tương mời, nàng tự nhiên là muốn tiến về xem xét bất phàm của giới này. "Đã như thế, liền cùng nhau tiến về đi!" Thái Thượng thấy bọn họ đều không có dị nghị, cười cười rồi mở miệng nói.

Dứt lời, hắn liền đứng dậy, Cửu Trọng Vân Đài dưới thân chậm rãi hạ xuống, nhi hậu biến mất không thấy.

Đám người thấy thế diệc là đứng dậy.

Thái Thượng một bước bước ra, đi tới trên Thủ Dương Sơn, sau lưng chính là sáu người Nguyên Thủy, Nữ Oa. "Hống!" Thanh Huyền hóa thành dị thú, lúc này chỉ hóa thành trăm trượng lớn nhỏ, dưới chân vân tầng phù hiện, nâng hắn đứng ở trong hư không.

Chương 429

Thái Thượng nhìn Nữ Oa, Hậu Thổ, Toại Nhân cùng Phục Hy một cái, nói: "Đi thôi!" Thoại âm rơi xuống, năm người đi tới trên lưng Thanh Huyền, nhi hậu trực tiếp hướng phía Hồng Hoang chi ngoại phi lược mà đi.

Thấy thế, Nguyên Thủy cùng Thông Thiên trong tay vẫy một cái, Cửu Long Trầm Hương Liễn cùng Quỳ Ngưu không biết từ chỗ nào mà đến, lập tức đi tới trước người bọn họ.

Bọn họ lên tọa giá của chính mình, đuổi theo Thái Thượng mà đi.

Muốn luận tốc độ mà nói, làm viễn cổ dị thú Thanh Huyền tự nhiên là nhanh vô số, dù sao cũng là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn rồi.

Những năm này đạt được Thái Thượng trợ giúp, đã là tấn thăng chất cốc, đi tới Chuẩn Thánh viên mãn.

Về phần có thể tấn thăng đến cảnh giới kia hay không, một điểm này Thái Thượng liền không giúp được hắn, cái này phải xem tự thân hắn tạo hóa.

Nhưng là Chuẩn Thánh viên mãn, cho dù là ở trong Hồng Hoang diệc là tồn tại đỉnh tiêm, dù sao ngoại trừ mấy vị này ra, đây cũng chính là cảnh giới cường hãn nhất.

Lại thêm hắn lại là viễn cổ dị thú, thân thể cường hãn, thực lực tự nhiên là không cần nói.

Hắn lúc này chở năm người Thái Thượng trực tiếp xuyên qua cương phong lôi vân, hướng phía khu vực Hồng Hoang chi ngoại mà đến.

Mà Nguyên Thủy cùng Thông Thiên thì là điều khiển Cửu Long

Trầm Hương Liễn cùng Quỳ Ngưu của chính mình, bám sát tại sau Thanh Huyền.

Tốc độ của đám người đảo cũng không chậm, ngắn ngủi trong năm trăm năm, liền vượt qua khoảng cách không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, xuyên qua vô số thời không khu vực, không ngừng tới gần phiến khu vực Địa Tinh sở tại.

Như thế, lại là ngàn năm về sau, Thanh Huyền dừng lại.

Lúc này, đã là hàng lâm tại trong thời không khu vực bên ngoài Địa Tinh.

Nhìn qua Địa Tinh úy lam, đám người Thái Thượng thần sắc các không tương đồng.

Thái Thượng trên mặt lộ ra mỉm cười, nhìn bọn họ một cái, nói: "Đi thôi!" Dứt lời, liền một ngựa đi đầu, một bước bước ra, vượt qua vô số thời không khu vực, tiến nhập trong Địa Tinh.

Thấy thế, đám người bám sát phía sau, nhao nhao tiến nhập trong Địa Tinh mà đi.

Tại một thời không khu vực Hồng Hoang chi ngoại, bên trong Địa Tinh. "Ông!" Hư không chấn động, toàn tức liền có một đạo quang mang hiện lên, hoảng nhược là Khai Thiên Kiếp Quang, lập tức xé rách bốn phía thời không, nhi hậu từ đó đi ra bảy đạo thân ảnh, chính là đám người Thái Thượng, Nữ Oa cùng Hậu Thổ.

Vừa tiến vào trong Địa Tinh, mi đầu của Nữ Oa cùng Hậu Thổ bọn người trước là nhíu một cái, mấy hơi thở về sau phương mới thư triển ra.

Linh khí loãng!

Đây là một cái tệ đoan sau khi từ trong Hồng Hoang phá toái đi ra.

Dù sao Hồng Hoang đại địa liên tục không ngừng tiên thiên linh khí đều là Hồng Hoang tự hành vận chuyển phản bộ, cái này cùng trong Địa Tinh không giống nhau.

Địa Tinh từ trong Hồng Hoang phá toái ra, nhiên hậu ẩn chứa bao nhiêu linh khí thì lúc này chính là bấy nhiêu, muốn như Hồng Hoang bản nguyên chi địa, lại là rất khó. "Lại là không nghĩ tới, nơi này linh khí loãng như thế, Nhân tộc chốn này nếu đi con đường tu hành, sợ là không dễ, cho dù có thể có người tu hành từ nơi này phi thăng về Hồng Hoang đại địa, sợ cũng là lác đác không có mấy..." Toại Nhân mi đầu hơi nhíu, nhìn thoáng qua Nhân tộc trong đó, ngưng thanh nói.

Mà hắn nói cũng chính là đạo lý này, Nữ Oa cùng Phục Hy nhẹ gật đầu, bọn họ đã có thể nhìn thấy tình huống ngày sau. "Linh khí loãng cố nhiên là một trong những tệ đoan của giới này, nhưng là đặc thù của giới này lại tịnh phi tại đây.

Các ngươi cẩn thận quan sát qua không, hoàn thành trình độ của giới này cùng những giới vực phá toái đi ra khác tịnh không giống nhau, nơi này tuy nhỏ, nhưng trình độ hoàn chỉnh có thể so với Hồng Hoang chi địa..." Thái Thượng nhìn bọn họ một cái, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, đám người Nguyên Thủy cùng Nữ Oa sắc mặt lộ ra một vòng kinh ngạc, vội vàng ánh mắt nhất chuyển, cẩn thận đánh giá phương thế giới này.

Mấy hơi thở về sau, đám người hai mắt tỏa sáng.

Thái Thượng nói không sai, giới này thập phần viên mãn, tuy nhiên cương vực không lớn, ngay cả Tiểu Thiên thế giới đều không bằng, nhưng là trình độ hoàn chỉnh lại không phải những giới vực phá toái đi ra khác có thể so sánh. "Đại ca, Địa Tinh này quả nhiên huyền diệu bất phàm, trình độ hoàn chỉnh như thế, viễn phi giới vực khác có thể

so sánh, tuy nhiên có không ít còn đang trong quá trình hoàn thiện, nhưng là hình thức ban đầu đã lên, dưới sự tích lũy trường kỳ, định nhiên có thể hoàn thành..." Hồi lâu sau, Nguyên Thủy thu hồi ánh mắt, đối với Thái Thượng nói.

Nghe vậy, Thái Thượng khẽ gật đầu, đám người diệc là minh bạch.

Đặc biệt là Hậu Thổ, nơi này tuy nhiên còn chưa có luân hồi, nhưng là đại đạo luân hồi đã tồn tại, cho dù là có sinh linh vẫn lạc, cũng có thể mượn nhờ luân hồi đại đạo tàn lưu cùng chúng sinh luân hồi trong Hồng Hoang móc nối, hình thành một cái bế hoàn chi địa.

Điểm này, lại làm cho Hậu Thổ thấy được nơi để đề thăng.

Nếu là tại giới này lập một cái tiểu luân hồi, làm phân sở của chúng sinh luân hồi tại Hồng Hoang bản nguyên chi địa, diệc là một nơi đề thăng cùng tích lũy công đức khí vận, đợi đến quan sát xong về sau liền có thể làm như vậy. "Các ngươi nhìn, này là Tây Côn Luân, nơi đó nãi là Đông Côn Luân, chỗ này có thể làm luân hồi chi địa, nơi đây có Thiên Đình chi tượng..." Thái Thượng nhìn tình huống trong Địa Tinh, nhi hậu từng điểm từng điểm chỉ ra cho đám người Nguyên Thủy, Nữ Oa quan khán.

Đám người thuận theo nơi Thái Thượng chỉ, trên mặt quân là lộ ra một vòng kinh ngạc chi sắc, những cái này đều là hình thu nhỏ của tiên sơn địa mạch, thế lực trong Hồng Hoang a!

Đổi câu nói khác, đây chính là Hồng Hoang đại địa thu nhỏ lại vô số lần a!

Sự tình như vậy, kinh ngạc nhất chính là Nữ Oa, Sơn Hà Xã Tắc Đồ trong tay nàng chính là một cái Hồng Hoang lớn nhỏ cỡ Tiểu Thiên thế giới, mà Địa Tinh này diệc là bản thu nhỏ của Hồng Hoang.

Trình độ hoàn chỉnh này còn ở trên Sơn Hà Xã Tắc Đồ, xác thực làm nàng kinh ngạc không thôi. "Địa Tinh này có thể nói chính là một cái Hồng Hoang đại địa thu nhỏ lại vô số lần, tại nơi này, tiên sơn linh mạch... có trong Hồng Hoang, có thể nói đều có thể tìm được hình thu nhỏ, cho dù là tồn tại như chúng sinh luân hồi diệc là đang dần dần xuất hiện...

Đây là một cái giới vực bất phàm, là một cái tồn tại đặc thù.

Cái tồn tại này cùng Hồng Hoang chi gian có liên hệ rất lớn, cùng Bàn Cổ phụ thần cũng có liên hệ rất lớn..." Lúc này, Thái Thượng thu hồi ánh mắt, nhìn bọn họ nói. "Đại ca, Địa Tinh này cứu cánh cùng Phụ thần chi gian có những liên hệ đặc thù nào?" Đám người nhẹ gật đầu về sau, Nguyên Thủy lông mày nhướng lên, nhìn Thái Thượng hỏi.

Nghe vậy, ánh mắt mọi người quân là nhìn về phía hắn. "Nếu là ta liệu không sai, Địa Tinh này sợ là não của Phụ thần sở hóa thành, vì thế trình độ hoàn chỉnh có thể so với bản nguyên chi địa, tuy nhiên các phương diện đều ở vào trong quá trình hoàn thiện, nhưng là trình độ hoàn chỉnh lại phi giới vực khác có thể so sánh...

Trừ cái đó ra, sự đặc thù cùng bất phàm của nơi này sẽ chậm rãi thể hiện ra, tịnh không phải nhất thời liền sẽ trình hiện, tựu sự bất phàm của giới này, cho dù là linh khí không còn, cũng có thể sáng tạo thời đại huy hoàng mới..." Thái Thượng trong đôi mắt đại đạo phù hiện, chậm rãi nói.

Đám người nghe xong, thần sắc đại vi chấn kinh, lại nhìn Địa Tinh, thần sắc trong mắt đã là biến đến không giống nhau.

Bàn Cổ chi não!

Đây cư nhiên là não của Bàn Cổ sở hóa, cái này thế nhưng là lệnh tất cả mọi người đều không có nghĩ tới.

Cái này cùng Bàn Cổ liên hệ nhưng lớn rồi, khó trách bọn hắn đều là không cách nào nhìn rõ ràng hết thảy của giới này, đây chính là Bàn Cổ chi não, muốn nhìn rõ ràng cũng không phải dễ dàng như vậy.

Như vậy, hết thảy chỗ bất phàm này liền có lời giải thích, chỉ nhân là Bàn Cổ chi não, cho nên hết thảy đặc thù cùng bất phàm liền đều là có thể giải thích thông.

Bọn họ duy nhất không hiểu một điểm chính là, trước đây khi còn liên tiếp Hồng Hoang bản nguyên chi địa, vì sao không có người nào có thể phát hiện đây là địa giới do Bàn Cổ chi não sở hóa.

Chỉ có đợi đến từ trong Hồng Hoang phá toái ra, tự thành một giới về sau phương mới có thể biết được?

Thái Thượng nhìn bọn họ, tự nhiên là nhìn ra được suy nghĩ trong lòng bọn họ, cười cười rồi mở miệng nói: "Đây cũng chính là chỗ đặc thù của não Phụ thần, trước đây muốn phát hiện sự bất phàm trong đó cũng không phải dễ dàng như vậy...

Nhưng là phá toái đi ra, tự thành một giới về sau, chỗ bất phàm trong đó liền thể hiện ra, ngày sau diệc là sẽ trình hiện ra càng thêm bất phàm..." Thái Thượng đại đạo pháp tắc trong mắt dần dần tiêu thối, trọng quy thanh minh chi sắc, mở miệng nói.

Chương 430

Nghe vậy, đám người Nguyên Thủy cùng Nữ Oa nhẹ gật đầu, đã là Thái Thượng nói như thế, vậy liền là tình huống như thế. "Nơi này bất phàm, lại là hình thu nhỏ của Hồng Hoang đại địa, còn có không ít tiên sơn linh mạch, nếu là ngươi ta tại đây truyền xuống đạo thống, đây lại sẽ là một cái tình huống khác biệt.

Hậu Thổ đạo hữu còn có thể tại đây lập hạ luân hồi phân sở, tích lũy thêm một chút..." Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một chút, đối với mọi người nói.

Nghe vậy, đám người hai mắt tỏa sáng.

Đúng a!

Đây đảo là cái chủ ý hay, truyền xuống đạo thống, bất quản ngày sau có bao nhiêu người có thể thành công phi thăng đến Hồng Hoang bản nguyên chi địa, đó đều là nơi có thể đề thăng đại giáo của chính mình, thêm chút khí vận công đức, bọn họ tự nhiên sẽ không cự tuyệt.

Cho nên, đề nghị lúc này của Thái Thượng bọn họ đều là cảm thấy không tệ, có thể thực thi. ...

Trong Địa Tinh. "Đã các ngươi đều không có dị nghị, vậy liền bắt đầu đi, tại đây lập hạ đạo thống, cũng có thể cho sinh linh chốn này một cái hi vọng tìm kiếm một tia sinh cơ." Thái Thượng trong miệng đạm tiếu một tiếng, nhìn Nữ Oa bọn người đạo.

Hắn cảm thấy chính mình truyền xuống đạo thống, sau khi bọn họ truyền xuống đạo thống, Nhân đạo sẽ đề thăng không ít, đây cũng là cơ hội đề thăng.

Như vậy cũng coi là sự tình nhất cử lưỡng đắc, tự nhiên là không

thể bỏ qua. "Liền y lời Đại ca, Đạo huynh, Lão sư, Giáo chủ!" Đám người nghe vậy, liếc nhau một cái về sau, mỉm cười đáp. "Hưu!" Thái Thượng cười cười, liền đã mất đi thân ảnh, mà đám người Nguyên Thủy, Nữ Oa diệc là thân hình khẽ động, biến mất tại nguyên địa.

Thái Thượng thân hình khẽ động, không biết vượt qua bao nhiêu triệu ức dặm, đi tới trên một chỗ tiên sơn.

Hắn khí tức uy áp dật tán ra ngoài, lập tức đưa tới chú ý của vô số Nhân tộc cùng tán tu, sinh linh trong Địa Tinh.

Bởi vì đều là sinh linh mang ra từ trong Hồng Hoang phá toái, tự nhiên là rõ ràng cứu cánh là sự tình gì.

Đặc biệt là thanh âm của Thái Thượng truyền ra, liền càng thêm biết được. "Bản giáo nãi Nhân Giáo Giáo chủ, hôm nay tại đây khai đàn giảng đạo, truyền ngô Nhân Giáo đạo thống!" Thái Thượng khoanh chân ngồi xuống, trong miệng thản nhiên nói, toàn tức liền có hạo hãn thả khủng bố uy áp cùng khí tức bao trùm toàn bộ Địa Tinh.

Mà cơ hồ là cùng một thời gian, tại mấy cái phương vị khác, đều là truyền đến khí tức cùng uy áp khủng bố, đều có tích tượng hiển thánh phù hiện, đều tại khai đàn giảng đạo, truyền xuống đạo thống.

Mấy vị trong Hồng Hoang kia tới nơi này truyền đạo thống rồi?!

Nhất thời gian, tất cả sinh linh, tu sĩ trong Địa Tinh trong lòng đều là phù hiện một cái ý niệm, thần sắc kinh hãi nhìn qua mấy cái phương vị hiển thánh lúc này, thật lâu nói không ra lời.

Mấy vị này cư nhiên đều đến giới này rồi?

Còn muốn truyền xuống đạo thống?

Tuy nhiên sinh linh cùng tán tu giới này trong lòng không rõ vì sao mấy vị này để mắt tới giới này, nhưng là việc này đối với chính mình mà nói thế nhưng là một kiện sự tình cực tốt.

Chính mình có thể mượn nhờ việc này để đề thăng chính mình, cũng có thể thuận thế nhập vào môn hạ gia giáo, dù sao cũng là đạo thống của mấy vị này.

Đối với việc muốn tiến về nơi nào thính giảng, truyền thừa đạo thống, chúng sinh linh, tu sĩ trong lòng đều là có số, lúc này riêng phần mình tiến về.

Hậu Thổ cùng bọn người Thái Thượng Tam Thanh, Nữ Oa không giống nhau, nàng tịnh không phải truyền xuống đạo thống, mà là muốn vì Địa Tinh triệt để hoàn thiện luân hồi, thuận tiện đem luân hồi hai nơi tương khấu lại với nhau, cũng coi là đem luân hồi của giới này làm một cái luân hồi phân sở của chúng sinh luân hồi tại Hồng Hoang bản nguyên chi địa.

Những tích lũy công đức cùng khí vận này tối chung cũng sẽ quy về trong chúng sinh luân hồi.

Cũng chính là dự định như thế, cho nên thời điểm Thái Thượng đề nghị, Hậu Thổ liền không có cự tuyệt, trực tiếp đi tới phương Đông của Địa Tinh, một chỗ âm hàn chi địa, lúc này ẩn chứa âm sát chi lực, lập hạ một phương luân hồi phân sở, đảo cũng là đầy đủ. "Chúng sinh luân hồi, diễn hóa!" Hậu Thổ khuôn mặt nghiêm lại, trong tay kết lên vô số thủ ấn, tại trên thiên linh nàng một cái vòng xoáy đen kịt phù hiện, thôn phệ hết thảy tứ phương, toàn tức hiển hóa ra chúng sinh luân hồi chi tượng, nhi hậu trực tiếp rơi xuống nơi này, cùng nơi này triệt để dung hợp lại cùng nhau. "Luân hồi, tụ!" Hậu Thổ tố thủ vung lên, hạo hãn vô tận luân hồi đại đạo pháp tắc lập tức tụ lại mà đến, bắt đầu để chúng sinh luân hồi chi địa diễn hóa đến càng thêm hoàn thiện. "Hưu!" Hậu Thổ thấy thế, thần sắc nghiêm lại, trong tay lần nữa tiếp lên thủ ấn, nhi hậu liền thấy trên thiên linh Hậu Thổ hiện lên một đạo kim quang, toàn tức liền thấy một phương bảo ấn chậm rãi dâng lên, chính là Luân Hồi Ấn, là chí bảo của chúng sinh luân hồi,

diệc là chí bảo hóa thành thân thể Hậu Thổ như bây giờ. "Luân hồi, khai!" Hậu Thổ khuôn mặt ngưng tụ, trong miệng khẽ quát một tiếng, toàn tức mở ra thông đạo của hai phương luân hồi, đem quan hệ giữa hai phương luân hồi triệt để liên hệ lại cùng nhau. "Ngô dùng danh nghĩa Luân Hồi Chi Chủ Hậu Thổ, tứ luân hồi chốn này là hạ sở chi địa của chúng sinh luân hồi.

Luân hồi, lập!" Hậu Thổ đạp không mà lên, đầu treo Luân Hồi Ấn, tay cầm Xuân Thu Luân Hồi Bút và Sổ Sinh Tử, mặt hướng Địa Tinh đại địa, khẽ quát.

Thoại âm rơi xuống, cuồn cuộn khí vận hướng phía luân hồi nơi này hội tụ mà đến, những cái kia luân hồi pháp tắc diệc là ngưng tụ mà đến, đem chúng sinh luân hồi triệt để củng cố lại.

Không chỉ là như thế, bởi vì thông đạo luân hồi song phương mở ra, chúng sinh luân hồi của Địa Tinh làm hạ sở chi địa của bản nguyên chi địa, lúc này có một chút nhân viên trong luân hồi từ trong thông đạo đi qua, bắt đầu vận chuyển chúng sinh luân hồi cùng Địa Phủ trong đó.

Tuy nhiên hiện tại âm hồn, linh thể trong Địa Tinh cũng không tính là nhiều, nhưng vẫn là muốn sớm ngày vận chuyển, giải quyết những cái này.

Nhìn xem luân hồi chi địa lúc này đã là vận chuyển, Hậu Thổ hài lòng nhẹ gật đầu, nàng chuyển qua đầu, nhìn về phía mấy phương sở tại khác, trên khuôn mặt lộ ra một vòng mỉm cười, nhi hậu thân hình khẽ động, tiến nhập trong luân hồi chi địa.

Tại khi Hậu Thổ sáng lập luân hồi chi địa chốn này, đám người Thái Thượng Tam Thanh, Nữ Oa diệc là khai giảng đạo đàn, truyền xuống đạo thống.

Tiên sơn nơi Thái Thượng sở tại, sinh linh, tu sĩ, Nhân tộc tới nghe

đạo là nhiều nhất, hắn đảo cũng không có để ý, đem một chút phương pháp tu hành trong tay chính mình truyền xuống, càng là đem một thiên tu hành công pháp Hỗn Nguyên Đạo Kinh do chính mình sáng tạo truyền xuống.

Hỗn Nguyên Đạo Kinh này nãi chúng sinh giai khả tu hành, cái này đảo cũng là cực kỳ phù hợp Nhân đạo chi ý, chúng sinh giai tại trong đó.

Thái Thượng tin tưởng, chỉ cần Hỗn Nguyên Đạo Kinh không dứt, như vậy Nhân đạo liền sẽ liên tục không ngừng đề thăng cùng hoàn thiện, điểm này Thái Thượng vẫn là khẳng định.

Thái Thượng nhìn thoáng qua người nghe đạo về sau, liền tiếp tục truyền xuống đạo thống của chính mình.

Mà tại thời điểm Thái Thượng khai giảng giảng đạo, truyền xuống đạo thống, đám người Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng Nữ Oa diệc là bắt đầu giảng đạo cùng truyền đạo thống của chính mình.

Địa Tinh lúc này toàn bộ bao trùm tại trong Thánh Nhân uy áp cũng như Hỗn Nguyên uy áp, đại đạo khí tức cùng đại đạo chi âm càng là sung mãn toàn bộ Địa Tinh, cho dù là người không cách nào tiến về nghe đạo, lúc này diệc là có thể rõ ràng linh thính đạo, có thể mượn nhờ việc này để đề thăng tự thân.

Mà cùng lúc đó, trong Hồng Hoang, Địa Tiên Giới.

Thủ Dương Sơn!

Đông Côn Luân!

Kim Ngao Đảo!

Nhân tộc thánh địa!

Tạo Hóa Thiên!

Địa Phủ!

Đạo trường của bảy vị đỉnh tiêm tồn tại, lúc này truyền đến trận trận thanh âm oanh minh, toàn tức liền có sáu đạo quang trụ từ trong sáu cái đạo trường phóng lên tận trời, quán xuyên thiên địa.

Mà tại hỗn độn chi ngoại, trên Tạo Hóa Thiên diệc là lưu ly bảo quang trận trận, dị tượng dũng hiện.

Giờ khắc này, trong Hồng Hoang vô số tu sĩ, sinh linh thần sắc chấn kinh, nhìn qua những đạo trường này, không biết phát sinh sự tình gì?

Chương 431

Nhưng là liên tiếp bảy phương đạo trường đều là tình huống như thế, như vậy tình huống trong đó liền là thập phần không đơn giản.

Nếu là sự tình đơn giản, cũng sẽ không phải liên tiếp bảy vị, liên tiếp bảy phương đạo trường đều hiện ra dị tượng như thế, chi tiết trong đó nhưng lại đáng giá bọn họ đi suy tư.

Tuy nhiên sự tình của tồn tại ở cấp độ kia không phải chính mình có thể suy đoán, nhưng là hiện tại dị tượng đã lên, bọn họ ngoài chấn kinh, tự nhiên vẫn là đang không ngừng suy tư cứu cánh phát sinh sự tình gì.

Dù sao, không chỉ là những cái kia tu sĩ sinh linh, mấy phương thế lực còn lại diệc là đang suy đoán.

Tây phương, trên Linh Sơn.

Trải qua mấy chục vạn năm thời gian, tuy tạm thời khôi phục thánh khu, nhưng cảnh giới vẫn chưa khôi phục như cũ, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn lúc này nhìn bảy đạo quang trụ quán xuyên thiên địa, trên mặt cũng lộ ra vài phần kinh ngạc. "Sư huynh, mấy vị này lại đang có tính toán gì?" Chuẩn Đề thần sắc hơi ngưng trọng, quay đầu nhìn Tiếp Dẫn bên cạnh, mở miệng hỏi. "Trên bảy phương đạo trường, đại giáo khí vận và công đức ngưng kết, đây là hiện tượng truyền hạ đạo thống, lúc này đã là dấu hiệu đang thăng hoa.

Bất quá, trước mắt đều không phải truyền đạo thống trong Hồng Hoang, xem ra là truyền hạ tại các giới vực khác." Tiếp Dẫn trong đôi mắt kim quang tràn ngập, từng tia kim sắc nhân uân chi khí từ khóe mắt hắn dâng lên tán phát ra, trong miệng đạm đạm nói.

Đếm hơi thở sau đó, kim quang trong mắt hắn mới dần dần tiêu

tán, trở lại vẻ thanh minh. "Bảy vị đều lựa chọn truyền hạ đạo thống tại giới vực khác, những giới vực này có gì đặc thù, có thể được vị kia coi trọng?

Những giới vực này đều là từ Hồng Hoang đại địa vỡ vụn đi ra, trước đây cũng không phát hiện chỗ đặc thù, lúc vỡ vụn ta cũng không phát hiện bất kỳ điểm nào bất đồng." "Bảy vị này cư nhiên đều lựa chọn cùng truyền hạ đạo thống tại một giới vực, nơi đó rốt cuộc là địa vực đặc thù, hay là sinh linh trong đó đặc thù, lại có thể được bọn họ coi trọng như thế?" Chuẩn Đề mặt lộ vẻ nghi hoặc, nhìn bảy đạo quang trụ quán sát thiên địa, trong miệng chậm rãi nói. "Mấy vị kia hiện tại đều đang ở trong đó, chúng ta tạm thời cũng không tiện tham tra, chỉ có đợi ngày sau có cơ hội, lại từ từ tham tra chỗ bất phàm của phương giới vực này.

Nếu là có thể, Tây phương đạo thống của ta cũng có thể truyền hạ." Tiếp Dẫn trong lòng suy nghĩ một chút, nói với Chuẩn Đề.

Nghe vậy, Chuẩn Đề gật đầu, chỉ có thể là như thế, hắn hiện tại cũng không dám đi trêu chọc Thái Thượng nữa.

Bọn họ bảy vị đều đang truyền hạ đạo thống, hiện tại tự nhiên là không thể đi tham tra, chỉ có đợi bọn họ rời đi, hết thảy bình tức lại, mới đi vào trong đó tham tra một phen.

Nếu là khả thi, liền cũng có thể truyền hạ Tây phương đạo thống.

Về phần hiện tại, Tây phương chỉ có thể tiếp tục điệu thấp phát triển. "Tây phương tổn thất nghiêm trọng, mấy chục vạn năm nay đóng cửa sơn môn tu dưỡng sinh tức, tuy rằng khí vận và đệ tử không có chút nào tăng lên, nhưng thánh khu của ngươi và ta ngược lại cũng đã khôi phục." "Về phần tu vi giữa ngươi và ta, cũng chỉ có thể từ từ tăng lên." Tiếp Dẫn nói.

Đây cũng là chuyện không còn cách nào, rốt cuộc Tây phương tổn

thất thật sự là quá mức nghiêm trọng, cứ hiện tại mà nói, cũng chỉ có thể đi từng bước một.

Bước đầu tiên thánh khu khôi phục đã coi như hoàn thành, tiếp theo khôi phục tu vi, khôi phục khí vận, khôi phục đệ tử các loại, đều cần từng bước một, ổn trát ổn đả, nếu không thì Tây phương muốn khôi phục lại cũng không dễ dàng như vậy. "Sư huynh, hiện tại bọn họ đang truyền hạ đạo thống ở giới vực khác, trong Hồng Hoang cũng tương đối bình tĩnh, Tây phương ta hà cớ gì không nhân cơ hội này tái khai sơn môn, chiêu nạp đệ tử nhập Tây phương Linh Sơn ta?" Chuẩn Đề nhìn Tiếp Dẫn, mở miệng nói, hắn cảm thấy hiện tại là một cơ hội tốt.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn không mở miệng, trong tay âm thầm tính toán một chút, sau đó nói với Chuẩn Đề: "Đây ngược lại cũng là một thời cơ, liền làm theo lời sư đệ nói." Chuẩn Đề nghe xong, khẽ gật đầu.

Sau đó, Tây phương liền hướng Hồng Hoang tuyên bố tái khai sơn môn, chiêu nạp đệ tử vào Tây phương Linh Sơn.

Tuy rằng ít có tu sĩ sẽ nhập Tây phương Linh Sơn, nhưng trên Tây phương đại lục vẫn có một ít sinh linh, cũng có một số tán tu sẽ gia nhập.

Tuy số lượng cực ít, nhưng đối với Tây phương hiện tại mà nói, cũng coi như là có sự tăng lên.

Trong Hồng Hoang, không ít sinh linh chấn kinh nhìn về phía Tây phương, lại nhìn bảy đạo quang trụ quán xuyên thiên địa lúc này, đều cảm thấy cục diện phía sau lại sẽ không đơn giản.

Thập Nhị Tổ Vu tuy rằng đối với quang trụ trên luân hồi chúng sinh có chút sai trắc, nhưng lúc này xem ra cũng không phải chuyện xấu gì, rốt cuộc có không ít khí vận và công đức hội nhập vào trong luân hồi chúng sinh.

Đó liền báo hiệu Hậu Thổ đang làm việc có lợi cho luân hồi chúng sinh.

Nàng thân là Luân Hồi Chi Chủ, tự nhiên có suy tính của chính mình, Thập Nhị Tổ Vu lúc này cũng không để ý quá nhiều.

Bọn họ thoáng quan chú một phen, liền chuyển ánh mắt đến trên người Yêu tộc.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện. "Thiên Đế, theo tin tức bộ hạ Thiên Đình ta ở các giới vực khác truyền về, mấy vị kia hẳn là đang ở trong một phiến giới vực nào đó truyền hạ đạo thống." "Bất quá, phiến giới vực này khá đặc thù, cho dù là Thiên Đình ta những năm gần đây thẩm thấu, đều vẫn chưa tìm được." Thái Bạch Kim Tinh hướng về phía Hạo Thiên ngồi trên chủ vị, chắp tay nói. "Có thể nhận được sự ưu ái của mấy vị kia, phiến giới vực này định nhiên không đơn giản.

Nếu có thể, Thiên Đình ta cũng muốn lưu lại đạo thống của chính mình trong đó, lập hạ một phương Thiên Đình súc ảnh cũng có thể." Ngón tay Hạo Thiên khựng lại, nhìn Thái Bạch Kim Tinh nói.

Hắn cũng không dám vọng tưởng đem toàn bộ giới vực chưởng khống trong tay.

Có thể được mấy vị kia ưu ái, tự nhiên sẽ thời khắc quan chú, nếu hắn dám đem phương giới vực này chưởng khống trong tay Thiên Đình, hắn tin tưởng bảy vị kia đều sẽ không dễ dàng buông tha hắn như vậy.

Cho nên, có thể truyền hạ Thiên Đình đạo thống đã là không tệ rồi.

Nếu Thiên Đình có thể truyền hạ một phương Tiểu Thiên Đình trong đó, điều này đối với bản thân Thiên Đình mà nói cũng là có một ít chỗ tốt. "Thần sẽ bắt tay vào làm, chỉ cần việc này bình tức lại, liền

sẽ lập tức để bộ hạ Thiên Đình bắt đầu hướng về phương khu vực này tìm kiếm." Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy gật đầu nói.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, phất phất tay, Thái Bạch Kim Tinh hiểu ý liền chậm rãi lui xuống.

Hạo Thiên hai mắt khẽ híp, nhìn bảy đạo quang trụ tại Hồng Hoang và Tạo Hóa Thiên, cùng với những khí vận và công đức tụ long kia, trong mắt lóe lên một đạo tinh mang.

Đối với phương giới vực này, hắn hứng thú rất lớn, nếu có cơ hội hắn đều muốn đích thân đi xem một chút.

Địa Tinh.

Thái Thượng tại đây truyền hạ đạo thống đã hơn vạn năm thời gian, hắn đã dừng việc giảng đạo và giảng giải tu hành chi pháp do chính mình truyền hạ.

Về phần có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu, còn phải xem tạo hóa của bản thân bọn họ.

Thái Thượng mở hai mắt, nhìn thoáng qua mấy phương vị khác, tình huống của bọn họ lúc này ngược lại cũng không khác biệt lắm so với chính mình. "Đệ tử nghe được lão sư giảng pháp này, như thể hồ quán đỉnh.

Đệ tử muốn bái nhập môn hạ lão sư, lắng nghe lão sư giáo hối!" Liền tại lúc này, phía dưới có một nam tử dung mạo trung niên nhưng tóc bạc trắng quỳ lạy nói. "Ngươi tên gì?" Thái Thượng nhìn hắn, đạm đạm mở miệng nói.

Tuy rằng cùng hắn không có duyên sư đồ chân chính, nhưng cầu đạo chi tâm của hắn kiên định chân thành, thu làm ký danh đệ tử cũng khả thi.

Địa Tinh, trên một ngọn tiên sơn. "Đệ tử là Trường Mi!" Trường

Mi đạo nhân nghe được câu hỏi của Thái Thượng, vội vàng đáp. "Ngươi cùng Bản giáo không có sư đồ chi duyên, nhưng cầu đạo chi tâm chân thành.

Bản giáo thấy ngươi quyền quyền cầu đạo chi tâm, liền thu làm ký danh đệ tử của Bản giáo." Thái Thượng nhìn hắn, đạm đạm mở miệng nói. "Đệ tử tạ ơn lão sư!" Trường Mi đạo nhân ngược lại cũng không để ý, lão sư có thể thu chính mình là tốt rồi, về phần ký danh và thân truyền cũng là không sao cả.

Những người nghe đạo trong đó lúc này thần sắc hâm mộ nhìn Trường Mi đạo nhân, bọn họ cũng muốn bái nhập môn hạ Đạo Tôn.

Chương 432

Bọn họ đều là sinh linh, tu sĩ trong Hồng Hoang, tự nhiên tri hiểu Đạo Tôn thu đồ hà khắc.

Hiện tại Nhân Giáo, trừ Toại Thánh, Huyền Đô đại pháp sư ra, cũng chỉ có thêm một vị ký danh đệ tử này.

Muốn bái nhập Nhân Giáo cực kỳ không dễ, Trường Mi đạo nhân coi như có không ít cơ duyên, có thể được Thái Thượng Đạo Tôn coi trọng, nhập môn hạ Nhân Giáo trở thành ký danh đệ tử.

Về phần những người khác liền không có cơ duyên tạo hóa như vậy. "Việc truyền giáo lần này đã xong, các ngươi ngày sau cần tu hành cho tốt.

Nơi này tuy xa rời Hồng Hoang bản nguyên chi địa, nhưng tu hành tăng lên, tự có cơ hội trọng phản Hồng Hoang bản nguyên chi địa." Thái Thượng nhìn mọi người, đạm đạm nói.

Hắn định tại đây đả thông một cái thời không thông đạo, cũng coi như để một ít người tu hành có thể phi thăng đến Hồng Hoang bản nguyên chi địa, nhưng cũng chỉ giới hạn từ Địa Tinh phi thăng đến Hồng Hoang, muốn nghịch lưu mà đến liền không làm được.

Rốt cuộc đây là Thái Thượng đích thân ra tay đả thông thời không thông đạo, tiên phàm nghịch chuyển đâu có dễ dàng như vậy. "Cẩn tuân Đạo Tôn chi ý!" Mọi người nghe vậy lần nữa quỳ lạy nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy đi tới hư không, ngồi trên lưng Thanh Huyền, hướng về phía địa phương khác mà đi. "Ân?!" Chưa đi xa, Thái Thượng quay đầu lại nhìn tiên sơn nơi chính mình truyền đạo, đạm đạm cười, sau đó trong tay vung lên, một cỗ đại đạo chi lực phất qua, trên tiên sơn lưu lại hai chữ cổ phác: Nga Mi!

Làm xong hết thảy, Thái Thượng liền biến mất không thấy, chỉ có một đạo đại đạo chi âm phiêu miểu vô vi chậm rãi truyền đến: "Hỗn nguyên sơ phán đạo vi tôn, Luyện tựu càn khôn thanh trọc phân.

Thái cực lưỡng nghi sinh tứ tượng, Như kim hoàn tại chưởng trung tồn.

Cung nội luyện đan sảm mậu kỷ, Lô trung hữu dược đoạt tiên thiên.

Tằng tại Côn Luân tu tạo hóa, Phương tri nhất khí hóa Tam Thanh." Đại đạo chi âm hư vô phiêu miểu không ngừng hồi vang giữa thiên địa, tất cả tu sĩ sinh linh trên Nga Mi sơn nghe được, tâm thần chấn động, đại đạo thanh minh, nhìn về phương hướng Đạo Tôn rời đi, thần sắc hơi kinh ngạc.

Sau đó, chúng tu sĩ, sinh linh đều tự rời khỏi Nga Mi sơn, trở về nơi ở của mình.

Trường Mi đạo nhân không có rời đi mà lựa chọn tu hành tại Nga Mi sơn, tranh thủ sớm ngày phi thăng Hồng Hoang bản nguyên chi địa, chân chính bái nhập môn hạ lão sư.

Hắn hiện tại tuy rằng chỉ là địa bộ Thái Ất Kim Tiên viên mãn, nhưng hắn tin tưởng sau khi tu hành Hỗn Nguyên Đạo Kinh của lão sư, rất nhanh liền sẽ bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên, đến lúc đó muốn tới Hồng Hoang bản nguyên chi địa liền có thể.

Mà điểm này Trường Mi ngày sau tự nhiên là làm được, không chỉ như thế, Trường Mi đạo nhân về sau lần nữa khai tông lập phái, được tôn xưng Trường Mi Tổ Sư, mà hắn tự xưng Huyền Môn chính tông, tôn Thái Thanh Thái Thượng làm thầy, ngày đêm cung phụng.

Sáu phương đạo trường khác trong Địa Tinh, bởi vì là khu vực của sáu vị khác, cho nên thường xuyên sẽ có tích tượng hiển thánh

phù hiện, cũng là tiên gia phúc địa nổi danh trong Địa Tinh sau này, lưu truyền không ít truyền thuyết.

Đương nhiên, những thứ này đều là nói sau.

Địa Tinh, tại một khu vực nào đó.

Lúc Thái Thượng rời khỏi Nga Mi sơn, Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa... cũng đều tự truyền hạ đạo thống của chính mình, phân phân động thân rời đi, hội tụ với Thái Thượng, chuẩn bị rời khỏi Địa Tinh. "Đại ca định mở ra một chỗ thời không thông đạo cho Địa Tinh?" Nguyên Thủy nhướng mày, nhìn Thái Thượng hỏi. "Có an bài như thế.

Đại La Kim Tiên cùng cảnh giới trở lên tự nhiên là không cần, nhưng dưới Đại La nếu muốn, liền có thể mượn nhờ thời không thông đạo này đi tới Hồng Hoang bản nguyên chi địa, như vậy coi như là cho ức vạn sinh linh trong Địa Tinh một tia cơ duyên." Thái Thượng cười cười nói với mọi người.

Cơ duyên là hạ xuống rồi, nhưng có thể nắm chắc cơ duyên hay không còn phải xem tình huống bản thân bọn họ.

Nguyên Thủy nghe vậy gật đầu.

Thái Thượng trong đôi mắt đại đạo phù hiện, quét qua Địa Tinh, tìm được một nơi thích hợp, trong tay thi triển đại pháp lực, đại đạo chi lực hạo hãn và vô số đại đạo quy tắc nằm trong sự chưởng khống của hắn. "Thời Không, Khai!" Thái Thượng khẽ quát một tiếng, tức thì khai tịch một chỗ thời không thông đạo, lại dựa theo tình huống phi thăng củng cố lại.

Làm xong hết thảy, Thái Thượng gật đầu.

Những chuyện này đối với hắn mà nói đều cực kỳ nhẹ nhàng dễ dàng, nhưng đối với sinh linh Địa Tinh lại là cơ duyên không nhỏ.

Thái Thượng nhìn thông đạo đã thành, nói với mọi người: "Đi thôi!" Nói xong, Thanh Huyền hóa thành trăm trượng, Nữ Oa, Hậu Thổ, Toại Nhân và Phục Hy... ngồi trên lưng Thanh Huyền hướng về phía Hồng Hoang mà đi.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, cũng điều khiển tọa kỵ đi theo sau lưng Thái Thượng.

Hơn ngàn năm thời gian, đám người Thái Thượng trở về trong Hồng Hoang.

Lúc này bảy phương đạo trường đều đã bình tức lại, bất quá khí vận và công đức các phương đại giáo đều tăng lên vài phần.

Đối với kết quả này, đám người Nguyên Thủy, Thông Thiên vẫn là khá hài lòng.

Trở lại Hồng Hoang, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Toại Nhân và Phục Hy liền trở về Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung và Nhân Tộc Thánh Địa.

Về phần Nữ Oa và Hậu Thổ thì đi theo Thái Thượng đến Thái Thanh Cung.

Trong Thánh Mẫu Cung chỉ có một mình Thải Phượng đang quản lý, Nữ Oa không cần lo lắng, trở về đạo trường cũng không có chuyện gì.

Về phần Hậu Thổ liền càng không sao cả, trong Địa Phủ có Bình Tâm tọa trấn, luân hồi và Địa Phủ đều có thể tự hành vận chuyển, ngược lại cũng không dùng đến nàng.

Cho nên trở về đạo trường còn không bằng ở tại Thái Thanh Cung, còn có thể hướng Thái Thượng thỉnh giáo chỗ đại đạo không hiểu, tu hành còn có thể nhanh hơn vài phần.

Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung.

Thái Thượng mang theo Nữ Oa và Hậu Thổ trở về, liền lấy ra Ngộ Đạo Trà đã lâu không dùng chiêu đãi các nàng.

Ba người uống qua một phen, Thái Thượng vung tay lên, trước người bọn họ hiện ra hình ảnh khu vực Địa Tinh kia. "Xem ra Thiên Đình cũng biết được tin tức, cũng sẽ không bỏ qua cơ hội này." Hậu Thổ và Nữ Oa tú mi nhướng lên, mở miệng nói. "Đạo huynh, có cần ra tay trực tiếp cách tuyệt người của Thiên Đình?" Nữ Oa nhìn Thái Thượng hỏi. "Không sao, Địa Tinh đặc thù, có đa nguyên tố cũng tốt.

Hơn nữa Hạo Thiên cũng là người thông minh, hiểu được nên nắm chắc độ lượng thế nào, hắn biết Thiên Đình nên làm thế nào mà không phá vỡ cân bằng.

Chỉ cần nằm trong sự cân bằng, chuyện hắn làm ngược lại cũng có lợi cho sự phát triển của Địa Tinh." Thái Thượng nghe vậy đạm đạm cười nói.

Hắn nhìn hình ảnh, lúc này Thái Bạch Kim Tinh đang trực tiếp dẫn dắt người Thiên Đình tiến vào trong Địa Tinh.

Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Nữ Oa và Hậu Thổ nghe vậy nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu.

Đã Thái Thượng nói như vậy, các nàng cũng không có dị nghị.

Tu hành đa nguyên hóa này ngược lại cũng có chút trợ giúp đối với sinh linh và tu sĩ trong đó.

Chương 433

Hạo Thiên sẽ biết làm như thế nào, sẽ không phá vỡ cái cân bằng này, cho nên cũng không cần quá mức lo lắng.

Thái Thượng ánh mắt nhìn tình huống trong hình ảnh, trong lòng âm thầm thôi toán hướng đi của Nhân Đạo.

Cứ theo tình huống hiện tại mà xem, cục thế đại thế tái khởi phỏng chừng không lâu sau đó liền sẽ lần nữa hàng lâm.

Trong lòng suy nghĩ một chút, Thái Thượng vung tay lên, tán đi hình ảnh trước mắt.

Hắn lần nữa châm trà, giữa nhất hành nhất động ám hợp đại đạo quỹ tích và đại đạo chân ý, đạo vận lưu chuyển trong đó, từng trận huyền diệu chi ý tán phát ra, lại cùng nhân uân chi khí của Ngộ Đạo Trà dung hợp cùng một chỗ, phiêu tán tại hư không.

Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn nhau, mỹ mâu khẽ sáng, sau đó vừa phẩm thưởng Ngộ Đạo Trà, vừa lĩnh ngộ huyền diệu chi ý trong đó.

Trừ cái đó ra, Hậu Thổ và Nữ Oa còn hướng Thái Thượng thỉnh giáo một ít chỗ không hiểu trên đại đạo.

Hai người nắm vững xong liền tại Thái Thanh Cung bế quan tu hành một đoạn thời gian.

Thái Thượng lần này không có bế quan, ánh mắt hắn chuyển đến trong Hồng Hoang, quan chú tình huống.

Hiện tại trong Hồng Hoang tuy rằng tương đối bình tĩnh, nhưng không lâu sau đó cục thế liền sẽ có biến hóa không nhỏ.

Giữa Vu Yêu hai tộc rất nhanh liền sẽ xuất hiện thắng bại chân chính.

Mà quan hệ giữa Long tộc và Thiên Đình cũng mười phần vi diệu, khó mà chống đỡ bao lâu.

Đại thế trong Nhân tộc cũng sắp nổi lên, những chuyện này đều sẽ không ngừng phù hiện trong thời gian tới, Nhân Đạo cũng sẽ nhân đó mà không ngừng diễn hóa, hoàn thiện tự thân, mà Thái Thượng cũng sẽ mượn đó mà tăng lên tự thân. "Đợi khế cơ vừa đến, bước vào trung kỳ, liền có thể đi Hỗn Độn thế giới một chuyến nữa, triệt để cùng La Hầu liễu đoạn nhân quả..." Hồi lâu sau, Thái Thượng trong lòng thầm nói một tiếng, trong cơ thể không ngừng vận chuyển đại đạo quỹ tích và lượng kiếp pháp lực.

Tuy rằng hắn chưa bế quan, nhưng chuyện tu hành lại thời khắc đang vận chuyển.

Về phần tham ngộ đại đạo cũng có phân ra một bộ phận tâm thần.

Có thể nói, Thái Thượng thời thời khắc khắc đều đang tu hành.

Hắn hiện tại tu vi nãi là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ viên mãn cảnh giới, tích lũy ở cảnh giới này đã là viên mãn, nhưng muốn đi lên, bước vào trung kỳ chi cảnh, tuy tích lũy đủ nhưng còn thiếu vài phần khế cơ.

Mà Thái Thượng chỉ cần chờ khế cơ vừa đến liền có thể bước vào trung kỳ, đến lúc đó liền có thể lại đi Hỗn Độn tranh đấu một trận, triệt để cùng La Hầu giải quyết chuyện nhân quả.

Cứ thương thế trước đó của La Hầu mà nói, đó cũng không phải ngắn ngủi mấy chục vạn năm là có thể khôi phục.

Hắn không chỉ thương thế thân thể, còn có thương thế trên đại đạo, chịu sự công kích của đại đạo chi lực khi Thái Thượng tấn thăng, đại đạo của hắn có tổn hại, lại thêm thủ đoạn của Hồng Quân Đạo Tổ, hắn muốn chân chính khôi phục lại cũng không phải ngắn

ngủi mấy chục vạn năm là có thể làm được.

Cho nên nói thời gian của Thái Thượng vẫn rất sung túc, hắn ngược lại cũng không vội, cứ từng bước một.

Hắn nhìn Hồng Hoang đại địa, ánh mắt u u, mạc danh nan trắc, không có mở miệng nữa.

Thời gian nhoáng lên, liền lại là mấy vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện. "Thiên Đế, việc Địa Tinh thần đều đã làm thỏa đáng, tuy rằng trong đó vô pháp đem sức mạnh và trình độ chưởng khống của Thiên Đình tăng lên tới mức tối đa, nhưng những gì nên làm thần đều đã an bài thỏa đáng..." Thái Bạch Kim Tinh chắp tay nói.

Mấy vạn năm nay, hắn đã an bài tốt hết thảy.

Hạo Thiên nghe vậy gật đầu, nếu không phải lo lắng mấy vị kia sẽ ra tay, hắn phỏng chừng đã sớm đem khỏa Địa Tinh này toàn bộ chưởng khống trong tay Thiên Đình rồi.

Có thể được bọn họ ưu ái, Địa Tinh này tự nhiên cực kỳ bất phàm.

Nhưng cũng chính vì Địa Tinh bất phàm, cho nên mấy vị kia cũng sẽ thời khắc nhìn chằm chằm.

Những giới vực vỡ vụn này tuy là từ Hồng Hoang vỡ vụn đi ra, nhưng hiện tại đã không phải là Hồng Hoang.

Nếu Thiên Đình mình làm quá phận, mấy vị kia sẽ không chút nào lưu tình, định nhiên sẽ ra tay.

Cho nên vì tránh cho chuyện như vậy phát sinh, Hạo Thiên tự nhiên sẽ bả khống tốt mức độ, đã không phá hư lợi ích của mấy vị kia, Thiên Đình mình lại có thể tăng lên thêm một ít khí vận và công

đức.

Trừ cái đó ra, còn có thể đem hết thảy tán tu, sinh linh có tư chất khá tốt hấp nạp vào trong Hồng Hoang Thiên Đình.

Như vậy, dưới tình huống song phương đều có chỗ tốt, ngược lại cũng sẽ không nổi lên chiến hỏa gì. "Việc Địa Tinh ngươi chiếu khán một chút là được, còn lại liền phải quay về tự thân, Hồng Hoang gần đây hoặc sẽ có biến số, ngươi cần phải nhìn chằm chằm, làm tốt hết thảy điều độ của Thiên Đình..." Hạo Thiên trong lòng suy nghĩ một chút, nói với Thái Bạch Kim Tinh.

Chuyện Vu Yêu hai tộc Hạo Thiên tự nhiên rõ ràng, hắn cảm thấy cũng là thời điểm diệt một phương rồi.

Yêu tộc là tử đối đầu của Vu tộc, nhưng đối với Thiên Đình mà nói, sự tồn tại của Yêu tộc cũng không phải chuyện tốt gì.

Rốt cuộc vị trí Hạo Thiên đang ngồi nãi là của Đế Tuấn ngày xưa.

Nếu không phải vì tình huống bản thân Yêu tộc cùng với nguyên nhân Đạo Tổ, Đế Tuấn cũng sẽ không cứ thế từ bỏ, hắn cũng vẫn luôn không có từ bỏ.

Cho nên vì tránh phiền toái ngày sau, Hạo Thiên cảm thấy hiện tại là một cơ hội tuyệt hảo.

Chính mình tuy rằng sẽ không minh xác hiệp trợ Vu tộc, nhưng trong bóng tối, hoặc là nói ra tay trên một số sự tình, hiệp trợ Vu tộc trực tiếp đem Yêu tộc diệt đi, như vậy cũng coi như giải quyết được một cái gai trong lòng.

Như vậy cũng có thể càng thêm ngồi vững cái vị trí này. "Tuyên chúng Tinh Quân đến đây cận kiến..." Hạo Thiên trong lòng suy nghĩ một chút, trực tiếp nói với tả hữu.

Chính mình hiệp trợ Vu tộc, thủ đoạn tốt nhất không nghi ngờ gì

liền là cắt đứt tinh lực chi trì của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận.

Hắn chưởng khống Thiên Đình những năm này, sự chưởng khống đối với Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải cũng không ít hơn Yêu tộc ngày xưa.

Chỉ cần cắt đứt sự chi trì của tinh thần chi lực, lại thêm Tinh Thần Phiên Kỳ tàn khuyết, Hạo Thiên tin tưởng điều này đối với Vu tộc mà nói đã là không có bất kỳ vấn đề gì.

Phúc diệt Yêu tộc có thể nói là chuyện ván đã đóng thuyền.

Không bao lâu, liền thấy chúng Tinh Quân từ ngoài điện đi vào, quỳ lạy nói: "Bái kiến Thiên Đế, Thiên Đế tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề." "Không cần đa lễ." Hạo Thiên vung tay nâng bọn họ dậy, hắn nhìn chúng Tinh Quân, hài lòng gật đầu, sau đó bắt đầu an bài sự tình và kế hoạch.

Hồng Hoang, dưới Bất Chu Sơn, trước Bàn Cổ Điện. "Đại ca, toàn bộ chuẩn bị tốt rồi..." Cú Mang đối với Đế Giang trước người chắp tay một cái, mở miệng nói.

Những năm gần đây cùng Yêu tộc giao thủ, thí tham, đã có thể xác định Yêu tộc đã ở bên bờ vực sụp đổ, cũng là thời cơ tốt nhất để Vu tộc ra tay, một đòn lôi đình triệt để phúc diệt Yêu tộc.

Lần này Vu tộc không có lưu thủ, định dốc toàn tộc xuất động. "Xuất phát!" Đế Giang vung tay lên, sau đó lăng không bay lên, một ngựa đi đầu hướng về phía Yêu tộc mà đi.

Sau lưng, mười một Tổ Vu mang theo toàn tộc chi lực của Vu tộc, hạo hạo đãng đãng hướng về phía Yêu tộc đánh tới.

Hồng Hoang, các nơi.

Vu tộc lúc này toàn tộc xuất động, hạo hạo đãng đãng hướng về phía Yêu tộc, Địa Tiên Giới, Nhân Gian Giới, Địa Phủ, Thiên Giới, vô

số đại năng và tu sĩ, sinh linh muốn không rõ ràng cũng là không có khả năng.

Chương 434

Vu tộc và Yêu tộc trong hơn trăm vạn năm này chiến hỏa dần dần tăng nhiều, sức mạnh và quy mô đều có sự tăng lên.

Điểm này chư giới đại năng và tu sĩ đều mười phần rõ ràng, cũng minh bạch nguyên do trong đó, tình huống của Đế Tuấn khiến thực lực Yêu tộc rớt xuống ngàn trượng.

Dưới tình huống như vậy, nếu Vu tộc còn không nắm chắc cơ hội trực tiếp ra tay phúc diệt Yêu tộc, vậy thì không phải là Vu tộc rồi.

Tuy rằng tốn thêm một ít thời gian, nhưng lúc này xem ra thời cơ này vẫn là không tệ, chỉ cần Vu tộc có thể toàn lực ra tay, lần này Yêu tộc e là vô pháp nghịch chuyển, phải phúc diệt trong tay Vu tộc.

Đến lúc đó, cục thế trong Hồng Hoang lại muốn trở nên càng thêm phức tạp.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, Lăng Tiêu Điện.

Chúng Tinh Quân vị liệt hai bên, Thái Bạch Kim Tinh đứng giữa, chắp tay nói: "Thiên Đế, Vu tộc đã toàn tộc xuất động, hướng về phía Yêu tộc mà đi!" "Tốt, đây chính là cơ hội của chúng ta." Hạo Thiên thần sắc vui vẻ, tức thì đứng dậy, nói với chúng Tinh Quân phía dưới: "Chư vị Tinh Quân nghe lệnh!" "Thần tại!" "Toàn bộ trở về tinh vị, chấp chưởng chúng tinh, thiết đoạn sự triệu hoán tinh thần chi lực của Yêu tộc đại trận.

Ta muốn đoạn đi trợ lực của bọn họ, nhất cử phúc diệt Yêu tộc!" Hạo Thiên thần sắc lạnh lẽo, hai mắt khẽ híp lại, hàn thanh nói. "Thần lĩnh mệnh!" Chúng Tinh Quân chắp tay, sau đó đều tự lui ra. "Thái Bạch Kim Tinh!" Hạo Thiên ánh mắt chuyển đến trên người Thái Bạch Kim Tinh. "Thần tại!" Thái Bạch Kim Tinh ứng đạo. "Lần này

do ngươi điều độ chúng Tinh Quân, nhất định phải làm tốt việc này, không được lại cho Yêu tộc cơ hội xoay người." "Thiên Đế yên tâm, thần biết phải làm như thế nào." Thái Bạch Kim Tinh thân thể chấn động, chắp tay sau đó liền xoay người rời đi.

Hạo Thiên nhìn Thái Bạch Kim Tinh rời đi, ánh mắt nhìn sang Hạo Thiên Cảnh bên cạnh, hiện ra nơi ở của Yêu tộc, trong đôi mắt hàn quang thiểm động. "Yêu tộc!" Hồi lâu sau, trong miệng Hạo Thiên lạnh lùng phun ra hai chữ.

Đối với Thiên Đình, dòm ngó sâu nhất vẫn là Yêu tộc, bọn họ chưa bao giờ từ bỏ cơ hội muốn lấy lại Thiên Đình.

Hạo Thiên cũng vẫn luôn đề phòng, đặc biệt là Yêu tộc đã lên Phong Thần Bảng, cùng những kẻ Yêu tộc âm thầm cài cắm tại Thiên Đình, đây cũng là chuẩn bị khác của Yêu tộc dưới kết quả xấu nhất.

Cũng may những thứ này khống chế lại cũng không tính quá khó, cái khó vẫn là bản thân Yêu tộc.

Mà hiện tại, đang có cơ hội phúc diệt Yêu tộc này, Hạo Thiên sao có thể buông tha?

Chỉ cần triệt để phúc diệt Yêu tộc, diệt đi Yêu tộc dòm ngó vị trí Thiên Đình, vậy chính mình liền ngồi vững ngôi vị Thiên Đế, về phần thủ đoạn khác, từ từ thực thi liền có thể.

Cho nên, lần này Yêu tộc, tất tu phúc diệt!

Hạo Thiên ánh mắt nhìn chằm chằm Hạo Thiên Cảnh, tế tế quan sát tiến triển của sự tình.

Hồng Hoang, một khu vực nào đó, Yêu tộc đại bản doanh, Vạn Yêu Điện. "Yêu Hoàng, Vu tộc khuynh sào nhi xuất, hướng Yêu tộc ta mà đến, trận chiến này không thể tránh khỏi." Bạch Trạch thần sắc ngưng trọng nói với Thái Nhất.

Hiện tại thực lực Yêu tộc đã không bằng Vu tộc, lại thêm Tinh Thần Phiên Kỳ của Yêu tộc đại trận không hoàn toàn, uy lực đại trận vô pháp thi triển đến mười thành, cho nên đối mặt Vu tộc toàn tộc xuất động vẫn là mười phần cật lực, thật sự có khả năng bị phúc diệt. "Trận chiến này là một trận chiến quyết định sự tồn vong của Yêu tộc ta, không thể đại ý.

Bạch Trạch, truyền lệnh xuống, Yêu tộc toàn tộc ra tay, trực diện Vu tộc!" Thái Nhất trong lòng suy nghĩ, cũng không có biện pháp tốt hơn.

Chính mình không cách nào tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ca ca chính mình cũng dừng lại ở cảnh giới này, Yêu tộc đại trận lại không trọn vẹn, biện pháp hiện tại chỉ có thể là ngạnh tiếp, hi vọng có thể có một đường sinh cơ.

Nếu không thì Yêu tộc kiếp này thật sự rất khó qua. "Thần minh bạch!" Bạch Trạch trọng trọng gật đầu, sau đó xoay người rời đi.

Thái Nhất nhìn thoáng qua, đi tìm ca ca tẩu tử nhà mình thương nghị một ít đối sách.

Thời gian nhoáng lên, liền là mấy trăm năm lặng lẽ trôi qua.

Vu tộc cực tốc mà đi, lúc này rốt cục giáng lâm tại Yêu tộc đại bản doanh.

Đế Giang cùng những người khác không có chút do dự nào, vừa ra tay chính là lôi đình nhất kích, uy thế khủng bố hủy thiên diệt địa, trực tiếp hướng về phía Yêu tộc đại bản doanh oanh lạc xuống. "Oanh long long!!!" Một tràng âm thanh nổ vang vọng khắp tứ phương chi địa, uy thế khủng bố ba cập ức vạn dặm, vô số hư không hoảng nhược kính diện vỡ vụn ra, hóa thành biển mảnh vỡ hướng bốn phía tịch quyển, vô số không gian liệt phùng đen kịt bính hiện, hỗn độn chi khí như vân vụ bao trùm, trọng diễn địa thủy phong hỏa. "Hưu!

Hưu!

Hưu!" Vô số đạo thân ảnh từ bốn phương tám hướng tốc biến mà đến, bọn họ đã sớm đề phòng Vu tộc chiêu này, cho nên lúc này lại là tránh được một kích này. "Đế Giang!" Đế Tuấn thần sắc lạnh lẽo, trong miệng trầm thanh phun ra hai chữ. "Đế Tuấn, ta biết ngay ngươi chưa vẫn lạc.

Bất quá ngươi của hiện nay cũng không có tác dụng lớn bao nhiêu." Đế Giang cười lạnh một tiếng, Đế Tuấn cho dù không vẫn lạc, dĩ tu vi Chuẩn Thánh viên mãn của hắn, đối với Vu tộc mà nói cũng không có uy hiếp gì.

Đế Tuấn trong đôi mắt hỏa quang nhảy lên, nhưng lại không có mở miệng.

Đối với Vu tộc mà nói, tu vi Chuẩn Thánh viên mãn của chính mình xác thực không nổi lên bất kỳ sóng gió gì. "Động thủ!" Đế Giang thoại âm chưa dứt, tức thì thi triển không gian thần thông hướng về phía Đế Tuấn yêm một mà đến.

Cú Mang, Chúc Cửu Âm, Huyền Minh các Tổ Vu phân phân ra tay, hướng về phía Yêu tộc cao tầng trùng sát mà đi.

Luận thực lực cao tầng, lúc này Yêu tộc xác thực so không được Vu tộc, cho nên trong ngắn ngủi mười mấy năm giao thủ, Yêu tộc liền đã liên tiếp bại lui, tử thương vô số.

Mà nhìn lại bên phía Vu tộc, lại là uy thế vô song, công kích càng phát ra lẫm liệt khủng bố, đặc biệt là Thập Nhị Tổ Vu, sau khi trọng sinh, trong mấy ngàn vạn năm này thực lực đã vượt qua tình trạng ngày xưa, lúc này liên thủ, đám người Đế Tuấn, Hi Hòa, Thái Nhất đều khó mà chống đỡ.

Hỗn Độn Chung tuy mạnh nhưng cũng không chịu nổi nhiều vị Tổ

Vu vây công, hắn có thể cản hai vị, có thể cản ba vị, còn có thể cản bốn năm vị sao?

Yêu tộc cao tầng ngày xưa vẫn lạc quá nhiều, muốn hoàn toàn cản lại Vu tộc xác thực rất khó.

Hỗn Nguyên Hà Lạc Đại Trận của Đế Tuấn cũng trong ngắn ngủi vài năm liền bị ba vị Tổ Vu liên thủ phá đi, tâm thần thụ tổn, thương thế càng phát ra nghiêm trọng.

Hắn tuy rằng không có vẫn lạc, cảnh giới cũng rớt xuống, nhưng thương thế của bản thân hắn cũng không nhỏ, trong hơn trăm vạn năm này thương thế vẫn luôn chưa khỏi, bởi vì đó là thương thế trên đại đạo bản nguyên, đâu dễ dàng khôi phục như vậy.

Nhưng chuyện này cũng không có biện pháp, Vu tộc như thế, hắn cũng chỉ có thể xuất sơn nghênh chiến. "Thái Nhất, bố trận!" Đế Tuấn nhìn thoáng qua tình huống Yêu tộc bại lui, tức thì đại quát một tiếng.

Lúc này lại không bố trận thủ hộ Yêu tộc bộ chúng, e là tiếp tục như vậy, không cần trăm năm liền phải tổn thất tám thành trở lên, cái giá lớn như vậy Yêu tộc căn bản trả không nổi. "Đông!" Một tiếng chuông thanh thúy, du dương tức thì vang lên trong Hồng Hoang, dẫn tới vô số đại năng ngưng vọng, mặt lộ vẻ chấn kinh.

Hồng Hoang, tại một khu vực nọ, nơi đại bản doanh của Yêu tộc.

Tiếng chuông của Hỗn Độn Chung lúc này hóa thành thực chất, từng vòng âm ba mà mắt thường có thể nhìn thấy được cuộn trào ra, ngưng kết hết thảy sự tồn tại.

Thiên địa quy tắc!

Chương 435

Đại đạo pháp tắc!

Âm dương ngũ hành!

Cho dù là tư duy cũng đều hơi đình trệ trong khoảnh khắc này, những sinh linh và tu sĩ nghe được tiếng chuông Hỗn Độn Chung, suy nghĩ đều ngưng trệ trong giây lát. "Phá!" Đế Giang và Chúc Cửu Âm cười lạnh một tiếng, hai vị Tổ Vu liên thủ, thời không hợp nhất, thần thông đánh ra, lập tức phá đi âm ba công kích của Hỗn Độn Chung.

Cỗ sức mạnh thời không thần thông kia càng là lan đến không ít khu vực, Yêu tộc có không ít bộ chúng bị lan đến, ngã xuống trong đó.

Thái Nhất và Đế Tuấn thần sắc uấn nộ, nhưng lúc này dĩ nhiên không phải là lúc để ý những tổn thất này, vẫn là bố trận quan trọng hơn. "Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận!" Tuy rằng thời gian chỉ có vài tức, nhưng đối với bộ chúng Yêu tộc đã diễn luyện đại trận vô số lần mà nói, bố hạ trận này cũng không tính là khó.

Hiện tại cái khó chính là, Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận hiện nay không trọn vẹn, uy lực giảm xuống không ít, muốn ngăn trở Vu tộc, sợ là không quá khả năng. "Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Trong nháy mắt Yêu tộc bố trận, Đế Giang cùng mười hai vị Tổ Vu nộ hống một tiếng, hiện ra thân thể ức vạn trượng, tổ thành Vu tộc đại trận, Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, khí tức khủng bố lập tức bao trùm Hồng Hoang các nơi.

Hai tộc trận pháp đã thành, khí tức khủng bố lập tức cuộn trào ra, dẫn đến vô số tồn tại và sinh linh quan vọng, thần sắc trên mặt không ai không lộ ra vẻ kinh hãi.

Cách nhau nhiều năm như vậy, Vu Yêu hai tộc lại đi đến bước

này.

Giờ khắc này, bọn họ cảm giác mình dường như lại trở về trận đại chiến Vu Yêu ngày xưa.

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận đối đầu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Vu tộc đối đầu Yêu tộc.

Mức độ thảm liệt của trận chiến kia lúc này vẫn còn trong ký ức của bọn họ, giờ phút này, phảng phất như dòng sông thời không chảy ngược, đem một màn này tái diễn lần nữa.

Tuy rằng song phương đều là từ trận chiến đó tồn lưu lại, tuy rằng số lượng không bằng ngày xưa, nhưng thực lực cao tầng đều có sự thăng tiến.

Trận chiến này, y nguyên là thảm liệt.

Phen giao thủ này, song phương đều tổn thất không ít, chẳng qua là Yêu tộc càng thêm thảm trọng mà thôi.

Bất quá hiện tại, hai tộc đều đã động dụng thủ đoạn mạnh nhất của chủng tộc mình, tiếp theo mới là thời khắc quyết định thắng phụ của hai tộc.

Những đòn tấn công trận pháp tiếp theo, sự tổn thất mới thực sự là thảm trọng.

Chẳng qua...

Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc lúc này, tựa hồ có chút không thích hợp.

Tuy rằng cỗ khí tức kia y nguyên khủng bố, khiến vô số tồn tại tim đập chân run, nhưng uy lực này, trầm tịch nhiều năm như vậy, không nói đến thăng tiến, thậm chí còn không bằng uy lực đại trận

ngày xưa, nếu so sánh, ước chừng chỉ có khoảng bảy thành thời kỳ toàn thịnh.

Một số Chuẩn Thánh đại năng trong lòng thầm tự suy đoán, trận pháp của Yêu tộc có phải hay không tổn thất quá nghiêm trọng, đến hiện tại vẫn chưa khôi phục lại?

Cứ theo tình huống hiện tại mà xem, ước chừng đúng là kết quả này rồi.

Như thế, muốn ngăn cản đại trận của Vu tộc sợ là không quá khả năng, bởi vì khí tức mà đại trận Vu tộc tản phát ra lúc này so với ngày xưa còn khủng bố hơn vài phần, uy lực như vậy tự nhiên không phải thứ Yêu tộc có thể ngăn cản.

Bên trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Đế Giang và các Tổ Vu khác nhìn nhau một cái, đều minh bạch tình huống của Yêu tộc là vì sao.

Đồng dạng là cờ phướn không đầy đủ, cũng đồng dạng không cần cờ phướn cũng có thể bố trận, nhưng giữa song phương vẫn có chút bất đồng.

Thập Nhị Tổ Vu là do tinh huyết Bàn Cổ kết hợp sát khí, trọc khí mà sinh, bản thân liền có thể thừa tải sát khí vận chuyển của đại trận, sau đó phát ra công kích.

Nhưng bộ chúng Yêu tộc lại không phải bẩm thừa tinh thần chi lực mà sinh, bọn họ chỉ có thể mượn nhờ Tinh Thần Phiên (cờ sao) để ngưng tụ tinh thần chi lực trên lá cờ, hối tụ vào toàn bộ đại trận, rồi mới phát ra công kích.

Cho nên nói, mất đi tinh vị của Tinh Thần Phiên, tại phương diện ngưng tụ tinh thần chi lực liền sẽ mất đi vô số lần hiệu quả, tinh thần chi lực có thể mượn nhờ được so với đại trận mà nói, tiện là cửu

ngưu nhất mao, căn bản không cách nào chi xanh đại trận vận chuyển.

Lúc này trên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, tuy rằng tinh quang thôi xán, chiếu rọi tứ phương, nhưng các điểm sao trong đó lại có không ít cực kỳ ảm đạm, cho dù là ba trăm sáu mươi lăm khỏa chủ tinh thần cũng có không ít điểm ảm đạm, không mượn nhờ được quá nhiều tinh thần chi lực.

Tình huống như vậy cũng là niềm vui ngoài ý muốn.

Thập Nhị Tổ Vu biết rõ, chuyện lần này, là thành rồi. "Đại trận diễn hóa, Kình Thiên Phủ!" Đế Giang chủ trận, đại trận vận chuyển, sát khí khủng bố cuồn cuộn mà đến, hoảng như hồng lưu, bôn đằng mà qua, đem hết thảy đều mai táng dưới dòng nước lũ.

Những sát khí kia ngưng tụ lại, hình thành một thanh Khai Thiên Cự Phủ to lớn ngàn vạn trượng, trên lưỡi búa lấp lóe hàn quang hãi người, khí tức phá diệt khiến cao tầng Yêu tộc thần sắc biến đổi, cỗ khí tức này càng thêm khủng bố rồi.

Chiêu thức Bàn Cổ Khai Thiên diễn hóa, một búa hướng về phía đại trận Yêu tộc bổ xuống. "Mau mau vận chuyển!" Đế Tuấn hét lớn một tiếng, hắn chủ vị Thái Dương Tinh, Hi Hòa chủ vị Thái Âm Tinh, Thái Nhất ở giữa điều độ, lúc này đại trận nhanh chóng vận chuyển.

Tuy rằng đại trận không bằng ngày xưa, nhưng chí ít còn có khoảng bảy thành sức mạnh, dưới tình huống toàn lực vận chuyển, hẳn là còn có thể ngăn cản được. "Tinh Thần Chi Hà!" Tinh quang thôi xán, dòng sông tinh thần huyến lệ dị thường bôn đằng mà đến, dưới vẻ ngoài lộng lẫy lãng mạn ẩn chứa vô số sát cơ, lặng yên không một tiếng động liền có thể mai táng chúng sinh.

Giờ khắc này, tinh thần ngã xuống, nhật nguyệt vô quang, toàn bộ Hồng Hoang lần nữa bao trùm trong một cỗ chiến hỏa khủng bố khiến chúng sinh biến sắc.

Cỗ khí tức kia, cho dù là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn cũng đều tim đập nhanh không thôi.

Tinh Thần Chi Hà bôn đằng mà đi, Kình Thiên Cự Phủ chém xuống, nơi đi qua, tất cả đều quy về hỗn độn, tái diễn địa thủy phong hỏa. "Oanh long long!!!" Cự phủ và Tinh Thần Chi Hà tiếp xúc, lập tức đem Tinh Thần Chi Hà bổ làm đôi.

Tuy rằng sức mạnh của cự phủ bị mài mòn chín thành trở lên, nhưng một thành còn lại rơi vào trên Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, chấn đắc đại trận rung chuyển không thôi, cao tầng Yêu tộc khí huyết cuộn trào.

Dòng sông tinh thần bị Kình Thiên Cự Phủ chém làm đôi lúc này lan đến trên Hồng Hoang, khiến không ít sơn mạch triệt để hóa thành bột mịn, tiêu tán trong Hồng Hoang, có không ít sinh linh vẫn lạc trong đó.

Lúc này trên chín tầng trời, có từng ngôi sao trụy lạc mà đến, nện thành từng cái hố sâu trăm vạn trượng trên đại địa.

Hư không kia bố đầy mạng nhện dày đặc, trong khoảnh khắc tiếp theo ầm vang phá toái, biển mảnh vỡ và vùng đất hỗn độn, địa thủy phong hỏa cuộn trào tập kích, lại càng phá hoại đại địa và thời không.

Mảnh thiên địa này lúc này rách nát không chịu nổi. "Bàn Cổ Khai Thiên đệ nhất thức: Khai Thiên!" Đế Giang không để ý đến tình huống phá hoại lúc này, trong mắt hắn chỉ có đại trận Yêu tộc đang rung chuyển không ngừng kia, trong miệng hét lớn một tiếng, lập tức vận chuyển, diễn hóa chiêu thức Bàn Cổ Khai Thiên.

Nhìn thấy đại trận Vu tộc diễn hóa chiêu thức Khai Thiên, bọn người Đế Tuấn, Thái Nhất, Hi Hòa thần sắc biến đổi. "Tinh thần chi lực ngưng tụ!" Đế Tuấn trong tay kết ấn, bắt đầu ngưng tụ tinh thần chi lực.

Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, thần sắc hắn đại biến, nhìn về phía ba mươi ba tầng trời, trong miệng nộ mạ: "Thiên Đình chết tiệt!" Hồng Hoang, tại một khu vực rách nát nào đó.

Trên chín tầng trời, từng đạo cột sáng tinh thần hàng lâm xuống, lúc này dần dần biến nhạt, dần dần tiêu thất.

Một đạo, hai đạo, mười đạo, trăm đạo, ngàn đạo... từng đạo cột sáng tinh thần tiêu tán, sự vận chuyển của Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Yêu tộc xuất hiện hiện tượng đình trệ, cỗ khí tức kia bắt đầu nhanh chóng hạ xuống.

Chương 436

Tinh thần chi lực không đủ, đại trận căn bản không cách nào vận chuyển.

Thấy tình hình này, bộ chúng Yêu tộc thần sắc đại biến, như thế thì căn bản không cách nào ngăn được một búa Khai Thiên này của Vu tộc.

Một búa này hạ xuống, không chết cũng phải... không, khẳng định sẽ chết, khí tức phá diệt kia, cho dù là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn cũng phải ẩm hận dưới búa, đại đạo băng tháp, đạo vận tiêu tán.

Những tồn tại như bọn họ làm sao có thể so với Chuẩn Thánh viên mãn, nào có đạo lý không chết. "Yêu tộc nếu vượt qua kiếp này, ta nhất định phải đích thân lên Thiên Đình, tìm Hạo Thiên liễu kết việc này!" Đế Tuấn hừ lạnh một tiếng, động tác trong tay lại không chậm.

Có thể nói, ngay khi Thiên Đình ra tay, Đế Tuấn cũng đã ra tay, ngưng tụ tất cả Tinh Thần Phiên cùng tất cả sức mạnh có thể ngưng tụ, hối tụ vào một điểm nào đó của đại trận.

Hắn định dùng những tinh thần chi lực còn sót lại này cùng sức mạnh tự bạo của Tinh Thần Phiên để ngăn cản một búa này của Vu tộc.

Thái Nhất, Hi Hòa đều hiểu ý của Đế Tuấn, cho nên lúc này đều nhao nhao ra tay hiệp trợ, pháp lực trên thân như hồng thủy trút xuống.

Tất cả cao tầng Yêu tộc, tất cả bộ chúng Yêu tộc trong cùng một thời gian đều ra tay.

Pháp lực khủng bố bắt đầu ngưng tụ, chấn nhiếp vô số sinh linh

và tu sĩ.

Trên ba mươi ba tầng trời, Hạo Thiên chắp tay đứng ở Nam Thiên Môn.

Thái Bạch Kim Tinh đứng trên chu thiên tinh thần, điều độ tất cả Tinh Quân chưởng khống tinh thần, Hạo Thiên cũng hiệp trợ trong đó, triệt để đoạn tuyệt con đường của Yêu tộc. "Yêu tộc, phen này tất nhiên phải phúc diệt." "Bố cục của ta nhiều năm như vậy, không thể nào cứ mãi lo lắng nhân tố Yêu tộc này." Trong lòng Hạo Thiên hiện lên vài ý niệm, hàn quang trong mắt càng thêm thôi xán, pháp lực trong tay không ngừng cuộn trào ra, che lấp hết thảy tinh thần chi lực có khả năng tiết lộ, một chút cũng không thể để nó rơi xuống Hồng Hoang.

Đã muốn đoạn tuyệt con đường của Yêu tộc, vậy thì phải đoạn tuyệt triệt để. "Tiếp theo, phải xem Vu tộc rồi." Hạo Thiên làm xong hết thảy an bài, ánh mắt nhìn về phía đại trận Vu tộc, lúc này Khai Thiên Cự Phủ dĩ nhiên ngưng kết hoàn thành, chuẩn bị chém xuống.

Thắng phụ mấu chốt chính là ở dưới một búa này.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Hạo Thiên đảo cũng biết nắm chắc thời cơ, dưới tình hình như vậy của Đế Tuấn, triệt để đoạn tuyệt con đường của Yêu tộc." Nữ Oa lông mày khẽ nhướng, mở miệng nói.

Nữ Oa và Hậu Thổ đã xuất quan, hai người trong mấy vạn năm này có được khế cơ, dưới tình huống tâm thần thông minh đã tấn thăng tu vi bản thân, đạt đến tầng thứ cao hơn.

Mà các nàng phen này xuất quan liền gặp phải chuyện Vu tộc tái chiến Yêu tộc, càng không nghĩ tới Hạo Thiên cư nhiên biết nắm chắc thời cơ như thế, trực tiếp cắt đứt tinh thần chi lực của Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, khiến thủ đoạn của Yêu tộc triệt để mất đi tác

dụng. "Xem ra Hạo Thiên đối với Yêu tộc vẫn luôn phòng bị, cũng không buông tha bất cứ cơ hội nào.

Thời cơ như vậy, hắn tự nhiên sẽ nắm chắc." Trong đôi mắt đẹp của Hậu Thổ quang hoa lưu chuyển, nhìn Khai Thiên Thần Phủ đang chém xuống Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, nàng không cần nghĩ cũng biết kết quả tiếp theo sẽ như thế nào.

Nàng cũng không đi nhúng tay vào cái gì, những chuyện này tự nhiên để ca ca nàng là Đế Giang đi xử lý.

Nàng ở cục ngoài nhìn là được rồi, những chuyện này cũng không cần nàng nhúng tay. "Từ khoảnh khắc cảnh giới của Đế Tuấn không cách nào tiến thêm, cục diện lúc này đã có thể dự liệu được.

Vu tộc tự nhiên sẽ không bỏ qua Yêu tộc, mà sự tồn tại của Yêu tộc cũng là một cái gai trong lòng Hạo Thiên, Hạo Thiên đã sớm muốn nhổ đi cái gai này rồi." "Chỉ là Đế Tuấn ngày xưa nãi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hạo Thiên tự nhiên sẽ không khinh dịch chiêu chọc đến Yêu tộc.

Nhưng thế cục hiện tại đã khác, dưới sự ra tay của Vu tộc, Hạo Thiên tự nhiên phải thừa cơ nhổ đi cái gai này." "Thủ đoạn của Hạo Thiên so với các nàng tưởng tượng còn sâu hơn nhiều." Thái Thượng nhìn các nàng một cái, chậm rãi mở miệng nói.

Đối với Hạo Thiên, hắn cũng khá hiểu rõ, kẻ này không giống như vẻ bề ngoài, tâm cơ trong lòng khá sâu, thủ đoạn quản lý Thiên Đình cũng không nhỏ.

Có thể kinh doanh Thiên Đình đến tình trạng này, liền có thể thấy được không phải hạng người hời hợt.

Hậu Thổ và Nữ Oa nhìn nhau một cái, khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt lần nữa rơi vào trong Hồng Hoang.

Thái Thượng lúc này không quá mức chú ý tình huống Vu Yêu, kết cục của Yêu tộc đã có thể đoán trước, hắn trong lòng âm thầm thuận theo sự vận chuyển của Nhân đạo để thôi toán hướng đi phía sau, xem có gì có thể an bài trước hay không.

Trong khi tâm thần Thái Thượng chia làm hai, vừa chú ý vừa thôi toán Nhân đạo, thì giữa hai tộc Vu Yêu đã giao phong.

Bên trong Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận. "Không ngờ vào lúc này còn có thế lực hiệp trợ, xem ra Thiên Đình muốn triệt để phúc diệt Yêu tộc rồi." Ngay khi Thiên Đình ra tay, Đế Giang mở miệng nói, chúng Tổ Vu gật đầu. "Toàn lực vận chuyển đại trận!" Đế Giang hét lớn một tiếng, lập tức chủ trận, toàn lực vận chuyển đại trận, sát khí hạo hãn cùng trận pháp toàn bộ gia trì lên Khai Thiên Cự Phủ, lấy một loại uy thế thế bất khả đáng, khai thiên tích địa, trực tiếp chém xuống đại trận của Yêu tộc. "Oanh long long!!!" Tất cả Tinh Thần Phiên bị Đế Tuấn tự bạo, cuốn theo tinh thần chi lực tàn dư, lực lượng đại trận cùng pháp lực của tất cả tồn tại Yêu tộc toàn bộ hội tụ vào một điểm, ngạnh kháng một búa này của đại trận Vu tộc. "Bành!" Cỗ lực lượng kinh khủng này bạo tạc ra, nhưng căn bản không ngăn được Khai Thiên Cự Phủ đang lấp lóe hàn quang, ngưng tụ phá diệt chi ý, trực tiếp bị chém ra, những sức mạnh kia bị khúc xạ, lan đến các khu vực khác của Hồng Hoang, hủy diệt vạn vật trong đó, toàn bộ quy về hư vô. "Oanh!" Khai Thiên Cự Phủ trực tiếp rơi xuống, đại trận Yêu tộc ứng thanh mà phá.

Ngoại trừ ba vị cao tầng là Đế Tuấn, Hi Hòa, Thái Nhất, các Yêu tộc khác toàn bộ yên diệt dưới một búa này. "Bàn Cổ Khai Thiên đệ nhị thức: Tích Địa!" Trong nháy mắt Bàn Cổ Khai Thiên đệ nhất thức xuất thủ, bọn người Đế Giang liền lần nữa vận chuyển đại trận, diễn hóa đệ nhị thức.

Lúc này đại trận phá toái, ba vị cao tầng còn lại bị trọng thương

bay ngược ra ngoài, sau đó đệ nhị thức liền hàng lâm, bổ về phía Thái Nhất. "Bàn Cổ Khai Thiên đệ tam thức: Diễn Hóa Chúng Sinh!" Khoảnh khắc tiếp theo, đại trận Vu tộc lần nữa vận chuyển, đệ tam thức diễn hóa ra, trực tiếp chém về phía hai người Đế Tuấn và Hi Hòa. "Oanh long long!!!" Một chuỗi âm thanh bạo tạc vang lên, phương viên ức triệu dặm toàn bộ bị đánh nát, dưới sự bao trùm của hỗn độn chi khí, địa thủy phong hỏa tập kích, mai táng vạn vật, âm dương ngũ hành nơi đây đều bị phá hoại.

Hư không rách nát kia bắn ra vô tận khe hở không gian đen kịt, thôn phệ hết thảy sự tồn tại tứ phương.

Hồng Hoang, tại một khu vực thời không nào đó.

Đối mặt với hai chiêu thức Bàn Cổ Khai Thiên, hơn nữa còn là dùng bản thân để đối mặt, cho dù là Thái Nhất đang giữ Tiên Thiên Chí Bảo lúc này sắc mặt cũng trắng bệch, thần sắc ngưng trọng đến cực hạn.

Đế Tuấn và Hi Hòa liên thủ, trực diện đệ tam thức mạnh nhất.

Dưới hai chiêu thức Khai Thiên này, hết thảy đều bị che lấp trong đó, chúng sinh Hồng Hoang tuy rằng trong lòng kinh hãi đến cực điểm, nhưng hiện tại tạm thời không nhìn rõ, cũng chỉ có thể chờ đợi hết thảy hồi quy.

Bất quá đại trận Vu tộc lúc này vẫn đang nhanh chóng vận chuyển, sát khí giữa thiên địa lúc này với mức độ mắt thường có thể thấy được đang hội tụ về phía đại trận, cỗ khí tức kia càng thêm khủng bố.

Trong dòng sông thời không, dòng sông vận mệnh, phảng phất như có gì đó trong lòng bị ba động, đó là đến từ nơi cổ xưa nhất.

Cỗ khí tức kia... là Bàn Cổ! "Đại trận diễn hóa, Bàn Cổ Chân Thân, hiện!" Thập Nhị Tổ Vu lần nữa bộc phát ra uy thế khủng bố,

thân thể lần nữa trướng đại, sau đó đại trận vận chuyển, Thập Nhị Tổ Vu lập tức dung hợp vào nhau, hiển hóa ra một đạo thân ảnh túc dĩ chống lên thiên địa.

Bàn Cổ Chân Thân!

Giờ khắc này, chúng sinh Hồng Hoang thần sắc đại kinh, Vu tộc đây là định tung ra một chuỗi công kích không ngừng nghỉ, trực tiếp mạt sát tất cả tồn tại của Yêu tộc.

Đối mặt với chiêu thức như vậy, không đến tầng thứ kia thì ai có thể ngăn cản?

Chương 437

Dưới tình huống đối mặt với hai thức Khai Thiên, Thái Nhất trọng thương không cách nào tái chiến, Hi Hòa triệt để vẫn lạc trong đó, Đế Tuấn cũng mất đi hơn nửa sinh cơ, cự ly vẫn lạc đã không xa.

Lúc này hết thảy vừa mới bình ổn, chúng sinh Hồng Hoang vừa mới nhìn thấy một màn thê thảm của Yêu tộc thì bên phía Vu tộc lại mở ra thủ đoạn và công kích mạnh nhất.

Dưới tình huống như vậy, không có tồn tại nào có thể tin rằng Đế Tuấn và Thái Nhất có thể sống sót dưới một kích này.

Cho dù là bản thân Đế Tuấn và Thái Nhất đều cảm thấy mình tất nhiên không thể nào tiếp được.

Khai Thiên Cự Phủ giơ cao, sau đó hàn quang trán phóng trong thiên địa, một đạo phủ mang đen kịt phân khai thiên địa, chém đứt thanh trọc, hết thảy tinh thần nhật nguyệt đều chấn động không thôi, không ít rơi xuống Hồng Hoang.

Giờ khắc này, toàn bộ thiên địa Hồng Hoang bị phủ lên một tầng sát cơ khủng bố, cỗ khí tức phá diệt kia cho dù là mấy vị đỉnh tiêm tồn tại cũng đều cảm giác khá kiêng kỵ, đó là chân chân chính chính Khai Thiên Phủ Ý.

Đó là phủ ý của Khai Thiên Thần Phủ đã khai tịch Hồng Hoang, nếu không phải lúc này không đủ mạnh, sợ là bọn họ đối mặt với phủ ý này đều sẽ thập phần phiền phức.

Phủ mang đen kịt chém xuống, trên đại địa lập tức băng tháp, vỡ nát, một phương khu vực vượt qua Đại Thiên Thế Giới triệt để hóa thành bột mịn, tiêu tán trong đó.

Đạo phủ mang kia trực tiếp chém ra ngoài Hồng Hoang, đi đến nơi không biết bao nhiêu thời không bên ngoài.

Nơi phủ mang chém qua, tất cả đều quy về hỗn độn, hết thảy vạn vật đều mai táng trong đó, bao quát cả Đế Tuấn và Thái Nhất. "Đông!" Nhưng ngay lúc này, chỉ nghe được một tiếng chuông lanh lảnh hồi dao động giữa thiên địa, Hỗn Độn Chung lúc này bộc phát ra một cỗ uy thế khủng bố chưa từng có, cho dù là Bàn Cổ Chân Thân lúc này cũng đều hơi khựng lại.

Xa tại Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung, Thái Thượng thấy thế, trước mắt hơi sáng lên: "Thái Nhất cư nhiên tại thời khắc cuối cùng tự bạo tâm thần trong Hỗn Độn Chung, đảo là định tại cuối cùng cho Vu tộc một kích." Hỗn Độn Chung nãi là pháp bảo của Thái Nhất, ngay lúc vẫn lạc, đem tâm thần chính mình tự bạo, dùng cỗ lực lượng này triệt để thôi động Hỗn Độn Chung, bộc phát ra sức mạnh chưa từng có, trực tiếp đánh về phía Vu tộc. "Vậy Vu tộc có đại ngại gì không?" Hậu Thổ thần sắc khẽ biến.

Hiện tại nàng ra tay cũng không kịp nữa rồi, bởi vì hết thảy đều quá nhanh. "Đạo hữu không cần lo lắng, Vu tộc hiện tại cũng không phải là Vu tộc ngày xưa." Thái Thượng cười nói, ánh mắt lại rơi vào trên Hỗn Độn Chung, hắn đối với Hỗn Độn Chung vẫn có vài phần hứng thú.

Đợi bọn họ triệt để liễu đoạn xong, chính mình đảo là có thể lấy Hỗn Độn Chung về, hảo hảo giải tích một phen, hoặc giả còn có thể dùng nó để thăng cấp Thái Cực Đồ.

Cho nên nói, đối với kiện chí bảo này, Thái Thượng vẫn khá hứng thú.

Chí vu những tồn tại khác dòm ngó bảo vật này, chỉ cần có thể thắng được hắn, Thái Thượng liền củng thủ tương nhượng.

Trong lòng ý niệm hiện lên, ánh mắt Thái Thượng lần nữa chuyển đến trên chiến trường.

Hồng Hoang, tại một khu vực nào đó.

Nhìn Hỗn Độn Chung đang nện về phía mình, Bàn Cổ Chân Thân trong ức vạn phần một sát na liền phản ứng lại, trong đôi mắt phù hiện một tia uất nộ.

Hỗn Độn Chung cư nhiên dám công kích mình.

Chuyện như vậy, hắn tuyệt không cho phép.

Trải qua những năm này không ngừng diễn luyện, Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận diễn hóa đã không chỉ phát ra một đạo công kích, chí ít có thể chém ra hai đạo thần phủ công kích. "Thần Phủ Khai Thiên, Phá Hỗn Độn!" Khai Thiên Thần Phủ giơ cao quá đầu, cự phủ to lớn trăm vạn trượng trực tiếp chém xuống.

Lưỡi búa hạ xuống, hết thảy đều quy về hư vô, không gian đen kịt khiến vô số đại năng thần sắc đại biến, vô số thời không băng tháp.

Giữa pháp tắc và quy tắc sụp đổ, không ngừng lan tràn ra, dẫn động càng nhiều quy tắc và pháp tắc, bộc phát ra uy năng càng thêm khủng bố.

Một đạo phủ mang khai thiên tích địa phù hiện trong thiên địa, trong mắt chúng sinh trán phóng và diễn hóa.

Giờ khắc này, tất cả tồn tại đều cảm giác mình trí thân vào nơi khai tịch Hồng Hoang ngày xưa, tận mắt nhìn thấy tình huống Bàn Cổ Phụ Thần khai thiên tích địa, loại uy thế vô khả thất địch kia, một búa không ai địch nổi kia, cứu cánh khủng bố đến mức nào.

Một búa này siêu hồ dự liệu của Thái Thượng, không ngờ Bàn Cổ Chân Thân hiện tại cư nhiên có thể phát ra một búa như vậy.

Một kích này, mảy may không yếu hơn toàn lực nhất kích của cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, thực lực thập phần khủng bố, lại thêm cỗ phá diệt chi ý kia, cho dù là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ bình thường cũng không nhất định dám ngạnh kháng.

Hỗn Độn Chung nhanh, nhưng phủ mang càng nhanh hơn.

Đây là một búa khai thiên tích địa, tự nhiên nhanh đến cực hạn, khủng bố đến cực hạn. "Bành!" Nơi phủ mang và Hỗn Độn Chung tiếp xúc lập tức bắn ra từng vòng trùng kích mắt thường có thể thấy được.

Giờ khắc này không có quá nhiều âm thanh, hết thảy đều yên diệt trong đó, từng vòng trùng kích lan đến, tất cả khu vực đều quy về hỗn độn, hết thảy sơn mạch hà xuyên hóa thành bột mịn.

Quy tắc, pháp tắc, âm dương, ngũ hành, càn khôn đẳng đẳng, lúc này toàn bộ bị thanh không.

Bàn Cổ Chân Thân phá toái, hóa thành Thập Nhị Tổ Vu cùng vô số tộc nhân Vu tộc.

Mà ngay khi phủ mang tiêu tán, Hỗn Độn Chung cũng bay ngược ra ngoài, khí tức giảm xuống vô số.

Tuy rằng nhìn như bình phân thu sắc, nhưng thực tế, phủ mang của Bàn Cổ Phủ đã lưu lại một đạo ấn ký màu trắng trên Hỗn Độn Chung, cho dù là chí bảo cũng đã có vài phần tổn thương.

Cỗ phá diệt chi ý kia cũng không phải bình thường có thể ngăn cản.

Mà một màn lúc này đã sớm nằm trong thiết tưởng của một số tồn tại, tự nhiên là có chỗ tính toán.

Hạo Thiên chính là một trong số đó, hắn lúc này Thiên Đình khí

vận gia thân, trong thời gian cực ngắn có thể chiến một trận với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, một bàn tay hướng về phía Hỗn Độn Chung chộp tới.

Mà ở một bên khác, trong Nhân tộc Thánh địa, có một phương Tiên Thiên Bát Quái đồ án phù hiện, hướng về phía Hà Đồ Lạc Thư của Đế Tuấn bao trùm tới.

Hồng Hoang, tại một khu vực rách nát.

Thái Nhất, Đế Tuấn, Hi Hòa ba người vẫn lạc, nhưng linh bảo và chí bảo lưu lại lại có Hà Đồ Lạc Thư và Hỗn Độn Chung.

Nhật Kim Luân không ở nơi này, Thiên Đế Ngọc Tỷ sớm đã phá toái, Hỗn Độn Chung bay ngược đi, Hà Đồ Lạc Thư thì huyền phù tại thời không nơi Đế Tuấn vẫn lạc.

Lúc này đại chiến hạ màn, tự nhiên có tồn tại đánh chủ ý lên linh bảo, chí bảo này.

Hà Đồ Lạc Thư đối với Phục Hy chuyên trắc diễn thôi toán mà nói có trợ giúp không nhỏ.

Hắn có dự cảm, chỉ cần mình đắc được Hà Đồ Lạc Thư tương trợ, đây chính là một khế cơ tấn thăng, có thể đạt đến thiên địa cao hơn, hắn tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội hiện tại, muốn đoạt lấy nó.

Mà nhìn thấy Phục Hy ra tay, Thông Thiên và Nguyên Thủy tự nhiên sẽ không tranh đoạt.

Toại Nhân trong Thánh địa cũng không thể nào lại ra tay.

Tây Phương Nhị Thánh còn chưa có gan này đi chặn đường vào lúc này, bọn họ cũng biết bảo vật này đối với Phục Hy có trợ giúp, cho nên sẽ không vì chuyện này mà cùng Nhân tộc nổi lên chiến hỏa không cần thiết.

Huống hồ, trước mặt Hỗn Độn Chung, Hà Đồ Lạc Thư tính là gì?

Thứ bọn hắn nhìn trúng chính là Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung.

Thế nhưng bọn họ không ngờ tới là, trước khi bọn họ ra tay, Hạo Thiên đã ra tay rồi.

Xem ra một màn này hắn đã dự mưu rất lâu, từ đoạn tuyệt con đường của Yêu tộc, hiệp trợ Vu tộc phúc diệt Yêu tộc, sau đó lại đoạt chí bảo.

Hết thảy thủ đoạn này hắn đều có lưu lại, đảo cũng là kẻ tâm cơ không yếu.

Chương 438

Đáng tiếc, Chuẩn Thánh viên mãn chính là Chuẩn Thánh viên mãn, tuy rằng khí vận gia thân, trong thời gian ngắn có thể chiến một trận với sơ kỳ của tầng thứ này, nhưng chưa nhập cảnh giới này chính là chưa nhập, vĩnh viễn không biết chỗ khủng bố của cảnh giới này.

Phương Tây, trên Linh Sơn. "Sư huynh, Hỗn Độn Chung nãi là chí bảo, có thể trấn áp khí vận, phương Tây chúng ta không thể bỏ lỡ." Chuẩn Đề thần sắc ngưng trọng, bàn tay dĩ nhiên thăm dò ra, thực lực và khí tức Thánh Nhân sơ kỳ lập tức kích đãng, bàn tay thâm nhập vào hư không, trên chiến trường hiển hóa ra một bàn tay to lớn trăm vạn trượng che khuất bầu trời, hướng về phía Hỗn Độn Chung chộp tới.

Giờ khắc này, trong Hồng Hoang có không ít tồn tại ngưng vọng.

Bọn họ cũng không ngờ tới giờ khắc này lại có nhiều tồn tại dòm ngó như vậy, chỉ đợi khoảnh khắc cuối cùng này xuất thủ.

Tiên Thiên Bát Quái đồ án bao trùm Hà Đồ Lạc Thư, Hà Đồ Lạc Thư lúc này không có phản kháng, ngược lại bên trong Tiên Thiên Bát Quái đồ án dẫn khởi một tia cộng minh, tự hành hóa thành lưu quang độn nhập vào trong đó, sau đó đồ án Bát Quái vận chuyển, dần dần chìm vào hư không, biến mất không thấy.

Đối với Tiên Thiên Bát Quái đồ án và Hà Đồ Lạc Thư, vô số tu sĩ và đại năng Hồng Hoang đang quan chú tự nhiên biết là Thiên Hoàng Phục Hy ra tay, Hà Đồ Lạc Thư cực kỳ khế hợp với đạo của hắn, điểm này bọn họ nhìn một cái liền hiểu, cho nên cũng không quá chú ý.

Ánh mắt bọn họ lúc này đều bị bàn tay của Hạo Thiên và Chuẩn Đề hấp dẫn. "Bành!" Bàn tay Chuẩn Đề tuy rằng ra tay chậm hơn,

nhưng cảnh giới đạo hạnh của hắn dù sao cũng trên Hạo Thiên, lúc này hoành quán vô số thời không hàng lâm chiến trường, lập tức cùng bàn tay Hạo Thiên va chạm vào nhau.

Bàn tay to lớn va chạm, từng vòng trùng kích mắt thường có thể thấy được lan ra.

Những nơi trùng kích cuộn tới, hết thảy đều quy về hỗn độn chi khí, thời không không ngừng phá toái, sơn hà địa mạch yên diệt trong đó, hỗn độn chi khí, địa thủy phong hỏa cuộn trào.

Bàn tay Hạo Thiên lúc này bị bàn tay Chuẩn Đề bức lui, hơi khựng lại, phảng phất như muốn vỡ nát. "Hừ!" Tại Nam Thiên Môn, Hạo Thiên thần sắc lẫm liệt, đôi mắt đóng mở, thâm thúy hạo hãn, hoảng như hắc động, sau đó lại sáng lên từng điểm sao, nang quát cả Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, tinh thần chi quang hạo hãn thôi xán dũng hiện trong đôi mắt Hạo Thiên.

Giờ khắc này, đôi mắt hắn diễn hóa Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, liên đới đại trận trong Thiên Đình đều chậm rãi vận chuyển, tất cả sức mạnh đều gia trì lên người hắn. "Oanh long!" Trên người Hạo Thiên bộc phát ra một đạo tiếng vang oanh minh, bàn tay suýt chút nữa bị Chuẩn Đề đánh nát lúc này tinh quang lưu chuyển, khí tức sức mạnh trở nên càng thêm khủng bố, trong ức vạn phần một sát na liền đã tiếp tục chộp tới, tốc độ càng thêm nhanh chóng.

Trong ánh mắt chấn kinh của chúng sinh Hồng Hoang, bàn tay Hạo Thiên và Chuẩn Đề lần nữa va chạm, giao triền cùng một chỗ.

Vu tộc ở phía xa thấy thế, bọn họ tịnh không để ý những linh bảo chí bảo này, dĩ nhiên đã xa xa thối lui, sau đó các tự mang theo huy hạ rời đi, căn bản không để ý sự tình nơi này.

Bọn họ thích tranh chí bảo thì cứ đi tranh, chính mình lại không muốn tham dự vào, phen này bọn họ là vì phúc diệt Yêu tộc mà đến,

hiện tại Yêu tộc đã phúc diệt, vậy cũng không còn chuyện gì của bọn họ, tự nhiên là phản hồi Vu tộc.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn hết thảy trước mắt, còn chưa đợi các nàng mở miệng, lại thấy Thái Thượng chậm rãi vươn bàn tay, từ từ thâm nhập vào hư không, có một nửa chìm vào trong hư không.

Thấy thế, Nữ Oa và Hậu Thổ khuôn mặt tươi cười hơi kinh ngạc, xem ra Đạo huynh cũng định lấy Hỗn Độn Chung này.

Trong lòng ý niệm hiện lên, hai nữ nhìn nhau một cái rồi ánh mắt lần nữa rơi xuống chiến trường.

Lúc này trên chiến trường, bằng không xuất hiện một bàn tay khác phiếm ánh sáng màu vàng kim, nương theo từng trận phạm xướng chi âm, mê hoặc tâm trí vô số tu sĩ.

Trong Hồng Hoang có không ít tồn tại biết được, Tiếp Dẫn đã ra tay.

Bàn tay Chuẩn Đề chặn lại bàn tay Hạo Thiên đang được Thiên Đình khí vận và tinh thần chi lực gia thân, Tiếp Dẫn lúc này ra tay, rất có khả năng đắc thủ.

Nguyên Thủy, Thông Thiên và Toại Nhân vốn định ra tay, nhưng trong cùng một thời gian nhìn về phía một nơi nào đó, âm thầm gật đầu sau đó đều án nại xuống, lẳng lặng nhìn hết thảy. "Bành!" Bàn tay Tiếp Dẫn vốn sắp đắc thủ, nhưng khi tới gần Hỗn Độn Chung ức vạn dặm thì phảng phất như đụng phải một tầng bình chướng vô hình, không cách nào tiến lên phía trước. "Tê!" Tiện tại lúc này, trên chín tầng trời, một cái khe lớn ngàn vạn trượng mở ra, sau đó từ trong đó chậm rãi thò ra một bàn tay. "Hoa lạp lạp!!!" Vô số xiềng xích Đại đạo pháp tắc quấn quanh tứ phía, hết thảy quy tắc, pháp tắc, âm

dương ngũ hành lúc này đều bị những xiềng xích Đại đạo pháp tắc này tách ra.

Bàn tay trong ánh mắt chấn kinh của vô số sinh linh, đại năng Hồng Hoang chậm rãi hạ xuống, sau đó chộp lấy Hỗn Độn Chung. "Bành!" Giờ khắc này, có một cỗ Đại đạo chi lực khủng bố đến cực điểm cuộn trào ra, bàn tay của Tiếp Dẫn tiết tiết phá toái, triệt để tiêu tán trong hư không.

Bàn tay của Chuẩn Đề, bàn tay của Hạo Thiên cũng bị Đại đạo chi lực lan đến, bắt đầu vỡ nát từng tấc, hóa thành nhân uân chi khí, tiêu tán giữa thiên địa.

Nhìn một màn này, vô số sinh linh hít sâu một hơi khí lạnh.

Bàn tay này không có ra tay công kích, nhưng dưới sự lan đến của Đại đạo chi lực liền trực tiếp yên diệt bàn tay của ba vị kia.

Sức mạnh này, cũng chỉ có vị kia.

Đạo Tôn, Thái Thượng!

Tại một khu vực trong Hồng Hoang.

Sau khi bàn tay của Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề và Hạo Thiên tiêu tán, bàn tay khổng lồ đang nắm giữ Hỗn Độn Chung lúc này mới chậm rãi rút về, dần dần tách khỏi phương thiên địa này.

Tốc độ cực kỳ chậm chạp, khiến thiên địa hơi chấn động, trên mặt đất xuất hiện vô số vết nứt khủng khiếp.

Trong Hồng Hoang, vô số tồn tại và đại năng lúc này đều lo sợ động tác của Thái Thượng quá lớn, khiến mảnh thiên địa này lại triệt để vỡ nát bay ra ngoài.

Dù sao cỗ lực lượng kia cũng không phải thứ mà phương thiên địa này có thể thừa nhận.

Bọn họ cũng minh bạch, vì sao Thái Thượng Đạo Tôn khi rút bàn tay lại chậm chạp như vậy, ước chừng là không muốn phương thiên địa này bị phá vỡ lần nữa, nếu không thì đã có thể nhanh chóng thu hồi rồi. ...

Thiên Đình, Nam Thiên Môn.

Thần sắc Hạo Thiên âm trầm như nước, trong đôi mắt híp lại, điểm điểm tinh quang nổ tung, phảng phất như muốn lật úp thiên địa, trong lòng pha lẫn cơn giận dữ.

Nhưng hắn vẫn thập phần khắc chế cảm xúc của chính mình, không hề biểu lộ ra ngoài.

Nhìn từ bên ngoài, hắn vẫn thập phần bình tĩnh, chỉ là khí tức hơi dao động vài phần mà thôi.

Hiện tại thời cơ này, hắn không dám biểu lộ ra ngoài, nếu không thì sẽ nhận kết cục như Đế Tuấn năm xưa.

Thiên Đình tuy rằng sẽ không luân lạc như Yêu tộc, nhưng sẽ bị các thế lực khác xâm chiếm.

Thiên Đình tam mạch kia cũng là rất có hứng thú đấy.

Cho nên, tuy trong lòng thập phần bất mãn, đối với việc Thái Thượng thu lấy Hỗn Độn Chung càng là không cam lòng, nhưng lại không thể biểu lộ.

Nếu bị ý niệm của Thái Thượng sát giác, hết thảy của chính mình liền đều uổng phí.

Không cần thiết vì một tia cảm xúc mà khiến thủ đoạn trù tính ức vạn năm qua của mình đều bị đoạn tống. "Hô!" Tâm niệm xoay chuyển, Hạo Thiên khẽ thở ra một hơi, tinh mang trong đôi mắt dần dần rút đi, tinh thần chi lực tán đi, khí vận Thiên Đình cũng hồi quy, cảnh giới tu vi lần nữa trở lại tình trạng vượt qua Chuẩn Thánh viên

mãn.

Muốn giống như Đế Tuấn, mượn nhờ khí vận và đại thế để xung kích, hắn còn có một đoạn khoảng cách, nhưng hắn cũng không vội, thời cơ hiện tại vẫn còn. "Tả hữu, truyền chúng Tinh Quân!" Sau khi suy nghĩ rõ ràng, thần sắc Hạo Thiên nghiêm lại, khẽ quát một tiếng rồi xoay người rời đi.

Ngay lập tức, có tả hữu tiến đến Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, triệu tập Thái Bạch Kim Tinh cùng chúng Tinh Quân đến thương nghị đại sự.

Chương 439

Lần này từ trong việc Yêu tộc vận chuyển Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, Hạo Thiên đã nhìn ra một tia huyền diệu.

Tuy không cách nào khuy thám quá nhiều, nhưng một tia huyền diệu này cũng đủ để nâng cao, hoàn thiện uy lực Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận của Thiên Đình.

Hắn sẽ để chúng Tinh Quân tham ngộ diễn luyện một phen.

Chúng Tinh Quân đều là cao thủ thâm uyên đạo này, nếu bọn họ có thể lại giải tích, đạt tới tình trạng cao hơn, vậy đối với Thiên Đình mà nói, cũng coi như là thu hoạch ngoài ý muốn.

Không bao lâu, Thái Bạch Kim Tinh và chúng Tinh Quân từ ngoài điện đi vào. "Thần, Thái Bạch Kim Tinh, bái kiến Thiên Đế!" "Ngô đẳng, bái kiến Thiên Đế!" Thái Bạch Kim Tinh và chúng Tinh Quân nhìn thấy Hạo Thiên, lập tức hành lễ. "Không cần đa lễ!" Hạo Thiên vung tay, hài lòng gật đầu nói: "Trẫm lần này triệu tập các ngươi đến, là có chuyện về Thiên Đình đại trận cần phân phó..." Nghe vậy, mắt Thái Bạch Kim Tinh và chúng Tinh Quân sáng lên, chắp tay nói: "Thỉnh Thiên Đế phân phó!" Hạo Thiên khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu giảng giải, phân phó. ...

Tây Phương, trên Linh Sơn. "A Di Đà Phật, không nghĩ tới, đến cuối cùng lại là kết quả như vậy..." Tiếp Dẫn khẽ tuyên một tiếng phật hiệu, thản nhiên nói.

Hắn chậm rãi thu hồi ánh mắt, không nhìn bàn tay đang dần biến mất nữa, khẽ nhắm hai mắt, bắt đầu tu hành, niệm châu trong tay chậm rãi chuyển động, phát ra từng trận tiếng vang nhỏ.

Thần sắc Chuẩn Đề âm trầm, trong mắt mây đen hiện lên.

Tuy không mở miệng, nhưng suy nghĩ trong lòng đã viết rõ trên mặt.

Nếu không phải thực lực Thái Thượng quá mức khủng bố, hắn thật sự muốn tiến đến làm một trận, thử đoạt lấy Hỗn Độn Chung.

Phải biết rằng, Hỗn Độn Chung là một trong Khai Thiên Tam Chí Bảo, lại ẩn chứa Âm Ba Chi Đạo và Thời Không Chi Đạo, sự huyền diệu trong đó còn xa mới chỉ dừng lại ở đó.

Bất quá những thứ này đều không phải điều hắn coi trọng nhất.

Hắn coi trọng nhất chính là tác dụng trấn áp khí vận của Hỗn Độn Chung với tư cách Tiên Thiên Chí Bảo, tốt hơn Tiên Thiên Linh Bảo rất nhiều, có thể giúp Tây Phương trấn áp khí vận, ngưng tụ thêm càng nhiều khí vận.

Đặc biệt đối với Tây Phương hiện tại, điều này cực kỳ quan trọng.

Dù sao hiện tại đệ tử Tây Phương điêu linh, khí vận hao tổn hơn phân nửa, cục diện như vậy đã là thập phần nghiêm trọng.

Nếu có thể có Hỗn Độn Chung trấn áp khí vận Tây Phương, đây đối với Tây Phương mà nói là có không ít chỗ tốt.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao Chuẩn Đề vẫn muốn ra tay vào lúc này.

Hỗn Độn Chung, hắn xác thực cần, vì Tây Phương, hắn phải nắm chắc mỗi một cơ hội thăng tiến mới được.

Chỉ tiếc, lần này vẫn là thất vọng.

Thái Thượng ra tay, chỉ có thể tuyệt vọng nhìn xem, đánh là đánh không lại, cũng không thể đi đánh, sau này cũng không có khả năng đi đánh.

Đã rơi vào tay Thái Thượng, vậy chính mình cũng không có khả

năng còn bất kỳ hy vọng nào nữa.

Trơ mắt nhìn chí bảo thất lạc, tuy trong lòng không cam, bất mãn, nhưng cũng chỉ có thể như thế. "Sư đệ, việc này đã thành định cục, không cần lo nghĩ quá nhiều, vẫn nên khôi phục tự thân trước đã, chuyện Tây Phương, cần phải từ từ..." Đột nhiên, Tiếp Dẫn mở mắt, nhìn hắn nói. "Sư đệ đã hiểu!" Chuẩn Đề chắp tay trước ngực, gật đầu nói.

Tiếp Dẫn gật đầu, sau đó lần nữa nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ tu hành.

Chuẩn Đề nhìn thoáng qua bàn tay đã triệt để tiêu tán, sau đó thu hồi ánh mắt, chậm rãi nhắm mắt, cũng bắt đầu tu hành. ...

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Bàn tay Thái Thượng chậm rãi rút ra từ hư không, nửa bàn tay triệt để thoát ly, hố đen không gian cũng từ từ phục nguyên.

Hậu Thổ và Nữ Oa nhìn lại, chỉ thấy trong tay Thái Thượng đang nắm một chiếc chuông nhỏ bằng đồng xanh, bất quá chỉ lớn bằng nửa bàn tay, nhưng cỗ khí tức kia lại cực kỳ khủng bố, tiên thiên khí tức nồng đậm đến cực hạn. "Hảo một kiện Tiên Thiên Chí Bảo..." Hậu Thổ kinh thán một tiếng.

Nữ Oa khẽ gật đầu, tỏ vẻ tán đồng. "Đây chính là Hỗn Độn Chung..." Tuy hai nàng đều biết Hỗn Độn Chung, nhưng chân chính quan sát tỉ mỉ ở cự ly gần như vậy thì vẫn là lần đầu tiên.

Chỉ thấy trên mặt chuông hiển hiện cảnh tượng vô thượng Bàn Cổ Đại Thần khai thiên tích địa, bên ngoài thân chuông có nhật nguyệt tinh thần, địa thủy hỏa phong bao quanh, bên trong thân chuông có sơn xuyên đại địa, Hồng Hoang vạn tộc ẩn hiện, ngũ sắc hào quang chiếu rọi chư thiên, khí tức ẩn ẩn tán phát chấn triệt hoàn vũ.

Xác thực là một kiện Tiên Thiên Chí Bảo khó được, cũng không hổ là một trong Khai Thiên Tam Bảo. "Thế nào?" Thái Thượng nhìn Hậu Thổ và Nữ Oa, mỉm cười hỏi. "Không hổ là Hỗn Độn Chung, một trong Khai Thiên Tam Bảo..." Hai nàng nhìn nhau, sau đó mở miệng nói.

Nghe vậy, Thái Thượng cười cười, không tỏ rõ ý kiến.

Lời xưng tán của Hậu Thổ và Nữ Oa, Hỗn Độn Chung đều gánh chịu nổi.

Là một trong Khai Thiên Tam Bảo, sự huyền diệu của Hỗn Độn Chung không chỉ đơn giản ở phẩm cấp Tiên Thiên Chí Bảo.

Thái Thượng nhìn Hỗn Độn Chung nhỏ bằng nửa bàn tay trong tay mình, trong đôi mắt đại đạo phù hiện, Thái Thanh ấn ký nơi mi tâm kích động Nhân Đạo chi lực hạo hãn, cỗ lực lượng kia lại gia trì vào đôi mắt.

Lúc này ánh mắt hắn liền như hóa đạo, nhìn thấu hết thảy sở tại cùng huyền diệu.

Cấm chế tự nhiên là nhiều hơn Tiên Thiên Linh Bảo, càng thêm huyền ảo và phồn tỏa, muốn thôi động cũng cần pháp lực càng thêm cường hãn.

Bất quá những thứ này đối với tồn tại ở tầng thứ như Thái Thượng mà nói vấn đề cũng không lớn.

Cái hắn đang quan sát lúc này cũng không phải những tiên thiên cấm chế huyền ảo khắc sâu trong đó.

Ánh mắt Thái Thượng xuyên thấu vô tận thời không, trực chỉ nội bộ Hỗn Độn Chung, không ngừng thâm nhập, tìm kiếm huyền diệu trong đó.

Hỗn Độn Chung tán phát ra từng trận khí tức cực kỳ khủng bố,

cho dù là Nữ Oa và Hậu Thổ lúc này cảm nhận được cũng đều khẽ biến sắc.

Đó là một loại khí tức khác, vô khả thất địch.

Ngoài ra, trong cỗ khí tức kia còn mang theo một cỗ ý vị thương lão, tuyên cổ, thậm chí còn cổ lão hơn cả viễn cổ Hồng Hoang.

Hai nàng nhìn nhau, đều thấy được một tia chấn kinh trong mắt đối phương.

Thái Thượng lúc này không để ý đến thần sắc của Nữ Oa và Hậu Thổ, ánh mắt hắn đã nhìn thấy bản nguyên của Hỗn Độn Chung.

Khai Thiên Tam Bảo đều do Khai Thiên Thần Phủ biến thành, bản nguyên tự nhiên là đồng tông đồng nguyên.

Đây cũng là nguyên nhân Thái Thượng muốn lấy Hỗn Độn Chung.

Chương 440

Đặc tính công kích của Hỗn Độn Chung đối với hắn thực ra không có tác dụng quá lớn.

Ở tầng thứ của hắn, đối mặt với tồn tại đồng cấp, đặc tính của Hỗn Độn Chung tác dụng không lớn, trừ phi là loại sát phạt chi lực như Thí Thần Thương, chủ công kích, tác dụng mới lớn hơn một chút.

Nếu đối mặt với cấp bậc dưới Thái Thượng, lại không cần động dụng linh bảo, chí bảo gì, một chưởng đánh tới là đủ.

Nhưng nếu có thể đem bản nguyên Hỗn Độn Chung và bản nguyên Thái Cực Đồ tương dung, vậy đẳng cấp của Thái Cực Đồ, Thái Thượng cảm thấy ít nhất cũng có thể đạt tới trình độ Hỗn Độn Linh Bảo.

Bảo vật ở tầng thứ như vậy, đối với hắn mà nói liền có tác dụng rất lớn.

Thái Cực Đồ khế hợp đại đạo của hắn, tuy không chủ công phạt nhưng tác dụng lại không nhỏ, nếu có thể đạt tới Hỗn Độn Linh Bảo, tác dụng so ra còn tốt hơn Thí Thần Thương.

Đương nhiên, hiện tại vẫn chưa đến lúc dung hợp bản nguyên Hỗn Độn Chung, hắn còn cần tham ngộ những huyền diệu khác bên trong.

Hồi lâu sau, Thái Thượng khẽ gật đầu, tay khẽ động, Hỗn Độn Chung từ từ bay lên, huyền phù trong hư không. "Đông!" Trong tay Thái Thượng quang hoa lưu chuyển, trực tiếp vỗ lên Hỗn Độn Chung.

Một cái, hai cái, mười cái, trăm cái, ngàn cái, vạn cái... tất cả cấm

chế đều sáng lên, nhưng không phải thôi động công kích, mà là thôi động huyền diệu khác bên trong.

Một tiếng chuông thanh thúy du dương vang lên, ngay sau đó phía trên Hỗn Độn Chung, hư không chấn động, hoảng nhược mặc hải (biển mực) đổ xuống, trở nên đen kịt một mảnh, sau đó điểm điểm tinh mang phù hiện, diễn hóa Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Vật đổi sao dời, thời gian nghịch chuyển, hồi tố Thái Cổ.

Những thứ này đều là quỹ tích Thái Cổ Tinh Thần, mỗi một lần di động đều ám hợp đại đạo chân ý, cho dù đối với Thái Thượng cũng có vài phần giá trị tham ngộ, càng đừng nói đến Nữ Oa và Hậu Thổ.

Ba người lúc này chăm chú quan sát những quỹ tích di động của Thái Cổ Tinh Thần này, mỗi một đạo quỹ tích đều vô cùng rõ ràng xẹt qua trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải thâm thúy, lưu lại huyền diệu và đại đạo quỹ tích trong đó.

Mà đúng lúc này, tại Hồng Hoang Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải.

Cùng với sự vận hành của quỹ tích Thái Cổ Tinh Thần trong Thái Thanh Cung, tất cả tinh thần trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải lúc này đều bạo động, nhanh chóng vận chuyển.

Hạo Thiên lập tức hạ lệnh triệt tra nguyên nhân.

Toàn bộ chân trời Hồng Hoang lúc này bao trùm trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, tinh hải hạo hãn, tinh quang sáng chói.

Trong Hồng Hoang, triệu triệu ức sinh linh ngẩng đầu nhìn lên, tuy không rõ chuyện gì xảy ra, dị tượng lúc này cũng không nhìn ra tốt xấu.

Nhưng đối với một số sinh linh mà nói, tinh thần dị tượng lúc này lại có chút chỗ tốt, bọn họ đang tỉ mỉ mượn nhờ tinh thần chi lực, tinh thần quỹ tích để tu hành tham ngộ.

Vài vị đỉnh tiêm tồn tại cũng lẳng lặng nhìn xem, trong lòng chậm rãi hiện lên một ý niệm, ánh mắt nhìn về phía Vô Cực Sơn Mạch đang ẩn ẩn có khí tức ba động.

Mấy hơi thở sau, bọn họ lại quan chú vào tinh thần đại hải, cảnh giới bọn họ bất đồng, cái có thể nhìn thấy tự nhiên sâu hơn một tầng, chính là quỹ tích Thái Cổ Tinh Thần đang bắt đầu vận chuyển.

Hai phương tinh thần đại hải lúc này bắt đầu đối ứng, nhanh chóng vận chuyển, tinh thần khí tức hạo hãn vô ngân bao trùm toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Lúc này toàn bộ Vô Cực Điện phảng phất như đặt mình trong Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải hạo hãn thâm thúy, vô số tinh thần xẹt qua, vô số tinh thần triều tịch, phong bạo tịch quyển, vô số quỹ tích phù hiện.

Thái Thượng, Hậu Thổ và Nữ Oa chăm chú quan sát quỹ tích giữa mỗi vì sao, quỹ tích vận hành của toàn bộ Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải, sự diễn hóa, biến động...

Trong đôi mắt ba người đại đạo phù hiện, khánh vân thăng khởi, trên thân đại đạo khí tức tinh túy, tỉ mỉ giải tích.

Như thế, ba vạn năm sau, trong mắt Thái Thượng mới dần dần khôi phục vẻ thanh minh, đôi mắt như trời quang, thần niệm dịch thấu.

Lúc này Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải cũng dần dần tán đi, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Mà Chu Thiên Tinh Thần Đại Hải bao trùm đại địa trong Hồng Hoang lúc này cũng dần dần biến nhạt, cho đến khi biến mất không thấy.

Sự vận chuyển của tinh thần, lúc này so với trước đó đã biến chậm không ít.

Hạo Thiên tuy không rõ vì sao lại như thế, nhưng trong biến động lần này cũng lĩnh ngộ được vài phần, lại có thể dùng cho Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận, đây đối với hắn mà nói cũng là một chuyện tốt.

Bởi vậy, những chuyện khác hắn cũng không để ý nữa.

Như thế, lại ba ngàn năm sau.

Sau khi Thái Thượng tham ngộ xong phương diện này, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng tỉnh lại.

Lần này trong quỹ tích Thái Cổ Tinh Thần, các nàng lĩnh ngộ được đại đạo cảm ngộ mới, đạo hạnh bản thân lại tinh thâm thêm vài phần.

Thái Thượng nhìn các nàng, cười cười, trong tay nhẹ nhàng huy động, sau đó liền thấy Hỗn Độn Chung nhanh chóng xoay tròn.

Một cỗ khí tức khiến các nàng nhíu mày lập tức tràn ngập, chính là cỗ khí tức thương lão, tuyên cổ trước đó, thậm chí trong lòng còn có một tia quý động truyền đến.

Hai nàng nhìn Hỗn Độn Chung đang nhanh chóng xoay tròn và dần lớn lên, trong đôi mắt đẹp thoáng qua một tia chấn kinh.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Hỗn Độn Chung lúc này càng lúc càng trướng đại, cỗ khí tức kia càng thêm hạo hãn tinh túy, phảng phất bắt nguồn từ đầu nguồn đại đạo, quán xuyên vô tận thời không trường hà, vận mệnh trường hà mà đến, bao trùm trong Vô Cực Điện. "Ti!

Ti!

Ti!" Vô số đạo khí thể màu xám từ bên trong Hỗn Độn Chung không ngừng phi xạ ra, dần dần tràn ngập Vô Cực Điện. "Thời không

chuyển hoán, hiện!" Thấy vậy, trong tay Thái Thượng kết ấn, sau đó vung về phía hư không xung quanh, một cỗ đại đạo chi lực vô hình tịch quyển mà ra. "Tê lạp!" Trong nháy mắt tiếp theo, hư không bị xé rách, hiện ra bốn đạo thân ảnh, chính là Thông Thiên, Nguyên Thủy, Toại Nhân và Phục Hy.

Dùng đại pháp lực, thi triển thủ đoạn thời không, đem bốn vị đỉnh tiêm tồn tại từ đạo trường cách xa không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm chuyển dịch đến Thái Thanh Cung, thủ đoạn như vậy ngoại trừ Đạo Tổ ra, cũng chỉ có Thái Thượng có thể làm được.

Dù sao đối phương cũng là hai vị Thánh Nhân, hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tồn tại như vậy, muốn nghịch chuyển thời không chuyển dịch bọn họ tới, trừ phi là cảnh giới Đại Đạo, đạo hạnh cao hơn bọn họ rất nhiều mới được.

Nếu không thì căn bản không làm được điểm này.

Cũng chính vì như thế, Thái Thượng lúc này triển khai lại không hề có chút mất sức nào, chỉ là mười phần bình thản vung tay, thời không pháp tắc chuyển động, lập tức nữu chuyển thời không song phương, đưa bốn vị đỉnh tiêm tồn tại đến nơi này.

Nữ Oa, Hậu Thổ cùng với Nguyên Thủy, Thông Thiên vừa mới tới lúc này nhìn nhau, trong mắt đều là vẻ chấn kinh.

Dù sao chỗ khó khăn trong đó bọn họ vẫn rất rõ ràng, cho nên thấy Thái Thượng vân đạm phong khinh thi triển chuyển dịch bọn họ đến đây, trong lòng xác thực thập phần chấn động.

Nhưng ngay sau đó, bọn họ nghĩ đến tu vi của Thái Thượng, trong lòng cũng thoải mái, sau giây phút chấn kinh ngắn ngủi liền hành lễ một phen. "Lần này để các ngươi tới đây là vì tham ngộ huyền diệu

trong Hỗn Độn Chung, đây cũng là nơi thần bí huyền diệu nhất của Hỗn Độn Chung." Thái Thượng gật đầu, nhìn sáu người nói.

Nghe vậy, mắt sáu người sáng lên quang mang.

Chương 441

Thái Thượng đã nói như vậy, thì tình huống tiếp theo khẳng định không giống bình thường.

Lúc này, bốn người Nguyên Thủy, Thông Thiên mới đánh giá tình huống xung quanh.

Nơi này khí thể màu xám tràn ngập, một cỗ khí tức thương lương cổ lão, tuyên cổ tản mát ra, không có khái niệm thiên địa, thời không. "Đây là?!" Nguyên Thủy nhíu mày. "Đây là bên trong Hỗn Độn Chung!" Thái Thượng nói.

Hỗn Độn Chung dưới sự thao khống của hắn đã trướng đại, bao trùm hết thảy Vô Cực Điện vào trong, bảy người Thái Thượng tự nhiên đang ở bên trong Hỗn Độn Chung. "Đây là bên trong Hỗn Độn Chung?" Hậu Thổ và Nữ Oa thần sắc có chút kinh ngạc.

Các nàng vừa rồi chỉ thấy Hỗn Độn Chung xoay tròn, trướng đại, nhưng sau đó liền bị thủ đoạn chuyển dịch Nguyên Thủy của Thái Thượng làm chấn kinh, dẫn đến có chút sơ sót.

Lúc này Thái Thượng nói ra, các nàng mới kinh ngạc phát hiện, tựa hồ ngoại trừ khu vực như hỗn độn này ra, cũng không thấy cái gì khác. "Nơi thần bí huyền diệu nhất của Hỗn Độn Chung chính là Khai Thiên Ấn Ký lạc ấn trong đó.

Đây đối với chúng ta mà nói đều là một cái cơ duyên tạo hóa.

Các ngươi cần phải quan sát thật kỹ, về phần có thể lĩnh ngộ bao nhiêu, phải xem bản thân các ngươi." Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, nhìn sáu người chậm rãi mở miệng.

Nghe vậy, sáu người gật đầu, bọn họ tự nhiên rõ ràng điểm này.

Đã thiếp cập đến Khai Thiên Ấn Ký, việc này tất nhiên không tầm thường, bọn họ tự nhiên sẽ càng thêm chuyên tâm quan sát.

Thái Thượng gật đầu, trong tay quang hoa lưu chuyển, phách về phía thượng không đen kịt thâm thúy.

Sau đó liền thấy từng cái cấm chế toàn bộ sáng lên, phảng phất như từng ngôi sao sáng lên trong biển lớn thâm thúy. "Oanh long!!!" Bên trong Hỗn Độn Chung lập tức vang lên một chuỗi tiếng nổ vang, sau đó liền thấy những hình ảnh Bàn Cổ Khai Thiên triện khắc trên vách chuông lập tức sống lại, quang hoa lưu chuyển, lưu quang sáng chói, chấn nhiếp vùng đất hỗn độn. "Hống!" Một tôn tồn tại vĩ đại không cách nào hình dung đứng sừng sững trong địa đái hỗn độn.

Tuy hình ảnh hiển hóa lúc này chỉ là bên trong Hỗn Độn Chung, nhưng đối mặt với thân ảnh đứng lên chẳng qua chỉ vạn trượng kia, cho dù là Thái Thượng cũng có một loại cảm giác không cách nào hình dung.

Cỗ khí thế kia không ai có thể địch nổi, cho dù là cảnh giới hiện tại cũng kém xa tít tắp. "Đây chính là tồn tại sắp chứng Đại Đạo Cảnh sao?!" Thái Thượng thầm nghĩ, trong mắt hiện lên một tia chấn kinh.

Bàn Cổ Phụ Thần là tồn tại sắp chứng đạo Đại Đạo Cảnh, điểm này hắn tự nhiên rõ ràng, chỉ là chưa từng chân chính kiến thức qua tồn tại ở cảnh giới đó mà thôi.

Tuy đạo họa diện hiện tại khó mà biểu hiện ra bao nhiêu phần của cảnh giới này, nhưng cỗ khí thế kia vẫn khiến Thái Thượng cảm nhận được vài phần.

Đối với sự khủng bố của cảnh giới này, trong lòng hắn đã có vài phần hiểu biết.

Mà Nguyên Thủy, Thông Thiên đám người lúc này thần sắc kinh

hãi nhìn thân ảnh kia, vẻ kinh hãi trong lòng càng thêm ngưng trọng.

Thân ảnh kia, chính là tồn tại khai tịch Hồng Hoang, chính là Bàn Cổ.

Ngài đứng đó, chính là tồn tại vô địch, chỉ riêng cỗ khí thế kia đã có dấu hiệu khiến đại đạo của bọn họ băng tháp, cảm xúc trong lòng có thể nghĩ mà biết. "Hống!

Hống!

Hống!" Ngay lúc này, trong hỗn độn, từ vô tận thời không vang lên từng tiếng gầm thét, sau đó quang mang giao thác, hóa thành từng đạo thân ảnh lao về phía Bàn Cổ.

Hỗn Độn Ma Thần!

Ý niệm hiện lên trong lòng bảy người Thái Thượng.

Những kẻ này đều là Hỗn Độn Ma Thần ngày xưa, thực lực khủng bố.

Kẻ tu vi thấp cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, kẻ tu vi cao đều có thực lực như Thái Thượng.

Thế nhưng, bọn họ đều không phải đối thủ của Bàn Cổ.

Dưới Khai Thiên Thần Phủ, không Hỗn Độn Ma Thần nào có thể cản được phong mang, không ai có thể ngự được cỗ ý vị phá diệt kia.

Dưới lưỡi búa khai thiên, cường như Hỗn Độn Ma Thần cũng chỉ có thể ôm hận.

Những Hỗn Độn Ma Thần ngã xuống dưới Khai Thiên Thần Phủ, kẻ bảo tồn được thân thể thì hóa thành Đại Thiên Thế Giới, kẻ không bảo tồn được thì triệt để tiêu tán.

Bất quá không một ngoại lệ, trước khi vẫn lạc, đại đạo của bọn họ đều bị Bàn Cổ thu lấy.

Đây cũng là kế hoạch của Ngài, dung nhập Tam Thiên Đại Đạo vào tân thế giới, khiến thế giới này triệt để lăng giá trên tất cả thế lực.

Và đây, cũng là một cái khế cơ chứng đạo, một cái khế cơ và kế hoạch đủ để điên đảo tất cả. "Sát!" Có Hỗn Độn Ma Thần cường đại gầm thét, thần binh quán xuyên hỗn độn thương khung, tỏa định Bàn Cổ.

Tất cả đều sụp đổ, khí tức sát phạt ngay cả Thái Thượng cũng cảm thấy tâm hàn.

Trước sát phạt chi binh như vậy, chỉ có thể chờ đợi cái chết giáng lâm.

Thái Thượng nhìn lại, Hỗn Độn Ma Thần kia hắn cũng từng gặp qua, chính là Không Gian Ma Thần - Dương Mi. "Thần phủ khai thiên, phá hỗn độn!" Trong không gian diễn hóa hỗn độn bên trong Hỗn Độn Chung. "Thần phủ khai thiên, phá hỗn độn!" Lúc này, Bàn Cổ giơ cao Khai Thiên Thần Phủ, thi triển chiêu thức Khai Thiên.

Một búa xuất ra, đại đạo tịch diệt, vạn vật quy khư.

Tất cả đều lặng yên không một tiếng động sụp đổ và hủy diệt, triệt triệt để để hủy diệt, hết thảy đều hồi quy hư vô.

Thần binh phá toái, hỗn độn băng hoại, ma thần bị trực tiếp mạt sát.

Tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều không cách nào cản được Bàn Cổ.

Đợi khi chém giết hầu như không còn, Ngài mới thu búa, bắt đầu kế hoạch khai thiên. "Khai Thiên!" "Tích Địa!" "Diễn Hóa Chúng Sinh!" Ba chiêu thức mà Vu tộc đại trận từng thi triển, lúc này lần lượt triển hiện, chỉ có điều uy lực không giống nhau.

Lúc này phủ mang giao thác, phá diệt quanh quẩn.

Dưới Khai Thiên Phủ, hỗn độn băng tháp, bắt đầu diễn hóa.

Thanh khí thượng thăng vi Càn!

Trọc khí hạ hàng vi Khôn!

Chương 442

Càn Khôn thành, Thiên Địa xuất, Thế Giới khai!

Hồng Hoang, đã xuất thế!

Nhìn một khu vực trong thế giới hỗn độn bị Bàn Cổ trực tiếp bổ ra, sau đó khai tịch Hồng Hoang thế giới, đối với đám người Thái Thượng mà nói, hình ảnh vẫn pha phần chấn động.

Tuy rằng tất cả mọi người ngồi đây đều có thể khai tịch tồn tại ít nhất là Đại Thiên Thế Giới, nhưng hiện tại nhìn thấy cảnh khai tịch chính thế giới Hồng Hoang mình đang sống, cảm giác đó vẫn không giống nhau.

Lúc này, nhìn thế giới Hồng Hoang bắt đầu dần dần thành hình, thế giới chi bích cũng đang dần dần củng cố. "Ông!" Khai Thiên Thần Phủ trong tay Bàn Cổ khẽ chấn động, sau đó hóa thành ba đạo quang mang độn nhập vào Hồng Hoang thế giới, định ra Địa Thủy Phong Hỏa, củng cố thời không thiên địa.

Đây chính là Khai Thiên Tam Bảo, cũng là tác dụng lớn nhất lúc này: củng cố thế giới Hồng Hoang vừa mới thành hình.

Làm xong hết thảy, chỉ thấy Bàn Cổ vung tay, những Tam Thiên Đại Đạo mà Ngài thu thập được lúc này toàn bộ tịch quyển mà ra, quán xuyên vũ trụ thương khung, trực tiếp dung nhập vào Hồng Hoang thế giới. "Hoa lạp lạp!!!" Tất cả đại đạo không ngừng độn nhập, dần dần dung nhập vào trong.

Cũng chính vì điểm này mới khiến Hồng Hoang có thể đạt tới một độ cao trước nay chưa từng có.

Dung hợp Tam Thiên Đại Đạo!

Đây là điều mà bất kỳ Đại Thiên Thế Giới nào cũng không có.

Dưới tình huống bình thường, một Đại Thiên Thế Giới chỉ có thể ẩn chứa một đạo, như một số Đại Thiên Thế Giới do thân thể Hỗn Độn Ma Thần hóa thành, hay Tạo Hóa Thiên do Nữ Oa khai tịch, đều chỉ ẩn chứa một đạo mà thôi.

Mà như Thái Thượng khai tịch Đại Thiên Thế Giới ẩn chứa vài đạo, đẳng cấp liền siêu việt vô số Đại Thiên Thế Giới khác.

Hồng Hoang thế giới sau khi dung hợp Tam Thiên Đại Đạo liền đạt tới tình trạng viên mãn, là đỉnh tiêm thế giới.

Như vậy, sự diễn biến của Hồng Hoang càng thêm có tiềm lực, cũng thừa tải dự tính của chính Bàn Cổ.

Sau khi Hồng Hoang khai tịch hoàn thành, đám người Thái Thượng thấy Bàn Cổ nhíu mày, sau đó sinh mệnh lực trên thân thể bắt đầu rút đi, ngã xuống Hồng Hoang đại địa, thân thể diễn hóa vạn vật.

Hết thảy diễn hóa trong Hồng Hoang lúc này đều tỉ mỉ tiến hành trước mắt bọn họ.

Bọn họ không ngừng tham ngộ, lý giải.

Bất quá hết thảy những thứ về sau đối với bọn họ không có thu hoạch quá lớn.

Lý giải và tham ngộ lớn nhất vẫn nằm trong mấy búa Khai Thiên kia.

Đó là sự giao phong giữa phủ mang và đại đạo, là sự giao thế diễn hóa giữa thiên địa và hỗn độn, đó mới là lĩnh ngộ và giải tích lớn nhất của bọn họ.

Không biết qua bao lâu, Hồng Hoang diễn hóa dần dần hoàn thành, sau đó lại dần biến mất trong khu vực hỗn độn này.

Trên vách trong Hỗn Độn Chung, quang mang dần ảm đạm, thân ảnh Bàn Cổ khai tịch thiên địa cũng dung nhập vào hắc ám, biến mất không thấy.

Bảy người Thái Thượng lúc này vẫn ngồi xếp bằng trong địa đái hỗn độn, toàn bộ nhắm mắt tham ngộ lý giải.

Đối với tình huống tham ngộ của Nguyên Thủy đám người, Thái Thượng cũng không quan chú.

Mỗi người quan khán Bàn Cổ khai tịch thiên địa đều sẽ có lý giải riêng, điểm này đều xem tình huống cá nhân, Thái Thượng tự nhiên rõ ràng.

Lúc này hắn đang trầm tẩm trong việc tham ngộ sự va chạm giữa Khai Thiên Thần Phủ, Thiên Địa và Đại Đạo. "Xích!" Không biết từ lúc nào, Thái Thanh ấn ký nơi mi tâm Thái Thượng lóe lên, một đạo thân ảnh do Hỗn Độn chi khí ngưng tụ xuất hiện đứng sừng sững trong hư không hỗn độn, tay cầm một cây trường thương cũng do Hỗn Độn chi khí ngưng tụ mà ra, lạnh lùng nhìn địa đái hỗn độn, khí tức trên người hạo hãn. "Oanh long!!!" Lúc này, trường thương trong tay thân ảnh hỗn độn bỗng nhiên đâm ra.

Chỉ nghe một tiếng nổ vang, sau đó liền thấy một đạo hắc sắc quang mang xé toạc bầu trời huyết hồng.

Một thương xuất, thiên địa hắc ám.

Khắc sau đó, quần tinh sáng chói, tinh quang dập dờn, nhưng dưới vẻ ngoài hoa lệ này lại mang đến vô tận sát cơ, vô tận hủy diệt!

Một thương này, là một thương hủy diệt, là một thương vô khả thất địch.

Một thương, mai táng chúng sinh!

Một thương, đoạn tuyệt quá khứ, hiện tại cùng tương lai!

Một thương, quần tinh vẫn lạc, đại địa yên diệt!

Một thương, cửu thiên phá toái, thiên đạo vô quang!

Một thương, thế giới băng tháp, vạn vật quy khư!

Một thương này, là một thương không tồn tại ở thế giới này, là một thương kinh diễm tuyệt luân, bất khả thất địch. "Bành!" Một thương đâm ra, toàn bộ khu vực hỗn độn đều chấn động, vỡ nát, sau đó trực tiếp dưới một thương này triệt để băng tháp, yên diệt. "Đông!

Đông!

Đông!" Sau một thương này, không chỉ khu vực hỗn độn yên diệt, Hỗn Độn Chung lúc này cũng chấn động không thôi, phát ra từng trận tiếng chuông dồn dập.

Ngay sau đó Hỗn Độn Chung nhanh chóng xoay tròn, lưu ly bảo quang huyến lệ sung xích toàn bộ Vô Cực Điện, từng trận tiên thiên khí tức và đại đạo khí tức hạo hãn không ngừng tịch quyển, lập tức kinh tỉnh bọn người Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ.

Bọn họ tuy đang tham ngộ, nhưng hết thảy diễn ra trong điện quang hỏa thạch này bọn họ vẫn rõ ràng.

Bọn họ không nghĩ tới, Thái Thượng chỉ dùng ý niệm ngưng tụ ra một đạo hư ảnh, thi triển chiêu này đã có thể làm sụp đổ mảnh khu vực hỗn độn kia, dẫn đến Hỗn Độn Chung chấn động không thôi, hiểm chút nữa không chịu nổi công kích của một thương này.

Nếu không phải là Tiên Thiên Chí Bảo, bọn họ tin rằng ngay cả Tiên Thiên Linh Bảo cũng có khả năng xuất hiện dấu hiệu băng hoại.

Bởi vì một thương này thực sự quá mức khủng bố.

Tuy rằng cùng tham ngộ tình huống Khai Thiên, nhưng bọn họ tin rằng Thái Thượng lĩnh ngộ được là nhiều nhất.

Mượn nhờ tình huống khi Khai Thiên, tình huống Khai Thiên Thần Phủ bổ ra thế giới để ấn chứng tự thân, lĩnh ngộ thương chiêu mới, uy lực lúc này lại thăng lên một cảnh giới mới rồi. "Hô!" Không biết từ đâu nổi lên, một cỗ Cửu Thiên Cương Phong thổi qua, hư ảnh do Hỗn Độn chi khí ngưng tụ đứng trong hư không lúc này dần dần hóa thành vô số đạo Hỗn Độn chi khí, dần dần tiêu tán trong hư không.

Hồi lâu sau, cỗ khí tức khủng bố và sát cơ kia cũng dần dần bình ổn lại.

Hết thảy, trở về bình tĩnh!

Tại Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Vào một thời khắc nào đó, Thái Thượng từ từ mở đôi mắt, song mục như bầu trời trong vắt, thần niệm thấu suốt.

Hắn nhìn thoáng qua Hỗn Độn Chung đang lơ lửng xoay tròn phía trên hư không, tay vung lên, thu nó lại.

Chương 443

Sự huyền diệu trong Hỗn Độn Chung lần này đều đã được tham ngộ và giải tích toàn bộ, chính mình càng là lĩnh ngộ được một thương hủy diệt kia.

Đối với bản thân mà nói, đây cũng là thu hoạch không nhỏ.

Ngoài ra còn có quỹ tích của Thái Cổ tinh thần, đối với việc tham ngộ Đại Đạo cũng có chút trợ giúp.

Hiện tại những thứ này đều đã tham ngộ hoàn tất, Thái Thượng liền có thể tìm cơ hội đem bản nguyên của Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung tương dung.

Khai Thiên Thần Phủ rất khủng bố, rất cường đại, mạnh hơn gấp vô số lần so với Khai Thiên Tam Bảo đơn lẻ.

Tuy nhiên hình thái của Khai Thiên Thần Phủ tịnh không thích hợp với đạo của Thái Thượng, nhưng Thái Cực Đồ lại khế hợp, cho nên Thái Thượng sẽ không quy về hình thái khác, chỉ là đem bản nguyên của Hỗn Độn Chung dung nhập vào Thái Cực Đồ mà thôi.

Về phần hình thái, tự nhiên vẫn là hình thái của Thái Cực Đồ, đây cũng là chí bảo cực kỳ khế hợp với đại đạo của Thái Thượng.

Bản nguyên của hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo tương dung hợp, Thái Thượng cảm thấy, ít nhất đều sẽ đạt tới cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo.

Như vậy, đối với trợ giúp của hắn sẽ càng lớn hơn.

Ý niệm trong lòng lóe lên rồi biến mất, sau đó hắn liền gạt bỏ tạp niệm, ánh mắt nhìn về phía Nguyên Thủy và những người khác. "Đại ca, một thương mà huynh lĩnh ngộ kia, nếu là huynh toàn lực thi triển,

đủ để mạt sát bất kỳ một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên nào." Nguyên Thủy thần sắc có chút chấn kinh nhìn đại ca nhà mình.

Nếu không có chí bảo phòng ngự, một thương như vậy, cho dù là linh bảo cũng không ngăn được sự mạt sát của Thái Thượng.

Một thương này, ngay cả Hỗn Độn Chung cũng có chút không đỡ nổi.

Nếu chân chính do Thái Thượng bản tôn toàn lực thi triển, cho dù là Tiên Thiên Chí Bảo, không vẫn lạc thì cũng sẽ trọng thương.

Điểm này, mặc kệ là Nguyên Thủy hay Thông Thiên, hay là Hậu Thổ, Nữ Oa bọn người, lúc này đều thập phần tán đồng gật đầu.

Bọn họ mảy may không hoài nghi uy lực khủng bố của một thương kia.

Dưới phong mang và sát cơ như vậy, cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đại đạo viên mãn, đại đạo của bản thân cũng sẽ băng tháp, đại đạo bản nguyên sụp đổ.

Nghe vậy, Thái Thượng cười cười, từ chối cho ý kiến.

Uy lực của một thương này xác thực rất khủng bố.

Bên trên Bàn Cổ Khai Thiên Thần Phủ quanh quẩn chính là phá diệt chi ý, khí tức phá diệt vạn vật.

Mà thứ chính mình lĩnh ngộ được, lại là hủy diệt, hủy diệt hết thảy, hủy diệt đại đạo, một thương hủy diệt.

Tuy rằng đại đạo chân ý ẩn chứa không giống nhau, nhưng sức mạnh lại đồng dạng khủng bố.

Nếu chân thân thi triển một thương này, xác thực có thể làm được đến tình trạng như Nguyên Thủy nói.

Bất quá Thái Thượng cảm thấy còn có thể mạnh hơn.

Bởi vì chính mình sắp tấn thăng tu vi rồi.

Nếu không có gì ngoài ý muốn, sau lần bế quan này liền sẽ triệt để tấn thăng tu vi, bước vào trung kỳ.

Đến lúc đó, thực lực sẽ càng thêm cường hãn, nếu lại thi triển một thương như vậy, uy thế có thể nghĩ mà biết.

Về phần sau khi tấn thăng, Thái Thượng cảm thấy liền có thể đi vào Hỗn Độn tranh đấu một phen, La Hầu, vẫn là phải kết liễu một phen.

Trong lòng nhớ tới La Hầu, đáy mắt Thái Thượng lóe lên một tia hàn quang, nhưng ngay lập tức liền không tiếp tục suy nghĩ vấn đề này nữa. "Hiện tại Hồng Hoang cục thế tuy rằng tương đối bình tĩnh, nhưng đại thế sắp nổi lên, cục thế cũng sẽ có nhiều biến hóa." Thái Thượng nhìn mọi người nói: "Thời cơ tiếp theo, vẫn là lấy bản thân cùng môn hạ làm chủ." Nghe vậy, đám người gật đầu.

Sau đó Nguyên Thủy, Thông Thiên bọn người liền đứng dậy, từ biệt Thái Thượng, riêng phần mình rời đi.

Nữ Oa cùng Hậu Thổ lần này cũng đứng dậy rời đi, trở về đạo trường của mình.

Lần này tại Thái Thanh Cung tham ngộ quỹ tích Thái Cổ tinh thần, tham ngộ Khai Thiên ấn ký, đối với các nàng mà nói tiến triển không nhỏ, vừa vặn mượn cơ hội này hảo hảo tu hành tham ngộ một phen.

Sau khi mọi người rời đi, trong Thái Thanh Cung lần nữa bình tĩnh trở lại.

Thái Thượng nhìn thoáng qua, liền bắt đầu trùng kích cảnh giới trung kỳ. "Ông!" Thái Thanh ấn ký nơi mi tâm thanh quang lóe lên, Xích Hồng Khánh Vân chậm rãi dâng lên, Tam Hoa Tụ Đỉnh, Ngũ Khí Triều Nguyên. "Hưu!" Sau một khắc, chỉ thấy ba đạo thanh quang

hiện lên, sau đó tại vị trí Tam Tài xung quanh Thái Thượng hiển hóa ra ba đạo thân ảnh, chính là Tam Thanh Đạo Nhân.

Thái Thượng nhìn Tam Thanh Đạo Nhân, khẽ gật đầu.

Sau đó trên thân bốn người thanh quang dũng hiện, giao dung cùng một chỗ.

Một cỗ đại đạo khí tức tinh túy, hạo hãn đến cực điểm lập tức tịch quyển, cực hạn thăng hoa.

Thái Thượng chậm rãi nhắm hai mắt, bắt đầu trùng kích cảnh giới trung kỳ.

Trong Vô Cực Điện, từng trận đại đạo chi âm cùng đại đạo khí tức không ngừng tràn ngập, kéo dài không dứt.

Thời gian nhoáng một cái, lại là hơn một Nguyên hội lặng lẽ trôi qua.

Nhân tộc Thánh Địa, trong Nhân Tổ Điện. "Đại ca, tích nhật không ít khu vực Hồng Hoang phá toái đi ra, tự thành một giới, trong đó có không ít tộc nhân Nhân tộc ta.

Những người này cũng là nơi ngày xưa chúng ta chiếu cố không đến, có cần ra tay đón về hay không?" Một bên Truy Y Thị trong lòng suy nghĩ một chút, nhìn Toại Nhân nói.

Nghe vậy, Toại Nhân trong lòng trầm ngâm vài phần.

Những Nhân tộc này đại đa số đều là Nhân tộc bình thường, hoặc là một số Nhân tộc tu vi khá thấp.

Ngày xưa Hồng Hoang phá toái, cũng đều là nơi cách xa Thánh Địa.

Cho nên sau khi những khu vực này phá toái đi ra, liền một mực ở trong những khu vực này, lúc này tự thành một giới, liền cũng là sinh

linh trong giới đó.

Về phần muốn trở lại Hồng Hoang đại địa, đối với bọn người Toại Nhân mà nói không khó, ra tay hiệp trợ mà thôi.

Nhưng đối với bản thân bọn hắn mà nói thì lại không dễ dàng như vậy, dù sao cũng là tình huống giữa giới và giới, không có thực lực kia thì rất khó vượt qua vô số thời không khu vực. "Tồn tại tức hợp lý.

Đã những khu vực này phá toái đi ra, lần này càng là tự thành một giới, như vậy những Nhân tộc này tồn tại trong đó liền có quỹ tích vận hành của nó, chúng ta cũng không cần ra tay can dự sự tình trong đó." Toại Nhân trầm ngâm một lát sau, nhìn hai vị Nhân Tổ nói.

Hữu Sào Thị cùng Truy Y Thị nghe xong, gật đầu, đại ca nói như thế, đảo cũng là có mấy phần đạo lý.

Đã như vậy, vậy thì theo lời đại ca. "Bất quá những giới vực này đặc thù, Nhân tộc trong đó lại là Nhân tộc bình thường.

Chương 444

Thánh Địa ta tuy rằng không cần ra tay đón về, nhưng có thể để đệ tử Thánh Địa tiến về các giới vực, truyền bá công pháp Thánh Địa ta, để những Nhân tộc này được tăng lên." "Ngoài ra, nếu là sinh linh tu sĩ khác khả thi, cũng có thể truyền bá xuống, truyền xuống đạo thống Nhân tộc ta.

Việc này đối với khí vận Nhân tộc ta cũng là có không ít tăng lên, cũng là sự lịch luyện biến tướng đối với đệ tử Thánh Địa." Toại Nhân nhìn Nhị Tổ, trên mặt lộ ra một nụ cười, mở miệng nói.

Đã truyền một cái Địa Tinh là truyền, vậy thì các giới vực khác cũng là truyền, dù sao đều có Nhân tộc ở đó, cũng là lựa chọn không tệ.

Nghe vậy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị hai mắt tỏa sáng!

Đúng a!

Truyền giáo, đem đạo thống Thánh Địa truyền xuống, vậy bọn hắn sau khi tu hành, ngày sau cũng có thể chính mình phi thăng trở về.

Trừ cái đó ra, còn có thể mang đến cho Nhân tộc Thánh Địa khí vận cùng công đức truyền giáo.

Ngoài ra một số tu sĩ, sinh linh cũng có thể đạt được chỗ tốt từ Thánh Địa, phản bộ lại cũng là không nhỏ.

Trừ Thánh Địa khí vận cùng công đức ra, còn có Nhân Đạo tăng lên và hoàn thiện, việc này đối với Đại ca của mình mà nói, cũng là có không ít chỗ tốt.

Cho nên nói, lúc này đem đệ tử Thánh Địa phái đi ra, tại từng phương giới vực truyền giáo, truyền xuống đạo thống, đối với Nhân

tộc Thánh Địa mà nói cũng là một biện pháp tốt nhất cử đa đắc. "Đại ca lời ấy rất hay, có thể nói là chuyện tốt nhất cử đa đắc, liền theo ý đại ca." Hữu Sào Thị cùng Truy Y Thị liếc nhau, cười nói với Toại Nhân.

Toại Nhân gật đầu, việc này liền định ra như thế.

Trong Nhân tộc Thánh Địa, theo quyết định của Toại Nhân hạ xuống, toàn bộ Thánh Địa đều chuyển động.

Có không ít đệ tử Thánh Địa bắt đầu rời khỏi Thánh Địa, hướng về các giới vực khác mà đi.

Nhân tộc mỗi một đội đệ tử đều có Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh dẫn đội, bắt đầu hướng về các giới vực khác khởi hành.

Toại Nhân nhìn đệ tử Nhân tộc tiến đến, sau đó liền tiếp tục bế quan tu hành.

Việc Nhân tộc truyền giáo lúc này tốc độ không chậm, ngắn ngủi hơn ngàn năm, tất cả đệ tử Nhân tộc đều đã đi đến khu vực riêng mình muốn truyền giáo, sau đó bắt đầu truyền giáo.

Bởi vì trong đó có nguyên nhân là Nhân tộc, việc đệ tử Nhân tộc truyền giáo cũng không tính là khó khăn, tương đối dễ dàng tiếp nhận.

Về phần một số sinh linh cùng tu sĩ khác, đặc biệt là tu vi khá thấp, lại không có bao nhiêu phương pháp tu hành, phương pháp truyền thừa, lúc này cũng bắt đầu nếm thử Nhân tộc truyền giáo.

Lần này đến đây truyền giáo, đệ tử không chỉ vẻn vẹn là truyền giáo phương pháp tu hành của Nhân tộc, còn có các công pháp tu hành khác.

Dù sao Nhân tộc Thánh Địa hiện tại bao la vạn thiên, đã không phải Nhân tộc ngày xưa có thể so sánh.

Lại thêm còn có Đại La Kim Tiên cùng Chuẩn Thánh truyền giáo, một số sinh linh, tán tu trong các giới vực khác lúc này đều tiếp nhận Nhân tộc lần này truyền giáo.

Nhiều đội đệ tử Nhân tộc truyền giáo như vậy, tiến độ đều không chậm, cũng là khá thuận lợi.

Có một số đội ngũ còn tại một số giới vực gặp được tồn tại trong Long tộc và Thiên Đình.

Bất quá ba bên cũng không có vì vậy mà sinh ra chiến hỏa, dù sao trong đội ngũ Nhân tộc đều có Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh tồn tại.

Nhưng nhìn lại Long tộc và Thiên Đình thì lại không có tồn tại như vậy, những tồn tại bực này đều ở Hồng Hoang bản nguyên chi địa.

Bọn hắn cũng không có giàu có đến tình trạng như Nhân tộc, tùy ý phái khiển Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh đi ra truyền giáo.

Người của Long tộc và Thiên Đình tại các giới vực khác cơ bản đều là tu vi dưới Đại La Kim Tiên.

Cho nên, lúc này nhìn thấy Nhân tộc, tuy rằng sẽ ảnh hưởng đến lợi ích của bọn hắn, nhưng cũng không dám nói gì.

Cho dù là Hồng Hoang bản nguyên chi địa, thế lực sau lưng bọn hắn, trong tộc cũng không dám nói gì, càng đừng nói là bọn hắn.

Lúc này Nhân tộc đến truyền giáo, bọn hắn cũng liền để mặc bọn hắn đi truyền giáo, các lấy nhu cầu.

Các đội ngũ Nhân tộc có gặp được người của Long tộc và Thiên Đình cũng không có quá mức để ý, chỉ là quan tâm việc truyền giáo của chính mình mà thôi.

Những cái khác, các đội ngũ Nhân tộc cũng lười đi để ý tới.

Truyền xong một phương giới vực, liền tiến về giới vực tiếp theo.

Lúc này tốc độ truyền giáo tiến triển khá nhanh.

Trong Hồng Hoang.

Theo các đội ngũ Nhân tộc không ngừng tiến hành và thúc đẩy việc truyền giáo, khí vận cùng công đức trong Nhân tộc Thánh Địa lúc này đang không ngừng tăng lên.

Đối với điểm này, Long tộc và Thiên Đình cũng có liên quan đến các giới vực khác tự nhiên là thập phần rõ ràng chi tiết trong đó, biết được Nhân tộc khả năng cũng đang làm sự tình như vậy.

Chẳng qua việc này bọn hắn cũng vô pháp can dự, cũng không dám làm ra cái gì đối với Nhân tộc.

Nhân tộc muốn làm thì cứ cho bọn hắn đi làm, chỉ cần không quá can dự sự tình của chính mình, hết thảy vẫn là không nên trêu chọc Nhân tộc là tốt nhất.

Trong Thánh Địa, hai vị Nhân Tổ đối với kết quả như vậy vẫn là khá hài lòng.

Bọn hắn liền chờ bọn hắn truyền xong tất cả giới vực trở về, tin tưởng đến tình trạng kia, khí vận cùng công đức của Nhân tộc lại sẽ tăng lên không ít.

Thời gian nhoáng một cái, lại là mấy vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Các đội ngũ Nhân tộc sau khi truyền giáo xong các giới vực riêng mình chưởng khống, liền bắt đầu hội tụ lại một chỗ, tiến về giới vực cuối cùng: Địa Tinh.

Đám người tốn mấy ngàn năm thời gian, rốt cục đi tới trong Địa Tinh. "Đạo huynh, nơi này khá hoàn chỉnh, truyền thừa hoàn chỉnh,

hơn nữa bày ra đa nguyên hóa.

Tam Giáo, Nhân tộc, chúng sinh luân hồi đều bao quát trong đó, khả năng..." Huyền Linh quan sát tỉ mỉ thế giới một phen, ngưng thanh nói.

Ý tứ trong lời nói của hắn, đông đảo cao thủ Nhân tộc tại tràng đều rõ ràng.

Từ tình huống như vậy đến xem, khả năng chính là mấy vị kia đích thân ra tay truyền giáo.

Dù sao, bảy đạo cột sáng ngày xưa chính là tại trong Hồng Hoang chấn kinh vô số sinh linh.

Lại nhìn lúc này trong Địa Tinh có chúng sinh luân hồi.

Người có thể tái khai luân hồi, chỉ có Hậu Thổ vị Luân Hồi Chi Chủ này.

Kết hợp lại như thế, vậy chính là mấy vị kia ngày xưa đích thân truyền giáo. "Đã như vậy, vậy nơi này liền không cần tham dự nữa.

Giới vực truyền giáo đã thành, cứ thế trở về Hồng Hoang đi!" Huyền Minh nghe vậy, trong lòng suy nghĩ một chút rồi mở miệng nói.

Nghe vậy, đám người Nhân tộc gật đầu.

Đã nơi này là tình huống như vậy, vậy cũng không cần tiếp tục lần nữa truyền giáo, nhiệm vụ cũng coi là hoàn thành.

Chương 445

Đám người thoáng chuẩn bị một phen, sau đó liền khởi hành trở về Hồng Hoang.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Thanh quang trên thân Tam Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng tương hỗ giao dung cùng một chỗ.

Trong khánh vân của Tam Thanh Đạo Nhân đều phù hiện ra một con đường thông thiên đại đạo, đại biểu cho đại đạo của riêng mình, cũng là đại đạo Thái Thượng sở tu.

Mà trong Xích Hồng Khánh Vân của Thái Thượng, Vô Vi Chi Đạo, Âm Dương Đại Đạo, Đan Đạo cùng Linh Hồn Chi Đạo lúc này tương hỗ giao dung phù hiện, diễn hóa dung hợp thành một con đường đại đạo mới.

Lưu ly bảo quang dũng hiện, đại đạo khí tức hạo hãn, sự diễn hóa của đại đạo bắt đầu từ một tia nguyên điểm, dần dần diễn hóa ra.

Tam Thanh Đạo Nhân bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong tay không ngừng kết khởi thủ ấn, đại đạo chi lực không ngừng dung nhập vào trong thân thể Thái Thượng. "Đông!" Thái Thượng đột nhiên mở hai mắt, trong đôi mắt thâm thúy diễn hóa đại đạo pháp tắc, Thái Thanh ấn ký nơi mi tâm chiếu rọi tứ phương. "Thái Cực Huyền Nhất, phá!" Tất cả lượng kiếp pháp lực, tất cả đại đạo chi lực, tất cả đại đạo pháp tắc phù lục trên thân Thái Thượng... lúc này đều trùng kích mà lên. "Bành!" Nương theo một tiếng vang rõ ràng trong thân thể, cảnh giới gông cùm xiềng xích của Thái Thượng rốt cục bị hắn đánh vỡ, tấn thăng đến thiên địa càng cao hơn. "Hô!" Một cỗ Cửu Thiên Cương Phong cuốn qua, mang đi tất cả đại đạo khí tức cùng đại đạo pháp tắc,

dung nhập vào trong hư không.

Trên mặt Tam Thanh Đạo Nhân lộ ra một nụ cười, đồng thanh nói: "Chúc mừng bản tôn tấn thăng.

Như vậy, khoảng cách với Đại Đạo lại gần thêm một bước." Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười nói: "Còn phải đa tạ ba vị đạo hữu hiệp trợ!" Nghe vậy, Tam Thanh Đạo Nhân gật đầu, sau đó hóa thành ba đạo thanh quang, độn nhập vào trong Xích Hồng Khánh Vân.

Thái Thượng khẽ gật đầu, tỉ mỉ cảm thụ một phen, hài lòng gật đầu, thu liễm đại đạo khí tức trên thân.

Thế giới trong mắt Thái Thượng lúc này lại có biến hóa.

Tất cả đại đạo pháp tắc cùng phù lục, thiên địa quy tắc, hắn đều đã giải tích đến một tình trạng cực sâu, lực độ có thể chưởng khống lại lần nữa tăng lên không ít. "Lĩnh ngộ và chưởng khống đối với Đạo càng thêm tinh thâm, muốn lại tiến thêm cũng sẽ càng thêm khó khăn." Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một chút, thầm nói một tiếng.

Nghĩ xong, tay hắn khẽ động, lấy ra Thái Cực Đồ cùng Hỗn Độn Chung, bắt đầu chuẩn bị sự tình tiếp theo.

Ba mươi ba thiên, Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện. "Thiên Đế, người truyền giáo của Nhân tộc đã trở về trong Hồng Hoang.

Những năm này Nhân tộc truyền giáo, Nhân tộc tại các giới vực khác đạt được truyền thừa; một số tiên thiên sinh linh và tán tu cũng đạt được phương pháp tu hành Nhân tộc truyền xuống.

Sau lần này, sẽ đạt được không ít tăng lên..." Thái Bạch Kim Tinh vẫn luôn chú ý sự tình Nhân tộc lần này, lúc này Nhân tộc truyền giáo hạ màn, hắn liền lập tức hồi bẩm.

Nghe vậy, Hạo Thiên khẽ gật đầu, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Hạo Thiên Kính.

Lúc này khí vận và công đức của Nhân tộc đều tăng lên không ít.

Lần truyền giáo này lại cung cấp cho Nhân tộc không ít chỗ tốt.

Bất quá Hạo Thiên cũng không ngờ tới, Nhân tộc lần này cư nhiên sẽ đi nước cờ này.

Vốn cho rằng lần trước mấy vị kia tại Địa Tinh truyền xuống đạo thống xong, nghĩ đến hẳn là sẽ không còn động tác gì như vậy nữa.

Thế nhưng không nghĩ tới, Nhân tộc cư nhiên hạ một nước cờ như thế.

Như vậy, không chỉ có không ít chỗ tốt đối với Nhân tộc tại các giới vực khác, mà còn có chỗ tốt đối với tiên thiên sinh linh và tán tu tại các giới vực khác.

Việc này đối với bản thân Nhân tộc liền có không ít chỗ tốt.

Một tộc muốn phát triển nhanh hơn, khí vận cùng công đức là điểm ắt không thể thiếu.

Mà những năm này Nhân tộc không ngừng tích luỹ, lại thêm không ngừng có sự tình như vậy tiến hành, khí vận cùng công đức của Nhân tộc cũng không nhỏ.

Tình huống của Nhân tộc, đã là không chủng tộc nào có thể vượt qua.

Không chỉ có như thế, Hạo Thiên còn nhìn thấy một tầng sâu hơn.

Nhân tộc phát triển, lại truyền giáo Nhân tộc cùng sinh linh tại các giới vực khác, bọn hắn tăng lên, lại có thể phản bộ đến Nhân Đạo, tăng lên và hoàn thiện diễn hóa của Nhân Đạo.

Việc này đối với vị kia mà nói, lại có không ít trợ giúp.

Có thể nói, nước cờ lần này của Nhân tộc Thánh Địa có thể nói là sự tình nhất cử đa đắc, xác thực là một nước cờ hay.

Bất quá đã sự đã thành định cục, việc này Thiên Đình chính mình cũng không thể nhúng tay, vậy cũng không cần để ý tới nữa. "Việc này đã thành định cục, liền không cần để ý tới nữa.

Sự tình các giới vực khác, khanh hơi chút quan chú là được..." Hạo Thiên trong lòng suy nghĩ một chút, nói với Thái Bạch Kim Tinh.

Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh gật đầu, lúc này hắn đã hiểu làm như thế nào. "Đúng rồi, bộ phận thiên quan hành vân bố vũ Thiên Đình bồi dưỡng, lúc này tình huống thế nào rồi?" Đột nhiên, Hạo Thiên nhìn Thái Bạch Kim Tinh, mở miệng hỏi.

Những thiên quan này Hạo Thiên đã sớm âm thầm bồi dưỡng, đã ngàn vạn năm thời gian trôi qua.

Lần trước Thái Bạch Kim Tinh nói, tuy rằng không sánh bằng Long tộc, nhưng thay thế việc này vẫn là làm được.

Hiện tại lại qua thời gian dài như vậy, tình huống thế nào rồi?

Long tộc chi sự, xác thực cần hảo hảo xử lý một phen.

Bởi vì hơn vạn năm trước, Chúc Long cư nhiên đem Long tộc trong Thiên Đình tư tự triệu hồi một bộ phận trở về Đông Hải Long tộc.

Cách làm như thế chính là không đem Thiên Đế hắn để vào mắt.

Tuy nói song phương là quan hệ hợp tác, Chúc Long là Long tộc tộc trưởng, có quyền lực triệu hồi.

Nhưng hiện tại những Long tộc này dù sao cũng là nhậm chức tại Thiên Đình, cầm chính là chỗ tốt của Thiên Đình.

Chính mình vị Thiên Đế này là cấp trên của bọn hắn, cư nhiên triệu hồi Long tộc mà không chào hỏi chính mình.

Hạo Thiên cảm thấy, hợp tác cùng Long tộc cũng là không sai biệt

lắm đến đầu rồi.

Dù sao, lấy thực lực Thiên Đình lúc này mà nói, có hay không có bộ phận thực lực Long tộc này đều là không quan trọng.

Ngay từ đầu thực lực Thiên Đình yếu kém, mới đánh chủ ý hợp tác cùng Thiên Đình, mượn danh Long tộc để đánh vang danh Thiên Đình, tăng lên một số thực lực tổng thể.

Nhưng Thiên Đình hiện tại đã không phải Thiên Đình ngày xưa.

Thiên Đình hiện tại, trong các thế lực nhị lưu, ai là địch thủ của bọn hắn?

Chương 446

Trừ phi là Vu tộc - nơi đặc thù như vậy.

Thế nhưng trong Hồng Hoang, trừ một cái Vu tộc, liền không có thế lực nhị lưu nào có thể so sánh với thực lực Thiên Đình.

Huống hồ, Vu tộc cũng không phải thế lực nhị lưu, đó là nơi đặc thù, không thể dùng thế lực nhị lưu để so sánh.

Về phần Long tộc, lúc này thực lực tổng thể tự nhiên là yếu hơn Thiên Đình.

Nếu không phải hiện tại cưỡng ép thu quy Long tộc sẽ có không ít tổn thương đối với Thiên Đình, Hạo Thiên đều muốn trực tiếp ra tay rồi.

Hiện tại cục thế Hồng Hoang vẫn là tương đối hay thay đổi, Hạo Thiên cũng liền tạm thời không đánh chủ ý lên Long tộc, chờ đến khi cục thế sáng tỏ, hoặc là chính mình có thể trùng kích cảnh giới kia thành công, đem Thiên Đình đưa vào thế lực nhất lưu.

Đến lúc đó, Hạo Thiên tự nhiên không có khả năng phóng mặc Long tộc hứng gió làm sóng.

Yếu thu, vậy thì là toàn bộ Long tộc, cũng không phải là vài thiên long tộc, hơn nữa thực lực còn không cao, trừ việc hành vân bố vũ ra, đối với Thiên Đình hiện tại mà nói không có mảy may tác dụng tăng lên.

Chỉ cần bộ phận thiên quan chính mình bồi dưỡng có thể thắng nhậm, vậy Long tộc này cũng liền không cần dùng nữa. "Hồi Thiên Đế, thiên quan Thiên Đình ta bồi dưỡng, như hôm nay đã toàn diện khả dụng.

Lấy năng lực hiện tại của bọn hắn, đã không thua Long tộc bao nhiêu.

Tuy rằng có một số phương diện không bằng thần thông của Long tộc, nhưng muốn thay thế Long tộc thì không có mảy may vấn đề..." Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, cười cười rồi mở miệng nói.

Nghe vậy, Hạo Thiên gật đầu.

Long tộc rốt cuộc là thần thú, có một số thiên phú thần thông, đây xác thực là một số sinh linh và tu sĩ khó mà so sánh.

Bất quá có thể thay thế nhiệm vụ này, vậy là đủ rồi.

Không thấy Yêu tộc Thiên Đình chỉ là có thể làm việc này liền không có chuyện gì của Long tộc sao.

Đã hiện tại tình huống đều có thể an bài xuống, nhân thủ khả thi, thời cơ thành thục, vậy cũng không cần chờ nữa. "Thái Bạch Kim Tinh, khanh tức khắc truyền lệnh xuống, triệu hồi tất cả Long tộc, để bọn hắn nhậm chức sự tình khác tại Thiên Đình.

Về phần việc hành vân bố vũ, toàn bộ đem thiên quan Thiên Đình ta bồi dưỡng thay thế bổ sung đi lên..." "Long tộc đã không quan tâm chuyện hợp tác, vậy Trẫm cũng không cần cố kỵ.

Rút củi dưới đáy nồi, triệt để đoạn tuyệt sự tình của Long tộc tại Thiên Đình.

Về phần ngày sau, Trẫm tự sẽ để Long tộc biết được..." Hạo Thiên đôi mắt khẽ híp.

Đã Long tộc đều không quan tâm, hắn càng thêm không cần quan tâm.

Dù sao đến tình trạng hiện tại, hợp tác giữa Long tộc và Thiên Đình đã sớm là danh nghĩa.

Từ sau khi Long tộc tái hiện Hồng Hoang, tình huống liền đi đến cuối con đường.

Thử tiền còn có mấy phần khắc chế, nhưng Long tộc tái hiện trong Hồng Hoang, hết thảy liền không giống nhau.

Lại thêm lần trước, Chúc Long trực tiếp triệu hồi Long tộc.

Những chuyện này hoàn toàn không có cố kỵ ý tứ của Thiên Đế hắn, vậy hắn cũng không cần cố kỵ Long tộc. "Thần đã hiểu làm như thế nào!" Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, lập tức chắp tay nói.

Một bước này, Thiên Đình đã sớm chuẩn bị.

Bọn hắn không có khả năng một mực để công đức hành vân bố vũ cùng một số khí vận rơi vào trong tay Long tộc.

Những chỗ tốt này tự nhiên là phải toàn bộ chưởng khống trong tay Thiên Đình, cho nên mới bấy nhiêu năm như vậy cũng là bồi dưỡng thiên quan phương diện này.

Ký nhiên hiện tại thời cơ thành thục, Long tộc lại làm như thế, Thái Bạch Kim Tinh cảm thấy không có bất kỳ vấn đề gì.

Thực thi, lập tức liền thực thi.

Hợp tác giữa Thiên Đình và Long tộc, cũng là thời điểm cắt đứt. ...

Ba mươi ba thiên, trong Thiên Đình.

Từ sau khi Hạo Thiên hạ đạt mệnh lệnh, trong ngắn ngủi hơn trăm năm, Thái Bạch Kim Tinh liền đem bốn thành lực lượng Long tộc lưu tại Thiên Đình toàn bộ rút trở về, sau đó để tu sĩ Thiên Đình chính mình bồi dưỡng thay thế đi lên.

Sau đó, lại an bài sự vụ khác tại Thiên Đình cho những Long tộc kia, không để bọn hắn trở về Long tộc.

Như thế, sự tình Hạo Thiên giao đại, Thái Bạch Kim Tinh liền

toàn bộ hoàn thành.

Mà những tu sĩ thay thế Long tộc kia, tuy rằng tạm thời không làm quá tốt, nhưng kết quả vẫn coi như có thể tiếp nhận.

Hạo Thiên cũng không thèm để ý, từ từ sẽ đến, bọn hắn rồi sẽ quen thuộc, thời gian dài ngắn mà thôi.

Như thế, việc này liền coi như yên ổn xuống.

Đông Hải, trong Long tộc hành cung. "Tộc trưởng, đây chính là an bài của Hạo Thiên, đây quả thực không để Long tộc ta vào trong mắt." Đông Hải Long Vương Ngao Quảng thần sắc uấn nộ, chắp tay với Chúc Long trên chủ vị.

Hắn đã đem cách làm lần này của Thiên Đình cáo tri Chúc Long.

Hắn đối với việc này, trong lòng xác thực là tức giận.

Đây là chỗ tốt duy nhất của Long tộc tại Thiên Đình, cũng là chỗ tốt bấy nhiêu năm nay Long tộc cầm tại Thiên Đình, dùng để làm dịu nhân quả nghiệp lực.

Tuy rằng chính mình Long tộc và Thiên Đình sẽ không lâu dài, nhưng cũng sẽ không phải là vào lúc này.

Hiện tại Hạo Thiên ra tay, coi như là sớm chặt đứt con đường này.

Xem ra, hợp tác giữa song phương đoán chừng là đã đến đầu. "Tộc trưởng, Hạo Thiên làm thế, đây là rút củi dưới đáy nồi a!

Long tộc ta, sợ là đoạn tuyệt hết thảy với Thiên Đình rồi." Đại trưởng lão nghe vậy, lông mày hơi nhíu, mở miệng nói.

Chính mình Long tộc hồi điều một bộ phận lực lượng Long tộc trở về Đông Hải.

Về phần sức mạnh lưu tại Thiên Đình, ước chừng không đến sáu thành, những năm này vẫn như cũ giúp Thiên Đình thực hiện trách

nhiệm hành vân bố vũ, để Thiên Đình tại phương diện này không đến mức bị đứt đoạn.

Chính mình Long tộc là có chỗ tốt, chẳng lẽ Thiên Đình tại một việc này, bọn hắn liền không có chỗ tốt sao?

Việc này chính là song phương đều có chỗ tốt.

Thế nhưng hiện tại, Hạo Thiên nói như thế, là rút củi dưới đáy nồi a!

Chương 447

Đem Long tộc toàn bộ rút xuống, để thiên quan chính mình chuyên môn hấp thu, bồi dưỡng về phương diện này thay thế đi lên, chỗ tốt toàn bộ thu quy trong tay Thiên Đình, Long tộc cái gì cũng không chiếm được.

Như vậy cũng coi như xong, Long tộc còn bị an bài tại Thiên Đình làm sự tình khác, vô pháp trở về trong Long tộc.

Cái này hoàn toàn không tại trong nhiệm vụ hợp tác.

Cách làm như vậy, Đại trưởng lão xác thực bất bình.

Nhưng là việc này, còn cần Tộc trưởng chính mình chủ trương mới là.

Hắn tuy rằng tức giận, nhưng vẫn là phải nghe lời Tộc trưởng. "Tuy nói việc này Long tộc ta làm không quá tốt, nhưng cũng ít nhất chừa lại đường lui, chí ít còn có tiếp cận sáu thành sức mạnh lưu tại Thiên Đình, tiếp tục thực hiện trách nhiệm hành vân bố vũ.

Nhưng là lần này, Hạo Thiên là đem việc này hoàn toàn làm tuyệt." Trầm mặc hồi lâu sau, Chúc Long trầm giọng mở miệng nói, trong mắt hàn quang dũng động.

Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đã Hạo Thiên đem việc này làm tuyệt, vậy Long tộc ta cũng không cần thiết phải lưu thủ nữa.

Hạo Thiên giữ lại Long tộc ta xác thực không nên.

Bản tọa lần này đích thân lên Thiên Đình, mang về sức mạnh tiếp cận sáu thành này của Long tộc ta." "Về phần chuyện hợp tác giữa Long tộc ta và Thiên Đình, liền dừng ở đây.

Đại trưởng lão, chuyện phía sau ngươi cần an bài tốt, Long tộc ta

còn cần gia tăng lực độ tăng lên mới được.

Dù sao xét về thực lực, Long tộc ta vẫn là không đủ." "Cho dù là Thiên Đình, lúc này đều ở trên Long tộc ta." Chúc Long nhìn Đại trưởng lão, trong miệng ngưng thanh mở miệng nói.

Nhắc tới việc này, Chúc Long trong lòng cũng là bất bình.

Thiên Đình mượn thế Long tộc nhanh chóng quật khởi, bây giờ cư nhiên ở trên Long tộc.

Chính mình còn muốn phòng ngừa Thiên Đình ra tay với Long tộc, đây xác thực là vượt ra khỏi dự liệu.

Nhưng là hiện tại sự đã đến nước này, hắn cũng không có cách nào, chỉ có trước tiên không ngừng tăng lên thực lực chính mình, sau đó chờ Tộc trưởng hồi quy.

Đến lúc đó, Long tộc mới là Long tộc chân chính, cũng có thể không sợ Thiên Đình.

Về phần hiện tại, có thể trước tiên phát triển bản thân, cũng tạm thời không cùng Thiên Đình khai chiến. "Tộc trưởng yên tâm, ta đã hiểu làm như thế nào." Đại trưởng lão nghe vậy, gật đầu nói.

Hắn minh bạch ý của Chúc Long, tự nhiên sẽ an bài tốt hết thảy.

Thấy thế, Chúc Long khoát tay áo, sau đó Ngao Quảng và Đại trưởng lão liền lui xuống.

Chúc Long nhìn về phía Ba mươi ba thiên, trong đôi mắt khẽ híp lướt qua một đạo hàn quang. "Hạo Thiên, chúng ta là nên gặp mặt rồi." Chúc Long thoại âm chưa dứt, liền mất đi thân ảnh.

Hồng Hoang, trên Ba mươi ba thiên, một chỗ trong hư không. "Ông!" Hư không chấn động, lập tức từ trong đó đi ra một đạo thân ảnh, chính là Long tộc tộc trưởng Chúc Long.

Hắn thân mang long uy hạo hãn, một thân tu vi vượt qua Chuẩn Thánh viên mãn vô số.

Tuy rằng chưa chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng tại cảnh này, thực lực ở trên hắn thật sự là lác đác không có mấy. "Hạo Thiên, còn không ra gặp bản tọa sao?" Chúc Long nhìn về phía Thiên Đình, trong miệng thản nhiên nói.

Cùng lúc đó, Thiên Đình Lăng Tiêu Điện trung.

Hạo Thiên bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong đôi mắt thâm thúy, một đạo dị sắc lóe lên rồi biến mất. "Chúc Long." Hắn thần sắc hơi lẫm, trên khuôn mặt bình tĩnh tựa hồ phiếm lấy hàn mang, trong miệng trầm giọng phun ra hai chữ.

Thoại âm chưa dứt, liền đã mất đi thanh âm của hắn.

Ba mươi ba thiên, một chỗ trong hư không. "Chúc Long tộc trưởng hôm nay gặp Trẫm, là vì chuyện gì?" Hạo Thiên nhìn, thản nhiên mở miệng nói.

Tuy rằng coi như là biết rõ còn cố hỏi, nhưng Hạo Thiên sẽ không mở cái đầu này. "Hạo Thiên, ngươi đây là biết rõ còn cố hỏi.

Ngươi đem Long tộc ta toàn bộ rút về, để thiên quan của Thiên Đình thay thế đi lên.

Ngươi làm như thế, có đem Long tộc ta để vào mắt?

Ngươi tự tiện xử lý việc này, là đem sự hợp tác của chúng ta đẩy tới biên giới vực sâu." Chúc Long nhìn Hạo Thiên trước người, hàn thanh mở miệng nói.

Một cỗ vô biên đại thế lúc này dẫn động thiên địa chi lực, phong vân biến sắc.

Hạo Thiên thấy thế, trên thân kim quang lóe lên, bình tức hết thảy

dị tượng, thản nhiên mở miệng nói: "Chúc Long tộc trưởng, việc này Long tộc ngươi cũng chưa chắc làm được bao nhiêu tốt.

Tự tiện hồi điều tiếp cận năm thành lực lượng, cũng có đem Thiên Đình ta để vào mắt?

Ngươi làm như thế, liền có đem hợp tác coi ra gì?" "Hạo Thiên, lần này ta không nói nhảm với ngươi.

Đã ngươi đem việc này làm tuyệt, không để Long tộc ta lại nhúng tay việc này, vậy hợp tác giữa ngươi và ta liền dừng ở đây.

Ngươi đem gần sáu thành lực lượng Long tộc ta lưu tại Thiên Đình làm chuyện khác, việc này ta tuyệt không đáp ứng." "Ngươi đem Long tộc ta thả ra, ta đem bọn hắn mang về Long tộc.

Từ đây, nhân quả giữa ngươi và ta hai bên đều rõ ràng." Chúc Long tuy rằng tức giận lời nói của Hạo Thiên, nhưng cũng biết hiểu mục đích chính mình lần này tới, lập tức mở miệng nói.

Nghe vậy, Hạo Thiên trầm mặc vài lần hít thở, nhìn Chúc Long nói: "Tốt, đã như vậy, vậy Trẫm hôm nay liền để Long tộc trở về Đông Hải.

Đến đây, giữa Thiên Đình ta và Long tộc ngươi liền nhân quả hai bên đều rõ ràng." Hạo Thiên cũng không thèm để ý một bộ phận Long tộc chi lực này, ngày sau nếu có thể mưu đồ toàn bộ Long tộc mới là mấu chốt.

Hiện tại tiếp cận sáu thành lực lượng này, thực lực đều không tính là cao bao nhiêu, cho dù là lưu tại Thiên Đình tác dụng cũng không lớn, lưu hay không lưu đều là không quan trọng.

Tam Thập Tam Thiên, bên ngoài Thiên Đình. "Hảo, đã là như thế, Trẫm hôm nay liền để Long tộc phản hồi Đông Hải.

Đến đây, Thiên Đình ta cùng Long tộc các ngươi, xem như nhân

quả lưỡng thanh!" Hạo Thiên nói xong, vung tay lên, gần ba ngàn tộc nhân Long tộc xuất hiện tại nơi này. "Bái kiến Tộc trưởng, kiến quá Đại Thiên Tôn!" Tất cả Long tộc nhìn thấy Hạo Thiên và Chúc Long, lập tức hành lễ nói.

Chúc Long nghe vậy, gật đầu, vung tay lên, đỡ bọn họ dậy, sau đó trong tay lại cuốn một cái, cuốn lấy bọn họ, lạnh lùng liếc Hạo Thiên một cái, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Hạo Thiên nhìn Chúc Long rời đi, trong đôi mắt thâm trầm sâu thẳm tựa như biển sao Chu Thiên, một đạo hàn quang chợt lóe lên, trên mặt hiện lên một nụ cười.

Ngay sau đó thân hình khẽ động, rời khỏi nơi này, quay trở về Lăng Tiêu Điện.

Chương 448

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện. "Chúc Long làm như vậy, coi như là cùng Thiên Đình ta triệt để đoạn tuyệt hợp tác, giữa Thiên Đình và Long tộc, cũng không còn nhân quả nữa." Dao Trì đôi mi thanh tú hơi nhướng lên, nhìn Hạo Thiên từ hư không trở về, mở miệng nói.

Việc Chúc Long mở miệng lần này, lấy khả năng của Dao Trì, dĩ nhiên đã nghe được.

Cho dù không nghe được, nàng cũng đoán được, ngoại trừ kết quả như vậy, nàng nghĩ không ra còn có kết quả nào khác mà Chúc Long sẽ chấp nhận.

Huống hồ, gần sáu thành lực lượng Long tộc trong Thiên Đình đã bị Chúc Long mang đi, cứ như vậy, trong Thiên Đình sẽ không còn Long tộc tồn tại, trách nhiệm hành vân bố vũ, ngày sau cũng toàn bộ do những Thiên quan mà Thiên Đình bồi dưỡng tới phụ trách.

Tất cả chỗ tốt của việc này cũng sẽ toàn bộ quy về trong Thiên Đình, điều này đối với Thiên Đình mà nói, đảo cũng không tính là một chuyện xấu.

Mà sau khi Long tộc rời khỏi Thiên Đình, không còn hành vân bố vũ nữa, quan hệ cùng nhân quả giữa Long tộc và Thiên Đình cũng coi như chấm dứt tại đây.

Trong đó, mỗi bên đều có lợi và hại.

Chỗ hại chính là không thể mượn thế của Long tộc, không thể mượn lực của Long tộc nữa, cũng phải tốn thêm nhân thủ.

Chỗ tốt chính là, khí vận và công đức trong những chuyện này sẽ toàn bộ quy nhập vào trong tay Thiên Đình, Thiên Đình cũng không

cần lo lắng những toan tính khác của Long tộc.

Ngoại trừ việc đó ra, đây cũng coi như là đòn hồi kích đối với việc Long tộc lần trước điều đi gần năm thành lực lượng.

Cứ thế mà xem, chỗ tốt vẫn lớn hơn chỗ hại. "Chúc Long có tính toán như vậy, cũng nằm trong dự liệu của ta.

Long tộc hiện tại đang ở trong giai đoạn phát triển nhanh chóng, nhân thủ vốn đã cực kỳ thiếu thốn, gần sáu thành lực lượng này, cho dù ta không làm như vậy, ở trong Thiên Đình cũng lưu lại không được bao lâu." "Như vậy cũng tốt, tuy nói có chút tệ đoan, nhưng tổng thể mà nói, đối với Thiên Đình ta cũng không có chỗ xấu quá lớn, chỗ tốt cũng không ít.

Ít nhất là đem những chỗ tốt này, toàn bộ quy nhập vào trong Thiên Đình." "Cứ như vậy, đối với việc đề thăng khí vận Thiên Đình, công đức đề thăng bồi dưỡng, đều có trợ giúp không nhỏ.

Đối với tu vi của nàng và ta, cũng có vài phần trợ giúp, chỗ tốt không ít." Hạo Thiên nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười, mở miệng nói.

Hắn đưa ra quyết định này, cũng là dựa trên những lợi ích này.

Ngoài ra, cách làm của Chúc Long cũng khiến trong lòng Hạo Thiên không thoải mái, cũng là lúc nên gõ đầu Long tộc một chút.

Thiên Đình hiện tại, cũng không phải là Thiên Đình ngày xưa nữa.

Chỉ xét về thực lực, Thiên Đình hiện tại đã ở trên Long tộc.

Nếu là Thiên Đình ngày xưa, cho dù Long tộc rút đi tám thành lực lượng, Hạo Thiên cũng sẽ không làm ra chuyện rút củi dưới đáy nồi như vậy, nhưng hiện tại đã khác, Hạo Thiên tự nhiên không sợ những thứ này.

Cho nên, sự tình hiện tại liền thành ra như thế này. "Gần đây mấy chục vạn năm nay, khí vận Thiên Đình xác thực đề thăng không ít, điều này đối với việc tu hành của ta mà nói, xác thực có trợ giúp không nhỏ.

Lần này ta định bế quan một phen, đem đạo hạnh của bản thân đề thăng thêm vài phần." Dao Trì nhìn Hạo Thiên, trên gương mặt xinh đẹp hiện lên một nụ cười, mở miệng nói.

Tuy nói cảnh giới tu vi của bản thân chỉ là Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng đạo hạnh đề thăng cũng không ảnh hưởng đến những thứ này.

Cảnh giới tuy rằng ở mức độ này, nhưng đạo hạnh cao thấp, chính là quyết định xem trong cùng đẳng cấp, ai có thực lực cường hãn hơn.

Hơn nữa, đối với việc chưởng khống Đại đạo pháp tắc, cũng cần không ngừng tích lũy và đề thăng, chỉ có như vậy mới có thể trong quá trình đối địch đề thăng chiến lực rất lớn, đạt được ưu thế khá lớn.

Những thứ này đều là phương diện mà Dao Trì đang không ngừng đề thăng.

Hơn nữa, dưới sự tích lũy không ngừng, dưới sự tham ngộ Đại đạo pháp tắc, đối với việc trùng kích cảnh giới kia mà nói, có trợ giúp không nhỏ.

Dù sao cảnh giới kia cũng cực kỳ khó khăn, tựa như lạch trời, mặc cho các nàng mấy ngàn vạn năm nay không ngừng tu hành tham ngộ, vẫn như cũ không được môn mà vào, muốn chứng đạo căn bản là xa xa không hẹn.

Cho nên, cũng chỉ có thể ký thác hy vọng vào việc không ngừng tích lũy, về phần những cái khác, phải xem thiên ý, hoặc là khế cơ cơ duyên tới rồi.

Hạo Thiên nghe vậy, gật đầu nói: "Như vậy cũng tốt, tu vi nàng và

ta đề thăng, cũng là quyết định thực lực Thiên Đình.

Chỉ có không ngừng đề thăng, mới có thể làm cho lực độ chưởng khống và uy tín của Thiên Đình không ngừng nâng cao." "Đợi ta giải quyết xong sự tình, cũng sẽ bế quan một đoạn thời gian.

Cảnh giới tuy rằng khó có thể bước qua, nhưng đạo hạnh đề thăng cũng cực kỳ quan trọng, ngày sau dùng cái này tại trong Hồng Hoang, cũng có thể đề thăng thêm vài phần." Nghe vậy, Dao Trì gật đầu, sau đó đứng dậy, rời khỏi Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên nhìn Dao Trì rời đi xong, ngồi trên đế vị, tay vung lên, Hạo Thiên Kính xuất hiện trước người hắn, hiện ra tình hình trong Hồng Hoang. "Cục thế Hồng Hoang vẫn như cũ không rõ ràng.

Ngoại trừ Long tộc, thực lực Vu tộc cũng đang trong đà đề thăng, chủng tộc này lại càng thêm đặc thù, cho dù không có Hậu Thổ tồn tại, thực lực Vu tộc cũng không thể khinh thường." Hạo Thiên ánh mắt u u, mạc danh nan trắc, trong miệng trầm giọng nói.

Việc Vu tộc đề thăng, Hạo Thiên tự nhiên không có bất kỳ ngạc nhiên nào.

Điều hắn hơi ngạc nhiên là, những năm gần đây, Vu tộc vẫn luôn không có cao điệu khuếch trương, mà là điệu thấp hưu dưỡng sinh tức.

Điều này xác thực khiến hắn có chút ngoài ý muốn, dù sao Vu tộc mà hắn biết cũng không phải như vậy, huống chi còn là sau khi diệt Yêu tộc, càng không nên như thế.

Bất quá như vậy cũng tốt, Vu tộc thiếu khuếch trương vài phần khu vực, Thiên Đình của mình liền có thể chưởng khống thêm một ít khu vực.

Cứ như vậy, khí vận của Thiên Đình cũng sẽ được đề thăng, chỉ là

nhân thủ của Thiên Đình sẽ có chút không đủ. "Về phần các thế lực và chủng tộc khác, tình huống cũng không khác biệt lắm, đều đang trong quá trình tự đề thăng, đều không đơn giản a.

Thiên Đình muốn lại lần nữa đề thăng, sợ là không có dễ dàng như vậy." Hạo Thiên vung tay lên, thu hồi Hạo Thiên Kính, trong miệng khẽ nói một tiếng.

Thực lực Thiên Đình hiện tại đề thăng không còn nhanh như trước kia, bất quá uy danh của Thiên Đình tại trong Hồng Hoang lại ngày càng tăng lên, điều này đối với Thiên Đình mà nói cũng là một chuyện tốt.

Ít nhất, có thể có trợ giúp không nhỏ khi Thiên Đình chưởng khống khu vực Hồng Hoang.

Điểm này là chứng minh của Thiên Đình trong nhiều năm qua.

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên ánh mắt nhìn Hạo Thiên Kính, trong lòng tinh tế suy tư.

Xét về cục thế Hồng Hoang hiện tại, thực lực Thiên Đình của mình vẫn phải tiếp tục đề thăng, lực độ chưởng khống cũng không nên buông lỏng, cần tiếp tục gia tăng.

Cho dù cuối cùng nhân thủ không đủ, lúc này cũng phải giải quyết, không thể trở thành chướng ngại ngăn cản Thiên Đình tiến lên.

Trong lòng suy nghĩ một chút, Hạo Thiên khẽ gật đầu, xem ra tạm thời cứ an bài như vậy.

Sau khi quyết định, Hạo Thiên trong miệng nhàn nhạt nói: "Thái Bạch Kim Tinh!" Không quá một lát, liền có một đạo thân ảnh từ ngoài đại điện đi tới, chính là Đại tổng quản của Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh. "Thần Thái Bạch Kim Tinh bái kiến Thiên Đế, Thiên Đế tiên phúc vĩnh hưởng, thọ dữ thiên tề!" Thái Bạch Kim Tinh hành

lễ nói.

Hạo Thiên nhìn hắn, mở miệng nói: "Thái Bạch Kim Tinh, Thiên Đình ta hiện tại mất đi Long tộc, trên phương diện hành vân bố vũ này, ngươi phải mau chóng an bài một chút, tranh thủ đem việc này triệt để củng cố lại, không được có bất kỳ sơ sót nào." Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh đứng dậy chắp tay nói: "Thiên Đế yên tâm, thần biết phải làm thế nào, đều đã trong sự an bài." Hạo Thiên gật đầu, thập phần hài lòng, Thái Bạch Kim Tinh làm việc hắn vẫn là yên tâm.

Dừng một chút, Hạo Thiên tiếp tục nói: "Ngoại trừ việc đó ra, chuyện tiếp theo của Long tộc ngươi cũng phải lưu ý nhiều hơn.

Long tộc hiện tại cùng Thiên Đình ta cũng không phải hữu hảo như vậy, Thiên Đình ta cũng có dự định phản khống Long tộc, cho nên điểm này ngươi cũng phải lưu ý." "Thần minh bạch!" "Về phần vấn đề Thiên Đình nhân thủ không đủ..." Hạo Thiên đôi mắt rùng mình, mở miệng nói.

Chương 449

Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh nhìn hắn.

Vấn đề này hiện tại ở trong Thiên Đình xác thực đã nổi cộm không ít.

Trước đây tuy rằng cũng có vấn đề này, nhưng dĩ vãng dù sao vấn đề cũng không nổi bật, cho dù có cũng không vội vã giải quyết.

Nhưng hiện tại đã khác, vấn đề này đã hiển lộ ra, đặc biệt là khi lực độ chưởng khống của Thiên Đình đang đề thăng, vấn đề thiếu nhân thủ lại càng thêm rõ ràng.

Nếu muốn quản lý tốt khu vực mình chưởng khống, liền phải có đủ nhân thủ mới được, nếu không sẽ không thể làm được. "Ngươi tạm thời đi chiêu mộ hồng hoang tán tu nhập Thiên Đình từ trong Hồng Hoang, tận lượng tìm những kẻ có thực lực khá cao.

Lấy thực lực và thanh danh hiện tại của Thiên Đình ta, tưởng rằng sẽ có một số tu sĩ tức tốc gia nhập." "Nếu có tu sĩ thực lực thấp hơn gia nhập, đảo cũng có thể chấp nhận, bất quá vấn đề bồi dưỡng này, ngươi liền phải hảo hảo nắm chặt." Hạo Thiên trong lòng suy nghĩ một chút, nhìn Thái Bạch Kim Tinh nói, tạm thời an bài như thế. "Thần biết phải làm như thế nào." Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, trong lòng tính toán một chút rồi mở miệng nói.

Hạo Thiên gật đầu, việc này cứ như vậy an bài. "Đúng rồi, sự tình của Câu Trần nhất mạch cũng phải đôn đốc thêm vài phần.

Thực lực của ba mạch khác không ngừng đề thăng, Câu Trần nhất mạch cũng đừng để tụt lại." Hạo Thiên trong lòng nhớ tới Câu Trần, lập tức mở miệng dặn dò.

Thực lực Câu Trần nhất mạch đề thăng lên, đối với Trung Ương nhất mạch của hắn mà nói vẫn có trợ giúp rất lớn.

Hắn tự nhiên phải thời khắc chú ý, có thể giúp đỡ thì liền giúp đỡ Câu Trần đề thăng, nhưng quan trọng nhất vẫn là phải để Câu Trần nhất mạch tự mình nỗ lực.

Kẻ đã lên Phong Thần Bảng thì gia tăng tinh tiến đạo hạnh, kẻ chưa lên Phong Thần Bảng thì phải nỗ lực tu hành, đề thăng tu vi.

Tóm lại, chỉ cần là có thể đề thăng thực lực, bất kể biện pháp gì đều có thể. "Thiên Đế yên tâm, thần sẽ an bài tốt hết thảy." Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy gật đầu nói, hắn hiểu ý của Hạo Thiên, cũng biết nên làm như thế nào.

Thấy thế, Hạo Thiên hài lòng gật đầu, sau đó phất tay ra hiệu Thái Bạch Kim Tinh lui xuống an bài.

Thái Bạch Kim Tinh chắp tay, liền chậm rãi lui xuống.

Hạo Thiên nhìn thoáng qua tình huống Thiên Đình và Hồng Hoang, thân hình khẽ động, rời khỏi Lăng Tiêu Điện.

Một đoạn thời gian tiếp theo, hắn cần hảo hảo củng cố tu vi của mình, sau đó nhìn xem tình huống hậu tục rồi hãy nói.

Thời gian vội vã, chớp mắt trôi qua, lặng lẽ đã là hơn ba cái Đa Nguyên Hội trôi đi.

Trong Hồng Hoang, Vu tộc và Long tộc những năm gần đây liên tục phát triển.

Vu tộc sau một đoạn thời gian trầm tịch, hơn một Đa Nguyên Hội gần đây đã bắt đầu dần dần khuếch trương.

Không quá cao điệu, từng bước một, ổn trát ổn đả, đề thăng thực lực, chính là tính toán hiện tại của Vu tộc.

Cục thế Hồng Hoang hiện tại, dĩ nhiên không phải là Hồng Hoang ngày xưa.

Thực lực Vu tộc tuy rằng cường hãn, còn có trận pháp, nhưng đó là lăng giá trên Long tộc cùng các tiên thiên chủng tộc khác.

Ở trên Vu tộc bọn họ, còn có Nhân tộc - đệ nhất chủng tộc như vậy.

Cho nên Vu tộc những năm gần đây vẫn luôn khá là điệu thấp, trình độ khuếch trương cũng không bằng một phần vạn ngày xưa.

Bất quá đối với cục thế Hồng Hoang hiện tại mà nói, Vu tộc khuếch trương vẫn là không nhỏ, cũng khiến cho không ít tiên thiên chủng tộc chú ý.

Tuy nhiên bọn họ cũng không có ý kiến, thực lực Vu tộc bày ra đó.

Trước đây còn xóa sổ Yêu tộc, không đem toàn bộ khu vực chưởng khống trong tay là không có khả năng, lúc này cũng chỉ là nhìn Vu tộc khuếch trương mà thôi.

Mà ở một bên khác, sự phát triển của Long tộc tự nhiên cũng không chậm.

Lần này còn triệu hồi Long tộc từ Thiên Đình về bổ sung, sức mạnh càng thêm cường đại, trình độ đối ngoại khuếch trương cũng có sở đề thăng.

Bất quá Long tộc cũng biết tình huống lúc này, khi khuếch trương đều tránh đi những nơi Nhân tộc tụ tập.

Tuy rằng sẽ giảm đi không ít khu vực, nhưng đây cũng là chuyện không còn cách nào.

Thực lực Nhân tộc quá cường hãn, Long tộc hiện tại còn không muốn cùng Nhân tộc có mâu thuẫn và giao phong gì.

Nếu như vào thời khắc quan trọng này mà cùng Nhân tộc dấy lên chiến hỏa, bị vị kia xóa sổ, thì kế hoạch ức vạn năm nay của Long tộc coi như thật sự uổng phí.

Cho nên, dù khu vực có giảm đi, cũng chỉ có thể tạm thời như thế.

Lại nhìn về phía các thế lực khác.

Ngoại trừ Nhân Giáo ra, Xiển - Tiệt hai giáo, Tây Phương Giáo, khí vận đều có sở đề thăng.

Địa Phủ sau khi có nơi chốn, khí vận càng là tăng trưởng không ít.

Về phần những thế lực nhị lưu khác như Địa Tiên Phủ thì vẫn như thế, ổn bộ đề thăng.

Mà đỉnh phong của thế lực nhị lưu - Thiên Đình, trong những năm này tăng trưởng có thể nói là không nhỏ.

Hiện tại trong Thiên Đình tuy không có Long tộc tồn tại, nhưng khí vận và công đức hành vân bố vũ những năm nay đều nằm trong tay Thiên Đình.

Dưới sự phản bổ này, lại có không ít tồn tại được lợi.

Cộng thêm lần này còn có khí vận từ các giới vực khác phản bổ, Thiên Đình những năm này có thể nói là đề thăng không ít thực lực.

Lấy tình huống hiện tại của Thiên Đình, chỉ còn thiếu một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là có thể tễ thân vào hàng ngũ thế lực nhất lưu, trở thành một trong số ít những thế lực nhất lưu trong Hồng Hoang.

Uy vọng của Thiên Đình cũng sẽ đề thăng vô số, hấp nạp thêm càng nhiều tu sĩ.

Điểm này, những năm gần đây Hạo Thiên vẫn luôn không buông tha, vẫn luôn nỗ lực vì chuyện này.

Tuy rằng còn chưa tấn thăng, nhưng đạo hạnh lại có sở tinh tiến, đối với việc này, hắn cũng khá là hài lòng.

Trong Hồng Hoang, không cần phát triển thế nào mà khí vận vẫn có thể luôn luôn đề thăng, phỏng chừng cũng chỉ có Nhân Giáo.

Thái Thượng chấp chưởng bốn thành khí vận Nhân tộc.

Nhân tộc phát triển, Nhân tộc đề thăng, khí vận Nhân Giáo sẽ đề thăng.

Chỉ cần Nhân tộc không diệt, thì sẽ không ảnh hưởng đến Nhân Giáo; cho dù Nhân tộc diệt, Nhân Giáo cũng có thể tồn tại.

Dù sao Nhân Giáo hiện tại đã không chỉ là giáo phái của Nhân tộc, từ khoảnh khắc Nhân Đạo hoàn thành, Nhân Giáo đã có thể hiểu là "Chúng Sinh Chi Giáo".

Dưới Nhân Đạo, chúng sinh đều nằm trong đó.

Chỉ cần chúng sinh đề thăng, chúng sinh phát triển, Nhân Đạo liền sẽ đề thăng, Nhân Giáo liền sẽ đề thăng.

Chương 450

Chỉ có điều, Nhân tộc là ứng với vị trí "Nhân" trong "Tam Tài", cho nên mới ban cho cái tên "Nhân tộc".

Vì vậy, đây cũng là một mắt xích quan trọng nhất trong Nhân Đạo, cho nên Nhân tộc khí vận đề thăng là một điểm cực kỳ quan trọng đối với việc đề thăng khí vận Nhân Giáo.

Nhưng bất kể như thế nào, Nhân Giáo lúc này đều không cần làm thêm cái gì, khí vận vẫn sẽ cuồn cuộn không ngừng hội tụ, đề thăng lên.

Chỉ cần chúng sinh đề thăng phát triển, Nhân tộc đề thăng phát triển, vậy đối với Nhân Giáo mà nói là đủ rồi.

Đương nhiên, Thái Thượng nhiều lần đề thăng hoàn thiện Nhân Đạo, phản bổ cho vô số sinh linh, đây cũng là cơ hội để bọn họ có thể nhanh chóng đề thăng, cũng là nguyên do Nhân Đạo có thể tương đối nhanh chóng đề thăng hoàn thiện, nếu không thì cũng không nhanh như vậy.

Đến hiện tại, Thái Thượng dĩ nhiên không cần làm thêm cái gì, thỉnh thoảng tham ngộ Nhân Đạo, hoàn thiện Nhân Đạo là được rồi.

Những chuyện khác, hắn vẫn luôn làm việc của chính mình, tỷ như hiện tại. ...

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Kim quang tràn ngập nơi này, tựa như đang ở trong một đại dương màu vàng.

Cỗ khí tức Âm Dương đại đạo nồng đậm đến cực hạn cùng khí tức Âm Chi Đại Đạo và Thời Không Chi Đạo dung hợp lại với nhau.

Bản nguyên của Thái Cực Đồ, bản nguyên của Hỗn Độn Chung, trong thời gian hơn ba cái Đa Nguyên Hội này, dĩ nhiên đã hoàn thành khoảng chín thành.

Hai kiện chí bảo vốn dĩ đồng tông đồng nguyên, dung hợp lại cũng không tính là quá khó, cộng thêm còn có Thái Thượng - vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên này hiệp trợ, tốc độ tự nhiên không chậm được.

Ba cái Đa Nguyên Hội hoàn thành đến chín thành, đảo cũng là bình thường. "Xích!" Thái Thượng trong tay khẽ động, Thí Thần Thương lập tức xuất hiện trong tay hắn.

Thương minh vang vọng, sát cơ tung hoành, xé rách đại dương màu vàng, phủ lên nơi này một màu huyết hồng, hiển đến cực kỳ yêu diễm. "Ông!" Thái Thượng vẫy tay một cái, có không ít cấm chế và phù lục lạc ấn của Âm Chi Đại Đạo cùng Thời Không Đại Đạo từ trong Hỗn Độn Chung xuất hiện trong tay hắn.

Những thứ này đều là Thái Thượng bóc tách ra từ Hỗn Độn Chung, đảo cũng có thể dùng trên Thí Thần Thương.

Tuy rằng về phẩm cấp không thể giống như Thái Cực Đồ đạt đến tình trạng cao hơn, nhưng về uy lực công kích thì có thể đề thăng vài phần.

Dù sao phụ đới một chút âm ba công kích, một chút thời không công kích, vẫn là có thể đề thăng hiệu quả.

Cho nên, Thái Thượng liền đem nó bóc tách xuống, lạc ấn, triện khắc vào trong Thí Thần Thương.

Đây cũng là một việc tốn thời gian, bất quá hiện tại mà nói, Thái Thượng cũng không vội, một bên lạc ấn, triện khắc những cấm chế và đại đạo pháp tắc phù lục này, một bên khác thì không ngừng thôi

động Thái Cực Đồ nhanh chóng dung hợp bản nguyên.

Trong Thái Cực Đồ hiện tại uẩn hàm một chút phá diệt chi ý, đây cũng là kết quả của việc dung hợp hai kiện Khai Thiên Chí Bảo.

Đối với kết quả như vậy, Thái Thượng cũng không ngạc nhiên, như vậy cũng tốt, ít nhiều có thể làm cho công kích đề thăng thêm vài phần.

Trong lòng hắn ý niệm chợt lóe, sau đó liền chuyên tâm làm hai việc này. ...

Thời gian nhoáng lên, liền lại là một cái Đa Nguyên Hội trôi qua. "Xích!" Thí Thần Thương trong tay Thái Thượng bùng phát ra một cỗ sát ý lẫm liệt đến cực hạn, huyết quang che lấp thiên địa, mai táng quá khứ và tương lai.

Trong tiếng thương minh kia, không còn là như ngày xưa nữa, Thái Thượng cảm giác được mùi vị tiếng chuông của Hỗn Độn Chung.

Đó là thanh âm mang theo âm ba công kích, mang theo thời không công kích, lúc này đều đã thể hiện ra trong tiếng thương minh của Thí Thần Thương.

Thái Thượng tùy ý đâm ra một thương, hư không trước người không ngừng băng tháp, đoạn tuyệt quá khứ tương lai, hết thảy đều quy về Hỗn Độn chi địa.

Hỗn độn chi khí, Địa Thủy Phong Hỏa tập kích mà xuống, nhưng lại yên diệt dưới sát cơ, mai táng trong hư vô.

Thái Thượng khẽ gật đầu, khá là hài lòng.

Tuy rằng chỉ là một kích tùy ý, nhưng hắn đã thấy được trong đó uẩn hàm một chút ý tứ của Thời Không Chi Đạo, có thể làm cho đối thủ thêm một chút phiền toái.

Điều này đối với hắn mà nói cũng là một chuyện tốt.

Thái Thượng cười cười, đem Thí Thần Thương trong tay thu lại.

Kết quả lần này, hắn vẫn khá là hài lòng.

Làm xong hết thảy, ánh mắt Thái Thượng chuyển đến trên Thái Cực Đồ.

Lúc này bản nguyên dung hợp dĩ nhiên đã hoàn thành, cự ly tấn thăng cũng chỉ còn kém bước cuối cùng, mà bước này, chính là ngay tại lúc này. ... "Oanh long long!!!" Toàn bộ Thái Cực Đồ trong lúc vận chuyển bùng phát ra từng trận âm thanh nổ vang, Âm Dương nhị khí nồng đậm đến cực hạn ngưng tụ lại.

Song ngư âm dương trong đồ án Thái Cực lúc này không ngừng lưu chuyển, những khí tức Đại Đạo hạo hãn kia di mạn ra.

Theo sự vận chuyển của song ngư, Âm Dương chi lực lúc này giảo sát hết thảy, trong cỗ Âm Dương chi lực kia mang theo phá diệt chi ý, phá diệt tất cả, yên diệt tất cả.

Thái Thượng nhìn tình huống của Thái Cực Đồ lúc này, trong lòng thập phần hài lòng.

Cấm chế trong Thái Cực Đồ lúc này diễn sinh đến trình độ Hỗn Độn Linh Bảo, đây đối với Thái Cực Đồ mà nói là một sự đề thăng cực lớn. "Hảo một kiện Hỗn Độn Linh Bảo!" Thái Thượng trong miệng tán thưởng nói.

Thái Cực Đồ với tư cách là Hỗn Độn Linh Bảo, Âm Dương pháp tắc uẩn hàm trong đó dĩ nhiên đã đạt đến cực hạn, thi triển ra uy lực tự nhiên không cần phải nói.

Ngoại trừ việc đó ra, sau lần tấn thăng này, trong Thái Cực Đồ còn uẩn hàm phá diệt chi ý của Khai Thiên Thần Phủ, cỗ phá diệt chi ý này mới là chỗ khiến Thái Thượng kinh ngạc.

Bất quá như vậy cũng tốt, điều này cũng cực đại đề thăng uy lực của Thái Cực Đồ.

Lần này Thí Thần Thương và Thái Cực Đồ đều đã nhận được đề thăng, điều này đối với thực lực tổng thể của Thái Thượng mà nói đều là đề thăng không ít.

Tuy rằng đẳng cấp của Thí Thần Thương không bằng Thái Cực Đồ, nhưng Thí Thần Thương dù sao cũng là sát phạt chi khí, công kích trong đó cũng là thứ mà Thái Cực Đồ không cụ bị.

Cứ như vậy hỗ trợ lẫn nhau, liền có thể đạt được hiệu quả không tưởng được. "Hô!" Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một chút, tay vung lên, một cỗ Cửu Thiên Cương Phong tịch quyển mà qua, đem Âm Dương nhị khí cùng Đại Đạo khí tức lúc này khu tán ra. "Ông!" Đồ án Thái Cực chậm rãi xoay tròn, song ngư âm dương lưu chuyển, hắc bạch quang mang lấp lóe ánh chiếu. "Hỗn độn hữu loạn, Âm Dương quy nhất!" Thái Thượng trong tay kết lên thủ ấn huyền ảo tối nghĩa, đánh vào trong đồ án Thái Cực Âm Dương. "Bành!" Đồ án Thái Cực bỗng nhiên rơi xuống, hai bộ phận của Thái Cực Đồ lần nữa chồng lên nhau.

Lúc này tịch quyển ra một cỗ khí tức khủng bố, lan đến vô số khu vực Thời Không Trường Hà, Vận Mệnh Trường Hà, dẫn tới vô số tồn tại chấn kinh.

Chương 451

Đây mới là khí tức của Hỗn Độn Linh Bảo.

Thái Thượng cảm thụ một phen, trên gương mặt đạm nhiên lộ ra một nụ cười. ...

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Hưu!" Thái Thượng vẫy tay một cái, ngay sau đó liền thấy Thái Cực Đồ hóa thành một đạo kim quang, sau đó từ từ thu nhỏ lại, chỉ còn cỡ một thước, rơi vào trong tay hắn.

Thái Thượng đôi mắt thanh triệt thấy đáy, ánh mắt cẩn thận đánh giá trên Thái Cực Đồ.

Âm Dương pháp tắc và cấm chế uẩn hàm trong đó lúc này đều hiện lên diễn hóa trong mắt hắn, đem sự huyền diệu trong đó triển hiện tại trong mắt Thái Thượng.

Hồi lâu sau, Thái Thượng khẽ gật đầu, trong tay khẽ động, đem Thái Cực Đồ thu lại.

Làm xong hết thảy, ánh mắt của hắn chuyển đến trong Hồng Hoang. ... "Long tộc, Thiên Đình, kết quả như vậy, đảo cũng là sớm có thể dự kiến..." Tình huống giữa Long tộc và Thiên Đình, ban đầu cũng chỉ là các thủ sở nhu (mạnh ai lấy thứ mình cần) mà thôi.

Đến tình trạng hiện tại, Thiên Đình phát triển lên, tự nhiên là muốn đem chỗ tốt thu hồi lại.

Long tộc trọng hiện Hồng Hoang, tự nhiên là cần bộ phận sức mạnh này để phát triển.

Cho nên nói, tình huống lúc này kỳ thực Thái Thượng đã sớm có thể dự kiến.

Trong lòng ý niệm hiện lên, ánh mắt Thái Thượng chuyển đến trong Long tộc.

Một chớp mắt sau, đôi mắt hắn hơi híp lại: "Xem ra, tộc trưởng của Viễn Cổ Tam Tộc đều chưa chân chính vẫn lạc.

Hơn nữa, ngày về cũng sẽ không còn xa..." Khí tức của Long Vương, Thái Thượng vẫn còn nhớ rõ.

Tuy rằng rất yếu ớt, nhưng lấy tu vi của Thái Thượng lúc này, tự nhiên là có thể phát giác được.

Tuy rằng chưa trở về, nhưng đã đang dần dần thức tỉnh, ngày trở về dĩ nhiên không xa.

Mà Long Vương như thế, hai vị tộc trưởng Viễn Cổ khác tự nhiên cũng là tình huống như vậy, thời gian trở về phỏng chừng không xa.

Viễn Cổ Tam Tộc nếu không phải trở về trong tay tộc trưởng Tam tộc, thì Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc liệu có trọng hiện Hồng Hoang hay không, điều này rất khó nói.

Những năm gần đây, Kỳ Lân nhất tộc và Phượng tộc đều lấy thân phận Thụy thú xuất hiện, so với Long tộc còn điệu thấp hơn.

Tuy nói tốc độ hóa giải nhân quả nghiệp lực của bọn họ không bằng Long tộc, nhưng cũng chỉ chậm hơn một đoạn thời gian mà thôi.

Đợi đến ngày hai vị tộc trưởng trở về, nói không chừng nhân quả nghiệp lực của hai tộc liền vừa vặn hóa giải.

Đến lúc đó, Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc liệu có trọng hiện Hồng Hoang hay không, vậy thì rất khó nói.

Bất quá việc này đảo cũng không cần nghĩ quá nhiều, dù sao cũng ảnh hưởng không được chính mình.

Về phần Nhân tộc, thực lực cũng có bảo đảm.

Các phương thế lực khác thực lực đều không yếu.

Về phần các tiên thiên chủng tộc khác, bất quá là cục thế sẽ thay đổi mà thôi.

Những thứ này, không cần chính mình đi để ý quá nhiều.

Trong lòng suy nghĩ một chút, ánh mắt Thái Thượng chuyển đến bên ngoài Hỗn Độn, quán xuyên qua khu vực Thời Không Trường Hà vô tận, rơi vào trong Địa Tinh.

Tinh cầu có kích thước không bằng Tiểu Thiên thế giới này, sự phát triển như hôm nay đảo là càng phát ra hoàn thiện và đề thăng.

Đối với việc này, Thái Thượng vẫn là khá vui mừng, cũng không uổng phí việc bọn họ ngày xưa truyền đạo.

Thái Thượng nhìn một phen, lúc này mới thu hồi ánh mắt, bắt đầu tham ngộ Đại đạo. ...

Mà cùng lúc đó, tại phương Đông trong Hồng Hoang Địa Tiên Giới.

Có một đạo thân ảnh từ Địa Tinh phi thăng mà đến, chính là Trường Mi Đạo Nhân của Địa Tinh ngày xưa.

Tuy nói lấy cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn hiện tại của hắn, đủ để đi từ nơi khác tới, nhưng dùng phi thăng thông đạo của Thái Thượng, rốt cuộc là thuận tiện hơn rất nhiều. "Rốt cục, trọng hồi Hồng Hoang bản nguyên chi địa rồi..." Trường Mi Đạo Nhân nhìn thế giới này, trong lòng khá là cảm khái nói.

Ngày xưa hắn cũng là tu sĩ của Hồng Hoang bản nguyên thế giới, tuy rằng khi đó cảnh giới của hắn bất quá chỉ là Kim Tiên, cũng tránh được một kiếp, cơ duyên phúc khí đều không ít.

Nếu không thì phía sau cũng sẽ không nhận được đạo thống truyền

thừa của Thái Thượng, càng là bái tại dưới trướng Nhân Giáo.

Tuy rằng chỉ là ký danh đệ tử, nhưng hắn đã cực kỳ vui vẻ.

Lần này có thể phi thăng mà đến, đã là cảm tạ lão sư tu hành công pháp. "Vẫn là trước tiên đi Thủ Dương Sơn bái sư rồi hãy nói..." Trong lòng Trường Mi suy nghĩ một chút, thầm nói một tiếng.

Ngày xưa cũng không tính là chân chính bái sư, lần này từ Địa Tinh phi thăng đến Hồng Hoang bản nguyên chi giới, tự nhiên là phải đi Thủ Dương Sơn chính thức bái sư trước.

Về phần những cái khác, ngày sau hãy nói.

Nghĩ xong, Trường Mi Đạo Nhân liền lập tức động thân, hướng về phía Đông mà đến.

Là tu sĩ Hồng Hoang ngày xưa, hắn tự nhiên biết Vô Cực sơn mạch ở đâu.

Tuy rằng lộ trình khá xa, nhưng lấy trình độ Đại La Kim Tiên viên mãn hiện tại của hắn, tốn hơn ngàn năm thời gian cũng đủ để đến Thủ Dương Sơn.

Khoảng thời gian này cũng tốt để thích ứng một chút Địa Tiên Giới đã bao năm không ở. ...

Thời gian nhoáng lên, liền là mấy trăm năm lặng lẽ trôi đi.

Trường Mi Đạo Nhân vẫn luôn đi về phía Đông.

Những năm này, tại khu vực này đảo là có vài phần danh khí.

Có không ít sinh linh và tu sĩ đều nhận ra vị này, người tự xưng là Huyền Môn chính tông - Trường Mi Đạo Nhân.

Tuy rằng không ít tồn tại đoán già đoán non xem lời hắn nói rốt cuộc là thật hay giả, nhưng một thân tu vi của hắn lại là Đại La Kim Tiên viên mãn hàng thật giá thật.

Thêm vào đó, bốn chữ "Huyền Môn chính tông" này cũng không thể nói loạn.

Chương 452

Nếu không phải thật, nói ra những lời này sợ là sẽ chiêu thiên khiển.

Nhưng Trường Mi Đạo Nhân lại không có bất kỳ sự tình gì, xem ra hẳn là có chuyện này.

Chỉ là không biết Trường Mi Đạo Nhân rốt cuộc bái tại môn hạ vị nào.

Trường Mi Đạo Nhân đối với những sự tình này đều không để ý tới, tiếp tục đi về phía Đông.

Lại đi thêm năm trăm năm, hắn rốt cục đã nhìn thấy Vô Cực sơn mạch.

Thần sắc vui vẻ, tốc độ của Trường Mi Đạo Nhân càng nhanh hơn. ...

Lại một trăm năm sau, Trường Mi Đạo Nhân rốt cục đã tới trong Vô Cực sơn mạch.

Hắn không có chút nào dừng lại, trực tiếp hướng về Thủ Dương Sơn mà đến.

Hồi lâu sau, mới đến được đỉnh Thủ Dương Sơn, nhìn thấy tòa cung điện mà chính mình vẫn luôn muốn gặp - Thái Thanh Cung.

Trường Mi Đạo Nhân thần sắc hân hoan, lập tức đi tới trước cửa cung, trực tiếp quỳ bái nói: "Đệ tử Trường Mi, nay từ Địa Tinh phi thăng mà đến, cầu kiến lão sư!" "Vào đi!" Trường Mi Đạo Nhân bái ba cái xong, chỉ nghe được một đạo tiếng vang trầm thấp, sau đó liền thấy cửa cung dày nặng chậm rãi mở ra.

Thấy thế, Trường Mi Đạo Nhân thần sắc vui vẻ, lập tức đứng

dậy, đi vào. ...

Trong Vô Cực Điện.

Trường Mi Đạo Nhân đi vào trong đại điện rộng lớn, nhìn thấy ở trung ương, ngồi trên cửu trọng vân đài chính là Thái Thượng.

Hắn lập tức đi tới dưới trướng Thái Thượng, bái nói: "Đệ tử Trường Mi, bái kiến lão sư!" Nghe vậy, Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn hắn, khẽ gật đầu nói: "Có thể tu hành đến Đại La viên mãn, đảo cũng là tạo hóa của ngươi.

Ngươi đã nhập môn hạ Nhân Giáo ta, từ nay về sau, liền tại nơi này tu hành đi..." "Đệ tử cẩn tuân ý của lão sư!" Trường Mi Đạo Nhân trong lòng vui vẻ, như vậy chính mình tấn thăng Chuẩn Thánh liền có hy vọng rồi.

Cảnh giới này đã vây khốn hắn không ít thời gian, hắn tin tưởng tại nơi này của lão sư liền có thể tấn thăng. "Huyền Đô!" Thái Thượng nhàn nhạt mở miệng nói.

Không bao lâu, đã thấy Huyền Đô từ thiên điện một bên đi tới, hành lễ nói: "Lão sư!" "Trường Mi là ký danh đệ tử của Nhân Giáo ta, ngày sau liền đi theo con tu hành..." Thái Thượng nhìn hắn nói. "Đệ tử minh bạch!" Huyền Đô đáp. "Huyền Đô là nhị đệ tử thân truyền của Nhân Giáo ta, ngươi liền theo nó tu hành." Thái Thượng nhìn về phía Trường Mi Đạo Nhân. "Vâng, cẩn tuân ý của sư tôn." Trường Mi Đạo Nhân gật đầu bái nói, sau đó đối với Huyền Đô hành lễ: "Kiến quá Nhị sư huynh!" Huyền Đô cười cười, đối với Trường Mi Đạo Nhân nói: "Sư đệ đi theo ta đi!" Nói xong, hắn hành lễ với Thái Thượng một cái, liền xoay người rời đi.

Trường Mi Đạo Nhân thấy thế cũng hành lễ một cái, sau đó đứng dậy đi theo Huyền Đô.

Thái Thượng nhìn Trường Mi Đạo Nhân đi theo Huyền Đô tu hành, khẽ gật đầu, thu hồi ánh mắt.

Trong tay tinh tế thôi toán một phen, trong mắt một vệt tinh mang chợt lóe lên, sau đó liền thu hồi bàn tay, lần nữa nhắm hai mắt lại.

Việc Trường Mi đạo nhân nhường cho Huyền Đô đi dạy bảo, Thái Thượng vẫn vô cùng an tâm.

Tu vi của Huyền Đô, tuy rằng hiện tại không cách nào tấn thăng đến cảnh giới kia, nhưng đạo hạnh của hắn lại vô cùng cao thâm.

Có thể nói, Huyền Đô hiện tại tịnh không kém hơn so với Tam Thi của loại Thánh Nhân như Chuẩn Đề là bao, khoảng cách đến tầng kia cũng chỉ kém một cái khế cơ, một cái cơ duyên mà thôi.

Điểm này liền khác biệt với Tam Thi của Thánh Nhân.

Tam Thi bị cục hạn tại đó, muốn tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cơ bản là không có khả năng.

Nhưng Huyền Đô thì không giống vậy, thứ hắn thiếu chỉ là một cái khế cơ, một cái cơ duyên, chỉ xem điểm này khi nào thì đến.

Trong lòng ý niệm hiện lên, Thái Thượng lại chuyên tâm tham ngộ đại đạo.

Thời gian trong nháy mắt, lại là mấy vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Kể từ lần trước sau khi Trường Mi đạo nhân phi thăng đến Hồng Hoang bản nguyên chi địa, trong Địa Tinh, những tu sĩ, sinh linh tu hành có thành tựu kia cũng lục tục từ trong phi thăng thông đạo phi thăng đến Hồng Hoang bản nguyên chi địa.

Bởi vì mấy vị khác chỉ là đơn thuần truyền xuống đạo thống, không giống như Trường Mi đạo nhân có thể trở thành ký danh đệ tử, đám người Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ đều

không làm như vậy, chỉ là đơn thuần truyền xuống đạo thống mà thôi.

Những tu sĩ phi thăng mà đến này, sau khi tới Hồng Hoang bản nguyên chi địa, có thể tự mình tìm kiếm mấy vị ngày xưa truyền đạo thống kia, xem thử có thể bái nhập môn hạ hay không.

Nếu là một số kẻ định tự mình tu hành, liền làm một tiêu dao tán tu.

Những thứ này đều là tạo hóa riêng của bọn hắn.

Những năm gần đây, những tu sĩ Địa Tinh phi thăng mà đến này đều đang tự mình lựa chọn, tu hành.

Bên ngoài Vô Cực sơn mạch, ức vạn dặm. "Ông!" Một đạo lam tử sắc quang trụ từ trên chín tầng trời quán xuyên mà xuống, lưu lại trên mặt đất một cái đồ án đại đạo huyền ảo.

Đợi quang mang tán đi, lưu lại tám đạo thân ảnh trên đồ án đại đạo.

Tám đạo thân ảnh này nãi là hậu khởi chi tú sinh ra trong những năm gần đây tại Địa Tinh, tuy rằng tu vi hiện nay cao nhất bất quá chỉ là Thái Ất chi cảnh, nhưng ở Địa Tinh cũng là có không ít danh tiếng.

Bọn hắn phân biệt là: Hán Chung Ly, Thiết Quải Lý, Trương Quả Lão, Hà Tiên Cô, Lam Thải Hòa, Lữ Động Tân, Hàn Tương Tử, Tào Quốc Cữu.

Tại Địa Tinh, bởi vì tám người là một thể, danh khí cũng là do tám người cùng nhau tạo nên, cho nên mới có danh tiếng như thế, người ở Địa Tinh gọi tám người bọn hắn là Bát Tiên.

Danh hiệu Bát Tiên tại Địa Tinh xác thực cũng không nhỏ.

Mà đến tu vi Kim Tiên tới Thái Ất Kim Tiên như bọn hắn, muốn từ Địa Tinh đi tới Bản nguyên chi địa, mượn nhờ phi thăng thông đạo

ngược lại cũng không khó.

Còn về phần sau khi phi thăng sẽ ở tại khu vực nào, liền rất khó nói. "Đại ca, lại không biết ngã đẳng sau khi tới Hồng Hoang là đang ở khu vực nào?" Trương Quả Lão đứng hàng thứ ba nhíu mày, mở miệng hỏi.

Tình thế trong Hồng Hoang phức tạp, Thiên Đình, Vu tộc, Nhân tộc, Địa Tiên Phủ, Địa Phủ, Tam Thanh, Tây Phương Giáo, Long tộc các loại thế lực, còn có không ít chủng tộc tiên thiên khác, triệu triệu ức sinh linh.

Nếu khu vực phi thăng không tốt, lại là cực kỳ dễ dàng xảy ra chuyện, dù sao tu vi cao nhất của bọn hắn cũng chính là Lữ Động Tân đứng hàng thứ sáu với tu vi Thái Ất Kim Tiên.

Còn những người khác cơ bản đều là Kim Tiên tu vi, tại Địa Tinh còn coi là tạm được, nhưng tại Hồng Hoang lại là cực kỳ nhỏ yếu. "Nơi này?" Hán Chung Ly thần sắc nghiêm lại, ánh mắt quét qua một chút, vừa muốn mở miệng thì lúc này trong lòng bọn hắn không hẹn mà cùng hiện lên hai chữ.

Nhân Giáo!

Tám người liếc nhau, trước mắt sáng lên quang mang, trên mặt cũng hiện ra vẻ vui mừng.

Bọn hắn vốn là người của Nhân tộc, tuy rằng tu vi không cao nhưng từ Địa Tinh phi thăng mà đến, vốn là muốn đi tới Nhân tộc Thánh địa, dù sao ngày xưa Nhân Tổ, Nhân Hoàng cũng có truyền xuống đạo thống, bọn hắn trở về Nhân tộc tự nhiên không có gì không thể.

Chương 453

Nhưng không nghĩ tới chính là, khu vực bọn hắn đang đứng lúc này cư nhiên là nơi ở của Nhân Giáo. "Chư vị, ngã đẳng hiện tại đang ở phụ cận Nhân Giáo, sao không đi tới Nhân Giáo sở tại, bái nhập môn hạ Giáo chủ?" Hán Chung Ly nhìn bọn hắn, mỉm cười nói. "Lại không biết, Giáo chủ có nguyện ý thu chúng ta hay không?" Hà Tiên Cô tú mi hơi nhíu, mở miệng nói. "Không thử một chút sao biết được, Giáo chủ ngày xưa cũng tại Địa Tinh truyền xuống đạo thống, ngã đẳng tới đây, cho dù không thể bái nhập môn hạ Giáo chủ, cũng có thể tham bái Giáo chủ một phen." Lữ Động Tân cười nói.

Nghe vậy, mọi người cảm thấy có lý, gật đầu, sau đó nhao nhao động thân, hướng về phía Vô Cực sơn mạch mà đến.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Trong một thời khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt thâm thúy lướt qua điểm điểm tinh mang, hoảng nhược chu thiên tinh thần đại hải thâm trầm.

Sau đó ánh mắt chuyển một cái, nhìn về một phương vị. "Bát Tiên sao?!" Thái Thượng trong lòng trầm ngâm, tám vị này là hậu khởi chi tú trong Nhân tộc ở Địa Tinh, ngược lại cũng có chút danh tiếng.

Về phần bọn hắn muốn tới bái sư, thân truyền đệ tử tuy rằng không có khả năng, nhưng ký danh đệ tử vẫn là có thể, dù sao hắn và Bát Tiên còn có mấy phần duyên phận. "Cũng được!" Thái Thượng khẽ cười một tiếng, tay vung lên, một cỗ đại đạo chi lực hạo hãn tịch quyển mà ra, toàn tức thời không chuyển đổi, đám người Bát Tiên đã xuất hiện bên ngoài Thái Thanh Cung.

Nhìn trong nháy mắt đã biến ảo khu vực, Bát Tiên toàn bộ ngẩn

người tại chỗ.

Nhìn cung điện hùng vĩ không thể diễn tả kia, cùng với cỗ đại đạo uy áp hạo hãn đủ để áp sập thiên địa, bọn hắn không cần nghĩ cũng biết mình đã tới nơi nào, là ai ra tay.

Nơi này nãi là đạo tràng của Giáo chủ, Thái Thanh Cung, mà người vừa mới ra tay cũng chính là Giáo chủ.

Hồi lâu sau, Bát Tiên hồi thần lại, liếc nhau, đều từ đối phương nhìn thấy vẻ vui mừng. "Vào đi!" Cung môn hậu trọng chậm rãi mở ra, một cỗ khí thế khó diễn tả bằng lời đang chậm rãi lan tràn.

Thấy thế, Bát Tiên cất bước, đi vào trong Thái Thanh Cung.

Trong Vô Cực Điện.

Bát Tiên đi tới trên đại điện, nhìn thấy ở trung ương, trên cửu trọng vân đài có một vị đạo nhân thân mặc đạo bào màu điện thanh đang đoan tọa.

Tuy rằng không cảm nhận được khí tức của hắn, nhưng lại có một loại cảm giác trước mặt hắn thiên địa đều ảm đạm thất sắc.

Bọn hắn trong lòng rõ ràng, vị này chính là Nhân Giáo Giáo chủ, Thái Thanh Thái Thượng.

Bát Tiên thần sắc hoảng sợ, không dám chút nào chậm trễ, trực tiếp đi tới tòa hạ Thái Thượng, quỳ bái nói: "Tham kiến Giáo chủ!" Nghe vậy, Thái Thượng nhìn Bát Tiên dưới tòa, tay vung lên nâng bọn hắn dậy, vuốt cằm nói: "Đi đến bước này ngược lại cũng không tệ." "Ngã đẳng hoảng sợ!" "Trong lòng các ngươi suy nghĩ, bản giáo cũng đáp ứng, bất quá các ngươi cùng bản giáo trực tiếp không có sư đồ duyên phận, liền tạm thời làm Nhân Giáo ký danh đệ tử đi." Thái Thượng nhìn bọn hắn, thản nhạt mở miệng nói.

Nghe vậy, Bát Tiên thần sắc vui vẻ, có thể nhập môn hạ Giáo chủ

đã là vạn hạnh rồi, ký danh hay không ký danh ngược lại không sao cả. "Huyền Đô!" Thái Thượng mở miệng nói. "Lão sư!" Thoại âm rơi xuống, liền thấy hư không chấn động, Huyền Đô xuất hiện tại tòa hạ, lập tức bái nói. "Đây là Bát Tiên từ Địa Tinh phi thăng mà đến, ngày sau do ngươi dạy bảo bọn hắn tu hành.

Đây là Nhị sư huynh của các ngươi, Huyền Đô..." Thái Thượng nhìn Huyền Đô vừa đến, sau đó lại nhìn đám người Bát Tiên, thản nhiên nói. "Đệ tử cẩn tuân ý chỉ của lão sư!" Huyền Đô bái nói. "Tạ ơn lão sư!" Bát Tiên nói. "Gặp qua Nhị sư huynh!" Bát Tiên hướng về phía Huyền Đô hành lễ. "Các sư đệ, đi theo ta!" Huyền Đô cười cười, sau khi hướng về phía Thái Thượng hành lễ liền xoay người rời đi.

Thấy thế, Bát Tiên cũng hành lễ xong liền đi theo Huyền Đô.

Thái Thượng nhìn thoáng qua, ánh mắt chuyển một cái, rơi vào trong Hồng Hoang.

Những năm gần đây, sinh linh, tu sĩ từ Địa Tinh lục tục phi thăng mà đến ngược lại cũng khả quan, tuy rằng đại bộ phận tu vi tại Hồng Hoang không tính là gì, nhưng có thể trở lại nơi này cũng coi là cơ duyên của bọn hắn.

Những năm này, chân chính nhập vào Nhân Giáo huy hạ cũng chính là Bát Tiên.

Trường Mi đạo nhân ngày xưa chính là đệ tử ký danh môn hạ Thái Thượng, cho nên tịnh không tính tại liệt, cũng chính là Bát Tiên lần này được xem là loại đệ tử này.

Về phần ngày sau ai còn có thể trở thành Nhân Giáo ký danh đệ tử, vậy thì phải xem cơ duyên tạo hóa của bản thân bọn hắn.

Trong lòng suy nghĩ một chút, Thái Thượng thu hồi ánh mắt, sau đó lần nữa nhắm hai mắt lại. ...

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, Đâu Suất Cung.

Thái Thượng Lão Quân ánh mắt chậm rãi quét qua Đông Cực Thanh Hoa Đại Đế Thanh Minh, Nam Cực Trường Sinh Đại Đế Nam Cực Tiên Ông cùng với Bắc Cực Tử Vi Đại Đế Triệu Công Minh ba người, đối với sự tăng lên tu vi của ba người trong những năm gần đây ngược lại cũng có chút hài lòng.

Những năm này, đan đạo của Thái Thượng Lão Quân có không ít tăng lên, cũng luyện chế một ít đan dược mà cho dù là tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh đều có hiệu quả.

Đương nhiên, thứ đó không thể vì bọn hắn tăng lên bao nhiêu.

Dù sao tại cảnh giới này, quan trọng nhất vẫn là phải dựa vào lĩnh ngộ pháp tắc của bản thân, điểm này cần dựa vào chính mình, Thái Thượng Lão Quân cũng không giúp được bọn hắn, chỉ là một ít đan dược tăng lên pháp lực tu vi bản thân mà thôi.

Những thứ này chỉ là một cái trợ lực.

Bất quá tuy là một cái trợ lực, nhưng phối hợp với sự tham ngộ của bọn hắn những năm gần đây, tu vi lúc này đều tăng lên không ít.

Trong Tam Ngự, Thanh Minh tu vi cao nhất, sớm đã là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, Nam Cực Tiên Ông bất quá là Chuẩn Thánh sơ kỳ, Triệu Công Minh tu vi cao hơn chút, cũng có cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ.

Giai đoạn trước bọn hắn ở Thiên Đình nhận được sự chiếu cố của Thái Thượng Lão Quân, cho nên tu vi tăng lên ngược lại so với không ít sư huynh đệ trong sư môn phải nhanh hơn nhiều.

Bất quá đến tình trạng này, liền phải xem tư chất và ngộ tính của bản thân bọn hắn.

Nếu không cách nào tiến thêm, sợ là cũng chỉ đến thế mà thôi.

"Ông!" Một thời khắc nào đó, Tam Ngự Đại Đế chậm rãi mở hai mắt, trên mặt thoáng qua một tia vui mừng. "Đa tạ Cung chủ..." Ba vị Đại Đế hành lễ nói, lần này cũng là có Thái Thượng Lão Quân hiệp trợ mới có thể tăng lên không ít, lúc này cũng là cảm tạ hắn. "Không cần đa lễ, tăng lên bao nhiêu đều là dựa vào ngộ tính của các ngươi, điểm này ta cũng không cách nào giúp các ngươi..." Thái Thượng Lão Quân nói.

Nghe vậy, ba người liếc nhau, ngược lại cũng không nói gì, trong lòng ghi nhớ là được. "Thời gian tiếp theo các ngươi liền phải hảo hảo tu hành, ta dự định rời đi một đoạn thời gian..." Thái Thượng Lão Quân nhìn bọn hắn nói.

Nghe vậy, ba vị Đại Đế mi đầu hơi nhíu, nhưng cũng không có mở miệng, những chuyện này không phải bọn hắn có thể hỏi. "Thanh Minh, chuyện của Đâu Suất Cung ngươi hãy chiếu khán nhiều hơn..." Ánh mắt Thái Thượng Lão Quân nhìn về phía Thanh Minh, chậm rãi mở miệng nói.

Chương 454

"Cung chủ yên tâm, Thanh Minh tự nhiên sẽ toàn lực chiếu khán, sẽ không để Đâu Suất Cung xảy ra bất kỳ vấn đề gì..." Thanh Minh trọng trọng gật đầu nói.

Thái Thượng Lão Quân khẽ gật đầu, đối với Thanh Minh nói: "Tên đệ tử kia lần này cũng theo ta cùng nhau đi thôi!" Nghe vậy, Thanh Minh nhìn hắn, không có mở miệng, chỉ gật đầu.

Thấy thế, Thái Thượng Lão Quân đứng dậy đi ra ngoài điện, sau đó không biết từ đâu gọi tới một vị đệ tử, rồi hướng về phía Hồng Hoang mà đi.

Thanh Hoa Đại Đế, Tử Vi Đại Đế, Trường Sinh Đại Đế ba người đứng dậy, hướng về phương hướng Thái Thượng Lão Quân rời đi khom người hành lễ.

Sau đó ba người giao lưu một chút chuyện tiếp theo, Tam Ngự liền riêng phần mình rời đi.

Nhiệm vụ tiếp theo của Tam Ngự cũng không nhỏ, bọn hắn cũng đến lúc tiếp tục an bài.

Dù sao Trung Ương nhất mạch, Câu Trần nhất mạch những năm này đều có sự tăng lên, tự nhiên là phải tiếp tục phát triển bản thân.

Cũng may thực lực bọn hắn lần này tăng lên không ít, tiếp theo chính là tăng lên nhất mạch của mình.

Điểm này trong lòng bọn hắn rõ ràng phải làm như thế nào, từ hiện tại bắt đầu liền sẽ thực thi. ...

Lấy tu vi như hiện nay của Thái Thượng Lão Quân, tốc độ tự nhiên là nhanh đến cực hạn, cho dù hắn mang theo một vị tu sĩ cũng là

như thế.

Vị tu sĩ này là chiêu lãm từ trong Hồng Hoang đến Đông Cực nhất mạch.

Nhưng điểm khiến Thái Thượng Lão Quân kinh ngạc nhất chính là, vị tán tu này có ngộ tính trên phương diện tu hành công pháp Tây Phương Giáo, cho dù đặt tại Tây Phương Giáo thì đó cũng là tồn tại cấp bậc như Dược Sư, Di Lặc.

Tuy rằng hiện tại tu vi không tính là cao, mới bước vào Đại La Kim Tiên chi cảnh, nhưng nếu thật sự muốn thi triển kế hoạch, Thái Thượng Lão Quân có biện pháp để hắn tăng tu vi lên.

Cho dù là Chuẩn Thánh viên mãn hắn cũng cảm thấy có thể, đương nhiên việc đó cần Bản tôn ra tay mới được.

Trừ cái đó ra, hắn tăng lên tới Chuẩn Thánh viên mãn, tu vi cả đời cũng chỉ đến thế mà thôi.

Bất quá những thứ này tạm thời không phải chuyện hắn cân nhắc. "Hưu!" Quang mang xẹt qua thiên địa, ngay sau đó hàng lâm trên Thủ Dương Sơn.

Nhìn cung môn mở rộng, Thái Thượng Lão Quân không có chút dừng lại, đi thẳng vào trong Thái Thanh Cung. ...

Trong Vô Cực Điện.

Lúc này chỉ có một chiếc bàn, hai cái bồ đoàn, một cái ngồi Thái Thượng, một cái ngồi Thái Thượng Lão Quân.

Về phần vị tán tu mà Thái Thượng Lão Quân mang tới kia, chỉ là ở tại một thiên điện bắt đầu tu hành công pháp Tây Phương Giáo.

Đây cũng là kế hoạch của hắn, mà vị tu sĩ này cũng minh bạch, ghi nhớ mỗi một bước của kế hoạch, hiện tại chính là bước đầu tiên, hắn

cũng sẽ dụng tâm. "Ngươi đã quyết định chuyện này?" Thái Thượng nhìn hắn, thản nhạt mở miệng hỏi. "Hạt giống như thế, nếu không đem kế hoạch này thực thi, chẳng phải là lãng phí sao?

Huống hồ việc này đối với hắn mà nói cũng là một cái cơ duyên, nếu ở trong Đông Cực nhất mạch thì không có cơ duyên như vậy..." Thái Thượng Lão Quân nghe vậy, cười cười nói.

Nói xong, Thái Thượng Lão Quân cầm lấy chén trà, khẽ nhấp một ngụm.

Nghe vậy, Thái Thượng trong lòng trầm ngâm một lát, sau đó vuốt cằm nói: "Đã như vậy, việc này liền giao cho ngươi đi làm..." "Yên tâm!" Thái Thượng Lão Quân cười nói. "Về phần chuyện tiếp theo của ngươi, có nắm chắc không?" Thái Thượng nhướng mày nhìn hắn, mở miệng hỏi.

Đại thế sắp nổi lên, Thái Thượng Lão Quân không muốn bỏ lỡ, cho nên muốn mượn nhờ đại thế, nhất cử trùng kích Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đương nhiên, có thành công hay không liền phải xem cơ duyên tạo hóa của bản thân hắn. ...

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Muốn nói nắm chắc như Thái Thượng nói, trong lòng Thái Thượng Lão Quân cũng không dám nói trăm phần trăm nắm chắc.

Nhưng muốn trùng kích Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đại thế này xác thực là một cơ duyên không tệ, nếu có thể nắm bắt được thì mặc kệ thành công hay không đều sẽ mạnh hơn hiện tại.

Cho nên nói, cho dù bỏ qua vấn đề thành công hay không, đại thế này Thái Thượng Lão Quân đều không muốn bỏ lỡ.

Về phần tu sĩ kia bất quá chỉ là một kế hoạch phụ đới mà thôi,

ngược lại cũng không tính là đại sự gì, chuyện của bản thân hắn mới là đại sự. "Tuy không dám nói có tất thành nắm chắc, nhưng sáu thành trở lên nắm chắc vẫn phải có..." Thái Thượng Lão Quân trong lòng trầm ngâm một lát sau, ngẩng đầu nhìn Thái Thượng, mở miệng nói.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đây chính là một cảnh giới cực kỳ khó khăn.

Không thấy trong Hồng Hoang có bao nhiêu đại thần thông giả bị vây chết tại Chuẩn Thánh viên mãn không được tiến thêm, từ đó liền có thể nhìn ra sự khó khăn của cảnh giới này.

Thái Thượng Lão Quân có thể có sáu thành trở lên nắm chắc, đây đã là không thấp.

Phải biết muốn thành công trùng kích cảnh giới này, nếu có một nửa nắm chắc liền đã là khá hiếm có, xác suất thành công cũng là không thấp.

Sáu thành trở lên, nắm chắc như vậy là đủ để đẩy Thái Thượng Lão Quân lên cảnh giới kia, điểm này Thái Thượng trong lòng vẫn tin tưởng.

Thái Thượng Lão Quân tu vi cảnh giới lúc này đã vô hạn tiếp cận với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh, bất quá là bởi vì thiếu hụt khế cơ bộ nhập cảnh giới này, cho nên mới một mực không thể tấn thăng.

Đã lần này có đại thế như vậy nổi lên, hắn tự nhiên là phải nắm bắt.

Thái Thượng vốn còn đang suy nghĩ làm sao mượn nhờ đại thế sắp đến này để đạt được chỗ tốt tối đa hóa, lại không nghĩ tới Thái Thượng Lão Quân liền đến.

Hắn nếu có thể tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, kia chính

là chỗ tốt lớn nhất, Thái Thượng cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Về phần những cái khác, hắn cũng có tính toán, mà điểm này Thái Thượng Lão Quân trong lòng cũng phỏng đoán được mấy phần. "Bản tôn có định để Huyền Đô cũng tham dự vào hay không?" Thái Thượng Lão Quân trầm ngâm một lát, nhìn Thái Thượng, mở miệng hỏi.

Tu vi đạo hạnh của Huyền Đô tuy rằng kém hơn hắn không ít, nhưng Huyền Đô dù sao cũng đắm chìm tại cảnh giới này không ít tuế nguyệt.

Nếu có đại thế tương trợ, cũng không phải không có khả năng tấn thăng, dù sao cảnh giới này chính là chú trọng một cái cơ duyên.

Cảnh giới đều ở nơi này, cơ duyên vừa đến, nước chảy thành sông liền có thể bộ nhập Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh.

Một đường sinh cơ này, chúng sinh đều có cơ hội, nếu Huyền Đô nắm chắc, cũng không phải không có khả năng tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Huyền Đô nếu muốn tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh, đây xác thực là cơ hội của hắn..." Thái Thượng nhìn hắn, vuốt cằm nói, "Bất quá việc này tạm thời không cần, phía sau ta sẽ an bài..." Nghe vậy, Thái Thượng Lão Quân gật đầu, việc này có Thái Thượng an bài hắn tự nhiên là yên tâm, hắn cũng tin tưởng Thái Thượng có tính toán của riêng mình, sẽ đem hết thảy chỗ tốt tối đa hóa. "Nếu ngươi đã quyết định, vậy tức khắc liền động thân đi, ta đưa ngươi vào trong luân hồi..." Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một chút, đối với Thái Thượng Lão Quân nói.

Thái Thượng Lão Quân nghe xong gật đầu, khí tức trên thân lập tức ba động, chấn đắc hư không không ngừng vặn vẹo.

Chương 455

"Ông!" Một khắc sau, liền thấy quanh thân Thái Thượng Lão Quân hiện lên vô số đạo tơ mỏng, đem thân thể hắn chia cắt thành vô số khối. "Bành!" Một đạo cường quang hiện lên, nương theo một tiếng vang nhỏ, sau đó liền thấy thân thể Thái Thượng Lão Quân hóa thành năng lượng, toàn bộ dung nhập vào trong chân linh.

Thấy thế, Thái Thượng thần sắc nghiêm lại, quang hoa trong tay lưu chuyển, đại đạo chi lực hạo hãn bao bọc lấy chân linh Thái Thượng Lão Quân, đem hết thảy nhu hợp cùng một chỗ, đạt tới một tình trạng viên mãn.

Làm xong hết thảy những thứ này, hắn khẽ gật đầu, sau đó đứng dậy đi tới thiên điện.

Tên tán tu kia biết hiểu ý của Thái Thượng, lập tức tự giải bản thân, chỉ lưu lại nguyên thần.

Thấy thế, Thái Thượng ra tay hiệp trợ một phen, để tu vi ngày sau của hắn có thể viễn siêu tình trạng hiện tại, cũng có thể hoàn thành kế hoạch tốt hơn.

Làm xong những thứ này, Thái Thượng liền trực tiếp rời khỏi Thái Thanh Cung.

Một bước đạp ra, thời không chuyển đổi, một giây sau liền đi tới trong Địa Phủ.

Thái Thượng không có chút dừng lại, lập tức đi tới Chúng Sinh Luân Hồi Bàn, đích thân mở ra Luân Hồi Bàn, đem chân linh của Thái Thượng Lão Quân đưa vào trong luân hồi.

Về phần tên tán tu kia cũng bị Thái Thượng đưa vào luân hồi.

Làm xong hết thảy, hắn mới dừng lại, sau đó thân hình khẽ động, đi tới bên ngoài Bình Tâm Điện.

Sớm tại lúc Thái Thượng đi tới nơi này, Hậu Thổ liền đã biết hiểu.

Bất quá nàng tịnh không ngăn cản, nàng chỉ là có chút hiếu kỳ, Thái Thượng lần này đưa đi luân hồi lại sẽ là ai?

Lần trước, nàng cùng Nữ Oa đích thân tới tiễn đưa chính là Phục Hy ngày xưa, thân phận không bình thường, bọn hắn đến đây ngược lại cũng hợp lý.

Mà lần này thì sao?

Lại là vị nào?

Có thể để Thái Thượng đích thân tới đưa đi luân hồi?

Nàng nghĩ mãi không rõ. "Đạo hữu lần này tu vi ngược lại tinh tiến không ít, Minh Đạo hoàn thiện cũng tiến triển không ít..." Thái Thượng đi tới bên ngoài Bình Tâm Điện, nhìn thấy Hậu Thổ, mỉm cười nói. "Đạo huynh!" Hậu Thổ chắp tay nói.

Nàng dừng một chút, mở miệng hỏi: "Đạo huynh lần này lại là đưa vị nào đi tới luân hồi, lại cần ngươi đích thân ra tay?" "Thiên cơ hỗn độn, việc này ngược lại không tiện cáo tri đạo hữu.

Bất quá đại thế hàng lâm, hết thảy lại đều sẽ không giống nhau..." Thái Thượng nhìn nàng, mỉm cười nói.

Nghe vậy, nụ cười của Hậu Thổ cứng lại.

Đại thế, có thể được Thái Thượng nói là đại thế, vậy việc này phi đồng tiểu khả.

Khả năng lại sẽ là tình huống như Tam Hoàng Ngũ Đế ngày xưa. "Nếu Vu tộc ta nhập luân hồi, liệu có tình huống khác biệt hay

không?" Hậu Thổ trong lòng thầm nói một tiếng. "Có thành hay không, liền xem Vu tộc tự mình cơ duyên tạo hóa..." Thái Thượng nhìn nàng cười cười, sau đó mở miệng nói.

Hậu Thổ vẻ mặt hơi kinh ngạc, Thái Thượng cư nhiên nhìn thấu suy nghĩ trong lòng nàng, bất quá hắn nói như vậy, ngược lại là có chút cơ hội a! "Đa tạ đạo huynh!" Hậu Thổ chắp tay nói.

Minh Đạo hoàn thiện đến trình độ như hôm nay, đủ để nàng đưa Vu tộc chân linh đi luân hồi.

Vốn là nàng không có ý định này, nhưng Thái Thượng hiện tại nói như vậy, trong lòng nàng liền có tính toán.

Lại kết hợp câu nói phía sau của Thái Thượng, nàng đâu còn đạo lý không đi làm.

Thái Thượng cười cười, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Hậu Thổ nhìn phương hướng Thái Thượng rời đi, lại nhìn Chúng Sinh Luân Hồi Bàn, trong đôi mắt đẹp quang hoa lưu chuyển.

Hồi lâu sau, nàng động thân, hướng về phía một phương hướng nào đó của Địa Phủ mà đi.

Mà tại một nơi nào đó ở Địa Phủ, Minh Hà đang trấn thủ A Tu La Đạo lúc này nhìn về phía Chúng Sinh Luân Hồi Bàn, trong lòng có mấy phần cảm ứng, tựa hồ có chuyện gì đó khác biệt sắp sửa xuất hiện, cùng mình có chút cơ duyên. "Hoặc là, là cái cơ duyên..." Minh Hà ánh mắt thâm thúy, gắt gao nhìn chằm chằm Chúng Sinh Luân Hồi Bàn, hồi lâu sau mới khẽ nhả một câu.

Thoại âm rơi xuống liền không còn tiếng động. ...

Thái Thượng sau khi rời khỏi Chúng Sinh Luân Hồi và Địa Phủ lại không lập tức trở về Thủ Dương Sơn, mà trước tiên đi tới Bích Du Cung cùng Thông Thiên thương nghị một phen, sau đó lại động thân đi

Ngọc Hư Cung một chuyến.

Đợi hết thảy sự tình giải quyết xong, hắn mới trở về Thủ Dương Sơn.

Thời gian nhoáng một cái, lại là hơn mười vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Các phương thế lực trong Hồng Hoang, các chủng tộc tiên thiên cùng với triệu triệu ức sinh linh trong hơn mười vạn năm này đều có sự tăng lên.

Phát triển nhanh chóng nhất chính là Thiên Đình, Vu tộc và Long tộc ba phương thế lực này.

Thời cơ hiện tại xác thực là cơ hội tốt để bọn hắn phát triển, bọn hắn cũng tự nhiên sẽ không bỏ qua, riêng phần mình đều đang hảo hảo tráng đại bản thân, khoách trương khu vực chưởng khống của mình.

Về phần những chủng tộc tiên thiên khác tuy rằng phát triển không bằng bọn hắn, nhưng những năm này hoặc nhiều hoặc ít vẫn là tăng lên một ít.

Dù sao trong những chủng tộc tiên thiên này còn có Vạn tộc ngày xưa, cùng với những chủng tộc có mấy phần tình cảm chân thành những năm gần đây, cũng coi là đứng vững gót chân tại Hồng Hoang.

Cho dù thực lực không bằng Long tộc, không bằng Vu tộc, nhưng tại Hồng Hoang vẫn là có mấy phần thực lực.

Sự phát triển trong những năm này, thực lực bọn hắn cũng tăng lên không ít.

Tuy rằng ngẫu nhiên sẽ có chiến hỏa tranh đoạt tài nguyên phát sinh, nhưng đều là quy mô cực nhỏ, ngược lại không nổi lên sóng gió gì tại Hồng Hoang.

Tương đối mà nói, vẫn tính là bình tĩnh.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Lão sư, tiến triển của các sư đệ trong những năm này chính là như thế." Huyền Đô ngồi ở dưới tòa Thái Thượng, thần sắc cung kính hồi bẩm, đem tu vi tiến triển của các sư đệ những năm này cáo tri lão sư nhà mình.

Tuy nói lão sư nhà mình những năm này vẫn luôn làm chưởng quỹ phủi tay, sau khi truyền xuống pháp tu hành liền hầu như là hắn dạy bảo các sư đệ tu hành, nhưng hắn lần này cũng đạt đến bình cảnh tu vi liền cũng không thèm để ý.

Dù sao tu hành cũng không có tiến triển, còn không bằng dạy bảo các sư đệ tu hành.

Thái Thượng nghe vậy khẽ gật đầu.

Những năm này Thương Tùng, Trường Mi, Bát Tiên bọn hắn tiến triển vẫn là tương đối không chậm, sự dạy bảo của Huyền Đô Thái Thượng cũng có chút hài lòng.

Chương 456

"Nếu không có ngươi dạy bảo bọn hắn tu hành, bọn hắn sợ là khó mà tăng lên nhanh như vậy." Thái Thượng nhìn hắn mở miệng nói. "Lão sư quá lời, tư chất của các sư đệ tịnh không kém, lại có pháp tu hành của lão sư, tự nhiên là không chậm." Huyền Đô nghe vậy vội vàng mở miệng nói.

Thái Thượng gật đầu, ngược lại cũng không thâm cứu vấn đề này.

Hắn cơ bản đem những thứ cần dạy đều giao cho Huyền Đô, do Huyền Đô dạy bảo bọn hắn tu hành tự nhiên là thích hợp nhất.

Dù sao tu vi ngày xưa của bọn hắn tịnh không cao, nếu còn cần Thái Thượng đích thân ra tay dạy bảo, vậy đệ tử Huyền Đô này liền có vẻ không có tác dụng.

Cho dù Trường Mi, Thương Tùng, Bát Tiên bọn hắn hiện tại tu vi cao hơn chút, nhưng y nguyên còn chưa dùng tới Thái Thượng đi dạy bảo, Thanh Huyền cũng đều có thể, dù sao tu vi bày ở đó.

Đương nhiên, đến hiện tại, những đệ tử này đã có thể tự hành tu hành, tham ngộ đại đạo, ngược lại cũng không cần Huyền Đô lại đi dạy bảo bọn hắn tu hành. "Huyền Đô, ngươi gần đây có cảm ngộ được khế cơ, tấn thăng có hi vọng hay không?" Trong lòng ý niệm hiện lên, Thái Thượng nhìn Huyền Đô, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Huyền Đô thần sắc tiên thị nhất chinh, lập tức bái nói: "Đệ tử lần này tịnh chưa cảm thấy khế cơ, tu vi vây ở cảnh này đã lâu, nhưng đến nay vẫn chưa chạm đến ngưỡng cửa chứng đạo." Huyền Đô vây ở cảnh này đã có mấy ngàn vạn năm lâu, tuy nói đạo hạnh vẫn luôn gia thâm, cho dù là ác thi của Chuẩn Đề hiện tại cũng không nhất định là đối thủ của Huyền Đô, nhưng hắn đến cùng vẫn là

Chuẩn Thánh viên mãn mà thôi, bước này không có bước qua, cho dù đạo hạnh tinh thâm cũng không cách nào so sánh.

Nhưng quan trọng hiện tại chính là Huyền Đô còn chưa chạm đến cái ngưỡng cửa kia, muốn bước qua y nguyên là thiên nan vạn nan, đây cũng là nguyên nhân vì sao vây chết không ít đại thần thông giả.

Huyền Đô tự nhiên là muốn tấn thăng đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng chính mình còn chưa chạm đến cái ngưỡng cửa kia, hắn cũng là không có cách nào. "Đại thế sắp nổi, đây sẽ là cơ hội của một số tồn tại, cũng là cơ hội của ngươi.

Phân thân vi sư đã nhập trong luân hồi, chờ đợi đại thế lai lâm, nhất cử trùng kích Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngươi, cũng có thể." Thái Thượng thần sắc túc nhiên nhìn Huyền Đô, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Huyền Đô thần sắc chấn kinh nhìn hắn, hồi lâu nói không ra lời.

Đại thế sắp nổi?!

Phân thân lão sư đã nhập luân hồi?!

Cái nào cũng là sự tình khiến hắn chấn kinh không thôi.

Quan trọng còn là trong đó còn có cơ hội của mình, chính mình cũng có thể mượn nhờ đại thế trùng kích Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh. "Đệ tử cũng là muốn nhập luân hồi, chờ đợi đại thế lai lâm, nhất cử chứng đạo sao?" Huyền Đô chấn kinh qua đi, mở miệng hỏi. "Chính là như thế, ngươi có nguyện ý?" Thái Thượng gật đầu nói.

Nghe vậy, Huyền Đô trong lòng tinh tế bàn toán, hồi lâu sau, hắn nhìn Thái Thượng, ánh mắt kiên định nói: "Đệ tử nguyện ý!" Đã có cơ hội chứng đạo thì vẫn là phải nắm bắt, hắn tin tưởng lão sư nhà mình

trên điểm này định nhiên sẽ chiếu cố đến hắn, hắn vẫn là có chút yên tâm. "Tốt!" Thái Thượng gật đầu, sau đó vươn ra một ngón tay điểm tại mi tâm Huyền Đô, trên đầu ngón tay quang hoa lưu chuyển, đại đạo chi lực hạo hãn lần nữa du tẩu trong thân thể một vòng, sau đó khỏa hiệp lấy sức mạnh của Huyền Đô, thân thể của hắn toàn bộ hóa thành sức mạnh dung nhập vào trong nguyên thần.

Làm xong hết thảy, Thái Thượng thu hồi ngón tay, nhìn nguyên thần Huyền Đô lúc này, sau đó một chỉ điểm hướng hư không bên người. "Bành!" Hư không lập tức phá toái, lúc này không ngừng diễn hóa, cấu kiến một cái thời không thông đạo, đối diện chính là Chúng Sinh Luân Hồi Bàn. "Dưới đại đạo, chúng sinh đều có một đường sinh cơ, đi thôi!" Thái Thượng nói một câu, sau đó tay vung lên, nguyên thần Huyền Đô trực tiếp bị hắn đưa vào trong Chúng Sinh Luân Hồi Bàn.

Làm xong hết thảy, hắn trong tay lần nữa vung lên, thời không thông đạo dần dần khôi phục lại, sau đó thu tay, tiếp tục nhắm mắt tham ngộ.

Cùng lúc đó, Chúng Sinh Luân Hồi, trong Địa Phủ.

Hậu Thổ trước đó không rõ người Thái Thượng đưa tới là ai, nhưng hiện tại vị này nàng lại nhìn rõ ràng.

Đó là Huyền Đô, Thái Thanh Cung nhị đệ tử, cũng là thân truyền nhị đệ tử của Thái Thượng.

Hắn lần này cũng là nguyên thần tiến vào trong luân hồi, lại phối hợp lời Thái Thượng nói trước đó, nàng trong lòng chấn động.

Đại thế sắp nổi!

Hậu Thổ cảm thấy chính mình cũng nên hảo hảo an bài một phen, nói không chừng Địa Phủ, hoặc là nói Vu tộc cũng có thể có thu hoạch

không tưởng được.

Trong lòng nghĩ, Hậu Thổ liền bắt đầu một phen an bài cùng kế hoạch mới.

Mà trong luân hồi A Tu La Đạo, Minh Hà cũng biết được việc này, kết hợp cảm giác của mình trước đó, hắn càng thêm khẳng định luân hồi này sẽ mang đến cho mình không ít chỗ tốt.

Cho nên trong lòng hắn cũng có một cái ý tưởng, dự định thực thi.

Chúng sinh luân hồi, A Tu La đạo.

Trong Huyết Minh Cung. "Huyền Đô thân là nhị đệ tử của Nhân Giáo, lần này lại cam tâm tình nguyện để nguyên thần nhập luân hồi, hơn nữa trước đó còn cảm ứng được một tia cơ duyên, nói không chừng, Lão tổ lần này cũng có cơ hội chứng đạo." Trong lòng Minh Hà ý niệm xoay chuyển, thầm nghĩ một tiếng.

Chuyện như vậy, hắn đã không phải lần đầu tiên nhìn thấy, mà là đã từng chứng kiến trên người hai vị kia.

Vị thứ nhất, Phục Hy năm xưa, sau khi luân hồi đã trở thành Nhân Tộc Thiên Hoàng, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, là đệ nhị cao thủ trong Nhân tộc.

Vị thứ hai, Hồng Vân năm xưa, sau khi luân hồi trở thành tổ của Nhân Tộc Tứ Tổ, tuy rằng chưa chứng đạo, nhưng một thân tu vi thập phần khủng bố, cho dù là chính mình hiện tại cũng không dám nói thắng được hắn.

Sự luân hồi của bọn họ, bất kể có chứng đạo hay không, tu vi đều được nâng cao không ít, chuyện này đã được ấn chứng.

Lại nhìn Huyền Đô hiện tại, đây chẳng phải là tình hình năm xưa tái hiện hay sao?

Lần này lại còn là thân truyền đệ tử của Thái Thượng Đạo Tôn, với thủ đoạn của vị kia, nếu không có lợi ích to lớn, ngài sẽ để đệ tử của mình đưa nguyên thần vào chốn luân hồi sao?

Nếu Huyền Đô đã tiến vào trong luân hồi, vậy chứng tỏ chuyện này tuyệt đối còn bất phàm hơn so với suy nghĩ trong lòng hắn. "Xem ra, Lão tổ cũng phải để Ác thi của mình tiến vào trong luân hồi, tìm hiểu ngọn ngành một phen." Minh Hà suy nghĩ một lát, huyết quang trong mắt lóe lên, trầm giọng mở miệng nói.

Sau đó tay hắn vung lên, Ác thi đã dung hợp thiện ác thi xuất hiện trước mặt, hắn điểm một chỉ vào mi tâm, lột bỏ chấp niệm chứng đạo từ trong cơ thể, trực tiếp dung nhập vào trong Ác thi.

Đây là Ác thi thừa tải chấp niệm của chính hắn.

Chứng đạo đã trở thành chấp niệm của hắn, lần này đi cũng là vì chấp niệm.

Sau khi đánh chấp niệm vào trong Ác thi, hắn lại phân ra một phần nguyên thần, dung nhập vào đó.

Sắc mặt Minh Hà lúc này càng thêm thảm bạch, khí tức cũng có vài phần hạ xuống.

Nhưng nếu đã là vì chuyện chứng đạo, hắn liền cảm thấy tất cả đều đáng giá.

Chỉ cần lần này Ác thi có thể tìm được cơ hội chứng đạo, như vậy chấp niệm và nguyên thần bỏ ra đều xứng đáng. "Chuyện tiếp theo phải làm phiền ngươi rồi, cần phải tìm kiếm cho tốt cơ hội chứng đạo." Minh Hà thần sắc ngưng trọng, nhìn Ác thi nói. "Bản tôn yên tâm, vì chấp niệm, ta tự đương toàn lực!" Ác thi nghe vậy, lập tức gật đầu nói.

Minh Hà khẽ vuốt cằm, sau đó phất phất tay.

Chương 457

Trong nháy mắt tiếp theo, Ác thi dung nhập vào trong nguyên thần, mang theo chấp niệm của Minh Hà, hóa thành một đạo huyết quang, trực tiếp độn về phía Chúng Sinh Luân Hồi Bàn.

Không bao lâu sau, hắn liền đi tới Chúng Sinh Luân Hồi Bàn, trực tiếp độn nhập vào trong đó, đi vãng sinh luân hồi.

Hậu Thổ đối với chuyện như vậy tự nhiên là rõ ràng, nhưng nàng cũng không để ý tới, lúc này nàng càng thêm ấn chứng chuyện kia, cũng đang trong quá trình chuẩn bị.

Minh Hà hướng về phía Bình Tâm Điện, khom người chắp tay thật sâu, sau đó xoay người tiến vào trong nội điện, tiếp tục tu hành khôi phục.

Hậu Thổ nhìn thoáng qua, liền không để ý nữa. ...

Nhân Tộc Thánh Địa, trong Nhân Tổ Điện.

Đột nhiên, Toại Nhân mở hai mắt, trong đôi mắt thâm thúy quang mang chớp động, nhìn về phía luân hồi chúng sinh, mày khẽ nhíu lại. "Chẳng lẽ là ta cảm ứng sai?" Hiện tại hắn không nhìn thấy gì, nhưng vừa rồi, một luồng khí tức thoáng qua kia khiến hắn nhận ra một tia cảm giác quen thuộc, nhưng khi nhìn lại thì đã không còn gì nữa.

Suy nghĩ một lát, hắn tạm thời gạt bỏ những ý nghĩ này, ánh mắt chuyển đến trên người Nhân tộc. "Haiz!" Sau khi quan sát, Toại Nhân khẽ thở dài một tiếng.

Trong Nhân tộc lúc này loạn tượng tái khởi, đây hiển nhiên lại là dấu hiệu của triều đại thay đổi.

Nhưng vấn đề ở chỗ, loạn tượng hiện tại hắn căn bản không nhìn

thấy bất kỳ điểm cuối nào, hoặc là dấu hiệu kết thúc.

Điểm này mới là nguyên nhân khiến hắn thở dài.

Ý niệm trong lòng xoay chuyển, Toại Nhân chậm rãi đứng dậy, hắn cảm thấy chuyện này có cần thiết phải đi hỏi thăm Lão sư một phen, xem ngài quyết đoán như thế nào.

Hắn rời khỏi Thánh Địa, trực tiếp hướng về phía Thủ Dương Sơn mà đi.

Hồng Hoang, tại một khu vực nọ.

Toại Nhân đi trên đường cũng không quá nhanh, nếu không thì chỉ trong nháy mắt đã có thể tới Thủ Dương Sơn.

Hắn trừ việc nhìn xem tình huống Hồng Hoang lúc này, còn quan sát một số chuyện của Nhân tộc.

Nhân tộc trong Địa Tiên Giới thì Toại Nhân không lo lắng, Nhân tộc ở đó đều có tu vi tương đối cao, còn Nhân tộc bình thường cơ bản đều ở tại Nhân Gian Giới.

Mà triều đại Nhân tộc cũng nằm tại Nhân Gian Giới.

Lúc này, loạn tượng Nhân tộc chính là phát sinh tại Nhân Gian Giới.

Điều này cũng làm cho Toại Nhân có chút do dự, sức mạnh Thánh Địa rốt cuộc có nên ra tay nắn lại loạn tượng này cho ngay ngắn hay không.

Dù sao cứ loạn như vậy, đối với Nhân tộc mà nói cũng không phải chuyện tốt gì.

Tuy nói đều là ở Nhân Gian Giới, nhưng Nhân Gian Giới đối với Nhân tộc vẫn khá quan trọng.

Cho nên, Toại Nhân hiện tại mới đến hỏi thăm Thái Thượng xem

Thánh Địa có cần ra tay hay không.

Sau khi nhìn lướt qua Nhân tộc tại Địa Tiên Giới, thân hình Toại Nhân khẽ động, biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở trên Thủ Dương Sơn.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Đệ tử Toại Nhân, bái kiến Lão sư." Toại Nhân tiến vào điện, diện kiến Thái Thượng, hành lễ nói. "Không cần đa lễ!" Thái Thượng vung tay lên, đỡ hắn dậy. "Tạ Lão sư!" Toại Nhân sau khi đứng dậy, nhìn thoáng qua Thái Thanh Cung, có chút kinh ngạc hỏi: "Sư đệ lại đi du lịch trong Hồng Hoang rồi?" Đối với mấy vị ký danh sư đệ mới tấn thăng trong Thái Thanh Cung, Toại Nhân tự nhiên biết rõ, nhưng người hắn hỏi hiện tại lại là vị thân truyền sư đệ Huyền Đô. "Đại thế sắp khởi, Huyền Đô đã nhập luân hồi." Thái Thượng nhìn hắn, mở miệng nói.

Nghe vậy, sắc mặt Toại Nhân biến đổi.

Đại thế sắp khởi?!

Huyền Đô đã nhập luân hồi?

Vậy tia khí tức quen thuộc mình cảm ứng được trước đó trong luân hồi chính là Huyền Đô?

Trong lòng Toại Nhân đã có suy đoán, mở miệng hỏi: "Lão sư là định mượn nhờ sức mạnh đại thế, để sư đệ nhất cử trùng kích cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?" Cũng chỉ có tình huống như vậy, Toại Nhân cảm thấy Lão sư nhà mình mới có thể để sư đệ đi vào trong luân hồi. "Lần đại thế này đặc thù, không chỉ đơn giản là Huyền Đô nhập luân hồi, Thái Thượng Lão Quân cũng đã nhập luân hồi.

Ác thi của Minh Hà mang theo chấp niệm cũng nhập luân hồi.

Đây sẽ là một thời đại đặc biệt." Trên mặt Thái Thượng nổi lên một tia mỉm cười, nhìn Toại Nhân nói.

Nghe vậy, thần sắc Toại Nhân lần nữa biến đổi, cư nhiên lại có tình huống như vậy, đại thế này rốt cuộc có gì đặc thù?

Không chỉ Huyền Đô, còn có Thái Thượng Lão Quân thừa tải nguyên thần của Lão sư cũng nhập luân hồi, Ác thi của Minh Hà cũng nhập luân hồi.

Đại thế này e rằng còn khủng bố hơn so với suy nghĩ trong lòng hắn. "Lão sư, đại thế này, Nhân tộc ta có cần làm gì không?" Toại Nhân suy nghĩ hồi lâu, nếu đại thế này bất phàm như thế, vậy Nhân tộc có phải cũng có thể mưu hoạch một chút hay không.

Tuy nói Nhân tộc hiện tại là chủng tộc đệ nhất, thực lực cường hãn, nhưng thực lực thứ này tự nhiên là càng nhiều càng tốt, ai lại chê thực lực chứ?

Tại trong Hồng Hoang, xưa nay thực lực là tối tôn, tự nhiên phải không ngừng nâng cao.

Những năm này, Thiên Đình đang thăng tiến, Vu tộc đang thăng tiến, Long tộc đang thăng tiến, còn có các tiên thiên chủng tộc khác v.v..., bọn họ đều chưa từng buông lỏng, thực lực không ngừng tăng lên.

Tuy nói không có khả năng vượt qua Nhân tộc, nhưng bọn họ đều đang tiến bộ, Nhân tộc tự nhiên không thể lười biếng, nếu không thì làm sao bảo đảm vị trí chủng tộc đệ nhất?

Làm sao bảo đảm vị trí nhân vật chính của thiên địa?

Cho nên, thực lực vẫn phải tiếp tục nâng cao.

Nếu đại thế này đặc thù bất phàm như thế, có thể mang lại hiệu quả không thể tư nghị cho phân thân của Lão sư, cho sư đệ Huyền Đô, cho Minh Hà, vậy nếu Nhân tộc nhúng tay vào, tăng thêm vài vị cao thủ thì cũng là chuyện cực tốt.

Chuyện tốt như vậy Nhân tộc sao có thể từ chối?

Toại Nhân hiện tại hận không thể có thêm vài vị cao thủ Nhân tộc, như vậy đối với Nhân tộc sẽ có lợi ích không nhỏ.

Tuy rằng hắn không rõ thao tác cụ thể, nhưng Lão sư nhà mình rõ ràng, chỉ cần Lão sư nói Nhân tộc có thể nhúng tay vào, hắn sẽ lập tức an bài, dưới sự chỉ điểm của Lão sư mà làm thỏa đáng.

Nói xong, hắn nhìn Thái Thượng, chờ đợi sự chỉ thị. "Không cần, việc này Nhân tộc tự có chỗ tốt, không cần nhúng tay vào." Thái Thượng nghe vậy, nhìn hắn nhàn nhạt mở miệng.

Nghe vậy, Toại Nhân nhíu mày, cũng không hiểu ý của Lão sư.

Chương 458

Vì sao Nhân tộc không nhúng tay lại có thể nhận được chỗ tốt?

Trong Hồng Hoang này còn có chuyện tốt như vậy?

Trừ phi chuyện này có liên quan đến Nhân tộc thì mới có khả năng đó.

Chẳng lẽ?!

Trong lòng Toại Nhân lóe lên một ý niệm, thần sắc khiếp sợ nhìn Thái Thượng, hồi lâu không nói nên lời. "Không sai, chính như trong lòng ngươi suy nghĩ, đại thế lần này chính là phát sinh trong Nhân tộc.

Các tồn tại khác chỉ có thể mượn nhờ đại thế để thăng tiến, mà Nhân tộc chính là tổng lãm đại thế, cao thủ trong đó đều quy về Nhân Tộc Thánh Địa." Thái Thượng nhìn Toại Nhân, chậm rãi mở miệng, nói ra chuyện hắn chưa từng nói với người khác.

Nghe vậy, Toại Nhân ngẩn người tại chỗ, thần sắc chấn kinh nhìn Thái Thượng.

Đại thế này thật sự phát sinh trong Nhân tộc!

Có thể trợ giúp Thái Thượng Lão Quân, trợ giúp Huyền Đô chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tình huống đại thế này Toại Nhân không cần nghĩ cũng rõ ràng sự bất phàm của nó.

Trong đó còn có thể có thêm nhiều cao thủ Nhân tộc đản sinh, mà đến lúc đó những cao thủ Nhân tộc này đều quy về Thánh Địa, đây đối với Thánh Địa mà nói lại là một cơ hội bổ cường cực tốt.

Cái này quả thật là không tốn chút sức lực nào cũng có thể đạt được không ít cao thủ.

Như vậy hắn cũng yên tâm, không cần đi suy nghĩ chuyện trong đại thế, chỉ cần tĩnh quan kỳ biến là được.

Dù sao đến cuối cùng cao thủ đều thuộc về Thánh Địa, hắn cũng không cần quá mức lo lắng. "Đây xác thực là một đại thế cực tốt." Toại Nhân thầm nghĩ một tiếng, Nhân tộc lại cho hắn một kinh hỉ.

Trước đó có Tam Hoàng Lục Đế đại thế, sau đó Nhân Đạo biến động tăng thêm đến Bát Đế hiện tại, cùng với vài vị cao thủ Nhân tộc đặc thù như Cơ Xương, Đế Tân và Chu Công Đán.

Hiện tại lại có đại thế hưng khởi trong Nhân tộc, không ít cao thủ sắp sửa ra đời.

Nghĩ tới đây, Toại Nhân đều cảm thấy Nhân tộc lần này lại sắp hưng thịnh rồi.

Kỷ nguyên Nhân tộc lại sắp đến.

Bất quá suy nghĩ một chút, mục đích Toại Nhân đến đây lần này cùng vấn đề Nhân tộc đang gặp phải lại hiện lên trong lòng.

Hắn thu liễm thần sắc vui mừng, trở nên nghiêm nghị, nhìn Thái Thượng ngưng giọng hỏi: "Lão sư, trong Nhân Gian Giới, Chu triều sụp đổ, loạn tượng đã khởi, cục diện như thế có thể bất lợi cho Nhân tộc phát triển." "Triều đại thay đổi, chuyện này là khó tránh khỏi." Trong đôi mắt thâm thúy của Thái Thượng tinh mang chớp động, nhàn nhạt nói. "Nhưng mà, đệ tử tịnh không tính ra được triều đại sẽ kết thúc loạn tượng sau này, mà loạn tượng hiện tại lại bất lợi cho Nhân tộc, có cần đệ tử để Thánh Địa ra tay kết thúc loạn tượng, trả lại Nhân Gian Giới sự bình tĩnh hay không?" Toại Nhân nhíu mày hỏi.

Nếu hắn biết được sự kết thúc của loạn tượng và sự hưng khởi của triều đại mới, hắn xác thực không lo lắng.

Nhưng với cảnh giới Thánh Nhân trung kỳ đỉnh phong hiện tại của

hắn cũng không thể nhìn rõ tình huống sau này, điều này chứng tỏ loạn tượng còn không biết khi nào kết thúc, triều đại mới thống nhất Nhân tộc cũng không biết khi nào sẽ đến.

Điều này khác với tình huống ngày xưa.

Ngày xưa thông thường đều có một số tình huống có thể dự đoán được.

Nhưng hiện tại lại một điểm cũng không thể nhìn rõ, cho nên hắn mới do dự có nên để Thánh Địa ra tay, tự mình kết thúc loạn tượng này hay không. "Không cần, đây chính là thế hàng lâm của đại thế.

Đại thế hàng lâm, nhân gian loạn khởi, sẽ có không ít đại năng ra đời.

Nếu Thánh Địa nhúng tay việc này, ngược lại sẽ cản trở đại thế hàng lâm." Thái Thượng nhìn Toại Nhân nhàn nhạt nói.

Chu triều sụp đổ, nhân gian loạn tượng, đây vốn là thế đến của đại thế lần này, Thánh Địa tự nhiên không thể nhúng tay.

Vạn nhất đại thế súc thế không thành, như vậy kế hoạch coi như bị phá hỏng.

Đây đối với Thái Thượng Lão Quân, đối với Huyền Đô mà nói chính là một tổn thất cực lớn.

Cho nên nói thế nào Thái Thượng cũng sẽ không để Toại Nhân nhúng tay vào.

Toại Nhân trong lòng chuyển niệm suy nghĩ, cũng đoán được vài phần, cộng thêm Lão sư nói như vậy, với sự thông tuệ của hắn tự nhiên đã rõ ràng. "Đệ tử đã hiểu!" Toại Nhân chắp tay nói. "Lần này ngươi trở về liền có thể quan chú diễn biến của Nhân Gian Giới.

Trong đại thế lần này, không thiếu những kẻ tư chất thượng giai,

cũng là Nhân tộc đại năng sẽ trưởng thành sau này, nếu ngươi có người vừa mắt, tự có thể thu làm đồ đệ." Thái Thượng suy nghĩ một chút rồi nói với Toại Nhân. "Đệ tử đã biết." Toại Nhân nghe vậy cũng cảm thấy có lý, nếu vừa mắt thu làm đệ tử cũng không có vấn đề gì.

Thái Thượng khẽ gật đầu, phất phất tay, sau đó Toại Nhân liền chắp tay, đứng dậy rời đi.

Nhìn Toại Nhân rời đi, ánh mắt Thái Thượng rơi vào trong Nhân Gian Giới, trong tay bấm đốt tính toán, sau đó gật đầu, nhắm hai mắt lại tiếp tục tham ngộ. ...

Ba mươi ba tầng trời, Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên mặt lộ vẻ trầm tư, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay vịn, phát ra từng trận tiếng vang khẽ. "Thần Thái Bạch Kim Tinh, bái kiến Thiên Đế!" Không bao lâu sau, chỉ thấy một đạo thân ảnh từ ngoài điện đi vào, hành lễ với Hạo Thiên, chính là Thiên Đình Đại tổng quản - Thái Bạch Kim Tinh.

Nghe vậy, Hạo Thiên hồi thần, nhìn hắn nhàn nhạt nói: "Chuyện gì?" "Thiên Đế, vấn đề các giới vực khác đều đã đi vào quỹ đạo, những năm này đã đưa tới cho Thiên Đình không ít dòng máu mới, bổ sung một số vấn đề thiếu nhân thủ của Thiên Đình..." Thái Bạch Kim Tinh dừng một chút, tiếp tục nói, "Về phần chuyện của Địa Tinh, tuy rằng Thiên Đình ta không thể chưởng khống bao nhiêu ở trong đó, nhưng những năm này cũng có chỗ thăng tiến.

Trong đó không thiếu một số kẻ tư chất thượng giai, những năm này cũng mang đến cho Thiên Đình không ít sự bổ sung..." Địa Tinh tuy rằng khu vực không bằng một nửa Tiểu Thiên thế giới, nhưng sinh linh trong đó lại cực kỳ không tồi, có khả năng là do mức độ hoàn chỉnh của thế giới, là một Hồng Hoang thu nhỏ vô số lần, cho nên tình huống trong đó khá đặc thù.

Nếu không thì mấy vị kia cũng sẽ không lựa chọn truyền hạ đạo thống tại Địa Tinh.

Mà Thiên Đình phát triển những năm này tại Địa Tinh, hắn liền phát hiện ra sự bất phàm của nơi đó.

Khó trách mấy vị kia lại chọn nơi này, tuy rằng thế giới cực nhỏ, sinh linh không nhiều, nhưng các phương diện của sinh linh đều là thượng giai.

Cho dù đặt tại bản nguyên chi địa của Hồng Hoang cũng coi như không tệ.

Sự phát triển của Thiên Đình xác thực thiếu hụt nhân thủ.

Chuyện Phong Thần tuy rằng đã bù đắp không ít, nhưng hiện tại lúc này khác lúc kia, vấn đề nhân thủ vẫn khan hiếm, luôn cần bổ sung.

Những giới vực bên ngoài Hồng Hoang cũng đã giúp giải tỏa không ít, bất quá tu sĩ sinh linh ở các giới vực khác về tư chất và tu vi vẫn không bằng tu sĩ sinh linh từ Địa Tinh đi ra.

Cho nên những năm nay, trong số tu sĩ giới vực bổ sung vào Thiên Đình, tu sĩ Địa Tinh tương đối chiếm cứ vị trí cao hơn.

Cho nên nói, chuyện trong Địa Tinh Thái Bạch Kim Tinh cũng thập phần coi trọng.

Sự đặc thù và bất phàm của Địa Tinh những năm nay hắn cũng đã nhìn rõ, ngày sau cũng sẽ quản lý tốt hơn sức mạnh tại đó.

Chương 459

Hạo Thiên nghe vậy khẽ gật đầu.

Hắn tuy rằng không đi quản lý chuyện Địa Tinh và các giới vực khác, nhưng hắn rốt cuộc là Thiên Đế, tọa trấn nhất mạch trung ương, tu sĩ giới vực và tu sĩ Địa Tinh được hấp nạp vào Thiên Đình hắn đều nhìn thấy thập phần rõ ràng.

Tình huống Địa Tinh thế nào, hắn từ trên người các tu sĩ này liền có thể nhìn ra, cũng hiểu được sự khác biệt giữa các giới vực kia và Địa Tinh.

Nếu kinh doanh tốt sức mạnh tại Địa Tinh, sau này cũng là một cơ hội rất lớn. "Những chuyện này ngươi làm rất tốt, về sau ngươi cần tiếp tục duy trì tình huống như vậy mới được.

Sự phát triển của Thiên Đình ta trong Hồng Hoang tự nhiên là thiếu hụt nhân thủ, sự bổ sung từ các giới vực này cũng khá quan trọng..." Hạo Thiên suy nghĩ một chút rồi nói với Thái Bạch Kim Tinh. "Thần minh bạch." Thái Bạch Kim Tinh gật đầu.

Hắn suy nghĩ một lát, lập tức mở miệng nói: "Đúng rồi Thiên Đế, còn có một chuyện..." Nghe vậy, trong mắt Hạo Thiên quang mang lóe lên, hỏi: "Chuyện gì?" "Thiên Đế, Long tộc những năm nay không ngừng phát triển, cùng Thiên Đình ta có không ít va chạm giao phong, Thiên Đình ta cũng có một số tổn thương..." Thái Bạch Kim Tinh thần sắc nghiêm lại, nhìn Hạo Thiên nói.

Nghe vậy, Hạo Thiên nhẹ nhàng gõ tay vịn, mặt lộ vẻ trầm tư, ánh mắt nhìn về phía Hạo Thiên Cảnh bên cạnh, trong đó hiện ra tình huống của Long tộc.

Hắn biết Long tộc nhất định sẽ phát triển nhanh chóng, mà Thiên

Đình cũng đang tăng cường chưởng khống đối với Hồng Hoang, có va chạm giao phong với Long tộc cũng là điều có thể dự liệu.

Trước kia, Long tộc và Thiên Đình còn là quan hệ hợp tác, từ sau lần cắt đứt quan hệ đó, quan hệ giữa hai bên cũng không còn tốt đẹp nữa.

Tuy nhiên hiện tại đã không còn cố kỵ, va chạm giao phong cũng là bình thường. "Không cần cố kỵ, nếu lại gặp Long tộc, nên làm thế nào thì làm thế ấy, Thiên Đình ta hiện tại cũng không sợ Long tộc..." Hạo Thiên nói với Thái Bạch Kim Tinh. "Thần đã hiểu." Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, gật đầu rồi chắp tay nói.

Nói xong, Thái Bạch Kim Tinh liền xoay người rời đi.

Hạo Thiên nhìn hắn rời đi, ánh mắt chuyển đến trên Hạo Thiên Cảnh, hai mắt khẽ híp lại, hồi lâu sau trong miệng khẽ nhả ra hai chữ: "Long tộc." Phản khống Long tộc, Hạo Thiên đã sớm có ý nghĩ đó, chỉ bất quá bởi vì chuyện này không dễ dàng như vậy mà thôi.

Nhưng chuyện này hắn vẫn sẽ không từ bỏ, mục tiêu và phương hướng lớn nhất của Thiên Đình chính là chưởng khống Tam Giới, cho nên thế lực Long tộc này Hạo Thiên tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Hiện tại có lẽ còn chưa được, nhưng sau này thì không nhất định.

Suy nghĩ một lát, Hạo Thiên đứng dậy, tay vung lên thu hồi Hạo Thiên Cảnh, sau đó thân hình khẽ động, rời khỏi Lăng Tiêu Điện. ...

Thời gian nhoáng một cái, lại mấy ngàn năm lặng lẽ trôi qua.

Đông Hải, Long tộc, trong hành cung. "Tộc trưởng, mấy ngàn năm nay Thiên Đình không ngừng ra tay chèn ép Long tộc ta, Long tộc ta đã tổn thất không ít..." Đại trưởng lão thần sắc uất nộ, nhìn Chúc Long nói.

Nghe vậy, Chúc Long thần sắc lạnh lẽo, trong mắt hàn quang chớp

động, lãnh đạm nói: "Thủ đoạn của Thiên Đình hiện tại đã triển hiện ra rồi, trước kia có điều cố kỵ, hiện tại xé rách da mặt thì hoàn toàn không để ý nữa...

Đại trưởng lão, ngươi tạm thời thu liễm Long tộc, không cần quá mức cao điệu khoách trương, Long tộc ta cần ẩn nấp một thời gian." "Thu liễm Long tộc?

Vì sao?" Đại trưởng lão nhíu mày hỏi.

Long tộc bị Thiên Đình chèn ép, giao phong tổn thất không ít, vì sao lúc này lại thu liễm, tạm hoãn khoách trương? "Thời gian tiếp theo là thời gian quan trọng của Long tộc ta..." Chúc Long chậm rãi đứng dậy, thần sắc lẫm nhiên, nhìn về một hướng nào đó, ngưng giọng nói, "Bản tọa cảm ứng được khí tức Tộc trưởng tăng cường, thời gian lần nữa hàng lâm Long tộc e rằng không xa." "Tộc trưởng sắp trở về?" Đại trưởng lão thần sắc vui vẻ, nhìn Chúc Long hân hoan nói.

Chuyện Long Vương tịnh không thật sự vẫn lạc, mấy vị cao tầng Long tộc đều biết rõ, cũng đang chờ đợi Long Vương trở về, nhưng ức vạn năm trôi qua vẫn không có tin tức.

Hiện tại nghe Chúc Long nói Long Vương sắp trở về, Đại trưởng lão tự nhiên vui mừng.

Long Vương chính là chủ tâm cốt của Long tộc, từ sau khi ngài vẫn lạc, nếu không phải còn có Chúc Long tồn tại, tình huống Long tộc e rằng càng thêm tồi tệ.

Hiện tại được như vậy, Chúc Long công không thể bỏ, nhưng nếu Long Vương trở về, đối với Long tộc mà nói lại là không giống nhau, ngài lại có thể dẫn dắt Long tộc tiếp tục chinh chiến phát triển.

Uy danh của ngài vẫn luôn còn đó.

Chúc Long nhìn thần sắc vui vẻ của Đại trưởng lão, khi hắn biết

tin Tộc trưởng sắp trở về, trong lòng cũng vô cùng vui vẻ. "Tộc trưởng chắc sẽ hồi quy trong khoảng thời gian sắp tới, cho nên chúng ta tạm thời không cần quá mức cấp tiến, tạm thời thu gom sức mạnh Long tộc, tránh tổn thất quá nhiều, tất cả chờ sau khi Tộc trưởng trở về để ngài tự mình định đoạt." Lúc Tộc trưởng vẫn lạc, Long tộc thối lui khỏi Hồng Hoang, nay đã qua ức vạn năm, chính mình lại dẫn dắt Long tộc đến tình trạng này, tái hiện Hồng Hoang, khôi phục hơn nửa sức mạnh.

Dùng Long tộc như vậy để nghênh đón Tộc trưởng trở về, Chúc Long cảm thấy cũng đã đủ rồi.

Về phần sự phát triển sau này, cứ chờ Tộc trưởng thật sự trở về rồi để ngài định đoạt.

Hiện tại nếu quá mức cấp tiến, bạo phát chiến hỏa với Thiên Đình sẽ khá bất lợi cho việc Tộc trưởng trở về.

Dù sao Tộc trưởng đã nhiều năm không ở trong Hồng Hoang, đối với cục diện Hồng Hoang cũng cần thời gian khôi phục và làm quen.

Nếu vừa trở về đã trực tiếp đối đầu với Thiên Đình thì xác thực không có lợi lắm, Tộc trưởng có thể đạt tới tình trạng nào vẫn là ẩn số.

Cho nên Chúc Long định tạm thời bình ổn một thời gian, chờ qua giai đoạn này rồi lại từng bước nâng cao. "Đại trưởng lão, sau khi ngươi an bài tốt sự tình thì triệu tập các trưởng lão trong tộc đến đây, chúng ta hiệp trợ Tộc trưởng nhanh chóng hồi quy Long tộc." Đại trưởng lão gật đầu: "Tộc trưởng yên tâm, ta đã biết." Nói xong, Đại trưởng lão chắp tay rồi chậm rãi lui xuống.

Chúc Long nhìn về một hướng, lẩm bẩm: "Nhanh thôi, thời cơ sắp đến rồi." Dứt lời, thân hình Chúc Long biến mất tại chỗ.

Nhân Tộc Thánh Địa, trong Nhân Tổ Điện. "Đại ca, loạn tượng Nhân Gian Giới có dấu hiệu càng ngày càng nghiêm trọng, triều đại mới cũng không biết khi nào hưng khởi để kết thúc loạn tượng này." Hữu Sào Thị thần sắc lo lắng nhìn thoáng qua Nhân Gian Giới, sau đó quay đầu nhìn Toại Nhân nói, "Đại ca, Thánh Địa ta thật sự không cần ra tay bình ổn tràng chiến loạn nhân gian này sao?" Truy Y Thị cũng nhướng mày hỏi.

Tình huống hiện tại của Nhân Gian Giới nếu cứ tiếp tục như thế, đối với Nhân tộc mà nói không phải chuyện tốt.

Cho nên ý nghĩ trong lòng Hữu Sào Thị và Truy Y Thị là định dùng sức mạnh Thánh Địa để Nhân tộc tự mình kết thúc chiến loạn, khôi phục cục diện bình tĩnh. "Không cần, Lão sư đã nói rõ, đại thế sắp khởi, đại thế lần này nằm tại Nhân tộc, can hệ không nhỏ.

Thánh Địa ta không cần nhúng tay, chỉ cần chờ đợi đại thế lai lâm, diễn biến đến khi kết thúc.

Chỉ cần đại thế hạ màn, cục diện phân loạn của Nhân Gian Giới cũng sẽ theo đó mà kết thúc." Toại Nhân nghe vậy mỉm cười nói với Nhị Tổ.

Nhị Tổ nghe xong thần sắc kinh ngạc, Nhân tộc lại có đại thế sắp khởi?

Đây đối với Nhân tộc lại là chuyện đại hảo sự!

Mỗi lần Nhân tộc đại thế đều sẽ mang đến không ít cao thủ Nhân tộc, tin tưởng lần này cũng sẽ như thế. "Đại ca, đại thế lần này so với Nhân Hoàng chi thế thì thế nào?" Hữu Sào Thị hỏi. "Tình huống bất đồng, nhưng đại thế lần này căn cứ theo lời Lão sư, e rằng sẽ đản sinh ra càng nhiều cao thủ Nhân tộc hơn." Toại Nhân cười nói, ánh mắt nhìn về Nhân Gian Giới.

Nghe vậy, thần sắc Nhị Tổ lại biến đổi, xem ra đại thế lần này không phải chuyện đùa.

So sánh ra thì những phân loạn này cũng không tính là gì, đây cũng chỉ là một số biến hóa vì đại thế hàng lâm mà thôi, đại thế vừa qua, phân loạn liền sẽ kết thúc, đến lúc đó sẽ có triều đại mới xuất hiện.

Chương 460

Như vậy xem ra, sức mạnh Thánh Địa đúng là không cần nhúng tay vào. "Các ngươi không cần sốt ruột, an tâm chờ đợi, quan khán tiến triển của đại thế là được rồi." Toại Nhân nói.

Nhị Tổ nghe xong yên lặng gật đầu, nhìn về phía Nhân Gian Giới.

Thời gian nhoáng một cái, lại hơn ba cái Nguyên hội lặng lẽ trôi qua.

Những năm này, sau khi Long tộc thu liễm sức mạnh, Thiên Đình ngược lại nhẹ nhõm hơn không ít, bớt đi giao phong va chạm, không cần tổn thất nhân thủ.

Tuy rằng khu vực hiện tại có thể chưởng khống không nhiều, nhưng Hạo Thiên cũng sẽ không từ bỏ, cho dù chỉ là trăm vạn dặm, mười vạn dặm, vạn dặm, chỉ cần có cơ hội Hạo Thiên sẽ không bỏ qua.

Cho nên sự thu liễm của Long tộc lúc này lại cho Thiên Đình một cơ hội tốt hơn.

Về phần các tiên thiên chủng tộc khác, có không ít lựa chọn y phụ vào Vu tộc hiện tại, hoặc Long tộc ngày xưa, mượn đó tìm kiếm tài nguyên tu hành tốt hơn.

Bất quá đại bộ phận tiên thiên chủng tộc vẫn chọn tự mình sinh tồn, tuy sẽ có chiến hỏa nhưng cũng không cần bị người quản chế.

Bởi vậy, những năm này không ít tiên thiên chủng tộc và sinh linh đoạt được nhiều tài nguyên hơn trong giao phong, thăng tiến không ít.

Về phần các phương thế lực khác cũng không có quá nhiều biến hóa, vẫn tự vận chuyển.

Tam Giáo không chiêu thu đệ tử.

Tây Phương Giáo thường xuyên mở sơn môn chiêu thu đệ tử nhưng số lượng không nhiều.

Địa Phủ, Nhân Tộc Thánh Địa, Địa Tiên Phủ v.v...

đều đang vận chuyển, không có biến hóa rõ ràng.

Trong Hồng Hoang những năm này, Bất Tử Hỏa Sơn tại phương Nam hỏa diễm ngập trời, khiến không ít tu sĩ chú ý, tuy không rõ chuyện gì xảy ra nhưng Bất Tử Hỏa Sơn rõ ràng hoạt động mạnh hơn, có khả năng liên quan đến Phượng tộc đang thoái ẩn.

Mà tại phương Bắc lại có một nơi ẩn bí có dị động, tuy ít tu sĩ biết đến nhưng cũng không giấu được ánh mắt của Thái Thượng.

Hắn tính toán thời cơ, nhìn tình huống hiện tại, e rằng tộc trưởng Tam tộc ngày xưa sắp trở về rồi.

Bất quá tương đối mà nói, Long Vương hẳn sẽ nhanh hơn vài phần, bởi vì Đông Hải đã xuất hiện dị động muốn hồi quy.

Đông Hải, trong hành cung Long tộc.

Chúc Long cùng vài vị trưởng lão ngồi xếp bằng, trên người bọn họ chớp động quang mang các màu, pháp lực dâng trào, không ngừng rót vào Truyền Thừa Long Châu của Long tộc. "Ông!" Đột nhiên, một đạo kim sắc quang mang từ trên Truyền Thừa Long Châu chiếu rọi ra, một cỗ long uy hạo hãn di mạn, lập tức truyền đạt khắp cả Đông Hải.

Lúc này, Ngao Quảng và Tứ Hải Long Vương trong Đông Hải đều phủ phục trên mặt đất, cỗ long uy này đối với những Long tộc địa vị thấp như bọn họ có sự áp chế thiên thượng.

Không chỉ bọn họ, thủy tộc Đông Hải lúc này toàn bộ thần phục dưới long uy, không dám dấy lên chút tâm tư phản kháng nào.

Trong Đông Hải, nước biển bốc hơi, sóng gió cuộn trào, từng trận long uy hạo hãn lan tràn.

Đông Hải lúc này xuất hiện chấn động không tầm thường.

Nhân tộc Thánh địa, bên trong Nhân Tổ Điện.

Phục Hy, Nhị Tổ, Toại Nhân đều có mặt tại nơi này, ánh mắt lúc này đều vọng về hướng Đông Hải.

Đông Hải vốn đang bình tĩnh, vậy mà trong chớp mắt nước biển đã chưng đằng, sóng to gió lớn cuộn trào, long uy từng trận kích động ức vạn dặm hư không.

Từ dị động ở Đông Hải lúc này mà xem, đây cũng không phải là tin tức tốt lành gì. "Long uy bàng bạc như thế, nước biển chưng đằng, thủy tộc thần phục, động tĩnh này cũng không giống do Long tộc bình thường có thể tạo ra, sợ rằng chỉ có Chúc Long..." Hữu Sào thị nhíu mày, trầm giọng mở miệng nói. "Sợ là Chúc Long cũng không cách nào có được long uy như thế..." Trong đôi mắt Phục Hy diễn hóa đồ án Tiên Thiên Bát Quái, trầm giọng nói.

Tuy rằng thời kỳ viễn cổ Tam tộc tranh bá, hắn chẳng qua chỉ mới xuất thế, cũng chưa hóa hình, đến tận mạt kỳ lượng kiếp mới hóa hình mà ra, nhưng đối với long uy của Long Vương, Phục Hy vẫn rất rõ ràng.

Đặc biệt là trận chiến cuối cùng của Tam tộc, hắn đã từng kiến thức qua.

Tình huống Đông Hải hiện nay, trong lòng Phục Hy rất tự nhiên liên hệ đến trên người Long Vương.

Tồn tại viễn cổ như vậy, tộc trưởng một tộc, nếu nói không có thủ đoạn áp đáy hòm, vậy Phục Hy là không tin.

Vẫn lạc là vẫn lạc, nhưng có thể quy lai hay không, đây lại là hai

khái niệm khác nhau.

Mà Long Vương, chính là tình huống như vậy.

Sự vẫn lạc trước đây là vì đại nghĩa chủng tộc, không thể không lựa chọn lấy thân hóa nhân quả, cho nên vẫn lạc trong trận Đạo Ma chi chiến.

Nhưng hiện tại, nhân quả Long tộc đã hóa giải mấy trăm vạn năm, Long Vương quy lai cũng không phải là không có khả năng đó.

Trong lòng Phục Hy vẫn tương đối tin tưởng, phen này là điềm báo Long Vương quy lai. "Thiên Hoàng muốn nói là..." Truy Y thị hai mắt khẽ híp lại, đối với vị kia, nàng tuy chưa từng kiến thức qua, nhưng cũng đã nghe qua đại danh của hắn.

Nếu thật sự trọng hiện Hồng Hoang, ngược lại cũng khó nói là tốt hay xấu, tuy rằng đối với Nhân tộc không có uy hiếp gì, nhưng đối với một số tộc nhân Nhân tộc mà nói, vẫn là có chút ảnh hưởng, dù sao Long tộc vẫn đang khuếch trương. "Thái Hạo nói lời ấy không sai, tình huống như thế, phỏng chừng là Long Vương sắp sửa quy lai rồi..." Trong mắt Toại Nhân hỏa quang nhảy động, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, thần sắc ba người khẽ nghiêm lại. "Tuy nói Long Vương nãi là tồn tại cổ lão, trọng quy Hồng Hoang sẽ dẫn tới một vài ảnh hưởng, bất quá đối với Nhân tộc ta mà nói, ảnh hưởng ngược lại cũng không tính là quá lớn, chỉ cần Nhân tộc Thánh địa ta còn, Long tộc liền không tính là cái gì, các ngươi cũng không cần lo lắng..." "Đợi đến khi Long Vương chân chính quy lai, trong Hồng Hoang sợ là sẽ dẫn tới một phen ảnh hưởng không nhỏ..." Toại Nhân trầm ngâm vài hơi thở, tiếp tục mở miệng nói.

Nghe vậy, ba người khẽ gật đầu, đạo lý quả thật là như vậy.

Lấy sức mạnh Thánh địa, lại thêm một cái Long tộc cũng không có khả năng ảnh hưởng đến, dù sao cũng là hai vị tồn tại đỉnh tiêm, đâu phải Long tộc có thể so sánh.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, ba người liền cũng thoải mái.

Sau đó, ánh mắt ba người liền lần nữa chuyển dời đến trên Đông Hải.

Trong Đông Hải, Long tộc hành cung.

Bọn người Ngao Quảng Tứ Hải Long Vương lúc này đang phủ phục trên mặt đất, nhìn về hướng Long Cung, trên mặt hiện lên một tia vui mừng. "Cỗ long uy này, là tộc trưởng người sắp đột phá sao..." Làm đại biểu cho sức mạnh bề nổi của Long tộc, suy nghĩ trong lòng bọn người Ngao Quảng lúc này tự nhiên là vô cùng vui mừng.

Nghĩ nghĩ trong lòng, bọn người Ngao Quảng gian nan đứng dậy, chuẩn bị đợi sau khi long uy biến mất sẽ đi tới trong Long Cung chúc mừng tộc trưởng đột phá. "Long tộc, đáng hưng thịnh rồi..." Trong miệng Ngao Quảng khẽ lẩm bẩm một câu, bốn vị Long Vương nhìn nhau một cái, liền đi về phía hành cung.

Cùng lúc đó, Long Cung, bên trong một tòa đại điện. "Mấy vị trưởng lão, gia tăng lực lượng..." Thần sắc Chúc Long ngưng trọng, lớn tiếng nói với mấy vị Long tộc trưởng lão bên cạnh.

Chương 461

Nhìn từ gương mặt sắc mặt trắng bệch của hắn lúc này, không khó nhìn ra pháp lực của hắn tiêu hao lớn đến mức nào.

Còn về mấy vị Long tộc trưởng lão kia, tình huống lại càng thêm không chịu nổi.

Tu vi của Chúc Long ít nhất nãi là Chuẩn Thánh đỉnh phong, mà mấy vị bọn họ, tu vi cao nhất chẳng qua mới vừa bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ mà thôi, thấp nhất chẳng qua là Chuẩn Thánh sơ kỳ, lúc này tiêu hao lại càng thêm khổng lồ.

Mấy vị Long tộc trưởng lão nghe lời của Chúc Long, chúng trưởng lão nhìn nhau một cái, trên mặt đều là vẻ khổ sở.

Bọn họ ngược lại muốn gia tăng pháp lực chuyển ra, nhưng pháp lực trong cơ thể đã gần đến tình trạng dầu hết đèn tắt, căn bản không có bao nhiêu pháp lực có thể chống đỡ.

Thần sắc trên mặt biến ảo vài hơi thở, trên mặt mấy vị trưởng lão hiện lên vẻ kiên định, đem toàn bộ pháp lực cuối cùng trong cơ thể hội tụ giữa hai tay, sau đó toàn bộ truyền vào bên trong Truyền Thừa Long Châu.

Thấy vậy, thần sắc Chúc Long khẽ ngưng, pháp lực trên người như thủy triều truyền vào trong Truyền Thừa Long Châu. "Ông!" Truyền Thừa Long Châu đột nhiên khẽ chấn động một cái, sau đó một cỗ long uy hạo hãn bùng phát mà ra, trực tiếp chấn lui mấy vị Long tộc trưởng lão đã dầu hết đèn tắt.

Lúc này, chỉ có Chúc Long vẫn đang khổ sở chống đỡ, lấy tiêu hao của một mình hắn, thêm một lát nữa liền cũng đến cực hạn rồi.

Truyền Thừa Long Châu từ từ bay lên, chùm sáng pháp lực thôi xán liên kết giữa nó và Chúc Long, một cỗ lực hấp dẫn cường đại lập tức hút sạch toàn bộ pháp lực trong cơ thể Chúc Long.

Chúc Long than mềm trên mặt đất, thần sắc trắng bệch nhìn Truyền Thừa Long Châu, trong đôi mắt khó giấu vẻ vui mừng. "Tộc trưởng..." Trong miệng Chúc Long khẽ nỉ non nói, thanh âm của hắn rơi vào trong tai mấy vị trưởng lão, thần sắc bọn họ lập tức chấn động. "Ông!" Truyền Thừa Long Tộc khẽ chấn động, quang mang thu liễm, một cỗ long uy hạo hãn tràn ngập ra, bên trong Long Châu, long ảnh phù động, giao chức ngưng tụ, không ngừng diễn hóa. "Hống!" Trong Long tộc, vạn rồng gầm thét, hội tụ thành một tiếng, chấn triệt Long Cung, bất quá lại bị đại trận trong Long Cung ngăn chặn lại.

Chúc Long thấy vậy, ánh mắt rơi vào trong Long Châu, lúc này ức vạn long ảnh trong Long Châu chồng chất lên nhau, hình thành một con Cửu Trảo Kim Long màu vàng kim. "Ông!" Chính vào lúc này, Truyền Thừa Long Tộc bắt đầu diễn hóa, quang mang chiếu rọi.

Trong quang mang, bộ dáng của Truyền Thừa Long Châu dần dần phát sinh thay đổi, hóa thành một đạo long ảnh du tẩu trong quang mang. "Hống!" Long ảnh gầm lên một tiếng giận dữ, chấn tan tất cả quang mang.

Chúc Long cùng mấy vị trưởng lão nhìn thấy con Cửu Trảo Kim Long này, lập tức quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng nói: "Cung hạ tộc trưởng thành công quy lai!" Trong long nhãn khổng lồ của Cửu Trảo Kim Long xẹt qua vô số hình ảnh, một lát sau, Kim Long du tẩu, đã hóa thành một nam tử nhìn qua có bộ dáng trung niên.

Thần tình trên mặt không giận tự uy, trên người tản ra một cỗ long uy nồng đậm.

Uy áp Long tộc khủng bố như vậy, chỉ có một vị Long tộc có, đó

chính là Viễn Cổ Long Tộc tộc trưởng, Long Vương!

Đây là long uy của Long tộc tối cao, cho dù là Chúc Long, dưới cỗ long uy này đều không ngẩng đầu lên được, càng đừng nói đến mấy vị Long tộc trưởng lão kia.

Long Vương nhắm hai mắt, cảm thụ một phen sự biến hóa của Đông Hải cùng Long tộc, mở hai mắt ra, chậm rãi đi tới chủ vị trung ương đại điện, sau khi ngồi xuống, thản nhiên nói: "Đều đứng lên đi!" Hắn vung tay lên, long uy trên người biến mất không thấy, sau đó nâng dậy bọn người Chúc Long.

Đông Hải, trong Long tộc hành cung. "Tạ tộc trưởng!" Đám người Chúc Long nghe vậy, lập tức cung kính nói, sau đó đứng dậy, nhìn Long Vương, thần sắc lộ ra vẻ vui mừng.

Tộc trưởng quy lai, đây là điềm báo Long tộc đại hưng, tin tưởng có tộc trưởng dẫn dắt, Long tộc sẽ đi tới tình trạng càng thêm huy hoàng.

Long Vương nhìn Chúc Long, hài lòng nói: "Chúc Long, Long tộc những năm gần đây, ngươi làm rất tốt." Nghe vậy, Chúc Long khom người nói: "Chúc Long hoảng sợ, đây đều là chức trách của Chúc Long." Long Vương nghe xong, khẽ gật đầu, liền cũng không tiếp tục đề tài này nữa.

Chúc Long trầm ngâm vài hơi thở, nhìn Long Vương, trong mắt thần quang lóe lên, dò hỏi: "Tộc trưởng, không biết hai vị kia, liệu cũng đã quy lai?" Tộc trưởng nhà mình đã thành công quy lai, mà làm đồng dạng một trong Tam tộc, tộc trưởng Kỳ Lân nhất tộc cùng tộc trưởng Phượng tộc, tự nhiên cũng có khả năng thành công quy lai vào lúc này.

Làm Viễn Cổ Tam tộc từng xưng bá Hồng Hoang, Chúc Long tin tưởng bọn họ có thủ đoạn như vậy, dù sao Long Vương lúc này đã

ngồi ở trước mặt mình, hai vị còn lại nếu là như thế, hắn ngược lại cũng không cảm thấy ngoài ý muốn.

Long Vương nghe vậy, hơi trầm ngâm vài hơi thở, sau đó nói: "Điểm này bản tọa ngược lại không biết.

Nhưng nghĩ đến lấy thủ đoạn của Thủy Kỳ Lân cùng Tổ Phượng, tự nhiên sẽ không dưới bản tọa, quy lai tự nhiên không phải là vấn đề." Chúc Long nghe vậy liền hiểu rõ.

Thủy Kỳ Lân cùng Tổ Phượng có thủ đoạn quy lai, nhưng đã quy lai hay chưa, điểm này hắn cũng không rõ ràng. "Các ngươi lui xuống hảo hảo khôi phục, sự tình tiếp theo, bản tọa tự có tính toán." Long Vương nghĩ nghĩ trong lòng, nói với Chúc Long và các vị trưởng lão. "Vâng!" Mọi người nhìn nhau một cái, mở miệng đáp.

Sau đó liền chắp tay, xoay người rời đi.

Bọn họ phen này tiêu hao khá lớn, cũng là lúc lui xuống khôi phục.

Long Vương đoan tọa trên chủ vị, trong mắt thần quang giao chức, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Hồi lâu sau, ánh mắt hắn nhìn về phía phương Bắc và phương Nam Hồng Hoang, ánh mắt khẽ híp lại. "Thủy Kỳ Lân, Tổ Phượng..." Trong miệng Long Vương nặng nề thốt ra tên hai vị tộc trưởng, trên mặt hiện lên một đạo hàn mang.

Lúc trước trong Tru Tiên Trận, tộc trưởng Tam tộc tự bạo, nhưng lấy thủ đoạn của bọn họ, tự nhiên có hậu thủ lưu lại, nếu không thì bọn họ lại há có thể tự bạo dứt khoát như thế.

Tuy nói an nguy của chủng tộc là nguyên nhân không nhỏ, nhưng lớn nhất, bọn họ cũng là đang bố cục, chờ đợi thời cơ, tái hiện huy hoàng của Tam tộc, mà lúc này, chính là thời điểm tốt nhất.

Cũng chính vì như thế, Long Vương mới có thể lựa chọn vào lúc

này quy lai, mượn nhờ Truyền Thừa Long Châu hóa thành thân thể bản thân, lần nữa quy lai trong Long tộc. "Hồng Hoang biến cục, Long tộc, là thời điểm tái hiện huy hoàng viễn cổ rồi..." Long Vương chậm rãi đứng dậy, ánh mắt nhìn xa về Hồng Hoang, trong đôi mắt bạo xạ ra hai đạo thần quang thôi xán, trong miệng trầm giọng nói.

Nói xong, thân hình Long Vương xoay chuyển, đi về phía một khu vực nào đó trong đại điện, vài hơi thở sau liền đã mất đi bóng dáng của hắn.

Đông Hải, trên mặt biển.

Lúc này sóng biển vạn trượng cuộn trào, vô số thủy tộc kinh hãi lui bước, mưa gió giao thoa, trên Đông Hải hoảng như mực hải trút xuống, một mảnh hôn ám, một cỗ khí thế cùng long uy khủng bố đang lan tràn. "Ào ào ào!!!" Trong nháy mắt tiếp theo, chỉ thấy trên mặt biển nứt ra một cái khe hở, sau đó liền thấy nước biển hai bên chậm rãi lui ra, hình thành một không gian.

Ngay sau đó, liền thấy một bóng người chậm rãi từ trong đó đi ra, chính là Long Vương.

Hắn chắp tay đứng trên mặt biển, thần sắc đạm mạc nhìn đại địa Hồng Hoang, khí thế cùng long uy trên người khủng bố, lại thêm Long tộc khí vận gia thân, bao trùm hơn nửa Địa Tiên Giới, tất cả Long tộc phủ phục trên mặt đất, thần sắc kinh hãi nhìn hắn.

Đây là, Long Vương?!

Dưới đáy lòng tất cả Long tộc hiện lên một ý niệm, thần sắc đầu tiên là kinh hãi, ngay sau đó liền lộ ra vẻ cuồng hỉ.

Long Vương quy lai, đây đối với Long tộc mà nói, chính là chuyện tốt bằng trời.

Long Vương chính là chủ tâm cốt của Long tộc, có hắn ở đây, vậy

Long tộc định có thể tái hiện huy hoàng viễn cổ, lại đánh ra một mảnh thiên địa mới trong Hồng Hoang.

Ánh mắt Long Vương chậm rãi quét qua nhìn tình huống Long tộc, khẽ gật đầu, Long tộc dưới sự dẫn dắt của Chúc Long, sự khôi phục và phát triển những năm này đều không làm hắn thất vọng, tương phản còn pha lẫn hài lòng.

Mà lúc này, trong Hồng Hoang, vô số sinh linh và đại năng thần sắc chấn kinh nhìn về phía trên Đông Hải.

Bọn họ thập phần xác định, vị này không phải là Chúc Long tộc trưởng của Long tộc.

Chúc Long tuy rằng cực ít đi lại trong Hồng Hoang, nhưng một số Chuẩn Thánh đại năng vẫn từng gặp qua hắn, nhưng vị này lại không phải là Chúc Long.

Chương 462

"Long Vương!" Không biết vị đại năng nào mở miệng, chấn kinh vô số tồn tại, lại nhìn đạo thân ảnh kia lúc này, dĩ nhiên là có sự thay đổi rất lớn.

Tộc trưởng Viễn Cổ Long Tộc đã vẫn lạc, Long Vương, hôm nay đã quy lai!

Đây đối với Hồng Hoang mà nói chính là tin tức lớn, không ít sinh linh tu sĩ nghị luận ầm ĩ.

Long Vương quy lai rồi, vậy Tổ Phượng đâu?

Thủy Kỳ Lân đâu?

Có phải cũng đã quy lai rồi không?

Không ai biết rõ, nhưng Bất Tử Hỏa Sơn và phương Bắc những năm này có chút dị động ngược lại là thật.

Liên hệ như thế, ngược lại rất có khả năng chính là tin tức hai tộc tộc trưởng quy lai, nhìn như vậy, tộc trưởng Tam tộc đều toàn bộ quy lai rồi.

Cục thế Hồng Hoang này, sợ là lại muốn thay đổi.

Dù sao, đó là tộc trưởng Viễn Cổ Tam tộc, cũng không phải là Chuẩn Thánh viên mãn bình thường.

Nhìn tình huống Long Vương lúc này, không ít đại năng Chuẩn Thánh viên mãn đều cảm thấy chính mình không phải đối thủ của Long Vương.

Long Vương tuy ức vạn năm qua không quy lai, nhưng vừa quy lai liền chấn kinh vô số sinh linh tu sĩ Hồng Hoang, một thân tu vi cũng là

không yếu.

Tồn tại như vậy, lại thêm Long tộc, thực lực chính là tăng lên không ít.

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện. "Long Vương!" Hạo Thiên hai mắt khẽ híp lại, hàn quang dũng động, trong miệng trầm giọng thốt ra hai chữ.

Hắn cũng xác thực không nghĩ tới, Long Vương đã vẫn lạc cư nhiên lần nữa quy lai, điều này đối với hắn mà nói, đối với Thiên Đình mà nói, đều không phải là tin tức tốt lành gì. "Thiên Đế, Long Vương quy lai, thực lực Long tộc tăng lên không ít, muốn chưởng khống Long tộc, sợ là không dễ dàng..." Thái Bạch Kim Tinh thần sắc ngưng trọng, nhìn Hạo Thiên nói.

Làm tâm phúc của Hạo Thiên, lại là Thiên Đình Đại tổng quản, không ít kế hoạch của Hạo Thiên, Thái Bạch Kim Tinh vẫn rõ ràng. "Việc này tuy khó, nhưng so với đại phương hướng, đại mục tiêu của Thiên Đình, vẫn là dễ dàng hơn không ít." Hạo Thiên nhìn hắn, nói: "Cho dù là Long Vương quy lai, các kế hoạch vẫn như cũ không thay đổi, thêm một vị Chuẩn Thánh viên mãn mà thôi, không thay đổi được bao nhiêu, trừ phi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bằng không, đều là giống nhau." Thái Bạch Kim Tinh nghe vậy, gật đầu, ngược lại cũng xấp xỉ đạo lý này. "Ngươi không cần cố kỵ, Thiên Đình nguyên lai làm như thế nào, tiếp theo vẫn làm như thế nấy, có việc, trẫm gánh vác!" Hạo Thiên nghĩ nghĩ trong lòng, nhìn Thái Bạch Kim Tinh, lạnh lùng nói. "Thần đã hiểu!" Thái Bạch Kim Tinh đáp một câu, sau đó xoay người rời đi.

Hạo Thiên nhìn thân ảnh hiển hóa trong Hạo Thiên Kính, hai mắt khẽ nghiêm lại, trong đó hàn mang lấp lóe, không mở miệng.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng phen này khó được giảng đạo cho mấy vị ký danh đệ tử môn hạ, tăng lên tu vi cho bọn họ, tuy rằng chỉ giảng mấy ngàn năm, nhưng cũng đủ để bọn họ lĩnh ngộ những đại đạo chí lý và tinh nghĩa này để thăng tiến.

Trong một thời khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn về phía trên Đông Hải, khóe miệng nhếch lên một nụ cười nhạt nói: "Long Vương ngược lại cũng khá có thủ đoạn, không chỉ trọng quy Hồng Hoang đại địa, tu vi còn tăng lên không ít, cũng coi như có chút bản lĩnh." Long Vương làm tộc trưởng một trong Viễn Cổ Tam tộc, tự nhiên là pha lẫn bất phàm, có thủ đoạn này, kỳ thật Thái Thượng cũng tịnh không kinh ngạc.

Trên chiến trường Đạo Ma ngày xưa, cũng như La Hầu vậy, Thái Thượng không cảm thấy mấy vị bọn họ cứ như vậy dễ dàng vẫn lạc, có thể tu luyện đến tình trạng kia, lại là tộc trưởng một tộc, nếu không có một chút thủ đoạn áp đáy hòm, vậy xác thực không quá khả năng.

Phen này quy lai, tu vi còn tăng lên, ngược lại cũng phù hợp với Long Vương. "Nếu là không xuất hiện ngoài ý muốn, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân, sợ cũng là hồi quy trong Hồng Hoang rồi..." Thái Thượng dời ánh mắt, rơi vào trên Bất Tử Hỏa Sơn và phương Bắc, trong lòng thầm nói một tiếng.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, Thái Thượng liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ bản thân, thuận tiện chờ đợi Nhân tộc đại thế, chờ đợi tin tức của Thái Thượng Lão Quân.

Về phần tộc trưởng Tam tộc hồi quy chi sự, Thái Thượng ngược lại cũng không đi để ý quá nhiều, tuy nói cục thế Hồng Hoang sẽ có sở thay đổi, nhưng đối với Nhân Giáo hắn, đối với Nhân tộc, kỳ thật đều không có ảnh hưởng quá lớn, cho nên cũng không để ý như vậy.

Về phần chủng tộc thế lực khác, thì xem bản thân bọn họ thôi.

Dù sao cứ theo tình huống hiện tại, Địa Phủ, Tam Giáo, Địa Tiên Phủ, Nhân tộc Thánh địa vẫn là không có quá nhiều quan hệ, Tam tộc trọng hiện Hồng Hoang cũng tốt, bọn họ cũng không có ảnh hưởng quá lớn, không có trực tiếp trùng kích ảnh hưởng.

Bất quá đối với một số Tiên thiên chủng tộc và sinh linh mà nói, liền có ảnh hưởng không nhỏ.

Dù sao, Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc, chính là Viễn Cổ Tam tộc, nếu đều trọng hiện Hồng Hoang, vậy xác thực sẽ mang lại không ít ảnh hưởng.

Tài nguyên tu hành của bản thân bọn họ, cạnh tranh lại sẽ lớn hơn không ít.

Nhưng việc này cũng không có biện pháp, tộc trưởng Tam tộc quy lai, sợ là chuyện đã đóng đinh trên bảng.

Còn về sau này sẽ như thế nào, bọn họ cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Vu tộc đối với việc Long Vương quy lai, kỳ thật cũng không để tâm.

Vu tộc chính là chủng tộc đặc thù, nếu nói thực lực nhất lưu, vậy Hậu Thổ xác thực là đứng ở bên phía Vu tộc.

Nói thực lực nhị lưu, Hậu Thổ cũng không phải thân Tổ Vu, ở lâu trong Địa Phủ.

Bất quá cho dù là không có Hậu Thổ, cho dù là Thiên Đình hiện tại, cũng không thấy được là đối thủ của Vu tộc.

Hiện tại thực lực Thập Nhị Tổ Vu càng thêm cường hãn, đại trận vẫn còn, dưới Bàn Cổ Chân Thân, không phải tồn tại cảnh giới kia, ai có thể ngăn cản?

Cho nên, Vu tộc trong Hồng Hoang, hiếm có thế lực nào nạp nó vào thế lực nhị lưu, Vu tộc tương đối đặc thù, thực lực lại cường hãn, chủng tộc như vậy, trừ phi là có cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bằng không thì đều không quá muốn đi trêu chọc Vu tộc.

Cho dù là Thiên Đình, đều không có mâu thuẫn gì với Vu tộc, cũng là bởi vì điểm thực lực Vu tộc cường hãn này.

Cho nên nói, sự quy lai của Long Vương, kỳ thật Thập Nhị Tổ Vu cũng tịnh không quá lo lắng.

Trước tiên làm tốt chuyện của mình, khôi phục thực lực lại, vậy thì không sợ những chuyện kia.

Không ít Tiên thiên chủng tộc trong Hồng Hoang, nhìn Long Vương, nhìn Long tộc, lại nhìn nhìn phương Bất Tử Hỏa Sơn kia, đất tổ Kỳ Lân phương Bắc.

Cục thế tiếp theo, sợ là lại sẽ thay đổi.

Nếu muốn tài nguyên tốt hơn, hoặc hứa, đi lại con đường viễn cổ y phụ Tam tộc, cũng là một lối thoát.

Ngoài ra, Vu tộc cũng là một lựa chọn.

Chỉ dựa vào bản thân phát triển, vẫn là có chút chậm, cũng có chút khó khăn.

Giữa các Tiên thiên chủng tộc, thường có chiến hỏa nương theo, tranh đoạt tài nguyên tu hành, tranh đoạt đất tu hành, đây cũng là một nguyên nhân khiến Tiên thiên chủng tộc phát triển khá chậm.

Bất quá tiếp theo cục thế sắp biến, hoặc hứa, chính mình cũng nên có chút thay đổi.

Hồng Hoang, trên mặt biển Đông Hải.

Hồi lâu sau, Long Vương thu hồi ánh mắt, sau đó vung tay lên,

những Long tộc đang phủ phục dưới đất kia bị hắn nâng dậy.

Sau đó nhìn thoáng qua bờ Đông Hải, mày khẽ nhíu lại.

Nơi này có kết giới, còn có một số Nhân tộc tu vi thấp kém, hắn tuy rằng không rõ Nhân tộc, nhưng liếc mắt liền nhìn ra nãi là Hậu thiên sinh linh.

Chương 463

"Địa bàn Long tộc ta, há có thể bị các ngươi chiếm đoạt!" Long Vương hừ lạnh một tiếng, một chưởng trong tay đánh ra, lập tức hướng về phía Nhân tộc đánh xuống. "Bành!" Trên kết giới lưu ly bảo quang lấp lóe, một cỗ lực lượng kinh khủng đang ngưng tụ, giữa thiên địa, hỏa quang lấp lóe, hình thành một phương tân hỏa cự võng, đem một chưởng chi lực của Long Vương toàn bộ thiêu đốt hầu như không còn. "Đây là địa bàn Nhân tộc ta, kẻ nào còn ra tay với Nhân tộc ta, chết!" Chính vào lúc này, giữa thiên địa, vang lên thanh âm băng lãnh của Toại Nhân, mang theo vô biên đại thế, uy Thánh Nhân, lập tức hướng về phía Long Vương áp xuống. "Phốc!" Long Vương kêu lên một tiếng đau đớn, khóe miệng hiện lên một tia vết máu, trong mắt lộ ra vẻ chấn kinh thật sâu. "Thánh Nhân?!" Tại thời đại kia của hắn, không có thuyết pháp Thánh Nhân, chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mà hiện tại, cảm thụ khí tức kia, trong lòng hắn tự nhiên mà nhiên hiện lên hai chữ đại đạo này.

Mà giữa Thánh Nhân và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc này hắn ngược lại cũng đều rõ ràng. "Tốt cho một cái Nhân tộc!" Long Vương hai mắt khẽ nghiêm lại, khí tức trên người uể oải không ít, hắn biết, nếu lúc này Toại Nhân thật sự muốn ra tay, hắn sẽ không chỉ bị thương đơn giản như vậy.

Đây, xem như là một lời cảnh cáo!

Long Vương thần sắc âm trầm, mi tâm hiện lên một cái ấn ký huyền ảo, trong đôi mắt quang hoa chớp động, truyền thừa Long tộc vận chuyển nhanh chóng trong thức hải hắn, tất cả mọi thứ đều hiện

lên trong mắt hắn.

Từ viễn cổ, lại đến thượng cổ, lại đến hiện tại...

Hết thảy mọi thứ, Long Vương đều nhất nhất lý giải.

Hồi lâu sau, hình ảnh trong mắt mới lui đi. "Tam Thanh, Tây Phương, Nhân tộc, Địa Phủ, Thiên Đình, Địa Tiên Phủ, Vu tộc..." Trong lòng Long Vương dần dần hiện lên mấy phương thế lực quan trọng nhất, cái sau cường hãn hơn cái trước, cái sau khủng bố hơn cái trước.

Tam Thanh, hắn tự nhiên là biết, trên trận chiến Đạo Ma ngày xưa, Thái Thượng đã cho hắn không ít chấn hám.

Đây xem như là tồn tại lão bài rồi, phen này thực lực càng là mạnh đến khủng bố.

Bất quá mấy phương thế lực nhất lưu này, hoặc là tồn tại đặc thù như Vu tộc, ngược lại cũng sẽ không đi trêu chọc đến, hành sự cẩn thận là được.

Về phần Nhân tộc, chiếm giữ bờ Đông Hải, ngay cả bờ Đông Hải đều là Nhân tộc.

Điểm này, Long Vương hận không thể đập chết Ngao Loan, vì sao lại trêu chọc Nhân tộc, ngay cả bờ Đông Hải đều đánh mất.

Bất quá sự tình đã thành định cục, vậy cũng chỉ có thể như thế, tuy rằng chịu phải một ít chế ước từ Nhân tộc, nhưng không đi trêu chọc, hẳn là không có vấn đề lớn.

Nghĩ nghĩ trong lòng, Long Vương khẽ than một tiếng, sau đó xoay người nhập vào trong Đông Hải, đi khôi phục thương thế của chính mình.

Mà con đường của Long tộc, phen này, cũng là càng thêm gánh

nặng đường xa.

Nhân tộc Thánh địa, bên trong Nhân Tổ Điện. "Đại ca phen này nếu không phải chỉ là cảnh cáo, sợ là Long Vương vừa mới hồi quy, liền lại phải vẫn lạc rồi." Truy Y thị thu hồi ánh mắt, cười cười rồi mở miệng nói.

Uy Thánh Nhân, vẻn vẹn chỉ là một đạo thanh âm, liền đủ để mạt sát tồn tại như Long Vương.

Nếu không phải chỉ cho hắn một cái cảnh cáo, Long Vương cũng không chỉ bị thương đơn giản như vậy, khả năng lại là kết cục vẫn lạc. "Long Vương phen này vừa mới hồi quy, ngược lại là tạm thời chưa tiếp nhận tin tức biến hóa những năm gần đây, mới có tình huống như thế.

Nếu sớm tiếp nhận những tin tức này, liền đoạn nhiên sẽ không như vậy." Phục Hy mỉm cười nói.

Nghe vậy, Truy Y thị và Hữu Sào thị gật đầu, cũng là đạo lý này. "Long tộc vẫn còn có chút tác dụng, có thể kềm chế một số thế lực, có những cái cũng không cần chúng ta ra tay." Toại Nhân khẽ cười một tiếng, mở miệng nói.

Nghe vậy, ba người nhìn nhau, cười cười, đều hiểu ý của Toại Nhân, lúc này cũng không mở miệng nữa.

Thời gian nhoáng lên một cái, liền lại là hơn một Nguyên hội lặng lẽ trôi qua.

Đông Hải, Long tộc, trong hành cung. "Hô!" Một cỗ long uy hạo hãn cuốn theo một trận khí nhân uân quét ngang qua, đem hết thảy khí tức đều thanh không ra ngoài.

Khắc tiếp theo, Long Vương chậm rãi mở hai mắt ra, trong đôi mắt thâm thúy, một đạo âm vân lóe lên rồi biến mất, phen này bởi vì

thánh uy và thánh âm của Toại Nhân, tuy rằng không phát ra bao nhiêu uy lực, nhưng rơi vào trên người Long Vương, hắn lại phải tốn thời gian một Nguyên hội để khôi phục.

Kết quả như vậy, hắn xác thực khó mà tiếp nhận, chẳng qua hiện thực là như thế, hắn không thể không đi tiếp nhận mà thôi. "Không nghĩ tới Nhân tộc là chủng tộc Hậu thiên như thế, cư nhiên nội tình mạnh đến tình trạng này." Long Vương hai mắt khẽ nghiêm lại, trong miệng trầm giọng nói.

Chính mình chẳng qua là ức vạn năm không ở trong Hồng Hoang, lại không nghĩ tới, cục thế biến hóa thành dạng này, Vu tộc thì cũng thôi đi, Nhân tộc, một cái chủng tộc Hậu thiên, cư nhiên trưởng thành đến Đệ nhất chủng tộc, nội tình mạnh đến đáng sợ.

Long tộc chính mình hiện tại, so với Hồng Hoang mà nói, xác thực là thức quá khứ rồi.

Bất quá chính mình đã quy lai, vậy Long tộc tự nhiên sẽ bắt đầu quật khởi, Long Vương định nhiên sẽ không để Long tộc cứ tiếp tục như vậy. "Tộc trưởng." Chính vào lúc này, Chúc Long từ ngoài điện đi tới, tiêu hao của hắn trong hơn một Nguyên hội này, dĩ nhiên đã khôi phục lại. "Đều đã khôi phục rồi, rất tốt, phía sau các ngươi liền phải hảo hảo an bài chuyện của Long tộc." Long Vương gật đầu nói. "Tộc trưởng yên tâm!" Chúc Long gật đầu.

Nói xong, hắn dừng một chút, nhìn Long Vương nói: "Tộc trưởng, Nhân tộc đã không phải là Nhân tộc ngày xưa, đó là một sự tồn tại đủ để dễ dàng mạt sát bất kỳ chủng tộc nào ở Hồng Hoang, cho dù là Vu tộc, cũng xa không phải là đối thủ của Nhân tộc." "Thánh Nhân Nhân Tổ Toại Nhân thị, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên Thiên Hoàng Phục Hy, còn có ba vị Nhân Tổ khác, cộng thêm Nhân Hoàng, vô số đệ tử Thánh địa, nội tình thực lực như vậy, tuyệt không phải Long tộc hiện

tại có thể ngăn cản." Chúc Long cũng không nghĩ tới, tộc trưởng chính mình cư nhiên trêu chọc đến Nhân tộc, bất quá hắn cũng biết, là tộc trưởng chính mình còn chưa chân chính hiểu rõ qua Nhân tộc, nếu không thì, ngược lại cũng không đến mức này.

Cũng may, Nhân tộc cũng không có tiếp tục ra tay với Long tộc, một chút thương thế mà thôi, ngược lại cũng không tính là cái gì. "Bản tọa dĩ nhiên biết rõ nội tình Nhân tộc, cũng sẽ không mạo muội ra tay với Nhân tộc nữa, Long tộc hiện tại so với Hồng Hoang mà nói, cũng vẫn là quá yếu nhỏ.

Hồng Hoang như hôm nay, cũng không phải thời kỳ viễn cổ có thể so sánh." Long Vương hai mắt khẽ híp lại, trong miệng thản nhiên nói, chênh lệch trong đó, hắn thầm than trong lòng.

Hồng Hoang ngày xưa, Hỗn Nguyên Kim Tiên Chuẩn Thánh chính là tồn tại đỉnh tiêm, Đạo Tổ Hồng Quân ngày xưa, Ma Tổ La Hầu, Tam Thanh đạo nhân, tộc trưởng Tam tộc, đều là tồn tại ở cảnh giới kia.

Nhưng Hồng Hoang hiện tại, cảnh giới này có thể làm gì?

Dưới Thánh Nhân hoặc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hết thảy đều là sâu kiến.

Hồng Quân đã thành Đạo Tổ, hợp Thiên Đạo.

Thái Thượng thành Đạo Tôn, Nhân Giáo Giáo chủ, tọa trấn Thủ Dương Sơn.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, thành Thánh Nhân, Giáo chủ Xiển Tiệt nhị giáo, tọa trấn Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung.

Còn có Nữ Oa, Hậu Thổ, Tây Phương Giáo, hai vị tồn tại đỉnh tiêm của Nhân tộc, Vu tộc vân vân, ngay cả Thiên Đình, lúc này thực lực đều còn trên Long tộc, biến hóa trong đó, thực sự là quá lớn.

Nếu không phải Yêu tộc phúc diệt, hiện tại còn có một phương thế lực đỉnh tiêm tồn tại trong Hồng Hoang.

Long Vương cũng không nghĩ tới, Đế Tuấn ở cảnh giới kia, trong tay Thái Thượng đều không có tơ hào chi lực phản kháng, dẫn đến cuối cùng Yêu tộc diệt vong.

Xem ra, không chỉ là dưới Hỗn Nguyên hoặc Thánh Nhân là sâu kiến, trước mặt tồn tại như Thái Thượng, cho dù là tồn tại ở cảnh giới này, đều cũng là sâu kiến.

Chương 464

Những cái này nhìn Tây Phương Nhị Thánh và Đế Tuấn là có thể biết, đều không có bất kỳ lực hoàn thủ nào.

Sau khi biết được hết thảy biến hóa này, tâm cảnh Long Vương dĩ nhiên đã phát sinh thay đổi.

Không vội, Long tộc trước tiên tiếp tục phát triển, cao điệu không được, vậy thì điệu thấp một chút, từ từ phát triển, dù sao chính mình đã quy lai, chính mình dĩ nhiên đã vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ cần có một cái khế cơ, liền có thể tấn thăng.

Cho nên, hiện tại ngược lại cũng không vội, trước tiên từ từ đến.

Chúc Long nghe vậy, gật đầu, hắn cũng tin tưởng sau khi tộc trưởng chính mình biết rõ hết thảy, sẽ có an bài không giống như trước. "Long tộc tiếp theo không cần phát triển quá mức cao điệu, phen này ta trọng hiện Hồng Hoang, hết thảy Tiên thiên chủng tộc cũng sẽ y phụ mà đến, ngươi đem những cái này an bài là được, về phần phát triển khác, ngược lại cũng không cần nóng vội." Long Vương nghĩ nghĩ trong lòng, nói với Chúc Long. "Chúc Long đã hiểu!" Chúc Long đáp một tiếng, sau đó xoay người rời đi.

Long Vương nhìn thoáng qua, liền tiếp tục đi bế quan.

Phương Nam, Bất Tử Hỏa Sơn.

Trong Phượng Thiên Điện.

Chúng Phượng tộc cao tầng quỳ một chân trên đất, thần tình kích động nhìn bóng người trên chủ vị.

Tổ Phượng!

Nàng đã hồi quy Phượng tộc từ ba vạn năm trước, hiện nay đã

củng cố hết thảy bản thân, một thân tu vi cũng không kém hơn Long Vương bao nhiêu. "Đại trưởng lão, tình huống Phượng tộc ta như thế nào rồi?" Tổ Phượng nhướng mày, thản nhiên mở miệng nói. "Hồi tộc trưởng, nhân quả nghiệp lực Phượng tộc ta dĩ nhiên hoàn thành, số lượng tuy không bằng viễn cổ, nhưng thực lực cao tầng lược có tăng lên, thực lực chỉnh thể ngược lại cũng có chút dâng lên." Phượng tộc Đại trưởng lão nghe vậy, lập tức mở miệng nói.

Tổ Phượng gật đầu, nói: "Ngươi tiếp tục phát triển Phượng tộc, Phượng tộc ta sẽ có cơ hội trọng hiện Hồng Hoang." "Vâng!" Đại trưởng lão đáp.

Thoại âm rơi xuống, Tổ Phượng liền rời đi.

Mà đông đảo cao tầng thấy vậy, cũng chậm rãi lui ra.

Phương Bắc, Kỳ Lân tổ địa.

Trong Lân Tổ Điện. "Tộc trưởng, cứ theo tình huống Kỳ Lân nhất tộc ta như hôm nay, ngược lại là có thể trọng hiện đại địa Hồng Hoang rồi." Đại trưởng lão nhìn tộc trưởng chính mình vừa mới quy lai không lâu, mở miệng nói.

Chỉ có chân chính trọng hiện Hồng Hoang, mới có thể đạt được càng nhiều tài nguyên, phát triển mới sẽ càng nhanh. "Không vội, ngươi trước tiên ổn bộ tăng lên, sẽ có ngày đó." Thủy Kỳ Lân cười cười rồi nói, ánh mắt nhìn thoáng qua Long tộc, lại nhìn thoáng qua Bất Tử Hỏa Sơn, đáy mắt một tia dị sắc lóe lên rồi biến mất.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, Đại trưởng lão gật đầu nói: "Ta đã hiểu!" Nói xong, liền xoay người rời đi.

Thủy Kỳ Lân hai mắt khẽ nghiêm lại, thân hình khẽ động, rời khỏi đại điện, tiếp tục đi tu hành.

Hồi quy mà đến, tu vi tuy có chút tăng lên, nhưng cảnh giới tu vi

hiện tại, ở trong Hồng Hoang, xác thực không tính là cái gì, muốn đạt được càng nhiều, liền chỉ có tiếp tục tăng lên tu vi.

Dù sao hiện tại thời cơ còn sớm, ngược lại không vội, Kỳ Lân nhất tộc cũng có thể từ từ phát triển.

Về phần sau này, sẽ có ngày trọng hiện Hồng Hoang đó.

Hồng Hoang, Nhân Gian Giới.

Từ thời Tây Chu đến nay, sự biến hóa của Nhân Gian Giới dần đi vào phồn vinh.

Trong Nhân Gian Giới lúc này, tư tưởng và mức sống của phàm nhân so với trước kia đã được nâng cao lên không ít.

Tây Chu vì để củng cố sự thống trị của bản thân, không ngừng phân phong đất đai, chư hầu quốc hiệp trợ quản lý, khiến sự thống trị của Tây Chu ngày càng được tăng cường.

Tuy nhiên, sau mấy chục vạn năm hưng thịnh, Tây Chu dần đi vào suy yếu.

Đến thời Đông Chu, Nhân Gian Giới đại khái phân thành thời kỳ Xuân Thu Chiến Quốc.

Lúc này vương quyền suy lạc, chư hầu tranh bá.

Cho đến nay, cục diện hỗn loạn đã trở nên càng thêm kịch liệt.

Mà diễn biến của đại thế cũng ngày càng đến gần.

Nhân tộc Thánh địa, trong Nhân Tổ Điện. "Nhân tộc phân loạn đã diễn biến không ít tuế nguyệt, nay lại có dấu hiệu ngày càng kịch liệt, cục diện như vậy, e là có không ít tệ đoan..." Hữu Sào Thị nhíu mày, nhìn Toại Nhân và Phục Hy nói.

Truy Y Thị ở bên cạnh cũng lộ vẻ thần sắc như vậy.

Trong Nhân Gian Giới cũng có một số Nhân tộc có tu vi, nhưng đại đa số tu vi đều không cao, đối mặt với cục diện phân loạn, chư hầu cát cứ, đại chiến nổi lên bốn phía như thế này, đảo cũng khó có hành động gì.

Cục diện này, trừ phi là đệ tử Thánh địa toàn bộ xuất thủ, nếu không thì muốn bình ổn trong thời gian ngắn e là không thể nào.

Đối với đại thế, bọn họ tuy rằng hiểu rõ, nhưng tình huống hiện nay, đại thế còn chưa tới mà Nhân Gian Giới đã tiến vào một thời đại càng thêm hỗn loạn.

Tình huống này cứ tiếp tục, đối với Nhân Gian Giới, đối với Nhân tộc đều không phải chuyện tốt.

Trong Nhân Gian Giới cũng không chỉ đơn thuần là Nhân tộc, còn có một số sinh linh tu vi thấp khác.

Nếu cục diện này cứ kéo dài, đối với bọn họ mà nói đã không còn là chuyện tốt, cho nên Nhị Tổ mới lo lắng như vậy. "Bành!" Đúng lúc này, chỗ Phục Hy bên cạnh truyền đến một tiếng vang nhẹ, ngay sau đó liền thấy một đồ án Tiên Thiên Bát Quái vỡ vụn trong tay hắn, đồ án Bát Quái xoay chuyển trong đôi mắt cũng dần dần bình ổn lại, quy về thâm thúy. "Tuy rằng Nhân Gian Giới chiến loạn nổi lên bốn phía, nhưng trong đó lại có chuyển cơ sắp khởi, mà chuyển cơ này cũng chính là mấu chốt của đại thế lần này.

Chỉ cần chuyển cơ vừa đến, mọi cục diện đều sẽ được xoay chuyển..." Vài hơi thở sau, Phục Hy nhìn Nhị Tổ, chậm rãi mở miệng nói. "Thái Hạo nói lời ấy không sai, ta cũng đã tính được vài phần thiên cơ, kết hợp với tình huống Nhân Gian Giới trước đó, đảo cũng sẽ không còn xa nữa..." "Nhân tộc đại thế lần này quan hệ rất nhiều, chúng ta không thể sơ ý.

Tuy nói Nhân Gian Giới phân loạn, nhưng vì đại thế phía sau,

chúng ta cũng không thể nhúng tay.

Nếu việc này có chỗ xấu lớn đối với Nhân tộc, lão sư đoán chắc sẽ không ngăn cản Thánh địa xuất thủ..." Toại Nhân nhìn Nhị Tổ và Phục Hy, chậm rãi nói.

Nghe vậy, Nhị Tổ và Phục Hy khẽ gật đầu.

Không nói đến thiên cơ hiển hóa lúc này có một tia chuyển cơ sắp buông xuống Nhân Gian Giới để xoay chuyển cục diện hỗn loạn, chỉ riêng việc Thái Thượng là Nhân Giáo Giáo chủ, lại là Nhân Đạo Chưởng Khống Giả, định nhiên là hiểu rõ rất nhiều.

Ngài đã ngăn cản Thánh địa xuất thủ, vậy thì việc này đối với Nhân tộc mà nói cũng không có hại gì quá lớn.

Chỉ cần qua giai đoạn này, đợi đến khi đại thế buông xuống, vậy thì mọi thứ đều sẽ khác đi.

Càng gần bình minh thì bóng tối càng đậm đặc.

Chương 465

Lúc này chuyển cơ sắp khởi, đại thế sắp tới, nhân gian càng thêm hỗn loạn.

Việc có thể làm lúc này chính là chờ đợi, qua thời cơ này, mọi thứ đều sẽ biến hóa.

Hữu Sào Thị và Truy Y Thị liếc nhìn nhau, gật đầu nói: "Chúng ta đã hiểu..." Đây là lần thứ hai bọn họ nhắc đến việc này, cũng sẽ là lần cuối cùng trước khi đại thế buông xuống.

Lần này nhắc xong, lại nghe Toại Nhân và Phục Hy nói như vậy, thời gian tiếp theo Nhị Tổ cũng sẽ không để ý nữa, an tâm chờ đợi sự việc tiến triển.

Lời của Toại Nhân, Phục Hy và Thái Thượng, bọn họ vẫn tin tưởng, cũng hiểu rõ trong đại thế lần này sẽ có không ít cao thủ Nhân tộc đản sinh, điều này đối với tình huống sau này của Nhân tộc có tác dụng không nhỏ.

Cho nên, suy nghĩ một chút, trong lòng Nhị Tổ liền bình ổn lại, an tâm chờ đợi.

Mặc cho nó phân loạn kịch liệt, ta tự an tâm chờ chuyển cơ đến.

Toại Nhân thấy thế khẽ gật đầu, hắn cũng hiểu suy nghĩ của Nhị Tổ.

Đi ra từ thời đại đó, lại là Nhân tộc Nhân Tổ, trong lòng vẫn quan tâm đến những Nhân tộc kia trong Nhân Gian Giới.

Cho dù lần trước Toại Nhân đã nói qua Thánh địa không cần nhúng tay vào, nhưng thấy phân loạn trong Nhân Gian Giới gia tăng, trong lòng tự nhiên vẫn ưu tiên quan tâm tình huống Nhân tộc, đối với

những chuyện khác đảo cũng không để ý quá nhiều.

Bất quá lần này sau khi Phục Hy và Toại Nhân nói xong, Nhị Tổ liền hiểu nên làm thế nào. "Lão sư nói, trong đại thế lần này sẽ có một số cao thủ Nhân tộc đản sinh, các ngươi nếu có ai lọt vào mắt xanh, liền có thể thu làm đệ tử..." Toại Nhân suy nghĩ một chút rồi nói với ba người.

Nghe vậy, ba người liếc nhìn nhau rồi khẽ gật đầu.

Đã như vậy, phía sau bọn họ sẽ lưu ý nhiều hơn một chút, xem xem ai phù hợp để mình dạy dỗ thì có thể thu nhận.

Thấy thế, Toại Nhân gật đầu, ánh mắt lần nữa chuyển về phía Nhân Gian Giới.

Nhị Tổ và Phục Hy cũng đưa mắt nhìn về nơi đó, tiếp tục chờ đợi chuyển cơ xuất hiện.

Tại Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Thiên cơ hiển hóa, Nhân tộc đại thế xem ra ngày càng đến gần rồi..." Nguyên Thủy chậm rãi tán đi thiên cơ trong tay, nhìn Thái Thượng và Thông Thiên nói.

Vạn năm trước, Nguyên Thủy và Thông Thiên rời khỏi đạo trường của mình, đến Thái Thanh Cung, Tam Thanh lần nữa tụ họp tại nơi này.

Nghe vậy, Thái Thượng và Thông Thiên khẽ gật đầu.

Tình thế Nhân Gian Giới hiện nay, với thủ đoạn của Tam Thanh bọn họ tự nhiên là vô cùng rõ ràng.

Mọi diễn biến đều nằm trong sự quan chú của bọn họ.

Dù sao đại thế Nhân tộc lần này bọn họ đều tham dự, tự nhiên sẽ thời khắc chú ý mọi tiến triển trong Nhân Gian Giới.

Thái Thượng là vì để Thái Thượng Lão Quân có thể thành công chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn Nguyên Thủy và Thông Thiên thì mượn cơ hội đại thế Nhân tộc này để nhất cử tiến vào Thánh Nhân viên mãn.

Đến cảnh giới này rồi chính là một điểm mấu chốt, đi lên nữa chính là cảnh giới của Hồng Quân Đạo Tổ, cũng là cảnh giới đỉnh phong trong Hồng Hoang.

Bất quá đến bước này cũng chưa phải là mấu chốt cuối cùng, mọi mấu chốt vẫn nằm ở trên người Thái Thượng.

Chỉ là việc này còn quá sớm, tuy trong lòng Tam Thanh đều rõ nhưng cũng không cần nhắc tới, đợi thời cơ đến, mọi thứ đều sẽ nước chảy thành sông.

Cho nên những chuyện này đều là về sau, hiện tại cứ tiến vào Thánh cảnh viên mãn trước đã. "Nhân Gian Giới tiếp theo xuất hiện chuyển cơ, nếu Tam đệ đoán không sai, hẳn là phân thân của Đại ca buông xuống Nhân Gian Giới đi?" Thông Thiên kiếm mi nhướng lên, nhìn Thái Thượng bên cạnh, mỉm cười mở miệng.

Thái Thượng nghe Thông Thiên nói vậy cũng không hề kinh ngạc, có thể đoán ra việc này cũng là bình thường.

Hắn tin rằng trong lòng Nguyên Thủy cũng có suy nghĩ và phỏng đoán này.

Mà sự thật cũng chính là như vậy.

Thái Thượng Lão Quân trong đại thế lần này có tác dụng cực kỳ quan trọng, hắn lại là Nhân Đạo Chưởng Khống Giả, tự nhiên là có sự an bài.

Thái Thượng Lão Quân làm chuyển cơ mở đầu cho đại thế lần này là sự an bài và nhân tuyển tốt nhất. "Tam đệ đoán không sai, sự thật

đúng là như thế.

Thái Thượng Lão Quân có tác dụng đặc thù, lần này được an bài là một chuyển cơ tại điểm khởi đầu, về sau cũng có kế hoạch của hắn..." Thái Thượng khẽ gật đầu, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều gật đầu.

Đối với chuyện của Thái Thượng Lão Quân, bọn họ tự nhiên rõ ràng.

Lần này bọn họ vì Nhân tộc đại thế mà đến, mục đích là việc chứng đạo của bản thân.

Ngoài ra còn một việc phụ đới, chính là tiến thêm một bước ức chế sự tiến triển của Tây Phương.

Đối với việc này, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng không cự tuyệt, đã có cơ hội ức chế khí vận Tây Phương như vậy, cớ sao mà không làm?

Dù sao Tây Phương vẫn luôn giở trò vặt, hiện tại phản lại cho bọn họ chút giáo huấn cũng là bình thường.

Cho nên đối với chuyện Thái Thượng quyết định, bọn họ đều cảm thấy khả thi.

Lần này nghe Đại ca nói về tình huống của Thái Thượng Lão Quân, bọn họ đều hiểu được một số chi tiết trong đó.

Đã Thái Thượng Lão Quân đặc thù như vậy, Đại ca nhà mình lại là Chưởng Đạo Giả, thì việc dùng Thái Thượng Lão Quân làm một chuyển cơ đặc thù cho đại thế cũng là chuyện không thể chê trách, tịnh không phải ai cũng có điều kiện thuận lợi như vậy.

Chỉ có Nhân Đạo Chưởng Đạo Giả mới có cơ hội và thủ đoạn

này.

Đây chính là Nhân Giáo Giáo chủ, Nhân Đạo Chưởng Đạo Giả, Thái Thanh Thái Thượng!

Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, trầm mặc vài hơi thở rồi hỏi: "Nhị đệ, Tam đệ, sự chuẩn bị của bản thân các ngươi đã tiến hành đến bước nào rồi?" Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên liếc nhìn nhau, nói: "Đều đã tiến hành đến giai đoạn cuối cùng, chỉ cần Thái Thượng Lão Quân mở ra đại thế, cục diện vừa chuyển, liền sẽ bắt đầu ngay sau đó..." Tình huống hiện nay, phân thân của hai người tự nhiên là tiến vào luân hồi, hẳn là chỉ chậm hơn Thái Thượng Lão Quân một chút.

Chỉ cần Thái Thượng Lão Quân chuyển biến cục thế, mở ra Nhân tộc đại thế, mọi thứ sẽ đi vào quỹ đạo, sự tình cũng sẽ đi sau Thái Thượng Lão Quân.

Nghe thế, Thái Thượng khẽ gật đầu, điểm này hắn cũng hiểu.

Đã sự việc tiến hành đến nước này thì không cần lo lắng nữa, tiếp tục chờ đợi sự tình phía sau tiến triển là được.

Tính toán thời cơ, thời gian hiện tại trong Nhân Gian Giới đã không còn sai biệt lắm.

Ước chừng không bao lâu nữa sẽ thay đổi cục diện.

Thời gian thấm thoát, lại mười mấy vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Trong Hồng Hoang, vốn dĩ vì Long Vương trở về, Bất Tử Hỏa Sơn và phương Bắc có chút dị động mà trở nên "náo nhiệt", nay lại lần nữa trầm tịch, tương đối bình tĩnh hơn không ít.

Bất quá đối với cục thế Hồng Hoang lúc này, không ít tồn tại đều rõ ràng sự bình tĩnh này sẽ không kéo dài bao lâu.

Dù sao Long Vương đã về, thì Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân ước chừng cũng sẽ lần lượt trở lại.

Chương 466

Đến lúc đó, hai tộc kia có tái hiện Hồng Hoang hay không cũng là chuyện rất khó nói.

Cho dù Phượng tộc và Kỳ Lân tộc đã suy tàn, nhưng lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, nội tại của hai tộc vẫn còn đó.

Trải qua hơn ức vạn năm khôi phục, tuy số lượng không bằng viễn cổ, nhưng thực lực cao tầng đều có sự thăng tiến.

Cho nên nếu tái hiện Hồng Hoang đại địa, chiếm cứ thêm tài nguyên tu hành và khu vực, thì với thủ đoạn của Phượng tộc và Kỳ Lân, muốn phát triển lên cũng không khó.

Nếu Phượng tộc và Kỳ Lân tộc làm vậy, cục diện Hồng Hoang sẽ càng thêm phức tạp, sự bình tĩnh cũng sẽ bị phá vỡ.

Bất quá hiện tại cục diện vẫn tương đối tốt, không ít tu sĩ và đại năng đều tiến vào bế quan tu hành.

Thiên Đình thời gian qua có chút thả lỏng, chủ yếu vẫn là tăng cường thực lực nội bộ.

Trung ương nhất mạch, Câu Trần nhất mạch đều đang thăng tiến, đối với sự tình trong Hồng Hoang có phần chậm lại.

Thực lực của Tam Ngự ngày càng cường hãn, nếu Trung ương nhất mạch và Câu Trần nhất mạch không tăng tiến, e rằng sau này sẽ bị đuổi kịp, tình huống của Hạo Thiên sẽ càng thêm khó khăn.

Cho nên hắn cần thiết phải tiếp tục nâng cao Trung ương nhất mạch và Câu Trần nhất mạch của Minh Tịch.

Chỉ có luôn giữ sức mạnh chưởng khống Thiên Đình mạnh mẽ, hắn mới có thể cai quản Thiên Đình tốt hơn, bằng không thì mọi thứ

đều là nói suông.

Còn các thế lực khác những năm nay đều thập phần bình tĩnh, không có chút sóng gió nào.

Mà thời gian gần đây, mấy vị tồn tại kia cùng với mấy vị trong Nhân tộc đều chuyển ánh mắt về Nhân Gian Giới.

Lúc này tại Nhân Gian Giới, khí vận ngưng kết, Nhân tộc khí vận hạo hãn, Hồng Hoang khí vận, Nhân Đạo khí vận và sức mạnh bàn cứ, nghiễm nhiên là hiện tượng mở ra đại thế.

Nhân Gian Giới, Trần Quốc, huyện Khổ, Lý gia.

Phu nhân của Lý gia gia chủ hôm nay sinh con.

Tuy đứa trẻ chưa xuất thế nhưng trong lòng Lý gia gia chủ đã có một ý niệm, đó là đứa con trai này của mình cực kỳ bất phàm.

Trên bầu trời, tử khí dũng động, lưu ly bảo quang bao trùm nửa bầu trời, lại có khí vận diễn hóa thành hình rồng phượng, từng trận đại đạo chi âm trầm thấp vang lên. "Oanh!" Cùng với một tiếng nổ vang trên bầu trời, Lý gia phu nhân thuận lợi sinh con.

Cùng lúc đó, tại Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung.

Thái Thượng nhìn về nơi này, khẽ gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Thuận lợi đản sinh, chuyển cơ của Nhân Gian Giới đã xuất hiện.

Như vậy, đại thế mở ra lại là một cục diện khác biệt..." Chuyển thế chi thân của Thái Thượng Lão Quân đã đản sinh, chuyện về sau cũng là chuyện của chính hắn.

Thái Thượng chỉ cần lẳng lặng quan sát là được, hắn tin tưởng với thủ đoạn của Thái Thượng Lão Quân, mượn nhờ đại thế lần này có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Phía sau cứ xem hắn đi từng bước một.

Tại nơi ở của Lý gia, lúc này Tử Khí Đông Lai, địa dũng kim liên, linh khí ngưng kết, lưu ly bảo quang cùng hình tượng rồng phượng không ngừng dũng hiện.

Tất cả dị tượng lúc này đều không ngừng hiển hóa, vô số tồn tại ngước nhìn.

Người Lý gia đều biết vị vừa đản sinh này thân phận e là không nhỏ, khả năng lại là Nhân tộc Thánh Hiền.

Tam Hoàng Ngũ Đế ngày xưa, có vị nào sinh ra mà không có dị tượng?

Thành tựu về sau của họ đều không thấp, mỗi một vị đều là Nhân tộc Thánh Hiền, phong Nhân Hoàng, tọa trấn trong Thánh địa.

Nhìn tình huống này, e là lại thêm một vị Nhân tộc Thánh Hiền nữa.

Mọi người đều nghĩ như vậy.

Trong nội đường Lý gia, hài nhi vừa mới đản sinh lúc này lặng lẽ mở đôi mắt. "Hỗn nguyên sơ phán đạo vi tôn, luyện tựu càn khôn thanh trọc phân.

Thái cực lưỡng nghi sinh tứ tượng, như kim hoàn tại chưởng trung tồn.

Sinh thành Bát Cảnh Cung trung khách, bất kế nhân gian kỷ vạn năm.

Tiên thiên nhi lão hậu thiên sinh, tá Lý thành hình đắc tính danh." Đứa trẻ sơ sinh vừa chào đời, lúc này cư nhiên trực tiếp mở miệng nói chuyện, khiến tất cả mọi người chấn kinh.

Giờ khắc này, bọn họ đều thập phần khẳng định đây là Nhân tộc

Thánh Hiền, là người chân chính làm rạng danh Lý gia.

Sau đó, Lý gia gia chủ đặt tên cho đứa con mới sinh của mình là Lý Nhĩ!

Tại Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung.

Thái Thượng nhìn chuyển thế thân Lý Nhĩ của Thái Thượng Lão Quân, khẽ gật đầu.

Mượn họ Lý để thành hình, đây cũng là kết quả của sự vận hành Nhân Đạo, đối với Nhân Đạo và bản thân Thái Thượng Lão Quân đều có chỗ tốt. "Lý Nhĩ đã thành, tiếp theo chính là sự bắt đầu của đại thế.

Đến lúc đó..." Ánh mắt Thái Thượng u u, mạc danh nan trắc, lời chưa nói hết liền im lặng.

Hồi lâu sau, Thái Thượng khẽ cười nói: "Lý gia đảo cũng có vài người tư chất không tệ, nếu ngày sau có cơ hội, có thể nhập Nhân Giáo ta làm ký danh đệ tử, cũng coi như trả một phần nhân quả." Nói xong, Thái Thượng không mở miệng nữa, tĩnh đãi sự tình phía sau.

Thông Thiên, Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ lúc này đều đang quan chú tình huống trong Nhân Gian Giới.

Thông Thiên và Nguyên Thủy tự nhiên biết thân phận thật sự của vị này nên không quá kinh ngạc, thấy tình huống như vậy liền biết Nhân Gian Giới chuyển cơ đã tới, đại thế đã bắt đầu.

Còn Hậu Thổ và Nữ Oa, trên gương mặt lại hiện lên chút chấn kinh.

Thân phận vị này e là không đơn giản!

Đã có thể làm chuyển cơ cho Nhân Gian Giới lúc này, khí vận ngưng kết, xoay chuyển cục thế, đại thế buông xuống, trong đó tất nhiên có thôi thủ cường đại trợ lực phía sau.

Mà có thể ứng với Nhân tộc đại thế, hoặc nói là ảnh hưởng Nhân Đạo đại thế, trong Hồng Hoang cũng chỉ có vị tồn tại kia làm được.

Nhân Đạo Chưởng Đạo Giả, Thái Thượng!

Như vậy xem ra, thân phận của Lý Nhĩ đã rõ ràng như ban ngày.

Tuy trong lòng khẳng định phỏng đoán này, bọn họ cũng không có hành động hay lời nói gì quá nhiều, chỉ lẳng lặng nhìn sự việc tiến triển.

Còn Thiên Đình, Long tộc, Vu tộc lúc này ánh mắt vẫn chưa chuyển đến Nhân Gian Giới, dù sao Nhân Gian Giới tuy khí vận ngưng kết nhưng chuyển cơ vừa mới xuất hiện, mọi thứ vẫn chưa gây ra ảnh hưởng lớn trong Hồng Hoang.

Cho nên các thế lực khác vẫn đang quan chú tình huống bản thân, đối với những chuyện khác họ cũng không muốn để ý quá nhiều.

Mọi thứ vẫn lấy thực lực bản thân làm mấu chốt quan trọng nhất.

Nhân tộc Thánh địa, trong Nhân Tổ Điện.

Chương 467

"Nhân Tổ, Lý Nhĩ này thật đặc thù, lời vừa mở miệng lại có chút trùng hợp với Giáo chủ." Trong đôi mắt Phục Hy diễn hóa đồ án Tiên Thiên Bát Quái, thiên cơ dũng động, hắn nhìn Toại Nhân bên cạnh, thần sắc ngưng trọng hỏi: "Lý Nhĩ này, e là có quan hệ mật thiết với Giáo chủ đi?" Sinh ra đã biết nói, đối với Nhân tộc Thánh Hiền mà nói cũng không tính là hi kỳ.

Dù sao vị này chính là tồn tại xoay chuyển cục thế, là chuyển cơ của Nhân Gian Giới, sự xuất hiện của hắn là một sự kiện mang tính thời đại.

Ngoài ra còn là Nhân tộc Thánh Hiền, cho nên có thể sinh ra biết nói cũng không khiến Phục Hy kinh ngạc.

Tam Hoàng ngày xưa có ai không có dị tượng như thế?

Là tồn tại càng thêm đặc thù, như vậy cũng là bình thường.

Điều thực sự khiến Phục Hy chấn kinh là lời nói của Lý Nhĩ, bốn câu đầu giống hệt đại đạo tụng xướng mỗi khi Giáo chủ xuất hiện, bốn câu sau thì nói về tình huống hiện tại.

Trong đó nếu nói không có quan hệ với Giáo chủ thì Phục Hy tự nhiên không tin.

Không chỉ hắn, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị lúc này cũng có suy nghĩ như vậy, ánh mắt đều chuyển sang Toại Nhân.

Thấy tình hình này, Toại Nhân mỉm cười nói: "Tuy Lão sư không nói, nhưng nhìn tình huống này, e rằng chính là như những gì chúng ta nghĩ trong lòng.

Lý Nhĩ đến là chuyển cơ của Nhân Gian Giới, cũng là chuyển cơ

của đại thế lần này, xoay chuyển cả đại thế Nhân tộc.

Có thể làm được điều đó, chỉ có Lão sư, những người khác không thể nào.

Mà hết thảy quá khứ, hiện tại và tương lai của Lý Nhĩ, vận mệnh trường hà... tất cả đều là hỗn độn vô thường, căn bản không có chút thiên cơ nào có thể thôi toán.

Lại kết hợp với việc vị kia ở Thiên Đình không có mặt, thân phận Lý Nhĩ đã rõ như ban ngày." Toại Nhân sau khi cách tuyệt thiên cơ nơi này liền thần sắc nghiêm túc nói với ba người.

Nghe vậy, Phục Hy và Nhị Tổ trọng trọng gật đầu.

Vị mà Toại Nhân nhắc tới, bọn họ cũng rõ ràng, trong Thiên Đình có tồn tại quan hệ với Giáo chủ, cũng chỉ có Thái Thượng Lão Quân ở Đâu Suất Cung.

Mà Thái Thượng Lão Quân là phân thân có một tia nguyên thần của Giáo chủ, phân lượng của hắn không hề nhỏ.

Thời gian trước, hắn tọa trấn Đâu Suất Cung, nâng cao thực lực Tam mạch, những năm qua lực lượng Tam Ngự đều được tăng cường rất lớn.

Đặc biệt là Nhân tộc Đông Cực nhất mạch, từ Thanh Minh cho đến các tán tu y phụ đều được nâng cao không ít thực lực.

Những điều này không thể tách rời Thái Thượng Lão Quân và kim đan hắn luyện chế.

Thái Thượng Lão Quân chuyên tu Đan đạo, được tách ra từ Giáo chủ, đạo hạnh trên phương diện này, trừ phi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoặc Thánh Nhân, nếu không thì dưới cảnh giới này không ai có thể sánh bằng.

Cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên và Thánh Nhân, trong thời gian cực ngắn Thái Thượng Lão Quân cũng có thể chống đỡ một hai, đủ thấy thực lực khủng bố của hắn.

Mà lúc này, Thái Thượng Lão Quân trong Thiên Đình không có mặt, Nhân tộc Lý Nhĩ lại có quan hệ không nhỏ với Giáo chủ, như vậy xem ra Lý Nhĩ chính là Thái Thượng Lão Quân ngày xưa. "Không ngờ Lý Nhĩ còn có quan hệ thân phận như vậy." Truy Y Thị kinh thán. "Nếu không phải như thế, e là cũng không cách nào thay đổi hết thảy Nhân Gian Giới, xoay chuyển cục diện, mở ra đại thế." Hữu Sào Thị mở miệng nói.

Sự khởi đầu của vị này sẽ quan trọng đến mức cực điểm, cho nên để Lý Nhĩ làm là thích hợp nhất.

Cũng chỉ có tồn tại như vậy mới có thể làm được tình huống hiện tại. "Lý Nhĩ lần này e là vì trùng kích Hỗn Nguyên chi cảnh mà đến." Phục Hy nói, ánh mắt nhìn về phía Toại Nhân: "Nhân Tổ, ngài nói xem, Lý Nhĩ lần này có thể thành công chứng đạo không?" Toại Nhân trầm ngâm một lát rồi nói: "Việc này ta cũng không nói chắc được, bất quá đã là Lão sư quyết định, Thái Thượng Lão Quân chân thân nhập luân hồi, chuyển thế thành Lý Nhĩ, thì tưởng lai là có nắm chắc rất lớn, nếu không sẽ không làm pháp này.

Đã có dự tính như vậy thì khả năng thành công rất cao.

Bất quá cụ thể thế nào còn phải xem tình huống tiếp theo." Nghe vậy, ba người gật đầu.

Cảnh giới này khó khăn, cũng không dễ dàng trùng kích như vậy.

Cụ thể thế nào phải xem động tác và tình huống tiếp theo của Lý Nhĩ.

Ba người suy nghĩ xong, ánh mắt lại lần nữa chuyển về Nhân Gian

Giới.

Tại Nhân Gian Giới, Trần Quốc, huyện Khổ, trong Lý gia.

Vì biết Lý Nhĩ là Nhân tộc Thánh Hiền nên Lý gia gia chủ cũng dốc hết sở hữu để bồi dưỡng hắn.

Lý Nhĩ tuy sinh ra đã thức tỉnh hết thảy tiền kiếp, nhưng chuyện cần làm kiếp này không liên quan quá nhiều đến kiếp trước, cho nên kiếp này hắn coi mình là một Nhân tộc bình thường, từng bước học tập, sau đó đạt đến địa bộ mình mong muốn.

Thời gian thấm thoắt, mười năm lặng lẽ trôi qua.

Lý Nhĩ thân là chuyển thế chi thân của Thái Thượng Lão Quân, việc tu hành tự nhiên không cần phải nói.

Chỉ trong mười năm ngắn ngủi, hắn đã khôi phục tu vi đến địa bộ Thái Ất Kim Tiên.

Tiền kiếp của hắn vốn là phân thân của Thái Thượng, tư chất tự nhiên siêu phàm.

Lần này tuy chuyển thế nhưng việc tu hành đối với hắn vẫn không khó.

Với tư chất và tốc độ tu hành hiện tại, quả thực là vô cùng yêu nghiệt.

Bất quá những vị tồn tại biết thân phận Lý Nhĩ khi nhìn thấy tình huống này cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Dù sao thân phận Lý Nhĩ là Thái Thượng Lão Quân chuyển thế, lại là phân thân của Thái Thượng, điều này tự nhiên không cần kinh ngạc.

Lý Nhĩ thân mang chúng đa pháp môn tu hành.

Nhân tộc diễn biến đến nay, trong Hồng Hoang đã có không ít công pháp thích hợp cho Nhân tộc tu hành, trong đó đến từ Nhân tộc Thánh

địa là nhiều hơn cả.

Mà Thái Thượng Lão Quân là phân thân của Nhân Giáo Giáo chủ Thái Thượng, tự nhiên hiểu rõ.

Thế là trong mười năm trưởng thành, Lý Nhĩ bắt đầu truyền hạ pháp môn tu hành trong Lý gia.

Đông đảo con cháu Lý gia dần dần nâng cao tu vi, từ Nhân tộc Hậu Thiên phổ thông dần bước vào con đường tu hành.

Lý Nhĩ tuy chỉ mới mười tuổi nhưng thanh danh trong Lý gia lại vô cùng vang dội, vị trí gia chủ tương lai của Lý gia không ai khác ngoài hắn, người trong Lý gia cũng không có bất kỳ dị nghị nào.

Lý gia gia chủ vì bồi dưỡng các phương diện khác cho Lý Nhĩ, chuyên môn mời Thương Lão tiên sinh cực kỳ nổi danh trong Trần Quốc đến dạy dỗ.

Người thông hiểu địa lý này chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã bị Lý Nhĩ học hết sở học cả đời.

Sau đó, Lý Nhĩ dần trưởng thành liền nhập Chu, bái kiến Bác sĩ, nhập Thái Học; thiên văn, địa lý, nhân luân không gì không học; "Thi", "Thư", "Dịch", "Lịch", "Lễ", "Nhạc" không gì không xem; văn vật, điển chương, sử thư không gì không tập.

Lại ba năm sau, Lý Nhĩ đã học hết những thứ này.

Mấy chục năm sau đó, Lý Nhĩ vẫn luôn đi lại trong Nhân Gian Giới, học tập thêm nhiều học thức nhân gian, thuận tiện chỉnh lý học thuyết của chính mình.

Lúc này Nhân Gian Giới diễn biến đến thời Chiến Quốc, chư hầu cát cứ, chiến loạn bốn phía.

Mà học thuyết mới này chính là đại chuyển biến của Nhân Gian

Giới lần này.

Chương 468

Lại năm mươi năm sau, Lý Nhĩ từ Nhân Gian Giới trở về Trần Quốc, huyện Khổ.

Lý gia gia chủ thấy Lý Nhĩ trở về liền nhường lại vị trí gia chủ cho hắn, bản thân lui về hậu phương đi theo con đường tu hành.

Tuy khó có tiến triển lớn nhưng kéo dài thêm tuổi thọ vẫn có thể làm được.

Sau khi tiếp quản Lý gia, bước đầu tiên của Lý Nhĩ là bắt đầu nắm bắt việc tu hành, bước thứ hai chính là chỉnh lý học thuyết của bản thân - đây là Đạo mà hắn mang đến Nhân Gian Giới, lúc này chính thức đi vào quỹ đạo.

Lý gia đối với kế hoạch của Lý Nhĩ thập phần nhận đồng, ngay lập tức bắt đầu thực thi từ bước tu hành đầu tiên.

Như vậy, lại năm mươi năm nữa trôi qua.

Tại đại điện Lý gia, thân hình Lý Nhĩ từ trong hư không chậm rãi hiện ra, sau đó từ từ đi đến chủ vị ngồi xuống, tay vung lên, mấy đạo quang mang một nhập vào hư không.

Giây lát sau, vài vị trưởng lão Lý gia cùng một số đệ tử tinh anh đi đến đại điện. "Tham kiến gia chủ!" Các vị trưởng lão và đệ tử tinh anh hành lễ với Lý Nhĩ.

Nghe vậy, Lý Nhĩ phất tay, thản nhiên nói: "Không cần đa lễ, đều ngồi đi!" "Thì!" Mọi người đáp một tiếng rồi phân ra hai bên ngồi xuống.

Lý Nhĩ thản nhiên quét mắt qua bọn họ, mở miệng nói: "Ta vừa mới tính qua, đại thế Nhân Gian Giới lai lâm, chính là cơ hội của

chúng ta.

Cho nên thời gian này, chúng ta có thể bắt đầu chuẩn bị rồi..." Nghe vậy, các vị trưởng lão liếc nhìn nhau, sau đó Đại trưởng lão Lý Mục nói: "Gia chủ, mười năm trước Lý gia đã có sự an bài trong Nhân Gian Giới, chỉ cần gia chủ ra lệnh một tiếng liền lập tức thực thi..." Lý Nhĩ nghe xong, trong ánh mắt nhìn Lý Mục lóe lên một tia tán thưởng.

Chưa đợi hắn bố trí mệnh lệnh mà Đại trưởng lão Lý Mục đã chuẩn bị tốt, đảo cũng giúp hắn tiết kiệm không ít thời gian. "Đã như vậy thì mười năm sau bắt đầu thực thi kế hoạch.

Mười năm này, đệ tử Lý gia toàn bộ phái ra ngoài, đem pháp môn tu hành và học thuyết của Lý gia tán bố ra..." Lý Nhĩ trầm ngâm một lát rồi nói với mọi người. "Thì!" Đại trưởng lão Lý Mục cùng các vị trưởng lão, đệ tử phân phân đứng dậy, chắp tay với Lý Nhĩ.

Nói xong, mọi người chậm rãi lui xuống.

Lý Nhĩ nhìn theo hướng họ rời đi, trong mắt thần quang giao chức, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hồi lâu sau, thân hình hắn lóe lên, biến mất khỏi Lý gia.

Nhân Gian Giới, Lỗ Quốc, ấp Tưu.

Lý Nhĩ đến nơi này, gặp được chuyển thế chi thân của Huyền Đô vừa mới xuất thế.

Kiếp này hắn tên là Khổng Khâu.

Mẫu thân Khổng Khâu tuy không biết thân phận Lý Nhĩ nhưng thấy thủ đoạn thần hồ kỳ kỹ của hắn liền coi là tiên nhân. "Đứa trẻ này có duyên với ta, ngày sau có thể làm đồ đệ của ta!" Lý Nhĩ nhìn mẫu thân Khổng Khâu nói.

Hắn thu Khổng Khâu làm đồ đệ không giống Thái Thượng thu Huyền Đô, hắn dạy dỗ là để Khổng Khâu trong đại thế lần này giúp hắn một tay.

Còn lão sư chân chính vẫn là Thái Thượng. "Đa tạ tiên trưởng!" Mẫu thân Khổng Khâu bái tạ.

Lý Nhĩ khẽ gật đầu, vươn một ngón tay nhẹ nhàng điểm lên mi tâm Khổng Khâu, trên đầu ngón tay quang hoa lưu chuyển, một cỗ thanh lương chi ý từ đầu ngón tay hắn dần lan tỏa, truyền vào thức hải của Khổng Khâu. "Ông!" Trong nháy mắt tiếp theo, đôi mắt Khổng Khâu càng thêm sáng ngời.

Mẫu thân đang bế Khổng Khâu thần sắc pha lẫn chấn kinh, đối với chiêu thức này của Lý Nhĩ liền hô to thần tích.

Làm xong mọi việc, Lý Nhĩ không dừng lại mà rời khỏi Lỗ Quốc, đi về hướng khác.

Thời gian đến thời Chiến Quốc, vương triều chuyển biến, học thuyết biến ảo.

Chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi, học thuyết trong Nhân Gian Giới đại cải, trong đó công lao lớn nhất chính là chúng đệ tử Lý gia.

Đệ tử Lý gia tán bố học thuyết Lý gia trong dân gian, giảng giải đại đạo tinh nghĩa của Lý gia.

Mà trong đó nổi tiếng nhất chính là 《Đạo Đức Kinh》 của bản tôn Thái Thượng Lão Quân - Thái Thượng.

Nhất thời, học thuyết Lý gia hưng khởi, hấp dẫn vô số phàm nhân ủng hộ.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng nhìn khí vận đang ngưng kết trong Nhân gian giới,

cùng với trình độ diễn biến của Nhân đạo, tình thế thúc đẩy của đại thế, pháp tắc trong tay giao thoa, phù lục dũng hiện, không ngừng thôi toán thiên cơ trong đó. "Tính toán thời cơ, cũng đã không sai biệt lắm..." Hồi lâu sau, Thái Thượng dừng lại thôi toán, ánh mắt rơi vào Nhân gian giới, trong miệng khẽ nói một tiếng.

Lúc này tiến triển của đại thế, cùng với trình độ diễn biến của Nhân đạo, khoảng cách đến thời gian hắn kế hoạch cũng sẽ không còn quá xa.

Lúc này đại thế đang thúc đẩy về phía chính quỹ, sức mạnh của Nhân đạo, sức mạnh của đại thế, cùng với sức mạnh của khí vận đều đang ngưng tụ về phía đỉnh phong, cũng chính là thời cơ tốt nhất để Lý Nhĩ trùng kích cảnh giới này.

Lại nhìn tình huống của Lý gia đệ tử cùng Lý Nhĩ lúc này, thời cơ đều sẽ không quá xa.

Hiện tại không chỉ Thái Thượng, mà Toại Nhân Tam Tổ, Phục Hy, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ các vị cũng đều tính toán không sai biệt lắm.

Thái Thượng nói xong, ánh mắt nhìn thoáng qua Lỗ quốc tại Nhân gian giới, tình huống của Khổng Khâu tiến triển cũng không nhỏ.

Sau khi khẽ gật đầu, ánh mắt lại lần nữa rơi xuống trên người Lý Nhĩ.

Sự tình của Khổng Khâu còn sớm, chỉ có Lý Nhĩ hoàn thành trước, sự thúc đẩy của đại thế mới thực sự đạt đến một cái đỉnh phong.

Một thời đại thuộc về Nhân gian giới bách gia tranh minh mới thực sự giáng lâm. ...

Nhân gian giới.

Lý Nhĩ đi lại trong rất nhiều chư hầu quốc, danh tiếng của hắn

càng ở trên học thuyết Lý gia, tại Nhân gian giới có ảnh hưởng cực lớn, những năm gần đây vẫn luôn có truyền thuyết về hắn lan truyền.

Lại mười năm sau, Lý Nhĩ rời khỏi các nước chư hầu, sau đó trở về Lý gia.

Cùng rời đi còn có đệ tử Lý gia, lúc này nhao nhao phản hồi Lý gia, chuẩn bị cho bước quan trọng nhất. ...

Nhân gian giới, Trần quốc, Khổ Huyền.

Lý gia, trong đại điện.

Nơi này là đại bản doanh của Lý gia, lúc này các thành viên Lý gia toàn bộ tụ tập tại đây.

Những năm gần đây, học thuyết Lý gia ngoại trừ 《 Đạo Đức Kinh 》 ra, thì chính là tư tưởng "Vô vi nhi bất trị" là nổi tiếng nhất.

Chương 469

Mà tư tưởng Vô Vi của Lý Nhĩ cũng là thoát thai từ Vô Vi Chi Đạo của bản tôn mà đến, truyền bá rộng rãi trong Nhân gian giới. "Vi hoạn chi đại, mạc quá vu tư.

Cố yển võ tu văn, hành lợi trừ hại, kỳ sự ký lý.

Cố viết: Vô vi.

Kỳ giáo ký hành, cố viết: Bất ngôn.

Thị dĩ vân: 'Thánh nhân xử vô vi chi sự, hành bất ngôn chi giáo dã.' Phu vô vi chi sự...

Vi vô vi, tắc vô bất trị hĩ!" Bất ngôn, bất tranh, bất doanh...

đều biểu đạt đầy đủ tư tưởng vô vi nhi trị.

Mà Lý Nhĩ vì để tư tưởng của mình ám hợp với đạo trị quốc chốn nhân gian, càng là dùng các loại điển cố trong nhân gian để giải thích những liên hệ trong đó.

Hắn dùng 'Đạo' giải thích sự diễn biến của vũ trụ vạn vật, cho rằng: "Đạo sinh nhất, nhất sinh nhị, nhị sinh tam, tam sinh vạn vật; Nhân pháp địa, địa pháp thiên, thiên pháp Đạo, Đạo pháp tự nhiên!", hết thảy đều là vận chuyển tự nhiên.

Lý Nhĩ cho rằng: "Đạo là quy luật tự nhiên khách quan, đồng thời lại có ý nghĩa vĩnh hằng 'Độc lập nhi bất hành, chu hành nhi bất đãi'." Đạo là khởi đầu của vạn vật, là mẫu thân của thiên địa!

Lý Mục nhìn thoáng qua một nơi nào đó trong đại điện Lý gia, trên mặt lộ ra một nụ cười: "Đại ca, tư tưởng Vô Vi của gia chủ ngày càng tinh thâm rồi..." Nhị trưởng lão Lý Việt nhìn hắn một cái, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Lý Mục cười cười đáp: "Chỉ cần qua vài năm nữa, gia chủ đem những tư tưởng này toàn bộ sửa sang lại hoàn toàn, như vậy kế hoạch của Lý gia liền có thể thành công..." Lý Việt cùng mọi người nghe vậy đều khẽ gật đầu. ...

Thời gian vội vã, trong nháy mắt đã mấy chục năm lặng lẽ trôi qua.

Lúc này trong Nhân gian giới, theo học thuyết Lý gia và tư tưởng Vô Vi hưng khởi, lại có những tư tưởng khác dần dần dâng lên, khiến cho tư tưởng của phàm nhân trong Nhân gian giới lại lần nữa tăng lên rất nhiều.

Tuy rằng những tư tưởng này đều còn trong manh nha, nhưng không thể phủ nhận chính là, những tư tưởng này một khi trỗi dậy, tuyệt đối không ở dưới tư tưởng Lý gia, đều là những tư tưởng cực kỳ phi phàm.

Mà bởi vì có những tư tưởng này bắt đầu manh nha, Nhân gian giới lập tức có một cỗ đại thế dâng lên, cảm giác như vậy, trong lòng Lý Nhĩ lúc này là rõ ràng nhất. ...

Lý gia, đại bản doanh, nơi bế quan. "Đạo pháp tự nhiên, vô vi nhi trị!" Lý Nhĩ trong miệng không ngừng lặp lại câu chí đạo chi lý này, khí thế trên người cũng theo đó mà từng chút một tăng cường, một cỗ khí tức huyền diệu tràn ngập quanh thân hắn.

Trên thiên linh, trong đám khánh vân rực rỡ rải xuống từng đạo huyền khí, vây quanh thân thể hắn. "Đạo là khởi đầu của vạn vật, là mẫu thân của thiên địa!" Lý Nhĩ bỗng nhiên quát to một tiếng, mắt mạnh mẽ mở ra, nhìn về phía nhân gian, trong tay kết khởi số ấn.

Từng loại tư tưởng Lý gia từ trong miệng hắn truyền ra.

Một lát sau, Lý Nhĩ khẽ quát: "Đạo gia, Lập!" Một lời ra, vô tận

pháp tắc quanh quẩn mà ra.

Giờ khắc này, tư tưởng của Lý gia có tên gọi khác: Đạo gia.

Từ giờ khắc này, Lý Nhĩ xác định Đạo gia thành lập, cũng xác định địa vị của Đạo gia.

Khai sáng học thuật tư tưởng đầu tiên trong Nhân gian giới, địa vị của Đạo gia tại nơi này là không thể so sánh. ...

Cùng lúc đó, Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng lộ ra một nụ cười: "Đạo gia đã lập, tu vi của Lý Nhĩ hẳn là không có vấn đề lớn rồi..." Nhìn 'Đạo gia' thành lập xong, cỗ đại thế chi lực kia, cỗ Nhân đạo chi lực kia, cùng với khí vận chi lực ngưng kết, tất cả tồn tại thuộc về 'Đạo gia' đều toàn bộ quán thâu về phía Lý Nhĩ.

Dưới tình huống như vậy, Thái Thượng cảm thấy Lý Nhĩ chứng đạo là không có gì đáng ngại.

Lúc này không chỉ là hắn, ngay cả vài vị Thánh Nhân khác cũng có suy nghĩ như thế.

Tiếp theo, liền xem Lý Nhĩ chứng đạo. ...

Trong đại điện Lý gia. "Gia chủ thành công rồi!" Lý Mục thần sắc vui vẻ cười nói. "Đạo gia!

Gia chủ lập ra Đạo gia, từ nay về sau, Đạo gia xương thịnh..." Lý Việt cùng vài vị trưởng lão nhao nhao vui mừng nói, trong mắt không che giấu được vẻ hân hoan.

Đây đối với Lý gia bọn họ mà nói là chuyện tốt bằng trời, bọn họ mưu tính lâu như vậy, hôm nay rốt cuộc thành công.

Đạo gia, Đạo gia do Lý gia lập ra.

Mà lúc này, theo Lý Nhĩ sáng lập học thuyết Đạo gia, toàn bộ Nhân

gian giới tiên nhạc phiêu phiêu, tường vân vạn đạo bay lên, vô tận thụy tường chi khí hóa thành đủ loại dị tượng phù không mà hiện.

Lúc này thiên hoa loạn trụy, địa dũng kim liên, Lý Nhĩ từ trong Lý gia đạp không mà lên, từng bước đăng thiên, mở miệng lập ra học thuyết Đạo gia. "Ông!!!" Vô tận thần quang từ trong cơ thể Lý Nhĩ tản ra, tử khí trực trùng cửu tiêu.

Giờ khắc này, trên người Lý Nhĩ dâng lên một cỗ Đạo gia chân khí thuần hậu, tu vi của hắn không ngừng leo thang, ngắn ngủi một lát sau liền vượt qua tình trạng Chuẩn Thánh, đạt đến tình trạng cao hơn. ...

Vô tận hư không phía trên Lý gia, Lý Nhĩ hai mắt nhắm nghiền, cẩn thận cảm thụ hết thảy biến hóa trên người, cảm thụ tư tưởng Đạo gia đang phi khoái vận chuyển tăng lên, cảm thụ Vô Vi pháp tắc lại lần nữa thăng hoa, cảm thụ khí tức biến hóa trên thân. "Oanh!" Ngắn ngủi một lát sau, khí tức trên người Lý Nhĩ liền đã vượt qua một lạch trời, đạt đến trong một vùng thiên địa cao hơn. "Hỗn Nguyên chi cảnh!" Lý Nhĩ mở đôi mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười nhạt, khẽ nói.

Chứng đạo, đây là túc nguyện nhiều năm qua, như hôm nay rốt cuộc hoàn thành.

Sự huyền diệu và đặc biệt của cảnh giới này, hắn hiện tại cũng đã cảm nhận được.

Trên người hắn đạo vận lưu chuyển, Vô Vi Chi Đạo không ngừng diễn hóa trong đôi mắt, vô tận Vô Vi pháp tắc quanh quẩn toàn thân, dưới chân âm dương phù hiện, diễn hóa hết thảy đại đạo chí lý.

Thiên địa dị tượng vẫn chưa tiêu thất, Lý Nhĩ cũng vẫn còn đắm chìm trong thể ngộ Đạo gia này.

Lúc này, phía dưới, đệ tử Lý gia toàn bộ vẻ mặt vui mừng. "Đại

ca, gia chủ tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh rồi, Lý gia ta có Hỗn Nguyên chi cảnh tồn tại rồi..." Nhị trưởng lão Lý Việt lão lệ tung hoành vì quá vui mừng.

Đại trưởng lão Lý Mục cũng hân hoan nói: "Đại thế đã khởi, hợp cai Lý gia ta đại hưng, gia chủ tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh, Lý gia tại Hồng Hoang cũng là thế lực nhất lưu rồi..." Là người tu hành mấy trăm năm, tự nhiên hiểu rõ rất nhiều chuyện ở Hồng Hoang.

Tình huống hiện tại, Lý gia đặt tại Hồng Hoang cũng có thể đơn độc trở thành một phương thế lực.

Chương 470

"Lý gia đại hưng!" Hơn ngàn đệ tử Lý gia nhao nhao vui mừng hô to, nhìn thân ảnh trên hư không, trên mặt tràn đầy vẻ hy vọng. ...

Cùng lúc đó, trong Hồng Hoang, Địa Tiên giới.

Lúc này, ánh mắt của vô số đại năng chuyển đến trên Nhân gian giới, thần sắc khiếp sợ nhìn Lý Nhĩ đang ngạo nghễ đứng giữa hư không.

Khí tức hắn tản ra lúc này đủ để chấn nhiếp chư giới, bọn họ biết Lý Nhĩ đây là tấn thăng đến Hỗn Nguyên chi cảnh rồi.

Lý Nhĩ rốt cuộc là ai, bọn họ không rõ ràng.

Nhưng bọn họ hiện tại biết được một điểm là: Lý Nhĩ xuất thân từ Nhân gian giới.

Trong Nhân gian giới cư nhiên có thể đản sinh tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Điều này sao có thể?

Trong Nhân gian giới, dù là những sinh linh có tu vi, thì tu vi đều dưới Thái Ất Kim Tiên, làm sao có thể có tồn tại khủng bố như vậy đản sinh?

Mà hiện tại, có một số tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn lại nhìn ra một tia manh mối.

Nhân gian giới lúc này khí vận ngưng kết, đại thế giáng lâm, xem ra lại là một phương đại thế khủng bố.

Hơn nữa còn là một phương đại thế có thể tạo tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đại thế này đủ để thay đổi cục diện Hồng Hoang hiện tại.

Vô số đại năng, tu sĩ mặt lộ vẻ khiếp sợ, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Nhân gian giới. ...

Thái Thanh Cung.

Thái Thượng lộ ra nụ cười, Lý Nhĩ thành công chứng đạo, hắn cũng yên tâm, như vậy kế hoạch liền thành công.

Nguyên Thủy, Thông Thiên đều lộ ra một nụ cười.

Hậu Thổ, Nữ Oa, Phục Hy, Toại Nhân Tam Tổ,... trên mặt đều mỉm cười nhìn Lý Nhĩ.

Lý Nhĩ thành công chứng đạo báo hiệu sự khủng bố của đại thế lần này.

Vô luận có nhúng tay vào đại thế hay không, sự thành công lúc này đều rất nói lên vấn đề.

Vì thế, mọi người nhìn Lý Nhĩ, cũng là nhìn sự tình tiếp theo. ...

Trong Thiên Đình.

Hạo Thiên đang bế quan mở đôi mắt ra, thần sắc có chút âm trầm. "Thật là một cái Nhân gian giới, thật là một cái Lý Nhĩ..." Hạo Thiên trầm giọng nói.

Hắn không cần biết Lý Nhĩ là ai, hắn chỉ cần biết Lý Nhĩ lúc này là một vị tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Từ hiện tại bắt đầu, Lý gia ở Nhân gian giới cũng sẽ trở thành thế lực nhất lưu Hồng Hoang.

Điều này đối với Thiên Đình mà nói cũng không phải chuyện tốt gì.

Hắn quả thực không rõ, chỉ là một phương Nhân gian giới, làm sao

có thể đản sinh một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Tuy nói đại thế chi lực và khí vận đều cực kỳ khủng bố, nhưng đó dù sao cũng là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không phải Chuẩn Thánh gì, há lại dễ dàng xuất hiện như vậy?

Nếu thật sự như thế, chính mình còn có thể bị khốn tại cảnh giới này mấy ngàn vạn năm không được tiến vào sao? "Lý Nhĩ..." Trong đôi mắt Hạo Thiên mây đen hiện lên, miệng khẽ nhả hai chữ.

Hắn cảm thấy đại thế khủng bố, nhưng mấu chốt vẫn là ở Lý Nhĩ, có thể thành công chứng đạo, mấu chốt vẫn là người này.

Tuy rằng còn không rõ ràng, nhưng hắn tuyệt đối so với chính mình nghĩ còn đặc biệt hơn.

Hắn hai mắt khẽ híp, nhìn về phía Nhân gian giới, không mở miệng nữa. ...

Tây Phương, trên Linh Sơn. "Lý Nhĩ này cùng vị kia có quan hệ rất lớn..." Chuẩn Đề thần sắc trầm xuống, mở miệng nói. "Xác thực như thế, hiện giờ Lý Nhĩ mượn đại thế Nhân gian giới, triệt để chứng đạo Hỗn Nguyên.

Như vậy đối phương lại nhiều thêm một vị Hỗn Nguyên tồn tại, việc này đối với Tây Phương ta mà nói, cũng không phải tin tức tốt..." Tiếp Dẫn trên mặt trang nghiêm xẹt qua một tia âm trầm, nhàn nhạt nói. "Hừ, thật là một cái Nhân gian giới đại thế..." Chuẩn Đề hừ lạnh một tiếng liền không mở miệng nữa, thần sắc âm trầm nhìn Nhân gian giới.

Tiếp Dẫn nhẹ gảy niệm châu trong tay, cũng không nói gì, ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Lý Nhĩ. ...

Lúc này trong Hồng Hoang, không chỉ những đại năng tu sĩ và thế lực này, mà Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân tộc, Vu tộc cùng với một

số chủng tộc tiên thiên khác, đại năng ẩn tu, ánh mắt đều chuyển đến Nhân gian giới đang làm chấn động Hồng Hoang.

Thần sắc khiếp sợ nhìn Nhân gian giới vừa mới đản sinh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. ...

Nhân gian giới, trên hư không Lý gia.

Lý Nhĩ lần nữa mở đôi mắt, trong mắt pháp tắc dũng hiện, dưới chân âm dương diễn hóa, vô tận huyền diệu hiện ra trong đó.

Lại lần nữa mở mắt, thế giới trong mắt Lý Nhĩ đã biến đổi bộ dáng.

Đây là thế giới trong mắt cảnh giới Hỗn Nguyên, pháp tắc giao thoa, quy tắc tung hoành, hết thảy huyền diệu diễn hóa đều ở trong mắt. "Đây chính là Hỗn Nguyên chi cảnh sao?

Quả nhiên cùng Chuẩn Thánh chi cảnh có sự khác biệt cực lớn..." Lý Nhĩ khẽ cười một tiếng, hắn làm phân thân của Thái Thượng, tự nhiên hiểu rõ một số chuyện của Hỗn Nguyên chi cảnh, nhưng so với việc chính mình chân chính bước vào cảnh giới này vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Hiện tại tiến vào cảnh giới này mới hiểu được sự huyền diệu, đặc thù cùng khủng bố của nó. "Oanh!" Đúng lúc này, trên chín tầng trời sấm sét cuồn cuộn, vô tận mây đen quay cuồng mà đến, uyển như biển mực trút xuống.

Chương 471

Lý Nhĩ ngẩng đầu ngưng vọng, thần sắc trên mặt nhìn không ra nông sâu. "Quả nhiên như ta sở liệu, nơi này độ kiếp, uy lực không đủ bảy thành so với trong Hồng Hoang..." Lý Nhĩ cười khẽ, trong tay không biết từ lúc nào đã nắm một cây phất trần, đạp không mà lên, nghênh đón kiếp lôi.

Lấy thực lực tu vi của hắn, cộng thêm uy lực kiếp lôi lúc này không bằng Hỗn Nguyên chi kiếp trong Hồng Hoang, cho nên hắn độ qua kiếp này đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Thần lôi không ngừng oanh lạc, Lý Nhĩ trong tay không nhanh không chậm xuất thủ, phất trần vạch phá hư không, mang theo một cỗ uy thế không thể địch nổi, tồi khô lạp hủ quét tới, trong nháy mắt liền thấy thần lôi bị đánh tan.

Theo Lý Nhĩ không ngừng xuất thủ, thần lôi không ngừng bị hắn kích tán.

Lúc này kiếp vân hơi ngưng trệ một chút, liền lần nữa không ngừng oanh lạc mà xuống.

Lý Nhĩ nhìn thoáng qua, trong tay lại lần nữa xuất thủ, quang mang diệu thiên, uy thế khủng bố trận sau mạnh hơn trận trước, áp đảo thiên kiếp. ...

Hồi lâu sau, kiếp vân tiêu tán, thiên địa lại lần nữa trở về vẻ thanh minh.

Lý Nhĩ trên người không nhiễm một tia phàm trần từ trên chín tầng trời chậm rãi hạ xuống, sau đó vững vàng đáp xuống Lý gia.

Lúc này, trong Lý gia bộc phát ra một trận âm thanh vui sướng,

nhao nhao tiến đến chúc mừng gia chủ tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh.

Từ nay về sau, Lý gia liền có một vị Hỗn Nguyên tọa trấn, có thể trở thành thế lực nhất lưu trong Hồng Hoang.

Lý gia từ khi Lý Nhĩ truyền xuống pháp môn tu hành, tình huống liền triệt triệt để để thay đổi.

Không chỉ thực lực không ngừng tăng lên, mà khung sườn tổng thể của Lý gia cũng giống như một phương đại giáo thế lực, xuất hiện thay đổi rất lớn.

Trước đây Lý gia nói là một phương thế lực cũng không quá đáng, bất quá tính cả Lý Nhĩ cũng chỉ là thế lực nhị lưu, dù sao Lý Nhĩ tuy cường hãn nhưng rốt cuộc cũng chỉ là Chuẩn Thánh viên mãn.

Hiện tại khác rồi, Lý Nhĩ thành công tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, như vậy Lý gia chính là thế lực nhất lưu chân chính trong Hồng Hoang.

Tuy rằng tạm thời chưa tiến vào Hồng Hoang, nhưng sau này tự nhiên sẽ đi.

Đến lúc đó, uy danh Lý gia sẽ không chỉ ở Nhân gian giới, mà là toàn bộ Hồng Hoang. ...

Lúc này trong Hồng Hoang, vô số đại năng, tu sĩ cùng một số tiên thiên chủng tộc và thế lực nhìn thấy Lý Nhĩ tấn thăng, bọn họ xác thực cực kỳ khiếp sợ, dù sao thiên địa chi gian lại thêm một vị tồn tại đỉnh tiêm.

Quan trọng là thân phận, vị trí, hết thảy thiên cơ của Lý Nhĩ căn bản tính không ra.

Cho dù là Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề cũng tính không ra một tia thiên cơ, nếu không phải trong lòng có suy đoán, bọn họ cũng sẽ nghi hoặc.

Nhưng những đại năng và thế lực kia lại không biết, cho nên nghi hoặc thân phận Lý Nhĩ, cũng khiếp sợ đại thế Nhân gian giới lúc này cư nhiên khủng bố như thế, ngay cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều đản sinh ra được.

Nhân tộc quả nhiên không tầm thường, không hổ là đệ nhất chủng tộc, đại thế này cái sau khủng bố hơn cái trước.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Nhân tộc Tam Tổ, Phục Hy... nhìn thấy Lý Nhĩ chân chính tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên liền khẽ gật đầu, cũng không có quá nhiều kinh ngạc, bởi vì tình huống của Lý Nhĩ bọn họ vẫn rõ ràng.

Như vậy Lý Nhĩ cũng coi như như nguyện.

Mà Thiên Đình, Tây Phương Nhị Thánh thì không có sắc mặt tốt gì, dù sao Lý Nhĩ thành công chứng đạo đối với bọn họ mà nói không phải chuyện tốt.

Nhưng sự tình đã thành định cục, không thể thay đổi.

Phía sau chỉ có thể xem tình huống của Lý Nhĩ và Lý gia, những cái khác tạm thời cũng không cách nào làm gì.

Về phần đại thế, cho dù muốn nhúng tay cũng không kịp nữa, lúc này đại thế đã thúc đẩy, cuồn cuộn tiến lên, đã không thể nhúng tay.

Cho nên đại thế lần này cũng chỉ có thể tĩnh quan kỳ biến.

Mà đây mới là chỗ bọn họ không cam lòng, dù sao đối mặt đại thế có chỗ tốt lại không thể nhúng tay, xác thực khó có thể nhẫn nại. ...

Nhân gian giới, đại bản doanh Lý gia.

Đại trưởng lão Lý Mục hướng về phía Lý Nhĩ khom người chắp tay nói: "Cung hạ gia chủ tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh, ngày sau cửu thiên thập địa tự khả tiêu dao mà đi, Lý gia ngày sau cũng sẽ càng

phát ra xương thịnh..." Thoại âm vừa dứt, Nhị trưởng lão Lý Việt tiếp lời: "Đại ca nói phải, gia chủ tấn thăng Hỗn Nguyên xong, Lý gia ta tại Hồng Hoang cũng là thế lực nhất lưu rồi..." Tuy rằng bọn họ không rõ thân phận chân chính của Lý Nhĩ, nhưng bất kể thế nào, Lý gia trở thành thế lực nhất lưu trong Hồng Hoang đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Nghe vậy, Lý Nhĩ cười cười đáp: "Lần này có thể thành công, đệ tử Lý gia công không thể không, hôm nay liền ân trạch đệ tử Lý gia..." Nghe vậy, Lý Mục cùng Lý Việt nhìn nhau, thần sắc vui vẻ, sau đó hướng Lý Nhĩ chắp tay nói: "Đa tạ gia chủ!" Lý Nhĩ khẽ gật đầu, sau đó trong tay vung lên, vô số đạo kim sắc quang mang từ trong tay hắn bắn ra, rồi đi vào mi tâm của mỗi một vị đệ tử Lý gia.

Đây là hắn đối với 'Đạo gia' cảm ngộ, đối với thiên địa cảm ngộ.

Những thứ này đối với đệ tử Lý gia mà nói đều là trợ giúp cực lớn, có những cảm ngộ này, tu vi bọn họ tiến thêm một bước không phải vấn đề lớn.

Lý Mục cùng Lý Việt cẩn thận cảm thụ một phen, lại lần nữa hướng Lý Nhĩ chắp tay tạ ơn.

Lý Nhĩ xua xua tay nói với bọn họ: "Lui xuống hảo sinh tham ngộ đi, tranh thủ sớm ngày đột phá!" "Vâng!" Hai người đáp một câu, sau đó liền mang theo đệ tử Lý gia lui xuống.

Lý Nhĩ nhìn bọn họ rời đi, trong mắt thần quang đan xen, không biết đang suy nghĩ gì. "Tính toán thời gian, Khổng Khâu, thời cơ hẳn là cũng không sai biệt lắm..." Hồi lâu sau, Lý Nhĩ khẽ than một tiếng, sau đó đứng dậy, thân hình hơi động, một khắc sau liền mất đi thân ảnh.

Lại nói Lý Nhĩ lập ra Đạo gia, khai sáng một thời đại mới cho Xuân Thu Chiến Quốc ở Nhân gian giới.

Sau khi có học thuyết mới, học thuyết mới trong Nhân gian giới cũng đang dần dần tân khởi.

Mà bản thân Lý Nhĩ lại được tôn làm nhân gian thánh hiền, chịu vạn thế tôn sùng, được gia thêm xưng hô "Tử", tôn xưng là: Lão Tử. ...

Nhân gian giới, một nơi nào đó ở Lỗ quốc.

Lý Nhĩ từ trong hư không đi ra, nhìn người thanh niên trước mắt tựa hồ đang đợi hắn, trên mặt lộ ra một nụ cười. "Ngươi biết ta muốn tới?" Lý Nhĩ nhìn hắn hỏi.

Nghe vậy, người thanh niên kia không trực tiếp trả lời, hắn nhìn nhìn phía sau Lý Nhĩ, tử khí mạn thiên, sau đó mỉm cười nói: "Tử khí đông lai tam vạn lý, nguyên lai là Đạo gia Thánh nhân.

Khổng Khâu bái kiến Đạo gia Thánh nhân!" Nói xong, hắn liền quỳ bái Lý Nhĩ. "Hảo!

Hảo!

Hảo!" Lý Nhĩ thần sắc vui mừng, liên tục nói ba chữ 'Hảo', nhìn Khổng Khâu mở miệng nói: "Khổng Khâu, ngươi cùng bần đạo có duyên.

Tích nhật từng hướng mẫu thân ngươi hứa hẹn một đoạn cơ duyên cho ngươi, hôm nay, ngươi có nguyện bái ta làm thầy?" Khổng Khâu sửng sốt, lập tức bái nói: "Đệ tử nguyện ý, đệ tử Khổng Khâu bái kiến lão sư!" Đối với chuyện xưa, hắn cũng từng nghe mẫu thân nói qua, nhưng nhiều năm trôi qua vẫn không thấy Lý Nhĩ đến thu đồ đệ, hắn đều có chút hoài nghi việc này có phải thật hay không.

Mãi đến thời gian trước, sau khi Lý Nhĩ lập 'Đạo gia', trong lòng hắn có cảm ứng, cảm giác cơ duyên của chính mình sắp tới.

Chương 472

Sau đó liền thấy Lý Nhĩ đến thu đồ đệ, như thế hắn há có lý nào không đáp ứng.

Thấy vậy, Lý Nhĩ hài lòng gật đầu, như vậy kế hoạch coi như lại tiến thêm một bước. ...

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng nhìn thoáng qua tiến triển của đại thế, diễn hóa của Nhân đạo cùng tình huống diễn biến khí vận, sau đó ánh mắt chuyển một cái, lại nhìn thoáng qua Lý Nhĩ thu Khổng Khâu.

Khổng Khâu lúc này còn chưa chân chính giác tỉnh, việc này cũng gấp không được, thời cơ đến, hết thảy tự sẽ nước chảy thành sông.

Hiện tại Khổng Khâu là vì đại thế mà đến, vẫn là phải để hắn ở trong đại thế này hoàn thành việc hắn cần làm trước đã.

Mà điểm này Lý Nhĩ có thể giúp hắn, cho nên thu hắn làm đệ tử tự nhiên là tình huống tốt nhất. "Tính toán thời cơ, tình huống của Khổng Khâu cũng không sai biệt lắm...

Huyền Đô, ngươi chớ để vi sư thất vọng, ngươi có thể trùng kích Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh hay không, liền xem cơ duyên tạo hóa lần này..." Thái Thượng khẽ nói một tiếng, sau đó không hề ngôn ngữ, tĩnh quan cơ duyên tạo hóa của Khổng Khâu, xem hắn có thể thành công chứng đạo hay không.

Lúc này không chỉ hắn, ánh mắt của mấy vị tồn tại đỉnh tiêm trong thiên địa đều chuyển đến trên người Khổng Khâu.

Thân phận Khổng Khâu có người biết, có người không biết.

Như Tây Phương Nhị Thánh liền không biết thân phận của hắn.

Nhưng lúc này hết thảy thời không trường hà, vận mệnh trường hà của Khổng Khâu đều là một mảnh hỗn độn.

Phải biết rằng, lấy thân phận Thánh Nhân cùng thủ đoạn của bọn họ, muốn nhìn rõ một vị phàm nhân là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nhưng hiện tại lại vấp phải trắc trở.

Cho nên nói thân phận Khổng Khâu không đặc thù thì bọn họ không tin.

Lại nhìn Lý Nhĩ thu Khổng Khâu làm đệ tử, như vậy tiếp theo Khổng Khâu khả năng lại như Lý Nhĩ, lấy đại thế Nhân tộc lập lại tiểu thế bản thân, thành tựu một phương học thuyết, mượn đó để tăng lên.

Nhưng cụ thể sẽ tăng lên đến tình trạng nào, liền xem tình huống phía sau của hắn. ...

Lý Nhĩ thu Khổng Khâu xong liền mang theo Khổng Khâu đi lại trong rất nhiều chư hầu quốc tại Nhân gian giới, thường xuyên có phàm nhân nhìn thấy thân ảnh thầy trò hai người, khiến cho vô số người triều bái.

Mà Lý Nhĩ thu Khổng Khâu xong lại không dạy Khổng Khâu tu hành pháp môn Đạo gia hay pháp môn Thái Thượng.

Cơ duyên của hắn không ở chỗ này, đạo của hắn cũng không phải Thái Thượng Vô Vi Chi Đạo, cũng không phải đạo của Đạo gia, hắn tự có con đường của chính mình phải đi.

Bất quá tuy rằng Khổng Khâu không tu hành pháp môn Đạo gia và Thái Thượng, nhưng Lý Nhĩ vẫn dạy Khổng Khâu một số việc tu hành đơn giản, tuổi còn trẻ liền đã đứng trong hàng ngũ Tiên nhân.

Sau khi Lý Nhĩ dẫn Khổng Khâu đi lại trong Nhân gian giới hơn trăm năm, hắn liền rời đi, quay về Đạo gia.

Mà Khổng Khâu lúc này tu vi đã tấn thăng đến Kim Tiên, bất quá bởi vì không có pháp môn tu luyện, cho nên đến tình trạng này hắn đã không thể tiến thêm.

Hắn tiễn bước Lý Nhĩ xong liền tự mình hành tẩu trong Nhân gian giới.

Lại qua hơn trăm năm sau, con đường tu hành của Khổng Khâu viên mãn, hướng về cố hương mà đi.

Trên đường đi này, hắn tổng cộng thu ba ngàn đệ tử, trong đó bao gồm Nhan Hồi cùng bảy mươi hai hiền sĩ.

Danh tiếng Khổng Khâu cũng dần dần truyền khai trong Nhân gian giới. ...

Nhân gian giới, Lỗ quốc, cố hương Khổng Khâu.

Khổng Khâu đến cảnh giới này dĩ nhiên đã hiểu rõ con đường của chính mình, lần này trở về chính là làm một lần trùng kích cuối cùng.

Đạo của hắn cùng Đạo gia của Lý Nhĩ khác nhau, cùng đạo của Thái Thượng lại có sự khác biệt cực lớn.

Đạo của hắn, được hắn gọi là: Nho.

Đây không chỉ là con đường hắn chưa từng chạm đến, ngay cả kiếp trước của hắn - Huyền Môn thủ đồ Huyền Đô cũng chưa từng chạm đến đại đạo này.

Hắn lúc này đã giác tỉnh hết thảy kiếp trước, đối với pháp môn tu hành rõ như lòng bàn tay, nhưng không tu hành pháp môn Thái Thượng.

Hắn lần này luân hồi mà đến chính là vì tân đạo này, vì cơ duyên này.

Bất kể thế nào, hắn đều định buông tay đánh cược một lần, cho dù

không đạt được tình trạng như phân thân của lão sư, nhưng nếu có thể siêu việt tu vi kiếp trước, hắn cũng rất hài lòng.

Trong lòng dập tắt những ý nghĩ khác, Khổng Khâu bắt đầu hướng về Nho đạo của chính mình phát khởi trùng kích. ...

Trong nháy mắt, lại hai trăm năm thời gian trôi qua.

Lúc này, Nhân gian giới lại lần nữa oanh động, một đạo khí tức hạo hãn trực trùng vân tiêu, sánh ngang trời xanh, tranh huy cùng nhật nguyệt, thiên địa đều ảm đạm thất sắc, một cỗ chính khí lăng thiên.

Chính là Khổng Khâu thân bút biên soạn ra 《 Xuân Thu 》.

Sách này vừa thành, tài khí trùng tiêu, thiên hoa loạn trụy, quần tinh thiên chiếu, thiên lý vân hà, vạn lý lôi minh, thiên hạ chấn động.

Cùng lúc đó, một đạo thanh âm tràn ngập hạo nhiên chính khí, nhân đạo bất khuất tín niệm truyền ra.

Trong thanh âm tràn đầy chính nghĩa và đại nghĩa, vang vọng chu thiên, chấn động tam giới: "Quân hoài đức, tiểu nhân hoài thổ; Quân hoài hình, tiểu nhân hoài huệ.

Quân tử thản đãng đãng, tiểu nhân trường thích thích...

Quân khứ nhân, ác hồ thành danh?" "Tri giả nhạc thủy, nhân giả nhạc sơn." "Nhân nhi vô tín, bất tri kỳ khả dã." "Ngôn tất hành, hành tất quả." "Học nhi bất tư tắc võng, tư nhi bất học tắc đãi." "Mẫn nhi hảo học, bất sỉ hạ vấn." "Kỷ sở bất dục, vật thi vu nhân." ... "Oanh!" Trong nhân gian, một cỗ khí thế cực lớn trùng thiên nhi khởi, cỗ khí thế này không liên quan đến tu vi, phảng phất là từ sâu trong linh hồn nội tâm con người tản ra.

Khoảnh khắc cỗ khí thế này xuất hiện, trực tiếp bao phủ hoàn toàn không gian chung quanh, một trận thanh âm hạo đại không ngừng vang lên.

Theo từng đạo ngâm xướng vang lên, khí thế trong thiên địa đột nhiên trở nên càng thêm cường đại, diện mục của khí thế này cũng triệt để hiển lộ ra.

Đây là một loại khí tức sớm đã tồn tại trong Hồng Hoang nhưng lại không ai phát giác lợi dụng.

Đây là Hạo Nhiên Chính Khí, tồn tại giữa thiên địa, không chỗ nào không có.

Lúc này, tình huống của Khổng Khâu bị vô số đại năng chư giới sát giác, thời khắc quan chú.

Chỉ thấy Khổng Khâu biểu tình nghiêm túc, khí thế trên người trực trùng tiêu hán, liên tiếp thiên địa.

Trên trời lôi đình không ngừng nổ vang, cho người ta cảm giác muốn hủy diệt vạn vật.

Chương 473

Mà khí tức trên người Khổng Khâu cùng nó tương tự, đồng dạng cương chính vô cùng, nhưng lại có điểm bất đồng.

Trong loại khí tức quang minh chính đại này là một loại cảm giác khiến người ta thần phục từ tận đáy lòng. "Hừ!" Đối mặt với hủy diệt lôi đình trên trời, Khổng Khâu lạnh lùng hừ một tiếng, tay nhẹ nhàng giơ lên, ống tay áo vung về phía sau, cả người banh thẳng, lớn tiếng ngâm xướng: "Thị khí sở bàng bạc, lẫm nhiên vạn cổ tồn.

Đương kỳ quán nhật nguyệt, sinh tử an túc luận!

Địa duy lại dĩ lập, thiên trụ lại dĩ tôn, tam cương thực hệ mệnh, đạo nghĩa vi chi căn!" "Thiên địa hạo nhiên, chính khí trường tồn.

Bất cầu tru tiên, nhưng trảm quỷ thần!" Khổng Khâu từng bước đi lên hư không, đối lập cùng lôi đình.

Hắn tay trái nắm sách 《 Xuân Thu 》, tay phải cầm bút Xuân Thu, nhìn thấy vô tận lôi đình trên trời, hắn y nguyên không sợ, lớn tiếng nói.

Thiên địa lôi đình càng thêm bạo ngược, chỉ thấy Khổng Khâu đề bút, phong khởi vân dũng, thiên địa biến sắc.

Bút Xuân Thu tiếp liền viết xuống chín chữ "Trảm".

Một chữ một kiếm, hóa thành chín đạo kiếm quang chính khí lăng lệ, xông lên trong lôi đình, chém vô biên lôi đình thành mảnh nhỏ.

Sau đó, Khổng Khâu một tay ném sách 《 Xuân Thu 》 trong tay ra.

Sách 《 Xuân Thu 》 trong nháy mắt biến lớn, che trời ba vạn dặm, đại thư vừa động, đem tất cả lôi đình cuốn diệt, oanh toái. "Ngô

là Nhân tộc Khổng Khâu, hữu hạnh ngộ Văn Tổ chi Văn đạo, đi ra Hạo Nhiên Nho đạo.

Hôm nay lập hạ Nho đạo, tương lai vì thiên địa lập tâm, vì sinh dân lập mệnh, vì vãng thánh kế tuyệt học, vì vạn thế khai thái bình!" "Nho đạo, Lập!" Nhân gian giới, nước Lỗ, trong hư không vô tận. "Nho đạo, lập!" Cùng với tiếng quát khẽ cuối cùng của Khổng Khâu, thiên địa bừng sáng, quần tinh lấp lánh.

Ngay sau đó, một cỗ đại thế vô biên cùng công đức kim quang từ bốn phương tám hướng hội tụ mà đến, không ngừng dũng mãnh rót vào thân thể Khổng Khâu, khí tức trên người hắn cũng theo đó mà không ngừng thăng hoa. "Oanh long!!!" Từ trên người Khổng Khâu bộc phát ra từng trận âm thanh nổ vang, một cỗ uy áp và khí thế kinh khủng đến cực điểm từ người hắn cuộn trào ra, uy áp Nhân gian giới, Địa Tiên giới, chấn kinh Thiên giới.

Vô số tu sĩ, đại năng, thế lực đều chuyển ánh mắt nhìn về phía này.

Giờ khắc này, trong vô tận thời không trường hà, vận mệnh trường hà và chư giới, vô số tu sĩ, sinh linh, đại năng ngưng vọng, mặt lộ vẻ khiếp sợ.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lại là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên!

Đại thế Nhân gian giới này, lại kinh khủng đến vậy sao?

Liên tiếp hai phương đại thế học thuyết, liên tiếp hai vị tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Quan trọng nhất là, Khổng Khâu dường như còn là đệ tử của Lý Nhĩ.

Chuyện này tính là gì?!

Nhất môn song Hỗn Nguyên?!

Uy thế bực này, chỉ cần nghĩ đến thôi cũng cảm thấy đáng sợ!

Vô số sinh linh, tồn tại giờ phút này thần sắc kinh hãi nhìn Khổng Khâu, dường như muốn nhìn thấu hắn triệt để. ...

Đối với thân phận của Khổng Khâu, Toại Nhân Tam Tổ và Phục Hy dĩ nhiên rõ ràng, Nguyên Thủy, Thông Thiên cũng đều hiểu được.

Nữ Oa và Hậu Thổ trong lòng cũng biết rõ chân thân của Khổng Khâu.

Lúc này nhìn thấy hắn thành công chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, các nàng cũng cảm thấy tâm nguyện nhiều năm của Khổng Khâu cuối cùng cũng được như nguyện.

Sau này, bước chân truy tầm đại đạo sẽ bắt đầu trên một tầng thứ mới, cũng sẽ càng thêm nhanh chóng.

Dù sao, sau khi đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, con đường tham ngộ 'Đạo' mới thực sự bắt đầu. ...

Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung.

Thái Thượng thần sắc đạm nhiên, trên mặt lộ ra một nụ cười vui mừng, khẽ gật đầu nói: "Huyền Đô quả nhiên không làm ta thất vọng, hôm nay có thể đạt tới tình trạng này, cơ duyên tạo hóa cũng không thấp..." "Sau lần này, bước chân truy tầm 'Đạo' cũng sẽ trở nên khác biệt..." Huyền Đô trước đó bị kẹt ở cảnh giới cũ hàng ngàn vạn năm, vẫn luôn không cách nào tấn thăng.

Lần này mượn nhờ lực lượng đại thế, rốt cuộc đã triệt để phá vỡ gông cùm, nhất cử trùng kích đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đây đối với hắn mà nói là một biến hóa cực lớn.

Thái Thượng đối với sự dạy bảo của Lý Nhĩ lần này cũng rất hài lòng.

Khổng Khâu ở giai đoạn đầu cũng nhận được không ít sự giúp đỡ từ Lý Nhĩ.

Giai đoạn sau, Khổng Khâu có thể nắm bắt được cơ duyên tạo hóa lần này hay không, chính là xem bản thân hắn.

Nhìn chung, đều không làm Thái Thượng thất vọng.

Như vậy, Lý Nhĩ và Khổng Khâu đều đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, kế hoạch của bản tôn cũng coi như hoàn thành.

Còn về phần sau, chính là sự diễn biến của Nhân tộc đại thế, cùng với sự diễn biến của Nhân đạo, và giai đoạn Nhân tộc Thánh địa hấp nạp cao thủ Nhân tộc.

Những chuyện đó, bản tôn không cần để ý quá nhiều.

Đương nhiên, thủ đoạn của Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng sẽ lần lượt lên sàn, bản tôn chỉ cần tĩnh quan tiến triển là đủ.

Trong lòng suy tính một hồi, Thái Thượng vừa tham ngộ Nhân đạo, vừa quan sát tiến triển của Nhân tộc. ...

Tây Phương, trên Linh Sơn. "Tình huống của Khổng Khâu này và Lý Nhĩ giống nhau như đúc, lại thêm việc Lý Nhĩ thu đồ đệ, nếu nói chuyện này không có quan hệ với Lý Nhĩ và vị kia, thì ta vô luận thế nào cũng không tin..." Trong mắt Chuẩn Đề lóe lên một tia âm vân, trầm giọng nói.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn trầm mặc không nói, nhưng thần sắc cũng chẳng tốt hơn Chuẩn Đề là bao. "Việc này đã không thể thay đổi, thủ đoạn của ngươi và ta lần này đã rơi vào hạ phong, cứ tĩnh quan Nhân tộc đại thế diễn biến là được..." Mấy hơi thở sau, Tiếp Dẫn khẽ than một tiếng.

Nghe vậy, sắc mặt Chuẩn Đề âm trầm như nước, nhưng không mở miệng nữa, ánh mắt vẫn luôn rơi vào Nhân gian giới.

Trong Hồng Hoang, có thần sắc giống với Tây Phương Nhị Thánh còn có Hạo Thiên của Thiên Đình.

Cao thủ càng ngày càng nhiều, chuyện này đối với Thiên Đình mà nói cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì.

Mục tiêu lớn nhất, phương hướng lớn nhất của Thiên Đình là chưởng khống Tam Giới.

Hồng Hoang hiện tại thế này, lấy cái mạng gì mà chưởng khống?

Chương 474

Hạo Thiên lúc này nhìn Nhân gian giới, thần sắc trên mặt so với Chuẩn Đề còn âm trầm hơn vài phần. ...

Địa Phủ, A Tu La đạo, trong Huyết Minh Cung. "Khổng Khâu, chính là Huyền Đô ngày xưa sao?!" Trong đôi mắt Minh Hà hiện lên vẻ nóng bỏng, miệng lẩm bẩm.

Chuyện Huyền Đô nhập luân hồi, Minh Hà trước đó cũng có chút suy đoán, nếu không hắn cũng sẽ không đi con đường này.

Hiện tại nhìn thấy trong nhân gian đại thế, Lý Nhĩ chứng đạo Hỗn Nguyên, tuy rằng hắn vẫn chưa thể xác định thân phận thực sự của Lý Nhĩ, nhưng hắn rõ ràng vị này tuyệt đối còn đáng sợ hơn những gì mình tưởng tượng.

Mà ngoại trừ Lý Nhĩ, còn có vị Huyền Đô này, hiện nay cũng đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Vậy còn mình thì sao?

Có phải cũng có khả năng này hay không?!

Minh Hà tuy không dám khẳng định, nhưng ít nhất sẽ cường hãn hơn hiện tại, điểm này hắn hoàn toàn có thể xác định.

Nhưng rốt cuộc sẽ trưởng thành đến tình trạng nào, thì phải xem tình huống cụ thể về sau. "Hy vọng chấp niệm có thể thuận lợi hoàn thành..." Trong đôi mắt huyết hồng của Minh Hà, quang mang dũng động, miệng thản nhiên nói. ...

Nhân gian giới, trong hư không vô tận.

Khổng Khâu lòng chứa nhật nguyệt sơn hà, tâm mang thiên địa hạo nhiên, văn khí tạo hóa, nhất cử nhất động đều mang theo thánh

nhân uy nghiêm.

Nhưng thánh nhân này không phải Thánh nhân kia (Hỗn Nguyên), đây là Khổng Khâu lập ra Nho gia, được đệ tử Nho gia tôn làm Thánh nhân. "Nho Thánh!" "Khổng Khâu, Nho Thánh!" Lúc này, trong Nhân gian giới, vạn dân chấn động, nhao nhao quỳ xuống, hướng về phía Khổng Khâu quỳ bái, trong miệng kinh hô danh hối Khổng Khâu, tôn xưng hắn là Nho gia Thánh nhân.

Khổng Tử khai sáng Nho đạo, có tư cách nhất để gia xưng chữ "Tử", đương vi Khổng Tử.

Sau đó, Khổng Tử quảng thu đệ tử, dạy bảo Nho đạo. ...

Nhân tộc Thánh địa, trong Nhân Tổ Điện.

Phục Hy đưa mắt nhìn về một khu vực nào đó của nước Tề tại Nhân gian giới, mặt lộ nụ cười, hài lòng gật đầu. "Xem ra Thái Hạo trong lòng đã có nhân tuyển..." Toại Nhân nhìn hắn, mỉm cười nói.

Người mà Phục Hy nhìn trúng, ông cũng biết, tên là Trâu Diễn.

Trước đó từng bái nhập môn hạ Lý Nhĩ, học tập pháp môn Đạo gia, bất quá đạo của bản thân hắn lại không nằm ở đó. "Âm dương diễn ngũ hành, ngũ hành hóa vạn vật.

Kẻ này có duyên với ta, lần này ta sẽ đích thân đi thu hắn làm đồ đệ..." Phục Hy cười khẽ một tiếng, sau đó đứng dậy, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Tam Tổ nhìn hắn rời đi, khẽ gật đầu.

Có thể lọt vào mắt xanh của Phục Hy, vậy xác thực là không tệ, Nhân tộc cũng có thể bồi dưỡng thêm một cao thủ. ...

Nhân gian giới, nước Tề, một khu vực nọ.

Trâu Diễn rốt cuộc là người thân cư đại khí vận trong đại thế lần

này, cho nên trước khi Phục Hy đến, hắn đã có mộng cảnh giáng lâm.

Vì vậy khi Phục Hy đột nhiên xuất hiện trước mặt, hắn không hề kinh ngạc, ngược lại còn có chút hưng phấn, cơ duyên của mình đã tới.

Phục Hy nhìn hắn, mỉm cười nói: "Ngươi biết ta sẽ đến?" Nghe vậy, Trâu Diễn cung kính nói: "Đêm qua, Diễn mộng thấy có tiên nhân thu đồ đệ, không biết có phải là tiên trưởng?" Phục Hy nghe xong, cười lớn mấy tiếng, sau đó nhìn Trâu Diễn nói: "Bản hoàng, Nhân tộc Thiên Hoàng, Phục Hy!" Phục Hy vừa dứt lời, một cỗ khí tức đế hoàng và khí tức Hỗn Nguyên kinh khủng tràn ra, cả Nhân gian giới lập tức phát sinh chấn động, quần tinh rực rỡ, nhật nguyệt tăng huy, vô số tử khí linh khí ngưng kết.

Bất quá khí tức chỉ lóe lên rồi biến mất, tuy rằng Khổng Khâu và Lý Nhĩ biết được, nhưng đã là dự tính của Phục Hy, bọn họ tự nhiên sẽ không để ý quá nhiều.

Phục Hy sợ Trâu Diễn bị khí thế làm bị thương, cho nên cũng chỉ để lộ trong thoáng chốc, cũng tránh nơi hắn đang đứng.

Nghe vậy, Trâu Diễn thần sắc đại kinh, vội vàng hướng về phía Phục Hy bái lạy: "Nhân tộc Trâu Diễn, bái kiến Thiên Hoàng bệ hạ!" Nhân tộc tộc nhân, ai mà không biết Tam Hoàng Ngũ Đế, ai mà không biết Thiên Hoàng Phục Hy đứng trên đỉnh cao Hồng Hoang.

Trâu Diễn ban đầu tưởng rằng chỉ là tiên nhân bình thường đến, không ngờ cư nhiên là Nhân tộc Thiên Hoàng Phục Hy.

Phục Hy nhìn hắn, khẽ gật đầu, hỏi: "Trâu Diễn, ngươi có nguyện bái nhập môn hạ bản hoàng?" Nghe vậy, Trâu Diễn sững sờ, lập tức cuồng hỉ nói: "Trâu Diễn nguyện ý, bái kiến lão sư!" "Tốt tốt tốt!" Phục Hy hài lòng gật đầu, sau đó phất tay nâng hắn dậy, nói: "Đã như vậy, ngươi tạm thời theo vi sư tu hành, thời cơ vừa đến, tự có con

đường của ngươi để đi!" "Vâng!" Trâu Diễn đáp một tiếng, sau đó liền bị Phục Hy cuốn lấy, biến mất tại chỗ. ...

Hồng Hoang, trong Nhân gian giới.

Phục Hy mang theo Trâu Diễn đi lại trong nhân gian, vừa để hắn tăng trưởng kiến thức học vấn, vừa dạy bảo hắn tu hành.

Tuy nói Phục Hy không truyền thụ cho Trâu Diễn pháp môn tu luyện của Nhân tộc, nhưng với kiến thức và tu vi của ngài, dạy bảo Trâu Diễn một số pháp môn tăng trưởng tu vi và thọ mệnh vẫn làm được.

Đương nhiên, điều quan trọng nhất Phục Hy cần làm là dạy bảo Trâu Diễn về chí lý và tinh nghĩa của Âm Dương, Ngũ Hành.

Còn về tu hành khác, Phục Hy lúc này chưa thiệp cập quá sâu.

Cho nên trong hơn trăm năm này, Trâu Diễn cũng chỉ đạt đến cảnh giới Kim Tiên viên mãn, bất quá với tình huống hiện tại của hắn, khoảng cách đến cảnh giới Thái Ất cũng không xa.

Đây là kết quả do Phục Hy có sự áp chế, nếu không với sự lĩnh ngộ của Trâu Diễn về chí lý Âm Dương và Ngũ Hành, e rằng lúc này đã là trên Thái Ất rồi.

Hắn hiện tại thân cư đại thế Nhân gian giới, chính là lúc ngưng tụ tích lũy nhiều hơn, tấn thăng tu vi không phải là chính yếu, cho nên Phục Hy cũng không để hắn vội vàng tăng cao tu vi.

Trâu Diễn tuy không hiểu vì sao lão sư nhà mình không truyền thụ pháp môn tu hành chân chính, nhưng Phục Hy không nói, hắn cũng không dám hỏi thẳng.

Cứ như vậy, lại hơn trăm năm trôi qua.

Một ngày nọ, tại Nhân gian giới.

Phục Hy nhìn Trâu Diễn, nói: "Trâu Diễn, thời gian tiếp theo, vi sư phải trở về Nhân tộc Thánh địa rồi.

Đợi ngươi ngày sau tu luyện hữu thành, tự có thể tới Nhân tộc Thánh địa tìm vi sư..." Trâu Diễn lúc này đã là cảnh giới Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, trong Nhân gian giới ngoại trừ Lý gia và Khổng Khâu ra, tạm thời chưa có ai là đối thủ của hắn, Phục Hy cũng yên tâm. "Lão sư, ngài phải đi?" Trâu Diễn sững sờ, lập tức kinh ngạc nói.

Nghe vậy, Phục Hy gật đầu, nhìn thần sắc của hắn, hỏi: "Trâu Diễn, ngươi có phải đang nghi hoặc vì sao vi sư không truyền thụ ngươi pháp môn tu hành chân chính, không để tu vi ngươi đột phá đến thiên địa cao hơn?" Trâu Diễn trong lòng suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn gật đầu.

Từ khi bái nhập môn hạ Phục Hy, hắn biết được không ít chuyện về tu hành, về Hồng Hoang chư giới.

Lĩnh ngộ được chí lý và tinh nghĩa Âm Dương Ngũ Hành càng là sự tồn tại hiếm có trong Nhân gian giới.

Chương 475

Tu vi hiện tại tuy ở nhân gian ít có địch thủ, nhưng đặt tại Hồng Hoang chư giới lại là tồn tại không nhập lưu, dù sao chỉ là Thái Ất Kim Tiên mà thôi.

Trâu Diễn tin tưởng, nếu mình có pháp môn tu hành, định nhiên có thể đạt tới cảnh giới cao hơn, sẽ không giống như bây giờ, cảnh giới Thái Ất đã là điểm cuối mà hắn có thể nhìn thấy.

Phục Hy thấy thế, trên mặt cười cười, đáp: "Pháp của Nhân tộc không phải con đường của ngươi.

Con đường của ngươi, ở trong lòng ngươi.

Hết thảy tích lũy và lĩnh ngộ đều có nguyên nhân của nó, yên tâm đi làm đi, kiên trì bản tâm của ngươi là được..." Nghe vậy, Trâu Diễn sững sờ, lập tức như có điều suy nghĩ, hồi lâu sau, trong mắt sáng lên quang mang. "Đệ tử biết nên làm thế nào rồi..." Trâu Diễn thần sắc vui vẻ, sau đó cúi sâu người chào Phục Hy.

Phục Hy thấy thế, trong mắt hiện lên một tia tán thưởng, nhìn hắn nói: "Đã ngươi đã minh ngộ, vi sư liền không nói nhiều nữa.

Đợi ngươi ngày sau công thành, hãy đến Nhân tộc Thánh địa tìm vi sư..." Dứt lời, Phục Hy nhấc tay, một đạo kim quang đi vào mi tâm Trâu Diễn, đây là vị trí của Nhân tộc Thánh địa.

Đợi Trâu Diễn tiếp thu xong xuôi, nhìn lại thì đã không thấy bóng dáng Phục Hy đâu nữa.

Trâu Diễn lại cúi sâu người về hướng Phục Hy rời đi, lúc này mới trực tiếp rời gót. ...

Sau đó, Trâu Diễn một mình đi lại trong Nhân gian giới, bắt đầu

truyền bá tư tưởng học thuyết của mình.

Ngoài ra, Trâu Diễn trong lúc truyền bá tư tưởng cũng thu nhận không ít đệ tử.

Cứ như vậy, lại hơn trăm năm thời gian trôi qua.

Trâu Diễn lúc này trở về cố hương, chuẩn bị cho thời khắc cuối cùng.

Hắn lúc này đã có minh ngộ, nhất ngộ bách ngộ, hết thảy sự tình hắn đều đã hiểu rõ.

Hắn, Trâu Diễn, trong phương đại thế này có nhiệm vụ của hắn, có trách nhiệm của hắn, có học thuyết đại thế thuộc về chính hắn.

Hắn tin tưởng, học thuyết đại thế của mình định nhiên sẽ không kém Đạo gia và Nho gia quá nhiều. ...

Chớp mắt, lại trăm năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Lúc này, trong Nhân gian giới lại lần nữa oanh động, một đạo khí tức hạo hãn xông thẳng lên trời, so cao với thương thiên, tranh huy cùng nhật nguyệt, thiên địa đều ảm đạm thất sắc, một cỗ khí thế bàng bạc lực áp chư thiên. "Lão sư thành công rồi?" Lúc này, các đệ tử của Trâu Diễn nhao nhao lộ ra vẻ vui mừng, nhìn về hướng truyền đến khí thế kinh khủng kia. "Oanh!" Sau một khắc, một cỗ khí thế kinh khủng lại lần nữa cuộn trào, khuấy động cửu thiên phong vân.

Ngay sau đó, liền có một đạo thân ảnh mặc âm dương đạo bào đạp không mà lên, dưới chân phù hiện đồ án âm dương, mi tâm có một ấn ký đồ án bát quái nở rộ quang hoa nhàn nhạt. "Đại đạo âm dương, Vô Cực Thái Nhất!" "Mộc sinh Hỏa, Hỏa sinh Thổ, Thổ sinh Kim, Kim sinh Thủy, Thủy sinh Mộc!" "Thổ khắc Thủy, Mộc khắc Thổ, Kim khắc Mộc, Hỏa khắc Kim, Thủy khắc Hỏa!" ...

Trâu Diễn thần tình túc nhiên, trong miệng không ngừng giảng giải

tư tưởng học thuyết của hắn, hắn đặt tên cho nó là: Âm Dương Gia.

Theo tư tưởng Âm Dương Gia không ngừng được Trâu Diễn giảng giải, khí tức trên người hắn bắt đầu leo thang, không bao lâu liền vượt qua Đại La Kim Tiên, đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, hơn nữa còn đang nhanh chóng tăng trưởng.

Lúc này, ánh mắt Lý Nhĩ và Khổng Khâu đều chuyển đến nước Tề.

Đối với chuyện của Trâu Diễn, bọn họ tự nhiên rõ ràng, cũng biết hắn được Phục Hy thu làm đệ tử.

Học thuyết Âm Dương, học thuyết Ngũ Hành của hắn lúc này, dù đặt tại Hồng Hoang cũng là nhóm đỉnh tiêm.

Phục Hy nhìn tình huống của Trâu Diễn lúc này, hài lòng gật đầu.

Bởi vì thực lực Trâu Diễn đã tăng lên đến tình trạng Chuẩn Thánh viên mãn, giống hệt như lúc ngài chứng đạo Thiên Hoàng năm xưa. ...

Nhân tộc Thánh địa, trong Nhân Tổ Điện. "Trâu Diễn quả nhiên không làm ta thất vọng, lĩnh ngộ của hắn đối với Âm Dương Ngũ Hành xác thực là thượng giai.

Như vậy, Nhân tộc lại có thêm một cao thủ, đợi hắn tới Thánh địa, ta sẽ truyền thụ cho hắn chí lý Âm Dương tinh thâm hơn..." Phục Hy nhìn Nhân gian giới, hài lòng gật đầu nói, ý cười trên mặt càng đậm. "Trâu Diễn có thể được Thái Hạo xem trọng, quả nhiên là có đạo lý.

Âm Dương Gia này, trên một đạo Âm Dương Ngũ Hành xác thực có kiến giải độc đáo.

Sau lần này, Nhân tộc ta lại thêm một vị cao thủ Chuẩn Thánh viên mãn rồi..." Toại Nhân cười cười, nhìn Phục Hy nói.

Hai vị Nhân Tổ bên cạnh gật đầu, đây xác thực lại là cơ hội bổ

sung sức mạnh cho Nhân tộc.

Mà Trâu Diễn này cũng thực không làm Phục Hy thất vọng, hết thảy hiện nay đều vô cùng tốt đẹp.

Còn về tình huống sau này, phải xem cơ duyên tạo hóa của bản thân Trâu Diễn.

Bốn người suy nghĩ một chút, ánh mắt lại lần nữa chuyển về Nhân gian giới. ...

Nhân gian giới, nước Tề, một chỗ trong hư không. "Oanh!" Lúc này, trên chín tầng trời, sấm sét cuồn cuộn, một cỗ thiên uy hạo hãn bao trùm xuống, tựa như muốn áp đảo cỗ đại thế của Âm Dương Gia. "Âm dương lưu chuyển, ngũ hành diễn sinh!" Trâu Diễn nhấc tay, ngũ hành giao chức, âm dương hiển hóa.

Đồ án âm dương dưới chân hắn và bát quái nơi mi tâm lúc này trùng điệp cùng một chỗ, phía trên hắn tạo thành một đồ án Tiên Thiên Bát Quái khổng lồ. "Oanh long long!!!" Lôi long giao thoa, không ngừng trùng kích xuống, nhưng lại không cách nào lay động đồ án Tiên Thiên Bát Quái dù chỉ một phân.

Cỗ đại thế Âm Dương Gia càng lúc càng ngưng tụ lại, khí tức trên người Trâu Diễn cũng càng thêm vững chắc.

Nhìn thấy một màn này, trong Hồng Hoang, vô số tu sĩ, đại năng lộ vẻ khiếp sợ.

Hình ảnh như vậy, bọn họ phảng phất lại trở về tình huống lúc Phục Hy đối mặt thiên kiếp năm xưa.

Hiện tại, là đệ tử của Phục Hy, người sáng lập Âm Dương Gia tại Nhân gian giới - Trâu Diễn!

Lôi đình trên bầu trời không ngừng rơi xuống, chí lý Âm Dương Ngũ Hành mà Trâu Diễn tự thân lĩnh ngộ lúc này hóa thành pháp tắc

phù lục, toàn bộ dung nhập vào trong đồ án Tiên Thiên Bát Quái, khiến nó càng phát ra vẻ kiên cố khủng bố.

Mà lúc này, đại thế chi lực của Âm Dương Gia đã ngưng kết xong xuôi, dần dần bình ổn lại.

Trên bầu trời, lôi đình cũng ngừng giáng xuống, hết thảy đều khôi phục thanh minh. ...

Chương 476

Trong đôi mắt Trâu Diễn, ngũ hành giao chức diễn hóa, tương sinh tương khắc, chính là hạch tâm của Âm Dương Gia.

Hồi lâu sau, trong mắt hắn mới khôi phục vẻ thanh minh, mà đồ án Tiên Thiên Bát Quái trên đỉnh đầu lúc này hóa thành một đạo lưu quang, trực tiếp đi vào mi tâm Trâu Diễn.

Làm xong hết thảy, Trâu Diễn gật đầu, nhìn thoáng qua chúng đệ tử Âm Dương Gia, trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm. "Lão sư, đệ tử rốt cuộc thành công rồi, không làm ngài thất vọng..." Hồi lâu sau, Trâu Diễn khẽ nói một câu. "Đem Âm Dương Gia truyền bá tiếp, sau khi củng cố, hãy đến Thánh địa đi!" Đột nhiên, bên tai Trâu Diễn vang lên thanh âm của Phục Hy.

Nghe vậy, Trâu Diễn thần sắc nghiêm nghị, lập tức cung kính nói: "Đệ tử đã hiểu!" Nói xong, hắn chậm rãi hạ xuống, sau đó bắt đầu con đường truyền bá của mình cũng như củng cố tu vi.

Đợi đến khi hết thảy hoàn thành, hắn sẽ động thân đi tới Địa Tiên giới, đi tới Nhân tộc Thánh địa, mở ra con đường tu hành mới.

Mà bởi vì Trâu Diễn khai sáng Âm Dương Gia chi đạo, trong học thuyết Nhân gian giới nổi danh ngang hàng với Lý Nhĩ và Khổng Khâu, theo đó liền được gia xưng chữ "Tử", gọi là Trâu Tử. ...

Nhân gian giới, nước Tống, một khu vực nọ. "Đạo gia, Nho gia, Âm Dương gia.

Xem ra, ta cũng nên bắt đầu rồi..." Một đạo hắc y thân ảnh nhìn về phía Âm Dương Gia, trong miệng lẩm bẩm.

Hắn tên Mặc Địch, là người nước Tống tại Nhân gian giới.

Ở nhân gian, xuất thân của hắn cũng không tính là tốt, theo cách nói của nhân gian thì được coi là hàn vi, tuy từng học Nho học nhưng hiện nay cũng không có thành tựu gì lớn.

Nhưng hắn rốt cuộc là chuyển thế thân của một thi (chấp niệm thi) của Thánh nhân Nguyên Thủy, thân cư đại khí vận, lần này cũng là vì phương đại thế này mà đến, sau đó trợ giúp bản tôn trùng kích viên mãn chi cảnh.

Mà hiện tại, thời cơ vừa vặn đã đến.

Mặc Địch nhìn thoáng qua Hồng Hoang, sau đó trên mặt lộ ra một nụ cười mỉm, xoay người rời khỏi nơi này. ...

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Nhị đệ, chấp niệm thi của ngươi có thể trở thành Mặc Địch, cũng là cơ duyên tạo hóa a!" Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy bên cạnh, mỉm cười nói. "Có thể trở thành tồn tại đại khí vận như vậy, ta xác thực cũng không nghĩ tới, bất quá như vậy cũng tốt, nắm chắc của ta càng lớn hơn..." Nguyên Thủy nghe vậy, cười cười rồi mở miệng nói.

Dứt lời, Nguyên Thủy quay đầu, nhìn về phía Thông Thiên bên cạnh, hỏi: "Lại không biết chấp niệm của Tam đệ trở thành vị nào trong đại thế?" Thông Thiên nghe xong, cười nói: "Nhị ca chớ vội, rất nhanh thôi huynh sẽ biết..." Nghe vậy, Nguyên Thủy nhìn thoáng qua Thông Thiên, cười lắc đầu, không mở miệng nữa, ánh mắt vọng về phía Nhân gian giới.

Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên một cái, rồi lại chuyển ánh mắt về nhân gian. ...

Mặc Địch thân là chấp niệm thi của Nguyên Thủy, tự nhiên mang trong mình vô số công pháp và truyền thừa.

Nhưng hắn cũng hiểu nhiệm vụ lần này của mình, cũng biết mình

có cái cần tu tập và hoàn thành, cho nên hắn không hề tu tập những công pháp truyền thừa kia, chỉ đơn thuần tu hành một số thủ đoạn diên niên ích thọ và một số pháp môn đơn giản mà thôi.

Nhưng dù là như thế, tu vi của Mặc Địch hiện nay cũng là cảnh giới Kim Tiên.

Hắn hiện tại đi lại trong Nhân gian giới, học tập, truyền bá học thuyết, ngắn ngủi trong ba trăm năm liền tấn thăng đến tình trạng Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Tốc độ như vậy cũng không phải chậm, dù sao hắn cũng không hề tu hành bất kỳ công pháp nào, chỉ dồn toàn bộ tâm thần vào học thuyết của mình.

Mà hắn rốt cuộc là tồn tại quan trọng trong Nhân tộc đại thế lần này, thân cư đại khí vận, học thuyết lúc này lại càng phát ra vẻ thành thục, cho nên tu vi tăng lên cũng là chuyện hết sức bình thường. ...

Cứ như vậy, lại hơn trăm năm sau.

Mặc Địch rời khỏi các quốc gia khác trong Nhân gian giới, trở về cố hương của mình.

Thời gian mấy trăm năm này, hắn dĩ nhiên đã hoàn thiện học thuyết của mình.

Hiện tại, đã là học thuyết thành thục có thể ngang hàng với Đạo gia, Nho gia, Âm Dương gia.

Hắn tin tưởng học thuyết của mình có thể giúp hắn đạt tới một trình độ cực kỳ cao thâm.

Tuy rằng rất có thể không cách nào trùng kích Hỗn Nguyên chi cảnh, nhưng đây không phải là mấu chốt, quan trọng là học thuyết này, đại thế này có thể mượn nhờ đồ vật đến để đề thăng.

Cho nên, dù không đạt được Hỗn Nguyên chi cảnh, Mặc Địch cũng cảm thấy không có gì.

Bất quá hiện tại, đã đến lúc quan trọng cuối cùng rồi. ...

Chớp mắt, lại năm mươi năm thời gian lặng lẽ trôi qua.

Lúc này, trong Nhân gian giới lại lần nữa oanh động, một đạo khí tức hạo hãn xông thẳng lên trời, so cao với thương thiên, tranh huy cùng nhật nguyệt, thiên địa đều ảm đạm thất sắc, một cỗ khí thế bàng bạc lực áp chư thiên. "Lão sư thành công rồi?" Lúc này, các đệ tử của Mặc Địch nhao nhao lộ ra vẻ vui mừng, nhìn về hướng truyền đến khí thế kinh khủng kia. ...

Nhân gian giới, nước Tống, một khu vực trung tâm. "Oanh!" Sau một khắc, một cỗ khí thế kinh khủng lại lần nữa cuộn trào, khuấy động cửu thiên phong vân.

Ngay sau đó, liền có một đạo hắc sắc thân ảnh đạp không mà lên, lạnh lùng nhìn cửu thiên.

Hắn mặc y phục màu đen, trong đôi mắt thâm thúy hắc khí dũng động, uyển như một cái hắc động cắn nuốt tất cả.

Mặc Địch tay phải cầm thần kiếm Mặc Mi, tay trái cầm thần vật Phi Công, bên hông buộc một cái đai lưng đặc thù, cũng là thần vật, tên là Mặc Thủ Thành Quy, nãi là phòng ngự thần vật.

Mà dưới chân hắn, một con Cơ Quan Huyền Điểu dần dần hiện ra, nâng hắn bay lên không trung. "Kiêm ái, Phi công!" "Thượng hiền, Thượng đồng!" "Thiên chí, Minh quỷ!" "Phi mệnh, Phi nhạc!" "Tiết táng, Tiết dụng!" Mặc Địch thần tình túc nhiên, trong miệng không ngừng giảng giải tư tưởng học thuyết của hắn, hắn đặt tên cho nó là: Mặc Gia.

Theo tư tưởng Mặc Gia không ngừng được Mặc Địch giảng giải,

khí tức trên người hắn bắt đầu leo thang, không bao lâu liền vượt qua Đại La Kim Tiên, đạt tới cảnh giới Chuẩn Thánh, hơn nữa còn đang nhanh chóng tăng trưởng. "Oanh!" Lúc này, bảy mươi hai vị đệ tử Mặc Gia phân bố các nơi tại Nhân gian giới, giơ cao trường kiếm màu đen, bảy mươi hai đạo hắc sắc quang trụ từ trong trường kiếm phóng lên tận trời, mang theo một bên đại thế, sau đó đem nguồn lực lượng này liên tục không ngừng rót vào trong thân thể Mặc Địch. "Oanh!" Mặc Địch thần sắc đạm mạc, khí thế trên người đã vượt qua cảnh giới Chuẩn Thánh, một chân bước vào trong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, so với hắn trước khi luân hồi còn kinh khủng hơn, đạo hạnh càng thêm tinh thâm vô số.

Hắn tin tưởng, chỉ cần ngày sau cơ duyên vừa đến, bản thân tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên liền không phải chuyện khó khăn gì.

Điểm này, hắn hiện tại tế tế cảm thụ một phần liền có thể khẳng định. "Oanh!" Lúc này, trên chín tầng trời, sấm sét cuồn cuộn, một cỗ thiên uy hạo hãn bao trùm xuống, tựa như muốn áp đảo cỗ đại thế Mặc Gia này.

Chương 477

"Oanh long long!!!" Phiến khắc sau, lôi long giao chức, sau đó không ngừng oanh lạc xuống, phảng phật muốn triệt để trùng kích tan rã đại thế Mặc Gia. "Mặc Thủ Thành Quy!" Mặc Địch cởi đai lưng, vung lên trong hư không, sau đó hóa thành sự tồn tại tựa như một tòa thành trì, đem tất cả lôi đình ngăn cản lại, khí tức cũng càng thêm cường hãn vài phần.

Thấy thế, Mặc Địch hài lòng gật đầu, đây cũng là mượn nhờ sức mạnh lôi đình để đề thăng lực phòng ngự của Mặc Thủ Thành Quy. "Oanh long long!!!" Lôi đình không ngừng rơi xuống, dưới tình huống Mặc Thủ Thành Quy phòng ngự, Mặc Địch còn dùng lực lượng tạo hóa trong đó phân đạo đến Mặc kiếm của tất cả đệ tử, đề thăng tu vi cho bọn họ.

Đợi đến khi hết thảy đều không sai biệt lắm, Mặc Địch ngẩng đầu nhìn thoáng qua lôi đình, chuẩn bị xuất thủ một đòn cuối cùng. "Xích!" Mặc Mi khẽ kêu, một đạo hắc sắc kiếm mang rạch phá hư không, khí thế kinh khủng tung hoành Nhân gian giới.

Tức là Lý Nhĩ và Khổng Khâu lúc này nhìn đạo hắc sắc kiếm mang kia, cũng đều cảm thấy cực kỳ bất phàm.

Kiếm mang màu đen kinh khủng phóng lên tận trời, dưới hắc khí quanh quẩn, phá vỡ vô tận hư không, vạn vật yên diệt dưới kiếm mang, hiện ra một dải chân không đen kịt sâu thẳm, miên man đến tận cửu tiêu. "Oanh!" Thần lôi oanh xuống, không ngừng bổ vào kiếm mang, nhưng đạo kiếm mang kinh khủng mang theo đại thế Mặc Gia này lúc nhất thời lại không thể lay động dù chỉ một phân.

Dưới ánh mắt chấn kinh của chúng sinh Hồng Hoang chư giới, nó

hướng về cửu thiên của Nhân gian giới mà cuốn tới. "Xích!" Hắc sắc kiếm mang uyển như một đạo vết nứt, đem cả bầu trời chia làm hai nửa, lộ ra một cái khe rãnh đen kịt dài vạn trượng.

Thiên lôi tan đi, nhưng lúc này bầu trời đen kịt một mảnh, hoảng nhược biển mực trút xuống, hắc khí tràn ngập trong đó. "Mặc Gia, lập!" Mặc Địch thần sắc lạnh lẽo, phất tay, thiên địa lại lần nữa trở về vẻ thanh minh.

Sau đó hắn mở miệng truyền ra đại đạo chi âm, vang vọng khắp Hồng Hoang chư giới, tuyên cáo thành lập Mặc Gia.

Chúng sinh trong Hồng Hoang chư giới lúc này đã chấn kinh đến mức không hồi thần lại được.

Uy thế lập Mặc Gia của Mặc Địch này so với Đạo gia Lý Nhĩ và Nho gia Khổng Khâu đều không hề kém cạnh chút nào!

Chỉ riêng một đạo kiếm mang phân khai bầu trời kia cũng đủ để chấn nhiếp chư thiên rồi.

Vô số tu sĩ, đại năng trong Hồng Hoang đều thần sắc chấn kinh nhìn thân ảnh kia.

Tây Phương Nhị Thánh, Hạo Thiên sắc mặt tự nhiên không dễ nhìn chút nào.

Nhân tộc lại có thêm một vị đỉnh tiêm tồn tại, vị này có khả năng còn kinh khủng hơn cả Trâu Diễn.

Tuy không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng mượn nhờ Mặc Gia đại thế, trong thời gian cực ngắn ngạnh tiếp công kích của cảnh giới này là không thành vấn đề.

Đáng tiếc, đại thế lần này không có phần của thế lực bọn hắn, bằng không cũng có thể mượn cơ hội này hưng khởi.

Đáng tiếc, hết thảy đều đã muộn.

Nhân gian giới, trong nước Tống.

Mặc Địch thần sắc bình tĩnh, ánh mắt đảo qua bảy mươi hai vị đệ tử Mặc Gia trong nhân gian, sau đó gật đầu. "Oanh!" Trong nháy mắt tiếp theo, Mặc Địch giơ cao thần vật Mặc Mi, một cỗ hắc sắc quang trụ kinh khủng phóng lên tận trời, liên đới với hắc sắc quang trụ phát ra trên Mặc kiếm của bảy mươi hai vị đệ tử Mặc Gia, tổng cộng bảy mươi ba đạo, lúc này quán xuyên thiên địa, trực chỉ Hồng Hoang chi địa.

Cỗ đại thế Mặc Gia kinh khủng kia, thiên địa đại thế cùng với thiên địa chi lực, đại đạo chi lực... toàn bộ hội tụ cùng một chỗ, hướng về trên người Nguyên Thủy ngưng kết mà đến, khí tức kinh khủng làm vô số tồn tại thần sắc động dung.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Nguyên Thủy ngồi xếp bằng, thần sắc nghiêm nghị, hai mắt nhắm nghiền, trên người lưu ly bảo quang lưu chuyển, đại đạo khí tức trận sau mạnh hơn trận trước.

Thái Thượng nhìn hắn, khẽ gật đầu, tấn thăng chính là ngay lúc này.

Thông Thiên trong đôi mắt kiếm quang du tẩu, tin tưởng không bao lâu sau, chính mình cũng sẽ như thế, tấn thăng chỉ còn cách một bước ngắn. "Bành!" Tại một thời khắc nào đó, một tiếng vang nhỏ từ trên người Nguyên Thủy phát ra, nương theo một cỗ đại đạo khí tức tinh túy hạo hãn cuộn trào ra.

Trên Chư Thiên Khánh Vân của Nguyên Thủy bắn ra vạn thiên ráng lành, một con đường đại đạo diễn hóa trong đó.

Giờ khắc này, hắn dĩ nhiên đặt chân Thánh cảnh viên mãn chi

cảnh, mượn nhờ cỗ đại thế chi lực này, một chút khế cơ, hết thảy đều nước chảy thành sông. "Ông!" Hồi lâu sau, Nguyên Thủy chậm rãi mở hai mắt ra, trên mặt lộ ra một nụ cười. "Chúc mừng nhị đệ như nguyện đạp vào viên mãn chi cảnh." Thái Thượng cười nói. "Chúc mừng nhị ca!" Thông Thiên chắp tay nói. "Đa tạ đại ca, tam đệ." Trên mặt Nguyên Thủy khó giấu vẻ vui mừng, chắp tay đáp lễ.

Nói xong, ánh mắt hắn vọng về phía Nhân gian giới, nhìn Mặc Địch, khẽ gật đầu.

Cùng lúc đó, Nhân gian giới, nước Tống, một chỗ trong hư không. "Thu!" Mặc Địch trong miệng quát khẽ một tiếng, thu hồi pháp lực, quang trụ thu liễm, sau đó liền thu hồi Mặc Mi.

Ánh mắt Mặc Địch đảo qua trên người bảy mươi hai vị đệ tử Mặc Gia, mỗi khi lướt qua một vị liền có một đạo hắc sắc quang trụ biến mất, thẳng đến khi toàn bộ hắc sắc quang trụ biến mất, Mặc Địch mới thu hồi ánh mắt.

Làm xong hết thảy, Mặc Địch giá ngự cơ quan điểu rời khỏi nơi này.

Mà bảy mươi hai vị đệ tử Mặc Gia lúc này cũng nhao nhao động thân, hướng về đại bản doanh Mặc Gia mà đến, chúc mừng lão sư nhà mình thành công lập nên Mặc Gia.

Mặc Địch khai sáng Mặc gia chi đạo, cùng Khổng Khâu, Lý Nhĩ và Trâu Diễn tề danh, sau đó liền được người đời tôn xưng là "Tử", gọi là Mặc Tử.

Tùy hậu, Mặc Tử quảng thu đệ tử, truyền thụ đạo của Mặc gia cùng thuật cơ quan.

Trong Hồng Hoang, vô số tu sĩ đại năng nhìn tình huống tại nhân gian giới, không ai là không lộ vẻ chấn kinh.

Trước có Đạo gia Lý Nhĩ, Nho gia Khổng Khâu, sau có Âm Dương gia Trâu Diễn, Mặc gia Mặc Địch.

Bốn vị này, sau khi lập nên học thuyết đại thế, tu vi đều đã thăng tiến đến một tình trạng khủng bố, đặc biệt là Lý Nhĩ và Khổng Khâu.

Nhưng cũng có không ít tồn tại đều rõ ràng, hai vị này cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài, thân phận cụ thể của bọn họ e là còn khủng bố hơn những gì mình tưởng tượng.

Cho nên, bọn họ có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn hai vị kia thì đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn và siêu việt Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhưng có một điểm, tình huống của Mặc Địch khiến bọn họ thật sự không nắm bắt được.

Tuy rằng Mặc Địch không chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng tình huống tổng thể của hắn, của Mặc gia hắn, khiến không ít tồn tại đều sinh ra cảm giác kiêng kỵ.

Hơn nữa, một màn trước đó, Mặc Địch mang theo Mặc gia đại thế, hội tụ đại thế chi lực tiến vào trong Hồng Hoang, rốt cuộc là vì ai?

Điểm này, ngoại trừ vài vị tồn tại đỉnh tiêm ra, không ai có thể nhìn thấu.

Chính vì thế, trong lòng bọn họ đều đang suy đoán, Mặc Địch này liệu có phải cũng là một tồn tại có thân phận đặc thù hay không?

Chương 478

Nếu không thì sao lại có tình huống như vậy.

Nhưng nếu thật sự là thân phận đặc thù, hắn lại là chuyển thế chi thân của người phương nào?

Điểm này, vô số tồn tại và tu sĩ trong Hồng Hoang đều đang âm thầm suy đoán.

Về phần đại thế nhân gian giới, sau khi có vài vị này, bọn họ tin tưởng phía sau định nhiên sẽ còn nữa.

Hơn nữa, cơ điệu đã định tại đây, các học thuyết đại thế về sau, nghĩ đến thực lực tăng lên cũng sẽ không quá kém.

Tây Phương, trên Linh Sơn. "Thủ Dương Sơn?!" "Mặc Địch mang theo Mặc gia đại thế, nhân gian giới đại thế hối nhập vào Thủ Dương Sơn, chẳng lẽ là vị kia?" Chuẩn Đề thần sắc nghiêm nghị, trong mắt mây đen chớp động, trầm giọng mở miệng nói. "Không có khả năng!" Hắn vừa mở miệng liền trực tiếp bị Tiếp Dẫn phủ định. "Cảnh giới tu vi của vị kia đã là không cần làm như thế nữa rồi.

Có khả năng, là mấy vị khác." Trên khuôn mặt trang nghiêm của Tiếp Dẫn hiện lên một đạo dị sắc, tốc độ lần tràng hạt trong tay tựa hồ nhanh hơn một phần. "Nguyên Thủy, Thông Thiên!" Chuẩn Đề thần sắc âm trầm, trong miệng nặng nề thốt ra hai cái tên.

Lần này, Tiếp Dẫn trầm mặc, cũng coi như là ngầm thừa nhận suy đoán của Chuẩn Đề. "Tốt một cái Tam Thanh, an bài đại thế như vậy, thật là hảo toán kế.

Cứ như thế này, e là tu vi lại càng cao hơn rồi.

Tây Phương ta ngày sau e là càng khó khăn." Chuẩn Đề thần sắc

âm trầm, trong mắt hơi híp lại ngưng kết mây đen.

Trên mặt Tiếp Dẫn hiện lên một tia khổ sở, mở miệng nói: "Vị kia chấp chưởng Nhân Đạo, Nhân tộc làm mắt xích quan trọng nhất trong đó, có diễn biến gì vị kia tự nhiên là biết rõ, có thể sớm làm chút chuẩn bị cũng là bình thường." "Nguyên Thủy và Thông Thiên cùng là Tam Thanh, vị kia ra tay, không có khả năng không chiếu cố hai vị kia." Tam Thanh là một thể, nếu có sự tình tốt, Tiếp Dẫn tự nhiên tin tưởng Thái Thượng định nhiên sẽ chiếu cố Nguyên Thủy và Thông Thiên, giống như lần này vậy.

Trước đó hắn cũng đại khái biết rõ cảnh giới tu vi của Nguyên Thủy và Thông Thiên đang ở tình trạng nào.

Hiện tại, dưới sự hiệp trợ của Mặc gia đại thế và nhân gian giới đại thế chi lực, bất luận là Nguyên Thủy hay Thông Thiên đều có thể tấn thăng cảnh giới cao hơn.

Thánh cảnh viên mãn!

Bốn chữ lớn hiện lên trong lòng Tiếp Dẫn, khiến thần sắc hắn càng thêm khổ sở.

Hắn hiện tại muốn khôi phục lại hậu kỳ còn không biết mất bao nhiêu thời gian, nhưng người ta đã là thánh cảnh viên mãn, ngày sau Tây Phương lấy cái gì đi liều mạng với người ta?

Lấy cái gì đi mưu đồ càng nhiều sự tình?

Hiện tại mới chỉ là một vị, phía sau định nhiên còn có một vị tấn thăng.

Cứ như vậy, Tây Phương sẽ càng thêm gian nan.

Tiếp Dẫn trong lòng khẽ thở dài một tiếng, sau sự việc này, Tây Phương lại lạc hậu so với Đông Phương vô số rồi.

Chuẩn Đề nghe vậy cũng trầm mặc không nói.

Điều Tiếp Dẫn nghĩ trong lòng hắn cũng hiểu, chỉ là đáng tiếc, việc này thật sự là một bước chậm, từng bước chậm.

Tình huống hiện tại xác thực bất lợi cho Tây Phương.

Nhưng sự tình đã như vậy, cũng chỉ có thể đi một bước xem một bước.

Hạo Thiên nhìn nhân gian giới, thần sắc lược có suy tư, nhưng hồi lâu sau liền khôi phục bình tĩnh.

Tuy rằng trong lòng có suy đoán, nhưng sự tình đã như vậy, hắn có thể làm gì, lại có thể làm được gì?

Tất cả những điều này đều đã thành định cục, việc duy nhất hắn có thể làm chính là phát triển bản thân, tĩnh quan tiến triển của nhân gian giới.

Về phần vô số tồn tại cũng như thế lực trong Hồng Hoang, tuy rằng chấn kinh trước tình huống tại nhân gian giới, nhưng đại bộ phận vẫn chuyển sự chú ý về việc của bản thân.

Đặc biệt là Viễn Cổ Tam Tộc, thời cơ này đối với bọn họ cũng vô cùng quan trọng.

Nhân gian giới tuy khiến bọn họ chấn kinh, nhưng tình huống đã như vậy, cùng mình cũng không có quá nhiều quan hệ, tạm thời cũng không cần quá mức chú ý, vẫn là việc của bản thân quan trọng hơn.

Về phần các tiên thiên chủng tộc khác, lại càng là như thế.

Hồng Hoang, nhân gian giới, một nơi sơn mạch.

Trong một tòa động phủ. "Đạo gia, Nho gia, Âm Dương gia, Mặc gia..." Một đạo thân ảnh khôi ngô trên mặt lộ ra nụ cười nhạt, trong miệng không ngừng niệm tên bốn nhà đại thế đã thành lập tại nhân

gian giới lúc này. "Tính toán thời cơ, xác thực cơ duyên đã đến.

Chư tử bách gia, sao có thể không có Quỷ Cốc nhất mạch của ta!" Hắn cười lớn một tiếng, lập tức đứng dậy đi về phía ngoài động phủ.

Bên người hắn vang lên tiếng kiếm minh, trong lúc tùy ý kiếm ý dật tán, trong đôi mắt kiếm khí du tẩu.

Nhìn từ cỗ kiếm ý này, tu vi kiếm đạo của hắn cực kỳ cao thâm.

Hắn tay cầm một thanh ba thước thanh phong, khi đi tới ngoài động phủ, nhìn thoáng qua một cái, liền đạp không mà đi.

Suốt mấy trăm năm sau đó, trong nhân gian giới có một cái tên vang vọng, hắn là Quỷ Cốc Tử.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Tam đệ, đệ thật là hảo mưu tính.

Quỷ Cốc Tử này kiếm ý như thế, e là cho một cơ duyên thích hợp đều có thể trực tiếp chứng đạo Hỗn Nguyên rồi." Nguyên Thủy nhìn tình huống nhân gian giới, cười nói với Thông Thiên.

Hắn cho rằng chấp niệm của mình trở thành Mặc Địch đã là không tệ, nhưng chấp niệm của Thông Thiên trở thành Quỷ Cốc Tử, thực lực càng thêm khủng bố.

Hơn nữa, Quỷ Cốc Tử lúc này còn tinh tu kiếm đạo, điều này lại khế hợp với đại đạo của Thông Thiên, nếu hiệp trợ hắn đề thăng, sẽ đạt tới tình trạng cao hơn.

Xác thực là mưu tính tốt hơn, chẳng trách trước đó hắn nói như vậy. "Nhị ca quá khen, việc này cũng là nhờ Đại ca hiệp trợ." Thông Thiên nghe vậy, cười cười rồi nói.

Nếu không phải Đại ca nhà mình hiệp trợ, e là muốn trở thành Quỷ Cốc Tử cũng không dễ dàng như vậy. "Nhân Đạo sở tuyển, đây cũng

là cơ duyên của đệ." Thái Thượng cười cười nói.

Quỷ Cốc Tử này cũng là cơ duyên tạo hóa của bản thân hắn, nếu không thì cho dù Thái Thượng muốn ra tay cũng không dễ dàng như vậy.

Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu, cũng hiểu rõ tầng ý nghĩa này. "Quỷ Cốc Tử chứng đạo ngay trước mắt, Tam đệ, đệ phải chuẩn bị rồi." Thái Thượng nhìn Thông Thiên nói.

Chương 479

Nghe vậy, Thông Thiên gật đầu, ánh mắt chuyển về phía nhân gian giới.

Hồng Hoang, trong nhân gian giới.

Chớp mắt lại là hơn trăm năm thời gian trôi qua.

Lúc này, nhân gian giới lần nữa oanh động, chỉ thấy một đạo khí tức hạo hãn phóng thẳng lên tận trời, muốn so cao cùng thương thiên, tranh huy cùng nhật nguyệt, thiên địa đều ảm đạm thất sắc, một cỗ bàng bạc khí thế lực áp chư thiên.

Lúc này, nhân vì duyên cớ của đạo khí tức hạo hãn này, lập tức thu hút ánh mắt của Lý Nhĩ, Khổng Khâu, Trâu Diễn cùng Mặc Địch, chú thị về nơi khí tức bạo phát.

Không chỉ bọn họ, lúc này trong chư giới, vô số tu sĩ đại năng cũng nhao nhao chuyển dời ánh mắt tới.

Trầm tịch mấy trăm năm sau, nhân gian giới lại có đại năng đản sinh rồi.

Lần này là dạng học thuyết đại đạo nào?

Là vị đại năng nào?

Vô số tu sĩ trong lòng suy đoán, ánh mắt nhìn chằm chằm vào nơi bạo phát khí tức trong nhân gian giới.

Trong khoảnh khắc, lại có một cỗ khí thế khủng bố quét ngang mà lên, mang theo một cỗ kiếm ý nồng đậm, nháy mắt kinh động Hồng Hoang chư giới, vô số tu sĩ đại năng. "Kiếm ý khủng bố như thế, không ít kiếm tu trong Hồng Hoang đều thua xa..." Vô số tu sĩ đại năng lộ ra vẻ kinh hãi.

Kiếm ý khủng bố như vậy, đủ để nghiền ép vô số kiếm tu trong Hồng Hoang rồi.

Một số cao thủ Chuẩn Thánh càng là đem cỗ kiếm ý này so sánh với Tiệt Giáo chi chủ Thông Thiên.

Bởi vì cỗ kiếm ý này thực sự quá mức khủng bố, khủng bố đến mức một kiếm đủ để hủy diệt một giới. "Ông!" Thời không kích động, đánh thức chư giới tu sĩ đại năng đang thất thần.

Bọn họ đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy có một đạo thân ảnh tay cầm ba thước thanh phong, chậm rãi đạp không mà đến.

Trên người hắn kiếm ý lượn lờ, đôi mắt thâm thúy lại uẩn hàm vô tận đại đạo huyền diệu.

Hắn đưa mắt nhìn về phía Hồng Hoang chư giới, trong ngữ khí tràn đầy tự tin thốt ra mười sáu chữ: "Thương sinh đồ đồ, thiên hạ liễu liễu.

Chư tử bách gia, duy ngã tung hoành!" Thanh âm hóa thành cuồn cuộn âm ba, quét ngang Hồng Hoang chư giới, một cỗ khí tức khủng bố trên người hắn leo thang. "Hoành đồ nhất triển kinh phong vân, tung hoành bãi hạp định sinh tức!

Chư tử bách gia xưng thế kỷ, kỳ môn quỷ cốc câu chân kinh!" Một đạo thanh âm phiếu miểu từ trong miệng Quỷ Cốc Tử không ngừng truyền đến, nháy mắt liền truyền đạt khắp Hồng Hoang chư giới.

Trong thần sắc chấn kinh của chúng sinh chư giới, Quỷ Cốc Tử đạp không bay lên, khí tức trên người khủng bố đến cực hạn.

Đây là khí tức siêu việt Chuẩn Thánh viên mãn chi cảnh, đây là chân chính Hỗn Nguyên chi cảnh.

Đây là Hỗn Nguyên khí tức!

Trong nhân gian giới, lại một vị siêu cấp cường giả đản sinh.

Quỷ Cốc Tử, từ nay về sau, trong Hồng Hoang chư giới lại có thêm một vị đỉnh tiêm cường giả. "Xích!" Một đạo kiếm minh kinh tam giới, kiếm quang rạch phá chín tầng trời!

Quỷ Cốc Tử vung trường kiếm trong tay, Hỗn Độn kiếm khí khủng bố cắt phá vô tận hư không, một đạo kiếm mang màu vàng phóng lên tận trời.

Lúc này, Hỗn Nguyên chi kiếp còn chưa ngưng kết hoàn thành, liền ở trong kiếm mang của Quỷ Cốc Tử bị chém làm hai nửa, sau đó dần dần tiêu tán, thiên địa lần nữa hồi quy vẻ thanh minh. "Hợp tung liên hoành, Tung Hoành gia, lập!" Quỷ Cốc Tử trong miệng khẽ quát một tiếng, một bên đại thế ngưng tụ trên người hắn, sau đó liền hướng về Hồng Hoang chư giới quét ngang mà đi.

Theo thoại âm của hắn rơi xuống, giữa thiên địa liền có thêm một siêu cấp thế lực: Tung Hoành gia!

Mà Tung Hoành chi chủ Quỷ Cốc Tử, nãi là đỉnh tiêm tồn tại Hỗn Nguyên chi cảnh.

Hồng Hoang, Tây Phương, trên Linh Sơn.

Sắc mặt Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề âm trầm đến cực điểm.

Thân phận của Quỷ Cốc Tử này, đến hiện tại bọn họ đâu còn không biết là thủ đoạn của ai!

Ngoại trừ Thông Thiên, còn có thể là ai?

Kiếm ý khủng bố như thế, tu vi kiếm đạo khủng bố như thế.

Bọn họ không ngờ thủ đoạn của Thông Thiên cư nhiên còn trên cả Nguyên Thủy, Quỷ Cốc Tử được an bài xuống cư nhiên vừa chứng đạo đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Phần thủ đoạn này e là đều không kém vị kia bao nhiêu. "Tốt một cái Tam Thanh..." Chuẩn Đề đôi mắt hơi híp lại, trong miệng trầm giọng nói.

Tiếp Dẫn không mở miệng, chỉ là tay lần tràng hạt có chút nhanh hơn.

Kỳ thực hiện tại không chỉ Tây Phương Nhị Thánh, trong Hồng Hoang, Nhân tộc thánh địa, Hậu Thổ, Nữ Oa, Thiên Đình, Vu tộc, Tam tộc cùng các tồn tại khác đều đã rõ ràng tình huống của Quỷ Cốc Tử.

Ngoại trừ trong Thiên Đình, thần sắc Hạo Thiên cũng giống như Tây Phương Nhị Thánh ra, thì những người khác, trừ Tam tộc lúc này có chút ngưng trọng, còn lại đều là vui mừng thay cho Thông Thiên.

Về phần Vu tộc thì không quan trọng, những thứ này không liên quan đến mình nên không cần để ý nhiều như vậy.

Quỷ Cốc Tử, tồn tại có quan hệ cực lớn với Thông Thiên, lại là một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Một môn song đỉnh tiêm tồn tại!

Tiệt Giáo này tại Hồng Hoang càng phát ra khủng bố.

Nhìn đạo thân ảnh kia, vô số tồn tại chấn kinh đến mức không nói nên lời.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Quả nhiên vẫn là Tam đệ thủ đoạn cao minh." Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên, có chút tán thán nói.

Tu vi của Mặc Địch tuy rằng không tệ, nhưng đó cũng chỉ là một chân bước vào mà thôi, muốn tấn thăng Hỗn Nguyên vẫn không dễ dàng như vậy.

Nhưng Quỷ Cốc Tử là chân chân chính chính bước vào Hỗn

Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh, thủ đoạn như vậy, chính là Nguyên Thủy cũng không thể không tán thán vài phần.

Nghe vậy, Thông Thiên cười cười, không tỏ ý kiến.

Hắn cũng là chuẩn bị nhiều hơn một chút, từ tu vi kiếm đạo của Quỷ Cốc Tử liền có thể nhìn ra một chút đầu mối.

Cho nên nói, Quỷ Cốc Tử có thể đi đến bước này cũng không phải ngẫu nhiên, là kết quả do Thông Thiên trước đó an bài thỏa đáng hơn.

Nếu không thì tình huống của Quỷ Cốc Tử phỏng chừng cũng xấp xỉ Mặc Địch.

Chương 480

Bất quá Mặc Địch chỉ cần có một tia cơ duyên hoặc khế cơ, tấn thăng cũng không khó, Thông Thiên tin tưởng Nguyên Thủy có thể làm được, chỉ là tốn thêm chút thời gian mà thôi.

Nhưng đối với bọn họ mà nói, thời gian xác thực không tính là gì. "Quỷ Cốc Tử tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh, Tam đệ, đệ cũng thuận lợi bước vào viên mãn chi cảnh.

Như vậy, con đường trục đạo phía sau sẽ càng thêm rộng mở, đệ cần đa gia tham ngộ và tích lũy." Thái Thượng nhìn Thông Thiên và Nguyên Thủy, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, hai người nhìn nhau, khẽ gật đầu.

Thánh cảnh viên mãn không phải là đỉnh điểm, bên trên còn có thiên địa cao hơn.

Hiện tại như nguyện tiến vào cảnh giới này, vậy thì phía sau càng phải nỗ lực tham ngộ tu hành, tranh thủ sớm ngày đạt đến tình trạng cao hơn.

Bọn họ tin tưởng, với tư chất và thủ đoạn của mình, định nhiên có thể đạt được.

Thái Thượng gật đầu, hắn cũng tin tưởng Nguyên Thủy và Thông Thiên có thể làm được.

Hiện tại nhân gian giới đại thế đang không ngừng được thôi động, diễn biến của Nhân Đạo cũng đang trong quá trình hoàn thiện tấn thăng, điều này đối với Thái Thượng cũng là một sự hiệp trợ không nhỏ.

Tu vi của hắn lúc này đã sắp đến tình trạng tấn thăng rồi.

Tuy rằng Nguyên Thủy và Thông Thiên cực khó sát giác được đại đạo khí tức của Thái Thượng, nhưng trong từng tia khí tức dật tán kia có chút dao động, hiển nhiên là đang ở biên duyên của sự tấn thăng.

Hai người trong lòng cũng âm thầm chấn kinh, mới ngắn ngủi hơn trăm vạn năm thời gian, Đại ca của mình lại sắp tấn thăng rồi, tốc độ tu hành như vậy quả thực khủng bố.

Nhưng một số tình huống trong đó bọn họ cũng hiểu rõ.

Bọn họ tin tưởng, sau khi đại thế lần này kết thúc, Đại ca bọn họ định nhiên sẽ thuận lợi bước vào tình trạng cao hơn.

Trong lòng nghĩ vậy, ánh mắt Tam Thanh lại lần nữa chuyển về phía nhân gian giới.

Trong nhân gian giới.

Quỷ Cốc Tử ánh mắt chậm rãi quét qua, sau đó rơi trên người Lý Nhĩ.

Hai người khẽ gật đầu, tất cả đều không cần nói cũng hiểu.

Đối với thân phận song phương, hai người đều thập phần rõ ràng.

Có thể đi đến bước này, đó cũng là chuyện cơ duyên tạo hóa, đối với cả hai mà nói đều là chuyện cực tốt.

Khổng Khâu lúc này đối với thân phận của Quỷ Cốc Tử cũng có chút suy đoán, liền hướng về phía Quỷ Cốc Tử hơi thi lễ, Quỷ Cốc Tử cũng khẽ gật đầu đáp lễ.

Trâu Diễn và Mặc Địch cũng gật đầu, vị này vô luận là thân phận hay thực lực đều thập phần khủng bố, lúc này uy hiếp Tam Giới, vô số tồn tại đang ngưng vọng hắn.

Quỷ Cốc Tử quét qua một cái, sau đó liền chậm rãi hạ xuống, tiến vào trong một nơi sơn mạch.

Nhân tộc thánh địa, trong Nhân Tổ Điện. "Xem ra, hai vị Nhân Hoàng trong lòng đã có nhân tuyển đệ tử." Toại Nhân nhìn Thần Nông và Hiên Viên, mỉm cười mở miệng nói.

Tam Tổ bọn họ ngược lại không thấy tồn tại nào tương đối thích hợp để làm đệ tử, nhưng điều này cũng không quan trọng.

Phục Hy đã thu đồ đệ rồi, hiện tại Hiên Viên và Thần Nông cũng có nhân tuyển khá tốt, những người này ngày sau đều là cao thủ của thánh địa.

Về phần những tồn tại khác, đợi đến khi bọn họ phi thăng lên Địa Tiên Giới, thánh địa sẽ ra tay chiêu lãm.

Trừ phi là muốn làm tán tu, nếu không thì nghĩ đến sẽ không cự tuyệt sự chiêu lãm của Nhân tộc thánh địa, dù sao thánh địa cũng là Nhân tộc thánh địa. "Hồi Nhân Tổ, ngã đẳng đã có nhân tuyển thích hợp." Thần Nông và Hiên Viên nhìn nhau, mỉm cười mở miệng nói.

Trong nhân gian đại thế lần này, bọn họ lại nhìn thấy nhân tuyển khế hợp với đại đạo bản thân, hoặc nói là khế hợp với Nhân Hoàng chi đạo của họ.

Những hạt giống như vậy nếu có thể để mình dạy dỗ, xác thực sẽ có sự đề thăng không nhỏ. "Đã như vậy, các ngươi liền đi đi!" Toại Nhân phất phất tay nói. "Vậy chúng ta liền đi trước." Thần Nông và Hiên Viên hướng về phía Tam Tổ, Phục Hy hành lễ xong liền xoay người rời đi.

Trong đôi mắt Phục Hy hiển hóa đồ án Tiên Thiên Bát Quái, hồi lâu sau khẽ gật đầu nói: "Trong nhân gian giới, xác thực có tồn tại khế hợp với Nhân Hoàng chi đạo của bọn họ, nếu có sự dạy dỗ của bọn họ, cũng có thể hoàn thành và thôi động đại thế tốt hơn." Nghe vậy, Toại Nhân Tam Tổ gật đầu, bọn họ tự nhiên cũng rõ ràng điểm này. "Như vậy, cứ xem dưới sự dạy dỗ của bọn họ có thể đi đến bước

nào." Toại Nhân gật đầu nói.

Ánh mắt ba người Phục Hy liền chuyển về phía nhân gian giới.

Nhân gian giới, nước Sở, tại một khu vực nọ.

Thần Nông từ trong hư không bước ra, rất nhanh liền tìm được đệ tử mình muốn thu nhận là Hứa Hành.

Hứa Hành trước đó từng học đạo Nho gia, nhưng vì không hợp nên chuyển Nho sang Nông, mà cái Nông này lại thập phần khế hợp với Nhân Hoàng chi đạo trước đây của Thần Nông, người mà Hứa Hành tôn sùng cũng là Địa Hoàng Thần Nông ngày xưa.

Vì thế, lần này Thần Nông đến thu hắn làm đồ đệ, trong lòng hắn vui mừng khôn xiết.

Thu nhận Hứa Hành xong, Thần Nông liền mang theo hắn rời khỏi nước Sở, đi về một nơi khác của nhân gian giới.

Sau đó, Thần Nông lại thu nhận thêm một vị đệ tử nữa, là người hành Y đạo, điều này lại thập phần khế hợp với Thường Bách Thảo trong Nhân Hoàng chi đạo của hắn, vì thế Thần Nông thu nhận dạy dỗ, người này tên là Biển Thước.

Thu nhận hai vị đệ tử xong, Thần Nông liền tìm một nơi sơn mạch trong nhân gian giới, bắt đầu dạy dỗ Hứa Hành và Biển Thước tu hành, học tập Nông đạo cùng Y đạo.

Về phần pháp môn tu hành cũng có truyền thụ.

Thần Nông vừa dạy dỗ, vừa dẫn bọn họ đi lại trong nhân gian giới, củng cố và đề thăng bản thân hơn nữa.

Chỉ trong hơn trăm năm ngắn ngủi, tiến triển của hai người đã thập phần nhanh chóng.

Đối với việc này, Thần Nông rất hài lòng, dốc túi tương truyền để

bọn họ có thể thăng tiến nhanh hơn.

Ở một bên khác, trong nước Tề.

Hiên Viên đi tới nước Tề tại nhân gian giới, liền tìm được một thanh niên tên là Tôn Vũ, thu làm đệ tử, bắt đầu dạy dỗ binh qua chi đạo cùng binh pháp chi sự.

Hiên Viên năm xưa thời kỳ Nhân Hoàng đắc được binh pháp của Cửu Thiên Huyền Nữ, trong các trận chiến của Nhân tộc, những binh pháp này đóng vai trò không nhỏ, đặc biệt là nhân gian giới hiện tại càng cần những tồn tại như vậy.

Cho nên dưới sự dạy dỗ của Hiên Viên, binh pháp cùng binh qua chi đạo của Tôn Vũ thăng tiến cực nhanh.

Hiên Viên cũng cảm khái, khế hợp tu hành chi đạo, khế hợp học thuyết chi đạo, tu hành lại nhanh chóng như thế.

Cứ như vậy, thời gian nhoáng một cái lại ba trăm năm trôi qua.

Thần Nông và Hiên Viên sau khi truyền thụ xong chí lý và tinh nghĩa cần dạy dỗ liền rời khỏi nhân gian giới.

Đợi đến khi đệ tử chứng đạo, lập hạ học thuyết đại thế xong liền có thể đến Nhân tộc thánh địa tại Địa Tiên Giới.

Chương 481

Sau khi Thần Nông và Hiên Viên rời đi, ba người liền tiếp tục tiền hành tại nhân gian giới.

Lại hơn trăm năm sau, học thuyết "Y giả thiên hạ" của Biển Thước hoành không xuất thế, kiến lập Y gia, nhất cử trùng kích đến Chuẩn Thánh viên mãn chi cảnh.

Mà Hứa Hành trì Địa Hoàng truyền thừa, tư tưởng khai khẩn hoang địa, trồng trọt nông nghiệp vang vọng nhân gian giới, kiến lập Nông gia, tu vi cũng trực tiếp đạt đến tình trạng Chuẩn Thánh viên mãn.

Về phần Tôn Vũ, tắc dĩ binh qua chi đạo cùng binh pháp trực tiếp chấn kinh Tam Giới.

Chỉ đạo chiến tranh, khi bất đắc dĩ phải vận dụng vũ lực để đạt mục đích thì sử dụng như thế nào... dưới tư tưởng đó, kiến lập Binh gia.

Tu vi Tôn Vũ tuy cùng là Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng thực lực chân chính lại trên Biển Thước và Hứa Hành, dù sao cũng là Binh gia.

Ba người sau khi chứng đạo liền bắt đầu khuếch đại học thuyết đại thế của mình, bắt đầu truyền bá củng cố bản thân.

Đợi thời cơ đến liền có thể rời khỏi Địa Tiên Giới, đến Nhân tộc thánh địa.

Dù sao nơi đó mới là thánh địa tu hành, hơn nữa lão sư nhà mình đều ở đó, tự nhiên là phải đến thánh địa tu hành.

Hiện tại cứ giải quyết tình huống bản thân trước, chuyện phía sau sẽ có thời cơ.

Hồng Hoang, trong nhân gian giới.

Theo sau Nông gia, Y gia và Binh gia lập hạ, trong năm trăm năm tiếp theo, tân học thuyết tại nhân gian giới có thể nói là như nấm mọc sau mưa, không ngừng dũng hiện.

Những tân học thuyết manh nha trước đó lúc này đã ngày càng thành thục.

Hơn trăm năm sau, trong nhân gian giới: "Thiên địa chi pháp chấp hành bất đãi, tức tiện một hữu quốc gia đích y tồn.

Pháp phân minh, tắc hiền bất đắc đoạt bất tiêu, cường bất đắc xâm nhược, chúng bất đắc bạo quả." Một người thân thượng tràn đầy uy nghiêm chính khí, tựa như thiên địa chấp pháp giả, không nói cười tùy tiện.

Tân học thuyết này chủ trương "Bất biệt thân sơ, bất thù quý tiện, nhất đoạn vu pháp!", nên gọi là Pháp gia.

Chú trọng biện luận "Danh" và "Thực" thì có Danh gia xuất hiện, lấy "Quỷ biện" văn danh thiên hạ.

Sau đó, "Kiêm Nho Mặc, hợp Danh Pháp" thì có Tạp gia xuất hiện.

Cùng với "Gia giả lưu, cái xuất vu bại quan.

Nhai đàm hạng ngữ, đạo thính đồ thuyết giả chi sở tạo dã" thì có Gia xuất hiện.

Sau Tạp gia và Gia, càng xuất hiện đại đại tiểu tiểu "Bách gia", gọi chung là Chư Tử Bách Gia.

Bất quá trong Bách gia về sau, có không ít kẻ không có bao nhiêu bản sự, không lợi hại như mấy nhà trước đó.

Dù vậy, những tồn tại lập hạ đại thế sau Mặc Địch và Quỷ Cốc Tử, tu vi cơ bản đều không vượt qua Chuẩn Thánh chi cảnh.

Cao nhất là Âm Dương gia chi chủ Trâu Diễn, tu vi cũng bất quá là Chuẩn Thánh đỉnh phong mà thôi, cự ly bán bộ Hỗn Nguyên vẫn còn một khoảng cách không nhỏ.

Như vậy, một đại thế "Vạn mã bôn đằng, bách hoa tề phóng" của Bách gia tranh minh đang từ từ triển khai một góc thần bí hướng về thế nhân.

Xuân Thu Chiến Quốc, chư hầu tranh bá, chư tử bách gia, nghịch loạn thiên hạ!

Đại thế Bách gia tranh minh tại nhân gian giới đã triển hiện một góc thần bí và sức mạnh cho Hồng Hoang chư giới, cũng khiến vô số tu sĩ đại năng trong Hồng Hoang lần nữa nhìn thấy sự khủng bố của Nhân tộc.

Cho dù là phàm nhân giới mà bọn họ coi thường nhất vẫn có thể tạo tựu một phương vô biên đại thế, mượn đó chứng đắc vô thượng đại đạo.

Cũng chính vì thế, càng có không ít đại năng oản tích mình chậm chân, không tham dự vào nhân gian đại thế lần này.

Một lần Bách gia đại thế liền khiến Hồng Hoang chư giới tăng thêm nhiều cao thủ như vậy, Hồng Hoang ngày sau sẽ càng thêm tinh thải tuyệt luân.

Nhìn đại thế diễn biến trong mấy ngàn năm qua, quả thực chấn kinh đến cực điểm.

Cho dù một số người sáng lập học thuyết đại thế về sau tu vi không bằng những tồn tại phía trước, nhưng mỗi một vị ít nhất cũng đều là Đại La Kim Tiên.

Đại thế chi lực như vậy, nhiều cao thủ đản sinh như vậy đủ để chứng minh sự khủng bố của đại thế lần này cùng sự bất phàm của

Nhân tộc.

Những vị đi trước như Lý Nhĩ, Khổng Khâu, Mặc Địch, Trâu Diễn, Quỷ Cốc Tử, Biển Thước, Hứa Hành, Tôn Tẫn...

đều là những tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang.

Đợi thời cơ gần đến, nghĩ đến sẽ rời khỏi nhân gian giới, đến Địa Tiên Giới, cộng thêm các tồn tại Bách gia khác, tin rằng có không ít người sẽ gia nhập Nhân tộc.

Dù sao bọn họ đều là thân Nhân tộc, lần này mượn nhờ Nhân tộc đại thế quật khởi, muốn có tài nguyên tu hành tốt hơn thì Nhân tộc thánh địa tuyệt đối là lựa chọn tuyệt giai.

Tin rằng chỉ cần không phải đặc biệt muốn làm tán tu thì đều sẽ chọn gia nhập Nhân tộc thánh địa.

Như vậy Nhân tộc thánh địa lại được bổ sung không ít, được tăng cường, khí vận cũng sẽ đề thăng không ít.

Nhân tộc thánh địa vốn đã là thế lực nhất lưu trong Hồng Hoang, lại là thế lực nhất lưu sở hữu hai tôn đỉnh tiêm tồn tại, những tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn và siêu việt Chuẩn Thánh viên mãn cũng không thiếu.

Lần này nếu được bổ cường thêm những tồn tại này, vậy thì sức mạnh của Nhân tộc thánh địa sẽ tiến thêm một bước.

Toại Nhân, Phục Hy cùng mọi người đang đợi bọn họ đến.

Mà trong Hồng Hoang, vô số tu sĩ đại năng trong lòng tắc thì âm thầm hối hận, vì sao mình không thể đuổi kịp cái đuôi của đại thế này chứ?

Nếu có thể đạt được chút lợi ích trong đó, ít nhất tu vi cũng có thể tấn thăng một chút.

Đáng tiếc hiện tại đại thế đã đi đến bước cuối cùng rồi.

Thời gian nhoáng cái lại mấy trăm năm lặng lẽ trôi qua.

Lý gia, trên đại điện. "Khổng Khâu, tu vi của ngươi đã ổn cố, Nho gia truyền bá trong nhân gian giới cũng rất tốt, ngươi đã không cần lưu lại nhân gian giới nữa.

Hiện tại hãy cùng Lý gia cùng quay về Hồng Hoang đi!" Lý Nhĩ nhìn Khổng Khâu trước mặt, chậm rãi mở miệng nói. "Đệ tử minh bạch!" Khổng Khâu ứng đạo.

Sự tình trong nhân gian giới đã không cần hắn để ý gì nhiều, mọi thứ đều sẽ tự hành vận chuyển, tình huống của Nho gia cũng rất tốt, không cần hắn tiếp tục làm gì nữa.

Hiện tại phản hồi Hồng Hoang cũng là một thời cơ không tệ.

Lý Nhĩ gật đầu, sau đó gọi Lý Mục và Lý Việt đến, giao đại một phen, ngoại trừ lưu lại một số đệ tử Lý gia tu vi thấp hơn ở lại nơi này, những người khác toàn bộ đi theo hắn đến Hồng Hoang.

Nghe vậy, hai người Lý Mục và Lý Việt đã sớm chuẩn bị liền lập tức động thân xuống dưới chuẩn bị.

Lại vài năm sau, Lý gia toàn bộ chuẩn bị hoàn tất.

Lý Nhĩ mang theo Khổng Khâu và chúng nhân Lý gia trực tiếp hướng về Hồng Hoang Địa Tiên Giới mà đến.

Chương 482

Lý gia hiện tại xác thực có thể coi là một phương thế lực, Lý Nhĩ an trí bọn họ tại một khu vực cách Vô Cực sơn mạch triệu triệu ức dặm.

Nơi này gần Vô Cực sơn mạch, đối với Lý gia mà nói cũng có không ít chỗ tốt.

An trí xong chúng nhân Lý gia, Lý Nhĩ liền cùng Khổng Khâu đi tới Thủ Dương Sơn.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Bản tôn, kiến quá nhị vị đạo huynh." Lý Nhĩ lúc này đã là tồn tại độc lập, gặp Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng xưng hô như vậy.

Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng biết sự đặc thù của Lý Nhĩ, tuy là phân thân của Đại ca nhà mình nhưng đã trở thành một tồn tại độc lập khá đặc thù, tương giao như vậy cũng không có gì không thể.

Hai vị khẽ gật đầu coi như đáp lễ. "Ngươi ngược lại vượt quá dự đoán của ta, xác thực không tệ." Thái Thượng nhìn Lý Nhĩ, khá hài lòng.

Lý Nhĩ hiện tại, nhờ tích lũy nhiều năm ở tiền thế, đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, cảnh giới dị thường ổn cố, quả thật vượt qua suy đoán trong lòng Thái Thượng.

Bất quá như vậy cũng tốt, thực lực Lý Nhĩ càng mạnh, hắn càng cao hứng.

Lý Nhĩ cười cười, không tỏ ý kiến. "Đệ tử bái kiến lão sư, kiến quá hai vị sư thúc." Khổng Khâu đi tới trước mặt Thái Thượng, lập tức quỳ lạy hành lễ, cũng chắp tay hành lễ với Nguyên Thủy và Thông

Thiên. "Không cần đa lễ!" Thái Thượng phất tay, nâng Khổng Khâu dậy, trên mặt toàn là vẻ hài lòng.

Khổng Khâu không làm hắn thất vọng, thành công tấn thăng đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh.

Như vậy, Nhân Giáo giáo chủ Thái Thượng tọa hạ hai vị thân truyền đệ tử đều đã viên mãn chứng đạo.

Về phần những ký danh đệ tử khác có thể đi đến bước nào thì phải xem cơ duyên tạo hóa của bản thân bọn họ. "Ngươi không làm vi sư thất vọng, có thể đi đến bước này cũng là hoàn thành tâm nguyện của ngươi." Thái Thượng mỉm cười nói. "Còn phải đa tạ lão sư, nếu không phải lão sư, đệ tử còn không biết phải trầm tẩm cảnh này bao lâu." Lời này của Khổng Khâu cũng là lời thật, hắn trầm tẩm ở cảnh giới này mấy ngàn vạn năm, nếu không phải lão sư nhà mình hứa cơ duyên tạo hóa cho mình, phỏng chừng có thêm mấy ngàn vạn năm nữa, chính mình cũng chưa chắc có thể tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh.

Có thể nói, chính mình có thể đi đến bước này toàn dựa vào sự tài bồi của lão sư. "Đây là cơ duyên tạo hóa của ngươi." Thái Thượng cười nói.

Cơ duyên Nhân Đạo hắn cũng thường hứa hẹn, nhưng có thể nắm bắt được hay không vẫn là xem cơ duyên tạo hóa của bản thân.

Khổng Khâu nắm bắt được, đó là cơ duyên tạo hóa của chính hắn. "Bản tôn, Lý gia ta liền an trí tại đây, phía sau chính là thực thi kế hoạch rồi." Lý Nhĩ nhìn Thái Thượng, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Tam Thanh nhìn nhau, bọn họ đều hiểu ý trong lời Lý Nhĩ. "Ngươi đi đi!" Thái Thượng nói.

Nghe thế, Lý Nhĩ chắp tay, sau đó xoay người rời khỏi Thủ

Dương Sơn.

Mà bốn người trong Vô Cực Điện lúc này lại lần nữa chuyển ánh mắt về phía nhân gian giới.

Không lâu sau khi Khổng Khâu, Lý Nhĩ và Lý gia rời khỏi nhân gian giới, Mặc Địch cũng động thân rời đi, phản hồi Xiển Giáo.

Quỷ Cốc Tử tính toán duyên phận tại nhân gian giới chưa hết nên vẫn đang chờ đợi.

Ở một bên khác, Âm Dương gia Trâu Diễn, Y gia Biển Thước, Nông gia Hứa Hành, Binh gia Tôn Tẫn cùng những người khác lúc này đều ai nấy rời khỏi nhân gian, hoặc là tự thân, hoặc là mang theo vài vị đệ tử hướng về Địa Tiên Giới mà đến.

Bọn họ là đệ tử Tam Hoàng, lần này tự nhiên là phải đến Nhân tộc thánh địa.

Về phần những tồn tại khác của Chư Tử Bách Gia, có người cũng động thân đến Địa Tiên Giới.

Ngoại trừ lác đác vài vị chọn làm tán tu, những người khác đều chọn gia nhập Nhân tộc thánh địa để có tài nguyên tu hành nhiều hơn, tốt hơn.

Như vậy, đại thế Chư Tử Bách Gia coi như chính thức hạ màn.

Hồng Hoang, Nhân Gian Giới, tại Vân Mộng Sơn.

Theo danh tiếng Quỷ Cốc Tử vang vọng khắp chư giới trong Hồng Hoang, đạo trường Vân Mộng Sơn của Quỷ Cốc Tử cũng đã trở thành một tòa tiên gia phúc địa.

Với thực lực của Quỷ Cốc Tử, phàm nhân tại nhân gian có thể đặt chân đến Vân Mộng Sơn có thể nói là lác đác không có mấy.

Tuy nói môn hạ Quỷ Cốc Tử cũng có không ít đệ tử Tung Hoành

gia, nhưng đây bất quá chỉ là học tập Tung Hoành chi pháp của hắn mà thôi.

Tại môn hạ Quỷ Cốc Tử, một người khiến hắn chân chính thu làm đệ tử, truyền thụ chân truyền chi pháp cùng Tru Tiên Kiếm Đạo vẫn là chưa có.

Bất quá, tức tiện như thế, Quỷ Cốc Tử vẫn tận tâm truyền thụ Tung Hoành chi pháp cho những đệ tử này, dù sao đây cũng là căn bản lập thế của hắn.

Không có Tung Hoành chi pháp này, hắn bây giờ cũng sẽ không dễ dàng thành tựu Hỗn Nguyên chi cảnh như vậy.

Cho nên, Quỷ Cốc Tử lúc này cũng không để ý có đắc đạo chân truyền kiếm đạo của hắn hay không, đều là tận tâm truyền thụ.

Vân Mộng Sơn, trên Quỷ Cốc Lĩnh, một tòa cung điện hùng vĩ tọa lạc trong đó, chính là hành cung của Quỷ Cốc Tử.

Lúc này, bên trong cung điện có hai đạo thân ảnh đang ngồi, một người trong đó chính là Tung Hoành Chi Chủ, chủ nhân Vân Mộng Sơn, Quỷ Cốc Tử.

Mà vị còn lại, dung mạo cổ lai hy, khí tức trên thân phiêu miểu, mang theo một cỗ Vô Vi chi ý, thình lình chính là Đạo Gia Thánh Nhân - Lý Nhĩ. "Đạo hữu tạm thời chưa trở về Tiệt Giáo, xem ra duyên phận tại Nhân Gian Giới chưa dứt." Lý Nhĩ nhìn Quỷ Cốc Tử, chậm rãi mở miệng nói. "Đạo huynh sở ngôn bất thác, xác thực vẫn còn duyên phận tại Tung Hoành nhất mạch của ngô.

Đợi đến khi giải quyết những việc này xong, thế cục Tung Hoành ổn định, cũng là lúc ngô rời đi, trở về Tiệt Giáo." Quỷ Cốc Tử gật đầu nói.

Nghe vậy, Lý Nhĩ gật đầu, mở miệng nói: "Nếu ta sở liệu không

sai, hẳn là Ác thi của Huyết Hải Minh Hà a?" Đối với chuyện này, kỳ thật Thái Thượng đã sớm biết được, mà thân là phân thân của Thái Thượng, Lý Nhĩ tự nhiên cũng rõ ràng việc này.

Minh Hà cũng là nhìn thấy chuyện tích nhật Thái Thượng đưa Huyền Đô tiến vào luân hồi mà đạt được dẫn dắt, sau đó liền học theo tình huống này đem chấp niệm dung hợp vào Ác thi, tiến vào luân hồi, hy vọng có thể tìm được một tia chứng đạo chi cơ.

Minh Hà vì chứng đạo, ngược lại cũng đã làm không ít chuyện.

Tích nhật Nữ Oa tạo Nhân tộc, cho Hồng Hoang chúng sinh cảm ngộ về thành thánh, cho nên Minh Hà học Nữ Oa, tạo ra A Tu La tộc.

Về sau, Thái Thượng lập Nhân Giáo, Nữ Oa trở thành phó giáo chủ thành thánh, Nguyên Thủy lập Xiển Giáo thành thánh, Thông Thiên lập Tiệt Giáo thành thánh, Tây Phương Nhị Thánh lập giáo lấy thiên đạo công đức thành thánh.

Phía sau những việc này đều chỉ thẳng hai chữ: Lập Giáo!

Cho nên, Minh Hà lại học bọn hắn, lập ra A Tu La Giáo!

Về sau, hắn lại tại trong chúng sinh luân hồi của Hậu Thổ mưu cầu được cơ hội trấn thủ A Tu La Đạo, dùng cái này để đạt được công đức.

Có thể nói, Minh Hà vì chứng đạo, thật sự là đem những gì nên làm đều làm toàn bộ.

Chương 483

Tuy nhiên hắn vẫn chưa chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng với thực lực và thủ đoạn của hắn, cũng coi như một chân đã bước vào, cái còn thiếu chính là một tia cơ duyên khế cơ.

Mà thử phiên Nhân Gian Giới, ngược lại là một cơ hội không tệ, cho nên hắn đã nắm chắc.

Tiếp theo, liền xem cơ duyên tạo hóa của bản thân Minh Hà, có thể mượn việc này để chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hay không.

Quỷ Cốc Tử đối với việc Lý Nhĩ đoán đúng tình huống Ác thi của Minh Hà cũng không kinh ngạc.

Dù sao lúc này Lý Nhĩ biết được cũng là bình thường, tu vi cảnh giới của Lý Nhĩ ở trên hắn, lại thêm thân phận phân thân của Thái Thượng, biết được định nhiên là càng nhiều. "Đạo huynh sở ngôn bất thác, chính là Ác thi của Minh Hà." Quỷ Cốc Tử gật đầu nói, "Tuy nói Minh Hà cùng ngô không có liên hệ quá lớn, nhưng Ác thi này của hắn, tại trong Nhân Gian Giới này, cùng Quỷ Cốc Tung Hoành nhất mạch của ngô xác thực có chút duyên phận." "Ngô đã vì đại thế Nhân Gian Giới mà đến, vậy Nhân Gian Giới còn có sự tình chưa xong, ngô liền cần hoàn thành nó.

Với Quỷ Cốc Tung Hoành mà nói, hắn là người mới cũng tốt, Minh Hà Ác thi chuyển thế cũng được, nếu bái nhập môn hạ Quỷ Cốc, liền là đệ tử của ngô." Nghe vậy, Lý Nhĩ gật đầu, hắn cũng minh bạch lời này của Quỷ Cốc Tử, đây là đứng tại góc độ thân phận Quỷ Cốc của hắn mà nói.

Tại Nhân Gian Giới đạt được đại thế, vậy thì phải đem sự tình

trong thân phận này làm cho xong toàn bộ, hắn mới có thể đạt được viên mãn, mới có thể rời khỏi Nhân Gian Giới.

Mà Minh Hà Ác thi, chính là chuyện cuối cùng. "Tưởng lai trong lòng ngươi đã có ý tưởng, vậy ta liền không nói nhiều." Lý Nhĩ khẽ gật đầu, nói, "Kim thứ đến đây, là muốn mượn tu hành chi pháp của ngươi dùng một chút." Tu hành chi pháp của Quỷ Cốc Tử cùng Thông Thiên có chút tương tự, nhưng lại không tương đồng, tuy có bóng dáng của Kiếm Đạo cùng Thượng Thanh, nhưng sau khi nhu hợp với Quỷ Cốc Tung Hoành liền trở nên không giống nhau.

Quỷ Cốc Tử gật đầu, không có chút do dự nào, trong tay vung lên, một vệt kim quang lóe qua, rơi vào trong tay Lý Nhĩ. "Đã như vậy, xin cáo từ." Thấy thế, trên mặt Lý Nhĩ lộ ra một vệt mỉm cười, sau đó đứng dậy cáo từ.

Quỷ Cốc Tử nhìn Lý Nhĩ rời đi, nhìn thoáng qua Nhân Gian Giới, sau đó liền chờ đợi vị thanh niên kia đến.

Thời gian lặng yên trôi qua, trong nháy mắt, tại Nhân Gian Giới liền đã qua năm mươi năm.

Một ngày này, Vân Mộng Sơn, bên ngoài Quỷ Cốc cung điện.

Quỷ Cốc Tử thần sắc có chút kinh ngạc nhìn nam tử thanh niên đang đứng trước cung điện, trong mắt một đạo thần quang lóe lên rồi biến mất, sau đó cẩn thận đánh giá vị nam tử trẻ tuổi này. "Sát khí nồng đậm, tuy nói tu vi thấp kém, bất quá chỉ là Kim Tiên chi cảnh, nhưng tức tiện là một ít Thái Ất chi cảnh e rằng cũng không phải địch thủ của hắn, tư chất ngược lại không tệ.

Kiếm ý nồng đậm, tưởng lai kiếm đạo tu vi không thấp, là một hạt giống tốt." Trong lòng Quỷ Cốc Tử đối với vị thanh niên nam tử trước mắt đã có một cái nhìn đại khái, hạt giống như vậy xác thực là tiêu chuẩn thu đồ của hắn. "Người trẻ tuổi, ngươi hôm nay đến đây là

vì chuyện gì?" Quỷ Cốc Tử vẻ mặt mỉm cười nhìn hắn, trong miệng nhàn nhạt hỏi.

Nghe vậy, nam tử thanh niên kia cười cười, đáp: "Ngô danh Bạch Khởi, là nhân sĩ nước Đại Tần tại nhân gian, nghe nói trong Vân Mộng Sơn có ẩn sĩ Tung Hoành Chi Chủ, đặc ý đến đây bái sư." Nghe vậy, ý cười trên mặt Quỷ Cốc Tử càng đậm, nhưng trong mắt lại là pháp tắc giao thoa, diễn hóa vô tận đại đạo huyền diệu.

Ánh mắt lần nữa đánh giá trên người Bạch Khởi, nhìn rõ quá khứ, hiện tại cùng tương lai của hắn.

Bạch Khởi, dòng dõi công tộc nước Đại Tần, từ khi thành niên liền tham gia vào việc quân sự của Đại Tần.

Trong mười mấy năm sau đó, thanh danh Bạch Khởi vang dội.

Tại trận Y Khuyết chém giết liên quân Hàn Ngụy 24 vạn.

Ba lần đánh Sở, công phá đô thành Sở, thiêu hủy tổ miếu, cộng tiêm diệt 35 vạn quân Sở.

Đánh Triệu trước sau tiêm diệt quân Triệu 60 vạn (bao gồm trận Trường Bình), đánh Hàn Ngụy tiêm diệt 30 vạn.

Những năm này xuống tới, Bạch Khởi tổng cộng tiêm diệt quân đội sáu nước ước chừng 165 vạn, tại Xuân Thu Chiến Quốc là một nhân vật khiến sáu nước run rẩy, ngoại hiệu Sát Thần.

Mà hắn bởi vì cả đời sát lục vô số, lại dựa vào tư chất bản thân cùng lý giải đối với sát lục, tự hành ngộ được Sát Lục Chi Đạo, không thể không nói tư chất của hắn cực giai.

Hơn nữa hắn lại thượng sử kiếm đạo, cho nên kiếm đạo tu vi cũng không thấp.

Quỷ Cốc Tử nhìn rõ hiện tại của Bạch Khởi xong, lập tức hài lòng

gật đầu, tư chất hạt giống như vậy, xác thực là lựa chọn hàng đầu để hắn thu đồ.

Còn về quá khứ của Bạch Khởi, chính là Minh Hà Ác thi mang theo chấp niệm chuyển thế mà đến, điểm này hắn sớm đã biết, nhìn hay không nhìn đều như nhau. "Không biết Quỷ Cốc tiền bối có nguyện thu Bạch Khởi làm đồ đệ?" Bạch Khởi nhìn Quỷ Cốc Tử, mở miệng hỏi.

Nghe vậy, Quỷ Cốc Tử mỉm cười, nhìn Bạch Khởi nói: "Bạch Khởi, từ hôm nay trở đi, ngươi chính là môn đồ Tung Hoành, đệ tử thân truyền của Quỷ Cốc." Nhân Gian Giới, Vân Mộng Trạch.

Bạch Khởi nghe được lời của Quỷ Cốc Tử, trên mặt lộ ra sắc hân hoan, vội vàng bái nói: "Lão sư tại thượng, xin nhận đệ tử ba lạy!" Nói xong, Bạch Khởi lập tức bái xuống, sau ba lạy mới đứng dậy. "Tốt tốt tốt!" Quỷ Cốc Tử cười lớn, nhìn Bạch Khởi khẽ gật đầu, nói: "Đồ nhi, theo vi sư đến!" "Vâng!" Bạch Khởi nghe vậy, lập tức đáp.

Quỷ Cốc Tử gật đầu, xoay người mang theo Bạch Khởi đi về phía trong cung điện.

Về sau, hắn liền bắt đầu truyền thụ cho Bạch Khởi sự tình của Quỷ Cốc Tung Hoành.

Đợi đến khi hết thảy đều an bài thỏa đáng, sự tình trong Nhân Gian Giới viên mãn, hắn cũng có thể động thân rời đi, trở về Tiệt Giáo.

Hắn tin tưởng, thời cơ này sẽ không quá xa.

Từ khi Quỷ Cốc Tử thu Bạch Khởi, Bạch Khởi liền một mực đi theo bên cạnh hắn tu tập.

Những năm gần đây, tu vi tiến triển thập phần nhanh chóng, tức tiện là Quỷ Cốc Tử trong lòng đều không thể không kinh thán tư chất Bạch Khởi thập phần chi tốt.

Chỉ là ngắn ngủi mấy trăm năm, Bạch Khởi liền đã từ Kim Tiên đỉnh phong tấn thăng đến Đại La chi cảnh.

Tốc độ tấn thăng như vậy, tức tiện là so với bản tôn Thượng Thanh Thông Thiên cũng không kém bao nhiêu.

Mấy trăm năm này, Quỷ Cốc Tử nhất tâm truyền thụ Bạch Khởi Tru Tiên Kiếm Đạo, khiến cho kiếm đạo tu vi của Bạch Khởi càng phát ra khủng bố.

Lấy kiếm đạo tu vi lúc này của hắn đặt tại Hồng Hoang cũng có một chỗ đứng.

Nếu là đợi đến hắn tấn thăng Chuẩn Thánh chi cảnh, lấy thực lực thi triển kiếm đạo tu vi, trong Hồng Hoang người có thể tại kiếm đạo áp qua hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Tại cùng cấp bậc, cũng hiếm có tồn tại nào có thể chân chính thắng được hắn.

Trong nháy mắt, liền đã hơn ngàn năm thời gian.

Nhân Gian Giới, Vân Mộng Sơn.

Theo sự tận tâm dạy bảo của Quỷ Cốc Tử, kiếm đạo của Bạch Khởi càng phát ra tinh thâm, tu vi lúc này cũng đã đột phá đến Chuẩn Thánh chi cảnh, một thân thực lực đủ để bễ mỹ trung kỳ, thậm chí là hậu kỳ.

Mà theo kiếm đạo bản thân ngày càng tinh thâm, lĩnh ngộ về Sát Lục Chi Đạo của Bạch Khởi cũng đột phá đến một tình trạng cực sâu.

Hắn những năm này rốt cục đem sát lục cảm ngộ tại Nhân Gian Giới hoàn toàn lĩnh ngộ thấu đáo.

Phải biết, với lĩnh ngộ trong sát lục trước đây, cộng thêm tu vi trước đó thì căn bản khó mà toàn bộ ngộ thấu.

Sau khi tu vi tấn thăng đến Chuẩn Thánh, hắn rốt cục đem dĩ vãng sát lục cảm ngộ hoàn toàn lĩnh ngộ, hơn nữa đối với tầng thứ sâu hơn của Sát Lục Chi Đạo cũng có kiến giải không nhỏ.

Theo tu vi ngày càng tiến triển, Bạch Khởi lĩnh ngộ Sát Lục Chi Đạo càng phát ra nhanh chóng, phảng phất như thiên sinh chính là vì sát lục mà sinh ra.

Trước đó là kiếm đạo tiến triển nhanh hơn Sát Lục Chi Đạo, về sau là cả hai ngang bằng, đến lúc này Sát Lục Chi Đạo đã ẩn ẩn vượt qua kiếm đạo tu vi.

Bất quá tức tiện như thế, kiếm đạo tu vi của Bạch Khởi vẫn y nguyên khủng bố, đặt tại Hồng Hoang thậm chí có thể xếp vào top năm.

Chương 484

Đợi hắn học xong Tru Tiên Kiếm Đạo của Quỷ Cốc Tử, Quỷ Cốc Tử tin tưởng tại Hồng Hoang, trong cùng cấp bậc, người có thể dùng kiếm đạo thắng được Bạch Khởi đã là không có, muốn chiến thắng hắn cũng không quá khả năng.

Bất quá nếu cho Bạch Khởi đầy đủ thời gian, cuối cùng kiếm đạo tu vi sẽ đạt tới cảnh giới như thế nào, điểm này Quỷ Cốc Tử cũng nói không chính xác.

Thời gian lặng yên trôi qua, trong nháy mắt lại là ba ngàn năm.

Quỷ Cốc Tử đã đem Tru Tiên Kiếm Đạo của bản thân truyền thụ cho Bạch Khởi, mà Bạch Khởi cũng không làm Quỷ Cốc Tử thất vọng, đem Tru Tiên Kiếm Đạo toàn bộ dung hội quán thông, không chỉ tăng lên kiếm đạo tu vi, còn tấn thăng đến Chuẩn Thánh trung kỳ.

Lại vài trăm năm sau, Bạch Khởi bái biệt Quỷ Cốc Tử, rời khỏi Vân Mộng Sơn, một mình tiến về Địa Tiên Giới.

Hắn cùng Quỷ Cốc Tử khác biệt, Quỷ Cốc Tử có nhiệm vụ truyền thụ, nhưng hắn không có, hắn đã đoạn tuyệt liên hệ trong nhân gian, cho nên lúc này hắn là đơn thương độc mã xông pha Địa Tiên Giới.

Quỷ Cốc Tử không có giữ lại, liền để Bạch Khởi tự hành rời đi.

Hồng Hoang, Địa Tiên Giới, một nơi nào đó.

Thời gian chuyển thuấn lại là hơn ba ngàn năm.

Bạch Khởi từ khi đi vào Địa Tiên Giới, một đường đều là sát lục, đem Sát Lục Chi Đạo của bản thân lần nữa tăng lên không ít.

Thần khả sát, Ma khả sát, Tiên khả sát, Nhân khả sát, Yêu khả sát, Phật khả sát...

Thiên địa vạn vật, vô vật khả sát (không gì không thể giết)!

Lấy sát lục cảnh giới của Bạch Khởi lúc này, tức tiện là so với Minh Hà Lão Tổ cũng không tốn sắc nửa phần.

Tuy nói hắn lúc này tu vi bất quá là Chuẩn Thánh đỉnh phong chi cảnh, nhưng lấy Tru Tiên Kiếm Đạo trong tay cộng thêm Sát Lục Chi Đạo, Chuẩn Thánh đỉnh phong bình thường còn thật không phải đối thủ của hắn.

Đạt tới Chuẩn Thánh đỉnh phong, Bạch Khởi liền tại Địa Tiên Giới biến mất, không ai biết hắn đi về nơi đâu.

Bất quá Địa Tiên Giới thiếu đi một vị Sát Thần, không ít tu sĩ ám tự khánh hạnh.

Dù sao vị này chính là "vô vật khả sát" Sát Thần, chọc tới hắn thì chỉ có bị giết, bọn hắn cũng không muốn rơi vào kết cục như vậy.

U Minh Huyết Hải, trong Huyết Minh Cung.

Minh Hà Lão Tổ cùng Bạch Khởi ngồi đối diện nhau, bắt đầu bước cuối cùng, dung hợp duy nhất.

Đây không chỉ đơn thuần là dung hợp thân thể, còn có dung hợp đại đạo, pháp tắc...

Bước này nếu hắn đi tốt, liền có thể mượn nhờ khế cơ này nhất cử chứng đạo.

Nếu đi không tốt, liền lại phải tốn một đoạn thời gian không ít.

Cho nên, Minh Hà cùng Bạch Khởi đều thập phần cẩn thận đi bước cuối cùng này. "Bắt đầu đi!" Minh Hà ngẩng đầu nhìn Bạch Khởi, trong miệng trầm giọng nói.

Nghe vậy, Bạch Khởi gật đầu.

Sau đó trên thân hai người hiện lên một tầng huyết quang nồng

đậm, một cỗ sát lục chi khí cùng lẫm liệt kiếm ý đốn thời tịch quyển ra, sau đó dần dần dung hợp cùng một chỗ.

Sự dung hợp giữa hai người, từ giờ khắc này chính thức bắt đầu.

Về phần kết quả cuối cùng như thế nào, liền xem cơ duyên tạo hóa của bản thân Minh Hà.

Nhân Gian Giới, tại một khu vực nào đó. "Ông!" Hư không khẽ chấn động, toàn tức liền thấy Lý Nhĩ từ trong đó đi ra.

Hắn nhìn thoáng qua nơi này, nơi này cùng những địa phương khác tại Nhân Gian Giới khác biệt, nếu dùng lời của Nhân Gian Giới mà nói, chính là đất của người Hồ.

Hắn nhìn thoáng qua sau đó thân hình khẽ động, đi đến trước mặt một vị thanh niên.

Tại trong ánh mắt kinh hãi của đối phương, Lý Nhĩ đưa ra một ngón tay, điểm tại mi tâm hắn.

Hắn muốn phản kháng, nhưng vô luận như thế nào đều phản kháng không được, chỉ có thể trơ mắt nhìn ngón tay kia rơi vào mi tâm chính mình. "Oanh!" Đột nhiên, trong thức hải truyền đến một trận oanh minh chi âm, vô số ký ức dũng mãnh lao tới.

Liên đới lấy khí tức trên người hắn cũng bắt đầu kéo lên: Hậu Thiên, Tiên Thiên, Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Kim Tiên...

Mãi cho đến khi đạt tới Kim Tiên viên mãn mới chậm rãi dừng lại.

Ánh mắt hắn trở nên thâm thúy, từ trong ra ngoài đều biến đến không giống nhau. "Thích Ca Mâu Ni, bái kiến Đạo Gia Thánh Nhân." Hắn dĩ nhiên đã minh bạch hết thảy, Lý Nhĩ lúc này đã không phải là Thái Thượng Lão Quân, cho nên liền xưng hô như thế. "Đã ngươi đã minh bạch, vậy liền theo ta đi thôi!" Lý Nhĩ thản nhiên nói. "Vâng!" Thích Ca Mâu Ni đáp một tiếng.

Toàn tức Lý Nhĩ trong tay cuốn một cái, mang theo hắn hướng về phía Địa Tiên Giới mà đi.

Nhân Gian Giới, Vân Mộng Trạch.

Trong một tòa cung điện.

Quỷ Cốc Tử mở hai mắt ra, nhìn thoáng qua một nơi nào đó tại Nhân Gian Giới, toàn tức khẽ gật đầu.

Sự tình đều đã đi vào quỹ đạo, kế hoạch của Lý Nhĩ đạo huynh nghiệp dĩ đang tiến hành. "Xem ra, cũng là lúc trở về Tiệt Giáo." Quỷ Cốc Tử ánh mắt thâm thúy vọng hướng Địa Tiên Giới, trong miệng khẽ nói một tiếng.

Sau đó không lâu, Quỷ Cốc Tử liền động thân, mang đi cung điện của mình, rời khỏi Vân Mộng Trạch, trở về Tiệt Giáo.

Trong Nhân Gian Giới, cơ bản cao thủ Bách Gia tu hành hữu thành đều đã rời đi, tiến về Địa Tiên Giới.

Bởi vì đều là Nhân tộc chi nhân, cho nên đối với Nhân Tộc Thánh Địa có cảm giác quy chúc không nhỏ, có chín thành đều gia nhập Nhân Tộc Thánh Địa, một bộ phận còn lại lựa chọn làm tiêu dao tán tu.

Những thứ này đều là lựa chọn cá nhân, Toại Nhân ngược lại không cưỡng ép.

Lựa chọn Nhân Tộc Thánh Địa, hắn định nhiên sẽ mở ra thánh địa tư nguyên, hảo hảo bồi dưỡng bọn hắn.

Hắn tin tưởng không lâu sau đó, tu vi của bọn hắn đều sẽ tăng lên không ít.

Trong đó, đáng kể nhất là Hứa Hành, Biển Thước, Tôn Tẫn cùng Trâu Diễn, dù sao tu vi bọn hắn giác cao, lại có Tam Hoàng dạy bảo, tình huống tự nhiên không giống nhau.

Sức mạnh Nhân Tộc Thánh Địa cũng sẽ trong quá trình bọn hắn tăng lên mà lại lần nữa đề cao không ít.

Nhân tộc đại thế hạ màn, cục diện phân loạn trong Nhân Gian Giới dĩ nhiên đã có kết quả không giống nhau.

Đại Tần đột khởi, từ sau khi Bạch Khởi xuất hiện liền một đường cao ca mãnh tiến, đại hữu cái thế kết thúc nhân gian phân loạn, nhất thống Nhân tộc.

Chương 485

Tuy nhiên tình huống như vậy không làm chư thánh cùng vô số sinh linh tu sĩ trong Hồng Hoang chú ý sau khi đã thu hồi ánh mắt, nhưng lại đưa tới sự chú ý của Toại Nhân Tam Tổ cùng Phục Hy.

Thánh Địa, trong Nhân Tổ Điện. "Xem ra Đại Tần này, có khả năng trở thành triều đại nhất thống Nhân Gian Giới." Truy Y Thị mi thanh mục tú nhướng lên, mở miệng nói. "Xác thực như thế, lấy tình huống Đại Tần lúc này mà xem, xác thực là có khả năng này, liền xem tình huống phía sau." Hữu Sào Thị nói. "Nhân Tổ, tu hành chi pháp của Doanh Chính này ngược lại có chút đặc thù." Phục Hy trong đôi mắt Tiên Thiên Bát Quái dũng hiện, nhìn Toại Nhân mở miệng nói.

Tuy nhiên Doanh Chính hiện tại tuổi còn trẻ, nhưng lại có tu vi Địa Tiên, tại Nhân Gian Giới cũng không tính là yếu. "Doanh Chính tình huống đặc thù, ta nhìn thấy Nhân Hoàng đế khí trên người hắn.

Nếu là Tần triều nhất thống Nhân Gian Giới, vậy Doanh Chính này rất có khả năng chính là sự tồn tại của Nhân Tộc Cửu Đế (vị Nhân Hoàng thứ chín).

Công pháp tu hành trên người hắn, chính là do Đạo Gia Thánh Nhân Lý Nhĩ truyền xuống." Toại Nhân thần sắc hơi ngưng trọng, trong miệng chậm rãi nói.

Kết hợp tình huống lúc này mà xem, sợ thật đúng là tình huống như thế.

Nghe vậy, ba người thần sắc khẽ ngưng, lại nhìn Doanh Chính thì tình huống đều đã không giống nhau.

Có thể được Đạo Gia Thánh Nhân Lý Nhĩ thân truyền, lại có tình huống nhất thống Nhân Gian Giới, thân là khai quốc chi quân một

triều, lại thêm Nhân Hoàng đế khí, vậy chứng đạo Nhân Tộc Cửu Đế cũng là vô bất khả.

Như thế mà xem, tình huống này mười phần thì chắc đến tám chín. "Nhân Gian Giới phân loạn đã tới hậu kỳ, sợ là không lâu sau liền sẽ thấy phân hiểu, chúng ta cứ nhìn là được." Toại Nhân trong lòng suy nghĩ một chút, nhìn Nhị Tổ cùng Phục Hy nói.

Nghe vậy, ba người khẽ gật đầu, ánh mắt lần nữa chuyển đến Nhân Gian Giới.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Nguyên Thủy cùng Thông Thiên dĩ nhiên đã trở về Ngọc Hư Cung cùng Bích Du Cung, lúc này trong Vô Cực Điện chỉ còn một mình Thái Thượng.

Lý Nhĩ trực tiếp mang theo Thích Ca Mâu Ni đi đến nơi này, tiếp theo liền là thời gian Thích Ca Mâu Ni tu hành.

Đợi đến phía sau không sai biệt lắm liền sẽ để hắn đi tới, hết thảy kế hoạch cũng đều sẽ bắt đầu. "Thích Ca Mâu Ni, bái kiến Đạo Tôn!" Thích Ca Mâu Ni nhìn thấy Thái Thượng, lập tức quỳ bái hành lễ.

Thái Thượng khẽ gật đầu, tay vung lên đỡ dậy Thích Ca Mâu Ni.

Đối với hắn chuyển thế kiếp này, Thái Thượng vẫn pha vi hài lòng, hắn đi làm tồn tại phân chia khí vận Tây Phương là thích hợp bất quá. "Ngươi đã đem tu hành chi pháp truyền thụ, vậy liền để hắn xuống dưới tu hành đi, tin tưởng sẽ không quá lâu." Thái Thượng nhìn Thích Ca Mâu Ni một cái, ánh mắt lại rơi vào trên thân Lý Nhĩ mở miệng nói.

Nghe vậy, Lý Nhĩ gật đầu, mang theo Thích Ca Mâu Ni đi xuống tu hành, sau đó lại trở về trên đại điện. "Tình huống Tần triều dĩ nhiên đã đi vào quỹ đạo, tiếp theo chính là chờ đợi Doanh Chính chứng đạo quy

vị." Lý Nhĩ nói. "Nhân đạo biến hóa, Doanh Chính chính là Nhân tộc nhất đế cuối cùng, đây ngược lại cũng là một vị trí trọng yếu.

Có thể làm nhất đế cuối cùng cũng là cơ duyên tạo hóa.

Ngươi làm như thế là tốt rồi, không cần lại đi can thiệp quá nhiều, hết thảy tự có định số." Thái Thượng trong tay nhân đạo pháp tắc cùng quy tắc giao thoa, thản nhiên nhìn thoáng qua rồi nói với Lý Nhĩ.

Nghe vậy, Lý Nhĩ gật đầu.

Toàn tức, trong lòng hắn nghĩ tới điều gì, nói: "Vương Tiễn cùng Vương Bí trong Tần triều, chính là thủ đoạn của Hậu Thổ đạo hữu a?" "Chúng sinh luân hồi rốt cuộc là nơi của Hậu Thổ, lần này mượn nhờ chúng sinh luân hồi tại trong nhân tộc đại thế mưu hoa, rốt cuộc cũng cần hứa chút chỗ tốt cho Vu tộc.

Bất quá như thế cũng tốt, Đệ Cửu Đế quy vị cũng là cần bọn hắn hiệp trợ, lần này ngược lại cũng là như thế." Thái Thượng khẽ gật đầu rồi nói.

Nghe vậy, Lý Nhĩ cũng minh bạch việc này sẽ không có quá nhiều biến hóa, bởi vì thiên cơ của hai người bị che lấp không ít, Lý Nhĩ trong lòng có chút suy đoán, lúc này cũng bất quá là ấn chứng một phen mà thôi.

Đã xác định, vậy cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Dù sao người mấu chốt là Nhân Tộc Cửu Đế, mà không phải hai vị Đại Vu của Vu tộc.

Huống hồ lần này Vu tộc lại không phải đứng tại đối lập diện với Cửu Đế, mà là đang hiệp trợ, vậy việc này càng thêm không cần để ý quá nhiều.

Hết thảy vận hành quỹ tích đều có Nhân Đạo diễn hóa, không cần lo lắng. "Tưởng lai, tu vi ngươi tấn thăng đã gần ngay trước mắt." Lý

Nhĩ trong lòng suy nghĩ, thần sắc túc nhiên nhìn Thái Thượng nói.

Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, nói: "Ngươi dùng Đạo Gia chi pháp trợ ngô tham ngộ Nhân Đạo cuối cùng a!" Lý Nhĩ gật đầu, tư tưởng Đạo Gia cùng Thái Thượng rốt cuộc có chút bất đồng, tuy nhiên trợ giúp không lớn, nhưng đã Thái Thượng mở miệng thì sẽ hiệp trợ được, vậy hắn sẽ toàn lực hiệp trợ.

Hắn nhắm hai mắt lại, hiện ra khánh vân, sau đó vô số Đạo Gia đại đạo chi âm cùng pháp tắc từ trong khánh vân, trong miệng hắn chậm rãi truyền ra, một cỗ tinh túy hạo hãn đại đạo khí tức đốn thời di mạn.

Thấy thế, Thái Thượng lập tức hiện ra xích hồng khánh vân, Tam Thanh đạo nhân thu liễm tâm thần, ngưng tụ Nhân Đạo, bắt đầu để Đạo Gia đại đạo hiệp trợ chính mình tham ngộ Nhân Đạo cuối cùng, dùng cái này để trùng kích bước cuối cùng.

Nhất thời gian, trong Vô Cực Điện đại đạo chi âm trận trận, hạo hãn tinh túy đại đạo khí tức kéo dài không dứt.

Thời gian nhoáng một cái, liền lại là hơn ba ngàn năm lặng yên trôi qua.

Ba mươi ba thiên, trong Lăng Tiêu Thiên Đình. "Thái Bạch Kim Tinh, Hồng Hoang gần đây mấy chục vạn năm các phương diện có chỗ tăng lên, sinh linh tu sĩ đều là đản sinh cùng tăng lên không ít, đây cũng là cơ hội của Thiên Đình ta, nhìn xem có thể chiêu lãm thêm một ít lên Thiên Đình..." Hạo Thiên nhìn Hạo Thiên Kính, trong miệng chậm rãi nói.

Nghe vậy, phía dưới Thái Bạch Kim Tinh khẽ gật đầu nói: "Thiên Đế yên tâm, thần hiểu rõ làm như thế nào..." Những năm này, không đơn giản chỉ là nhân tộc đại thế hưng khởi, trong Địa Tiên Giới cũng ngưng kết linh khí càng thêm nồng đậm, Hồng Hoang khí vận...

đây hiển nhiên là xu thế lại muốn dấy lên đại thế.

Tuy nhiên không biết là tình huống như thế nào, nhưng rốt cuộc là có một cái dấu hiệu như vậy.

Cũng chính vì thế, Hồng Hoang hiện tại lại có không ít sinh linh đản sinh, một thời đại hoàn toàn mới lại tiến đến.

Mà trong đó, những sinh linh cùng tu sĩ tu vi thấp kém nguyên bản, trải qua mấy chục vạn năm thôi tiến, dĩ nhiên đã tăng lên rất nhiều.

Tuy nhiên còn chưa đạt tới hàng ngũ "cao thủ", nhưng cũng phù hợp điều kiện chiêu lãm của Thiên Đình, cũng là có thể xuất thủ.

Cho nên, Hạo Thiên liền đánh chủ ý lên bộ phận tồn tại này, mà Thái Bạch Kim Tinh cũng minh bạch.

Hạo Thiên khẽ gật đầu, thu hồi ánh mắt từ Hạo Thiên Kính, nhìn Thái Bạch Kim Tinh, thần sắc túc nhiên nói: "Tam Ngự gần đây tình huống như thế nào?" Tam Ngự gần đây hắn có đoạn thời gian không có chú ý, Thái Bạch Kim Tinh làm Thiên Đình đại tổng quản, tự nhiên là hiểu rõ một ít. "Hồi Thiên Đế, thực lực Tam Ngự so với mười vạn năm trước tăng lên không ít, liên đới thế lực khí vận sau lưng đều có chỗ tăng lên.

Tuy nhiên không có động tác lớn gì, nhưng vẫn không thể không phòng..." Thái Bạch Kim Tinh thần sắc ngưng trọng, nhìn Hạo Thiên chắp tay nói.

Tam Ngự đều không phải thế lực bình thường, tuy nhiên mặt ngoài là Thiên Đình Tam Ngự, nhưng bối cảnh trong bóng tối một cái so một cái khủng bố hơn, không thể tùy tiện trêu chọc.

Lại thêm những năm này thực lực Tam Ngự không ngừng tăng lên, tại trong Thiên Đình, Đông Cực nhất mạch có thể nói là cùng Trung Ương nhất mạch bình khởi bình tọa.

Về phần Tử Vi nhất mạch cùng Trường Sinh nhất mạch, thực lực cũng muốn áp qua Câu Trần nhất mạch một chút.

Chương 486

Có thể nói, Tam Ngự liên hợp, coi như là Trung Ương nhất mạch cùng Cú Mang nhất mạch e rằng đều không phải đối thủ của Tam Ngự.

Thực lực như vậy, Thiên Đình không thể không phòng. "Câu Trần nhất mạch tình huống như thế nào?" Hạo Thiên day day mi tâm, mở miệng hỏi. "Câu Trần Đế Quân đạo hạnh tinh thâm không ít, về phần thực lực huy hạ, tuy nhiên còn tại Phong Thần Bảng nhậm kỳ, tu vi dũ phát tăng lên, nhưng cơ bản đều gia tăng không ít đạo hạnh cùng cảm ngộ đối với đại đạo.

Đợi đến chân linh quy vị, tưởng lai có thể tăng lên không ít thực lực..." Thái Bạch Kim Tinh nói.

Đây cũng coi như một tin tức tốt, tuy nhiên tạm thời đều không có biện pháp tăng tu vi, nhưng đạo hạnh tinh thâm, cảm ngộ đại đạo tinh thâm, phía sau Phong Thần Bảng nhậm kỳ vừa đến, chân linh quy vị, chung quy sẽ tăng lên không ít.

Hạo Thiên nghe vậy gật đầu, tình huống như vậy ngược lại là hắn muốn nhìn thấy, hắn nói với Thái Bạch Kim Tinh: "Ngươi tiếp tục gia đại đối với Câu Trần nhất mạch tăng lên, đây là cơ hội tăng lên Trung Ương nhất mạch của ta..." "Thần minh bạch!" Thái Bạch Kim Tinh gật đầu.

Trung Ương nhất mạch đang tăng lên, Câu Trần nhất mạch tự nhiên cũng không thể rơi lại phía sau, điểm này coi như Hạo Thiên không giao đại hắn cũng sẽ đi làm, dù sao những năm này vẫn luôn như thế.

Hắn trong lòng suy nghĩ một chút, nhìn Hạo Thiên nói: "Thiên Đế,

từ mười mấy vạn năm trước bắt đầu, Đâu Suất Cung liền không có động tĩnh, Thanh Hoa Đại Đế cũng không có lại đặt chân đến Đâu Suất Cung, còn có không ít phòng ngự chi lực thủ vệ Đâu Suất Cung, không biết là vì sao?" Nghe vậy, Hạo Thiên đôi mắt khẽ híp, đáy mắt một vệt dị sắc lóe lên rồi biến mất, hết thảy chân tướng đều đã thanh bạch. "Thái Thượng Lão Quân dĩ nhiên không còn tại Thiên Đình, đã tại trong nhân tộc đại thế lập 'Đạo Gia', trở thành Đạo Gia Thánh Nhân, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên..." Hạo Thiên thần sắc khôi phục bình tĩnh, thản nhiên nói, trong ngữ khí nghe không ra chút nào chấn động.

Nghe vậy, Thái Bạch Kim Tinh sững sờ tại chỗ.

Đạo Gia Thánh Nhân Lý Nhĩ là Thái Thượng Lão Quân?

A, cái này...

Thái Bạch Kim Tinh đầy mặt khó có thể tin, nhưng Hạo Thiên khẳng định như vậy, hắn lại không thể không tin, lại kết hợp tình huống Đâu Suất Cung, tự hồ thật là như thế. "Vậy Đâu Suất Cung này?" Thái Bạch Kim Tinh hỏi. "Việc này tạm thời không cần để ý, trước tăng lên thực lực bản thân chúng ta rồi nói sau..." Hạo Thiên phất phất tay nói. "Thần minh bạch!" Thái Bạch Kim Tinh thoáng bình phục lại tâm tình ba đào hung dũng trong nội tâm, chắp tay, xoay người rời đi.

Hạo Thiên thần sắc hơi nghiêm, nhìn thoáng qua nơi ở của Đâu Suất Cung, sau đó đứng dậy rời khỏi Lăng Tiêu Điện.

Thời gian nhoáng một cái, liền lại là hơn ngàn năm thời gian lặng yên trôi qua.

Hồng Hoang, trong Nhân Gian Giới.

Từ sau khi Pháp gia Thương Ưởng biến pháp bắt đầu mấy vạn

năm, nhanh chóng khiến cho nước Đại Tần từ một nhược quốc không đáng chú ý ở phương Tây biến thành quân sự cường quốc "Thiên tử trí tạc", "Chư hầu tất hạ".

Mà sau khi Doanh Chính tiếp thủ Đại Tần, thực lực Đại Tần không ngừng tăng cường, đặc biệt là trong cục diện phân loạn hiện tại, Đại Tần bắt đầu nhanh chóng khuếch trương.

Trước có Sát Thần Bạch Khởi, sau có Đại Vu Vương Tiễn, Vương Bí, đại quân Đại Tần đi qua nơi nào thế bất khả đáng.

Theo thời cơ thôi tiến, đại thế hạ màn, cục diện phân loạn trong Nhân Gian Giới rốt cuộc có dấu hiệu kết thúc.

Mà thân là Đệ Cửu Đế, Doanh Chính lúc này đã hiển hiện Nhân Hoàng chi tượng.

Nhất thống Nhân Gian Giới, chứng đạo Đệ Cửu Đế, đây là hắn biết được, cũng là việc phải làm, mà hiện tại dĩ nhiên đã bắt đầu.

Lúc này trong Hồng Hoang, Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ, Nữ Oa, Phục Hy, Toại Nhân Tam Tổ, Khổng Khâu... các loại tồn tại đều đang chăm chú nhìn Nhân Gian Giới.

Lúc này Nhân Hoàng đế khí đã hiển, nhân tộc khí vận hội tụ, Hồng Hoang khí vận nghiêng lệch, Nhân Đạo chấn động, một thời đại mới sắp tiến đến.

Đây là vị Nhất Đế cuối cùng của Nhân tộc, cũng là Nhất Đế đặc thù.

Sau Cửu Đế, Nhân tộc sẽ không còn xuất hiện Nhân Hoàng, cho nên vị Nhất Đế cuối cùng này cũng phá lệ dẫn người chú mục.

Ánh mắt của các tồn tại đỉnh tiêm đều chuyển đến Nhân Gian Giới, nhìn xem phân loạn trong Nhân Gian Giới từng bước một đi đến cuối con đường.

Ba ngàn năm sau đó, đại quân Đại Tần tứ xứ chinh chiến.

Bất quá bởi vì có Đại Vu Vương Tiễn, Vương Bí tương trợ, lại thêm đại quân Đại Tần kiêu dũng thiện chiến, đánh đâu thắng đó, công đâu được đó.

Cuối cùng, Tần Vương Doanh Chính trước sau diệt Hàn, Triệu, Ngụy, Sở, Yên, Tề, hoàn thành thống nhất đại nghiệp.

Nhân Gian Giới nhất thống, Hồng Hoang khí vận, nhân tộc khí vận hội tụ đến Tần triều.

Mà thân là Cửu Đế Doanh Chính, lúc này bởi vì khí vận cùng công đức bạo tăng, trực tiếp đem tu vi của hắn đẩy tới địa bộ Đại La Kim Tiên.

Hiện tại hắn, coi như tại trong Hồng Hoang đều xem như một phương tiểu cao thủ.

Nhưng con đường Nhân Hoàng của hắn vẫn chưa hoàn kết, tiếp theo còn cần đi hết con đường Nhân Hoàng này, mới có thể chứng đạo Đệ Cửu Đế quy vị.

Nhân gian giới, Đại Tần.

Đại Tần nhất thống nhân gian, kết thúc cục diện phân loạn kéo dài gần mười vạn năm trong nhân gian giới, cũng là mở ra một thời đại mới, một thời đại thuộc về Cửu Đế, một thời đại hoàn toàn khác biệt.

Mà mấy vị tồn tại đang quan chú Đại Tần tại nhân gian giới, lúc này cũng khẽ gật đầu.

Tiếp theo, chính là con đường trị lý của Doanh Chính, đợi đến khi bản thân hắn viên mãn, liền có thể chứng đạo Đệ Cửu Đế, quy vị Nhân tộc thánh địa.

Sau khi nhất thống nhân gian giới, Tần Vương Doanh Chính kiêm

thái tôn hiệu của Tam Hoàng Ngũ Đế trong truyền thuyết, tuyên bố chính mình là hoàng đế đầu tiên của quốc gia này, xưng là Thủy Hoàng Đế.

Về mặt chế độ trung ương, Doanh Chính lấy quan chế Đại Tần thời Chiến Quốc làm cơ sở, tiến hành điều chỉnh và mở rộng, xây dựng thành một bộ máy chính phủ mới thích ứng với nhu cầu của quốc gia thống nhất.

Trong bộ máy này, trung ương thiết lập Thừa tướng, Thái úy, Ngự sử đại phu.

Thừa tướng có Tả Hữu hai viên, chưởng quản chính sự.

Thái úy chưởng quản quân sự, không thường xuyên thiết lập.

Ngự sử đại phu là phó thủ của Thừa tướng, chưởng quản đồ tịch bí thư, giám sát bách quan.

Dưới Thừa tướng, Thái úy, Ngự sử đại phu là các Cửu khanh phân chưởng chính vụ cụ thể, bao gồm Lang trung lệnh chưởng quản cung điện dịch môn hộ, Vệ úy chưởng quản cung môn vệ truân binh, Trung úy chưởng quản kinh kỳ cảnh vệ, Đình úy chưởng quản hình tịch, Trị túc nội sử chưởng quản cốc hóa, Thiếu phủ chưởng quản thuế sơn hải trì trạch và thủ công nghiệp chế tạo cung ứng cho hoàng thất.

Tương tác thiếu phủ chưởng quản tu trị cung thất, Điển khách chưởng quản sự vụ dân tộc trong nước và ngoại giao, Phụng thường chưởng quản tông miếu lễ nghi, Tông chính chưởng quản hoàng thất chúc tịch, Thái phó chưởng quản dư mã, v.v.

Thiết lập quan chế và cơ quan hành chính từ trung ương đến địa phương tức chế độ Tam công Cửu khanh, hỗ trợ lẫn nhau nhưng không có quan hệ thống thuộc, do Hoàng đế nắm giữ quyền quyết

đoán cuối cùng.

Về chế độ pháp luật, Doanh Chính tiếp nhận kiến nghị của Pháp gia, dùng pháp trị quốc.

Pháp luật do Tần đế quốc chế định thập phần tỉ mỉ, nghiêm khắc, là công cụ để Tần Thủy Hoàng gia cường hoàng quyền, củng cố thể chế chính trị trung ương tập quyền.

Tần pháp đối với việc Tần vương triều lôi lệ phong hành thôi động các loại biện pháp củng cố trung ương tập quyền đã phát huy tác dụng quan trọng.

Trừ cái đó ra, Doanh Chính còn đem Đại Tần chia thành ba mươi sáu quận, về sau lại lục tục tăng thiết đến hơn bốn mươi quận.

Hoàng thất nhậm miễn quan lại chủ yếu của quận huyện, những quận này hoàn toàn do trung ương và Hoàng đế khống chế, là đơn vị hành chính địa phương dưới quyền hạt của chính phủ trung ương, gia cố sự thống trị.

Chương 487

Về quân sự, Tần quân dùng dư uy diệt sáu nước, trú thủ toàn quốc, biên giới Nam Bắc là khu vực trọng điểm truân binh.

Tần chế dùng đồng hổ phù để phát binh, hổ phù chia làm hai nửa, nửa phải do Hoàng đế nắm giữ, nửa trái ở trong tay người lĩnh binh, trái phải hợp phù, mới có thể điều động quân đội.

Về phương diện binh khí, dựa theo công năng có thể chia làm ba loại: loại thứ nhất là binh khí ngắn, có kiếm, kim câu; loại thứ hai là binh khí cán dài, có mâu, qua, kích, việt, thù, phi; loại thứ ba là binh khí tầm xa, có nỏ, cung, những binh khí này đều là đúc tạo thành hình.

Về phương diện kinh tế, Doanh Chính thống nhất tiền tệ, phế bỏ hình chế và các loại tiền tệ lớn nhỏ nặng nhẹ không đồng nhất của các nước thời Chiến Quốc, đổi sang dùng hoàng kim làm thượng tệ, lấy dật (hai mươi lượng) làm đơn vị; dùng tiền đồng hình tròn lỗ vuông cũ của Đại Tần làm hạ tệ, văn viết Bán Lưỡng, trọng lượng đúng như văn tự.

Thống nhất độ lượng hành, Doanh Chính dùng độ lượng hành tiêu chuẩn khí do Thương Ưởng chế định thời trước, để thống nhất độ lượng hành toàn quốc.

Doanh Chính đem tiền tệ, độ lượng hành thống nhất, tu trì đạo (đường xá), cung cấp điều kiện tiện lợi cho sự phát triển của kinh tế và văn hóa, xúc tiến sự phát triển của quốc gia thống nhất.

Sau khi Tần triều nhất thống nhân gian giới, trọng nông ức thương, về phương diện thổ địa, thừa nhận chế độ tư hữu ruộng đất.

Còn chế định chế độ hộ tịch, muối, sắt quốc doanh, v.v.

Về phương diện văn hóa, thống nhất văn tự, học thuyết Ngũ Đức, đại điển Phong Thiền, v.v.

Trong hơn ngàn năm Doanh Chính nhất thống nhân gian giới này, hắn vẫn luôn ban bố một loạt chính sách, đem quốc gia nhất thống này dần dần ổn cố lại.

Mà con đường Nhân Hoàng của bản thân hắn, cũng dần dần xu hướng trạng thái viên mãn.

Mấy vị trong Hồng Hoang đang quan chú nhân gian giới đều hiểu rõ thời cơ chứng đạo của Doanh Chính đã không còn xa nữa.

Toại Nhân Tam Tổ và Thiên Hoàng Phục Hy chờ nhân tộc cao tầng, trong lòng cũng có chút cảm ứng, đối với vị đại đế cuối cùng này, bọn hắn cũng mang theo sự tò mò.

Lúc này nhìn thấy tình huống của Doanh Chính đã là Đại La Kim Tiên, sự chưởng khống đối với nhân gian giới cũng dần dần ổn cố, các phương diện của Tần triều đều đang ổn bộ tăng lên, đây chính là dấu hiệu sắp viên mãn.

Khí vận và công đức hiện tại rơi vào trên người Doanh Chính, tăng thêm bản thân hắn tu hành, trong ngắn ngủi hai ngàn năm này, liền đạt đến cảnh giới Đại La Kim Tiên viên mãn, không bao lâu nữa liền có thể tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Nếu không phải là thân Nhân Hoàng, đạt được Nhân đạo quyến cố, thì cũng không có khả năng trong thời gian ngắn ngủi đi đến tình trạng này.

Tuy rằng không so được với Tam Hoàng ngày xưa, nhưng tốc độ tu hành này đặt tại Hồng Hoang cũng là nghe rợn cả người.

Nhưng nếu như ở phía trước cộng thêm hai chữ 'Nhân Hoàng', liền lại sẽ cảm thấy hết thảy đều là lẽ đương nhiên.

Nếu như không đạt được, ngược lại là vấn đề của bản thân Nhân Hoàng, cơ duyên tạo hóa như thế đều không đạt được, còn tính là Nhân Hoàng gì?

Cho nên nói, tu vi lúc này của Doanh Chính, một số đại năng quan chú ngược lại cũng không cảm thấy gì, rốt cuộc là thân Nhân Hoàng, tự nhiên tu hành sẽ nhanh hơn một chút.

Tiếp theo, chính là đợi thời cơ chứng đạo của hắn đến.

Nhân gian giới, Tần triều, trong Hàm Dương cung. "Truyền tin, thu thiên hạ binh, tụ về Hàm Dương..." Đột nhiên, Doanh Chính đứng dậy, nhìn về phía ngoài điện, đạm mạc mở miệng nói. "Nhạ!" Thanh âm rơi xuống, liền có tả hữu bắt đầu truyền tin.

Trong hơn trăm năm sau đó, binh khí trong thiên hạ tụ về Hàm Dương, đúc tạo Thập Nhị Kim Nhân, phân biệt đứng ở mười hai phương vị Địa Chi, cao vạn trượng. "Oanh long!!!" Sau khi Thập Nhị Kim Nhân đúc thành, đứng sừng sững trên mười hai phương vị Địa Chi, toàn bộ nhân gian giới đều chấn động.

Ngay sau đó, liền có vô số khí vận Hồng Hoang, khí vận Nhân tộc cùng với sức mạnh Nhân đạo tụ tập mà đến, ngưng tụ trên Thập Nhị Kim Nhân.

Lấy khí vận chi lực do Thập Nhị Kim Nhân ngưng tụ, triệt để trấn áp quốc vận Tần triều, cũng là che chở nhân gian giới.

Tại trên mười hai phương vị Địa Chi của Thập Nhị Kim Nhân, có một tầng sức mạnh nhàn nhạt thăng lên, bao phủ nhân gian giới.

Từ hiện tại bắt đầu, nhân gian giới làm một giới của Hồng Hoang, cũng là một giới có thực lực yếu nhất, từ giờ khắc này, những tồn tại bình thường muốn tiến vào trong đó, cũng không đơn giản như vậy.

Phi thăng mà đi thì không khó, nhưng muốn xuống, lại không dễ

dàng.

Ít nhất, cũng phải là tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Dưới Chuẩn Thánh hậu kỳ, muốn đột phá kết giới do khí vận Nhân tộc, khí vận Hồng Hoang và sức mạnh Nhân đạo ngưng tụ mà đến, căn bản là không thể nào làm được.

Cho nên nói, việc này trên một phương diện khác, cũng coi như là bảo hộ nhân gian giới.

Hàm Dương cung, trên tường thành.

Doanh Chính thân mặc đế hoàng bào, trên đế hoàng bào màu đen in hình đồ án Huyền Điểu màu đen, một cỗ khí tức quân lâm thiên hạ từ trên người hắn tràn ngập ra.

Đế nhan không giận tự uy, nhìn nhân gian giới, khẽ gật đầu. "Nhân Hoàng chi lộ, đã nhiên viên mãn..." Doanh Chính thu hồi ánh mắt, nhìn về phía phương hướng Hồng Hoang, trong miệng khẽ nói một câu. "Đông!" Thanh âm Doanh Chính vừa dứt, trong nhân gian giới vang lên một tiếng chuông đại đạo minh âm.

Mà lúc này, sự diễn biến, hoàn thiện và tăng lên của Nhân đạo cũng đạt đến một tình trạng mới.

Cửu Đế viên mãn, đây là sự hoàn thiện và tăng lên sau khi Nhân đạo biến động, lúc này rốt cục đã hoàn thành.

Cùng lúc đó, tại Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Trên người Thái Thượng đạo vận lưu chuyển, khí tức đại đạo trận sau mạnh hơn trận trước, Nhân đạo ngưng tụ trên xích hồng khánh vân của hắn, đã nhiên bước vào một tình trạng mới. "Bành!" Trong xích hồng khánh vân, Tam Thanh đạo nhân hai tay kết ấn, hình thành một đồ án đại đạo huyền ảo, sau đó trực tiếp nhìn về phía trong khánh vân ấn xuống, truyền đến một tiếng nổ vang, giống như đánh

vỡ một tầng gông cùm xiềng xích.

Thái Thượng mãnh liệt mở hai mắt ra, đôi mắt như trời quang, thần niệm dịch thấu, trên gương mặt đạm nhiên lộ ra một tia cười yếu ớt. "Rốt cục, bước vào trung kỳ rồi." Hiện tại tấn thăng, không có quá nhiều dị tượng, hết thảy đều bình thản như thế, nước chảy thành sông. "Oanh long long!!!" Một tíc tắc sau, trên cửu thiên, hoảng như biển mực trút xuống, bao phủ Vô Cực sơn mạch.

Thấy thế, Thái Thượng cười cười, trong tay phất phất, biển mực tán đi, thiên địa lần nữa trở về vẻ thanh minh.

Giờ khắc này, vô số tu sĩ và đại năng kinh ngạc nhìn về phía Vô Cực sơn mạch.

Đây là?

Thiên kiếp ngưng tụ, hay là chuyện gì khác?

Vì sao kiếp vân vừa mới ngưng tụ mà đến, lại trong nháy mắt tiếp theo tiêu tán đến vô ảnh vô tung?

Thái Thượng Đạo Tôn cường hãn đến tình trạng này rồi sao?

Trong lòng vô số tồn tại thầm kinh ngạc, tuy rằng không quá rõ ràng chi tiết trong đó, nhưng nghĩ đến là có quan hệ với Thái Thượng Đạo Tôn. "Doanh Chính đã nhiên viên mãn, cũng là lúc chứng đạo quy vị Đệ Cửu Đế rồi." Thái Thượng ánh mắt nhất chuyển, nhìn về phía nhân gian giới.

Đối với tình huống Thập Nhị Kim Nhân, hắn ngược lại cũng không để ý, đây coi như là sự bảo hộ của Doanh Chính đối với nhân gian giới, đây cũng là chuyện tốt, cũng có thể làm cho một số tu sĩ sinh linh vô pháp tùy tiện tiến vào trong nhân gian giới.

Việc này đối với nhân tộc và sinh linh trong đó mà nói, đều là một chuyện không tồi.

Chương 488

Thái Thượng bấm tay tính toán, khẽ gật đầu, thời cơ chứng đạo ở vào hơn trăm năm sau, ngược lại là không sai biệt lắm.

Hắn nhìn nhân gian giới, liền bắt đầu chờ đợi.

Mà lúc này, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Toại Nhân Tam Tổ, Phục Hy các vị Nhân Hoàng đều đã hiểu rõ Doanh Chính sẽ tại hơn trăm năm sau chứng đạo Đệ Cửu Đế, bọn họ liền cũng chờ đợi thời cơ đến.

Nhân gian giới, trong Hàm Dương cung.

Doanh Chính trong lòng đạt được Nhân đạo cảm ứng, sau khi khẽ gật đầu, liền lập tức hạ lệnh kiến tạo tế đàn chứng đạo.

Về phần thời gian hơn trăm năm còn lại, hắn vừa vặn có thể mượn nhờ khí vận lúc này để trùng kích cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, có thể trước khi chứng đạo đạt đến tình trạng Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Như vậy, sau khi chứng đạo Đệ Cửu Đế, ngược lại cũng sẽ không thấp hơn Chuẩn Thánh viên mãn.

Tuy rằng không cách nào vượt qua cái gông cùm xiềng xích kia, nhưng cũng là không tồi.

Tuy rằng trong đại thế lần này của Nhân tộc cũng có không ít Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng bọn hắn và chính mình vẫn là bất đồng, chính mình chính là Nhân Hoàng, tuy rằng thực lực không bằng Thánh Nhân, nhưng phương diện khác ngược lại cũng không kém bao nhiêu.

Cho nên nói, Nhân Hoàng Chuẩn Thánh viên mãn vẫn là không tầm

thường.

Trong lòng suy nghĩ một chút, hắn liền an tâm tu hành, hy vọng sớm ngày tấn thăng cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thời gian hơn trăm năm lặng lẽ trôi qua.

Lúc này, đã đến thời cơ chứng đạo.

Doanh Chính ngược lại cũng không để chư vị đỉnh tiêm tồn tại thất vọng, tại vài năm trước đã thành công đạp túc cảnh giới Chuẩn Thánh, trở thành một phương cao thủ trong Hồng Hoang.

Tu vi tấn thăng, tế đàn chứng đạo xây xong, thời cơ đến, hết thảy đều vừa vặn như thế.

Bên ngoài Hàm Dương cung, trên tế đàn chứng đạo.

Dưới đài cao nhất của tế đàn, Doanh Chính đứng ở phía trước.

Bởi vì không có Nhân Hoàng chi sư, cho nên sau lưng hắn chỉ có con trai của Doanh Chính là Phù Tô.

Doanh Chính một tập Cổn Long bào màu đen, bên trên bàn toàn một con Cửu Trảo Thiên Long nộ mục trương khẩu, trên đầu đội hoàng quan chu liêm, bên hông quấn một sợi đai lưng tử kim long, một thanh trường kiếm đen kịt treo ở bên trên, chân đạp Bàn Long Bộ Vân Lý.

Trên người hắn có khí tức hoàng giả tôn quý, bá đạo, vô thất tán phát ra.

Nhìn hắn, không ít đại năng trong Hồng Hoang, tất cả Nhân tộc trong nhân gian giới mới hiểu rõ, thế nào là Nhân Hoàng!

Trên tế đài, bày biện thần tượng của Nhân Giáo Giáo chủ Thái Thượng, Thánh Mẫu Nữ Oa, chúng vị Thánh Nhân, Luân Hồi Chi Chủ Hậu Thổ, ba vị Nhân Tổ, chư vị Nhân Hoàng cùng chúng vị trưởng

lão Nhân tộc, v.v.

Doanh Chính đột nhiên xoay người, kéo Phù Tô ở sau lưng, đối với thần tượng của Thái Thượng, Nữ Oa, chư vị Thánh Nhân, Nhân Tổ, Nhân Hoàng, trưởng lão bái nói: "Nhân đạo tại thượng, Giáo chủ, Thánh Mẫu, chúng vị Thánh Nhân, Luân Hồi Chi Chủ, Nhân Tổ, Nhân Hoàng giám chi!

Nay có Tần triều chi chủ Doanh Chính, đem ngôi vị quân chủ truyền cho Phù Tô!" Thanh âm Doanh Chính vừa dứt, bầu trời Hồng Hoang vang lên một trận sấm rền.

Một tíc tắc sau, liền thấy chân trời phía Đông Hồng Hoang thăng lên tử khí ba vạn dặm, chỉ thấy xa xa bay tới năm đạo thân ảnh, chính là Giáo chủ Thái Thượng và Thánh Mẫu Nữ Oa, Luân Hồi Chi Chủ Hậu Thổ.

Ba người bọn họ lúc này cùng nhau đến, sau đó mới là Nguyên Thủy, Thông Thiên nhị thánh.

Lại về sau, trong Nhân tộc thánh địa, Nhân Tổ Toại Nhân, Hữu Sào thị, Truy Y thị, Tổ Thương Hiệt, Thiên Hoàng Phục Hy, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên, Thiếu Hạo, Chuyên Húc, Đế Khốc, Đường Nghiêu, Ngu Thuấn, Hạ Vũ, Thương Thang, Cơ Phát...

Bát Đế đến.

Về phần Tây Phương Nhị Thánh, tuy rằng cũng không muốn tới, nhưng rốt cuộc vẫn tới, nhưng lần này ngược lại là không có phạm xướng, phật quang các loại thiên địa dị tượng nữa.

Như thế, những đỉnh tiêm tồn tại nên tới đều đã đến đông đủ.

Nương theo sự hiện diện của những tồn tại này, Nhân tộc chi địa đầy trời tường thụy và tiên nhạc, toàn bộ Hồng Hoang bị dị tượng

Thánh Nhân cùng Hỗn Nguyên xuất hành lấp đầy, thiên nữ tán hoa, địa dũng kim liên bao phủ.

Vô số sinh linh được tường thụy tư nhuận, rất nhiều tu sĩ hấp thu những đóa kim liên kia mà bớt đi mấy trăm năm khổ tu.

Đây cũng là thu hoạch lớn nhất của những tu sĩ, đại năng Hồng Hoang đến quan lễ.

Đến đây, trừ việc nhìn thấy mấy vị kia, còn có những chỗ tốt này.

Gặp được mấy vị kia là cơ duyên, những cái này cũng là cơ duyên, có thể nắm chắc được hay không thì phải xem cơ duyên tạo hóa của bản thân.

Sau khi nhìn thấy chư vị tồn tại đến, Doanh Chính dẫn đầu hành lễ bái nói: "Bái kiến Giáo chủ, Thánh Mẫu, Nguyên Thủy thánh nhân, Thông Thiên thánh nhân, Luân Hồi Chi Chủ, tam vị Nhân Tổ, chư vị hoàng huynh." Nói xong, lúc này mới nhìn về phía Tây Phương Nhị Thánh, khẽ hành lễ nói: "Gặp qua Tây Phương hai vị thánh nhân!" Doanh Chính vừa dứt lời, liền thấy Giáo chủ Thái Thượng đạm đạm phất tay về phía bọn họ: "Không cần đa lễ!" Ngay sau đó liền nâng bọn họ dậy.

Về phần thái độ của Doanh Chính đối với Tây Phương, ngược lại cũng không thèm để ý, nghĩ đến Tây Phương Nhị Thánh cũng không dám có ý kiến gì.

Mà sự thật, Tây Phương Nhị Thánh cũng xác thực không có ý kiến, nhìn nhìn rồi đi đến phía dưới chờ đợi.

Trong hư không.

Nhìn thấy động tác của Tây Phương Nhị Thánh, Thái Thượng, Nữ Oa, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ, Nhân tộc tứ vị Nhân Tổ cùng Tam Hoàng Thất Đế, thân hình khẽ động, xuất hiện dưới tế đài

tại Trần Đô, chờ đợi thời cơ đến.

Cao đài, dưới tế đàn.

Doanh Chính nhìn thiên thời, lại liếc mắt nhìn Phù Tô, sau đó đi đến trước tế đàn, hướng về phía Hồng Hoang đại địa, lãng thanh mở miệng nói: "Tần triều chi chủ Doanh Chính, lập Tần triều, kết thúc cục diện phân loạn của nhân gian giới.

Khai tân thịnh thế, lệ tinh đồ trị, nay tại vị sáu ngàn tám trăm năm đã viên mãn, đem ngôi vị quân chủ truyền cho Phù Tô." Nhân gian giới chư vị chư hầu cát cứ, chiến loạn nổi lên bốn phía, kéo dài mười vạn năm, muốn kết thúc cục diện này cũng không phải dễ dàng như vậy, đây cũng là nguyên nhân vì sao Doanh Chính tại vị nhiều năm như thế.

Nhưng những cái này đối với hiện tại mà nói đều không quan trọng, bởi vì hết thảy đều đã bình định.

Đám người dưới đài sau khi Doanh Chính nói xong, liền bắt đầu cùng kêu lên hô to tên của Thủy Hoàng Đế và công tử Phù Tô. "Oanh long!" Sau khi Doanh Chính nói xong, chỉ nghe được bầu trời một tiếng nổ vang, từ Thiên Ngoại Thiên hỗn độn bay tới một mảnh công đức to lớn.

Những công đức Nhân Hoàng này so với Cơ Phát còn muốn nhiều hơn không ít, thậm chí là trực truy Tam Hoàng và Đại Vũ.

Dù sao Doanh Chính hiện tại kết thúc chính là nhân gian giới đã phân loạn mười vạn năm, kết thúc cục diện chư hầu cát cứ, chuyện như vậy là cực kỳ khó làm.

Hắn có thể đi đến tình trạng này xác thực không dễ dàng, Nhân Hoàng công đức tự nhiên sẽ nhiều hơn không ít so với các Nhân Hoàng khác.

Cùng thời gian, trong minh minh Vận Mệnh Chi Hà cũng là một

trận quay cuồng, một con kim long miệng ngậm Nhân Hoàng Đạo Quả vọt ra khỏi Vận Mệnh Chi Hà, bay về phía Hàm Dương thành, trên đầu sinh linh Hồng Hoang càng là phiêu khởi từng đạo tín ngưỡng chi lực.

Công đức chia làm ba phần, có tám phần rơi vào trên người Doanh Chính, một phần rơi vào trên người Vương Tiễn và Vương Bí, một phần rơi vào trên đại quân Tần triều.

Nhìn thấy Vương Tiễn và Vương Bí đạt được Nhân Hoàng công đức, Tây Phương Nhị Thánh thần sắc khẽ rùng mình.

Thật là một mưu toan hay!

Không nghĩ tới Hậu Thổ không hiển sơn không lộ thủy, vừa ra tay chính là tính toán như vậy, hiệp trợ Cửu Đế, đạt được Nhân Hoàng công đức và khí vận, đây ngược lại là không ít chỗ tốt a!

Cư nhiên có thể nắm chắc cơ hội này.

Bọn họ nhìn Vương Tiễn và Vương Bí, lại nhìn xem Hậu Thổ, trong lòng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phía dưới, Thái Thượng bước lên trước một bước, phao xuất Không Động Ấn, quát khẽ một tiếng: "Nhân Hoàng, lập!" Thái Thượng vừa dứt lời, liền thấy một đạo Nhân Hoàng đế khí từ trong Không Động Ấn bay ra, sau đó dung nhập vào trong cơ thể Doanh Chính.

Chương 489

Doanh Chính dưới sự gia trì của tám phần công đức, Nhân Hoàng đế khí cùng khí vận khủng bố, tu vi rất nhanh đột phá đến Chuẩn Thánh viên mãn, trở thành cao thủ Chuẩn Thánh viên mãn ít có trong thiên địa, quy vị Nhân Hoàng.

Đến đây, việc chứng đạo kết thúc, Đệ Cửu Đế sinh ra sau khi Nhân đạo biến động cũng thuận lợi chứng đạo quy vị.

Từ nay về sau, Nhân tộc sẽ không còn xuất hiện Nhân Hoàng.

Cửu Đế quy vị, Nhân Hoàng chi thế chính thức hạ màn.

Sau khi đại điển chứng đạo kết thúc, Thái Thượng cùng Nữ Oa, Hậu Thổ, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nhân tộc tứ tổ, chư vị Nhân Hoàng riêng phần mình rời đi.

Mà Doanh Chính tự nhiên cũng là đi theo tứ vị Nhân Tổ cùng Tam Hoàng Thất Đế và mấy vị trưởng lão, phản hồi Nhân tộc thánh địa bên bờ Đông Hải.

Về phần Vương Tiễn và Vương Bí, thì là đi theo Hậu Thổ, phản hồi Địa Phủ.

Như thế, sau khi đại điển bế mạc, ánh mắt của vô số tồn tại và thế lực trong Hồng Hoang liền thu hồi lại.

Sau khi Nhân đạo biến động, xuất hiện thêm mấy vị Đại Đế, như kim đều đã toàn bộ quy vị, thực lực Nhân tộc thánh địa càng phát ra cường hãn, khí vận cũng đạt được sự tăng lên cực lớn.

Nhân tộc thánh địa hiện tại, thực lực thực sự là khủng bố, đại năng và thế lực trong Hồng Hoang càng phát ra ý muốn tránh né Nhân tộc.

Nhân tộc thực lực càng phát ra khủng bố, phản chính tránh né Nhân tộc là không sai, bằng không chọc phải Nhân tộc, vậy thì thật sự chết cũng không biết chết như thế nào.

Nhìn thấy đại thế này của Nhân tộc, nhiều cao thủ sinh ra như vậy, bọn họ tự nhiên càng kiêng kỵ Nhân tộc.

Cho nên, sau khi Cửu Đế quy vị, bọn họ tự nhiên càng thêm kính nhi viễn chi.

Mà lúc này, sau khi việc chứng đạo Cửu Đế bình ổn, mảnh đất Hồng Hoang lần nữa bình tĩnh trở lại.

Chúng sinh luân hồi, Địa Phủ.

Trong Bình Tâm điện. "Ngược lại là không nghĩ tới, còn có cơ duyên như thế rơi vào trong tay Vu tộc." Bình Tâm nhìn Vương Tiễn và Vương Bí, mỉm cười mở miệng nói.

Nhân Hoàng chi thế, Xi Vưu năm đó muốn nhúng tay, sau đó thua; Tây Phương muốn nhúng tay, bại càng thêm triệt để, hao tổn không ít sức mạnh.

Trong Bát Đế về sau, Cơ Phát và Đế Tân tranh chứng đệ bát đế, dẫn phát Phong Thần chi chiến, Thiên Đình, Yêu tộc, Tây Phương đều tham dự trong đó.

Kết quả thì sao?

Sức mạnh mà Thiên Đình, Yêu tộc và Tây Phương mang đến tham dự toàn bộ hao tổn, chân linh toàn bộ lên Phong Thần Bảng.

Yêu tộc vì vậy mà đi hướng kết quả phúc diệt, Tây Phương từ đó đệ tử điêu linh, khí vận không hiển, Thiên Đình tuy rằng không tính là hao tổn, nhưng Câu Trần nhất mạch không cách nào tăng lên tu vi, rốt cuộc là một cái tổn thất.

Có thể nói, muốn nhúng tay vào đại thế Nhân Hoàng đều không có một ai có kết cục tốt.

Cho nên, dù là sự việc Doanh Chính lần này, có một số đại năng, Tây Phương Nhị Thánh, Thiên Đình Hạo Thiên các loại đều nhìn ra, nhưng lại không dám xuất thủ tham dự vào trong đó nữa.

Chỉ cần không ngốc, sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, ai còn dám đi nhúng tay vào đại thế Nhân Hoàng.

Cho nên nói, con đường Nhân Hoàng lần này của Doanh Chính chỉ là phiền toái tại nhân gian giới, về phần mấy phương thế lực trong Hồng Hoang, không ai dám làm như vậy.

Ở một tầng diện nào đó, vẫn là tương đối tốt hơn không ít.

Mà chính vì nguyên nhân này, Vu tộc lần này có thể có thu hoạch như thế, đạt được hai vị Đại Vu Chuẩn Thánh sơ kỳ đỉnh phong, còn có Nhân Hoàng công đức và khí vận, đây đối với Vu tộc mà nói cũng là một chuyện tốt.

Chỉ là bà không nghĩ tới chính là, Vu tộc lần này tham dự vào trong đó, cư nhiên không có việc gì?

Điểm này xác thực làm cho bà pha chút hiếu kỳ. "Thái Thượng đạo huynh ngày xưa khi đưa Huyền Đô đi luân hồi, liền hứa một phen cơ duyên cho ta, mà ta chính là mượn nhờ cơ hội này, để Phong Bá Vũ Sư tiến vào trong luân hồi, hiện tại thành tựu Đại Vu đỉnh phong." Hậu Thổ nghe vậy, nhìn bà mỉm cười nói.

Nghe vậy, Bình Tâm có chút kinh ngạc, nhưng cũng khẽ gật đầu.

Đã là mấy vị kia đi luân hồi, như vậy hứa cho Hậu Thổ - Luân Hồi Chi Chủ này một ít cơ duyên, vậy cũng nói được. "Vương Tiễn và Vương Bí tu vi vừa mới tấn thăng, ngươi trước tiên mang bọn hắn xuống dưới củng cố tu vi, sau đó lại an bài vào chuyện khác đi!" Hậu

Thổ trong lòng suy nghĩ một chút, đối với Bình Tâm nói.

Nghe vậy, Bình Tâm gật đầu.

Phía sau an bài Vương Tiễn và Vương Bí tại trong Địa Phủ hay là tiến về Vu tộc đều có thể, hiện tại cứ trước tiên củng cố tu vi đã, những chuyện khác tạm thời ngược lại cũng không vội.

Vương Tiễn và Vương Bí hướng về phía Hậu Thổ hành lễ xong, liền đi theo Bình Tâm lui xuống.

Hậu Thổ thu hồi ánh mắt, việc này hoàn tất, tiếp theo liền muốn hảo hảo bế quan tu hành.

Trong lòng suy nghĩ, Hậu Thổ khẽ nhắm hai mắt, tiếp tục tham ngộ Minh Đạo.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, trong Thanh Hoa cung.

Thanh Hoa Đại Đế Thanh Minh, Tử Vi Đại Đế Triệu Công Minh, Trường Sinh Đại Đế Nam Cực Tiên Ông ngồi đối diện nhau.

Nam Cực Tiên Ông và Triệu Công Minh nhìn Thanh Minh, chờ đợi hắn mở miệng.

Lần này là hắn triệu tập mà đến, nghĩ đến là có yếu sự. "Gần đây Hạo Thiên tại trong Hồng Hoang chiêu lãm không ít tán tu gia nhập Thiên Đình, đối với Câu Trần nhất mạch cũng gia tăng đầu nhập và bồi dưỡng.

Tuy rằng bọn họ tạm thời không đạt được tu vi tấn thăng, nhưng đạo hạnh và lĩnh ngộ đối với đại đạo, đợi đến khi Phong Thần Bảng nhiệm kỳ đầy, ngược lại cũng sẽ tăng lên không ít." Ánh mắt Thanh Minh đảo qua trên người Triệu Công Minh và Nam Cực Tiên Ông, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, hai vị Đại Đế gật đầu.

Bọn họ những năm gần đây nếu không phải có kim đan của Thái Thượng Lão Quân hiệp trợ, thực lực dưới trướng ngược lại cũng khó mà tăng lên bao nhanh, so với hiện tại tự nhiên là sẽ kém không ít.

Cũng chính là có kim đan của Thái Thượng Lão Quân hiệp trợ, mới có thể tăng lên nhanh như vậy, nhất cử áp đảo Câu Trần nhất mạch. "Lần này Nhân tộc đại thế, Cung chủ đã nhiên chứng đạo Hỗn Nguyên, kế hoạch phía sau cũng bắt đầu đang thực thi, tin tưởng không lâu sau đó liền sẽ phản hồi Đâu Suất Cung.

Tiếp theo, chúng ta cần phải đem thực lực lại đề thăng một chút." Thanh Minh nhìn hai vị Đại Đế, mở miệng nói.

Những chuyện này bọn họ đều hiểu rõ, tuy rằng có chút chi tiết không rõ ràng, nhưng tình huống đại khái bọn họ đều biết, dù sao cũng là môn hạ Nguyên Thủy và Thông Thiên, lại cùng là Tam Ngự, tự nhiên là hiểu rõ một chút.

Triệu Công Minh và Nam Cực Tiên Ông liếc nhau, khẽ gật đầu.

Thanh Minh nhìn thoáng qua hai người bọn họ, ngay sau đó trong tay khẽ đảo, lấy ra hai cái hồ lô tử kim, giao cho Triệu Công Minh và Nam Cực Tiên Ông, nói: "Đây là hai hồ lô kim đan cuối cùng Cung chủ lưu lại, các ngươi hảo sinh nắm chắc." Hai vị Đại Đế tiếp nhận xong, khẽ gật đầu: "Đạo huynh yên tâm, ngã đẳng hiểu rõ." Sau đó, hai người liếc nhau, liền đứng dậy, hướng về phía Thanh Minh chắp tay, xoay người rời đi.

Thanh Minh ánh mắt nhất chuyển, nhìn về phía Lăng Tiêu Bảo Điện ở trung ương, khí vận và công đức phía trên ngưng kết càng phát ra nồng đậm.

Hơn trăm vạn năm nay, Trung Ương nhất mạch ngược lại cũng tăng lên không ít.

Câu Trần nhất mạch và Trung Ương nhất mạch là liên tiếp, cho nên khí vận công đức hội tụ cùng một chỗ, nhưng Tam Ngự lại là tách ra.

Tuy rằng trên danh nghĩa Tam Ngự là ở trong Thiên Đình, thuộc về một bộ phận của Thiên Đình, nhưng đó cũng chỉ là trên danh nghĩa, trên thực tế ngay cả khí vận đều bị tước đoạt ra.

Chương 490

Mà người làm cách này, chính là thủ bút của Thái Thượng.

Đối với điểm này, cho dù là Hồng Quân Đạo Tổ cũng không có nói cái gì, Hạo Thiên lại càng không dám nói.

Bằng không mà nói, lấy Trung Ương nhất mạch lại thêm khí vận công đức của Tứ Ngự, Hạo Thiên đâu dám đi con đường của Đế Tuấn ngày xưa.

Đáng tiếc, tình huống không phải như trong lòng hắn nghĩ, muốn đi, vẫn là có một đoạn cự ly.

Thanh Minh trong lòng suy nghĩ một chút, thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ đại đạo của chính mình.

Tu vi của hắn hiện tại so với Hạo Thiên ngược lại cũng chênh lệch không lớn, cảnh giới là giống nhau, đạo hạnh và sự chưởng khống đối với đại đạo ở sàn sàn như nhau.

Bất quá Hạo Thiên làm Thiên Đế, dưới sự gia thân của khí vận công đức, thực lực muốn cao hơn Thanh Minh vài phần.

Cho nên, vì thu hẹp những chênh lệch này, hắn vẫn là muốn tiếp tục tu hành tham ngộ mới được.

Về phần những cái khác, cứ để bọn hắn tự mình an bài.

Hồng Hoang, Nhân tộc thánh địa, trong Nhân Hoàng điện.

Phục Hy nhìn Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên cùng Thiếu Hạo, Doanh Chính... chín vị Đại Đế, khẽ gật đầu.

Tu vi của bọn họ đều ở cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng đạo hạnh và sự chưởng khống đối với đại đạo thì trình độ lại không

giống nhau.

Như Thần Nông và Hiên Viên, thực lực tự nhiên là ở trên chín vị Đại Đế kia.

Mà trong chín vị Đại Đế, thực lực lại không giống nhau, có thể nói cảnh giới tu vi tuy rằng cùng một cảnh giới, nhưng thực lực lại bất đồng. "Lần này Nhân Tổ quyết định, do ta và Nhân Tổ giảng đạo cho chư vị hoàng đệ, tăng lên sự lý giải của các ngươi đối với đại đạo." Trầm mặc một lát sau, Phục Hy nhìn chư vị Nhân Hoàng nói.

Hắn và Toại Nhân đều là tồn tại ở trên cảnh giới kia, do bọn hắn giảng đạo đó là chuyện tốt không thể tốt hơn. "Hưu!" Mấy đạo quang mang hiện lên, hóa thành Tổ Thương Hiệt cùng Trâu Diễn, Hứa Hành, Biển Thước, Tôn Vũ, Lỗ Ban... các cao thủ Nhân tộc.

Đã là cao tầng giảng đạo, như vậy những cao thủ này tự nhiên sẽ đến đây.

Sau bọn họ mới là Toại Nhân Tam Tổ đến, Hữu Sào thị và Truy Y thị lần này cũng sẽ nghe đạo.

Trong Nhân Hoàng điện, trên cao đài.

Toại Nhân và Phục Hy ngồi song song, hai người liếc nhau, liền nhắm hai mắt, bắt đầu giảng giải tinh nghĩa đại đạo và chí lý đại đạo.

Tại tràng đều là cao thủ Nhân tộc cấp bậc Chuẩn Thánh, những gì Toại Nhân và Phục Hy giảng lúc này tự nhiên là đạo của Hỗn Nguyên và Thánh Nhân.

Tuy rằng bắt đầu giảng chưa đề cập đến cảnh giới hiện tại của bọn hắn, chỉ là giảng giải tỉ mỉ trên cảnh giới sơ kỳ, nhưng điều này đối với Thần Nông, Hiên Viên, Thiếu Hạo... mà nói, lại là nơi khó được.

Lúc này, mọi người thu liễm tâm thần, bắt đầu lắng nghe những

đại đạo chi âm này, sau đó không ngừng ấn chứng đại đạo pháp tắc và lĩnh ngộ đại đạo của bản thân.

Tuy rằng tạm thời vô pháp tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng đối với đạo hạnh bản thân cùng sự chưởng khống đối với đại đạo lại có thể tăng lên.

Điều này khi đối mặt với tồn tại đồng cấp, trình độ cao thâm của đạo hạnh, trình độ chưởng khống đối với đại đạo pháp tắc liền quyết định thắng bại.

Cho nên nói, việc này đối với bọn họ có tác dụng cực lớn.

Đây rốt cuộc là Nhân Tổ Toại Nhân và Thiên Hoàng Phục Hy đang giảng đạo, lúc này tự nhiên là phải nắm chắc cơ hội, hảo hảo tham ngộ ấn chứng.

Toại Nhân và Phục Hy ngược lại cũng biết rõ lần giảng đạo này đối với bọn họ có tác dụng không nhỏ, cho nên khi giảng giải những tinh nghĩa và chí lý đại đạo này, bọn hắn đều giảng giải phi thường cặn kẽ, còn nương theo từng đóa từng đóa kim liên từ trong miệng bọn hắn phun ra, chui vào mi tâm của mọi người, hiệp trợ bọn họ tham ngộ.

Tinh nghĩa và chí lý đại đạo ở cảnh giới này cũng không dễ tham ngộ, tuy nói có thể tham ngộ được một hai thành đều là không tồi, nhiều thì có ba bốn thành liền cực tốt rồi, nhưng Toại Nhân và Phục Hy muốn trợ giúp bọn họ đề thăng lớn hơn, cho nên lúc này là tận khả năng hiệp trợ bọn họ tham ngộ và ấn chứng.

Về phần bọn họ cuối cùng có thể lĩnh ngộ và ấn chứng được bao nhiêu, thì phải xem cơ duyên tạo hóa của bản thân.

Dù sao hiệp trợ tham ngộ và ấn chứng mỗi người đều như nhau, nhưng tư chất và năng lực lĩnh ngộ bất đồng, tình huống liền cũng sẽ

không giống nhau.

Phục Hy và Toại Nhân thoáng quan sát tình huống của bọn họ một chút, liền thu liễm tâm thần, chuyên tâm giảng giải.

Đại đạo chi âm chậm rãi khuếch tán ra, hồi dâng trong toàn bộ Nhân tộc thánh địa.

Tuy rằng đệ tử Nhân tộc nghe không hiểu, nhưng khí vận và linh khí ngưng kết lúc này đối với bọn họ lại có không ít chỗ tốt, còn có cỗ khí tức đại đạo kia đều có sự trợ giúp không nhỏ.

Cho nên, lúc này mượn nhờ những thứ này, bọn họ cũng bắt đầu tu hành, tăng lên thực lực.

Thiên đình Tam Ngự đang đề thăng thực lực, cao tầng của Nhân tộc Thánh địa cũng đang nỗ lực đề thăng tu vi.

Đối với tình hình của bọn họ, Thái Thượng cũng đã biết rõ, nhưng thời cơ Hồng Hoang hiện tại tương đối vẫn còn bình tĩnh, bọn họ lựa chọn lúc này để đề thăng chính mình cũng là một điều tốt.

Tại Hồng Hoang, thực lực vẫn là thứ quan trọng nhất.

Ngài tuy đã tấn thăng tu vi, nhưng cũng đang trong quá trình ổn định.

Trong khoảng thời gian này, ngài cũng đang cùng Lý Nhĩ giao lưu một vài pháp tắc và quy tắc của Đạo gia.

Cộng thêm sự hiệp trợ của Tam Thanh Đạo nhân, cả năm người lúc này đều có thu hoạch của riêng mình.

Tuy không đề thăng cảnh giới tu vi, nhưng sự lý giải đối với "Đạo" lại càng sâu sắc hơn, đạo hạnh càng tinh thâm thêm mấy phần, đây đối với bọn họ đều là một chuyện tốt.

Dù sao cảnh giới của họ muốn đề thăng cũng không phải dễ, có

thể tăng trưởng thêm mấy phần đã là chuyện khó có được.

Thích Ca Mâu Ni vẫn đang tu hành tham ngộ, cho nên Thái Thượng và Lý Nhĩ cũng tiếp tục giao lưu đại đạo, một bên tu hành, một bên chờ đợi thời cơ.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên đình, tại một nơi trong Thiên cung.

Hạo Thiên nhìn về phía Nhân tộc Thánh địa, thầm nghĩ: "Cửu Đế quy vị, khí vận và công đức đều đã đề thăng không ít, xem ra Nhân Đạo cũng sẽ được hoàn thiện và đề thăng, thực lực của vị kia e là càng thêm khủng bố..." Từ Tam Hoàng Ngũ Đế ban đầu, đến Lục Đế, Thất Đế, Bát Đế liên tiếp chứng đạo quy vị.

Hiện tại, lại có thêm Cửu Đế, như vậy sức mạnh của Nhân tộc Thánh địa, dù không tính đến hai vị tồn tại đỉnh tiêm kia, chỉ riêng thực lực của Thánh địa thôi, ngay cả Thiên đình cũng không cách nào lay động được một phân. "Con đường của Thiên đình, còn xa lắm!" Hạo Thiên khẽ thở dài, rồi nhắm mắt lại, tiếp tục xung kích cảnh giới.

Về phần việc phát triển và đề thăng Thiên đình, Thái Bạch Kim Tinh sẽ sắp xếp ổn thỏa, y cũng có thể yên tâm tu hành.

Lúc này khí vận gia thân, y bắt đầu xung kích cảnh giới.

Hiện tại trong Hồng Hoang, không chỉ có trung ương nhất mạch và Tứ Ngự của Thiên đình, cùng Nhân tộc Thánh địa đang đề thăng thực lực.

Tam giáo phen này tuy bình tĩnh, nhưng dưới sự bình tĩnh đó cũng đang đề thăng các đệ tử trong môn.

Tây Phương giáo cũng nương nhờ mấy chục vạn năm nay chiêu thu đệ tử trong Hồng Hoang mà thoáng hồi phục được mấy phần nguyên khí, tuy chưa khôi phục được bao nhiêu nhưng dù sao cũng đã tốt hơn nhiều, đặc biệt là trong mười vạn năm gần đây, khí vận của

Tây phương đã có sự đề thăng.

Chương 491

Cho nên, trong khoảng thời gian này, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đang tập trung đề thăng tu vi cho môn hạ.

Địa phủ thì vẫn bình tĩnh, nhưng Hậu Thổ cũng đang trong quá trình tu hành.

Minh Hà đang ở giai đoạn xung kích Hỗn Nguyên chi cảnh cuối cùng, trong thời gian ngắn e là không có tin tức gì.

Vu tộc, cùng một số tiên thiên chủng tộc, và một vài đại năng khác, cũng đang lặng lẽ phát triển trong sự điềm tĩnh.

Tuy đối với bọn họ mà nói, rất khó để đề thăng nhiều trong thời gian ngắn, nhưng việc ổn định tiến bước thì vẫn có thể làm được.

Dưới cục diện Hồng Hoang hiện tại, dù chỉ đề thăng được mấy phần, đối với bản thân họ cũng đã là rất tốt.

Điều đáng nói là, Cốt tộc sau bao năm phát triển, nghiễm nhiên đã được xếp vào hàng đầu trong các thế lực nhị lưu.

Có thể nói chỉnh thể thực lực của Cốt tộc không hề yếu hơn Câu Trần nhất mạch.

Điều này đối với sự phát triển sau này của Cốt tộc cũng có không ít chỗ tốt, dù sao thực lực đề thăng có thể tranh đoạt được nhiều tài nguyên tu hành hơn, chỉnh thể thực lực tự nhiên cũng sẽ tăng lên.

Cho nên, Cốt Hoàng hiện tại đang tiếp tục nỗ lực vì sự lớn mạnh của Cốt tộc.

Long tộc tuy lần trước bị Toại Nhân cảnh cáo đã tương đối bình tĩnh và kín tiếng hơn nhiều, nhưng Long tộc đã tái xuất Hồng Hoang đại địa, Long Vương cũng đã trở về, tự nhiên không thể nào cứ mãi

trầm lặng.

Tình hình hiện tại, ngoại trừ việc bị Nhân tộc kìm hãm, muốn khuếch trương tương đối phiền phức hơn nhiều, nhưng tổng thể mà nói, Long tộc vẫn đã mở rộng không ít khu vực.

Trong mấy chục vạn năm qua, cũng đã có được một vài bước phát triển.

Không chỉ vậy, trong hơn trăm vạn năm này, thường có một số Hồng Hoang vạn tộc từng ẩn lui tái xuất Hồng Hoang, tuy thực lực một số không quá cường đại, nhưng dù sao cũng là sức mạnh của một phương chủng tộc, cũng xem như không tệ.

Mà trong số những chủng tộc này, có một số đã quy về dưới trướng Long tộc, còn bản thân Long tộc lại thu nạp không ít Thủy tộc và một số Lân Giáp chủng tộc, thực lực so với trước kia quả thực đã đề thăng không ít.

Tuy nhiên, vì bị Nhân tộc kìm hãm, khu vực khuếch trương cũng phải cố gắng tránh né, cho nên khu vực có thể chưởng khống và mở rộng đã giảm đi rất nhiều.

Nếu không phải Nhân Gian Giới đã bay đi, chiếm cứ phần lớn nhân tộc bình thường, Long Vương lúc này còn không biết phải làm sao.

Bây giờ như vậy cũng tạm ổn, tuy không có được sự đề thăng và khuếch trương cực lớn, nhưng hiện tại cũng đủ để bọn họ phát triển một thời gian.

Hồng Hoang rộng lớn vô ngần, dù đã bị phá vỡ không ít, nhưng vẫn vô cùng bao la, vẫn có một số nơi có thể khuếch trương.

Và trong khoảng thời gian tiếp theo, Long Vương cũng sẽ từ từ gia tăng lực lượng để phát triển và mở rộng.

Long tộc, nhất định phải tái hiện huy hoàng viễn cổ!

Nam phương, Bất Tử Hỏa Sơn.

Trong Phượng Thiên Điện.

Tổ Phượng nhìn về phía Hồng Hoang, trong phượng mục hỏa quang nhảy múa, không biết đang suy nghĩ điều gì. "Tộc trưởng, những gì ngài phân phó đều đã chuẩn bị thỏa đáng." Lúc này, Đại trưởng lão lên tiếng, kéo Tổ Phượng về thực tại.

Tổ Phượng nhìn ông ta, khẽ gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì ngàn năm sau, hãy đối ngoại tuyên bố, Phượng tộc tái xuất Hồng Hoang!" Phượng tộc tuy hóa giải nhân quả nghiệp lực chậm hơn Long tộc, nhưng hiện tại cũng đã xử lý xong toàn bộ, cộng thêm việc bản thân đã trở về, dù sao đi nữa, Phượng tộc cũng không nên tiếp tục trầm tịch.

Có lẽ sẽ không giống như Long tộc, tiếp tục khuếch trương, muốn tái hiện huy hoàng.

Nhưng việc khôi phục nguyên khí của bản thân, điểm này vẫn phải làm.

Cho nên, tái xuất Hồng Hoang, đối với Phượng tộc mà nói, vẫn có mấy phần chỗ tốt. "Ta đã hiểu!" Đại trưởng lão đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Tổ Phượng nhìn về nơi Long tộc tọa lạc, nhàn nhạt nói: "Long Vương, Hồng Hoang hiện tại, đã không còn là Hồng Hoang ngày xưa nữa, vẫn nên kín tiếng phát triển bản thân là được, còn việc tranh bá Hồng Hoang, đã không còn thích hợp với Phượng tộc ta." Tổ Phượng nói xong, phượng mi khẽ nhướng, đứng dậy rời đi.

Bắc phương, Kỳ Lân tổ địa.

Trong Lân Tổ Điện. "Tộc trưởng, Phượng tộc gần đây có một số

động thái, dường như đang chuẩn bị cho việc tái xuất Hồng Hoang." Là một chủng tộc cùng ẩn lui, hai tộc trưởng lại trở về không cách nhau bao lâu, Kỳ Lân nhất tộc tự nhiên có chú ý đến Phượng tộc.

Cũng như Phượng tộc, cũng có chú ý đến Kỳ Lân nhất tộc. "Muốn đề thăng, khôi phục nguyên khí, tất nhiên phải tái xuất Hồng Hoang, tranh đoạt khí vận và tài nguyên Hồng Hoang mới có thể đề thăng được." Thủy Kỳ Lân khẽ nói, trong lòng thầm nghĩ: "Tổ Phượng xem ra cũng có suy nghĩ giống ta, cục thế Hồng Hoang hiện nay đã thay đổi, không còn là Hồng Hoang ngày xưa nữa, con đường tranh bá đã không cần phải đi tiếp, vẫn nên quay về với chính mình thôi!" Sau đó, y nói với Đại trưởng lão: "Đại trưởng lão, hãy sắp xếp mọi việc cho thỏa đáng!

Kỳ Lân nhất tộc chúng ta, ngàn năm sau, tuyên bố tái xuất Hồng Hoang đại địa." Đối với tình hình của Phượng tộc, Thủy Kỳ Lân trong lòng cũng có vài phần suy đoán, xem ra Tổ Phượng cũng sẽ lựa chọn giống mình, chỉ đơn thuần là tái xuất Hồng Hoang đại địa, khôi phục nguyên khí của bản thân.

Chỉ cần không có thế lực và tồn tại nào đến trêu chọc mình, thì chủng tộc của mình cũng cứ như vậy mà điềm tĩnh phát triển.

Về phần con đường tranh bá, đều đã là quá khứ.

Đã vẫn lạc một lần, sau khi trở về, Thủy Kỳ Lân và Tổ Phượng đều đã nhìn thấu không ít chuyện, cộng thêm cục diện Hồng Hoang hiện tại đã không còn là sân nhà của Viễn Cổ Tam Tộc bọn họ nữa, tiếp tục làm những chuyện như vậy, đối với chủng tộc của mình không có chút lợi ích nào.

Cho nên, có thể bảo tồn chính mình, phát triển chính mình là được, còn những chuyện khác, không cần phải để ý tới. "Ta đã hiểu." Đại trưởng lão cũng hiểu rõ dự tính của tộc trưởng mình, gật đầu, chắp

tay rồi xoay người rời đi.

Thủy Kỳ Lân liếc nhìn Long tộc, lại nhìn Phượng tộc, sau đó mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục tu tập, chờ đợi ngàn năm sau.

Long Vương lúc này không quan tâm đến dự tính của Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc, Long tộc của y cuối cùng vẫn phải đi con đường của riêng mình.

Cục thế Hồng Hoang đa biến, đây cũng chính là cơ hội của Long tộc y.

Có thêm nhiều Thủy tộc và tiên thiên chủng tộc nương tựa, thực lực Long tộc lúc này đề thăng, khu vực khuếch trương cũng có tiến triển, trong tình hình như vậy, Long Vương tự nhiên không thể nào dừng tay.

Có thể nói, con đường lựa chọn và tiến bước của Viễn Cổ Tam Tộc, từ bây giờ đã có sự khác biệt một trời một vực.

Nhưng bất kể thế nào, tất cả đều là quyết định của chính họ.

Người khác không thể ảnh hưởng, tất cả đều nằm ở lựa chọn của chính mình.

Mà các thế lực và chủng tộc khác trong Hồng Hoang cũng không đi ảnh hưởng, cũng không đi để ý.

Thời cơ hiện tại, trong Hồng Hoang tương đối bình tĩnh, lúc này tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội này, sớm ngày tu hành đề thăng mới là chính sự, còn lại, sau này hãy nói.

Thời gian thoáng chốc trôi qua, lặng lẽ giữa, ngàn năm đã qua.

Bây giờ, đã đến lúc Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc tái xuất Hồng Hoang.

Song phương chọn cùng một ngày, thực ra chuyện này, Tổ

Phượng và Thủy Kỳ Lân đều rõ ràng, dù sao hai tộc vẫn luôn chú ý đến nhất cử nhất động của đối phương, chọn cùng một ngày tuyên bố tái xuất Hồng Hoang cũng là chuyện bình thường, hai vị tộc trưởng cũng không để ý.

Cái này chẳng qua chỉ là một nghi thức mà thôi, về việc có phải cùng một ngày hay không, cũng không có ý nghĩa thực chất gì.

Bắc phương, bên ngoài Kỳ Lân tổ địa.

Thủy Kỳ Lân mang theo mấy vị trưởng lão đứng ngoài Lân Tổ Điện, ngưng vọng Hồng Hoang đại địa, thần sắc trang nghiêm, không nói lời nào.

Chương 492

Nam phương, bên ngoài Bất Tử Hỏa Sơn.

Tổ Phượng đứng phía trước, mấy vị trưởng lão Phượng tộc đứng sau lưng nàng, nhìn về hướng Hồng Hoang đại địa, chúng nhân thần sắc trang nghiêm, không nói lời nào.

Hồi lâu sau, Đại trưởng lão Phượng tộc chuyển ánh mắt, rơi xuống người Tổ Phượng, mở lời: "Tộc trưởng, thời cơ cũng đã gần đến." Nghe vậy, Tổ Phượng khẽ gật đầu, nhìn Hồng Hoang đại địa, cất cao giọng nói: "Phượng tộc từ khi ẩn lui khỏi Hồng Hoang, đã tiềm tâm hóa giải nhân quả nghiệp lực, nay đã hoàn thành, do đó từ hôm nay trở đi, Phượng tộc, tái xuất Hồng Hoang đại địa, chấp chưởng Nam phương chi địa!" "Bành!" Giọng Tổ Phượng vừa dứt, Bất Tử Hỏa Sơn sau lưng nàng lúc này bùng phát một luồng nham thạch khủng bố, một luồng khí tức khiến người ta rùng mình lập tức cuốn ra, lan ra triệu ức dặm. "Oanh long!!!" Trên Cửu Thiên, vang lên một tiếng sấm sét, xem như hưởng ứng lời nói của Tổ Phượng.

Từ khoảnh khắc này, Phượng tộc chính thức tái xuất Hồng Hoang đại địa, chấp chưởng Nam phương chi địa!

Sau khi Tổ Phượng mở lời, quyết định Phượng tộc tái xuất Hồng Hoang, trong Hồng Hoang lập tức dấy lên một trận sóng gió không nhỏ.

Vô số sinh linh, tu sĩ cùng đại năng thần sắc chấn kinh nhìn về phía Nam phương chi địa.

Một trong Viễn Cổ Tam Tộc, Phượng tộc, đã tái xuất Hồng Hoang rồi sao?

Trước có Long tộc, sau có Phượng tộc.

Trước có Long Vương trở về, sau có Tổ Phượng trở về.

Suy ra như vậy, Thủy Kỳ Lân cũng có khả năng đã trở về, và Kỳ Lân nhất tộc, e là cũng sẽ tái xuất Hồng Hoang.

Tuy cục thế Hồng Hoang hiện tại, dù là Viễn Cổ Tam Tộc cũng không dấy lên được sóng gió gì, nhưng Viễn Cổ Tam Tộc dù sao vẫn là Viễn Cổ Tam Tộc.

Thực lực của họ không yếu, trong các thế lực nhị lưu đều thuộc hàng đỉnh tiêm, nếu cả ba tộc đều tái xuất Hồng Hoang, đối với một số sinh linh, tu sĩ, và một số tiên thiên chủng tộc mà nói, vẫn có ảnh hưởng không nhỏ.

Nhưng chuyện ba tộc tái xuất Hồng Hoang, đã như bánh xe lăn về phía trước, không thể ngăn cản được.

Đương nhiên, trong quá trình tái xuất, cuối cùng sẽ ra sao, phải xem dự tính của chính họ.

Nhưng trước mắt, vô số tu sĩ và đại năng sau khi chấn kinh, cũng đang suy đoán, Kỳ Lân nhất tộc, liệu có tái xuất Hồng Hoang hay không? "Kỳ Lân nhất tộc ẩn lui Hồng Hoang, hóa giải nhân quả nghiệp lực, nay đã xong, bèn tái xuất Hồng Hoang, chấp chưởng Bắc phương chi địa!" Ngay khoảnh khắc ý niệm suy đoán hiện lên trong lòng vô số tồn tại tại Hồng Hoang, thanh âm của Thủy Kỳ Lân đã vang lên, một lần nữa chấn kinh vô số tồn tại.

Từ khoảnh khắc này, xem như tam tộc đã thực sự quay trở lại.

Không chỉ các tộc trưởng quay về, mà cả ba tộc cũng đã tái xuất Hồng Hoang, mang đến cục diện mới cho Hồng Hoang.

Tuy khó nói là tốt hay xấu, nhưng đối với một số tồn tại và chủng tộc, chắc chắn có ảnh hưởng, dù sao khí vận và tài nguyên Hồng Hoang, có thêm ba phương thế lực tranh đoạt, chung quy vẫn có ảnh

hưởng không nhỏ.

Tuy nhiên, mấy phương thế lực và mấy vị tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, lúc này nhìn Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân một cái rồi cũng không để ý nữa.

Viễn Cổ Tam Tộc tái xuất Hồng Hoang, tuy đối với Hồng Hoang có chút ảnh hưởng, đối với cục diện cũng có sự thay đổi, nhưng không ảnh hưởng đến bọn họ.

Bọn họ quan tâm hơn là sự biến hóa của các thế lực nhất lưu.

Ví dụ như Tây phương, bọn họ quan tâm đến sự biến hóa của mấy thế lực đó, còn việc tam tộc tái xuất, đối với họ không có ảnh hưởng gì.

Lúc này nhiều nhất cũng chỉ kinh ngạc một phen về thủ đoạn trở về của Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân mà thôi, nhưng trước đó đã có Long Vương, họ cũng không quá kinh ngạc, chỉ nhìn một cái rồi không để ý nữa.

Nhưng trong Hồng Hoang, không ít tu sĩ và đại năng hiện giờ vẫn còn khá chấn kinh về chuyện này.

Đây dù sao cũng là Viễn Cổ Tam Tộc, không phải những tiên thiên chủng tộc khác trong Hồng Hoang vạn tộc ngày xưa tái xuất.

Thực lực của Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc vẫn vô cùng cường hãn.

Từ bây giờ, cả ba tộc đều đã quay trở lại.

Tuy hiện tại không còn là Hồng Hoang ngày xưa, nhưng Viễn Cổ Tam Tộc, đại biểu cho một thời đại đã qua.

Một thời đại quá khứ, trong thời đại này, sẽ lại dấy lên sóng gió như thế nào?

Lúc này, trong lòng không ít tồn tại cũng có chút tò mò, muốn xem tình hình của tam tộc sau này.

Tại Bất Tử Hỏa Sơn và Kỳ Lân tổ địa, Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân cách không nhìn nhau một cái.

Việc hai tộc tái xuất Hồng Hoang xem như đã hạ màn.

Về phần các thế lực, chủng tộc trong Hồng Hoang có dự tính gì, họ cũng không để tâm.

Còn những sinh linh, tu sĩ đang chấn kinh, họ cũng không quan tâm nhiều.

Hiện tại chủng tộc mình đã tái xuất, vậy thì tiếp theo phải bắt đầu phát triển, khôi phục nguyên khí của bản thân.

Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân thu hồi ánh mắt, sau đó dẫn theo trưởng lão của mình, trở về trong tộc.

Sau đó, họ ban hành một loạt mệnh lệnh, bắt đầu phát triển thực lực, nhanh chóng khôi phục nguyên khí.

Về phần những chuyện khác, tạm thời không quan tâm.

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh, tu sĩ và đại năng vẫn đang chấn kinh trước sự trở về của hai vị tộc trưởng và việc hai tộc tái xuất.

Cục diện Hồng Hoang vốn đã có chút phức tạp, nay lại thêm Viễn Cổ Tam Tộc, danh tiếng của họ xưa nay không hề nhỏ.

Như vậy, đối với một số tồn tại và chủng tộc, vẫn có ảnh hưởng nhất định.

Nhưng hiện tại hai tộc đã tái xuất, họ dù muốn ngăn cản cũng không thể.

Huống hồ, với thực lực của Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc, tồn

tại và thế lực bình thường không thể làm được.

Chuyện này cũng không thể ngăn cản, không có thủ đoạn và thực lực đó, ngay cả Thiên đình cũng không thể.

Các tộc trưởng Viễn Cổ Tam Tộc toàn bộ quay về, tam tộc toàn bộ tái xuất Hồng Hoang, lúc này đã là chuyện ván đã đóng thuyền.

Sau này, những tồn tại và chủng tộc bị ảnh hưởng bởi việc Viễn Cổ Tam Tộc tái xuất, muốn có được tài nguyên tu hành tốt hơn, muốn mở rộng khu vực thế lực, thì phải đi tranh giành.

Về việc có tranh giành được hay không, phải xem thủ đoạn và năng lực của mỗi bên.

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác, có thêm hai phương thế lực mà thực lực và danh tiếng đều không yếu, muốn có được thứ tốt hơn, chỉ có thể lựa chọn như vậy.

Ngược lại, Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc cũng phải làm như vậy.

Cho nên, cũng phải xem thủ đoạn và năng lực của hai tộc.

Đông Hải, trong Long tộc hành cung. "Tổ Phượng, Thủy Kỳ Lân..." Long Vương hai mắt sắc lạnh, nhìn về phía Nam phương Bất Tử Hỏa Sơn, Bắc phương Kỳ Lân tổ địa, ánh mắt băng lãnh, trầm giọng nói.

Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc tái xuất Hồng Hoang, không nói đến các tồn tại và chủng tộc khác, đối với Long tộc mà nói, đã không phải là chuyện tốt.

Thời viễn cổ, tam tộc tranh bá, Long tộc có thể nói là bị hai tộc nhắm vào, dù sao thực lực Long tộc cũng ẩn ẩn mạnh hơn họ một chút, tuy chênh lệch không lớn, nhưng vẫn bị hai tộc nhắm đến.

Tuy hiện tại cục diện đã khác, Hồng Hoang cũng không phải là Hồng Hoang viễn cổ, nhưng tam tộc tái hiện, đối với nhau dù sao vẫn có chút đề phòng.

Chương 493

"Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc, chỉ chấp chưởng địa bàn của mình, xem ra, trong lòng Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân, đã không còn dự tính như vậy nữa..." Long Vương suy nghĩ hồi lâu, từ trong lời nói của Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân, y cũng lờ mờ đoán được mấy phần ý tứ. "Bất kể thế nào, hai tộc vẫn phải lưu ý một chút, về phần dự tính của họ, chỉ cần không có ảnh hưởng gì, thì không cần để ý..." Ý niệm trong lòng lóe lên, Long Vương đã có quyết định.

Như vậy, khi Long Vương nhìn về phía Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân, thần sắc trên mặt đã khôi phục bình tĩnh.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên đình, trong Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên thần sắc bình tĩnh, không nhìn ra sâu cạn.

Y nhìn vào Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc hiển thị trong Hạo Thiên Kính, ngón tay nhẹ nhàng gõ lên tay vịn, phát ra từng tiếng vang nhỏ, hồi lâu sau, hai mắt khẽ híp lại. "Giỏi cho một Tổ Phượng, giỏi cho một Thủy Kỳ Lân, không hổ là tộc trưởng Viễn Cổ Tam Tộc, thủ đoạn như vậy..." Đã có lúc, Hạo Thiên cũng cho rằng các tộc trưởng tam tộc đã vẫn lạc, sẽ không trở về.

Cho đến khi, Long Vương tái xuất Hồng Hoang, hiện tại, lại thêm Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân, ba vị tộc trưởng của Viễn Cổ Tam Tộc, toàn bộ đã quay về Hồng Hoang.

Mà tam tộc, lúc này cũng đã tái xuất.

Đây đối với Thiên đình mà nói, không phải là tin tức tốt lành gì.

Trừ phi có thể chưởng khống tam tộc, nếu không, tin tức như vậy chỉ làm tăng thêm độ khó cho Thiên đình mà thôi.

Nhưng muốn chưởng khống tam tộc khó khăn đến mức nào, với thực lực hiện tại của Thiên đình, căn bản không thể làm được.

Tất cả, vẫn phải dùng thực lực để nói chuyện. "Vẫn là phải đề thăng thực lực của bản thân..." Ý niệm trong lòng xoay chuyển, Hạo Thiên nói một tiếng rồi đứng dậy rời đi.

Thời gian trôi qua, lại là hơn một đa nguyên hội lặng lẽ trôi đi.

Hơn một đa nguyên hội này, đối với vô số sinh linh, tu sĩ trong Hồng Hoang, là một cơ hội phát triển khó có được.

Mà đối với một số thế lực, chủng tộc, cũng tương tự như vậy.

Giống như Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc, Long tộc, đây cũng là một cơ hội phát triển khá quan trọng đối với Viễn Cổ Tam Tộc.

Sự khôi phục của Long tộc, so với Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc, quả thực đã đề thăng không ít.

Nhưng về sau này, cũng xem như là sự phát triển sau khi các tộc trưởng tam tộc trở về, giữa tam tộc cũng không chênh lệch nhiều.

Hơn một đa nguyên hội này, đối với sự khôi phục và phát triển của tam tộc cũng không nhỏ, đặc biệt là Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc vừa mới tái xuất.

Bọn họ vì vừa tái xuất, lúc này khí vận Hồng Hoang tụ lại cùng khí vận do phát triển mà đề thăng, đều có tác dụng không nhỏ đối với sự phát triển của họ, cho nên so với Long tộc, vẫn tương đối nhanh hơn mấy phần.

Về phần các tồn tại, chủng tộc, thế lực khác, ít nhiều gì, trong hơn một đa nguyên hội này, đều có sự đề thăng.

Trong Nhân tộc Thánh địa.

Toại Nhân và Phục Hy đã ngừng giảng đạo, trong quá trình giảng

đạo, họ cũng đã ấn chứng sự chưởng khống đại đạo của bản thân, có được một số lý giải mới, lúc này cũng đang tham ngộ ổn định.

Mà Tam Tổ, Nhị Hoàng, Cửu Đế và những người khác, vẫn đang trong quá trình tu hành.

Khí tức đại đạo trên người họ ngày càng tinh túy, đối với sự chưởng khống đại đạo, đạo hạnh của bản thân, đều có sự tinh thâm.

Đây đối với họ, đều là một sự đề thăng không nhỏ.

Về việc sau này có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hay không, vẫn phải xem cơ duyên tạo hóa của chính họ.

Nhưng hiện tại, họ đã có sự đề thăng, trong lòng cũng khá hài lòng.

Về sau này, cứ từng bước một tiến tới.

Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Ông!" Vào một thời khắc nào đó, Thái Thượng và Lý Nhĩ từ từ mở mắt, mấy vạn năm trước, họ đã không còn giao lưu pháp tắc đại đạo và tư tưởng 'Đạo gia' nữa, mà đều tự mình tu hành.

Mà lúc này tỉnh lại, là bởi vì, Thích Ca Mâu Ni trong thiên điện đã xuất quan.

Khổng Khâu đi đến đại điện, sau khi bái kiến Thái Thượng và Lý Nhĩ, cũng muốn xem xem, sự sắp xếp của vị này trong kế hoạch tiếp theo. "Thích Ca Mâu Ni có thể trong hai mươi mấy vạn năm đã đề thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, cũng quả là khó có được..." Thái Thượng liếc nhìn thiên điện rồi mỉm cười nói. "Sau này đại thế gia thân, cộng thêm pháp môn tu hành, bao hàm cả Phật và Đạo, tu vi vấn đỉnh Chuẩn Thánh viên mãn cũng không phải là chuyện khó..." Lý Nhĩ và Khổng Khâu nghe lời Thái Thượng nói, đều khẽ gật đầu, vô cùng tán đồng.

Thích Ca Mâu Ni hiện tại tuy chỉ có tu vi cảnh giới Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng vì y tu luyện cả Phật và Đạo, bản thân thực lực đã vượt qua các tồn tại cùng cấp.

Cộng thêm linh bảo Huyền Quang Tháp mà Thái Thượng ban cho và niệm châu của bản thân, thực lực đủ để đối kháng với tồn tại Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đợi đến khi kế hoạch thực sự được định đoạt, Thích Ca Mâu Ni sau này có đại thế gia thân, cộng thêm tình huống tu luyện cả Phật và Đạo, muốn tấn thăng đến Chuẩn Thánh viên mãn, hoặc là vượt qua Chuẩn Thánh viên mãn, cũng sẽ không quá khó. "Thích Ca Mâu Ni đã xuất quan, tiếp theo có thể đi thực thi kế hoạch rồi." Lý Nhĩ thu hồi ánh mắt, nhìn Thái Thượng, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, nói: "Ngươi làm xong tất cả những chuyện này, thì trở về Lý gia tu hành đi, khí vận Hồng Hoang ngưng kết, ước chừng sẽ có đại thế giáng lâm, cục diện lại sẽ trở nên khác đi." Nghe thế, Lý Nhĩ gật đầu, y cũng có vài phần suy đoán.

Khổng Khâu tuy không quá hiểu rõ, nhưng mấy chục vạn năm gần đây, khí vận và linh khí trong Hồng Hoang quả thực đã đề thăng không ít, cũng tân sinh không ít sinh linh, quả thực có dấu hiệu của một đại thế.

Suy nghĩ một lúc, Khổng Khâu liền không để ý nữa, dù sao cũng không có quan hệ quá lớn, cứ từ từ xem xét.

Trong thiên điện.

Vào một thời khắc nào đó, Thích Ca Mâu Ni từ từ mở mắt, trong đôi mắt thâm thúy tinh mang lóe lên. "Tu luyện cả Phật và Đạo, quả nhiên không giống nhau." Cảm nhận cẩn thận một phen, Thích Ca Mâu Ni trong lòng thầm vui mừng.

Kế hoạch của Lý Nhĩ, y tự nhiên rõ ràng, cũng vô cùng kiên định thi hành kế hoạch này.

Nhưng có một điểm y không ngờ tới, là dưới sự song tu Phật Đạo, thực lực đề thăng nhanh đến như vậy.

Ngoài ra, dưới sự chưởng khống pháp tắc của cả hai nhà Phật Đạo, tồn tại cùng cấp căn bản không phải là đối thủ của mình.

Sự cường đại của bản thân lúc này, y có thể cảm nhận rõ ràng.

Cộng thêm sự trợ giúp của trung phẩm tiên thiên linh bảo Huyền Quang Tháp mà Đạo tôn ban cho, Thích Ca Mâu Ni tin rằng, chỉnh thể thực lực của mình không hề thua kém Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đợi đến khi kế hoạch của mình thành công, đại thế gia thân, nói không chừng còn có thể nhân cơ hội này tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đến cảnh giới đó, dù đặt ở Hồng Hoang hiện tại, cũng là một cao thủ không yếu.

Bởi vì nền tảng song tu Phật Đạo, đã cho y khả năng vượt cấp nhỏ, đợi đến giai đoạn hậu kỳ, cứng đối cứng với Chuẩn Thánh viên mãn cũng không có vấn đề gì.

Cũng chính vì điểm này, Thích Ca Mâu Ni lúc này sau khi cảm nhận một phen, trong lòng vô cùng vui mừng. "Tính toán thời cơ, cũng đã gần đến rồi." Thích Ca Mâu Ni biết rõ, ngày y xuất quan, chính là lúc kế hoạch được thực thi, hiện tại thời cơ đã gần đến.

Chương 494

Y liếc nhìn đại điện một cái, rồi đứng dậy, đi về phía đại điện.

Trong Vô Cực Điện.

Thích Ca Mâu Ni đi đến đại điện, thấy Thái Thượng, Lý Nhĩ và Khổng Khâu, lập tức hành lễ với ba người: "Đệ tử Thích Ca Mâu Ni, bái kiến Đạo tôn, Đạo quân, Khổng thánh!" "Không cần đa lễ!" Thái Thượng phất tay, nâng y dậy, nói: "Phen này đi, song tu Phật Đạo chính là lá bài tẩy của ngươi, ngươi cần phải tu hành cho tốt, đừng phụ lòng kỳ vọng của chúng ta, hoàn thành viên mãn chuyện này." "Đạo tôn yên tâm, đệ tử tự sẽ toàn lực hoàn thành nhiệm vụ." Thích Ca Mâu Ni cúi đầu nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, nhìn về phía Lý Nhĩ, nói: "Như vậy, ngươi đi đi!" Lý Nhĩ nghe thế, gật đầu rồi đứng dậy, mang theo Thích Ca Mâu Ni rời đi.

Nhìn hai người rời khỏi Vô Cực Sơn mạch, Thái Thượng và Khổng Khâu mới thu hồi ánh mắt. "Lão sư, đại thế Hồng Hoang sắp khởi, là phúc hay là họa?" Khổng Khâu suy nghĩ một lúc, nhìn Thái Thượng, mở lời hỏi. "Dưới đại thế, chúng sinh đều có cơ duyên, đối với chúng sinh Hồng Hoang mà nói, cũng là phúc." Thái Thượng liếc nhìn Hồng Hoang đại địa, nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Khổng Khâu gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Ánh mắt của ông ta rơi xuống Hồng Hoang, chờ đợi tình hình của Lý Nhĩ và Thích Ca Mâu Ni.

Lý Nhĩ mang theo Thích Ca Mâu Ni rời đi, cũng không trực tiếp đến Tây Ngưu Hạ Châu.

Lý Nhĩ chọn đi từ phía tây của Nhân Gian Giới, sau đó chuyển vào Tây Ngưu Hạ Châu, như vậy, cũng có thể dẫn động khí vận tây hành và càng thêm ẩn mật.

Nhân Gian Giới, Hàm Cốc Quan, đây là một hùng quan của Cửu Châu.

Nơi này là một quan ải hiểm yếu, phía tây tựa vào cao nguyên, phía đông giáp tuyệt giản, phía nam nối Tần Lĩnh, phía bắc chặn Hoàng Hà, không chỉ là một địa điểm chiến lược quan trọng, mà còn là đầu mối giao thông quan trọng kết nối văn hóa đông tây.

Hàm Cốc Quan vô cùng hùng tráng, chỉ riêng tường thành đã cao hơn năm mươi trượng, trên đó còn có rất nhiều vũ khí chiến tranh nguy hiểm, nhìn từ xa, chỉ cảm thấy dường như có một con hung thú viễn cổ đang chiếm cứ nơi này, tỏa ra một luồng khí tức chiến tranh sắc bén.

Ngoài Hàm Cốc Quan mấy ngàn dặm, có một lão giả cưỡi một con trâu xanh từ phương đông đến.

Lão giả tóc râu đều trắng, nhưng sắc mặt lại hồng nhuận vô cùng, y mặc một bộ âm dương đạo bào, trên đầu búi tóc, mang một phong thái tiên phong đạo cốt, bên cạnh có một đạo nhân mặc đạo bào màu xanh chịu trách nhiệm dắt trâu.

Hai người chậm rãi đi về phía Hàm Cốc Quan, chính là Lý Nhĩ và Thích Ca Mâu Ni.

Mà con trâu xanh dưới yên Lý Nhĩ, quả thực là thanh ngưu có tiên thiên căn nguyên, đây cũng xem như là tọa kỵ của Đạo gia, tuy xa không bằng Thanh Huyền, nhưng dù sao cũng là một tọa kỵ không tệ.

Họ lúc này từ phương đông đến, đi về phương tây, đi qua Hàm Cốc Quan.

Thánh nhân xuất hành, tử khí đông lai ba vạn dặm!

Thủ tướng Hàm Cốc Quan là Doãn Hỉ vội vàng bái kiến, đây chính là thánh nhân, được gặp một lần là phúc lớn.

Lý Nhĩ ở Hàm Cốc Quan dừng lại mấy ngày, rồi tiếp tục đi về phía tây, trước khi đi còn để lại một thiên tác phẩm của Đạo gia, Đạo Đức Kinh.

Sau này, Doãn Hỉ cũng dựa vào bộ Đạo Đức Kinh này, cộng thêm cơ duyên tạo hóa của chính mình, mà trở thành một phương cao thủ, lập ra một phương đại thế, uy chấn một phương.

Nhưng những chuyện này, đối với Lý Nhĩ và Thích Ca Mâu Ni lúc này, không có quan hệ quá lớn.

Lý Nhĩ và Thích Ca Mâu Ni ra khỏi Hàm Cốc Quan, liền tiếp tục đi về phía tây, ngày hôm đó, hai người chuyển vào Địa Tiên Giới, đến Chung Nam Sơn.

Lý Nhĩ và Thích Ca Mâu Ni tạm trú tại Chung Nam Sơn, giảng đạo dưới cây tùng không già ở Nam Sơn, giảng kinh trên núi Thanh Lương ở hậu sơn Chung Nam Sơn, luyện đan trên Lâu Quan Đài, ngày tháng trôi qua rất tiêu sái.

Vân Trung Tử ở động Ngọc Trụ Chung Nam Sơn nghe được chuyện này, cũng thường xuyên đến nghe đạo, dù sao Lý Nhĩ cũng là phân thân của sư bá mình, mình đi nghe giảng cũng không có gì trở ngại, dù sao cũng là người một nhà. "Ông!!" Lần giảng đạo này của Lý Nhĩ, là vì sự sắp xếp cuối cùng, cũng là để Thích Ca Mâu Ni có thể sau khi lập giáo, triệt để tiến vào hậu kỳ chi cảnh mới sắp xếp như vậy, cũng xem như là ban cho y cơ duyên cuối cùng.

Lý Nhĩ lúc này đang giảng đạo, trên thân đạo vận lưu chuyển dật xuất, những người khác đến nghe hắn giảng đạo đều có chút nghe

không hiểu tinh nghĩa cùng chí lý trong đó, duy chỉ có Thích Ca Mâu Ni lại là trầm mê trong đó, yên lặng lĩnh ngộ, dần dần trong cơ thể hắn bắt đầu có từng luồng kim sắc Phật quang dật xuất.

Sau đầu, một vầng kim sắc thần luân chậm rãi bay lên, phảng phất như một tôn mặt trời kim luân. "Lúc này không ngộ, còn đợi khi nào!" Không biết đã trôi qua bao lâu, Lý Nhĩ bỗng nhiên khẽ quát một tiếng, giống như thần chung mộ cổ, vang lên trong lòng Thích Ca Mâu Ni. "Oanh!" Thích Ca Mâu Ni lập tức có cảm giác thể hồ quán đỉnh, chỗ không hiểu trước đó, trong nháy mắt giải quyết dễ dàng.

Một lát sau, kim sắc Phật quang trên người hắn càng lúc càng thịnh.

Cuối cùng, đem trọn phiến Chung Nam Sơn đều nhuộm thành màu vàng óng, một vầng kim sắc mặt trời hoành không, bao phủ cả tòa sơn cốc, nhưng lại không làm thương hại đến bất kỳ sinh vật nào.

Trong Phật quang ẩn chứa một cỗ ý nguyện phổ độ chúng sinh, khiến cho đông đảo hung thú trong sơn cốc chậm rãi cúi đầu, lộ ra ánh mắt thành kính. "Xoát!" Thích Ca Mâu Ni bỗng nhiên mở hai mắt ra, trong mắt ẩn chứa hai đạo Phật quang, động xuyên không gian xung quanh.

Thân thể hắn chậm rãi bay lên cao không, dưới thân một tòa kim sắc liên đài tự nhiên huyễn hóa mà ra, nâng thân thể hắn lên.

Hắn một tay chỉ trời, một tay chỉ đất, lớn tiếng quát: "Thiên thượng địa hạ, duy ngã độc tôn!" "Oanh!" Thích Ca Mâu Ni vừa dứt lời, hư không lập tức vang lên một trận oanh minh, đạo âm như sông lớn cuộn trào, vang vọng chân trời.

Thiên địa dị tượng hiển hóa, vô tận phạn âm, thiền xướng dần dần vang lên khắp chu thiên.

Một đạo công đức khổng lồ từ trên trời giáng xuống, lại có một cỗ hạo hãn đại thế cùng khí vận từ con đường hắn đi qua bị dẫn động, Thích Ca Mâu Ni mượn nhờ phần khí vận cùng công đức này, thành công tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hắn lúc này đã là cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ hiếm hoi trong Hồng Hoang, hơn nữa còn là Phật Đạo song tu, thực lực càng thêm khủng bố, Chuẩn Thánh viên mãn bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của hắn.

Một lát sau, hình tượng Thích Ca Mâu Ni đại biến, trên người hắn thay đổi một bộ cà sa màu vàng, ba ngàn tóc xanh trên đỉnh đầu rụng hết, lục căn thanh tịnh, sau đầu kim quang lấp lánh, cho người ta một loại cảm giác thịnh đại uy nghiêm. "A Di Đà Phật, bần tăng sau này liền là Thích Ca Mâu Ni Phật!" Thích Ca Mâu Ni hướng về phía Lý Nhĩ thi lễ thật sâu, mở miệng nói.

Thấy vậy, Lý Nhĩ khẽ gật đầu, nói: "Đã như vậy, ngươi liền đi làm đi!" Nghe vậy, Thích Ca Mâu Ni lần nữa thi lễ, sau đó xoay người, đạp không mà đi, xuyên qua vô tận thời không, đi tới Tây Ngưu Hạ Châu.

Nơi này cách Tây Ngưu Hạ Châu cũng không tính là quá xa, nương theo Thích Ca Mâu Ni động thân, một đường này dẫn động Hồng Hoang khí vận cùng Phật giáo khí vận đều theo Thích Ca Mâu Ni tiến lên, ngưng tụ về phía Tây Ngưu Hạ Châu.

Đại giáo chưa lập, khí vận cùng đại thế liền đã bắt đầu ngưng tụ.

Đây cũng là sắp xếp của Lý Nhĩ để tốt hơn cho việc đề thăng đại giáo lần này, nếu không thì cũng không cần đi con đường như vậy.

Bất quá nhìn như thế, kết quả hắn sẽ không làm hắn thất vọng, hắn đối với tình huống lúc này cũng là có chút hài lòng.

Tây Ngưu Hạ Châu.

Thích Ca Mâu Ni đạp không mà đến, mang theo vô biên đại thế cùng khí vận, bắt đầu kế hoạch lập giáo của hắn.

Đây là đạo thống nhắm vào Tây Phương Phật Môn: Tiểu Thừa Phật Giáo. "Nguyện ta lai thế đắc Bồ Đề thời, tự thân quang minh, sí nhiên chiếu diệu vô lượng vô số thế giới, dùng ba mươi hai tướng đại trượng phu, tám mươi tùy hình hảo, trang nghiêm kỳ thân; lệnh nhất thiết hữu tình, như ta không khác." "Nguyện ta lai thế đắc Bồ Đề thời, thân như lưu ly, trong ngoài minh triệt, tịnh vô hà uế; quang minh quảng đại, công đức nguy nguy, thân thiện an trụ, diễm võng trang nghiêm hơn hẳn nhật nguyệt; u minh chúng sinh, tất mông khai hiểu, tùy ý sở thú, tác gia sự nghiệp." "Nguyện ta lai thế đắc Bồ Đề thời..." "Tây Phương Tiểu Thừa Phật Giáo, lập!" Thích Ca Mâu Ni Phật phi thân lên, Phật quang chiếu rọi nửa bầu trời, âm thanh phạn xướng truyền khắp Tam Giới, phong vân giữa thiên địa tứ khởi.

Hành động này, trong nháy mắt gây ra chấn động to lớn trong Tam Giới, vô số thần tiên vì đó mà động dung.

Bọn họ cũng không nghĩ tới, có một vị Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni Phật lại lập ra Tiểu Thừa Phật Giáo này.

Trong chuyện này tất nhiên là có tồn tại đỉnh tiêm nhúng tay vào, mà nhằm vào Tây Phương, vậy dĩ nhiên là mấy vị kia rồi.

Xem ra đây lại là một lần Phật - Đạo so găng, Tiểu Thừa Phật Giáo lập hạ, khí vận của Tây Phương lại muốn trôi đi mất rồi.

Tây Phương Phật Môn vốn vừa mới có mấy phần khởi sắc, hiện tại e là lại muốn bị đánh về nguyên hình, tình huống ngày sau càng thêm gian khổ.

Chương 495

Không ít tu sĩ cùng đại năng có chút đồng tình nhìn về phía Tây Phương, thật đúng là nhà dột gặp mưa đêm.

Trước có đệ tử lên Phong Thần Bảng, Nhị Thánh tổn thương thánh khu, Tây Phương đệ tử điêu linh, khí vận không hiển.

Hơn một triệu năm nay vừa mới có mấy phần khởi sắc, lại không nghĩ rằng hiện tại gặp phải chuyện này.

Như vậy, Tây Phương lại càng gian nan.

Hiện nay, Tiểu Thừa Phật Giáo đã lập, Thiên Địa nhận nhưng.

Thái Thượng, Khổng Khâu thấy thế, khẽ gật đầu, được Thiên Địa nhận nhưng, vậy chuyện này coi như thành công hoàn thành.

Nguyên Thủy cùng Thông Thiên nhẹ gật đầu, kế hoạch trước đó coi như đã xong.

Hậu Thổ, Nữ Oa, Toại Nhân, Phục Hy đám người thần sắc ngược lại là có chút kinh dị nhìn về phía Tây Ngưu Hạ Châu.

Tiểu Thừa Phật Giáo?

Cái này hiển nhiên chính là nhằm vào Tây Phương, bởi vì khí vận của Tây Phương lần nữa bị xé rách ra, phân đến trong Tiểu Thừa Phật Giáo, lại thêm lúc này tân giáo sơ lập, dưới sự ngưng tụ của đại thế và khí vận, ngoại trừ tu vi của Thích Ca Mâu Ni không sánh bằng Nhị Thánh ra thì các phương diện khác như khí vận cùng đại thế đều không kém Tây Phương bao nhiêu.

Nếu để Thích Ca Mâu Ni chứng đạo, e là đều có khả năng thay thế Tây Phương Phật Môn.

Hậu Thổ, Nữ Oa, Toại Nhân cùng Phục Hy bốn người vốn còn đang thôi toán tình huống của Thích Ca Mâu Ni, nhưng ánh mắt quét đến Lý Nhĩ trên Chung Nam Sơn, cùng với Thái Thượng Tam Thanh đang trầm mặc lúc này, trong lòng bọn họ cũng minh bạch tình huống, nghĩ đến là thủ đoạn của Thái Thượng bọn họ, dùng cái này để triệt để chèn ép Tây Phương, để Tây Phương trong một đoạn thời gian rất dài đều không thể làm ra động tác gì.

Hành động này đối với Tây Phương hiện tại mà nói, xác thực là có hiệu quả.

Khí vận trên Tây Phương Phật Môn lưu chuyển không ít sang Tiểu Thừa Phật Giáo.

Thấy thế, trên mặt bọn họ lộ ra một nụ cười, như xem kịch vui nhìn một màn này.

Tây Phương Phật Môn và Tiểu Thừa Phật Giáo, cả hai đều là Phật Giáo, nhưng lại không phải người một nhà.

Một Phật hai giáo, khí vận chia hai!

Hiện nay Tiểu Thừa Phật Giáo đã thành công lập hạ, kế hoạch đã bắt đầu, phía sau thì phải xem Thích Ca Mâu Ni làm đến trình độ nào.

Địa Tiên Giới, địa giới Chung Nam Sơn.

Lý Nhĩ nhìn Tiểu Thừa Phật Giáo đã lập, cung điện tọa lạc trên một ngọn núi, bắt đầu chiêu thu đệ tử, hết thảy đều đang đi vào quỹ đạo.

Hắn khẽ gật đầu, nhìn thoáng qua Thích Ca Mâu Ni, sau đó liền cưỡi Thanh Ngưu hướng về Lý gia mà đi.

Thái Thượng nhìn thoáng qua tình huống của Tiểu Thừa Phật Giáo, cũng thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ đại đạo của mình.

Khổng Khâu trái phải vô sự, bèn đi giáo đạo một phen Bát Tiên cùng các sư đệ Trường Mi, Thương Tùng.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Toại Nhân, Phục Hy đám người nhìn Tiểu Thừa Phật Giáo, lại nhìn thoáng qua Tây Phương Phật Môn bị phân đi một nửa khí vận, tình cảnh như tuyết thượng gia sương, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Trước đây đều là Tây Phương ở Đông Phương, ở Nhân tộc quấy rối, hiện tại trực tiếp để Tây Phương khí vận điêu linh, đệ tử không hiển.

Mấy vị tồn tại đỉnh tiêm nhìn Tây Phương Linh Sơn, ý cười trên mặt càng sâu, nhìn mấy lần sau liền thu hồi ánh mắt. ...

Tây Ngưu Hạ Châu.

Tiểu Thừa Phật Giáo đã lập, cũng bắt đầu chiêu thu đệ tử, đi lên quỹ đạo của đại giáo.

Lúc này lưu ly bảo quang cùng các loại dị tượng đã tiêu tán, lần nữa trở lại cục diện bình tĩnh.

Nhưng ở trong Hồng Hoang, ảnh hưởng của việc này xác thực thật lâu không bình ổn.

Từ tình huống của mấy vị kia mà xem, Tiểu Thừa Phật Giáo do Thích Ca Mâu Ni lập nên rất có thể có quan hệ với bọn họ.

Mặc dù không rõ ràng vì sao lại làm chuyện này vào lúc này, nhưng có một điểm có thể khẳng định là, như vậy Tây Phương Nhị Thánh muốn quấy rối nữa cũng khó.

Hai người bị mấy vị kia nhìn chằm chằm, đệ tử tọa hạ điêu linh, hiện tại còn có Tiểu Thừa Phật Giáo thời khắc phân chia khí vận, đây đối với bọn hắn mà nói cũng không phải tin tức tốt gì.

Tây Phương Nhị Thánh một mực ở Đông Phương, ở trong Nhân tộc làm không ít động tác, lần này coi như là cho bọn hắn một bài học.

Lần này Tây Phương thua triệt để.

Phong Thần chi chiến, ngoại trừ Di Lặc ra, tất cả Tây Phương đệ tử đều bồi vào, thân thể Nhị Thánh cũng không còn, thật vất vả trong hơn một triệu năm này khôi phục được mấy phần nguyên hội, kết quả lại tới một cái Tiểu Thừa Phật Giáo, tin tức này thật sự là sét đánh ngang tai.

Nhưng Thiên Địa thừa nhận, Tây Phương Nhị Thánh cũng không thể ra tay với Tiểu Thừa Phật Giáo, nếu không sẽ chiêu thiên khiển, việc này cũng chỉ có thể là ngầm thừa nhận.

Vì thế, chúng sinh Hồng Hoang đang khiếp sợ, cũng là đang xem kịch vui, trong lòng càng thêm mong đợi ngày sau Tiểu Thừa Phật Giáo cùng Linh Sơn va chạm. ...

Tây Phương, trên Linh Sơn.

Chuẩn Đề hiện tại thập phần tức giận, trong đôi mắt hỏa quang nhảy lên, sắc mặt âm trầm như nước, thánh uy khủng bố tràn ngập toàn bộ Tây Phương đại lục, vô số sinh linh kinh hãi, phủ phục trên mặt đất, không biết vì sao trong khoảnh khắc Thánh Nhân lại phẫn nộ như thế?

Chỉ có một số tu sĩ rõ ràng, đây là bởi vì chuyện Tiểu Thừa Phật Giáo.

Cũng khó trách, việc này rơi vào trên người ai cũng không có tâm tình tốt, thật vất vả khôi phục mấy phần nguyên khí, một triều trở lại trước kia. "Cái này tính là gì?

Báo thù Tây Phương ta sao?" "Như vậy, Tây Phương ta hơn một triệu năm nay vừa mới khôi phục một chút nguyên khí, lại toàn bộ

uổng phí..." "Lý Nhĩ, tốt một cái Lý Nhĩ..." Chuẩn Đề thần sắc âm trầm, trong miệng nghiến răng nói, trong lòng hắn cực kỳ tức giận, nếu không phải không thể ra tay với Lý Nhĩ, hắn đều muốn trực tiếp động thủ.

Nghe vậy, Tiếp Dẫn đôi mắt tràn ngập kim quang thu hồi ánh mắt, nhìn Chuẩn Đề, mở miệng nói: "Trước đây Tây Phương ta làm quá nhiều động tác, tuy là vì sự phát triển của Tây Phương, nhưng rốt cuộc là làm quá nhiều, lần này cũng coi như bọn hắn quay ngược lại tính kế chúng ta...

Tiểu Thừa Phật Giáo được Thiên Địa thừa nhận, việc này bất định cũng là định ra rồi, nếu là ra tay với Tiểu Thừa Phật Giáo, dưới thiên khiển, sợ là ngươi và ta cũng chịu không nổi..." Nghe vậy, sắc mặt Chuẩn Đề càng thêm khó coi.

Việc này quả thật là cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, chỉ có thể trơ mắt nhìn khí vận bị phân.

Một môn hai giáo, nhưng Tiểu Thừa Phật Giáo lại không thuộc về Phật Môn, điểm này mới là quan trọng nhất.

Đánh lấy danh đầu Phật Giáo, nhưng lại không thuộc về Linh Sơn ta, còn phân khí vận của ta, cái này... "Hừ, ngày sau ta nhất định phải đoạt lại khí vận này, Đông Phương cũng muốn tìm cơ hội tiến vào lần nữa..." Chuẩn Đề trong miệng hừ lạnh một tiếng, vì Tây Phương hưng khởi, dĩ nhiên là phải dùng hết thảy thủ đoạn.

Tốt, ngươi hiện tại phân khí vận của ta, ngày sau ta đoạt lại là được, ta còn muốn tìm cơ hội Đông tiến.

Các ngươi quan chú Tây Phương đúng không?

Ta cũng không tin các ngươi thời khắc quan chú, không bế quan?

Chỉ cần các ngươi bế quan, ta liền Đông tiến, ta liền phát triển Tây

Phương, ta liền đề thăng khí vận.

Sự hưng khởi của Tây Phương đã là khắc không dung hoãn, đặc biệt là sau khi tổn thất đệ tử cùng khí vận, lại thêm Tiểu Thừa Phật Giáo nhúng tay, đã không cách nào tiếp tục điệu thấp bình tĩnh nữa.

Chương 496

Coi như nhất thời không cách nào làm cái gì, nhưng chỉ cần có cơ hội, Chuẩn Đề sẽ đi làm, cũng nhất định phải đi làm.

Bọn hắn còn nợ Thiên Đạo hoành nguyện, sự hưng khởi của Tây Phương cũng phải dựa vào chính mình, không thể buông tha bất kỳ cơ hội nào.

Chuẩn Đề hung hăng trừng mắt nhìn Tiểu Thừa Phật Giáo một cái, sau đó liền thu hồi ánh mắt, mắt không thấy tâm không phiền.

Hắn hiện tại cũng không có tâm tư giảng đạo cho môn hạ đệ tử, trực tiếp lựa chọn bế quan khôi phục tu vi bản thân.

Tiếp Dẫn nhìn hắn một cái, lại nhìn xem Tiểu Thừa Phật Giáo, trong lòng thở dài một tiếng, cũng nhắm hai mắt lại, bế quan khôi phục tu vi.

Không bao lâu, trong Linh Sơn lần nữa phạm xướng từng trận, kim quang diệu thiên, từng trận phật ý tràn ngập ra. ...

Chuyện Tiểu Thừa Phật Giáo, đại đa số thế lực trong Hồng Hoang đều không quan chú.

Tỷ như Vu tộc, Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc, Địa Tiên Phủ... những thế lực này đều không đi quan chú những thứ này, chuyện Tiểu Thừa Phật Giáo ảnh hưởng không tới chính mình, ảnh hưởng lớn nhất là Tây Phương, cho nên việc này nhìn xem cũng coi như xong.

Long Vương ngược lại là cảm thấy, thêm một phương thế lực, ngày sau tranh đoạt sẽ càng lớn hơn.

Nhưng Tiểu Thừa Phật Giáo dù sao sơ lập, Long tộc tồn tại đã lâu, ưu thế vẫn là thập phần rõ ràng.

Nhưng mặc kệ hiện tại thế nào, vẫn là nên tiên phát triển tự thân.

Tam Thập Tam Thiên, Thiên Đình, trong một chỗ thiên cung. "Quả nhiên là tính toán giỏi a!" Hạo Thiên trong miệng kinh thán một tiếng, chuyện lần này chính hắn cũng không nghĩ tới.

Lặng yên không một tiếng động liền thêm một phương đại giáo nhằm vào Tây Phương đi ra, trực tiếp phân đi một nửa khí vận của Tây Phương.

Thích Ca Mâu Ni tuy rằng cường hãn, nhưng muốn làm thành những chuyện này, đơn độc dựa vào hắn là không thể nào.

Nếu nói phía sau không có Thái Thượng tham dự hoặc là Lý Nhĩ tham dự, Hạo Thiên đánh chết cũng không tin.

Phía sau việc này, nghĩ đến chính là cho Tây Phương một cái báo thù, hoặc là nói "có qua có lại", cũng là lúc để các ngươi nếm thử tư vị bị tính kế.

Mà việc này cũng vừa vặn đánh trúng vị trí then chốt của Tây Phương, để Tây Phương Nhị Thánh tức giận nhưng lại không thể làm gì.

Điểm này mới là chỗ cao minh của vị tính toán kia, hắn lúc này đều không thể không bội phục kinh thán phen tính toán này.

Trong lòng ý niệm hiện lên, ánh mắt Hạo Thiên rơi vào Hạo Thiên Kính trước người. "Vị Thích Ca Mâu Ni này, đã là do vị kia bồi dưỡng, vậy trước đó tất nhiên là thuộc về Đạo gia bên này, hiện nay pháp môn Phật Môn lại tinh thâm như thế, dưới Phật Đạo song tu, thực lực e là không đơn giản, giữa thiên địa này lại thêm một vị cao thủ rồi." Hạo Thiên cũng quan sát tình huống của Thích Ca Mâu Ni, càng cảm thấy sự khủng bố của Phật Đạo song tu, tồn tại đồng cấp bình thường còn thật không phải đối thủ của Thích Ca Mâu Ni.

Như vậy, Tiểu Thừa Phật Giáo lại thêm Thích Ca Mâu Ni, thực lực cũng không yếu. "Thế lực tăng nhiều, đối với Thiên Đình mà nói cũng không phải chuyện tốt gì, con đường của Thiên Đình lại càng khó đi." Hạo Thiên trong lòng thầm than một tiếng.

Những năm gần đây, cục diện thế lực Hồng Hoang xác thực thay đổi rất nhiều.

Hiện tại Hồng Hoang xác thực là Tam Giới, đây cũng là phù hợp đại phương hướng, đại mục tiêu của Thiên Đình.

Chẳng qua muốn hoàn thành đại phương hướng chưởng khống Tam Giới này thì không phải dễ dàng như vậy.

Những năm này thiếu đi Yêu tộc, lại thêm Viễn Cổ Tam Tộc, Lý gia, Tiểu Thừa Phật Giáo, còn có một số tiên thiên chủng tộc trước đây ẩn lui, lại có không ít đại năng quật khởi...

Những nhân tố này đều ảnh hưởng tới đại phương hướng của Thiên Đình.

Nhưng Thiên Đình lại ngăn cản không nổi, cũng chỉ có thể nhìn những thế lực này xuất hiện, phân đi Hồng Hoang khí vận, trở thành trở ngại cho Thiên Đình chưởng khống Tam Giới.

Trong lòng suy nghĩ hồi lâu, Hạo Thiên khẽ than một tiếng, những chuyện này đã thành định cục, lúc này nghĩ cũng vô dụng, vẫn là nghĩ biện pháp đề thăng thực lực Thiên Đình, sớm ngày mượn nhờ đại thế cùng khí vận xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên thì hơn. "Hồng Hoang khí vận biến đổi, có dấu hiệu đại thế, hoặc hứa, cũng là cơ hội để Thiên Đình tái độ đề thăng." Hạo Thiên nhìn thoáng qua Hồng Hoang đại địa hiển hóa trong Hạo Thiên Kính, miệng khẽ nói một tiếng.

Dứt lời, Hạo Thiên trong tay kết ấn, lập tức liền thấy công đức kim long cuốn theo vô biên công đức cùng Thiên Đình đại thế, trực

tiếp vọt vào trong cơ thể Hạo Thiên. "Oanh long!!!" Đột nhiên, từ trên người Hạo Thiên tán phát ra một cỗ khí thế cực kỳ khủng bố, lập tức bao phủ toàn bộ Thiên Đình.

Lúc này, vô số thiên quan cùng tu sĩ trong Thiên Đình thần sắc chấn kinh vọng về một chỗ nào đó.

Dao Trì cùng Thái Bạch Kim Tinh đều biết Hạo Thiên đang tính toán gì, nhưng cảnh giới này rốt cuộc gian nan, có thể làm được hay không, tựu xem thủ đoạn của Hạo Thiên. ...

Thời gian vội vã, trong nháy mắt đã là hơn ba cái nguyên hội.

Trong mấy chục vạn năm này, Tiểu Thừa Phật Giáo phát triển khá thuận lợi, lấy thủ đoạn của Thích Ca Mâu Ni, hiện nay đã đem toàn bộ Tây Ngưu Hạ Châu chưởng khống trong tay, trong đó đại bộ phận tu sĩ đều tín phụng Tiểu Thừa Phật Giáo.

Mặc dù trong đó cũng có một số thế lực cùng tu sĩ khác không tín phụng, nhưng bởi vì thực lực khủng bố của Thích Ca Mâu Ni cùng sự phát triển của Tiểu Thừa Phật Giáo, bọn họ cũng không dám phản kháng.

Nghiêm khắc mà nói, cũng coi như nước sông không phạm nước giếng.

Bất quá tại Tây Ngưu Hạ Châu mà nói, vẫn là Tiểu Thừa Phật Giáo vi tôn.

Tiểu Thừa Phật Giáo ngoại trừ thực lực đỉnh tiêm không bằng Linh Sơn ra, về phương diện số lượng đệ tử ngược lại là vượt qua Tây Phương Linh Sơn lúc này.

Về phần khí vận, Tiểu Thừa Phật Giáo một đường cao ca mãnh tiến, đại có dấu hiệu siêu việt Linh Sơn.

Đối mặt tình huống như vậy, Chuẩn Đề trong lòng tự nhiên là khá

tức giận.

Nhưng hắn lại không có cách nào, khí vận của Tiểu Thừa Phật Giáo hắn thật sự rất khó chuyển qua.

Chuẩn Đề mấy chục vạn năm nay cũng không thiếu việc chiêu thu đệ tử trong Hồng Hoang, mặc dù số lượng không nhiều, nhưng đối với hiện tại mà nói, có thể thu thêm một cái là một cái.

Hắn cũng thời khắc đều nhìn chằm chằm Hồng Hoang, tuy nhiên trong mấy chục vạn năm này không tính là chân chính Đông tiến, nhưng cũng hướng về phương Đông tiến lên một đoạn khu vực, mặc dù bảo vật cùng tu sĩ có thể độ hóa lác đác không có mấy, nhưng cũng có mấy phần đề thăng.

Hắn ngược lại là muốn tiếp tục Đông tiến, chân chính Đông tiến, nhưng hiện tại thời cơ không đúng, mấy vị kia vẫn đang nhìn chằm chằm hắn.

Chỉ cần hắn chân chính đạp nhập lộ tuyến Đông tiến, e là sẽ bị ra tay.

Cho nên, Chuẩn Đề lần này vẫn là đang chờ đợi một thời cơ tốt hơn.

Chuẩn Đề cơ bản là ở giáo đạo môn hạ đề thăng thực lực, tăng trưởng khí vận, cũng như đại khai sơn môn, chiêu thu tu sĩ trong Hồng Hoang gia nhập Tây Phương, cùng với việc chọn lựa một số tu sĩ trong Tây Phương.

Tây Phương mặc dù cực kỳ bần tích, khó có bảo vật gì cùng tu sĩ tư chất thượng giai đản sinh, nhưng trong mấy chục vạn năm hoặc là mấy trăm vạn năm, vẫn có thể đản sinh một số tu sĩ tư chất cũng không tệ lắm, giống như Dược Sư, Di Lặc ngày xưa, hay Tâm Trần, Tâm Chúc sau này.

Mấy chục vạn năm nay, Tây Phương khí vận tổng coi như là hơi khôi phục được mấy phần.

Thích Ca Mâu Ni lúc này cũng không đi để ý tới chuyện Tây Phương, nhất tâm tráng đại Tiểu Thừa Phật Giáo.

Trong lòng hắn kế hoạch cũng không đơn giản chỉ có thế.

Chương 497

Đương nhiên, có làm được hay không, tựu xem năng lực cùng thủ đoạn của chính hắn.

Những năm gần đây, ngoại trừ Tiểu Thừa Phật Giáo phát triển tương đối nhanh chóng ra, còn có một phương thế lực phát triển cũng không chậm.

Đây chính là thế lực nhất lưu có Lý Nhĩ tọa trấn: Lý gia.

Lý gia vốn bởi vì Lý Nhĩ đến mà cải biến rất nhiều, vô luận là tu hành hay là kết cấu khung xương đều là hoàn toàn cải biến, cũng đang quật khởi nhanh chóng.

Tại Nhân Gian Giới trong ngắn ngủi mấy trăm năm liền nhảy lên trở thành thế lực nhị lưu.

Phải biết, tại Nhân Gian Giới nơi linh khí tương đối mỏng manh mà đều có thể trong mấy trăm năm thành tựu thế lực nhị lưu, độ khó có thể nghĩ.

Mặc dù có Lý Nhĩ hiệp trợ rất nhiều, nhưng tư chất của đệ tử Lý gia cũng không tệ.

Sau khi Lý Nhĩ thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Lý gia trở thành thế lực nhất lưu, đi tới Địa Tiên Giới.

Linh khí, pháp tắc, quy tắc nồng đậm và hoàn chỉnh giúp Lý gia phát triển một đường đề thăng.

Cho dù là phâm khai Lý Nhĩ vị tồn tại đỉnh tiêm này, thực lực bản thân Lý gia cũng không yếu, coi như đặt trong thế lực nhị lưu đều có thể so với tồn tại Viễn Cổ Tam Tộc. ...

Bên ngoài Vô Cực sơn mạch, Lý gia đại điện.

Lý Nhĩ ngồi ở chủ vị, tọa hạ là Lý Mục, Lý Việt các trưởng lão cùng mười mấy vị tinh anh đệ tử của Lý gia. "Gia chủ, phát triển mấy chục vạn năm nay, Lý gia ta đã có sáu vị Chuẩn Thánh, mười ba vị Đại La Kim Tiên, về phần Đại La trở xuống cũng tăng trưởng không ít." Đại trưởng lão Lý Mục nhìn Lý Nhĩ, mở miệng nói.

Lý Nhĩ nghe vậy gật đầu nói: "Đại thế sắp tới, Lý gia chung quy là đề thăng thêm một ít thực lực mới tốt, các ngươi không thể bỏ bê tu vi, tiếp tục tu hành là được.

Hiện tại Hồng Hoang tương đối bình tĩnh không ít, vẫn là khá thích hợp tu hành." Hắn dừng một chút, tiếp tục nói: "Đại thế hàng lâm, Hồng Hoang khí vận ngưng kết, linh khí cũng tương đối nồng đậm không ít, Lý gia đệ tử không thể bỏ qua cơ hội, phải thật tốt nắm chắc, tranh thủ tái độ đề thăng mấy phần thực lực." Nghe vậy, Lý Mục chắp tay nói: "Gia chủ yên tâm, ta sẽ an bài tốt." Lý Nhĩ khẽ gật đầu, nói: "Hiện tại Hồng Hoang cục thế tương đối bình tĩnh, trong Lý gia có thể phái một số đệ tử ra ngoài lịch luyện một phen, cũng tốt gia tăng kiến thức cùng khế hợp thiên địa và cảnh giới tu vi." "Vâng!" Lý Mục nghe vậy, lập tức ứng đạo.

Lý Nhĩ gật đầu, lại phân phó một phen chi tiết về sau, Lý Mục cùng Lý Việt đám người liền mang theo các đệ tử rời đi.

Lý Nhĩ trong lòng nghĩ nghĩ, thân hình khẽ động, hướng về Thái Thanh Cung mà đến. ...

Hồng Hoang, hướng Tây Bắc, trong một chỗ sơn mạch. "Bành!" Đột nhiên, một cỗ kim sắc quang mang thôi xán chói mắt đến cực điểm tịch quyển mà ra, bao phủ phương viên ức triệu dặm chi địa.

Giờ khắc này, cho sinh linh phụ cận một loại cảm giác như có hai vầng mặt trời.

Cỗ cảm giác khô nóng kia lập tức tràn ngập ra, nhưng cái này cùng

Thái Dương Tinh khác biệt.

Thái Dương Tinh có quang minh, cảm giác hi vọng, nhưng kim quang lúc này diễn hóa mặt trời lại là hủy diệt, triệt để hủy diệt.

Dưới kim quang chiếu rọi, sông ngòi khô cạn, ngọn núi tan ra, hư không không ngừng vặn vẹo, dị tượng khủng bố làm cho không ít sinh linh phụ cận kinh hãi, viễn viễn lui ra, không dám tới gần vầng kim quang mặt trời trên đỉnh núi kia.

Mà trên đỉnh núi, một đạo thân ảnh khoanh chân mà ngồi, trên thiên linh phù hiện một vầng kim sắc mặt trời chói mắt, kim quang ẩn chứa nhiệt độ khiến người ta giận sôi kia chính là từ trong vầng mặt trời này tán phát ra. "Hô!" Một lát sau, gió không biết từ đâu thổi qua, mang theo khí tức khô nóng, thổi tan hết thảy.

Coi như là kim quang lúc này đều chậm rãi thu liễm, dần dần co lại vào trong mặt trời.

Không biết đã trôi qua bao lâu, kim quang toàn bộ co lại, lộ ra tình huống bên trong, lại là một phương kim sắc viên luân.

Lúc này trên kim luân kim quang ảm đạm, nhưng sức mạnh ẩn chứa trong đó lại cực kỳ khủng bố, chỉ là đang ở trạng thái bình tĩnh mà thôi.

Ngay lúc này, thân ảnh đang khoanh chân ngồi bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn thoáng qua sơn mạch, tay duỗi ra, lập tức liền thấy kim sắc viên luân kia chậm rãi rơi xuống tay hắn. "Uẩn dưỡng bao nhiêu năm nay, Nhật Kim Luân rốt cục khôi phục trạng thái ban đầu rồi." Thanh niên nhìn Nhật Kim Luân trong tay, trong miệng chậm rãi nói.

Thanh niên này không phải ai khác, chính là Yêu tộc Thập Thái Tử Lục Áp, người đã đào thoát một kiếp khi Vu Tộc phúc diệt Yêu Tộc năm xưa.

Lục Áp một mực chấp chưởng Nhật Kim Luân, nhưng Nhật Kim Luân lúc trước khi Nhân tộc Đệ Lục Đế Hạ Vũ trị thủy đã bị Thái Thanh Thần Lôi phá hư, có tổn thương không nhỏ, mấy ngàn vạn năm nay Lục Áp vẫn luôn uẩn dưỡng bảo vật này.

Trải qua bao nhiêu năm uẩn dưỡng, Nhật Kim Luân lúc này rốt cục khôi phục trạng thái ban đầu, cũng không uổng phí tâm huyết hắn cố gắng mấy ngàn vạn năm qua.

Mà trong mấy ngàn vạn năm này, tu vi của hắn cũng không có rơi xuống, mặc dù tài nguyên thiếu thốn, cũng một mực cẩn thận điệu thấp hành tẩu trong Hồng Hoang, thưởng đoạt một số tài nguyên, cũng không có gây nên sự chú ý của mấy vị kia cùng Vu tộc.

Nhưng mấy ngàn vạn năm trôi qua, Lục Áp cũng chỉ đem tu vi đề thăng đến địa bộ Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu có đầy đủ nhiều, đầy đủ tốt tài nguyên tu hành, Lục Áp lúc này ít nhất cũng phải là Chuẩn Thánh viên mãn, hoặc là siêu việt Chuẩn Thánh viên mãn.

Đáng tiếc, bởi vì phương diện này thiếu hụt khiến cho mấy ngàn vạn năm nay tu vi của hắn chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ (Convert gốc ghi viên mãn ở đoạn sau nhưng logic đoạn trước nói chỉ đạt hậu kỳ, đoạn sau nói nếu đủ tài nguyên mới viên mãn, dựa vào ngữ cảnh sửa lại cho hợp lý).

Bất quá đối với cái này hắn cũng là khá hài lòng, dù sao có thể đạt tới tình trạng này cũng coi như không tệ.

Mặc dù tu vi như vậy trong mắt mấy vị kia cùng sâu kiến không có gì khác biệt, nhưng thực lực Chuẩn Thánh hậu kỳ đặt tại Hồng Hoang cũng là một phương cao thủ.

Chỉ là thật muốn đặt ở trong Hồng Hoang, tình huống của Lục Áp

cũng không dễ chịu.

Yêu tộc cùng Nhân tộc quan hệ cũng không tốt.

Thời kỳ Lục Đế Hạ Vũ liền có một số mâu thuẫn.

Đến thời kỳ Bát Đế tranh phong, Yêu tộc càng là bởi vì bước đi này mà đi hướng phúc diệt, có thể nói Yêu tộc cùng Nhân tộc đã là một cục diện cực xấu.

Nhân tộc nãi là đệ nhất chủng tộc, Lục Áp nếu thật hiện thân, sợ là tình huống không dễ chịu.

Dù sao bên kia còn có Vu tộc tồn tại, cũng không có khả năng buông tha hắn.

Nhưng cứ mãi như thế, Lục Áp lại không cam tâm.

Không có tài nguyên tu hành, hành sự còn muốn cực độ cẩn thận, đây không phải điều hắn muốn.

Cho nên, hắn liền muốn ở trong Hồng Hoang tìm kiếm một phương thế lực gia nhập.

Về phần thế lực này, không có gì tốt hơn Tây Phương Giáo.

Tây Phương Phật Giáo cùng Nhân tộc tình huống cũng không tốt, chính cái gọi là địch nhân của địch nhân là minh hữu.

Chính mình cùng Nhân tộc không tốt, Tây Phương Phật Giáo cùng Nhân tộc cũng không tốt, vậy cùng chính mình chính là minh hữu.

Lại giả, Tây Phương Phật Giáo mấy chục vạn năm trước vừa mới bị Tiểu Thừa Phật Giáo phân đi nhiều khí vận như vậy, sự khôi phục những năm gần đây có thể nói là như muối bỏ biển, căn bản là không cách nào chèo chống.

Dưới tình huống như vậy, chính mình gia nhập Tây Phương Phật Giáo liền có thể đạt được Chuẩn Đề cùng Tiếp Dẫn coi trọng, đầu

nhập một số tài nguyên tu hành, chính mình tấn thăng viên mãn chi cảnh cũng không xa.

Dù sao, đây cũng là phương pháp đề thăng Tây Phương khí vận, hắn tin tưởng Tây Phương Nhị Thánh sẽ không vào lúc này mà keo kiệt phương diện này.

Cho nên, trong lòng cân nhắc hồi lâu, Lục Áp liền đưa ra quyết định: Gia nhập Tây Phương Phật Giáo!

Chương 498

Như vậy chính mình liền có thể hiện thân Hồng Hoang, cũng sẽ không vì vậy mà bị Nhân tộc cùng Vu tộc truy sát.

Huống hồ đổi thân phận, nhập Phật Giáo, nghĩ đến Nhân tộc cùng Vu tộc cũng sẽ không vì vậy mà đắc tội Nhị Thánh.

Nghĩ xong, Lục Áp thu hồi Nhật Kim Luân, sau đó trực tiếp hiện thân Hồng Hoang, tuy rằng lúc này cũng không có bao nhiêu tồn tại quan chú đến hắn, nhưng đến cùng cũng là chính thức hiện thân.

Sau đó, Lục Áp trực tiếp hướng về địa giới Tây Phương phi lược mà đi.

Thái Thượng và Lý Nhĩ giao lưu một vài kiến giải và tinh nghĩa về 'Đạo'.

Thái Thượng lĩnh hội lý giải của Lý Nhĩ về 'Đạo gia', còn Lý Nhĩ thì mượn cảm ngộ của Thái Thượng về 'Đạo' để ấn chứng và đề thăng cảnh giới tu vi của bản thân.

Với tình hình hiện tại của y, khoảng cách đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng không còn bao lâu nữa. "Hửm?!" Đột nhiên, Thái Thượng mở bừng hai mắt, nhìn về một phương hướng nào đó, nở một nụ cười nhẹ, "Thật là thú vị?" "Chuyện gì thú vị?" Lý Nhĩ cũng có mấy phần hiếu kỳ, lại có chuyện khiến Thái Thượng cảm thấy thú vị, y quả thật vô cùng tò mò.

Thái Thượng không trả lời, Lý Nhĩ tự mình âm thầm thôi toán một phen, ánh mắt cũng nhìn về một phương hướng, khẽ cười nói, "Trầm tịch nhiều năm như vậy, Lục Áp cuối cùng vẫn không lựa chọn tiếp tục..." "Trầm tịch ở Hồng Hoang mấy chục triệu năm, thiếu thốn tài nguyên, lại không thể thường xuyên hiện thân trong Hồng Hoang, cần

phải luôn luôn kín tiếng, tự nhiên là không cam lòng." Thái Thượng nhàn nhạt nói. "Lục Áp và Nhân tộc quan hệ không tốt, với Vu tộc cũng như vậy, trong Hồng Hoang, hiếm có thế lực nào sẽ tiếp nhận Lục Áp..." Lý Nhĩ nói. "Xem hành động lần này của Lục Áp, e là đã chọn Tây phương Linh sơn chi địa..." Thái Thượng liếc nhìn Lục Áp, lại liếc nhìn Tây phương Linh sơn, cười nhạt nói. "Lục Áp nhập Phật môn, chuyện này quả thật thú vị vô cùng..." Lý Nhĩ cũng cười nói. "Tuy rằng có thể tạm thời đề thăng khí vận thực lực của Tây phương, nhưng bản ý của Lục Áp, e rằng không chỉ có thế.

Nhưng như vậy cũng tốt, cuộc tranh đoạt Phật Tổ sẽ có thể mài giũa Thích Ca Mâu Ni, khiến hắn có thể trưởng thành nhanh hơn trong cạnh tranh, khống chế khí vận Phật môn tốt hơn..." Thái Thượng nghe vậy, chậm rãi mở miệng nói.

Tính toán của Lục Áp, Thái Thượng chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn thấu, nhưng trong đó cũng có thể mài giũa Thích Ca Mâu Ni, cũng không phải là chuyện xấu, có thể để cho việc này hoàn thành.

Hơn nữa, Lục Áp lòng mang ý khác, ẩn mình trong Phật môn, cũng không cần bọn họ phải làm gì nhiều, những chuyện như vậy, bọn họ tự nhiên lười để ý tới.

Một Lục Áp, còn không gây ra được sóng gió gì, không cần phải quan tâm quá nhiều.

Lý Nhĩ nghe vậy, gật đầu, quả thật là tình hình như vậy.

Sau khi suy nghĩ một lát trong lòng, ánh mắt của Lý Nhĩ lại một lần nữa rơi trên người Lục Áp, nhìn hắn lúc này đang hướng về địa giới Tây phương mà đi.

Mà lúc này, ánh mắt của Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng theo một tia biến động của thiên cơ, chuyển đến trên người Lục Áp.

Bởi vì quyết định của Lục Áp, dự định gia nhập Tây phương, cho nên đã dẫn động một ít khí vận và thiên cơ, ánh mắt của mấy vị này tự nhiên cũng chuyển đến nơi đây.

Mấy vị này đều nhìn ra được tính toán của Lục Áp, cũng mong chờ sự tồn tại hai lòng như vậy, ở trong Phật môn, sẽ gây ra chuyện gì hay ho. ...

Hồng Hoang, trên Linh Sơn.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì.

Chuẩn Đề thần sắc hơi nghiêm lại, nhìn Lục Áp lúc này đang không ngừng tiến gần đến địa giới Tây phương, ánh mắt sâu thẳm, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Tiếp Dẫn tay chậm rãi lần chuỗi niệm châu, trong đôi mắt tràn ngập kim quang sáng chói, trên gương mặt trang nghiêm, thoáng qua một tia kinh ngạc. "Sư huynh, Lục Áp nếu thật sự muốn gia nhập Tây phương chúng ta, tính toán trong lòng, e rằng không chỉ có thế a!" Hồi lâu sau, Chuẩn Đề khẽ nói một tiếng. "Lục Áp với tư cách là thái tử của Yêu tộc ngày trước, tuy rằng Yêu tộc đã bị diệt, nhưng với tư cách là thái tử Yêu tộc, dã tâm trong lòng không hề đơn giản.

Hắn ẩn mình mấy chục triệu năm, lần này lại hiện thân ở Hồng Hoang, còn dự định gia nhập Tây phương chúng ta, tự nhiên là không đơn giản như vậy..." Tiếp Dẫn nhàn nhạt nói, rồi chuyển lời, tiếp tục, "Nhưng việc này đối với Tây phương chúng ta hiện tại mà nói, cũng không phải là chuyện xấu.

Hiện tại Tây phương chúng ta vì duyên cớ của Tiểu thừa Phật giáo, khí vận vẫn luôn bị ức chế, không thể đề thăng, đệ tử lại thưa thớt, khí vận không hiển, hiện tại đang cấp bách cần đề thăng thực lực và khí vận... "Mà Lục Áp nếu thật sự gia nhập Tây phương Linh sơn, đối với khí vận và thực lực tổng thể của Tây phương chúng ta

hiện tại mà nói, đều là một sự đề thăng.

Hơn nữa, với một tồn tại như vậy, nếu ta bồi dưỡng một phen, sao lại không phải là một đối thủ cạnh tranh với Thích Ca Mâu Ni?" "Như vậy, có Lục Áp và Thích Ca Mâu Ni tranh đấu, Linh sơn chúng ta có thể nhân đó mà đề thăng, nếu nắm bắt tốt, còn có thể dần dần dẫn động khí vận quay trở về..." Ý niệm trong lòng Tiếp Dẫn xoay chuyển, cẩn thận phân tích việc này.

So sánh mà nói, mục đích của Lục Áp, cũng chính là mặt hại, vẫn không quá quan trọng.

Bởi vì trước đó, có một tiền đề, Tây Phương Nhị Thánh không có mặt, nếu không, Lục Áp dù có mục đích gì, cũng khó mà gây ra được sóng gió.

Cho dù Lục Áp chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng như vậy, Nhị Thánh liên thủ, cho dù là Lục Áp Hỗn Nguyên cũng có khả năng vẫn lạc, huống chi hiện tại chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Cho nên nói, so sánh mà nói, lợi ích trước mắt vẫn lớn hơn tai hại, còn tình hình sau này, thì tùy tình hình mà nói.

Khi mọi thứ không còn giá trị lợi dụng, bản thân chẳng phải có thể dễ dàng loại bỏ Lục Áp sao.

Ở Tây phương mà nói, Nhị Thánh bọn họ chính là tồn tại quyết định chí cao vô thượng.

Cho nên, cũng không để ý đến tính toán trong lòng Lục Áp. "Lời của sư huynh, cũng có lý..." Ý niệm trong lòng Chuẩn Đề xoay chuyển, liền hiểu được ý trong lời của Tiếp Dẫn, khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt lại chuyển đến trên người Lục Áp. ...

Thời gian thoáng chốc, đã hơn ngàn năm lặng lẽ trôi qua.

Tây phương đại lục, nơi biên duyên.

Dù Lục Áp có thực lực Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng cũng phải mất hơn ngàn năm thời gian, mới đến được biên duyên của Tây phương đại lục.

Nhìn Linh sơn tỏa ra kim quang sáng chói, từng trận âm thanh phạm xướng bao trùm địa giới Tây phương, Lục Áp trong mắt lóe lên một tia sáng, cười cười rồi hướng về Linh sơn mà đến.

Không lâu sau, Lục Áp đã đến chân núi Linh Sơn, hắn không chút do dự, đi thẳng đến trước Đại Lôi Âm Tự. "Vút!" Kim quang sáng chói, lan tỏa ra, lưu ly bảo quang bao trùm Đại Lôi Âm Tự, từng trận âm thanh phạm xướng dường như có ma lực vô thượng, dẫn độ tu sĩ quy y Phật môn.

Cho dù là Lục Áp lúc này, trong lòng cũng có cảm giác như vậy, nhưng bị hắn cưỡng ép đè xuống.

Nếu là Đại La Kim Tiên ở đây, đều sẽ bị cỗ lực lượng kinh khủng này trực tiếp độ hóa, quy y Phật môn. "Quả là một Tây phương Linh sơn..." Lục Áp hai mắt híp lại, trong lòng thầm nói một tiếng, đối với thủ đoạn của Tây Phương Nhị Thánh, càng thêm kiêng kỵ.

Đúng lúc này, hư không khẽ rung động, một vị đạo nhân trung niên mặc cà sa màu xám xuất hiện trước mặt Lục Áp, dung mạo hơi gầy gò, một mặt mỉm cười nhìn Lục Áp. "Tán tu Lục Áp, bái kiến Chuẩn Đề thánh nhân..." Vừa thấy Chuẩn Đề, Lục Áp trong lòng đã biết rõ, lập tức hành lễ nói.

Yêu tộc bị diệt, Lục Áp cũng thật sự là tán tu, lúc này cũng tự xưng là thân phận tán tu. "Đạo hữu đến Linh sơn của ta, không biết có chuyện gì?" Chuẩn Đề nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng nói. "Lục Áp hôm nay đến Linh sơn, là dự định gia nhập Tây phương Linh sơn, mong Chuẩn Đề thánh nhân thành toàn..." Lục Áp hướng về Chuẩn Đề cung kính hành lễ, thái độ cũng rất thành khẩn.

Nghe vậy, Chuẩn Đề nhìn hắn, trong mắt lóe lên một tia sáng.

Chương 499

... ...

Tây phương, Linh Sơn, trước Đại Lôi Âm Tự.

Bởi vì trước đó đã thương nghị với Tiếp Dẫn một phen, cũng biết được ý của Lục Áp, cũng hiểu rõ việc Lục Áp gia nhập lúc này, đối với Tây phương thời kỳ này mà nói, có tác dụng không nhỏ, có thể lợi dụng một phen.

Có thể nói, việc Lục Áp gia nhập lần này, đối với cả hai bên trong thời kỳ này, đều là một chuyện có lợi. "Đạo hữu muốn gia nhập Tây phương Linh sơn chúng ta, có thể thấy được tấm lòng cầu đạo chân thành của đạo hữu, ta tự nhiên không có lý do gì để cự tuyệt." Ý niệm trong lòng Chuẩn Đề thoáng qua, nhìn Lục Áp, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Lục Áp cười cười không lên tiếng.

Chuẩn Đề nói thế nào, đó là chuyện của Chuẩn Đề, còn bản thân làm thế nào, đó là chuyện của bản thân.

Mỗi người đều có tính toán riêng, nhưng bất kể thế nào, kết quả vẫn khiến hắn hài lòng.

Có thể gia nhập Phật môn, đối với sự đề thăng tiếp theo của bản thân, sẽ có sự trợ giúp rất lớn, cũng có thể bảo toàn bản thân trong Hồng Hoang, không bị Nhân tộc và Vu tộc tiêu diệt.

Về phần tính toán và tình hình sau này, thì đợi đến lúc đó rồi quyết định, dù sao hiện tại còn rất xa, bây giờ nghĩ cũng vô ích. "Dám hỏi thánh nhân, không biết Lục Áp sẽ đảm nhiệm chức vị gì trong Phật môn?" Lục Áp trong lòng suy nghĩ một lát rồi nhìn Chuẩn Đề hỏi.

Chức vị cao thấp, tự nhiên tương ứng với tài nguyên nhiều ít, điều

này đối với Lục Áp sắp bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ lúc này là vô cùng quan trọng.

Cho nên điểm này, Lục Áp cần phải làm rõ trước rồi mới nói. "Đạo hữu đã là thái tử Yêu tộc ngày trước, tu vi cũng không yếu, những vị bồ tát bình thường trong Linh sơn đã không thể xứng với thân phận của đạo hữu.

Lần này, Tây Phương Nhị Thánh chúng ta phá lệ, lập đạo hữu làm vị Phật Tổ đầu tiên của Tây phương Linh sơn!" Tiếng Lục Áp vừa dứt, liền nghe thấy một giọng nói hùng vĩ truyền đến, kèm theo từng trận âm thanh phạm xướng và kim quang chói lòa.

Trong khoảnh khắc đó, tâm thần Lục Áp hoảng hốt, suýt chút nữa trực tiếp quy y Phật môn, quả thực là thủ đoạn phi thường, khiến hắn không khỏi cảm thán, không hổ là thủ đoạn của thánh nhân. "Lục Áp, bái kiến Tiếp Dẫn thánh nhân!" Sau khi thấy được gương mặt trang nghiêm của người vừa đến, Lục Áp lập tức hành lễ nói.

Tây Phương Nhị Thánh đều ở đây, cũng coi như là khá coi trọng hắn rồi.

Đương nhiên ngoài ra, điều khiến hắn kinh ngạc trong lòng, lại là một chuyện khác, một chuyện liên quan đến bản thân hắn.

Tiếp Dẫn, lại lập hắn làm vị Phật Tổ đầu tiên của Phật môn?!

Phật Tổ a!

Đây là một tôn vị mà Tây phương giáo chưa từng có.

Trong Tây phương hiện tại, Tây Phương Nhị Thánh là tồn tại cao nhất, thứ đến là các đệ tử dưới trướng của họ, hiện có Di Lặc, cùng với các vị trên Phong Thần Bảng như Dược Sư, Tâm Trần, Tâm Chúc...

Mấy vị này được xem là những bồ tát có địa vị cao nhất.

Bản thân nếu trở thành Phật Tổ Tây phương, vậy thì địa vị lúc này, đã ở trên bọn họ, trong Tây phương giáo, chỉ đứng dưới Tây Phương Nhị Thánh mà thôi.

Tuy rằng sau này Dược Sư trở về và địa vị, tu vi của Di Lặc, không dưới bản thân, thậm chí còn trên bản thân, nhưng đó dù sao cũng là chuyện sau này, còn hiện tại, địa vị của bản thân vẫn là cao hơn.

Cho nên nói, Tiếp Dẫn thánh nhân hứa hẹn một tôn vị Phật Tổ cho hắn, trong lòng hắn cũng vô cùng bất ngờ và kinh ngạc.

Không ngờ Tiếp Dẫn thánh nhân ra tay hào phóng như vậy, tuy rằng mỗi người đều có mưu tính riêng, nhưng sự sắp xếp của Tiếp Dẫn lại khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Thực ra kết quả này, cũng là kết quả sau khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thương nghị, cũng là tình huống có thể tương đối đề thăng Tây phương hiện tại, cho nên sau khi thương nghị một phen, Nhị Thánh liền quyết định làm như vậy, đối với cả hai bên đều có lợi. "Lục Áp đạo hữu, sau này, ngươi chính là Phật Tổ của Tây phương Phật giáo chúng ta." Chuẩn Đề một mặt mỉm cười nhìn Lục Áp, chậm rãi nói, trong đôi mắt Phật quang dũng động, không biết đang ấp ủ điều gì. "Như vậy, xin đa tạ hai vị thánh nhân." Lục Áp hướng về Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chắp tay nói.

Ngay sau đó, hắn lại hướng về Tây Phương Nhị Thánh hành lễ, "Lục Áp, bái kiến Chuẩn Đề Phật Mẫu, A Di Đà Phật!" "Phật Tổ không cần đa lễ!" Chuẩn Đề mỉm cười nói, tay vung lên, nâng Lục Áp dậy.

Ngay sau đó, ngài nói, "Nếu đã như vậy, vậy Phật Tổ hãy ở trong Đại Lôi Âm Tự làm quen với mọi việc của Tây phương trước, bản thánh cũng sẽ truyền cho ngươi phương pháp tu hành của Tây

phương.

Đợi ngươi quen thuộc mọi thứ rồi, liền có thể bắt đầu việc sắc phong Phật Tổ, tiện thể chiêu cáo thiên địa!" Lục Áp nghe vậy, gật đầu.

Sau đó, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề liền dẫn Lục Áp tiến vào Đại Lôi Âm Tự.

Trong mấy trăm năm tiếp theo, Lục Áp đều làm quen với pháp môn Phật giáo do Chuẩn Đề truyền lại.

Hắn cũng không hổ là tồn tại có Phật duyên không thua kém Dược Sư, Di Lặc, chỉ trong vòng hơn ngàn năm ngắn ngủi, đã cơ bản quen thuộc, tu vi của bản thân cũng có chút dao động, mơ hồ sắp tấn thăng đến cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Đối với điều này, Lục Áp vô cùng vui mừng, chỉ cần tiếp theo chiêu cáo thiên địa, mượn đại thế này, liền có thể thuận lợi tấn thăng.

Mà Chuẩn Đề thấy vậy, cũng vô cùng hài lòng, sau đó định ra ba tháng sau, chiêu cáo Hồng Hoang.

Ba tháng thời gian, trong nháy mắt đã qua, nay đã đến ngày chiêu cáo Hồng Hoang thiên địa.

Trên Linh Sơn Tây phương.

Đột nhiên, Phật quang ngút trời, âm thanh phạm xướng lập tức vang vọng khắp tam giới, vô số sinh linh ngẩng đầu nhìn về Linh sơn.

Trên Linh sơn, trước Đại Lôi Âm Tự.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đứng sóng vai, sau lưng hai vị thánh nhân, chính là người được sắc phong hôm nay, Lục Áp.

Mà sau lưng Lục Áp, chính là chúng đệ tử Phật môn.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề ngẩng đầu nhìn chín tầng trời, một lát sau,

lớn tiếng cáo với thiên địa. "Thiên Đạo tại thượng, nay có ta Tiếp Dẫn, Chuẩn Đề, sắc lập Lục Áp đạo nhân làm Phật Tổ của Tây phương giáo chúng ta, hiệu là, Mặt Trời Như Lai!" Tiếng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vang động tam giới, chấn động cửu tiêu, trong nháy mắt cáo tri cho chúng sinh của thiên, địa, minh tam giới ở Hồng Hoang.

Giờ khắc này, chúng sinh tam giới không ai không kinh hãi.

Tây phương Phật giáo, lại sắc lập vị Phật Tổ đầu tiên kể từ khi thành lập?

Mà lại còn là một tồn tại như Lục Áp đạo nhân?

Lục Áp là ai?

Đó là Thập thái tử của Yêu tộc ngày trước, từ sau khi Hậu Nghệ bắn mặt trời, Lục Áp cơ bản không còn tin tức gì.

Mặc dù sau đó, trong trận chiến Vu Yêu, Lục Áp cũng đã hiện thân ở Hồng Hoang vài lần, tuy kín tiếng, nhưng ít nhất cũng có tin tức.

Nhưng từ sau khi Yêu tộc bị diệt mấy chục triệu năm, Lục Áp thật sự đã biến mất tăm, vô số tu sĩ và đại năng không còn gặp lại hắn.

Không ngờ lần này vừa hiện thân, đã là ở Tây phương Phật giáo, hơn nữa còn được Tây Phương Nhị Thánh ban phong làm Phật Tổ.

Vị Phật Tổ đầu tiên của Tây phương Phật giáo từ khi thành lập, đây là Phật Tổ đứng trên cả bồ tát, địa vị chỉ dưới Tây Phương Nhị Thánh.

Chương 500

Tuy rằng với tu vi và thân phận của Lục Áp lúc này, cũng đảm đương được chức vị này, nhưng với tư cách là vị Phật Tổ đầu tiên, vô số sinh linh và đại năng ở Hồng Hoang thần sắc vẫn vô cùng kinh ngạc.

Nhưng đồng thời, trong lòng họ cũng đang suy đoán, Lục Áp gia nhập Tây phương Phật giáo để làm gì?

Tây Phương Nhị Thánh lại vì sao phá lệ sắc lập Lục Áp làm vị Phật Tổ đầu tiên?

Trong đó, nói không chừng còn có chi tiết gì, hoặc là mỗi người họ đều có mưu tính riêng.

Nhưng Tây phương giáo có hai vị thánh nhân, cho dù Lục Áp có tính toán gì, cũng không thể gây ra sóng gió gì trong Tây phương.

Cho nên, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai vị thánh nhân, mới định Lục Áp làm vị Phật Tổ đầu tiên của Tây phương Phật giáo, để đề thăng khí vận và thực lực của Tây phương giáo.

Mà Lục Áp với tư cách là thái tử Yêu tộc ngày trước, thực lực cũng không yếu, cũng đảm đương được chức vị danh hiệu này.

Về phần mưu tính của bản thân hắn, tin rằng cũng sẽ từng bước thực hiện.

Nhưng hiện tại, mọi chuyện đã được định như vậy.

Tây phương, trên Linh sơn.

Lục Áp đứng sau Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, nghe lời ban phong của Nhị Thánh lúc này, trong lòng khẽ gật đầu.

Hắn thân là thái tử Yêu tộc ngày trước, bản thể là Tam Túc Kim Ô, là thần điểu sinh ra từ Thái Dương Tinh, tựa như mặt trời, trong tay lại có chí bảo của Thái Dương Tinh là Nhật Kim Luân, danh hiệu Mặt Trời Như Lai này, quả thật thích hợp.

Cho nên, đối với danh hiệu do Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sắc lập, Lục Áp không có bất kỳ dị nghị nào.

Trong Đại Lôi Âm Tự, với tư cách là đệ tử thân truyền còn lại của thánh nhân, Di Lặc nhìn Lục Áp, ánh mắt thâm thúy, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Lục Áp lúc này cũng không để ý, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào Nhị Thánh, cũng chờ đợi những việc sắp xảy ra.

Tiếng của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề vừa dứt, thiên địa đã biết.

Lúc này, trên chín tầng trời nứt ra một khe hở, một đạo kim quang từ trên trời giáng xuống, rơi vào người Lục Áp.

Trong chốc lát, y phục trên người Lục Áp liền biến đổi.

Một thân cà sa, trên người Phật ý bao quanh, từng trận âm thanh phạm xướng vang lên, sau gáy hắn, một vầng kim luân bán nguyệt dần dần hiện ra, tỏa ra Phật quang sáng chói.

Trong kim luân, mơ hồ có thể thấy hình dáng của chí bảo Nhật Kim Luân.

Chỉ cần liếc mắt một cái, chúng đệ tử Tây phương giáo liền cảm thấy Lục Áp sáng chói như mặt trời, quang mang rực rỡ cả bầu trời, quả không hổ là Mặt Trời Như Lai Phật Tổ.

Hồi lâu sau, kim quang trên chín tầng trời biến mất, Lục Áp cũng tỉnh lại từ trong thể ngộ.

Chuẩn Đề nhìn khí vận của Tây phương giáo lúc này, quả thực đã

tăng lên không ít, quả thực có dấu hiệu hưng thịnh, ý cười trên mặt không khỏi càng đậm hơn, sau đó nói với Lục Áp, "Chúc mừng Mặt Trời Như Lai!" Nghe vậy, chúng đệ tử Tây phương giáo đồng loạt hướng về Lục Áp hành lễ, "Tham kiến Mặt Trời Như Lai Phật Tổ!" Thấy vậy, Lục Áp, à không, Mặt Trời Như Lai mỉm cười nói, "Đa tạ Phật Mẫu!" Ngay sau đó, tay hắn vung lên, một đạo Phật quang lướt qua, nâng chúng đệ tử Tây phương giáo dậy.

Hắn lúc này được thiên địa thừa nhận, khi khí vận Phật môn tăng lên, hắn cũng mượn khí vận của Phật môn để đề thăng tu vi, lúc này đã bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh hậu kỳ, coi như đã hoàn thành tâm nguyện nhiều năm.

Nhưng cũng chỉ lần này thôi, tu vi sau này phải từ từ đề thăng.

Nhưng Mặt Trời Như Lai không lo lắng, chỉ cần chiếm giữ vị trí này, tu vi tự nhiên sẽ nhanh hơn trước.

Sau đó, Mặt Trời Như Lai liền xoay người dẫn chúng đệ tử Tây phương giáo tiến vào Đại Lôi Âm Tự, hắn với tư cách là Phật Tổ mới, tự nhiên phải vì chúng đệ tử Tây phương giáo khai giảng đại đạo tinh nghĩa và đại đạo chí lý của Tây phương chi đạo.

Chuẩn Đề nhìn Mặt Trời Như Lai dẫn chúng đệ tử Tây phương giáo rời đi, trong lòng thầm nghĩ, mình có nên lập thêm mấy vị Phật Tổ nữa không, điều này đối với Tây phương giáo mà nói cũng là chuyện có lợi.

Ví dụ như Dược Sư sau này trở về, Di Lặc hiện tại, đây đều là những ứng cử viên cho vị trí Phật Tổ a!

Càng nghĩ, Chuẩn Đề càng cảm thấy việc này khả thi, đợi sau này có cơ hội nhất định sẽ sắc lập đệ tử của mình làm Phật Tổ.

Về phần lúc này, thì cứ ổn định một thời gian đã, chuẩn bị tốt cho

việc tu hành.

Chúng sinh Hồng Hoang nhìn Phật quang sáng chói ở địa giới Tây phương cùng với công đức từ trên trời giáng xuống, thần sắc đều kinh ngạc.

Mặt Trời Như Lai, vị Phật Tổ đầu tiên của Phật môn, thái tử Lục Áp của Yêu tộc ngày trước.

Bây giờ, Lục Áp coi như đã thực sự quy nhập vào Phật môn, Mặt Trời Như Lai Phật Tổ, thực lực sau này sẽ càng thêm khủng bố.

Khí vận của Tây phương Phật môn lúc này cũng đã có sự đề thăng, tuy vẫn chưa đạt đến mức trước khi bị phân đi khí vận, nhưng nhìn tình hình hiện tại, cũng đã đề thăng không ít, cũng coi như đã thở phào một hơi, những việc sau này, phải từ từ đến.

Nhưng mục đích ban đầu của Mặt Trời Như Lai và Tây Phương Nhị Thánh, bước đầu tiên, đều coi như đã hoàn thành.

Vô số sinh linh và đại năng Hồng Hoang đang quan sát, trong lòng cũng có suy đoán.

Nhưng việc này không phải là chuyện họ có thể nhúng tay vào, sau khi sự việc lắng xuống, chỉ bàn tán sôi nổi một phen rồi không còn để ý nữa.

Hậu Thổ, Nữ Oa, Toại Nhân, Phục Hy, Nguyên Thủy, Thông Thiên mấy vị này.

Đối với việc Lục Áp gia nhập Phật môn, thực ra không có hứng thú, sau khi quan chú một chút, liền không để ý nữa.

Bất kể là Lục Áp hay là Mặt Trời Như Lai, đối với họ mà nói, đều không gây ra được chút sóng gió nào, cho dù có chứng đạo, cũng như vậy.

Lục Áp và Tây Phương Nhị Thánh mỗi người đều có tính toán riêng, trong tình huống như vậy, tất nhiên sẽ không lâu dài, đợi đến khi Lục Áp đạt được mục đích, nói không chừng sẽ rời khỏi Phật môn, khi đó, mâu thuẫn, hiềm khích giữa hai bên sẽ càng nhiều hơn.

Nói không chừng Toại Nhân và Hậu Thổ đại diện cho Nhân tộc và Vu tộc còn chưa cần ra tay, Tây Phương Nhị Thánh đã đánh chết Lục Áp trước rồi.

Cho nên nói, việc này họ không cần phải để ý quá nhiều, mọi thứ tự có định số.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng chậm rãi thu hồi ánh mắt, Lục Áp nhập Phật môn, trở thành Mặt Trời Như Lai Phật Tổ, việc này trong lòng Thái Thượng đã thôi toán được.

Đương nhiên, việc này cho dù như vậy, cũng không thay đổi được gì.

Lục Áp chỉ là thay đổi một thân phận mà thôi, ở trong địa giới Tây phương, cũng có hạn chế, hắn muốn chứng đạo, không phải dễ dàng như vậy.

Cho nên nói, Lục Áp vẫn khó mà gây ra được sóng gió gì.

Đây cũng là lý do vì sao Toại Nhân và Hậu Thổ bọn họ không để ý đến điểm này. "Lục Áp đối với Thích Ca Mâu Ni mà nói, cũng có thể mài giũa một phen, việc này không cần để ý quá nhiều, mọi thứ tự có định số." Thái Thượng nhìn Lý Nhĩ, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghe vậy, Lý Nhĩ gật đầu, không lên tiếng.

Lý Nhĩ im lặng hồi lâu, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn Thái Thượng, hỏi, "Bản tôn thật sự định dùng danh nghĩa Nhân Đạo, phân chia thêm một cảnh giới tu hành nữa?" Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, nói,

"Trên Chuẩn Thánh, hoặc thành tựu Thánh Tôn, hoặc chứng đạo Hỗn Nguyên.

Nhưng cảnh giới này quá khó, sẽ trói buộc vô số tồn tại không thể tiến thêm một bước, không nhìn thấy bất kỳ hy vọng nào." "Nếu ở đây vạch ra một cảnh giới làm bàn đạp, vậy sẽ khiến vô số tồn tại nhìn thấy hy vọng tu hành, có thể không ngừng tiến về phía cảnh giới này, điều này đối với vô số tồn tại mà nói, cũng là một cơ duyên tạo hóa." Trên Chuẩn Thánh, muốn chứng đạo Hỗn Nguyên hoặc là thánh nhân, không phải dễ dàng như vậy.

Giống như một bước nhảy vọt cực lớn, một bước lên trời!

Trong đó không chỉ đơn giản là tích lũy đại đạo, đạo hạnh và thực lực tinh thâm là đủ.

Cơ duyên tạo hóa, cũng là một nguyên nhân lớn trong đó.

Chương 501

Giống như Minh Hà, tích lũy đại đạo và mức độ tinh thâm đạo hạnh là đủ, nhưng thiếu cơ duyên tạo hóa.

Lần này đại thế Nhân tộc có cơ duyên, thì phải xem tình hình của chính hắn.

Cho nên nói, Thái Thượng cảm thấy rất cần thiết phải phân chia thêm một cảnh giới tu hành nữa. "Nếu bản tôn đã quyết định, vậy việc này ta sẽ không nói nhiều nữa." Lý Nhĩ gật đầu nói.

Thái Thượng cười cười, hai tay kết ấn, pháp tắc và quy tắc của Nhân Đạo đan xen hiện ra, diễn hóa ra Nhân Đạo.

Ngay sau đó Thái Thượng ngưng tụ tâm thần, dùng tâm thần xuyên qua Nhân Đạo, dẫn động cảm ứng trong lòng của vô số sinh linh, tu sĩ, đại năng trong Nhân Đạo.

Trong khoảnh khắc này, dường như có một cỗ cảm giác dẫn dắt mơ hồ, từ trong Nhân Đạo ngẩng đầu nhìn lên, phảng phất có một tôn tồn tại vô thượng, đang chú thị bọn họ, với một tư thái vô thượng, sắp mở ra một thời đại không tầm thường. "Ngô là Thái Thanh Thái Thượng, Nhân giáo Giáo chủ, người chưởng quản Nhân Đạo.

Nay lấy danh nghĩa Nhân Đạo, vì chúng sinh phân định cảnh giới làm bàn đạp chứng đạo, vắt ngang giữa Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên, khai mở cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên, làm cảnh giới mới.

Mong chúng sinh nỗ lực tu hành, sớm ngày chứng đạo!" Giờ khắc này, một giọng nói hùng vĩ, vô thượng, vượt lên trên tất cả, phảng phất như từ cội nguồn Đại Đạo, xuyên qua dòng sông thời không mà đến, trực tiếp vang lên trong lòng, bên tai của chúng sinh Nhân Đạo, chúng sinh Hồng Hoang, vang vọng không dứt.

Trong vô tận thời không Nhân Đạo.

Thái Thượng hùng vĩ vô thượng, giọng nói xuyên qua dòng sông thời không, dòng sông vận mệnh, toàn bộ Nhân Đạo, khiến cho tất cả sinh linh đều biết rõ điểm này.

Cũng biết được, từ giờ khắc này trở đi, trong cảnh giới tu hành, giữa Chuẩn Thánh và Hỗn Nguyên, đã có thêm một cảnh giới trung gian làm bàn đạp, có thể khiến cho nhiều tu sĩ Chuẩn Thánh viên mãn hơn nhìn thấy hy vọng.

Như vậy, cũng có thể tu hành đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tốt hơn.

Những đại năng trước đây vì vẫn luôn kẹt ở Chuẩn Thánh viên mãn không thể tiến thêm một bước, lần này có cảnh giới mới này, cũng không còn đối xử 'tiêu cực' nữa, đó sẽ là một cảnh giới vô hạn tiếp cận Hỗn Nguyên.

Giống như Mặc Địch, chính là như vậy, một chân đã bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng chỉ còn thiếu một bước đó, cho nên có thể tính vào cảnh giới này.

Còn có một số, như Trấn Nguyên Tử, Minh Hà ngày trước, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị hiện tại, những người này đều có thể tính vào cảnh giới này.

Nhưng lại có một số, mới vào Chuẩn Thánh viên mãn không lâu, muốn bước vào Bán Bộ Hỗn Nguyên, vẫn còn thiếu một chút.

Cho nên nói, cùng là Chuẩn Thánh viên mãn, phân chia lại không giống nhau, trước đây chỉ dựa vào đạo hạnh, sự chưởng khống đại đạo pháp tắc để luận cao thấp, hiện tại có sự phân chia cảnh giới mới, như vậy sẽ dễ phân biệt hơn nhiều.

Tất cả sinh linh trong vô tận khu vực Nhân Đạo, tất cả sinh linh

trong Hồng Hoang, lúc này đều biết, hiện tại đã có thêm cảnh giới này, sau này khi mình tấn công cảnh giới Hỗn Nguyên, còn có thể dừng lại ở cảnh giới này.

Ở cảnh giới này, bất luận là đạo hạnh hay là sự chưởng khống đối với đại đạo pháp tắc đều sẽ mạnh hơn Chuẩn Thánh viên mãn không ít.

Như vậy, Hồng Hoang lại là một thời đại mới. ...

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng thần sắc trang nghiêm, tâm thần chậm rãi rút ra khỏi Nhân Đạo.

Với mức độ chưởng khống Nhân Đạo của ngài hiện tại, với tư cách là người chưởng quản Nhân Đạo, lấy danh nghĩa Nhân Đạo để phân chia một cảnh giới mới cũng không quá khó, cho dù cảnh giới này đã chạm đến tầng diện của 'Đạo', nhưng đối với Thái Thượng mà nói, vẫn không quá khó.

Quan trọng nhất là, cảnh giới mới này đối với vô số sinh linh mà nói, đều có lợi.

Và như vậy, chúng sinh Nhân Đạo, chúng sinh Hồng Hoang lại sẽ phản bổ lại cho Nhân Đạo, lại có thể đề thăng và hoàn thiện Nhân Đạo, đây cũng là một việc nhất cử lưỡng tiện, cho nên Thái Thượng đã chọn làm việc này.

Cảnh giới mới được lập, vô số sinh linh tu sĩ, cùng một số đại năng trong Hồng Hoang, đều nhìn thấy hy vọng mới.

Trước đây, điểm cuối con đường tu hành mà họ có thể nhìn thấy, chỉ là Chuẩn Thánh viên mãn mà thôi.

Về phần chứng đạo Hỗn Nguyên, đó là điều không dám nghĩ tới.

Mấy vị đại thần thông giả kia, bị kẹt ở cảnh giới này bao nhiêu ức năm rồi, vẫn không tấn thăng, những tu sĩ, đại năng bình thường như họ càng không dám nghĩ tới.

Hiện tại, có một cảnh giới mới xếp trên Chuẩn Thánh viên mãn, đây chính là hy vọng của họ, cơ hội tấn thăng của họ.

Cho nên, sau khi cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên được lập, không ít Chuẩn Thánh và Chuẩn Thánh viên mãn lúc này đều càng nỗ lực tu hành hơn, tranh thủ có thể sớm ngày tiến vào cảnh giới này. "Cảnh giới này cũng hợp lý, đối với không ít đại năng Chuẩn Thánh mà nói, đều là một việc tốt..." Lý Nhĩ nhìn Thái Thượng, khẽ gật đầu nói.

Cảnh giới trước đây không dễ phân biệt, đều là cùng một cảnh giới, nhưng đạo hạnh, sự chưởng khống đại đạo pháp tắc của một số tồn tại hoàn toàn không cùng một cấp bậc, gộp chung lại không ổn.

Hiện tại có thể phân biệt ra, đối với những tu sĩ đó mà nói, cũng là một việc tốt, lại có thể nhìn thấy hy vọng, kích phát dục vọng tu hành, quả thực là chuyện tốt.

Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, không lên tiếng.

Việc phân chia cảnh giới mới đã kết thúc, chúng sinh Hồng Hoang đều biết, sau khi kinh ngạc chính là vui mừng khôn xiết, lúc này cũng đầu nhập vào việc tu hành nỗ lực hơn.

Trào lưu tu hành lúc này, lại một lần nữa càn quét đại địa Hồng Hoang, vô tận khu vực Nhân Đạo. "Khí vận Hồng Hoang ngưng kết, đại thế sắp khởi, tiếp theo sẽ là cơ hội của không ít tồn tại, Lý gia nếu muốn hưng thịnh trở lại, liền có thể mượn cơ hội lần này..." Thái Thượng trong lòng không còn nghĩ đến chuyện cảnh giới mới, nhìn Lý Nhĩ, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Lý Nhĩ gật đầu, trong khoảng thời gian này, Hồng

Hoang lại ngưng tụ không ít khí vận, nồng độ linh khí không hề loãng đi, ngược lại càng ngày càng nồng đậm hơn, điều này đối với sinh linh Hồng Hoang mà nói, quả thực là một cơ hội quật khởi.

Dù sao đại thế như vậy, không phải dễ dàng có được, mỗi lần đến, đều sẽ trỗi dậy vô số tồn tại đỉnh tiêm.

Cho nên nói, Lý gia muốn hưng thịnh trở lại, thời gian sắp tới chính là cơ hội.

Mà như Nhân tộc thánh địa, Địa Phủ, Tiệt giáo, Xiển giáo mà nói, cũng là một cơ hội.

Sẽ không có sự đề thăng lớn, đều là môn hạ mà thôi.

Tầng lớp cao tầng, như Mặc Địch, như Quỷ Cốc Tử, như Bình Tâm, như Hữu Sào Thị, Truy Y Thị bọn họ muốn đề thăng một bước lớn, liền rất khó.

Dù sao đã đến cảnh giới 'Bán Bộ Hỗn Nguyên' và Hỗn Nguyên, trừ phi là nhân vật chính của đại thế, nếu không, ở cảnh giới này, muốn tiến lên nữa, là không thể, dù sao đã chạm đến tầng diện của 'Đạo'.

Nhưng đối với đệ tử bên dưới mà nói, lại là cơ hội tốt, tin rằng họ cũng sẽ nắm bắt được cơ hội này. "Đại thế giáng lâm, Thiên Đạo dường như... có sự biến động..." Lý Nhĩ nhíu mày, giọng ngưng trọng nói.

Thiên cơ ở đây đã bị Thái Thượng cách tuyệt, có một số lời, y có thể nói ra.

Y sắp bước vào trung kỳ, đối với cảm ứng thiên địa, đối với một số cảm ứng về Thiên Đạo, quả thực đã đề thăng không ít, có thể cảm ứng được mấy phần, cũng là bình thường. "Nhân Đạo đề thăng hoàn thiện, Thiên Đạo tự nhiên không thể không có chút tiến triển nào.

Thiên Đạo biến động, cũng là thể hiện của sự hoàn thiện hơn.

Mặc dù Hồng Hoang vỡ nát, đối với Thiên Đạo có ảnh hưởng, nhưng ở một số phương diện, vẫn là Thiên Đạo chấp chưởng, sau khi Thiên Đạo quen thuộc với mọi vận hành, liền không còn ảnh hưởng quá lớn nữa..." Thái Thượng nghe vậy, ngẩng đầu nhìn lên chín tầng trời một cái rồi mở miệng nói.

Lý Nhĩ khẽ gật đầu, sau đó lại mở miệng hỏi, "Vậy việc này, là phúc hay họa?" "Khó nói là phúc hay họa, nhưng ngươi và ta đều đi trên con đường Hỗn Nguyên, ở một số phương diện, cuối cùng vẫn là đi ngược lại với Thiên Đạo.

Chương 502

Chuẩn bị nhiều hơn một chút, luôn luôn không sai..." Thái Thượng nói. "Xem ra như vậy, đại thế lần này, cuối cùng sẽ phức tạp hơn một chút..." Lý Nhĩ nói.

Thái Thượng không trả lời, ánh mắt nhìn về đại địa Hồng Hoang. ...

Ngoài Hồng Hoang, trong thế giới hỗn độn, một khu vực nào đó.

Tử Tiêu Cung, trên đại điện. "Hửm?!" Đột nhiên, Hồng Quân Đạo Tổ bỗng nhiên mở bừng hai mắt, trên khuôn mặt lãnh đạm hiện lên một tia kinh ngạc. "Thiên Đạo biến động, là vì sao?" Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng dấy lên nghi vấn, tuy rằng ngài là người đại diện cho Thiên Đạo, nhưng mọi sự vận hành của Thiên Đạo, mọi sự diễn biến của đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc, đều không phải là điều Hồng Quân Đạo Tổ có thể can thiệp.

Lúc này trong quá trình vận hành của Thiên Đạo, đã có một số biến động, lập tức thu hút sự chú ý của Hồng Quân đạo nhân.

Đồng thời, ngài cũng đang suy đoán, trong đó, có phải có điều gì đó khác biệt không? ... ...

Tử Tiêu Cung, trên đại điện.

Hồng Quân Đạo Tổ chau mày, đối với cảm ứng giữa Thiên Đạo, lúc này dường như có phần suy giảm, tựa như Thiên Đạo đang cách tuyệt sự dò xét của ngài.

Thiên Đạo đang cách tuyệt chính mình?!

Lông mày của Hồng Quân Đạo Tổ càng nhíu chặt hơn, trên mặt càng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Bản thân là người phát ngôn của Thiên Đạo, tuy không thể can thiệp vào vận hành của Thiên Đạo, nhưng đối với một số quỹ đạo vận hành của Thiên Đạo, cũng như những chuyện sẽ xảy ra sau khi vận hành, ngài đều biết rõ, dù sao ngài đã hợp đạo, là người phát ngôn của Thiên Đạo.

Nhưng lần này lại khác, dưới sự cách tuyệt của Thiên Đạo, trong tình huống vận hành và biến động tiếp theo, sẽ xảy ra chuyện gì, xu hướng ra sao, Hồng Quân Đạo Tổ cũng không còn rõ nữa, chuyện như vậy đối với ngài mà nói, không phải là chuyện tốt. "Thiên Đạo biến động, ngay cả chính mình cũng cách tuyệt, xem ra tình hình diễn biến không hề nhỏ!" Ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ nhìn về phía Hồng Hoang, trong lòng thầm nghĩ.

Nơi này cách Hồng Hoang cũng không xa, ngàn năm thời gian đủ để đến nơi, cũng là khoảng cách xa nhất có thể rời khỏi Hồng Hoang.

Trong tình huống bình thường, Hồng Quân Đạo Tổ không cần để ý quá nhiều, bởi vì ngài đã hợp đạo, nơi này cũng nằm dưới sự bao phủ của sức mạnh Thiên Đạo, cho nên có ở gần Hồng Hoang hay không cũng không quan trọng.

Nhưng hiện tại, sức mạnh Thiên Đạo đang cách tuyệt chính mình, không cho mình dò xét quỹ đạo vận hành trong đó.

Dưới tình huống như vậy, trong lòng Hồng Quân Đạo Tổ không khỏi có vài phần phỏng đoán. "Xem ra, đại thế diễn hóa tiếp theo của Hồng Hoang, e là không đơn giản như vậy…" Ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ thâm thúy, nhìn nơi Hồng Hoang tọa lạc, trong lòng thầm than một tiếng.

Lúc này dưới sự cách tuyệt của sức mạnh Thiên Đạo, ngài đã không thể dò xét được mảy may quỹ đạo vận hành, cũng không thể suy đoán được tiếp theo dưới sự diễn biến và biến động của Thiên

Đạo, sẽ xảy ra chuyện gì.

Ngài đã hợp đạo, bất kể thế nào, lúc này cũng sẽ không ra tay làm gì, dù sao cũng không ảnh hưởng đến ngài, lần này cứ yên lặng quan sát, xem Hồng Hoang tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Về phần những chuyện khác, trừ phi Thiên Đạo bị hủy diệt, nếu không, những chuyện khác đối với ngài đều không có ảnh hưởng.

Nhưng nếu Thiên Đạo thật sự bị hủy diệt, e rằng cũng là một khoảng thời gian cực kỳ dài, trăm triệu năm? tỷ năm?

Hay là trăm tỷ năm?

Điểm này, trong lòng Hồng Quân Đạo Tổ cũng không dám nghĩ, trừ phi, là vị kia ở Hồng Hoang, có thể phá vỡ tất cả những điều này, vậy thì chính mình, sẽ có cơ hội trở về tự do.

Nhưng cụ thể sẽ như thế nào, trong lòng ngài cũng không dám phỏng đoán quá nhiều.

Cho nên nói, ngoài chuyện này ra, những chuyện khác, ngài đều sẽ không để ý và can thiệp, chuyện vận hành Thiên Đạo lần này, ngài cứ yên lặng quan sát, dù sao chỉ cần manh mối xuất hiện, tất cả sẽ trở nên rõ ràng.

Trong lòng suy nghĩ một hồi, ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ lại một lần nữa chuyển về Hồng Hoang.

Đây cũng là lần đầu tiên ngài chú ý đến động tĩnh của Hồng Hoang trong những năm qua kể từ khi La Hầu bại lui.

Tiếp theo, ngài cũng sẽ tiếp tục chú ý, chờ đợi manh mối nổi lên, từ đó suy ra chi tiết của sự việc.

Ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ sâu thẳm, nhìn chằm chằm mọi biến hóa của Hồng Hoang. …… Thời gian thoáng chốc, lại một đa nguyên

hội nữa lặng lẽ trôi qua.

Kể từ khi Thái Thượng phân chia cảnh giới mới, làn sóng tu hành trong Hồng Hoang chưa từng dừng lại, vô số sinh linh tu hành, một bộ phận Chuẩn Thánh đại năng, cùng những thế lực, chủng tộc đó, vô số tồn tại đều đã bước vào quá trình tu hành phát triển.

Cảnh giới mới lần này, là một hy vọng mà Đạo Tôn ban cho, một hy vọng có thể chạm tới một tầng trời đất cao hơn, càng ngày càng gần Hỗn Nguyên hơn.

Điều này đối với những Chuẩn Thánh đại năng như họ, cũng như những sinh linh truy cầu đại đạo mà nói, là một cơ hội cực tốt, cũng khiến họ nhìn thấy hy vọng chứng đạo, không còn như trước kia, khổ tu trăm vạn năm, nhưng vẫn bị kẹt ở Chuẩn Thánh viên mãn, không thể tiến thêm một tấc.

Bây giờ thì tốt rồi, có hy vọng, họ tu hành và tham ngộ đại đạo pháp tắc càng thêm nỗ lực.

Tuy đã qua mười mấy vạn năm, nhưng làn sóng tu hành vẫn chưa qua, những sinh linh và tu sĩ, đại năng, thế lực đang bế quan tu hành, vẫn còn đang trong quá trình tu luyện.

Về phần Gia giáo và Nhân tộc thánh địa, Địa Phủ, Lý gia các thế lực, môn hạ đệ tử, cũng như các cao tầng có thể đột phá 'Bán bộ Hỗn Nguyên', đều đang nỗ lực tu hành, tranh thủ sớm ngày tấn thăng, đạt tới một tầng trời đất cao hơn.

Đồng thời với việc nâng cao bản thân, cũng là nâng cao thực lực và khí vận tổng thể của đại giáo, cũng là một công đôi việc.

Có thể nói, Hồng Hoang trong giai đoạn này, là một Hồng Hoang của sự tu hành và thăng tiến. …… Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng ngẩng đầu, nhìn lên Cửu Thiên, là một tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, Thái Thượng đối với sự biến động và diễn hóa của Thiên Đạo lúc này khá là nhạy bén, lúc này cũng biết Thiên Đạo đang thực hiện một số vận hành đặc thù, quỹ đạo trong đó, ngay cả ngài cũng khó mà suy đoán rõ ràng. "Xem ra, lần này không đơn giản như vậy, nhìn tình hình vận hành và biến động của Thiên Đạo, có lẽ, sẽ có tình huống khác biệt xảy ra…" Hai mắt Thái Thượng như bầu trời trong xanh, thần niệm thấu suốt, miệng khẽ nói một tiếng. "Nhân Đạo, Minh Đạo đều có sự thăng tiến, Thiên Đạo chắc cũng sẽ không ngừng phát triển bản thân, có lẽ, lần này có liên quan đến chuyện này…" Thái Thượng trong lòng thầm nghĩ một tiếng, ánh mắt vẫn luôn nhìn chằm chằm vào một nơi nào đó trên Cửu Thiên.

Nơi đó, giống như khi khai tịch Thiên Đình ngày trước, có một luồng sức mạnh Thiên Đạo khủng bố, mênh mông ngưng tụ, phi Thánh nhân và Hỗn Nguyên không thể phát hiện.

Thái Thượng chăm chú quan sát, không nói thêm lời nào. …… Và cùng lúc đó.

Trong Ngọc Hư Cung.

Trong Bích Du Cung.

Trong Thánh Mẫu Cung.

Nhân tộc thánh địa.

Chương 503

Trong Địa Phủ.

Tây phương Linh Sơn.

Giờ khắc này, chư vị Thánh nhân, Hỗn Nguyên đều ngẩng đầu, nhìn lên Cửu Thiên, thần sắc có chút kinh ngạc.

Thiên Đạo này, lại muốn làm gì?

Cùng lúc đó, tại một khu vực nào đó trong Hồng Hoang.

Có một luồng bản nguyên Thiên Đạo tinh túy đang diễn hóa ngưng tụ, đây là bản nguyên Thiên Đạo tinh túy đến từ gốc rễ, cốt lõi nhất.

Giống như một tia bản nguyên Thiên Đạo tinh túy ẩn chứa trong Hồng Mông tử khí, nhưng bản nguyên Thiên Đạo ẩn chứa trong Hồng Mông tử khí dù sao cũng không nhiều.

Nhưng hiện tại, bản nguyên Thiên Đạo đang diễn hóa ngưng tụ ở nơi này, lại không hề ít.

Những bản nguyên Thiên Đạo này, cực kỳ đậm đặc và tinh túy, cộng thêm số lượng không ít, lúc này nếu có sinh linh hoặc tu sĩ có thể hấp thu một bộ phận, trực tiếp bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh, hoặc là cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên đều có khả năng. "Ông!" Ngay lúc này, những bản nguyên Thiên Đạo mênh mông và tinh túy này không ngừng chuyển động diễn hóa, dần dần, từ trong đó sinh ra từng đạo thân ảnh.

Những thân ảnh này, đều thừa hưởng bản nguyên Thiên Đạo mà sinh, sinh ra đã có năng lực khác biệt.

Giữa thiên địa, giữa pháp tắc quy tắc, đều có độ ăn khớp khác nhau.

Thậm chí, đều có thể mượn dùng không ít năng lực của Thiên Đạo. "Bành!" Thân ảnh đầu tiên sinh ra từ trong diễn hóa của bản nguyên Thiên Đạo bước ra, thần sắc đạm mạc, nhìn về đại địa Hồng Hoang. "Thiên Đạo diễn hóa, đại thế giáng lâm, chúng ta ứng vận mà sinh, danh xưng, Thiên Tộc!" …… …… Hồng Hoang, tại một khu vực nào đó. "Thiên Đạo diễn hóa, đại thế giáng lâm, chúng ta ứng vận mà sinh, danh xưng, Thiên Tộc!" Thân ảnh đầu tiên sinh ra từ bản nguyên Thiên Đạo, sau khi bước ra khỏi bản nguyên Thiên Đạo, miệng khẽ nói một tiếng. "Tộc chủ!" Sau đó, lần lượt có những thân ảnh từ trong bản nguyên Thiên Đạo bước ra, đến sau lưng thân ảnh kia, chắp tay nói.

Lúc này bản nguyên Thiên Đạo đã yếu đi vô số lần, sau khi sinh ra hơn trăm thân ảnh nữa, liền hoàn toàn tiêu hao hết.

Số lượng Thiên Tộc ở nơi này, trước sau cộng lại, chưa đến bảy trăm người, tuy số lượng không nhiều, nhưng tất cả các tồn tại có mặt, lại không có một vị nào dưới Thái Ất Kim Tiên, toàn bộ đều từ Thái Ất Kim Tiên trở lên.

Mà người cao nhất, chính là tộc chủ của Thiên Tộc, cũng là tồn tại sinh ra đầu tiên, Thiên Ngân.

Y một thân tu vi thông thiên, lần này đã bước vào cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên, trong Hồng Hoang, cũng là tồn tại hiếm có.

Đây cũng là tồn tại mạnh nhất được thai nghén từ bản nguyên Thiên Đạo, thống lĩnh Thiên Tộc, làm lớn mạnh Thiên Tộc. "Kể từ hôm nay, Thiên Tộc ta, chính thức đặt chân lên đại địa Hồng Hoang!" Thiên Ngân thần sắc nghiêm nghị, nhìn lên Cửu Thiên, nhàn nhạt cất lời. "Ầm ầm!!!" Tiếng nói vừa dứt, trên Cửu Thiên, liền vang lên một tiếng nổ vang, khiến vô số tu sĩ và đại năng trong Hồng Hoang ngưng mắt nhìn, không rõ lúc này đã xảy ra chuyện gì, sao trước đó có sức

mạnh Thiên Đạo khủng bố ngưng tụ, lúc này lại có tiếng nổ vang vọng.

Họ nghĩ không ra, cũng nhìn không thấu.

Nhưng nếu đã không có chuyện lớn gì xảy ra, họ cũng không để ý nữa.

Nhưng trong lòng một đám đại năng, cùng với Nữ Oa, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Toại Nhân, Phục Hy, Hậu Thổ các đỉnh tiêm, trong khoảnh khắc này, đều đã biết.

Trên đại địa Hồng Hoang, đã có thêm một chủng tộc, tên là, Thiên Tộc.

Thái Thượng vào khoảnh khắc Thiên Tộc sinh ra, ngài đã chú ý tới, tuy khó nhìn thấu bản chất của Thiên Tộc, nhưng đã sinh ra từ bản nguyên Thiên Đạo, vậy thì có liên quan rất lớn đến Thiên Đạo.

Tuy tạm thời không nhìn rõ Thiên Đạo dưới sự vận hành rốt cuộc muốn làm gì, nhưng Thái Thượng cũng không vội, từ từ xem, sẽ có một ngày, mục đích của họ sẽ lộ ra, không vội nhất thời.

Trong lòng suy nghĩ xong, Thái Thượng liền yên lặng quan sát tình hình của Thiên Tộc.

Mà Nữ Oa, Hậu Thổ, Thông Thiên, Nguyên Thủy và những người khác, lúc này cũng đã chuyển ánh mắt đến nơi Thiên Tộc tọa lạc. "Thiên Lâm, kể từ hôm nay, Thiên Tộc ta, liền chính thức ổn định tại đây!" Thiên Ngân quay người, nhìn đại trưởng lão Thiên Lâm của Thiên Tộc, nhàn nhạt nói. "Tuân lệnh tộc chủ!" Đại trưởng lão Thiên Lâm đáp một tiếng, liền lui xuống chuẩn bị.

Thiên Ngân nhìn tình hình trong Hồng Hoang xong, cũng bắt đầu đi chuẩn bị cho những chuyện sau này.

Bắt đầu từ bây giờ, Thiên Tộc chính thức cắm rễ ở Hồng Hoang,

những chuyện sau này, phải từng bước một, đại thế sắp đến, tất cả, đều đang đi vào đúng quỹ đạo.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Thiên Tộc, chủng tộc sinh ra từ bản nguyên Thiên Đạo…" Thái Thượng thu hồi ánh mắt, miệng lẩm bẩm.

Thiên Tộc, lại có vài phần tương tự với Nhân Tộc, Nhân Tộc là để hoàn thiện tam tài của Nhân Đạo, cũng là mắt xích quan trọng nhất của Nhân Đạo, nói là thừa hưởng Nhân Đạo mà sinh cũng không quá.

Mà Thiên Tộc này, là do bản nguyên Thiên Đạo diễn hóa mà sinh, mối liên hệ giữa Thiên Tộc và Thiên Đạo, giống như quan hệ giữa Nhân Tộc và Nhân Đạo.

Nếu nói trong đó Thiên Đạo không muốn mượn cơ hội này để thăng tiến, Thái Thượng không tin.

Nhưng Thiên Tộc hiện tại vừa mới sinh ra, những chuyện sau này, vẫn là từ từ quan sát, có lẽ, khi đại thế giáng lâm, sẽ có những tình huống khác biệt.

Trong lòng suy nghĩ một hồi, trên mặt Thái Thượng lộ ra một nụ cười nhạt, "Lại càng lúc càng thú vị rồi…" Nói xong, Thái Thượng liền nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ đại đạo.

Đợi đến khi hoàn thành việc tham ngộ phần này, ngài dự định đi một chuyến đến Hỗn Độn, có một số nhân quả, cũng đến lúc phải giải quyết.

Đối với chuyện của Thiên Tộc, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Lý Nhĩ, Toại Nhân, Phục Hy, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, lúc này đều khá kinh ngạc.

Tuy tạm thời vẫn chưa nhìn rõ Thiên Đạo rốt cuộc muốn làm gì, nhưng Thiên Tộc này, xác thực là do bản nguyên Thiên Đạo diễn hóa

ra, giữa họ và Thiên Đạo, có mối liên hệ không nhỏ.

Với mối quan hệ giữa Thiên Đạo và Thiên Tộc, Thiên Tộc có thể sử dụng sức mạnh Thiên Đạo hay không, điểm này ngay cả sáu vị Thánh nhân là Nguyên Thủy, Thông Thiên, Toại Nhân, Nữ Oa, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, trong lòng cũng không dám chắc.

Nói về việc mượn sức mạnh Thiên Đạo, theo lý mà nói, trừ phi là Thánh nhân, nếu không, ngay cả tồn tại cấp Hỗn Nguyên, cũng không thể làm được, dù sao con đường đi khác nhau.

Nhưng Thiên Tộc này, dù sao cũng là do bản nguyên Thiên Đạo diễn hóa ra, sinh ra đã khác biệt, xác suất lớn là, có thể giống như chư Thánh, mượn sức mạnh Thiên Đạo để đối chiến.

Như vậy, trong cùng cấp bậc, Thiên Tộc có sức mạnh Thiên Đạo gia thân sẽ chiếm ưu thế nhiều hơn, trong tình huống bình thường, sẽ không phải là đối thủ của Thiên Tộc.

Có thể nói, Thiên Tộc, chính là một chủng tộc đặc thù trong Hồng Hoang lúc này.

Mà chủng tộc đặc thù này, rốt cuộc có phải là một sự sắp đặt quan trọng của Thiên Đạo hay không, lúc này vẫn khó nói, nhưng trong đó, quyết định không đơn giản như vậy, tình hình Hồng Hoang, sẽ trở nên ngày càng phức tạp.

Mấy vị tồn tại đỉnh tiêm lúc này trong lòng thầm nghĩ, ánh mắt đều nhìn về phía Thiên Tộc vẫn đang xây dựng nơi ở để tu hành.

Ba mươi ba tầng trời, Thiên Đình, trong một cung điện nào đó. "Thiên Đình quản lý vạn thiên, bây giờ lại xuất hiện một Thiên Tộc, Thiên Đạo vận hành, xem ra có sự thay đổi không nhỏ a!" Hạo Thiên thần sắc hơi trầm, tình hình của Thiên Đình đã là chức trách quản lý vạn thiên, nhưng bây giờ, lại có thêm một Thiên Tộc xuất hiện, điều

này đối với Thiên Đình cùng thuộc về phe Thiên Đạo mà nói, tạm thời vẫn chưa thấy tốt xấu.

Nhưng có thêm một thế lực nữa, đối với Thiên Đình mà nói, chung quy không phải là chuyện tốt. "Thiên Tộc có tồn tại Bán bộ Hỗn Nguyên, thực lực cũng không yếu.

Chương 504

Xem ra, ta cũng phải tranh thủ thời gian bước vào cảnh giới này rồi…" Hạo Thiên trong lòng suy nghĩ một hồi, thầm nghĩ.

Cảnh giới hiện tại của y, muốn bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên, là khó như lên trời, nhưng muốn tiến vào Bán bộ Hỗn Nguyên, lại có cơ hội rất lớn, lần này mượn đại thế, khí vận và công đức của Thiên Đình để đột phá, cũng sẽ không quá khó.

Cứ theo tình hình hiện tại, mình vẫn nên tiến vào cảnh giới này trước rồi nói.

Chỉ có mình thăng tiến trước, sau đó trợ giúp Dao Trì tiến vào cảnh giới này, vậy thì Thiên Đình có hai vị Bán bộ Hỗn Nguyên trấn giữ, khí vận và thực lực tổng thể của Thiên Đình sẽ được nâng cao không ít.

Điều này đối với sự phát triển sau này của Thiên Đình, có tác dụng không nhỏ.

Trong lòng ý niệm lóe lên, Hạo Thiên liền không để ý đến Thiên Tộc không biết có phải là thủ đoạn của Thiên Đạo hay không, vẫn là quay trở lại tu hành.

Mà trong Hồng Hoang, một số đại năng đang quan sát và mấy vị tồn tại đỉnh tiêm kia, lúc này cũng đã thu hồi ánh mắt.

Tất cả, sẽ từ từ lộ ra, lúc này không cần vội nhất thời.

Thế giới Hỗn Độn, trong một thời không nào đó.

Tử Tiêu Cung, trên vân đài đại điện. "Thiên Tộc, lấy trời làm tộc, quả nhiên là thủ đoạn của Thiên Đạo, chỉ là không biết, Thiên Đạo rốt cuộc muốn làm gì?

Dưới sự vận hành của quỹ đạo, sau khi biến động, sẽ mang lại ảnh hưởng như thế nào?" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn đại địa Hồng Hoang, trong lòng thầm nghĩ, hai mắt thâm thúy, đại đạo pháp tắc hiện lên trong đó.

Trong lòng suy nghĩ hồi lâu, Hồng Quân Đạo Tổ lần này cũng không có tiến triển gì lớn, nhưng ngài là tồn tại đã hợp đạo, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến ngài.

Muốn biết tình hình của chuyện này, sau này từ từ quan sát là được.

Do đó, sau khi suy nghĩ không có kết quả, Hồng Quân Đạo Tổ liền không đi sâu vào chuyện này nữa, ngài tin rằng, trong tình hình sau này, tất cả những câu trả lời mong muốn sẽ từ từ hiện ra.

Ánh mắt Hồng Quân Đạo Tổ lại một lần nữa rơi vào Hồng Hoang, trong đại điện không còn tiếng động nào.

Đông Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung. "Khoảng thời gian này, ngươi đã tiến bộ không ít, có chạm đến ngưỡng cửa của Hỗn Nguyên chưa?" Nguyên Thủy nhìn Mặc Địch đang ngồi đối diện, cất tiếng hỏi.

Trong hơn trăm vạn năm này, Mặc Địch đã đứng vững ở cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên, cách cảnh giới Hỗn Nguyên, cũng chỉ còn một bước nữa thôi.

Nhưng một bước này, cũng có thể kẹt chết hắn, tất cả, vẫn phải xem cơ duyên và thời cơ. "Muốn chứng đạo, vẫn còn thiếu một chút, nhưng cũng không phải không có cơ hội, chỉ là sự biến động của thời gian, khó mà dự đoán được thôi…" Mặc Địch nghe vậy, cất lời.

Tu vi trước đây của hắn, đã có thể xem là Bán bộ Hỗn Nguyên, sau khi Thái Thượng phân chia cảnh giới mới, hắn liền lập tức tiến

vào cảnh giới này, sau đó bắt đầu ổn định tình hình của cảnh giới, trong khoảng thời gian này, đã đứng vững gót chân.

Về phần ngưỡng cửa của cảnh giới Hỗn Nguyên, tuy vẫn chưa thực sự chạm tới, nhưng Mặc Địch vẫn có chút tự tin, chỉ là thời gian tiêu tốn, có thể hơi dài, không có cách nào dự đoán được thôi.

Nguyên Thủy nghe vậy, hơi gật đầu, chỉ cần có cơ hội chứng đạo là được, về phần thời gian, thì không thành vấn đề.

Đối với cảnh giới của họ mà nói, thời gian, là thứ không đáng tiền nhất, chỉ cần có thể chứng đạo Hỗn Nguyên, thì tốn thêm mấy trăm vạn năm, mấy ngàn vạn năm, mấy trăm triệu năm cũng không có vấn đề gì.

Điều ngài muốn, chính là câu trả lời khẳng định của Mặc Địch, có tự tin tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên, vậy thì không có vấn đề gì. "Bản tôn, Thiên Tộc này, rốt cuộc có phải là thủ đoạn đặc thù mà Thiên Đạo sắp đặt trong đại thế tiếp theo không?" Đột nhiên, Mặc Địch nhìn Nguyên Thủy, cất tiếng hỏi.

Đối với chuyện của Thiên Tộc, hắn cũng khá tò mò, sinh linh do bản nguyên Thiên Đạo diễn hóa ra, điều này trong Hồng Hoang, từ trước đến nay chưa từng gặp qua.

Sinh linh như vậy, sẽ khác biệt với bất kỳ sinh linh nào trong Hồng Hoang.

Giống như Nhân Tộc khi mới sinh ra, là khác biệt với bất kỳ sinh linh nào trong Hồng Hoang, chỉ có Nhân Tộc, mới là chủng tộc hậu thiên, sinh linh hậu thiên, còn những chủng tộc khác, đều là tiên thiên.

Mà Thiên Tộc, là do bản nguyên Thiên Đạo diễn hóa mà sinh, nói là tiên thiên, lại không giống với sinh linh tiên thiên bình thường.

Nói Thiên Tộc là hậu thiên, lại không phải do hậu thiên sinh ra, dù

sao cũng là bản nguyên Thiên Đạo, là sức mạnh tinh túy và mênh mông nhất giữa thiên địa ngưng tụ mà thành.

Cho nên nói, Thiên Tộc này, thực sự là một chủng tộc cực kỳ đặc thù, khác biệt với bất kỳ sinh linh nào của Hồng Hoang.

Chủng tộc như vậy, đã sinh ra từ bản nguyên Thiên Đạo, tình huống đặc thù như vậy, chi tiết trong đó, quả là không bình thường.

Do đó, Mặc Địch lần này mới có câu hỏi này. "Thiên Tộc có phải là thủ đoạn đặc thù mà Thiên Đạo sắp đặt để đối phó với đại thế lần này hay không, điểm này tạm thời khó mà suy đoán, nhưng mối liên hệ giữa Thiên Tộc và Thiên Đạo thì ai cũng rõ, trong đó chắc chắn có điều đặc biệt." "Với mối liên hệ giữa Thiên Tộc và Thiên Đạo, nếu mượn sức mạnh Thiên Đạo, e là không thua kém Thánh nhân, Thiên Tộc quả thực đặc thù, sau này muốn tìm hiểu, chỉ có thể tiếp tục quan sát." Nguyên Thủy nói.

Thiên Tộc sinh ra từ bản nguyên Thiên Đạo, sự đặc thù của bản thân đã quá rõ ràng, Nguyên Thủy tin rằng, điều này chắc chắn không chỉ đơn giản là mượn sức mạnh Thiên Đạo, trong đó, chắc chắn còn có những năng lực mà ngài không biết.

Nhưng năng lực này rốt cuộc là tình huống như thế nào, lúc này không ai biết, có lẽ, chỉ có đợi Thiên Ngân ra tay, họ mới biết được, Thiên Tộc sinh ra từ bản nguyên Thiên Đạo, thực lực và thủ đoạn, rốt cuộc khủng bố đến mức nào.

Mặc Địch nghe vậy, hơi gật đầu, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang.

Bích Du Cung, trong đại điện. "Nhìn tình hình của Thiên Tộc, e là mạnh hơn nhiều so với những gì ngươi và ta phỏng đoán." Quỷ Cốc Tử thu hồi ánh mắt, nhìn Thông Thiên, cất lời.

Tuy y đã chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng khi nhìn thấy Thiên Ngân, trong lòng lại có một tia kiêng kỵ, tuy cảnh giới tu vi của Thiên Ngân dưới y, nhưng xác thực đã cho y cảm giác như vậy.

Cảm giác như vậy, chính là đang nói lên rằng, Thiên Ngân chỉ có thực lực Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng thực lực và thủ đoạn thực sự, phải vượt qua cảnh giới của y, mới khiến một người đã chứng đạo như Quỷ Cốc Tử có cảm giác kiêng kỵ như vậy. "Suy đoán của ngươi không sai, thủ đoạn và năng lực của Thiên Ngân kia, e là sẽ vượt ngoài dự liệu của ngươi và ta.

Nhưng cụ thể đạt đến mức độ nào, chỉ có đợi hắn ra tay, chúng ta mới có thể biết được." Thông Thiên gật đầu nói.

Thiên Tộc vừa mới xuất hiện, lúc này tự nhiên sẽ không ra tay, chỉ có đợi đến tình hình sau này, mới có cơ hội thấy Thiên Tộc ra tay.

Đến lúc đó, mới có thể biết, Thiên Tộc, ngoài việc mượn sức mạnh Thiên Đạo, còn có năng lực khủng bố nào.

Có thể khiến cả Quỷ Cốc Tử cũng sinh ra cảm giác kiêng kỵ, tình hình của Thiên Ngân, không thể xem thường.

Nếu sau này có mâu thuẫn gì với Thiên Ngân, cũng cần phải cẩn thận đối đãi.

Quỷ Cốc Tử gật đầu, không nói thêm lời nào. "Bạch Khởi kia sau khi học được Tru Tiên kiếm đạo từ ngươi, lại trầm lặng không ít thời gian rồi, không biết, Minh Hà rốt cuộc có thể chứng đạo hay không?" Đột nhiên, Thông Thiên nhìn Quỷ Cốc Tử, chậm rãi cất lời.

Chuyện của Bạch Khởi, Thông Thiên tự nhiên là rõ, nhưng chuyện của Bạch Khởi, xem như là trong đại thế của Nhân Gian Giới, không liên quan đến Minh Hà, nếu không, Quỷ Cốc Tử cũng sẽ không truyền thụ kiếm đạo cho hắn.

Cũng chính là nằm trong nhiệm vụ giáo đạo của y, cho nên mới giáo đạo truyền thụ cho hắn thủ đoạn của Quỷ Cốc nhất mạch cùng với Tru Tiên kiếm đạo.

Mà Bạch Khởi là do ác thi và chấp niệm của Minh Hà mà thành, là để chứng đạo, lần trước sau khi trở về Huyết Hải, đã hơn hai trăm vạn năm, nhưng bây giờ Huyết Hải vẫn yên tĩnh, không biết có thành công chứng đạo hay không. "Bạch Khởi đã là thời cơ của Minh Hà, cũng không phải không có khả năng, chỉ xem hắn có nắm bắt được cơ duyên, ngộ ra tầng cuối cùng này hay không." Quỷ Cốc Tử nói.

Nghe vậy, Thông Thiên cười cười, không nói thêm lời nào, nhắm mắt, tiếp tục tu hành.

Quỷ Cốc Tử nhìn lướt qua Hồng Hoang, cùng với nơi Thiên Tộc tọa lạc, liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ.

Chương 505

Mà lúc này Hồng Hoang, cũng đều đang bế quan tu hành, vô số tu sĩ, sinh linh và đại năng đều chuyên tâm vào tu luyện.

Do đó, thời gian lặng lẽ trôi đi, họ cũng không hề hay biết.

Trong sự lặng lẽ trôi đi đó, thời gian, đã qua hơn mười nguyên hội.

Mà lúc này Hồng Hoang, trừ một số Chuẩn Thánh đại năng, cùng những tồn tại đỉnh tiêm kia, còn lại, đại bộ phận đều đã xuất quan.

Trên đại địa Hồng Hoang, lại náo nhiệt hơn không ít, không ít tu sĩ sinh linh đi lại, lại có một số chủng tộc tiên thiên bắt đầu tranh đoạt tài nguyên tu hành, còn có một số tu sĩ đang trong quá trình lịch luyện.

Lúc này Hồng Hoang, lại một lần nữa mở ra một chương mới.

Trên đại địa Hồng Hoang.

Trong hơn mười nguyên hội này, tiến triển của chúng sinh linh, tu sĩ Hồng Hoang khá là rõ rệt, đại bộ phận tu vi đều đã lên một tầng lầu.

Trong những năm này, linh khí trong Hồng Hoang càng lúc càng đậm đặc, quy tắc thiên địa và đại đạo pháp tắc, dường như càng rõ ràng hơn, có thể tham ngộ, cảm ngộ được cũng nhiều hơn.

Điều này đối với những tồn tại từ Đại La trở lên mà nói, là lợi ích không nhỏ.

Việc tham ngộ và chưởng khống đại đạo pháp tắc, liên quan đến đại đạo của bản thân, lúc này quy tắc thiên địa và đại đạo pháp tắc rõ ràng, đối với việc họ tham ngộ tu hành chưởng khống sau này, để lên một tầng lầu đã cung cấp không ít tích lũy.

Do đó, trong hơn mười nguyên hội này, không ít tồn tại từ Đại La

trở lên đã nâng cao cảnh giới tu vi, trong việc chưởng khống đại đạo pháp tắc, cũng có sự tích lũy và thăng tiến.

Có thể nói, thực lực tổng thể của Hồng Hoang lúc này, lại tăng lên gấp bội.

Mà lần này mức độ ngưng kết đậm đặc của linh khí, cùng với sự rõ ràng của quy tắc thiên địa và đại đạo pháp tắc, đối với những thế lực và chủng tộc khác mà nói, cũng có sự thăng tiến không nhỏ, họ có thể mượn cơ hội này để khiến thực lực dưới trướng càng thêm nâng cao.

Dù sao mức độ đậm đặc của linh khí, có thể tu hành hấp thu, liền nhiều hơn.

Đây cũng là một nguyên nhân khiến tộc nhân dưới trướng Nhân tộc, Vu tộc, cùng với Viễn cổ tam tộc thăng tiến nhanh hơn trong hơn mười nguyên hội này.

Linh khí đậm đặc, cộng thêm công pháp, cùng với tài nguyên bồi dưỡng trong tộc, những tộc nhân này muốn không thăng tiến cũng khó.

Trong hơn mười nguyên hội này, trong Hồng Hoang, bất luận là tán tu đơn lẻ, hay là thế lực, chủng tộc, thực lực đều đã nâng cao không ít.

Chúng sinh linh cũng biết, lúc này cách đại thế thực sự đến, đã không còn xa nữa.

Lúc này linh khí ngưng kết, mức độ đậm đặc, sự thay đổi giữa thiên địa, đều rất rõ ràng, từ việc cả Hồng Hoang đều có sự thăng tiến lần này liền có thể thấy được một hai, đây là cơ hội và thời cơ hiếm có.

Đây cũng là một nguyên nhân khiến nhiều tu sĩ, sinh linh tranh thủ

tu hành trong khoảng thời gian này.

Sau lần này, cả Hồng Hoang, lại sẽ trở nên khác biệt.

Đại thế mới đó, thời đại mới đó, lại sẽ có cường giả xuất hiện lớp lớp.

Cường giả Hồng Hoang hiện tại, đã là cường giả thực sự, không còn là Chuẩn Thánh xưng hùng, mà là Bán bộ Hỗn Nguyên, hoặc là Thánh nhân, Hỗn Nguyên.

Không ít Chuẩn Thánh đại năng, lúc này đều đang nhắm vào thời cơ này, đợi đến khi đại thế giáng lâm, lại mượn sức mạnh của đại thế để đột phá cảnh giới của bản thân.

Có thể vào cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên đương nhiên là kết quả tốt nhất, nếu không thể, chắc cũng sẽ có được không ít sự thăng tiến.

Cho nên, lúc này có không ít tồn tại đều đang nhìn chằm chằm vào thiên địa ngày càng hoàn thiện của Hồng Hoang, linh khí ngày càng đậm đặc, cùng với quy tắc thiên địa và đại đạo pháp tắc không ngừng rõ ràng, dự đoán thời cơ đại thế đến.

Hồng Hoang, trung ương chi địa, trong một khu vực nào đó.

Nơi Thiên Tộc tọa lạc, trên đại điện. "Tộc chủ, lần này Thiên Tộc chúng ta xem như đã hoàn toàn cắm rễ ở nơi này, độ ăn khớp giữa bản thân và Hồng Hoang, cũng đã đạt đến hoàn mỹ, tộc nhân trong hơn mười nguyên hội này, cũng có sự tăng trưởng và thăng tiến." Đại trưởng lão Thiên Tộc Thiên Lâm, chắp tay nói với Thiên Ngân.

Hơn mười nguyên hội, đối với vô số sinh linh và tu sĩ Hồng Hoang mà nói, là một cơ hội thăng tiến hiếm có, đối với Thiên Tộc mà nói, cũng là như vậy.

Họ tuy là thừa hưởng bản nguyên Thiên Đạo mà sinh, nhưng dù sao cũng là mới sinh, cũng cần một khoảng thời gian để ăn khớp với

thế giới này, mới bắt đầu sinh sôi và phát triển.

Thời gian hơn mười nguyên hội này, cũng là một khoảng thời gian hiếm có của Thiên Tộc.

May mắn là, tất cả đều đã ổn định, Thiên Tộc cũng có sự phát triển và thăng tiến.

Điều này đối với Thiên Tộc mà nói, là một tin tốt.

Thiên Ngân nghe vậy, hơi gật đầu nói, "Ngươi làm rất tốt, cục diện Hồng Hoang phức tạp, Thiên Tộc chúng ta tuy đặc thù, nhưng những thế lực hàng đầu này, đều không thể xem thường, chúng ta trước tiên ổn định nâng cao và phát triển bản thân, luôn không sai." Trong khoảng thời gian này, y cũng xem như đã hoàn toàn ổn định tu vi ở Bán bộ Hỗn Nguyên, lúc mới sinh ra đã có tu vi như vậy, dù sao cũng có vài phần không ổn, nhưng có khoảng thời gian lắng đọng này, tất cả đều đã ổn định.

Các tộc nhân khác của Thiên Tộc cũng đã nâng cao không ít, cảnh giới Chuẩn Thánh, cảnh giới Đại La đều đã tăng thêm một số.

Ngoài ra, sự sinh sôi của Thiên Tộc, cũng có sự thăng tiến, lúc này đã có mấy ngàn người, tuy không nhiều, nhưng Thiên Tộc sinh sôi cực kỳ khó khăn, trong hơn mười nguyên hội, nhiều thêm mấy ngàn, cũng không tệ.

Quan trọng là, thực lực tổng thể của Thiên Tộc cực kỳ khủng bố, đây cũng là nguyên nhân Thiên Ngân không để ý đến số lượng không nhiều.

Thực lực như vậy, đã vượt qua mấy vạn, thậm chí mấy chục vạn, mấy trăm vạn số lượng của một số chủng tộc tiên thiên rồi. "Ta hiểu rồi!" Đại trưởng lão Thiên Lâm đáp một tiếng. "Đại thế sắp đến, tất cả sẽ trở nên khác biệt, Thiên Tộc chúng ta cần phải tranh thủ thời

gian thăng tiến." Thiên Ngân nói. "Tộc chủ yên tâm, ta biết phải làm thế nào rồi." Thiên Lâm nghe vậy, chắp tay một cái, liền chậm rãi lui xuống.

Thiên Ngân nhìn đại địa Hồng Hoang, thần sắc nghiêm nghị, y tuy không nhận được bất kỳ gợi ý nào từ Thiên Đạo, nhưng đã là sinh ra từ bản nguyên Thiên Đạo, y dù sao cũng là phe của Thiên Đạo.

Vì sự phát triển và vận hành tốt hơn của Thiên Đạo, một số yếu tố bất lợi, Thiên Tộc, cần phải ra tay.

Năng lực của y đến từ Thiên Đạo, đối với một số chuyện, vẫn có chút tự tin. "Đại thế sắp đến, Thiên Tộc ta, cũng sắp phải xuất hiện ở Hồng Hoang, chấn nhiếp Hồng Hoang rồi." Đột nhiên, Thiên Ngân chậm rãi đứng dậy, cất lời.

Tiếng nói vừa dứt, y liền biến mất trong đại điện.

Thời cơ lần này, đối với Thiên Đình mà nói, sự phát triển cũng không chậm.

Là đỉnh tiêm của thế lực hạng hai, mức độ thu hút tán tu trong Hồng Hoang của Thiên Đình, vẫn là được các tu sĩ sùng bái nhất, dù sao trong Thiên Đình có không ít tài nguyên tu hành, đây đều là những thứ mà một số tu sĩ cần, gia nhập vào, cũng là bình thường.

Mà điểm này, cũng là nguyên nhân lớn nhất khiến Thiên Đình thăng tiến.

Mà trong khoảng thời gian này, vì duyên cớ Hạo Thiên và Dao Trì sắp bước vào Bán bộ Hỗn Nguyên, khí vận tổng thể của Thiên Đình đều có sự thăng tiến trước thời hạn, đây cũng là một phương diện khác để thu hút tu sĩ.

Tìm kiếm sự che chở, trong cục diện phức tạp của Hồng Hoang vẫn là cần thiết, mà Thiên Đình, chính là một lựa chọn không tồi, vừa

có tài nguyên tu hành không tệ, lại là tồn tại đỉnh tiêm của thế lực hạng hai.

Thế lực như vậy, thực sự là một lựa chọn không tồi.

Mà so với sự phát triển của Thiên Đình, trong Địa Phủ lại tương đối yên tĩnh hơn không ít.

Khoảng thời gian này, nhiều thêm vài phần yên tĩnh, ít đi một số sát lục và tranh đoạt, âm thể linh hồn trong Địa Phủ đều đã ít đi không ít.

Nhưng điều này cũng đã cho các tồn tại trong Địa Phủ một số thời gian tu hành, tuy kín tiếng, nhưng thực lực thăng tiến cũng không ít.

Chương 506

Địa Phủ tuy biểu hiện kín tiếng, nhưng không ai dám xem thường thực lực tổng thể của Địa Phủ.

Hậu Thổ trong những năm này tham ngộ Minh Đạo, thực lực ngày càng khủng bố, tự nhiên không ai dám chọc.

Huống hồ đó là tồn tại cho chúng sinh một tia sinh cơ, tự nhiên không ai dám đi chọc ghẹo Địa Phủ.

Do đó, Địa Phủ trong khoảng thời gian này, cũng có không ít sự thăng tiến.

Thời gian thoáng chốc, lại mấy nguyên hội nữa lặng lẽ trôi qua. "Ầm ầm ầm!!!" Vào ngày này, trong Hồng Hoang đột nhiên vang lên từng trận tiếng nổ, từ Cửu Thiên vang lên, sau đó cả đại địa đều rung chuyển.

Vô tận linh khí ngưng kết, càng lúc càng đậm đặc, hình thành như mây mù, bao phủ đại địa Hồng Hoang.

Quy tắc thiên địa, đại đạo pháp tắc, vào khoảnh khắc này đều hiện hóa như thực chất, cơ duyên tuôn trào.

Giờ khắc này, tất cả sinh linh đều biết.

Đại thế, đã đến!

Tại Hồng Hoang thiên địa.

“Đông!

Đông!

Đông!...” Đại địa chấn động, linh khí cuộn trào, quy tắc pháp tắc hiện rõ bằng mắt thường, khởi đầu của một đại thế đã từ từ bày ra

trước mắt vô số sinh linh tu sĩ trong Hồng Hoang, trong Nhân đạo.

Mà vào lúc này, giữa thiên địa vang lên sáu tiếng chuông đại đạo trong trẻo du dương.

Vô số tu sĩ nghe được âm thanh này, đại chu thiên trong thân thể vận chuyển, vô số tiên thiên linh khí tràn vào cơ thể, lại có không ít quy tắc và pháp tắc diễn hóa, trực tiếp tấn thăng tu vi của bản thân.

"Trầm mặc bấy lâu, cuối cùng cũng tấn thăng..." "Đại thế, đây mới là đại thế chân chính..." "Linh khí nồng đậm như vậy, quy tắc và pháp tắc rõ ràng đến thế, tốc độ tu hành sẽ được tăng lên rất nhiều..." "Đây là một thời đại mới..." "Một đại thế cường giả xuất hiện lớp lớp, đã đến rồi..." ...

Giờ khắc này, vô số sinh linh, tu sĩ lần lượt lên tiếng.

Khi đại thế vừa mới giáng lâm, liền có vô số sinh linh và tu sĩ nhận được chỗ tốt, hoặc là trực tiếp tấn thăng tu vi, hoặc là có bước tiến trên con đường cảm ngộ đại đạo pháp tắc và thiên địa quy tắc.

Hoặc là một vài tiên thiên sinh linh trực tiếp hóa hình, hoặc là trực tiếp bước lên con đường tu hành...

Tất cả mọi thứ, đều vào lúc đại thế đến mà thay đổi, đây là sự khởi đầu của một thời đại mới. ...

Đông Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

"Mặc thủ thành quy, kiêm ái phi công, phá!" Đột nhiên, Mặc Địch khẽ quát một tiếng, toàn thân hắc khí oanh nhiễu, một thanh hắc sắc trường kiếm từ thiên linh của hắn cuốn ra, một cỗ kiếm ý lẫm liệt vô cùng xông thẳng lên trời, tựa như muốn xé rách thương khung.

Hắc khí lan tràn, tràn ngập toàn bộ đại điện Ngọc Hư Cung, đại thế thuộc về Mặc gia lúc này bắt đầu ngưng tụ.

“Mặc gia mặc hiệp, đại thế ngưng tụ, khởi!” Lúc này, tất cả đệ tử Mặc gia rút mặc kiếm trong tay, giơ cao quá đầu, hắc sắc khí thể trên người chậm rãi dâng lên, dung nhập vào mặc kiếm, tức thì liền thấy từng đạo hắc sắc quang thúc xuyên qua hư không, hội tụ trên bầu trời Ngọc Hư Cung.

Một đạo!

Mười đạo!

Trăm đạo!

Nghìn đạo!

Ba nghìn đạo!

Trọn vẹn ba nghìn đạo hắc sắc quang thúc từ khắp Đông Côn Luân dâng lên, xuyên qua vô số hư không, toàn bộ giao hội ngưng tụ trên Ngọc Hư Cung, một cỗ đại thế Mặc gia kinh khủng đang ngưng tụ, phá tan hết thảy gông cùm xiềng xích.

“Khai!” Mặc Địch khẽ quát một tiếng, toàn bộ đại thế Mặc gia trực tiếp giáng xuống, những cột sáng màu đen kia toàn bộ dung nhập vào cơ thể Mặc Địch.

Mặc Địch đột nhiên mở hai mắt, đôi mắt đen kịt, vô số hắc sắc khí thể từ khóe mắt hắn chậm rãi bốc lên, một cỗ khí thế đủ để hủy thiên diệt địa từ trên người hắn quét ra, phá tan mọi xiềng xích, đạt tới một tầng thiên địa cao hơn.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh!

Nguyên Thủy gương mặt lộ ra một nụ cười, Mặc Địch đã không khiến hắn thất vọng, chỉ trong thời gian chưa đầy hai triệu năm, liền đã bước vào cảnh giới này.

Vào thời khắc đại thế giáng lâm, trực tiếp phá tan gông cùm,

chứng đạo Hỗn Nguyên, đây đối với Xiển giáo mà nói là một chuyện tốt.

Đối với bản thân Mặc Địch mà nói, cũng là một chuyện tốt.

Từ lúc này trở đi, Mặc Địch chính là tồn tại đỉnh tiêm giữa thiên địa.

Xiển giáo lại thêm Mặc gia, một môn song đỉnh tiêm, sức mạnh hai thế lực dung hợp, thực lực tổng thể có thể tưởng tượng được.

"Đây sẽ là một thời đại chưa từng có..." Nguyên Thủy nhìn Mặc Địch đang ở cuối giai đoạn tấn thăng, trong lòng thầm nói.

"Ông!" Một đạo hắc sắc quang thúc từ trên người Mặc Địch dâng lên, trực tiếp xuyên thủng vũ trụ thương khung, đi thẳng vào cửu thiên chi địa.

Giờ khắc này, vô số sinh linh và tu sĩ trong Hồng Hoang chấn kinh.

Mặc Tử, chứng đạo rồi! ...

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng khẽ gật đầu, thực lực Mặc Địch trước kia đã có thể xem là Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh, bao nhiêu năm trôi qua, lại mượn thế đại thế giáng lâm mà bước vào cảnh giới này, Thái Thượng không hề cảm thấy kinh ngạc chút nào.

Đại thế lần này khiến không ít tồn tại tấn thăng, mặc dù đó đều là những sinh linh hoặc tu sĩ có tu vi khá thấp.

Nhưng đối với tầng lớp cao hơn, cũng có ảnh hưởng, mà Mặc Địch chính là một vị nhận được chỗ tốt dưới đại thế, và cũng sẽ không phải là người cuối cùng.

Thái Thượng biết rằng, sau này sẽ còn có người chứng đạo.

"Đại thế Mặc gia của Mặc Địch quả nhiên không tầm thường,

dưới sự ngưng tụ đại thế như vậy, lại còn kinh khủng hơn cả một số thế lực và chủng tộc...” Nữ Oa từ Thánh Mẫu Cung đến Thái Thanh Cung, nhìn về phía Ngọc Hư Cung, nhìn đạo hắc sắc quang thúc xuyên thủng thiên địa thương khung kia, chậm rãi nói.

Sự ngưng tụ đại thế của Mặc gia nằm ở mối liên hệ giữa Mặc Địch và đệ tử Mặc gia.

Lấy mặc kiếm làm môi giới, thu nạp thế của đệ tử Mặc gia, đệ tử Mặc gia lại chưởng khống thế của những tồn tại tiếp nhận tư tưởng Mặc gia, bất luận là ở Nhân gian giới, Địa tiên giới hay các giới vực khác, những lực lượng đại thế đó đều sẽ bị đệ tử Mặc gia chưởng khống, sau đó toàn bộ hội tụ vào trên người Mặc Địch.

Dùng đại thế như vậy để đột phá cảnh giới, muốn không thành công là điều không thể.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao đại thế Mặc gia lại kinh khủng đến vậy, cách ngưng tụ đại thế như thế này, cho dù là Thiên đình cũng không thể có được.

Nếu Thiên đình có được thế ngưng tụ đại thế đặc thù như vậy, tu vi của Hạo Thiên thật sự có khả năng đột phá thành công.

Đương nhiên, cho dù không có tình huống như vậy, Nữ Oa cảm thấy, Hạo Thiên cũng đã đến lúc bước vào Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh rồi.

Chương 507

Bao nhiêu năm trôi qua, thực lực và tích lũy của Hạo Thiên cũng không hề yếu.

Đại thế lần này cũng là một cơ hội cho những tồn tại như hắn, chỉ xem họ có thể nắm bắt được hay không.

"Mặc gia là một trong Bách gia đặc thù, cách ngưng tụ đại thế như vậy cũng chỉ có Mặc gia làm được, các Bách gia khác đều không thể, bao gồm cả Lý gia.

Nhưng như vậy cũng tốt, vừa hay có thể giúp Mặc Địch chứng đạo..." Thái Thượng nói.

Nghe vậy, Nữ Oa khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa, ánh mắt lại chuyển về Địa tiên giới. ...

Mặc Địch chứng đạo, lúc này toàn bộ Hồng Hoang đều đã biết.

Thông Thiên, Quỷ Cốc Tử, Hậu Thổ khẽ gật đầu, đối với chuyện này cũng không hề bất ngờ.

Thực lực Mặc Địch trước đó đã có thể xem là Bán bộ Hỗn Nguyên, khoảng cách đến Hỗn Nguyên cũng không xa, lại thêm sự tích lũy tu hành bao nhiêu năm qua, thành công chứng đạo trong đại thế, đây quả thực là một cơ duyên, hơn nữa, hắn đã nắm bắt được.

Với thực lực hiện tại của hắn, vượt qua Hỗn Nguyên thiên kiếp, quả thực không có chút bất ngờ nào.

Toại Nhân, Phục Hy và những người khác nhìn về phía Ngọc Hư Cung, như vậy, Xiển giáo cũng là một môn song đỉnh tiêm, thực lực cũng đã tăng lên không ít.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn Ngọc Hư Cung, thần sắc có chút âm

trầm, nhưng cũng không có cách nào.

Trong đại thế lúc này, môn hạ của họ cũng không có ai để tấn thăng.

Dưới tình huống như vậy, họ cũng chỉ có thể trong khoảng thời gian này khôi phục tu vi của bản thân trước đã.

Ngoài ra, chính là sự trở về của các đệ tử Tây phương trên Phong Thần Bảng.

Đã mấy trăm vạn năm trôi qua, cũng đã gần đến lúc trở về, đến lúc đó, khí vận và thực lực của Tây phương cũng là lúc nên tăng lên vài phần.

Tây Phương Nhị Thánh trong lòng nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Hồng Hoang đại địa, hồi lâu không nói. ... ...

So với thần sắc âm trầm của Tây Phương Nhị Thánh, Hậu Thổ, Thông Thiên, Toại Nhân và Phục Hy, Quỷ Cốc Tử và những người khác đều chúc mừng Mặc Địch.

Mặc Địch dù sao cũng là chấp niệm của Nguyên Thủy chuyển thế mà đến, quan hệ với họ cũng không tệ, cho nên lần này Mặc Địch có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh, quả thực là chuyện đáng mừng.

Mà lúc này giữa thiên địa, trong vô tận khu vực Nhân đạo, vô số sinh linh, tu sĩ ngẩng đầu nhìn lên.

Đạo hắc sắc quang thúc xuyên thủng thiên địa thương khung kia, một cỗ đại thế Mặc gia kinh khủng bao trùm không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, hắc sắc chi khí của Mặc gia ngưng tụ giữa thiên địa, che lấp trời đất, tựa như biển mực đổ xuống.

Nhìn dị tượng lúc này, cảm nhận khí thế kinh khủng khi Mặc Địch chứng đạo, vô số tu sĩ chấn kinh.

Giữa thiên địa, lại thêm một vị tồn tại đỉnh tiêm.

Ngọc Hư Cung, trên đại điện.

Mặc Địch mở hai mắt, trong đôi mắt hắc khí cuộn trào, diễn hóa đại đạo Mặc gia, một lúc lâu sau mới khôi phục vẻ trong sáng.

Hắn vung tay, đại thế Mặc gia dần dần lui đi, tất cả đệ tử Mặc gia thu lại mặc kiếm, nhìn về nơi Mặc Địch đang ở, mặt lộ vẻ vui mừng.

Lão sư của mình chứng đạo Hỗn Nguyên, đối với Mặc gia mà nói, lại sẽ tăng lên không ít.

"Tu hành nhiều năm, lần này cuối cùng cũng đã được như ý nguyện." Mặc Địch nhìn Nguyên Thủy, mỉm cười nói.

"Đại thế giáng lâm, ngươi có thể nắm bắt được cơ hội này, quả thực không tệ." Nguyên Thủy gật đầu nói.

"Hỗn Nguyên thiên kiếp, ngươi có nắm chắc không?" Nguyên Thủy hỏi.

"Tuy trong khoảng thời gian này, Thiên đạo và thiên địa có chút biến động, nhưng với tích lũy và thực lực hiện tại của ta, hẳn là không có vấn đề gì lớn." Mặc Địch trầm mặc mấy hơi thở rồi nói, hắn có một sự phán đoán về thực lực của mình, cũng là một ước tính dè dặt.

Nghe vậy, Nguyên Thủy gật gật đầu, Mặc Địch không phải là người hành động thiếu suy nghĩ, hắn đã nói ra như vậy thì chính là không có vấn đề gì lớn, những gì hắn nói bây giờ vẫn là xác suất khá dè dặt, cho nên Nguyên Thủy không hề nghi ngờ.

"Nếu đã như vậy, vậy thì chờ tin tốt của ngươi." Nguyên Thủy nói.

Mặc Địch nghe xong, cười cười rồi đứng dậy, chắp tay với

Nguyên Thủy một cái, liền hóa thành một đạo mặc quang biến mất giữa thiên địa.

"Cung tống sư tôn!" Giờ khắc này, tất cả đệ tử Mặc gia thấy cảnh này, đồng loạt cung thân hành lễ.

Đồng thời, cũng đang chờ đợi tin tốt của Mặc Địch, tin rằng hắn nhất định sẽ vượt qua Hỗn Nguyên thiên kiếp, bình an trở về.

Mặc Địch đi độ kiếp, thu hút ánh mắt của tất cả tồn tại đỉnh tiêm giữa thiên địa, đều dõi theo Mặc Địch.

Tại vùng biên thùy phía Đông, một nơi hoang vu.

"Ầm!" Khí thế Mặc Địch tức thì xông thẳng lên trời, khuấy động cửu thiên phong vân, nhất thời, phong vân biến sắc, kiếp vân kinh khủng hội tụ mà đến, che khuất nhật nguyệt, che lấp thiên địa, một vùng đen kịt.

"Ầm ầm ầm!!!" Tiếng thiên lôi không ngừng vang lên, kèm theo từng trận thiên uy hạo hãn giáng lâm, bao trùm một vùng đất rộng hàng ức triệu dặm.

Lúc này, kiếp vân không ngừng vận chuyển, ngưng tụ lực lượng mạnh nhất, sau đó chuẩn bị giáng xuống.

Thấy tình hình này, Mặc Địch trong lòng gật đầu, hắn không trực tiếp ra tay công kích, mà là tháo đai lưng của mình, dùng 'Mặc thủ thành quy' để chống lại đợt lôi kiếp đầu tiên, cũng là đợt lôi kiếp tương đối nhẹ nhàng.

Mặc dù 'Mặc thủ thành quy' vẫn chưa thực sự chạm đến cấp bậc Tiên thiên linh bảo, nhưng là một Hậu thiên linh bảo loại phòng ngự, lực phòng ngự không hề thua kém Tiên thiên linh bảo bình thường, trong tay Mặc Địch, uy lực càng thêm kinh khủng.

Lần này dùng 'Mặc thủ thành quy' để chống lại đợt lôi kiếp đầu

tiên, Mặc Địch cũng định để 'Mặc thủ thành quy' lại lần nữa tăng lên một chút, đạt đến trình độ Hậu thiên chí bảo cũng là có khả năng.

Cho nên, Mặc Địch mới lựa chọn như vậy.

"Vút!" Một đạo hắc quang lóe lên, tức thì liền thấy 'Mặc thủ thành quy' hóa thành một tòa thành trì rộng trăm vạn dặm, chắn ngang giữa hư không.

"Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, kiếp vân vang động, lôi đình bắt đầu giáng xuống, xé rách vô tận hư không, hình thành vùng chân không, uy lực không nhỏ.

Uy lực của những tia lôi đình này tuy không nhỏ, nhưng đều vẫn ở dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đối với Mặc Địch mà nói không là gì cả, hắn điều khiển 'Mặc thủ thành quy' để chống lại, thuận tiện hấp thu sức mạnh lôi đình và lực tạo hóa trong đó.

"Ầm ầm!!!" Lôi đình không ngừng giáng xuống, 'Mặc thủ thành quy' mặc quang bùng nổ, phòng ngự đạt đến cực điểm, lôi đình không những không gây ra tổn hại cho 'Mặc thủ thành quy', ngược lại còn tăng cường uy lực của nó.

Không biết qua bao lâu, sau khi đợt lôi đình đầu tiên kết thúc, 'Mặc thủ thành quy' cũng tấn thăng lên cấp bậc Hậu thiên chí bảo.

Mặc Địch hài lòng gật đầu, sau đó thu hồi 'Mặc thủ thành quy'.

"Gào!

Gào!

Gào!" Sau đợt lôi kiếp đầu tiên, chính là ma thần do địa kiếp diễn hóa, lúc này từ trong vết nứt của đại địa diễn hóa ra, hướng về Mặc Địch trên hư không mà lao đến.

Mặc Địch sớm đã biết cảnh này, cho nên ngay khoảnh khắc ma

thần xuất hiện, liền dùng thế lôi đình để tiêu diệt những ma thần do địa kiếp diễn hóa này.

Chương 508

Đợt ma thần này, phải dùng công kích cực nhanh ra tay, mới có thể vượt qua thiên kiếp nhanh hơn.

Chúng sinh Hồng Hoang thấy chỉ trong thoáng chốc, tất cả ma thần của địa kiếp đều đã bỏ mạng dưới tay Mặc Địch, không ai không lộ vẻ kinh hãi.

"Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, thiên kiếp lại lần nữa vận chuyển, thiên uy kinh khủng bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, khiến vô số tồn tại thần sắc đại biến, cảm nhận được thiên uy như ngục tù kia, tất cả sinh linh không ai không biến sắc.

Dưới thiên uy như vậy, khó có tồn tại nào dám đối diện với sự kinh khủng của thiên địa lôi kiếp.

Nhưng!

Mặc Địch lúc này lại dám, hắn dẫm chân một cái, hư không bị hắn dẫm nát, trực tiếp lăng không mà lên, lao thẳng về phía lôi kiếp.

Lúc này trong thiên kiếp, lực lượng kiếp vân đã ngưng tụ đến cực hạn, kiếp lôi chi lực trong đó đã tím đến phát đen, sức mạnh hủy diệt và lôi đình trong đó có thể tưởng tượng được.

"Xoẹt!" Mặc Địch tiên hạ thủ vi cường, kiếm chỉ vung lên, Mặc Mi tức thì cuốn ra, nơi nó đi qua đều quy về hỗn độn, địa thủy phong hỏa cuộn trào, diễn hóa âm dương ngũ hành, nhưng lại dưới hỗn độn kiếm khí kinh khủng mà tan biến thành hư không.

Trong hư không, bùng hiện ra vô số vết nứt không gian đen kịt, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Mặc Mi Kiếm tựa như đạo kiếp quang đầu tiên khi khai thiên, phá

diệt hết thảy tồn tại, trực tiếp quán xuyên mà lên, đâm thủng vũ trụ thương khung, thiên địa càn khôn.

"Phụt!" Một tiếng vang nhỏ rõ ràng, tức thì liền thấy trên thiên kiếp, bị Mặc Mi Kiếm chém đi một mảng lớn kiếp vân, nhưng cỗ kiếm ý và kiếm khí kinh khủng kia cũng bị mài mòn thành không, Mặc Mi Kiếm lại lần nữa trở về trong tay Mặc Địch.

"Gào!" Ma thần lần này không trực tiếp chờ đợi, mà dung hợp thành một ma thần cảnh giới Hỗn Nguyên, từ trong kiếp vân lao ra, hướng Mặc Địch mà tấn công.

Nhất thời, Mặc Địch và ma thần kia giao chiến với nhau.

Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ quan sát tất cả, đối với thủ đoạn của Mặc Địch khá rõ ràng, ma thần tuy mạnh, nhưng vẫn chưa thể khiến hắn không thể vượt qua thiên kiếp.

Hơn trăm năm sau, kiếm quang trên Mặc Mi lóe lên, trực tiếp chém giết ma thần.

Thiên kiếp qua đi, thiên địa lại lần nữa trở về thanh minh bình tĩnh.

Mặc Địch nhìn một cái, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Đối với việc Mặc Địch dùng thủ đoạn sấm sét vượt qua thiên kiếp, lúc này tại Hồng Hoang đã dấy lên sóng gió vô tận.

Mặc Địch trầm mặc mấy trăm vạn năm, một sớm xuất hiện, liền dùng thực lực kinh khủng như vậy chấn nhiếp khắp nơi trong Hồng Hoang, thiên kiếp kinh khủng như vậy, Mặc Địch không hề gặp chút trở ngại nào, chỉ trong hơn hai trăm năm, liền đã bình an vượt qua.

Từ đây về sau, giữa thiên địa lại có thêm một vị tồn tại đỉnh tiêm.

...

Thái Thanh Cung, trên Vô Cực Điện.

"Đến bước này, những tồn tại chứng đạo sau này ít nhiều cũng đã có kinh nghiệm, chỉ cần thực lực không yếu, vượt qua Hỗn Nguyên thiên kiếp cũng không phải là chuyện gì quá khó..." Nữ Oa quay đầu, nhìn Thái Thượng, chậm rãi nói.

Bởi vì có không ít tồn tại đi trước, Hỗn Nguyên thiên kiếp đã thấy mấy lần, tự nhiên là biết rõ phương pháp độ kiếp ở một số nơi, đã có chút kinh nghiệm.

Mặc Địch lại là chấp niệm của Nguyên Thủy, biết được tự nhiên còn nhiều hơn, với thực lực và thủ đoạn của hắn, lại thêm kinh nghiệm đối với Hỗn Nguyên thiên kiếp, tự nhiên là không có vấn đề gì lớn, mới có thể nhanh như vậy mà vượt qua kiếp này.

"Đây cũng là một chỗ tiện lợi của việc chứng đạo sau, tuy trầm mặc nhiều năm tháng hơn, nhưng ít nhiều cũng tăng thêm thực lực và kinh nghiệm, chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra, thông thường đều sẽ bình an vượt qua Hỗn Nguyên thiên kiếp..." Thái Thượng nghe vậy, cười cười rồi nói.

Nói xong, Thái Thượng nhìn lướt qua Hồng Hoang rồi nói với Nữ Oa, "Đại thế giáng lâm, có một số tồn tại sắp chứng đạo, cũng có một số, tiến vào một thiên địa mới, thực lực càng mạnh hơn..." "Trong đó, lấy Hạo Thiên và Minh Hà làm đại biểu, hai vị này là những tồn tại sắp bước vào Bán bộ Hỗn Nguyên và Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ cần tấn thăng, liền sẽ lại trở nên khác biệt..." Nữ Oa nghe xong, gương mặt xinh đẹp khẽ sững sờ, rồi gật đầu, với tu vi của Hạo Thiên, tiến vào Bán bộ Hỗn Nguyên không khó, còn về Minh Hà, trước đó đã nắm bắt được cơ duyên tạo hóa của Nhân gian giới, nếu không có gì bất ngờ lớn, chứng đạo cũng là có khả năng.

Mặc dù tình huống của hắn khó khăn hơn, được xem là cùng thời

kỳ với nàng, nhưng Minh Hà đến nay vẫn chưa chứng đạo, quả thực là vô cùng gian nan.

Trong số các đại thần thông giả đỉnh tiêm, Minh Hà quả thực là gian nan, nhưng lần này có cơ hội chứng đạo, cũng coi như không tệ.

Như vậy, dưới đại thế, liền có không ít tồn tại lần lượt tấn thăng.

"Đại thế này, quả thực không tầm thường..." Nữ Oa nói.

"Ta ngược lại tò mò, dưới đại thế, Thiên tộc sẽ đạt đến trình độ nào..." Thái Thượng gương mặt lộ ra một nụ cười, nói.

Nghe vậy, gương mặt xinh đẹp của Nữ Oa khẽ nghiêm lại, Thiên tộc, chủng tộc sinh ra từ bản nguyên Thiên đạo, dưới đại thế, hẳn là sẽ có tình huống không tầm thường.

"Thiên Ngân kia vừa ra đời đã là tồn tại Bán bộ Hỗn Nguyên, sau đại thế lần này, có lẽ cũng có khả năng chứng đạo..." Nữ Oa trong lòng suy nghĩ rồi nhìn Thái Thượng nói.

Đây cũng không phải là chuyện không thể, Thiên Ngân dù sao cũng sinh ra từ bản nguyên Thiên đạo, hơn nữa vừa ra đời đã là tồn tại đỉnh tiêm Bán bộ Hỗn Nguyên, lại thêm Thiên đạo chi lực gia thân, trong số ít những người cùng cấp, cũng khó nói có thể thắng được Thiên Ngân.

Tồn tại như vậy, trong đại thế lần này, cũng có khả năng chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh, dù sao dưới đại thế, chúng sinh đều có cơ duyên, chỉ xem bản thân có thể nắm bắt được đạo cơ duyên này hay không.

"Thiên Ngân quả thực không yếu, với thân phận và năng lực của Thiên tộc, vượt xa những tồn tại cùng cấp bình thường, nhưng đây là ưu thế của hắn, cũng là một hạn chế, giống như Minh Hà vậy, huyết hải tạo nên hắn, nhưng cũng hạn chế hắn, cho nên đi không nhanh..." Thái Thượng dừng lại một chút rồi tiếp tục nói, "Nhưng chuyện này,

vẫn phải xem dưới sự vận chuyển của Thiên đạo, có còn sắp xếp nào khác không, nếu không, những người khác của Thiên tộc sẽ tăng lên, nhưng Thiên Ngân muốn nhân cơ hội này chứng đạo, thì vẫn còn thiếu một chút...” Nữ Oa nghe vậy, khẽ gật đầu, nếu Thái Thượng nói như vậy, cũng hợp lý.

Dù sao đi nữa, thực lực Thiên tộc rốt cuộc không yếu, dưới đại thế, tin rằng cũng sẽ đi đến một trình độ cao hơn.

Nàng trong lòng nghĩ nghĩ, ánh mắt lại lần nữa chuyển về Hồng Hoang.

Thái Thượng thấy vậy, ánh mắt xuyên thấu vô tận thời không khu vực, nhìn về nơi của Thiên tộc, hồi lâu không nói. ...

Thời gian thoáng chốc, lại là hơn một đa nguyên hội lặng lẽ trôi qua.

Trên Ba mươi ba tầng trời, Thiên đình, trong một thiên cung nào đó.

“Ngao!” Một tiếng long ngâm vang vọng bốn phương, toàn bộ khí vận và đại thế thiên địa lúc này như sôi trào, kim long công đức khí vận bay lượn trên bầu trời Thiên đình, từng trận tiếng long ngâm không dứt bên tai.

Giờ khắc này, tất cả tồn tại trong Thiên đình đều ngẩng đầu nhìn lên.

Thanh Minh, Triệu Công Minh, Nam Cực Tiên Ông ba vị Đại đế thần sắc khẽ ngưng lại, không lên tiếng.

Minh Tịch, Dao Trì, Thái Bạch Kim Tinh mặt lộ nụ cười.

Hạo Thiên, tu vi đại tiến rồi!

Ý niệm trong lòng mọi người thoáng qua, trong khoảnh khắc tiếp

theo, liền có một cỗ khí tức kinh khủng quét ra, đè ép mọi người có chút không thở nổi.

Thanh Minh, Triệu Công Minh và Nam Cực Tiên Ông thần sắc ngưng trọng, Hạo Thiên lần này, e rằng đã đạt đến Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh.

"Ầm!" Theo một tiếng nổ vang, liền thấy một cột sáng vàng xuyên thủng thiên địa, một cỗ đế hoàng khí tức nồng đậm tinh túy lan ra toàn bộ Thiên đình.

"Vút!" Hạo Thiên đạp không mà lên, lăng không mà đứng, nhìn Thiên đình, nhìn Hồng Hoang, nhìn Tam giới.

"Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh, thì ra là như vậy..." Hạo Thiên thần sắc đạm mạc, khẽ gật đầu nói.

Bán bộ Hỗn Nguyên là một cách phân chia cảnh giới mới, đây là cảnh giới vượt xa Chuẩn Thánh viên mãn rất nhiều, đối với sự lý giải và chưởng khống đại đạo pháp tắc, đã đạt đến một tầng thiên địa mới, cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng chỉ là một bước chân.

Trước đó còn thiếu một chút, nhưng bây giờ, Hạo Thiên đã bước vào cảnh giới này, cũng cảm nhận được sự phi phàm của cảnh giới này, đối với năng lực chưởng khống thiên địa quy tắc và đại đạo pháp tắc, quả thực đã tăng lên không ít.

Ngoài ra, thiên địa, quy tắc, pháp tắc, âm dương ngũ hành, càn khôn vạn vật trước mắt đều rõ ràng hơn không ít.

Mức độ khế hợp với thiên địa quy tắc và đại đạo pháp tắc cũng có sự tăng lên, quả không hổ là cảnh giới 'Bán bộ Hỗn Nguyên', thật sự phi phàm.

Chương 509

"Như vậy, Thiên đình cũng có sự tăng lên, dưới đại thế, ít nhiều cũng có sự đề thăng, khi đối mặt với các thế lực khác, Thiên đình cũng có chút tự tin, chỉ cần Dao Trì cũng tấn thăng lên cảnh giới này, Thiên đình liền có thể lại lần nữa tăng lên..." Hạo Thiên trong lòng thầm nói, sau đó chậm rãi hạ xuống, triệu tập quần thần, bắt đầu chế định những việc tiếp theo.

Mà Thanh Minh, Triệu Công Minh và Nam Cực Tiên Ông ba vị Đại đế, lúc này cũng tự trở về, bắt đầu một vòng tu hành mới.

Trung ương nhất mạch tăng lên, đã gây cho ba mạch của họ không ít áp lực, vẫn là nên sớm tăng lên mới được. ...

Như vậy, thời gian thoáng chốc, lại là ba nguyên hội trôi qua.

Hồng Hoang, trong U Minh Huyết Hải.

"Xoẹt!" Một đạo kiếm khí chia cắt thiên địa, cắt phá thời không, khiến sát khí đảo lộn, một cỗ huyết sát chi khí kinh khủng xông thẳng lên trời, trong huyết hải, sóng máu ngút trời, khiến vô số tộc nhân A Tu La chấn kinh.

"Ầm!" Khoảnh khắc tiếp theo, một cỗ sát khí kinh khủng đến cực điểm lan ra toàn bộ Hồng Hoang đại lục, lẫm liệt băng lãnh, sát khí kinh khủng khiến vô số sinh linh, tu sĩ cảm giác mình sắp bỏ mạng dưới sát khí, kinh hãi dị thường, nhìn về phía U Minh Huyết Hải.

Sát khí kinh khủng như vậy, huyết sát chi khí kinh khủng như vậy, khí thế kinh khủng như vậy, lẽ nào?

Minh Hà, chứng đạo rồi sao?

Giờ khắc này, vô số tu sĩ, sinh linh trong lòng chấn kinh, nhìn về

phía U Minh Huyết Hải, hồi lâu không nói. ... ...

Đối với việc Minh Hà chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vô số Chuẩn Thánh đại năng trong Hồng Hoang, cùng các vị tồn tại đỉnh tiêm, lúc này đều đã rõ.

Nhìn về phía U Minh Huyết Hải, lúc này thần sắc khác nhau.

Minh Hà là đại năng Chuẩn Thánh viên mãn lão làng, lại là tồn tại cùng thời kỳ với mấy vị đỉnh tiêm kia, đã tồn tại không biết bao nhiêu ức năm, tồn tại như vậy, chứng đạo thực ra không có gì lạ.

Phải biết rằng, nếu không phải do sự hạn chế của huyết hải, nếu không, Minh Hà e rằng đã sớm chứng đạo Hỗn Nguyên rồi.

Điểm này, ngay cả mấy vị tồn tại đỉnh tiêm cũng khá khẳng định, huyết hải tạo nên Minh Hà, nhưng cũng hạn chế Minh Hà.

Lần này hắn có thể nắm bắt được cơ duyên tạo hóa này, một lần chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đã là tạo hóa của hắn.

Nếu không có cơ duyên tạo hóa như vậy, Minh Hà muốn chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn không biết phải mất bao lâu nữa mới có thể.

Nhưng đây cũng xem như là một tia cơ duyên của Minh Hà, chúng sinh đều có cơ duyên chứng đạo, tuy không biết khi nào sẽ đến, nhưng cuối cùng vẫn có khả năng chứng đạo.

Dù Minh Hà bị huyết hải hạn chế một phần nào đó, nhưng khả năng và cơ duyên chứng đạo của hắn vẫn còn, chẳng qua là khó khăn hơn vài phần mà thôi.

Nay thành công chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng coi như đã được như ý nguyện.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

“Lão sư, đệ tử ngày trước quan sát Bạch Khởi kia, cũng không cảm thấy có gì đặc biệt, lại có thể giúp Minh Hà đạo hữu chứng đạo Hỗn Nguyên?” Khổng Khâu nhìn về phía U Minh Huyết Hải, nhướng mày, hỏi.

Bạch Khởi là thiện ác thi của Minh Hà cộng thêm một đạo chấp niệm của hắn, sau đó chuyển thế trở về, lại dưới sự thúc đẩy của đại thế chi lực, đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn ngày trước, cũng không có gì lạ.

Dù sao dưới đại thế, đại thần thông giả chuyển thế mà đến, ít có ai không thể đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn.

Như hắn và Lý Nhĩ, càng là trực tiếp chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh.

Cho nên nói, ngoài điểm này ra, Bạch Khởi dường như cũng không có gì đặc biệt?

Dưới tình huống như vậy, Bạch Khởi lại có thể hiệp trợ Minh Hà chứng đạo Hỗn Nguyên chi cảnh, điều này quả thực là khá phi thường.

Nghe vậy, Thái Thượng cười cười rồi nói, “Minh Hà chủ tu Sát đạo và Kiếm đạo, nhưng vì U Minh Huyết Hải, bản thân có một số hạn chế và thiếu sót, mà Bạch Khởi ở Nhân gian giới trùng tu Sát đạo, ở một số phương diện, đã bổ sung cho sự thiếu sót trong Sát đạo của Minh Hà.” Hắn dừng lại một chút, nhìn Nữ Oa và Khổng Khâu, tiếp tục nói, “Ngoài ra, Bạch Khởi còn bái sư Quỷ Cốc Tử, từ chỗ Quỷ Cốc Tử học được Tru Tiên Kiếm Đạo của Tam đệ, phương diện Kiếm đạo càng được bổ sung và hoàn thiện.” “Có thể nói, lần này Bạch Khởi bù đắp cho Sát đạo và Kiếm đạo của Minh Hà, chứ không phải bản thân Bạch Khởi, bản thân Bạch Khởi trở về dung hợp với bản tôn, cũng chỉ là tăng lên một chút thực lực của bản tôn mà thôi,

nhưng muốn chứng đạo Hỗn Nguyên, phải dựa vào đại đạo pháp tắc của chính mình, đây mới là mấu chốt để hắn thành công chứng đạo." Nữ Oa và Khổng Khâu nghe xong, khẽ gật đầu, nghe như vậy, những chi tiết trong đó, họ đều đã rõ.

Ánh mắt của ba người lúc này lại lần nữa chuyển về U Minh Huyết Hải.

Mà cùng lúc đó, Nguyên Thủy, Mặc Địch, Phục Hy, Toại Nhân và những người khác, ánh mắt cũng nhìn về phía U Minh Huyết Hải.

Đối với việc Minh Hà lần này nắm bắt được cơ duyên tạo hóa, một lần chứng đạo Hỗn Nguyên, mọi người cũng không có quá nhiều kinh ngạc.

Minh Hà không phải là đại thần thông giả bình thường, nếu không phải do sự hạn chế của huyết hải, e rằng đã sớm chứng đạo rồi, dù sao Minh Hà ngày trước cũng là khách trong Tử Tiêu Cung, cũng là tồn tại cực kỳ cổ lão.

Tồn tại như vậy, có xác suất chứng đạo nhiều hơn so với tu sĩ và sinh linh bình thường.

Trên con đường này, Minh Hà cũng đã nỗ lực rất nhiều, tuy không giúp hắn chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng cũng đã tăng lên không ít thực lực cũng như làm sâu sắc thêm đạo hạnh của hắn, cho nên nói, về cảnh giới tu vi và đạo hạnh bản thân, trong cùng cấp bậc, quả thực ít có ai là đối thủ của Minh Hà.

Dưới tình huống như vậy, sự bù đắp của Bạch Khởi chính là khiến Minh Hà hoàn toàn ngộ ra, một lần chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Từ khoảnh khắc này trở đi, giữa thiên địa lại có thêm một tồn tại Hỗn Nguyên.

Và cũng là tồn tại thứ hai chứng đạo Hỗn Nguyên sau khi đại thế mở ra.

Chúng sinh luân hồi, trong Địa phủ.

"Minh Hà cũng không dễ dàng, trên con đường này đã nỗ lực rất nhiều, nhưng đều không được như ý nguyện chứng đạo.

Lần này có thể mượn lực lượng của hai đại thế để triệt để chứng đạo Hỗn Nguyên, cũng coi như là cơ duyên tạo hóa của hắn." Hậu Thổ nhìn về phía U Minh Huyết Hải, khẽ nói.

Đại thế Nhân tộc lần trước, Bạch Khởi mượn lực lượng đại thế quật khởi, cũng minh ngộ không ít đại đạo chí lý và tinh nghĩa của Sát đạo và Kiếm đạo.

Sau đó, trải qua hơn nghìn vạn năm trầm mặc, Minh Hà lại lần nữa mượn đại thế mới, thành công chứng đạo Hỗn Nguyên.

Con đường hắn đi không hề dễ dàng, cho nên việc Minh Hà chứng đạo, đối với những đại thần thông giả cùng thời kỳ như họ mà nói, đều không có quá nhiều kinh ngạc.

Ánh mắt Hậu Thổ chuyển dời, rơi vào Hồng Hoang, thần sắc trên gương mặt xinh đẹp biến ảo.

"Đại thế giáng lâm, có lẽ cũng là cơ hội." Một lúc lâu sau, Hậu Thổ trong lòng thầm nói, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục tiềm tu.

Bích Du Cung, trên đại điện.

"Minh Hà thành công chứng đạo, cuối cùng cũng không lãng phí những cơ duyên tạo hóa này." Thông Thiên nói.

"Tình huống của Minh Hà cũng không tệ, lần này chứng đạo, cũng có thể dự đoán được, sự tồn tại của Bạch Khởi chính là để bù đắp cho thiếu sót của Minh Hà, nếu đã ngộ ra, vậy thì chứng đạo Hỗn

Nguyên sẽ không phải là chuyện khó khăn gì.” Quỷ Cốc Tử nói.

Thông Thiên tự nhiên là rõ tầng này, ánh mắt nhìn U Minh Huyết Hải, không nói thêm gì nữa.

U Minh Huyết Hải, trong Huyết Minh Cung.

Minh Hà chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt đỏ rực lóe lên một tia tinh quang, gương mặt trắng bệch lộ ra một nụ cười.

“Tâm nguyện nhiều năm, cuối cùng cũng đã hoàn thành.” Một lúc lâu sau, Minh Hà khẽ cười nói.

Dứt lời, hắn liền động thân, đến một nơi biên thùy nào đó để độ kiếp.

Mà không lâu sau khi Minh Hà động thân độ kiếp, trong Hồng Hoang, lại có không ít tồn tại tấn thăng tu vi.

Chương 510

Trấn Nguyên Tử của Địa Tiên Phủ tấn thăng Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh!

Hữu Sào Thị, Truy Y Thị tấn thăng Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh!

Hạ Vũ, Thần Nông, Hiên Viên tấn thăng Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh!

Tộc trưởng Viễn cổ tam tộc tấn thăng Bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh!

Lúc này trong Hồng Hoang, có ngày càng nhiều tồn tại đỉnh tiêm ra đời, tuy họ vẫn chưa chạm đến Hỗn Nguyên chi cảnh, nhưng với tình huống hiện tại của họ, quả thực đã gần hơn với Hỗn Nguyên chi cảnh.

Tin rằng việc tu hành sau này đối với họ sẽ dễ dàng hơn vài phần, ngày sau cũng là đại đạo khả kỳ.

Mà theo sự tấn thăng của những đại năng này, Hồng Hoang lại lần nữa trở nên khác biệt, không chỉ là cục diện khác biệt, tình huống đại thế cũng đã đi đến một trình độ cao hơn, dưới sự thúc đẩy của đại thế, Hồng Hoang đã tiến vào một thời đại hoàn toàn mới.

Đây sẽ là một thời đại chưa từng có, cũng là một thời đại mà thực lực đạt tới đỉnh cao nhất.

Lúc này, màn kịch đã được kéo ra.

Minh Hà độ Hỗn Nguyên chi kiếp, thực ra trong Hồng Hoang không ít đại năng Chuẩn Thánh, cùng với mấy vị tồn tại đỉnh tiêm, Bán bộ Hỗn Nguyên và các đại thần thông giả khác, đều không ai cho rằng Minh Hà sẽ không qua được.

Nếu luận về tích lũy, trong số các Chuẩn Thánh viên mãn và Bán bộ Hỗn Nguyên, sự tích lũy của Minh Hà có thể nói là thuộc hàng nhất nhị, tích lũy đại đạo thập phần thâm hậu, đạo hạnh cũng thập phần cao thâm.

Thêm vào thực lực và thủ đoạn của bản thân, muốn vượt qua Hỗn Nguyên chi kiếp, chỉ cần cẩn thận ứng phó, cũng không có vấn đề gì quá lớn.

Điểm này, không ít tồn tại trong lòng vẫn tin tưởng.

Theo việc độ kiếp của Minh Hà lúc này, ánh mắt của không ít tồn tại trong Hồng Hoang đều bị thu hút.

Hồng Hoang, tại một khu vực hoang vu.

Minh Hà thần sắc túc nhiên, gương mặt trắng bệch hiện lên sát ý, Nguyên Đồ A Tỳ kiếm quang giao thoa, hoành quán trong hư không, kiếm khí và sát khí dường như đan xen tung hoành, phảng phất như một tấm lưới lớn, bao trùm tất cả vào trong đó. "Ầm!" Kiếp vân ngưng kết, biển mực nghiêng đổ, thiên uy như ngục, mênh mông cuồn cuộn.

Đợt lôi đình đầu tiên không ngừng bổ xuống, nhưng đối với Minh Hà hiện tại, căn bản không đáng là gì, hắn thậm chí còn chưa dùng đến thần kiếm trong tay, Thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên dưới chân khẽ rung, một luồng huyết hồng quang mang bao bọc lấy Minh Hà, trực tiếp đỡ được đợt công kích lôi đình đầu tiên.

Đợt công kích lôi đình này đối với cảnh giới Hỗn Nguyên quả thực không đáng gì, có thể nói những tồn tại đã đến cảnh giới này để độ Hỗn Nguyên chi kiếp, khi đối mặt với đợt lôi kiếp đầu tiên đều không cần xuất thủ quá nhiều, đều thập phần nhẹ nhàng vượt qua.

Mà đối với Minh Hà lúc này, tự nhiên cũng như thế.

Đợi đến khi trên cửu thiên, trong kiếp vân không còn lôi đình bổ xuống, đợt lôi kiếp đầu tiên này cũng xem như đã qua.

Đợt lôi kiếp này đối với Minh Hà cũng không tính là gì, phòng ngự của Nghiệp Hỏa Hồng Liên đủ mạnh mẽ, lần này chống lại những công kích lôi đình từ cấp độ Chuẩn Thánh viên mãn đến Bán bộ Hỗn Nguyên, đối với thập nhị phẩm liên đài mà nói, vẫn không quá khó.

Lúc này khi đã đỡ được toàn bộ, đợt lôi kiếp đầu tiên đã qua, tiếp theo chính là Ma Thần do địa kiếp diễn hóa, cùng với Ma Thần do thiên kiếp diễn hóa.

Mà bước này, cũng là lúc Minh Hà bắt đầu nghiêm túc đối đãi. "Gào!

Gào!

Gào!" Đại địa diễn hóa, Ma Thần đản sinh, thần binh quán xuyên thiên địa, trực tiếp hướng về Minh Hà mà giết tới. "Sát!" Trong đôi mắt đỏ rực của Minh Hà hiện lên sát ý, miệng khẽ hét một tiếng, sát cơ, kiếm khí, huyết sát chi khí lập tức bộc phát, khóa chặt những Ma Thần kia, tức thì hướng về phía hắn mà cắn xé tới.

Lúc này thiên địa dường như được phủ lên một lớp huyết quang.

Dưới huyết quang, Minh Hà hệt như một tồn tại vô thượng, Sát đạo lúc này hiển lộ hết sự khủng bố, cửu thiên thập địa, ức vạn sinh linh, không vật gì không giết!

Dưới Sát đạo, Ma Thần trở thành đối tượng bị tàn sát, từng đạo từng đạo vẫn lạc trong tay Minh Hà.

Minh Hà một bên tàn sát những Ma Thần do địa kiếp diễn hóa này, một bên củng cố thêm Sát đạo của bản thân.

Sát đạo, tự nhiên là phải dùng sát để đề thăng và củng cố, đây cũng là một cơ hội của hắn lúc này, hắn tuyệt nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Trong tay không ngừng xuất thủ, Ma Thần liên tục vẫn lạc.

Không biết qua bao lâu, Minh Hà mới thu tay, những Ma Thần do địa kiếp diễn hóa đã toàn bộ vẫn lạc dưới tay hắn.

Tiên huyết nhuộm đỏ thiên địa, nhưng lại không dính vào y phục trên người Minh Hà, vẫn một hạt bụi không dính, huyết sát chi khí khiến người ta kinh hồn bạt vía không tan đi, ngưng kết tại nơi đây, sát cơ và sát khí cùng kiếm khí, lúc này lại nồng đậm thêm mấy phần.

Minh Hà lúc này đã chuẩn bị xong tất cả, bắt đầu đối mặt với đợt thiên kiếp cuối cùng.

Là một người mới chứng đạo trong thời kỳ này, Minh Hà đối với Hỗn Nguyên thiên kiếp có thể nói là thập phần quen thuộc, cũng đã tích lũy không ít kinh nghiệm, trước đó còn thấy được tình huống Mặc Địch độ Hỗn Nguyên thiên kiếp.

Cũng chính vì có những kinh nghiệm này, Minh Hà khi đối mặt với Ma Thần do địa kiếp diễn hóa, chính là một chữ "nhanh".

Dùng tốc độ cực nhanh để vượt qua đợt kiếp nạn này, với tu vi và thực lực của hắn lúc này, quả thực không khó.

Lúc này sau khi vượt qua kiếp nạn này, đợt cuối cùng của Hỗn Nguyên thiên kiếp, Ma Thần do thiên kiếp diễn hóa đã xuất hiện, toàn bộ dung hợp thành một vị tồn tại cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thần binh quán xuyên thiên địa, khóa chặt tuyên cổ thương khung, trực tiếp hướng về Minh Hà mà giết tới.

Sát ý băng lãnh, phong mang lẫm liệt, tất cả thời không băng tháp, hỗn độn yên diệt, trực tiếp nhấn chìm Minh Hà.

Thấy tình hình như vậy, vô số tồn tại trong Hồng Hoang hít một hơi khí lạnh, thần sắc kinh hãi nhìn một màn này.

Minh Hà thần sắc ngưng trọng vô cùng, Nguyên Đồ A Tỳ trong tay

đã xuất thủ, kiếm khí tung hoành, hoành quán thiên địa, hướng về Ma Thần mà giết tới.

Đồng thời khi xuất thủ, thập nhị phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên cũng bao bọc lấy Minh Hà, phòng ngự tất cả.

Trong phút chốc, Minh Hà và Ma Thần chém giết cùng nhau, yên diệt vô số khu vực, thời không không ngừng băng tháp, xung kích khủng bố từng đợt mạnh hơn từng đợt.

Không ngừng lan ra tứ phía, vạn vật hóa thành tro bụi, tiêu tán giữa thiên địa.

Đối với đại chiến giữa Minh Hà và Ma Thần, các tồn tại đỉnh tiêm, vô số sinh linh tu sĩ trong Hồng Hoang đều chăm chú quan sát.

Tu vi thực lực của Ma Thần không thể duy trì được bao lâu, nên chỉ sau hơn trăm năm ngắn ngủi, dưới sự công kích điên cuồng của Minh Hà, thực lực Ma Thần đã bắt đầu suy giảm, đã khó lòng chống đỡ được công kích khủng bố của Minh Hà.

Lại qua năm mươi năm, Ma Thần triệt để rơi khỏi cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bị Minh Hà một kiếm chém giết.

Như vậy, việc độ kiếp của Minh Hà xem như đã chân chính hạ màn.

Minh Hà vượt qua Hỗn Nguyên thiên kiếp, giữa thiên địa lại có thêm một vị tồn tại đỉnh tiêm.

Thêm vào sự đản sinh của các Bán bộ Hỗn Nguyên, thiên địa lúc này đã là một thời đại chưa từng có, một thời đại thực lực đỉnh phong.

Trong Hồng Hoang, Thánh nhân, Hỗn Nguyên, Bán bộ Hỗn Nguyên, Chuẩn Thánh, Đại La nhiều vô số kể.

Thời đại này, là một thời đại đỉnh phong.

Cứ thế, thời gian thoáng chốc lại trôi qua ba nguyên hội.

Hồng Hoang lúc này đã dần hồi thần sau sự việc Minh Hà độ kiếp và các vị Bán bộ Hỗn Nguyên tấn thăng, cũng đã bình tĩnh lại không ít, không ít tu sĩ đã quay trở lại tu hành.

Chương 511

Hồng Hoang, tại một khu vực, nơi Tử Cực chi địa.

Trong Bạch Cốt Điện. "Phù!" Đột nhiên, linh hồn chi hỏa trong đôi mắt Cốt Hoàng khẽ dao động, dưới lớp hắc bào che phủ, Cốt Hoàng có chút kinh ngạc.

Đây là, cơ duyên giáng lâm?

Tuy không rõ là cơ duyên gì, nhưng nếu có thể dẫn động linh hồn chi hỏa của mình, vậy đối với bản thân quả thực có không ít trợ giúp, cũng là chuyện cơ duyên. "Đã khế hợp hoàn chỉnh với Hồng Hoang, có thể cảm ứng được cơ duyên của Hồng Hoang, cũng là bình thường..." Cốt Hoàng thầm nghĩ một tiếng, lập tức đứng dậy, rời khỏi Bạch Cốt Điện, rồi đi về phía Bắc phương đại lục.

Hồng Hoang, Bắc phương đại lục, tại một khu vực.

Trên một ngọn núi cao mấy trăm vạn trượng, Cốt Hoàng khoanh chân ngồi, thần sắc cung kính nhìn vào hư không trước mặt.

Trong hư không, pháp tắc và quy tắc giao thoa hiện ra, cấu thành một màn hình quang ảnh, cảnh tượng trong đó chính là Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Trong đại điện, trên vân đài, một tôn vô thượng tồn tại khoanh chân ngồi, một luồng khí tức khủng bố, hoành áp vạn cổ từ trong quang mạc tỏa ra, cho dù là Cốt Hoàng đã một chân bước vào Bán bộ Hỗn Nguyên, lúc này trong lòng cũng thấy ngột ngạt, áp lực không nhỏ. "Đạo tôn, đệ tử và Hồng Hoang đã triệt để dung hợp, đã quen thuộc với tất cả quy tắc và pháp tắc của hai phương thế giới..." Cốt Hoàng nhìn quang mạc, cung kính mở lời.

Nghe vậy, Thái Thượng chậm rãi mở mắt, nhìn hắn, trong khoảnh khắc, Cốt Hoàng cảm giác tất cả của bản thân đều lộ ra dưới ánh mắt của Thái Thượng.

Thái Thượng cẩn thận quan sát một hồi, khẽ gật đầu nói, "Rất tốt, sự dung hợp biến hóa của quy tắc và pháp tắc hai phương thế giới, ngươi làm rất tốt, điều này đối với Vô Cực Giới có một chút trợ giúp." "Tạ Đạo tôn!" Cốt Hoàng nói.

Ngay sau đó, hắn nghĩ đến điều gì, hỏi, "Đạo tôn, gần đây đệ tử cảm ứng được có cơ duyên hiện thế, nhưng đây thuộc về cơ duyên của thế giới Hồng Hoang, đệ tử là sinh linh Vô Cực Giới, trong đó, là phúc hay họa?" Hắn tuy đã hoàn toàn dung nhập vào Hồng Hoang, quen thuộc với thiên địa quy tắc, đại đạo pháp tắc, cũng có thể điều động thiên địa chi lực, pháp tắc chi lực tự nhiên như sinh linh Hồng Hoang, nhưng nói cho cùng, Cốt Hoàng không phải là tồn tại của thế giới Hồng Hoang.

Tuy cảm ứng được một tia cơ duyên của thế giới Hồng Hoang, nhưng rốt cuộc là phúc hay họa, Cốt Hoàng cũng không thể biết.

Nhân dịp diện kiến Đạo tôn, cũng tiện hỏi một phen.

Thái Thượng nghe xong, đôi mắt thâm thúy sáng lên quang mang, lướt qua người Cốt Hoàng, khẽ gật đầu nói, "Không sao, đây là cơ duyên của ngươi, ngươi cứ đi lấy là được, việc này đối với ngươi, không phải là họa." "Tạ Đạo tôn, đệ tử hiểu rồi." Cốt Hoàng cung kính nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, vung tay, màn hình liền biến mất.

Hắn nhìn về phía Vô Cực sơn mạch, mặt lộ vẻ suy tư, một lúc lâu sau mới khôi phục vẻ đạm nhiên, trên mặt lộ ra một nụ cười nói, "Nếu Cốt Hoàng thực nghiệm đã thành, quy tắc pháp tắc hai phương thế giới tương dung có thể mang lại một chút đề thăng, vậy cũng là

một cơ duyên cho sinh linh Vô Cực Giới." Cốt Hoàng chính là đến để thực nghiệm tình hình tương dung của quy tắc và pháp tắc hai phương thế giới, nếu Cốt Hoàng có thể hoàn thành, tuy tốn chút thời gian, nhưng điều đó không đáng kể, chỉ cần có thể thành công, thời gian bỏ ra là đáng giá.

Hơn nữa, việc Thái Thượng tiếp theo muốn làm là dung nhập quy tắc, pháp tắc cùng thiên địa chi lực của Hồng Hoang vào Thiên Đạo của Vô Cực Giới, cũng chính là Vô Vi chi đạo, như vậy, có thể tập hợp ưu thế của hai phương thế giới để đề thăng.

Sau đó, sinh linh trong Vô Cực Giới có thể mượn thiên địa quy tắc, đại đạo pháp tắc cùng thiên địa chi lực của thế giới Hồng Hoang để dung hợp đề thăng bản thân.

Như vậy, mang trong mình pháp tắc và quy tắc của hai phương thế giới, nếu thế giới dung hợp, bọn họ cũng có thể nhanh chóng được thiên địa thừa nhận, nhanh chóng dung nhập vào thiên địa, điều này đối với bọn họ có tác dụng không nhỏ.

Thái Thượng tính toán một lúc, trong tay quang hoa lưu chuyển, vồ một cái vào hư không, vô số thiên địa quy tắc và đại đạo pháp tắc hóa thành pháp tắc phù lục mà mắt thường có thể thấy được, sau đó được Thái Thượng dung nhập vào Thiên Đạo của Vô Cực Giới, cũng chính là Vô Vi chi đạo.

Làm xong tất cả, Thái Thượng lại đưa một tay ra, thu lấy một số quy tắc và pháp tắc cùng một bộ phận thiên địa chi lực có thể giúp sinh linh Vô Cực Giới hấp thu dung hợp nhanh hơn trong thời gian ngắn.

Những quy tắc, pháp tắc này đều không quá sâu xa, có thể dung nạp tất cả sinh linh đến hấp thu, không có quá nhiều rào cản, cho dù là một số sinh linh tư chất không tốt, cũng có thể mượn đó để dung hợp

đề thăng.

Nếu thực nghiệm đã hoàn thành, không có vấn đề gì lớn, chỉ là tốn thời gian mà thôi, vậy Thái Thượng lúc này cũng trực tiếp ra tay.

Về phương diện sinh linh, trước tiên tạm thời dùng những quy tắc và pháp tắc có thể quen thuộc dung hợp nhanh hơn, cũng không quá sâu sắc, sau đó lại có thiên địa chi lực dung hợp vào thiên địa, đây cũng là một tác dụng gia tốc.

Về phần Vô Vi chi đạo, sẽ hấp thu những thứ tinh túy hơn, thời gian cũng sẽ dài hơn một chút, nhưng điểm này Thái Thượng không để ý, lúc này làm xong tất cả, tiếp theo, chỉ chờ Thiên Đạo và sinh linh của Vô Cực Giới dung hợp tấn thăng.

Sau này nếu thế giới dung hợp, thiên địa cũng sẽ không bài xích, có thể dung nhập vào thiên địa tốt hơn, điều động thiên địa chi lực, pháp tắc chi lực nhanh hơn.

Đợi đến khi sinh linh Vô Cực Giới có thể nhanh chóng dung hợp đề thăng bước này mà Thái Thượng trợ giúp, muốn những thứ sâu xa, tinh túy hơn, có thể bắt đầu cảm ngộ từ trong thiên địa đã thay đổi sau khi Vô Vi chi đạo đề thăng.

Điểm này, đợi đến khi bọn họ hoàn thành, thời gian cũng gần như vậy.

Thái Thượng làm xong tất cả, liền thu tay lại, thu liễm tâm thần, vừa tham ngộ đại đạo, vừa chú ý một chút đến tình hình của Cốt Hoàng.

Bắc phương đại lục, trên một ngọn núi.

Sau khi quang mạc biến mất, Cốt Hoàng ổn định một chút tình hình bản thân, liền tiếp tục đi về phía cơ duyên cảm ứng được.

Hắn sở dĩ đợi một khoảng thời gian này, cũng là vì đợi cơ duyên

chân chính hiện thế.

Hắn suy tính một hồi, cũng gần đến thời cơ này rồi.

Chỉ trăm năm ngắn ngủi, Cốt Hoàng không biết đã vượt qua bao nhiêu triệu triệu ức dặm thời không, cuối cùng đã đến một dãy núi nhỏ chỉ có vạn ức dặm vuông.

Mặc dù dãy núi không lớn, nhưng tử khí và thi khí ẩn chứa trong đó lại không nhỏ.

Những tử khí và thi khí này, đối với sinh linh, tu sĩ Hồng Hoang mà nói, đó là độc dược, là tồn tại không thể dính vào.

Cho dù là tồn tại của Địa Phủ, cũng chỉ có thể hấp thu tử khí, nhưng đối với thi khí, tuy không sợ, nhưng cũng không thể hấp thu.

Những tử khí và thi khí này, cho dù là tồn tại của Địa Phủ ở đây, cũng sẽ không nghĩ đến việc hấp thu tử khí, chỉ dùng U Minh chi lực để xua tan chúng.

Đương nhiên, trong số các tu sĩ, sinh linh kính nhi viễn chi với tử khí và thi khí này, không bao gồm Cốt Hoàng và Cốt Tộc.

Tồn tại mà sinh linh tu sĩ sợ hãi, ngược lại lại thích hợp với nhu cầu tu hành của Cốt Hoàng. "Nơi tử khí và thi khí ngưng tụ, thứ đản sinh trong đó, khó trách lại là cơ duyên của ta..." Cốt Hoàng thầm nghĩ một tiếng, sau đó bắt đầu chờ đợi khoảng thời gian cuối cùng này.

Cứ thế, lại qua năm mươi năm. "Ầm!" Đột nhiên, một tiếng nổ vang vọng tứ phương, lập tức gây ra sự bạo động của tử khí và thi khí trong toàn bộ dãy núi, càng có không ít điên cuồng ùa về phía một ngọn núi trong đó.

Thấy vậy, Cốt Hoàng trong lòng đã chắc chắn, bảo vật sắp hiện thế rồi.

Không biết qua bao lâu, đợi đến khi tử khí và thi khí không còn dung nhập, chỉ thấy trên ngọn núi kia, có một cột sáng màu xám phóng lên trời, khuấy động cửu thiên phong vân, tất cả tử khí và thi khí đều sôi trào. "Bành!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy ngọn núi nổ tung, hóa thành tro bụi, sau đó liền thấy một cỗ quan tài màu xám lơ lửng trong hư không, một luồng tử khí và thi khí nồng đậm từ trên quan tài tỏa ra, so với tử khí và thi khí trong dãy núi, còn tinh túy hơn không ít. "Thánh Thi Quan!" Khoảnh khắc nhìn thấy quan tài, đôi mắt Cốt Hoàng lạnh đi, linh hồn chi hỏa cũng sáng lên mấy phần, miệng ngưng giọng nói.

Bảo vật hiện thế, Cốt Hoàng vừa nhìn liền biết được đại đạo chân danh của nó, cũng hiểu được cơ duyên giữa mình và Thánh Thi Quan.

Hồng Hoang, Bắc phương đại lục, tại một khu vực.

Cốt Hoàng nhìn Thánh Thi Quan, trong đôi mắt đen thẳm, linh hồn chi hỏa sáng lên mấy phần.

Cơ duyên này, quả nhiên không tệ, lại là cực phẩm Tiên thiên linh bảo, còn là Thánh Thi Quan cực kỳ khế hợp với đại đạo của bản thân, có kiện linh bảo này trong tay, Cốt Hoàng tin rằng mình cho dù đối mặt với tồn tại Bán bộ Hỗn Nguyên, cũng có thực lực một trận chiến. "Không ngờ sau khi hoàn toàn khế hợp dung hợp với thiên địa Hồng Hoang, liền có cơ duyên như vậy hiện thế..." Cốt Hoàng thầm nghĩ một tiếng, đưa bàn tay xương cốt bạch kim ra, chộp về phía Thánh Thi Quan đang lơ lửng trong hư không, tỏa ra thần quang màu xám, được tử khí và thi khí bao quanh.

Bàn tay xương cốt bạch kim lập tức hóa lớn che trời lấp đất, bao trùm vạn dặm, bao trọn khu vực của Thánh Thi Quan, sau đó vững vàng chộp xuống.

Vì có chút cơ duyên với Cốt Hoàng, nên Thánh Thi Quan lúc này

cũng không trốn thoát, vẫn lơ lửng trong hư không.

Chương 512

"Ầm ầm ầm!!!" Đúng lúc này, chỉ thấy trên bầu trời mây đen che đỉnh, một uy thế kinh khủng bao trùm, ngay sau đó một bàn tay lớn vạn trượng trực tiếp bổ xuống, chộp về phía Thánh Thi Quan. "Bành!" Bàn tay xương cốt bạch kim và bàn tay từ trên trời giáng xuống va chạm, sau đó mỗi bên tự lui ra.

Cốt Hoàng thần sắc băng lãnh, ngay cả linh hồn chi hỏa trong đôi mắt đen thẳm cũng lóe lên hàn quang, một luồng tử khí khiến sinh linh chán ghét từ trên người Cốt Hoàng lan ra, lập tức dẫn động tử khí và thi khí của cả dãy núi, xung kích lên bầu trời.

Tử khí và thi khí uy lực không nhỏ, trên đường đi chôn vùi tất cả. "Xoẹt!

Xoẹt!

Xoẹt!" Trên bầu trời, hiện lên một lớp màn chắn màu vàng, tử khí và thi khí không ngừng tấn công ăn mòn lớp màn chắn này, phát ra từng trận âm thanh. "Tan!" Cốt Hoàng linh hồn chi hỏa ngưng lại, bàn tay xương cốt bạch kim vung lên, một luồng sức mạnh vô hình lan ra, mây đen tan đi lộ ra thiên địa thanh minh. "Minh Tịch!" Cốt Hoàng thần sắc lẫm liệt, miệng đạm mạc nói, tuy không nghe ra quá nhiều dao động, nhưng sát cơ xung quanh lại dâng trào.

Đối với việc Câu Trần Đế Quân Minh Tịch lại một lần nữa đến phá hỏng chuyện tốt của mình, Cốt Hoàng quả thực đã nổi sát ý, Thánh Thi Quan này quan hệ trọng đại, hắn tự nhiên phải lấy được, điều này đối với việc tu hành cũng như thực lực tổng thể của hắn đều có tác dụng cực lớn.

Cho dù sau lưng Minh Tịch có Hạo Thiên thì đã sao, sau lưng mình

vẫn là Đạo tôn! "Sát!" Cốt Hoàng hét khẽ một tiếng, sát cơ xung quanh chấn động, lập tức hóa thành thần binh thực chất, quán xuyên thời không, hướng về Minh Tịch mà giết tới. "Ong!" Mà ở một bên khác, Cốt Hoàng vung tay, Bạch Kim Cốt Tọa bay ra, trấn áp xuống Thánh Thi Quan.

Làm xong tất cả, Bạch Kim Cốt Trượng trong tay Cốt Hoàng điểm về phía tấm chắn màu vàng đã bị tử khí, thi khí cùng sát cơ phá ra một lỗ hổng. "Bành!" Bạch Kim Cốt Trượng và tấm chắn màu vàng vừa tiếp xúc, tấm chắn màu vàng lập tức vỡ tan, Minh Tịch phía sau cũng bay ngược ra ngoài. "Cốt Hoàng, ngươi muốn nhúng chàm linh bảo mà Thiên Đế đã nhìn trúng?" Minh Tịch thần sắc âm trầm, miệng trầm giọng nói.

Kiện linh bảo này, quả thực là Hạo Thiên đã nhìn trúng, thứ có lợi cho việc Thiên Đình chưởng khống tam giới này, Hạo Thiên không thể nào bỏ qua, nên mới để Minh Tịch đến, chỉ không ngờ lại chậm hơn Cốt Hoàng một bước.

Khoảnh khắc nhìn thấy Thánh Thi Quan, Minh Tịch cũng rõ ràng, linh bảo như vậy, đối với Cốt Hoàng mà nói, quả thực có không ít trợ giúp, nếu bảo vật này rơi vào tay Cốt Hoàng, thực lực tổng thể của Cốt Hoàng sẽ càng thêm khủng bố.

Những năm gần đây, hắn bị Phong Thần Bảng khống chế, tuy có đề thăng trong cảm ngộ đại đạo và chưởng khống pháp tắc, nhưng vì Phong Thần Bảng, cảnh giới tu vi của hắn vẫn dừng lại ở mức độ ngày xưa.

Khi đối mặt với Cốt Hoàng lúc này, hắn đã không phải là đối thủ của Cốt Hoàng, nếu Phong Thần Bảng được giải phong, có lẽ hắn còn có sức một trận chiến, nhưng lúc này, quả thực có chút khó khăn. "Xoẹt!" Minh Tịch động tay, lấy ra Hạo Thiên Kiếm mà Hạo Thiên

tạm thời giao cho hắn hộ thân, trong đó ẩn chứa một tia sức mạnh của Hạo Thiên, tuy chỉ có thể bộc phát ra một kích uy lực Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng đối với Minh Tịch lúc này, cũng là khá hiếm có. "Hừ, bảo vật này có duyên với bản hoàng, lại đang trong tay bản hoàng, sao lại có chuyện Hạo Thiên nhìn trúng?" Cốt Hoàng hừ lạnh, tay vẫy một cái, Bạch Kim Cốt Tọa mang theo Thánh Thi Quan từ từ bay đến, rơi vào tay hắn, trong ánh mắt âm trầm của Minh Tịch, thu nó lại. "Lớn mật!" Minh Tịch thần sắc băng lãnh, miệng khẽ phun ra hai chữ, một luồng sát ý kinh người lan ra.

Hắn giơ cao Hạo Thiên Kiếm, kiếm quang băng lãnh lấp lánh, kiếm khí hoành phi, hư không vỡ nát, kiếm ý khủng bố thẳng tắp xông lên, quán xuyên thiên địa.

Cốt Hoàng thần sắc hơi ngưng lại, cho dù mình lúc này đã một chân bước vào Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng một bước này bước vào và chưa bước vào, đó là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Tuy Cốt Hoàng biết Hạo Thiên Kiếm lúc này chỉ có thể chém ra một kiếm cấp Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng nếu không đỡ được một kiếm này, cũng không cần nói gì nữa.

Vì vậy một kiếm này, Cốt Hoàng cũng thập phần ngưng trọng đối đãi. "Xoẹt!" Kiếm quang lấp lánh, kiếm khí tung hoành, kiếm ý lăng giá trên chúng sinh, phong mang băng lãnh lẫm liệt lan ra, phá vỡ tất cả thời không, hướng về Cốt Hoàng mà chém xuống.

Quang mang đại thịnh, kiếm quang và dương quang hòa vào nhau, không thể phân biệt.

Nhưng luồng kiếm ý khủng bố và kiếm khí lẫm liệt kia, lại khiến Cốt Hoàng trong lòng run động. "Ong!" Hư không chấn động, Bạch Kim Cốt Tọa hiện ra trong hư không, Cốt Hoàng ngồi trên đó, tay cầm Bạch Kim Cốt Trượng, toàn bộ tử khí và thi khí trong dãy núi trong

một phần ức vạn sát na dung nhập vào Bạch Kim Cốt Trượng.

Trong đôi mắt đen thẳm của Cốt Hoàng, linh hồn chi hỏa hừng hực bùng cháy, hắn cầm Bạch Kim Cốt Trượng, Bạch Kim Cốt Tọa dưới mông vượt qua thời không, đến nơi kiếm quang chém xuống, Bạch Kim Cốt Trượng trực tiếp điểm về phía kiếm quang. "Keng!" Một tiếng kim loại va chạm vang lên, sau đó âm ba ngưng thành thực chất, lan ra phương viên ức triệu dặm, cả dãy núi hóa thành tro bụi, hư không vỡ nát, hỗn độn tái diễn, cường quang bao trùm thiên địa.

Giờ khắc này, vô số sinh linh và đại năng kinh hãi nhìn về nơi đây.

Lại là hai vị cao thủ nào đang giao phong?

Xung kích khủng bố như vậy, e cũng phải là Chuẩn Thánh viên mãn trở lên? "Bành!" Một tiếng nhẹ vang lên, Cốt Hoàng bay ngược ra ngoài, trong đôi mắt đen thẳm, linh hồn chi hỏa có chút ảm đạm, xương cốt bạch kim dưới lớp hắc bào cũng xuất hiện những vết nứt nhỏ, phảng phất như sắp vỡ tan.

Một kích, hắn đã trọng thương, một bước này chưa bước ra, dù không phải Hạo Thiên đích thân ra tay, một kích này, hắn vẫn bị thương.

Cốt Hoàng nhìn lướt qua Thánh Thi Quan đang chắn trước mặt, kiếm mang cuối cùng, toàn bộ bị Thánh Thi Quan đỡ lấy, nếu không, thương thế của Cốt Hoàng sẽ không chỉ có như vậy.

Hồng Hoang, Bắc phương đại lục, trong một vùng thiên địa đổ nát.

Cốt Hoàng dưới xung kích của đạo kiếm mang kia, cũng vô thức sử dụng Thánh Thi Quan, tuy hắn chưa tế luyện, nhưng kiện linh bảo này dù sao cũng có duyên phận không nhỏ với hắn, lúc này cũng có thể tạm thời sử dụng.

Cũng chính vì vậy, Cốt Hoàng mới không bị trọng thương trực tiếp dưới một kiếm này, thậm chí vẫn lạc, tuy có không ít thương thế, nhưng cũng chưa đến mức trọng thương không thể tái chiến, tất cả công lao đều là của Thánh Thi Quan. "Một kích đã qua, Minh Tịch, ngươi còn thủ đoạn gì nữa?" Linh hồn chi hỏa trong mắt Cốt Hoàng tuy ảm đạm mấy phần, nhưng thực lực của hắn lúc này vẫn khủng bố, không phải Minh Tịch có tu vi cảnh giới vẫn dừng ở Chuẩn Thánh trung kỳ có thể so sánh. "Đáng ghét!" Minh Tịch thầm mắng trong lòng, không ngờ giữa Cốt Hoàng và Thánh Thi Quan lại có cơ duyên cao như vậy, trong tình huống chưa tế luyện, đã có thể mượn một chút sức mạnh của Thánh Thi Quan để chống lại một kiếm này của Thiên Đế.

Một kiếm này đã qua, cho dù Hạo Thiên Kiếm là thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, cộng thêm thực lực của mình, cũng không phải là đối thủ của Cốt Hoàng, dù hắn lúc này bị thương, cũng vậy. "Cốt Hoàng, ngươi thật sự muốn liên tục đối kháng với Thiên Đình?" Minh Tịch thần sắc âm trầm như nước, nhìn Cốt Hoàng, mở miệng hỏi.

Thiên Đế coi trọng Thánh Thi Quan này, có lẽ cũng là để chuẩn bị cho việc thống ngự tam giới sau này, giống như ngày xưa muốn chưởng khống Cốt Tộc, nhưng lần trước bị Cốt Hoàng phá hoại.

Lần này Thánh Thi Quan, vẫn bị Cốt Hoàng phá hoại.

Cốt Hoàng không sợ Thiên Đình, điểm này Minh Tịch trong lòng cũng nghi ngờ, nếu sau lưng Cốt Hoàng không có thế lực, chỉ có Cốt Tộc, vậy không đủ để đối kháng với Thiên Đình, nhưng xem mấy lần này của Cốt Hoàng, nếu không phải sau lưng có thế lực, thì chỉ có kẻ ngốc mới dám đối đầu với Thiên Đình như vậy.

Nhưng Cốt Hoàng là một tồn tại đã một chân bước vào Bán bộ Hỗn Nguyên, hắn sẽ là kẻ ngốc sao?

Rõ ràng là không, vậy chỉ có một khả năng, sau lưng Cốt Tộc, có thế lực, hơn nữa còn là thế lực nhất lưu, cũng chỉ có như vậy mới không sợ Thiên Đình. "Vật này là vật cơ duyên của bản hoàng, ngươi tùy tiện ra tay, còn quay lại chất vấn bản hoàng đối đầu với Thiên Đình?" "Minh Tịch, Thánh Thi Quan đã vào tay bản hoàng, Thiên Đình đừng có mơ tưởng nữa." Cốt Hoàng lạnh lùng nói, linh hồn chi hỏa nhảy múa, tỏa ra một luồng sát cơ lẫm liệt.

Nghe vậy, Minh Tịch thần sắc hơi đổi, không phải vì lời nói của Cốt Hoàng, thái độ của Cốt Hoàng đã rất rõ ràng, hắn cũng không để ý nữa, điều quan trọng bây giờ là, Cốt Hoàng, dường như muốn diệt sát mình. "Cốt Hoàng, việc này bản quân sẽ bẩm báo Thiên Đế y như thật, ngươi liệu mà làm." Nói xong, Minh Tịch không chút do dự, trực tiếp xoay người rời đi.

Tuy rằng thân này của hắn vẫn lạc ở đây, sẽ không thật sự vẫn lạc, dù sao cũng đã lên Phong Thần Bảng, chỉ cần Phong Thần Bảng không hủy, đạo chân linh này của hắn sẽ không bị xóa sổ.

Nhưng vẫn lạc một lần rồi tái hiện, đối với hắn mà nói, chung quy cũng có ảnh hưởng, vì vậy, vì tương lai, bây giờ không vẫn lạc ở đây thì cố gắng không vẫn lạc, nếu không, sau này sẽ có một chút ảnh hưởng. "Tùy tiện ra tay với bản hoàng, nhòm ngó vật của bản hoàng, bây giờ muốn đi là đi sao?" Cốt Hoàng cười lạnh, thân hình khẽ động, tốc độ còn nhanh hơn Minh Tịch mấy phần, hắn tuy bị thương, nhưng thực lực vẫn trên Minh Tịch.

Chương 513

Vượt qua vô số thời không, Cốt Hoàng trong một phần ức vạn sát na, đã xuất hiện trước mặt Minh Tịch, Bạch Kim Cốt Trượng trong tay trực tiếp điểm xuống Minh Tịch, uy thế kinh khủng che trời lấp đất, trên cửu thiên mây đen che đỉnh, đại địa nghiêng đổ, càn khôn ngũ hành hỗn loạn vỡ nát. "Keng!" Hạo Thiên Kiếm trong tay Minh Tịch không chậm, đã xuất thủ chống đỡ, nhưng thực lực của Cốt Hoàng dù sao cũng trên hắn, một điểm quang mang lóe qua, ngay sau đó liền thấy Minh Tịch bay ngược ra ngoài, máu tươi đầy trời.

Một kích, hắn đã trọng thương. "Thánh Thi Quan, trấn!" Ngay khoảnh khắc Minh Tịch vừa bay ngược ra, Cốt Hoàng trong lòng lạnh đi, tay kết ấn, lập tức tế ra Thánh Thi Quan, trấn áp xuống Minh Tịch. "Két!" Thánh Thi Quan mở ra một khe hở, nắp quan tài mở ra, một luồng hấp lực khủng bố từ trong đó lan ra, dù tu vi của Minh Tịch đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng vẫn có chút không chống đỡ nổi.

Minh Tịch thần sắc đại biến, nếu bị hút vào trong quan tài, nắp quan tài đóng lại, muốn ra ngoài, e là không thể.

Với năng lực của Thánh Thi Quan, rất có thể sẽ trực tiếp luyện hóa hắn, như vậy, chính là triệt để vẫn lạc. "Ầm ầm ầm!!!" Đúng lúc này, trên cửu thiên truyền đến một trận âm thanh vang dội, sau đó mây đen tan ra, quang mang sáng rực như khai thiên kiếp quang, xóa sổ tất cả.

Quang mang vừa hiện, lập tức lại bị che lấp.

Cốt Hoàng nhìn qua, chỉ thấy một bàn tay lớn mấy ngàn vạn trượng từ trên trời giáng xuống, uy thế kinh khủng khiến cả đại địa băng tháp, hư không vỡ nát, hỗn độn chi khí tấn công tới, nhưng lại

không thể xóa sổ bàn tay kia nửa phần, địa thủy phong hỏa bao quanh nó.

Tinh thần ảm đạm, nhật nguyệt vô quang, thiên địa một mảnh hôn ám.

Giờ khắc này, trong Hồng Hoang, có một số tồn tại chú ý đến nơi đây, mặt lộ vẻ kinh ngạc, Hạo Thiên, ra tay với ai đây? "Hạo Thiên!" Cốt Hoàng thần sắc ngưng trọng, linh hồn chi hỏa trong mắt nhảy múa không ngừng.

Hạo Thiên ra tay, mình lúc này vẫn không thể hoàn toàn đỡ được, mình lúc này có chút thương thế, căn bản không đỡ nổi Hạo Thiên toàn lực ra tay.

Dù hắn trong tay còn có Thánh Thi Quan, vẫn không phải là đối thủ. "Bành!" Bàn tay hạ xuống tốc độ nhanh đến kinh người, va chạm vào Thánh Thi Quan, luồng hấp lực kia biến mất, nắp quan tài đóng lại, quay về tay Cốt Hoàng.

Minh Tịch thấy Thiên Đế ra tay, thần sắc vui mừng, lập tức bay về hướng Thiên Đình.

Bàn tay hơi dừng lại một lúc, tiếp tục chộp về phía Cốt Hoàng, thề phải giết chết hắn, đoạt lấy Thánh Thi Quan. "Thánh Thi Quan khởi, diệt!" Trong một phần ức vạn sát na, Cốt Hoàng đã ra tay, điều khiển Thánh Thi Quan chống lại bàn tay. "Ầm!!!" Một tiếng nổ vang lên, sau đó liền thấy Thánh Thi Quan và Cốt Hoàng bay ngược ra ngoài, đã trọng thương, nhưng sức mạnh của bàn tay bị tiêu diệt lại không nhiều.

Cốt Hoàng trong lòng ngưng trọng đến cực điểm, mình lúc này quả thực vẫn không thể chống lại Hạo Thiên, Hạo Thiên dùng thực lực bản thân cộng thêm đại thế Thiên Đình, trong thời gian ngắn không khác gì Hỗn Nguyên, mình làm sao có thể là đối thủ của hắn.

Bàn tay Hạo Thiên chậm rãi chuyển động trong hư không, vô số thiên địa quy tắc và pháp tắc mắt thường có thể thấy được, hội tụ quanh bàn tay, mang theo vô biên đại thế, trực tiếp chộp về phía Cốt Hoàng.

Một kích này, hắn quyết phải diệt sát Cốt Hoàng.

Cùng lúc đó, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng chậm rãi mở mắt, nhìn về nơi đây. "Xoẹt!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, giữa thiên địa vang lên một tiếng động rõ ràng, vô hình chi lực phiêu đãng, không biết từ đâu đến, lại lan đến nơi đâu?

Trên bàn tay Hạo Thiên hiện lên vô số đạo quang tuyến, ngay sau đó liền thấy dưới sự cắn xé của luồng sức mạnh kia, bàn tay Hạo Thiên hóa thành vô số khí thể màu xám, sau đó trực tiếp tiêu tán trong thiên địa.

Nhìn thấy cảnh này, chúng sinh kinh hãi!

Hồng Hoang, bắc phương, bên trong một thiên địa đổ nát.

Cốt Hoàng nhìn lên hư không, nơi bàn tay của Hạo Thiên đã hóa thành vô số luồng khí uẩn màu xám tro tiêu tán giữa đất trời.

Khóe miệng Cốt Hoàng khẽ nhếch lên một đường cong, trong lòng đã tường tận.

Chuyện này, ngoại trừ Đạo tôn ra tay, còn có thể là ai?

Thân phận của chính mình, ngoài Đạo tôn ra, cũng chỉ có Thái Thượng Lão Quân, tức Lý Nhĩ hiện tại biết rõ.

Những người khác, dù là Nguyên Thủy cũng khó lòng thôi toán được gì, vì tất cả thiên cơ đều đã bị Thái Thượng chặt đứt.

Trừ phi tu vi ở trên y, bằng không, không thể nào phá vỡ mọi thứ để tìm ra dù chỉ một tia thiên cơ.

Mà trong Hồng Hoang, ai có thể làm được điều này?

Cho nên, lần này ra tay, chắc chắn là Đạo tôn. "Như vậy, Hạo Thiên hẳn cũng có chút kiêng kỵ, sẽ không dễ dàng ra tay với Cốt tộc nữa." Cốt Hoàng liếc nhìn cửu thiên, trong lòng thầm nói.

Sau đó thân hình khẽ động, rời khỏi nơi này.

Lần này y bị trọng thương, cần không ít thời gian mới có thể khôi phục, lại thêm Thánh Thi Quan cần tế luyện, trong thời gian ngắn y cũng sẽ không đi lại trong Hồng Hoang, cần phải tĩnh dưỡng một thời gian.

Về phần những chuyện khác, y cũng không cần để ý, sau lần này, Hạo Thiên sẽ không tùy tiện ra tay với Cốt tộc, y cũng không cần lo lắng gì.

Sau khi Cốt Hoàng rời đi, những đại năng đang quan sát nơi này thần sắc cũng vô cùng chấn kinh.

Hạo Thiên lúc nãy đã toàn lực ra tay, mang theo đại thế Thiên đình, trong thời gian ngắn có thể sánh với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Nhưng luồng sức mạnh không biết từ đâu tới kia lại nhẹ nhàng đem bàn tay kia cắt thành vô số khối, hóa thành khí thể tiêu tán.

Sức mạnh như vậy, không phải Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường có thể làm được.

Bọn họ trong lòng cũng vô cùng hiếu kỳ, sau lưng Cốt Hoàng rốt cuộc là tồn tại nào?

Danh tiếng của Cốt Hoàng trong Hồng Hoang tuy không lớn, nhưng cũng có một số chuẩn thánh đại năng biết đến y.

Lần này thấy hắc bào, bạch kim cốt tọa, liền biết được thân phận của y, vốn tưởng chỉ là cao thủ Chuẩn Thánh viên mãn bình thường,

nào ngờ sau lưng Cốt Hoàng lại có tồn tại khủng bố như vậy.

Xem ra, là một trong mấy vị kia của Hồng Hoang.

Quả nhiên những kẻ đạt đến cảnh giới này đều không phải tồn tại tầm thường, không phải tự thân thực lực khủng bố, thì chính là sau lưng có chỗ dựa.

Đại thế lần này, thật sự ngày càng phức tạp.

Lúc này, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và những người khác cũng có vài phần suy đoán, nhưng chuyện này đối với bọn họ quan hệ không lớn, cũng chỉ là xem qua mà thôi.

Lý Nhĩ chú ý vài phần rồi cũng thu hồi ánh mắt.

Nếu bản tôn đã giải quyết nguy cơ cho Cốt Hoàng, vậy cũng không cần lo lắng, tiếp tục tu hành bản thân.

Mà Minh Tịch đang bay về phía Thiên đình, sau khi thấy tình huống như vậy, trong lòng tức thì trầm xuống.

Suy đoán của chính mình quả nhiên không sai, sau lưng Cốt Hoàng quả thật có tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Thảo nào nhiều lần phá hoại chuyện tốt của Thiên đình, không sợ thế lực Thiên đình, thì ra sau lưng còn có tồn tại như vậy." Minh Tịch trong lòng thầm nói, tốc độ càng lúc càng nhanh, bay về phía Thiên đình.

Chương 514

Ba mươi ba tầng trời, Thiên đình, trong Lăng Tiêu Điện.

Hạo Thiên ngồi trên chủ vị, thần sắc biến ảo không ngừng, trong đôi mắt âm vân ngưng kết, không biết đang suy nghĩ điều gì. "Xem ra Cốt tộc bề ngoài khiêm tốn này cũng là tồn tại không tầm thường, lại có tồn tại như vậy chống lưng.

Chẳng trách Cốt Hoàng dám không để Thiên đình vào mắt, thì ra là tình huống như vậy." Hồi lâu sau, Hạo Thiên trong miệng hừ lạnh một tiếng, đạm mạc nói.

Y cũng không ngờ sau lưng Cốt Hoàng lại có tồn tại như vậy, nếu không phải lần này ra tay dẫn đến tình huống này, Hạo Thiên cũng không nghĩ tới.

Như vậy, muốn động đến Cốt tộc lần nữa, e là không thể nào. "Vị sau lưng Cốt Hoàng này, e là không đơn giản, chỉ có thể là một trong mấy vị kia." Hạo Thiên trong lòng thầm nghĩ.

Với cảnh giới tu vi hiện tại của mình, lại thêm đại thế Thiên đình, ra tay trong Thiên đình, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoặc Thánh nhân bình thường không thể nào dễ dàng hóa giải đòn tấn công của y như vậy.

Luồng sức mạnh kia thật quá khủng bố, không biết từ đâu tới, nhưng lại điều động toàn bộ sức mạnh thiên địa, dễ dàng hóa giải đòn tấn công của Hạo Thiên.

Thực lực như vậy, phi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hoặc Thánh nhân trung kỳ trở lên không thể làm được.

Mà tồn tại như vậy trong Hồng Hoang không nhiều, cũng chỉ có

mấy vị kia mà thôi.

Do đó, vị sau lưng Cốt Hoàng, chính là một trong mấy vị đó.

Chỉ là không biết tồn tại như Cốt Hoàng, sao lại có thể kết giao được với tồn tại như vậy, quả là cơ duyên tạo hóa của y. "Tuyến của Cốt tộc coi như xong, tình hình U Minh Địa Phủ sau này phải nghĩ cách khác vậy." Hạo Thiên lộ vẻ trầm tư, trong lòng thầm nói.

Trong tam giới, Địa Phủ là một giới khá quan trọng, chưởng khống thì khó, nhưng thẩm thấu, nói không chừng có thể.

Nhưng tồn tại bình thường, nếu không được Hậu Thổ thừa nhận, muốn tiến vào Địa Phủ là không thể nào.

Muốn thẩm thấu, chỉ có thể là những tồn tại tương đối phù hợp với Địa Phủ.

Nhưng tuyến Cốt tộc đã đứt, Thánh Thi Quan cũng không còn, sau này phải nghĩ cách khác.

May mà thời gian của mình còn rất dài, chỉ có thể từ từ phát triển. "Thiên Đế!" Ngay lúc này, thanh âm của Minh Tịch truyền đến, kéo Hạo Thiên về lại thực tại.

Hạo Thiên nhìn hắn, thần sắc khôi phục bình tĩnh, một thân đế uy mênh mông, bao trùm Lăng Tiêu Điện. "Thiên Đế, thảo nào Cốt Hoàng kia không sợ Thiên đình chúng ta, thì ra có tồn tại như vậy chống lưng.

Nếu không phải tình huống lần này, e là đều không thể biết được điều này." Minh Tịch nhìn Hạo Thiên, cung kính mở miệng nói.

Minh Tịch cũng không ngờ tới điểm này, chính mình không phải đối thủ của Cốt Hoàng, nhưng Thiên Đế ra tay, Cốt Hoàng khó mà thoát được.

Nhưng không ngờ, suy đoán trong lòng mình lại thành sự thật.

Như vậy, Thiên đình muốn động đến Cốt tộc nữa, là không thể nào. "Lần này, trẫm cũng không ngờ tình huống như vậy.

Cốt Hoàng tự tin như thế, chính là có chỗ dựa.

Lần này có thể dẫn ra chuyện này, cũng có thể để Thiên đình chúng ta dừng tay, bằng không, đợi đến khi vị kia tự mình ra tay, mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy nữa." Hạo Thiên mở miệng nói.

Lần này cũng không hoàn toàn là chuyện xấu, có thể để Thiên đình kịp thời thu tay, bằng không, cứ tiếp tục ra tay với Cốt tộc, nếu vị kia ra tay, đối với Thiên đình mà nói, sẽ không đơn giản như vậy.

Minh Tịch nghe vậy, khẽ gật đầu, quả thật là như vậy. "Thiên đình, không biết vị kia, rốt cuộc là vị nào?" Minh Tịch trong lòng nghĩ nghĩ rồi nhìn Hạo Thiên, mở miệng hỏi. "Minh Tịch, chuyện không nên biết, thì đừng hỏi thăm!" Hạo Thiên thần sắc nghiêm lại, nghiêm giọng nói. "Thần biết sai!" Minh Tịch cung thân nói, trong lòng đã có vài phần suy đoán, có được thực lực đó, cũng chỉ có mấy vị kia.

Mà mấy vị đó đều không phải là kẻ dễ chọc, chuyện này vẫn là nên ít nói thì hơn.

Trong Lăng Tiêu Đại Điện của Thiên đình. "Chuyện của Cốt tộc, không cần quan tâm nữa, cứ như vậy đi.

Tuyến này cứ thế mà đứt, sau này lại nghĩ cách." Hạo Thiên trong lòng nghĩ nghĩ rồi nói với Minh Tịch.

Cốt tộc đã bại lộ điểm này, Thiên đình tự nhiên cũng không thể tiếp tục nhắm vào họ, chỉ có thể dừng lại tại đây. "Thần đã hiểu!" Minh Tịch gật đầu nói.

Khi đã xác định được suy đoán trong lòng, Minh Tịch liền biết chuyện này không thể tiếp tục.

Có tồn tại kia chống lưng, Cốt tộc căn bản không sợ Thiên đình, mà Thiên đình dưới tình huống không có đủ mười phần nắm chắc, cũng không thể đi gây phiền phức cho Cốt tộc.

Dù sao từ thực lực mà vị kia thể hiện lần này, chính là một trong số ít những vị kia.

Nhưng là Tam Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ, Toại Nhân, hay Lý Nhĩ, thì không rõ.

Nhưng điểm mấu chốt nhất là, quan hệ của mấy vị này đều không tệ.

Nói cách khác, dưới tình huống này, Thiên đình không thể có động tác gì với Cốt tộc, vì sự nắm chắc đó là không thể có.

Cho nên chuyện này, từ giờ phút này, coi như xong.

Hạo Thiên nhìn Minh Tịch bên dưới, trong lòng nghĩ nghĩ rồi mở miệng nói: "Nhiệm kỳ của Phong Thần Bảng sắp đến, đây sẽ là một cơ duyên tạo hóa của ngươi, ngươi phải nắm chắc thời cơ này." Chân linh được phong thần trên Phong Thần Bảng, nhậm chức ở Thiên đình, nhưng nhiệm kỳ này cũng có thời gian cố định.

Trước đây đã qua lâu như vậy, sau này cũng chỉ còn lại hơn mười nguyên hội nữa là nhiệm kỳ kết thúc, chân linh trên Phong Thần Bảng sẽ thoát khốn, sau đó tái tạo thân thể, tu hành lại, cũng có một số tu vi cảnh giới sẽ được đề thăng.

Dù sao trên Phong Thần Bảng, cũng không ngăn cản cơ hội họ tham ngộ đại đạo pháp tắc, bọn họ trên con đường này có đề thăng cũng là chuyện bình thường.

Giống như Minh Tịch, tuy hắn bị Phong Thần Bảng khống chế, cảnh giới tu vi vẫn ở mức Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng đạo hạnh, cùng với lĩnh ngộ đại đạo pháp tắc của hắn, đều có thể sánh với

Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu không có gì bất ngờ, sau khi Minh Tịch thoát khỏi Phong Thần Bảng, sẽ một bước tiến vào Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Về phần Chuẩn Thánh viên mãn sau này, cũng sẽ nhanh hơn vài phần, dù sao tích lũy lâu như vậy, dày công mài giũa, cũng không có gì lạ.

Ngoài việc Minh Tịch tự mình tu hành tham ngộ, Hạo Thiên cũng đã đầu tư không ít thứ tốt, những năm này, vẫn luôn đề thăng Câu Trần nhất mạch, chỉ cần Câu Trần nhất mạch thoát ly Phong Thần Bảng, thực lực của họ lại sẽ đề thăng không ít.

Về phần có thể trong thời cơ này đạt đến cảnh giới cao hơn, thực lực tổng thể tiếp tục đề thăng, phải xem cơ duyên tạo hóa của Minh Tịch và Câu Trần nhất mạch.

Dù sao những gì Hạo Thiên nên làm đều đã làm, phần còn lại phải xem chính họ. "Thần hiểu rõ, cảm ngộ đại đạo của Câu Trần nhất mạch đều có đề thăng, đạo hạnh cũng có tăng sâu, tin rằng sau khi mãn nhiệm kỳ, có thể nhân đó mà đề thăng." Minh Tịch nghe vậy, liền gật đầu nói.

Chương 515

Hắn cũng mong chờ nhiệm kỳ Phong Thần Bảng kết thúc, bị kẹt ở cảnh giới này mấy chục nguyên hội, ai cũng không muốn tiếp tục.

Tuy mấy chục triệu năm đối với tồn tại cảnh giới của hắn không là gì, nhưng vấn đề là, tu vi thực lực không đề thăng!

Như vậy, bọn họ cảm thấy vô cùng khó chịu.

Nếu tu vi cảnh giới có thể đề thăng, thì nhiệm kỳ phong thần dài hơn cũng không vấn đề.

Nhưng mấu chốt của vấn đề chính là ở đây, trên Phong Thần Bảng tu vi bị đóng băng, tuy mình đối với đại đạo pháp tắc tham ngộ và đạo hạnh đều có đề thăng, nhưng muốn hoàn toàn phù hợp bản thân, dung hợp làm một, cần phải mãn nhiệm kỳ, thoát ly Phong Thần Bảng mới được.

Trên Phong Thần Bảng, điều đó là không thể.

Bằng không, Minh Tịch trong lòng cũng sẽ không sốt ruột như vậy.

Nếu không phải mình bị kẹt ở cảnh giới này mấy chục triệu năm, cũng không đến nỗi bây giờ ngay cả sức chiến đấu với Cốt Hoàng cũng không có.

Mình bây giờ, cũng coi như một bước chậm, bước bước chậm, muốn thật sự đuổi kịp khoảng cách với Cốt Hoàng, phải càng nỗ lực tu hành hơn.

May mà, Minh Tịch là Câu Trần nhất mạch của Thiên đình, có thể sử dụng tài nguyên tu hành, thậm chí còn nhiều hơn Thanh Hoa nhất mạch, Tử Vi nhất mạch và Trường Sinh nhất mạch.

Về phần thực lực ba mạch kia hơn Câu Trần nhất mạch, một phương diện là nhờ sự trợ giúp của kim đan Thái Thượng Lão Quân, nhưng bây giờ không có kim đan, muốn đề thăng nhanh hơn Câu Trần nhất mạch, không có nhiều khả năng.

Tiên thiên linh khí, bàn đào, tinh thần chi lực vân vân, đều là tài nguyên Câu Trần có thể mượn, hắn tin rằng, lần này sau khi Phong Thần Bảng mãn nhiệm kỳ, nhất định có thể nhanh chóng đề thăng Câu Trần nhất mạch.

Khi đó, thực lực tổng thể của trung ương nhất mạch và Câu Trần nhất mạch lại sẽ vượt qua ba mạch kia không ít, cũng có thể tăng cường sự chưởng khống của Thiên đình đối với các phương diện trong Hồng Hoang, cũng có thể thu nạp tán tu trong Hồng Hoang tốt hơn.

Mấy chục triệu năm này, trong Hồng Hoang đã sinh ra không ít tiên thiên sinh linh mới, còn có không ít tu sĩ được tấn thăng, tu vi tiến thêm một bước.

Những điều này, đều là tồn tại mà Thiên đình có thể tiếp tục thu nạp để đề thăng thực lực.

Mà Thiên đình thể hiện thực lực càng mạnh, đối với việc làm được bước này càng có lợi.

Cho nên, Minh Tịch cũng biết điểm này, hắn cũng sẽ càng nỗ lực làm tốt điểm này. "Ngươi thương thế không nhẹ, tiếp theo hãy khôi phục thương thế bản thân trước, sau đó tiếp tục tham ngộ đại đạo, đề thăng đạo hạnh, chuẩn bị cho việc tấn thăng sau khi Phong Thần Bảng mãn nhiệm kỳ." Hạo Thiên nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng nói. "Thần hiểu rõ!" Minh Tịch gật đầu, sau đó chắp tay, liền lui xuống.

Trước tiên khôi phục thương thế bản thân, sau đó tiếp tục đề thăng bản thân, tin rằng sau khi thoát khỏi Phong Thần Bảng, có thể

một lần đề thăng.

Hạo Thiên nhìn Minh Tịch rời đi, ánh mắt rơi vào Hạo Thiên Kính ở bên trái. "Nhiệm kỳ Phong Thần Bảng một khi mãn, chân linh toàn bộ thoát ly Phong Thần Bảng, có một số ngược lại có thể tiếp tục ở lại trong Thiên đình." "Nhưng mấu chốt nhất, vẫn là những tu sĩ mới tấn thăng trong Hồng Hoang, bọn họ, lại có thể đề thăng không ít thực lực và khí vận cho Thiên đình ta." Hồi lâu sau, Hạo Thiên hai mắt híp lại, trong miệng nói.

Phong Thần Bảng trước đây là để bù đắp cho sự thiếu hụt nhân thủ của Thiên đình, qua những năm phát triển, Thiên đình về phương diện nhân thủ, đã không còn thiếu thốn như xưa.

Đương nhiên, thu nạp tu sĩ sinh linh trong Hồng Hoang, vẫn là điều Thiên đình cần, điểm này không thay đổi.

Cho nên nói, nhiệm kỳ Phong Thần Bảng này một khi mãn, tất cả chân linh thoát khốn, cho dù ngoài Câu Trần nhất mạch ra, toàn bộ rời đi, cũng sẽ không ảnh hưởng gì đến nhân thủ hiện tại của Thiên đình.

Nhưng trên Phong Thần Bảng, có một số là tán tu, những người này, ngược lại có thể tranh thủ một phen, cũng là thực lực không tồi.

Trong lòng nghĩ nghĩ, Hạo Thiên thu lại Hạo Thiên Kính, liền rời khỏi đại điện, tiếp tục tu hành.

Tiếp theo, ngoài tu vi của bản thân, y cũng phải trợ giúp Dao Trì đề thăng tu vi, đạt đến Bán bộ Hỗn Nguyên, như vậy thực lực và khí vận của Thiên đình mới được đề thăng lớn hơn.

Dao Trì cách cảnh giới này không xa, tin rằng sẽ không tốn quá nhiều thời gian.

Khi đó, Thiên đình lại là một diện mạo khác.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc, lại là mười lăm nguyên hội lặng

lẽ trôi qua.

Trào lưu tu hành ở Hồng Hoang lúc này đã qua đi, vô số tu sĩ và sinh linh lại một lần nữa đi lại trong Hồng Hoang.

Mười lăm nguyên hội qua, bọn họ đã đề thăng không ít, cũng có không ít sinh linh ra đời.

Sự thúc đẩy và tiến lên của đại thế, ngày càng nhanh.

Trong Hồng Hoang đã qua mười lăm nguyên hội, ngoài việc quan trọng đối với những người có tu vi đề thăng và những sinh linh mới ra đời, đối với một số tồn tại tu vi ở Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh mà nói.

Khoảng thời gian chưa đến hai triệu năm này, thực sự không gây ra sóng gió gì lớn.

Cảnh giới tu vi có đề thăng, nhưng không lớn, Đại La Kim Tiên còn khá hơn, nhưng đối với Chuẩn Thánh chi cảnh hoặc Bán bộ Hỗn Nguyên mà nói, tiến triển không rõ ràng như vậy, có đề thăng cũng chỉ là đề thăng giai đoạn nhỏ mà thôi.

Về phần dưới Đại La Kim Tiên, mười lăm nguyên hội này, lại có sự giúp đỡ không nhỏ.

Lúc này đại thế đã nổi lên, linh khí, quy tắc và pháp tắc ngày càng rõ ràng, đối với bọn họ đều có lợi.

Do đó, trong khoảng thời gian này, bọn họ đề thăng không chậm, tin rằng theo thời gian, dưới sự thúc đẩy của đại thế, những tồn tại này cũng sẽ đề thăng nhanh hơn.

Bao gồm cả những Đại La Kim Tiên kia, cũng tương tự như vậy.

Thời gian gần hai triệu năm, tuy trên người một số tồn tại ở Hồng Hoang không có nhiều ý nghĩa, cũng không gây ra sóng gió gì lớn.

Nhưng mười lăm nguyên hội này, đối với những tồn tại trên Phong Thần Bảng của Thiên đình mà nói, thực sự quá quan trọng.

Chịu thương chịu khó, làm việc cho Thiên đình mấy chục triệu năm, bây giờ, cuối cùng cũng đến lúc kết thúc!

Không dễ dàng gì!

Mấy chục triệu năm!

Có biết mấy chục triệu năm này, chúng ta đã sống qua như thế nào không?

Hạo Thiên là dùng đến chết, chỗ nào thiếu, liền ấn vào chỗ đó, bất kể là chuyện gì, bọn họ vì nguyên nhân của Phong Thần Bảng, cũng không thể phản kháng, chỉ có thể chấp nhận.

Đệ tử Tây phương vì nguyên nhân của Phong Thần Bảng không thể phản kháng, mà đệ tử Yêu tộc thì vì Yêu tộc suy yếu, cho nên tạm thời ẩn nhẫn.

Về phần một số tán tu, thì có những tâm tư khác.

Cho nên tuy không cam tâm, nhưng trên bề mặt, vẫn không có chuyện gì lớn xảy ra, mấy chục triệu năm này, vẫn coi như chấp hành mệnh lệnh của Hạo Thiên.

Bây giờ, nhiệm kỳ sắp mãn, tất cả, đều sẽ được soi sáng!

Thiên đình, trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Hạo Thiên ngẩng đầu, liếc nhìn Phong Thần Bảng treo trên Thiên đình, mỗi một đại đạo chân danh trên đó đều lấp lánh ánh sáng, chân linh trong đó, đã dần dần tách ra khỏi Phong Thần Bảng.

Tuy tốc độ không nhanh, nhưng cũng đã bắt đầu thời gian cuối cùng.

Nếu không có gì bất ngờ, cũng chỉ trong hai ba nguyên hội gần đây

sẽ thật sự mãn nhiệm kỳ, thật sự rời khỏi Phong Thần Bảng.

Nhưng Thiên đình không còn tình trạng thiếu nhân thủ, cho nên Hạo Thiên lúc này cũng không lo lắng quá nhiều.

Chương 516

Nhìn một cái, liền tiếp tục trợ giúp Dao Trì đột phá Bán bộ Hỗn Nguyên.

Bây giờ, vẫn là chuyện này quan trọng, chuyện Phong Thần Bảng, sau này hãy nói.

Tây phương, trên Linh Sơn, trong Đại Lôi Âm Tự.

Bên cạnh Bát Bảo Công Đức Trì. "Sư huynh, nhiệm kỳ Phong Thần sắp đến, đệ tử Tây phương chúng ta, cuối cùng cũng sắp trở về." Đột nhiên, Chuẩn Đề mở mắt, nhìn Tiếp Dẫn bên cạnh, mỉm cười nói.

Mấy chục triệu năm!

Kể từ khi đệ tử Tây phương tổn thất chỉ còn lại một mình Di Lặc, khí vận của Tây phương chưa từng thật sự đề thăng, cho dù có sự gia nhập của Đại Nhật Như Lai, cũng chỉ khôi phục được vài phần mà thôi.

Vốn có thể đề thăng thêm vài phần, kết quả, lại có một Tiểu thừa Phật giáo, trực tiếp chia sẻ khí vận mà Phật môn tân tân khổ khổ khôi phục được.

Nếu không phải không thể ra tay, Chuẩn Đề đã sớm một chưởng diệt Tiểu thừa Phật giáo.

Trong mấy triệu năm qua, Tây phương vẫn luôn khôi phục khí vận của mình, lại thêm sự gia nhập của Đại Nhật Như Lai, bây giờ cũng coi như có vài phần khởi sắc.

Nhưng muốn thật sự khôi phục, hay nói cách khác là phát triển lên, những điều này vẫn chưa đủ.

Bây giờ, nhiệm kỳ của Phong Thần Bảng cuối cùng cũng sắp mãn, như vậy, ác thi của mình trở về, tất cả đệ tử Tây phương trở về.

Cho dù không thể đạt đến trình độ ngày xưa, nhưng cũng không chênh lệch quá xa.

Như vậy, đối với sự phát triển của Tây phương mà nói, sẽ có không ít sự giúp đỡ, sự hưng thịnh của Tây phương, lại có hy vọng. "Ngày xưa trên chiến trường Phong Thần, đệ tử Tây phương chúng ta toàn bộ tổn thất, từ đó khí vận của chúng ta vẫn luôn không được đề thăng, trầm lặng nhiều năm như vậy, khí vận Tây phương, lại sắp khôi phục." Tiếp Dẫn nghe vậy, mở mắt, chậm rãi nói, tốc độ lần tràng hạt trong tay dường như nhanh hơn một chút.

Tây phương vốn cằn cỗi, sinh linh trong đó cũng hiếm hoi, muốn có tư chất tốt, lại càng ít.

Mấy chục vạn năm, trăm vạn năm, mới ra được mấy người, nội tình tích lũy trước đây, toàn bộ đều ở trên Phong Thần Bảng.

Đây cũng là nguyên nhân vì sao Tây phương tổn thất nghiêm trọng như vậy, may mà, tất cả đều đã đến lúc tươi sáng. "Lần này đệ tử trở về, Tây phương chúng ta vẫn phải tạm thời phát triển khiêm tốn, Hồng Hoang hiện tại đại thế giáng lâm, cũng là cơ hội để Tây phương chúng ta phát triển đề thăng, không thể bỏ lỡ thời cơ này." "Ngoài ra, trong Hồng Hoang chỉ cần không phải chuyện lớn, Tây phương chúng ta cố gắng ít can thiệp, để tránh khí vận vừa mới khôi phục lại bị tổn thất.

Bằng không, sự hưng thịnh của Tây phương, hoành nguyện đã lập, sẽ xa vời vô kỳ." Tiếp Dẫn thần sắc túc nhiên, nhìn Chuẩn Đề nói, cũng coi như định ra con đường mà Tây phương phải đi trong thời gian tới.

Bất kể thế nào, Tây phương trước tiên hãy ẩn mình đã, dù sao

cũng là đại thế thời cơ, có thể đề thăng thực lực.

Trong Hồng Hoang lại không có đại sự xảy ra, những chuyện không cần thiết, vẫn là không nên can thiệp, để tránh lại tổn thất khí vận.

Nghe vậy, Chuẩn Đề gật đầu, y cũng hiểu lời của Tiếp Dẫn, trước đây Tây phương can thiệp không ít, nhưng mỗi lần đều không có kết quả tốt.

Y cũng đã nhìn thấu, những chuyện sau này không dễ dàng can thiệp nữa.

Tây phương trong thời gian tới, vẫn là nên ẩn mình trước, những chuyện khác, không cần để ý.

Tiếp Dẫn thấy vậy, khẽ gật đầu, sau đó lại nhắm mắt, tiếp tục tham ngộ tu hành.

Chuẩn Đề liếc nhìn Thiên đình, cũng tiếp tục tham ngộ tu hành.

Đối với việc nhiệm kỳ Phong Thần Bảng sắp mãn, Thái Thượng Tam Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác tự nhiên cũng biết.

Nhưng chuyện này đối với bọn họ không quan trọng, cũng chỉ nhìn một cái rồi không để ý nữa.

Trong Hồng Hoang, cũng ít có tồn tại quan tâm đến điểm này, đều đang làm việc của mình, cũng coi như bình tĩnh.

Cứ như vậy, thời gian thoáng qua, lại là ba nguyên hội trôi qua. "Đông!

Đông!

Đông!" Vào ngày này, trong thiên địa, đột nhiên vang lên sáu tiếng chuông đại đạo, vang vọng giữa đất trời, khiến vô số sinh linh, tu sĩ

trong Hồng Hoang ngẩng đầu nhìn lên, không biết đã xảy ra chuyện gì. "Trên Phong Thần Bảng, thụ phong nhậm chức, thời hạn một ngàn hai trăm chín mươi sáu vạn năm.

Nay, nhiệm kỳ Phong Thần Bảng đã mãn, Ngô nhân danh Đạo Tổ, ban cho các ngươi thân tự do, từ hôm nay trở đi, thoát ly Phong Thần Bảng!" Sau tiếng chuông đại đạo, liền có một giọng nói ẩn chứa uy áp vô thượng truyền đến, chính là giọng của Đạo Tổ Hồng Quân.

Lúc này, người đã nhân danh Đạo Tổ, kết thúc thời kỳ nhậm chức của những tồn tại đã lên bảng Phong Thần năm xưa.

Từ giờ phút này, nhiệm kỳ của Phong Thần Bảng, đã viên mãn.

Những tồn tại được phong thần đó, cũng sẽ trở về, khi đó, lại là một cục diện khác.

Trên đại địa Hồng Hoang.

Vô số tu sĩ, sinh linh, cùng với một số đại thần thông giả, lúc này đều ngẩng đầu nhìn lên cửu thiên.

Lúc này hà quang vạn trượng, linh khí ngưng thành thực chất, như vạn dải lụa, vắt ngang hư không, lại có thiên uy bao trùm, bao trùm vũ trụ.

Giọng nói của Đạo Tổ truyền khắp các giới Hồng Hoang, tất cả sinh linh tu sĩ đều nghe rõ ràng, cũng biết được, từ giờ phút này, chân linh được phong thần trên Phong Thần Bảng, đã mãn nhiệm kỳ.

Cũng từ giờ phút này, có thể thoát ly Phong Thần Bảng. "Hưu!" Đột nhiên, một luồng ánh sáng từ cửu thiên hạ xuống, lập tức rơi xuống Phong Thần Bảng, một luồng sức mạnh đặc thù ngưng kết, tác động lên Phong Thần Bảng, phảng phất như mở ra một cấm chế, gông cùm nào đó. "Hoa lạp lạp!!!" Trong Phong Thần Bảng, kim quang tuôn trào, một luồng tiên thiên khí tức tinh túy mênh mông lan

tỏa, những xiềng xích đại đạo do quy tắc hóa thành không ngừng lùi lại, tất cả chân linh đều thật sự không còn bị ràng buộc, có thể khôi phục thân tự do, thoát ly Phong Thần Bảng.

Cảm nhận được tất cả điều này, chân linh trên Phong Thần Bảng thần sắc vui mừng.

Chờ đợi mấy chục triệu năm, cuối cùng cũng đã đến.

Cảm giác này, thật tốt!

Trong nháy mắt, tất cả chân linh đều lần lượt thoát ly Phong Thần Bảng, bay về bốn phía. "Sư huynh!" Tâm Chúc, Tâm Trần cùng các đệ tử Tây phương khác đứng giữa hư không, ánh mắt nhìn về phía Dược Sư dẫn đầu.

Tuy bọn họ còn chưa tái tạo thân thể, nhưng đã trầm mình trên Phong Thần Bảng mấy chục triệu năm, cuối cùng cũng có sự đề thăng, tất cả đệ tử Tây phương, bao gồm cả Dược Sư, khí tức bản thân đều tăng lên vài phần.

Đợi đến khi họ khôi phục thân thể, tu vi nói không chừng còn sẽ đề thăng. "Đệ tử Tây phương chúng ta, đã đủ cả chưa?" Dược Sư ánh mắt chậm rãi lướt qua, mở miệng nói. "Tất cả đệ tử Tây phương trên Phong Thần Bảng, đều ở đây." Tâm Trần gật đầu nói.

Nghe vậy, Dược Sư gật đầu, nói: "Nếu đã như vậy, vậy thì khởi hành trở về Tây phương." "Tuân sư huynh pháp chỉ!" Chúng đệ tử Tây phương đáp một tiếng, liền theo Dược Sư, lên đường trở về Tây phương.

Đi ngang qua Thiên đình, chúng đệ tử Tây phương thần sắc băng lãnh nhìn Thiên đình, sau đó hừ lạnh một tiếng, phiêu nhiên rời đi.

Chương 517

"Yêu thánh, chúng ta phải làm sao?" Một vị Yêu vương nhìn Yêu thánh Ngu Cương, mở miệng hỏi.

Yêu tộc bị Vu tộc tiêu diệt, vẫn lạc phần lớn, những Yêu tộc trốn thoát cũng không gây ra được sóng gió gì.

Thái tử Lục Áp duy nhất có thể thống lĩnh Yêu tộc, lại đến Phật môn Tây phương, trở thành Phật tổ Đại Nhật Như Lai duy nhất.

Như vậy, trong Yêu tộc, lực lượng mạnh nhất chính là bọn họ, những Yêu tộc trên Phong Thần Bảng này.

Có Chuẩn Thánh, có Đại La Kim Tiên, còn có dưới Đại La Kim Tiên, trong các thế lực hạng hai, cũng có thể xếp hạng.

Nhưng tình hình của bọn họ lại không tốt, Vu tộc muốn diệt Yêu tộc đến cùng, từ việc Yêu tộc bị Vu tộc tiêu diệt trước đây có thể thấy được.

Mà trong đó, còn có sự trợ giúp của Hạo Thiên, có thể nói, bọn họ đều không muốn thấy Yêu tộc tái hiện ở Hồng Hoang.

Cho nên, chỉ cần bọn họ có động tác gì trong Hồng Hoang, nói không chừng sẽ bị trực tiếp mạt sát.

Như vậy, đội ngũ Yêu tộc này của họ, tình hình vô cùng khó khăn.

Chúng yêu trong lòng không có cách nào, chỉ có thể xem ý của Ngu Cương Yêu thánh dẫn đầu. "Yêu tộc hiện tại gần như bị diệt sạch, cảnh ngộ của chúng ta cũng không tốt, không chỉ Vu tộc muốn ra tay với chúng ta, Thiên đình cũng có ý nghĩ như vậy, cho nên chúng ta phải hành sự khiêm tốn." Ngu Cương thần sắc túc nhiên, liếc nhìn Tây phương rồi nói: "Chúng ta trở về Hồng Hoang, trước tiên âm thầm tập

hợp những Yêu tộc đã trốn thoát ngày xưa, sau đó tiếp tục ẩn mình, đợi sau này thái tử trở về rồi khởi sự Yêu tộc." "Nhưng Yêu thánh, không phải thái tử đã vào Phật môn Tây phương, trở thành Phật tổ rồi sao?" Một vị Yêu vương tu vi Đại La Kim Tiên nhíu mày, mở miệng hỏi. "Dự định của thái tử tự nhiên không chỉ có thế, gia nhập Phật môn chỉ là mưu tính, sau này nhất định sẽ trở về.

Chúng ta tập hợp tất cả Yêu tộc, đợi thái tử trở về rồi lại hành sự Yêu tộc." Nghe vậy, chúng Yêu tộc gật đầu, nếu Yêu thánh đã nói như vậy, cũng chỉ có thể như vậy. "Đi!" Ngu Cương nói một câu, liền dẫn chúng Yêu tộc rời đi.

Yêu tộc hiện tại phải khiêm tốn, cho nên Ngu Cương và các Yêu tộc khác cũng đi một cách khiêm tốn, bình tĩnh, hướng về một dãy núi tương đối ít sinh linh tu sĩ ở Hồng Hoang, trước tiên làm cứ điểm của Yêu tộc.

Về phần một số Yêu tộc bị bỏ lại ở Bắc Câu Lô Châu, sẽ từ từ dẫn dắt qua.

Bất kể Hồng Hoang thế nào, Yêu tộc phải khiêm tốn khôi phục, trước tiên ẩn mình đã, những chuyện khác, không cần để ý.

Tất cả, đợi thái tử trở về rồi nói.

Sau khi đệ tử Tây phương, chúng Yêu tộc rời đi.

Câu Trần Đế Quân Minh Tịch cũng dẫn Câu Trần nhất mạch rời khỏi Phong Thần Bảng, hướng về Câu Trần nhất mạch của Thiên đình.

Mà những chân linh còn lại trên Phong Thần Bảng, đều là những tán tu Hồng Hoang đã vẫn lạc trong cuộc xâm lược của Ma tộc lần trước, một bộ phận tiếp tục ở lại Thiên đình, một bộ phận thì trở về Hồng Hoang.

Chuyện thoát khỏi Phong Thần Bảng, coi như đã hạ màn.

Thiên đình, trong Dao Trì Tiên Cảnh. "Yêu tộc này, dường như còn có chút tâm tư." Dao Trì tú mi khẽ nhướng, mở miệng nói. "Lục Áp còn đó, tuy đã thành Phật tổ, nhưng mục đích của hắn không chỉ có thế.

Với nhãn lực của Ngu Cương, làm sao không nhìn ra điểm này?" Hạo Thiên dừng một chút rồi nói tiếp: "Chỉ cần Lục Áp còn đó, Yêu tộc không coi là diệt.

Lực lượng Yêu tộc này của chúng chỉ cần tích lũy lại, sau này vẫn có thể thành sự, Yêu tộc lại có thể tái hiện trên đại địa Hồng Hoang." "Ngày xưa Thiên đình ta trợ giúp Vu tộc tiêu diệt Yêu tộc, chuyện này có ẩn hoạn gì không?" Dao Trì hỏi. "Không sao, hiện tại Phong Thần Bảng vừa mãn nhiệm kỳ, Thiên đình ta tạm thời không cần ra tay.

Về phần đợi đến khi Lục Áp trở về, đối với Thiên đình ta mà nói, đã không gây ra được sóng gió gì nữa." "Hơn nữa, với tình hình của Vu tộc, nếu Yêu tộc lại có manh nha trỗi dậy, e rằng ra tay còn nhanh hơn chúng ta, cho nên không cần lo lắng quá nhiều." Hạo Thiên lúc này không để ý đến điểm này, nếu Yêu tộc tái hiện, Vu tộc sẽ không để yên.

Như vậy, cũng không cần đến Thiên đình ra tay.

Hơn nữa, với thực lực của Thiên đình, cũng không sợ những điều này.

Nếu Đế Tuấn, Thái Nhất còn sống, y có lẽ còn có chút kiêng kỵ, nhưng Thái Nhất, Đế Tuấn đã vẫn lạc, chỉ dựa vào một Lục Áp, còn không thể lay động Thiên đình, sự tự tin này, Hạo Thiên vẫn có.

Tạm thời vừa thoát khỏi bảng, Thiên đình cũng không tiện lập tức ra tay, sau này từ từ xem xét.

Nếu có manh nha gì, mình không ngại tiết lộ tin tức cho Vu tộc, để Vu tộc ra tay.

Tin rằng, bọn họ sẽ rất vui lòng triệt để chôn vùi Yêu tộc.

Trong lòng nghĩ nghĩ, khóe miệng Hạo Thiên khẽ nhếch lên một đường cong. "Phong Thần Bảng mãn nhiệm kỳ, hy vọng Minh Tịch có thể nắm bắt cơ hội này." Hồi lâu sau, Hạo Thiên nhìn về nơi ở của Câu Trần nhất mạch, nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, Dao Trì khẽ gật đầu, ánh mắt cũng chuyển đến Câu Trần nhất mạch.

Trên Thiên Đình, giữa hư không vô tận. "Ông!" Hà quang vạn trượng, kim quang rực rỡ, từng luồng khí tức mênh mông từ Phong Thần Bảng lan tỏa ra.

Sau khi tất cả chân linh thoát khỏi Phong Thần Bảng, Phong Thần Bảng khẽ rung lên, toàn bộ kim quang dường như ngưng tụ thành thực chất, xuyên thủng hư không bốn phía. "Vút!" Trong nháy mắt, Phong Thần Bảng hóa thành một luồng lưu quang, độn đi về phía Thiên Ngoại Thiên.

Nhiệm vụ của nó đã hoàn thành, bây giờ là lúc quay về nơi Đạo Tổ ngự trị.

Nhìn Phong Thần Bảng treo trên Thiên Đình biến mất, những vị thần từng có tên trên bảng trong Thiên Đình đều thở phào nhẹ nhõm, hồi lâu sau mới thu lại ánh mắt.

Bọn họ đã có thể trùng tố thân thể, bắt đầu tu hành, tin rằng mọi việc cũng sẽ dễ dàng hơn vài phần.

Lúc này, Thiên Đình cũng bắt đầu sắp xếp những chuyện này.

Tuy hiện tại Thiên Đình không còn vấn đề thiếu hụt nhân thủ, nhưng một bộ phận tán tu trên Phong Thần Bảng nguyện ý gia nhập

Thiên Đình cũng là một chuyện tốt.

Thực lực tổng thể của Thiên Đình cũng sẽ được nâng cao, bởi vì bắt đầu từ bây giờ, bộ phận tán tu trên Phong Thần Bảng này mới thực sự được tính là một phần thực lực tổng thể của Thiên Đình, trước đây không nằm trong số đó.

Chân linh trên Phong Thần Bảng, bất luận là của Yêu tộc, đệ tử Tây phương, hay những tán tu vẫn lạc trong Hồng Hoang mà lên bảng, bọn họ đều bị Phong Thần Bảng khống chế, nhậm chức ở Thiên Đình.

Nhưng đó chỉ là trong nhiệm kỳ của Phong Thần Bảng, tất cả những điều này đều không được tính vào thực lực tổng thể của Thiên Đình.

Bây giờ nhiệm kỳ Phong Thần Bảng kết thúc, họ đã thoát khỏi ràng buộc.

Lúc này, nếu lựa chọn gia nhập Thiên Đình, thì bộ phận tán tu này mới được tính là một phần thực lực tổng thể của Thiên Đình.

Như vậy, dưới sự bồi dưỡng của Thiên Đình, cộng thêm sự tích lũy và lắng đọng qua hơn vạn năm trên Phong Thần Bảng, thực lực của họ cũng có thể tăng lên không ít.

Điều này sẽ giúp thực lực tổng thể và khí vận của Thiên Đình lại được nâng cao thêm vài phần.

Câu Trần nhất mạch sau lần này, tin rằng thực lực tổng thể và khí vận sẽ lại có bước tiến.

Dù sao cũng là hơn vạn năm tích lũy lắng đọng, dù không có bước đột phá lớn, tăng lên một tiểu cảnh giới vẫn là có khả năng.

Bản thân Câu Trần Đế Quân Minh Tịch, trước đây là Chuẩn Thánh trung kỳ, vì nguyên do của Phong Thần Bảng mà bị kẹt ở cảnh giới

này một ngàn hai trăm chín mươi sáu vạn năm.

Chương 518

Nay thoát khỏi Phong Thần Bảng, cộng thêm sự tích lũy lắng đọng, ít nhất cũng sẽ tấn thăng lên Chuẩn Thánh hậu kỳ, thậm chí khả năng đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn cũng rất lớn.

Đây cũng là điều Hạo Thiên mong muốn, và tin rằng y có thể làm được.

Hắn cũng sẽ liên tục cung cấp tài nguyên tu hành cho Câu Trần nhất mạch.

Chỉ khi Câu Trần nhất mạch thực sự phát triển, mới có thể áp đảo ba mạch còn lại.

Thực lực tổng thể và khí vận của Thiên Đình mới có thể lại một lần nữa tăng lên.

Hạo Thiên nhìn nơi Câu Trần nhất mạch ngự trị, lại nhìn sang bộ phận tán tu gia nhập Thiên Đình đang được Thái Bạch Kim Tinh sắp xếp, trước tiên tiến hành tu hành, mọi thứ vận chuyển đều đang tăng tốc, trong lòng hắn khá hài lòng.

Sau khi quan sát hồi lâu, Hạo Thiên thu lại ánh mắt, rồi tiếp tục trợ giúp Dao Trì đột phá Bán bộ Hỗn Nguyên.

Tại Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Đạo huynh, nhiệm kỳ Phong Thần Bảng đã kết thúc, đệ tử Tây phương thoát khốn, quay về Phật môn Tây phương.

Như vậy, khí vận lại ngưng tụ tăng lên, e rằng chuyện Tiểu Thừa Phật Giáo trước đó không còn tác dụng lớn nữa." Nữ Oa từ Phượng Tê Sơn đến, ngồi đối diện Thái Thượng, sau khi đặt chén trà xuống, nhìn Thái Thượng nói.

Bên cạnh, đệ tử Khổng Khâu cũng đặt chén trà xuống, nhìn về phía lão sư của mình.

Ngộ Đạo Trà, ngay cả y trước đây cũng chưa được thưởng thức nhiều lần, lần này nếm lại, hương vị đó vẫn khiến y tán thưởng. "Tiểu Thừa Phật Giáo không đơn giản như các ngươi thấy.

Tây phương tuy có đệ tử quay về, khí vận đại trướng, nhưng muốn vì thế mà phá vỡ sự cân bằng của Tiểu Thừa Phật Giáo là điều không thể.

Chỉ cần Tiểu Thừa Phật Giáo còn tồn tại, khí vận Tây phương sẽ không thể thực sự hưng thịnh.

Chỉ cần khí vận Tây phương tăng lên đến một mức độ nhất định, vượt quá giới hạn, sẽ tự động được cân bằng sang cho Tiểu Thừa Phật Giáo." "Vì vậy, tình hình lần này cũng không cần phải lo lắng.

Đệ tử Tây phương quay về, khí vận đại trướng, tự nhiên sẽ chảy ngược về Tiểu Thừa Phật Giáo.

Điểm này, các ngươi cứ tĩnh quan là được." Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười rồi nói với Nữ Oa và Khổng Khâu.

Nếu chỉ để cân bằng khí vận Tây phương lần đầu tiên, thì Tiểu Thừa Phật Giáo đã không cần phải lập ra.

Sự tồn tại của Tiểu Thừa Phật Giáo chính là để cân bằng mỗi một lần khí vận Tây phương tăng lên.

Chỉ cần khí vận Tây phương tăng lên, nó sẽ chảy ngược về Tiểu Thừa Phật Giáo, đạt đến trạng thái cân bằng khí vận.

Vì vậy, khí vận của Tây phương căn bản không thể thực sự tăng lên được.

Đây cũng là lý do thực sự vì sao Thái Thượng và Lý Nhĩ lại lập ra

Tiểu Thừa Phật Giáo.

Đây không phải là cân bằng một hai lần, mà là thực sự chặt đứt cơ hội hưng thịnh của khí vận Tây phương.

Tiểu Thừa Phật Giáo được thiên địa thừa nhận, nếu Chuẩn Đề ra tay, cái giá phải trả không hề nhỏ.

Huống hồ, bây giờ ai cũng biết sau lưng Tiểu Thừa Phật Giáo là Lý Nhĩ và Thái Thượng, Chuẩn Đề có dám ra tay hay không vẫn còn là ẩn số.

Cho nên, điểm này Thái Thượng không hề để tâm.

Nữ Oa và Khổng Khâu nghe vậy, thần sắc hơi kinh ngạc.

Khi nhìn lại Tiểu Thừa Phật Giáo, trong mắt đều có vài phần khác lạ.

Nếu Thái Thượng đã nói như vậy, họ cũng chỉ còn biết tĩnh quan kỳ biến.

Hãy xem tình hình tiếp theo sẽ khiến Phật môn Tây phương chảy ngược bao nhiêu khí vận về Tiểu Thừa Phật Giáo.

Chân linh Phong Thần Bảng thoát khốn, chúng yêu của Yêu tộc cũng đến nơi, tìm một nơi tu hành cư trú rồi không còn đặt chân vào Hồng Hoang nữa.

Chuyện của Yêu tộc, Đế Giang và những người khác tự nhiên biết rõ.

Tạm thời không ra tay, cũng là để xem tình hình sau này.

Dù sao chúng cũng không gây nên sóng gió gì, cũng không vội.

Nếu có động tĩnh gì, lúc đó ra tay cũng không muộn.

Còn về những chân linh khác trên Phong Thần Bảng, Vu tộc cũng

không để ý, không liên quan đến mình, tiếp tục quay về với tình hình của bản thân.

Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc đối với việc nhiệm kỳ Phong Thần Bảng viên mãn không hề quan tâm.

Bọn họ chỉ muốn tiếp tục phát triển, đã không còn tâm tư tranh bá, nên cũng không để ý quá nhiều chuyện.

Long tộc tuy có ý định thu phục bộ chúng Yêu tộc, nhưng cũng biết bây giờ thời cơ không đúng, chỉ có thể xem tình hình sau này.

Nhân tộc, Địa Phủ và các thế lực khác, sau khi liếc nhìn những kẻ thoát khốn vài cái, cũng không còn để tâm nữa.

Những chuyện này không ảnh hưởng đến mình, nên cũng lười quan tâm.

Nguyên Thủy, Thông Thiên đưa mắt nhìn về phía Tây phương, thấy Dược Sư và các đệ tử Tây phương quay về, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Bọn họ lại muốn xem xem, khí vận này sẽ được cân bằng bao nhiêu sang cho Tiểu Thừa Phật Giáo.

Họ là Bàn Cổ Tam Thanh, tự nhiên hiểu rõ kế hoạch của đại ca mình.

Tiểu Thừa Phật Giáo này, chắc chắn không đơn giản như vậy.

Cứ xem khí vận này có thể cân bằng bao nhiêu của Linh Sơn Tây phương.

Nghĩ lại, đó sẽ là một kết quả không tồi.

Họ rất mong chờ được thấy sắc mặt của Tây Phương Nhị Thánh khi chứng kiến khí vận của mình một lần nữa chảy về Tiểu Thừa Phật Giáo.

Tiếp theo, vở kịch hay sắp được trình diễn. *** Tây phương, địa giới Linh Sơn.

Dược Sư và các đệ tử Tây phương mất hơn trăm năm, cuối cùng cũng từ Ba Mươi Ba Thiên về đến địa giới Linh Sơn Tây phương.

Nhìn Linh Sơn rực rỡ Phật quang, vang vọng tiếng Phạn âm, chúng đệ tử Tây phương đều vô cùng cảm khái.

Rời đi hơn vạn năm, một lần nữa đặt chân lên đất Tây phương, tâm trạng cũng khác xưa. "Đi thôi, lão sư đang đợi chúng ta." Dược Sư nhìn lên Linh Sơn, thần sắc trang nghiêm nói.

Nghe vậy, chúng đệ tử Tây phương gật đầu, rồi theo sau Dược Sư, bay về phía đỉnh Linh Sơn.

Không mất bao lâu, Dược Sư và chúng đệ tử Tây phương đã đặt chân lên đỉnh Linh Sơn, đến trước Đại Lôi Âm Tự.

Chương 519

Bọn họ không chút do dự, trực tiếp bước vào Đại Lôi Âm Tự.

Trên Đại Hùng Bảo Điện.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngồi ngay ngắn trên chủ vị cao nhất, sau lưng Phật luân hiện ra, trên gương mặt trang nghiêm lộ ra một nụ cười, nhìn Dược Sư và những người khác, trên người lan tỏa Phật uy tinh túy.

Bên tay trái của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn là vị Phật Tổ đầu tiên của Phật môn, Đại Nhật Như Lai Phật Tổ.

Còn bên tay phải là đệ tử thân truyền của Phật môn, Di Lặc.

Những người còn lại là các vị Bồ tát và đệ tử Tây phương khác.

Tuy số lượng đệ tử không nhiều, nhưng cũng coi như đã khôi phục được vài phần.

Dược Sư và các đệ tử thấy vậy, đều hiểu rõ Tây phương những năm qua đã trải qua những gì.

Có thể thu nhận được những đệ tử này đã là không tồi.

Dù sao Tây phương cằn cỗi, tu sĩ cũng khan hiếm, người có tư chất thượng giai lại càng ít.

Có thể thu nhận được những người này, quả thực rất khó.

Dược Sư và các đệ tử Tây phương liếc nhìn một cái, rồi đi thẳng đến trước mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, bái lạy nói: "Đệ tử bái kiến hai vị lão sư, ra mắt Đại Nhật Như Lai Phật Tổ, các vị đạo hữu!" Nhìn Dược Sư và các đệ tử ngồi dưới, Chuẩn Đề khẽ gật đầu.

Chờ đợi bấy lâu, cuối cùng chúng đệ tử Tây phương cũng đã quay

về Linh Sơn. "Tất cả đứng lên đi, không cần đa lễ!" Chuẩn Đề khẽ cười, tay vung lên, đỡ Dược Sư và chúng đệ tử đứng dậy. "Đa tạ lão sư!" Dược Sư và mọi người đứng dậy nói. "Nhiệm kỳ Phong Thần Bảng đã mãn, các ngươi thoát khỏi đó, tu vi ít nhiều đều có tiến triển.

Bây giờ là thời kỳ quan trọng, các ngươi hãy trùng tố thân thể trước, củng cố và nâng cao triệt để tu vi.

Như vậy cũng có thể tăng thêm khí vận cho Tây phương của ta." Tiếp Dẫn nhìn Dược Sư và những người khác, tay khẽ lần tràng hạt, nhàn nhạt nói. "Đệ tử tuân pháp chỉ!" Dược Sư và các đệ tử gật đầu, rồi quay về nơi ở trước đây của mình, bắt đầu trùng tố thân thể, trước tiên nâng cao và củng cố tu vi, để mình có thể một lần nữa tăng cường khí vận cho Tây phương.

Như vậy cũng có thể hòa hợp hơn với Tây phương.

Cho nên, họ cần phải làm như vậy trước.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn nhìn tình hình của Dược Sư và những người khác, khẽ gật đầu, rồi bắt đầu chờ đợi.

Với tu vi của họ, việc trùng tố thân thể không khó.

Cứ đợi họ hoàn thành xong những việc này, xem khí vận của Tây phương có thể tăng lên bao nhiêu.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc lại vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Trong những năm này, cùng với việc Dược Sư và các đệ tử Tây phương trùng tố thân thể, khí vận của Tây phương cũng đã tăng lên.

Có thân thể, sau khi quay về Tây phương, khí vận liền bắt đầu tăng lên.

Ngoài ra, khi tu vi của họ bắt đầu tăng lên, ổn định, khí vận lại càng tăng nhanh hơn.

Thấy tình hình này, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hài lòng gật đầu.

Như vậy, sự hưng thịnh của Tây phương vẫn còn hy vọng. "Oanh long!!!" Vào ngày này, trên Linh Sơn Tây phương, đột nhiên truyền đến một trận chấn động.

Phật quang rực rỡ của Phật môn càng thêm chói mắt, tiếng Phạn xướng càng thêm vang dội lan xa.

Trong một khoảnh khắc, Dược Sư, Tâm Trần, Tâm Chúc và các đệ tử đồng thời mở mắt, trên người bộc phát ra từng luồng khí thế kinh khủng.

Bọn họ đã hoàn toàn chuyển hóa sự tích lũy trên Phong Thần Bảng thành tu vi và củng cố lại.

Lúc này, khí tức của Tây phương bắt đầu đại trướng.

Giờ khắc này, ngoài Thái Thượng Tam Thanh, Nữ Oa, Hậu Thổ, Toại Nhân, Phục Hy và những người khác, không ít đại năng Chuẩn Thánh trong Hồng Hoang cũng chú ý đến sự thay đổi của Tây phương.

Những đại năng Chuẩn Thánh này tuy biết rằng sau khi đệ tử Tây phương trở về, khí vận sẽ tăng lên, nhưng không ngờ lại tăng nhiều đến vậy, so với trước khi họ bị tổn thất cũng không hề thua kém.

Xem ra, sự hưng thịnh của Tây phương vẫn còn hy vọng lớn.

Tại Tây Ngưu Hạ Châu, Tiểu Thừa Phật Giáo.

Trên đại điện, Thích Ca Mâu Ni nhìn lên Linh Sơn, Phật quang bao trùm hơn một đại lục, tiếng Phạn xướng vang vọng cả tam giới.

Thần sắc y có chút kinh ngạc, khí vận tăng lên quả thực không nhỏ. "Khí vận Linh Sơn đại trướng, cũng đến lúc cân bằng một ít sang cho Tiểu Thừa Phật Giáo rồi." Thích Ca Mâu Ni mỉm cười, tay kết ấn, từng ấn quyết đánh vào Hành Thiên Xứng đang lơ lửng trên đại điện.

Linh bảo này cũng do Thái Thượng ban cho, dùng để trợ giúp Thích Ca Mâu Ni.

Tuy chỉ là một phần trợ lực, nhưng đã đủ.

Bản thân Tiểu Thừa Phật Giáo được lập ra chính là để cân bằng khí vận Tây phương, như vậy là đủ rồi. "Oanh long long!!!" Sau khi ấn quyết được đánh vào Hành Thiên Xứng, khí vận của Tiểu Thừa Phật Giáo bắt đầu chấn động, từng tiếng nổ vang truyền khắp Tây Ngưu Hạ Châu.

Trong nháy mắt, một dòng lũ màu vàng kim từ Linh Sơn Tây phương dâng lên, rồi vượt qua vô số không thời gian, kết nối với khí vận của Tiểu Thừa Phật Giáo.

Dòng lũ màu vàng kim này chính là khí vận của Linh Sơn Tây phương, lúc này bắt đầu chảy ngược, cân bằng khí vận của hai phái Phật môn.

Thấy tình hình này, Thích Ca Mâu Ni hài lòng gật đầu, chờ đợi khí vận được cân bằng.

Lúc này, Thái Thượng và những người khác thấy vậy cũng khẽ gật đầu, tình hình họ đều đã rõ.

Thấy khí vận vẫn chảy ngược, họ càng thêm mong chờ sắc mặt của hai vị kia.

Trong Hồng Hoang, những đại năng Chuẩn Thánh đang quan sát quả thực không ngờ rằng, trong tình huống này, Tiểu Thừa Phật Giáo vẫn có thể cân bằng khí vận của Linh Sơn Tây phương.

Như vậy, khí vận của Linh Sơn đừng mong hưng thịnh nổi.

Chỉ cần tăng lên là sẽ bị cân bằng, làm sao đây?

Căn bản không thể thực sự hưng thịnh.

Muốn thực sự hưng thịnh, chỉ có cách trừ bỏ Tiểu Thừa Phật Giáo, nhưng cái giá để trừ bỏ thế lực này không hề nhỏ.

Tây Phương Nhị Thánh có dám ra tay hay không, vẫn là chuyện chưa biết.

Chương 520

Nhưng nhìn khí vận của Linh Sơn Tây phương lại bị cân bằng, không ít đại năng Chuẩn Thánh thầm cảm thán, thủ đoạn của mấy vị kia thật sự lợi hại.

Trong tình huống như vậy mà vẫn bày Tây phương một đạo, đến bây giờ Tây phương vẫn không thể giải quyết.

Nhìn khí vận của mình lại bị Tiểu Thừa Phật Giáo cân bằng, nếu không ra tay, cũng chỉ có thể nhẫn nhịn.

Chỉ là sau này muốn hưng thịnh, e là không thể.

Khí vận tăng lên, chắc chắn không thể thoát khỏi Tiểu Thừa Phật Giáo, chỉ có thể bị không ngừng cân bằng, không thể cắt đứt. *** Tây phương, trên Linh Sơn, trong Đại Lôi Âm Tự.

Sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn âm trầm như nước, trong đôi mắt mây đen ngưng kết, trên người tỏa ra thánh uy kinh khủng.

Chúng đệ tử thần sắc kinh nộ, kinh là trong tình huống này mà vẫn có thể cân bằng khí vận của Linh Sơn Tây phương sang cho Tiểu Thừa Phật Giáo.

Nộ là, trong tình huống này, Thích Ca Mâu Ni còn dám ra tay làm những chuyện này, thật sự không coi Tây Phương Nhị Thánh ra gì sao?

Nếu thực sự chọc giận Tây Phương Nhị Thánh, nếu họ ra tay, Tiểu Thừa Phật Giáo có thể chống đỡ được nộ hỏa của thánh nhân?

Y làm vậy là đang tìm chết sao?

Nhưng họ suy nghĩ kỹ lại, Tiểu Thừa Phật Giáo cũng không đơn giản, được thiên địa thừa nhận, sau lưng còn có tồn tại đỉnh tiêm

chống đỡ.

Dưới bối cảnh như vậy, dù là Tây Phương Nhị Thánh cũng khó mà ra tay.

Có thể nói, lúc này ngoài việc kinh nộ nhìn Tiểu Thừa Phật Giáo ra, cũng không có cách nào khác. "Hay cho một Tiểu Thừa Phật Giáo, Tây phương ta khó khăn lắm khí vận mới tăng trở lại, lại một lần nữa bị cân bằng." Chuẩn Đề sắc mặt âm trầm như nước, trầm giọng nói. "Đây chính là ý nghĩa tồn tại của Tiểu Thừa Phật Giáo, cũng là kế hoạch của kẻ chống lưng phía sau.

Dùng Tiểu Thừa Phật Giáo để cân bằng khí vận Tây phương ta, như vậy, Tây phương ta muốn thực sự tăng khí vận là điều không thể." Tiếp Dẫn dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Chỉ cần khí vận Tây phương ta tăng lên, liền sẽ bị cân bằng, chảy sang Tiểu Thừa Phật Giáo.

Như vậy, muốn thực sự phát triển quả thực rất khó, đây cũng là điều họ mong muốn." Chuẩn Đề nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Thừa Phật Giáo, trong mắt một tia hàn quang lóe lên. "Sư đệ, Tiểu Thừa Phật Giáo không dễ ra tay đâu.

Nó được thiên địa thừa nhận, nếu chúng ta ra tay, dưới thiên khiển, ngươi và ta cũng sẽ bị thương không nhỏ.

Hơn nữa, sau lưng Tiểu Thừa Phật Giáo cũng có tồn tại chống đỡ, dưới hai tầng áp lực này, chúng ta không thể tùy tiện ra tay." Ngón tay đang lần tràng hạt của Tiếp Dẫn đột nhiên dừng lại, nhìn Chuẩn Đề nói. "Ta hiểu!" Chuẩn Đề sau khi bình ổn lại tâm trạng một chút, mới nói.

Hắn tự nhiên biết mình không thể dễ dàng ra tay với Tiểu Thừa Phật Giáo.

Tiểu Thừa Phật Giáo được thiên địa thừa nhận, dù hắn là thánh nhân cũng sẽ bị trừng phạt.

Bọn họ còn nợ thiên đạo công đức, nợ đại hoành nguyện, nếu lúc này lại bị trừng phạt, mọi chuyện sẽ không đơn giản như vậy.

Cho nên, trong tình huống này, Chuẩn Đề cũng phải suy nghĩ kỹ.

Ngoài ra, sau lưng Tiểu Thừa Phật Giáo, hiện tại đã biết có Lý Nhĩ, còn Thái Thượng có tham gia hay không chưa rõ.

Như vậy sẽ phải đối mặt với không ít công kích.

Tây Phương Nhị Thánh vừa mới có chút khởi sắc, lúc này gây ra xung đột giữa hai bên, đối với Tây phương là cực kỳ bất lợi.

Cho nên, việc này chỉ có thể từ từ, không thể vì thế mà trực tiếp ra tay xóa sổ Tiểu Thừa Phật Giáo.

Hắn cũng biết, ý nghĩa tồn tại của Tiểu Thừa Phật Giáo chính là để cân bằng khí vận Tây phương, nói không chừng cũng là để chọc giận mình, khiến mình ra tay với Tiểu Thừa Phật Giáo.

Như vậy, là có thể triệt để đả kích Tây phương.

Cho nên, việc này tuy khiến mình tức giận, nhưng cũng phải suy nghĩ kỹ, không thể tùy tiện ra tay.

Ý niệm trong đầu lóe lên, hắn liền bình ổn lại tâm trạng.

Tuy khí vận bị Tiểu Thừa Phật Giáo cân bằng không ít, nhưng so với trước đây vẫn có tăng lên vài phần.

Dù sao cũng là Dược Sư và những người khác trở về và nâng cao tu vi.

Dù tăng không nhiều, có thể hồi phục một chút cũng đã là không tồi. "Tây phương không thể vội vàng trong một lúc, cần phải từ từ phát triển." Tiếp Dẫn niệm một tiếng Phật hiệu, nói.

Nghe vậy, Chuẩn Đề gật đầu, thu lại ánh mắt, rồi tiếp tục giảng đạo cho các đệ tử.

Tiếp Dẫn nhắm mắt lại, tràng hạt trong tay tiếp tục lần, gương mặt trang nghiêm, sau đầu hiện ra Phật luân màu vàng kim, cũng bắt đầu giảng đại đạo.

Đại Nhật Như Lai Phật Tổ liếc nhìn Tiểu Thừa Phật Giáo một cái, lại nhìn Tây Phương Nhị Thánh đang giảng đạo, khóe miệng hiện lên một nụ cười gần như không thể nhận ra.

Trong nháy mắt liền khôi phục lại bình thường, rồi nhắm chặt hai mắt, tiếp tục lắng nghe đại đạo.

Tu vi hiện tại của mình đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, cũng đến lúc tranh thủ sớm ngày tiến vào Chuẩn Thánh viên mãn.

Như vậy đối với mình cũng có sự trợ giúp cực lớn, cũng là một bước quan trọng trong mưu tính.

Ý niệm trong đầu lóe lên, Đại Nhật Như Lai Phật Tổ liền thu liễm tâm thần, chăm chú lắng nghe.

Thời gian thoáng chốc, lại vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Hồng Hoang trong vạn năm qua tương đối bình tĩnh.

Việc nhiệm kỳ Phong Thần Bảng viên mãn, chân linh rời bảng, khí vận Tây phương bị cân bằng đều đã lắng xuống, chúng sinh đều quay trở lại cuộc sống và tu hành của mình.

Tuy vạn năm không dài, nhưng đối với một số tu sĩ mà nói, cũng có sự tăng tiến.

Dưới sự thúc đẩy của đại thế, cuối cùng cũng có không ít tu sĩ, sinh linh được lợi.

Thực lực tổng thể của toàn bộ Hồng Hoang cũng sẽ ngày càng

mạnh mẽ hơn.

Tại Địa Tiên Giới, đại bản doanh của Lý gia.

Trong một cung điện nào đó, Lý Nhĩ đột nhiên mở mắt, thần sắc có chút kinh ngạc nhìn về phía nam. "Chẳng lẽ lại có cơ duyên sắp hiện thế?" Lý Nhĩ trong lòng nghi hoặc, chẳng lẽ dưới đại thế Hồng Hoang, lại có không ít cơ duyên sắp hiện thế?

Nhưng cảm ứng vừa rồi chắc chắn không sai, đối với mình mà nói, cũng có chút cảm ứng cơ duyên, nghĩ lại cũng có chút liên quan đến mình.

Bất kể có phải cơ duyên hay không, cũng nên đi xem thử.

Suy nghĩ một lúc, Lý Nhĩ nhìn về phía Vô Cực sơn mạch, nói: "Cơ duyên sắp hiện, có lẽ sẽ có tình huống khác." "Việc này tuy có liên quan đến ngươi, nhưng trong đó dường như có chút biến số, ngươi cần phải cẩn thận." Giọng Lý Nhĩ vừa dứt, giọng của Thái Thượng đã vang lên bên tai hắn.

Chương 521

Nghe vậy, Lý Nhĩ thần sắc trang nghiêm, gật đầu nói: "Ta biết phải làm thế nào rồi." Việc có thể khiến chính Thái Thượng phải nói là có biến số, vậy thì lần này sẽ không hề dễ dàng, mình vẫn nên cẩn thận thì hơn.

Cục diện Hồng Hoang đại địa hiện nay phức tạp, thực lực kinh khủng, dù mình là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, cũng không phải là nhóm đỉnh tiêm nhất, cho nên vẫn cần phải cẩn thận.

Dù sao, không phải chuyện bình thường mới có thể khiến Thái Thượng nói như vậy.

Chắc chắn là có tình huống khác biệt, mới thu hút sự chú ý của ngài.

Đối với Thái Thượng có lẽ không là gì, nhưng đối với mình thì khác, dù sao chênh lệch tu vi vẫn còn rất lớn.

Suy nghĩ một lúc, Lý Nhĩ liền đứng dậy, sau khi giao phó cho Lý Mục và các trưởng lão một số việc, liền khởi hành, đi về phía nam.

Trong Thái Thanh Cung, ánh mắt của Thái Thượng cũng di chuyển theo hướng Lý Nhĩ đi.

Ngài cũng tò mò, biến số tiếp theo sẽ là tình huống như thế nào.

Có biến số trong tình huống này, hẳn là không đơn giản.

Ngài tin tưởng vào thủ đoạn của Lý Nhĩ, nếu có chuyện không ổn, ngài sẽ ra tay, cũng không vội.

Nữ Oa và Khổng Khâu thấy ánh mắt Thái Thượng di chuyển về phía nam, cũng nhìn theo hướng đó, lập tức, thần sắc có chút kinh

ngạc. *** Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Nữ Oa và Khổng Khâu nhìn theo ánh mắt của Thái Thượng, lại thấy một bóng dáng quen thuộc.

Tuy tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên bình thường không thể phát hiện ra bóng dáng của Lý Nhĩ, nhưng tu vi của Nữ Oa cao hơn Lý Nhĩ, Khổng Khâu lại từng bái nhập môn hạ của Lý Nhĩ, lại là phân thân của lão sư mình, tự nhiên là biết rõ.

Cho nên, hai người thấy Lý Nhĩ đi về phía nam, thần sắc quả thực có vài phần kinh ngạc. "Lý Nhĩ đạo hữu đi về phía nam, chẳng lẽ có gì đặc biệt?" Nữ Oa thu lại ánh mắt, nhìn Thái Thượng hỏi.

Theo sự hiểu biết của nàng về Lý Nhĩ, thường là có những việc Thái Thượng không tiện ra tay, liền để Lý Nhĩ đi làm.

Lý Nhĩ cũng sẽ làm trước một số việc.

Có thể nói, nếu không phải là chuyện liên quan đến bản thân hoặc đại giáo, Lý Nhĩ cũng sẽ không dễ dàng ra tay.

Lần này ngài ấy đích thân đi, xem ra lại là đại sự gì đó.

Khổng Khâu thu lại ánh mắt, cũng nhìn về phía lão sư của mình. "Cơ duyên hiện thế, có chút liên quan đến Lý Nhĩ, cho nên đích thân đi xem.

Nhưng lần này có chút biến số, e là tình hình có chút phức tạp." Thái Thượng liếc nhìn thiên cơ hiển thị trong tay, chậm rãi nói. "Biến số?!" Khổng Khâu thần sắc ngưng lại.

Biến số mà lão sư của mình phải nhắc đến, vậy thì cực kỳ không đơn giản.

Tuy còn chưa thể biết, nhưng sau này chắc chắn sẽ xuất hiện.

Mình cứ quan sát là được, nghĩ lại với thủ đoạn và thực lực của

Lý Nhĩ lão sư, cũng có thể an nhiên hóa giải những biến số này. "Có được một lời của đạo huynh, xem ra biến số này không đơn giản, Lý Nhĩ đạo hữu e là phải tốn chút sức lực rồi." Nữ Oa nói.

Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười, không tỏ ý kiến.

Dưới cơ duyên, họa phúc đi đôi, biến số tự nhiên sẽ có, chỉ xem biến số lớn đến đâu mà thôi.

Lần này, biến số tương đối phức tạp hơn một chút, nên mới thu hút sự chú ý của Thái Thượng.

Ngài cũng tin tưởng vào thủ đoạn của Lý Nhĩ, tin rằng biến số lần này, y có thể an nhiên giải quyết.

Dù không được, ngài ra tay cũng không muộn.

Nếu là cơ duyên có thể khiến Lý Nhĩ cảm ứng được, vậy thì cơ duyên này không nhỏ, cần phải lấy được, ngài tự nhiên sẽ không để nó trôi đi vô ích.

Ý niệm trong đầu Thái Thượng lóe lên, ánh mắt lại một lần nữa nhìn theo hướng Lý Nhĩ đi.

Nữ Oa và Khổng Khâu thấy vậy, cũng chuyển ánh mắt đến nơi đó, tĩnh quan tình hình sau này.

Hồng Hoang, trong một khu vực nào đó, địa bàn của Thiên tộc.

Trên đại điện, Thiên Ngân nhìn về phía nam, vẻ mặt suy tư, trong đôi mắt sâu thẳm ánh sáng lấp lánh, không biết đang nghĩ gì. "Tộc chủ, dường như có bảo vật hiện thế." Thiên Lâm liếc nhìn phía nam, rồi nhìn Thiên Ngân nói.

Là chủng tộc được diễn hóa từ bản nguyên Thiên Đạo, đối với một số việc, tự nhiên có thể biết được. "Vật này tuy không có tác dụng lớn với Thiên tộc ta, nhưng bảo vật này đặc thù, vẫn có thể nắm

trong tay.

Lần này ta sẽ đích thân đi, các ngươi trấn thủ Thiên tộc." Thiên Ngân suy nghĩ một lúc, rồi nói với Thiên Lâm và những người khác. "Vâng!" Các trưởng lão Thiên tộc đáp lời.

Nếu đã có tộc chủ đích thân ra tay, vậy việc này họ cũng không lo lắng nữa.

Dù sao tu vi của tộc chủ đã ở đó, cộng thêm thủ đoạn kinh khủng của Thiên tộc, dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tộc chủ cũng không sợ.

Cho nên, khi nghe Thiên Ngân đích thân ra tay, họ cũng không lo lắng, gật đầu đáp ứng.

Thiên Ngân nhìn về phía nam, đôi mắt khẽ nheo lại.

Lần này, quả thực có chút phiền phức, nhưng y cũng không lo lắng, thủ đoạn của Thiên tộc mình, y vẫn biết rõ.

Dù đối mặt với tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, với tu vi và thủ đoạn của mình, y cũng không sợ.

Cho nên, lần này y chỉ cảm thấy phiền phức mà thôi, chứ không cảm thấy không thể làm được.

Suy nghĩ một lúc, Thiên Ngân liền khởi hành, rời khỏi Thiên tộc, đi về phía nam.

Thời gian thoáng chốc, đã hơn trăm năm trôi qua. "Ầm!" Lúc này, ở phía nam, một cột sáng màu đỏ vút thẳng lên trời, một luồng nhiệt độ kinh khủng và khí tức nóng bỏng lập tức lan ra.

Giờ khắc này, Tổ Phượng, Long Vương, Thủy Kỳ Lân, còn có một số đại năng Chuẩn Thánh lần lượt khởi hành, đi về phía này.

Ánh mắt của Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ và những

người khác cũng chuyển đến nơi này.

Bảo vật hiện thế!

Tin tức này trong thời gian ngắn đã lan khắp Hồng Hoang đại địa, không ít tồn tại đang đổ về nơi này.

Chương 522

Tuy không nhất định có thể đoạt được bảo vật, nhưng có thể xem tình hình, nói không chừng còn có thể nhận được lợi ích khác.

Hồng Hoang, phía nam, trong một dãy núi.

Lý Nhĩ đứng trên đỉnh một ngọn núi, chắp tay sau lưng, nhìn cột sáng màu đỏ cách đó trăm vạn dặm, không nói lời nào. "Vút!" Lúc này, một đạo thần quang lóe lên, một bóng người lăng không mà đứng, chính là Thiên Ngân.

Kỳ thực y đã đến từ lâu, nhưng đến bây giờ mới thực sự hiện thân. "Thiên tộc!" Lý Nhĩ nhìn y, miệng khẽ thốt ra hai chữ. "Đạo gia thánh nhân!" Thiên Ngân quay đầu lại, nhìn Lý Nhĩ, mỉm cười nói.

Cả hai đều đến đây từ trước, cũng đều biết rõ đối phương, nhưng thực sự hiện thân thì chính là lúc này. "Vút!" Đúng lúc này, một ngọn lửa từ phía nam bùng lên, hóa thành một bóng dáng xinh đẹp, chính là Tổ Phượng.

Phương bắc, Thủy Kỳ Lân đạp không mà đến.

Phương đông, Long Vương hóa thành cự long, bay lượn giữa trời đất, cũng giáng lâm nơi này.

Trong thời gian tiếp theo, lục tục có các đại năng Chuẩn Thánh giáng lâm, ít nhất đều là tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ, thực lực không hề yếu.

Lý Nhĩ liếc mắt nhìn qua, số lượng đại năng Chuẩn Thánh tập trung ở đây có thể nói là chiếm hơn sáu thành sức mạnh của toàn bộ Hồng Hoang, có đến hai trăm vị.

Có nhiều đại năng ở đây như vậy, có thể thấy sức hấp dẫn của

bảo vật này.

Không biết bao nhiêu tồn tại muốn đến đây vớt vát chút lợi lộc.

Nhưng những người này, tự nhiên không thể đắc thủ.

Lần này ra tay, ít nhất cũng phải là Bán bộ Hỗn Nguyên mới được.

Tồn tại Chuẩn Thánh, trong mắt những người như họ, quả thực như con kiến, không có gì khác biệt.

Lý Nhĩ thu lại ánh mắt, nhìn về phía chân trời.

Đại diện của Thiên Đình, Câu Trần Đế Quân Minh Tịch, lúc này cũng giáng lâm.

Tu vi của y tiến triển không chậm, nay đã là cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn.

Ở một bên khác, Thanh Hoa Đế Quân Thanh Minh cũng giáng lâm, đến bên cạnh Lý Nhĩ, tham kiến Lý Nhĩ. "Cung chủ, cục diện lần này, e là không đơn giản." Thanh Minh nhíu mày, nhìn Lý Nhĩ nói.

Kể cả không tính những đại năng Chuẩn Thánh này, cũng đã có vài vị Bán bộ Hỗn Nguyên.

Quan trọng nhất là Thiên Ngân của Thiên tộc.

Không ai từng thấy y ra tay, nhưng là tồn tại được diễn hóa từ bản nguyên Thiên Đạo, thủ đoạn có thể tưởng tượng được, hiển nhiên không đơn giản.

Đây mới là điểm cần quan tâm nhất.

Dưới cục diện như vậy, quả thực không hề đơn giản. "Xoẹt!" Lúc này, một đạo kiếm quang xen lẫn huyết quang lóe qua, Minh Hà trực tiếp giáng lâm. "A di đà Phật!" Một tiếng Phật hiệu vang lên, kèm theo kim quang và tiếng Phạn xướng bao trùm, rồi thấy Chuẩn Đề dẫn theo Đại Nhật Như Lai Phật Tổ đến.

Cao thủ tề tựu, cục diện trở nên ngày càng phức tạp.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Nữ Oa và Khổng Khâu thần sắc hơi sững lại, không ngờ lại có nhiều tồn tại đỉnh tiêm đến như vậy.

Thánh nhân, Hỗn Nguyên, Bán bộ Hỗn Nguyên, còn có cả một vị như Thiên Ngân cũng đã đến.

Về phần những chuẩn thánh đại năng khác, tuy ở trong Hồng Hoang cũng là cao thủ một phương, nhưng trong mắt Nữ Oa và Khổng Khâu, những tồn tại này vẫn chưa tính là gì. "Đạo huynh, vật này rốt cuộc có điểm gì bất phàm?" Nữ Oa khẽ nhướng mày, nhìn Thái Thượng, mở miệng hỏi.

Mặc dù nàng đã nhìn thấy không ít, biết rõ đó là một linh bảo, phẩm cấp cũng không tệ, nhưng đại đạo chân danh của kiện linh bảo này lại vẫn chưa nhìn rõ, còn có hình trạng và điểm bất phàm của bảo vật này, lúc này hết thảy thiên cơ đều chưa tỏ tường.

Những gì Khổng Khâu thấy cũng tương tự như Nữ Oa, cho nên khi Nữ Oa lên tiếng, Khổng Khâu cũng có chút tò mò nhìn về phía lão sư của mình.

Thái Thượng đôi mắt như trời quang, thần niệm thấu suốt, nhìn về phía dãy núi nơi bảo vật hiện thế, trong tay pháp tắc cùng quy tắc giao thoa dũng động.

Hồi lâu sau, Thái Thượng thu hồi ánh mắt, nhìn Nữ Oa và Khổng Khâu, thần sắc nghiêm nghị, từ trong miệng thốt ra một chữ: "Thiên!" "Thiên?!" Nữ Oa và Khổng Khâu nhíu mày, chữ "Thiên" này giải thích thế nào?

Liên quan đến Thiên Đạo?

Hay liên quan đến Thiên tộc, hay là liên quan đến thiên địa?

Phạm vi này, dường như, có hơi lớn.

Nhưng sau khi nghi hoặc, trong lòng hai người cũng thoáng kinh ngạc.

Chữ "Thiên" này, quả không đơn giản, bảo vật này dính dáng đến những chuyện e là càng phức tạp hơn, khó trách ngay cả Thiên tộc do Thiên Đạo bản nguyên diễn hóa cũng đến.

Xem ra, Thiên tộc cũng không muốn bỏ qua kiện bảo vật này, muốn thu vào trong túi.

Mặc dù Nữ Oa và Khổng Khâu không rõ thủ đoạn chân chính của Thiên tộc, nhưng phen này, xem ra có thể được chứng kiến rồi. "Lần này, biến số quả nhiên không nhỏ..." Trong lòng Nữ Oa và Khổng Khâu nhớ lại lời Thái Thượng từng nói về biến số, từ những tồn tại tụ tập đến đây mà xem, quả thật có biến số không nhỏ.

Lý Nhĩ có thể đoạt được nó hay không, phải xem thủ đoạn của y.

Nhưng nhìn thần sắc thản nhiên của Thái Thượng, Nữ Oa và Khổng Khâu trong lòng cũng tin tưởng vào thủ đoạn của Lý Nhĩ.

Lão sư đã có thần sắc như vậy, xem ra mọi chuyện cũng sẽ như thế.

Tiếp theo, chỉ cần xem cuộc tranh đoạt của bọn họ cũng như sự ra tay của những tồn tại kia, xem thử thủ đoạn của họ ra sao.

Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, ngài không nhìn những cao thủ đang tụ tập kia, mà nhìn vào trong dãy núi, nơi bảo vật đã sắp thực sự hiện thế, ánh mắt thăm thẳm, tựa như mang theo thâm ý.

Nữ Oa và Khổng Khâu suy nghĩ một lát, cũng chuyển ánh mắt về phía dãy núi.

Mà lúc này, những tồn tại đỉnh tiêm đang quan sát như Nguyên

Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ, Toại Nhân, Phục Hy, Quỷ Cốc Tử, Mặc Địch...

đều đổ dồn ánh mắt về nơi đây, theo dõi tình hình tiếp theo.

Tại một dãy núi ở khu vực phía nam Hồng Hoang.

Chương 523

Lý Nhĩ chậm rãi đảo mắt qua, đối với những tồn tại đỉnh tiêm tụ tập lần này, y cũng không quá để tâm.

Kể cả những tồn tại như Chuẩn Đề, Minh Hà, y cũng không cảm thấy áp lực lớn.

Người duy nhất khiến y có chút để mắt, chính là tộc trưởng Thiên tộc, Thiên Ngân.

Hắn là tộc trưởng của chủng tộc do Thiên Đạo bản nguyên diễn hóa mà ra, tu vi tuy chỉ ở cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng thủ đoạn của hắn, Hồng Hoang vẫn chưa ai được thấy.

Tình huống lần này, nói không chừng sẽ được phô bày, cho nên Lý Nhĩ trong lòng cũng hơi lưu ý, đề phòng một phen. "Cung chủ, bảo vật này rốt cuộc có gì bất phàm mà có thể dẫn dụ nhiều tồn tại đỉnh tiêm đến dòm ngó như vậy?" Thanh Minh nhíu mày, nhìn Lý Nhĩ bên cạnh hỏi. "Thiên!" Lý Nhĩ đôi mắt sâu thẳm, nhìn lên cửu thiên, từ miệng khẽ thốt ra một chữ.

Nghe vậy, Thanh Minh càng nhíu chặt mày hơn.

Xem ra, tình hình thật sự phức tạp hơn nhiều so với những gì y nghĩ. "Vù!" Lúc này, chỉ thấy một đạo huyết quang lóe lên, ngay sau đó liền thấy Minh Hà đã đến trước mặt Lý Nhĩ. "Minh Hà, Đạo gia thánh nhân, Thanh Minh đạo hữu..." Lý Nhĩ tuy không phải bản tôn Thái Thượng, nhưng dù sao cũng là phân thân của Thái Thượng, tu vi cũng trên Minh Hà, gọi một tiếng Đạo gia thánh nhân cũng không có gì không ổn.

Về phần Thanh Minh, cũng xem như là khách sáo. "Thanh Minh ra mắt Minh Hà tiền bối!" Thanh Minh lập tức chắp tay nói. "Minh Hà

đạo hữu!" Lý Nhĩ nhìn hắn, mở miệng nói.

Nghe vậy, Minh Hà khẽ gật đầu, xem như đáp lễ. "Lần này Đạo gia thánh nhân đến đây sớm nhất, xem ra đã có cơ duyên cảm ứng rất lớn.

Nếu Đạo gia thánh nhân không chê, Minh Hà nguyện trợ giúp Đạo gia thánh nhân một tay." Minh Hà thần sắc nghiêm nghị nhìn Lý Nhĩ, mở miệng nói.

Nghe vậy, Thanh Minh thần sắc sững sờ, có chút khó tin nhìn Minh Hà.

Trong tình huống này, Minh Hà lại định giúp đỡ Cung chủ?

Chẳng lẽ bản thân hắn không muốn tranh đoạt một phen sao?

Đã đến nơi đây, chẳng lẽ lại tay không trở về?

Trong lòng Thanh Minh ý niệm xoay chuyển, nhưng cũng không thể nghĩ ra rốt cuộc Minh Hà có ý đồ gì.

Lý Nhĩ nghe vậy, khẽ gật đầu.

Nếu Minh Hà đã có ý định như vậy, y cũng không từ chối.

Mặc dù y không để tâm đến những tồn tại này, nhưng vào thời khắc mấu chốt có người giúp y ngăn cản một hai, cũng là chuyện có thể làm.

Minh Hà thấy vậy, mỉm cười gật đầu.

Ngày trước thấy Đạo tôn ra tay, hắn cũng học theo mà làm, ở Nhân Gian Giới cũng đã chịu ơn của Nhân tộc, lần này xem như là trả lại một phần nhân quả.

Hơn nữa, Lý Nhĩ là phân thân của Đạo tôn, tu vi lại trên mình, kết một thiện duyên cũng là chuyện tốt.

Ở Hồng Hoang, dựa vào một chỗ dựa như vậy là chuyện tốt nhất.

Như vậy, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Mặc Địch, Quỷ Cốc Tử, Toại Nhân, Phục Hy, đều là quan hệ tốt.

Thực lực đáng sợ như vậy, nếu mình xây dựng tốt quan hệ, đi ngang cũng không có vấn đề gì.

Cho nên, lần này ra tay cũng không thiệt.

Long Vương, Tổ Phượng, Thủy Kỳ Lân, Minh Tịch... nhìn tình hình lúc này, tự mình ra tay e rằng cũng không có cơ hội lớn.

Chuẩn Đề nhìn Lý Nhĩ, Minh Hà, mày khẽ nhíu lại, nhưng cũng không nói gì.

Y chuyển ánh mắt, rơi xuống người Thiên Ngân, một tia dị sắc lóe lên trong mắt.

Dù là thân Thánh nhân, y cũng cảm thấy Thiên Ngân không đơn giản.

Mặc dù hắn chỉ là Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng vẫn có cảm giác như vậy.

Trong tình huống này, y không thể không đề phòng, một tồn tại như vậy, thủ đoạn chắc chắn không tầm thường. "Phật Tổ, cục diện sắp tới phức tạp, ngươi phải cẩn thận đề phòng." Chuẩn Đề mở miệng nói. "Thánh nhân yên tâm, ta đã biết." Đại Nhật Như Lai gật đầu nói.

Bất kể cục diện thế nào, y cũng không thể để mình vẫn lạc ở đây.

Kế hoạch của y còn dài, tự nhiên không thể vì một bảo vật không liên quan đến mình mà mất mạng.

Những tồn tại cấp đó ra tay, mình tự nhiên có thể tránh thì sẽ tránh.

Về phần những chuẩn thánh khác, dù là Chuẩn Thánh viên mãn, mình cũng có thể chống cự.

Còn những kẻ từ Bán bộ Hỗn Nguyên trở lên, mình xin cáo từ.

Cứ như vậy, thời gian thoáng qua, lại mấy chục năm trôi đi. "Ầm ầm ầm!!!" Quang mang cuồn cuộn, dưới sự lan tỏa của nhiệt độ khủng khiếp, toàn bộ dãy núi đều tan chảy.

Trừ những tồn tại từ Bán bộ Hỗn Nguyên trở lên, ngay cả Chuẩn Thánh viên mãn như Thanh Minh cũng phải lui ra xa. "Phanh!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy một đạo thần quang từ dưới phóng lên, bay vút ra, lơ lửng giữa hư không.

Bảo vật hiện thế, lập tức thu hút ánh mắt của tất cả các tồn tại đỉnh tiêm trong thiên địa, bất kể là Bán bộ Hỗn Nguyên hay Hỗn Nguyên Thánh nhân, ánh mắt đều đổ dồn về nơi đây.

Tất cả các tồn tại đỉnh tiêm có mặt tại hiện trường đều vui mừng, nhìn về phía kiện bảo vật đó. "Luyện Thiên Lô!" Lý Nhĩ đôi mắt khẽ híp lại, thần sắc nghiêm nghị, từ miệng khẽ thốt ra ba chữ.

Tại một khu vực ở phía nam Hồng Hoang.

Lời của Lý Nhĩ vừa dứt, sắc mặt của tất cả các tồn tại đỉnh tiêm có mặt đều thay đổi.

Luyện Thiên, bảo vật này lại dám lấy đại đạo chân danh như vậy, chẳng lẽ thật sự có uy năng đó sao?

Không thể nào!

Chương 524

Ý niệm này vừa nảy lên trong lòng Chuẩn Đề liền bị phủ định.

Thiên Đạo khủng khiếp như vậy, bảo vật này chẳng qua chỉ là Cực phẩm Tiên thiên linh bảo, chưa đến hàng Chí bảo, làm sao có thể có uy thế như thế?

Dưới Thiên Đạo, cái lò này không thể nào có khả năng luyện thiên được.

Nhưng, lấy hai chữ "Luyện Thiên" làm đại đạo chân danh mà Thiên Đạo không can thiệp, trong đó có phải có gì đó không ổn không?

Hoặc có thể nói, đã can thiệp, chỉ là đổi một phương thức khác mà thôi.

Theo bản năng, ánh mắt Chuẩn Đề nhìn về phía Thiên Ngân.

Thiên Ngân là tộc trưởng Thiên tộc do Thiên Đạo bản nguyên diễn hóa mà ra, vừa ra đời đã ở cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên, là cảnh giới mà vô số tồn tại cả đời cũng không thể đạt tới.

Tồn tại như vậy, quả thật được xem là thủ đoạn của Thiên Đạo.

Lần này Thiên Ngân đích thân đến, ở một phương diện nào đó cũng có thể xem là đại diện cho Thiên Đạo mà đến.

Ở tầng diện này, ngay cả người phát ngôn của Thiên Đạo là Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể so sánh với Thiên Ngân.

Nói cho cùng, Thiên Ngân được xem là con của Thiên Đạo, còn Hồng Quân Đạo Tổ chỉ là người phát ngôn, ai có thể đại diện cho Thiên Đạo hơn, liếc mắt một cái là có thể thấy rõ.

Cho nên, có Thiên Ngân ở đây, cũng đủ để nói rõ điểm này.

Thiên Đạo, đã xem như can thiệp, Luyện Thiên Lô này Thiên Ngân sẽ tham gia tranh đoạt.

Nhưng lần này những tồn tại đến đây, bao gồm cả Tây phương của mình, cũng đã có ba vị tồn tại đỉnh tiêm thực thụ: Lý Nhĩ, Minh Hà cộng thêm mình.

Mà Thiên Ngân, cũng hoàn toàn có thể xem như một Hỗn Nguyên, thủ đoạn của hắn, ngay cả mình cũng cảm thấy có chút bất phàm, không thể xem thường hắn.

Về phần mấy vị Bán bộ Hỗn Nguyên còn lại, thực lực cũng không yếu.

Trong cục diện như vậy, tin rằng không ai có thể nắm chắc phần thắng. "Vô vi nhi trị, Đạo pháp tự nhiên!" Ngay khoảnh khắc ý niệm trong lòng Chuẩn Đề lóe lên, chỉ nghe thấy giữa thiên địa vang lên một âm thanh đạm mạc, ngay sau đó liền có một cỗ lực lượng vô hình lướt qua, tất cả các tồn tại đều chìm đắm trong đó. "Ông!" Mi tâm Thiên Ngân chấn động, trong đôi mắt tràn ngập kim quang sáng chói, có chút ngưng trọng nhìn Lý Nhĩ.

Một đạo đạo âm mê hoặc tất cả các tồn tại, ngay cả Chuẩn Đề cũng vậy, thủ đoạn như thế quả thật đáng sợ.

Lý Nhĩ chậm rãi bước đi trên không, phảng phất như xuyên qua trường hà thời không, dưới chân sinh sen, diễn hóa vô tận pháp tắc cùng quy tắc. "Phanh!" Trong một phần ức vạn sát na, Chuẩn Đề, Long Vương, Tổ Phượng, Thủy Kỳ Lân đều đã tỉnh lại, thần sắc lập tức kinh hãi.

Thủ đoạn của Lý Nhĩ thật đáng sợ.

Nhưng bọn họ ra tay cũng không chậm, trong nháy mắt, Long Vương, Chuẩn Đề và Thiên Ngân đã bao vây Lý Nhĩ, khí tức kinh

khủng bao trùm toàn bộ Hồng Hoang, khiến vô số tồn tại tim đập không ngừng. "Ầm ầm ầm!!!" Công kích của ba vị tồn tại đỉnh tiêm không thể nào rơi xuống trước mặt Lý Nhĩ.

Trường hà thời không bị y nữu chuyển, hoặc là rơi vào tương lai, hoặc là rơi vào quá khứ, hoặc bị y chuyển dời đến nơi khác.

Thấy tình hình này, ba người thần sắc lại biến đổi, thủ đoạn của Lý Nhĩ quả thật đáng sợ.

Ba người lập tức liếc nhìn nhau, tức thì thi triển toàn lực, trực tiếp cắt đứt quá khứ, hiện tại và tương lai, đoạn tuyệt trường hà thời không, trực tiếp oanh kích vào đoạn thời gian hiện tại.

Thánh uy kích động, sức mạnh Bán bộ Hỗn Nguyên làm cho thời không vỡ nát. "Nhân pháp, địa pháp, thiên pháp, Đạo pháp tự nhiên!" Lý Nhĩ thần sắc bình tĩnh nhìn bọn họ, từ miệng lại một lần nữa đạm mạc nói.

Lời vừa dứt, thiên địa đột biến, tự nhiên chấn động, tất cả mọi thứ lúc này đều đang thay đổi trong nháy mắt.

Một cỗ sức mạnh kinh khủng, bao trùm cả thiên địa tự nhiên đang ngưng tụ, bao bọc xung quanh Lý Nhĩ.

Công kích của ba vị tồn tại đỉnh tiêm rơi xuống, nhưng đều bị chặn lại hoàn toàn. "Đạo gia thánh nhân, quả nhiên danh bất hư truyền!" Thiên Ngân lui ra một khoảng, từ miệng ngưng trọng nói.

Thấy vậy, tất cả các tồn tại có mặt không ai không lộ ra vẻ kinh hãi.

Một người chặn được ba vị tồn tại đỉnh tiêm, thực lực như vậy quả thật kinh khủng. "Đạo hữu nếu thu tay, việc này vẫn còn có thể thương lượng." Lý Nhĩ nhìn Thiên Ngân, nhàn nhạt nói.

Lời này tuy nói với hắn, cũng là nói với tất cả các tồn tại.

Các vị chuẩn thánh đại năng liếc nhìn nhau, đâu còn dám ở lại, không biết đã lui ra bao nhiêu triệu triệu ức dặm, chỉ cần có thể quan sát chiến cuộc là được rồi.

Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân liếc nhìn nhau, cũng lui ra xa.

Mặc dù chỉ là mấy hơi thở ngắn ngủi, nhưng kết quả đã rõ ràng.

Minh Hà và Thanh Minh ở một bên, Đại Nhật Như Lai cũng chưa ra tay.

Minh Tịch cũng biết việc này không thể làm, chỉ có thể lui ra xa xa. "Bảo vật Luyện Thiên, ta không thể thu tay!" Thiên Ngân cười cười rồi nói.

Nghe vậy, Lý Nhĩ trầm mặc, trong mắt tinh quang lóe lên.

Ở một bên khác, Chuẩn Đề và Long Vương liếc nhìn nhau, cũng không lên tiếng. "Nếu đã như vậy, vậy thì ra tay đi!" Lý Nhĩ thản nhiên nói, tay vung lên, sức mạnh thiên địa tự nhiên tan ra, một bước bước ra, vượt qua vô số khu vực.

Quá khứ và hiện tại lướt qua bên người, trong một phần ức vạn sát na, liền đã đến trước mặt Thiên Ngân, một chưởng hướng về phía hắn đánh xuống.

Một chưởng này tuy bình thường không có gì đặc biệt, nhưng lại ẩn chứa đại đạo chân lý "đại đạo chí giản", trong đó sức mạnh thiên địa tự nhiên vờn quanh, Thiên Ngân căn bản không dám sơ suất, chỉ có thể cẩn thận đối đãi. "Keng!" Long Vương và Chuẩn Đề vừa định ra tay tranh đoạt Luyện Thiên Lô, liền nghe thấy giữa thiên địa vang lên một tiếng kiếm minh, kèm theo một cỗ huyết sát chi khí cuồn cuộn kéo đến, sau đó liền thấy Minh Hà xuất kiếm, chém về phía Chuẩn Đề. "Lục Trượng Kim Thân!" Chuẩn Đề không dám khinh suất, thực lực Minh Hà không yếu, mình chỉ có thể toàn lực chống đỡ. "Phanh!"

Một tiếng sấm sét vang lên, hai bên đều lui ra, yên diệt vô tận khu vực.

Trên Lục Trượng Kim Thân, kim quang dường như ảm đạm đi một phần, huyết sát chi khí không ngừng ăn mòn kim quang.

A Tỳ kiếm trong tay Minh Hà không ngừng rung động, hồng quang lóe lên.

Hai bên đều có tổn thất, nhưng lúc này không để ý đến những thứ đó, lại tiếp tục giao thủ.

Mà ngay lúc Minh Hà ra tay, Thanh Minh cũng ra tay.

Long Vương tuy là tồn tại Bán bộ Hỗn Nguyên, nhưng với tư cách là Thanh Hoa Đại Đế, thực lực của Thanh Minh cũng không yếu, lúc này một mình chiến với Long Vương lại không hề rơi vào thế hạ phong.

Chương 525

Long Vương càng đánh càng kinh hãi, thực lực của Nhân tộc này, sao ai cũng đáng sợ như vậy?

Đây không phải là tồn tại đỉnh tiêm của thánh địa a!

Sao lại có thực lực khủng khiếp như vậy?

Long Vương trong lòng âm thầm kinh ngạc, nhưng công kích trong tay lại không chậm.

Hai bên từ trên trời đánh xuống đất, từ bốn phương đánh ra khắp vũ trụ, vô số khu vực thời không trong cuộc giao thủ của hai bên hóa thành tro bụi, tan thành mây khói.

Những người quan sát ở khoảng cách gần hơn, chỉ còn lại Tổ Phượng, Thủy Kỳ Lân, Minh Tịch, và Đại Nhật Như Lai.

Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân trong lòng vô cùng rõ ràng, việc này không thể nhúng tay vào, tâm tư của họ không giống Long Vương.

Việc này không nhúng tay, vẫn còn có thể thương lượng.

Thực lực Lý Nhĩ kinh khủng, sau lưng lại là Đạo tôn, không thể xen vào.

Về phần Minh Tịch và Đại Nhật Như Lai, họ có ý định gì thì không ai rõ. "A di đà phật!" Bên tai Đại Nhật Như Lai Phật Tổ truyền đến một tiếng phật hiệu, y nhìn qua, lại là Chuẩn Đề lên tiếng, ý tứ đã quá rõ ràng. "Ông!" Kim luân bay lên, mặt trời rực rỡ, mặt trời màu vàng đè xuống, thời không vỡ nát.

Đại Nhật Như Lai ra tay, trời hiện hai mặt trời, nhiệt độ tăng vọt, vô số sinh linh nhắm chặt hai mắt, không bị luồng quang mang đó làm đau nhói. "Xoẹt!" Minh Tịch tay cầm Hạo Thiên Kiếm đạp không mà

đến, cùng Đại Nhật Như Lai tranh đoạt Luyện Thiên Lô. "Ầm ầm ầm!!!" Nhật Kim Luân và Hạo Thiên Kiếm không ngừng giao phong.

Mà Minh Tịch và Đại Nhật Như Lai lúc này, đồng thời hướng về phía Luyện Thiên Lô chộp tới. "Đạo pháp tự nhiên!" Tại vùng hư không vô tận phía nam Hồng Hoang. "Đạo pháp tự nhiên!" Luyện Thiên Lô lúc này cách Đại Nhật Như Lai và Minh Tịch không xa, với tu vi của họ, trong một sát na là có thể tranh đoạt được.

Nhưng cũng chính cái sát na này, lại là con sông không thể vượt qua đối với họ.

Đối với tồn tại đỉnh tiêm mà nói, nó thực sự quá dài, dài đến mức dù có vượt qua cả trường hà thời không cũng đủ để chém giết họ.

Khi họ còn chưa kịp chạm vào Luyện Thiên Lô, một âm thanh đại đạo đạm mạc đã vang lên bên tai hai người. "Phanh!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, một lực lượng vô hình cuồn cuộn xuất hiện, sau đó liền thấy Minh Tịch và Đại Nhật Như Lai bay ngược ra ngoài, huyết vụ đầy trời.

Nhục thân Minh Tịch tức thì bị sức mạnh của thiên địa tự nhiên ma diệt, chỉ còn lại nguyên thần trốn thoát, cỗ lực lượng kia vẫn còn đang lan tỏa.

Y thần sắc kinh hãi, không dám dừng lại chút nào, mang theo Hạo Thiên Kiếm chạy về phía Thiên Đình.

Kim quang trên người Đại Nhật Như Lai bị ma diệt, hình tượng Phật Tổ không còn, phật luân ảm đạm, Nhật Kim Luân phải chịu áp lực cực lớn. "Phụt!" Đột nhiên, Đại Nhật Như Lai lại phun ra một ngụm tiên huyết nữa, nương nhờ sự chống đỡ của Nhật Kim Luân, không ngừng lui lại, rồi lại lui lại.

Mãi đến khi có sức mạnh của Tiếp Dẫn âm thầm tương trợ, mới

thoát được một kích chí mạng.

Mặc dù Đại Nhật Như Lai chỉ bị trọng thương, dưới sự trợ giúp của Tiếp Dẫn đã thoát khỏi cái chết cuối cùng, nhưng lúc này muốn tiếp cận lại khu vực đó cũng không còn khả năng.

Dù trong tay y có Tiên thiên linh bảo Nhật Kim Luân cũng vậy.

Nhật Kim Luân lúc này quang mang có phần ảm đạm, lại một lần nữa bị thương dưới tay tồn tại đỉnh tiêm như vậy, cộng thêm Đại Nhật Như Lai đã không còn bao nhiêu sức mạnh để thúc đẩy Nhật Kim Luân, cho nên càng không thể chống cự được.

Trong tình huống này, Đại Nhật Như Lai cũng chỉ có thể cầu nguyện Chuẩn Đề có thể như ý nguyện.

Y tuy đã nghĩ rằng mình không thể nhận được gì trong lần này, nhưng cũng không ngờ lại bại nhanh như vậy, còn bị thương nặng đến thế.

Nhưng như vậy cũng tốt, mình đã thành công rời khỏi khu vực đó, tránh được việc vẫn lạc sau này.

Đây không phải là điều y muốn.

Kế hoạch của y còn dài, nếu vẫn lạc trong lần này, vậy thì mọi mưu đồ của mình thật sự là uổng phí.

Cục diện như vậy, y không muốn thấy.

Cho nên, nhân cơ hội này, dưới sự dẫn dắt của sức mạnh Tiếp Dẫn, y nhanh chóng bay về phía Tây phương chi địa.

Lúc Minh Tịch, Đại Nhật Như Lai trọng thương, tình thế vô cùng nghiêm trọng, trong Hồng Hoang, trong trường hà thời không, vô số sinh linh tu sĩ thần sắc kinh hãi ngưng vọng tất cả những điều này.

Chỉ trong một hơi thở, đã thành ra kết cục như vậy, bọn họ cũng

không ngờ tới.

Nhưng đã như vậy, vậy thì một vị đại biểu khác của Thiên Đình và Tây phương cũng xem như đã bị loại.

Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân không tham gia, lúc này còn đang tranh đoạt, cũng chỉ còn lại Minh Hà, Chuẩn Đề, Thanh Minh, Long Vương, Thiên Ngân và Lý Nhĩ sáu người.

Nhưng xem tình hình này, Lý Nhĩ, Minh Hà và Thanh Minh là một phe, còn ba vị kia thì tự mình chiến đấu.

Nhưng bảo vật này cuối cùng sẽ rơi vào tay vị tồn tại nào, mọi chuyện vẫn chưa rõ ràng, bởi vì họ vẫn đang không ngừng giao thủ, vô số khu vực, thời không bị yên diệt, vùng đại lục này lại một lần nữa bắt đầu bị đánh cho phân liệt.

Nhưng vì có Thiên Đạo chi lực và Nhân Đạo chi lực duy trì, cho nên đại lục tuy bắt đầu phân liệt, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bị đánh nát.

Mà cuộc giao chiến lúc này, cũng đã đến hồi gay cấn. "Ầm!" Không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng sấm sét vang vọng khắp tam giới, tứ phương chi địa, vô số sinh linh, tu sĩ tạm thời mất đi tri giác.

Xung kích cuồn cuộn, càn khôn ngũ hành hỗn loạn, hỗn độn chi khí tấn công, quy tắc pháp tắc băng hoại, vô số dị tượng khủng khiếp bao trùm khu vực này.

Không biết đã qua bao lâu, đợi đến khi tất cả thời gian, không gian, càn khôn ngũ hành một lần nữa trở lại, tất cả hỗn loạn chi khí bao trùm này mới dần dần lắng xuống, lộ ra tình hình bên trong. "Hít!" Trong một khoảnh khắc nào đó, vô số tu sĩ và sinh linh trong Hồng Hoang hít một hơi khí lạnh.

Giữa thiên địa, Chuẩn Đề và Long Vương đã bại lui, trong tay Lý Nhĩ đã đoạt được linh bảo Luyện Thiên Lô, Thiên Ngân bị Lý Nhĩ bức lui.

Kết quả này, vô số sinh linh và tu sĩ đều không ngờ tới.

Chuẩn Đề vì thánh khu đã từng vẫn lạc, cộng thêm sát đạo và kiếm đạo của Minh Hà đã đề thăng, yếu hơn vài phần cũng là bình thường.

Về phần Long Vương, cũng là vì có sự trợ giúp của Lý Nhĩ, mới bại trong tay Thanh Minh.

Kết quả như vậy, tuy có vẻ khó tin, nhưng nếu suy xét kỹ lại, cũng có thể chấp nhận được. "Hảo cho một Huyết Hải Minh Hà..." Chuẩn Đề thần sắc âm trầm như nước, ánh mắt từ Luyện Thiên Lô trong tay Lý Nhĩ dời đi, rơi xuống người Minh Hà, trầm giọng nói.

Huyết sát chi lực, cùng với Lục Trượng Kim Thân của mình có tác dụng tương khắc, cho nên lần này xem như hai bên đều có tổn thương, chỉ là mình bị thương nặng hơn một chút mà thôi.

Nếu không phải thánh khu của mình được tái tạo, thực lực có phần giảm sút, hôm nay cũng sẽ không thua Minh Hà mấy phần.

Chương 526

Nhưng tình hình hiện tại, cũng không còn khả năng nữa.

Luyện Thiên Lô đã rơi vào tay Lý Nhĩ, y cũng không thể cướp lại được nữa.

Y cũng không ngờ, trong tình huống như vậy, Thiên Ngân cũng không chiếm được bao nhiêu lợi thế, Luyện Thiên Lô vẫn rơi vào tay Lý Nhĩ.

Nếu Thiên Ngân không xuất ra thủ đoạn chân chính, việc này thật sự đã định rồi.

Long Vương thần sắc âm trầm liếc nhìn Thanh Minh, rồi lại nhìn Lý Nhĩ, tức thì lui ra xa.

Hắn cảm thấy, tiếp theo sẽ còn có đại chiến bùng nổ, mà cuộc giao chiến ở cấp độ đó, mình sẽ không thể chống cự, vẫn là nên lui ra trước thì hơn.

Lúc này không chỉ có hắn, Thanh Minh, Minh Hà, Chuẩn Đề đều tự mình lui ra, bởi vì một tia cảm giác nguy cơ dâng lên trong lòng khiến họ không dám ở lại khu vực giao chiến này. "Đạo gia thánh nhân, thủ đoạn quả thật đáng sợ..." Thiên Ngân thần sắc bình tĩnh, trong đôi mắt tràn ngập kim quang sáng chói, từ miệng nhàn nhạt nói. "Ngươi vẫn còn kiềm chế." Lý Nhĩ đạm mạc nói.

Thiên Ngân tuy thực lực không bằng mình, nhưng lần này đoạt được linh bảo cũng không phải khó, Thiên Ngân đối với thủ đoạn của mình vẫn có phần kiềm chế, nếu không, mình không nên đoạt được linh bảo dễ dàng như vậy. "Kiềm chế lâu như vậy, cuối cùng cũng muốn ra tay rồi sao?" Lý Nhĩ nhàn nhạt nói. "Linh bảo đã vào tay Đạo gia thánh nhân, cũng là lúc nên thể hiện một phen, cũng để cho chúng

sinh Hồng Hoang xem xem, thủ đoạn của Thiên tộc ta." Nghe vậy, trên mặt Thiên Ngân lộ ra một nụ cười, chậm rãi nói. "Thiên tộc, ta thật tò mò, có thủ đoạn gì thì cứ dùng ra đi, để ta xem, Thiên tộc có gì bất phàm." Lý Nhĩ đôi mắt khẽ híp lại, từ miệng nghiêm giọng nói, trong lòng cũng không hề sơ suất, toàn lực đề phòng. "Vậy thì mời Đạo gia thánh nhân chỉ giáo một hai." Thiên Ngân cười cười xong, bước một bước về phía Lý Nhĩ. "Phanh!" Một bước, cũng chính là một bước này, thiên địa đột biến, thiên uy giáng lâm, như ngục tù tứ phương, một cỗ khí tức thiên kiếp mênh mông khủng khiếp bao trùm tới.

Thấy vậy, chúng sinh Hồng Hoang thần sắc đại biến.

Tại vùng hư không vô tận phía nam Hồng Hoang.

Thiên kiếp giáng lâm, thiên uy như ngục tù, toàn bộ thiên địa bị bao phủ trong bóng tối như biển mực đổ xuống, sấm sét lóe lên, va chạm tạo ra khí tức và sức mạnh khủng khiếp khiến chúng sinh Hồng Hoang kinh hồn bạt vía.

Lúc này kiếp vân ngưng kết, lực lượng kinh khủng đang không ngừng ngưng tụ.

Thiên kiếp?!

Trực tiếp điều động thiên kiếp?

Sao có thể?

Vô số sinh linh, tu sĩ Hồng Hoang thần sắc kinh hãi nhìn Thiên Ngân.

Đây là trực tiếp điều động Thiên kiếp chi lực, không phải dùng phương thức độ kiếp để dẫn động thiên kiếp, mà là dùng thủ đoạn của bản thân để điều động thiên kiếp.

Sự khác biệt trong đó, quả thật rất lớn.

Thiên tộc, hảo cho một Thiên tộc.

Không ít sinh linh và tu sĩ Hồng Hoang trong lòng thầm than, chủng tộc do Thiên Đạo diễn hóa quả nhiên bất phàm, tùy tiện là có thể điều động Thiên kiếp chi lực để đối địch.

Thủ đoạn như vậy, ngoài Thiên tộc ra, không có tồn tại nào có thể làm được.

Chỉ là...

điều này có tác dụng với Đạo gia thánh nhân Lý Nhĩ không?

Phải biết, tu vi của Đạo gia thánh nhân Lý Nhĩ đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Thiên kiếp ngưng tụ trên cửu thiên, mức độ nhiều nhất cũng chỉ là Hỗn Nguyên chi kiếp, đối phó với những tồn tại vừa mới nhập cảnh Hỗn Nguyên, hoặc là tồn tại dưới Hỗn Nguyên, thì tự nhiên là có thể.

Nhưng để đối phó với Đạo gia thánh nhân Lý Nhĩ, muốn thành công, không ít tồn tại cảm thấy không có khả năng.

Dù sao cảnh giới tu vi của Lý Nhĩ đã bày ra đó, thực lực của y sâu không lường được, nếu không, 'Luyện Thiên Lô' cũng sẽ không rơi vào tay y.

Tình hình hiện tại, chỉ xem Thiên Ngân còn có thủ đoạn nào khác không.

Nếu không có, vậy thì chuyện này xem như đã định.

Lúc này không chỉ chúng sinh Hồng Hoang trong lòng đang suy đoán như vậy, ngay cả mấy vị thánh nhân và mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng đều đang suy nghĩ như thế.

Dù sao lúc này Thiên kiếp chi lực tuy mạnh mẽ, nhưng đối với tồn tại như Lý Nhĩ mà nói, quả thật không tính là gì.

Nếu không có thủ đoạn nào khác, chuyện này chỉ có thể như vậy.

Nhưng Thái Thượng lại cảm thấy, Thiên Ngân hẳn là còn có hậu chiêu.

Ngài trước đó đã cảm thấy Thiên Ngân với tư cách là tộc chủ Thiên tộc, thủ đoạn át chủ bài trong tay hẳn là không sợ tồn tại Hỗn Nguyên, cũng không chỉ có việc điều động Thiên kiếp chi lực vừa thể hiện ra.

Tiếp theo, hẳn là sẽ tiếp tục tăng lên, nhưng cụ thể là gì, Thái Thượng lúc này trong lòng vẫn chưa thể khẳng định.

Tuy có một vài suy đoán, nhưng hiện tại vẫn chưa rõ ràng, cũng không thể khẳng định.

Nếu tình hình không ổn, ngài sẽ ra tay. ...

Tại vùng hư không vô tận phía nam Hồng Hoang.

Lý Nhĩ ngẩng đầu, nhìn thiên kiếp đang ngưng kết, thần sắc vô cùng bình tĩnh, trong đôi mắt sâu thẳm tinh quang lóe lên, sau mấy hơi thở, nhìn Thiên Ngân, mở miệng nói, "Tùy ý điều động Thiên kiếp chi lực, quả không hổ là thủ đoạn của Thiên tộc..." "Thiên kiếp tuy mạnh, nhưng thủ đoạn của ngươi, nếu chỉ có như vậy, thì không cần tiếp tục nữa..." Thiên Ngân cười cười, không trả lời. "Ông!" Đại đạo ấn ký trên mi tâm Thiên Ngân khẽ rung lên, lóe lên quang mang sáng chói, trong đôi mắt tràn ngập quy tắc thiên địa và đại đạo pháp tắc huyền ảo khó hiểu, lúc này tất cả đều giao thoa lại với nhau, dường như đang kết nối, câu động thứ gì đó. "Lâm!" Đột nhiên, Thiên Ngân từ miệng khẽ thốt ra một chữ, tức thì truyền khắp Hồng Hoang chư giới. "Ầm!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, thiên uy như ngục tù, toàn bộ Hồng Hoang chư giới đều bị thiên uy khủng khiếp bao phủ.

Dưới sự bao phủ của thiên uy mênh mông như vậy, tất cả sinh

linh tu sĩ trong Hồng Hoang chư giới đều cảm giác như ngày tận thế giáng lâm.

Cỗ khí tức mênh mông đó, áp bức lên tất cả sinh linh, khiến tất cả sinh linh trong Địa Tiên Giới đều không ngẩng đầu lên được, ngay cả hô hấp cũng vô cùng khó khăn.

Kinh khủng, đại kinh khủng!

Dường như là từ trong tâm mà ra, một cỗ cảm giác vẫn lạc, cảm giác run rẩy, cảm giác băng hàn giao thoa hiện lên.

Vô số sinh linh, tu sĩ Hồng Hoang thần sắc kinh hãi nhìn thiên kiếp đang biến hóa trên cửu thiên lúc này, đối với thủ đoạn của Thiên Ngân, càng lúc càng kinh ngạc. ...

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Chương 527

Thái Thượng đột nhiên đứng dậy, nhìn về phía nam, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc, "Toán cải Thiên Đạo?

Hảo cho một Thiên tộc..." "Sao có thể?!" Giọng nói của Thái Thượng vang lên bên tai Nữ Oa, Khổng Khâu, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ, Toại Nhân, Phục Hy, Mặc Địch, Quỷ Cốc Tử...

Mọi người thần sắc kinh hãi, khi nhìn lại Thiên Ngân, lộ ra vẻ chấn kinh.

Toán cải Thiên Đạo, thủ đoạn như vậy, đã không thể dùng từ "kinh khủng" để hình dung nữa rồi.

Thiên Đạo là tồn tại chí cao, Thiên tộc lại có thể tùy ý toán cải Thiên Đạo.

Dù hắn là do Thiên Đạo bản nguyên diễn hóa, cũng không thể nghịch thiên như vậy chứ?

Quan trọng nhất là, sau khi toán cải Thiên Đạo, thứ phải đối mặt tiếp theo, sẽ không chỉ là thiên kiếp nữa. "Đạo huynh, Thiên Ngân có thể tùy ý toán cải Thiên Đạo, tiếp theo, e là công kích càng đáng sợ hơn, Lý Nhĩ đạo hữu y..." Nữ Oa nhíu mày, nhìn Thái Thượng, ngưng trọng hỏi. "Thiên Ngân toán cải Thiên Đạo, tiếp theo, sẽ không đơn giản là thiên kiếp nữa, mà là Thiên Phạt!" Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, từ miệng trầm giọng nói. "Thiên Phạt!" Hai người thần sắc biến đổi.

Dưới Thiên Phạt, ngay cả Thánh nhân cũng có thể vẫn lạc, tồn tại như Lý Nhĩ, tự nhiên cũng có nguy cơ vẫn lạc.

Đối mặt với Thiên Phạt, không ai có thể xem nhẹ, kể cả Thánh

nhân. "Lão sư, vậy Lý Nhĩ lão sư y, có thể vượt qua không?" Khổng Khâu hỏi. "Tạm thời quan sát, nếu thời cơ không đúng, vi sư sẽ ra tay..." Thái Thượng nói.

Nghe vậy, Nữ Oa và Khổng Khâu gật đầu, ánh mắt lại một lần nữa đổ dồn vào thiên kiếp đang biến đổi lúc này. ... "Thiên tộc, không hổ là Thiên tộc, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể toán cải..." Lý Nhĩ tán thưởng một tiếng. "Cái gì?!

Toán cải Thiên Đạo?!" Chuẩn Đề và Minh Hà... thần sắc biến đổi.

Khó trách Thiên Ngân dám tham gia vào cuộc giao thủ ở mức độ này, khó trách dám đối mặt với Lý Nhĩ mà không lo lắng.

Thiên tộc, đây mới là Thiên tộc.

Đã không phải là tùy ý điều động thiên kiếp, mà là toán cải Thiên Đạo, để đạt được công kích càng khủng khiếp hơn.

Thiên Phạt!

Chỉ hai chữ, đã khiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Minh Hà... thần sắc đại biến.

Đối mặt với tồn tại như vậy, không ai không kinh hãi, cũng không ai dám nói mình có thể an toàn vượt qua.

Dưới Thiên Phạt, Thánh nhân cũng sẽ vẫn lạc, huống chi là Hỗn Nguyên? "Thiên tộc ta, thủ đoạn mạnh nhất, không phải là điều động thiên kiếp, mà là toán cải Thiên Đạo, giáng lâm Thiên Phạt!" "Đạo gia thánh nhân, xin chỉ giáo!" Thiên Ngân cười lớn một tiếng, trực tiếp đạp không mà lên, hai tay kết ấn, trên người bộc phát ra một cỗ khí tức Thiên Đạo bản nguyên tinh túy.

Vô số quy tắc và pháp tắc từ trên người Thiên Ngân lan ra, dung nhập vào thiên địa, một lần nữa toán cải, biến động Thiên Đạo. "Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, trên cửu thiên, kiếp vân lại một lần nữa biến

động.

Mấy hơi thở sau, vô tận kiếp vân khẽ rung lên, sau đó liền thấy kiếp vân không ngừng cuộn trào, trong đó sấm sét giao thoa va chạm.

Ngay sau đó, chỉ thấy trong kiếp vân lộ ra một con mắt khổng lồ.

Con mắt đó ẩn chứa thiên địa chi uy, tựa như chủ nhân của thiên địa, lãnh mạc mà vô tình. "Thiên Phạt Chi Nhãn!" ...

Tại Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Thiên Phạt Chi Nhãn!" Trên gương mặt Thái Thượng thoáng hiện một tia ngưng trọng, Thiên Phạt đối với ngài mà nói, không phải là phiền phức, nhưng đối với Lý Nhĩ mà nói, cũng không hề đơn giản.

Dù sao dưới Thiên Phạt, chỉ cần tu vi không đến Thiên Đạo Cảnh, hay nói cách khác là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, đều có khả năng vẫn lạc, cho dù là những người đã đạt đến Thánh cảnh viên mãn như Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa cũng không ngoại lệ.

Mà Lý Nhĩ, chẳng qua chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ mà thôi, tuy thủ đoạn không nhỏ, nhưng muốn vượt qua Thiên Phạt, cũng không phải chuyện đơn giản. "Thiên Phạt Chi Nhãn thật khủng khiếp!" Thần sắc Nữ Oa ngưng trọng đến cực điểm, nơi này cách khu vực bị Thiên Phạt bao phủ không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, nhưng dù vậy, nàng vẫn cảm nhận được cái thiên uy làm nàng tim đập nhanh và cảm giác có thể vẫn lạc kia.

Nàng tin rằng, nếu chính mình trực diện Thiên Phạt Chi Nhãn, chắc chắn không có khả năng sống sót.

Thiên Phạt Chi Nhãn, thực sự quá khủng bố.

Trong lòng Khổng Khâu cũng có suy nghĩ tương tự như Nữ Oa, lúc này nhìn thấy cảnh tượng này, cũng thập phần ngưng trọng, nhưng bản thân cũng không thể làm gì, chỉ có thể chờ đợi lão sư ra

tay.

Hai người hiểu rõ điểm này, cho nên lúc này tiếp tục quan sát.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ, Toại Nhân và những người khác thần sắc cũng kinh ngạc và ngưng trọng.

Thiên tộc, vậy mà có thể xoán cải Thiên Đạo, giáng xuống Thiên Phạt, thủ đoạn như vậy, thực sự quá mức nghịch thiên, nếu Thiên tộc còn tồn tại, sau này sẽ là một mối uy hiếp lớn cho Hồng Hoang.

Trong lòng các vị Thánh nhân và Hỗn Nguyên đã có một ý nghĩ, nhưng chuyện này vẫn cần xem xét thêm, phải xem tình hình của Lý Nhĩ ra sao rồi mới quyết định. … Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh, tu sĩ đều kinh hãi.

Xoán cải Thiên Đạo, Thiên tộc vậy mà có thể xoán cải Thiên Đạo.

Mà đây, vẫn chưa phải là thủ đoạn cuối cùng, thủ đoạn cuối cùng chính là Thiên Phạt Chi Nhãn khiến chúng sinh đều cảm thấy sẽ lập tức vẫn lạc này.

Dưới Thiên Phạt, tất cả đều là con kiến, bao gồm cả Thánh nhân.

Thiên tộc, quả không hổ là Thiên tộc.

Dùng sức một tộc, xoán cải Thiên Đạo, giáng xuống Thiên Phạt, thủ đoạn như vậy, không ai làm được, chỉ có Thiên tộc.

Giờ khắc này, chúng sinh Hồng Hoang mới biết được sự khủng bố của Thiên tộc.

Hạo Thiên, tộc trưởng Viễn cổ Tam tộc và các tồn tại khác, đều may mắn vì mình đã không tham gia vào chuyện đó.

Dưới Thiên Phạt, chính mình không có khả năng sống sót.

Đến lúc đó, mọi chuyện thật sự đã kết thúc.

Chương 528

… Hồng Hoang, phương nam, trong hư không vô tận.

Thiên uy của Thiên Phạt bao trùm khu vực rộng hàng ức triệu dặm, Chuẩn Đề, Minh Hà và những người khác đã lùi xa hàng triệu triệu ức dặm, nhưng ở khoảng cách này, vẫn cảm nhận được khí tức đại khủng bố kia.

Mọi người cũng may mắn vì mình đã sớm rời khỏi khu vực đó, nếu không, khi Thiên Phạt Chi Nhãn xuất hiện, khóa chặt bọn họ, thì thật sự không thể đi được nữa.

Hoặc là, vượt qua Thiên Phạt, hoặc là, vẫn lạc dưới Thiên Phạt, không có cách nào khác để trốn tránh.

Trường hà Thời không, trường hà Vận mệnh, cửu thiên thập địa, các cõi Hồng Hoang, đều không thể trốn thoát.

Cho nên nói, lúc này không bị Thiên Phạt Chi Nhãn khóa chặt, đã là vạn hạnh trong vạn hạnh rồi.

Tình hình tiếp theo của Lý Nhĩ, chỉ có thể xem hắn làm sao vượt qua kiếp nạn này. … Dưới khu vực bị Thiên Phạt Chi Nhãn bao phủ, Lý Nhĩ cảm nhận được áp lực cực lớn, tuy Thiên Phạt còn chưa giáng xuống, nhưng hắn đã ngửi thấy mùi nguy hiểm tột độ, nếu không cực kỳ cẩn thận, thật sự sẽ vẫn lạc tại đây. "Xoán cải Thiên Đạo, giáng xuống Thiên Phạt Chi Nhãn, Thiên Ngân, thủ đoạn của Thiên tộc các ngươi, quả nhiên bất phàm…" Lý Nhĩ nhìn Thiên Ngân, cất lời khen ngợi một câu, sau đó liền chuyển giọng, nói: "Dưới Thiên Phạt, ngươi cũng bị khóa chặt, ta ngược lại muốn xem, ngươi làm sao thoát được lôi đình của Thiên Phạt…" "Hừ, chỉ cần ngươi vẫn lạc, ta lại xoán cải Thiên Đạo là có thể an toàn vượt qua, Lý Nhĩ, ngươi vẫn nên nghĩ

xem làm sao để chính mình vượt qua Thiên Phạt đi!" Thiên Ngân nghe vậy, lạnh lùng hừ một tiếng.

Hắn tuy thủ đoạn cường hãn, xoán cải Thiên Đạo, dẫn đến Thiên Phạt Chi Nhãn giáng lâm.

Nhưng hắn cũng ở dưới Thiên Phạt, cũng bị khóa chặt, thời gian hắn phải chống cự, e rằng còn lâu hơn Lý Nhĩ, áp lực cũng không nhỏ.

Nếu không phải hắn là Thiên tộc, hắn thật sự không dám làm như vậy.

Tiếp theo, chỉ xem Lý Nhĩ sẽ chống cự được bao lâu.

Lý Nhĩ nghe xong, không trả lời, thần sắc ngưng trọng nhìn Thiên Phạt Chi Nhãn.

Tiếp theo, chỉ có thể trực diện Thiên Phạt. … Thiên Phạt, trừ phi là làm chuyện nghịch thiên mới giáng lâm, Thiên Ngân chính là thay đổi quy tắc này, khiến Thiên Phạt Chi Nhãn giáng lâm khu vực này, khóa chặt Lý Nhĩ và chính hắn, tuy bản thân hắn có mấy phần ưu thế, nhưng đây dù sao cũng là Thiên Phạt, áp lực của hắn cũng không nhỏ. "Ông!" Thiên Ngân khẽ động tay, một cái luân bàn màu đen xuất hiện trong tay hắn.

Lý Nhĩ liếc nhìn một cái, tuy luân bàn màu đen này không có gì quá đặc biệt, nhưng khí tức Thiên Đạo trên đó lại nồng đậm, xem ra lại là vật do Thiên Đạo ban tặng. "Vô vi nhi trị, đạo pháp tự nhiên!" Lý Nhĩ khẽ niệm một tiếng, lực lượng thiên địa tự nhiên ngưng tụ, trên đỉnh đầu hắn ngưng tụ thành một đồ án Âm Dương, sức mạnh không ngừng kết tụ, chỉ riêng đồ án Âm Dương này thôi, cho dù là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ cũng không chắc có thể phá vỡ.

Thủ đoạn và thực lực của Lý Nhĩ, lúc này mới thật sự bộc lộ.

Giữa thiên địa, tất cả Thánh nhân, tất cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc này đều đang chăm chú theo dõi từng diễn biến của sự việc.

Thiên Phạt Chi Nhãn, đây xem như là lần đầu tiên xuất hiện trong Hồng Hoang, cũng là lần đầu tiên họ thấy có người độ Thiên Phạt.

Tuy chưa từng trải qua Thiên Phạt, nhưng sự khủng bố của Thiên Phạt, họ vẫn hiểu rõ, cho nên lúc này, càng phải thời thời khắc khắc chú ý. … "Oanh!" Từ lúc Thiên Phạt Chi Nhãn xuất hiện đến nay, đã qua mấy chục hơi thở, Thiên Phạt Chi Nhãn cũng không chờ đợi nữa, Thiên Phạt đột nhiên giáng xuống.

Hai đạo lôi đình quang mang mang tính hủy diệt từ trong Thiên Phạt Chi Nhãn lao ra, đánh thẳng xuống Lý Nhĩ và Thiên Ngân.

Hai đạo lôi đình này giống như ánh sáng khai thiên tích địa, quang mang lóe lên, xẹt qua cửu thiên chi địa, chiếu sáng rõ ràng toàn bộ kiếp vân bên dưới.

Khí tức hủy diệt khủng bố vô cùng từ quang mang lôi đình kia tỏa ra, dường như có thể yên diệt cả thiên địa, khiến vạn vật quay về hỗn độn.

Thấy lôi đình Thiên Phạt giáng xuống, Thiên Ngân thần sắc biến đổi, tay kết ấn, lập tức luân bàn màu đen đón gió mà lớn, tức thì hóa thành kích thước trăm vạn trượng, che trên đỉnh đầu, sau đó đẩy lên trên, hoành áp thời không, mọi thứ đều vỡ nát trong đó, quay về khí hỗn độn, uy thế khủng bố dưới sự bao bọc của luân bàn màu đen, trực tiếp chống lại lôi đình Thiên Phạt. "Oanh long long!!!" Hai đạo lôi đình Thiên Phạt đánh vào đồ án Âm Dương và luân bàn màu đen, tức thì bùng nổ âm thanh lôi đình khủng bố, chúng sinh Hồng Hoang lập tức bị mất thính giác tạm thời, cho dù là mấy vị tồn tại đỉnh tiêm, bên tai cũng 'ông ông' vang dội.

Cường quang lóe lên, những tồn tại có tu vi dưới Chuẩn Thánh,

mắt nhắm nghiền, chảy ra máu tươi không dám nhìn thẳng.

Không biết qua bao lâu, đợi mọi thứ lắng xuống, các đại năng Chuẩn Thánh và mấy vị tồn tại đỉnh tiêm nhìn lại, Thiên Ngân miệng phun ra máu tươi, thần sắc tái nhợt, nhưng đạo Thiên Phạt đầu tiên cũng xem như đã vượt qua.

Ngược lại Lý Nhĩ, quang mang trên đồ án Âm Dương đã mờ đi không ít, thần sắc vẫn bình tĩnh, không nhìn ra chút biến hóa nào.

Không ít tồn tại hít một hơi khí lạnh, đạo lôi đình Thiên Phạt kia khủng bố đến mức, cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng có khả năng bị mạt sát, Lý Nhĩ vậy mà lại tiếp nhận một cách phong khinh vân đạm như vậy?

Thực lực của hắn, rốt cuộc đã đạt đến cảnh giới nào?

Chúng sinh Hồng Hoang không biết, nhưng họ vẫn hy vọng Lý Nhĩ có thể vượt qua Thiên Phạt.

Còn Thiên Ngân, tốt nhất là vẫn lạc dưới Thiên Phạt, thủ đoạn của Thiên tộc hắn, thực sự quá mức nghịch thiên, cho dù không vẫn lạc, tin rằng mấy vị kia cũng sẽ không để Thiên tộc tiếp tục tồn tại.

Không ai muốn một Thiên tộc có thể tùy thời xoán cải Thiên Đạo, dẫn động Thiên Phạt giáng lâm tồn tại.

Không chỉ các tồn tại đỉnh tiêm không muốn, chúng sinh Hồng Hoang cũng vậy. … … Trong Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện. "Tu vi của Thiên Ngân này không bằng Lý Nhĩ đạo hữu, e rằng không chống đỡ được mấy đạo Thiên Phạt nữa." Nữ Oa khẽ nhíu mày, ngưng giọng nói.

Tình hình của Lý Nhĩ và Thiên Ngân lúc này, ai mạnh ai yếu đã rõ ràng.

Cứ theo tình hình của Thiên Ngân lúc này, có thể chống đỡ thêm

mấy đạo Thiên Phạt, cũng đã là bản lĩnh của hắn rồi, dù sao lấy tu vi cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên mà chống lại lôi đình Thiên Phạt đủ để mạt sát Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hoặc Thánh nhân, có thể đỡ được mấy đạo rồi mới vẫn lạc, thủ đoạn và năng lực của hắn, cũng đã đủ cường hãn rồi. "Thiên Phạt có tám mươi mốt đạo, muốn vượt qua, chỉ dựa vào cảnh giới tu vi của bản thân Lý Nhĩ, cũng không quá khả năng." Thái Thượng lên tiếng. "Vậy, lão sư có ra tay không?" Khổng Khâu thần sắc biến đổi, lập tức hỏi.

Nữ Oa cũng nhìn ngài, tám mươi mốt đạo Thiên Phạt, quả thực không quá khả năng vượt qua.

Đây mới là đạo đầu tiên, tuy có thể đỡ được, nhưng uy lực của Thiên Phạt sẽ ngày càng mạnh hơn, sau năm đạo, không phải là thứ Lý Nhĩ có thể dễ dàng đỡ được nữa, vậy qua thêm mấy đạo Thiên Phạt nữa thì sao?

Lại có thể đỡ thêm mấy đạo?

Cứ theo tình hình này, trừ phi Thái Thượng trực tiếp ra tay, nếu không, với tu vi và thủ đoạn của Lý Nhĩ lúc này, e rằng vẫn không thể vượt qua cửu cửu tám mươi mốt đạo lôi đình Thiên Phạt.

Một đạo so với một đạo càng khủng bố hơn, đây mới là đạo đầu tiên, đã có thể mạt sát tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, càng lên cao, uy lực có thể tưởng tượng được.

Nếu Thái Thượng không ra tay, Lý Nhĩ thật sự có khả năng vẫn lạc trong đó.

Nhưng nhìn thần sắc của Thái Thượng, dường như vẫn chưa có ý định ra tay, cho nên Khổng Khâu và Nữ Oa cũng không rõ ý định thật sự của Thái Thượng, không biết ngài có ra tay hay không, và sẽ ra tay vào lúc nào.

Vì vậy, Khổng Khâu mới có câu hỏi này.

Lúc này không chỉ có hai người họ, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ, Toại Nhân, Phục Hy và những người khác, cũng đang suy đoán xem Thái Thượng sẽ ra tay khi nào.

Dù sao thân phận của Lý Nhĩ đặc thù, trong tình hình này, cũng chỉ có thể dựa vào Thái Thượng ra tay giải quyết cục diện này.

Nhưng tạm thời vẫn chưa có tin tức, cho nên họ cũng đang tiếp tục chờ đợi. "Không cần, Lý Nhĩ trong lòng đã có tính toán, ta không cần xen vào, chỉ cần Lý Nhĩ không vẫn lạc là được." Thái Thượng nghe vậy, nhìn Nữ Oa và Khổng Khâu, chậm rãi nói.

Dự tính của Lý Nhĩ, Thái Thượng cũng rõ ràng, nếu Lý Nhĩ có chút nắm chắc, vậy ngài cũng không cần can thiệp quá nhiều, chỉ cần hắn không vẫn lạc là được, hắn muốn làm gì, thì cứ làm, dù sao nếu Lý Nhĩ không làm, Thái Thượng cũng sẽ làm.

Chương 529

Nếu đã như vậy, vậy thì mượn cơ hội này, kết thúc chuyện này, cũng đỡ được không ít phiền phức.

Nữ Oa và Khổng Khâu nghe vậy, thần sắc có chút kinh ngạc, trong tình huống như vậy, Lý Nhĩ vậy mà vẫn còn thủ đoạn, điều này thực sự vượt quá dự liệu của họ.

Lý Nhĩ quả không hổ là phân thân của Thái Thượng, thủ đoạn như vậy, trong cùng cấp bậc không ai có thể sánh bằng.

Ý niệm trong lòng thoáng qua, ánh mắt hai người lại chuyển đến khu vực bị Thiên Phạt Chi Nhãn bao phủ, lúc này đã vượt qua đạo lôi đình Thiên Phạt thứ ba.

Trong khu vực bị Thiên Phạt Chi Nhãn bao phủ.

Lý Nhĩ thần sắc trắng bệch, nhìn lướt qua đồ án Âm Dương đã có không ít vết nứt, trong mắt thần quang lấp lánh, không biết đang ấp ủ điều gì.

Bên kia, tình hình của Thiên Ngân không tốt như vậy.

Hắn tuy là tộc chủ Thiên tộc, nắm giữ luân bàn màu đen do Thiên Đạo ban tặng, nhưng cảnh giới thực lực của hắn dù sao cũng không đủ, ba đạo Thiên Phạt giáng xuống, hắn đã gần đến cực hạn, cũng khó có thể chống đỡ quá lâu. "Oanh!" Lúc này, trong Thiên Phạt Chi Nhãn lôi quang lóe lên, lại có hai đạo lôi đình Thiên Phạt đánh xuống. "Bành!" Lôi đình Thiên Phạt đánh lên đồ án Âm Dương, bùng phát ra vô tận hỏa quang, dưới sự giảo sát ma diệt của lực lượng Âm Dương, trực tiếp chặn lại đạo lôi đình Thiên Phạt này, nhưng trên đồ án Âm Dương, cũng đã chi chít vết nứt, phảng phất như giây tiếp theo sẽ vỡ nát. "Oanh!" Bên kia, Thiên Ngân điều khiển luân bàn màu đen

chống lại lôi đình Thiên Phạt, tuy luân bàn đã chặn được không ít lực lượng hủy diệt, nhưng lực lượng kinh khủng còn lại đánh vào người Thiên Ngân, lập tức đánh bay cả người Thiên Ngân đến dãy núi cách đó vạn ức dặm, đập nát ngọn núi, bụi mù trời.

Nhìn thảm trạng của Thiên Ngân lúc này, không ít tu sĩ và sinh linh thần sắc càng thêm kinh hãi.

Thiên Phạt, quả không hổ là Thiên Phạt! "Rắc!" Lúc này, lại có hai đạo lôi đình Thiên Phạt đánh xuống, không cho họ chút cơ hội thở dốc nào. "Bành!" Lôi đình Thiên Phạt giáng xuống, đồ án Âm Dương trực tiếp vỡ nát, có một phần lực lượng hủy diệt và lôi đình đánh vào người Lý Nhĩ, nhưng với cường độ thân thể và cảnh giới tu vi của hắn, chặn lại phần sức mạnh này vẫn có thể làm được.

Mà bên kia, Thiên Phạt giáng xuống, cả dãy núi hóa thành tro bụi, tan biến trong Hồng Hoang, Thiên Ngân co ro dưới luân bàn màu đen, khổ sở chống đỡ.

Luân bàn màu đen đã có mấy vết nứt khá cạn, cho dù có liên quan đến Thiên Đạo, có ưu thế không nhỏ, nhưng vẫn khó có thể chống lại Thiên Phạt. "Vút!" Hai đạo lôi quang Thiên Phạt lại giáng xuống, một đạo tiếp một đạo.

Trước người Lý Nhĩ pháp tắc oanh nhiễu, lực lượng thiên địa tự nhiên ngưng tụ, không ngừng chống đỡ.

Yên diệt, lại ngưng tụ, lại yên diệt, lại ngưng tụ, tuần hoàn lặp lại, không ngừng chống đỡ.

Không biết qua bao lâu, đến nay, đã là lôi đình Thiên Phạt thứ mười lăm.

Lý Nhĩ ngưng tụ pháp tắc và lực lượng thiên địa tự nhiên, đã có chút chậm lại.

Mà bên Thiên Ngân, thân thể đã hủy, chỉ còn lại nguyên thần co ro dưới luân bàn màu đen đã bị lôi đình Thiên Phạt phá đi một góc.

Lý Nhĩ thần sắc ngưng trọng đến cực điểm, lôi đình Thiên Phạt lúc này không có chút khoảng cách nào, không ngừng giáng xuống. "Oanh!" Sau khi pháp tắc và lực lượng thiên địa tự nhiên bị một đạo lôi đình Thiên Phạt phá vỡ, một đạo lôi đình Thiên Phạt khác trực tiếp đánh lên người Lý Nhĩ, trực tiếp yên diệt hơn nửa thân thể hắn.

Mà lúc này, Thiên Phạt Chi Nhãn dường như muốn nhân cơ hội này mạt sát Lý Nhĩ, lôi đình Thiên Phạt không ngừng giáng xuống.

Đạo lôi đình Thiên Phạt thứ mười tám giáng xuống, thân thể Lý Nhĩ vỡ nát.

Đạo lôi đình Thiên Phạt thứ mười chín giáng xuống, pháp tắc bảo hộ cuối cùng vỡ nát.

Đạo lôi đình Thiên Phạt thứ hai mươi giáng xuống, lực lượng thiên địa tự nhiên tiêu tán.

Đạo lôi đình Thiên Phạt thứ hai mươi mốt giáng xuống, tất cả tan thành mây khói.

Nhìn thấy cảnh này, chúng sinh kinh hãi đến không nói nên lời.

Nguyên Thủy, Nữ Oa, Thông Thiên, Hậu Thổ và những người khác thần sắc kinh ngạc đến cực điểm.

Thất bại rồi sao?

Lý Nhĩ cứ như vậy vẫn lạc dưới Thiên Phạt Chi Nhãn, tất cả những điều này, quá mức vượt ngoài dự liệu của họ.

Vì sao Thái Thượng không ra tay?

Điểm này, cho dù là Nữ Oa, Khổng Khâu cũng nghĩ không ra.

Nguyên Thủy và Thông Thiên là một trong Bàn Cổ Tam Thanh, lúc

này trên mặt có chút suy tư, chuyện này, chắc chắn không đơn giản như vậy.

Nếu Lý Nhĩ thật sự có nguy cơ vẫn lạc, đại ca của mình không có lý do gì không ra tay.

Tình hình hiện tại, có lẽ giống như trong lòng mình nghĩ, Lý Nhĩ, không thật sự vẫn lạc, mà là dùng một loại thủ đoạn nào đó, trốn thoát khỏi sự dò xét của Thiên Phạt Chi Nhãn, như vậy, Thiên Phạt cũng xem như đã vượt qua.

Nhưng có phải hay không, vẫn phải xem tình hình tiếp theo.

Ánh mắt của mọi người, lại rơi vào khu vực bị Thiên Phạt Chi Nhãn bao phủ.

Trong Vô Cực Điện.

Nữ Oa và Khổng Khâu nhìn vào thiên địa không có bóng dáng Lý Nhĩ, lại nhìn Thái Thượng thần sắc thản nhiên, lời đến bên miệng, nhưng không biết mở lời thế nào.

Trước đó Thái Thượng đã nói, chỉ cần Lý Nhĩ không vẫn lạc, ngài sẽ không can thiệp, để Lý Nhĩ làm chuyện hắn muốn làm.

Nhưng tình hình hiện tại, có được coi là vẫn lạc không?

Nếu là vẫn lạc, vậy tại sao Thái Thượng không ra tay?

Nếu không phải vẫn lạc, vậy đây lại là chuyện gì?

Hai người trong lòng nghĩ không ra, sau khi nhìn nhau một cái, lại chuyển ánh mắt đi.

Thái Thượng nhìn tình hình giữa thiên địa, lại liếc nhìn Thiên Phạt Chi Nhãn, khóe miệng hiện lên một nụ cười gần như không thể nhận ra.

Trong thiên địa bị Thiên Phạt Chi Nhãn bao phủ.

Thiên Phạt Chi Nhãn chậm rãi quét qua thiên địa một lượt, quả thực không phát hiện sự tồn tại của Lý Nhĩ, cũng không còn khí tức của hắn, tại khu vực vốn có của hắn, chỉ còn lại tôn Luyện Thiên Lô.

Sau khi cẩn thận quét qua một lượt, ánh mắt Thiên Phạt Chi Nhãn rơi xuống, trên đại địa đổ nát, trên luân bàn màu đen đang lơ lửng.

Nguyên thần Thiên Ngân trốn trong luân bàn màu đen, mượn thủ đoạn của Thiên tộc mình, thay đổi quy tắc tiếp theo.

Thiên Phạt Chi Nhãn không phát hiện mục tiêu, cũng không cảm nhận được khí tức của mục tiêu, liền chậm rãi ẩn mình trên cửu thiên, rồi biến mất không thấy.

Mây đen cuồn cuộn, rồi dần dần tan đi, thiên địa trở lại quang đãng.

Thiên Phạt Chi Nhãn lui đi, thiên địa trở lại quang đãng, nhưng thần sắc kinh hãi của chúng sinh, lại chưa hồi phục lại.

Nhìn về phía thiên địa kia, không biết nên nói thế nào.

Chương 530

Cho dù là các vị Thánh nhân và mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc này cũng không biết nên nói gì.

Chấn động, kinh ngạc, kinh hãi, đều có cả!

Tình hình hiện tại, Lý Nhĩ, rốt cuộc có vẫn lạc không?

Tình hình của Thiên Ngân thế nào?

Nếu hắn còn chưa vẫn lạc, vậy thì cần phải bổ thêm một đao, triệt để mạt sát hắn. "Ông!" Đúng lúc này, chỉ thấy luân bàn màu đen đang lơ lửng trên đại địa đổ nát nguyên bản, lúc này đột nhiên rung lên, một trận hắc quang lóe lên, sau đó chỉ thấy một đạo nguyên thần gần như sắp phiêu tán của Thiên Ngân từ trong đó bước ra. "Bành!" Mà sau khi Thiên Ngân rời khỏi luân bàn màu đen, luân bàn màu đen phát ra một tiếng vang nhẹ, sau đó liền thấy trên đó chi chít vô số vết nứt, rồi phảng phất như ngọc thạch vỡ nát, trực tiếp hóa thành vô số mảnh, rồi lại quy về khí uẩn màu đen, tiêu tán trong thiên địa. "Lý Nhĩ, ngươi cuối cùng cũng không thoát được lôi đình Thiên Phạt, không thoát được thủ đoạn của Thiên tộc ta." "Đợi bản tộc chủ chứng đạo, mọi chuyện, đều có thể làm được rồi." Ánh mắt Thiên Ngân chậm rãi quét qua, cuối cùng dừng lại trên Luyện Thiên Lô, linh bảo này quả thực có chút đặc thù, nếu không, hắn cũng không cần phải chịu kết cục như vậy, để thi triển thủ đoạn xoán cải Thiên Đạo, giáng xuống Thiên Phạt.

Nếu không nhờ tác dụng của luân bàn màu đen này, chính mình đã sớm vẫn lạc trong đó rồi.

Cũng may, mọi chuyện đều như ý mình.

Sau này chỉ cần mình chứng đạo, vậy thì mọi chuyện sẽ tương đối

dễ dàng hơn mấy phần. "Vút!" Ý niệm trong lòng thoáng qua, nguyên thần Thiên Ngân khẽ động, bay về phía Luyện Thiên Lô.

Bảo vật này phải rơi vào tay Thiên tộc mới tốt, rơi vào tay các tồn tại đỉnh tiêm khác, vẫn không quá thích hợp, đây cũng là nguyên nhân vì sao hắn lại ra sức như vậy. "Đông!" Trong nháy mắt, Thiên Ngân đã đến trước Luyện Thiên Lô, đưa tay ra, vừa mới chạm vào Luyện Thiên Lô, lập tức có một tiếng vang khuếch tán ra, nắp của Luyện Thiên Lô tức thì mở ra, từ trong đó sinh ra một cỗ hấp lực khủng bố.

Thiên Ngân thần sắc đại biến, nguyên thần của mình đã bị cỗ hấp lực này hút chặt, từng chút một kéo mình vào trong Luyện Thiên Lô. "Lui!" Thiên Ngân hét lớn một tiếng, sau lưng hắn, có một cỗ lực lượng kinh khủng ngưng kết, kéo hắn ra từng chút một, đó chính là lực lượng pháp tắc, lực lượng thiên địa và lực lượng Thiên Đạo mà hắn điều động để chống lại cỗ hấp lực khủng bố này.

Cảnh tượng đột biến lúc này, lại một lần nữa chấn kinh vô số tu sĩ và đại năng trong Hồng Hoang.

Cho dù là các vị Thánh nhân và mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không ít thế lực chủng tộc, lúc này đều thần sắc kinh biến.

Luyện Thiên Lô trước đó đã rơi vào tay Lý Nhĩ, lúc này Luyện Thiên Lô dị biến, còn muốn kéo Thiên Ngân vào trong đó, nếu nói trong đó không có thủ đoạn của Lý Nhĩ, vậy thì họ tự nhiên không tin.

Mà nói như vậy, Lý Nhĩ, liền không hề vẫn lạc dưới Thiên Phạt.

Nhưng hắn rốt cuộc đã dùng thủ đoạn gì, cho dù là Nguyên Thủy, lúc này cũng không thể nói rõ được.

Nhưng bất kể thế nào, Lý Nhĩ không vẫn lạc đều là một chuyện tốt, mà tiếp theo, tin rằng chính là lúc Thiên Ngân vẫn lạc.

Như vậy cũng tốt, Thiên Ngân vẫn lạc, đây sẽ giải quyết được

nguy cơ và ẩn hoạn cho không ít tồn tại trong Hồng Hoang.

Còn về Thiên tộc, tin rằng sau này cũng sẽ trở thành mục tiêu công kích của mọi người.

Không có tồn tại nào sẽ để một Thiên tộc có thể xoán cải Thiên Đạo, khiến thiên kiếp, Thiên Phạt giáng lâm tồn tại.

Trước đó không biết thủ đoạn còn dễ nói, hiện tại thủ đoạn đã lộ, họ tự nhiên không thể nào để Thiên tộc tồn tại trong Hồng Hoang.

Cho dù là Thánh nhân, cho dù là Tây Phương Nhị Thánh, đều có suy nghĩ như vậy.

Còn các tồn tại đỉnh tiêm khác, lại càng có suy nghĩ này hơn.

Nhân tộc, Vu tộc, Viễn cổ Tam tộc, cùng với các chủng tộc khác, tin rằng cũng sẽ ra tay.

Sau chuyện này, lại là sự suy bại của một tộc.

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào, quá mức nghịch thiên, chung quy không phải là chuyện tốt.

Thiên tộc bại vong, tại thời khắc này, đã có thể dự kiến được. "Xoạt xoạt xoạt!!!" Ngay lúc hấp lực của Luyện Thiên Lô và lực lượng Thiên Đạo, lực lượng pháp tắc cùng lực lượng thiên địa do Thiên Ngân thi triển hình thành thế giằng co, trong Luyện Thiên Lô, tức thì vươn ra vô số xiềng xích Đại Đạo Pháp Tắc, trực tiếp trói chặt toàn thân Thiên Ngân, một cỗ lực lượng thiên địa tự nhiên khủng bố hạo hãn trực tiếp cắt đứt sức mạnh của Thiên Ngân. "Không thể nào, điều này không thể nào." "Ngươi đã vẫn lạc dưới Thiên Phạt, không thể nào còn tồn tại." "A!

Ta không tin." Thiên Ngân thần sắc dữ tợn, điên cuồng.

Hắn miệng thảm thiết la hét, không tin vào cảnh tượng trước mắt.

Lý Nhĩ vẫn lạc dưới Thiên Phạt, là hắn tận mắt nhìn thấy, thân thể yên diệt, đại đạo băng tháp, giữa thiên địa không còn khí tức của hắn, không thể nào còn tồn tại.

Nhưng cỗ lực lượng thiên địa tự nhiên này, rõ ràng chính là thủ đoạn của Lý Nhĩ, lại nói dị biến của Luyện Thiên Lô này, hiển nhiên cũng là vậy.

Cũng chính vì vậy, Thiên Ngân cảm thấy tất cả những gì mình thấy đều là giả.

Lý Nhĩ, không hề vẫn lạc.

Lúc này, không chỉ Thiên Ngân, chúng sinh Hồng Hoang đều vô cùng chấn kinh.

Trong tình huống như vậy, Lý Nhĩ vậy mà vẫn không vẫn lạc, thủ đoạn của hắn, rốt cuộc còn có bao nhiêu?

Không ai biết, họ lúc này nhìn Thiên Ngân đang bị xiềng xích Đại Đạo Pháp Tắc từng chút một kéo vào trong Luyện Thiên Lô, thần sắc khá phức tạp. "Bành!" Không biết qua bao lâu, Thiên Ngân bị triệt để kéo vào trong Luyện Thiên Lô, sau đó nắp lò đóng lại. "Dĩ đạo vi hỏa, dĩ lô luyện thiên, khởi!" Đột nhiên, trong cả thiên địa, vang lên giọng nói đạm mạc của Lý Nhĩ.

Giây tiếp theo, đan đạo ngưng tụ, hóa thành ngọn lửa hừng hực, bắt đầu tiến vào Luyện Thiên Lô, dùng Luyện Thiên Lô để luyện hóa Thiên Ngân. "Ông!" Đan đạo hỏa diễm bùng lên, sau khi bắt đầu luyện hóa, hư không rung động, vô số pháp tắc quy tắc ngưng tụ, hóa thành một bóng người, không phải Lý Nhĩ, thì là ai?

Nhìn thấy cảnh này, chúng sinh Hồng Hoang lại một lần nữa kinh ngạc.

Lý Nhĩ, quả nhiên không vẫn lạc, trong tình huống như vậy, vẫn

có thể đứng ở đây.

Họ không biết Lý Nhĩ đã dùng thủ đoạn gì, nhưng điều này hiển nhiên, đã vượt quá dự liệu của chính mình.

Dù sao kết cục như vậy, họ cũng không cần truy cứu quá nhiều, cẩn thận xem là được.

Các vị tồn tại đỉnh tiêm lúc này khẽ gật đầu, xem ra suy đoán trong lòng không sai, Lý Nhĩ quả nhiên không vẫn lạc dưới Thiên Phạt.

Lý Nhĩ không vẫn lạc, tiếp theo nên vẫn lạc, chính là Thiên Ngân.

Các vị tồn tại đỉnh tiêm trong lòng ý niệm thoáng qua, ánh mắt lại chuyển qua.

Luyện Thiên Lô đứng sừng sững giữa thiên địa, hỏa diễm ngút trời, bao phủ khu vực vô tận, lấy đan đạo làm lửa, cả Hồng Hoang đều vì đó mà chấn kinh, cũng có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ khiến người ta sởn gai ốc ập tới.

Chúng sinh Hồng Hoang kinh hãi nhìn cảnh này, nhìn Lý Nhĩ đang ngồi xếp bằng giữa không trung, tay kết ấn, không ngừng đánh vào Luyện Thiên Lô, ngọn lửa đan đạo kia càng lúc càng nồng đậm, nhiệt độ cũng càng lúc càng khủng bố.

Ẩn ẩn, có vô số quy tắc thiên địa và Đại Đạo Pháp Tắc ngưng tụ trên Luyện Thiên Lô, sau đó bị Lý Nhĩ rút lấy sức mạnh, gia trì lên Luyện Thiên Lô, càng nhanh chóng luyện hóa nguyên thần Thiên Ngân.

Chương 531

… Trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng nhìn động tác của Lý Nhĩ lúc này, khẽ gật đầu, vấn đề của Thiên Ngân đã giải quyết, tiếp theo chính là Thiên tộc.

Thủ đoạn của Thiên Ngân một khi đã thi triển, lại trong tình huống nghịch thiên như vậy, các tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, những thế lực chủng tộc này, không thể nào để Thiên tộc tiếp tục tồn tại trong Hồng Hoang.

Trong cuộc đấu trí này, là Thiên tộc thua.

Nếu lần này Thiên Ngân đối mặt không phải là Lý Nhĩ, đều có khả năng bị hắn kéo một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên xuống nước, giảm bớt một chút uy hiếp cho Thiên Đạo.

Nhưng không có cách nào, người Thiên Ngân đối mặt, lại là phân thân của Thái Thượng, Lý Nhĩ. "Sau khi nguyên thần Thiên Ngân bị ma diệt, Thiên tộc, cũng đến lúc phải trừ bỏ…" Thái Thượng quay đầu lại, nhìn Nữ Oa và Khổng Khâu nói.

Nghe vậy, Nữ Oa và Khổng Khâu gật đầu, đều hiểu ý của Thái Thượng, từ lúc Thiên Ngân thi triển thủ đoạn thật sự, liền đã báo trước kết cục của Thiên tộc.

Thiên Ngân và Thiên tộc tuy cường hãn, nhưng nếu tất cả thế lực và tồn tại trong Hồng Hoang nhất trí ra tay với Thiên tộc, dù Thiên tộc có nghịch thiên đến đâu, cũng không thể đối mặt với tất cả tồn tại của toàn bộ đại lục Hồng Hoang.

Cho nên, sự bại vong của Thiên tộc, lúc này cũng có thể dự kiến được.

Ánh mắt của ba người Thái Thượng, lại chuyển đến chỗ Lý Nhĩ. … Lúc này, ánh mắt của Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ và các tồn tại đỉnh tiêm khác, cũng đang chăm chú theo dõi tình hình của Lý Nhĩ.

Lý Nhĩ không vẫn lạc, sau khi xuất hiện trở lại, ánh mắt của chúng sinh Hồng Hoang liền luôn rơi vào người Lý Nhĩ, cộng thêm sau đó là 'dĩ đạo vi hỏa, dĩ lô luyện thiên', ánh mắt liền không rời đi một phân nào.

Lý Nhĩ từ đầu đến giờ, thủ đoạn thi triển ra, thực sự quá khủng bố.

Khủng bố đến mức lúc này các tồn tại cùng cấp, Tiếp Dẫn đều cảm thấy mình không phải là đối thủ của Lý Nhĩ.

Phân thân đã như vậy, vậy bản tôn lúc này thực lực và thủ đoạn, lại nên khủng bố đến mức nào?

Tây Phương Nhị Thánh và các tồn tại khác, lúc này trong lòng ý niệm thoáng qua, sau đó liền tiếp tục quan sát tình hình của Lý Nhĩ.

Những suy nghĩ khác, lúc này đều dập tắt, những chuyện này không thể nghĩ quá nhiều, kẻo bị biết được, đến lúc đó, chính mình lại sẽ bị công kích khủng bố, thánh khu của mình vừa mới tái tạo, lại đến nữa thì không chịu nổi.

Vì vậy, lúc này tất cả sinh linh, tất cả ánh mắt trong Hồng Hoang đều hội tụ về nơi Lý Nhĩ đang ở. … "Sắc!" Lý Nhĩ đánh ra một đại đạo thủ ấn, tức thì ấn vào Luyện Thiên Lô. "A!" Giây tiếp theo, vang lên tiếng kêu thảm thiết của Thiên Ngân. "Không thể nào, ngươi đã vẫn lạc dưới Thiên Phạt, sao có thể còn có thủ đoạn như vậy…" Thiên Ngân lúc này vẫn không dám tin tất cả những điều này, hắn không tin thủ đoạn của Lý Nhĩ khủng bố đến mức độ này, có thể trốn thoát khỏi sự dò xét của Thiên Phạt Chi Nhãn.

Giữa thiên địa, rõ ràng không còn bóng dáng và khí tức của Lý Nhĩ, sao hắn có thể không vẫn lạc?

Nếu đã vẫn lạc, vậy tất cả những điều trước mắt này là sao?

Nếu không vẫn lạc, vậy tình hình trước đó, thủ đoạn của Lý Nhĩ lại nên khủng bố đến mức nào?

Trốn thoát khỏi sự dò xét của Thiên Phạt Chi Nhãn, trong Hồng Hoang, lại có những tồn tại nào làm được?

Thiên Ngân càng nghĩ, trong lòng càng thêm kinh hãi.

Lý Nhĩ, mình vẫn luôn đánh giá thấp hắn, vốn đã không ngừng đánh giá cao, nhưng không ngờ, vẫn là đánh giá thấp thủ đoạn của Lý Nhĩ.

Thủ đoạn của Lý Nhĩ rốt cuộc còn có bao nhiêu, không ai biết, có lẽ, trừ chính hắn và Thái Thượng, không ai biết được. "Đạo pháp tự nhiên, thiên địa tự nhiên, tự nhiên tại, bản tôn tựu tại, thiên địa chi gian, tự nhiên chi gian, bản tôn vô sở bất tại…" Ánh mắt Lý Nhĩ khẽ ngước lên, nhàn nhạt nhìn Luyện Thiên Lô, đạm mạc nói.

Nghe vậy, trong Luyện Thiên Lô im lặng không nói.

Nhưng trong Hồng Hoang, lúc này nghe được lời của Lý Nhĩ, lại đều kinh ngạc xôn xao.

Tự nhiên còn, thiên địa còn, Lý Nhĩ còn, giữa thiên địa, giữa tự nhiên, Lý Nhĩ không nơi nào không có mặt… Tình huống như vậy, họ không ngờ lại là tình huống như vậy, trong tình huống thân thể bị ma diệt, đại đạo băng tháp, vậy mà vẫn có thể tồn tại.

Thủ đoạn như vậy, và những gì họ nghĩ trước đó, không hề nghĩ đến.

Vốn tưởng trong tình huống đại đạo băng tháp, liền đã vẫn lạc,

nhưng không ngờ, còn có thủ đoạn như vậy.

Quả không hổ là Đạo gia Thánh nhân, đạo pháp tự nhiên, hóa ra đây mới là đạo pháp tự nhiên thực sự. "Thiên Ngân, thủ đoạn của Thiên tộc các ngươi đã thi triển, chấn kinh chúng sinh Hồng Hoang, huy hoàng đã hiện, như vậy vẫn lạc, cũng không coi là làm mất danh tiếng Thiên tộc của ngươi…" Lý Nhĩ tay không ngừng đánh ra thủ ấn, miệng nhàn nhạt nói. "Thật là một Đạo gia Thánh nhân, cuộc đấu trí này, là Thiên tộc ta thua…" Trong Luyện Thiên Lô, lại truyền đến giọng nói của Thiên Ngân, xem như đã thừa nhận kết quả lần này.

Lần này hắn xoán cải Thiên Đạo, dẫn Thiên Đạo giáng lâm, mạt trừ một đạo thân của Lý Nhĩ, tình huống như vậy, đã được coi là huy hoàng của Thiên tộc rồi.

Từ lúc hắn tiến vào Luyện Thiên Lô, hắn cũng đã thấy được không ít, cũng đã hiểu rõ, trong tình huống như vậy của Thiên tộc, những tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, những thế lực kia, không thể nào để Thiên tộc tiếp tục tồn tại trong Hồng Hoang.

Nhưng kết quả như vậy, Thiên Ngân cũng không có cách nào, dù sao Thiên tộc có mạnh đến đâu, cũng không thể đối mặt với toàn bộ sức mạnh Hồng Hoang.

Cho nên nói, kết cục của Thiên tộc, Thiên Ngân trong lòng cũng rõ ràng.

Tình hình hiện tại, cũng không có cách nào, tất cả, đều là thiên ý.

Lý Nhĩ liếc nhìn Luyện Thiên Lô một cái, sau đó liền tiếp tục đánh ra thủ ấn, tiếp tục luyện hóa nguyên thần của Thiên Ngân.

Thiên Ngân là do bản nguyên Thiên Đạo diễn hóa mà ra, muốn luyện hóa, cũng phải tốn một chút thời gian, nhưng Lý Nhĩ không quan tâm, tiếp tục luyện hóa. "Ông!" Hư không dưới chân Lý Nhĩ rung

động, sau đó dần dần hiện ra một đóa liên hoa, nâng hắn ngồi xếp bằng trên liên đài.

Không ngừng luyện hóa, thêm một khoảng thời gian nữa, là gần như xong rồi.

Chúng sinh Hồng Hoang, cùng với những tồn tại đỉnh tiêm kia thấy vậy, đều rõ ràng, chuyện này xem như đã ngã ngũ.

Kết cục của Thiên Ngân, kết cục của Thiên tộc, từ lúc này bắt đầu, đều đã rõ ràng.

Tình hình của Thiên Ngân đã ngã ngũ, tiếp theo, đa số tồn tại trong Hồng Hoang, cùng với các thế lực chủng tộc, đều có thể bắt đầu ra tay với Thiên tộc rồi, chỉ có triệt để mạt trừ Thiên tộc, mới có thể giải quyết được mối uy hiếp này.

Tiếp theo, đều có thể ra tay rồi. … … Tại Hồng Hoang, nam phương chi địa, trong một khu vực nọ.

Hồi lâu sau, Chuẩn Đề thu hồi ánh mắt, thần sắc có chút khó coi.

Thủ đoạn của Lý Nhĩ quá mức khủng bố, vốn tưởng rằng Thiên Ngân đã đủ nghịch thiên, có thể soán cải thiên đạo, giáng lâm thiên phạt.

Thế nhưng không ngờ rằng, thủ đoạn của Lý Nhĩ lại càng khủng bố hơn.

May mà chính mình không tham dự vào, nếu không, phen này thật sự phải vẫn lạc trong đó, cho dù có thể trọng tố thánh khu, tổn thất đối với bản thân vẫn là vô cùng lớn.

Cho nên nói, lần này còn phải cảm tạ Minh Hà đã cùng mình một trận chiến, tuy bại trong mấy chiêu, nhưng vấn đề đó không lớn.

Chương 532

Ít nhất, không có vẫn lạc, đây chính là sự bảo toàn lớn nhất rồi. "Thiên Tộc, tiếp theo đây, xem ra thật sự phải bị diệt trừ rồi." Chuẩn Đề song mâu chợt lóe hàn quang, trong lòng thầm nghĩ một tiếng, thân hình vừa động, biến mất tại chỗ, hướng về Tây phương Linh Sơn mà đi.

Minh Hà thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Thanh Minh, nói: "Việc ở đây đã xong, Minh Hà không ở lại nữa." Dứt lời, Minh Hà hướng về phía Lý Nhĩ trong hư không chắp tay, liền hóa thành một đạo huyết quang, biến mất giữa thiên địa.

Thanh Minh chắp tay nói: "Tiền bối đi thong thả!" Sau đó, y lại hướng Lý Nhĩ hành lễ một lần nữa rồi cũng hướng về Thiên Đình mà đi.

Sau khi Thanh Minh và Minh Hà rời đi, tộc trưởng của Viễn Cổ Tam Tộc là Tổ Phượng và Thủy Kỳ Lân nhìn nhau một cái, cũng lập tức rời đi.

Lựa chọn lần này của bọn họ quả nhiên không sai, thủ đoạn của Lý Nhĩ thật sự khủng bố, may mà không tham dự vào, nếu không, quan hệ trở nên tệ đi thì không nói, bản thân cũng sẽ bị thương nặng như Long Vương.

Long Vương lúc này trong lòng cũng vô cùng uất kết.

Sớm biết thủ đoạn của Thiên Ngân và Lý Nhĩ như vậy, phen này đã không nên tham gia vào vũng nước đục này.

Bị thương không nói, quan hệ với vị kia lại càng thêm tệ.

Trong lòng thầm than một tiếng, liền động thân rời đi.

Những vị Chuẩn Thánh đại năng đang quan sát từ không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm xa cũng đều cảm thấy may mắn vì mình không tham gia vào, sớm đã lui ra, nếu không, trong cơn xung kích như vậy, bản thân căn bản không thể nào chống đỡ nổi.

May mà mình kịp thời lui ra, tránh được một kiếp này.

Sau khi chứng kiến một trận chiến khủng bố như vậy, một số tán tu Chuẩn Thánh đại năng trong lòng cũng đã có quyết định.

Chỉ cần một trong những thế lực nhất lưu kia giương cao ngọn cờ diệt trừ Thiên Tộc, bọn họ sẽ gia nhập, cùng nhau xóa bỏ sự tồn tại của Thiên Tộc.

Cho dù những người khác của Thiên Tộc không thể dẫn động thiên phạt, nhưng thiên kiếp chi lực thì sao?

Chỉ cần một cái Hỗn Nguyên thiên kiếp, cũng không phải là thứ mà bọn họ, những Chuẩn Thánh đại năng, có thể chống đỡ.

Sự tồn tại như vậy, không thể lưu lại.

Rất nhiều Chuẩn Thánh đại năng đều có tính toán riêng trong lòng, lúc này nhìn nhau một cái, rồi lần lượt rời khỏi nơi đây.

Sau này chỉ cần chờ đợi tin tức, hễ có là sẽ gia nhập.

Thiên Tộc, không nên tồn tại trong Hồng Hoang.

Thiên Đình, trong Lăng Tiêu Điện. "Thiên Tộc có thủ đoạn như vậy, nếu có thể vì ta mà dùng thì đó là kết quả tốt nhất, nhưng tình huống hiện tại đã không còn khả năng nữa rồi, thật đáng tiếc." Hạo Thiên nhìn cảnh tượng trong Hạo Thiên Cảnh, có chút tiếc nuối nói.

Trước đây khi Thiên Ngân còn đó, vì Thiên Tộc có xuất thân viễn cổ, lại thêm thực lực của Thiên Ngân, Hạo Thiên muốn thu phục Thiên Tộc cũng là chuyện không thể.

Bây giờ, Thiên Ngân đã thể hiện thủ đoạn, khiến cho tất cả các thế lực và tồn tại trong Hồng Hoang đều xem là kẻ thù chung, y muốn thu phục phần còn lại của Thiên Tộc cũng không còn khả năng, dù sao cũng là phải đối mặt với toàn bộ Hồng Hoang, với thực lực của Thiên Đình, vẫn là không làm được.

Nếu có thể thu phục Thiên Tộc, đối với Thiên Đình mà nói, sẽ là một ý nghĩa đặc thù, thực lực tổng thể cũng sẽ đạt đến một tầm cao hơn, đây sẽ là một khởi điểm mới cho Thiên Đình.

Chỉ tiếc là, mọi thứ đều không còn khả năng. "Cục thế Hồng Hoang biến đổi khôn lường, mạnh như Thiên Tộc cũng bị diệt trừ, thực lực Thiên Đình vẫn còn xa mới đủ." Hạo Thiên liếc nhìn thân ảnh kia giữa thiên địa, lại liếc nhìn Tam Ngự của Thiên Đình, trong lòng thầm nghĩ.

Thực lực của Thiên Đình lúc này, tuy vượt trên các thế lực nhị lưu khác, nhưng chưa chứng đạo, vẫn luôn là tâm nguyện của y, cũng là bước mấu chốt để Thiên Đình đạt đến thế lực nhất lưu, nhưng bước này y mãi vẫn chưa thể bước qua, đây cũng là điều đáng tiếc hiện tại của y.

Nhưng dù y và Dao Trì chưa chứng đạo, thực lực tổng thể của Thiên Đình vẫn có thể tiếp tục đề thăng, điều này cũng có tác dụng cực lớn đối với việc y xung kích Hỗn Nguyên chi cảnh sau này.

Vì vậy, Hạo Thiên triệu Thái Bạch Kim Tinh đến, đem một số kế hoạch và chi tiết dặn dò xong, liền tiếp tục quay về bế quan tu hành.

Về phần chuyện diệt trừ Thiên Tộc sắp tới, việc Thiên Đình cần làm chính là đứng ngoài quan sát là được.

Cùng thuộc một mạch Thiên Đạo, tự nhiên không thể tham gia.

Mặt khác, đó là các thế lực Hồng Hoang, mình cũng không thể

ngăn cản, dù sao chỉ cần đứng ngoài là được.

Thái Bạch Kim Tinh cũng hiểu rõ điểm này, tự nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi việc.

Hạo Thiên cũng yên tâm về cách làm việc của Thái Bạch Kim Tinh, nên sau khi giao phó xong, liền đi tu hành.

Tây phương, trên Linh Sơn. "Phen này Tây phương ta tuy có chút tổn thất, nhưng kết quả như vậy, cũng xem như là tốt nhất rồi." Tiếp Dẫn tay nhẹ nhàng lần chuỗi niệm châu, nhìn Chuẩn Đề nói.

Nghe vậy, Chuẩn Đề gật đầu, thương thế của mình không nặng, Đại Nhật Như Lai Phật Tổ tuy thương thế không nhẹ, nhưng nếu có đủ thời gian, hồi phục cũng không phải chuyện khó, cho nên nói, tuy có chút tổn thất, nhưng không có ai vẫn lạc, chính là kết quả tốt nhất. "Tình hình lần này vượt ngoài dự liệu, cũng là điều ta trước đây không nghĩ tới." Chuẩn Đề suy nghĩ một lát rồi nói: "Sư huynh, chuyện Thiên Tộc, Tây phương chúng ta có nên ra tay không?" Nếu theo ý của hắn, tự nhiên là phải ra tay, nhưng dù sao họ cũng là Thánh Nhân, làm vậy có chút không ổn chăng? "Nếu là liên quân cùng hành động, thì cứ để Dược Sư dẫn đệ tử đi.

Cương quá dị chiết, Thiên Tộc quá mức nghịch thiên, chung quy không phải chuyện tốt." Tiếp Dẫn nói. "Ta hiểu rồi!" Chuẩn Đề gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Các thế lực khác.

Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Tộc, Địa Phủ, Vu Tộc, Viễn Cổ Tam Tộc, vân vân, lúc này đều đã thu hồi ánh mắt.

Tiếp theo, sẽ là đối phó với Thiên Tộc.

Nhưng do ai đứng ra khởi xướng, tạm thời vẫn chưa rõ.

Tuy nhiên Thiên Tộc, không thể nào tiếp tục tồn tại, chỉ là có thêm

một vài vấn đề mà thôi.

Lúc này, không chỉ những thế lực này, mà trong Hồng Hoang, không ít tu sĩ và đại năng cũng đang chờ đợi tin tức của liên quân.

Theo tình hình hiện tại, tin rằng sẽ không lâu nữa.

Với thủ đoạn nghịch thiên như vậy, trong Hồng Hoang, không một tu sĩ nào muốn đụng phải người của Thiên Tộc.

Bây giờ là thời cơ tốt nhất, Thiên Ngân sắp vẫn lạc, Thiên Tộc rắn mất đầu, tất cả các thế lực và đại năng trong Hồng Hoang đều có chung một suy nghĩ, diệt trừ Thiên Tộc, giải quyết mối uy hiếp.

Lần này, là sự nhất trí chưa từng có, mũi kiếm chỉ thẳng vào Thiên Tộc.

Bên ngoài Hỗn Độn, trong một khu vực nào đó.

Tử Tiêu Cung, đại điện, trên vân đài.

Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc ngưng trọng mà kinh ngạc, y nhìn về phía Hồng Hoang đại địa, hồi lâu không nói một lời, song mâu thâm thúy, tinh quang lấp lánh trong đó. "Xem ra Thiên Tộc này, là để âm thầm diệt trừ những tồn tại có uy hiếp đối với Thiên Đạo, với thủ đoạn như vậy, cũng có khả năng đó." Hồi lâu sau, Hồng Quân Đạo Tổ khẽ nói một tiếng.

Nếu lần này không phải gặp Lý Nhĩ, đổi lại là Minh Hà ở đó, Hồng Quân Đạo Tổ cảm thấy Thiên Ngân có thể thành công kéo Minh Hà xuống nước.

Chương 533

Dưới Thiên Phạt Chi Nhãn, Thánh Nhân còn vẫn lạc, huống chi là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên?

Thủ đoạn của Lý Nhĩ tuy khủng bố dị thường, nhưng không phải ai cũng là Lý Nhĩ, ai cũng có thủ đoạn như y.

Cho nên nói, nếu đổi Lý Nhĩ thành Minh Hà, hoặc các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên khác, vậy thì lần này Thiên Ngân dẫn động thiên phạt giáng lâm, thật sự có khả năng thành công.

Hoặc là, Thiên Ngân thành công chứng đạo Hỗn Nguyên, vậy thì khi đối mặt với Lý Nhĩ, lại thêm thủ đoạn như vậy, cũng có xác suất thành công.

Hai tình huống này, chỉ cần một trong hai thành công, Thiên Ngân cũng không đến nỗi có kết cục như vậy.

Chỉ tiếc, mọi thứ đều là biến số, mà cuối cùng của biến số, ai sẽ nắm giữ được một tia sinh cơ đó, thì khó mà nói.

Thiên Ngân lần này là biến số của trận đại chiến, nhưng cuối cùng của biến số, lại là một tia sinh cơ do Lý Nhĩ nắm giữ, sau đó ngược lại diệt trừ Thiên Ngân.

Mà Thiên Tộc, lần này cũng khó thoát khỏi kết cục bị chúng tu sĩ Hồng Hoang diệt trừ.

Năng lực quá mức nghịch thiên, uy hiếp đến cả Hồng Hoang, bọn họ tự nhiên không thể nào lưu lại mầm họa Thiên Tộc. "Thiên Đạo, chung quy đã có quỹ đạo vận hành khác rồi." Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt thâm thúy, xuyên thấu vô tận thời không, rơi vào trong bản nguyên của Thiên Đạo.

Tuy không thể thăm dò sâu hơn, nhưng những năm gần đây, quỹ đạo vận hành của Thiên Đạo dường như đã có chút thay đổi.

Không nói những cái khác, chỉ riêng Thiên Tộc, chính là điều mà y trước đây không dự liệu được.

Sự xuất hiện của Thiên Tộc thậm chí đã cách tuyệt sự thăm dò và hiểu biết của y, chỉ đến khi Thiên Tộc chân chính xuất thế, Hồng Quân Đạo Tổ mới biết Thiên Tộc là do bản nguyên Thiên Đạo diễn hóa ra, nhưng trước đó vẫn không rõ tác dụng và thủ đoạn thực sự của Thiên Tộc.

Lần tranh đoạt giao chiến này, mọi thứ đều đã rõ ràng.

Nếu không phải vì Luyện Thiên Lô, có lẽ Thiên Ngân sẽ còn ẩn nhẫn thêm một thời gian nữa, nhưng không còn cách nào khác, cuối cùng không tiếp tục ẩn nhẫn, lại không dự liệu được thủ đoạn của Lý Nhĩ khủng bố đến vậy, cuối cùng không những không trừ được một tồn tại như Lý Nhĩ, ngược lại còn rơi vào tay y.

Trận chiến này, Thiên Tộc đã thua.

Hồi lâu sau, Hồng Quân Đạo Tổ thu hồi ánh mắt, thần sắc mang vẻ suy tư. "Xem ra, đã đến lúc phải chuẩn bị trước một vài thứ rồi." Trong lòng suy nghĩ hồi lâu, Hồng Quân Đạo Tổ thầm nghĩ một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu, nhìn về phía Thiên Đạo, trong đôi mắt thâm thúy, lướt qua một tia sáng rực rỡ.

Quỹ đạo vận hành của Thiên Đạo đã có tình huống khác thường, y cũng đã đến lúc phải chuẩn bị nhiều hơn một chút.

Ngày sau thời cơ đến, mình cũng sẽ không quá bị động, cũng có thể nhân cơ hội này đề thăng đến cảnh giới cao hơn, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

Vì vậy, sau khi suy nghĩ xong, y liền nhắm mắt lại lần nữa, đỉnh

đầu hiện ra khánh vân, rồi tiếp tục tham ngộ đại đạo.

Trong phút chốc, trong đại điện đạo âm vang vọng, khí tức đại đạo bao trùm, kéo dài không dứt.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Đạo huynh, Lý Nhĩ luyện hóa Thiên Ngân, chuyện của Thiên Tộc cũng cần giải quyết, nhưng hiện tại liên quân chưa có ai đứng ra phất cờ đầu, nếu kéo dài thời gian, e rằng sẽ càng thêm phiền phức." Nữ Oa tú mi khẽ nhướng, nhìn Thái Thượng đang chắp tay sau lưng, mở miệng nói.

Tuy các thế lực và tồn tại trong Hồng Hoang đều muốn diệt trừ Thiên Tộc, nhưng hiện tại vẫn thiếu một người khởi đầu, cũng tức là người đầu tiên đứng ra giương cao ngọn cờ liên quân.

Nếu thời gian kéo dài, Thiên Tộc đào thoát, tình hình sẽ càng thêm phiền phức.

Cho nên nói, việc này vẫn nên ra tay ngay bây giờ là tốt nhất.

Khổng Khâu nghe vậy cũng gật đầu, việc này nếu do Nhân Giáo của mình ra mặt trước, tự nhiên là tốt nhất.

Dù sao Lý Nhĩ cũng được xem là phân thân của lão sư, lần này lại có liên quan mật thiết đến y, dưới Thiên Phạt Chi Nhãn, y suýt chút nữa đã vẫn lạc, nếu lần này do Nhân Giáo, hoặc Lý gia khởi xướng, tự nhiên là chuyện tốt không gì bằng, nhưng cụ thể thế nào, Khổng Khâu cũng không dám hỏi nhiều. "Thanh Huyền!" Thái Thượng nhàn nhạt mở miệng.

Dứt lời, liền thấy Thanh Huyền từ thiên điện đi tới, hướng Nữ Oa và Khổng Khâu hành lễ, rồi quỳ lạy trước Thái Thượng, "Lão gia!" "Ngươi mang theo đệ tử Nhân Giáo xuống núi lịch luyện một phen, thuận tiện liên hợp Lý gia tiên phong xuất thủ, sau đó đệ tử của các giáo phái khác, các tồn tại khác trong Hồng Hoang cũng sẽ gia nhập.

Thiên Tộc không thể lưu lại trong Hồng Hoang." Thái Thượng nhìn Thanh Huyền, chậm rãi nói. "Lão gia yên tâm, Thanh Huyền hiểu rồi." Thanh Huyền nghe vậy, gật đầu.

Chuyện lần này hắn cũng đã chứng kiến từ đầu đến cuối, tự nhiên là rõ ràng.

Nhân Giáo liên hợp Lý gia ra tay trước, đó tự nhiên là tình huống tốt nhất, sau đó là Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Tộc, Địa Phủ, Vu Tộc, Viễn Cổ Tam Tộc, Tây phương Phật giáo, tán tu đại năng Hồng Hoang, vân vân.

Với thực lực như vậy diệt trừ Thiên Tộc, Thanh Huyền tin rằng không có vấn đề gì.

Hắn lại hành lễ một lần nữa, rồi quay người rời đi, sau đó mang theo Bát Tiên, Trường Mi của Nhân Giáo cùng các đệ tử khác rời đi.

Lần này cũng xem như là một lần lịch luyện cho bọn họ, cứ mãi ngồi khô tu hành cũng không được, đây cũng là một cơ hội rèn luyện, Thái Thượng cũng không bỏ qua cơ hội như vậy.

Nhìn Thanh Huyền mang theo mấy vị ký danh đệ tử của Nhân Giáo đi lịch luyện, Khổng Khâu và Nữ Oa gật đầu.

Một vị là phó giáo chủ Nhân Giáo, một vị là thân truyền đệ tử của giáo chủ, nếu đã Nhân Giáo đã liên hợp Lý gia ra tay trước, vậy chuyện này xem như đã thành.

Dù sao các thế lực và tồn tại khác trong Hồng Hoang đều đang chờ người đầu tiên ra tay phất cờ.

Bây giờ đã bắt đầu, liên quân hợp lại, kết cục của Thiên Tộc có thể tưởng tượng được.

Thái Thượng, Nữ Oa và Khổng Khâu lúc này lại một lần nữa chuyển ánh mắt về Hồng Hoang.

Thanh Huyền mang theo các ký danh đệ tử của Nhân Giáo, liên hợp với trưởng lão Lý Mục và đệ tử Lý gia ra tay với Thiên Tộc trước.

Sau đó, Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Tộc, Địa Phủ, Vu Tộc, Viễn Cổ Tam Tộc, Tây phương Phật giáo, tán tu đại năng Hồng Hoang lần lượt hưởng ứng, gia nhập vào liên quân.

Thực lực của liên quân lúc này mạnh mẽ chưa từng có, muốn diệt trừ Thiên Tộc hiện tại, độ khó cũng không lớn, dù sao hiện tại Thiên Tộc đã mất đi Thiên Ngân, rắn mất đầu, lại không có ai có thể dẫn động thiên phạt.

Thiên kiếp tuy khó, nhưng đối với họ mà nói, cũng không quá lo lắng.

Trận chiến này, đánh đến trời đất tối tăm, kéo dài hơn ngàn năm.

Cuối cùng, Thiên Tộc triệt để vẫn lạc trong tay liên quân Hồng Hoang, bị xóa tên khỏi Hồng Hoang.

Nhưng danh tiếng của Thiên Tộc lại được khắc sâu vào dòng sông lịch sử Hồng Hoang.

Chỉ vì trận chiến đó, dưới thiên phạt, đã chấn nhiếp chúng sinh.

Danh tiếng của Thiên Tộc, cũng từ khoảnh khắc đó, triệt để khắc sâu vào dòng sông lịch sử Hồng Hoang, khắc sâu vào ký ức của chúng sinh.

Sự vẫn lạc của Thiên Tộc, từ khoảnh khắc Thiên Ngân hoàn toàn triển lộ thủ đoạn, đã có thể dự đoán được.

Lần này liên quân ra tay, triệt để diệt trừ Thiên Tộc, tuy cũng tổn thất không ít, nhưng kết quả vẫn là không tệ.

Sau khi Thiên Tộc vẫn lạc, liên quân Hồng Hoang cũng tự trở về

thế lực của mình, các tán tu đại năng cũng tự rời đi.

Như vậy, chuyện của Thiên Tộc cũng xem như đã kết thúc.

Thiên Tộc, sinh ra từ bản nguyên của Thiên Đạo, tuy thời gian tồn tại trong Hồng Hoang không dài, nhưng Thiên Tộc vẫn luôn nằm trong sự chú ý của đa số thế lực và tồn tại trong Hồng Hoang.

Chương 534

Bởi vì thân phận đặc thù của Thiên Tộc, cho nên các thế lực và tồn tại trong Hồng Hoang cũng không dám vì thời gian tồn tại ngắn ngủi mà xem thường họ, ngược lại là hết sức coi trọng, luôn chú ý đến tình hình của Thiên Tộc.

Lần này, thủ đoạn của Thiên Tộc được triển lộ triệt để, đã đẩy chủng tộc tuy tồn tại ngắn ngủi nhưng luôn được chú ý này lên một tầm cao cực điểm, cũng là một vị trí đầu sóng ngọn gió.

Tuy chỉ như đóa quỳnh sớm nở tối tàn, nhưng nét vẽ đậm đà này, cuối cùng đã khắc sâu vào dòng chảy lịch sử Hồng Hoang, mãi mãi không thể xóa nhòa.

Dù nhìn lại quá khứ, hiện tại hay tương lai, Thiên Tộc đều là độc nhất vô nhị.

Nay Thiên Tộc đã vẫn lạc, nhưng thủ đoạn khủng bố dẫn động thiên phạt kia, vẫn còn khắc sâu trong lịch sử Hồng Hoang, cũng như trong ký ức của chúng sinh.

Dù thời gian trôi đi, nhưng sau này, vẫn sẽ có những tồn tại nhớ đến, chủng tộc có thủ đoạn nghịch thiên đó.

Và lần này, đối với các thế lực như Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Tộc, đây cũng là một lần lịch luyện cho môn hạ, tuy có chút tổn thất, nhưng vẫn trong phạm vi chấp nhận được.

Lần này sau khi họ trở về, lại bế quan một thời gian, tu vi sẽ lại có sự tấn thăng.

Những tán tu đại năng kia cũng vậy.

Có tổn thất, sẽ có thu hoạch, những tu sĩ liên quân đã vẫn lạc,

nguyên thần đều còn tồn tại, lại có chúng sinh luân hồi, họ cũng không lo lắng, vẫn còn một tia sinh cơ, trùng tu là được.

Đi lại một lần nữa, biết đâu có thể đạt đến cảnh giới cao hơn, cũng không phải là tệ.

Vì vậy, sau khi chuyện này kết thúc, những người chưa vẫn lạc liền trực tiếp bế quan tu hành.

Những người đã vẫn lạc, lúc này cũng đang sắp xếp chuyện luân hồi.

Hồng Hoang lúc này dần trở nên yên bình, những con sóng dữ dội trước đó cũng đang từ từ lắng xuống.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Lão gia, tất cả tộc nhân Thiên Tộc đều đã vẫn lạc, không ai may mắn thoát khỏi." Thanh Huyền hồi bẩm với Thái Thượng.

Lần này có hắn bảo vệ các ký danh đệ tử Nhân Giáo, bọn họ tuy có bị thương, nhưng không có nguy hiểm đến tính mạng.

Thanh Huyền biết lần lịch luyện này đối với các ký danh đệ tử có ý nghĩa không nhỏ, cho nên chỉ cần không có nguy hiểm đến tính mạng, Thanh Huyền không can thiệp.

Tình hình cũng không tệ, các đệ tử Nhân Giáo lần này đều có thu hoạch không nhỏ.

Thái Thượng khẽ gật đầu, nhìn Thanh Huyền và mọi người nói: "Các ngươi lần này đều có cảm ngộ, sau khi xuống núi, phải bế quan thật tốt để củng cố, tranh thủ sớm ngày đạt đến cảnh giới cao hơn." "Vâng, sư tôn lão gia!" Thanh Huyền, Bát Tiên, Trường Mi và những người khác đồng thanh đáp.

Sau đó, hướng Thái Thượng, Nữ Oa và Khổng Khâu hành lễ rồi từ từ lui ra.

Sau khi Thanh Huyền và mọi người lui xuống, Thái Thượng lại bắt đầu trợ giúp Nữ Oa và Khổng Khâu đề thăng sự tham ngộ và lý giải đối với đại đạo của mình.

Họ đều là cao tầng của Nhân Giáo, đề thăng thêm một chút chung quy không phải chuyện xấu, đối với sau này cũng sẽ có chút trợ giúp.

Cùng lúc đệ tử Nhân Giáo xuống núi tu hành, các thế lực như Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Tộc, Địa Phủ cũng cho môn hạ đệ tử bế quan tu hành, củng cố những gì thu được từ lần lịch luyện này.

Dù không tấn thăng cảnh giới tu vi, nhưng đạo hạnh và sự khống chế đối với đại đạo pháp tắc, tin rằng cũng sẽ có sự đề thăng.

Sau khi môn hạ tiến vào bế quan tu hành, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm cũng tự mình tu hành.

Đặc biệt là Chuẩn Đề và Minh Hà lần này, mỗi người đều có chút thương tổn, lúc này càng cần phải nắm chặt thời gian để hồi phục tình hình của bản thân trước đã.

Theo sự bế quan và tu hành của các thế lực nhất lưu này, sự yên bình của Hồng Hoang, đa số tu sĩ và thế lực, chủng tộc, đều quay trở lại với sự phát triển và tu hành của chính mình.

Sự phát triển của Long Tộc lúc này có chút chậm lại, thương thế của Long Vương cũng không nhẹ, lần này tự nhiên phải tạm hoãn một chút, nhưng cũng không vội.

Dù sao không có chuyện này, Long Tộc cũng không thể phát triển như vậy mãi được, cho nên lúc này chậm lại, cũng không phải chuyện gì xấu.

Đương nhiên, cũng có thế lực nhân cơ hội này, chiêu mộ thêm tán tu Hồng Hoang, rồi tiếp tục phát triển và đề thăng bản thân, đó chính là Thiên Đình.

Thiên Đình tự nhiên không thể bỏ qua cơ hội phát triển như vậy, dù sao hiện tại Hồng Hoang yên bình, chính là lúc Thiên Đình thể hiện sự tồn tại của mình.

Thực lực của Thiên Đình hiện tại ngày càng mạnh mẽ, nếu một số tu sĩ tìm kiếm sự che chở, Thiên Đình quả thật là một lựa chọn không tồi.

Dù sao Thiên Đình cũng có Đạo Tổ chống lưng, thực lực bản thân cũng không yếu, trong đó ưu thế địa lý được trời ưu ái, linh khí dồi dào, tinh thần chi lực, linh căn linh khí vân vân đều là những ưu thế khó có được, lại thêm một số tài nguyên tu hành hiếm có của Hạo Thiên.

Trong những năm này, Hạo Thiên cũng dựa vào những thứ này, thu hút không ít tu sĩ gia nhập.

Lần này tự nhiên cũng tung ra lợi ích trước, có thể thu hút được bao nhiêu thì bấy nhiêu.

Về sự phát triển của chính Thiên Đình, Thái Bạch Kim Tinh cũng đang toàn lực trợ giúp, Minh Tịch tuy lần này bị thương nghiêm trọng, nhưng thực lực của Câu Trần nhất mạch không bị tổn hại, lần này vẫn đang tiếp tục đề thăng.

Những năm gần đây, Câu Trần nhất mạch quả thật đã đề thăng không ít, tin rằng sau này sẽ ngày càng mạnh mẽ hơn.

Trung Ương nhất mạch và Câu Trần nhất mạch đề thăng, ba Ngự còn lại tự nhiên cũng đang đề thăng, toàn bộ thực lực Thiên Đình đều đang không ngừng đề thăng.

Về phương diện phát triển, ngoài các thế lực nhất lưu, lúc này, chỉ có Thiên Đình là nhanh nhất.

Hạo Thiên cũng không quan tâm nhiều, cứ tiếp tục phát triển đề

thăng là được, cục thế phức tạp, chỉ có thực lực mới là thật, chỉ cần mình thực lực mạnh mẽ, thì sẽ có quyền lên tiếng.

Cho nên, phát triển, phải phát triển, phải đạt đến cảnh giới cao hơn.

Hạo Thiên thấu hiểu đạo lý này, cho nên lúc này cũng đang tiếp tục bế quan tu hành.

Thời gian nhoáng một cái, lại là hơn năm nguyên hội lặng lẽ trôi qua.

Hồng Hoang đang yên bình tu hành, lúc này lại trở nên náo nhiệt, số lượng tu sĩ, sinh linh đi lại, lịch luyện trong đó lại nhiều lên.

Trong mấy chục vạn năm này, họ ít nhiều đều có sự đề thăng, bất kể là tu vi cao hay thấp, đều như vậy.

Các đại giáo của Chư Thánh và Hỗn Nguyên, khí vận và thực lực tổng thể cũng có sự đề thăng, đối với sự phát triển trong mấy chục vạn năm qua đều khá hài lòng.

Thiên Đình tuy thực lực cao tầng tiến triển không nhanh, nhưng tốc độ của các tồn tại từ Đại La trở xuống lại không chậm, khí vận tổng thể đề thăng không ít, Hạo Thiên vô cùng hài lòng.

Y tin rằng, chỉ cần lại đề thăng thêm một bước, mình cũng có thể học theo Đế Tuấn để xung kích Hỗn Nguyên chi cảnh.

Tuy khó khăn, nhưng Hạo Thiên tin rằng mình nhất định có một tia sinh cơ.

Về phần có thành công hay không, phải xem tình hình pháp tắc của Thiên Đình sau này.

Mấy chục vạn năm thời gian trôi qua trong Hồng Hoang, không ít tu sĩ và sinh linh đều được đề thăng, những người không trực tiếp tấn

thăng cũng nhận được một số lợi ích, tốc độ tấn thăng sau này cũng sẽ nhanh hơn vài phần.

Về phần các thế lực khác, bất kể là thế lực nhất lưu hay nhị lưu, bất kể là thực lực tổng thể hay khí vận, đều đề thăng vài phần.

Thế lực nhất lưu đề thăng tương đối ổn định, khí vận đề thăng không quá rõ ràng.

Nhưng thế lực nhị lưu, đứng đầu là Thiên Đình và Vu Tộc, trong khoảng thời gian này đề thăng lại khá rõ rệt.

Thực lực và khí vận của Thiên Đình và Vu Tộc đề thăng tương đối rõ ràng, các thế lực nhị lưu khác, như Viễn Cổ Tam Tộc, về cơ bản đều đã giải trừ nhân quả nghiệp lực của mình, thực lực cũng hồi phục không ít.

Long Tộc tốc độ nhanh nhất, sự hồi phục thực lực cũng nhanh nhất, ở tầng lớp cao tầng, đã vượt qua thời kỳ viễn cổ, còn về lực lượng cấp dưới, cũng đã hồi phục hơn tám thành.

Chương 535

Phượng Tộc và Kỳ Lân Nhất Tộc chậm hơn vài phần, nhưng cũng đã đạt khoảng sáu thành so với thời viễn cổ.

Ở tầng lớp cao tầng, thực lực so với Viễn Cổ Tam Tộc đã đề thăng không ít, dưới sự bù đắp này, thực lực của Tam Tộc lúc này, ngược lại còn mạnh hơn thời viễn cổ vài phần.

Đặc biệt là sự phát triển trong hơn một triệu năm qua, càng khiến không ít tồn tại và thế lực trong Hồng Hoang kinh ngạc, nhưng nghĩ lại, Viễn Cổ Tam Tộc thủ đoạn không nhỏ, nay có thực lực này cũng là bình thường.

Dù sao những năm gần đây, các thế lực khác trong Hồng Hoang cũng đều đề thăng không ít.

Thực lực nhất lưu càng mạnh đến vô lý, thế lực nhị lưu theo sát phía sau, đứng đầu là Thiên Đình, Vu Tộc, Viễn Cổ Tam Tộc, đang không ngừng tiến gần đến thế lực nhất lưu.

Chỉ cần có một vị chứng đạo, thì có thể đứng trong hàng ngũ thế lực nhất lưu, đi được một khoảng cách tương đối xa.

Tin rằng sau này, thực lực tổng thể, khí vận tổng thể của Hồng Hoang, sẽ càng thêm khủng bố.

Các phương thế lực, vô số sinh linh tu sĩ, đều đang đề thăng, đỉnh điểm của đại thế, đã gần như sắp đến rồi.

Hồng Hoang, nam phương chi địa, trong vô tận hư không. "Bành!" Đột nhiên, một đạo hỏa quang huy hoàng từ trong Luyện Thiên Lô phóng lên trời, nhiệt độ khiến người ta phải rùng mình lập tức lan ra không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm khu vực, khiến vô số tồn tại

thần sắc kinh hãi ngưng mắt nhìn.

Lý Nhĩ chậm rãi mở hai mắt, đem thủ ấn cuối cùng từ từ đánh vào trong Luyện Thiên Lô.

Theo thủ ấn của Lý Nhĩ được đánh vào, hỏa quang trên Luyện Thiên Lô cũng đang từ từ thu lại.

Thủ ấn hạ xuống, hỏa quang cũng theo đó biến mất, mọi thứ trở lại bình tĩnh, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Nhưng luồng nhiệt độ khiến người ta rùng mình kia vẫn còn sót lại giữa thiên địa, báo hiệu tình huống khủng bố vừa rồi.

Những năm gần đây, không ít sinh linh và tu sĩ đều nhìn Lý Nhĩ luyện hóa nguyên thần của Thiên Ngân.

Sớm từ mấy chục vạn năm trước, đã triệt để luyện hóa nó, biến thành sức mạnh tinh túy nhất, tồn tại trong Luyện Thiên Lô.

Ngoài ra, Lý Nhĩ còn triệt để luyện hóa Luyện Thiên Lô.

Sự vẫn lạc rồi tái sinh của bản thân, đối với cảm ngộ về thiên địa tự nhiên, đối với sự khống chế sức mạnh tự nhiên cũng đã lên một tầm cao mới.

Nay xuất quan, đã là một tầng thứ khác.

Tuy vẫn là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng đạo hạnh sâu dày, lại không thể dùng cảnh giới này để đo lường thực lực của y lúc này.

Lý Nhĩ hiện tại, cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ bình thường, cũng không dám khinh suất nói có thể thắng được y.

Dù sao thủ đoạn của Lý Nhĩ, chúng sinh Hồng Hoang đều đã chứng kiến, thực lực và thủ đoạn đó, ai dám khinh suất nói thắng?

Không có!

Hai chữ Lý Nhĩ, đã khắc sâu vào lòng của vô số sinh linh và tu sĩ.

Cũng giống như Thiên Tộc, trong dòng chảy lịch sử Hồng Hoang, đã để lại một nét bút đậm đà, không thể xóa nhòa.

Lúc này không ít sinh linh và tu sĩ, vẫn thần sắc kinh hãi nhìn về nơi đây, xem hành động tiếp theo của Lý Nhĩ, xem Lý Nhĩ sau khi tu hành mấy chục vạn năm, muốn làm gì.

Lúc này đều đang chăm chú quan sát, không bỏ lỡ một chi tiết nào. "Vù!" Lý Nhĩ vung tay, trong khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy Luyện Thiên Lô hóa thành một đạo lưu quang, bị Lý Nhĩ thu lại.

Lý Nhĩ khẽ gật đầu, lần này sau khi vẫn lạc rồi quay trở về, đối với cảm ngộ giữa thiên địa tự nhiên lại tăng tiến không ít, y cảm thấy mình cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cũng chỉ còn một bước chân.

Chỉ cần có một cơ duyên, tấn thăng sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Trong lòng suy nghĩ một lát, Lý Nhĩ ánh mắt chậm rãi quét qua, thấy được ánh mắt của không ít tồn tại, y chậm rãi đứng dậy, thân hình vừa động, biến mất tại chỗ.

Thấy vậy, những sinh linh và tu sĩ kia mới thu hồi ánh mắt, trên mặt vẫn còn vẻ kinh hãi.

Lý Nhĩ rời đi, mọi chuyện xảy ra ở phương thiên địa này những năm qua, xem như đã vẽ nên một dấu chấm tròn viên mãn.

Lý gia, trên đại điện.

Lý Nhĩ đột nhiên xuất hiện, ngay lập tức vung tay, Luyện Thiên Lô hiện ra trên đại bản doanh của Lý gia, hóa thành vạn trượng lớn nhỏ. "Chút sức mạnh này, xem như trợ giúp các ngươi một tay, hy vọng các ngươi có thể nắm bắt tốt!" Lý Nhĩ nhàn nhạt mở miệng, một thủ ấn trong tay đánh ra, trong Luyện Thiên Lô, những sức mạnh tinh túy

kia lập tức phun trào, dung nhập vào cơ thể của tất cả đệ tử Lý gia.

Đây là sức mạnh tinh thuần nhất giữa thiên địa, cũng là sức mạnh còn sót lại sau khi luyện hóa Thiên Ngân, tuy phân đến mỗi đệ tử Lý gia không nhiều, nhưng sức mạnh tinh thuần như vậy, đối với họ mà nói, chung quy cũng có chút lợi ích.

Về phần có thể nhân cơ hội này đề thăng hay không, phải xem cơ duyên tạo hóa của chính họ. "Tạ gia chủ!" Lúc này, tất cả đệ tử Lý gia lần lượt hành lễ bái tạ.

Không biết qua bao lâu, sau khi toàn bộ sức mạnh thiên địa tinh thuần trong Luyện Thiên Lô dung nhập vào thân thể đệ tử Lý gia, Lý Nhĩ liền thu hồi Luyện Thiên Lô, quay người tiến vào thiên điện.

Thái Thanh Cung, trên Vô Cực Điện.

Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt, liếc nhìn Nữ Oa và Khổng Khâu vẫn đang tham ngộ, sau đó lại nhìn về phía Lý gia lúc này, khẽ gật đầu.

Lý Nhĩ không lãng phí những sức mạnh thiên địa tinh thuần kia, như vậy cũng tốt, có thể đề thăng thêm vài phần sức mạnh của Lý gia, chung quy là chuyện tốt.

Thái Thượng nhìn vài lần, ánh mắt chuyển sang, lại nhìn các thế lực Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Tộc, Địa Phủ.

Những năm gần đây họ đều có vài phần đề thăng, khí vận tuy không tăng quá nhanh, nhưng trên cơ sở như vậy có vài phần đề thăng, đã là không tệ.

Dù sao khí vận của thế lực nhất lưu không phải dễ dàng đề thăng như vậy, cho dù là đỉnh tiêm của thế lực nhị lưu, Thiên Đình cũng không dễ dàng.

Cho nên nói, có thể có sự đề thăng, đã là không tệ.

Thái Thượng lúc này cũng không quan tâm nhiều, nhìn một lát rồi thu hồi ánh mắt.

Và lúc này, Nữ Oa và Khổng Khâu hai người cũng chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt thâm thúy đại đạo pháp tắc đan xen, mấy hơi thở sau mới khôi phục vẻ trong sáng, tâm thần thu liễm, đã triệt để xuất quan. "Các ngươi lần này đạo hạnh có phần tinh tiến, ngày sau tấn thăng cũng sẽ tương đối dễ dàng hơn vài phần." Thái Thượng nhìn Nữ Oa và Khổng Khâu, chậm rãi nói.

Trên Vô Cực Điện.

Ánh mắt Thái Thượng lướt qua Nữ Oa và Khổng Khâu, Khổng Khâu bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ còn tương đối dễ dàng, nhưng giới hạn của Nữ Oa lại ở đó, nàng muốn tấn thăng Thiên Đạo cảnh thì lại không hề đơn giản.

Giống như Nguyên Thủy và Thông Thiên, hiện tại đã là một giới hạn, cũng là cục diện lớn nhất lúc này, muốn đi lên nữa quả thực không dễ dàng, trừ phi Thiên Đạo bị hủy diệt.

Bằng không, hiện tại chỉ có thể chìm đắm ở cảnh giới viên mãn của Thánh cảnh.

Dù sao, tồn tại ở Thiên Đạo cảnh, hiện tại chỉ có một mình Hồng Quân Đạo Tổ, cũng chỉ có thể là y, bởi y là tồn tại hợp đạo.

Các thánh nhân khác muốn đạt tới cảnh giới này là điều không thể, Thiên Đạo cũng không thể để cho nhiều vị thánh nhân cùng đạt tới trình độ này.

Cho nên, giới hạn hiện tại chính là ở đây.

Chương 536

Nữ Oa muốn tấn thăng, Nguyên Thủy và Thông Thiên muốn tấn thăng, quả thực sẽ khó khăn hơn một chút.

Nhưng những điều này cũng không phải là không thể giải quyết, sau này Thái Thượng nhất định sẽ làm những việc này.

Thiên Đạo tồn tại, ở một phương diện nào đó, tự nhiên sẽ hạn chế một vài giới hạn trên, điều này cũng không tốt cho sự phát triển.

Nếu để Nhân Đạo thay thế Thiên Đạo, tình hình sẽ lại khác.

Ngoài ra, nếu sau này đi đến các vị diện cao hơn, Thái Thượng cũng cảm thấy cần phải mang theo Hồng Hoang, như vậy sự phát triển sẽ càng nhanh chóng hơn, đối với sinh linh trong đó cũng sẽ có sự đề thăng cực lớn.

Cho nên, khi thực lực của Thái Thượng đạt tới, ngài sẽ làm những việc này, sau này việc tấn thăng của họ cũng sẽ không khó.

Bây giờ, họ tích lũy đại đạo của mình, sự tham ngộ và chưởng khống đối với đại đạo pháp tắc không ngừng tinh thâm, đạo hạnh ngày càng sâu, không ngừng tích lũy tu vi của bản thân.

Sau này Thiên Đạo bị hủy diệt, Nhân Đạo tiếp quản, sau khi họ rời khỏi Thiên Đạo, sẽ nhân đó mà được đề thăng, một bước tiến vào Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong.

Tình huống như vậy cũng gần giống với tình huống của Thái Thượng năm xưa.

Thời kỳ hiện tại cũng giống như giai đoạn tích lũy của Thái Thượng lúc đầu, kết quả cuối cùng cũng giống nhau, cho nên tình hình lúc này cũng tương tự, Thái Thượng cũng không quá sốt ruột, dù sao

thời cơ vẫn còn sớm.

Bản thân muốn làm việc này, ít nhất cũng phải ở cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, hoặc là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Chỉ có như vậy mới tương đối dễ dàng hơn một chút.

Ngài hiện tại đã chìm đắm ở Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ mấy trăm vạn năm, tuy đại đạo cảnh giới vẫn không ngừng được củng cố và tích lũy, khoảng cách đến hậu kỳ cũng không còn xa, nhưng chung quy vẫn thiếu một chút khế cơ.

Tuy nhiên, tiếp theo đây, Thái Thượng vẫn tin rằng mình có thể tìm được khế cơ, tấn thăng hậu kỳ cũng không còn xa nữa.

Đến lúc đó, việc viên mãn đại đạo của bản thân ngược lại sẽ tương đối dễ dàng hơn, dù sao cũng đã đưa đại đạo của mình đến bước này, đối với đại đạo của bản thân tự nhiên là vô cùng quen thuộc.

Mặc dù tầng diện của Đạo có phần cao thâm hơn, nhưng đây dù sao cũng là sự lý giải và chưởng khống đại đạo của chính mình, cho nên tương đối mà nói, việc tích lũy vẫn dễ dàng hơn một chút, chỉ cần tiến vào hậu kỳ trước, phần còn lại ngược lại sẽ dễ đi hơn.

Ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thượng đã có một vài ý tưởng.

Nữ Oa và Khổng Khâu nghe vậy, chắp tay về phía Thái Thượng.

Lần này nếu không có Thái Thượng tương trợ, họ cũng không có được những tiến bộ này, đạo hạnh cũng không đạt tới trình độ hiện tại, có thể nói lần này đều là công lao của Thái Thượng.

Họ đều là cao tầng của Nhân giáo, Thái Thượng tự nhiên sẽ nâng cao tu vi thực lực của họ, cho nên cũng không có gì không ổn, ngài cũng không quá để tâm đến những chuyện này, thấy động tác của hai

người, liền phất tay. "Khổng Khâu, trong khoảng thời gian tới, ngươi hãy thay vi sư trấn giữ Thái Thanh Cung, cũng chỉ điểm cho các đệ tử Nhân giáo đề thăng." Ánh mắt Thái Thượng rơi vào người Khổng Khâu, mở miệng nói.

Trong thời gian tới, ngài cảm thấy đã đến lúc đi một chuyến Hỗn Độn, ngoài việc giải quyết nhân quả với La Hầu, cũng muốn tìm kiếm khế cơ tấn thăng.

Chỉ cần có thể đạt tới hậu kỳ, việc viên mãn đại đạo của bản thân ngược lại sẽ dễ dàng hơn.

Cho nên, một chuyến này cũng là bắt buộc phải đi. "Lão sư yên tâm, đệ tử biết phải làm thế nào rồi." Khổng Khâu nghe vậy, lập tức gật đầu nói.

Lão sư có việc rời đi, y với tư cách là đệ tử thân truyền của Thái Thanh Cung, lại là tồn tại Hỗn Nguyên, việc trấn giữ Thái Thanh Cung là điều không thể chối cãi.

Các vị ký danh đệ tử của Nhân giáo, tu vi cũng tiến triển không tệ, đã có người đạt tới Đại La Kim Tiên, y cũng có thể chỉ điểm một hai, để họ có thể hướng tới Chuẩn Thánh, đạt tới một thiên địa cao hơn.

Trước đây y cũng đã làm những việc tương tự, cho nên không hề xa lạ, tin rằng mình có thể giúp các sư đệ đề thăng nhiều hơn.

Thái Thượng nghe vậy, khẽ gật đầu.

Có Khổng Khâu trấn giữ và chỉ điểm, Thái Thanh Cung và các đệ tử Nhân giáo không cần phải lo lắng quá nhiều, Khổng Khâu sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi việc. "Đạo huynh định đến Hỗn Độn sao?" Nữ Oa khẽ nhướng mày, lập tức đoán ra ý định của Thái Thượng.

Với mối quan hệ giữa ngài và La Hầu, không thể nào thiện chung được, tự nhiên phải có một bên thật sự vẫn lạc thì nhân quả ân oán

mới có thể tiêu tan, bằng không thì không thể hóa giải.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ đã hợp đạo, có phần bị chế ngự, Nữ Oa tin rằng Đạo Tổ cũng có thể sẽ cùng đi.

Dù sao lần trước La Hầu bị trọng thương, thương thế ở cấp độ đó, đạo nguyên bị tổn hại, không phải dễ dàng phục hồi như vậy.

Thời gian mới gần hai nghìn vạn năm, việc phục hồi thương thế của bản thân hắn thì dễ dàng hơn không ít, nhưng để phục hồi đạo nguyên bị tổn thương dưới sự liên thủ của Đạo Tổ và Thái Thượng thì lại không hề đơn giản.

Dù có phục hồi, thực lực cũng sẽ bị ảnh hưởng, Thái Thượng hiện tại lại đang ở thời kỳ đỉnh phong, cảnh giới tu vi ở trên đỉnh trung kỳ của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, đối mặt với La Hầu lúc này có ưu thế cực lớn.

Ra tay bây giờ, quả thực là một thời cơ không tồi.

Thái Thượng nghe vậy, khẽ gật đầu nói: "Quả thực như vậy, thời cơ hiện tại, quả thật cũng đã đến lúc." Thái Thượng nhìn về phía Hỗn Độn thế giới, trong đôi mắt sâu thẳm, ánh mắt sâu xa, khó mà lường được, phảng phất xuyên thấu cả trường hà thời không, nhìn thấy được nơi ở và tình hình của La Hầu.

Nữ Oa và Khổng Khâu nghe vậy, đều gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Tình hình và chi tiết trong đó họ đều rõ, nếu Thái Thượng đã quyết định, vậy họ cũng không nói nhiều nữa.

Đặc biệt là Khổng Khâu, nếu lão sư đã quyết định như vậy, bản thân cứ làm theo là được, dù sao việc trấn giữ Thái Thanh Cung và dạy dỗ các sư đệ cũng không khó, cho nên không cần phải làm gì nhiều. "Thời gian sau này, các ngươi vẫn nên chăm chỉ tu hành tham

ngộ, sau này tấn thăng cũng sẽ dễ dàng hơn một chút." Thái Thượng nhìn Nữ Oa và Khổng Khâu, chậm rãi nói.

Nói xong, ngài liền đứng dậy.

Nghe vậy, Nữ Oa và Khổng Khâu gật đầu, không nói gì. "Vút!" Trong nháy mắt tiếp theo, thân hình Thái Thượng khẽ động, biến mất tại chỗ.

Thấy vậy, Nữ Oa mở miệng nói: "Chuyện ở đây đã xong, bản cung cũng rời đi, Khổng Khâu ngươi đừng lơ là tu vi." "Thánh mẫu yên tâm, Khổng Khâu sẽ nỗ lực tu hành." Khổng Khâu cung kính nói.

Nữ Oa khẽ gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, hướng về Phượng Tê Sơn.

Thấy vậy, Khổng Khâu thu hồi ánh mắt, sau đó đi về phía Thiên Điện, bắt đầu dạy dỗ các sư đệ của mình.

Cùng lúc đó, khi Thái Thượng rời đi, hướng về Hỗn Độn thế giới.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ, Toại Nhân và Phục Hy đám người, ánh mắt đều nhìn về phía Hỗn Độn thế giới, trong mắt ánh sáng lấp lánh, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hồi lâu sau, mới thu hồi ánh mắt, chờ đợi tin tốt của Thái Thượng.

Thái Thượng rời khỏi Hồng Hoang thế giới, ngoài Nguyên Thủy đám người biết ra, những người khác đều không hay biết, cũng không gây ra dị động gì ở Hồng Hoang, mọi thứ đều bình lặng như vậy, chúng sinh và các thế lực ở Hồng Hoang đều đang tự phát triển và đề thăng.

Trong nháy mắt, Thái Thượng đã đến Hỗn Độn thế giới.

Sau khi xác định được phương hướng, ngài bắt đầu chậm rãi tiến bước trong Hỗn Độn thế giới.

Với cảnh giới tu vi hiện tại của ngài, dù không dựa vào bất kỳ linh bảo nào, cũng có thể dùng thân thể đi lại trong Hỗn Độn thế giới, không sợ sự tấn công của Hỗn Độn chi khí. "Xì!

Xì!" Hỗn Độn chi khí cuồng bạo không ngừng cọ rửa xuống, nhưng lại không thể chạm đến phạm vi ba trượng quanh thân Thái Thượng, khu vực vô pháp này, không phải là thứ mà Hỗn Độn chi khí có thể xâm nhiễm, cho dù là Hỗn Độn chi khí cuồng bạo và đáng sợ hơn ở sâu trong Hỗn Độn, cũng chưa chắc đã làm được.

Chương 537

Ánh mắt Thái Thượng lướt qua khu vực này một lượt, sau đó liền tiến về phía đông nam.

Nếu không phải trước đó đã dùng một vài thủ đoạn, Thái Thượng lúc này thật sự không thể tìm thấy một tia tung tích nào của La Hầu, dù sao cũng đã cách gần hai nghìn vạn năm, lại ở trong Hỗn Độn thế giới, dưới sự cọ rửa của Hỗn Độn chi khí, đủ để che đậy vô số thứ.

Cho nên, việc trước đây lưu lại một vài thủ đoạn trên người La Hầu, chung quy là không làm sai, bây giờ dùng để phán đoán phương hướng, đó là kết quả tốt nhất. "Hai nghìn vạn năm, chung quy đã có sự thay đổi không nhỏ, La Hầu, đã đến lúc kết thúc rồi." Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, chân khẽ động, hư không Hỗn Độn tức thì bị giẫm nát, Hỗn Độn chi khí bên trong cuồn cuộn ngang dọc, diễn hóa địa thủy phong hỏa, sau đó hình thành từng thế giới một, nhưng rồi lại bắt đầu sụp đổ vỡ tan dưới tác dụng của sức mạnh Hỗn Độn và dư âm còn sót lại, hệt như một vị chúa tể thế giới vô thượng.

Thái Thượng một bước bước ra, không biết đã đi bao nhiêu triệu triệu ức dặm, nơi này đã sắp rời khỏi khu vực bao phủ xa nhất của lực lượng Thiên Đạo Hồng Hoang. "Hử?!" Đột nhiên, Thái Thượng dừng bước, nhìn về hư không cách đó ức triệu dặm.

Lúc này hư không khẽ rung động, một trận tử quang chói lọi rực rỡ lan rộng ức triệu dặm, khu vực này phảng phất hóa thành một đại dương màu tím.

Thái Thượng hai mắt khẽ híp lại, ánh mắt xuyên thấu vô tận thời không, nhìn thấy sau lớp tử quang, tòa cung điện huy hoàng kia, Tử Tiêu Cung.

Tử Tiêu Cung ở khu vực xa nhất mà lực lượng Thiên Đạo Hồng Hoang bao phủ, điểm này Thái Thượng không hề ngạc nhiên, Tử Tiêu Cung vẫn luôn ở khu vực này, mấy lần đến trước đây đều là như vậy.

Dù sao đi ra ngoài nữa, đã không còn là nơi mà lực lượng Thiên Đạo Hồng Hoang có thể ảnh hưởng đến.

Mà Hồng Quân Đạo Tổ với tư cách là tồn tại hợp đạo, tự nhiên không thể đi đến những khu vực đó, cho nên xa nhất cũng chỉ đến đây.

Nhưng điều Thái Thượng nghi hoặc là, Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên xuất hiện, rốt cuộc là vì sao?

Lẽ nào cũng vì chuyện lần này đi tìm La Hầu?

Ý niệm trong lòng Thái Thượng lóe lên, mười phần thì có đến tám chín phần là vì chuyện này.

Dù sao La Hầu cũng là túc địch của y, Hồng Quân Đạo Tổ tự nhiên quan tâm đến chuyện này.

Trong Hồng Hoang, cũng chỉ có ngài và Hồng Quân Đạo Tổ là những tồn tại mà La Hầu muốn tiêu diệt nhất, cũng chỉ có hai vị họ mới có thể khiến La Hầu phải đối đãi vô cùng trịnh trọng.

Nếu không phải lần trước có Thái Thượng ra tay, La Hầu thật sự có khả năng đã đắc thủ.

Cho nên, La Hầu bây giờ hận Thái Thượng còn hơn cả Hồng Quân Đạo Tổ. "Kính mời đạo hữu vào cung một chuyến!" Lúc này, trong khu vực Hỗn Độn này, vang lên một giọng nói hùng vĩ, chính là Hồng Quân Đạo Tổ mở miệng.

Nghe vậy, Thái Thượng khẽ gật đầu, đối với cách xưng hô của Đạo Tổ, ngài cũng không quá để tâm.

Ngài chân khẽ động, một bước đến trước Tử Tiêu Cung, sau đó

vung tay, cánh cửa cung điện nặng nề liền từ từ mở ra, rồi ngài bước vào trong.

Đi qua hành lang tinh không, đến đại điện, thấy Hồng Quân Đạo Tổ đang ngồi trên bồ đoàn, Thái Thượng đi thẳng tới, ngồi xuống bồ đoàn đối diện Hồng Quân Đạo Tổ, thần sắc bình tĩnh nhìn y, mở miệng nói: "Đạo Tổ lần này gọi ta đến, là vì chuyện của La Hầu?" "Đó chỉ là một trong hai lý do.

Đạo nguyên của La Hầu bị tổn thương, muốn phục hồi không phải dễ dàng, đạo hữu ra tay lúc này, có cơ hội triệt để kết thúc.

Nếu không phải bần đạo bị chế ngự ở đây, cũng có thể cùng đạo hữu đi một chuyến, triệt để giải quyết phiền phức La Hầu này." Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Thái Thượng, mở miệng nói.

Y đã hợp đạo, hạn chế cũng rất rõ ràng, tuy có ưu thế mà các thánh nhân không có, có thể hợp đạo, có thể đạt tới Thiên Đạo cảnh, cũng chỉ có y mới có thể đạt tới, nhưng sự chế ngự và hạn chế vẫn tồn tại, khoảng cách xa nhất cũng chỉ đến đây.

Nếu không phải vậy, y thật sự cũng muốn cùng Thái Thượng đi.

La Hầu vẫn chưa từ bỏ việc mưu đồ Hồng Hoang, nếu có thể, quả thực cần phải triệt để tiêu diệt hắn.

Thái Thượng nghe vậy, cười cười rồi nói: "La Hầu đã bị tổn thương đạo nguyên, ta chỉ cần cẩn thận đối phó, vẫn có khả năng làm được." Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu.

Nếu là tồn tại đồng cấp khác nói những lời này, y tự nhiên không tin, nhưng Thái Thượng nói ra, y tin.

Thủ đoạn của Thái Thượng cực kỳ đáng sợ, chính y cũng chưa từng nhìn thấu.

Ngoài ra, thuật Nhất Khí Hóa Tam Thanh không hề thua kém y của

ngài bây giờ đã đến trình độ nào, y cũng không dám nói chắc, có thủ đoạn như vậy, làm sao có thể không có khả năng tiêu diệt La Hầu?

Không tồn tại!

Vì thế, Thái Thượng nói như vậy, y cũng không mở miệng nữa, ít nhất nếu Thái Thượng cẩn thận đối phó, phòng bị mọi thứ, quả thực là có cơ hội.

Chuyện này như vậy, y cũng không tiếp tục thảo luận nữa. "Chuyện của La Hầu, đạo hữu trong lòng đã có quyết đoán và nắm chắc, bần đạo không nói nhiều nữa.

Chuyện thứ hai mời đạo hữu đến Tử Tiêu Cung lần này, chính là về tu vi đại đạo của đạo hữu cũng như chuyện sau này." Hồng Quân Đạo Tổ trầm mặc vài giây, rồi nhìn Thái Thượng mở miệng nói: "Với tu vi của đạo hữu, chỉ cần tấn thăng lên, liền có thể phá vỡ mọi gông cùm.

Đến lúc đó, còn có thể mượn Hồng Hoang để đề thăng chính mình, đạt tới một cảnh giới cao hơn.

Nếu có thể, bần đạo cũng có thể nhân đó mà thoát thân, đạt tới một cảnh giới cao hơn." Hồng Quân Đạo Tổ tuy không nói quá rõ ràng, nhưng Thái Thượng cũng hiểu ý y là gì.

Hồng Quân Đạo Tổ vì bị chế ngự bởi Thiên Đạo, hạn chế cũng ở đây, y hiện tại có thể đạt tới trung kỳ đỉnh phong đã là tình huống rất tốt rồi, đi lên nữa, cơ hội là vô cùng nhỏ, hơn nữa cũng sẽ luôn bị chế ngự ở đây, hạn chế lại không thể tấn thăng, trong lòng y tự nhiên là không cam tâm.

Nếu bản thân có thể đạt tới hậu kỳ, hoặc cảnh giới viên mãn, liền có thể phá vỡ mọi gông cùm này, xóa sổ Thiên Đạo, y cũng có thể thoát thân, đến lúc đó tu vi được tấn thăng, đại đạo có thể mong chờ,

cũng có thể đến những giới diện đỉnh tiêm như Hồng Mông thế giới.

Có thể nói, hy vọng của Hồng Quân Đạo Tổ bây giờ, đã đặt cả vào trên người mình.

Chỉ cần Thái Thượng có ý định này, y liền có thể nhân đó mà thoát thân, đạt tới một cảnh giới cao hơn.

Tử Tiêu Cung, trên đại điện.

Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, không mở miệng.

Đạo Tổ tính toán như vậy, thực ra cũng không có gì không ổn, cũng chỉ là mượn gió đông của mình mà thôi, dù sao chỉ cần mình làm việc này, bất kể có định mượn cơn gió này của mình hay không, y cũng sẽ nhân đó mà thoát khỏi Thiên Đạo, đạt tới một cảnh giới cao hơn.

Đến lúc đó, không chỉ là Đạo Tổ Hồng Quân, còn có Nữ Oa, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Toại Nhân tứ thánh, còn về Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề, còn phải xem quyết định sau này của họ, mới có thể quyết định có tồn tại hay không.

Nhưng điều Thái Thượng thật sự tính toán, lại không chỉ có thế.

Nếu cuối cùng mình có thể chứng được Đại Đạo cảnh, cũng chính là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, thì việc đến Hồng Mông Giới cũng có cơ hội.

Đến lúc đó, toàn bộ Hồng Hoang, mình liền có thể dung hợp với Vô Cực Giới, đây cũng là việc mình vẫn luôn làm, trước đây không ít chuẩn bị đã bắt đầu thực hiện, Cốt tộc chỉ là một khởi đầu mà thôi.

Đợi đến khi sau này thật sự bắt đầu, Vô Cực Giới dung hợp Hồng Hoang thế giới, trở thành thế giới bên trong cơ thể mình, ngoài việc có thể nhân đó mà tiến thêm một bước, tác dụng lớn nhất chính là mình có được một đội ngũ từ Hồng Hoang.

Bất kể là Đạo Tổ Hồng Quân, hay là nhị đệ Nguyên Thủy, tam đệ Thông Thiên, hay là đệ tử của mình, cùng với Nữ Oa, Hậu Thổ đám người, thực lực đều không yếu, đến lúc đó nói không chừng lại có thể dựng lên một thế lực.

Trong Hồng Mông Giới, còn có thể lập tức đứng vững gót chân, điều này đối với sự phát triển sau này cũng tương đối quan trọng.

Thái Thượng cũng tin rằng, đối với việc tiến thêm một bước, đến Hồng Mông Giới sau này, họ cũng sẽ rất vui lòng, dù sao đến tu vi của họ, ở trong Hồng Hoang đã không còn tác dụng lớn nữa.

Chúng sinh đều là con kiến, ngoài việc thỉnh thoảng hạ cờ, thời gian còn lại cũng chỉ là tu hành mà thôi.

Cho nên, nếu mình đề xuất đến Hồng Mông Giới, tin rằng họ đều sẽ rất vui lòng đi theo mình.

Mà đến lúc đó, quyết định của Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sẽ quyết định con đường sau này của họ, Thái Thượng cũng tin rằng họ có thể đưa ra quyết định thích hợp.

Điểm này, Thái Thượng vẫn tin tưởng.

Chương 538

Toàn bộ kế hoạch này, tuy tạm thời mà nói vẫn còn quá xa, còn một khoảng cách rất dài, nhưng quyết định trước, chuẩn bị trước mọi thứ chung quy không phải là chuyện xấu, như Thái Thượng chính là như vậy.

Mà Đạo Tổ Hồng Quân, cũng đã bắt đầu chuẩn bị làm một vài việc có ích cho mình sau này.

Có thể nói, đối với những tồn tại có con đường phía sau rõ ràng như họ, đã bắt đầu chuẩn bị, đợi đến khi thời cơ thật sự đến, liền có thể trực tiếp thi triển, không đến mức bị cản trở nữa.

Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, liền phát hiện khí tức Thiên Đạo trên người Hồng Quân Đạo Tổ đã yếu đi vài phần, nhưng khí tức đại đạo của bản thân lại có phần đề thăng.

Y hiện tại tuy bị chế ngự ở đây, hạn chế ở đây, nhưng sự tích lũy đại đạo của bản thân, sự tinh thâm của đạo hạnh, những điều này đều không thể ngăn cản.

Hiện tại không thể đề thăng, nhưng đợi đến khi y thoát khỏi Thiên Đạo, việc tấn thăng sau này sẽ là nước chảy thành sông.

Đây cũng là tính toán từ trước đến nay của Hồng Quân Đạo Tổ, bây giờ, cuối cùng cũng đã nhìn thấy một tia hy vọng.

Hiện tại, đã xuất hiện trên người Thái Thượng, chỉ cần ngài thành công, mọi thứ đều có cơ hội.

Hồng Quân Đạo Tổ vẫn rất tin tưởng Thái Thượng, chuyện sau này, y tin rằng Thái Thượng có thể làm được.

Sau này, liền có thể cùng nhau đến Hồng Mông Giới.

Đó sẽ là một hành trình mới, một thời đại mới, một truyền thuyết mới ra đời. "Lời của Đạo Tổ, ta đã hiểu, chuyện này Đạo Tổ tự nhiên là có cơ hội, cơ duyên tạo hóa sau này, phải dựa vào sự nắm bắt của chính Đạo Tổ." Hồi lâu sau, Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, trên mặt Đạo Tổ Hồng Quân hiện lên một nụ cười, lời này của Thái Thượng, coi như đã khẳng định chuyện này, tình hình sau này, cũng sẽ như trong lòng mình nghĩ, điều này đối với bản thân, quả là một chuyện tốt. "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo sẽ làm một vài chuẩn bị." Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu nói.

Thái Thượng gật đầu, Hồng Quân với tư cách là Đạo Tổ, y đi làm một vài chuẩn bị, đối với kế hoạch sau này của mình cũng sẽ có chút trợ giúp, điểm này ngài cũng không từ chối.

Hồng Quân Đạo Tổ trong thời gian tu hành tiếp theo, cũng có thể làm thêm một vài chuẩn bị, y cũng biết nên bắt đầu từ phương diện nào, vấn đề sau này, có y ở đây, sẽ không có vấn đề lớn. "Đạo Tổ, sau này nếu bước vào Hồng Mông Giới, một mạch Hồng Hoang chúng ta, nên cùng nhau phát triển." Thái Thượng nói. "Đạo hữu yên tâm, bần đạo biết phải làm thế nào." Hồng Quân đạo nhân gật đầu nói.

Thái Thượng nghe xong, gật đầu, đứng dậy nói: "Nếu Đạo Tổ đã nhận lời, vậy chuyện này cứ quyết định như vậy, tiếp theo, nên đi kết thúc nhân quả với La Hầu, đợi mọi thứ bình ổn, sẽ lại đến Tử Tiêu Cung một chuyến." Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy, cũng đứng dậy, mỉm cười chắp tay nói: "Vậy đợi tin tốt của đạo hữu." Y biết, đợi đến lúc đó, khi Thái Thượng lại đến Tử Tiêu Cung, chính là lúc gần như có thể bắt đầu, cũng là lúc thời cơ đến.

Thái Thượng cười cười, chắp tay một cái, liền xoay người rời đi. "Đạo hữu đi thong thả!" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn Thái Thượng rời đi,

liền lại trở về trên vân đài, tiếp tục tu hành tham ngộ.

Thái Thượng rời khỏi Tử Tiêu Cung, liền tiếp tục tiến bước.

Khu vực hiện tại, đã là vùng Hỗn Độn thật sự, khu vực trước đó còn có ảnh hưởng của lực lượng Thiên Đạo, Hỗn Độn chi khí vẫn tương đối ôn hòa.

Đến nơi này, rồi tiếp tục đi sâu vào, mức độ cuồng bạo dữ dội của Hỗn Độn chi khí quả thực không cùng một đẳng cấp. "Xì!" Thái Thượng vung tay, một luồng Hỗn Độn chi khí rơi vào tay ngài, sau đó để lại một dấu ấn trên lòng bàn tay, có thể thấy mức độ đáng sợ của Hỗn Độn chi khí ở đây.

Thái Thượng lại vung tay lần nữa, khu vực vô pháp bị ngài thu lại, rồi mặc cho Hỗn Độn chi khí cọ rửa trên người, không ngừng tăng cường độ mạnh của thân thể ngài.

Ngài cũng không ngừng tiến bước, trong tình huống ngày càng đi sâu, Hỗn Độn chi khí biến hóa càng thêm đáng sợ, nhưng vì độ mạnh của thân thể không ngừng tăng trưởng, cho dù đi sâu, cũng khó mà gây ra tổn hại gì cho thân thể Thái Thượng.

Có thể để lại một dấu ấn trên thân thể Thái Thượng, đã là sự đáng sợ của Hỗn Độn chi khí rồi.

Tất nhiên, những trận bão Hỗn Độn thỉnh thoảng cuộn lên trong Hỗn Độn, Thái Thượng vẫn tránh đi.

Nếu bị cuốn vào trong bão Hỗn Độn, tuy không vẫn lạc, nhưng cũng sẽ trọng thương, vô cùng phiền phức, đối với ngài hiện tại, không phải là chuyện tốt.

Cho nên khi dự đoán được bão Hỗn Độn sắp đến, hoặc phương hướng, Thái Thượng đều tránh đi trước, nếu không bản thân bị cuốn vào, sẽ rước lấy những phiền phức không cần thiết.

Trong hơn nghìn năm này, Thái Thượng đã tránh ba trận bão Hỗn Độn, cũng ngày càng đi sâu hơn.

Hỗn Độn thế giới, sâu trong một khu vực nào đó. "La Hầu cũng thật cẩn thận, đi sâu vào khu vực như vậy, nếu không có thủ đoạn lưu lại, thật sự không thể tìm thấy tung tích của hắn." Thái Thượng không ngừng tiến bước, trong lòng thầm nói một tiếng.

Những năm nay, ngài không ngừng đi trong Hỗn Độn thế giới, không ngừng đi sâu vào những khu vực đáng sợ và nguy hiểm hơn, đi qua không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, cũng đã tăng cường độ mạnh thân thể dưới sự cọ rửa của Hỗn Độn chi khí lần này đến lần khác, cũng gặp không ít bão Hỗn Độn.

Thái Thượng cũng thầm cảm thán, nếu không phải mình đã lưu lại thủ đoạn trên người La Hầu, lần này e rằng thật sự không thể tìm thấy phương hướng của La Hầu.

Bây giờ tuy vẫn chưa thật sự tìm thấy, nhưng lộ tuyến là đúng, cũng đang đi sâu vào, trong lòng cũng thầm thán phục La Hầu thật sự cẩn thận, ở sâu trong khu vực Hỗn Độn, tuy cũng có nguy hiểm, nhưng tồn tại bình thường, thật sự không tìm được hắn.

Chỉ tiếc, hắn lại tính sai một bước, Thái Thượng đang tìm đến nơi ở của hắn, bây giờ đã từng bước tiếp cận. "Vút!" Thân hình Thái Thượng khẽ động, hóa thành một luồng lưu quang, khi xuất hiện lại, đã ở trong một khu vực Hỗn Độn chi khí cực kỳ nồng đậm, nhưng cũng cực kỳ đáng sợ.

Đi sâu vào khu vực này, Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên bình thường cũng không dám tùy tiện hành động.

Những luồng Hỗn Độn chi khí này đối với Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều có thể gây tổn thương, đã là không tầm thường, nếu không phải thân thể Thái Thượng mạnh mẽ như vậy, cũng phải cẩn

thận đối phó. "Ông!" Thái Thượng vung tay, Càn Khôn Đỉnh trên thiên linh thanh quang chợt lóe, hà quang vạn trượng, tức thì bao phủ khu vực này, gom tất cả Hỗn Độn chi khí vào trong, rồi toàn bộ hút vào trong Càn Khôn Đỉnh.

Có sự chuyển hóa của Càn Khôn Đỉnh, Thái Thượng đang đề thăng tiến triển của bản thân, còn có việc đề thăng Vô Cực Giới.

Phạm vi triệu ức dặm, lúc này xuất hiện hiện tượng đứt gãy Hỗn Độn chi khí đáng sợ, đây là điều chưa từng có.

Không biết qua bao lâu, khu vực này mới bắt đầu có Hỗn Độn chi khí lưu thông trở lại, nhưng Thái Thượng đã biến mất tại chỗ.

Thái Thượng hiện tại đang đến một khu vực gần đó, khu vực này, cũng là lần đầu tiên ngài cảm ứng được sau khi đi mấy nghìn năm, một khu vực có khí tức thế giới.

Điều này cho thấy, trong khu vực này, có một thế giới tồn tại.

Còn là thế giới như thế nào, hiện tại còn chưa thể nhìn rõ, phải đợi Thái Thượng đến nơi này, mới có thể biết được.

Ngài lúc này đang cực tốc đến, không lâu sau, đã cách khu vực này không xa. "Bành!" Trong hư không Hỗn Độn, truyền đến một tiếng động nhẹ, ngay sau đó liền thấy tất cả Hỗn Độn chi khí đều tĩnh lại, hình thành một cảnh tượng Hỗn Độn chi khí ngưng kết ranh giới rõ ràng cách đó ức triệu dặm.

Hư không vặn vẹo, rồi một bóng người từ từ bước ra, chính là Thái Thượng, dưới chân ngài có liên đài hiện ra, nâng ngài bước đi.

Ánh mắt Thái Thượng sâu thẳm, chậm rãi lướt qua khu vực cách đó mấy chục triệu triệu ức dặm, nơi này ngoài thế giới kia ra, không có nơi nào đặc biệt khác, nhưng khu vực có thế giới tồn tại, cũng đã là đặc biệt rồi.

Ánh mắt Thái Thượng lướt qua, cuối cùng rơi vào thế giới kia, "Tuy là đại thiên thế giới, nhưng dường như có chút tàn khuyết." Thế giới này, có kích thước cấp đại thiên thế giới, đã là không nhỏ, thế giới như vậy, giống như thế giới Tạo Hóa Thiên của Nữ Oa, là do một đại đạo duy nhất tạo thành, chỉ có điều bản nguyên thế giới của Nữ Oa là hoàn chỉnh.

Mà thế giới này, bản nguyên thế giới có chút tàn khuyết, đại đạo trong đó bị rò rỉ, thiên địa quy tắc hỗn loạn, thế giới này, e rằng khó tồn tại được bao nhiêu lượng kiếp nữa sẽ bị hủy diệt.

Dù sao trong tình huống bản nguyên thế giới tàn khuyết, đại đạo rò rỉ, thiên địa quy tắc hỗn loạn, bất kể là đối với bản thân thế giới, hay đối với sinh linh trong đó, đều là việc tiêu hao thế giới, tiêu hao bản thân, muốn chống đỡ được bao nhiêu lượng kiếp, e rằng không thể. "Vô Cực Giới đang trong giai đoạn trưởng thành, nếu có thể dung hợp đại thiên thế giới này, đối với việc bổ sung bản nguyên thế giới, hoàn thiện đại đạo, cũng có chút lợi ích, điều này đối với sinh linh hai bên cũng là một sự đề thăng không tồi." Trong lòng Thái Thượng lóe lên một ý niệm, sự sắp xếp như vậy thực ra đối với sinh linh của hai thế giới mà nói, quả thực có một vài lợi ích, dù sao việc hoàn thiện và bổ sung đại đạo pháp tắc, sinh linh đi theo các đại đạo khác trong đó cũng sẽ nhiều hơn.

Đi riêng lẻ, luôn dễ dàng hơn so với đại bộ phận tu sĩ đi cùng một đại đạo, cho dù không thể chứng đạo, tu vi cảnh giới cũng có thể được đề thăng.

Chương 539

Cho nên, để chúng sinh trong Vô Cực Giới có thể có thêm lựa chọn, thêm một đại đạo có thể đi, ý tưởng dung hợp thế giới này là khả thi, đây cũng là một cơ hội để đề thăng Vô Cực Giới.

Trong lòng suy nghĩ một hồi, Thái Thượng khẽ gật đầu, chân khẽ động, đến bên ngoài đại thiên thế giới này. "Xoẹt!" Một luồng sát cơ chém xuống, bị Thái Thượng trực tiếp nắm trong tay, căn bản không thể thoát ra.

Luồng phong mang sắc bén kia không ngừng cắt trong tay Thái Thượng, nhưng lại không thể để lại dù chỉ một vết hằn nhỏ.

Dù sao bây giờ ngay cả Hỗn Độn chi khí ở sâu trong Hỗn Độn cũng khó mà để lại vết tích gì trên người Thái Thượng, huống hồ là luồng sát cơ này. "Cũng là một sát đạo cực kỳ tinh túy, sát cơ như vậy, ngay cả Minh Hà cũng có phần không bằng." Thái Thượng hai mắt như trời quang, thần niệm dễ dàng xuyên thấu, nhìn về phía đại thiên thế giới, trong đó sát đạo pháp tắc tung hoành ngang dọc, sát cơ khủng bố dữ dội bao phủ toàn bộ đại thiên thế giới, bầu trời bao phủ trong màu đỏ máu, đây là một thế giới của sát lục. "Sát Lục Đại Thế Giới, thú vị!" Thái Thượng thu hồi ánh mắt, miệng khẽ cười một tiếng, thân hình khẽ động, tiến vào trong Sát Lục Đại Thế Giới.

Sát Lục Đại Thế Giới, trong hư không vô tận.

Thái Thượng đứng giữa không trung, không một tồn tại nào có thể phát hiện ra bóng dáng ngài.

Vì bản nguyên thế giới tàn khuyết, sát lục đại đạo rò rỉ, trong giới này khó mà sinh ra được tồn tại chứng đạo, cao nhất cũng chỉ là tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ mà thôi.

Tuy không tính là mạnh, nhưng sức mạnh của cả đại thiên thế giới, ở trong Hồng Hoang, cũng có thể sánh ngang với một vài thế lực nhị lưu đỉnh cấp.

Thái Thượng nhìn một cái, sau đó chuyển ánh mắt đến một khu vực tập trung sinh linh trong Sát Lục Đại Thế Giới lúc này, thân hình ngài khẽ động, đến nơi này.

Đây là một nơi tồn tại giống như bí cảnh, có một kết giới huyền ảo bảo vệ, mà lúc này, kết giới mở ra, có không ít sinh linh của giới này tràn vào, dường như có dị bảo hiện thế, bắt đầu tranh đoạt.

Thái Thượng tiến vào trong bí cảnh, thế giới này tối tăm, khí tức sát lục trong đó càng thêm nồng đậm, sát đạo cũng ngày càng tinh túy.

Mà trong thiên địa tối tăm này, có những điểm sáng màu đỏ máu hiện lên, trong những điểm sáng màu đỏ máu đó, khí tức sát lục tỏa ra càng thêm tinh thuần đến cực điểm.

Mà những điểm sáng màu đỏ máu này, chính là thứ mà sinh linh Sát Lục Đại Thế Giới đang tranh đoạt. "Vút!" Thái Thượng vẫy tay, ngay sau đó liền thấy một điểm sáng màu đỏ máu chuyển động, rồi từ từ bay về phía ngài.

Bên trong bí cảnh của Sát Lục Đại Thế Giới. "Xích!" Một luồng huyết hồng quang mang tán phát ra, những sát cơ kia hóa thành thực chất, trực tiếp hướng về phía Thái Thượng mà lao đến.

Nhưng chúng còn chưa đến được trước mặt Thái Thượng đã tiêu tán vô ảnh vô tung, sau đó liền thấy luồng quang mang huyết hồng sắc kia trực tiếp rơi vào trong tay Thái Thượng.

Đây là một viên quang đoàn hình tròn lớn bằng hai bàn tay, bên trong ẩn chứa Sát Lục chi lực tinh thuần nhất cùng với một tia cảm ngộ pháp tắc Sát Lục chi đạo, đối với tu sĩ tu hành Sát đạo mà nói, quả

thực có sự trợ giúp không nhỏ.

Tu vi trong Sát Lục Đại Thế Giới đều đi theo con đường Sát Lục chi đạo, quang đoàn được gọi là Sát Lục chi tâm này, bên trong còn ẩn chứa một tia thế giới bản nguyên, đây cũng là nguyên nhân vì sao Sát Lục chi tâm lại được nhiều tu sĩ tranh đoạt đến vậy.

Bởi vì Sát Lục chi lực tinh túy bên trong Sát Lục chi tâm, cảm ngộ pháp tắc Sát Lục chi đạo, cộng thêm một tia bản nguyên Sát Lục thế giới, cho dù là phàm nhân, nếu có thể nhận được một viên Sát Lục chi tâm, theo như Thái Thượng ước tính, lập địa chứng đắc Thái Ất đạo quả cũng không thành vấn đề.

Đối với tu sĩ tu hành Sát Lục chi đạo, sự trợ giúp lại càng lớn hơn.

Mặc dù chỉ có hiệu quả với tu sĩ dưới Đại La, nhưng nếu một vị tu sĩ Thái Ất Kim Tiên tu Sát đạo nhận được Sát Lục chi tâm, tỷ lệ chứng đắc Đại La đạo quả sẽ là trăm phần trăm, tỷ lệ tăng lên vô số lần.

Lúc này, những tu sĩ tràn vào bí cảnh về cơ bản đều ở cảnh giới Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên, thỉnh thoảng có tu sĩ Đại La Kim Tiên tồn tại, cũng chỉ là dẫn đội, giải quyết một vài nguy hiểm cũng như phòng bị những tồn tại khác cướp đoạt Sát Lục chi tâm mà thôi. "Sát Lục chi tâm đối với sinh linh của giới này tuy tốt, nhưng lại quá tiêu hao thế giới bản nguyên.

Bản nguyên vốn đã tàn khuyết, cứ như vậy sinh ra Sát Lục chi tâm, chỉ sẽ gia tốc sự bại lạc yên diệt của thế giới," Thái Thượng nhìn những viên Sát Lục chi tâm này, bình thản nói.

Tuy rằng không thể một lần lấy hết toàn bộ Sát Lục chi tâm, nhưng trong tình huống này, sự bại lạc và yên diệt của Sát Lục Đại Thế Giới sẽ chỉ càng nhanh hơn mà thôi.

Thái Thượng đã quyết định dung hợp Sát Lục Đại Thế Giới để thăng cấp Vô Cực Giới, vậy nên sẽ không để thế giới bản nguyên của Sát Lục Đại Thế Giới tiếp tục tiêu hao.

Mặc dù sau này không còn Sát Lục chi tâm nữa, nhưng trong tình huống đại đạo được bổ sung toàn vẹn, bọn họ đi trên con đường này ngược lại sẽ dễ dàng hơn một chút.

Cộng thêm quy tắc hoàn chỉnh, thiên địa biến hóa, cũng như linh khí, tài nguyên tu hành được tăng lên, tình hình sẽ chỉ tốt hơn so với việc có Sát Lục chi tâm.

Đương nhiên, Thái Thượng vẫn có thể giữ lại một phần Sát Lục chi tâm, sau này lại mở ra như thế này, cũng là điều có thể, chỉ là dùng hết thì sẽ hết.

Dù sao Sát Lục chi tâm này cũng mang theo một tia thế giới bản nguyên, muốn thế giới tồn tại, tự nhiên không thể tiếp tục như vậy, làm thế cũng là vì sinh linh của giới này.

Nếu thế giới không còn, với tu vi của những sinh linh này, muốn tồn tại trong mảnh khu vực hỗn độn này, đó là chuyện nằm mơ.

Thế giới chi lực của Sát Lục Đại Thế Giới yếu hơn Hồng Hoang vô số lần, đối với hỗn độn chi khí của khu vực này ảnh hưởng cực kỳ nhỏ bé, hỗn độn chi khí vẫn khủng bố cuồng bạo như cũ.

Cho dù là Chuẩn Thánh hậu kỳ mạnh nhất trong giới này, nếu không có linh bảo hộ thân, cũng không thể nào chống đỡ được hỗn độn chi khí này.

Về phần các tu sĩ khác, lại càng không thể.

Vì vậy, ngoài việc Thái Thượng ra tay dung hợp hai giới, lựa chọn còn lại chính là Sát Lục Đại Thế Giới đi hết thời gian của những lượng kiếp này, sau đó sẽ triệt để yên diệt.

Ý niệm trong lòng chợt lóe qua, Thái Thượng phất tay, cuốn lấy một phần Sát Lục chi tâm, số này có thể giữ lại, sau này mở ra, cũng coi như cho chúng sinh một cơ duyên, phần còn lại sẽ quay về thế giới bản nguyên, hoàn thiện lại đôi phần. "Vút!" Thái Thượng khẽ phất tay, đại đạo chi lực lan ra, khuấy động quá khứ, quét sạch tương lai.

Tất cả Sát Lục chi tâm còn lại đều bay lên, sau đó nổ tung, Sát Lục chi lực, thế giới bản nguyên, cảm ngộ pháp tắc bên trong toàn bộ bị Thái Thượng hòa trộn lại với nhau, rồi trực tiếp dung nhập vào trong thế giới bản nguyên.

Khí tức mênh mông lập tức lan tỏa khắp toàn bộ Sát Lục Đại Thế Giới. "Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, toàn bộ Sát Lục Đại Thế Giới chấn động, chúng sinh không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng trong cõi u minh, họ cảm giác được toàn bộ Sát Lục Đại Thế Giới đã trở nên mạnh mẽ hơn, hoàn chỉnh hơn một chút.

Không chỉ vậy, luồng huyết hồng quang mang che phủ toàn bộ bầu trời Sát Lục Đại Thế Giới lúc này dường như đã tiêu tán đi ít nhiều, quy tắc và pháp tắc cũng ổn định hơn một chút.

Một số tồn tại từ Đại La Kim Tiên trở lên lúc này vẻ mặt vui mừng, không quan tâm đến những chuyện khác, vội vàng bế quan tu hành, nói không chừng có thể tiến thêm một bước.

Dù sao hiện tại thế giới ổn định, quy tắc và pháp tắc vững chắc, chính là lúc để họ tham ngộ pháp tắc, tình huống như vậy không có nhiều, họ tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Vì vậy, tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên thì đang quan sát, suy đoán, còn từ Đại La Kim Tiên trở lên thì đang bế quan, tham ngộ đại đạo pháp tắc.

Mà trong bí cảnh, tất cả các tồn tại đều đang phẫn nộ. "Sát Lục chi tâm đâu?" "Sao có thể, sao có thể toàn bộ biến mất được?" "Bí

cảnh đóng rồi sao?

Sát Lục chi tâm sao có thể biến mất trong nháy mắt?" "Là ai?

Là ai đã động tay động chân?" Tất cả các tồn tại đều mang vẻ mặt giận dữ, bọn họ còn chưa hiểu rõ tình hình ra sao, tại sao tất cả Sát Lục chi tâm lại không còn nữa?

Chuyện quái gì đang xảy ra? "Hỗn xược!" Đúng lúc này, có mấy vị Đại La Kim Tiên tức giận quát lên một tiếng, ngay lập tức lao về phía Thái Thượng, sát cơ khủng bố lập tức dâng trào, kinh động tất cả các tồn tại trong bí cảnh, khiến họ đều chuyển ánh mắt về phía này.

Vừa rồi, mấy vị Đại La Kim Tiên đã nhìn ra một vài manh mối, biết rằng chuyện này không thể không liên quan đến Thái Thượng, vì vậy lúc này liền đồng loạt ra tay với y.

Bí cảnh này rất đặc thù, tu vi cao nhất có thể vào chỉ là Đại La Kim Tiên viên mãn, tồn tại cấp Chuẩn Thánh sẽ bị quy tắc trong đó khóa chặt, không thể nào tiến vào.

Vì vậy, cho dù Thái Thượng là Đại La Kim Tiên viên mãn, bọn họ cũng không sợ, phe mình có mấy người vây công, dù là Đại La Kim Tiên viên mãn cũng phải chết!

Chương 540

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, quét sạch vô số khu vực, vô số tồn tại vội vàng lùi lại để tránh bị ảnh hưởng. "Sao có thể?!" Mấy vị Đại La Kim Tiên vẻ mặt kinh hãi, công kích của mình căn bản không thể đến gần Thái Thượng đã bị hóa giải, hơn nữa, còn không thấy Thái Thượng ra tay. "Hắn là Chuẩn Thánh!" Có Đại La Kim Tiên lên tiếng, những Đại La Kim Tiên khác vẻ mặt càng thêm kinh hãi.

Chuẩn Thánh, làm sao có thể tiến vào nơi này, không thể nào!

Thái Thượng bình thản lướt mắt qua mấy vị Đại La Kim Tiên vừa ra tay, bị ánh mắt của y quét qua, thân thể họ chấn động, ngay lập tức hóa thành tro bụi.

Những tồn tại đang vây xem lúc này vẻ mặt kinh hãi đến cực điểm, những người dưới Đại La Kim Tiên, sắc mặt tái nhợt, mồ hôi lạnh túa ra.

Quá khủng bố!

Chỉ một ánh mắt, sáu vị Đại La Kim Tiên hóa thành tro bụi, quá khứ, hiện tại, tương lai, vận mệnh, đại đạo đều băng tháp, không thể nào phục sinh được nữa.

Thủ đoạn khủng khiếp như vậy, Chuẩn Thánh, thật sự có thể làm được sao?

Bọn họ không phải chưa từng thấy Chuẩn Thánh ra tay, nhưng thủ đoạn như vậy, Chuẩn Thánh cũng không thể có được.

Nếu Thái Thượng không phải là Chuẩn Thánh, vậy tu vi của hắn, lại khủng bố đến mức nào?

Lúc này, không ai biết!

Nhìn Thái Thượng chắp tay sau lưng, vẻ mặt điềm nhiên, tất cả các tồn tại đều cấm nhược hàn thiền, sợ hãi chỉ một tiếng động nhỏ cũng khiến Thái Thượng ra tay, khi đó thật sự ngay cả cặn cũng không còn, sáu vị Đại La Kim Tiên kia chính là kết cục của bọn họ, vì vậy lúc này ngay cả nhìn Thái Thượng cũng không dám.

Thái Thượng liếc mắt nhìn thế giới bản nguyên lúc này đã khôi phục được vài phần, nhưng sự tàn khuyết của Sát Lục Đại Thế Giới vẫn còn đó, cho dù hấp thu lại phần thế giới bản nguyên trong Sát Lục chi tâm cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc, không lâu sau, vẫn sẽ tiếp tục trôi đi, quy tắc và pháp tắc lại sẽ ngoại tiết, hỗn loạn trở lại.

Tình hình của Sát Lục Đại Thế Giới vẫn không mấy lạc quan. "Ông!" Thái Thượng khẽ giẫm chân, hư không sinh liên, liên hoa ba mươi sáu cánh, một luồng khí tức đại đạo mênh mông lập tức lan tỏa, khiến tất cả sinh linh của Sát Lục Đại Thế Giới đều chấn động tâm thần, đồng loạt tập trung ánh mắt về phía này.

Mặc dù không biết cách xa bao nhiêu triệu triệu ức dặm, nhưng lúc này không hiểu vì sao, ai cũng có thể nhìn thấy rõ ràng Thái Thượng.

Nhìn thấy vị tồn tại vô thượng kia, vị tồn tại lăng giá trên tất cả, vị tồn tại chưởng quản chúng sinh nhân đạo.

Trước mặt một tồn tại như vậy, không hề có chút tâm lý phản kháng nào, chỉ có thần phục. "Bản tôn là Thái Thanh Thái Thượng, đứng đầu Bàn Cổ Tam Thanh.

Nay quan sát thấy Sát Lục Đại Thế Giới bản nguyên tàn khuyết, pháp tắc ngoại tiết, thế giới sinh linh ngấp nghé bờ vực nguy hiểm, nếu không có biện pháp giải quyết, trong ba lượng kiếp thời gian sẽ triệt để yên diệt, chúng sinh tịch diệt, tiêu tán giữa hỗn độn…" Thân hình Thái Thượng từ từ bay lên, miệng bình thản nói, thanh âm truyền

khắp toàn bộ Sát Lục Đại Thế Giới.

Giây phút này, tất cả sinh linh trong Sát Lục Đại Thế Giới đều chợt minh ngộ, cho dù không nhận ra Thái Thượng, lúc này cũng đều hiểu rõ.

Tất cả sinh linh quỳ lạy trên mặt đất, cao giọng hô, "Cầu Đạo tôn giải cứu chúng con!" Bọn họ tuy không rõ tình hình cụ thể, nhưng sự thay đổi của Sát Lục Đại Thế Giới trong mấy lượng kiếp qua, không ai rõ hơn những sinh linh của Sát Lục Đại Thế Giới này.

Tại sao thế giới này không thể sinh ra cảnh giới cao hơn?

Ngay cả Chuẩn Thánh viên mãn cũng không có, càng lên cao lại càng không cần phải nói.

Tại sao lại như vậy?

Trước đây họ không hiểu, nhưng nghe lời Thái Thượng nói lúc này, họ đều đã rõ.

Vì tương lai, vì sự sinh tồn của chúng sinh, lúc này họ đều quỳ xuống cầu xin Thái Thượng ra tay, giải cứu bọn họ.

Bọn họ còn muốn truy tầm đại đạo, không muốn chỉ sau mấy lượng kiếp thời gian đã theo Sát Lục Đại Thế Giới vẫn lạc, đây không phải là điều họ muốn.

Đã là người chưởng quản Nhân đạo, Thái Thượng Đạo tôn đích thân đến đây, hẳn là ngài có biện pháp.

Ngài chưởng quản chúng sinh chi đạo, bản thân họ cũng là một phần của chúng sinh, Đạo tôn chắc sẽ không khoanh tay đứng nhìn chứ?

Ngay sau khi chúng sinh quỳ lạy, thanh âm của Thái Thượng lại một lần nữa truyền đến. "Kể từ hôm nay, bản tôn sẽ ở trong hỗn độn,

dung hợp Sát Lục Đại Thế Giới với thế giới của bản tôn, dùng cách này để thăng cấp thế giới.

Điều này đối với sinh linh hai thế giới đều có sự trợ giúp cực lớn.

Sau này có thể đạt đến cảnh giới nào, sẽ tùy thuộc vào cơ duyên tạo hóa của các ngươi." "Tạ ơn Đạo tôn từ bi!" Chúng sinh của Sát Lục Đại Thế Giới nghe vậy, lập tức khấu đầu bái tạ.

Dung hợp với thế giới của Đạo tôn, làm sao có thể kém được?

Sau này thế giới ổn định, quy tắc và pháp tắc ổn định hoàn thiện, điều này đối với việc tu hành của bản thân có sự trợ giúp cực lớn, có thể nhân đó mà đạt đến cảnh giới cao hơn.

Lúc này, những Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh trong Sát Lục Đại Thế Giới là vui mừng nhất, đã bao lâu rồi họ không được tấn thăng tu vi, vốn tưởng rằng sự biến hóa của thế giới lần này đã là cơ duyên rồi.

Không ngờ, lại còn có đại tạo hóa như vậy.

Như thế này, bản thân thật sự có thể đạt đến cảnh giới cao hơn.

Sau này còn có thể ở trong thế giới của Đạo tôn, nhận được nhiều cơ duyên hơn, được Đạo tôn chiếu cố, đây đều là những đại cơ duyên, đại tạo hóa.

Chúng sinh trong lòng nghĩ vậy, vẻ mặt càng thêm hân hoan.

Họ nhìn lên bầu trời, thân thể của Thái Thượng ngày càng phình to ra, lớn đến không thể hình dung, lớn đến không thể tưởng tượng.

Thái Thượng trực tiếp rời khỏi Sát Lục Đại Thế Giới, đi đến hư không hỗn độn.

Thái Thượng hóa thành một vị tồn tại vô thượng, một vị tồn tại chỉ cần một chân cũng đủ đạp nát một phương đại thiên thế giới.

Lúc này, Sát Lục Đại Thế Giới ở trước mặt Thái Thượng chỉ còn lớn bằng bàn tay, hình tròn, bị y nắm trong tay.

Tất cả sinh linh trong Sát Lục Đại Thế Giới lúc này nhìn lên bầu trời, ánh mắt xuyên qua vô số thời không, nhìn thấy một bóng hình, nhìn thấy Sát Lục Đại Thế Giới trong tay y chỉ lớn bằng bàn tay, chúng sinh lại một lần nữa quỳ phục trên mặt đất.

Trong hỗn độn.

Thái Thượng tế ra Vô Cực Giới, hai thế giới xuất hiện trong tay y, sau đó bắt đầu luyện hóa.

Dung hợp thế giới, tuy không phải là một chuyện dễ dàng, cần phải tốn một khoảng thời gian không ngắn, nhưng thế giới của Sát Lục Đại Thế Giới tàn khuyết, bản nguyên thiếu hụt, thế giới chi bích không toàn vẹn, pháp tắc ngoại tiết, quy tắc hỗn loạn.

Dung hợp Sát Lục Đại Thế Giới, thời gian sẽ rút ngắn đi không ít.

Thái Thượng phất tay, thời không trường hà hiện ra, thời không trường hà màu trắng bạc uốn lượn quanh Thái Thượng, trong đó hằng hà lưu sa trôi nhanh qua, tốc độ thời gian ở đây đã được tăng lên đến cực hạn. "Dung hợp!" Thái Thượng vẻ mặt nghiêm lại, tay kết ấn đánh vào hai thế giới Vô Cực Giới và Sát Lục Đại Thế Giới.

Ngay lập tức liền thấy hai thế giới bắt đầu dần dần tương dung với nhau, đầu tiên là thế giới chi bích.

Lúc này thế giới chi bích của Sát Lục Đại Thế Giới đang bị thế giới chi bích của Vô Cực Giới nhanh chóng đồng hóa, sau đó tăng cường độ của thế giới chi bích Vô Cực Giới, chậm rãi tăng lên.

Bên ngoài khu vực thời gian chảy nhanh, ba vạn năm trôi qua, thế giới chi bích của Vô Cực Giới và Sát Lục Đại Thế Giới đã dung hợp hoàn thành.

Tiếp theo, chính là dung hợp đại lục, thiên địa quy tắc, đại đạo pháp tắc của hai thế giới.

Chương 541

Thái Thượng thấy vậy, nhanh chóng đánh ra thủ ấn, sau đó thiên địa quy tắc và đại đạo pháp tắc trong Sát Lục Đại Thế Giới không ngừng dung hợp vào Vô Cực Giới.

Sau đó đại lục, cũng đang từng chút một dung hợp.

Sự dung hợp như vậy, đối với hai thế giới mà nói, đều có những lợi ích không nhỏ.

Trong Sát Lục Đại Thế Giới, tất cả chúng sinh đều cảm nhận được thiên địa linh khí khác đi, đại lục mở rộng, quy tắc hoàn thiện, bình ổn, độ rõ ràng và hoàn thiện của pháp tắc, đều đang không ngừng thay đổi.

Cả hai thế giới đều rõ ràng chuyện lúc này, cũng biết rằng sau khi dung hợp hai thế giới, sự trợ giúp đối với sinh linh hai bên là rất lớn.

Vì vậy, lúc này tất cả sinh linh đều chăm chú quan sát, chờ đợi sự dung hợp hoàn thành.

Lại ba vạn năm nữa trôi qua, đại lục và thiên địa quy tắc của hai thế giới dung hợp hoàn thành, lúc này diện tích của đại lục đã tăng vọt lên không chỉ bằng một đại thiên thế giới.

Thiên đạo của Vô Cực Giới lúc này cũng đã tăng lên không ít, dù sao khu vực chưởng khống đã lớn hơn.

Mà quy tắc đồng hóa, tăng lên, cũng khiến vô số sinh linh được lợi, có những sinh linh vốn thuộc Sát Lục Đại Thế Giới, lúc này đã trực tiếp tấn thăng.

Vừa mới nhận được lợi ích, bọn họ lại càng mong đợi những tiến triển sau này.

Và hai vạn năm sau khi đại lục và quy tắc dung hợp, đại đạo pháp tắc dung hợp hoàn thành, trong Vô Cực Giới mới, lại có thêm một con đường đại đạo hoàn chỉnh nữa.

Cứ như vậy, sự dung hợp của hai thế giới xem như đã thuận lợi hoàn thành.

Giữa thế giới Hỗn Độn.

Thái Thượng nhìn Vô Cực Giới mới trong tay, trên mặt lộ ra một nụ cười hài lòng.

Trong Vô Cực Giới, lúc này đã có thêm một con đường đại đạo hoàn chỉnh để đi, điều này khiến cho sinh linh bên trong có nhiều lựa chọn đại đạo hơn, thiên địa quy tắc cũng đang không ngừng tăng cường, hoàn thiện.

Mà theo sự mở rộng của Vô Cực Giới, Vô Cực Giới Thiên Đạo Vô Vi chi đạo cũng tăng trưởng không ít, lúc này càng thêm cường hãn.

Diện tích thế giới lại càng lớn hơn không chỉ một đại thiên thế giới, đẳng cấp của Vô Cực Giới càng ngày càng tiến gần đến trình độ của Hồng Hoang thế giới. "Còn lại mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên Sát Lục chi tâm, sau này sẽ là một cơ duyên cho Vô Cực Giới.

Thời cơ đến tự khắc sẽ mở ra, các ngươi có thể dựa vào cơ duyên để giành được, mong các ngươi tu hành cho tốt, truy tầm một vùng trời đất cao hơn!" Trong Vô Cực Giới, vang lên thanh âm điềm nhiên của Thái Thượng, vang vọng bên tai tất cả sinh linh, vang vọng trong lòng họ. "Cẩn ghi lời Đạo tôn!" Chúng sinh nghe vậy, lập tức quỳ lạy.

Lúc này sau khi thế giới dung hợp, sự tăng trưởng của pháp tắc, sự hoàn thiện và tăng lên của quy tắc, sự tiến triển của thiên địa, những lợi ích trong đó bọn họ đều thấy rõ, tự nhiên sẽ tu hành cho tốt.

Những sinh linh vốn thuộc Sát Lục Đại Thế Giới không ngờ rằng Đạo tôn còn lưu lại Sát Lục chi tâm, đây xem như là tầng kinh hỉ và cơ duyên thứ hai dành cho họ.

Sau này khi mở ra, mình nhất định phải dựa vào cơ duyên để đoạt lấy Sát Lục chi tâm.

Mà những sinh linh vốn thuộc Vô Cực Giới, sau khi dung hợp Sát Lục Đại Thế Giới, cũng đã hiểu rõ lợi ích của Sát Lục chi tâm, cho dù không đi theo Sát Lục chi đạo, cũng có thể nhờ Sát Lục chi tâm để thăng lên cảnh giới Thái Ất Kim Tiên, đây đối với họ cũng là một cơ duyên.

Vì vậy, nếu sau này mở ra cuộc tranh đoạt Sát Lục chi tâm, họ cũng sẽ tham gia, dù sao đây là mười hai vạn chín ngàn sáu trăm viên Sát Lục chi tâm cuối cùng, sau khi hấp thu hết số này, sẽ không còn nữa.

Cho nên, cơ duyên như vậy, họ cũng sẽ không bỏ qua.

Thái Thượng thu hết tình hình của chúng sinh vào mắt, y không quan tâm quá nhiều, sau khi an trí toàn bộ Sát Lục chi tâm, liền thu hồi ánh mắt, thân thể từ từ thu nhỏ lại, trở về kích thước ban đầu.

Mà Vô Cực Giới cũng không ngừng thu nhỏ lại, trong tay y, vẫn chỉ lớn bằng bàn tay.

Cảm nhận được Vô Cực Giới ngày càng mênh mông, Thái Thượng khẽ gật đầu, tay khẽ động, thu Vô Cực Giới lại.

Sau đó, sau khi xác định được phương hướng, Thái Thượng liền tiếp tục tiến về phía trước.

Lần này sau khi dung hợp Sát Lục Đại Thế Giới, ngoài việc Vô Cực Giới được thăng cấp, sự tiến triển của đại đạo bản thân Thái Thượng cũng có phần tăng lên.

Xét theo tình hình hiện tại của y, đã có thể coi là đang ở đỉnh phong trung kỳ của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, chỉ cách hậu kỳ một bước chân.

Nhưng chuyện này vẫn cần một cơ duyên, nếu có đại thiên thế giới thích hợp để dung hợp với Vô Cực Giới, đại đạo của Thái Thượng sẽ được thuế biến thăng hoa, tiến vào hậu kỳ sẽ là chuyện nước chảy thành sông.

Nhưng muốn gặp được đại thiên thế giới thích hợp không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu không, Thái Thượng cũng không phải mất nhiều năm như vậy mới gặp được Sát Lục Đại Thế Giới.

Muốn gặp được đại thiên thế giới thích hợp, có thể dung hợp để thăng cấp, quả thực không dễ.

Nhưng hỗn độn thế giới dù sao cũng là hỗn độn thế giới, đại thiên thế giới trong đó vẫn không ít, Thái Thượng tin rằng chỉ cần đi đúng hướng, sẽ luôn gặp được đại thiên thế giới thích hợp, việc mình tấn thăng hậu kỳ cũng sẽ không còn xa nữa.

Nhưng trước mắt, vẫn phải giải quyết vấn đề của La Hầu trước đã.

Trong cảm ứng của y, mình cách nơi ở của La Hầu không còn xa lắm.

Nơi này cũng đã khá sâu trong hỗn độn thế giới rồi.

La Hầu đi sâu vào nơi này, thực ra Thái Thượng cũng không ngạc nhiên.

Muốn tìm một nơi tương đối yên tĩnh và an toàn để khôi phục đạo nguyên bị tổn thương và thương thế, chỉ có thể đi sâu vào hỗn độn thế giới.

Ngoài việc hỗn độn chi khí tương đối khủng bố và cuồng bạo, cũng như những cơn bão hỗn độn thỉnh thoảng xuất hiện, những phương diện nguy hiểm khác vẫn tương đối an toàn hơn.

Với một tồn tại như La Hầu, tự nhiên sẽ chọn một nơi như vậy.

Thái Thượng tâm thần chia làm hai, một phần tự mình tham ngộ đại đạo pháp tắc, tiện thể ấn chứng đại đạo pháp tắc trong Vô Cực Giới, nâng cao sự cảm ngộ và chưởng khống của mình đối với đại đạo, cũng như tăng cường mức độ hoàn chỉnh của mấy con đường đại đạo trong Vô Cực Giới.

Với cảnh giới tu vi hiện tại của Thái Thượng, mấy con đường đại đạo trong Vô Cực Giới đều có thể đi đến cảnh giới Hỗn Nguyên, nhưng lúc này trong Vô Cực Giới, ngoài Minh Giới chi chủ Minh Không là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, những người khác đều chưa đến tu vi chứng đạo.

Nhưng Thái Thượng tin rằng, cùng với sự thăng cấp của Vô Cực Giới, sự hoàn thiện của đại đạo, sau này trong Vô Cực Giới sẽ có nhiều tồn tại chứng đạo hơn, như vậy cũng có thể nâng cao thực lực tổng thể của Vô Cực Giới.

Thái Thượng lúc này không ngừng ấn chứng đại đạo của bản thân, hoàn thiện thiên địa và đại đạo của Vô Cực Giới, cũng là có ý định như vậy.

Mà ngoài việc Thái Thượng lại tiếp tục tham ngộ tu hành, Tam Thanh đạo nhân cũng đang hỗ trợ tu hành tham ngộ.

Trên thiên linh, Càn Khôn Đỉnh tỏa ra thanh quang rực rỡ, bao trùm một vùng triệu triệu ức dặm, vô tận hỗn độn chi khí bị hút tới, sau đó không ngừng chuyển hóa thành tiên thiên linh khí để Thái Thượng hấp thu tu hành.

Lúc này việc di chuyển và tu hành không ảnh hưởng đến nhau, Thái Thượng khá hài lòng với sự cân bằng này, tốc độ cũng từ từ tăng lên.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã mười vạn năm.

Trong mười vạn năm, với tốc độ của Thái Thượng, đã đi qua vô số khu vực, gần như sắp đi sâu vào nơi bí ẩn nhất của hỗn độn thế giới.

Trong mười vạn năm này, tuy cũng có mấy tiểu thiên thế giới và trung thiên thế giới bị Thái Thượng dung hợp, nhưng sự tăng lên không lớn, có thể bỏ qua không tính.

Bây giờ bất kể là Vô Cực Giới hay tu vi của bản thân Thái Thượng muốn thăng cấp, ngoài đại thiên thế giới ra, những thế giới khác đều không thể làm được.

Nhưng những điều này Thái Thượng lúc này đều không nghĩ nhiều, tâm thần thu liễm, cũng không còn tham ngộ tu hành, bởi vì lúc này, đã đến nơi mình cảm ứng được La Hầu.

Nhưng hiện tại, dường như đã xảy ra một số vấn đề.

Chương 542

La Hầu, không có ở đây! "Chẳng lẽ, La Hầu đã phát hiện ra thủ đoạn mà bản giáo để lại?" Thái Thượng hai mắt híp lại, trong lòng thoáng qua một ý niệm.

Điều này cũng không phải là không có khả năng.

Dù sao thủ đoạn của La Hầu cũng thông thiên, sau khi thương thế khôi phục, nếu phát hiện ra thủ đoạn của mình, cũng là có khả năng, dù sao Thái Thượng cũng không dám nói La Hầu hoàn toàn không thể phát hiện ra. "Khí tức nơi đây ngưng tụ không tan, xem ra La Hầu rời khỏi nơi này cũng không lâu…" Thái Thượng ánh mắt từ từ quét qua, trong đôi mắt sâu thẳm thời không đảo ngược, nhìn thấy không ít hình ảnh.

Cộng thêm mức độ nồng đậm của khí tức nơi đây, thời gian La Hầu rời khỏi đây quả thực không lâu.

Mặc dù hỗn độn rộng lớn vô ngần, cho dù rời đi không lâu, cũng có khả năng không tìm thấy được, nhưng Thái Thượng tin rằng với thủ đoạn của mình, vẫn có khả năng không nhỏ truy đuổi được La Hầu.

Suy nghĩ một lúc trong lòng, Thái Thượng liền lóe mình bay về hướng Tây Bắc.

Trong một khu vực sâu thẳm của thế giới Hỗn Độn.

La Hầu mặc y phục màu đen ngồi xếp bằng, hỗn độn chi khí xung quanh ngưng tụ thành một vòng xoáy, sau khi đi qua hắc sắc luân bàn trên thiên linh của La Hầu, liền trực tiếp rót vào trong cơ thể. "Bành!" Không biết qua bao lâu, chỉ nghe một tiếng động nhỏ, từ trên người La Hầu khuếch tán ra, hóa thành từng vòng sóng âm có thể nhìn thấy

bằng mắt thường, đánh tan hỗn độn chi khí nơi đây, hư không hỗn độn khẽ vặn vẹo, phảng phất như giây tiếp theo sẽ vỡ nát.

Đột nhiên, La Hầu bỗng mở mắt ra, trong đôi mắt sâu thẳm như hố đen, ma khí cuồn cuộn, phảng phất như phác họa ra vô tận ma vực. "Thương thế của đạo nguyên quả nhiên khó mà khôi phục, cho dù trong tình huống thương thế bản thân đã hồi phục vẫn như vậy…" Một lúc lâu sau, dị tượng trong mắt La Hầu mới dần dần tan đi, khôi phục lại vẻ trong sáng, miệng khẽ thở dài nói.

Thương thế trước đây của hắn, dưới sự liên thủ của Thái Thượng và Hồng Quân đạo nhân, quả thực không nhẹ, nhưng so với việc đạo nguyên bị Thái Thượng làm tổn thương, vết thương nặng trên người ngược lại dễ hồi phục hơn.

Hơn hai mươi triệu năm qua, thương thế sớm đã hồi phục, đạo nguyên cũng được hắn không ngừng ôn dưỡng khôi phục.

Nhưng dù cho mười triệu năm không ngừng ôn dưỡng và khôi phục, đạo nguyên cũng chỉ khôi phục được khoảng bảy thành, muốn hoàn toàn khôi phục đến trạng thái ban đầu, còn không biết phải mất bao lâu nữa.

Nhưng đây, vẫn chưa phải là điểm mấu chốt nhất.

Mấu chốt nhất là, sau khi đạo nguyên của hắn bị tổn thương, rồi lại hồi phục, cuối cùng vẫn có không ít ảnh hưởng, điều này đối với việc hắn thăng cấp và truy tầm đại đạo sau này sẽ khó khăn vô số.

Nếu không thể khôi phục, sẽ vĩnh viễn bị kẹt ở cảnh giới này, không thể tiến thêm một bước.

Cho dù khôi phục lại, hắn muốn đạt đến hậu kỳ, e rằng cũng khó khăn vô số, không biết phải mất bao nhiêu thời gian mới có thể thực sự tấn thăng.

Nhưng bất kể thế nào, hắn vẫn muốn khôi phục đạo nguyên của mình, nếu không, đại đạo tàn khuyết, cũng chỉ là có cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ suông, không thể phát huy hoàn chỉnh sức mạnh của cảnh giới này.

Thời điểm này, Thái Thượng vẫn đang tìm kiếm mình, điều này đối với mình mà nói, không phải là chuyện tốt.

Nếu đạo nguyên của mình hoàn chỉnh, ở thời kỳ đỉnh cao, đối đầu với Thái Thượng, cho dù y là tồn tại cùng cấp, cũng có sức đánh một trận.

Nhưng nhìn hiện tại, muốn thực sự giao phong với Thái Thượng, La Hầu cảm thấy, e rằng khó mà là đối thủ của y.

Một đòn đại đạo công kích trước đây của Thái Thượng, lúc này vẫn còn in sâu trong lòng hắn.

Hắn cũng không thể hiểu nổi, Thái Thượng vừa mới tấn thăng Thái Cực Kim Tiên, lại có thể phát ra một đòn khủng khiếp như vậy, trực tiếp vượt qua một giai vị trọng thương mình, hơn nữa còn thẳng đến đại đạo bản nguyên, cũng bị trọng thương.

Cộng thêm Hồng Quân Đạo Tổ ở bên cạnh ra tay, mình có thể trốn thoát khỏi Hồng Hoang đã là vạn hạnh rồi.

Những năm qua, cũng luôn ở trong quá trình hồi phục, những chuyện khác, về cơ bản ít quan tâm, nhưng dù vậy, thương thế vẫn chưa hồi phục. "Thái Thượng tìm kiếm bản tọa, xem ra là muốn triệt để kết thúc nhân quả, nhưng tình hình của bản tọa hiện tại, e rằng sẽ không lạc quan như vậy…" La Hầu ánh mắt nhìn về một phương hướng nào đó, miệng trầm giọng nói.

Hắn cũng là lúc đạo nguyên khôi phục đến bảy thành, mới phát hiện ra thủ đoạn mà Thái Thượng để lại, cũng đã sớm rời khỏi nơi

ban đầu, nếu không, e rằng sớm đã gặp phải Thái Thượng rồi.

Thời điểm này, La Hầu không muốn gặp Thái Thượng quá sớm, hắn vẫn muốn khôi phục đại đạo bản nguyên của mình trước đã, như vậy khi gặp Thái Thượng, cũng không đến nỗi rơi vào thế hạ phong.

Suy nghĩ một lúc trong lòng, La Hầu đột nhiên đứng dậy, sau đó liền hướng về một phương hướng, tiếp tục tiến về phía trước.

Thời gian thoáng qua, ngàn năm lặng lẽ trôi đi. "Hửm!?" Đột nhiên, La Hầu dừng bước, nhìn về phía Đông Nam, vẻ mặt lạnh lùng, giọng nói lạnh lẽo, "Đã đến đây, sao không hiện thân một lần." Mặc dù không thấy bóng dáng người đến, nhưng một tia dao động kia, vẫn không thể qua mắt được hắn.

Nếu hắn đoán không sai, người đến, hẳn là Thái Thượng. "Xoẹt!" Lời La Hầu vừa dứt, liền thấy hư không nơi đó bị một luồng đại đạo chi lực xé rách, lộ ra bóng hình bên trong, chính là Thái Thượng. "Thái Thượng!" La Hầu hai mắt híp lại, miệng trầm giọng nói, trên mặt sát ý lẫm liệt.

Mình và Thái Thượng quả thật là tử địch, ngày xưa Đạo Ma như vậy, đại chiến lần trước như vậy, lần này, vẫn như vậy. "La Hầu!" Thái Thượng nhìn hắn, bình thản nói.

Lần này y cũng đã bôn ba, truy đuổi ba ngàn năm, cuối cùng cũng tìm được La Hầu.

May mắn thay, từ tình hình hiện tại của hắn mà xem, thương thế tuy đã hồi phục, nhưng đạo nguyên vẫn chưa hồi phục, thực lực có thể phát huy được bảy thành đã là không tồi.

Trong tình huống như vậy, mình có không ít ưu thế và tỷ lệ thành công để triệt để xóa sổ La Hầu. "Thái Thượng, ngươi đối với bản tọa, quả thật là bền bỉ không buông a!" La Hầu lạnh lùng nói. "Nhân quả

giữa ngươi và ta quá nặng, cũng đến lúc phải kết thúc rồi." Thái Thượng dừng một chút, cười nói, "Hơn nữa, đạo nguyên của ngươi hiện nay vẫn chưa hồi phục, lúc này không ra tay, còn chờ đến khi nào?" Nghe vậy, vẻ mặt La Hầu lập tức âm trầm xuống.

Hắn cũng biết Thái Thượng đến là vì lý do này, nhưng bị nói thẳng ra mặt, trong lòng vẫn không phục, trong đôi mắt đen kịt ma diễm bùng cháy. "Ngươi thật sự cho rằng chỉ mình ngươi, là có thể xóa sổ được bản tọa?" La Hầu cảm xúc trong lòng hơi bình tĩnh lại, nhìn Thái Thượng, lạnh lùng nói. "Được hay không, chỉ có thử qua mới biết," Thái Thượng bình thản nói. "Hừ!" La Hầu hừ lạnh một tiếng, trong phạm vi ức triệu dặm ma khí cuồn cuộn hiện ra, hóa thành vô biên ma vực, trong đó ma đầu ẩn hiện, ma ảnh trùng trùng, lại có vô số xiềng xích đại đạo bay ra, hướng về phía Thái Thượng mà khóa lại.

Và trong một phần ức vạn của một sát na, bản thân La Hầu cũng ra tay, vượt qua vô tận khu vực thời không, đến trước mặt Thái Thượng, một chưởng hướng về y mà đánh xuống, trên bàn tay pháp tắc gầm thét, đây là một chưởng ẩn chứa đại đạo chi lực. "Đông!" Thái Thượng thấy vậy, trong phạm vi ba trượng quanh thân y, dâng lên một tầng bình chướng màu xanh có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Những ma khí hóa thành thần binh, xiềng xích đại đạo liên tục đánh vào bình chướng, phát ra từng tiếng động nhỏ, dấy lên vô tận gợn sóng.

Nhưng mặc cho những ma khí và xiềng xích đại đạo này mạnh đến đâu, đều không thể lay động được bình chướng màu xanh nửa phần. "Bành!" Bàn tay của La Hầu hạ xuống, trên đạo bình chướng màu xanh kia xuất hiện những vết nứt nhỏ, nhưng lại không vỡ nát.

Giây tiếp theo, thanh quang lóe lên, bình chướng lại một lần nữa nguyên vẹn không tổn hại, luồng sức mạnh kia còn trực tiếp chấn bay La Hầu. "Không thể nào!" La Hầu vẻ mặt chấn kinh, Thái Thượng cho dù đạt đến cùng cấp với mình, cũng không thể nào cường hãn như vậy được, mình lại ngay cả phòng ngự đại đạo của y cũng không phá vỡ được, còn bị trực tiếp chấn lùi.

Thái Thượng lúc này, rốt cuộc cường hãn đến mức nào?

La Hầu nhìn Thái Thượng, trong lòng thoáng qua một ý niệm, vẻ mặt càng ngày càng ngưng trọng.

Chương 543

Thế giới Hỗn Độn, sâu trong một khu vực nào đó.

Thái Thượng nhìn La Hầu với thần sắc ngưng trọng, phất tay một cái, thanh sắc bình chướng tức thì hóa thành một luồng sức mạnh màu xanh, như sóng nước cuộn trào bốn phương.

Nơi nó đi qua, xé rách Ma Vực, yên diệt thời không, chôn vùi tất cả, hình thành một vùng chân không cực hạn.

Vô tận Hỗn Độn chi khí, hay cả những cơn bão hỗn độn từ một thời không xa xôi nào đó, đều bị triệt để yên diệt trong đó.

"Bành!" Thái Thượng đặt chân xuống, hư không vỡ nát, Hỗn Độn chi khí tung hoành ngang dọc, tái hiện địa hỏa phong thủy.

Từng thế giới diễn hóa dưới chân Thái Thượng, nhưng lại vỡ nát băng hoại dưới luồng sức mạnh Đại đạo kia, phảng phất như một đấng tồn tại vô thượng chúa tể sinh diệt của thế giới.

"Xích!" Lúc này, Thái Thượng đã ra tay.

Huyết hồng sắc thần quang che lấp cả bầu trời Hỗn Độn, sát cơ lẫm liệt kinh khủng ngưng tụ thành thực chất, làm băng hoại hư không, yên diệt Hỗn Độn chi khí, trong một phần ức vạn sát na, xuyên qua vô tận khu vực thời không, lao đến giết La Hầu.

Phong mang lẫm liệt, sát cơ băng lãnh kinh hoàng, thương mang màu đen, khí tức khủng bố chôn vùi vạn vật, cho dù là La Hầu, lúc này trong lòng cũng phải run lên.

Hắn không ngờ, tu vi của Thái Thượng lúc này còn kinh khủng hơn cả thời kỳ toàn thịnh của chính mình vài phần.

Hắn vốn tưởng rằng, cho dù Thái Thượng có thể tấn thăng đến

Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ, thì nhiều nhất cũng chỉ là vừa mới bước vào cảnh giới này mà thôi, dù sao cảnh giới này muốn tấn thăng không phải là chuyện dễ dàng.

Có thể tấn thăng trung kỳ chỉ trong hơn hai nghìn vạn năm ngắn ngủi, La Hầu đã cảm thấy phi thường nhanh rồi.

Nhưng lúc này xem ra, Thái Thượng không phải vừa mới bước vào trung kỳ, mà là đã chìm đắm trong trung kỳ rất lâu, hiển nhiên đã là đỉnh phong của trung kỳ, còn kinh khủng hơn cả thời kỳ toàn thịnh của chính mình vài phần.

Tốc độ tu hành như vậy, làm sao không khiến hắn kinh hãi?

Như vậy, độ khó để chính mình đối mặt với Thái Thượng càng lớn hơn, muốn đào thoát, e rằng cũng không còn khả năng.

Dù sao trước mặt một tồn tại như vậy, không phải dễ dàng là có thể trốn thoát.

Hiện tại, trường hà thời không, trường hà vận mệnh, vô tận hư không hỗn độn toàn bộ đều bị phong tỏa.

Tuy La Hầu không biết Thái Thượng làm thế nào, nhưng sự thật lúc này chính là như vậy.

Cho nên, sau khi biết được tất cả những điều này, La Hầu tuy trong lòng chấn kinh, nhưng cũng không ngồi chờ chết.

Đối mặt với một thương kinh khủng lẫm liệt này của Thái Thượng, hắn phất tay, hắc sắc luân bàn chắn ngang trước người, ma khí kinh hoàng tức thì khuấy động, ngưng tụ thành một màn chắn màu đen.

Lực phòng ngự này, cho dù là Thái Thượng thấy vậy, cũng không nhịn được tán thưởng, La Hầu ở phương diện này lại có thêm không ít tiến triển.

“Đinh!” Một tiếng kim qua giao nhau tức thì vang lên, một luồng sóng xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường quét sạch khu vực phương viên ức triệu dặm, thanh tẩy toàn bộ Hỗn Độn chi khí, vô số hư không băng sụp.

La Hầu tuy đỡ được một kích của Thái Thượng, nhưng cũng bị đánh bay lui ức triệu dặm, thần sắc trên mặt càng thêm ngưng trọng.

Chính mình lúc này, quả thật không phải là đối thủ của Thái Thượng, có lẽ ngay cả thời kỳ toàn thịnh cũng không phải.

Hiện tại đạo nguyên mới chỉ ở mức bảy thành, ngay cả sức mạnh thời kỳ toàn thịnh cũng không phát huy ra được, vậy lại càng không phải là đối thủ của Thái Thượng.

“Tê!” La Hầu không chút do dự, hắc sắc luân bàn lóe lên hắc mang, phảng phất như lưỡi đao Đại đạo, cắt ngang thời không, ý đồ phá vỡ phong tỏa thời không của Thái Thượng, tạm thời trốn khỏi nơi này trước, đợi sau khi đạo nguyên khôi phục sẽ đến cùng Thái Thượng liễu kết nhân quả.

“Ông!” Đột nhiên, chỉ thấy trên bầu trời Hỗn Độn kim quang lóe lên, một đồ án Âm Dương Thái Cực bao trùm phương viên triệu triệu ức dặm xuất hiện trên không.

Kim quang chói lọi, bao phủ xuống, tất cả thời không lại một lần nữa bị phong tỏa.

Vết rách mà La Hầu phá ra, một lần nữa được phục hồi, trở nên càng thêm kiên cố, không thể phá vỡ để đào thoát.

Thần sắc La Hầu lúc này âm trầm đến cực điểm, hắn quả thật không ngờ Thái Thượng còn giữ lại một tay, uy lực của Thái Cực Đồ cũng đã vượt qua dự liệu của hắn.

“Hay cho một Thái Thượng, hay cho một Thái Cực Đồ, ngươi vậy

mà lại dung hợp hai kiện Khai Thiên chí bảo!" La Hầu quay người lại, nhìn Thái Thượng, lạnh giọng nói.

Thái Cực Đồ là Tiên Thiên chí bảo, điểm này La Hầu tự nhiên rõ ràng, nhưng tình huống của Thái Cực Đồ lúc này, không chỉ đơn giản là Tiên Thiên chí bảo.

Hỗn Độn linh bảo!

Thái Thượng vậy mà đã đem Thái Cực Đồ đề thăng đến cấp độ Hỗn Độn linh bảo.

Hắn ngửi thấy được một tia khí tức của Hỗn Độn Chung trong Thái Cực Đồ, xem ra, là Thái Thượng đã dung hợp Thái Cực Đồ và Hỗn Độn Chung, mới đạt đến được trình độ hiện tại.

"Nếu không có vài phần thủ đoạn, há lại đích thân đến tìm ngươi?" Thái Thượng nhàn nhạt nói, tay hơi động, Thái Cực Đồ hóa thành một cây kim kiều, trực tiếp bắc ngang hai đầu trường hà thời không, vượt qua thời không mà đến, giáng lâm trên đầu La Hầu, tốc độ nhanh đến cực hạn.

La Hầu tuy trong tư tưởng phản ứng kịp, nhưng động tác của bản thân cuối cùng vẫn chậm đi vài phần.

"Thái Cực trấn tứ phương!" Kim kiều dưới chân Thái Thượng lại hóa thành Thái Cực Đồ, trực tiếp trấn áp xuống La Hầu.

Uy thế kinh khủng giáng xuống, Hỗn Độn chi khí vỡ nát, quy tắc băng hoại, diễn hóa địa thủy phong hỏa, sau đó lại bị Thái Cực Đồ trấn áp xuống.

Thần sắc La Hầu biến đổi, Hỗn Độn linh bảo lúc này, quả thật có khả năng trấn áp hắn, cho dù không được bao lâu, nhưng đối với Thái Thượng mà nói, đã là đủ rồi.

Dù sao đối với một tồn tại cỡ này, dù chỉ là một hơi thở, cũng là trí

mạng.

“Bành!” Thái Thanh Ấn kết hợp với Thái Cực Đồ trực tiếp đánh xuống, ấn thẳng lên trên Đại đạo của La Hầu.

“Phụt!” Thần sắc La Hầu tức thì trắng bệch, một ngụm tiên huyết phun ra.

“Bảo tháp trấn yêu tà!” Ngay lúc này, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lại xuất hiện, lần nữa trấn áp xuống La Hầu.

“Bành!” Linh Lung Bảo Tháp kim quang chói lọi, xuyên thấu vô tận hư không, uy thế kinh khủng trực tiếp trấn áp xuống.

Dưới công đức kim quang, ma khí không ngừng tiêu tán, sức mạnh của La Hầu bắt đầu suy yếu.

“Phụt!” La Hầu lại phun ra một ngụm tiên huyết, thần sắc âm u nhìn Thái Thượng, “Linh Lung Bảo Tháp, Thái Thượng, bản tọa đã tính sai ngươi rồi!” Linh Lung Bảo Tháp, là lần đầu tiên La Hầu đối mặt, cho dù là đạo ma chi chiến năm xưa, La Hầu cũng chưa từng thấy qua.

Hiện tại nhìn thấy, uy lực quả nhiên mạnh đến đáng sợ, được thi triển trong tay Thái Thượng, đủ để trấn áp chính mình lúc này.

Hỗn Độn linh bảo Thái Cực Đồ, Hậu Thiên công đức phòng ngự chí bảo Linh Lung Bảo Tháp.

Dưới sự trấn áp của hai kiện chí bảo này, đừng nói La Hầu lúc này chỉ có thể phát huy bảy thành sức mạnh, cho dù hắn ở thời kỳ toàn thịnh, lúc này cũng sẽ bị Thái Thượng trực tiếp trấn áp.

Hai kiện chí bảo cộng thêm bản thân Thái Thượng, có đủ thực lực để làm được điều đó.

Thái Thượng ngồi xếp bằng trên Thái Cực Đồ, đầu treo Linh Lung

Bảo Tháp, Thí Thần Thương tự động công kích La Hầu, không ngừng tiêu hao sức mạnh của La Hầu, khiến hắn không ngừng bị sức mạnh của Thái Cực Đồ, Linh Lung Bảo Tháp và Thái Thượng trấn áp.

Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, ấn ký Đại đạo ở mi tâm tỏa ra thần quang chói lọi.

Trong xích hồng khí vận, ba tòa liên đài từ từ bay lên, Tam Thanh Đạo Nhân ngồi trên đó, lúc này đột nhiên mở mắt.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Tam Thanh Đạo Nhân ngồi theo thế tam tài, Tiên thiên liên đài dưới tọa hạ khí tức hạo hãn, quang mang chói lọi.

Tam Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng đồng thời kết ấn, ngay sau đó, bốn đạo xiềng xích Đại đạo trực tiếp bay ra, quấn quanh người La Hầu.

Bốn đạo xiềng xích Đại đạo vừa xuất hiện, lại phối hợp với Thái Cực Đồ, Linh Lung Bảo Tháp và bốn vị tồn tại đỉnh tiêm, La Hầu lúc này đã không còn đường lui.

Chương 544

Thần sắc La Hầu đại biến, sức mạnh Đại đạo bị khóa, hắn lúc này căn bản không thể giãy thoát.

Trong trường hà thời không, trường hà vận mệnh, nếu như hắn lúc này bị mạt sát, những thứ khác cũng sẽ trực tiếp băng hoại yên diệt.

Bởi vì thân này, mang trong mình Đại đạo chân chính, Đại đạo băng hoại, tất cả liền kết thúc.

Trong một khu vực sâu thẳm của thế giới Hỗn Độn.

La Hầu lúc này thần sắc kinh hãi, xiềng xích Đại đạo của Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân là do Đại đạo của chính họ ngưng tụ thành, lúc này phong bế không chỉ pháp lực của bản thân hắn, mà cả Hủy Diệt Đại đạo cũng bị bốn đạo xiềng xích này quấn chặt phong tỏa.

Dưới sự trấn áp của Thái Cực Đồ và Linh Lung Bảo Tháp, tình huống của La Hầu càng lúc càng thảm liệt.

Thái Thượng tự thân ra tay, Thí Thần Thương ra tay, hai kiện chí bảo ra tay, tình cảnh của La Hầu lúc này vô cùng tồi tệ.

Hắn trong lòng cũng vô cùng lo lắng, nhưng lại không cách nào thoát khỏi sự phong tỏa của Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân cùng với sự trấn áp của hai kiện chí bảo.

"Tam Thanh Đại đạo, phân!" Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị kết ấn, Tam Thanh Đạo Nhân đồng thời kết ấn.

Trên bạch sắc, thanh sắc, xích hồng khánh vân, dâng lên vô số đại đạo pháp tắc, sau đó toàn bộ dung nhập vào bốn đạo xiềng xích Đại

đạo.

"Bành!" Đột nhiên, trên xiềng xích Đại đạo bùng phát ra thanh sắc quang mang chói lọi rực rỡ, một luồng khí tức Đại đạo tinh túy từ trên xiềng xích Đại đạo tỏa ra, từ trên người Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân, trực tiếp xuyên qua Hủy Diệt Đại đạo của La Hầu.

Trên xiềng xích Đại đạo, tức thì dâng lên một luồng hấp lực kinh khủng, dùng Đại đạo để hấp thu lực lượng và bản nguyên Đại đạo.

Chỉ cần lực lượng và bản nguyên Đại đạo của La Hầu bị Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân hấp thu hoàn toàn, thì dù Thái Thượng không ra tay, La Hầu cũng không còn khả năng tái sinh.

Dù sao Đại đạo băng hoại, tất cả đều không còn cơ hội.

Nếu còn có cơ hội tái sinh, thì Thái Thượng lúc này sẽ không làm như vậy.

"Đại đạo tương khắc, ngươi không sợ bị phản phệ vẫn lạc sao?" La Hầu thần sắc kinh hãi, lớn tiếng hét.

"Đại đạo thù đồ đồng quy, bản giáo lấy Đại đạo của ngươi, tự nhiên có tác dụng của nó." Thái Thượng nhàn nhạt nói, phất tay một cái, Vô Cực Giới từ ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm Thái Thượng bay ra, tức thì hóa thành một phương thế giới vượt xa Đại Thiên thế giới vô số lần, xuất hiện phía trên chúng sinh.

"Hưu!" Lúc này, từ trong xích hồng khánh vân của Thái Thượng, từ trong bạch sắc, thanh sắc, xích hồng khí vận của Tam Thanh Đạo Nhân, có bốn đạo hắc sắc quang thúc dâng lên, sau đó trực tiếp dung nhập vào Vô Cực Giới.

Đây đều là lực lượng Đại đạo và đại đạo pháp tắc của La Hầu, lúc này không ngừng bị hút ra khỏi người hắn, sau đó trực tiếp dung nhập vào Vô Cực Giới, đề thăng pháp tắc của Vô Cực Giới, hoàn

thiện số lượng pháp tắc.

Đây là một con đường Đại đạo không kém Thái Thượng bao nhiêu, có thể khiến Vô Cực Giới đạt đến một trình độ cao hơn, đối với bản thân Thái Thượng mà nói, cũng có không ít trợ giúp, đây cũng coi như là vớt vát chút lợi ích cuối cùng.

La Hầu thần sắc kinh hãi, từ khoảnh khắc Vô Cực Giới xuất hiện, hắn đã hiểu ra.

Thì ra Thái Thượng có chủ ý này, rút lấy Đại đạo của chính mình dung nhập vào thế giới của bản thân.

Chuyện như vậy, hắn trước đây chưa từng nghĩ tới, nhưng lúc này, tất cả đều đã minh bạch.

Như vậy, quả thực không còn đạo lý đại đạo tương khắc nữa, Đại đạo của chính mình dung nhập vào thế giới, chỉ có thể đề thăng và hoàn thiện pháp tắc của Vô Cực Giới, khiến nó đạt đến một trình độ cao hơn mà không có bất kỳ tổn hại nào.

"Hô!" Thái Thượng tay kết thủ ấn, ngọn lửa hừng hực bao bọc lấy La Hầu, bắt đầu tế luyện, muốn trực tiếp luyện hóa, gia tốc việc rút lấy Đại đạo, cũng như luyện hóa bản thân La Hầu, không cho hắn bất kỳ cơ hội lật mình nào.

"Đi!" Song mâu Thái Thượng thâm thúy, trong đôi mắt sâu thẳm như biển sao Chu Thiên, bắn ra hai đạo tinh quang, trực tiếp dung nhập vào trường hà thời không, trường hà vận mệnh, trực tiếp mạt sát quá khứ thân, tương lai thân, cũng như vận mệnh thân của La Hầu.

Thủ đoạn của La Hầu cơ bản đều co rút lại ở hiện tại thân, cho nên quá khứ thân, tương lai thân cùng vận mệnh thân thực lực căn bản không mạnh, có được Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ đã là may mắn, đại đa số đều ở dưới cảnh giới này.

Cho nên, đối với việc Thái Thượng lúc này phái phân thân đi là đã đủ.

Trong một khoảng thời gian ra tay, không khác gì chân thân, đủ để mạt sát chúng.

Thời gian thoáng chốc, lại là mười mấy vạn năm trôi qua.

"Hưu!" Hai đạo quang mang từ trường hà thời không và trường hà vận mệnh bay ra, chui vào mi tâm của Thái Thượng.

"Phụt!" La Hầu thần sắc thảm bại, một ngụm tiên huyết phun ra, kinh hãi nhìn Thái Thượng, "Ngươi đã mạt sát tất cả thủ đoạn của ta!" Như vậy, hiện tại thân của mình vẫn lạc, Đại đạo băng hoại, tất cả liền kết thúc.

Thái Thượng nghe vậy, không để ý đến La Hầu, cùng Tam Thanh Đạo Nhân lại lần nữa ra tay, lực lượng Đại đạo kinh khủng khuấy động, Hỗn Độn chi khí trong phương viên triệu triệu ức dặm bị quét sạch, không thể đến gần nơi này, không ít thời không vỡ nát, hình thành khu vực chân không cực hạn.

"Rắc!

Rắc!

Rắc!" Trên Hủy Diệt Đại đạo của La Hầu, xuất hiện từng vết nứt Đại đạo.

Những vết nứt Đại đạo đó dưới tác dụng của xiềng xích Đại đạo của Thái Thượng và Tam Thanh, trực tiếp bị phân liệt ra, ăn mòn Hủy Diệt Đại đạo.

Đại đạo bị tổn thương, bản nguyên trôi đi, khí tức trên người La Hầu nhanh chóng suy giảm, ma khí trên người cũng đang nhanh chóng tiêu tán.

“A!!!” Tiếng kêu thảm thiết của La Hầu vang vọng khắp nơi trong triệu triệu ức dặm.

Thái Thượng bản mệnh chi hỏa căn bản không để ý, lại lần nữa luyện hóa.

Dưới tình huống Đại đạo bị tổn thương, bản nguyên không ngừng theo bốn sợi xiềng xích Đại đạo chảy về Vô Cực Giới, tình cảnh của La Hầu đã vô cùng nghiêm trọng.

Cứ theo tình hình hiện tại của hắn, e rằng không thể chống đỡ được bao lâu.

Tiến độ luyện hóa tăng lên, tốc độ phân liệt ăn mòn Đại đạo và tốc độ trôi đi của bản nguyên Đại đạo cũng sẽ tăng lên.

Mà tốc độ ăn mòn Đại đạo và trôi đi của bản nguyên tăng lên, tốc độ hắn bị luyện hóa cũng sẽ tăng lên.

Cho nên nói, theo tình hình hiện tại, La Hầu không còn chút cơ hội nào.

Thái Thượng nhìn tình cảnh của La Hầu lúc này, miệng khẽ niệm Đại đạo chi âm, Thái Cực Đồ dưới tọa hạ tỏa ra thần quang càng thêm chói lọi, dưới sự chuyển động của âm dương, lực lượng Âm Dương Đại đạo trực tiếp nghiền nát Hủy Diệt chi đạo của La Hầu.

“Toái!” Đột nhiên, Thái Thượng tay bấm Thái Thanh Ấn, trực tiếp đánh xuống thiên linh của La Hầu.

“Phụt!” La Hầu lại phun ra một ngụm tiên huyết, Hủy Diệt Đại đạo của chính mình bị Thái Thượng trực tiếp đánh vỡ thành bốn khối, bị xiềng xích Đại đạo của Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân trực tiếp rút ra, ăn mòn nhanh hơn.

Quang thải trong đôi mắt sâu thẳm của La Hầu định hình, khí tức yếu đến mức không thể cảm nhận được.

Thái Thượng không chút để ý, một bên ăn mòn Hủy Diệt Đại đạo của La Hầu, dung nhập vào Vô Cực Giới, một bên luyện hóa La Hầu.

La Hầu chính là sinh linh được sinh ra từ đạo này, nếu đem hắn luyện hóa thành một đoàn lực lượng Hủy Diệt tinh túy, thì đối với việc bổ sung và đề thăng thế giới sức mạnh của Vô Cực Giới cũng có chút trợ giúp.

"Nhân quả ân oán giữa ngươi và ta, đến nay cũng coi như đã kết thúc." Nhìn La Hầu triệt để vẫn lạc, Thái Thượng khẽ nói một tiếng.

La Hầu trong Đạo Ma chi chiến vẫn lạc, có lẽ là dùng thủ đoạn quá khứ thân, tương lai thân, vận mệnh thân hoặc là Đại đạo chuyển di trọng sinh, nên hắn mới có cơ hội trở lại, đó cũng là chuyện sau này lại gặp La Hầu.

Nhưng lần này, thủ đoạn bị Thái Thượng hủy đi, Đại đạo băng hoại, bản nguyên tiêu tán, tất cả đều không còn khả năng.

Lúc này, La Hầu xem như đã triệt để vẫn lạc.

Mà nhân quả ân oán giữa hắn và Thái Thượng, cũng đến đây là kết thúc.

Trong một khu vực sâu thẳm của thế giới Hỗn Độn.

Chương 545

Trên thiên linh của Thái Thượng, kim quang của Linh Lung Bảo Tháp từ từ thu lại, sau đó rơi vào trong xích hồng khánh vân của Thái Thượng, biến mất không thấy.

Thái Cực Đồ dưới tọa hạ, cũng đang từ từ thu hẹp khu vực bao phủ, chỉ còn lại trong phạm vi ức vạn dặm, còn những nơi khác, đã không còn nằm trong phạm vi bao phủ của Thái Cực Đồ.

Thái Thượng một bên luyện hóa La Hầu, một bên hấp thu Hủy Diệt Đại đạo và bản nguyên của La Hầu, sau đó dung nhập vào Vô Cực Giới, tốc độ cũng không chậm.

Tiến triển của Tam Thanh Đạo Nhân lúc này cũng không chậm, sau khi phân liệt Hủy Diệt Đại đạo của La Hầu thành bốn phần, lúc này tốc độ rút lấy dung nhập vào Vô Cực Giới đã đạt đến một trình độ vô cùng nhanh chóng.

Trong Vô Cực Giới.

Lúc này không chỉ bản nguyên thế giới tăng lên, mà Đại đạo pháp tắc ẩn chứa trong đó, lúc này lại được thêm vào một đạo, số lượng Đại đạo có thể lựa chọn tu hành ngày càng nhiều.

Những điều này dù là đối với bản thân Vô Cực Giới, hay đối với sinh linh trong đó, đều có không ít trợ giúp.

Lúc này, Vô Cực Giới, ngoài bản nguyên thế giới và Đại đạo pháp tắc, quy tắc cũng ngày càng ổn định, độ nồng đậm của linh khí cũng có sự đề thăng, sự mở rộng của đại lục, cũng đã kéo dài ra bằng kích thước của một Trung Thiên thế giới.

Trong khoảng thời gian này, sinh linh và tu sĩ của Sát Lục Đại Thế

giới ban đầu, cuối cùng cũng triệt để dung nhập vào quy tắc, pháp tắc của Vô Cực Giới, con đường tu hành cũng đã đi vào quỹ đạo.

Trong khoảng thời gian này, họ đều có không ít tiến bộ.

Những cao thủ Chuẩn Thánh hậu kỳ ban đầu vì bản nguyên thế giới của Sát Lục Đại Thế giới tàn khuyết, Đại đạo pháp tắc ngoại tiết mà tu vi không thể đề thăng, hoặc những Chuẩn Thánh hay Đại La Kim Tiên khác, lần này đều có sự đề thăng của riêng mình.

Cũng đã đản sinh ra mấy vị Chuẩn Thánh viên mãn từ Sát Lục Đại Thế giới.

Họ đối với điều này vô cùng vui mừng, cũng cảm kích Thái Thượng ra tay cứu giúp.

Nếu không, đợi đến khi thời cơ đó đến, họ chỉ có thể theo Sát Lục Đại Thế giới mà yên diệt.

Đâu được như bây giờ, không chỉ giải quyết được vấn đề của họ, mà còn cho họ lợi ích lớn hơn, có thể đề thăng tu vi lên một trình độ cao hơn.

Đối với họ mà nói, đây là chuyện cực tốt.

Lần này, lại có thêm Đại đạo mới dung hợp vào, đối với toàn bộ sinh linh của Vô Cực Giới mà nói, dù là sinh linh nguyên bản của Vô Cực Giới hay sinh linh từ Sát Lục Đại Thế giới, đều có thêm lựa chọn về Đại đạo.

Như vậy, khả năng chứng đạo sau này sẽ càng lớn hơn.

Quy tắc hoàn thiện, pháp tắc đề thăng, thiên địa biến hóa, đều đang thúc đẩy Vô Cực Giới tiến về một trình độ cao hơn.

"Hô lạp lạp!!!" Mười mấy vạn năm sau, xiềng xích Đại đạo trên người Tam Thanh Đạo Nhân từ từ chuyển động, được thu hồi vào

trong cơ thể.

Phần Hủy Diệt chi đạo mà họ phân chia đã toàn bộ dung nhập vào Vô Cực Giới.

So với Thái Thượng, họ vẫn là nhẹ nhàng hơn vài phần.

Thái Thượng lúc này vẫn cần một khoảng thời gian nữa mới có thể hoàn toàn dung hợp xong, dù sao xiềng xích Đại đạo của ngài khóa chặt phần Đại đạo lớn nhất.

Nhưng theo tình hình hiện tại, thời gian cũng không còn quá lâu.

Tam Thanh Đạo Nhân nhìn nhau một cái, ấn ký Đại đạo ở mi tâm lóe lên, sau đó lần lượt ra tay, hiệp trợ Thái Thượng luyện hóa La Hầu.

Nửa người của La Hầu đã bị Thái Thượng luyện hóa thành lực lượng Hủy Diệt tinh túy nhất, chỉ cần dung nhập vào Vô Cực Giới, điều này không chỉ có thể đề thăng bản nguyên thế giới, mà còn có thể hoàn thiện hơn nữa Hủy Diệt Đại đạo.

Vì vậy, Thái Thượng mới có ý định và cách làm luyện hóa La Hầu.

Tiến triển lúc này, đã đến hồi kết.

Có sự trợ giúp của Tam Thanh Đạo Nhân, tốc độ rút lấy lực lượng Đại đạo của Hủy Diệt Đại đạo, phân hóa đại đạo pháp tắc, dung nhập vào Vô Cực Giới của Thái Thượng liền nhanh hơn không ít.

Chỉ trong năm vạn năm ngắn ngủi, đã hoàn thành nhiệm vụ.

Ngài thu hồi xiềng xích Đại đạo, dung nhập lại vào Đại đạo của chính mình.

Làm xong tất cả những điều này, Thái Thượng toàn lực luyện hóa nửa thân thể còn lại của La Hầu.

Thái Thượng cộng thêm Tam Thanh Đạo Nhân, bốn vị tồn tại đỉnh

tiêm ra tay, đừng nói là thân thể đã vẫn lạc của La Hầu, cho dù La Hầu lúc này chưa vẫn lạc, cũng khó mà chống đỡ được sự luyện hóa của bốn vị tồn tại cùng cấp.

Chỉ trong ba vạn năm ngắn ngủi, đã hoàn toàn luyện hóa nửa thân thể còn lại của La Hầu, toàn bộ bị luyện hóa thành sức mạnh Hủy Diệt tinh túy nhất.

Nhìn đoàn sức mạnh Hủy Diệt màu đen này, trên gương mặt đạm nhiên của Thái Thượng lộ ra một nụ cười, ngay sau đó phất tay, lực lượng Hủy Diệt trực tiếp dung nhập vào Vô Cực Giới.

Một phần dung nhập vào Thiên Đạo, đề thăng sức mạnh Thiên Đạo, đối với việc chưởng khống thiên địa cũng ngày càng tăng lên.

Một phần khác, thì dung nhập vào Hủy Diệt Đại đạo, khiến đại đạo pháp tắc càng thêm rõ ràng.

"Oanh!" Đột nhiên, từ trong Vô Cực Giới truyền đến một tiếng nổ vang, một luồng khí tức thế giới kinh khủng hạo hãn tức thì quét ra, nơi nó đi qua hư không vỡ nát, Hỗn Độn chi khí băng hoại, tái diễn địa thủy phong hỏa, diễn hóa ra từng thế giới.

"Hưu!" Một đạo cường quang lướt qua, tất cả thế giới được diễn hóa đều hóa thành tro bụi, quay về thế giới Hỗn Độn, hình thành chân không và hư vô cực hạn.

Khi luồng khí tức và xung kích này từ Vô Cực Giới quét ra, trên người Thái Thượng cũng bùng phát ra một luồng khí thế kinh khủng, chấn động cả thế giới Hỗn Độn, khiến không biết bao nhiêu tồn tại ở triệu triệu ức dặm xa xôi phải kinh ngạc.

"Xem ra, vẫn còn thiếu một bước." Đột nhiên, Thái Thanh Đạo Nhân nói.

"Có lẽ, thêm một phương đại thế giới dung nhập, là gần đủ rồi."

Ngọc Thanh Đạo Nhân nói.

"Xem ra, cần phải ở lại thêm một khoảng thời gian." Thượng Thanh Đạo Nhân nói.

Tam Thanh Đạo Nhân lúc này đã nhìn ra, Thái Thượng tuy mượn Hủy Diệt chi đạo cùng Vô Cực Giới đề thăng, khiến đạo hạnh và sự chưởng khống đối với đại đạo pháp tắc có sự tăng trưởng, nhưng muốn trực tiếp bước vào hậu kỳ, vẫn còn thiếu vài phần.

Họ cảm thấy, thêm một đại thế giới nữa, việc tấn thăng của Thái Thượng sẽ không còn bất kỳ bất ngờ nào, dù sao đại thế giới đều ẩn chứa một đạo, chỉ cần là một đạo hoàn chỉnh, thì việc tấn thăng sẽ không có gì bất ngờ lớn.

Không biết đã qua bao lâu, khí tức trên người Thái Thượng có phần thu liễm, cho đến khi biến mất, không thể cảm ứng được.

Lúc này, Thái Thượng mới từ từ mở mắt, ngài nhìn Tam Thanh Đạo Nhân nói, "Vô Cực Giới tuy các phương diện đều có sự đề thăng, nhưng chung quy vẫn còn thiếu vài phần.

Xem ra, vẫn cần phải ở lại một khoảng thời gian." Nghe vậy, Tam Thanh Đạo Nhân gật đầu, họ tự nhiên rõ ràng điểm này.

Nếu Thái Thượng đã định tấn thăng xong mới trở về Hồng Hoang, vậy thì ở lại thêm một khoảng thời gian nữa, dù sao cũng không còn quá xa.

Tam Thanh Đạo Nhân nhìn nhau một cái, liền hóa thành ba đạo lưu quang, chui vào trong khánh vân của Thái Thượng.

Thái Thượng nhìn Vô Cực Giới đang lơ lửng trên Hỗn Độn, phất tay một cái, tức thì thấy Vô Cực Giới không ngừng thu nhỏ, cuối cùng hình thành một đạo kim quang, chui vào ấn ký Đại đạo ở mi tâm Thái Thượng.

Làm xong tất cả những điều này, Thái Thượng thu lại bản mệnh chi hỏa của mình cùng với Thái Cực Đồ, Thí Thần Thương, nhìn bốn phương một cái, liền đi về một hướng nào đó.

Bên ngoài Hồng Hoang, trong một khu vực Hỗn Độn.

Tử Tiêu Cung, trên đại điện.

Hồng Quân Đạo Tổ đột nhiên mở mắt, nhìn về một phương vị sâu trong Hỗn Độn, trên gương mặt đạm mạc hiện lên một tia kinh ngạc.

"Chẳng lẽ, Thái Thượng đạo hữu đã triệt để mạt sát La Hầu rồi sao?" Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng âm thầm chấn kinh.

Ngài và La Hầu là túc địch, cũng là tồn tại tranh đạo, trong cõi minh minh tự có một loại cảm ứng.

Chương 546

Lúc này cảm ứng đã triệt để đứt đoạn, phảng phất như một đầu của vận mệnh đã bị triệt để xóa đi.

Đối với ngài mà nói, cảm thụ này vô cùng rõ ràng.

Vì thế, Hồng Quân Đạo Tổ lúc này trong lòng mới có suy đoán như vậy, thậm chí có thể nói, là đã có vài phần khẳng định.

Tình huống như vậy, ngài trước đây chưa từng cảm thụ qua.

Cho dù là đạo ma chi chiến năm xưa, sau khi La Hầu tự bạo, ngài cũng chỉ là có cảm ngộ, minh ngộ được chấp niệm thi của bản thân mà thôi.

Nhưng loại cảm giác trực tiếp cắt đứt một đầu kia của vận mệnh này, quả thực chưa từng có.

Nhưng dù thế nào, túc địch bị diệt trừ, Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng vẫn là vui vẻ, nếu không, chung quy vẫn là một phiền phức.

Chỉ có La Hầu bị triệt để diệt trừ, những việc ngài muốn làm sau này, muốn đề thăng, mới có thể nhẹ nhàng yên tâm hơn.

Nếu không có một tồn tại như La Hầu rình rập, lúc nào cũng muốn quay lại diệt trừ chính mình, đối với bản thân ngài mà nói, không phải là chuyện gì tốt.

Cho nên nói, lúc này La Hầu bị diệt trừ, đối với việc đề thăng của chính mình mà nói, sẽ nhanh hơn không ít.

Túc địch bị diệt trừ, một phương khác, tốc độ tu hành sẽ nhanh hơn không ít.

Nếu không, La Hầu cũng sẽ không luôn nhắm vào ngài.

Ngoài Hồng Hoang là đạo quả để đề thăng, chính là bản thân Hồng Quân Đạo Tổ.

Hiện tại ẩn họa đã được giải trừ, Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

"Không ngờ Thái Thượng đạo hữu nhanh như vậy đã trực tiếp mạt sát La Hầu.

Xem ra, bần đạo vẫn là đánh giá thấp thực lực chân chính của Thái Thượng đạo hữu lúc này rồi, e rằng khoảng cách đến hậu kỳ, cũng không còn xa nữa." Suy nghĩ một hồi, Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng thầm nói.

Đạo nguyên của La Hầu tuy vẫn chưa khôi phục, thực lực không phải thời kỳ toàn thịnh, nhưng với đạo hạnh của hắn, cho dù đạo nguyên không khôi phục, cũng không phải là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ bình thường có thể so sánh.

Mà Thái Thượng tấn thăng cảnh giới này, cũng không bao lâu, đã có thể trực tiếp áp chế La Hầu, thậm chí là mạt sát hắn.

Cảnh giới tu vi như vậy, Hồng Quân Đạo Tổ tự mình ước chừng, Thái Thượng lúc này khoảng cách đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, e rằng không xa.

Từ điểm này mà xem, ngài quả thực đã đi trước chính mình.

Nếu chính mình không bị Thiên Đạo chế ngự, giới hạn ở đây, thì hiện tại cũng không kém Thái Thượng bao nhiêu.

Nhưng vì duyên cớ Thiên Đạo, dưới sự chế ngự và giới hạn, tiến triển của ngài vô cùng chậm chạp, hơn hai nghìn vạn năm qua đi, cũng không đề thăng được bao nhiêu.

Ngài hiện tại đang chờ đợi thời cơ, chờ đợi Thái Thượng sau này hủy diệt Thiên Đạo, chính mình thoát thân rồi mới có thể tiến triển.

Đến lúc đó, vì duyên cớ Thiên Đạo, ngài nhiều nhất đạt đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, mà đợi đến khi thoát khỏi Thiên Đạo, muốn tấn thăng đến viên mãn, hoặc là chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, ngược lại sẽ tương đối dễ dàng hơn vài phần.

Dù sao, thiếu đi sự chế ngự và giới hạn, dưới tình huống Đại đạo thông suốt, quả thực sẽ tốt hơn không ít.

Điểm này, Hồng Quân Đạo Tổ cũng rõ ràng, nếu không, cũng sẽ không luôn chờ đợi khoảnh khắc này đến.

Cũng chính vì điểm này, ngài mới nói với Thái Thượng như vậy, để ngài ấy đi bước này.

Mà từ bây giờ, chính mình phải tiếp tục chuẩn bị một số thủ đoạn, sau đó không ngừng tu hành, chờ đợi thời cơ đến.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn về một hướng nào đó trong Hỗn Độn, trong đôi mắt sâu thẳm, lướt qua một đạo quang mang.

Hồi lâu sau, mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục tu hành tham ngộ.

Hồng Hoang trong mấy chục vạn năm này, cũng không có động tĩnh gì lớn, các phe đều đang đề thăng.

Ngoài Thiên Đình và Viễn Cổ Tam tộc, các thế lực nhất lưu khác, đều bình tĩnh hơn không ít, cũng chỉ là thỉnh thoảng có đệ tử đến Hồng Hoang lịch luyện mà thôi.

Còn những chuyện khác, thì không có động tác gì lớn.

Địa Tinh những năm gần đây, ngược lại có không ít tu sĩ phi thăng lên, theo đạo thống của từng người, cũng được tiếp dẫn vào một số thế lực.

Những người này tư chất đều không tồi, lần này cũng coi như là bổ sung thêm vài phần huyết mạch mới cho mấy thế lực nhất lưu.

Ngoài những điều này ra, sự phát triển, tranh đoạt của các chủng tộc, thế lực, tu sĩ khác, đều không có động tĩnh gì lớn, cũng chỉ là những trận đánh nhỏ lẻ.

Hồng Hoang hiện tại, bề ngoài vẫn bình lặng như nước, mỗi bên đều đang tự mình đề thăng.

Thế giới Hỗn Độn, sâu thẳm, trong một khu vực nào đó.

Thái Thượng từ từ đứng dậy, rời khỏi khu vực hỗn độn này.

Thái Thượng hiện tại vừa đi vừa dừng, gặp khu vực thích hợp tu hành, liền bắt đầu tu hành, bất kể là Đại đạo của bản thân, hay là cường độ của thân thể, trong mười mấy vạn năm này, đều có không ít tiến triển.

Nếu nói về trình độ thân thể, e rằng có thể so sánh với những Hỗn Độn Ma Thần đỉnh tiêm nhất năm xưa, cũng chỉ là vài vị hiếm hoi đó.

Đợi đến khi tu vi của Thái Thượng sau này lại đề thăng, cường độ thân thể cũng sẽ tương đối tăng lên, đạt đến một trình độ cao hơn.

Trong khoảng thời gian này ở thế giới Hỗn Độn, Thái Thượng cũng sẽ tiếp tục tu hành đề thăng.

Ngài rời khỏi mảnh khu vực hỗn độn này, phương viên triệu ức dặm đều đã hình thành vùng chân không, tất cả Hỗn Độn chi khí đều bị Thái Thượng hấp thu cạn kiệt, không biết phải bao lâu nữa mới có thể lưu chuyển, lấp đầy khu vực này.

Thái Thượng hiện tại không để ý quá nhiều, vẫn cứ tiếp tục tiến về phía trước.

Ngài hiện tại cần dung hợp thêm một phương Đại Thiên thế giới, hay nói cách khác là một con đường Đại đạo hoàn chỉnh, là có thể trực tiếp tiến vào hậu kỳ.

Mà cảnh giới viên mãn sau này, đối với ngài ngược lại tương đối dễ dàng hơn vài phần.

Dù sao đó là sự viên mãn của Đại đạo bản thân, chỉ cần một thời gian lắng đọng tích lũy, tích lũy cảm ngộ đối với Đại đạo, chưởng khống đối với đại đạo pháp tắc là có thể tiến vào cảnh giới này.

Cho nên nói, đối với Thái Thượng vẫn là tương đối dễ dàng, nhưng đối với việc tấn thăng hậu kỳ, vẫn cần một khế cơ để đột phá.

Mà hiện tại, Thái Thượng chính là thiếu một phương Đại Thiên thế giới này, hoặc là một con đường Đại đạo hoàn chỉnh để làm khế cơ đột phá cảnh giới hậu kỳ.

Thái Thượng lúc này cũng không quá vội vàng, đã là khế cơ, cơ duyên, thì không thể nóng vội, dù sao hiện tại đang ở trong Hỗn Độn, vậy thì tốn thêm một chút thời gian, dù sao lúc này cũng không gấp.

Như vậy, mấy vạn năm trôi qua, Thái Thượng không biết đã đi qua bao nhiêu khu vực.

Đột nhiên, Thái Thượng dừng bước, thần sắc túc nhiên nhìn về một phương vị.

"Xích!" Ngay sau đó, chỉ thấy một đạo hỗn độn kiếm khí chém phá vô tận thời không, trực tiếp chém về phía Thái Thượng.

Đạo hỗn độn kiếm khí này, đã vượt qua không biết bao nhiêu thời không, đến được khu vực này, trực tiếp chém về phía Thái Thượng.

Trong thế giới Hỗn Độn, tại một khu vực nơi sâu thẳm.

Kiếm khí tung hoành, cắt ngang hư không, chém rụng vô số thời không hỗn độn, nơi nó đi qua đều quy về chân không, hư vô, uy thế kinh hoàng quét tới.

Chương 547

"Bành!" Lúc này, một Thái Cực Đồ án khổng lồ ngưng tụ trước người Thái Thượng, kiếm khí chém xuống, bộc phát ra xung kích kinh hoàng, càn quét khắp triệu triệu ức dặm, làm sụp đổ vô số thời không, vô tận hỗn độn chi khí bị yên diệt, hình thành một vùng chân không cực hạn, diễn hóa thành hư vô chi địa.

Hỗn độn kiếm khí và Thái Cực Đồ án lúc này lần lượt vỡ tan.

Thái Cực Đồ án được ngưng tụ từ một đạo Đại Đạo chi lực, sau khi chặn được luồng kiếm khí này liền tiêu tán.

Uy lực của đạo kiếm khí này có thể tưởng tượng được.

Chỉ một đạo hỗn độn kiếm khí này, ít nhất cũng phải là thần kiếm cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo mới có được kiếm khí kinh khủng đến thế, Tiên Thiên Chí Bảo bình thường, kiếm khí còn chưa đạt tới trình độ này.

Về phần tồn tại chưởng khống Hỗn Độn Linh Bảo này, tu vi ít nhất không dưới La Hầu thời kỳ toàn thịnh.

Tồn tại như vậy, dù là trong thế giới Hỗn Độn, cũng thuộc nhóm đỉnh tiêm nhất. "Thật là một món Hỗn Độn Linh Bảo tốt, một đạo hỗn độn kiếm khí tốt." Thái Thượng thần sắc đạm nhiên, không nhìn ra sâu cạn, miệng khẽ nói một câu.

Bất kể là ai chưởng khống món Hỗn Độn Linh Bảo này, nhưng đạo hỗn độn kiếm khí này vượt ngang thời không mà đến, vượt qua không biết bao nhiêu cực số khoảng cách, rõ ràng là ra tay với Thái Thượng.

Tuy chỉ là thăm dò, nhưng nhân quả giữa song phương cũng xem

như đã kết hạ.

Thái Thượng nhìn về hướng hỗn độn kiếm khí chém tới, ánh mắt u u, không biết đang suy nghĩ điều gì.

Hiện tại, tự nhiên ngài rất khó dựa vào phương hướng này để tìm ra vị tồn tại kia.

Đó không phải là tồn tại bình thường, cảnh giới tu vi đều không dưới La Hầu thời kỳ toàn thịnh, y đã chém ra đạo hỗn độn kiếm khí này thì không thể nào còn dừng lại ở cùng một chỗ.

Cho nên, chỉ dựa vào phương hướng hỗn độn kiếm khí vượt thời không đến, Thái Thượng vẫn rất khó thật sự tìm ra món Hỗn Độn Linh Bảo kia, hoặc nói là, vị tồn tại đã kết nhân quả với Thái Thượng.

Nhưng Thái Thượng cũng không vội.

Tồn tại như vậy, đã ra tay với ngài thì sẽ không chỉ có một lần này.

Vậy thì ngày sau gặp lại, tự có lúc thanh toán nhân quả, cũng không cần vội vào lúc này.

Hiện tại, điều quan trọng nhất vẫn là nâng cao cảnh giới tu vi của mình lên hậu kỳ rồi nói sau.

So với chuyện trước mắt này, những chuyện khác ngược lại không quan trọng đến thế.

Trong lòng suy nghĩ một lát, Thái Thượng thu hồi ánh mắt, tiếp tục đi về một phương hướng nào đó.

Cùng lúc đó, trong một khu vực nào đó của thế giới Hỗn Độn.

Một tôn tồn tại chậm rãi mở mắt, ánh mắt nhìn về một khu vực nào đó, trong đôi mắt sâu thẳm thoáng qua những tia sáng lấp lánh. "Sự tình, thật là càng lúc càng thú vị." Y nở một nụ cười, nhàn nhạt

nói.

Hỗn độn kiếm khí chính là từ tay y chém ra, vượt qua vô tận trường hà thời không, trực tiếp chém về phía Thái Thượng.

Tuy chỉ là thăm dò, nhưng một kích này cũng không phải là đồng cấp bình thường có thể dễ dàng hóa giải.

Là người ra tay, y đối với tình hình hỗn độn kiếm khí mình chém ra vẫn rất rõ ràng.

Thực lực của Thái Thượng cũng khiến y hơi kinh ngạc. "Kẻ có thể xóa sổ La Hầu, quả nhiên không phải hạng tầm thường." Cuối cùng, y lại khẽ nói một câu, sau đó liền chậm rãi đứng dậy, độn đi về một phương vị khác.

Đã kết nhân quả với Thái Thượng, vậy tình hình sau này sẽ không đơn giản như vậy.

Y tự nhiên sẽ không lãng phí thời gian, cần phải nâng cao thì vẫn phải nâng cao, chờ thời cơ đến, tự có lúc liễu kết nhân quả.

Mà ngoài nhân quả ra, còn có đạo quả kia, cũng là thứ y muốn.

Không sai, đạo quả Hồng Hoang này y cũng muốn, còn từ chỗ La Hầu biết được một vài tin tức, ngày sau sẽ có lúc phân cao thấp.

Cho nên, thời gian tới, y cũng sẽ tu hành thật tốt, đạt tới cảnh giới cao hơn.

Đến lúc đó, tình hình sẽ khác. "Vù!" Hư không khẽ gợn sóng, y đã độn đến một nơi nào đó không biết trong thời không.

Sau khi y rời đi, hỗn độn chi khí nơi đây lại lần nữa lưu chuyển, tựa như mây mù bao phủ khu vực vô tận.

Thái Thượng lúc này không để ý quá nhiều, cũng không biết được vị tồn tại ở ngoài không biết bao nhiêu cực số kia đang có suy nghĩ và

hành động gì.

Lần này, Thái Thượng chỉ muốn nâng cao tu vi của mình, chỉ cần có thể thuận lợi tiến vào Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, vậy chuyến đi Hỗn Độn này xem như có thể kết thúc.

Ngày sau tu hành Đại Đạo của bản thân đến viên mãn, tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, liền có thể tiến hành kế hoạch tiếp theo.

Bước kế hoạch này sẽ vô cùng phức tạp, khó khăn, lại cực kỳ quan trọng.

Chỉ có bước kế hoạch này đi tốt, về sau mới có cơ hội đạt tới cảnh giới cao hơn, chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Nhưng trước khi đi bước này, Thái Thượng cần phải nâng cao tu vi của mình lên Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn rồi nói sau.

Dù sao xét tình hình Thiên Đạo, chỉ có đạt tới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, mới có khả năng thật sự rút nó ra yên diệt.

Nếu không, dù là hậu kỳ, phần thắng cũng sẽ không quá cao.

Đến lúc đó, Thái Thượng liền có thể để Nhân Đạo chưởng khống Hồng Hoang đại địa.

Nhân Đạo là đạo của chúng nhân, nếu Nhân Đạo chưởng khống Hồng Hoang, sẽ là một thời đại hoàn toàn mới, đối với chúng sinh mà nói, đều có chỗ tốt không nhỏ.

Cho nên nói, để Nhân Đạo chưởng khống Hồng Hoang mới là kết quả tốt nhất.

Điều này đối với Thái Thượng, người chấp đạo, cũng là kết quả tốt nhất, có lợi nhất.

Khi đó, lại dung hợp Hồng Hoang và Vô Cực Giới, lại dựa vào tình hình của Nhân Đạo và Đại Đạo của bản thân, chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, Thái Thượng vẫn có nắm chắc rất lớn, điểm này, ngài vẫn có thể khẳng định.

Chỉ là muốn hoàn thành những điều này, vẫn còn chút thời gian và khoảng cách, dù là Thái Thượng lúc này, cũng cần phải đi từng bước.

Bước đầu tiên, chính là thăng cấp cảnh giới tu vi hiện tại, trước tiên đạt tới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ rồi nói.

Trong lòng suy nghĩ một lát, Thái Thượng lại tiếp tục tiến về phía trước.

Bởi vì đang ở nơi sâu thẳm của thế giới Hỗn Độn, cho nên có một số khu vực thích hợp cho Thái Thượng tu hành lúc này, Thái Thượng chỉ cần gặp được, đều sẽ dừng lại tu hành, đi đi dừng dừng, trong nháy mắt đã mười vạn năm trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Thái Thượng cũng gặp phải mấy trận bão Hỗn Độn, tuy có chút phiền phức, nhưng đối với ngài đã có thêm đề thăng mà nói, cũng chỉ là phiền phức mà thôi, không có thương thế gì.

Sau khi vượt qua những cơn bão Hỗn Độn phiền phức này, Thái Thượng lại đi thêm năm ngàn năm.

Sau đó, ngài chậm rãi dừng bước, nhìn về một phương vị nào đó, trước mắt sáng lên ánh quang. "Khí tức của thế giới, thật nồng đậm, phẩm cấp còn trên cả Sát Lục Đại Thế Giới." Thái Thượng đạm nhiên cười một tiếng, nói một câu rồi liền đi về phía có khí tức thế giới dao động tới.

Chương 548

Nơi sâu thẳm Hỗn Độn, trong một khu vực nào đó.

Thái Thượng một bước đi triệu triệu ức dặm, vượt qua không biết bao nhiêu khu vực thời không hỗn độn, khoảng cách đến vị trí thế giới cảm ứng được cũng ngày càng gần. "Một Đại Thiên thế giới thật tốt, khí tức nồng đậm tinh túy như vậy, trong Hỗn Độn quả là hiếm thấy." Thái Thượng cẩn thận cảm ứng một phen, miệng tán thưởng, sau đó liền đi nhanh hơn. "Ông!" Hư không khẽ rung động, tức thì bị Thái Thượng trực tiếp xé rách, sau đó độn vào trong đó. "Vù!" Kim quang lóe lên, Thái Thượng lại lần nữa xé rách bức tường thời không khác, bước vào một khu vực hoàn toàn mới.

Nhưng vừa ra khỏi khu vực này, liền có một đạo kim sắc kiếm mang kinh hoàng chém xuống, hỗn độn hư không trong kiếm mang không ngừng vỡ nát, tựa như mặt gương vỡ tan thành mảnh vụn hải dương, dưới sự bao bọc của kiếm mang, trực tiếp ập về phía Thái Thượng.

Thái Thượng thần sắc nghiêm lại, tay vung lên, một Thái Cực Đồ án hiện hóa trong Hỗn Độn, âm dương diễn sinh, lưỡng cực phân hóa, tất cả đều bị nghiền nát dưới âm dương, hóa thành vô số kiếm khí, xuyên thủng vô tận hư không, mảnh vỡ hư không cũng bị hút vào hắc động vỡ nát, biến mất không thấy.

Sau khi kim sắc kiếm mang vỡ tan, hóa thành vô số đạo kiếm khí bay ngang, xuyên thủng hỗn độn hư không, hắc động lại thôn phệ mảnh vỡ hư không, Thái Cực Đồ án mới chậm rãi tiêu tán, quay về Đại Đạo chi lực, biến mất trước người Thái Thượng.

Thái Thượng chắp tay sau lưng đứng trong Hỗn Độn, thần sắc

nghiêm nghị nhìn Đại Thiên thế giới ở xa.

Bên ngoài Đại Thiên thế giới, trong vô tận hỗn độn hư không, có một tôn tồn tại vô thượng đang ngồi xếp bằng, Đại Thiên thế giới trước mặt y, cảm giác cực kỳ nhỏ bé.

Y ngồi trên Đại Thiên thế giới, tựa như đang bảo vệ phương Đại Thiên thế giới này. "Ông!" Đột nhiên, y bỗng mở mắt, trong đôi mắt tràn ngập kim quang, thoáng qua kiếm mang và hàn quang, y chậm rãi đứng dậy, một luồng khí thế vô thượng càn quét ra, không ít hỗn độn hư không bị bóp méo, phát ra từng trận âm thanh ầm ầm, kinh khủng dị thường.

Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị nhìn y, tu vi của tôn tồn tại này không hề kém La Hầu thời kỳ toàn thịnh, cũng là tu vi Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ.

Tuy chưa thật sự ra tay, nhưng Thái Thượng đối với thực lực của hắn, đã có một vài suy đoán. "Ngươi là ai?" Vị tồn tại đó nhìn Thái Thượng, nhàn nhạt cất lời, thanh âm cuồn cuộn, làm cho cả vùng Hỗn Độn này không ngừng chấn động, hỗn độn chi lực bạo động. "Bản giáo Thái Thanh Thái Thượng!

Ngươi lại là tồn tại nào?" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn y, nhàn nhạt nói. "Bản tôn Đế Uyên!" Đế Uyên hai mắt nghiêm lại, miệng ngưng trọng nói.

Lời vừa dứt, một luồng khí thế quân lâm thiên hạ, duy ngô độc tôn từ trên người y càn quét ra.

Nghe vậy, Thái Thượng đã hiểu rõ tình hình của Đại Thiên thế giới, cũng như một vài tình hình của bản thân Đế Uyên.

Xem tình hình của Đế Uyên lúc này, tám chín phần mười là Hỗn Độn Ma Thần trọng sinh, hơn nữa, còn là Hỗn Độn Ma Thần tu Đế

Đạo.

Tồn tại như vậy, thực lực cũng không yếu, ít nhất, lúc này đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ.

Tất nhiên, so với Thái Thượng lúc này, vẫn kém không ít.

Thái Thượng lúc này đã một chân bước vào hậu kỳ, chân còn lại cũng đã nhấc lên, chỉ còn thiếu bước cuối cùng là bước qua.

Cho nên, về cảnh giới tu vi, Đế Uyên vẫn kém Thái Thượng vài phần.

Nhưng tu vi của bản thân Đế Uyên cũng không thể phủ nhận, cũng rất mạnh mẽ, ít nhất, trong thế giới Hỗn Độn lúc này, cũng là nhóm đỉnh tiêm nhất.

Mà Đại Thiên thế giới dưới thân Đế Uyên, hẳn là Đại Thiên thế giới được diễn hóa từ Đại Đạo và thân thể khi xưa vẫn lạc, cũng chính là Đế Đạo Đại Thế Giới, trong đó Đế Hoàng Đại Đạo chắc chắn là hoàn chỉnh.

Tuy không nhất định có tồn tại như Thiên Đình, nhưng hẳn cũng có không ít thánh triều.

Tu vi của tu sĩ, hẳn cũng sẽ không quá thấp, dù không có tồn tại chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hẳn cũng sẽ có tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn.

Dù sao Đế Đạo Đại Thế Giới, so với Sát Lục Đại Thế Giới phải hoàn chỉnh hơn vô số lần.

Thế giới bản nguyên hoàn chỉnh, Đại Đạo pháp tắc không bị rò rỉ ra ngoài, lại có Đế Uyên, một tôn tồn tại ở bên ngoài thế giới, tự nhiên có thể bảo vệ sự hoàn chỉnh của Đế Đạo Đại Thế Giới.

Cho nên, Đế Đạo Đại Thế Giới này, so với Sát Lục Đại Thế Giới

hoàn chỉnh hơn vô số lần.

Nếu có thể được Đế Đạo Đại Thế Giới, tu vi của Thái Thượng sẽ không chỉ đơn giản là vừa mới tấn thăng hậu kỳ.

Vì thế, ánh mắt Thái Thượng lướt qua, trên gương mặt đạm nhiên lộ ra một nụ cười.

Đế Uyên nhìn thần sắc của Thái Thượng lúc này, thần sắc hơi nghiêm lại, trong mắt hiện lên một tia hàn quang.

Ánh mắt của Thái Thượng nhìn Đế Đạo Đại Thế Giới của y, dường như có ý định cướp đoạt, đây là ánh mắt y rất ghét.

Đây là mấu chốt chứng đạo của mình, nhất định không thể để Thái Thượng đoạt lấy.

Ngoài ra, trên người Thái Thượng, dường như có khí tức khiến y chán ghét, đây cũng là một nguyên nhân khiến y không thích Thái Thượng lúc này. "Trên người ngươi có khí tức bản tôn chán ghét, nếu không có việc gì, xin mời rời đi!" Đế Uyên biết tu vi của Thái Thượng không dưới mình, cho nên, y vẫn muốn xem thử Thái Thượng có thể rời đi hay không.

Nếu có thể, cũng tránh được một trận chiến, mình cũng không cần bị trọng thương, mang một thân thương thế. "Đế Uyên, ngươi vô cớ ra tay với bản giáo, ngươi thật sự cho rằng, chuyện này cứ thế cho qua sao?" Thái Thượng nhìn Đế Uyên, mỉm cười nói: "Thêm một câu nữa, bản giáo, do Bàn Cổ nguyên thần hóa thành!" Lời vừa dứt, Đế Uyên thần sắc đại biến, không ngờ Thái Thượng lại có thân phận như vậy, khó trách có luồng khí tức khiến mình chán ghét.

Nhưng còn chưa đợi y ra tay, chỉ thấy một tấm Thái Cực Đồ màu vàng trực tiếp trấn áp xuống, khí tức kinh hoàng khiến y trong lòng chấn động. "Hỗn Độn Linh Bảo, sao có thể?!" Đế Uyên thần sắc biến

đổi, từ sau đại kiếp khi xưa, trong Hỗn Độn, muốn có lại Hỗn Độn Linh Bảo đã rất khó, còn Hỗn Độn Chí Bảo thì càng không thể, dù có, cũng là di vật từ khi xưa.

Cho nên, lúc này thấy Thái Thượng vừa ra tay đã là Hỗn Độn Linh Bảo, trong lòng Đế Uyên cũng vô cùng kinh hãi.

Nhưng Thái Cực Đồ trấn áp xuống, dù trong lòng y có chấn kinh thế nào, lúc này vẫn phải ra tay chống đỡ.

Nếu thật sự bị Thái Cực Đồ trấn áp, dù thời gian không lâu, cũng đủ để Thái Thượng ra tay công kích Đại Đạo của mình.

Cho nên, lúc này đã không thể lo lắng chuyện khác, ấn ký Đại Đạo nơi mi tâm của Đế Uyên kim quang lóe lên, trong khánh vân trên thiên linh của y, dâng lên một tòa bảo tháp chín tầng. "Ầm ầm!!!" Thái Cực Đồ trấn áp xuống, trực tiếp va chạm với bảo tháp, xung kích có thể thấy bằng mắt thường yên diệt vô số khu vực.

Thái Cực Đồ lúc này rơi xuống bị chặn lại, mà tay Đế Uyên khẽ động, một thanh hoàng kim thánh kiếm xuất hiện trong tay, trực tiếp ra tay với Thái Thượng. "Xoẹt!" Thí Thần Thương động, sát cơ giao thoa, huyết hồng quang mang nở rộ trong mắt Đế Uyên, vô số sát cơ hóa thành đóa sen, từng đóa rơi xuống, chôn vùi tất cả tồn tại.

Một đạo thương mang màu đen xuyên qua từng đóa sen sát cơ, tức thì hiện ra trong mắt Đế Uyên.

Trong thế giới Hỗn Độn, tại một khu vực nơi sâu thẳm.

Đế Uyên trên mặt hiện lên vẻ ngưng trọng, phẩm cấp của Thí Thần Thương tuy giống với hoàng kim thánh kiếm trong tay mình, đều là cấp bậc Tiên Thiên Chí Bảo.

Nhưng công kích của Thí Thần Thương lại vô cùng kinh khủng, luồng sát cơ và thương mang sắc bén kia, nếu mình không cẩn thận

cũng có thể bị nó làm thương.

Hoàng kim thánh kiếm trong tay Đế Uyên xoay chuyển, tức thì một đạo kim sắc kiếm mang càn quét ra, đón lấy thương mang kinh khủng của Thái Thượng đâm tới. "Ầm ầm ầm!!!" Thần quang lóe lên, tức thì liền thấy kim mang và hắc mang bộc phát ra cường quang cực hạn, trong nháy mắt nhấn chìm cả một mảnh thiên địa!

Dưới sự ảnh hưởng của quang mang và xung kích, tất cả đều vô thanh vô tức bị chôn vùi trong Hỗn Độn, tất cả đều hình thành chân không cực hạn, hư vô triệt để.

Chương 549

"Bành!" Một tiếng vang rõ ràng, vang vọng trong thế giới Hỗn Độn vô tận.

Giây tiếp theo, chỉ thấy Đế Uyên trực tiếp bị đánh bay ra ngoài triệu ức dặm, đè nát vô số khu vực, thần sắc ngưng trọng nhìn Thái Thượng.

Một kích này, là y rơi vào thế hạ phong, y cũng hiểu ra, thực lực bản thân tuy cùng cảnh giới với Thái Thượng, nhưng Thái Thượng về mặt chưởng khống Đại Đạo pháp tắc và đạo hạnh, so với mình tinh thâm hơn không ít.

Một thương kia đâm tới, nhìn như chỉ ẩn chứa sát đạo và uy lực thương mang kinh khủng, kỳ thực còn có pháp tắc của mấy con đường Đại Đạo quấn quanh, cũng chính vì vậy, Đế Uyên ngay cả một kích của Thái Thượng cũng khó mà hoàn toàn đỡ được. "Ông!" Thái Thượng tay khẽ vẫy, Thái Cực Đồ kim quang lóe lên, tức thì hóa thành một cây cầu vàng, vượt qua trường hà thời không, tức thì đến trước mặt Đế Uyên. "Vù!" Đế Uyên thấy vậy, thần sắc càng thêm ngưng trọng, trên cửu tầng bảo tháp quang mang lóe lên, vô số sức mạnh ngưng kết, bị y thúc đẩy, mỗi một tầng tháp thân đều sáng lên thần quang chói lọi, lực lượng và khí tức kinh khủng không ngừng dao động.

Phẩm cấp của tòa bảo tháp này cũng không yếu, uy lực tự nhiên khiến Thái Thượng khá khẳng định, nhưng hiện tại, căn bản không cần dây dưa quá nhiều.

Trong xích hồng khánh vân của ngài, một đạo kim quang lóe qua, tức thì hóa thành một tòa kim sắc bảo tháp cũng chín tầng, chính là

Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp.

Lúc này, bảo tháp đối bảo tháp!

Thái Thượng tay vung lên, Linh Lung Bảo Tháp trực tiếp bay ra, vượt qua vô số thời không, đến trước bảo tháp của Đế Uyên, trực tiếp công kích bảo tháp của Đế Uyên, khí tức kinh hoàng khiến cả phương khu vực Hỗn Độn này cũng chấn động.

Đế Uyên thần sắc có chút kinh ngạc!

Cái này, sao Thái Thượng cũng có bảo tháp?

Tuy phẩm cấp khác nhau, nhưng uy lực, dường như không dưới bảo tháp của mình, lực phòng ngự càng mạnh đến đáng sợ!

Trong tay Thái Thượng, rốt cuộc còn có bao nhiêu bảo vật chưa triển hiện ra?

Bản thân thực lực đã kinh khủng đến khiến y tâm run, bây giờ lại là Thái Cực Đồ, lại là Thí Thần Thương, sau đó lại có Linh Lung Bảo Tháp.

Y cảm thấy, trận chiến này, e là không có bao nhiêu khả năng thắng!

Tại sao mình lại chém ra một kiếm đó?

Tại sao lại kết nhân quả với tồn tại như Thái Thượng?

Nếu không như vậy, e là trận chiến này cũng sẽ không xảy ra, mình cũng sẽ không bị trọng thương, thậm chí là có khả năng vẫn lạc.

Nhưng bây giờ hối hận thì có ích gì?

Linh Lung Bảo Tháp của Thái Thượng đã quấn lấy cửu tầng bảo tháp của mình, bản thân ngài lại đang lao đến giết mình.

Mình ngoài việc chống đỡ sát chiêu của Thái Thượng, còn phải

phòng ngự sự trấn áp của Thái Cực Đồ, quả thật khiến y luống cuống tay chân, nếu không phải cùng đẳng cấp với Thái Thượng, Đế Uyên tin rằng, mình căn bản không thể chống đỡ đến lúc này.

Thần binh quán xuyên vô tận khu vực, làm sụp đổ quy tắc, pháp tắc, tất cả quá khứ, hiện tại, tương lai, vận mệnh, nhân quả đều bị yên diệt vỡ nát, chôn vùi tất cả, rối ren, ập về phía Đế Uyên.

Đế Uyên thần sắc đại biến, hoàng kim thánh kiếm trong tay trực tiếp chém xuống, tất cả trở về chân không, hư vô, khu vực sụp đổ, vô số mảnh vỡ hư không mang theo hỗn độn chi lực kinh hoàng, trực tiếp đón lấy một thương này của Thái Thượng. "Vù!" Thần quang tứ tán, xuyên thấu thời không, cách tuyệt quá khứ, chôn vùi tương lai.

Giây phút này, không có quá nhiều âm thanh, tất cả đều bị yên diệt trong xung kích.

Đế Uyên lại lần nữa bị đánh bay, tuy thương thế không nặng, nhưng cuối cùng cũng ảnh hưởng đến thực lực của hắn, đối mặt với Thái Thượng thực lực ngày càng kinh khủng, trong lòng Đế Uyên thực sự vô cùng ngưng trọng.

Nhưng lúc này y cũng không có cách nào tốt, không nói nơi đây bị Thái Cực Đồ phong tỏa, tìm cơ hội trấn áp y, dù có thể trốn thoát, nhưng Đế Đạo Đại Thế Giới ở đây, y cũng không thể đi, điều đó liên quan đến việc chứng đạo sau này của mình.

Cho nên, lúc này cũng chỉ có thể tranh một phen.

Con đường Đại Đạo, mỗi bước đều phải tranh, chỉ có tranh đoạt được, mới có cơ hội chứng đạo.

Vị tồn tại nào chứng đạo thành công, bên cạnh và sau lưng không phải là núi thây biển máu, một bước bước ra, tất nhiên là gió tanh mưa máu.

Trong hai mắt Đế Uyên tràn ngập kim quang chói lọi, một đôi hoàng kim thần đồng nhìn chằm chằm Thái Thượng đang vượt thời không mà đến, hoàng kim thánh kiếm trong tay xoay chuyển, trực tiếp chém giết ra, hỗn độn kiếm khí sắc bén tràn ngập khu vực này, giao thoa tung hoành, kinh khủng dị thường.

Song phương lúc này lại lần nữa giao thủ, không biết đã đánh đến nơi nào trong hỗn độn thời không.

Chỉ có từng trận xung kích kinh khủng hơn càn quét ra, ma diệt hỗn độn chi khí, hỗn độn hư không, một số hỗn độn dị thú ở xa, không biết ở thời không nào đó không kịp né tránh, cũng trực tiếp vẫn lạc trong đó, trở thành vật hi sinh dưới xung kích.

Lúc này dù có bão Hỗn Độn quét tới, dưới xung kích giao chiến của song phương, cũng sẽ bị trực tiếp xóa sổ, triệt để tiêu tán.

Nếu nơi xung kích lan đến, có thế giới tồn tại, dù là Đại Thiên thế giới, cũng sẽ bị trực tiếp xóa sổ.

Xung kích lúc này thật sự quá kinh khủng, không phải là tồn tại bình thường, thế giới bình thường có thể chống đỡ được.

Trong cuộc giao thủ giữa Thái Thượng và Đế Uyên, hỗn độn chi khí sụp đổ, diễn hóa địa thủy phong hỏa, đản sinh thế giới, nhưng lại yên diệt thế giới, hai người tựa như hóa thân thành chúa tể của thế giới, chúa tể của chúng sinh.

Dưới một niệm của họ, liền có thể sáng tạo chúng sinh, cũng có thể chôn vùi chúng sinh. … Cửu tầng thánh tháp và Linh Lung Bảo Tháp lúc này tuy chưa phân thắng bại, nhưng cửu tầng thánh tháp bị Linh Lung Bảo Tháp quấn lấy, đối với Đế Uyên mà nói, chính là tổn thất cực lớn, cũng mất đi không ít chiến lực.

Dù sao thiếu đi không ít lực phòng ngự, công kích của Thái

Thượng liền sẽ rơi xuống người Đế Uyên, dù y là thân thể của Hỗn Độn Ma Thần, đối mặt với sát chiêu của Thái Thượng cũng có tổn thương không nhỏ.

Ngược lại nhìn Thái Thượng, không chỉ thân thể của bản thân mạnh hơn Đế Uyên, còn có Thái Cực Đồ, Càn Khôn Đỉnh những chí bảo phòng ngự như vậy, công kích của Đế Uyên căn bản không thể gây thương tổn cho Thái Thượng.

So sánh với đó, Đế Uyên càng chiến thương thế trên người càng thêm nặng, chiến lực cũng ngày càng giảm sút, đối mặt với công kích của Thái Thượng, liền càng thêm yếu thế, lại kéo theo việc làm sâu thêm thương thế trên người.

Lúc này, Đế Uyên rơi vào một vòng lặp chết chóc, nếu không thể phản kích, kết cục của y sẽ không tốt đẹp. … Nơi sâu thẳm Hỗn Độn, trong một thời không nào đó.

Nơi đây đã cách xa Đế Đạo Đại Thế Giới, nếu không, với xung kích giao thủ của hai người lúc này, e là đã yên diệt Đế Đạo Đại Thế Giới, cả hai người đều mất đi 'đạo quả' tranh đoạt cuối cùng.

Đây cũng là ý của Thái Thượng, đã là Đế Đạo Đại Thế Giới có tác dụng lớn với mình, thì không thể để nó bị chôn vùi dưới cuộc giao thủ của mình và Đế Uyên, nếu không, sẽ thiếu đi một cơ hội đề thăng.

Vì thế, ngài liền ép Đế Uyên đến thời không xa xôi.

Mà Đế Uyên cũng không muốn thế giới của mình bị yên diệt trong giao chiến, vì thế cũng chậm rãi lùi lại, cũng có thể nói là dưới công kích của Thái Thượng không ngừng bại lui, y hiện tại căn bản không thể toàn lực chống đỡ công kích của Thái Thượng.

Từ lúc giao thủ đến bây giờ, y đều bị Thái Thượng một đường áp chế, cửu tầng thánh tháp không thể quay về, thương thế trên người

chỉ càng thêm nặng, cuối cùng bại trong tay Thái Thượng.

Nhưng y lại không có cách nào khác, căn bản không thể né tránh công kích của Thái Thượng, cũng không thể trốn khỏi khu vực này.

Ngay cả thủ đoạn còn lại của y, tương lai thân và vận mệnh thân, cũng bị Thái Thượng trực tiếp xóa sổ.

Hiện tại thân ngưng tụ Đại Đạo của bản thân và chí bảo, cùng với điểm khế hợp quy tắc của thế giới, chỉ cần y thân này vẫn lạc, thì tất cả đều không còn.

Thái Thượng không có dấu hiệu dừng tay, cho nên Đế Uyên cũng không dừng công kích trong tay mình, một khi dừng lại, tình hình của mình sẽ càng thêm khó khăn, cho nên bất kể thế nào, đều phải liều một phen.

Dù một mực bị Thái Thượng áp chế, khó có khả năng lật mình, nhưng vẫn không thể cứ thế dừng tay. "Xoẹt!" Sát cơ ngưng tụ, hóa thành vô số đạo thần binh, quán xuyên xuống nơi Đế Uyên đang ở, sát khí khóa chặt y, căn bản không thể né tránh.

Đế Uyên thần sắc nghiêm lại, hoàng kim thánh kiếm trong tay không ngừng chém ra, kiếm khí bay ngang, kiếm mang tung hoành giao thoa, hình thành một tấm lưới kiếm khổng lồ, nghiền nát tất cả sát cơ thần binh rơi xuống.

Chương 550

Song phương không ngừng giao thủ, xung kích kinh hoàng một trận mạnh hơn một trận. "Đạo hữu thật sự muốn đuổi cùng giết tận sao?" Đế Uyên thần sắc ngưng trọng, hoàng kim thánh kiếm chặn lại Thí Thần Thương xong, ngưng trọng cất lời. "Từ lúc ngươi ra tay, giữa ngươi và bản giáo, liền không có khả năng hòa giải.

Hơn nữa, Đế Hoàng Đại Thế Giới, bản giáo tất phải đoạt được!" Thái Thượng nhàn nhạt nói.

Đều là Hỗn Độn Ma Thần vẫn lạc trọng sinh, Bàn Cổ Phụ Thần có thể giết y một lần, mình có thể giết y lần thứ hai.

Trước là ra tay với mình, sau là Đế Hoàng Đại Thế Giới, Thái Thượng không thể nào bỏ qua Đế Uyên, ngay cả Đế Hoàng Đại Đạo trên người y, cũng có thể trực tiếp trích xuất bổ sung cho Vô Cực Giới, đây sẽ là một cơ hội đề thăng cực tốt. "Tốt!

Tốt!

Tốt!

Vậy thì liều chết một trận!" Đế Uyên nghe vậy, tức giận đến bật cười, pháp lực trên người bùng cháy, bộc phát ra khí thế kinh hoàng.

Một kiếm chém ra, vạn vật tịch diệt, Hỗn Độn quy khư, trở về nguyên điểm của Đại Đạo!

Một kiếm này, dù là Thái Thượng lúc này, cũng vô cùng ngưng trọng nhìn, cũng sẽ vô cùng nghiêm túc đối đãi. "Ầm ầm!!!" Ngay lúc này, trường thương trong tay Thái Thượng bỗng nhiên đâm ra, chỉ nghe thấy một tiếng ầm vang lên, tức thì liền thấy một đạo hắc sắc quang mang xé rách bầu trời huyết hồng, một thương xuất, thiên địa

hắc ám.

Giây tiếp theo, quần tinh chói lọi, tinh quang lấp lánh, nhưng dưới vẻ ngoài lộng lẫy này, mang đến lại là vô tận sát cơ, vô tận hủy diệt!

Một thương này, là một thương của hủy diệt, là một thương không thể địch nổi.

Một thương, chôn vùi chúng sinh!

Một thương, đoạn tuyệt quá khứ, hiện tại và tương lai!

Một thương, quần tinh vẫn lạc, đại địa yên diệt!

Một thương, cửu thiên vỡ nát, thiên đạo vô quang!

Một thương, thế giới sụp đổ, vạn vật quy khư!

Một thương này, là một thương không tồn tại trên thế giới này, là một thương kinh diễm tuyệt luân, không thể địch nổi. "Bành!" Một thương đâm ra, cả khu vực Hỗn Độn này đều chấn động, vỡ nát, sau đó trực tiếp dưới một thương này triệt để sụp đổ, yên diệt. "Đông!

Đông!

Đông!" Phảng phất như tiếng chuông tang chôn vùi vạn vật, lúc này dồn dập vang lên.

Giây phút này, kiếm mang dưới thương mang, không ngừng bị ma diệt, từng chút tiêu tán trong Hỗn Độn, lặng lẽ không tiếng động.

Một thương, một thương vô cùng bình tĩnh, cũng là một thương đại đạo chí giản.

Lúc này trực tiếp quán xuyên kiếm mang, cũng làm sụp đổ kiếm mang, ma diệt kiếm mang.

Sau khi thương mang xuyên qua, kiếm mang trực tiếp hóa thành những điểm kim mang, triệt để tiêu tán. "Phụt!" Thương mang nhanh

đến cực hạn, phảng phất như kiếp quang khi Hỗn Độn bạo tạc, khi khai thiên, mang theo tai kiếp không thể chống đỡ, mang theo sức mạnh ma diệt tuyên cổ, mang theo uy thế chôn vùi hư vô, trực tiếp quán xuyên tâm mạch của Đế Uyên.

Đế Uyên không thể né tránh, trên mặt lộ ra vẻ khó tin.

Sao có thể!?

Một kiếm đốt cháy pháp lực của mình, sao có thể không đỡ nổi một thương này của Thái Thượng?

Nhưng đồng thời, trong lòng y lại thanh thản, đối mặt với một thương hủy diệt này, còn có gì có thể chống đỡ được?

Dưới sự hủy diệt, tất cả đều không thể tồn tại!

Kinh khủng, hủy diệt, đây mới là tai kiếp thật sự! "Bản tôn, có chút hối hận đã ra tay trước..." Hồi lâu sau, Đế Uyên khó khăn thốt ra một câu, Thái Cực Đồ chậm rãi trấn áp xuống, y đã không còn khả năng cứu vãn.

Thái Thượng rút Thí Thần Thương ra, một tay đưa ra, trực tiếp lấy Đế Hoàng Đại Đạo trên người Đế Uyên. "A!!!" Đế Uyên thần sắc thống khổ, Đại Đạo bị trích xuất, đây sẽ là thời gian cuối cùng. "Ầm!" Khí tức Đại Đạo mênh mông tinh túy, tức thì dâng trào ra, một con đường Đại Đạo màu vàng trực tiếp bị Thái Thượng từ trên người Đế Uyên trích xuất ra.

Mà lúc này Đế Uyên, đã triệt để vẫn lạc.

Thái Thượng nhìn một cái, trong xích hồng khánh vân ba đạo thanh quang lóe lên, hóa thành Tam Thanh Đạo Nhân, lấy vị trí tam tài trực tiếp luyện hóa thân thể của Đế Uyên, đây lại là một cơ hội đề thăng, tự nhiên không thể bỏ qua.

Nhìn Tam Thanh Đạo Nhân bắt đầu động thủ, Thái Thượng ánh

mắt rơi xuống Đế Hoàng Đại Đạo trong tay. "Một con đường Đế Hoàng chi đạo thật hoàn chỉnh..." Thái Thượng miệng tán thưởng một tiếng, sau đó tay vung lên, Vô Cực Giới bay ra, ngài xóa đi những sức mạnh khác, chỉ còn lại lực lượng Đại Đạo và pháp tắc Đại Đạo tinh túy mênh mông nhất, sau đó trực tiếp đánh vào Vô Cực Giới. "Ầm ầm ầm!!!" Trong Vô Cực Giới, từng trận âm thanh ầm ầm truyền đến, thế giới bắt đầu mở rộng, thế giới bản nguyên cũng chậm rãi đề thăng, Thiên Đạo chướng khống càng thêm mạnh mẽ, quy tắc cũng đang hoàn thiện đề thăng, Đại Đạo pháp tắc ngày càng rõ ràng.

Không chỉ như vậy, theo sự dung nhập của Đế Hoàng chi đạo, Vô Cực Giới lại có thêm một con đường Đại Đạo hoàn chỉnh có thể đi.

Điều này đối với vô số sinh linh trong đó, sẽ là cơ duyên lớn hơn.

Lúc này tất cả sinh linh đều biết rõ đã xảy ra chuyện gì, lúc này ngưng vọng cửu thiên, đều thần sắc vui mừng, chờ đợi tất cả diễn hóa hoàn thành, và thế giới tấn thăng hoàn thành.

Đến lúc đó, lại là cơ hội tốt để đề thăng và phát triển.

Nơi sâu trong Hỗn Độn, tại một khu vực nào đó.

Khí tức đại đạo mênh mông tinh túy không ngừng khuấy động, ba đạo thanh quang đan xen lấp lánh, bao trùm toàn bộ khu vực này dưới một cỗ đại đạo chi lực kinh khủng.

Tốc độ luyện hóa của Tam Thanh đạo nhân quả thực không chậm, chỉ trong vài vạn năm ngắn ngủi, đã có một nửa thân thể bị Tam Thanh đạo nhân luyện hóa.

Sau khi có kinh nghiệm luyện hóa La Hầu, lần này thao tác đã trở nên vô cùng thông thạo, lại thêm việc Đế Uyên đã vẫn lạc, Đế Hoàng đại đạo bị Thái Thượng trực tiếp rút ra, cho nên việc luyện hóa cũng tương đối dễ dàng hơn vài phần.

Cũng vì lẽ đó, Tam Thanh đạo nhân mới có thể trong vỏn vẹn mấy vạn năm đã luyện hóa Ma thần Đế Uyên đến một nửa.

Theo tình hình hiện tại, chỉ cần mười vạn năm là có thể hoàn toàn luyện hóa Ma thần Đế Uyên, sau đó tịnh hóa toàn bộ sức mạnh bên trong, đạt đến đại đạo chi lực tinh túy nhất.

Thái Thượng liếc nhìn một cái rồi không để tâm nữa, để cho bọn họ tiếp tục luyện hóa.

Mặc dù Tam Thanh đạo nhân lúc này vẫn chưa đạt đến cảnh giới của hắn, Ngọc Thanh đạo nhân và Thượng Thanh đạo nhân đều là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, chỉ có Thái Thanh đạo nhân vừa mới tiến vào Vô Cực Kim Tiên trung kỳ chi cảnh.

Chương 551

Nhưng Tam Thanh đạo nhân cùng ở đây, dưới sự liên thủ, cũng có thể xóa sổ một tồn tại như Đế Uyên.

Vì vậy, Thái Thượng lúc này không lo lắng cho tình hình của họ, cứ để họ ở đây tế luyện Đế Uyên, còn chính mình thì đến Đế Hoàng Đại Thế Giới xem xét trước rồi tính.

Hắn một bước bước ra, vượt qua vô số thời không khu vực, đến bên ngoài Đế Hoàng Đại Thế Giới.

Nhìn Đế Hoàng Đại Thế Giới có đẳng cấp vượt xa Sát Lục Đại Thế Giới, trong đôi mắt sâu thẳm của Thái Thượng lóe lên quang mang. "Chỉ cần dung hợp Đế Hoàng Đại Thế Giới, hậu kỳ chi cảnh, sẽ không còn bất kỳ khó khăn nào." Thái Thượng cảm ứng một phen sự diễn hóa của Vô Cực Giới lúc này, Đế Hoàng đại đạo đã hoàn toàn dung nhập vào trong thiên địa, cảnh giới tu vi hiện tại của hắn chỉ còn thiếu một cơ duyên, mà Đế Hoàng Đại Thế Giới chính là cơ duyên đó.

Chỉ cần chính mình dung hợp nó vào trong Vô Cực Giới, vậy thì chính mình có thể mượn cơ duyên này, một bước đạt đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ chi cảnh, sau đó có thể bắt đầu viên mãn đại đạo của bản thân.

Ý niệm trong lòng chợt lóe, Thái Thượng thân hình khẽ động, trực tiếp tiến vào bên trong Đế Hoàng Đại Thế Giới.

Bởi vì thiếu đi sự tồn tại của Đế Uyên, cỗ lực lượng giam cầm Đế Hoàng Đại Thế Giới kia đã biến mất, Thái Thượng cũng rất dễ dàng tiến vào bên trong.

Dù cho cấm chế vẫn còn, cũng không thể ngăn cản được Thái Thượng.

Nhưng nếu có thể tiết kiệm chút sức lực, cũng là điều không tệ.

Sau khi tiến vào Đế Hoàng Đại Thế Giới, Thái Thượng chắp tay sau lưng, đứng trên vô tận hư không.

Ánh mắt hắn chậm rãi quét qua, là một đại thiên thế giới lấy Đế Hoàng chi đạo làm chủ, các triều đại đi theo Đế Hoàng chi đạo trong đó tự nhiên không thiếu.

Mà trong số đó, hai triều đại cường đại nhất chính là hai thánh triều chỉ còn cách Thiên Đình một bước chân: Đại Thương và Đại Quỳnh.

Mặc dù thánh chủ của hai thánh triều này đều chỉ mới là Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng thực lực tổng thể cũng không yếu.

Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một lát, rồi hóa thành một đạo lưu quang, trong nháy mắt đã lướt qua toàn bộ Đế Hoàng Đại Thế Giới.

Đối với quy tắc, pháp tắc của thế giới này, cũng như tình hình tổng thể của các triều đại bên trong, hắn đều đã hiểu rõ. "Tiếp theo, chính là dung hợp Đế Hoàng Đại Thế Giới." Thái Thượng liếc nhìn cửu thiên phía trên.

Đế Hoàng Đại Thế Giới không có thiên đạo chân chính, cũng có thể nói là có, nhưng đã vẫn lạc.

Không sai, đó chính là bản tôn của Ma thần Đế Uyên.

Đế Hoàng Đại Thế Giới này do thân thể của Đế Uyên hóa thành, đi theo cũng là Đế Hoàng chi đạo của hắn.

Đây cũng là mấu chốt cho việc chứng đạo sau này của hắn, vì vậy hắn vẫn luôn canh giữ, cũng có thể nói là giam cầm thế giới này.

Sinh linh bên trong, thực ra muốn đạt đến cảnh giới cao hơn cũng

có chút hạn chế, bởi vì bên trên luôn có Đế Uyên đè nén.

Cho dù đã đản sinh ra tồn tại như thánh triều, nhưng muốn tấn thăng lên nữa lại là điều không thể.

Điều Đế Uyên muốn không phải là sinh linh, thánh triều thăng cấp, hắn chỉ muốn thế giới đi đến mức độ viên mãn, sau đó có thể mượn Đế Hoàng Đại Thế Giới để nâng cao cảnh giới tu vi của chính mình.

Hiện tại Đế Uyên đã vẫn lạc, trong cõi u minh, tất cả sinh linh của Đế Hoàng Đại Thế Giới đều cảm nhận được một tầng hạn chế đã biến mất, trong lòng nhẹ nhõm đi không ít.

Mà lúc này, Đế Hoàng chi đạo giữa thiên địa cũng rõ ràng hơn vài phần, đối với không ít sinh linh mà nói, cũng có không ít trợ giúp.

Ánh mắt Thái Thượng quét qua một lượt, thân hình khẽ động, đi đến bên ngoài Đế Hoàng Đại Thế Giới. "Bành!" Thân hình biến đổi, hóa thành một tôn tồn tại vô thượng, duỗi ra một tay, chộp về phía Đế Hoàng Đại Thế Giới lúc này chỉ lớn bằng bàn tay.

Tay hắn vừa tiếp xúc với Đế Hoàng Đại Thế Giới, toàn bộ thiên địa chấn động, mây đen cuồn cuộn, sấm sét đan xen, tất cả đều bao phủ trên tay Thái Thượng.

Vô số hư không vỡ nát, không thể chịu đựng được cỗ lực lượng này. "Rắc rắc rắc!!!" Một tia sức mạnh cuối cùng bị tiêu diệt trong tay Thái Thượng, có thể bắt đầu dung hợp.

Trong Đế Hoàng Đại Thế Giới, tất cả sinh linh đều kinh hãi.

Đó là loại bàn tay gì?

Bọn họ không rõ, chỉ biết rằng, nếu vị tồn tại đó dùng thêm một chút sức lực, toàn bộ Đế Hoàng Đại Thế Giới sẽ trực tiếp sụp đổ vỡ nát.

Như vậy, tất cả sinh linh trong Đế Hoàng Đại Thế Giới sẽ không còn tồn tại.

May mắn thay, cuối cùng vị tồn tại đó đã thu lại sức mạnh, không để Đế Hoàng Đại Thế Giới trực tiếp yên diệt. "Bản tôn là Thái Thanh Thái Thượng, nay giải trừ hạn chế chi lực của Đế Hoàng Đại Thế Giới, ngày sau các ngươi có thể đạt đến cảnh giới cao hơn, còn có thể đi đến đâu, phải xem cơ duyên tạo hóa của các ngươi." Giữa thiên địa, trong trường hà thời không vô tận, vang lên thanh âm của Thái Thượng, vang vọng trong lòng tất cả sinh linh của Đế Hoàng Đại Thế Giới.

Bọn họ không biết thân phận thật sự của Đế Uyên, chỉ biết hắn luôn hạn chế sinh linh nơi đây.

Hiện tại mọi thứ đã không còn, Thái Thượng lại còn hiệp trợ Đế Hoàng Đại Thế Giới thăng cấp, ban cho chúng sinh cơ duyên, bọn họ tự nhiên vô cùng cảm kích. "Đạo tôn từ bi!" Vô số sinh linh lần lượt quỳ lạy, con đường phát triển của mình sau này sẽ càng rộng mở hơn.

Thái Thượng cảm ứng sự tiến triển của Nhân đạo lúc này, trên mặt lộ ra nụ cười hài lòng.

Những năm qua, Nhân đạo đã thăng cấp, Thái Thượng đoán chừng đã không yếu hơn Thiên đạo bao nhiêu, đây sẽ là một bước mấu chốt cho kế hoạch sau này.

Vì vậy, Thái Thượng cũng không ngừng nâng cao sức mạnh của Nhân đạo.

Sát Lục Đại Thế Giới, Đế Hoàng Đại Thế Giới, Vô Cực Giới, Hồng Hoang.

Tất cả đều là sức mạnh để Nhân đạo thăng cấp.

Vô Cực Giới hiện tại không cần phải nói, Hồng Hoang cũng đang

ổn định thăng cấp, hiện tại Đế Hoàng Đại Thế Giới cũng đang thăng cấp, sức mạnh của Nhân đạo ngày càng kinh khủng.

Thái Thượng thu liễm tâm thần, vung tay, Vô Cực Giới xuất hiện trong tay hắn, sau đó bắt đầu tế luyện, dung hợp hai thế giới lại.

Mọi thứ trong Đế Hoàng Đại Thế Giới đều nằm trong tầm kiểm soát của Thái Thượng, việc dung hợp cũng sẽ không quá khó khăn.

Sau khi Vô Cực Giới được nâng cấp, việc đồng hóa thế giới chi bích, dung hợp quy tắc, pháp tắc, đại lục v.v... cũng sẽ nhanh hơn.

Chỉ trong vạn năm ngắn ngủi, mọi thứ đã đi vào quỹ đạo.

Thái Thượng thần sắc nghiêm túc, không ngừng dung hợp.

Hiện tại, thế giới chi bích đã dung hợp gần xong.

Bước tiếp theo chính là dung hợp quy tắc, pháp tắc.

Đây là bước mấu chốt nhất, cũng là bước khó khăn và tốn thời gian nhất.

Nhưng Thái Thượng không hề để ý, lại qua vạn năm, thế giới chi bích đã đồng hóa dung hợp hoàn tất, tiếp theo là dung hợp quy tắc và pháp tắc.

Hỗn Độn thế giới, mênh mông thương mang, rộng lớn vô ngần, trong vô tận hư không.

Chương 552

Thái Thượng ngồi xếp bằng, trước mặt hắn là hai thế giới đã dung hợp được một nửa đang lơ lửng.

Lúc này, thế giới trong suốt, có thể nhìn thấy sông núi linh mạch, vô tận sinh linh bên trong, cũng có thể thấy sự dung hợp của thế giới chi bích, đại lục, tinh thần đại hải v.v...

Và hiện tại, cũng là bước mấu chốt nhất, dung hợp quy tắc và pháp tắc.

Dung hợp thế giới cùng quy tắc và pháp tắc bên trong đối với Thái Thượng mà nói, cũng coi như có không ít kinh nghiệm.

Trước có Cốt Hoàng để thực tiễn, sau có Vô Cực Giới và Sát Lục Đại Thế Giới dung hợp.

Những điều này đối với Thái Thượng lúc này, đều không là gì cả, với thủ đoạn hiện tại của hắn, cũng có thể rút ngắn không ít thời gian. "Vù!" Vô số Hằng Hà lưu sa bay qua, tốc độ thời gian trôi đi có thể thấy bằng mắt thường.

Trong không gian đen kịt xung quanh Thái Thượng, từng đạo quang mang lộng lẫy xẹt qua, tựa như dưới bầu trời đêm đen, từng vệt sao băng lướt qua, vô cùng huy hoàng.

Quy tắc và pháp tắc giao dung, toàn bộ thiên địa đều đang phát sinh biến hóa.

Sự gia nhập của Đế Hoàng đại đạo, vì có duyên cớ của đại đạo Đế Uyên, nên lúc này dung hợp vô cùng thuận lợi, tốc độ cũng cực nhanh.

Về phần thiên địa quy tắc dung hợp, cũng khiến cho Thiên đạo có

tiến triển rất lớn.

Đại lục trong Vô Cực Giới hiện tại mở rộng, đã không còn đơn giản là một phương đại thế giới nữa, ít nhất cũng bằng kích thước của mấy đại thế giới.

Nhìn tình hình của Vô Cực Giới lúc này, Thái Thượng hài lòng gật đầu.

Hắn cẩn thận quan sát một hồi, liền chuyên tâm dung hợp hai thế giới, tâm thần chia làm hai, một nửa còn lại thì mượn sự dung hợp lúc này, để tu vi của mình càng thêm gần với hậu kỳ chi cảnh.

Xích hồng khánh vân chậm rãi hiện ra trên thiên linh của Thái Thượng, Vô Vi đại đạo xuyên suốt vô tận thời không, phảng phất kết nối quá khứ và tương lai, khởi nguyên và tận cùng của đại đạo, mọi nhân quả vận mệnh quấn quanh.

Trên Vô Vi đại đạo, Âm Dương chi đạo, Đan đạo, Linh Hồn chi đạo đan xen hiện ra, tất cả đều ngưng tụ thành đại đạo mới.

Mà trên Vô Vi đại đạo, Nhân đạo dần dần hiện ra, quy tắc và pháp tắc trong đó lúc này đã diễn hóa đến một cảnh giới mới. "Ầm!" Đột nhiên, từ trong Nhân đạo truyền đến một tiếng nổ vang, chấn động cả Hỗn Độn thế giới.

Khoảnh khắc tiếp theo, vô số quy tắc và pháp tắc trong Nhân đạo trực tiếp hiện ra, dẫn nhập vào trong Vô Vi đại đạo.

Âm Dương chi đạo, Đan đạo và Linh Hồn chi đạo lập tức diễn hóa, tấn thăng lên cảnh giới cao hơn.

Vô Vi đại đạo và Nhân đạo dung hợp, khiến cho khí tức đại đạo trên người Thái Thượng lúc này càng thêm kinh khủng và mênh mông.

Trong lúc mơ hồ, Thái Thượng sắp phá vỡ tầng bình cảnh kia, đạt đến một cảnh giới cao hơn.

Thái Thượng lúc này tâm thần không minh, đại đạo thông triệt, chuyên tâm tham ngộ đại đạo và Nhân đạo, lại mượn cơ duyên dung hợp của Vô Cực Giới và Đế Hoàng Đại Thế Giới, bắt đầu xung kích Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ chi cảnh.

Cảnh giới đang ổn định thăng cấp, Vô Cực Giới và Đế Hoàng Đại Thế Giới cũng đang nhanh chóng dung hợp, lúc này cả hai bên đều đang tiến hành với tốc độ cao. …… Thời gian thoáng chốc, Hỗn Độn thế giới đã qua mười vạn năm.

Tam Thanh đạo nhân thu hồi đại đạo chi lực của mình.

Lần luyện hóa này, đối với bọn họ cũng có chút tiêu hao, nhưng sau khi bổ sung lại, bọn họ lại có thêm vài phần tiến triển. "Vút!" Thái Cực Đồ kim quang lóe lên, hóa thành một cây kim kiều, trực tiếp kết nối hai vùng thời không Hỗn Độn, đi đến trên thiên linh của Thái Thượng, chậm rãi lơ lửng xoay tròn, từng luồng khí tức Âm Dương đại đạo rơi xuống, dung nhập vào khánh vân của Thái Thượng.

Tam Thanh đạo nhân liếc nhìn một cái, sau đó Thái Thanh đạo nhân nói: "Bản tôn sắp vượt qua bước này, đại đạo chi lực của Đế Uyên, có lẽ có thể giúp bản tôn một tay, triệt để bước vào cảnh giới này…" Nghe vậy, Ngọc Thanh đạo nhân gật đầu: "Nếu đã như vậy, vậy thì bắt đầu đi!" Thượng Thanh đạo nhân và Thái Thanh đạo nhân gật đầu, sau đó mang theo đại đạo chi lực của Đế Uyên, vượt qua thời không, đến bên cạnh Thái Thượng, trực tiếp đánh đại đạo chi lực của Đế Uyên vào trong thân thể hắn. "Tam Thanh quy vị!" Đột nhiên, Thái Thượng mở mắt, hai luồng kim quang từ trong mắt bắn ra, xuyên thủng hư không trước mặt, miệng khẽ quát.

Tiếng còn chưa dứt, liền thấy Tam Thanh đạo nhân nhìn nhau, sau đó cùng liên đài nhập vào thân, hóa thành ba đạo thanh quang, trực tiếp độn nhập vào ấn ký đại đạo trên mi tâm của Thái Thượng.

Một cỗ khí tức đại đạo kinh khủng lập tức quét ra, vô số hư không Hỗn Độn bị vặn vẹo, phảng phất không thể chịu đựng được cỗ khí tức này. "Vô Cực Giới, dung!" Thái Thượng thần sắc nghiêm túc, miệng khẽ quát một tiếng, như âm thanh của đại đạo, phiêu đãng, xuyên suốt khởi nguyên và tận cùng của đại đạo.

Đại đạo như hồng lưu, cuồn cuộn không ngừng, vang vọng thương khung, đại đạo chi lực vô tận vô cùng lúc này khuấy động, dung nhập vào Vô Cực Giới. "Ầm ầm ầm!!!" Đại đạo đang gầm vang, Hỗn Độn đang chấn động!

Vào khoảnh khắc này, Vô Cực Giới và Đế Hoàng Đại Thế Giới đã triệt để dung hợp làm một, từng trận âm thanh đại đạo gầm vang lập tức quét ra.

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ Vô Cực Giới trực tiếp hóa thành một đạo lưu quang, chui vào mi tâm của Thái Thượng.

Dưới sự xung kích của cỗ đại đạo chi lực này, Thái Thượng trực tiếp bước vào một khu vực cảnh giới hoàn toàn mới.

Sức mạnh của Tam Thanh đạo nhân lúc này quy về một thân, đại đạo trên người Thái Thượng bắt đầu lột xác, diễn hóa, cảnh giới cũng dần dần tấn thăng, sau đó ổn định lại, chậm rãi vững vàng ở hậu kỳ chi cảnh.

Không biết đã qua bao lâu, khí tức đại đạo trên người Thái Thượng dần dần thu liễm, khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Trong xích hồng khánh vân, ba đạo thanh quang chậm rãi hiện ra, lại một lần nữa diễn hóa thành Tam Thanh đạo nhân.

Tam Thanh đạo nhân ngồi trên ba đóa liên đài, trong lúc nhân uân chi khí cuồn cuộn, Tam Thanh đạo nhân dần dần ẩn mình vào trong đó, cho đến khi biến mất không thấy.

Thái Thượng mở mắt, đôi mắt trong như trời quang, thần niệm thông suốt, một niệm thông đạt, xuyên qua vô tận khu vực của Hỗn Độn thế giới, thấy được không ít khu vực, cũng dò xét được không ít thứ.

Vài hơi thở sau, Thái Thượng thu lại ánh mắt, hài lòng gật đầu. "Hậu kỳ đã đến, cũng là lúc nên trở về Hồng Hoang đại địa…" "Kế hoạch cuối cùng, cũng sắp đi vào chính lộ…" "Sự diễn biến và thăng cấp của Nhân đạo, cũng không làm ta thất vọng.

Xem tình hình của Nhân đạo lúc này, e rằng không kém Thiên đạo bao nhiêu…" "Chúng sinh chi đạo chấp chưởng chúng sinh, đây mới là sự tồn tại thích hợp nhất…" Trong lòng ý niệm xoay chuyển, Thái Thượng thân hình khẽ động, khôi phục lại hình dáng ban đầu, liếc nhìn một cái, liền theo khí tức và cảm ứng nơi Lý Nhĩ đang ở, xác định phương hướng rồi bắt đầu lên đường, bắt đầu con đường trở về Hồng Hoang.

Chuyến đi Hỗn Độn này, Thái Thượng thu hoạch cực lớn, hiện tại, cũng là lúc trở về Hồng Hoang, chuẩn bị cho bước cuối cùng. …… …… Trong thế giới Hỗn Độn mênh mông vô tận, tại một vùng thời không nào đó.

Ma thần Kiếm Thương thần sắc có chút kinh ngạc, nhìn về một phương hướng, một vùng thời không, hồi lâu không nói nên lời.

Vừa rồi, hắn dường như bị một vị tồn tại nào đó dò xét, mặc dù không rõ vị tồn tại đó có nhìn thấy mình không, nhưng quả thực có ánh mắt quét qua nơi này, cảm giác này, trong lòng Kiếm Thương vô cùng chắc chắn. "Tu vi đại đạo thật kinh khủng, với cảnh giới tu vi như vậy, ít nhất cũng phải là tồn tại từ hậu kỳ trở lên…" "Trong Hỗn Độn thế giới, từ khi nào lại xuất hiện tồn tại kinh khủng như vậy?" Kiếm Thương trong lòng kinh hãi không thôi.

Đối mặt với một tôn tồn tại như vậy, bản thân hiện tại quả thực không có nhiều phần thắng, dù sao chênh lệch một chút tu vi cũng rất khó vượt qua để bù đắp.

Phải biết rằng, trên Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, chỉ cần một chút chênh lệch tu vi thôi cũng có thể bị đối phương xóa sổ.

Nhìn La Hầu bị Thái Thượng xóa sổ là có thể thấy rõ, đại đạo bản nguyên của La Hầu bị tổn thương, thực lực khó phát huy mười thành, đối mặt với tồn tại như Thái Thượng, không bại trận vẫn lạc mới là lạ.

Điểm này Kiếm Thương cũng rõ, nên việc La Hầu vẫn lạc trong tay Thái Thượng hắn không hề ngạc nhiên.

Nếu là hắn ra tay, cũng có thể xóa sổ La Hầu, chỉ là không cần thiết mà thôi.

Nếu La Hầu và phe Hồng Hoang đã có ân oán nhân quả như vậy, tự nhiên để bọn họ đối phó La Hầu, mình cũng có thể xem thực lực của phe Hồng Hoang, sau này làm thế nào để đoạt được 'đạo quả' này để đạt đến cảnh giới cao hơn, mỗi bước đều cần phải lên kế hoạch kỹ càng.

Chương 553

Lần này đại khái hiểu được thực lực của Thái Thượng, cũng không tệ, so với mình cũng tương đương, chỉ cần mình lại lần nữa thăng cấp, sẽ không còn vấn đề gì nữa.

Vì vậy, Kiếm Thương bắt đầu một vòng tu hành và tham ngộ đại đạo mới của mình.

Nhưng không ngờ, mới chỉ qua hai mươi vạn năm ngắn ngủi, đã có một tôn vô thượng tồn tại xuất hiện, còn quét qua khu vực của mình.

Mặc dù không rõ có nhìn thấy mình không, nhưng cảm giác như vậy cũng đủ khiến hắn kinh hãi. "Bản tôn du lịch Hỗn Độn thế giới vô số năm, vẫn chưa phát hiện ra tồn tại như vậy, sao lại đột nhiên xuất hiện còn quét qua Hỗn Độn thế giới?" Vừa kinh hãi, Kiếm Thương cũng vừa nghi hoặc, Hỗn Độn thế giới từ khi nào lại có tồn tại kinh khủng như vậy?

Mình du lịch Hỗn Độn thế giới vô số năm, thấy không ít ma thần và hỗn độn sinh linh, hỗn độn dị thú, nhóm cao cấp nhất cũng chỉ có mình, La Hầu, Đế Uyên và vài người khác.

Nói rằng tồn tại như vậy mình khó phát hiện, nhưng cũng không có lý do gì vô số năm qua không phát hiện ra chút manh mối nào.

Sự xuất hiện của vị tồn tại này, trong lòng Kiếm Thương cũng có chút nghi hoặc. "Nếu không phải đã tồn tại từ trước, vậy thì là gần đây mới tấn thăng…" Trong lòng ý niệm xoay chuyển, trong đôi mắt sâu thẳm của Kiếm Thương xẹt qua một đạo kiếm quang.

Nếu thật sự như vậy, trong Hỗn Độn thế giới, cũng chỉ có nhóm tồn tại đỉnh tiêm nhất của mình mới có khả năng.

Dù sao đều là tồn tại ở Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ, mà vị tồn tại hiện tại, ít nhất cũng là hậu kỳ, cũng chỉ có trung kỳ mới có thể tấn thăng đến cảnh giới này.

Nhưng trong Hỗn Độn, ma thần phù hợp cũng không nhiều, dù sao cũng chỉ có vài vị mà thôi.

Kiếm Thương trong lòng lần lượt loại trừ, đột nhiên, một ý niệm lóe lên.

Hai mươi vạn năm trước, kiếm khí của mình chém về phía, xóa sổ La Hầu, vị tồn tại của phe Hồng Hoang kia, có phải là hắn không? "Không thể nào!

Thời gian ngắn như vậy, muốn vượt qua bình cảnh như thế nói dễ vậy sao…" Nhưng ngay sau đó, Kiếm Thương trong lòng liền phủ nhận.

Dù sao thời gian quá ngắn, hai mươi vạn năm có thể làm được gì?

Cho dù ở trong trường hà thời không, cũng không dễ dàng như vậy, đây không phải là thời gian là có thể tấn thăng được, nếu không, mình cũng sẽ không bị kẹt ở trung kỳ lâu như vậy, còn cần phải có cơ duyên.

Hai mươi vạn năm, để hoàn thành tích lũy thời gian, để gặp được cơ duyên, Kiếm Thương cảm thấy không thể nào.

Hắn quá quen thuộc với Hỗn Độn thế giới, muốn gặp được cơ duyên nói dễ vậy sao?

Vì vậy, hắn lúc này trong lòng không tin là Thái Thượng tấn thăng lên hậu kỳ.

Đương nhiên, Kiếm Thương tuy không tin là Thái Thượng tấn thăng đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, nhưng trong lòng vẫn phải đề phòng một tay.

Vạn nhất thật sự là tồn tại mình phủ nhận, không tin đã tấn thăng, mà mình lại không có phòng bị, vậy thì thật sự không còn đường lui.

Trong lòng suy nghĩ một lát, Kiếm Thương vẫn quyết định trước tiên nâng cao tu vi của mình rồi tính, hắn cách hậu kỳ cũng chỉ còn một bước chân, vẫn là nên thăng cấp lên hậu kỳ trước rồi tính chuyện sau. "Hồng Hoang, xem ra, cần phải đến cảnh giới viên mãn, mới có khả năng hoàn toàn đoạt được…" Trong lòng suy nghĩ hồi lâu, Kiếm Thương khẽ nói một tiếng, thần sắc nghiêm túc.

Dù thế nào, mình cũng phải chuẩn bị chu toàn, như vậy, cho dù vị tồn tại đó thật sự là Thái Thượng mà mình không tin, mình cũng có thể chiến thắng.

Nếu không chuẩn bị hoàn hảo, kết quả cuối cùng chỉ có thể là thân tử đạo tiêu.

Vì vậy, sau khi đã quyết định trong lòng, Kiếm Thương liền tiếp tục tu hành. …… Mà vào lúc Thái Thượng tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, trong Hồng Hoang. "Đông!

Đông!

Đông!" Giữa thiên địa vang lên ba tiếng chuông đại đạo ngân vang.

Trên Thái Thanh Cung, vạn đạo hà quang rực rỡ, tiên khí bốc hơi, tử khí đông lai, kim hoa đóa đóa, đại đạo diễn hóa cùng vô số dị tượng khác hiện ra.

Các tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang lần lượt tập trung ánh mắt về đây, thần sắc khác nhau.

Không chỉ có bọn họ, Hồng Quân Đạo Tổ lúc này cũng đang chú ý, trong Hỗn Độn thế giới cũng có một số dị động, kết hợp với tình hình của Thái Thanh Cung lúc này, sao ông ta có thể không đoán ra được tình huống gì.

Thái Thượng tấn thăng, kế hoạch lại gần thêm một bước, đối với ông ta mà nói, quả thực là chuyện tốt.

Trên khuôn mặt đạm mạc lộ ra một nụ cười, Hồng Quân Đạo Tổ liền chờ đợi Thái Thượng trở về. …… Hỗn Độn thế giới, tại một vùng thời không nào đó.

Thái Thượng chậm rãi tiến về phía trước.

Lúc này hắn không hề để ý đến Hồng Hoang và những dị tượng, dị động trong Hỗn Độn, cũng như những suy nghĩ trong lòng của các tồn tại như Kiếm Thương.

Dù cho có biết, cũng sẽ không quan tâm quá nhiều.

Kiếm Thương nghĩ gì cũng không sao, chỉ cần tu vi của mình thăng cấp lên, sẽ không sợ những tồn tại như họ.

Hiện tại đã thăng cấp lên Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, mọi thứ mới chỉ bắt đầu.

Những tồn tại như Kiếm Thương cũng chỉ là một vài trở ngại trên con đường, không phải là vấn đề quá lớn.

Thái Thượng cũng không để tâm nhiều, chuyện Hồng Hoang mới là mấu chốt.

Sau này, vẫn phải quay về Hồng Hoang, quay về Vô Cực Giới, quay về việc viên mãn đại đạo của bản thân.

Thái Thượng trong lòng ý niệm lóe lên, liền tiếp tục tiến về phía trước.

Sau khi tấn thăng lên hậu kỳ, dù không dựa vào cảm ứng với Lý Nhĩ, hắn cũng có thể xác định được phương hướng.

Hắn vừa đi vừa dừng, thỉnh thoảng dừng lại tu hành tham ngộ, cũng đã trì hoãn một ít thời gian.

Đi hơn ba nguyên hội, mới đến gần khu vực Tử Tiêu Cung, cách Hồng Hoang cũng không còn xa. …… …… Thời gian thoáng chốc, lại qua ba nghìn năm.

Thái Thượng đứng dậy, bắt đầu tiến về khu vực của Tử Tiêu Cung.

Suốt chặng đường này, ngoài tu hành ra, hắn cũng ở trong Hỗn Độn thế giới hấp thu một ít hỗn độn bản nguyên để bổ sung cho bản thân và Vô Cực Giới.

Điều này đối với đại đạo bản nguyên của bản thân, thế giới bản nguyên mà nói, đều có không ít lợi ích.

Mặc dù không nhiều, nhưng đối với bản thân Thái Thượng, đối với Vô Cực Giới mà nói cũng là vô cùng hiếm có.

Hiện tại mọi việc đã xong, đến nơi này cũng không cần phải dừng lại tu hành nữa.

Nơi này cũng không phải là nơi tốt để tu hành.

Chương 554

Sau khi đứng dậy, Thái Thượng liền nhanh chóng tiến về phía trước, rất nhanh đã tiến vào khu vực Hỗn Độn nơi Tử Tiêu Cung tọa lạc. …… Tử Tiêu Cung, trước cổng cung.

Thái Thượng liếc nhìn Hỗn Độn thế giới, lại nhìn khu vực của Hồng Hoang.

Sau đó thu lại ánh mắt, nhìn Tử Tiêu Cung đã đến vài lần, trên khuôn mặt đạm nhiên lộ ra một nụ cười, rồi bước vào trong.

Chậm rãi đi qua hành lang tinh không, Thái Thượng đến đại điện Tử Tiêu Cung.

Trong đại điện, Hồng Quân Đạo Tổ ngồi xếp bằng trên bồ đoàn.

Đối diện ông ta, đặt một chiếc bồ đoàn màu vàng khác.

Thái Thượng đi thẳng đến trước bồ đoàn, rồi ngồi xuống.

Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, mỉm cười nói: "Xem ra, đạo hữu gần đây đã có một chút tiến triển…" Thái Thượng có thể cảm nhận rõ ràng khí tức đại đạo trên người Hồng Quân Đạo Tổ đã nồng đậm hơn không ít.

Nếu không bị Thiên đạo hạn chế và gò bó, e rằng cũng nên tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ rồi.

Chỉ tiếc, bị giới hạn ở đây, cảnh giới tu vi của ông ta lúc này yếu hơn Thái Thượng vài phần, nhưng sự lý giải và khống chế đại đạo, đạo hạnh của bản thân, Thái Thượng cũng không hề xem nhẹ ông ta.

Là Đạo Tổ, thực lực và đạo hạnh của Hồng Quân đạo nhân, Thái Thượng vô cùng khẳng định.

Hiện tại có tiến triển, tu vi thực lực chỉ sẽ càng mạnh mẽ hơn. "Bần đạo dù có tiến triển, so với đạo hữu, cũng còn kém không ít.

Chuyến đi Hỗn Độn lần này của đạo hữu, thu hoạch mới thật sự là lớn…" Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy, mỉm cười rồi nói.

Nơi này đã bị Thái Thượng hoàn toàn cách tuyệt thiên cơ, cho dù Thiên đạo có mạnh hơn nữa, lúc này so với Thái Thượng cũng không có nhiều khác biệt, muốn dò xét tình hình nơi này cũng là điều không thể, nên Hồng Quân Đạo Tổ lúc này cũng không còn vẻ đạm mạc như trước.

Thái Thượng nghe vậy, không nói gì, không thể phủ nhận.

Chuyến đi Hỗn Độn lần này của hắn quả thực thu hoạch không nhỏ, không chỉ xóa sổ La Hầu, còn có được Sát Lục Đại Thế Giới, rút ra Đế Hoàng đại đạo của Đế Uyên, dung hợp Đế Hoàng Đại Thế Giới, tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ.

Những việc như vậy, nếu đặt ở trong Hồng Hoang, không biết phải mất bao lâu mới có thể đạt được bước này.

Dù sao cơ duyên trong Hồng Hoang hiện tại, muốn giúp Thái Thượng tấn thăng đến cảnh giới như vậy, đã không còn nhiều khả năng.

Tình hình Nhân đạo trước đây vẫn đang hoàn thiện và thăng cấp, có thể nâng cao một chút cảnh giới tu vi, lý giải đại đạo cho Thái Thượng.

Nhưng hiện tại, tình hình Nhân đạo so với Thiên đạo cũng không kém bao nhiêu, trừ khi Nhân đạo chấp chưởng Hồng Hoang, như vậy mới có khả năng thăng cấp cho Thái Thượng, nếu không, trong Hồng Hoang quả thực không có cơ duyên gì giúp được hắn nữa.

Nhưng những điều này Thái Thượng cũng không để ý, dù sao điều

hắn muốn hiện tại chỉ là đại đạo của bản thân được viên mãn, những thứ khác, cũng không có nhiều cơ hội.

Chỉ cần đại đạo của bản thân viên mãn, sau này Nhân đạo và Hồng Hoang sẽ là cơ duyên.

Đến lúc đó, tấn thăng lên, sẽ không có bất kỳ bất ngờ nào.

Điểm này, Thái Thượng vẫn rõ, và cũng không thể vội vàng, mọi thứ cần phải từ từ, hiện tại, vẫn là nên để đại đạo của bản thân viên mãn trước rồi tính, những chuyện sau này, cũng cần phải đi xong bước này mới được. …… Thái Thượng vung tay, một chiếc bàn xuất hiện trước mặt hai người.

Thái Thượng lấy ra Ngộ Đạo Trà, sau khi pha trà, nâng chén trà nhấp một ngụm rồi nói với Hồng Quân Đạo Tổ: "Đạo hữu tiếp theo, phải chuẩn bị mọi thứ rồi…" Ý của Thái Thượng rất rõ ràng, dù sao ý của Hồng Quân Đạo Tổ cũng vậy, nếu đã như vậy, những chuẩn bị cần làm, vẫn phải làm tốt.

Đến lúc đó, sẽ không cần phải lo lắng quá nhiều. "Đạo hữu yên tâm, bản thân bần đạo, mọi thứ của chư thánh, đều sẽ nằm trong kế hoạch, mọi thứ tự sẽ được sắp xếp ổn thỏa…" Hồng Quân Đạo Tổ nhấp một ngụm Ngộ Đạo Trà rồi mỉm cười nói.

Thánh nhân ký thác nguyên thần vào Thiên đạo, trong Hồng Hoang bất tử bất diệt, như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn năm xưa vẫn lạc dưới tay Thái Thượng, nhưng đó chỉ khiến tu vi của bản thân giảm sút chứ không thực sự vẫn lạc.

Trong Hồng Hoang, thánh nhân mượn sức mạnh của Thiên đạo, ký thác nguyên thần vào Thiên đạo, như vậy mới là bất tử bất diệt, thánh nhân trở xuống đều là con kiến.

Mà nếu đã muốn ra tay với Thiên đạo, những điều này phải sớm

chuẩn bị.

Hồng Quân Đạo Tổ dù sao cũng là tồn tại hợp đạo, đối với tình hình trong Thiên đạo vô cùng rõ ràng.

Với thực lực và thủ đoạn hiện tại của ông ta, muốn làm được những điều này quả thực không quá khó. "Nếu đạo hữu đã có sự sắp xếp này, vậy ta không nói nhiều nữa.

Sau này kế hoạch khởi động, mọi thứ sẽ diễn ra rất nhanh, đạo hữu cứ chuẩn bị mọi thứ là được, sau này, cứ giao cho ta… Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, miệng đạm nhiên nói, ngữ khí tĩnh lặng như mặt hồ, phảng phất như chuyện này không có quan hệ gì lớn.

Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu, những điều này ông ta đều rõ.

Với thực lực của Thái Thượng, kế hoạch sau này tự nhiên phải dựa vào hắn, ông ta chỉ cần làm tốt những sắp xếp kia là được, những việc còn lại, cứ giao cho Thái Thượng làm. "Sau khi Thiên đạo bị hủy diệt, Hồng Hoang vô trật tự, quy tắc và pháp tắc đều sẽ xuất hiện hỗn loạn, muốn ổn định thiên địa Hồng Hoang, cần phải có một tồn tại chấp chưởng, đạo hữu trong lòng có phải muốn để Nhân đạo chấp chưởng Hồng Hoang không?" Hồng Quân Đạo Tổ đặt chén trà xuống, nhìn Thái Thượng, chậm rãi nói. "Nhân đạo là chúng sinh chi đạo, do Nhân đạo chấp chưởng chúng sinh, đối với chúng sinh mà nói, sẽ có sự trợ giúp và thăng cấp cực lớn, cũng là cơ duyên của chúng sinh.

Điều này đối với sự phát triển sau này của Hồng Hoang, cũng có không ít trợ giúp…" Thái Thượng nghe vậy, nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, khẽ gật đầu.

Nhân đạo là chúng sinh chi đạo, Nhân đạo thăng cấp, chúng sinh tương ứng cũng sẽ nhận được lợi ích.

Mà chúng sinh thăng cấp, cũng sẽ phản hồi giúp Nhân đạo thăng cấp.

Điều này đối với sự phát triển của Nhân đạo, Hồng Hoang, chúng sinh, đều có không ít trợ giúp.

Vì vậy, để Nhân đạo chấp chưởng thiên địa Hồng Hoang, quả thực là kết quả tốt nhất, điểm này Thái Thượng sẽ không thay đổi.

Điều này không chỉ có lợi cho bản thân hắn, đối với Hồng Hoang, đối với chúng sinh mà nói, cũng đều có lợi.

Điểm này, Thái Thượng nhất định phải làm, cho dù là Hồng Quân Đạo Tổ, cũng không thể thay đổi được.

Hồng Quân Đạo Tổ tự nhiên hiểu ý của Thái Thượng, ông ta cũng không phản đối, vì để Nhân đạo chấp chưởng Hồng Hoang, quả thực là kết quả tốt nhất.

Trong Thiên Địa Nhân tam đạo, quả thực Nhân đạo là thích hợp nhất.

Vì vậy điểm này, ông ta không hề phủ định, cũng đồng ý. …… …… Tại Tử Tiêu Cung, trên đại điện. "Sau này đạo hữu thoát ly Thiên Đạo, tu vi chí ít cũng phải là tồn tại ở cảnh giới viên mãn." Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, cười nhẹ rồi cất lời.

Dựa vào tình hình của Hồng Quân Đạo Tổ lúc này, khoảng cách đến hậu kỳ cũng không còn quá xa.

Nếu không thoát ly Thiên Đạo, giới hạn của y cũng chỉ là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, cho dù tu hành tham ngộ thế nào cũng không thể đạt đến cảnh giới viên mãn.

Cho nên, chỉ cần Hồng Quân Đạo Tổ trước khi kế hoạch cuối cùng bắt đầu, đưa tu vi đạt tới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, như vậy sau khi thoát ly Thiên Đạo, liền có thể nhanh chóng đạt

đến cảnh giới viên mãn.

Đây cũng là một giai đoạn tích lũy sâu dày để bộc phát mạnh mẽ, đối với Hồng Quân Đạo Tổ mà nói, cũng là một sự trợ giúp không nhỏ.

Chương 555

"Muốn tấn thăng, vẫn cần phải dựa vào đạo hữu.

Bần đạo phen này chuẩn bị mọi thứ sẵn sàng, chuyện sau đó, liền phải trông cậy vào đạo hữu." Hồng Quân Đạo Tổ cũng hiểu rõ, chỉ cần chính mình chuẩn bị mọi thứ trước, để tu vi của mình đạt tới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ trước khi Thái Thượng bắt đầu kế hoạch, vậy thì sau này khi thoát ly Thiên Đạo, thời gian tiến vào cảnh giới viên mãn sẽ được rút ngắn rất nhiều.

Điểm này, Hồng Quân đạo nhân vẫn có thể khẳng định.

Dù cho chính mình hiện tại phải chịu hạn chế và cục diện không nhỏ, nhưng nghĩ đến việc tiến vào hậu kỳ, vẫn có thể làm được.

Cho dù tu vi không thể tấn thăng đến hậu kỳ, nhưng những chuẩn bị khác, điểm này tất nhiên có thể làm được, dù sao những thứ đó đối với hạn chế và cục diện của y không lớn đến vậy.

Cho nên, bất kể thành hay không thành, Hồng Quân Đạo Tổ đều sẽ cố gắng hết sức thử nghiệm.

Muốn đạt đến tu vi cao hơn, vậy chỉ có thể tranh đoạt một lần.

Chỉ có tranh đoạt thành công, mới có thể vấn đỉnh Đại Đạo, điểm này, Hồng Quân Đạo Tổ thấu hiểu con đường trong đó.

Con đường này đi tới, lần nào mà không phải tranh đoạt mà có?

Ngay cả việc chứng đạo, cũng là tranh đoạt.

Mặc dù tình huống cuối cùng có chút sai lệch, nhưng hiện tại, lại đến lúc phải tranh đoạt.

Lần này y tuyệt đối sẽ không để tu vi của mình xuất hiện sai lệch

nữa.

Lần này dựa vào Thái Thượng, tin rằng sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Thủ đoạn và phong cách làm việc của Thái Thượng, y vẫn vô cùng tin tưởng, nếu không thì mấy lần qua, đã không cùng Thái Thượng giao đàm như vậy.

Thái Thượng nhìn y, cầm lấy tách trà, nhấp một ngụm rồi nói với Hồng Quân Đạo Tổ: "Đạo hữu đã có dự tính trong lòng, ta cũng không nói nhiều nữa.

Đợi đến khi thời cơ chín muồi, sẽ chờ đạo hữu hưởng ứng." Nói xong, Thái Thượng liền đứng dậy, tay vung lên, thu lại Ngộ Đạo Trà và bàn trà.

Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu, cất lời, "Đạo hữu yên tâm, bần đạo biết phải làm thế nào." Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó liền rời khỏi đại điện, rời khỏi Tử Tiêu Cung, hướng về Hồng Hoang mà đi.

Hồng Quân đạo nhân nhìn Thái Thượng rời đi, sức mạnh bao trùm cách tuyệt nơi đây cũng đang dần tan biến, liền quay trở lại trên vân đài, tiếp tục tham ngộ Đại Đạo, tiếp tục chuẩn bị cho việc tấn thăng thực lực của mình.

Bức tường thế giới Hồng Hoang. "Vút!" Thái Thượng xuyên vào trong thế giới Hồng Hoang, liền cảm giác cả thiên địa đều đang chấn động, dường như có mấy phần bài xích, trên cửu thiên sấm vang không dứt.

Hai mắt Thái Thượng hơi nheo lại.

Thiên Đạo cảm nhận được sức mạnh của Thái Thượng tuy có mấy phần bài xích, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Một lúc lâu sau, tất cả dị tượng dần dần lắng xuống, Thái Thượng

thấy vậy, thân hình khẽ động, đã đến Thủ Dương Sơn. "Đệ tử cung nghênh lão sư tấn thăng trở về!" Hư không lay động, Khổng Khâu đi tới trước mặt Thái Thượng, chắp tay chúc mừng. "Chúc mừng lão sư tấn thăng trở về!" Các ký danh đệ tử khác cũng lần lượt hành lễ chúc mừng. "Chúc mừng đại ca tấn thăng tu vi trở về!" Lúc này, Nguyên Thủy và Thông Thiên đến nơi, chúc mừng Thái Thượng. "Đệ tử chúc mừng lão sư tấn thăng trở về!" Tùy Nhân đến nơi. "Chúc mừng đạo huynh tu vi tấn thăng!" Nữ Oa và Hậu Thổ đến đây. "Chúc mừng giáo chủ tu vi tấn thăng!" Phục Hy đến nơi.

Các vị tồn tại đỉnh tiêm đều đang đợi Thái Thượng trở về.

Vừa rồi thiên địa dị động, lại thêm Thủ Dương Sơn hào quang lưu chuyển, mọi người liền biết Thái Thượng đã trở về, lần lượt đến chúc mừng.

Thái Thượng nhìn bọn họ, mỉm cười nói: "Đều vào cung nói chuyện!" Nói xong, Thái Thượng vung tay, thời không chuyển đổi, mọi người đã đến trong Vô Cực Điện.

Trừ các ký danh đệ tử lui ra, mấy vị còn lại đều ở đây. "Đại ca chuyến đi Hỗn Độn lần này, thu hoạch hẳn là không nhỏ." Sau khi mọi người ngồi xuống, Nguyên Thủy nhìn Thái Thượng, cất lời. "Chuyến đi Hỗn Độn lần này, thu hoạch lớn nhất ngoài việc tu vi tăng lên, chính là triệt để xóa sổ La Hầu, giải quyết một mối họa ngầm." "Tại Hỗn Độn, thu được sự dung hợp của mấy phương thế giới, tu vi được tấn thăng, đây chính là thu hoạch lớn nhất lần này." Thái Thượng nghe vậy, cười nhẹ rồi nói.

Mục đích lớn nhất trong chuyến đi Hỗn Độn lần này của Thái Thượng, mọi người tự nhiên đều rõ, chính là để tiêu diệt La Hầu, vị tồn tại này.

Hiện tại đã vẫn lạc trong tay Thái Thượng, trong lòng bọn họ cũng

khá vui mừng. "Lần này tuy đã diệt trừ La Hầu, nhưng cũng có không ít tin tức." Thái Thượng vẻ mặt nghiêm túc, ngừng một chút rồi nói tiếp, "Có tồn tại đỉnh tiêm và La Hầu dường như có liên hệ, hơn nữa sau khi ta diệt trừ La Hầu đã ra tay với ta.

Ta cảm thấy, nơi Hồng Hoang tọa lạc, e rằng đã bị dòm ngó." Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều trở nên ngưng trọng.

Trước có La Hầu, hiện tại La Hầu vẫn lạc, phía sau lại sắp đến một vị tồn tại đỉnh tiêm khác. "Nhưng việc này tạm thời không cần lo lắng, chỉ cần chuyện sau này thuận lợi, cho dù hắn đến Hồng Hoang, ta cũng có sức mạnh đối mặt trực diện." Thái Thượng đây chỉ là cách nói dè dặt.

Chỉ cần hắn có thể đi xong bước đó, cho dù không thể chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, thì cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn cũng đủ để ứng phó.

Cho nên, cũng không cần quá lo lắng.

Thái Thượng nói như vậy, là dự định để bọn họ nỗ lực tu hành, trong chuyện sau này, có thể làm được nhiều việc hơn, có thể nhận được lợi ích lớn hơn.

Lúc này, mọi người nghe xong, lập tức ánh mắt sáng lên.

Đúng vậy!

Mình còn có đại ca, đạo huynh, lão sư, giáo chủ!

Cho dù vị tồn tại kia đến, mình lại có gì phải sợ?

Vì vậy, mọi người lúc này quét sạch vẻ ngưng trọng vừa rồi, thần sắc khôi phục lại bình tĩnh. "Sau lần tấn thăng này, gần đây lại có một vài cảm ngộ mới.

Các ngươi nay đều ở đây, tuy khó có thể dựa vào đây để đề thăng

cảnh giới tu vi, nhưng tăng thêm tích lũy Đại Đạo, gia tăng đạo hạnh vẫn có thể làm được." Thái Thượng nhìn bọn họ, chậm rãi nói. "Đa tạ đại ca, đạo huynh, lão sư, giáo chủ!" Mọi người nghe vậy, mắt sáng lên, lập tức chắp tay nói.

Được một vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ như Thái Thượng giảng giải Đại Đạo, đối với bọn họ hiện tại mà nói là chuyện vô cùng khó có được.

Như lời Thái Thượng nói, tuy không thể dựa vào đó để tấn thăng cảnh giới tu vi, nhưng tăng thêm tích lũy Đại Đạo của bản thân, cộng thêm cảm ngộ và khống chế pháp tắc, việc đề thăng đạo hạnh của tự thân vẫn có thể làm được.

Cứ như vậy, thực lực tổng thể vẫn sẽ được đề thăng, trong lòng bọn họ tự nhiên là vui mừng.

Tại Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng nhìn bọn họ, khẽ gật đầu, sau đó liền nhắm hai mắt lại, ấn ký Đại Đạo nơi mi tâm tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, một luồng khí tức Đại Đạo tinh túy và mênh mông lập tức lan tỏa ra.

Chương 556

Mọi người nghe vậy, trong lòng lập tức rung động, linh đài không minh, Đại Đạo trở nên rõ ràng.

Trong nháy mắt, bảy người nhìn nhau một cái, vội vàng thu liễm tâm thần, bắt đầu nhắm chặt hai mắt, hiện ra khánh vân, trong đó tam hoa ẩn hiện, ngũ khí lượn lờ, giữa lúc Đại Đạo ngưng tụ, từng luồng khí tức Đại Đạo giao thoa hiện ra, tràn ngập trên đại điện.

Trong Thái Thanh Cung, các ký danh đệ tử tuy rằng Đại Đạo không thể chịu được luồng khí tức Đại Đạo kia, nhưng những Đại Đạo này đối với bọn họ mà nói, cũng không phải không có chỗ tốt.

Bọn họ chỉ cần từng chút một tham ngộ lý giải, đối với bọn họ mà nói, cũng là cơ duyên tạo hóa cực lớn.

Đối với việc tiến vào Chuẩn Thánh, hoặc là tiếp tục tiến lên trên Chuẩn Thánh, đều có sự trợ giúp không nhỏ.

Ngay cả Thanh Huyền và Thương Tùng, lúc này cũng đều như thế.

Thái Thượng hiện ra xích hồng khánh vân, trong đó ba đạo thanh quang ẩn hiện, tuy nhìn không rõ ràng, nhưng khí tức Đại Đạo khuấy động từ bên trong, ngay cả Nguyên Thủy cũng cảm thấy kinh hãi, mỗi một đạo khí tức Đại Đạo đều ở trên hắn.

Thái Thượng tâm thần thanh minh, linh đài trong suốt, Đại Đạo thông suốt, sau khi trầm mặc mấy hơi, liền bắt đầu giảng giải. "Nhất khí động đãng, hư vô khai hợp, hữu vô hỗ xạ, hỗn hỗn độn độn, trùng hư chí thánh, bao nguyên hàm linh, thần minh biến hóa, hoảng hốt lập báo..." Thái Thượng khẽ cất âm thanh Đại Đạo, lập tức vang vọng bên tai Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ.

Trong khoảnh khắc này, tâm thần của Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ trở nên không minh, Đại Đạo thông suốt, bắt đầu tham ngộ giải tích. "Phù thiên địa chi thái cực dã, nhất khí tư tích, chân tể tự phán, giao ánh la liệt, vạn linh túc hộ, âm dương phán phân, thị vi thái cực, thị vị nhất sinh nhị dã..." "Âm dương ký phán, thiên địa vị yên, nhân nãi dục yên, thị vị nhị sinh tam dã..." "Vô nhi sinh hữu, hữu tắc thái cực, hậu sinh lưỡng nghi, lưỡng nghi tức phân, tứ tượng chiêu tích, âm dương biến hóa, vạn vật sinh yên, thị vị tam sinh vạn vật dã..." Từng hồi âm thanh Đại Đạo, không ngừng vang vọng bên tai Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ.

Bọn họ lúc này tâm thần không linh, Đại Đạo thông suốt rõ ràng, đối với việc lý giải và ấn chứng Đại Đạo của bản thân, lúc này nhanh hơn mấy phần, mức độ ấn chứng hấp thu cũng có sự đề thăng.

Dù cho trình độ lý giải của bọn họ có hạn, ban đầu còn có thể lĩnh ngộ mấy phần, về sau thì một chút cũng không hiểu, nhưng điều này không cản trở bọn họ tiếp tục tham ngộ luồng khí tức Đại Đạo này.

Hiện tại nghe không hiểu, nhưng tiếp xúc nhiều hơn một chút, đối với bọn họ mà nói, cũng có lợi ích không nhỏ.

Hơn nữa, ở trình độ ban đầu nhất, cũng chính là trên cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ, Thái Thượng giảng giải cực kỳ tỉ mỉ, sâu sắc.

Mà điểm này, cũng là phần bọn họ tham ngộ, ấn chứng nhiều nhất.

Lên cao hơn thì nghe không hiểu, nhưng cảnh giới này, lại có thể lý giải mấy phần.

Cứ như vậy, cảm ngộ Đại Đạo của bản thân, lý giải và khống chế pháp tắc, đề thăng đạo hạnh, liền có thể được đề thăng.

Cho nên, bọn họ sau khi biết phía sau nghe không hiểu, liền dốc toàn lực tham ngộ, lý giải phần ban đầu nhất này.

Những điều này mới là cơ duyên tạo hóa lớn nhất lần này, những tinh nghĩa, chí lý phía sau, đều là tiếp xúc trước mà thôi, lợi ích có, nhưng đối với lúc này mà nói không lớn, chỉ có phần phía trước này, mới là phần quan trọng nhất, lợi ích lớn nhất lúc này.

Cho nên, bọn họ cơ bản đều không đặt tâm thần vào phía sau, hiện tại lý giải phần phía trước trước đã, còn phía sau, nghe một chút cũng được.

Thái Thượng tự nhiên hiểu rõ tình hình của bọn họ, cho nên những tinh nghĩa Đại Đạo, chí lý Đại Đạo trong cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ, cùng với tình hình pháp tắc của cảnh giới này, đều được giảng giải vô cùng tỉ mỉ, cũng giảng giải vô cùng sâu sắc.

Riêng cảnh giới này, Thái Thượng đã giảng giải hơn bốn nguyên hội thời gian, đây cũng là giới hạn lớn nhất có thể giảng giải về cảnh giới này.

Sau khi giảng xong cảnh giới này, Thái Thượng đối với những tinh nghĩa Đại Đạo và chí lý Đại Đạo này, đều có cảm ngộ và lý giải mới.

Trong quá trình giảng đạo, cũng là quá trình không ngừng củng cố tinh nghĩa và chí lý Đại Đạo của bản thân, là quá trình lý giải mới về cảm ngộ Đại Đạo.

Mặc dù đối với Thái Thượng mà nói, lúc này trong quá trình giảng giải, ấn chứng và củng cố, những cảm ngộ mới, lý giải mới không nhiều, nhưng đối với việc củng cố cảnh giới hiện tại của hắn, cũng có tác dụng không nhỏ.

Vì thế, Thái Thượng sau khi giảng giải xong cảnh giới Hỗn

Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ, cũng đã ấn chứng và củng cố những lý giải và cảm ngộ mới.

Ở trung kỳ và hậu kỳ, Thái Thượng cũng giảng giải tỉ mỉ.

Tuy Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ nghe không hiểu, nhưng Thái Thượng giảng giải lại không dừng lại, vẫn tỉ mỉ giảng giải tinh nghĩa và chí lý của hai cảnh giới này, có thể tiếp tục ấn chứng và củng cố những gì mình đã tham ngộ và tích lũy, cũng có thể thu được lý giải mới.

Cho nên, sau khi Thái Thượng giảng giải xong sơ kỳ, Nguyên Thủy và Thông Thiên đám người liền chìm vào tham ngộ ấn chứng của riêng mình, còn Thái Thượng, lúc này vẫn đang tiếp tục giảng giải, vẫn chưa dừng lại.

Cứ như vậy, lại ba nguyên hội nữa trôi qua, Thái Thượng mới dừng lại việc giảng đạo của mình.

Trải qua tám nguyên hội giảng đạo này, Thái Thượng trên phương diện cảm ngộ và khống chế pháp tắc Đại Đạo của mình, vẫn có tiến triển không nhỏ.

Trong quá trình giảng đạo, lại một lần nữa ấn chứng và củng cố, có thể thu được nhiều kiến giải mới hơn, có thể tích lũy tốt hơn, đây cũng là một trong những nguyên nhân Thái Thượng giảng đạo lần này.

Lại một nguyên hội nữa trôi qua, Thái Thượng mở mắt, liếc nhìn Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ, khẽ gật đầu.

Bọn họ hiện tại đều đang trong quá trình tích lũy tham ngộ của riêng mình, tuy cảnh giới tu vi của bản thân không thay đổi, nhưng khí tức Đại Đạo trên người lại tăng lên không ít, đạo hạnh của bản thân đã có sự đề thăng.

Đối với điều này, Thái Thượng hài lòng gật đầu.

Thực lực tổng thể của bọn họ tăng lên, bất kể là để khi kế hoạch sau này thực thi, có thể ra tay hoặc tự vệ.

Hoặc là sau này, khi vị tồn tại đã ra tay với Thái Thượng kia, ra tay với Hồng Hoang, bọn họ có thể xuất thủ, những điều này đều cần thực lực chống đỡ.

Mà việc đề thăng đạo hạnh hiện tại, đề thăng thực lực tổng thể của bản thân, đều vô cùng cần thiết.

Sau này mà nói, bọn họ có thể tu hành Đại Đạo của mình tốt hơn.

Ý niệm trong lòng thoáng qua, sau đó liền tiếp tục nhắm mắt, chờ đợi bọn họ tỉnh lại.

Thời gian thoáng chốc, lại một nguyên hội nữa trôi qua. "Đông!" Đột nhiên, một tiếng chuông Đại Đạo vang lên bên tai Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ.

Mọi người trong lòng chấn động, tức thì tất cả cảm giác huyền diệu, cảm ngộ Đại Đạo đều đột ngột dừng lại.

Mọi người chậm rãi mở mắt, lần tu hành này, thu hoạch của bọn họ đều không nhỏ, trong lòng cũng khá hài lòng.

Tại Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Lần này, tiến triển của các ngươi đều không nhỏ, thời gian tiếp theo, phải tu hành cho tốt, để ứng đối với chuyện sau này." Thái Thượng mở hai mắt, nhìn mọi người, chậm rãi cất lời.

Nghe vậy, mọi người gật đầu, tuy Thái Thượng không nói chi tiết, nhưng Thái Thượng nói như vậy, bọn họ liền biết cục diện sau này sẽ không đơn giản như vậy.

Đã như thế, vậy tu vi của bản thân liền vô cùng quan trọng.

Chỉ có thực lực, mới là mấu chốt nhất, cũng là bảo chứng có thể chống đỡ mình ứng phó với mọi chuyện, cho nên việc đề thăng thực lực tiếp theo, liền vô cùng quan trọng, hiện tại, cũng chỉ là một sự khởi đầu. "Đại ca, đạo huynh, lão sư, giáo chủ yên tâm." Mọi người nghe vậy, lập tức đáp lời.

Thái Thượng hài lòng gật đầu, lại dặn dò một vài chuyện, sau đó việc chúc mừng và giảng đạo lần này, xem như viên mãn hạ màn.

Mọi người ở lại một thời gian, sau đó liền lần lượt rời đi.

Trong Hồng Hoang.

Hơn mười nguyên hội qua, tiến triển trong Hồng Hoang cũng không nhỏ.

Đối với Viễn Cổ Tam Tộc hiện tại mà nói, đề thăng thực lực, là điều quan trọng nhất đối với bọn họ lúc này.

Long tộc tuy phát triển và thực lực tổng thể vượt trên Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc, nhưng hạn chế của Long tộc lúc này, sự kìm kẹp phải chịu ngày càng nghiêm trọng.

Chương 557

Thực lực Nhân tộc ngày càng khủng bố, bọn họ muốn khuếch trương nhanh hơn, lớn hơn, vậy thì không thể nào tránh khỏi Nhân tộc.

Nhưng với thực lực hiện tại của Nhân tộc, căn bản không cần tốn nhiều sức lực là có thể tiêu diệt Long tộc.

Cho nên, Long Vương hiện tại cũng vô cùng khổ não, chỉ có thể cố gắng phát triển, không gây mâu thuẫn gì với Nhân tộc, nhưng như vậy, sự phát triển liền bị hạn chế không ít.

Nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào, Long Vương cũng chỉ có thể lựa chọn như vậy.

So sánh với đó, Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc tương đối tốt hơn không ít.

Phượng tộc và Kỳ Lân nhất tộc hiện tại không còn tâm tư tranh bá Hồng Hoang, tuy phát triển không nhanh bằng Long tộc, nhưng những năm qua, sau khi nhân quả nghiệp lực hoàn toàn hóa giải, cũng đang ổn định đề thăng chính mình.

Tuy vẫn không bằng Long tộc, nhưng cũng đang đuổi theo, bọn họ chỉ đề thăng chính mình, chứ không tranh bá Hồng Hoang.

Thực ra không chỉ có bọn họ, trong Hồng Hoang, không ít tiên thiên chủng tộc đều như vậy, rất nhiều đều chỉ đề thăng bản thân, chứ không nghĩ đến chuyện tranh bá Hồng Hoang, đi khuếch trương.

Có một bộ phận viễn cổ chủng tộc, vẫn dựa vào Tam tộc, chỉ là hy vọng có được nhiều tài nguyên tu hành hơn mà thôi.

Còn những tu sĩ và đại năng khác, cũng đang đề thăng bản thân,

nhưng cũng chỉ là đề thăng thực lực bản thân mà thôi, những ý nghĩ khác, cũng không có.

Nhân tộc và Vu tộc, thì không có tin tức gì truyền ra, vẫn luôn cực kỳ khiêm tốn, nhưng sự phát triển của bọn họ, trong Hồng Hoang lại không có tồn tại nào dám xem thường.

Đế Giang, Câu Mang, Chúc Cửu Âm, Huyền Minh, đều là tồn tại Bán bộ Hỗn Nguyên, lại thêm một mạch Địa Phủ của Hậu Thổ, thực lực như vậy, ai dám xem thường?

Nhân tộc lại càng không cần phải nói, hoạt động của Nhân tộc trong Địa Tiên Giới, chính là hoạt động của Nhân tộc những năm gần đây, Thánh Địa không cần động, trong Hồng Hoang liền không có tồn tại nào dám gây rối.

Còn về Huyết Hải, Địa Tiên Phủ các thế lực, cũng khiêm tốn, nhưng dưới sự khiêm tốn, cũng đang phát triển sức mạnh thế lực của mình, cũng ngày càng bất phàm.

Tu vi của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn có phần khôi phục, khí vận cũng có mấy phần tăng lên, nhưng muốn thực sự đại hưng, đó là điều không thể.

Cứ theo tình hình hiện tại của Tây phương, khí vận không thể nào tăng lên cực đại được.

Nhưng có thể đề thăng được mấy phần, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng vô cùng vui mừng, dù sao hiện tại có sự hạn chế của Tiểu Thừa Phật Giáo, khí vận rất khó thực sự đại hưng, sau này vẫn phải nghĩ cách diệt trừ Tiểu Thừa Phật Giáo, như vậy mới có thể thực sự hưng thịnh.

Nhưng việc này không dễ, thời gian cần thiết cũng rất dài, hiện tại cũng không cần cân nhắc quá nhiều.

Tây Phương Nhị Thánh cũng rất rõ điểm này, cho nên tạm thời cũng không để ý quá nhiều, tiếp tục tăng trưởng như trước.

Một bộ phận sức mạnh còn lại của Yêu tộc, dưới sự dẫn dắt của Yêu Thánh Ngu Cương, thực lực cũng có mấy phần đề thăng, nhưng cũng không dám cao ngạo chút nào, đừng nói là cao ngạo, bộ phận sức mạnh này của Yêu tộc, ngay cả dãy núi nào, khu vực nào cũng không dám tùy tiện rời khỏi.

Hiện tại cho dù các thế lực khác của Hồng Hoang không nhòm ngó bọn họ, nhưng Vu tộc vẫn đang nhòm ngó, Thiên Đình cũng đang nhòm ngó.

Riêng hai thế lực này, đã đủ để bọn họ phải cẩn thận đối phó.

Cho nên, bọn họ cho dù thực lực có đề thăng, cũng cố gắng duy trì ở trạng thái cực kỳ khiêm tốn.

Dãy núi này, khu vực này, có thể không ra ngoài, thì không ra ngoài.

Tình hình bên phía thái tử cũng đang tiếp tục tốt lên, sau này đợi thái tử trở về rồi nói.

Hiện tại, Yêu tộc chỉ còn lại bộ phận sức mạnh này, phải bảo tồn cho tốt.

Vì thế, những năm qua, tin tức về Yêu tộc, trong Hồng Hoang gần như bằng không.

Nếu không phải có tồn tại biết Yêu tộc còn có bộ phận sức mạnh này, e rằng cũng không có bao nhiêu tu sĩ còn nhớ đến Yêu tộc.

Nhìn như vậy, liền có thể biết Yêu tộc những năm qua đi gian nan đến mức nào.

Ngoài những thế lực, chủng tộc này ra.

Thiên Đình, vẫn là một thế lực không thể bị vô số tu sĩ, đại năng và thế lực trong Hồng Hoang xem nhẹ.

Trước kia, thực lực Thiên Đình nhiều nhất cũng chỉ là đỉnh phong của thế lực hạng hai.

Sau khi Thái Thượng Đạo Tôn phân chia thêm một đại đạo cảnh giới, Hạo Thiên và Dao Trì lần lượt tiến vào Bán bộ Hỗn Nguyên.

Tuy thực lực và khí vận đề thăng không ít, nhưng vẫn ở đỉnh phong của thế lực hạng hai.

Nhưng ngay năm nguyên hội trước, Hạo Thiên lần đầu tiên thử mượn đại thế, khí vận của Thiên Đình để đột phá Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Tuy không thành công, nhưng lại khiến đạo hạnh và thực lực của Hạo Thiên đều đề thăng mấy phần, khoảng cách đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng ngày càng gần.

Hạo Thiên tin rằng, chỉ cần mình đột phá thêm vài lần nữa, chắc chắn sẽ có lúc thành công.

Nhưng khoảng cách thời gian giữa các lần đột phá không thể quá ngắn, dù sao ngưng tụ đại thế và khí vận của Thiên Đình, cũng không phải một lúc là có thể đạt được.

Hơn nữa, sau khi đột phá xong, Hạo Thiên cũng cần một kỳ lắng đọng và ổn định.

Trong khoảng thời gian này, thực lực và khí vận tổng thể của Thiên Đình lại một lần nữa đề thăng không ít.

Trong Hồng Hoang, có không ít tu sĩ và đại năng thấy tình hình của Thiên Đình lúc này, càng cảm thấy Thiên Đình có thể dựa vào, có thể che chở bản thân, cho nên lại có không ít người gia nhập vào Thiên Đình.

Hạo Thiên cũng không ngờ lần này còn có niềm vui bất ngờ, y cũng rõ tình hình trước đây của mình, trong lòng y cũng ngày càng muốn tiến vào Hỗn Nguyên chi cảnh.

Cứ như vậy, Thiên Đình và bản thân lại có thể đề thăng cực lớn.

Hạo Thiên trong lòng nghĩ, liền lại tiếp tục ổn định và đề thăng.

Còn Long tộc, lúc này thấy thực lực Thiên Đình đề thăng, áp lực lại tăng lên không ít.

Thiên Đình đối với Long tộc, luôn có ý nghĩ phản khống, không chỉ Chúc Long biết, ngay cả Long Vương cũng rõ.

Nhưng hiện tại Thiên Đình đã đạt đến mức độ này, Long tộc cũng phải tiếp tục nỗ lực.

Vì thế, Long tộc tiếp theo, lại chuyển sang một giai đoạn phát triển mới.

Thời gian thoáng chốc, lại một nguyên hội nữa trôi qua.

Tại Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Một thời khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt, trong đôi mắt sâu thẳm tựa như biển sao Chu Thiên, lóe lên những điểm tinh quang.

Hắn chậm rãi quét qua đại địa Hồng Hoang, đối với tiến triển của Hồng Hoang trong mười mấy nguyên hội qua, Thái Thượng đều rõ như lòng bàn tay.

Đối với tiến triển của các thế lực, Thái Thượng vẫn có thể đại khái đoán được, tình hình lúc này, cũng đã chứng thực những phỏng đoán trước đó.

Tình hình của Hạo Thiên, có thể nói là tiến triển nhanh nhất.

Với khả năng của y, vẫn có hy vọng tấn thăng, dù sao dùng đại thế

và khí vận để đột phá, y không phải là người đầu tiên, mà là Đế Tuấn.

Cho nên, Hạo Thiên cũng có khả năng thành công, dù sao thực lực của Thiên Đình hiện tại, còn trên cả Yêu tộc ngày trước.

Đế Tuấn có thể đột phá thành công, vậy thì y, cũng có cơ hội.

Chương 558

Nhưng so sánh với đó, Thái Thượng vẫn xem trọng Dao Trì hơn, dù sao tình hình của Dao Trì còn tốt hơn Hạo Thiên không ít.

Trên người Dao Trì có bản nguyên của Tịnh Thế Bạch Liên, tiến triển sau này, e rằng sẽ còn nhanh hơn Hạo Thiên.

Nếu Hạo Thiên không dùng đại thế và khí vận để đột phá, thời gian chứng đạo không thể nào nhanh hơn Dao Trì được.

Sau này Thiên Đình, thực lực cũng sẽ đạt đến thế lực hạng nhất.

Nhưng những điều này, đối với Hồng Hoang lúc đó mà nói, Thiên Đình cũng khó có được tình hình như thế lực hạng nhất trước kia.

Ý niệm trong lòng thoáng qua, Thái Thượng liền chậm rãi thu lại ánh mắt.

Hắn liếc nhìn Thanh Huyền, Khổng Khâu và các đệ tử đang tu hành, tức thì thanh quang lóe lên, trực tiếp biến mất trong đại điện.

Tại trung tâm Vô Cực Giới.

Thái Thượng đột nhiên xuất hiện ở đây, liếc nhìn dãy núi liên miên bất tuyệt, khẽ gật đầu, sau đó hai tay kết ấn, rồi đánh vào lòng đất của dãy núi, từng trận lực lượng Đại Đạo mênh mông khuấy động.

Không chỉ như thế, giữa thiên địa, trong Thiên Đạo, có vô số sức mạnh ngưng kết lại, toàn bộ dung nhập vào lòng đất của dãy núi.

Dần dần, dưới lòng dãy núi, dường như có một tia sinh mệnh khí tức, dường như có sinh mệnh sinh linh sắp ra đời. "Nhân Đạo!" Thái Thượng thấy vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười, tay vung lên, Nhân Đạo giáng lâm, bao trùm nơi đây. "Tạo Hóa!" Thái Thượng tuy không chuyên tu Tạo Hóa chi đạo, nhưng đã cùng Nữ Oa giao lưu chí lý và

tinh nghĩa Đại Đạo, với tu vi của Thái Thượng, cảnh giới lĩnh ngộ trên Tạo Hóa chi đạo không hề thấp, cho dù so với Nữ Oa hiện tại, cũng không chênh lệch quá nhiều.

Lực lượng Nhân Đạo, lực lượng Tạo Hóa Đại Đạo lập tức hạ xuống, dung nhập vào những sinh linh sắp ra đời dưới lòng dãy núi. "Bành bành bành!" Một loạt tiếng vang rõ ràng, từ dưới từng ngọn núi vang lên, chấn động tứ phương. "Ngô lấy danh nghĩa Nhân Đạo chi chủ, thế giới chi chủ, ban cho các ngươi sức mạnh Bàn Sơn!" Thái Thượng thấy vậy, thần sắc nghiêm lại, miệng khẽ hô, âm thanh hùng vĩ, trong nháy mắt xuyên thấu Nhân Đạo, xuyên thấu Vô Cực Giới.

Tức thì, Thái Thượng tay kết ấn, đánh vào trong Nhân Đạo, trong khoảnh khắc tiếp theo, liền thấy trong Nhân Đạo một luồng quang mang mênh mông rực rỡ hạ xuống, bao trùm lên dãy núi vô tận nơi các sinh linh sắp ra đời. "Ông!" Lúc này, trên cửu thiên, trong Thiên Đạo, lại có một luồng sức mạnh hạ xuống, trên quang mang của Nhân Đạo, lại thêm một tầng quang mang khác, một tầng quang mang thuộc về thế giới sức mạnh.

Dưới sự gia trì của nhiều sức mạnh như vậy, tốc độ sinh ra lúc này cực nhanh, chỉ thấy, trên mỗi ngọn núi, đều có vô tận sức mạnh thuận theo thân núi hạ xuống, dung nhập vào lòng đất.

Không chỉ gia tăng sức mạnh, mà còn là sức mạnh thuộc về dãy núi, thuộc về ngọn núi, toàn bộ dung nhập vào đó.

Không biết qua bao lâu, phảng phất như ngàn vạn năm, ức vạn năm, sự diễn hóa và ra đời lúc này, đã đến thời khắc cuối cùng. "Ầm ầm ầm!" Một thời khắc nào đó, vô tận tiếng gầm vang lên, khiến cho trong Nhân Đạo, vô số sinh linh ngưng mắt nhìn, vô số sinh linh Vô Cực Giới chấn kinh.

Lúc này trong dãy núi vô tận, mỗi một ngọn núi đều rung chuyển,

sau đó dần dần dâng lên, không ngừng leo cao.

Không biết qua bao lâu, ngọn núi hoàn toàn tách khỏi mặt đất, dưới chân ngọn núi, có một vị tồn tại đang vác núi mà đi, một luồng khí tức nặng nề lập tức lan tỏa, mỗi bước chân y đi, ngọn núi trên lưng lại thu nhỏ một phần.

Mấy trăm vạn ngọn núi, mấy trăm vạn sinh linh vác núi, lúc này chậm rãi đi về phía Thái Thượng.

Mà trong số các ngọn núi, ngọn cao nhất, cũng là ngọn cao nhất trong Vô Cực Giới, được Thái Thượng đặt tên là Vô Cực Sơn, lúc này cũng rung chuyển, sau đó chậm rãi dâng lên, có một sinh linh vác núi mà đi.

Đây là một vị tồn tại, trong tất cả các sinh linh vác núi, có tu vi cao nhất, sức mạnh mạnh nhất.

Dưới sự gia trì của nhiều sức mạnh như vậy, vừa mới xuất thế, đã là Bán bộ Hỗn Nguyên.

Với tình hình hiện tại của y, và tình hình của Vô Cực Giới, có khả năng cực lớn chứng đạo trở thành vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thứ hai của Vô Cực Giới.

Điểm này, Thái Thượng vẫn tin tưởng, dù sao tình hình của bọn họ cực kỳ đặc thù.

Mỗi một vị sinh linh vác núi đều đi không nhanh, chậm rãi mà đi.

Ngọn núi trên lưng bọn họ, trong tình trạng vừa đi vừa tiêu tan, trong vòng ngàn năm ngắn ngủi, đã hoàn toàn biến mất.

Nhưng ngọn núi tuy biến mất, sau lưng bọn họ, có một cảnh tượng được cấu thành bởi nhân uân chi khí lượn lờ, đó là một ngọn núi, một ngọn núi, thuộc về chính bọn họ, ngay trên lưng họ.

Lúc này chỉ là nhân uân chi khí dần dần hiển hóa ra, nếu ra tay, ngọn núi sẽ hiển hóa, dùng sức mạnh của dãy núi, sức mạnh của đại địa để đối địch.

Hơn nữa, với thủ đoạn của bọn họ, có thể di chuyển bất kỳ ngọn núi, dãy núi nào, chỉ cần thực lực đủ, liền có thể làm được.

Tất cả sinh linh vác núi lúc này dần dần đi đến trước mặt Thái Thượng, quỳ lạy xuống. "Từ hôm nay, ban cho các ngươi danh xưng Bàn Sơn nhất tộc." Thái Thượng nhìn bọn họ, nhàn nhạt cất lời. "Tạ Đạo Tôn!" Chúng nhân Bàn Sơn nhất tộc đáp lời.

Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó ánh mắt rơi vào vị sinh linh Bàn Sơn có tu vi mạnh nhất.

Y có tướng mạo trung niên, ánh mắt kiên nghị, khí tức nặng nề trên người cũng là nồng đậm nhất. "Từ hôm nay, ngươi là Chu Sơn Đạo Nhân, là tộc trưởng của Bàn Sơn nhất tộc." Thái Thượng nhìn y, chậm rãi nói. "Tạ Đạo Tôn ban tên!" Chu Sơn Đạo Nhân chắp tay tạ ơn. "Bản tôn ban cho ngươi tên này, ngươi có hiểu ý của bản tôn không?" Thái Thượng nhìn y, cất tiếng hỏi. "Chu Sơn hiểu, Chu Sơn nhất định không phụ sự ủy thác của Đạo Tôn." Chu Sơn Đạo Nhân chắp tay đáp lời. "Rất tốt." Thái Thượng gật đầu, vô cùng hài lòng với Chu Sơn Đạo Nhân.

Tức thì, Thái Thượng nhìn khu vực đã không còn ngọn núi, dãy núi nào, tay vung lên, vô số quy tắc, pháp tắc, thiên địa chi lực, đại đạo chi lực, thế giới sức mạnh, nhân đạo chi lực... tất cả đều cuồn cuộn xuất ra, dần dần hiện ra một ngọn núi nối liền trời đất.

Bất Chu Sơn!

Một Bất Chu Sơn hoàn chỉnh!

Vô Cực Giới, trung ương chi địa.

Chu Sơn đạo nhân cùng các tộc nhân của tộc Bàn Sơn khi nhìn thấy Bất Chu Sơn, thần sắc đều chấn động.

Ngọn núi như vậy, phải là sự tồn tại khủng bố đến mức nào mới có thể hiển hóa ra được.

Cổ khí thế vô thượng này, sự mênh mông kết nối trời đất này, uy thế lăng giá trên vô tận sơn nhạc này, cho dù là tộc Bàn Sơn bọn họ, lúc này trong lòng cũng sinh ra một tia ý niệm không thể lay chuyển. "Ngọn núi này là Bất Chu, chính là mục tiêu của các ngươi, có thể hoàn thành hay không, phải xem cơ duyên tạo hóa của chính các ngươi." Thái Thượng nhìn đám đạo nhân Bàn Sơn, chậm rãi mở miệng nói.

Bất Chu Sơn hiển hóa ra lúc này, tuy chỉ là do vô số sức mạnh gia trì hiển hóa, nhưng với thủ đoạn của Thái Thượng, Bất Chu Sơn lúc này, xác thực có không ít uy thế của Bất Chu Sơn trong Hồng Hoang, cũng đủ để tộc Bàn Sơn tu hành. "Xin Đạo tôn yên tâm!" Các tộc nhân của tộc Bàn Sơn hoàn hồn, lập tức dùng thanh âm kiên định đáp lại.

Tộc Bàn Sơn bọn họ, từ khi đản sinh, đã ghi nhớ nhiệm vụ mà Thái Thượng giao cho, cũng là bước cuối cùng và quan trọng nhất, đó là hiệp trợ Chu Sơn đạo nhân, lay chuyển Bất Chu Sơn, Bất Chu Sơn thật sự trong Hồng Hoang.

Chương 559

Hiện tại Bất Chu Sơn chỉ còn nửa đoạn, nửa đoạn còn lại đang ở trong tay Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng sau này khi Thái Thượng lấy về, một lần nữa phản bản quy nguyên, trở lại thành nửa đoạn Bất Chu Sơn, đến lúc đó, sẽ cần Chu Sơn đạo nhân dùng sức mạnh Bàn Sơn, để Bất Chu Sơn quay về, trở thành một Bất Chu Sơn hoàn chỉnh.

Tuy khó, nhưng chỉ cần Chu Sơn đạo nhân tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, việc này sẽ không khó thực hiện.

Thái Thượng hiện tại cũng không quá gấp gáp, cho nên toàn bộ tộc Bàn Sơn, Chu Sơn đạo nhân đều có rất nhiều thời gian để đề thăng, tiếp theo, cũng sẽ là thời gian đề thăng của bọn họ. "Chu Sơn, trong khoảng thời gian sắp tới, ngươi cần phải cẩn thận củng cố cảnh giới đạo hạnh của bản thân, sau đó quen thuộc và chỉ dạy Bàn Sơn cùng tộc Bàn Sơn.

Đợi đến khi thời cơ thích hợp, bản giáo sẽ để ngươi tiến vào thế giới Hồng Hoang trước." Thái Thượng suy nghĩ trong lòng một lát rồi nói với Chu Sơn đạo nhân.

Chu Sơn đạo nhân có tu vi cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên, hiện tại một số quy tắc và pháp tắc giữa Vô Cực Giới và Hồng Hoang đã dung hợp, các sinh linh bên trong đều đã rõ ràng, cho nên đối với Chu Sơn đạo nhân mà nói cũng không khó khăn.

Đợi khi hắn hoàn toàn quen thuộc, liền có thể tiến vào Hồng Hoang trước để bắt đầu chuẩn bị.

Với tu vi và thủ đoạn của Chu Sơn đạo nhân, e rằng Cốt Hoàng cũng không phải là đối thủ.

Cho nên, sau này khi Chu Sơn đạo nhân tiến vào Hồng Hoang, Thái

Thượng cũng không cần phải lo lắng cho tình huống của hắn. "Đạo tôn yên tâm, Chu Sơn đã hiểu!" Chu Sơn đạo nhân nghe vậy, lập tức cung thân chắp tay đáp.

Thái Thượng gật đầu, sau đó thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Chu Sơn đạo nhân nhìn Thái Thượng rời đi, thần sắc càng thêm kiên định, nhìn Bất Chu Sơn đang hiển hóa lúc này, sau đó bản thân cũng bắt đầu tu hành, cũng sẽ bắt đầu chỉ dạy tộc Bàn Sơn tu hành.

Vì để sau này lay chuyển được nửa đoạn Bất Chu Sơn kia, để Bất Chu Sơn đạt đến hoàn chỉnh, hiện tại đề thăng, vì thành công sau này, liền phải nỗ lực tu hành.

Chu Sơn đạo nhân, cũng phải vì đại đạo viên mãn của chính mình, vì chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà nỗ lực.

Sau khi Chu Sơn đạo nhân và tộc Bàn Sơn bắt đầu, uy thế và khí tức của Bất Chu Sơn càng lúc càng khủng bố.

Vô số sinh linh kinh hãi nhìn về nơi này, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cổ khí thế uy áp bao trùm toàn bộ Vô Cực Giới, khiến vô số sinh linh kinh hãi, càng lúc càng khủng bố, kéo dài không dứt.

Thái Thượng sau khi rời khỏi nơi này, liền đi đến các khu vực khác của Vô Cực Giới.

Sau khi dung hợp Sát Lục Đại Thế Giới và Đế Hoàng Đại Thế Giới, sự dung hợp của các sinh linh, trong những năm này, cũng tiến triển rất tốt.

Thế giới của bọn họ trước đây, cũng chỉ là Đại Thiên thế giới và vượt qua Đại Thiên thế giới một chút, hiện tại sau khi dung hợp vào Vô Cực Giới, liền đạt đến một cấp độ cao hơn, toàn bộ Vô Cực Giới

ngày càng tiến gần đến một sự tồn tại như Hồng Hoang.

Đại đạo tu hành trong đó tăng lên, đối với bọn họ mà nói, có sự trợ giúp không nhỏ.

Trong khoảng thời gian này, thu hoạch nhiều nhất, đề thăng nhiều nhất, là các sinh linh nguyên bản trong Sát Lục Đại Thế Giới.

Bọn họ trước đây vì bản nguyên thế giới tàn khuyết, đại đạo ngoại tiết, cho nên ngay cả Chuẩn Thánh viên mãn cũng không có.

Nhưng hiện tại, lại đản sinh ra hơn mười vị, các cao thủ khác, cũng đang không ngừng tăng lên, một số sinh linh mới đản sinh, sinh linh tu hành, đều nhận được lợi ích to lớn.

Kế đến, nhận được nhiều lợi ích và thu hoạch hơn, chính là sinh linh của Vô Cực Giới nguyên bản.

Đối với việc dung hợp Sát Lục Đại Thế Giới, dung hợp Đế Hoàng Đại Thế Giới, tiến triển của bọn họ càng lớn hơn, đại đạo có thể tu hành cũng nhiều hơn.

Cho nên, trong những năm này, cường giả, sinh linh đản sinh cũng nhiều hơn.

Về phần sinh linh của Đế Hoàng Đại Thế Giới, vì cuối cùng mới dung nhập vào, hiện tại tuy cũng có tiến triển, đề thăng, nhưng chung quy vẫn chậm hơn một chút.

Nhưng hiện tại tất cả chỉ mới bắt đầu, bọn họ sau này sẽ tiếp tục đề thăng, cho nên cũng không cần quá lo lắng.

Thái Thượng vẫn tin tưởng vào tư chất căn nguyên của bọn họ, đều không tồi, cho dù so với sinh linh Hồng Hoang, cũng không kém quá nhiều.

Cho nên, sau này đạt đến cấp độ cao hơn cũng không khó.

Đặc biệt là Vô Cực Giới đang không ngừng đề thăng, thế giới đề thăng, bản nguyên tăng nhiều, đại đạo tăng nhiều, thiên địa hoàn thiện vân vân, đều là cơ hội để bọn họ đề thăng, chỉ xem bản thân họ đề thăng thế nào. "Tính toán thời gian, cũng có thể mở ra một lần tranh đoạt Sát Lục chi tâm, hứa hẹn một lần cơ duyên." Ánh mắt Thái Thượng chậm rãi lướt qua Vô Cực Giới, ánh mắt xuyên thấu vô tận thời không trường hà, nhân đạo khu vực, nhìn khắp các sinh linh của ba thế giới dung hợp, miệng khẽ gật đầu nói.

Nói xong, Thái Thượng vung tay, năm vạn Sát Lục chi tâm cuốn ra, trực tiếp dung nhập vào một khu vực nào đó.

Tức thì, liền có vô số thiên địa chi lực và đại đạo chi lực tung hoành mà ra, diễn hóa khu vực này, hình thành một phương bí cảnh, tình huống cũng tương tự như bí cảnh của Sát Lục Đại Thế Giới.

Chuẩn Thánh không thể tiến vào, Đại La Kim Tiên cũng chỉ có thể ở trong đó hiệp trợ ra tay, tranh đoạt, đều là những người dưới Đại La Kim Tiên. "Năm vạn năm sau, mở ra tranh đoạt Sát Lục chi tâm." Thái Thượng thu tay lại, miệng nhàn nhạt nói.

Thanh âm hùng vĩ, lập tức xuyên thấu thời không trường hà, nhân đạo khu vực, vang lên trong lòng tất cả sinh linh.

Bọn họ đều rõ tác dụng của Sát Lục chi tâm, cho nên lúc này nghe được lời này, những sinh linh và tu sĩ dưới Đại La Kim Tiên, không ai không lộ ra vẻ vui mừng, lúc này lần lượt hướng về Cửu Thiên hành lễ, cảm tạ Thái Thượng.

Thái Thượng nhìn tình huống lúc này, khẽ gật đầu, thân hình khẽ động, rời khỏi Vô Cực Giới, trở về Thái Thanh Cung.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Giới.

Thái Thượng sau khi trở về Thái Thanh Cung, liền không để ý

nhiều, tiếp tục quy về đại đạo viên mãn của chính mình.

Đây là một quá trình tích lũy thời gian, cho nên Thái Thượng không lãng phí thời gian, hiện tại tích lũy thêm đại đạo của bản thân luôn không sai.

Thái Thanh Cung lúc này đạo âm vang vọng, đại đạo khí tức kéo dài không dứt, lượn lờ quanh thân Thái Thượng.

Thái Thượng tiếp tục tham ngộ đại đạo của mình, viên mãn đại đạo, tất cả, đều bình tĩnh, ngưng kết lại, phảng phất như vĩnh hằng. ...

Thánh địa Nhân tộc, trong Nghị Sự Điện.

Trừ Toại Nhân và Phục Hy không có mặt, các vị cao tầng còn lại đều ở đây. "Gần mười mấy vạn năm nay, trong Nhân gian giới có không ít dao động của đại đạo chi lực, dường như có tồn tại đản sinh, hoặc tấn thăng tu vi, hoặc là một số chuyện khác." Hữu Sào thị thần sắc nghiêm nghị, nhìn các vị cao tầng, mở miệng nói.

Tình hình trong Nhân gian giới, từ sau Đại Việt, trong Nhân gian giới liền ít được các đại năng Hồng Hoang chú ý, Nhân tộc cũng không chú ý quá nhiều.

Dù sao Cửu Đế Doanh Chính đã lập nên mười hai kim nhân kết giới, chính là để bảo vệ Nhân gian giới, cho nên dưới tình huống bình thường, cũng không có vấn đề lớn gì xảy ra, cũng không cần lo lắng quá nhiều.

Dưới kết giới này, cho dù là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, cũng không dễ dàng tiến vào Nhân gian giới.

Nhưng đồng thời, tồn tại trong Nhân gian giới muốn ra ngoài, tuy cũng có một số hạn chế, nhưng đó là đối với tu sĩ và Nhân tộc có tu vi thấp, chỉ cần tu vi hơi cao một chút, vẫn không có vấn đề gì lớn.

Dù sao mười hai kim nhân kết giới, không phải để hạn chế sinh

linh và tu sĩ của Nhân gian giới, mà là những tồn tại Hồng Hoang muốn tiến vào Nhân gian giới, là để hạn chế bộ phận tồn tại này.

Cho nên, dao động của sức mạnh và đại đạo chi lực truyền đến từ Nhân gian giới lúc này, hẳn là đến từ bên trong, hơn nữa, cũng là ở Nhân gian giới, đã đạt đến cảnh giới tu vi cao hơn.

Nhưng có thể gây ra dao động của sức mạnh và đại đạo chi lực như vậy, hiển nhiên không phải là cao thủ bình thường, cho dù là Đại La Kim Tiên, cũng không thể nào.

Tồn tại cấp bậc Chuẩn Thánh, sơ kỳ hoặc trung kỳ bình thường, e rằng cũng không dễ dàng làm được.

Chương 560

Trừ khi là hậu kỳ trở lên, nếu không cũng không thể đạt đến mức độ như vậy.

Cho nên nói, lúc này trong Nhân gian giới, là một vị Chuẩn Thánh hậu kỳ, hoặc tồn tại đỉnh tiêm Chuẩn Thánh viên mãn. "Từ sau khi chuyện Chư tử Bách gia và Cửu đế kết thúc, trong Nhân gian giới, muốn đản sinh tồn tại trên Đại La Kim Tiên đã không còn dễ dàng nữa, huống chi là tồn tại Chuẩn Thánh, xem ra, e là không đơn giản a." Văn Tổ Thương Hiệt liếc nhìn Bách gia và Doanh Chính trong đám cao tầng, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, các vị sáng lập Bách gia và Cửu Đế Doanh Chính khẽ gật đầu, lời này của Văn Tổ, cũng không nói sai.

Dưới đại thế, có thể đản sinh Chư tử Bách gia, sau đó lại có Cửu đế quy vị, đã rút cạn khí vận và công đức của đại thế, muốn lại một lần nữa đản sinh ra loại tồn tại đó, xác thực không có khả năng lớn. "Hoặc có lẽ, không phải là người mới đản sinh gần đây?" Đột nhiên, Nông gia Hứa Hành nhìn các vị cao tầng, mở miệng nói.

Nghe vậy, mọi người thầm gật đầu, Hứa Hành đã nói ra phỏng đoán trong lòng họ, cũng chỉ có thể là người đã tồn tại từ trước, nhưng vẫn luôn bế quan tu hành, gần đây mới có sự tấn thăng, gây ra dao động không nhỏ.

Xem ra, phỏng đoán trong lòng, có thể khẳng định.

Xem ra, e rằng là một vị tồn tại nào đó trong Chư tử Bách gia, trước đây chưa rời khỏi Nhân gian giới, vẫn luôn tu hành trong đó, đợi đến ngày nay, mới đạt đến cảnh giới cao hơn, gây ra dao động sức mạnh như vậy.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, Truy Y thị mở miệng nói.

Nghe vậy, các cao tầng Nhân tộc gật đầu, hẳn là kết quả như vậy. "Chỉ không biết có gia nhập Thánh địa Nhân tộc của chúng ta không." Địa Hoàng Thần Nông nhìn về phía Nhân gian giới, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, các cao tầng Nhân tộc nhìn về phía Nhân gian giới, chờ đợi sự xuất hiện của vị này.

Trong Chư tử Bách gia trước đây, cũng có một bộ phận không gia nhập Thánh địa Nhân tộc, làm một giới tán tu.

Đối với lựa chọn của bản thân họ, Toại Nhân tam tổ, các Nhân Hoàng và các cao tầng Nhân tộc khác đều không có bất kỳ dị nghị nào.

Đây đều là lựa chọn của bản thân họ, mình cũng không cần phải cưỡng chế họ, nguyện ý gia nhập Thánh địa Nhân tộc, thì sẽ có tài nguyên tu hành tốt hơn, có thể đạt đến cảnh giới cao hơn.

Nếu không muốn, chỉ nguyện làm một giới tán tu, thì tùy ngươi, điểm này các cao tầng Nhân tộc không ép buộc.

Cho nên, trong số Chư tử Bách gia chọn làm một giới tán tu, cao thủ Nhân tộc không nhiều, về cơ bản đều gia nhập Thánh địa Nhân tộc, dự định có được nhiều tài nguyên tu hành hơn, đạt đến một thiên địa cao hơn.

Về phần, tồn tại trong Nhân gian giới lần này, có nguyện ý gia nhập Thánh địa Nhân tộc hay không, thì phải xem lựa chọn của chính hắn.

Dù sao Thánh địa Nhân tộc cũng không can thiệp, cưỡng chế những việc này, đều là lựa chọn của chính mình.

Nhân gian giới, một khu vực nào đó. "Hô!" Một khoảnh khắc nào đó, khí tức đại đạo chậm rãi kích động, sau đó lại dần dần thu liễm

trở về.

Một nam tử trung niên chậm rãi mở mắt, trên mặt không giấu được vẻ vui mừng, "Nhiều năm như vậy, cuối cùng đã trăn tiến Chuẩn Thánh viên mãn!" Công Thâu Ban trong thời kỳ Chư tử Bách gia, từng có một số tranh đấu đại đạo với Mặc Địch, nhưng cuối cùng vẫn bại trong tay Mặc Địch, sau đó, Mặc Địch lập ra Mặc gia, rồi chứng đạo rời đi.

Về phần Công Thâu Ban, tuy đã lập Ban môn trong Nhân gian giới, nhưng nói về danh khí, xác thực kém hơn không ít.

Nhưng Ban môn cũng rất khiêm tốn, dù sao trong Chư tử Bách gia lúc đó, tu vi của Công Thâu Ban cũng không cao, danh khí Ban môn cũng nhỏ, tự nhiên là khiêm tốn.

Nhưng qua nhiều năm phát triển, tu vi của Công Thâu Ban đã đề thăng, Ban môn trong Nhân gian giới, cũng đã có danh khí không nhỏ, hoàn toàn không thua kém các Bách gia khác. "Nay đã chứng đạo Chuẩn Thánh viên mãn, cũng là lúc nên đến Địa tiên giới." Sau khi suy nghĩ trong lòng, Công Thâu Ban khẽ nói một câu.

Tức thì, hắn liền đứng dậy, thân hình khẽ động, đến trong Ban môn, sau đó triệu đến chưởng môn đương đại của Ban môn, Công Thâu Tước. "Lần này sau khi đến Địa tiên giới, Ban môn sẽ do ngươi toàn quyền chưởng khống, ta sẽ để lại một chiếc Hư Không chi chu cho ngươi, cũng xem như là thủ đoạn cuối cùng." Công Thâu Ban nhìn Công Thâu Tước, chậm rãi nói. "Thủy tổ yên tâm!" Công Thâu Tước gật đầu nói.

Công Thâu Ban khẽ gật đầu, sau đó tay khẽ động, một chiếc thuyền nhỏ màu đen xuất hiện trong tay, trên thuyền nhỏ khắc vô số đại đạo phù văn cùng đại đạo quỹ tích, đạo vận lưu chuyển, sức mạnh ngưng kết.

Trên đầu thuyền nhỏ, có một cỗ sức mạnh đặc thù ngưng tụ, có thể phá vỡ hư không, xuyên qua vô tận khu vực, cũng có thể dựa vào đó để trực tiếp xuyên qua giữa các thế giới.

Ví dụ như Nhân tộc bình thường ở Nhân gian giới hiện tại, nếu ngồi trên Hư Không chi chu, liền có thể nhờ Hư Không chi chu xuyên qua thế giới, có thể đến Địa tiên giới, có thể đến Thiên giới, cũng có thể đi đến Địa phủ, đi đến Địa Tinh vân vân.

Sức mạnh chứa đựng trong Hư Không chi chu không nhỏ, Cửu Thiên cương phong và hỗn độn loạn lưu thông thường không làm hại được nó, cho nên có thể xuyên qua giữa các thế giới.

Công Thâu Ban để lại một trong hai chiếc Hư Không chi chu duy nhất của Ban môn cho Công Thâu Tước, cũng là cho bọn họ một thủ đoạn bảo mệnh.

Chỉ cần chưa đến mức diệt môn, Hư Không chi chu không cần phải lấy ra.

Công Thâu Ban đưa chiếc thuyền nhỏ màu đen chỉ lớn bằng một thước trong tay cho Công Thâu Tước, thần sắc nghiêm nghị nói, "Ngươi cần cẩn thận bảo vệ, đây sẽ là thủ đoạn cuối cùng của Ban môn." "Thủy tổ yên tâm!" Công Thâu Tước nghe vậy, sau khi nhận Hư Không chi chu, trịnh trọng gật đầu nói.

Công Thâu Ban gật đầu, sau đó nói với Công Thâu Tước, "Một tháng sau, bên ngoài Ban môn, ta sẽ đến Địa tiên giới, các ngươi tập hợp đến đó quan sát, có lẽ sẽ có một số cảm ngộ." "Vâng!" Công Thâu Tước nghe vậy, đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Công Thâu Ban liếc nhìn một cái, sau đó cũng đứng dậy, làm những sắp xếp cuối cùng.

Một tháng, ở Địa tiên giới, phảng phất như một khoảnh khắc, ở

Nhân gian giới, cũng không đáng kể.

Ngày hôm đó, Nhân gian giới, Ban môn.

Công Thâu Ban chắp tay đứng trước Ban môn, sau lưng hắn là chưởng môn đương đại Công Thâu Tước dẫn chúng đệ tử Ban môn đứng đây, chờ đợi Công Thâu Ban rời đi, cũng là tiện thể quan sát dao động thiên địa gây ra, xem có thể cảm ngộ được gì không. "Thời gian cũng gần đủ rồi." Đột nhiên, Công Thâu Ban quay đầu lại, nhìn Công Thâu Tước và những người khác nói.

Tiếng nói vừa dứt, hắn vung tay, một đạo hắc quang lóe lên, Hư Không chi chu trong hư không hóa thành một chiếc thuyền đen khổng lồ đủ sức chứa mười mấy vạn người, các đại đạo phù và đại đạo quỹ tích khắc trên đó lúc này đều chậm rãi sáng lên.

Một cỗ sức mạnh đặc thù ngưng kết trên đầu Hư Không chi chu, đã bắt đầu khởi động.

Thấy vậy, Công Thâu Ban thân hình khẽ động, tiến vào trong Hư Không chi chu, sau đó liền lái Hư Không chi chu, xuyên vào bầu trời, tiến vào vô tận hư không, hướng về Địa tiên giới.

Và vì sự tiến vào của Hư Không chi chu, giữa thiên địa gây ra không ít dao động, có vô số quỹ tích chậm rãi hiện ra, mức độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường không ngừng lan rộng, một bộ phận đệ tử Ban môn đã có một số cảm ngộ.

Như vậy, cũng xem như là cơ duyên cuối cùng mà Công Thâu Ban để lại, có thể lĩnh ngộ hay không, phải xem cơ duyên tạo hóa của chính họ. "Cung tống Thủy tổ!" Công Thâu Tước dẫn đầu, cung thân hành lễ nói. "Cung tống Thủy tổ!" Tất cả đệ tử Ban môn đồng loạt hành lễ, Thủy tổ đi trước dò đường, đối với bọn họ sau này mà nói, cũng có không ít lợi ích.

Ít nhất đợi đến khi bọn họ tiến vào Địa tiên giới, cũng sẽ có một chỗ dựa, nói không chừng lại thành lập một Ban môn mới.

Không ít đệ tử thầm nghĩ, sau đó dưới sự dẫn dắt của Công Thâu Tước, trở về Ban môn.

Trong khu vực tối tăm vô tận.

Một chiếc thuyền lớn phát ra ánh sáng rực rỡ xuyên qua, Cửu Thiên cương phong và không gian loạn lưu không ngừng va đập vào Hư Không chi chu, ngoài việc Công Thâu Ban bên trong cảm thấy hơi rung lắc, những thứ khác, cũng không có.

Hư Không chi chu này là chí bảo Ban môn do hắn luyện chế, cũng là chuyên để chống lại những thứ này, kết quả lúc này, Công Thâu Ban cũng rất hài lòng.

Giữa các giới vực, khoảng cách có dài có ngắn, như không gian khu vực giữa Nhân gian giới và Địa tiên giới không quá dài, theo tình hình lúc này, Công Thâu Ban cảm thấy chỉ cần ba trăm năm là đủ.

Hắn trước đây đã từ bỏ việc tiến vào Địa tiên giới trong thời kỳ Chư tử Bách gia, chính là để đạt đến cảnh giới cao hơn.

Chương 561

Nhưng không ngờ, khi mình tiến vào cảnh giới Chuẩn Thánh, Mặc Địch đã thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, hắn cũng là lần đầu tiên biết được, hóa ra Mặc Địch, lại là chấp niệm của Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong Tam Thanh.

Nghĩ như vậy, mình bại trong tay Mặc Địch, cũng không có gì bất ngờ.

Hơn nữa, cũng là nhờ bại trong tay Mặc Địch, sau đó hắn lại đi một con đường khác, sáng tạo ra con đường mới, mới có chí bảo như Hư Không chi chu ra đời, nếu không, không thể có chí bảo như vậy.

Công Thâu Ban nhìn Hư Không chi chu mà mình đang điều khiển, trong lòng cũng khá cảm khái.

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Công Thâu Ban liền chuyên tâm điều khiển Hư Không chi chu, bắt đầu di chuyển cực nhanh, hướng về Địa tiên giới.

Thánh địa Nhân tộc, trong Nghị Sự Điện. "Hóa ra là Công Thâu Ban của Ban môn!" Hứa Hành và các sáng lập Bách gia thấy vậy, không khỏi khẽ gật đầu nói.

Đối với Công Thâu Ban, bọn họ tự nhiên rõ ràng, ngày xưa có tranh đạo với Mặc Địch, nhưng đều bại trong tay Mặc Địch.

Thân phận của Mặc Địch lai lịch rất lớn, tuy nói Công Thâu Ban cũng là một tồn tại trong đại thế, nhưng so với Mặc Địch là chấp niệm chuyển thế của Ngọc Thanh Nguyên Thủy Thiên Tôn, một trong Tam Thanh, thì đúng là một trời một vực.

Cho dù bỏ qua toàn bộ thân phận, đại đạo của Mặc Địch, cũng

không phải Công Thâu Ban có thể đánh bại.

Cho nên, cuối cùng bại trong tay Mặc Địch, cũng là chuyện bình thường.

Nhưng sau khi bại trong tay Mặc Địch, tin tức về Công Thâu Ban liền ít đi, gần như không còn nghe thấy nữa, sau đó bọn họ tưởng rằng tất cả Bách gia đều đã rời khỏi Nhân gian giới, đến Địa tiên giới, nhưng không ngờ, Công Thâu Ban vẫn luôn ở lại Nhân gian giới tu hành.

Ban môn mà hắn thành lập, ở Nhân gian giới, cũng là phát triển đến bây giờ mới có danh khí không nhỏ, Ban môn ngày xưa, thực sự không đáng chú ý.

Nay có thể đi đến bước này, cũng coi như không tồi. "Thủ đoạn của Công Thâu Ban tuy không bằng Mặc Tử, nhưng cũng không yếu, nay lại đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn, Hư Không chi chu mà hắn ra tay, chính là thủ đoạn không tồi, nếu nguyện ý gia nhập Thánh địa Nhân tộc của ta, cũng sẽ là một cơ hội để đề thăng." Tổ Thương Hiệt trầm mặc mấy hơi thở rồi mở miệng nói.

Điều ông ta coi trọng, là Hư Không chi chu của Công Thâu Ban, đây là bảo vật xuyên qua các thế giới, nếu có sự gia nhập của Công Thâu Ban, chế tạo Hư Không chi chu, thì sau này Thánh địa Nhân tộc qua lại Địa Tinh, Nhân gian giới và các giới vực khác sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Cho nên, ông ta mới có ý định chiêu mộ thêm. "Lời của Tổ không sai, Hư Không chi chu của Công Thâu Ban, xác thực đối với Nhân tộc mà nói, có sự trợ giúp không nhỏ, nếu có thể chiêu mộ vào Thánh địa Nhân tộc, xác thực có sự trợ giúp không nhỏ." Hữu Sào thị gật đầu nói. "Công Thâu Ban cũng là người của Nhân tộc, hẳn là sẽ không từ chối sự chiêu mộ của Thánh địa." Truy Y thị nói.

Mọi người gật đầu, hẳn là sẽ không từ chối, tất nhiên, đây cũng không phải là tuyệt đối, tất cả, vẫn phải xem tình hình của hắn sau này rồi nói.

Cùng lắm thì, hứa hẹn một số cơ duyên, hoặc tài nguyên tu hành cho Công Thâu Ban, mời hắn chế tạo Hư Không chi chu, cũng có thể, chỉ là không có một vị Chuẩn Thánh viên mãn như vậy gia nhập, có chút tổn thất mà thôi.

Nhưng với thực lực của Thánh địa Nhân tộc hiện nay, cho dù không có tồn tại như vậy, cũng không có quan hệ quá lớn.

Chỉ là các cao tầng, dự định thử xem mà thôi. "Đợi Công Thâu Ban đến Địa tiên giới, liền ra tay chiêu mộ!" Địa Hoàng Thần Nông mở miệng nói.

Mọi người gật đầu, tiếp tục chờ đợi, hẳn là không lâu sau sẽ đến Địa tiên giới.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã ba trăm năm.

Công Thâu Ban điều khiển Hư Không chi chu, đã tiến vào Địa tiên giới, hơn nữa đã đến được hơn mười năm.

Chỉ có điều, vì hắn là lần đầu tiên đến Địa tiên giới, cho nên không rõ Địa giới lúc này là nơi nào?

Tầm mắt chỉ thấy toàn là sơn mạch, với tu vi Chuẩn Thánh viên mãn của hắn, cũng không nhìn thấy điểm cuối.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, Công Thâu Ban lại một lần nữa điều khiển Hư Không chi chu, độn vào hư không, vượt qua vô số thời không, sau đó lại một lần nữa từ hư không lao ra.

Đây là một nơi tiên gia phúc địa cực tốt, tiên sơn linh mạch.

Hắn nhìn ngọn núi cao chọc trời trước mắt, trên mặt lộ ra một tia

kinh ngạc. "Thủ Dương Sơn!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, ánh mắt Công Thâu Ban nhìn thấy ba chữ cổ phác khắc trên thân núi, miệng bất giác đọc lên. ...

Vô Cực sơn mạch, trước Thủ Dương Sơn.

Sau khi Công Thâu Ban trong Hư Không chi chu đọc xong, thần sắc khẽ biến.

Thủ Dương Sơn này, chẳng phải là đạo trường của Giáo chủ Thái Thượng sao?

Mình vậy mà lại điều khiển Hư Không chi chu đến đạo trường của Giáo chủ!

Hắn đã là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, một số chuyện của Nhân tộc, hắn vẫn rõ ràng, bất luận là Giáo chủ, hay là Thánh Mẫu phó giáo chủ, đều rõ ràng, cho nên sau khi mình đọc xong ba chữ Thủ Dương Sơn, tất cả liền rõ ràng.

Hiện tại mình đã đến nơi này, hiển nhiên đã kinh động đến Giáo chủ, bây giờ cho dù muốn lui đi, e rằng cũng không thích hợp.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, Công Thâu Ban trực tiếp điều khiển Hư Không chi chu, bay về phía Thủ Dương Sơn.

Trong nháy mắt, đã đến đỉnh Thủ Dương Sơn.

Một tòa cung điện đủ khiến hắn thần sắc kinh ngạc tọa lạc ở đây, tiên khí bốc hơi, vật báu thiên hoa, nơi này ngay cả cổng cung điện, cũng khác với những nơi khác.

Công Thâu Ban ra khỏi Hư Không chi chu, nhìn Vô Cực sơn mạch lúc này, lại thấy toàn bộ sơn mạch rực rỡ ánh sáng lành vạn ức dặm, mây màu phiêu lãng, tiên khí bốc hơi, một cảnh tượng thượng giai tiên gia phúc địa.

Đỉnh Thủ Dương Sơn cao chạm trời xanh, mây che sương phủ, linh nham quái thạch, vạn ngàn màu xanh biếc, khí tượng vạn thiên.

Nắng chiếu rừng quang, tầng tầng nghìn dải hồng vụ lượn quanh, gió thổi hang sâu, phiêu diêu vạn đạo mây màu bay. "Quả nhiên là tiên gia phúc địa, nơi trường sinh!" Sau mấy hơi thở, Công Thâu Ban thu hồi ánh mắt, miệng khẽ nói một câu.

Tiên sơn linh mạch như vậy, mình thực sự là lần đầu tiên nhìn thấy, lúc này trong lòng không khỏi nảy ra một ý nghĩ.

Hắn quay đầu lại, nhìn Thái Thanh Cung hùng vĩ, đi thẳng đến trước Thái Thanh Cung, quỳ lạy nói, "Đệ tử Công Thâu Ban, bái kiến Giáo chủ!" Trong cõi u minh, hắn cảm giác có một đôi mắt đang nhìn mình, hắn trong lòng kinh hãi, biết đây là sự chú ý của Giáo chủ, lập tức quỳ lạy trước Thái Thanh Cung.

Lần này vô tình đến địa giới Thủ Dương Sơn, không biết tình hình thế nào, mình vẫn phải bái kiến Giáo chủ một phen.

Cho dù Giáo chủ trừng phạt mình, cũng sẽ cam tâm tình nguyện chấp nhận.

Đương nhiên ngoài yếu tố này, thực ra Công Thâu Ban cũng muốn gặp mặt Giáo chủ của Nhân giáo.

Nếu có thể được diện kiến phong thái của Giáo chủ, đối với mình mà nói, đó cũng là cơ hội ngàn năm khó gặp, đại cơ duyên đại tạo hóa, hắn làm sao có thể không muốn?

Cho nên lúc này quỳ lạy hành lễ, cũng có ý định như vậy. "Vào đi." Một thanh âm hùng vĩ, như vang lên từ cội nguồn đại đạo, tức thì xuyên thấu thời không trường hà, vận mệnh trường hà, nhân đạo, vang lên sâu trong nguyên thần, từ đáy lòng, từ thức hải của Công Thâu Ban.

Công Thâu Ban chỉ cảm thấy nguyên thần của mình phiêu đãng, thức hải có chút trống rỗng, hồi lâu sau, mới dần dần ổn định lại, tâm thần thu liễm.

Công Thâu Ban trong lòng vô cùng kinh hãi, thủ đoạn của Giáo chủ quả nhiên khủng bố đến cực điểm, chỉ là một đạo thanh âm, mình đã suýt không đỡ nổi, mình đã là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn rồi.

Chương 562

Cảnh giới tu vi như vậy, vậy mà ngay cả một đạo thanh âm của Giáo chủ cũng gây ra biến động khủng bố như thế, nếu thêm một chút sức mạnh, hắn không hề nghi ngờ mình sẽ cứ thế trầm luân, cho đến khi vẫn lạc dưới đạo thanh âm này.

Hắn trong lòng sóng cả cuồn cuộn, thần sắc càng thêm kinh hãi, một lúc sau, mới chống đỡ thân thể đứng dậy. "Két!" Đúng lúc này, cánh cửa cung điện nặng nề của Thái Thanh Cung chậm rãi mở ra, âm thanh trầm đục vang vọng khắp bốn phương.

Công Thâu Ban nhìn cửa cung mấy lần rồi mới chậm rãi bước vào Thái Thanh Cung.

Trên Vô Cực Điện.

Công Thâu Ban đi không nhanh, một lúc sau, mới đến Vô Cực Điện.

Chính giữa đại điện, có một vân đài chín tầng, trên vân đài ngồi một vị tồn tại vô thượng, chỉ một cái nhìn, hắn liền muốn thần phục trước mặt vị tôn tại này.

Đó là sự tồn tại lăng giá trên tất cả, trước mặt một tồn tại như vậy, một chút tâm tư cũng không dám có.

Hắn trong lòng rõ ràng, vị này, chính là Giáo chủ Nhân giáo, thủ lĩnh Tam Thanh, Thái Thanh Thái Thượng.

Mà dưới vân đài, có một bồ đoàn, trên bồ đoàn ngồi một vị nam tử bạch y có dung mạo thanh niên.

Hắn cũng nhận ra người này, tuy dung mạo có chút thay đổi, nhưng từ ngày hắn chứng đạo, dung mạo của hắn, cũng đã khôi phục

lại dáng vẻ thanh niên ban đầu.

Hắn, chính là một trong những nhà đứng đầu trong Chư tử Bách gia ngày xưa.

Nho gia, Khổng Khâu!

Thân phận của Khổng Khâu, ở Hồng Hoang Địa tiên giới, Nhân gian giới lúc này ít ai không biết.

Nhưng điều này không có ảnh hưởng gì, Khổng Khâu có thể nắm bắt cơ hội, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vô số tồn tại chỉ biết hâm mộ mà thôi.

Dù sao cơ hội như vậy không nhiều, bất luận là Khổng Khâu, Mặc Địch, hay Quỷ Cốc Tử, Bạch Khởi vân vân, đều nhận được lợi ích to lớn, vô số tồn tại đều thầm than mình không có cơ duyên như vậy.

Cho nên nói, đối với việc Huyền Đô chuyển thế thành Khổng Khâu, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng hay dị nghị nào.

Công Thâu Ban hồi lâu sau, mới dần dần bình tĩnh lại, đi thẳng đến sau lưng Khổng Khâu ba bước, lập tức quỳ lạy nói, "Đệ tử Nhân tộc Công Thâu Ban, bái kiến Giáo chủ!" Sau đó, hắn lại quay một hướng khác, hành lễ nói, "Công Thâu Ban, bái kiến Nho gia Thánh nhân!" Tuy cùng với Khổng Khâu đều là nhân vật nổi lên từ Bách gia, nhưng sự khác biệt giữa hai bên lại cực lớn, mình là Chuẩn Thánh viên mãn, nhưng người ta, đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đã là một trời một vực. "Không cần đa lễ." Thanh âm của Thái Thượng chậm rãi truyền ra, một cỗ lực vô hình trực tiếp nâng Công Thâu Ban dậy. "Đệ tử tạ ơn Giáo chủ!" Công Thâu Ban nói. "Ngươi có thể ở Nhân gian giới tiềm tu đến mức này, cũng là có một phen cơ duyên, nếu không phải trong Bách gia ngày xưa, đại thế khí vận, công đức của ngươi không đủ, nói không chừng đã sớm có thể vấn đỉnh cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn." Khổng Khâu quay đầu lại, nhìn Công

Thâu Ban nói.

Hắn có tranh đạo với Mặc Địch, nhưng làm sao có thể là đối thủ của Mặc Địch, sau khi đại đạo chi tranh thất bại, đi một con đường khác, nhưng cuối cùng vẫn chậm hơn không ít.

Nếu không phải trong đại thế, khí vận và công đức không đủ, hắn cũng không thua kém không ít tồn tại trong Bách gia.

Từ tiến triển của hắn những năm nay, cùng với thủ đoạn của Ban môn liền có thể thấy được.

Công Thâu Ban nghe vậy, trong lòng cũng không khỏi thổn thức, nhưng đây cũng không có cách nào, dưới đại thế, tất cả đều có định số, mình kém mấy phần, thì phải dùng không ít thời gian để bù đắp, mới đạt đến được trình độ hiện tại.

Nhưng bất kể thế nào, tất cả đều coi như hài lòng. "Vút!" Đúng lúc này, chỉ thấy một đạo hắc mang lóe lên, sau đó rơi vào tay Thái Thượng.

Thái Thượng cẩn thận quan sát Hư Không chi chu này, quả nhiên là huyền diệu dị thường, tuy bản thân chỉ là cấp bậc Hậu thiên linh bảo, nhưng chỗ huyền diệu nhất của Hư Không chi chu, không phải là công kích và phòng ngự, mà là khả năng xuyên qua giữa các thế giới.

Các pháp tắc, đạo vận, phù văn và trận pháp khắc trên Hư Không chi chu, cũng là để chống lại không gian loạn lưu, cương phong lôi bạo mà thiết lập.

Chỉ một kiện Hậu thiên linh bảo này, cũng đã khá huyền diệu.

Thái Thượng sau khi suy nghĩ trong lòng, trên mặt lộ ra một nụ cười, nắm Hư Không chi chu, nhìn Công Thâu Ban, mở miệng nói, "Công Thâu Ban, ngươi có nguyện bái nhập môn hạ của bản giáo, lắng nghe đại đạo giáo huấn?" Nghe vậy, Công Thâu Ban cả người

sững sờ tại chỗ, trong thức hải, đáy lòng không ngừng vang vọng thanh âm của Thái Thượng.

Giáo chủ, vậy mà, muốn thu mình làm đệ tử?

Mình, hà đức hà năng? "Công Thâu Ban, Lão sư đã hỏi, ngươi có nguyện ý không?" Lúc này, Khổng Khâu trực tiếp mở miệng, kéo tâm thần hắn trở về, tránh cho hắn bị ảnh hưởng.

Công Thâu Ban hoàn hồn, thần sắc lập tức khôi phục, quỳ lạy nói, "Đệ tử nguyện ý, đệ tử Công Thâu Ban, bái kiến Lão sư!" Thái Thanh Cung, trên Vô Cực Điện.

Công Thâu Ban lúc này hành đại lễ, ngoài việc hành lễ đệ tử, cũng hành lễ của đệ tử Nhân tộc bái kiến Giáo chủ, gộp lại cũng là vô cùng trang trọng. "Không cần đa lễ, vi sư nơi đây không có nhiều lễ nghi phiền phức như vậy!" Thái Thượng nhìn hắn, vung tay một cái, nâng hắn dậy nói. "Vút!" Sau đó, Thái Thượng lại vung tay lần nữa, một đạo kim quang chui vào giữa mi tâm của Công Thâu Ban, truyền xuống một vài Thái Thanh tiên pháp của Thái Thanh Cung, sau đó lại ban cho một kiện linh bảo, việc thu đồ đệ xem như đã hoàn tất. "Khổng Khâu, Công Thâu Ban tạm thời do ngươi dẫn dắt cho quen thuộc, tu hành." Thái Thượng nhìn về phía Khổng Khâu, mở miệng nói. "Lão sư yên tâm, đệ tử minh bạch!" Khổng Khâu đáp lời, sau đó liền dẫn Công Thâu Ban rời đi.

Chiếc Hư Không Chi Chu trong tay Thái Thượng, Công Thâu Ban cũng rất thức thời, thấy lão sư của mình dường như rất hứng thú, liền lập tức tặng cho lão sư thưởng ngoạn.

Với năng lực luyện khí cũng như cảnh giới tu vi của lão sư, muốn luyện chế một vật hậu thiên như vậy, e rằng chỉ cần vung tay là có thể luyện thành.

Cho nên, việc này của mình cũng chẳng là gì, ngày sau chế tạo một

chiếc khác là được.

Thái Thanh Cung, trong Huyền Thiên Điện. "Sư đệ quả là có thủ pháp hay, chiếc Hư Không Chi Chu này quả thực có chỗ độc đáo, bảo vật này được lão sư tán thưởng, đủ để nói lên sự bất phàm của nó rồi." "Ngươi cũng không hổ là tồn tại năm xưa có thể tranh đạo cùng Mặc Địch đạo hữu, quả thực có chút thủ đoạn." Khổng Khâu cũng khá kinh ngạc, Hư Không Chi Chu của Công Thâu Ban lại được lão sư xem trọng như vậy.

Xem ra, Hư Không Chi Chu này của Công Thâu Ban quả thực có những điểm mà mình còn chưa nhìn thấu, đúng là không đơn giản.

Nhân vật có thể tranh đạo cùng Mặc Địch, quả nhiên không phải hạng tầm thường.

Dù sao có thể bái nhập Thái Thanh Cung làm đệ tử chính thức cũng không phải chuyện đơn giản, Công Thâu Ban làm được điều này, đủ để thấy sự bất phàm của hắn. "Sư huynh quá khen!" Công Thâu Ban chắp tay nói.

Hắn cũng không ngờ Hư Không Chi Chu của mình lại được lão sư coi trọng như vậy, nhưng như thế cũng tốt, mình đem nó tặng cho lão sư, ít nhiều cũng có được chút hảo cảm từ người.

Khổng Khâu mỉm cười, rồi dẫn Công Thâu Ban đến trung ương Huyền Thiên Điện, sau đó bắt đầu dẫn dắt hắn tu hành Thái Thanh tiên pháp.

Trên Vô Cực Điện. "Bành!" Thái Thượng thu tay về, Hư Không Chi Chu phát ra một tiếng động nhẹ, y đã dùng Càn Khôn Đỉnh luyện chế lại một phen, lại gia cố thêm những đạo vận, pháp tắc đại đạo và quỹ tích vận hành.

Hư Không Chi Chu hiện tại đã đạt đến tầng thứ Thượng phẩm

Tiên thiên linh bảo, nhưng năng lực lớn nhất của nó vẫn là xuyên qua các thế giới, điều này đã được Thái Thượng khuếch đại lên, mọi phương diện đều được đề thăng cực lớn.

Lúc này, Hư Không Chi Chu mới đúng là bảo vật hiếm có theo đúng ý nghĩa của nó. "Như vậy là không tệ rồi." Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó mang theo Hư Không Chi Chu, biến mất trong Vô Cực Điện.

Trong Vô Cực Giới.

Chương 563

Thái Thượng đi đến vùng đất Bất Chu Sơn, tuy Bất Chu Sơn ở đây chỉ là do y hiển hóa ra, nhưng với năng lực hiện tại của y, Bất Chu Sơn được hiển hóa ra cũng có uy áp và sức mạnh cực lớn, cũng có không ít điểm tương đồng với Bất Chu Sơn của Hồng Hoang.

Y đến nơi này, thấy được tình hình của Bàn Sơn nhất tộc, vẫn khá là hài lòng.

Những năm qua, việc tu hành của bọn họ không hề bê trễ, vẫn luôn dựa vào sức mạnh của Bất Chu Sơn để tu hành.

Bàn sơn, chính là dời núi, mà núi đó là Bất Chu Sơn.

Chu Sơn đạo nhân lúc này tu vi tiến triển không tệ, Thái Thượng cũng vô cùng hài lòng, tiếp theo, có thể bắt đầu tiến vào Hồng Hoang rồi. "Đệ tử Chu Sơn, bái kiến Đạo tôn!" Chu Sơn đạo nhân sau khi thấy Thái Thượng, lập tức hành lễ nói. "Không cần đa lễ!" Thái Thượng nâng y dậy rồi nói: "Bàn Sơn nhất tộc những năm qua không phụ kỳ vọng của bản giáo, rất tốt, chỉ cần các ngươi tiếp tục nỗ lực tu hành, kế hoạch sau này sẽ không khó hoàn thành." "Đạo tôn yên tâm, chúng ta nhất định sẽ tu hành thật tốt, hoàn thành kế hoạch của Đạo tôn!" Chu Sơn đạo nhân thần sắc nghiêm nghị, trong mắt ánh lên vẻ kiên định, miệng nói dứt khoát.

Thái Thượng khẽ gật đầu, Bàn Sơn nhất tộc của bọn họ chính là được sinh ra vì kế hoạch cuối cùng của y, cả đời cũng sẽ tiến bước theo phương hướng này.

Đợi đến khi mọi việc hoàn thành, bọn họ có thể tiếp tục chuyện của bản thân, có thể truy cầu một thiên địa cao hơn.

Nhưng hiện tại, vẫn phải hoàn thành mục tiêu này trước, hoàn

thành kế hoạch này trước. "Ông!" Thái Thượng lật tay, lấy ra Hư Không Chi Chu, sau đó đưa cho Chu Sơn đạo nhân, nói: "Đây là Hư Không Chi Chu, có thể xuyên qua giữa các thế giới, bản giáo đã kết nối Vô Cực Giới và Hồng Hoang, có thể dùng nó để đi lại giữa hai giới." "Sau một ngàn năm nữa, dùng vật này đến Hồng Hoang, sau đó tìm Cốt Hoàng, sắp xếp mọi việc ổn thỏa, các ngươi cũng có thể dùng nó để qua lại giữa hai thế giới." Nghe vậy, Chu Sơn đạo nhân trong lòng đã hiểu rõ, cũng biết phải làm thế nào, nhận lấy Hư Không Chi Chu, sau đó gật đầu nói: "Đạo tôn yên tâm, đệ tử nhất định sẽ làm tốt." Thái Thượng gật đầu, sau đó liền rời khỏi nơi này, đi đến các nơi trong Vô Cực Giới để xem xét tình hình mọi mặt.

Sau khi dung hợp mấy phương thế giới, sự phát triển của Vô Cực Giới ngày càng tốt hơn, bất luận là sinh linh bên trong, hay bản thân thế giới, quy tắc, pháp tắc các thứ, đều đang không ngừng hoàn thiện.

Những năm qua, sinh linh trong thế giới đề thăng càng nhanh hơn.

Sinh linh của mấy phương thế giới đó sau khi thế giới dung hợp, chỗ tốt nhận được càng nhiều, tu vi tấn thăng đều nhanh hơn không ít.

Thái Thượng sớm biết điểm này, cho nên sau khi xem xong, liền rời khỏi Vô Cực Giới.

Một ngàn năm, ở Hồng Hoang có thể làm được gì?

Một ngàn năm, lúc này chỉ như một cái chớp mắt, tại Hồng Hoang, ngay cả một gợn sóng cũng không nổi lên.

Địa Tiên Giới, trong một khu vực nào đó. "Ông!" Hư không chấn động, tức thì một đạo thần quang lóe lên, xé hư không thành hai nửa, sau đó lộ ra một chiếc thuyền nhỏ màu đen, chính là Chu Sơn đạo nhân điều khiển Hư Không Chi Chu từ Vô Cực Giới xuyên đến Hồng Hoang. "Đây chính là thế giới Hồng Hoang sao?!" Chu Sơn đạo nhân ra khỏi Hư Không Chi Chu, thu nó lại rồi nhìn Địa Tiên Giới, cất tiếng

kinh thán.

Sau đó, y lại thấy được Bất Chu Sơn chân chính, trong lòng có một luồng sức mạnh đặc thù đang trỗi dậy, thần sắc trong mắt y càng thêm kiên định.

Đợi đến khi mình tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mình sẽ có năng lực di chuyển nó, đến lúc đó, nhiệm vụ Đạo tôn giao phó cũng có thể hoàn thành.

Trong lòng nghĩ vậy, Chu Sơn đạo nhân liền lóe thân rời khỏi nơi này.

Trong nháy mắt, y vượt qua hàng trăm triệu dặm, đến đại bản doanh của Cốt Tộc.

Không cần bất kỳ lời nói nào, Cốt Hoàng đã rõ ràng, vì khí tức thế giới giống nhau, đều từ Vô Cực Giới tới, y đều hiểu cả.

Vì vậy, y liền dẫn Chu Sơn đạo nhân đi sắp xếp những việc tiếp theo.

Mà lúc này trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng thấy được tình hình của Chu Sơn đạo nhân và Cốt Hoàng, gật đầu, sau đó thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ.

Thời gian, tại Hồng Hoang, vốn là thứ không đáng giá nhất.

Không ít đại năng, tu sĩ đỉnh tiêm trong lúc bế quan, mấy nguyên hội thời gian đã trôi qua, cũng như lần này, trong cục thế bình tĩnh, lại có hơn năm nguyên hội lặng lẽ trôi đi.

Những tán tu, tiên nhân và đại thần thông giả trong Hồng Hoang, trong những năm này, tiến triển tự nhiên không nhỏ, trong thời gian tương đối bình tĩnh hiện tại, tự nhiên phải nỗ lực tu hành.

Trong thâm tâm, bọn họ luôn cảm giác thời gian bình tĩnh như vậy

sẽ không kéo dài quá lâu.

Người tu hành vốn có thể dự đoán được không ít chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, tu vi càng cao, dự đoán càng chính xác.

Tình hình lần này, bọn họ quả thực có thể khẳng định, không lâu nữa sẽ có sự khủng bố giáng lâm.

Đến lúc đó, khi tình thế khủng bố giáng lâm, nếu không có tu vi mạnh mẽ chống đỡ, e rằng sẽ rất nhanh chóng vẫn lạc dưới cục thế và tai nạn như vậy, đó không phải là điều mình muốn thấy.

Cho nên, trong tình huống này, nỗ lực tu hành chính là lựa chọn duy nhất của họ.

May mắn là, mấy nguyên hội qua, tiến triển của họ khá tốt, không ít tồn tại đều tiến bộ không nhỏ.

Về các thế lực, Viễn Cổ Tam Tộc, trong hơn trăm vạn năm nay, tương đối yên tĩnh hơn nhiều, dù sao trước đó cũng có vài phần tổn thất, cho nên những năm nay, bọn họ đều đang tự mình khôi phục nguyên khí.

Đặc biệt là Long tộc, có thể nói Long tộc đã tạm thời ngừng khuếch trương một thời gian dài, những năm nay quả thực đã kín tiếng hơn nhiều.

Thiên Đình những năm này cũng không có nhiều chuyện gây chú ý, đang gấp rút bồi dưỡng thế lực của mình, việc đề thăng tu vi của các thiên quan dưới trướng đều không bị bỏ bê, dưới sự bồi dưỡng không ngừng của Hạo Thiên, những năm nay đã tăng lên một đường thẳng.

Câu Trần nhất mạch đề thăng cũng không tệ, sau khi nhiệm kỳ trên Phong Thần Bảng kết thúc, Câu Trần nhất mạch đề thăng vô cùng tốt, Hạo Thiên cũng khá hài lòng, những năm nay lại có chút chiếu cố, thực lực Câu Trần nhất mạch ngày càng cường hãn.

Về phần Vu Tộc, những năm nay cũng không khuếch trương địa bàn của mình, chỉ đang đề thăng thực lực của các bộ tộc dưới trướng, đối với Vu Tộc mà nói, quả thực đã kín tiếng rồi.

Còn Địa Phủ, Địa Tiên Phủ, Nhân Tộc Thánh Địa, Tam Giáo, Tây Phương Giáo, Tiểu Thừa Phật Giáo... những thế lực này lại càng yên tĩnh hơn, đều đang tự mình đề thăng, mà Toại Nhân, Phục Hy và những người khác thì đã xuất quan.

Sau khi mấy vị tồn tại đỉnh tiêm xuất quan, liền bắt đầu dạy dỗ các tồn tại dưới trướng đề thăng tu vi.

Đặc biệt là Toại Nhân và Phục Hy, lần này sau khi xuất quan, liền bắt đầu giảng đại đạo cho Hữu Sào Thị, Truy Y Thị cùng Thương Hiệt, mấy vị Nhân Hoàng, để họ có thể đề thăng đến một cảnh giới cao hơn.

Toại Nhân đối với việc Công Thâu Ban bái nhập môn hạ của lão sư mình, cũng đã nghe tin truyền đến từ sư đệ Khổng Khâu, cũng biết mình có thêm một sư đệ thân truyền, đây quả là cơ duyên lớn.

Thực ra, một tồn tại như Công Thâu Ban, nếu không trở thành sư đệ của mình, Toại Nhân cảm thấy cũng sẽ chiêu mộ hắn vào Nhân Tộc Thánh Địa.

Đại đạo và thủ đoạn của Công Thâu Ban đối với Nhân Tộc Thánh Địa cũng có không ít sự trợ giúp.

Nhưng như vậy cũng tốt, dù sao cũng là người cùng phe mình, sau này nếu thánh địa có nhu cầu, chỉ cần đi tìm sư đệ là được.

Cho nên, đối với việc này Toại Nhân cũng không để tâm quá nhiều, bắt đầu giảng đạo cho các cao tầng Nhân Tộc để đề thăng thực lực.

Mà Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đang đề thăng cho môn hạ.

Hậu Thổ tiếp tục hoàn thiện chúng sinh luân hồi, đề thăng Minh đạo.

Trấn Nguyên Tử thì đang đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên, mỗi người đều đang tự mình đề thăng.

Tây Phương Nhị Thánh tuy khí vận khó mà đề thăng lên được, nhưng những năm nay, cùng với Tiểu Thừa Phật Giáo đều có sự đề thăng, cũng xem như là an ủi.

Nữ Oa cũng đã xuất quan, nhưng lần này không đi đến nơi nào khác, vẫn ở trong Phượng Tê Sơn.

Lúc này, cục diện Hồng Hoang khá bình tĩnh, nhưng lại khiến cho một số tồn tại đỉnh tiêm trong lòng có cảm giác "gió mưa sắp đến, khắp lầu đã đầy gió".

Chương 564

Nhưng lúc này mọi thứ đều không rõ ràng, bọn họ cũng chỉ có thể nỗ lực tu hành để phòng bị những chuyện sau này.

Hồng Hoang, Địa Tiên Giới, đại bản doanh Cốt Tộc. "Đạo huynh đã quyết định xong chưa?" Cốt Hoàng nhìn Chu Sơn đạo nhân, ngữ khí nghiêm nghị hỏi, ngọn lửa linh hồn ẩn giấu dưới áo choàng đen khẽ lay động. "Nếu đã đến thế giới Hồng Hoang, vậy thì phải bắt đầu từ triệu triệu ức dãy núi này của Hồng Hoang, trước tiên quen thuộc những ngọn núi này, sau đó mới đến vùng đất Bất Chu Sơn." Chu Sơn đạo nhân nghe vậy, mỉm cười nói.

Mục tiêu cuối cùng của mình là Bất Chu Sơn, vậy thì lúc này bắt đầu từ những dãy núi khác của Hồng Hoang là chuyện bình thường.

Đợi đến khi hoàn toàn quen thuộc, tu vi cảnh giới của mình tin rằng cũng có thể đề thăng vài phần, cho dù không thể chứng đạo, cũng có thể tiếp cận hơn rất nhiều.

Đến lúc đó, lại đi đến vùng đất Bất Chu Sơn, có thể tìm được một tia khế cơ, khi đó, nói không chừng có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cho nên, chuyến đi này của mình vô cùng quan trọng, cũng là một mắt xích mấu chốt trong kế hoạch, đây cũng là nguyên nhân lớn nhất mà y đến Hồng Hoang lần này. "Nếu đạo huynh trong lòng đã có tính toán, vậy ta không nói nhiều nữa, chúc đạo huynh may mắn." Cốt Hoàng cũng biết kế hoạch của Đạo tôn, nhiệm vụ của Chu Sơn đạo huynh cũng không nhỏ, lúc này bắt đầu cũng là rất nhanh rồi. "Đa tạ đạo hữu!" Chu Sơn đạo nhân mỉm cười nói, sau đó thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Cốt Hoàng nhìn Chu Sơn đạo nhân rời đi, liền xoay người tiến vào cung điện, tiếp theo, mình phải bắt đầu bước vào cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên.

Đến lúc đó, mình cũng có thể có chút năng lực giúp được gì đó.

Trong lòng thầm nghĩ, Cốt Hoàng liền bắt đầu tu hành đột phá.

Thời gian thoáng chốc, lại hơn một nguyên hội lặng lẽ trôi qua.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Trong một khoảnh khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở mắt, trong đôi mắt sâu thẳm tựa như hắc động có một đạo thần quang lóe qua, phảng phất như kiếp quang khai thiên, phân tách thanh và trọc, vạn vật quy về thanh minh. "Tính toán thời cơ, cũng gần đến lúc rồi." Ánh mắt Thái Thượng chậm rãi lướt qua Hồng Hoang, rồi khẽ nói một tiếng.

Lời vừa dứt, Thái Thượng liền chậm rãi đứng dậy, một bước bước ra, vượt qua trường hà thời không mà đi.

Trong Thái Thanh Cung, Khổng Khâu nghi hoặc nhìn lão sư của mình một cái, không biết lão sư lại đi đâu?

Nhưng hắn cũng biết, có những chuyện không phải mình có thể biết, cho nên hắn nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, một bên dạy dỗ các sư đệ như Công Thâu Ban, Thương Tùng tu hành, một bên tự mình tham ngộ đại đạo.

Đông Côn Luân Sơn, Ngọc Hư Cung.

Trong nháy mắt, Thái Thượng đã vượt qua hư không mà đến.

Y nhìn một cái, trong lòng khẽ gật đầu, Ngọc Hư Cung cũng đã khá bất phàm.

Y xem xét kỹ một chút, liền trực tiếp tiến vào đại điện. "Đại ca!"

Nguyên Thủy thấy Thái Thượng đến, liền không giảng đạo nữa, lập tức chắp tay chào hỏi.

Mà lúc này, các đệ tử như Quảng Thành Tử tỉnh lại, đồng loạt hành lễ nói: "Đệ tử bái kiến Sư bá!" Thái Thượng gật đầu, vung tay một cái, nâng họ dậy.

Tức thì, Nguyên Thủy liền cho chúng đệ tử lui xuống, tự mình tu hành hoặc đi Hồng Hoang lịch luyện, trên đại điện chỉ còn lại hai người Thái Thượng và Nguyên Thủy.

Đông Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Thái Thượng nhìn lướt qua người Nguyên Thủy, rồi mỉm cười nói: "Nhị đệ gần đây đạo hạnh và sự lý giải về pháp tắc đại đạo đều đã tinh thâm, vi huynh không cần phải lo lắng nữa, chuyện sau này cũng có thể ra tay một hai." "Đại ca, tiếp theo, sắp bắt đầu rồi sao?" Nguyên Thủy nhìn thoáng qua đại điện đã bị đại ca che đậy thiên cơ, cách tuyệt mọi thứ, rồi thần sắc nghiêm nghị nhìn Thái Thượng hỏi. "Tuy vẫn còn một khoảng thời gian, nhưng có những chuyện, cuối cùng vẫn phải chuẩn bị sớm, đến lúc đó thời cơ đến, cũng không cần phải vội vã như vậy." Thái Thượng nghe vậy, khẽ gật đầu nói.

Với cảnh giới tu vi hiện tại của y, tuy xem như một chân đã bước vào cảnh giới viên mãn, nhưng cách hoàn toàn bước vào cảnh giới viên mãn, quả thực vẫn còn một khoảng thời gian nữa, huống hồ y cũng không hề mạo hiểm, vẫn là từng bước một, vô cùng vững chắc mà tiến về phía trước.

Cho nên, thời gian hao phí rốt cuộc sẽ dài hơn một chút, nhưng chỗ tốt của việc này là, kế hoạch tiếp theo y có thể thi triển tốt hơn, có thể trực tiếp đề thăng tỷ lệ thành công.

Cho nên, bước này, Thái Thượng không đi quá vội, vẫn vô cùng điềm nhiên mà tiến tới.

Nguyên Thủy hiểu ý của đại ca mình, gật đầu rồi không nói thêm gì. "Hồng Quân đạo hữu trong khoảng thời gian này cũng đang làm những chuẩn bị cuối cùng, việc đề thăng tu vi đạo hạnh của bản thân thì không cần phải nói, các ngươi ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, đến lúc đó, cũng sẽ được Hồng Quân đạo hữu hỗ trợ lấy ra." Thái Thượng đối với nước cờ này của Hồng Quân Đạo Tổ thực ra cũng không nghi ngờ, phải biết rằng, ngài hiện tại vẫn là thân phận Đạo Tổ hợp đạo, muốn làm được điều này, thực ra cũng không khó.

Nguyên thần ký thác Thiên Đạo, nhưng không tham gia vào vận hành của Thiên Đạo, nếu tham gia vào vận hành của Thiên Đạo, thì quả thực là phiền phức, phải do chính Thái Thượng ra tay tách ra mới được, như vậy sẽ bỏ lỡ không ít thời cơ, hao phí thêm không ít thời gian và tinh lực.

May mà, nguyên thần ký thác Thiên Đạo không tham gia vào vận hành của Thiên Đạo, tuy sẽ bị Thiên Đạo gây khó dễ, nhưng đối với chư thánh mà nói, điều này cũng chẳng là gì, đổi lại là những chỗ tốt và tiện lợi ở Hồng Hoang, chút khó dễ này quả thực không đáng kể.

Nếu không, chư thánh những năm qua cũng khó mà đi xa được như vậy.

Cũng chính vì thế, Hồng Quân Đạo Tổ với thân phận hợp đạo của mình, tiến vào không gian Thiên Đạo, chỉ cần khớp thời gian với Thái Thượng, đến lúc đó cùng nhau ra tay, Hồng Quân Đạo Tổ chỉ cần bảo hộ nguyên thần của chư thánh, lấy ra khỏi Thiên Đạo là được.

Phần còn lại, có thể giao cho Thái Thượng ra tay, lúc đó y sẽ ở cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, với thủ đoạn và cảnh giới tu vi như vậy, muốn ra tay với Thiên Đạo cũng không khó.

Thủ đoạn của Hồng Quân Đạo Tổ, Thái Thượng tin tưởng, nguyên thần ký thác Thiên Đạo, muốn lấy ra, trước mặt ngài quả thực

không là gì, những năm nay ngài vẫn luôn chuẩn bị, chờ đợi chính là thời cơ của Thái Thượng.

Nếu Thái Thượng hiện tại ra tay, Hồng Quân Đạo Tổ sẽ không chút do dự mà lấy nguyên thần ký thác của chư thánh ra trước, sau đó quay lại đối phó với Thiên Đạo.

Đến lúc đó, lại phối hợp với chư thánh, hỗ trợ Thái Thượng ra tay, Thiên Đạo tự nhiên cũng không là gì nữa.

Đợi đến khi Thiên Đạo bị hủy diệt, hạn chế của chư thánh bọn họ cũng sẽ không còn nữa, vì sự phát triển tốt hơn của Hồng Hoang, vì sự phát triển của chúng sinh, vì lợi ích của hàng triệu triệu ức sinh linh, Thái Thượng tự nhiên sẽ phò trợ Nhân Đạo chưởng khống Hồng Hoang đại lục.

Hơn nữa, Nhân Đạo vốn là do y nắm giữ, nếu Nhân Đạo chưởng khống Hồng Hoang, đối với y mà nói, có lợi ích vô cùng lớn.

Người chưởng quản Nhân Đạo, không hề đơn giản như vậy, ít nhất, không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Đợi đến khi Nhân Đạo hoàn toàn chưởng khống Hồng Hoang đại lục, lại dung hợp Vô Cực Giới, đến lúc đó, Thái Thượng sẽ có khả năng đạt đến Đại Đạo.

Hoặc nói, là khả năng siêu thoát.

Tuy việc này khó khăn hơn tưởng tượng vô số lần, nhưng kế hoạch và lộ tuyến đều đã có trong lòng y, y chỉ cần đảm bảo mọi thứ đều tiến triển theo phương hướng mình muốn là được.

Về phần những biến số khác, nếu không ảnh hưởng đến kế hoạch, y cũng không cần phải để ý quá nhiều. "Đợi đến khoảnh khắc đó, Hồng Hoang sẽ lại là một chương mới." Nguyên Thủy khẽ gật đầu, nhìn Thái Thượng nói.

Những thánh nhân như bọn họ, bị Thiên Đạo gây khó dễ lớn nhất chính là việc ký thác nguyên thần, đương nhiên, cũng có thể nhận được không ít chỗ tốt từ Thiên Đạo, mới có thể đi đến được bước này.

Nếu không có tầng này, y hiện tại, e rằng vẫn không thể đi đến được bước này.

Đây cũng là lý do vì sao Thái Thượng lại để bọn họ thành thánh trước, thực ra kết quả cuối cùng không khác, thành thánh trước ngược lại có thể giúp họ đề thăng tốt hơn, nếu ban đầu đã chứng đạo Hỗn Nguyên, hiện tại không thể đạt đến cảnh giới tu vi này được.

Thái Thượng có thêm nhiều thủ đoạn, mới có được thành tựu hiện tại, nhưng không phải ai cũng là y.

Đợi đến khi nguyên thần quy vị, Nhân Đạo chưởng khống Hồng Hoang, Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa, cũng như Hậu Thổ sẽ có hy vọng đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Về phần Phục Hy, Toại Nhân, Minh Hà, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề...

Chương 565

thì chậm hơn một chút, nhưng cũng sẽ nhận được nhiều chỗ tốt hơn.

Cho nên, bước này không chỉ có mình Thái Thượng được lợi, mà những tồn tại đỉnh tiêm này, vô số triệu triệu ức sinh linh, đều sẽ được lợi.

Vì kẻ chưởng khống Hồng Hoang, là Nhân Đạo.

Vô số triệu triệu ức sinh linh, tất cả tồn tại, đều là một phần của Nhân Đạo, Nhân Đạo chấp chưởng Hồng Hoang, đối với họ mà nói, chỉ có lợi chứ không có hại.

Họ có thể mượn cơ duyên tạo hóa này để đạt đến cảnh giới nào, thì phải xem vào bản thân họ.

Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị nhìn Nguyên Thủy, mở miệng nói: "Vi huynh lần này đến là vì chuyện của Phiên Thiên Ấn." Nghe vậy, Nguyên Thủy đầu tiên nhíu mày, rồi có chút kinh ngạc nói: "Phiên Thiên Ấn?

Phiên Thiên Ấn chẳng lẽ, đại ca huynh muốn..." Phiên Thiên Ấn là nửa đoạn Bất Chu Sơn, nếu đại ca của y có thủ đoạn phục nguyên Bất Chu Sơn, vậy thì đối với toàn bộ Hồng Hoang mà nói, đều sẽ là một sự biến hóa cực lớn, đó không chỉ đơn thuần là một cây cột chống trời nữa.

Nếu có thể phục nguyên trở lại, đối với sự diễn biến của thiên địa, đều sẽ có lợi ích vô cùng lớn.

Đến lúc đó, lại dung hợp những giới vực bị phá vỡ ra ngoài, khi đó, Hồng Hoang sẽ lại là một Hồng Hoang viên mãn. "Đây là một khế

cơ, khi bước này đến, cũng là lúc kế hoạch bắt đầu." Thái Thượng nói.

Nghe vậy, Nguyên Thủy gật đầu, rồi triệu đại đệ tử Quảng Thành Tử đến. "Đệ tử Quảng Thành Tử, bái kiến Sư bá, bái kiến Lão sư." Quảng Thành Tử sau khi tiến vào đại điện, lập tức quỳ lạy nói. "Quảng Thành Tử, hôm nay vi sư cho ngươi đến, là có việc quan trọng cần dùng Phiên Thiên Ấn, sau này, có lẽ ngươi sẽ không thể dùng lại bảo vật này nữa." Nguyên Thủy nhìn Quảng Thành Tử, chậm rãi mở miệng nói. "Lão sư đã cần dùng bảo vật này, đệ tử tự nhiên xin dâng lên!" Quảng Thành Tử vung tay một cái, Phiên Thiên Ấn lập tức bay ra, hướng về phía Nguyên Thủy.

Thực ra hắn biết, về việc điều khiển Phiên Thiên Ấn, cho dù là bây giờ, mình vẫn không phải là đối thủ của lão sư, dù sao đó cũng là do lão sư đích thân luyện chế.

Cho dù mình đã luyện hóa, cũng vẫn như vậy, nếu y bây giờ trực tiếp ra tay, mình căn bản không thể giữ được Phiên Thiên Ấn.

Cho nên, hắn cũng không làm vậy, bây giờ mất đi Phiên Thiên Ấn, sau này nói không chừng còn có ban thưởng khác.

Nguyên Thủy nhận lấy Phiên Thiên Ấn, vung tay một cái, lạc ấn bên trong đã bị y đưa trở lại vào cơ thể Quảng Thành Tử.

Làm xong tất cả, Nguyên Thủy đưa Phiên Thiên Ấn trong tay cho Thái Thượng.

Thái Thượng khẽ gật đầu, nhận lấy Phiên Thiên Ấn từ tay Nguyên Thủy, xem xét kỹ một chút, rồi hài lòng gật đầu.

Mà Quảng Thành Tử ở phía dưới, thấy cảnh này, thần sắc lập tức kinh ngạc.

Đông Côn Luân Sơn, trong Ngọc Hư Cung.

Quảng Thành Tử thần sắc có chút kinh ngạc lại có chút chấn kinh nhìn sư bá của mình, hắn không ngờ, Phiên Thiên Ấn này, lại là do sư bá của mình cần dùng.

Chẳng trách, lão sư của mình từ sau khi ban Phiên Thiên Ấn cho mình, cũng chưa từng nói muốn dùng một lần nào, lần này đột nhiên nói muốn dùng, trong lòng hắn cũng khá là nghi hoặc, bây giờ xem ra, lại là sư bá của mình cần dùng.

Nếu vậy, mình càng phải lấy ra, tạo chút hảo cảm với lão sư và sư bá cũng là rất cần thiết.

Nhìn thần sắc hài lòng của sư bá, trong lòng hắn thầm vui mừng, nói không chừng, sư bá sẽ ban cho mình thứ gì đó. "Quảng Thành Tử, lần này, lấy bảo vật của ngươi, sư bá có đại dụng, nhưng đã là bảo vật của ngươi, sư bá cũng không thể lấy không." Thái Thượng nhìn Quảng Thành Tử, nhàn nhạt cười nói, sao lại không biết trong lòng hắn nghĩ gì.

Thôi được, đã Phiên Thiên Ấn là bảo vật trong tay hắn, vậy thì cho hắn chút bồi thường. "Vút!

Vút!" Y vung tay một cái, hai đạo lưu quang bay ra, một đạo chui vào mi tâm hắn, một đạo rơi vào tay hắn, hóa thành một phương ấn tỷ. "Chút cảm ngộ này, nếu ngươi có thể lĩnh ngộ hoàn toàn, tấn thăng Chuẩn Thánh viên mãn không thành vấn đề.

Về phần ấn tỷ này, là do bản giáo dùng thần thông Thái Thanh Ấn làm cơ sở luyện chế, có thể nói là Thái Thanh Ấn thực chất, liền cho ngươi phòng thân." Thái Thượng nhìn hắn, chậm rãi mở miệng nói.

Phương ấn tỷ này, tuy không tính là phẩm cấp cao, nhưng cũng có trình độ Thượng phẩm Tiên thiên linh bảo, cũng không tệ, cho Quảng Thành Tử phòng thân cũng là dư dả. "Đệ tử tạ ơn Sư bá ban thưởng!" Quảng Thành Tử thần sắc đầu tiên là sững sờ, rồi lộ ra vẻ mặt cuồng

hỉ.

Đồ tốt a!

Đầu tiên là trong thức hải của mình, những đại đạo cảm ngộ mà sư bá ban cho, đây chính là cảm ngộ của sư bá, nếu mình có thể lĩnh ngộ hoàn toàn, hắn tin rằng không chỉ đơn giản là Chuẩn Thánh viên mãn, có lẽ Bán bộ Hỗn Nguyên cũng có cơ hội.

Cơ duyên lớn, tạo hóa lớn như vậy, cũng chỉ có một lần này, hắn nhất định phải nắm bắt.

Ngoài ra, Thái Thanh Ấn này mạnh mẽ thế nào, trong lòng hắn rõ ràng, linh bảo này là do thần thông Thái Thanh Ấn của sư bá làm cơ sở luyện chế, bên trong ẩn chứa một tia chân ý Thái Thanh đại đạo, uy lực còn vượt xa phẩm cấp của bản thân nó.

Cực phẩm Tiên thiên linh bảo bình thường cũng chưa chắc là đối thủ của Thái Thanh Ấn, bảo vật như vậy, trong lòng hắn vô cùng vui mừng.

Ban thưởng của sư bá quả nhiên hậu hĩnh, mất đi Phiên Thiên Ấn cũng chẳng là gì, thứ nhận được này, giá trị hoàn toàn không kém Phiên Thiên Ấn bao nhiêu.

Dù sao so với tu vi, pháp bảo lại là thứ yếu.

Chỉ cần mình có thể đạt đến cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên, vậy thì dùng Phiên Thiên Ấn để đổi cũng là đáng giá, lần này là mình đã lời to. "Việc này đã xong, ngươi lui xuống đi!" Nguyên Thủy nhìn Quảng Thành Tử lúc này đang thầm vui mừng, phất tay nói.

Cơ duyên tạo hóa của đại ca mình đã ban xuống, có nắm bắt được cơ hội hay không, thì phải xem vào cơ duyên tạo hóa của chính Quảng Thành Tử. "Đệ tử cáo lui!" Quảng Thành Tử nghe vậy, lập tức thu lại niềm vui trong lòng, hướng về Thái Thượng và Nguyên Thủy hành lễ,

rồi chậm rãi lui xuống.

Hiện tại nhận được chút đại đạo cảm ngộ của Thái Thượng ban cho, hắn tự nhiên cũng muốn đi bế quan tham ngộ tu hành một phen, hiện tại đã một chân bước vào Chuẩn Thánh viên mãn, trước tiên cứ bước hẳn vào cảnh giới này rồi nói.

Đến lúc đó, mình có thể đột phá cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên, hắn tin rằng đại đạo cảm ngộ mà sư bá ban cho, có thể giúp mình thành tựu cảnh giới Bán bộ Hỗn Nguyên, chỉ xem mình có nắm bắt được cơ hội này hay không.

Ngoài ra, hắn cũng phải thuận tiện luyện hóa Thái Thanh Ấn, kiện Tiên thiên linh bảo này, đây cũng là một trong những sát thủ giản của mình, tự nhiên là luyện hóa càng nhanh càng tốt, đây là chỗ quan trọng để đề thăng thực lực tổng thể.

Hắn rời đi, ánh mắt Nguyên Thủy liền chuyển sang Thái Thượng, nói: "Sau lần này, ta sẽ chuẩn bị thật tốt, chờ đợi thời cơ của đại ca." Nếu mọi chuyện đã được sắp xếp như vậy, Nguyên Thủy tự nhiên biết những việc sau này phải làm thế nào, y cũng dự định chuẩn bị thủ đoạn rồi. "Những chuyện này, ngươi trong lòng tự biết là được rồi." "Việc ở đây đã xong, vi huynh không ở lại lâu nữa." Thái Thượng nói xong, liền đứng dậy, mỉm cười một tiếng, rồi đã biến mất trên đại điện. "Đại ca đi thong thả!" Nguyên Thủy nói một tiếng, rồi thu hồi ánh mắt, tiếp tục tu hành tham ngộ, cũng như chuẩn bị.

Mà cùng lúc đó, trong đại điện, luồng đại đạo chi lực che đậy thiên cơ, cách tuyệt mọi thứ dần dần tan đi, cho đến khi biến mất hoàn toàn.

Chỉ có khí tức đại đạo tỏa ra từ người Nguyên Thủy, ngày càng nồng đậm và tinh túy.

Trên đỉnh Thủ Dương Sơn. "Vút!" Một đạo thần quang lóe qua, rồi hóa thành thân hình Thái Thượng, trong nháy mắt vượt qua trường

hà thời không mà đến.

Chuyến đi Ngọc Hư Cung lần này, lấy được Phiên Thiên Ấn, những việc tiếp theo có thể tiến hành một cách có trật tự, ngày đó, cuối cùng cũng sẽ đến.

Thái Thượng trong lòng nghĩ vậy, vung tay một cái, mấy đạo kim quang từ tay y nhẹ nhàng bay ra, trực tiếp chui vào hư không.

Chương 566

Mấy đạo kim quang đó, trực tiếp hướng về mấy vị tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang, thông báo cho họ về tình hình tiếp theo.

Làm xong tất cả, Thái Thượng liền trực tiếp tiến vào Thái Thanh Cung.

Cùng lúc đó.

Trong Phượng Tê Sơn.

Nữ Oa những năm nay vẫn luôn tu hành ở đây chậm rãi mở mắt, rồi bàn tay trắng ngần đón lấy một đạo kim quang, đôi mắt đẹp lóe lên, mọi thứ đều rõ ràng trong lòng. "Cuối cùng, cũng sắp đến rồi sao?" Nữ Oa trong lòng thầm nói, ánh mắt nhìn về phía Thủ Dương Sơn.

Trong Kim Ngao Đảo.

Thông Thiên cũng nhận được tin tức từ đại ca mình, sau khi xem qua một lượt, liền khẽ gật đầu, nhìn về phía Thái Thanh Cung, chờ đợi thời cơ.

Nhân Tộc Thánh Địa.

Toại Nhân và Phục Hy, cũng đã biết chuyện này.

Địa Phủ, Bình Tâm Điện.

Hậu Thổ lúc này cũng đã biết những việc tiếp theo, cũng sẽ bắt đầu chuẩn bị.

U Minh Huyết Hải, Minh Hà thầm gật đầu, rồi bắt đầu tu hành.

Trên Linh Sơn Tây Phương.

Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề nhìn nhau, khoảnh khắc này, cuối cùng

cũng sắp đến.

Bọn họ nhìn về phía Thủ Dương Sơn, trong mắt kim quang rực rỡ.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Trên Vô Cực Điện.

Thái Thượng lúc này vẫn đang dâng lên một ngọn lửa màu xanh, bắt đầu bao bọc lấy Phiên Thiên Ấn.

Lần này luyện chế lại Phiên Thiên Ấn, không chỉ đơn giản là phản bản quy nguyên, trở về nửa đoạn Bất Chu Sơn, mà còn phải dung nhập thủ đoạn và sức mạnh của bản thân, còn phải phù hợp với Bất Chu Sơn hiện tại, cũng như sức mạnh của thiên địa.

Thái Thượng sáng tạo ra Bàn Sơn nhất tộc, đối với những chi tiết bên trong, vô cùng hiểu rõ, lúc này bắt đầu luyện chế, sau lưng y, một luồng Bàn Sơn chi lực nồng đậm và mênh mông lập tức cuộn trào ra, luồng sức mạnh kia trong tay không ngừng tiến vào trong nửa đoạn Bất Chu Sơn.

Luyện chế lại Phiên Thiên Ấn, lúc này, đã đi vào đúng quỹ đạo.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Hô!" Một luồng nhiệt độ khiến người ta phải rùng mình cuộn trào khắp không gian, hư không không ngừng bị vặn vẹo, tan chảy.

Bản mệnh chi hỏa của Thái Thượng, cho dù là Toại Nhân đã dung hợp một tia Hỗn Độn chi hỏa cũng không thể nào so sánh được.

Tu vi của Thái Thượng hiện nay đâu còn đơn giản như xưa.

Hiện tại, hắn chỉ còn thiếu một chút thời gian cuối cùng là có thể chân chính bước vào cảnh giới viên mãn, khi đó, tình hình sẽ lại hoàn toàn khác.

Kế hoạch cũng sẽ bắt đầu được thực thi, đến lúc đó, mọi phương diện của bản thân hắn sẽ lại được tăng cường cực lớn, bản mệnh chi hỏa cũng theo tu vi của hắn mà tăng lên, đã đạt đến một mức độ vô cùng đáng sợ.

Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, hai tay không ngừng kết những thủ ấn huyền ảo khó hiểu, rồi từng cái một đánh vào nửa mảnh Bất Chu Sơn.

Việc này không đơn giản chỉ là phản bản quy nguyên, Thái Thượng còn đang gia cố sức mạnh cho nửa mảnh Bất Chu Sơn này, cũng như dung hợp sức mạnh của thiên địa hiện tại, sức mạnh của nửa mảnh Bất Chu Sơn còn lại trong Hồng Hoang.

Cứ như vậy, đến lúc ra tay, liền có thể dung hợp một cách hoàn mỹ.

Lúc này, nhìn Phiên Thiên Ấn từng chút một được hóa giải, từng chút cấm chế bắt đầu biến hóa, Thái Thượng khẽ gật đầu. "Vút!" Ngay tức khắc, chỉ thấy hắn vung tay, một đạo thanh quang lóe lên, tức thì hóa thành một chiếc đỉnh đồng ba chân màu xanh, chính là Thanh Đồng Đỉnh. "Hô!" Thái Thượng thần sắc nghiêm lại, vung tay, một luồng khí tức Càn Khôn tinh túy mênh mông cùng thiên địa nguyên lực tức thì tụ lại, hội tụ vào Phiên Thiên Ấn đang ở trong Càn Khôn Đỉnh, một luồng khí tức tiên thiên khủng bố cùng một luồng Bàn Cổ uy áp thuần túy lan tỏa ra.

Nếu không có những cấm chế mà Nguyên Thủy đã thiết lập, Quảng Thành Tử muốn sử dụng nó quả thực là si nhân thuyết mộng.

Đây cũng là thủ đoạn luyện khí của y, mỗi một cấm chế đều được đặt đúng chỗ, để một tồn tại như Quảng Thành Tử cũng có thể tế luyện sử dụng mà không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Bây giờ những cấm chế này bị Thái Thượng giải khai, sức mạnh

và Bàn Cổ uy áp ẩn chứa bên trong liền lan tỏa ra. "Tuy chỉ là nửa mảnh Bất Chu Sơn, nhưng Bàn Cổ uy áp này vẫn không hề nhỏ," Thái Thượng khẽ cười nói.

Sau khi cấm chế trong Phiên Thiên Ấn bị giải khai, Bàn Cổ uy áp ẩn chứa bên trong bắt đầu cuộn trào, bao trùm khắp vùng đất triệu triệu ức dặm, ngay cả tồn tại Chuẩn Thánh cũng cảm nhận được một luồng uy áp bao phủ lấy mình.

Mặc dù đối với các tồn tại từ Đại La Kim Tiên trở lên không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng khi cảm nhận được luồng uy áp đó, trong lòng họ lại có một cảm giác quen thuộc.

Đó là...

Bàn Cổ uy áp?

Giống hệt như Bàn Cổ uy áp từ nửa mảnh Bất Chu Sơn trong Hồng Hoang, nhưng mà, Bàn Cổ uy áp của Bất Chu Sơn không nên xuất hiện ở đây chứ?

Nơi này cách Bất Chu Sơn bao xa?

Lại ở tận phương Đông, nếu nói là vào thời khai thiên, có thể bao phủ nơi này thì còn bình thường, nhưng bây giờ, đừng nói là hiện tại, ngay cả thời kỳ Hung thú, Tam tộc ngày xưa, cũng không thể nào lan xa đến thế.

Nhưng hiện giờ, nó lại xuất hiện ở vùng đất phương Đông, điều này không khỏi khiến cho vô số sinh linh, tu sĩ cùng các đại năng trong lòng không ngừng suy đoán.

Mà trong vùng đất này, đạo trường đỉnh cấp nhất chính là Thái Thanh Cung của Thái Thượng Đạo Tôn, và luồng uy áp này lại dường như lấy Thái Thanh Cung làm trung tâm mà lan tỏa ra.

Xem ra, sự việc Bàn Cổ uy áp lần này có lẽ có liên quan đến Đạo

Tôn, không ít Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh trong lòng thầm đoán.

Nhưng chuyện như vậy, bọn họ không dám hỏi quá nhiều, cũng không dám mở miệng hỏi.

Có những chuyện có thể biết, có những chuyện không thể biết, những đại năng tinh ranh như yêu quái này trong lòng hiểu rất rõ.

Biết quá nhiều chuyện, đối với bản thân chẳng có lợi lộc gì, ngược lại còn có thể vì thế mà vẫn lạc.

Vì vậy, lúc này tuy có vài suy đoán, nhưng cũng không dám nói nhiều, chỉ mang thần sắc kinh hãi liếc nhìn Thái Thanh Cung một cái, rồi rời khỏi vùng đất bị uy áp bao phủ.

Nơi này không tầm thường, tốt nhất không nên đến gần, cho dù không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng vẫn là không nên tham gia vào.

Không ít Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh đại năng đều đã rời khỏi nơi này, nhưng các sinh linh, tu sĩ khác thì không.

Không ít tu sĩ và sinh linh dưới Thái Ất Kim Tiên lúc này đang phủ phục trên mặt đất, mặt lộ vẻ kinh hãi, không biết vì sao lại có uy áp khủng khiếp như vậy, cũng không biết, luồng uy áp này sẽ kéo dài bao lâu mới biến mất?

Nhưng không có cách nào, lúc này chỉ có thể như vậy.

Thái Thượng lúc này không quan tâm nhiều, hắn vẫn đang chuyên tâm tế luyện lại Phiên Thiên Ấn.

Chương 567

Phiên Thiên Ấn lúc này ở trong Càn Khôn Đỉnh, dưới thủ ấn và sức mạnh của Thái Thượng, đã bắt đầu tan chảy, sau đó lại dưới sức mạnh của Càn Khôn Đỉnh, tác dụng của luồng Càn Khôn chi lực và thiên địa nguyên lực này, bắt đầu phản bản quy nguyên, bắt đầu khôi phục lại hình dạng nửa mảnh Bất Chu Sơn ban đầu.

Hình dạng nửa thân núi, đây là hình dạng mà Thái Thượng không thể quen thuộc hơn được nữa, nhưng bây giờ vẫn chưa hoàn toàn hiện hóa ra, đây cũng là một việc cần thời gian tích lũy, cộng thêm những sức mạnh mà Thái Thượng dung nhập vào, cũng cần hắn cân bằng một cách hoàn mỹ, lúc này cũng liền cùng lúc ra tay.

Trên đại điện, vô số Nhân uân chi khí ngưng kết, lại có tiên thiên linh khí, thiên địa nguyên lực khổng lồ ngưng tụ, những luồng Càn Khôn chi lực từ bốn phương tám hướng hội tụ lại, tất cả sức mạnh đều rót vào trong Càn Khôn Đỉnh, khí tức vô cùng mênh mông.

Ngay cả Khổng Khâu trong thiên điện lúc này cũng đang tập trung ánh mắt về phía này, nhìn lão sư của mình luyện lại Phiên Thiên Ấn.

Nguồn gốc của Phiên Thiên Ấn, Khổng Khâu rất rõ, cách làm của lão sư lúc này, rất rõ ràng là muốn phản bản quy nguyên, để Phiên Thiên Ấn trở lại hình dạng nửa mảnh Bất Chu Sơn, đến lúc đó, sẽ lại có tác dụng khác. "Lão sư luyện lại Phiên Thiên Ấn, chẳng lẽ là muốn..." Khổng Khâu thần sắc biến đổi, khi nhìn lại lão sư của mình, đã không còn như trước, đây chính là khởi đầu cho kế hoạch của lão sư.

Hắn trong lòng hơi bình ổn lại tâm tình, liền tiếp tục quan sát.

Thái Thượng không hề che giấu sự quan sát của Khổng Khâu,

hiện tại là một quá trình tích lũy thời gian, để sau này có thể chồng lên một cách hoàn mỹ, khôi phục lại Bất Chu Sơn hoàn chỉnh, Thái Thượng cảm thấy bỏ thêm chút công sức là cần thiết, hắn cũng không để ý, vừa luyện lại, vừa tham ngộ tu hành đại đạo là được.

Trong đại điện, vô số sức mạnh dưới sự điều khiển của Thái Thượng, từng chút một dung hợp, cân bằng lại, tốc độ cũng đang từ từ tăng lên.

Thời gian thoáng chốc, lại là mấy vạn năm lặng lẽ trôi qua.

Đã đi lại trong Hồng Hoang sáu nguyên hội, Chu Sơn Đạo Nhân cuối cùng cũng đi hết bước cuối cùng của mình, Bất Chu Sơn.

Đi khắp tất cả các ngọn núi trong Hồng Hoang, với thực lực bán bộ Hỗn Nguyên, sáu nguyên hội thời gian, cũng không nhanh.

Những năm qua, cũng có được tiến triển không nhỏ, nhưng vì còn thiếu khế cơ, nên vẫn chưa thể tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh. "Bất Chu Sơn, ngày ta trở lại, chính là lúc ngươi hoàn chỉnh!" Đứng trên nửa mảnh Bất Chu Sơn, cảm nhận luồng sức mạnh kinh khủng đó, Chu Sơn Đạo Nhân trong lòng thầm nói.

Là một thành viên của Bàn Sơn nhất tộc, hắn đối với những sức mạnh này vô cùng nhạy cảm, mấy chục vạn năm qua, hắn cũng từ những sức mạnh này mà nhận được không ít lợi ích.

Lần này đi hết bước cuối cùng của mình trong Hồng Hoang, hắn cũng đã rõ ràng mọi phương diện của Bất Chu Sơn, đối với tình hình sau này, hắn đã liệu như thần, chỉ cần có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mọi chuyện đều không còn khó khăn. "Cũng đã đến lúc trở về rồi." Chu Sơn Đạo Nhân nhìn quanh một vòng, lại dừng lại trên bốn chân của Huyền Quy vài giây, rồi thu lại ánh mắt, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Chu Sơn Đạo Nhân là đại năng Bàn Sơn mà Thái Thượng sáng tạo ra vì chuyện của Bất Chu Sơn, Bàn Sơn nhất tộc cũng vì thế mà sinh ra, đều là vì kế hoạch của Thái Thượng mà đản sinh, cũng luôn đi theo kế hoạch.

Trong sáu nguyên hội này, Thái Thượng đã âm thầm, có chủ ý, từng chút một để Bàn Sơn nhất tộc tiến vào Hồng Hoang.

Những điều này đều là vì kế hoạch sau này, dưới sự che đậy của thời gian, không để lại chút dấu vết nào, sự che giấu của Thái Thượng, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không tính ra được chút thiên cơ nào, còn những người khác, cũng không thể nào phát hiện ra tình hình của Bàn Sơn nhất tộc.

Giống như Cốt Tộc năm xưa, lặng lẽ đến với Hồng Hoang.

Không một tồn tại nào biết, trong thiên địa, lại có thêm một chủng tộc thực lực không yếu như vậy, ngay cả Câu Trần Đế Quân của Thiên Đình cũng nhiều lần chịu thiệt, Thiên Đế Hạo Thiên cũng không dám trực tiếp ra tay, điều này rõ ràng cũng khiến không ít tồn tại suy đoán.

Nhưng càng suy đoán, càng cảm thấy nước trong chuyện này rất sâu, cũng không có tồn tại nào dám dễ dàng trêu chọc một chủng tộc như vậy.

Vì thế, trăm triệu năm qua, sự phát triển của Cốt Tộc vẫn luôn rất tốt, thực lực không ngừng tăng lên.

Tộc trưởng Cốt Hoàng cũng không làm Thái Thượng thất vọng, hiện nay đã thành công bước vào bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh.

Nhưng điều này tuy bề ngoài có vẻ không tệ, cũng là tồn tại đỉnh cấp trong Hồng Hoang, nhưng Cốt Hoàng bị giới hạn ở đây, có thể đạt đến bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh đã là giới hạn của hắn, không

thể tiến thêm một bước nào nữa.

Nhưng đối với điều này, Cốt Hoàng vẫn rất vui vẻ, cho dù không thể chứng đạo Hỗn Nguyên, nhưng bán bộ Hỗn Nguyên, trong Hồng Hoang cũng không nhiều, mình cũng được coi là tồn tại đỉnh cấp trong số đó, chỉ cần Hỗn Nguyên hoặc Thánh Nhân không ra tay, cũng không có quá nhiều tồn tại là đối thủ của mình, cũng đủ rồi.

Vì vậy, Cốt Hoàng không để ý nhiều như vậy, mình hiện tại có thể đạt đến cảnh giới này, đã là cơ duyên tạo hóa, thiên địa cao hơn, hắn cũng không dám xa vọng quá nhiều, như vậy là đủ rồi.

Bàn Sơn nhất tộc sau khi rời khỏi Vô Cực Giới, cũng không đi đến nơi khác, mà được Thái Thượng trực tiếp mở ra một thông đạo thời không tại vùng đất của Cốt Tộc, trực tiếp đến nơi ở của Cốt Tộc.

Thời gian qua, bọn họ vẫn luôn ở trong Cốt Tộc tu hành, chờ đợi thời cơ sau này đến.

Thời điểm hiện tại, cũng gần như đã đến, chỉ chờ tộc trưởng Chu Sơn Đạo Nhân trở về rồi sắp xếp.

Thời gian thoáng chốc, lại là nghìn năm lặng lẽ trôi qua.

Hồng Hoang, một khu vực nào đó.

Với tu vi thực lực của Chu Sơn Đạo Nhân, tốc độ tự nhiên không chậm, chỉ trong nghìn năm ngắn ngủi, hắn đã đến khu vực gần Cốt Tộc.

Ba trăm năm sau, hắn cuối cùng cũng đến được đại bản doanh của Cốt Tộc.

Cốt Tộc, trong Vạn Cốt Điện.

Cốt Hoàng nhìn Chu Sơn Đạo Nhân, trong lòng có chút kinh ngạc, linh hồn chi hỏa trong mắt nhảy nhót càng lúc càng kịch liệt, hắn có

chút kinh ngạc nói, "Đạo hữu lần này du lịch Hồng Hoang, quả thực tiến triển không ít, e rằng Hỗn Nguyên chi cảnh không còn xa nữa phải không?" Mặc dù cùng là tồn tại cùng cấp, nhưng Cốt Hoàng cảm thấy, nếu Chu Sơn Đạo Nhân ra tay với mình, mình căn bản không phải là đối thủ của hắn, luồng Bàn Sơn chi lực đó, cho dù là hóa ra một ngọn Bất Chu Sơn giả, cũng có thể trực tiếp trấn áp mình.

Thủ đoạn của Bàn Sơn nhất tộc, trong những năm này, hắn cũng đã chứng kiến không ít, những tộc nhân Bàn Sơn nhất tộc đó, có không ít là tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, thực lực so với Cốt Tộc của hắn, chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Là tộc trưởng, Chu Sơn Đạo Nhân lần này đi du lịch Hồng Hoang một phen, thu hoạch càng không nhỏ, khí tức hiện tại càng lúc càng phiêu diêu, ngay cả hắn lúc này cũng khó mà nhận ra được.

Tình huống như vậy, chính là tương ứng với việc, Chu Sơn Đạo Nhân sắp bước vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh.

Mà đến lúc đó, kế hoạch của Đạo Tôn, cũng như bước quan trọng nhất trong Hồng Hoang, sẽ bắt đầu. "Bàn Sơn nhất tộc vốn là do Đạo Tôn vì việc này mà lập nên, là tộc trưởng của Bàn Sơn nhất tộc, vô số tiên sơn linh mạch, vô số ngọn núi trong Hồng Hoang, trong hơn sáu nguyên hội này, ta cơ bản đã đi khắp, hấp thu không ít sơn mạch chi địa, đại địa chi lực." "Ngoài ra, ta còn cảm ngộ không ít sơn thế của các ngọn núi trong Hồng Hoang, cảm nhận sức mạnh trong đó, mượn những sức mạnh đó để nâng cao bản thân, để dung hợp nâng cao Bàn Sơn chi lực, cuối cùng, còn đến Bất Chu Sơn, lĩnh ngộ không ít sơn thể chi lực, sơn phong chi lực cũng như Bàn Cổ uy áp." "Còn về bốn trụ chống trời, cũng cho ta một số lý giải, vì thế lần này mới có được không ít tiến triển, xét về cảnh giới tu vi lúc này, cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng chỉ còn một bước chân." Chu Sơn Đạo Nhân nhìn Cốt Hoàng, mỉm cười nói.

Mặc dù nói mình hiện tại cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chỉ một bước chân, nhưng bước qua được hay không, chênh lệch vẫn không nhỏ.

Nhưng tổng thể mà nói, những gì cần tích lũy, cần tham ngộ, hắn đều đã tham ngộ xong, tiếp theo, chỉ chờ một khế cơ đến, là hắn có thể mượn đó để chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cốt Hoàng khẽ gật đầu, những chuyện này, hắn không nên biết quá rõ, phải biết rằng, đó là liên quan đến kế hoạch của Đạo Tôn, mình có thể hỏi một chút về tiến triển tu vi của Chu Sơn Đạo Nhân là được rồi, những chuyện khác, hắn không cần quan tâm quá nhiều.

Hắn im lặng vài giây, rồi nhìn Chu Sơn Đạo Nhân nói, "Đạo hữu, Bàn Sơn nhất tộc từ khi được Đạo Tôn đưa đến đây, trong hơn sáu nguyên hội này, đã quen thuộc với quy tắc, pháp tắc Hồng Hoang cũng như tình hình các phương diện rồi, nếu ngươi có sắp xếp gì, có thể bắt đầu rồi." Nghe vậy, Chu Sơn Đạo Nhân gật đầu nói, "Như vậy, đa tạ đạo hữu!" Nói xong, hắn chắp tay với Cốt Hoàng, rồi đi ra ngoài điện.

Hắn biết, những năm qua, Cốt Hoàng đối với Bàn Sơn nhất tộc chắc chắn đã giúp đỡ không ít, nhưng mọi người đều cùng một phe, cũng không cần quá khách sáo, đều là vì kế hoạch của Đạo Tôn.

Cốt Hoàng từ từ đứng dậy, nhìn về hướng Chu Sơn Đạo Nhân đi, khẽ gật đầu.

Trong Bàn Sơn nhất tộc.

Chu Sơn Đạo Nhân triệu tập mấy vị trưởng lão của Bàn Sơn nhất tộc, thần sắc nghiêm nghị nói, "Từ bây giờ, tất cả tộc nhân của Bàn Sơn nhất tộc có thể phân bố khắp đại địa Hồng Hoang, mỗi người đều phải chấp chưởng một nơi có sơn thế, đến lúc đại thế nổi lên, có thể mượn đại thế của tất cả sơn mạch Hồng Hoang giúp ta thành sự."

"Tộc trưởng yên tâm, những năm qua chúng ta đều đang chuẩn bị, bây giờ cơ bản đã hoàn thành, chỉ cần ngài ra lệnh, là có thể bắt đầu." Nghe vậy, mấy vị trưởng lão nhìn nhau, rồi lập tức nói. "Tốt, lần này, do mấy vị trưởng lão các ngươi dẫn đầu, đến các khu vực trong Hồng Hoang, bắt đầu tu hành, chưởng khống sơn mạch đại thế, chờ đợi thời cơ đến." Chu Sơn Đạo Nhân gật đầu nói. "Vâng!" Mấy vị trưởng lão đáp lời, rồi chắp tay rời đi.

Trong mấy trăm năm sau đó, Bàn Sơn nhất tộc dưới sự dẫn dắt của mấy vị trưởng lão, đã đi đến các khu vực trong Hồng Hoang.

Chu Sơn Đạo Nhân nhìn Bàn Sơn nhất tộc sắp xếp xong, tiếp theo, là chờ đợi thời cơ đến, trong quá trình chờ đợi, chính là tu hành của mỗi người bọn họ, đến lúc đó, có thể mượn đại thế của toàn bộ sơn mạch Hồng Hoang, tương trợ hắn thành sự.

Hắn sắp xếp xong những việc này, liền ở trong khu vực của Cốt Tộc, bắt đầu bế quan, củng cố lại toàn bộ những gì còn sót lại từ lần du lịch Hồng Hoang, hấp thu, tham ngộ và cảm thụ lần này rồi hãy nói.

Hắn tin rằng, đến lúc đó, mình sẽ càng gần hơn với cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sau khi khế cơ đến, cũng có thể nhanh chóng tấn thăng, cũng như củng cố cảnh giới của bản thân.

Những điều này, đều là lợi ích của việc tích lũy đại đạo trước khi tấn thăng, hắn tự nhiên thâm hiểu đạo lý trong đó, những năm qua, cũng luôn làm như vậy.

Chương 568

Sau khi Chu Sơn Đạo Nhân bế quan, Cốt Hoàng cũng cảm thấy mình không thể tụt lại quá xa, tuy rằng Hỗn Nguyên vô vọng, nhưng tích lũy thêm một chút, cũng có thể tinh thâm đạo hạnh của mình, thực lực cũng có thể mạnh mẽ hơn.

Điều này đối với mình cũng là chuyện tốt, mình không có lý do gì không làm như vậy.

Cùng là tồn tại của Vô Cực nhất mạch, mình cũng không thể tụt lại quá xa so với Chu Sơn Đạo Nhân, lúc này liền phải tiếp tục bế quan tu hành.

Trong Cốt Tộc, hai vị tồn tại đỉnh cấp bế quan, Cốt Tộc cũng yên tĩnh lại, tiếp tục quá trình thăng tiến ổn định của họ.

Thái Thanh Cung, trên Vô Cực Điện.

Việc luyện lại Phiên Thiên Ấn đã hoàn thành, không chỉ hình dạng khôi phục lại tình trạng ban đầu, mà còn hấp thu được dược liệu và các loại sức mạnh mà Thái Thượng thêm vào lần này, trở nên mạnh mẽ hơn.

Đến lúc ra tay, có thể trong thời gian cực nhanh dung hợp với nửa mảnh Bất Chu Sơn còn lại, hình thành Bất Chu Sơn hoàn mỹ, thiên trụ năm xưa, cũng sẽ lại một lần nữa xuất hiện trong mắt vô số triệu triệu ức sinh linh của Hồng Hoang.

Đến lúc đó, thiên địa, sẽ lại là một cảnh tượng khác. "Hô!" Một luồng khí tức Càn Khôn và thiên địa chi lực từ trong Càn Khôn Đỉnh lan ra, chấn động quá khứ, cuộn trào tương lai, vô số thần quang trong Càn Khôn Đỉnh trào dâng, xen lẫn một luồng Bàn Cổ uy áp tinh túy và Bất Chu Sơn sơn thế uy áp, cùng với luồng tiên thiên khí tức khủng

bố đó.

Nửa mảnh Bất Chu Sơn không ngừng lăn lộn trong Càn Khôn Đỉnh, tỏa ra từng trận thần quang, xoay chuyển giữa chừng, lại hấp thu không ít sức mạnh ngưng tụ trong Càn Khôn.

Tình trạng này của nửa mảnh Bất Chu Sơn đã kéo dài hơn một nguyên hội, Thái Thượng không trực tiếp lấy nó ra, chờ đến khi mọi thứ đều đạt đến trạng thái bão hòa, viên mãn, mới lấy nó ra, đến lúc đó, mới là trạng thái hoàn mỹ nhất.

Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn tình hình trong Càn Khôn Đỉnh, tay khẽ vung, lại có vô số sức mạnh hội tụ lại, dung nhập vào Càn Khôn Đỉnh, dưới sự nhào nặn của Càn Khôn Đỉnh và Càn Khôn chi lực, không ngừng bị nửa mảnh Bất Chu Sơn hấp thu vào.

Cứ như vậy, lại một nguyên hội nữa trôi qua.

Sức mạnh và thần quang trào dâng trong Càn Khôn Đỉnh dần dần lắng xuống, những luồng sức mạnh hội tụ lại cũng đang dần dần tiêu giảm.

Mức độ hấp thu sức mạnh của nửa mảnh Bất Chu Sơn đã sắp đạt đến trạng thái bão hòa, chỉ còn lại một phần sức mạnh hấp thu xong, sẽ là trạng thái hoàn mỹ nhất. "Bành!" Ba vạn năm sau, từ trong Càn Khôn Đỉnh đột nhiên truyền đến một tiếng động nhẹ, ngay tức khắc liền thấy một luồng sức mạnh xung kích có thể nhìn thấy bằng mắt thường cuộn trào ra, trong đó xen lẫn thần quang rực rỡ và Càn Khôn nhị khí tinh thuần.

Thái Thượng thấy vậy, tay khẽ vung, mọi sức mạnh và xung kích đều bị hắn dẹp yên, Càn Khôn Đỉnh khôi phục lại vẻ bình tĩnh. "Vút!" Hắn lại vung tay, trực tiếp thu Càn Khôn Đỉnh lại, chỉ để lộ nửa mảnh Bất Chu Sơn lơ lửng trước mặt hắn.

Lúc này nửa mảnh Bất Chu Sơn chỉ lớn bằng vài gang tay, có vẻ không đáng kể, nhưng sức mạnh ẩn chứa bên trong lại còn khủng khiếp hơn tình hình năm xưa, dù sao cũng là xuất từ tay Thái Thượng luyện lại, tự nhiên không giống bình thường. "Như vậy, việc luyện lại nửa mảnh Bất Chu Sơn này, coi như đã kết thúc một cách hoàn mỹ." Thái Thượng đưa tay ra, nhận lấy nửa mảnh Bất Chu Sơn lơ lửng trước mặt, cẩn thận quan sát một lúc, rồi từ từ nói.

Trải qua bao nhiêu năm, tốn không ít tiên thiên dược liệu đỉnh cấp của mình cùng với sự nhào nặn của vô số sức mạnh, lúc này nửa mảnh Bất Chu Sơn đã đạt đến đỉnh phong, trạng thái hoàn mỹ nhất, việc luyện lại cũng đã thuận lợi hoàn thành. "Lão sư!" Lúc này, Khổng Khâu từ thiên điện đi tới, chắp tay với Thái Thượng.

Thái Thượng khẽ gật đầu, ra hiệu cho hắn ngồi lên bồ đoàn bên cạnh.

Khổng Khâu hiểu ý, chắp tay một cái, mới ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn luôn dán vào nửa thân núi đang tỏa ra thần quang nhàn nhạt và Bàn Cổ uy áp trong tay Thái Thượng, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. "Lão sư định khi nào bắt đầu?" Vài giây sau, Khổng Khâu trong lòng hơi bình ổn lại cảm giác kinh ngạc, thần sắc nghiêm nghị nhìn lão sư của mình, trầm giọng hỏi.

Ở Thái Thanh Cung, hắn không cần lo lắng thiên cơ sẽ bị nhìn trộm, Thái Thanh Cung hiện tại, toàn bộ đều nằm trong sự chưởng khống của lão sư, ngay cả Thiên Đạo cũng khó mà nhìn trộm được chút nào. "Thời cơ, sắp đến rồi!" Thái Thượng đôi mắt sâu thẳm, nhìn về phía đại địa Hồng Hoang, nhìn về phía vô số giới vực đã vỡ nát, miệng khẽ nói.

Mức độ viên mãn đại đạo của mình đã vô hạn tiếp cận, nhưng thời cơ vẫn còn thiếu một chút, nhưng tổng thể mà nói, cũng sẽ không

kéo dài quá lâu.

Dù sao không ít việc chuẩn bị đều đã được sắp xếp, chỉ chờ thời cơ chín muồi.

Khổng Khâu nghe vậy, thần sắc nghiêm nghị gật đầu, khí tức đại đạo của lão sư đáng sợ đến mức nào hắn trong lòng rất rõ, hắn hiện tại cũng khó mà cảm nhận được, nhưng nếu lão sư nói thời cơ sắp đến, thì cũng không còn xa nữa.

Chuyện tiếp theo, sẽ là chuyện của các tồn tại đỉnh cấp trong toàn bộ Hồng Hoang.

Bước này, sẽ là một bước mang tính lật đổ, bước này, cục diện Hồng Hoang sẽ trở nên khác biệt.

Khổng Khâu trong lòng nghĩ, ánh mắt âm u nhìn lên cửu thiên. "Vút!" Ngay lúc này, chỉ thấy Thái Thanh Cung một đạo thần quang lóe lên, thu hút ánh mắt của Khổng Khâu, ngay tức khắc thần sắc có chút kinh ngạc.

Hồng Quân Đạo Tổ?!

Đạo Tổ lúc này, lại có thể từ trong Thiên Đạo ra ngoài?

Đến Thái Thanh Cung tìm lão sư?

Điều này quả thực khiến hắn khá kinh ngạc.

Nhưng nghĩ lại, Đạo Tổ tuy đã hợp đạo, không có đại sự không thể tùy tiện ra ngoài, cũng không thể can dự vào đại thế trong Hồng Hoang, cũng sẽ bị Thiên Đạo cản trở không ít, nhưng cũng không đến mức bị hoàn toàn hạn chế tự do.

Hắn lần này cũng chỉ là đến tìm Thái Thượng, chút quyền hạn tự do này vẫn có, cũng sẽ không gây ra sự chú ý của Thiên Đạo. "Nơi của đạo hữu vẫn bình tĩnh như xưa, cho dù Hồng Hoang biến hóa thế

nào, nơi của đạo hữu vẫn luôn yên tĩnh an nhiên." Hồng Quân Đạo Tổ bước vào Thái Thanh Cung, nhìn Thái Thượng, mỉm cười nói.

Từ khi Long Phượng Kỳ Lân tam tộc lượng kiếp bắt đầu, ông đến Thái Thanh Cung cũng không ít lần, nhưng cho dù trong Hồng Hoang loạn thành thế nào, cục diện biến hóa ra sao, đều không ảnh hưởng đến nơi này, mỗi lần đến đều yên tĩnh an nhiên như vậy. "Xem ra, đạo hữu lần này đến đây, là có tin tốt." Thái Thượng nghe vậy, khẽ cười nói.

Ngay tức khắc vung tay, xuất hiện một chiếc bàn, lấy ra Ngộ Đạo Trà để chiêu đãi Hồng Quân Đạo Tổ. "Đạo Tổ!" Khổng Khâu đứng dậy, chắp tay với Hồng Quân Đạo Tổ.

Hồng Quân Đạo Tổ khẽ gật đầu, rồi ra hiệu cho hắn ngồi xuống, chính ông cũng ngồi đối diện với Thái Thượng, Khổng Khâu thì ngồi bên cạnh. "Đạo hữu, mời!" Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Đạo hữu, mời!" Động tác pha trà của Thái Thượng như mây bay nước chảy, ẩn chứa đại đạo chân ý, vô số quỹ đạo vận hành của đại đạo pháp tắc, huyền ảo khó lường đến cực điểm, ngay cả Khổng Khâu lúc này cũng không thể nhìn rõ được bao nhiêu. "Tu vi của đạo hữu, xem ra lại tinh tiến không ít, e rằng thời cơ không còn xa nữa." Hồng Quân Đạo Tổ đôi mắt khẽ híp lại, một tia sáng lóe lên trong mắt, rồi cầm lấy chén trà trước mặt, khẽ nhấp một ngụm, rồi nói với Thái Thượng.

Nghe vậy, Thái Thượng mỉm cười nói, "Đại đạo có tiến triển là tự nhiên, nhưng muốn tấn thăng, vẫn còn thiếu một chút thời cơ, nhưng việc sắp xếp đã bắt đầu được thực thi rồi." Nói rồi, hắn cầm chén trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy, gật đầu, đối với sự sắp xếp của Thái Thượng ông vẫn rất tin tưởng, dù sao quan hệ không nhỏ, có sự

sắp xếp của Thái Thượng, dù có xuất hiện một số vấn đề, đến lúc đó cũng sẽ tương đối dễ dàng hoàn thành hơn. "Quan sát thần sắc của đạo hữu lần này, hẳn là cũng có tin tốt." Thái Thượng đặt chén trà trong tay xuống, nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, từ từ nói. "Quả nhiên không giấu được đạo hữu, lần này đến đây, ngoài việc nguyên thần của chư thánh bần đạo đã hoàn thành toàn bộ, những giới vực đã vỡ nát đó, bần đạo cũng đã dùng khả năng lớn nhất để từ từ kéo chúng lại gần Hồng Hoang." "Tuy rằng với thủ đoạn của bần đạo, vẫn khó mà kéo toàn bộ lại gần, hoặc là dung hợp lại lần nữa, nhưng có thể làm được là tập hợp chúng lại nhiều nhất có thể, đến lúc đó cũng có thể dễ dàng khống chế hơn." Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc nghiêm nghị nói với Thái Thượng, những chuyện này, đối với ông hiện tại, quả thực không dễ dàng.

So sánh ra, tụ tập nguyên thần của Lục Thánh, bảo vệ chúng lại dễ dàng hơn, việc kéo những giới vực này lại gần hơn, dễ khống chế hơn lại không dễ dàng, dù sao quyền hạn Thiên Đạo ở đó, sự cản trở ở đó, ông muốn hoàn toàn làm được quả thực không dễ.

Nhưng những chuyện này, ông cũng sẽ cố gắng hết sức để làm, dù sao tăng thêm tỷ lệ thành công cũng tốt, dù sao Thiên Đạo hiện tại đã rất hoàn thiện, đối với thiên địa Hồng Hoang, sự chưởng khống đối với những giới vực đó cũng vô cùng khủng khiếp.

Thái Thượng là chủ lực của kế hoạch lần này, nhưng không ít chuyện khác, ông cũng như chư thánh đều phải tự mình sắp xếp, hiệp trợ cho công việc sau này của hắn.

Mà ông là thầy của chư thánh, lại là Đạo Tổ hợp đạo, tự nhiên phải làm nhiều việc hơn.

Chương 569

Những chuyện này, ông đều sẽ trong thời gian tới, từ từ hoàn thành, đặc biệt là việc tụ tập các giới vực khác, đây cũng là việc cần thời gian tích lũy, may mà Thái Thượng cũng còn thiếu một chút thời cơ. "Hành động này của đạo hữu rất tốt, có những việc này hiệp trợ, tỷ lệ thành công chắc chắn sẽ lớn hơn vài phần." Thái Thượng nghe vậy, liền khẽ gật đầu, đối với việc Hồng Quân Đạo Tổ nói cũng khá tán đồng, đây cũng là việc rất cần thiết phải làm, đến lúc cùng nhau ra tay, tình hình sẽ tốt hơn rất nhiều.

Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu, những chuyện này, ông là Đạo Tổ, vẫn tương đối rõ ràng hơn một chút, ông cũng sẽ làm nhiều hơn, để đảm bảo tỷ lệ thành công cuối cùng.

Dù sao điều này liên quan đến tiến triển đại đạo sau này của mình, liên quan đến việc mình có thể thoát ly Thiên Đạo để tiến tới một thiên địa cao hơn.

Vì bản thân, vì chư thánh, lần này nhất định sẽ thành công.

Hồng Quân Đạo Nhân trong lòng thầm nói, ánh mắt liền dán vào nửa mảnh Bất Chu Sơn lớn bằng lòng bàn tay trong tay Thái Thượng, thần sắc có chút kinh ngạc, nó còn mạnh hơn nửa mảnh Bất Chu Sơn ban đầu, luồng sức mạnh đó, cũng có thể dung hợp nhanh hơn với nửa mảnh còn lại trong Hồng Hoang.

Đến lúc đó, chỉ cần hai mảnh Bất Chu Sơn bắt đầu, tốc độ dung hợp sẽ tăng lên vô số lần, rất nhanh có thể phục nguyên hoàn mỹ cả thiên trụ. "Ra là đạo hữu còn có tính toán như vậy, quả nhiên là cẩn thận, như vậy, thiên địa sẽ càng thêm vững chắc, đến lúc đó cho dù có không ít biến động, trong Hồng Hoang cũng không đến mức sẽ sụp đổ

trong nháy mắt, các phương diện cũng có thể chống đỡ được." Hồng Quân Đạo Tổ liếc nhìn nửa mảnh Bất Chu Sơn này, liền hiểu ra tính toán của Thái Thượng, liền gật đầu nói, trong lòng ông khá kinh ngạc trước thủ đoạn và sự cẩn thận của Thái Thượng, mọi phương diện đều đã được cân nhắc, nửa mảnh Bất Chu Sơn này quả thực quan hệ không nhỏ, đến lúc thiên trụ phục nguyên, chống đỡ thiên địa, cộng thêm bốn trụ trời nguyên bản ở bốn cực đông nam tây bắc, năm cây thiên trụ này đủ để chống đỡ một phương thiên địa vững chắc.

Đến lúc đó, cho dù động tĩnh ra tay của họ không nhỏ, thiên địa chấn động, nhưng cũng không đến mức sẽ xuất hiện kết quả thiên địa sụp đổ, nước Thiên Hà lại một lần nữa đổ xuống.

Dưới sự ổn định của thiên địa, vô số sinh linh, tu sĩ trong Hồng Hoang mới có thể sống sót qua kiếp nạn này tốt hơn, tăng thêm không ít sinh cơ.

Cho nên nói, hành động này của Thái Thượng, quả thực rất cần thiết, hắn cũng đã chuẩn bị mọi thứ tốt nhất. "Nửa mảnh Bất Chu Sơn này của đạo hữu, định để ai thực hiện?" Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc nghiêm lại, nhìn Thái Thượng hỏi.

Mặc dù nửa mảnh Bất Chu Sơn này có không ít thủ đoạn của Thái Thượng, có thể dung hợp tương đối nhanh chóng, nhưng muốn để nó có thể dung hợp phục nguyên tốt hơn, vẫn cần có một vị tồn tại thích hợp đích thân thực hiện, đến lúc đó cùng nhau ra tay, hiệu quả sẽ tốt hơn. "Nhân tuyển ư, đến rồi." Thái Thượng miệng khẽ cười, ánh mắt nhìn ra ngoài điện.

Lúc này, Chu Sơn Đạo Nhân vừa mới đến nơi, nhìn Thái Thanh Cung cửa cung mở rộng, hắn cũng không chút do dự, trực tiếp tiến vào đại điện, tuy rằng hắn không nhận ra Hồng Quân Đạo Tổ và Khổng Khâu, nhưng bọn họ đều là tồn tại ở cảnh giới đó, lúc này nhìn

một cái, trong lòng đã minh ngộ.

Hắn đi thẳng đến trước mặt ba người, đầu tiên là hành lễ với Thái Thượng, "Chu Sơn, bái kiến Đạo Tôn!" Ngay sau đó, hắn mới hướng Hồng Quân Đạo Tổ và Khổng Khâu hành lễ, "Kiến qua Đạo Tổ, Khổng Thánh!" "Không cần đa lễ!" Thái Thượng phất tay nói.

Sau đó, hắn nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, mỉm cười hỏi, "Đạo hữu thấy thế nào?" "Diệu tai, diệu tai, sinh linh trong thế giới của đạo hữu lại bất phàm đến vậy, luồng sơn thế chi lực này, chưởng khống sơn mạch chi lực, đây chính là thứ chúng ta cần, cũng là người được chọn tốt nhất để thực hiện việc dung hợp phục nguyên Bất Chu Sơn." Hồng Quân Đạo Tổ mắt sáng lên, liền tán thưởng, không ngờ thủ đoạn của Thái Thượng cao đến vậy, sinh linh trong thế giới lại có tồn tại có tính chuyên biệt như vậy.

Cứ như vậy, về điểm này, ông lại không cần lo lắng nữa. "Như vậy, mọi sự sắp xếp đều đã chuẩn bị gần xong, tiếp theo, chỉ chờ tu vi của đạo hữu tấn thăng viên mãn chi cảnh, kế hoạch liền có thể bắt đầu." Hồng Quân Đạo Tổ từ từ nói.

Nếu các phương diện đều đã sắp xếp và chuẩn bị gần xong, bây giờ chỉ chờ điều quan trọng nhất, cũng là chủ lực trong kế hoạch, tu vi của Thái Thượng tấn thăng đến viên mãn chi cảnh là có thể bắt đầu, quan sát tình hình và khí tức đại đạo của hắn lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ cảm thấy, thời cơ, đã không còn quá xa nữa.

Tại Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Hồng Quân Đạo Tổ lúc này đã không còn mảy may lo lắng.

Những việc cần chuẩn bị và sắp đặt đều đã hòm hòm, chỉ cần thêm một khoảng thời gian tích lũy nữa là có thể hoàn thiện toàn bộ.

Sau đó, chỉ cần đợi Thái Thượng tấn thăng đến cảnh giới viên

mãn, kế hoạch sẽ khởi động, mọi phương diện chuẩn bị và sắp xếp sẽ được triển khai, giúp kế hoạch thuận lợi hoàn thành, đạt đến mục đích mà chính mình mong muốn.

Hồng Quân Đạo Tổ thầm nghĩ trong lòng rồi gật đầu, như vậy, tất sẽ vẹn toàn. "Đạo hữu lần này đã chuẩn bị vẹn toàn, bần đạo cũng không còn lo lắng nữa.

Thời gian tới, bần đạo sẽ cố gắng hết sức lo liệu chuyện giới vực, đến lúc đó, sẽ chờ đợi thời cơ của đạo hữu", Hồng Quân Đạo Tổ uống cạn chén Ngộ Đạo Trà trước mặt, nói với Thái Thượng.

Thái Thượng nghe vậy liền gật đầu.

Là hai người có tu vi cao nhất Hồng Hoang, mỗi người đều đang sắp xếp, chuẩn bị cho những việc cuối cùng, cũng là những việc mấu chốt nhất, như thế sẽ không có gì bất trắc xảy ra.

Thái Thượng tin rằng, khi thời cơ lần này đến, hết thảy đều sẽ không khiến y thất vọng.

Đối với những sắp đặt này, y vẫn khá tin tưởng, đến lúc đó chỉ còn trông vào sự trợ giúp của Hồng Quân Đạo Tổ và bọn họ. "Chuyện đã xong, bần đạo không nán lại thêm, kẻo lại sinh thêm sự đoan.

Lần này trở về, bần đạo sẽ làm những sắp xếp cuối cùng, đến lúc đó chỉ chờ đạo hữu khởi sự", Hồng Quân Đạo Tổ lập tức đứng dậy, chắp tay với Thái Thượng.

Thái Thượng gật đầu, nhìn hắn nói, "Đạo hữu yên tâm, ta trong lòng tự có sắp đặt!" Hồng Quân Đạo Tổ gật đầu, rồi quay người đi ra ngoài điện. "Đạo hữu đi thong thả!" Thái Thượng nói một câu.

Hồng Quân Đạo Tổ sau khi ra khỏi điện, thân hình khẽ động, đã đi đến bên ngoài Hỗn Độn, bắt đầu những sắp xếp và chuẩn bị của mình.

Trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng thu hồi ánh mắt, nhìn Chu Sơn đạo nhân, chậm rãi mở lời, "Chu Sơn, ngươi lần này du lịch Hồng Hoang thế giới, cũng có thu hoạch không nhỏ, tất cả sơn mạch, sơn thế của Hồng Hoang đều đã nắm rõ rồi sao?" "Bẩm Đạo tôn, Chu Sơn đã hoàn toàn nắm rõ và khống chế được, cũng đã tham ngộ lực lượng của những sơn thế này, vùng đất Bất Chu Sơn cũng đã đến, chuẩn bị gần như đã xong.

Bàn Sơn nhất tộc cũng đã phân bố khắp đại địa Hồng Hoang, trong các giới vực, bắt đầu khống chế những sơn thế, sơn mạch này.

Khi đại sự khởi phát, liền có thể quy tụ toàn bộ sơn thế chi lực của Hồng Hoang để trợ giúp ta thành công", Chu Sơn đạo nhân nghe vậy, lập tức chắp tay đáp.

Những sắp đặt này cũng là điều Thái Thượng yêu cầu hắn phải làm.

Thái Thượng hài lòng gật đầu, những sắp đặt này chính là điều y muốn Chu Sơn đạo nhân thực hiện, hắn đã không làm y thất vọng.

Khổng Khâu nghe vậy, trong lòng thầm gật đầu.

Đối với Bàn Sơn nhất tộc, đối với tác dụng của Chu Sơn đạo nhân, hắn vẫn hiểu rõ.

Hiện tại, tất cả đều đã bắt đầu một phần của kế hoạch, vậy thì sau này việc phục hồi Bất Chu Sơn, liền có thể tái hiện trong tay Chu Sơn đạo nhân.

Khổng Khâu tin rằng, theo tình hình hiện tại, Chu Sơn đạo nhân chỉ còn thiếu một bước là tu vi đề thăng.

Chỉ cần hắn có thể chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy thì mọi chuyện sẽ không có gì bất trắc. "Đây là nửa đoạn sơn thể còn lại của Bất Chu Sơn, bên trong ẩn chứa lực lượng sơn thể, sơn thế

khổng lồ của Bất Chu Sơn, còn có uy áp Bàn Cổ tinh túy và cả sức mạnh mà bản giáo đã dung nhập vào.

Ngươi cứ lấy đi tham ngộ tu hành, tranh thủ sớm ngày chứng đạo Hỗn Nguyên, hoàn thành kế hoạch của bản giáo", trong đôi mắt sâu thẳm của Thái Thượng lóe lên những tia sáng, đoạn đưa nửa đoạn Bất Chu Sơn trong tay cho Chu Sơn đạo nhân.

Y tin rằng, có nửa đoạn Bất Chu Sơn này trợ giúp tham ngộ tu hành, Chu Sơn đạo nhân sẽ có thể quen thuộc hơn với tình hình của Bất Chu Sơn, nhanh chóng tấn thăng tu vi của hắn lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Chu Sơn tạ ơn Đạo tôn!" Chu Sơn đạo nhân mắt sáng lên, trong lòng vô cùng vui mừng, lập tức tạ ơn.

Đây đối với hắn là một sự trợ giúp cực lớn.

Có nửa đoạn Bất Chu Sơn này, hắn có thể quen thuộc hơn với Bất Chu Sơn, sau này sẽ hoàn thành kế hoạch tốt hơn, cũng có thể nhanh chóng nâng cao tu vi của mình.

Sau khi nhận lấy nửa đoạn Bất Chu Sơn, Chu Sơn đạo nhân được Thái Thượng sắp xếp cho tu hành tham ngộ tại một thiên điện.

Sức mạnh bên trong, bất luận là sức mạnh nguyên bản của nửa đoạn Bất Chu Sơn và uy áp Bàn Cổ, hay là sức mạnh mà Thái Thượng dung hợp sau này, đối với hắn đều vô cùng quý giá, tất cả đều tùy thuộc vào sự nắm bắt của chính hắn.

Nếu nắm bắt được cơ duyên tạo hóa này, thì việc tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sẽ không còn xa nữa.

Thái Thượng thầm nghĩ rồi thu hồi ánh mắt, nói với Khổng Khâu, "Vi sư sắp tới sẽ đi một chuyến trong Hồng Hoang, việc tu hành của các đệ tử Thái Thanh Cung sẽ do ngươi chỉ dạy.

Chương 570

Ngoài ra, việc tu hành của bản thân ngươi cũng không được lơ là, đại thế sắp thay đổi, chỉ có thực lực bản thân mới là mấu chốt." "Lời của lão sư, đệ tử ghi nhớ, đệ tử nhất định sẽ nỗ lực tu hành", Khổng Khâu vẻ mặt nghiêm túc gật đầu.

Thái Thượng khẽ gật đầu, phất tay một cái, một đạo kim quang chui vào mi tâm của Khổng Khâu, mở lời, "Tiếp theo, hãy tu hành cho tốt." Dứt lời, y liền đứng dậy, biến mất tại chỗ.

Khổng Khâu thần sắc sững sờ, mấy hơi thở sau mới phản ứng lại, quỳ lạy về hướng Thái Thượng rời đi, "Tạ ơn lão sư!" Những cảm ngộ đại đạo mà lão sư vừa ban cho chính là thứ hắn cần vào lúc này, như vậy, việc tấn thăng của hắn đã có hy vọng.

Hắn cẩn thận cảm nhận một phen, rồi đứng dậy, đi về phía Thái Hư Điện của mình, bắt đầu tu hành.

Trong Thái Thanh Cung, tất cả các đệ tử lúc này đều bắt đầu một vòng tu hành tham ngộ mới.

Nhất thời, trong đại điện huyền âm vang vọng, mãi không dứt. "Lão gia, chúng ta đi về hướng nào?" Thái Thượng ngồi trên lưng Thanh Huyền, ánh mắt chậm rãi lướt qua đại địa Hồng Hoang.

Từ bên dưới truyền đến thanh âm của Thanh Huyền. "Hướng về phía đông đi!" Thái Thượng tính toán trong lòng rồi nói với Thanh Huyền. "Vâng!" Thanh Huyền đáp một tiếng, liền chở Thái Thượng đi về phía đông.

Phía đông rộng lớn vô ngần, Thanh Huyền cũng không có mục đích, dù sao lão gia nói đi về phía đông thì cứ đi, đến nơi lão gia tự khắc sẽ bảo mình dừng lại, mình cũng không cần để ý gì.

Cứ như vậy, sau khi Thanh Huyền chở Thái Thượng đi về phía đông được ba vạn năm, Thái Thượng ánh mắt chậm rãi lướt qua một lượt, mở lời, "Cứ dừng lại ở nơi này, bản giáo cần xuống an bài một vài việc!" "Vâng!" Thanh Huyền đáp một tiếng, rồi từ từ hạ xuống.

Sau khi xuống khỏi lưng Thanh Huyền, Thái Thượng dạo bước đến một khu vực nào đó, đem vật trong tay đánh sâu vào lòng đất, lại bố trí vô số cấm chế để phong tỏa tình hình bên trong.

Đợi đến khi mọi thứ lắng xuống, y mới thu tay lại, rồi để Thanh Huyền tiếp tục đi tới.

Mọi thứ vẫn như thường, dường như chưa có chuyện gì xảy ra.

Chỉ có nơi cấm chế, một đạo thần quang chợt lóe lên, sức mạnh bên trong dần dần lan tỏa ra.

Thế giới Hồng Hoang, sâu trong phía đông, tại một vùng đất. "Dừng lại ở đây!" Thái Thượng tính toán trong tay rồi nói với Thanh Huyền bên dưới, trong đôi mắt hiện lên âm dương, phác họa vô số thiên cơ và quy tắc.

Thanh Huyền gật đầu, lập tức hạ xuống một dãy núi.

Thái Thượng đáp xuống nơi sâu nhất của dãy núi, trong một sơn cốc, ánh mắt chậm rãi lướt qua rồi đến trung tâm sơn cốc. "Ông!" Thái Thượng kết ấn trong tay, từng ấn quyết kích động sức mạnh tuyên cổ thương khung, đi thẳng vào vực sâu vô tận dưới lòng đất Hồng Hoang, đem một viên tinh thể lăng trụ màu vàng ẩn chứa sức mạnh đại đạo kinh hoàng đánh sâu vào trong đó, rồi lại bố trí tầng tầng cấm chế.

Những cấm chế này sẽ dần dần phai nhạt theo thời gian, đến khi cấm chế hoàn toàn biến mất, sức mạnh trong tinh thể sẽ được giải phóng, xuyên thấu vũ trụ thương khung, vô tận thứ nguyên vũ trụ.

Mà sức mạnh của những cấm chế này, trong Hồng Hoang hiện tại, vẫn chưa có tồn tại nào có thể trực tiếp phá vỡ, trừ phi tu vi cao hơn Thái Thượng, cho dù là cùng cấp cũng không thể làm được.

Vì vậy cũng khá an toàn, sẽ không bị các tồn tại khác dòm ngó, bọn họ cũng không dám dòm ngó.

Không nói đến việc mấy vị kia không biết Thái Thượng ở đâu, cho dù biết cũng không dám phỏng đoán hay dòm ngó quá nhiều, đặc biệt là Tây Phương Nhị Thánh, trong lòng không dám có bất kỳ suy nghĩ nào, dù biết hay không. "Bành!" Một luồng khí lãng có thể nhìn thấy bằng mắt thường va chạm, bao trùm một vùng đất rộng hàng ức triệu dặm.

Hỗn độn chi khí từ những vết nứt thời không do va chạm sinh ra quấn lấy nhau, tựa như sương mù bao phủ một vùng rộng ức triệu dặm, trong làn sương mù đó, địa thủy phong hỏa giao thế phù hiện, vô cùng đáng sợ.

Luồng khí tức kia kinh động vô số tồn tại, không ít tồn tại đều chuyển ánh mắt đến nơi này, nhưng lại không thể nhìn thấu được điều gì. "Hô!" Thái Thượng bình tĩnh nhìn một cái, rồi phất tay, xua tan làn sương mù do hỗn độn chi khí và khí lãng va chạm tạo thành, cùng với địa thủy phong hỏa.

Mọi thứ đều trở lại yên tĩnh, như thể chưa từng xuất hiện.

Làm xong tất cả, Thái Thượng khẽ gật đầu, gọi Thanh Huyền đến, rồi đi về hướng khác.

Thanh Huyền đối với thủ đoạn của lão gia nhà mình đã quen không thể quen hơn.

Với tu vi thủ đoạn của lão gia, cảnh tượng kinh khủng hơn cũng đã từng thấy, còn những thứ này, cũng chẳng là gì, hắn cũng không có

vẻ gì quá kinh ngạc, ngược lại rất bình thản. "Lão gia, đi đâu bây giờ?" Thanh Huyền hỏi. "Lần này, đi về phía tây bắc", Thái Thượng nhàn nhạt nói, rồi nhắm mắt dưỡng thần.

Thanh Huyền chân đạp tường vân, nhanh chóng lướt qua chân trời, trong nháy mắt đã đi qua không biết bao nhiêu triệu triệu ức dặm, bay về phía tây bắc.

Dòng sông thời gian và cát chảy Hằng Hà trôi nhanh trong Hồng Hoang, giữa những va chạm của bọt nước và cát chảy, mấy nguyên hội đã lặng lẽ trôi qua.

Trong im lặng, Hồng Hoang đã trôi qua mấy chục nguyên hội.

Trong Hồng Hoang, các thế lực lớn, chủng tộc và vô số tán tu, đại năng đều đang tự mình phát triển và đề thăng, cũng không quá cảm nhận được sự trôi chảy nhanh chóng của thời gian, dù sao thời gian, vẫn là thứ không đáng giá.

Chư Thánh, mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lần này cũng tiếp tục tham ngộ tu hành đại đạo của mình.

Hiện tại là giai đoạn mấu chốt, bọn họ tự nhiên không dám lãng phí quá nhiều thời gian.

Bất kể có thể tấn thăng đại đạo tu vi của bản thân hay không, nhưng nếu có thể tích lũy thêm cảm ngộ đại đạo, tăng thêm đạo hạnh, thì bọn họ nhất định phải làm.

Đến lúc đó, mình có thể góp một phần sức lực, dù sao chuyện này, liên quan đến chúng sinh Hồng Hoang, liên quan đến bản thân, bọn họ đều sẽ không ngồi chờ chết.

Vì vậy, tích lũy đề thăng bản thân, là việc phải làm.

Mấy chục nguyên hội qua, đạo hạnh của họ đã tinh thâm không tồi, nhưng thời cơ chưa đến, họ cũng không để ý đến những chuyện

khác.

Dù sao Hồng Hoang hiện tại, ngoài kế hoạch sắp tới, không có chuyện gì có thể thu hút sự chú ý của họ.

Họ cũng lười để tâm, toàn lực tham ngộ tu hành bản thân là quan trọng nhất.

Những chuyện khác, có chủng tộc, môn hạ của mình xử lý là đủ rồi.

Vô số tu sĩ và đại năng, đại thần thông giả trong Hồng Hoang trong lòng cũng có cảm giác bất an.

Tuy không rõ là chuyện gì, nhưng cảm giác này giống hệt như khi lượng kiếp sắp đến, họ không dám lơ là chút nào, cũng đang đề thăng bản thân.

Chỉ có như vậy, mình mới có thủ đoạn để an thân lập mệnh, nếu không, sẽ là người vẫn lạc nhanh nhất.

Điểm này, họ hiểu rõ, vì vậy, tất cả đều đang bế quan tu hành.

Hiện tại Hồng Hoang, cũng có cảm giác tiêu điều, thiếu đi vô số tồn tại đi lại, nhưng thực lực tổng thể, lại đang trên đà đề thăng, cũng xem như không tầm thường.

Đợi đến khi thời cơ đến, mọi thứ, lại sẽ là một tình huống khác.

Mấy chục nguyên hội này, Thanh Huyền chở Thái Thượng đi qua khắp nơi trong Hồng Hoang, tất cả các giới vực đã bị phá vỡ.

Trong những khu vực này, tìm kiếm những nơi thích hợp.

Tuy Thanh Huyền không biết lão gia nhà mình đang làm gì, nhưng hiểu rõ một điều.

Chương 571

Đó là chỉ cần khu vực thích hợp, lão gia nhà mình đều sẽ để lại một vài thủ đoạn ở đó.

Mấy chục nguyên hội qua, tuy số thủ đoạn để lại không nhiều, hắn đếm kỹ, chỉ có một trăm mười bảy nơi.

Nhưng sau khi để lại thủ đoạn ở một trăm mười bảy nơi này, hắn cảm thấy cả thiên địa đều trở nên khác biệt, trong đó dường như có một sức mạnh nào đó đang ngưng kết.

Hắn tự nhiên không dám hỏi, chỉ có thể âm thầm đi theo lộ tuyến của lão gia mình.

Sau khi từ các giới vực khác trở về Hồng Hoang, liền đến Trung Ương đại lục.

Hắn đi sâu vào một mạch, đã ở vùng biên thùy. "Thanh Huyền, dừng lại ở đây!" Đột nhiên, Thái Thượng nhàn nhạt mở lời, bảo Thanh Huyền dừng lại. "Vâng, lão gia!" Thanh Huyền đáp một tiếng, liền dừng lại.

Thái Thượng nhíu mày, ánh mắt nhìn về phía những quy tắc và pháp tắc đang dị động không ngừng ở nơi này, còn có chấn động của phương thiên địa này, lúc này không ngừng lan ra, có xu thế dẫn động cả Hồng Hoang.

Lúc này không tính ra được bất kỳ thiên cơ nào, những dị tượng này tuy trông có vẻ không tốt lắm, nhưng ta lại không nhìn ra có nguy cơ gì.

Tuy dị động và chấn động không nhỏ, còn có dị động của quy tắc, pháp tắc, những dị tượng này xem ra không phải chuyện tốt, nhưng

mấu chốt là, y không cảm nhận được bất kỳ cảm giác nguy cơ xấu nào.

Điều đó cho thấy, chuyện này, nói không chừng không phải là chuyện xấu.

Trong lòng thầm tính toán một phen, trên gương mặt nho nhã của Thái Thượng lộ ra một nụ cười, "Thiên địa dị động, càn khôn diễn hóa, xem ra, là có thần thú sắp ra đời." Lúc này đôi mắt y sâu thẳm, nhìn thấu mọi huyền diệu, đi thẳng vào nội bộ thiên địa, nhìn trộm vô số thiên cơ.

Thần thú?!

Thanh Huyền đang làm tọa kỵ thần sắc sững sờ, thoáng chốc có chút kinh ngạc nhìn về phía thiên địa đang dị động, nhất thời cũng không biết nên nói gì.

Thần thú này ra đời, lại có tình huống như vậy sao?

Phương thiên địa này chấn động thì thôi, trong vòng ngàn năm ngắn ngủi, cả Hồng Hoang đều chấn động, thiên địa chấn động, kinh động vô số tồn tại, mà những quy tắc và pháp tắc dị động kia, cũng bắt đầu tụ tập vô số sức mạnh, tình huống vô cùng chấn động.

Tại Trung Ương đại lục, vùng biên thùy. "Lão gia, thần thú này ra đời, không lẽ là thoát thai từ càn khôn đại đạo pháp tắc sao?" Thanh Huyền trong mắt ánh sáng lóe lên, mở lời hỏi.

Hắn đã không còn là Hủy Thú năm xưa, hiện tại hắn, là một tồn tại sắp bán bộ Hỗn Nguyên, tình huống hắn nhìn thấy, tự nhiên cũng khác.

Phải biết rằng, càn khôn pháp tắc này không hề tầm thường.

Càn là trời, khôn là đất, càn khôn này, đại diện cho chính là thiên địa.

Mà thần thú sinh ra từ càn khôn pháp tắc, đây là thần thú gì?

Đây cũng là đại diện cho thiên địa sao?

Nếu thật sự là vậy, thì thần thú này quả thật cực kỳ bất phàm. "Phàm là thiên địa quy tắc, pháp tắc cùng với diễn hóa đạt đến một mức độ tương đối hoàn thiện, gần như viên mãn, hoặc là xảy ra biến động lớn, giữa thiên địa, trong càn khôn, sẽ sinh ra thần thú này.

Nó thoát thai từ trong càn khôn pháp tắc, cũng có thể gọi là Càn Khôn Thú." "Sự ra đời của Càn Khôn Thú chính là đại biểu cho việc thiên địa diễn hóa đã đạt đến một cảnh giới cực kỳ hoàn thiện, hoặc là sắp xảy ra biến động lớn, có một cục diện mới.

Cũng chỉ có thiên địa tiến triển đến mức độ như vậy, mới có khả năng sinh ra Càn Khôn Thú." "Hiện tại thời cơ không còn xa, chính là ứng với việc thiên địa sắp sinh ra biến động cực lớn, cục diện xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, cho nên lúc này sinh ra Càn Khôn Thú, cũng không phải là chuyện gì kỳ lạ", Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, nhàn nhạt mở lời.

Thiên cơ nơi này đều nằm trong sự khống chế của y, y nói gì cũng sẽ không bị Thiên Đạo dò xét được, cho nên cũng không sao.

Thanh Huyền nửa hiểu nửa không gật đầu, cũng không để ý đến những lời lão gia mình nói nữa. "Thú này bất phàm, đại biểu cho trời đất, có duyên với ta, có thể nhập vào môn hạ của ta!" Thái Thượng thầm tính toán một phen, trên gương mặt nho nhã lộ ra một nụ cười, nhìn về nơi mà thiên địa, càn khôn pháp tắc, tập hợp thiên địa quy tắc, sức mạnh đang dần dần sinh ra, chậm rãi nói.

Thanh Huyền nhìn khu vực đó một cái, cũng không nói gì.

Đã là lão gia nói có duyên, thì chính là có duyên, cho dù không có duyên, y nói như vậy, trong Hồng Hoang ai dám phản bác?

Nhưng Thanh Huyền lúc này không đi sâu vào những chuyện này, ánh mắt cũng hướng về nơi đây, chờ đợi sự ra đời thật sự của Càn Khôn Thú.

Gọi là dị thú, đối với tình huống của thần thú cũng vô cùng tò mò và thân cận, có lẽ là do đều là thân thú, Thanh Huyền quả thật có cảm giác như vậy.

Vì thế, hắn lúc này chăm chú quan sát, không bỏ lỡ chút nào.

Thời gian chờ đợi cũng không lâu, chỉ vỏn vẹn năm ngàn năm.

Lấy càn khôn pháp tắc làm căn cơ, thiên địa quy tắc làm mạch lạc, dưới sự gia trì của thiên địa chi lực, thiên đạo chi lực, Càn Khôn Thú cũng bắt đầu ra đời.

Thân hình của Càn Khôn Thú không nhỏ, cao đến mấy trăm vạn trượng.

Tuy vừa mới sinh ra từ trong càn khôn pháp tắc, nhưng vừa ra đời đã là Đại La Kim Tiên trung kỳ, thân hình và thực lực đều không nhỏ.

Cộng thêm cường độ thân thể kinh khủng của nó, đại diện cho thiên địa, mượn dùng thiên địa chi lực kinh khủng.

Đại La Kim Tiên bình thường, cho dù là cảnh giới viên mãn, cũng chưa chắc là đối thủ của nó.

Đúng vậy, Càn Khôn Thú chính là kinh khủng như vậy, Thái Thượng lúc này một mắt đã nhìn ra sự bất phàm của nó.

Thái Thượng ánh mắt quan sát, lưng nó tròn trịa, nằm trên đất như một quả cầu đáy phẳng.

Thân thể của nó, chính là thiên địa, chính là thế giới, đại diện cho, chính là càn khôn pháp tắc, chính là thiên địa.

Trong cơ thể nó, ẩn chứa, chính là thiên địa quy tắc hoàn chỉnh,

cực kỳ kinh khủng và bất phàm.

Vì vậy, đây mới là ý nghĩa thật sự của càn khôn, đây mới là sự bất phàm của con thú này.

Thái Thượng nhìn nó, trong mắt sáng lên. "Quả là một Càn Khôn Thú sinh ra đại diện cho thiên địa quy tắc, tốt!" Thái Thượng trong mắt thần quang dâng trào, trong lòng thầm khen một tiếng, đối với Càn Khôn Thú này càng nhìn càng hài lòng.

Thu Càn Khôn Thú vào môn hạ, sau này đối với thiên địa Hồng Hoang, có tác dụng lớn.

Tốt!

Quá tốt rồi!

Càn Khôn Thú vừa mới ra đời, nhưng linh trí đã mở, lúc này nhìn thấy Thái Thượng và Thanh Huyền, đôi mắt tuy ngưng lại, nhưng có lẽ là do cùng là thân thú, nó đối với Thanh Huyền, vẫn không có quá nhiều sự chống cự.

Còn về Thái Thượng, nó cũng không cảm nhận được ý định ra tay với nó.

Tuy thực lực của Thái Thượng kinh khủng, nhưng nó không cảm thấy nguy hiểm, dường như có một cảm giác, đi theo Thái Thượng, nó sẽ có tạo hóa cực lớn. "Hống!" Càn Khôn Thú hướng về phía thiên địa Hồng Hoang, gầm lên một tiếng. "Oanh long long!!!" Trong chốc lát, cả thiên địa Hồng Hoang chấn động, thiên địa chấn động, quy tắc dị động, kinh động không ít đại năng.

Chương 572

Trong Ngọc Hư Cung, Nguyên Thủy động thân.

Trong Bích Du Cung, Thông Thiên động thân.

Trong Phượng Tê Sơn, Nữ Oa động thân.

Trên Linh Sơn Tây Phương, Tây Phương Nhị Thánh động thân.

Trong Địa Phủ, Hậu Thổ động thân.

Trong Thiên Đình, Hạo Thiên điều động Hạo Thiên Kính quan sát tam giới.

Thánh địa Nhân tộc, Toại Nhân và Phục Hy mở mắt, động thân mà đến.

Vu tộc tổ địa, Thập Nhị Tổ Vu cũng đang quan sát.

U Minh Huyết Hải, Minh Hà động thân.

Địa Tiên Phủ, tam tộc các nơi, lúc này đều đang chú ý chặt chẽ, nhưng lúc này cảm nhận được dị động, liền đến, chỉ có mấy vị có thể đến trong nháy mắt, còn lại, cũng chỉ chú ý chặt chẽ.

Sau tiếng gầm của Càn Khôn Thú, thiên địa chấn động, quy tắc diễn hóa hoàn thiện, dị tượng kinh động vô số sinh linh và tu sĩ.

Đợi đến khi âm thanh dần dần lắng xuống, thiên địa mới khôi phục lại sự ngưng tụ.

Nếu không phải cảm nhận được sự chấn động vừa rồi, họ đều cảm thấy không chân thực.

Tuy không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng một tiếng gầm chấn động cả thiên địa Hồng Hoang, chắc hẳn cũng không tầm thường, sau này, e rằng sẽ có thêm một cao thủ.

Không ít tồn tại đều chuyển ánh mắt đi, thần sắc chấn kinh.

Còn tại vùng biên thùy của Trung Ương đại lục này. "Vù!

Vù!

Vù!" Chín đạo thần quang lóe lên, chín vị tồn tại đỉnh tiêm trong nháy mắt vượt qua dòng sông thời gian mà đến, đến vùng thiên địa này.

Tuy Càn Khôn Thú đã ra đời, nhưng càn khôn pháp tắc, thiên địa quy tắc và thiên địa chi lực trong vùng thiên địa này, vẫn nồng đậm, tinh túy đến cực điểm, pháp tắc và quy tắc vẫn đang trong tình trạng dị động.

Sau khi mọi người đến, đều nhíu mày, rồi ánh mắt rơi vào Càn Khôn Thú, mắt lại sáng lên.

Càn Khôn Thú!

Thần thú tốt, đây là sinh ra từ càn khôn pháp tắc, đại diện cho chính là thiên địa, bản thân nó có thể xem như một thế giới, ẩn chứa thiên địa pháp tắc hoàn chỉnh.

Thần thú như vậy, nếu có thể thu vào môn hạ, thì lợi ích sau này sẽ rất nhiều.

Nhưng, xem tình hình nơi này, e rằng họ không có cơ hội.

Dù sao Thái Thượng đang ở đây, sự chú ý của Càn Khôn Thú, phần lớn đều ở phía Thái Thượng và Thanh Huyền, chắc cũng nguyện ý bái nhập môn hạ của Thái Thượng. "Đại ca, huynh có định thu Càn Khôn Thú làm môn hạ không?" Nguyên Thủy hỏi một câu.

Nếu đại ca nhà mình không có ý định này, thì mình, có thể ra tay.

Càn Khôn Thú này không tầm thường, nếu có thể thu nó vào môn hạ, sau khi thiên địa biến động, đối với môn hạ của mình, sẽ có những

lợi ích không ngờ tới.

Nghe vậy, Thái Thượng nhìn họ một cái, rồi lại nhìn Càn Khôn Thú nói, "Càn Khôn Thú có duyên với ta, ta đích thân thu nó làm đệ tử, từ nay, bái nhập môn hạ Thái Thanh Cung của ta!" Tại Trung Ương đại lục, vùng biên thùy.

Sau khi Thái Thượng nói xong, các vị tồn tại đỉnh tiêm cũng không quá ngạc nhiên.

Sau khi họ đến đây, đã cảm thấy như vậy, lúc này Thái Thượng mở lời, cũng chỉ là khẳng định suy nghĩ của họ mà thôi.

Hơn nữa, cho dù Thái Thượng không thu Càn Khôn Thú làm đệ tử, cũng không đến lượt Tây Phương Nhị Thánh, Minh Hà những tồn tại như vậy, dù sao Nguyên Thủy, Thông Thiên ở phía trước, Thái Thượng không thu, hai vị này cũng sẽ thu, nên cũng không có gì khác biệt.

Lúc này Thái Thượng thu đồ, cũng là kết quả tốt nhất.

Mọi người khẽ gật đầu, cũng không nói thêm gì. "Hống!" Lúc này, Càn Khôn Thú gầm lên một tiếng, rồi đến gần Thái Thượng, kết hợp với âm thanh của nó, xem ra đã đồng ý.

Lúc này nó đến trước mặt Thái Thượng, lập tức quỳ xuống.

Vì thân hình khá lớn, làm cho phương thiên địa này chấn động không thôi.

Thái Thượng nhìn nó, mở lời, "Đứng dậy đi, từ hôm nay, ngươi sẽ là đệ tử thứ tư dưới trướng bản giáo, vi sư ban tên, Càn Nguyên!" Thái Thượng nói xong, đưa ra một ngón tay, điểm thẳng vào mi tâm của Càn Khôn Thú, một luồng sức mạnh truyền đạo lan ra. "Ông!" Hạ một giây, chỉ thấy thân thể Càn Khôn Thú chấn động, rồi thân hình dần dần thu nhỏ, bắt đầu biến hóa thành hình dạng đạo thể.

Trong mấy chục hơi thở ngắn ngủi, Càn Khôn Thú thân hình khổng lồ đã hóa thành hình dạng đạo thể, nhưng không phải là hình dạng thanh niên, mà chỉ bằng một đứa trẻ Nhân tộc mười mấy tuổi, dù sao cũng là Càn Khôn Thú vừa mới ra đời, tự nhiên không lớn lắm. "Càn Nguyên bái kiến sư tôn!" Càn Nguyên lập tức quỳ lạy Thái Thượng. "Tốt, đứng dậy đi, không cần đa lễ!" Thái Thượng vô cùng hài lòng, phất tay nâng hắn dậy.

Sau đó, y ban cho công pháp và linh bảo, rồi giới thiệu với các vị tồn tại đỉnh tiêm.

Càn Nguyên lần lượt bái kiến, mọi người đều tặng quà gặp mặt, cho dù là Tây Phương Nhị Thánh không có của cải gì, lúc này cũng không thể không cho.

Đều đã thu đồ trước mặt họ, nếu không cho, cũng không nói được, nếu Thái Thượng Đạo tôn không vui, thì mình chẳng phải là gặp rắc rối sao?

Cho nên, cho dù là Tây Phương Nhị Thánh, lúc này cũng ra tay hào phóng, một kiện tiên thiên linh bảo.

Thái Thượng đối với điều này cũng khá hài lòng, nhưng đây đều không phải chuyện lớn, sau khi gặp mặt, chuyện này cứ thế định ra.

Môn hạ Thái Thanh Cung, cũng đã có vị thân truyền đệ tử thứ tư, đại đệ tử Toại Nhân, nhị đệ tử Huyền Đô, tam đệ tử Công Thâu Ban, tứ đệ tử Càn Nguyên.

Toại Nhân lần này ra tay vô cùng hào phóng, dù sao cũng là sư đệ của mình, lúc này cũng nhanh chóng kéo gần quan hệ với sư đệ. "Thời cơ sắp đến, khoảng thời gian sau này, các ngươi phải nắm bắt thời gian, chuẩn bị mọi thứ cho tốt", Thái Thượng nhìn mọi người, chậm rãi mở lời. "Đại ca/Đạo huynh/Lão sư/Đạo tôn yên tâm!" Mọi người nghe vậy, nhìn nhau một cái, rồi đồng loạt chắp tay nói.

Thái Thượng gật đầu, rồi nói với Càn Nguyên, "Đi thôi Càn Nguyên, theo vi sư về Thái Thanh Cung!" "Vâng, lão sư!" Càn Nguyên đáp một tiếng, rồi cùng Thái Thượng, đến trên lưng Thanh Huyền.

Càn Nguyên lúc này bắt đầu tu hành công pháp mà Thái Thượng truyền lại, cũng đang tham ngộ pháp tắc của bản thân.

Hắn sinh ra từ càn khôn pháp tắc, lại có quan hệ rất lớn với thiên địa quy tắc, tuy tu hành càn khôn pháp tắc, nhưng đối với thiên địa quy tắc tham ngộ cũng không yếu.

Lúc này bắt đầu tu hành, Thái Thượng tiện tay đánh một đạo cấm chế quanh thân hắn, để hắn không bị ngoại giới ảnh hưởng.

Làm xong tất cả, y vỗ vỗ Thanh Huyền, Thanh Huyền chân đạp tường vân, lập tức biến mất ở chân trời.

Chương 573

Nhìn Thái Thượng rời đi, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ... cũng lần lượt rời đi, trở về nơi của mình, bắt đầu những sắp xếp và chuẩn bị cho khoảng thời gian cuối cùng, thời cơ, đã không còn xa.

Mọi người rời đi, nơi này lại lần nữa chìm vào tĩnh lặng, nếu không phải những quy tắc dị động, thiên địa chấn động, e rằng sẽ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, không có tồn tại nào biết đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng lần này chuyện đã định, những chuyện này, cũng đến đây là giải quyết xong.

Tiếp theo, lại là một khoảng thời gian tương đối yên tĩnh, cũng là những khoảnh khắc yên tĩnh, cuối cùng.

Tình hình thiên địa chấn động lúc này đã lắng xuống, nhưng những thiên địa quy tắc kia, lúc này hiện ra vô số đạo phù hiện giữa thiên địa Hồng Hoang, có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hóa thành quy tắc phù lục và quy tắc xiềng xích, dọc ngang đan xen, từng trận khí tức kinh khủng tỏa ra.

Trong những quy tắc phù lục và quy tắc xiềng xích hiện ra, một số Chuẩn Thánh đại năng, bán bộ Hỗn Nguyên tồn tại thần sắc khẽ động.

Dường như, có một số khí tức khác lạ đang ngưng kết, hoặc là đang dự báo, không lâu sau, sẽ có chuyện kinh khủng gì đó xảy ra.

Giống như lần này, thiên địa chấn động không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Mà chấn động lần này, dẫn đến những quy tắc này hiện ra, có phải là liên hợp lại, đang nói lên điều gì đó không?

Không ít Chuẩn Thánh đại năng và bán bộ Hỗn Nguyên trong lòng thầm đoán, lúc này càng cảm thấy, cảm giác bất an trong lòng trước đây, sau lưng những quy tắc này, dường như cảm nhận được càng rõ ràng hơn, đây không phải là tín hiệu tốt, xem ra, vẫn phải nỗ lực tu hành hơn nữa.

Từ tình hình lần này xem ra, chuyện này nhất định không đơn giản.

Muốn bảo toàn bản thân, ít nhất cũng phải để nguyên thần, chân linh của mình không đến mức vẫn lạc trong đại kiếp nạn.

Như vậy, cho dù thân thể vẫn lạc, vẫn còn cơ hội luân hồi trở về.

Cho nên, sau lưng thiên địa chấn động lần này, một chúng đại năng, đại thần thông giả đều nhìn thấy những tín hiệu khác nhau.

Nhưng không có ngoại lệ, họ đều muốn bế quan tu hành tham ngộ lần nữa, để tu vi, đạo hạnh của mình đạt đến một cảnh giới cao hơn.

Như vậy, mới có thể ứng phó với những thay đổi sau này, kiếp nạn sau này.

Lấy bất biến ứng vạn biến, cái bất biến này, chính là con đường đề thăng tu vi, tinh thâm đạo hạnh không đổi, lúc này, đều đang làm như vậy.

Không ít đại năng, đại thần thông giả ánh mắt chấn kinh nhìn về phía vùng biên thùy Trung Ương đại lục, sức mạnh ngưng kết ở đó, mức độ hiện ra của quy tắc và pháp tắc là nơi nồng đậm, kinh khủng nhất trong cả Hồng Hoang.

Tình hình lần này, e rằng chính là từ đó bùng phát đầu tiên, chỉ là không biết đã xảy ra chuyện gì.

Trước đó mấy vị tồn tại đỉnh tiêm đều đi về hướng đó, chỉ là không biết rốt cuộc là chuyện gì, nhưng xem tình hình hiện tại, thiên địa dần dần lắng xuống, ngoài những quy tắc kia, và sự biến động của khu vực đó, những thứ khác cũng không có gì bất thường.

Mấy vị kia chắc cũng đã rời đi rồi, không biết họ đã phát hiện ra điều gì, lại làm gì, tình hình lần này lại là chuyện gì?

Lại đang dự báo chuyện gì?

Tình hình tương lai sẽ ra sao?

Hướng đi của chúng sinh sẽ như thế nào?

Tất cả những điều này, đều không thể biết.

Đây cũng là lý do những năm gần đây, một chúng đại năng, đại thần thông giả cảm thấy, nước ở Hồng Hoang này quá sâu, mấy vị kia, e rằng lại đang tính kế gì đó.

Nhưng mọi thứ không rõ ràng, họ cũng không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục tham ngộ tu hành, tiếp tục tăng trưởng thực lực bản thân.

Hy vọng, sau này khi bùng phát, có thể dựa vào đó để bảo toàn bản thân.

Tại một khu vực nào đó ở trung ương đại lục của Hồng Hoang.

Thanh Huyền chở Thái Thượng và Càn Nguyên du lịch một phen ở nơi đây, sau đó lại tiếp tục khởi hành.

Một vài bố cục của lão gia nhà mình tại Hồng Hoang dường như đều đã gần xong, lúc này cũng không có nói rõ phải đi đến nơi nào, chỉ đơn thuần để cho hắn đi thêm một vòng trong Hồng Hoang, xem xét sinh linh, chủng tộc, thế lực các phương cùng với những biến hóa của thiên địa mà thôi.

Ngoại trừ việc dừng lại một thời gian ngắn trong Cốt tộc, chuyến

du lịch lần này cũng xem như thuận lợi hạ màn.

Những khu vực cần đi đều đã đi gần hết, hơn nữa không chỉ đơn giản là đi một lần, rất nhiều nơi Thanh Huyền thậm chí đã đi qua khoảng ba lần, xem như đã đi khắp vô số khu vực của Hồng Hoang một cách thấu đáo. "Thanh Huyền, trở về Thủ Dương Sơn đi!" Thái Thượng nhìn lướt qua Càn Nguyên, người đã bước vào chính quỹ tu hành, hài lòng gật đầu.

Tuy chỉ vỏn vẹn ba vạn năm, nhưng Càn Nguyên đã dựa vào công pháp tu hành, cùng với sự chỉ dạy của Thái Thượng, tham ngộ Càn Khôn pháp tắc và thiên địa quy tắc, triệt để bước vào cảnh giới Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tốc độ tiến triển quả thực không chậm.

Dù sao cũng là Càn Khôn thú, tư chất của hắn dù đặt trong toàn bộ Hồng Hoang cũng là tồn tại đỉnh tiêm.

Nếu không phải như vậy, mấy vị kia sao lại có tâm tư muốn thu hắn làm đệ tử?

Chỉ là vì duyên cớ của chính mình, bọn họ không tiện mở lời mà thôi.

Y cũng nhìn ra được, ngay cả Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng có ý nghĩ này, chỉ là nếu chính mình muốn thu Càn Khôn thú làm đệ tử, vậy thì bọn họ cũng sẽ từ bỏ, còn nếu không, nói gì thì nói cũng sẽ không để hắn rơi vào tay mấy vị khác.

Điểm này, Thái Thượng tự nhiên là rõ ràng, mấy vị kia đều có chút ý nghĩ, đáng tiếc, đã khiến họ thất vọng, chính mình đã thu Càn Nguyên vào môn hạ, bọn họ cũng không còn khả năng đó nữa, nên cũng không mở miệng, để tránh quá mức khó xử.

Lần này Càn Nguyên tiến triển không tệ, Thái Thượng cũng khá hài lòng, sau này khi thiên địa ổn định lại, Càn Nguyên còn có đại tạo

hóa cần làm, những thiên địa quy tắc này, do Càn Khôn thú như hắn hỗ trợ hoàn thiện, sẽ là một bước tiến cực lớn.

Bất luận là đối với thiên địa quy tắc, hay đối với bản thân Càn Nguyên, đều là chuyện tốt, cũng có thể giúp hắn đạt tới một tầm cao hơn.

Ý niệm trong lòng y thoáng qua, rồi liền khép hờ hai mắt, nhắm mắt dưỡng thần. "Vâng, lão gia!" Thanh Huyền đang nằm dưới tọa hạ đáp một tiếng, sau đó tường vân dưới chân chuyển hướng, bay về phía Thủ Dương Sơn, trong nháy mắt đã đi qua mấy chục triệu triệu ức dặm, nhanh đến cực hạn, không lâu sau, liền có thể đến được Thủ Dương Sơn.

Thời gian thoáng chốc đã là ngàn năm.

Vô Cực sơn mạch, trên đỉnh Thủ Dương Sơn. "Bành!" Chỉ nghe một tiếng nổ vang, vô số linh khí lượn lờ bị một cỗ vô hình chi lực chấn động khuếch tán, hình thành từng vòng từng vòng gợn sóng cuốn ra bốn phương tám hướng, khiến không ít sinh linh của Vô Cực sơn mạch phải ngước nhìn về phía Thủ Dương Sơn. "Hô!" Trong nháy mắt tiếp theo, liền thấy một con cự thú từ trên trời giáng xuống, đáp xuống đỉnh Thủ Dương Sơn.

Không ít sinh linh, tu sĩ của Vô Cực sơn mạch đều biết, đó là tọa kỵ của Thái Thượng Đạo tôn, Hủy thú Thanh Huyền, cũng là một trong những đại năng của Hồng Hoang.

Xem ra, là Thái Thượng Đạo tôn du lịch Hồng Hoang trở về, bọn họ cũng không để ý quá nhiều, thu hồi ánh mắt, tiếp tục việc tu hành của mình.

Sau khi trở về Thủ Dương Sơn, Thái Thượng liền mang theo Thanh Huyền và Càn Nguyên tiến vào Thái Thanh Cung.

Thanh Huyền trực tiếp lui ra, trở về thiên điện của mình để tu hành, cũng có thể tìm ký danh đệ tử Thương Tùng để luận đạo một phen, cũng là một lựa chọn không tồi.

Trong Vô Cực Điện, chỉ có một mình Khổng Khâu ở đây. "Lão sư!" Khổng Khâu đứng dậy, hành lễ với Thái Thượng, sau đó ánh mắt lại nhìn về phía Càn Nguyên bên cạnh.

Lần này hắn không đi, nhưng chuyện ở biên thùy trung ương đại lục, hắn quả thực đã rõ, cũng biết được vị này chính là tứ sư đệ của mình.

Thái Thượng gật đầu, rồi giới thiệu với Càn Nguyên, "Càn Nguyên, đây là nhị sư huynh của ngươi, Khổng Khâu, ngày trước là Huyền Đô của Nhân tộc, nay là Khổng Thánh của Nho gia, tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh." Nghe vậy, Càn Nguyên trong lòng kinh hãi, đệ tử môn hạ của Lão sư thật mạnh!

Chương 574

Đại sư huynh Toại Nhân, là tồn tại Thánh nhân hậu kỳ, nhị sư huynh Khổng Khâu, là tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, tam sư huynh nghe nói tu vi kém hơn một chút, nhưng cũng đã là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, ước chừng không lâu sau, có thể đột phá bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh.

Lại nhìn chính mình, mới chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chênh lệch này, quả thực là quá lớn! "Càn Nguyên bái kiến nhị sư huynh!" Tuy trong lòng thầm kinh ngạc, nhưng lễ số hắn vẫn không hề chậm trễ.

Khổng Khâu biết chuyện của Càn Nguyên, Thái Thượng cũng không cần nói chi tiết, hắn lúc này thấy Càn Nguyên hành lễ, liền đỡ y dậy, mỉm cười nói, "Sư đệ không cần đa lễ, ngươi hiện nay tu vi tuy có chút chênh lệch với chúng ta, nhưng thời gian tu hành của ngươi ngắn, sau này tự sẽ đề thăng lên, không cần tự coi nhẹ mình!" Thái Thượng gật đầu, nói với Khổng Khâu, "Việc tu hành sau này của Càn Nguyên, ngươi tạm thời dẫn dắt nó một phen, thời gian còn lại, ngươi cũng phải đề thăng tu vi của bản thân, thời cơ, cũng khá là cấp bách rồi..." Nghe vậy, Khổng Khâu thần sắc nghiêm túc gật đầu nói, "Lão sư yên tâm, đệ tử đã hiểu!" Nói xong, Khổng Khâu và Càn Nguyên hướng về phía Thái Thượng hành lễ rồi lui ra, bắt đầu tu hành riêng của mình.

Thái Thượng nhìn thoáng qua, rồi thu hồi ánh mắt, ngồi xếp bằng trong đại điện, bắt đầu quá trình tu hành cuối cùng của mình.

Khoảng thời gian này, y chính là đang chuẩn bị, mọi thứ đều đã chuẩn bị xong, tiếp theo chính là bước tu hành cuối cùng, khi bước

tích lũy cuối cùng viên mãn, mọi thứ liền có thể hoàn thành, cảnh giới viên mãn, cũng sẽ nước chảy thành sông.

Cùng với sự tham ngộ tu hành của Thái Thượng, trong thức hải bắt đầu vang lên từng trận đại đạo chi âm.

Từng đạo tự trong Vô Vi Đại Đạo Kinh bay lượn ra, hòa cùng từng trận đại đạo chi âm vang lên, để Thái Thượng tỉ mỉ tham ngộ, giải tích, ấn chứng và tích lũy. "Hữu vô tương sinh, nan dịch tương thành, trường đoản tương hình, cao hạ tương doanh, âm thanh tương hòa, tiền, hậu tương tùy hằng dã..." "Đạo bản vô tâm, vô tâm danh đạo; nhược liễu vô tâm, vô tâm tức đạo!" "Đại đạo vô hình vô tướng, chúng sinh giai đạo!" "..." Thái Thượng lúc này hoàn toàn chìm đắm trong đốn ngộ và giải tích, đại đạo tích lũy của bản thân cũng không ngừng tiến triển, ngày càng tiến gần đến cảnh giới viên mãn, đại đạo khí tức của bản thân không ngừng tinh thuần, không ngừng đề thăng, tiến đến gần cảnh giới kia.

Mọi thứ, đều diễn ra không chút gợn sóng, phảng phất như nước chảy thành sông, từ từ đề thăng, chậm rãi tiến gần.

Không lâu sau, mọi thứ, rồi sẽ trở nên gió yên biển lặng, triệt để tấn thăng.

Lúc này trong đại điện, đại đạo chi âm vang vọng và đại đạo khí tức ngưng tụ cực kỳ đáng sợ, tất cả đều vây quanh Thái Thượng, khiến cho các phương diện của y đều đang được đề thăng.

Cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, đã không còn xa nữa!

Thời không trường hà và hằng hà lưu sa phảng phất như cố ý thúc đẩy dòng chảy thời gian của Hồng Hoang, trong vô số bọt nước là một năm tháng trôi qua.

Giữa sự va chạm của cả hai, lại có mấy nguyên hội lặng lẽ trôi đi.

Thời không trường hà cuồn cuộn chảy qua, hằng hà lưu sa xung kích, đẩy thời gian đến cực hạn.

Phảng phất như một thoáng, lại phảng phất như vĩnh hằng.

Trong lúc không hay không biết, phảng phất như chúng sinh đều chưa kịp phản ứng, Hồng Hoang đã trôi qua trăm nguyên hội.

Khoảng thời gian này đã định là trôi đi nhanh chóng, cũng tất nhiên là nhanh chóng, dù sao những tồn tại từ Đại La Kim Tiên trở lên gần như đều đang bế quan.

Đối mặt với tình huống như vậy, thời gian, tự nhiên là bay nhanh qua, dù sao trong mắt họ, thời gian chính là thứ không đáng tiền, cũng là thứ dồi dào nhất trong Hồng Hoang.

Ngoại trừ trước khi lượng kiếp đến, thời gian tương đối quan trọng hơn một chút, còn những khoảng thời gian khác, quả thực không đáng giá.

Trong khoảng thời gian này, phần lớn đại năng vẫn có thể cảm nhận được sự tiến triển của bản thân, tuy không nói là một bước lên trời, trực tiếp tấn thăng một tiểu giai vị, hay là một đại cảnh giới, nhưng sự tinh thâm trong việc lý giải pháp tắc, đại đạo, và sự tinh thâm của đạo hạnh, vẫn có thể cảm ứng được.

Đối với tình huống như vậy, không ít Chuẩn Thánh đại năng trong lòng cũng khá hài lòng, dù sao có thể tiến triển đã là không tệ rồi, tu hành cũng chú trọng cơ duyên, không phải dễ dàng có thể tấn thăng như vậy.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này, những người tấn thăng một tiểu giai vị, hoặc một đại cảnh giới trong Hồng Hoang, vẫn có một bộ phận tồn tại, đại bộ phận đều là bước nhảy vọt từ Đại La

Kim Tiên đến Chuẩn Thánh, còn từ Chuẩn Thánh sơ kỳ đến viên mãn chi cảnh, tấn thăng tiểu giai vị, cũng có, nhưng số lượng tương đối ít hơn nhiều.

Còn về Chuẩn Thánh viên mãn vượt qua bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh, thì có thể nói là phượng mao lân giác, ước chừng không đủ một bàn tay.

Dù sao tu vi càng lên cao, số lượng sẽ càng ít, đó cũng là vì trong số những tồn tại đứng trên đỉnh Hồng Hoang, chỉ có vài vị lèo tèo mà thôi, bán bộ Hỗn Nguyên chi cảnh, trong Hồng Hoang cũng không nhiều, cũng chỉ là một bộ phận cực ít đại thần thông giả mà thôi.

Cho nên nói, sự đề thăng của các đại năng, chúng sinh, thế lực và chủng tộc trong khoảng thời gian này, đã là không tệ, không ít tồn tại trong lòng vẫn hài lòng, sau khi củng cố thêm một phen, liền có thể xuất quan.

Lúc này Hồng Hoang đại lục, dần dần có không ít sinh khí, số lượng tu sĩ, sinh linh xuất quan cùng với một số chủng tộc, thế lực, đều tương đối nhiều lên, số lượng đi lại nhiều, cũng sẽ bùng phát ra nhiều sinh khí hơn, lại là thời điểm sinh khí dạt dào.

Ngoài ra, còn có không ít sinh linh được sinh ra trong khoảng thời gian này, tu vi căn nguyên cũng không tầm thường, đều là những tiên thiên sinh linh không tệ.

Hồng Hoang diễn hóa, cũng không hề dừng lại, còn về hướng đi cuối cùng, phải xem sự tiến triển sau này.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện. "Đại đạo vô hình, thái cực vô tướng, vô hình vô tướng, chúng sinh giai đạo!" "Vô cực nhi thái cực, thái cực hữu loạn, âm dương quy nhất!" "Nhất giả, đạo dã!" "Âm dương hợp nhi đại đạo xuất, đại đạo xuất nhi thái cực viên mãn!" Không biết đã qua bao lâu, phảng phất như ngàn vạn năm, lại tựa như

ức vạn năm lặng lẽ trôi đi.

Đại đạo chi âm trong thức hải của Thái Thượng đột nhiên dừng lại, sau đó bắt đầu diễn hóa nhanh chóng, ngưng tụ thành thực chất, toàn bộ dung nhập vào trong đại đạo, đại đạo cũng trở nên ngưng thực hơn, xảy ra không ít sự lột xác, dần dần trở nên viên mãn.

Lấy Vô Vi đại đạo làm căn cơ, Âm Dương chi đạo, Đan đạo và Linh hồn chi đạo làm phụ trợ, lúc này toàn bộ dung nhập vào đó, hình thành một đại đạo mới, khiến cho đại đạo nhanh chóng viên mãn, lột xác diễn hóa.

Cùng với sự tích lũy của thời gian, vận chuyển nhanh chóng, vô số đại đạo pháp tắc dung nhập vào đó, những đại đạo chi âm hóa thành đại đạo phù lục thực chất cũng dung nhập vào, từng chút một lột xác diễn hóa, viên mãn, trong cảm tri của Thái Thượng, không có chút nào giữ lại.

Đôi mắt Thái Thượng sâu thẳm, tựa như hư vô cực hạn, đột nhiên, một đạo thần quang lướt qua, phảng phất như đạo kiếp quang đầu tiên lúc khai thiên, ngay lập tức, thời gian có, không gian có, thế giới có, âm dương có, ngũ hành có, vạn vật có...

Tất cả mọi thứ, vào lúc đại đạo của bản thân viên mãn, Thái Thượng đều được giải tích từng cái một, nhìn thấy vô số huyền diệu. "Đại đạo vô hình, chúng sinh giai đạo!" Đột nhiên, Thái Thượng khẽ nói một tiếng. "Ầm ầm ầm!!!" Lời vừa dứt, trong đại đạo của bản thân liền truyền đến từng trận âm thanh vang dội, thời gian đang kích động, không gian đang chấn động, tất cả quá khứ, hiện tại, tương lai, nhân quả, vận mệnh...

đều chấn động không ngừng. "Bành!" Từ trong Vô Vi đại đạo, bùng phát ra ánh sáng pháp tắc rực rỡ vô tận, lan ra đến tận cùng của vũ trụ vô tận, đi thẳng vào cội nguồn của đại đạo, dung nhập vào

Hồng Mông, hóa thành một dòng lũ đại đạo cuồn cuộn không ngừng, mênh mông vô tận, trực tiếp phá vỡ cấm chế vô thượng, hoàn thành sự lột xác cuối cùng của đại đạo, cảnh giới ổn định.

Giờ khắc này, Thái Thượng chính thức bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn. "Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, thiên địa chấn động, chín tầng trời vang lên tiếng nổ vang, vô số lôi kiếp ngưng tụ, nhưng lại không giáng xuống, phảng phất vô cùng kiêng dè.

Thái Thượng nhàn nhạt liếc nhìn một cái, những lôi kiếp kia liền dần dần tan đi.

Giờ khắc này, Ngọc Hư Cung, Bích Du Cung, Nhân tộc thánh địa, U Minh huyết hải, Phượng Tê Sơn, Địa Phủ, Địa Tiên Phủ, Tây Phương Linh Sơn, Vu tộc, Thiên đình, Viễn cổ tam tộc... vô số đại năng tồn tại trong các thế lực, chủng tộc, đều lần lượt chuyển ánh mắt qua đây.

Đạo tôn đại ca, Đạo huynh, đã chứng được viên mãn chi cảnh!

Mấy vị tồn tại đỉnh tiêm này, lúc này trên mặt không ai không lộ ra nụ cười, Đạo tôn đại đạo viên mãn, thời cơ liền chỉ còn thiếu bước cuối cùng, đó chính là Chu Sơn đạo nhân tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Lúc này tại Hồng Hoang, bất luận là đã khai linh trí, hay chưa khai linh trí, bất luận là tu vi cao, hay tu vi thấp, lúc này, đều tập trung ánh mắt về Thủ Dương Sơn, lúc này Thủ Dương Sơn thần quang rực rỡ, nghiễm nhiên trở thành trung tâm của Hồng Hoang.

Dưới ánh thần quang như vậy, ánh sáng của nhật nguyệt, cũng chỉ là ánh sáng của hạt gạo.

Lúc này, ngay cả những tồn tại không biết rõ tình hình cụ thể, cũng biết lần này có liên quan đến Đạo tôn, xem ra cũng là chuyện vô

cùng phi thường, nếu không, sao lại có thể khiến thiên địa chấn động, lôi kiếp ngưng tụ, rồi lại nhanh chóng tan đi, có vẻ vô cùng kiêng dè.

Nhìn tình huống như vậy, e rằng Đạo tôn lại có tình huống khác thường, không chừng lại tiến triển không ít rồi.

Hồng Hoang dấy lên không ít sóng gió, không ít tồn tại bàn tán xôn xao, nhưng cũng không có gì chắc chắn, mà mấy vị tồn tại đỉnh tiêm đại khái biết chuyện, lúc này cũng rất bình tĩnh.

Dưới tình huống chúng sinh không biết, họ đứng dậy hướng về phía Thủ Dương Sơn, lặng lẽ chắp tay chúc mừng.

Tiếp theo, chính là chờ đợi bước cuối cùng đến.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Khí tức đại đạo trên người Thái Thượng thu lại, tất cả sự huyền diệu đều lắng xuống, trở về bình tĩnh, hòa làm một thể với thiên địa, hòa làm một thể với chúng sinh, hòa làm một thể với đại đạo.

Chương 575

Thiên Địa Nhân tam đạo hợp nhất, đại đạo tự thành.

Đại đạo của bản thân hoàn thành lột xác diễn hóa, đạt đến mức độ viên mãn, lúc này đã bình tĩnh lại, dần dần tiến triển, đại đạo chi âm trong thức hải cũng trở lại sự yên tĩnh vốn có, trong mắt y, sự nắm bắt và lý giải đối với đại đạo, đã trở nên rõ ràng hơn.

Mỗi hành động, đều ẩn chứa chân ý chí giản của đại đạo, cũng có thể vận dụng sức mạnh chân chính của đạo.

Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một hồi, ánh mắt quét qua Hồng Hoang đại lục, quét qua phần lớn giới vực, quét qua mấy phương thế lực, chủng tộc..., mọi thứ đều rõ trong lòng.

Đối với việc một đám tồn tại đỉnh tiêm hướng về phía mình chắp tay chúc mừng, y tự nhiên là biết ngay từ đầu, lúc này khẽ gật đầu, xem như đáp lễ. "Đệ tử chúc mừng Lão sư đại đạo tinh tiến, tấn thăng viên mãn chi cảnh!" Lúc này, đám đệ tử do Khổng Khâu dẫn đầu đến, Công Thâu Ban, Càn Nguyên, Thương Tùng... các đệ tử, đều đến đây, hướng về phía Thái Thượng quỳ lạy chúc mừng. "Đứng lên đi, không cần đa lễ!" Thái Thượng nhàn nhạt phất tay, đỡ đám đệ tử dậy.

Sau khi Khổng Khâu và các đệ tử đứng dậy, ngồi xuống dưới cửu tầng vân đài, sau đó Khổng Khâu hướng về phía Thái Thượng chắp tay hỏi, "Lão sư đã tấn thăng viên mãn chi cảnh, không biết, định khi nào bắt đầu kế hoạch?" Hắn biết, lão sư của mình vẫn luôn chờ đợi cảnh giới viên mãn, nay cảnh giới đã tấn thăng, vậy tiếp theo, khi nào ra tay, điểm này hắn cũng nên có sự chuẩn bị, dù sao những gì cần tham ngộ, cần chuẩn bị đều đã gần xong, chỉ chờ Lão sư ra tay.

Nghe vậy, Thái Thượng liếc nhìn Chu Sơn đạo nhân trong thiên

điện, ánh mắt sâu thẳm, khó lường, thản nhiên nói, "Chu Sơn đạo nhân là một mắt xích quan trọng, hiện tại tình huống của hắn đã gần xong, đợi hắn tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mọi thứ, liền có thể..." Khổng Khâu và các đệ tử nghe vậy, đều thần sắc nghiêm nghị gật đầu.

Những đệ tử như Công Thâu Ban, Càn Nguyên, Thương Tùng, đến lúc đó sẽ không có tác dụng gì, những người chưa đến cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, ngay cả bán bộ Hỗn Nguyên, đến lúc đó cũng không có tác dụng gì, nhiều nhất chỉ là chống đỡ bản thân không bị cỗ lực lượng kia xung kích.

Cùng với đó là thiên nhân ngũ suy dưới kiếp khí, lần này, vẫn sẽ giống như lượng kiếp, không đến cảnh giới đó, cho dù là bán bộ Hỗn Nguyên, vẫn sẽ có ảnh hưởng đáng sợ như vậy, cho nên đến lúc đó, liền phải dựa vào thực lực của chính họ để chống đỡ.

Khổng Khâu, Công Thâu Ban và Càn Nguyên, ba vị thân truyền đệ tử chuyển ánh mắt, rơi vào trong thiên điện.

Lúc này trong thiên điện, tự có một cỗ khí thế sơn mạch đáng sợ đang dâng lên, đó là khí thế độc thuộc về Bàn Sơn nhất tộc, loại khí thế đó, thân cùng sơn hợp, sơn cùng đạo hợp, lúc này thẳng tiến Hỗn Nguyên chi cảnh.

Rất rõ ràng, Chu Sơn đạo nhân lúc này đã chạm đến ngưỡng cửa của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ba vị đệ tử Khổng Khâu không hề hoài nghi thủ đoạn và tư chất của Chu Sơn đạo nhân, Lão sư đã cho hắn mượn nửa đoạn Bất Chu Sơn để tham ngộ tu hành, vậy thì có khả năng rất lớn sẽ tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh.

Hơn nữa, Chu Sơn đạo nhân là một mắt xích quan trọng, Lão sư sao có thể để hắn không tấn thăng cảnh giới này?

Mỗi bước đi trước đây của hắn, đều là để chuẩn bị cho sự đột phá sau này, sau đó lại mượn nửa đoạn Bất Chu Sơn, đại thế đã thành, chỉ chờ cơ hội lột xác.

Nhìn khí thế hiện tại, Khổng Khâu tin rằng, chính là trong khoảng thời gian gần đây, đến lúc đó Chu Sơn đạo nhân tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên chi cảnh, thiên địa sẽ xảy ra không ít biến hóa, và lúc đó, Lão sư sẽ nhân cơ hội này ra tay, một lần bắt đầu kế hoạch, xóa sổ Thiên Đạo.

Khổng Khâu suy nghĩ vạn ngàn, lúc này đôi mắt nhìn về phía thiên điện khẽ nheo lại.

Trên chín tầng trời, trong không gian Thiên Đạo.

Hồng Quân Đạo Tổ từ từ mở mắt, trên mặt lộ ra một nụ cười gần như không thể nhận ra, nhưng ngay lập tức liền bị ông ẩn đi, trở lại vẻ lãnh đạm. "Thái Thượng đạo hữu đã đạt đến viên mãn chi cảnh, thời cơ tiếp theo, chính là chờ đợi Chu Sơn đạo hữu chứng đạo, sau đó, liền có thể bắt đầu, đến lúc đó, chính là lúc bần đạo ra tay..." Hồng Quân Đạo Tổ ánh mắt từ từ quét qua không gian Thiên Đạo, những xiềng xích quy tắc và xiềng xích pháp tắc đã ngưng tụ thành thực chất, trong lòng thầm nói một tiếng.

Sau đó, ông chuyển ánh mắt, rơi vào một vị trí nào đó, ở đó, có Thiên Phạt chi nhãn đại biểu cho thủ đoạn và sức mạnh cường đại nhất của Thiên Đạo.

Thiên Phạt lôi đình này, ngay cả Thánh nhân cũng sẽ vẫn lạc trong đó, uy lực tự nhiên là đáng sợ, đến lúc đó, còn phải để Thái Thượng kìm hãm nó, nếu không, chư Thánh và mấy vị Hỗn Nguyên, cũng có thể cản được bao nhiêu Thiên Phạt lôi đình, điểm này, trong lòng ông vẫn rõ.

Chỉ cần Thái Thượng ra tay, tất cả những điều này sẽ không có

vấn đề gì.

Hồng Quân đạo nhân trong lòng suy nghĩ một hồi, tay bắt đầu kết thủ ấn, dần dần tái tạo lại những giới vực đã bị phá vỡ, sau đó từ từ tiến lại gần, liên kết sức mạnh, liên kết pháp tắc quy tắc.

Ngoài ra, nguyên thần của chư Thánh, lúc này đã dần dần nằm trong tầm kiểm soát của ông.

Mọi việc đều được làm kín kẽ không một kẽ hở, ông là Đạo Tổ hợp đạo, điểm này vẫn có thể làm được.

Ông liếc nhìn không gian Thiên Đạo một cái, rồi tiếp tục làm việc của mình.

Thời gian thoáng chốc, lại ba nguyên hội lặng lẽ trôi đi.

Trong ba nguyên hội này, vô số sinh linh, tu sĩ, đại năng, chủng tộc và thế lực của Hồng Hoang, đều có thể cảm nhận rõ ràng sự biến hóa của thiên địa Hồng Hoang, ẩn ẩn trong đó, có sát cơ và kiếp khí trào dâng.

Nhưng điều này lại khác với lượng kiếp, dù sao những tồn tại đã trải qua lượng kiếp, đều có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt giữa tình huống này và lượng kiếp, nhưng lần này vẫn có không ít nguy cơ, vô số tồn tại thần sắc ngưng trọng, tìm cách đối phó.

Trong vòng ba nguyên hội ngắn ngủi, không khí sát phạt tràn ngập khắp nơi trong Hồng Hoang.

Ngay cả quy tắc, pháp tắc lúc này cũng mang theo sát cơ, cả Hồng Hoang đều trở nên có chút hoang mang lo sợ.

Vô số tồn tại đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, e rằng sắp tới sẽ không hề đơn giản, mình nên nắm bắt cơ hội này để bảo toàn bản thân.

Thái Thanh Cung, trong thiên điện. "Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, một trận nổ vang từ trên người Chu Sơn đạo nhân bùng phát, ngay sau đó liền thấy nửa đoạn Bất Chu Sơn trước mặt hắn tỏa ra thần quang rực rỡ, một cỗ sức mạnh sơn thế và Bàn Cổ uy áp đáng sợ cuốn ra. "Vút!" Trong nháy mắt tiếp theo, liền thấy trong khánh vân của Chu Sơn đạo nhân, nơi có khí uẩn lượn lờ, một đạo thần quang lóe lên, rồi hóa thành một bóng người, đứng dưới chân nửa đoạn Bất Chu Sơn, khí thế Bàn Sơn trên người và sơn thế hòa vào nhau, sau đó bắt đầu leo lên.

Mỗi một bước hắn leo lên, khí thế Bàn Sơn và Bàn Sơn chi lực trên người sẽ mạnh hơn một phần, sự khế hợp giữa hắn và Bất Chu Sơn, cũng sẽ hoàn mỹ hơn một phần.

Không biết đã qua bao lâu, nửa đoạn Bất Chu Sơn đã bị bóng người kia leo lên hoàn toàn. "Bành!" Trên người Chu Sơn đạo nhân bùng phát vô số ánh sáng pháp tắc, tựa như hồng lưu cuồn cuộn, mênh mông vô tận.

Một cỗ uy áp và khí thế Hỗn Nguyên đáng sợ từ trên người hắn cuốn ra, bao trùm cả Hồng Hoang đại địa, vô số sơn phong linh mạch gây ra cộng hưởng.

Những sơn phong chi thế, sơn mạch chi lực, lúc này dần dần đan xen, xung kích lên, hòa vào cỗ khí thế và uy áp Hỗn Nguyên này, khiến chúng sinh cảm thấy sự mênh mông như núi non, sự nặng nề như núi non, áp lực trên người tăng lên, lồng ngực nặng trĩu, thần sắc chấn kinh nhìn về phía Thái Thanh Cung.

Giờ khắc này, chư Thánh và Hỗn Nguyên đều biết, Chu Sơn đạo nhân, đã chứng đạo.

Trên chín tầng trời, trong không gian Thiên Đạo. "Ông!" Đột nhiên, Hồng Quân đạo nhân mạnh mẽ mở mắt, trong đôi mắt sâu thẳm bùng

phát ra hai đạo thần quang rực rỡ, xuyên thấu thời không trước mắt. "Chu Sơn đạo nhân đã chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đã đến lúc rồi..." Hồng Quân Đạo Tổ trong lòng thầm nói một tiếng, rồi tay kết ấn, nắm giữ một vài thứ trong tay, đó là nguyên thần thuộc về chư Thánh, sau đó lại điều khiển các giới vực tiến lại gần Hồng Hoang.

Làm xong tất cả những điều này, ông liền chờ đợi, chờ đợi khoảnh khắc mình liên hợp với Thái Thượng ra tay. ...

Lúc này, trong thế giới Hồng Hoang.

Ngọc Hư Cung.

Bích Du Cung.

Phượng Tê Sơn.

Nhân tộc thánh địa.

Trong Địa Phủ.

U Minh huyết hải.

Chương 576

Viễn cổ tam tộc, Vu tộc, Thiên đình, Địa Tiên Phủ... các thế lực, chủng tộc, vô số tu sĩ sinh linh, lúc này đều chuyển ánh mắt qua đây.

Không ít tồn tại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, Thái Thanh Cung lại có người chứng đạo, không biết là vị nào?

Môn hạ của Đạo tôn, quả nhiên đều là những tồn tại có thiên tư cực giai, lại có người chứng đạo, thực lực và khí vận của Thái Thanh Cung, lại sẽ đề thăng một đoạn lớn.

Chư Thánh, mấy vị Hỗn Nguyên, cùng với mấy phương chủng tộc, thế lực biết rõ tình hình, lúc này đều lộ ra vẻ mặt ngưng trọng, bởi vì Chu Sơn đạo nhân đã chứng đạo, tiếp theo, chính là một bước vô cùng quan trọng.

Đạo tôn ra tay, các vị tồn tại đỉnh tiêm hiệp trợ, diệt sát Thiên Đạo, để Nhân Đạo chưởng quản Hồng Hoang!

Bước này, sẽ là một bước vô cùng quan trọng, liên quan đến mỗi một vị trong Hồng Hoang, bao gồm cả chư Thánh và mấy vị Hỗn Nguyên, đều là như vậy.

Cho nên, bước này, phải đi thật vững chắc, không thể có một chút sai lệch, nếu không, sẽ vạn kiếp bất phục. ...

Thái Thanh Cung, trong thiên điện. "Ầm ầm ầm!!!" Trong thức hải của Chu Sơn đạo nhân, truyền đến từng trận nổ vang, đại đạo của bản thân nhanh chóng lột xác, bóng người trên nửa đoạn Bất Chu Sơn, lúc này cũng chồng lên sơn thế của Bất Chu Sơn, trên người thần quang rực rỡ, thăng hoa đến cực hạn. "Vút!" Trong nháy mắt tiếp theo, liền thấy bóng người kia hóa thành một luồng sáng, trực tiếp độn nhập vào mi tâm của Chu Sơn đạo nhân. "Ông!" Đột nhiên, Chu Sơn

đạo nhân mạnh mẽ mở mắt, trong đôi mắt sâu thẳm, bùng phát ra thần quang rực rỡ, ẩn ẩn trong đó, có một hư ảnh ngọn núi hiện ra, nối liền trời đất, chống đỡ thế giới.

Đó là, Bất Chu Sơn!

Lúc này, Bất Chu Sơn trước mặt hắn thần quang rực rỡ, cỗ khí tức sơn thế và sức mạnh độc thuộc về Bất Chu Sơn, cùng với Bàn Cổ uy áp, lúc này hòa làm một thể với Chu Sơn đạo nhân, không phân biệt được nhau. "Chu Sơn thành, Hỗn Nguyên xuất!" Chu Sơn đạo nhân khẽ nói một tiếng, rồi tay động, nửa đoạn Bất Chu Sơn liền từ từ hạ xuống, rơi vào tay hắn, nửa đoạn Bất Chu Sơn trong tay hắn lấp lánh ánh sáng nhàn nhạt, cùng với khí tức tiên thiên tinh túy và sức mạnh sơn thế tỏa ra, Bàn Cổ uy áp cũng trở nên đáng sợ hơn một phần.

Không chỉ như vậy, lúc này trong Hồng Hoang.

Nửa đoạn Bất Chu Sơn còn lại, lúc này cũng tỏa ra thần quang chiếu rọi chư thiên vạn giới, sức mạnh sơn thế và Bàn Cổ uy áp đáng sợ không ngừng lan ra.

Ức triệu dặm, triệu triệu ức dặm, thiên triệu triệu ức dặm, ức triệu triệu ức dặm, cực triệu triệu ức dặm...

Có thể nói, lúc này cả Hồng Hoang, toàn bộ đều bị bao trùm bởi cỗ khí tức và sức mạnh này, vô số tồn tại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, không biết đã xảy ra chuyện gì, tại sao Bất Chu Sơn lại có dị tượng như vậy?

Lúc này, trên chín tầng trời tối tăm một mảng, nhật nguyệt vô quang, tinh thần ảm đạm, phảng phất như tận thế sắp đến.

Chúng sinh trong lòng kinh hãi, trong lòng nảy sinh bất an, phảng phất như có nguy cơ vẫn lạc vây quanh tâm trí, xua đi không được.

Thần sắc chúng sinh ngày càng kinh hãi, lúc này trên người mỗi

người đều bùng phát khí thế và sức mạnh, chuẩn bị đối phó với tình huống sắp tới.

Không chỉ có họ, các phương thế lực, chủng tộc, cùng với mấy vị tồn tại đỉnh tiêm kia, lúc này đều nghiêm trận chờ đợi, tiếp theo, sẽ là bước quan trọng lật đổ Hồng Hoang. ...

Trong Vô Cực Điện.

Chu Sơn đạo nhân đến chủ điện, bái kiến Thái Thượng, "Đạo tôn, đệ tử đã chứng đạo..." Thái Thượng nhìn hắn, nhàn nhạt mở miệng nói, "Nếu đã như vậy, thì bắt đầu đi!" "Vâng!" Lời vừa dứt, Chu Sơn đạo nhân hành lễ một cái, rồi rời khỏi Thái Thanh Cung, hướng về phía Bất Chu Sơn.

Thái Thượng từ từ đứng dậy, một bước bước ra, đến đỉnh Thủ Dương Sơn, chắp tay sau lưng, nhìn xuống Hồng Hoang và chúng sinh, lúc này thần sắc bình tĩnh, không nhìn ra sâu cạn.

Khổng Khâu lúc này xuất hiện sau lưng y, chuyện tiếp theo, hắn sẽ ở đây góp sức tương trợ.

Còn về các sư đệ của mình, họ chưa đến Hỗn Nguyên chi cảnh, tiếp theo còn phải chống đỡ thiên nhân ngũ suy, cùng với những ảnh hưởng do sự biến động của các quy tắc và pháp tắc khác mang lại, tự nhiên là không rảnh để ý đến những chuyện khác, việc tương trợ Lão sư, liền giao cho chính mình. "Thời cơ đã gần đến..." Thái Thượng khẽ nói một tiếng, "Khổng Khâu, chuẩn bị bắt đầu đi!" "Đệ tử hiểu!" Khổng Khâu đáp.

Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó chân động, liền từ từ bay lên, lập tức thu hút ánh mắt của chúng sinh, ánh mắt của mấy vị kia, lúc này cũng rơi vào trên người Thái Thượng.

Chủng tộc, thế lực, vô số chúng sinh, lúc này đều đang chú ý đến

tất cả những điều này.

Trong không gian Thiên Đạo, Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc nghiêm nghị, cũng đang chờ đợi thời cơ. ...

Đạo tôn muốn làm gì?

Thiên địa dị biến, có phải liên quan đến lúc này không?

Đạo tôn muốn ra tay với ai sao?

Tiếp theo có phải là kiếp nạn đến, chúng sinh ứng kiếp?

Trong thiên địa, vô số sinh linh, tu sĩ và một số đại năng trong lòng lướt qua vô số ý niệm, thần sắc kinh ngạc nhìn Đạo tôn Thái Thượng không ngừng bay cao, thẳng đến trên chín tầng trời.

Họ đều không rõ Thái Thượng muốn làm gì, nhưng lúc này cảm giác bất an trong lòng ngày càng mãnh liệt, liền có thể suy đoán, có lẽ, có liên quan đến chuyện sắp tới.

Có lẽ, tiếp theo chính là kiếp nạn đến, cho nên, việc đối phó tiếp theo liền phải dựa vào thực lực của bản thân để chống đỡ.

Chỉ hy vọng, mình có thể vượt qua kiếp này, tệ nhất cũng phải bảo toàn chân linh hoặc nguyên thần, đến lúc đó vào luân hồi, còn có cơ hội làm lại, nếu không, thì thật sự là tiêu rồi.

Vô số tồn tại trong lòng thầm nghĩ, thần sắc ngày càng kinh ngạc và ngưng trọng. ... "Ầm ầm!!!" Lúc này, dưới chân Bất Chu Sơn, đột nhiên truyền đến một tiếng nổ vang, chấn động cả Hồng Hoang, thiên địa rung chuyển, dị tượng của Bất Chu Sơn càng thêm đáng sợ.

Vô số tồn tại nhìn thấy, chỉ thấy một bóng người đứng dưới chân Bất Chu Sơn, trên lưng vác nửa đoạn thân núi.

Đó là, nửa đoạn Bất Chu Sơn.

Vô số tồn tại kinh hô, vị tồn tại Hỗn Nguyên có uy áp bao trùm

Hồng Hoang, trên người khí tức Hỗn Nguyên kích động vô tận thời không trường hà, lại vác nửa đoạn Bất Chu Sơn, hướng về phía Bất Chu Sơn trong Hồng Hoang chậm rãi đi lên. "Ầm ầm ầm!!!" Thiên địa chấn động, bốn cây thiên trụ chống trời khác cũng chấn động không ngừng, trên chín tầng trời tựa như biển mực đổ xuống, một cỗ khí thế đáng sợ đang ngưng tụ.

Một điểm nào đó trong Hồng Hoang, lúc này cùng với sự ra tay của Chu Sơn đạo nhân, phảng phất như đang dần dần liên kết lại.

Hai đoạn Bất Chu Sơn, lúc này tương hỗ cảm ứng, sức mạnh liên kết, sơn thế hợp nhất, Bàn Cổ uy áp giao hội với nhau, lúc này, bắt đầu từng chút một dung hợp lại. ...

Trên chín tầng trời, trong hư không vô tận.

Thái Thượng nhìn Chu Sơn đạo nhân ở dưới đã ra tay, từng bước từng bước đi về phía đỉnh của nửa đoạn Bất Chu Sơn còn lại, sức mạnh bắt đầu chồng lên nhau, thiên địa chấn động, sức mạnh của Bất Chu Sơn bị chia cắt bắt đầu liên kết lại.

Tiếp theo, cũng đã đến lúc. "Bành!" Thái Thượng đưa một tay ra, hướng về phía không gian Thiên Đạo trên chín tầng trời mà tóm lấy, bàn tay trắng muốt không tì vết, không có gì có thể xâm nhiễm được bàn tay này, vượt lên trên tất cả.

Chương 577

Lúc này, bàn tay đi thẳng vào không gian Thiên Đạo, tóm gọn một vài tồn tại nào đó, trực tiếp tóm gọn trong lòng bàn tay. ... ...

Cửu thiên chi thượng, giữa vô tận hư không.

Thái Thượng khẽ nhíu mày, thần sắc túc nghiêm, trong đáy mắt thâm thúy lướt qua một tia hàn quang đủ để phúc diệt vạn giới.

Ấn ký Thái Thanh Đại Đạo nơi mi tâm tỏa ra thần quang rực rỡ, trên lòng bàn tay quang hoa lưu chuyển, bao trùm vô tận pháp tắc thần quang, bộc phát ra khí thế uy áp chư thiên vạn giới, không ngừng thâm nhập vào không gian Thiên Đạo, sau đó trực tiếp tóm lấy những tồn tại kia, nắm thật chặt, khiến chúng không cách nào thoát ra được dù chỉ nửa phần. "Bành!" "Xoảng xoảng!!!" Thái Thượng chậm rãi rút tay về, tại nơi giao nhau giữa lòng bàn tay và không gian Thiên Đạo, một tiếng nổ vang lên, vang vọng khắp các nơi trong Hồng Hoang, tứ phương hoàn vũ, vô số lôi đình đan xen, bầu trời nứt toác.

Lúc này, chúng sinh trong lòng run rẩy, trong cõi u minh, dường như có một sức mạnh nào đó đang bạo động giữa trời đất, pháp lực trong thân thể cũng xuất hiện một vài biến động hỗn loạn.

Chúng sinh thần sắc biến đổi, vội vàng ổn định tình hình bản thân, rồi với vẻ kinh hãi nhìn lên cửu thiên.

Bấy giờ, bàn tay của Thái Thượng từ từ rút ra khỏi Thiên Đạo, trực tiếp tóm lấy vô số xiềng xích quy tắc và xiềng xích pháp tắc từ trong không gian Thiên Đạo, từng trận âm thanh giòn giã không ngừng truyền đến.

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh, tu sĩ, đại năng, chủng tộc... lúc này đều mang vẻ mặt kinh hãi nhìn lên cửu thiên, nhìn vị tồn tại đang

nắm trong tay xiềng xích quy tắc và xiềng xích pháp tắc của Thiên Đạo.

Y lăng giá trên vạn vật, là một vị vô thượng tồn tại, lúc này ra tay, trực chỉ không gian Thiên Đạo. "Oanh long long!!!" Trên cửu thiên, những xiềng xích quy tắc và pháp tắc bị Thái Thượng nắm trong tay lúc này dần dần bị kéo giãn ra, trong không gian Thiên Đạo, một luồng đại đạo chi lực kinh khủng đang ngưng kết, dần dần níu kéo những xiềng xích đó.

Không chỉ vậy, trên cửu thiên, từ trong không gian Thiên Đạo còn vươn ra vô số xiềng xích quy tắc và pháp tắc, lao về phía Thái Thượng.

Trên mỗi một xiềng xích đều chấn động khí tức khiến cả Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng phải kinh hãi không thôi, mỗi một xiềng xích đều có thể trói chặt một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên. "Hừ!" Thái Thượng hừ lạnh một tiếng, vang vọng giữa đất trời, khí thế kinh khủng khuấy động cả quá khứ và tương lai, hết thảy nhân quả hiện tại đều nhiễu loạn.

Y vung một tay, trực tiếp mạt sát không ít xiềng xích đang lao tới. "Vút!" Từ trong Xích Hồng Khánh Vân của y, ba đạo lưu quang lóe lên, hóa thành Tam Thanh Đạo Nhân.

Tam Thanh Đạo Nhân ngồi xếp bằng trên ba đóa liên đài, bọn họ lạnh lùng nhìn không gian Thiên Đạo cùng những xiềng xích, rồi lần lượt đứng dậy, tay cầm ba đóa liên đài, đồng loạt ra tay. "Xoẹt!" Thái Thượng nắm chặt tay, trực tiếp kéo giật xiềng xích quy tắc và pháp tắc, dần dần lôi ra một vài điểm cốt lõi bên trong chúng. "Phù!" Ngay lúc này, trên cửu thiên, mây đen cuồn cuộn, lôi đình đan xen, rồi nứt ra một cái miệng đen kịt, lộ ra một con mắt khổng lồ, không chứa bất kỳ cảm xúc nào, quan sát chúng sinh.

Chúng sinh vốn đã bắt đầu có dấu hiệu thiên nhân ngũ suy, lúc này càng thêm kinh hãi.

Thiên Phạt Chi Nhãn, lại là Thiên Phạt Chi Nhãn!

Nhưng nghĩ lại cũng phải, hành động này của Đạo tôn nhắm vào Thiên Đạo, vốn là hành động nghịch thiên, lúc này Thiên Phạt Chi Nhãn xuất hiện cũng là chuyện bình thường. "Vút!" Khi Thiên Phạt Chi Nhãn xuất hiện, Hồng Quân Đạo Tổ đã độn ra khỏi không gian Thiên Đạo.

Toàn bộ sức mạnh đều bị Thái Thượng khống chế, Thiên Phạt Chi Nhãn cũng đã xuất hiện, với thủ đoạn của ngài, lúc này rời khỏi không gian Thiên Đạo cũng là bình thường. "Nguyên thần, đi!" Hồng Quân Đạo Tổ thần sắc nghiêm lại, miệng khẽ quát một tiếng, tức thì vung tay, sáu đạo thần quang trực tiếp bay về phía Phượng Tê Sơn, Bích Du Cung, Ngọc Hư Cung, Nhân tộc Thánh địa, và Tây phương Linh Sơn.

Nguyên thần nhập thể, Lục Thánh lập tức bộc phát ra khí thế kinh khủng, xông thẳng lên cửu tiêu.

Nữ Oa, Toại Nhân, Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng Tây Phương Nhị Thánh, lúc này đều lần lượt động thân.

Ngoài ra, còn có Khổng Khâu, Minh Hà, Phục Hy, Hậu Thổ cũng lần lượt ra tay, khống chế những xiềng xích pháp tắc và quy tắc kia.

Trong khoảnh khắc này, tất cả các tồn tại đỉnh tiêm đều đã ra tay, một lần nữa kinh động vô số sinh linh trong trường hà thời không, trường hà vận mệnh, và cả chúng sinh Hồng Hoang.

Thì ra, không chỉ có Đạo tôn ra tay, mà còn có Đạo tổ, Lục Thánh, bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên ra tay.

Có thể nói, tất cả các tồn tại đỉnh tiêm, lúc này đều đã xuất thủ.

Nhìn tình hình lúc này, e rằng Thiên Đạo, nguy rồi! "Thiên Phạt

Chi Nhãn sao?!" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, không có chút gợn sóng nào, miệng khẽ nói một tiếng. "Bính!" Trên người Thái Thượng bùng phát vô tận pháp tắc chi quang, hóa thành đại đạo.

Lúc này pháp tắc cuồn cuộn không ngừng, hóa thành trường hà mênh mông, liên tục cọ rửa.

Mỗi một lần pháp tắc chi quang cọ rửa qua, những xiềng xích quy tắc và pháp tắc lại mờ đi một phần, mục nát đi một phần, trở nên càng lúc càng dễ vỡ vụn, để các vị tồn tại đỉnh tiêm ra tay đánh nát.

Những lôi đình thiên phạt vây quanh trước Thiên Phạt Chi Nhãn, dưới sự cọ rửa của pháp tắc chi quang của Thái Thượng, không ngừng bị yên diệt, cỗ hủy diệt chi lực và lôi đình sức mạnh kia đang dần bị mài mòn. "Thái Thanh Ấn!" Thái Thượng đẩy một ấn lên, những lôi đình thiên phạt giáng xuống đều vỡ nát từng mảnh, lúc này bị mài mòn.

Tuy lôi đình thiên phạt kinh khủng, có thể mạt sát cả Thánh nhân, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Thái Thượng lúc này là tồn tại cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, lôi đình thiên phạt đối với y đã không còn gây tổn hại quá lớn.

Một ấn đẩy lên đã yên diệt không ít sức mạnh của Thiên Phạt Chi Nhãn. "Oanh!" Lôi đình thiên phạt giáng xuống, không ngừng đánh vào Thái Thanh Ấn, vô số lôi quang bao phủ, chiếu rọi tứ phương.

Thái Thượng chậm rãi bước lên, dưới chân thế giới đản sinh rồi lại yên diệt, hóa thành chúa tể vô thượng. "Thái Thanh Thần Lôi!" Thái Thượng vung tay, dùng Thái Thanh Thần Lôi đối đầu với lôi đình thiên phạt, lúc này triệt tiêu lẫn nhau.

Chúng sinh thấy vậy, hít một ngụm khí lạnh, không ngờ Thái Thanh Thần Lôi ngày nay lại kinh khủng đến vậy, một đạo đã mài mòn được lôi đình thiên phạt.

Đây là Đạo tôn quá mạnh, hay là Thiên Phạt Chi Nhãn quá yếu?

Thái Thượng lúc này không quan tâm đến suy nghĩ của chúng sinh, y chậm rãi bước lên, tay kết ấn rồi đánh ra, "Nhân đạo, trấn phong!" Thái Thượng dùng Nhân đạo để kháng cự Thiên Đạo, tức thì vung tay, Thái Cực Đồ xuất hiện trong tay, dùng Thái Cực Đồ phong tỏa Thiên Đạo chi lực, để Nhân đạo có thể tốt hơn, nhanh hơn mạt sát Thiên Đạo. "Xoẹt!" Tay Thái Thượng khẽ động, một thanh trường thương đen kịt xuất hiện trong tay y.

Lúc này Thí Thần Thương xuất hiện, thiên địa lập tức phủ một lớp huyết hồng quang mang, sát khí và sát cơ kinh khủng tung hoành trời đất, khiến không ít sinh linh, tu sĩ đang trải qua thiên nhân ngũ suy càng bị ảnh hưởng nặng nề hơn. "Xoẹt!" Thái Thượng đâm một thương, vạn vật băng hoại, đại đạo yên diệt, thiên địa quy khư!

Một thương này, không tồn tại trong thế giới này, trực tiếp quán xuyến hỗn độn, hồng mông, chỉ thẳng vào khởi nguyên của đại đạo.

Không có chiêu thức hay công kích thừa thãi, chỉ đơn thuần đâm ra, đã yên diệt tất cả.

Đại đạo chí giản!

Cửu thiên chi thượng, giữa vô tận hư không.

Trong Thiên Phạt Chi Nhãn, lôi đình chi quang lấp lóe không ngừng, vô số lôi đình thiên phạt liên tục giáng xuống, Thái Thanh Thần Lôi và Thái Thanh Ấn đã đến giai đoạn mài mòn cuối cùng.

Chương 578

"Xoẹt!" Giữa thiên địa, trong lòng chúng sinh, sâu trong nguyên thần, đều vang lên một tiếng thương minh giòn giã.

Một thương của đại đạo chí giản, một thương không tồn tại ở thế giới này, trực tiếp yên diệt thiên địa, quán xuyến hỗn độn, hồng mông, chỉ thẳng vào khởi nguyên của đại đạo.

Một thương này, không cách nào hình dung.

Chúng sinh không thể hình dung, Lục Thánh, bốn vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc này cũng không thể hình dung nổi.

Tầng thứ đó đã vượt qua cảnh giới của họ, đã vượt qua tầng diện 'Đạo' mà họ có thể lý giải.

Đại đạo pháp tắc, đại đạo chi lực bao quanh Thí Thần Thương, cùng với pháp tắc chi quang bùng phát từ người Thái Thượng, đều đã vượt qua tầng diện mà họ có thể hiểu được.

Một thương này, họ không thể nói ra, không thể hình dung, dưới một thương như vậy, thứ chờ đợi giáng lâm, chỉ có tử vong!

Thiên Phạt Chi Nhãn tuy không có tình cảm, không có ý thức, chỉ là tự vận hành dưới sự điều khiển của Thiên Đạo, nhưng lúc này cảm nhận được cỗ sát cơ, cỗ lực lượng kia, lôi đình trong con ngươi cũng khẽ ngưng lại, dường như muốn ẩn vào không gian Thiên Đạo, trốn tránh một thương này của Thái Thượng.

Nhưng lúc này, Thái Thượng đã ra tay, lại là một thương như vậy, Thiên Phạt Chi Nhãn muốn trốn tránh, tự nhiên không có khả năng.

Đây là một thương kinh diễm!

Đây là một thương vô khả tỷ nghĩ!

Đây là một thương tuyệt luân!

Một thương này, ẩn chứa pháp lực, đại đạo chi lực, nhân đạo chi lực của Thái Thượng, là một thương tuyệt đối đỉnh phong.

Thí Thần Thương trong nháy mắt đã đến trước Thiên Phạt Chi Nhãn, mang theo uy năng hủy thiên diệt địa, muốn đâm xuyên Thiên Phạt Chi Nhãn, hủy diệt thiên phạt này! "Oanh!" Thiên Phạt Chi Nhãn dường như bị một thương này chọc giận, con mắt lãnh khốc vô tình khẽ chớp, một luồng quang mang mang tính hủy diệt nghênh đón một thương này.

Tuy một thương này đã vượt qua tư duy của tất cả tu sĩ sinh linh, nhưng Thiên Phạt Chi Nhãn lại có thể phản ứng ngay lập tức.

Quang mang mang tính hủy diệt, một thương mang tính hủy diệt!

Một tiếng nổ lớn, thiên địa thất thanh!

Tất cả tu sĩ đại năng quan sát lần va chạm này đều nhắm mắt lại, quang mang rực rỡ, chói lòa chói mắt, rất nhiều cao thủ hai mắt đều chảy ra máu tươi.

Sau khi âm thanh không thể hình dung kia truyền đến bên tai, tất cả mọi người đều cảm thấy thiên địa trở nên yên tĩnh, không còn chút âm thanh nào.

Chư Thánh và mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lúc này cũng bị ảnh hưởng không ít, tuy không nghiêm trọng như các tu sĩ, sinh linh kia, nhưng cũng có chút đau nhói mắt, phải khẽ nheo lại.

Sau khi khẽ chớp mắt, họ lại nhìn về nơi va chạm.

Đột nhiên, Chư Thánh và mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều kinh hãi thất sắc.

Thí Thần Thương trực tiếp phá tan quang mang, đâm thẳng về

phía Thiên Phạt Chi Nhãn, rồi mạnh mẽ đâm vào con mắt đó. "Xoẹt!" Khoảnh khắc này, trời đất tĩnh lặng, tư duy của tất cả sinh linh phảng phất như bị đóng băng tại đây, không còn gì khác.

Sau vài hơi thở, mây đen cuồn cuộn rồi dần tan biến, lộ ra cảnh tượng bên trong. "Hít!" Vô số tu sĩ đại năng thấy cảnh tượng lúc này đều hít một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy trên Thiên Phạt Chi Nhãn ẩn chứa vô tận thiên uy xuất hiện một vết rách khổng lồ, một vết rách do Thí Thần Thương đâm ra.

Máu tươi từ vết rách đó tuôn ra, bao phủ toàn bộ Thiên Phạt Chi Nhãn, khiến con mắt đó trông vô cùng kinh khủng và đáng sợ.

Thiên Phạt Chi Nhãn lúc này đã bị trọng thương, mặc dù nó vẫn tồn tại, vẫn ẩn chứa vô tận thiên uy, tỏa ra khí tức hủy diệt kinh khủng. "Toái!" Thái Thượng thần sắc lãnh đạm dị thường, tay khẽ động, cỗ sát cơ kinh người lập tức cuộn trào, Nhân đạo chi lực, toàn bộ sức mạnh của bản thân Thái Thượng và đại đạo chi lực lập tức quán xuyến mà ra, theo uy lực kinh khủng của Thí Thần Thương, trực tiếp tác động lên Thiên Phạt Chi Nhãn. "Răng rắc răng rắc!!!" Lúc này, trên Thiên Phạt Chi Nhãn, phủ đầy những sợi tơ màu đỏ máu dày đặc, vô cùng đáng sợ, khiến vô số chúng sinh kinh hãi. "Bành!" Một tiếng nổ như sấm sét vang khắp bốn phương Hồng Hoang, một màn sương máu từ vị trí của Thiên Phạt Chi Nhãn trực tiếp lan ra.

Thái Thượng vung tay, thu lấy vài giọt, còn lại toàn bộ rơi xuống Hồng Hoang.

Vạn vật được hưởng lợi, lúc này càng thêm tràn đầy sinh cơ, điều này đối với sự phát triển sau này có sự trợ giúp cực lớn.

Nhìn hố đen khổng lồ hình thành sau khi Thiên Phạt Chi Nhãn bị yên diệt, Thái Thượng thu lại Thí Thần Thương, một tay vươn ra, trực tiếp thò vào trong hố đen, rồi lôi ra một con đường đại đạo màu

đen.

Đây là tập hợp của quy tắc và pháp tắc trong Hồng Hoang, cũng chính là Thiên Đạo.

Tuy lúc này Thiên Đạo bị rút ra không nhiều, nhưng Thái Thượng đang từng chút từng chút một rút lấy. "Vút!" Lúc này, Hồng Quân Đạo Tổ đến, Ngũ Thánh đến, Nữ Oa đến, Hậu Thổ đến, Phục Hy đến, Minh Hà đến, Toại Nhân đến, Tam Thanh Đạo Nhân đến, tất cả đều ra tay, dùng một trận pháp phương vị để hỗ trợ Thái Thượng rút lấy Thiên Đạo.

Thiên Đạo lúc này, dưới sự ra tay của mười ba vị tồn tại đỉnh tiêm, chỉ trong vỏn vẹn mấy nghìn năm đã bị rút đi sáu thành. "Ông!" Và lúc này, Nhân đạo trực tiếp ra tay, dùng sức mạnh vượt qua Thiên Đạo, trực tiếp hỗ trợ Thái Thượng rút lấy Thiên Đạo.

Không chỉ vậy, ở một phương diện khác, Nhân đạo cũng đang ổn định thiên địa, ổn định quy tắc và pháp tắc, cũng là đang chưởng khống thiên địa.

Thiên Đạo lúc này đại thế đã mất, đã không thể ngăn cản sự phúc diệt của Thái Thượng và Nhân đạo. "Oanh long long!!!" Lúc này, trong không gian Thiên Đạo, tất cả quy tắc và pháp tắc đều bạo động, phảng phất như muốn được ăn cả ngã về không, muốn chôn vùi tội khôi họa thủ là Thái Thượng, hay là Nhân đạo, chôn vùi tại nơi này, cùng nhau yên diệt trong Hồng Hoang. "Hừ, Bản tôn nếu không sắp xếp hoàn toàn, há lại dễ dàng ra tay..." Thái Thượng nhàn nhạt nói một câu, trong tay kết thành thủ ấn, tức thì liền thấy toàn bộ đại lục Hồng Hoang và vô số giới vực, từng cột sáng nối tiếp nhau phóng lên trời.

Đó chính là những thủ đoạn mà Thái Thượng đã chôn giấu năm xưa, lúc này một trăm mười bảy cột sáng phóng lên trời, thẳng vào không gian Thiên Đạo, đem toàn bộ sức mạnh, quy tắc và pháp tắc còn

lại của Thiên Đạo chia cắt ra.

Thấy vậy, Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân lần lượt ra tay, cộng thêm Nhân đạo, trực tiếp thực hiện sự yên diệt cuối cùng.

Chút sức mạnh này, còn không cản được Thái Thượng mạt sát.

Bảy thành!

Tám thành!

Chín thành!

Sau đó, quy tắc và pháp tắc còn lại của Thiên Đạo bị Thái Thượng triệt để rút ra, rồi bị y dùng pháp lực to lớn trực tiếp đánh tan, tinh túy sức mạnh ngưng tụ trong đó được y rắc khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh được hưởng lợi.

Như vậy, việc liên thủ phúc diệt Thiên Đạo lần này, xem như đã viên mãn hoàn thành.

Lúc này, ở một bên khác, trên đỉnh nửa ngọn Bất Chu Sơn của Hồng Hoang, Chu Sơn Đạo Nhân đứng đó, cõng nửa ngọn Bất Chu Sơn mà đến.

Bây giờ, chỉ còn bước cuối cùng! … … Hồng Hoang, giữa vô tận hư không.

Thái Thượng lăng không mà đứng, khí tức trên người mênh mông kinh khủng, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ lúc này cũng kinh hãi không thôi, huống chi là Ngũ Thánh, mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cùng chúng sinh Hồng Hoang.

Chương 579

"Thiên Đạo phúc diệt, tiếp theo đây, sẽ là một thời đại mới." Thái Thượng quan sát chúng sinh, miệng khẽ nói một câu.

Tâm thần của y du ngoạn trong trường hà thời không, quan sát sự sinh diệt của chúng sinh, mọi biến hóa đều hiện lên trong mắt.

Nghe vậy, một đám tồn tại đỉnh tiêm khẽ gật đầu, bọn họ hiểu rằng, sau này, sẽ là Nhân đạo chấp chưởng đại địa Hồng Hoang, Hồng Hoang sẽ bước vào một thời đại hoàn toàn mới.

Mà Lục Thánh trước đây, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Tây Phương Nhị Thánh, Nữ Oa và Toại Nhân, lúc này khí tức Thiên Đạo, Thiên Đạo chi lực trên người dần tan đi, trong cõi u minh, phảng phất như có sợi tơ nhân quả nào đó đứt ra, rồi khí tức trên người dần dần diễn biến, hóa thành khí tức của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cảnh giới không đổi, nhưng đã thành tựu Hỗn Nguyên chi thân, chứ không phải là thân thể Thánh nhân.

Thái Thượng nhìn họ một cái rồi khẽ gật đầu, tình hình của Hồng Quân Đạo Tổ và Lục Thánh cũng giống nhau, bây giờ đều đã thuế biến thành Hỗn Nguyên chi thân, khí tức cũng dần tăng cường, tuy nhất thời chưa thể tấn thăng, nhưng nếu tiếp tục ổn định tham ngộ, việc tấn thăng cũng không có vấn đề lớn gì.

Ý niệm trong lòng Thái Thượng thoáng qua, rồi chuyển ánh mắt đến Bất Chu Sơn.

Đỉnh nửa ngọn Bất Chu Sơn.

Chu Sơn Đạo Nhân cõng nửa ngọn Bất Chu Sơn mà đến, mỗi bước đi đều vô cùng kiên định, mỗi bước đi, cỗ Bàn Cổ uy áp và sơn

thế lại tăng cường một phần.

Dù cho y lúc này là cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một mình chịu đựng toàn bộ Bất Chu Sơn cũng không hề dễ dàng. "Vạn sơn chi thế, tụ!" Chu Sơn Đạo Nhân miệng khẽ quát một tiếng, đôi mắt sâu thẳm vô cùng, nhưng ngay sau đó, vô số điểm sáng hiện lên trong đôi mắt sâu thẳm của y, dày đặc, hàng tỷ ngôi sao tỏa sáng.

Mỗi một ngôi sao đó, chính là một ngọn núi, một tộc nhân của Bàn Sơn nhất tộc đang điều khiển, tập hợp sơn thế chi lực hội tụ về. "Oanh long long!!!" Một đạo!

Trăm đạo!

Nghìn đạo!

Vạn đạo!

Chục triệu đạo!

Hàng tỷ đạo!

Lúc này, toàn bộ đại địa Hồng Hoang, vô số giới vực, vô số sơn thế tụ lại như rồng, lực lượng kinh khủng toàn bộ gia trì lên người Chu Sơn Đạo Nhân. "Bất Chu Sơn lạc!" Chu Sơn Đạo Nhân thần sắc túc nghiêm, sau lưng chấn động, tức thì liền thấy nửa ngọn Bất Chu Sơn bay ra, hóa thành kích thước ban đầu, trực tiếp rơi xuống nửa ngọn Bất Chu Sơn còn lại, sơn thế hợp nhất, uy áp dung hợp, lúc này vết nứt đang dần dần biến mất. "Dung!" Chu Sơn Đạo Nhân tay kết ấn, không ngừng đánh vào chỗ nứt của Bất Chu Sơn, Bàn Sơn chi lực của bản thân, cùng với hàng tỷ sơn thế chi lực, Bàn Sơn chi lực hội tụ về, toàn bộ dung hợp lại một chỗ, mượn sức mạnh của trời đất, bắt đầu dần dần khôi phục tình hình của Bất Chu Sơn.

Chỉ trong mấy nghìn năm ngắn ngủi, vết nứt của Bất Chu Sơn đã hoàn toàn khôi phục, trở lại dáng vẻ ngày xưa.

Thiên trụ chống trời, Bất Chu Sơn!

Khoảnh khắc này, khắp nơi trong Hồng Hoang, vô số sinh linh thấy vậy, không ai không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bất Chu Sơn, đó là Bất Chu Sơn hoàn chỉnh a!

Bao nhiêu năm rồi, từ khi Bất Chu Sơn gãy, trời đất sụp đổ, chưa từng được thấy lại.

Bây giờ gặp lại, tình hình Hồng Hoang đã khác xưa rất nhiều.

Đạo tôn ra tay, một đám đại năng hiệp trợ, phúc diệt Thiên Đạo, bây giờ Bất Chu Sơn hoàn chỉnh, mọi thứ đều đã trở nên khác biệt.

Chu Sơn Đạo Nhân nhìn tình hình Bất Chu Sơn đã hoàn thành, lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, bốn cây thiên trụ làm phụ, lúc này chống đỡ thiên địa này càng thêm ổn cố, cũng đang dần dần diễn biến, thiên địa trở nên hoàn thiện hơn, muốn sụp đổ lần nữa, đã không còn khả năng.

Chu Sơn Đạo Nhân khẽ gật đầu, tình hình như vậy, chính là điều y muốn thấy.

Y hướng về Thái Thượng trên cửu thiên cung kính hành lễ, rồi bước một bước đến đỉnh Bất Chu Sơn, trực tiếp ngồi xếp bằng, tham ngộ tu hành Bất Chu Sơn hoàn chỉnh.

Bất Chu Sơn hoàn chỉnh, đối với tộc trưởng của Bàn Sơn nhất tộc như y, là một cơ hội tốt hiếm có, cho dù y bây giờ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cũng vẫn là hiếm có như vậy.

Cơ hội tham ngộ này, đối với y lúc này, quả thực không tầm thường, y tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Dù sao lúc này Bất Chu Sơn vừa mới hoàn chỉnh, sơn thế chi lực và Bàn Cổ uy áp đều vừa mới hoàn thành, cho nên sức mạnh và uy áp

bộc phát ra đều vô cùng thấu triệt.

Lúc này tham ngộ trên đỉnh Bất Chu Sơn, chính là thời điểm tốt nhất.

Y không quan tâm đến những chuyện khác, trực tiếp tham ngộ.

Cửu thiên chi thượng. "Đạo hữu Bàn Sơn nhất tộc này, quả nhiên là bất phàm, bây giờ Bất Chu Sơn ổn định, thiên địa càng thêm hoàn thiện, tình hình sau này cũng sẽ càng thêm hoàn thiện." Hồng Quân Đạo Nhân nhìn Chu Sơn Đạo Nhân trên đỉnh Bất Chu Sơn một cái, rồi nhìn Thái Thượng, mở lời nói.

Nghe vậy, Thái Thượng khẽ gật đầu, không thể phủ nhận.

Tình hình của Chu Sơn Đạo Nhân quả thực khác với không ít tồn tại trong Hồng Hoang, là tộc trưởng của Bàn Sơn nhất tộc, lúc này sau khi hoàn chỉnh Bất Chu Sơn, y mượn đó để tu hành, cũng là chuyện bình thường. "Nhị đệ, Tam đệ, các đạo hữu, Toại Nhân, các ngươi vừa mới trút bỏ thánh khu, thành tựu Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, muốn đi lên nữa, còn cần phải ổn định lại.

Trong khoảng thời gian này, Nhân đạo sẽ bắt đầu chưởng khống Hồng Hoang, các ngươi hãy mượn khoảng thời gian này, ổn định lại những biến hóa của bản thân, sau này cũng dễ tấn thăng đến thiên địa cao hơn." Thái Thượng nhìn sáu vị thánh nhân, chậm rãi mở lời nói. "Vâng, Đại ca, Lão sư, Đạo huynh, Đạo tôn!" Nguyên Thủy, Thông Thiên, Toại Nhân, Nữ Oa cùng Tây Phương Nhị Thánh nghe vậy, lập tức chắp tay đáp lời.

Tiếng nói vừa dứt, liền thấy họ hóa thành sáu đạo lưu quang, bay về nơi ở của mình.

Hồng Quân Đạo Nhân nhìn một cái, rồi độn về Tử Tiêu Cung.

Phục Hy, Hậu Thổ và Minh Hà, Khổng Khâu và những người

khác, lúc này cũng chắp tay rời đi.

Việc phúc diệt Thiên Đạo lần này, đến đây, cũng xem như viên mãn hạ màn.

Thái Thượng nhìn chúng sinh Hồng Hoang một cái, những sinh linh vẫn lạc lần này, cũng không có quá nhiều, về cơ bản đều có thể luân hồi trở lại, cũng xem như không tệ.

Sau đó, Thái Thượng nhìn Nhân đạo lúc này đang bắt đầu chưởng khống mọi thứ vốn thuộc về Thiên Đạo, một lúc lâu sau, mới thu hồi ánh mắt.

Tiếp theo đây, còn một khoảng thời gian nữa, Nhân đạo mới có thể hoàn chỉnh chưởng khống Hồng Hoang, đến lúc đó, Hồng Hoang mới là một thời đại hoàn toàn mới. "Vút!" Thái Thượng thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, không biết đi về đâu.

Thời gian vội vã, thoáng chốc đã qua trăm nguyên hội.

Lúc này, Nhân đạo đã tiếp quản mọi thứ của Thiên Đạo năm xưa, bắt đầu chấp chưởng đại địa Hồng Hoang.

Nhân đạo chủ Hồng Hoang, chủ chúng sinh, lúc này chưởng khống đại địa Hồng Hoang, đối với vô số sinh linh mà nói, cũng có lợi.

Thiên địa càng thêm hoàn thiện, quy tắc và pháp tắc càng thêm ngưng thực, Nhân đạo phản hồi lại cho chúng nhân..., tất cả đều đang nói lên rằng, Hồng Hoang đã bước vào một thời đại Nhân đạo chấp chưởng.

Sự diễn biến sau này sẽ càng thêm hoàn thiện, càng thêm tốt đẹp.

Nhân đạo là đạo của chúng sinh, Nhân đạo chủ chưởng Hồng Hoang, đối với việc tu vi của vô số sinh linh Hồng Hoang tăng lên, cũng có sự trợ giúp rất lớn.

Chương 580

Trong hơn trăm nguyên hội ngắn ngủi này, người tấn thăng tu vi, người được hưởng lợi nhiều không đếm xuể, mọi thứ đều đang diễn biến theo hướng tốt đẹp hơn.

Đối mặt với những lợi ích mà Nhân đạo chấp chưởng Hồng Hoang mang lại, chúng sinh cũng vô cùng vui mừng.

Sớm biết có nhiều lợi ích như vậy, có thể khiến tu vi của mình tấn thăng tốt hơn, thiên địa càng thêm hoàn thiện, quy tắc và pháp tắc càng ngưng thực, việc tu hành của mình càng dễ dàng, thì mình đã nên sớm trợ giúp Đạo tôn làm tất cả những điều này.

Trước bao nhiêu lợi ích như vậy, chúng sinh cũng dần dần hiểu ra vì sao Đạo tôn và một đám tồn tại đỉnh tiêm năm xưa lại làm như vậy.

Nhân đạo mới là đạo của chúng sinh, bây giờ Nhân đạo chấp chưởng Hồng Hoang, tự nhiên là tốt hơn nhiều so với khi Thiên Đạo chấp chưởng.

Lúc này, Hồng Hoang do Nhân đạo chấp chưởng, chúng sinh đều có chút tăng tiến, trong quá trình phản hồi lại Nhân đạo, Nhân đạo lại phản hồi trở lại, bọn họ đang nhanh chóng tiến triển trong tu hành.

Chúng sinh tin rằng, theo thời gian trôi đi, sau này Nhân đạo sẽ càng thêm cường đại, chúng sinh cũng sẽ nhờ đó mà tăng lên đến một địa vị cao hơn.

Đến lúc đó, thực lực, khí vận đều sẽ lại tiến triển, cũng sẽ mở ra một thời đại mới. … … Ba mươi ba tầng trời, Thiên Đình, Dao Trì Tiên Cảnh. "Thế nào?

Đã chạm tới ngưỡng cửa của Hỗn Nguyên chưa?" Hạo Thiên thần

sắc mong đợi nhìn Dao Trì, mở lời hỏi.

Nghe vậy, Dao Trì miệng khẽ thở dài nói, "Tuy Nhân đạo đã chấp chưởng Hồng Hoang, nhưng ngưỡng cửa của Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn không dễ dàng đột phá như vậy, muốn chạm tới ngưỡng cửa, vẫn chưa đến thời cơ, lần này cũng chỉ là đạo hạnh và lý giải đại đạo có chút tinh thâm mà thôi…" Nghe vậy, trong mắt Hạo Thiên lóe lên một tia tiếc nuối, Dao Trì không thể trong cơ hội này đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, sau này Nhân đạo dần ổn định, có lẽ sẽ không có cơ hội tốt như vậy nữa.

Nhưng Hạo Thiên cũng rõ ràng, mức độ khó khăn của cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đâu phải ngươi muốn đột phá là có thể đột phá, không có cơ duyên tạo hóa đó, cảnh giới này có thể nhốt chết vô số tồn tại. "Sau khi Thiên Đạo phúc diệt, Nhân đạo chấp chưởng Hồng Hoang, Thiên Đình vốn là đại thiên ti chức, bây giờ đổi thành Nhân đạo, Thiên Đình biến động không nhỏ, đối với tu vi của ngươi, có ảnh hưởng lớn gì không?" Dao Trì nét mặt xinh đẹp ngưng lại, nhìn Hạo Thiên, có chút lo lắng nói.

Khoảng thời gian này, nàng vẫn luôn bế quan tham ngộ tu hành, đột phá cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lần này mới xuất quan, cho nên đối với tình hình của Hạo Thiên, cũng không quá rõ ràng.

Nghe vậy, Hạo Thiên cười nói, "Không sao, tuy từ Thiên Đạo biến thành Nhân đạo, nhưng Thiên Đình vẫn là Thiên Đình, chỉ là Thiên Đình không còn là đại thiên ti chức nữa.

Sau này Thiên Đình chúng ta, chỉ là một thế lực đỉnh tiêm hạng hai trong Hồng Hoang, phát triển, khuếch trương, đều là chuyện của mình, tuy tạm thời không thể làm quá nhiều, nhưng tình hình sau này vẫn là như vậy…" Ngài dừng một chút rồi nói tiếp, "Về phần tu vi,

tuy khí vận và đại thế bị đè nén một chút, nhưng ta ở cảnh giới bán bộ Hỗn Nguyên đã đi rất vững chắc, cũng đã trầm mình nhiều năm, tình hình lúc này, đối với ta mà nói, vẫn không có ảnh hưởng quá lớn.

Về phần những người khác trong Thiên Đình, thì cần một khoảng thời gian để thích ứng, nhưng cũng không có ảnh hưởng quá lớn…" Dao Trì nghe vậy, khẽ gật đầu, nếu đã như vậy, thì nàng cũng không lo lắng nữa.

Hạo Thiên là Thiên Đế, là người phải chịu ảnh hưởng lớn nhất, lúc này ngài trông không có gì thay đổi, bản thân nàng cũng không có ảnh hưởng quá lớn, nghĩ lại cũng giống như ngài nói. "Sau khi Thiên Đình biến hóa, tình hình sau này, phải tiến triển như thế nào?" Dao Trì hỏi.

Thiên Đình bây giờ đã khác, sự tiến triển sau này, tự nhiên cũng phải thay đổi, tuy nàng vẫn chưa rõ dự định của Hạo Thiên, nhưng cục diện này, nghĩ lại Hạo Thiên hẳn là đã có dự liệu, dù sao trong tình hình năm xưa, một đám đại năng đều có thể ngửi ra mấy phần tình huống không giống. "Nhân đạo chấp chưởng Hồng Hoang, Thiên Đình bây giờ lại có mấy phần ảnh hưởng, hơn trăm nguyên hội tiếp theo, đều sẽ tiến hành nghỉ ngơi dưỡng sức, rồi tiếp tục củng cố khu vực mà Thiên Đình chưởng khống, sau đó tiếp tục nâng cao thực lực của chúng ta…" Hạo Thiên trong lòng suy nghĩ một hồi, rồi nói với Dao Trì.

Dao Trì gật gật đầu, tuy không có quy hoạch quá xa, nhưng đối với tình hình tiếp theo của Thiên Đình mà nói, cũng xem như đủ rồi, từng bước một. "Khoảng thời gian tiếp theo, ta dự định bế quan một phen, làm quen với tình hình sau khi Nhân đạo chấp chưởng Hồng Hoang, nói không chừng có thể nắm bắt được cơ duyên tạo hóa nào đó, chuyện của Thiên Đình, ngươi hãy gánh vác nhiều hơn một chút…" Hạo Thiên nhìn nàng, mở lời nói. "Ngươi cứ yên tâm, ta tự sẽ

lo liệu…" Dao Trì đáp lời.

Hạo Thiên gật gật đầu, rồi đột nhiên đứng dậy, đi về phía sâu trong Dao Trì Tiên Cảnh.

Dao Trì thấy vậy, cũng động thân, đi ra ngoài Dao Trì Tiên Cảnh, tọa trấn Lăng Tiêu Điện. … … Nhân tộc Thánh địa, Nhân Tổ Điện. "Nhân tổ (Đại ca), cảm giác thế nào?" Phục Hy, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị nhìn Toại Nhân vừa mới xuất quan, mở lời hỏi.

Thiên Đạo phúc diệt, sau khi nguyên thần quay về, Toại Nhân cũng từ Thánh nhân bắt đầu thuế biến thành Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bế quan hơn trăm nguyên hội, bây giờ vừa mới xuất quan, bọn họ cũng không biết tình hình của Toại Nhân thế nào. "Lão sư chấp chưởng Nhân đạo, ta là đại đệ tử dưới trướng Lão sư, vốn có thể mượn sức mạnh của Nhân đạo, lúc này Nhân đạo chấp chưởng Hồng Hoang, đối với ta mà nói, không có ảnh hưởng, ngược lại còn có không ít lợi ích.

Thánh khu trút bỏ, hóa thành tồn tại Hỗn Nguyên, cũng không có thay đổi quá lớn, việc tiến triển tu hành sau này sẽ càng thêm thuận lợi, tin rằng các ngươi cũng có thể cảm nhận được…" Toại Nhân nghe vậy, mỉm cười nói.

Phục Hy, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị nghe vậy, trên mặt đều lộ ra nụ cười, bản thân họ không có ảnh hưởng, ngược lại còn có lợi, họ tự nhiên rõ ràng, cũng không lo lắng, nhưng Toại Nhân dù sao cũng là từ Thánh cảnh thuế biến qua, tình hình rốt cuộc khác với họ.

Mà ngài, lại là tồn tại đỉnh tiêm nhất trong Thánh địa, nếu ngài có ảnh hưởng, thì đối với Thánh địa, đối với Nhân tộc, đều là ảnh hưởng không nhỏ.

Lúc này nghe ngài nói, tình hình không phát triển theo hướng xấu, ngược lại còn có niềm vui bất ngờ, họ tự nhiên là vui mừng. "Nhân

tộc là một mắt xích quan trọng trong Nhân đạo, bây giờ Nhân đạo chấp chưởng Hồng Hoang, đối với Nhân tộc chúng ta mà nói, sẽ là một cơ hội cực lớn, chúng ta phải nắm bắt thật tốt…" "Trong Thánh địa, Tam Hoàng Cửu Đế đều phải nắm bắt thật tốt cơ hội này…" Toại Nhân nhìn Hồng Hoang một cái, lại nhìn Thánh địa một cái, rồi mở lời nói.

Nghe vậy, ba người gật gật đầu, nói, "Đại ca (Nhân tổ) yên tâm, chúng ta tự sẽ sắp xếp…" Toại Nhân gật gật đầu nói, "Tiếp theo, các ngươi cũng phải nghỉ ngơi tham ngộ một phen, Hồng Hoang sẽ trở nên tốt hơn, các ngươi cũng không thể để tu vi tụt lại…" "Vâng!" Ba người đáp một tiếng, rồi đứng dậy cáo từ.

Toại Nhân ánh mắt chuyển dời, lại một lần nữa rơi vào trong Hồng Hoang, thu hết những biến hóa trong những năm qua vào mắt.

Hồi lâu sau, mới thu hồi ánh mắt, đứng dậy đi vào trong Thánh địa. … … Theo sự tính toán và phát triển của Thiên Đình và Nhân tộc, trong Hồng Hoang, trường hà thời không liền vụt bay qua.

Giữa những hạt cát sông Hằng và những giọt nước thời gian trong trường hà thời không va chạm, lại mấy chục nguyên hội nữa đã trôi qua.

Lúc này, việc Nhân Đạo chấp chưởng Hồng Hoang đã cơ bản hoàn thành.

Khoảng thời gian gần hai trăm nguyên hội tuy không nhiều, nhưng Nhân Đạo vốn không hề thua kém Thiên Đạo, mà Thiên Đạo lại đã bị hủy diệt, không còn chút trở ngại nào.

Vì vậy, việc Nhân Đạo chấp chưởng Hồng Hoang thực sự không gặp khó khăn lớn, chỉ trong hai trăm nguyên hội ngắn ngủi đã hoàn thành được khoảng chín thành.

Mọi phương diện trong thiên địa đều đang không ngừng hoàn thiện, đề thăng và ổn định, trong đó quy tắc và pháp tắc là biểu hiện rõ ràng nhất.

Quy tắc và pháp tắc đối với chúng sinh Hồng Hoang mà nói, là sự trợ giúp lớn nhất, cho nên trong những năm này, chúng sinh Hồng Hoang đã mượn nhờ các quy tắc và pháp tắc đang được hoàn thiện, ngưng thực để đạt đến cảnh giới cao hơn.

Thiên địa cũng trở nên vững chắc hơn.

Bốn cây thiên trụ, cộng thêm Bất Chu Sơn, chống đỡ thiên địa như vậy quả thực khác biệt.

Thiên địa lúc này, một tồn tại cấp Hỗn Nguyên bình thường muốn phá vỡ cũng không còn dễ dàng như trước nữa.

Ngoài ra, diện tích Hồng Hoang cũng đã mở rộng ra một phần, bằng khoảng mười mấy Đại Thiên thế giới.

Tuy không nhiều, nhưng các giới vực đã bị phá vỡ trước đó cũng đang dung hợp trở lại, cộng thêm mười mấy Đại Thiên thế giới này, cũng xem như đáng kể.

Diện tích Hồng Hoang tăng trưởng, sinh linh được sinh ra cũng tăng lên, trong hai trăm nguyên hội này, trong Hồng Hoang cũng đã có không ít sinh linh mới ra đời.

Đây là những sinh linh mới thực sự được sinh ra dưới sự chấp chưởng của Nhân Đạo, là những tiên thiên sinh linh khác biệt, do Nhân Đạo mà sinh ra.

Trong Hồng Hoang do Nhân Đạo chấp chưởng lúc này, tốc độ tu hành của chúng sẽ càng nhanh hơn.

Nhân Đạo chủ về chúng sinh, là đạo của chúng sinh, nên sinh linh được sinh ra sau khi Nhân Đạo chưởng khống Hồng Hoang, tốc độ tu

hành tự nhiên sẽ nhanh hơn.

Đương nhiên, tốc độ sinh ra của các sinh linh trước đây cũng không chậm.

Các tiên thiên chủng tộc, tu sĩ, sinh linh và đại năng khác cũng đang mượn nhờ sự chấp chưởng của Nhân Đạo, sự ngưng thực của quy tắc và pháp tắc để đề thăng bản thân.

Chương 581

Lúc này, thực lực tổng thể của Hồng Hoang lại được đề thăng không ít. …… Trong Địa Phủ, Bình Tâm tạm thời không quản đến vận hành của Địa Phủ, bởi vì những chuyện đó đã không cần nàng phải bận tâm.

Địa Phủ sớm đã có thể tự mình vận chuyển.

Lần này Nhân Đạo chấp chưởng đại địa Hồng Hoang, Minh Đạo cũng được đề thăng mấy phần, nàng thân là Phong Đô Đại Đế, tự nhiên cũng mượn cơ hội này không ngừng đề thăng.

Tuy vẫn chưa đạt tới cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tạm thời ở cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên, nhưng người có thể là đối thủ của nàng cũng không có bao nhiêu.

Phải biết rằng, nàng là thiện thi của Hậu Thổ, bản thân đã có thực lực cực kỳ khủng bố, lại thêm sau này tấn thăng đến cảnh giới Bán Bộ Hỗn Nguyên, lại là Phong Đô Đại Đế của Địa Phủ, mượn nhờ lực lượng Địa Phủ, cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong thời gian ngắn cũng không làm gì được nàng.

Thực lực của nàng lúc này có thể tưởng tượng được.

Sau này có thể tấn thăng Hỗn Nguyên cảnh hay không, liền phải xem Minh Đạo và sự tham ngộ tu hành của chính nàng.

Do đó, lúc này nàng không để ý đến quá nhiều chuyện trong Địa Phủ, chỉ lo tham ngộ tu hành.

Đợi đến khi mọi thứ lắng xuống, nàng cũng sẽ xuất quan.

Khi đó, dù tệ nhất, đạo hạnh cũng sẽ tăng trưởng không nhỏ.

Bình Tâm đang trong quá trình tham ngộ tu hành, Trấn Nguyên Tử

trong Địa Tiên Phủ cũng đang không ngừng nắm bắt cơ hội, mượn đó để đột phá Hỗn Nguyên cảnh.

Hiện tại cục thế Hồng Hoang biến hóa cực lớn, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Lúc này đại thế ngưng kết, trợ giúp hắn đột phá Hỗn Nguyên cảnh, còn cuối cùng có thể thành công hay không, phải xem tình hình sau này.

Ngoài ra, còn có Vu tộc, Viễn Cổ Tam Tộc và các thế lực, chủng tộc khác, lúc này đều đang tự mình sắp xếp, bắt đầu thích ứng với Hồng Hoang hiện tại, mượn đó để đề thăng.

Tin rằng sau khi Nhân Đạo hoàn toàn chấp chưởng, ổn định lại, Hồng Hoang sẽ biến thành một bộ dạng hoàn toàn mới. …… Thời gian thoáng chốc, lại mấy chục nguyên hội lặng lẽ trôi qua.

Hồng Hoang lúc này đã ổn định lại, mọi phương diện phát triển và đề thăng đến nay đều đã hoàn thành.

Dưới sự chấp chưởng của Nhân Đạo, những phương diện cần biến hóa đều đã hoàn thành, Nhân Đạo cũng đã hoàn chỉnh chấp chưởng đại địa Hồng Hoang.

Trong những năm này, cùng với sự chấp chưởng của Nhân Đạo, trong Hồng Hoang, bất luận là quy tắc, pháp tắc, diện tích, hay là sinh linh, tu sĩ, đều đang không ngừng tiến triển.

Đến nay, sau khi Nhân Đạo hoàn toàn chấp chưởng đại lục Hồng Hoang, vì Nhân Đạo mới bắt đầu chưởng quản, nên tiến triển của bọn họ đều không nhỏ.

Về sau, sẽ là sự đề thăng chậm rãi của song phương.

Mà lúc này, Nguyên Thủy, Thông Thiên cùng với Tây Phương Nhị Thánh đã xuất quan.

Trong gần ba trăm nguyên hội này, ngoài việc chuyển đổi Hỗn Nguyên chi thân và sức mạnh, bọn họ cũng đang không ngừng tham ngộ.

Cho nên, lần này xuất quan, bọn họ không chỉ ổn định hoàn thành tình huống của bản thân, mà còn có thêm mấy phần tiến triển, như vậy cũng không tệ.

Nguyên Thủy và Thông Thiên không ở lại đạo trường, bỗng nhiên đứng dậy, một bước bước ra, đã đến trước Thái Thanh Cung.

Hai người nhìn nhau một cái, liền bước vào trong Thái Thanh Cung. "Đệ tử kiến quá nhị vị sư thúc!" Khổng Khâu, Công Thâu Ban, Càn Nguyên và các đệ tử khác lần lượt hướng về Nguyên Thủy và Thông Thiên hành lễ. "Đại ca khi nào trở về?" Nguyên Thủy hỏi. "Việc này đệ tử không biết.

Lão sư từ sau khi hủy diệt Thiên Đạo lần trước, liền không trở về Thái Thanh Cung, có lẽ đang du lịch…" Khổng Khâu đáp.

Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên nhướng mày.

Nếu đại ca không trở về, cho dù ngài thật sự đang du lịch, mình cũng không cách nào phát hiện được. "Nếu đã như vậy, chúng ta liền ở đây chờ đợi vậy!" Thông Thiên suy nghĩ một lát rồi nói.

Nguyên Thủy gật đầu, sau đó cùng Thông Thiên đi đến trung tâm đại điện, ngồi lên bồ đoàn.

Khổng Khâu lập tức dùng đặc sản của Thái Thanh Cung, Ngộ Đạo Trà, để chiêu đãi hai vị sư thúc, cũng thuận tiện chờ đợi lão sư của mình trở về. …… Ngoài Hồng Hoang, trong Hỗn Độn thế giới.

Thái Thượng chắp tay mà đứng, Vô Pháp khu vực quanh thân không ngừng lan ra, cho dù là Hỗn Độn cũng khó lòng thay đổi mảy may.

Sau khi đạt đến Thái Cực Kim Tiên viên mãn, Thái Thượng liền không lúc nào không hướng tới Vô Cực Kim Tiên mà tiến triển.

Cảnh giới đó cần phải có cơ duyên, lúc này cơ duyên chưa tới, nên chỉ có thể tích lũy trước.

Lượng biến, cuối cùng sẽ dẫn đến chất biến. "Những giới vực này dung hợp trở lại đại địa Hồng Hoang, cuối cùng cũng là chuyện tốt.

Sau này Hồng Hoang diễn hóa, sẽ càng thêm hoàn thiện…" Hồi lâu sau, Thái Thượng khẽ gật đầu nói.

Những giới vực đó đã dung hợp trở lại hơn chín thành, phần còn lại đều là những nơi tương đối xa, như Địa Tinh, lúc này vẫn đang chậm rãi tiến lại gần.

Thái Thượng thu hồi ánh mắt, nhìn Hồng Hoang thế giới, trong mắt thần quang lấp lánh, trong lòng suy nghĩ hồi lâu, rồi vung tay, một đạo thần quang lóe lên, tức thì hóa thành một thế giới có diện tích không thua kém Hồng Hoang, chính là Vô Cực Giới.

Thái Thượng thấy vậy, tay kết thành những thủ ấn huyền ảo khó hiểu, mỗi thủ ấn đều dấy lên khí tức tuyên cổ thương mang.

Tức thì liền thấy giữa Hồng Hoang thế giới và Vô Cực Giới, có những sợi quy tắc và pháp tắc lan ra, sau đó bắt đầu kết nối lại với nhau, dung hợp hai giới ở một mức độ mà chúng sinh không thể cảm nhận được.

Đây là sự dung hợp tự nhiên giữa thế giới và thế giới, cho nên sẽ tốn rất nhiều thời gian, nhưng Thái Thượng không để ý, tình huống như vậy mới có thể cho mình đủ thời gian để tu vi bản thân, đây cũng là điều hắn cố ý làm.

Không biết qua bao lâu, Thái Thượng dừng tay, hài lòng gật đầu, như vậy là đã hoàn thành, tiếp theo, chỉ xem hai giới tự mình dung

hợp. …… …… Ngoài Hồng Hoang, trong hư không Hỗn Độn.

Thái Thượng lướt mắt qua Vô Cực Giới, mọi biến hóa trong đó đều đang hướng về phía Hồng Hoang, dung hợp.

Mà trong Hồng Hoang, hiện tại là Nhân Đạo chấp chưởng, còn Thái Thượng lại là chưởng đạo giả của Nhân Đạo, lúc này tự nhiên nằm trong sự thao túng của hắn.

Thiên Đạo trong Vô Cực Giới là Vô Vi chi đạo mà Thái Thượng chủ tu, giữa hai bên vốn đã có Thái Thượng làm cầu nối trung gian, lúc này dưới sự thao túng có chủ ý của hắn, cho dù là dung hợp tự nhiên, vẫn có thủ đoạn của hắn ở trong đó.

Tiến triển lúc này, không khác gì so với dự tính của hắn, tin rằng tiến triển sau này cũng sẽ không làm mình thất vọng.

Hồi lâu sau, Thái Thượng thu hồi ánh mắt, sau khi làm xong tất cả, những chuyện sau này không cần hắn quá bận tâm.

Việc dung hợp đó, Hồng Hoang thế giới và Vô Cực Giới, Nhân Đạo và Vô Vi chi đạo, tự nhiên sẽ tự mình dung hợp.

Điểm này, Thái Thượng vẫn rõ ràng, dù sao, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của hắn.

Chương 582

Ánh mắt Thái Thượng chuyển hướng, rơi xuống Tử Tiêu Cung cách không biết bao nhiêu triệu triệu ức lý thời không.

Mỉm cười một tiếng, thân hình hắn khẽ động, khi xuất hiện lại, đã ở ngoài Tử Tiêu Cung.

Nhìn Tử Tiêu Cung lúc này cửa cung đang mở rộng, Thái Thượng không chút do dự, trực tiếp bước vào.

Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Thái Thượng và Hồng Quân Đạo Tổ ngồi đối diện nhau, thần sắc bình tĩnh, trong đại điện khí tức đại đạo chậm rãi lưu chuyển, mênh mông mà tinh túy. "Quan sát tình hình của đạo hữu, tu vi đại đạo đã bước vào hậu kỳ, chỉ trong thời gian gần đây." Hồi lâu sau, Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, nhẹ nhàng nói một câu.

Hồng Quân Đạo Tổ trước đó vốn sắp bước vào hậu kỳ, nhưng vì bị Thiên Đạo hạn chế, hắn muốn tấn thăng hậu kỳ quả thực không thể, cho nên mới liên thủ với Thái Thượng, trực tiếp hủy diệt Thiên Đạo.

Bây giờ, Thiên Đạo đã bị hủy diệt, Nhân Đạo đã chấp chưởng đại địa Hồng Hoang gần ba trăm nguyên hội, Hồng Quân Đạo Tổ không còn bị Thiên Đạo hạn chế, tiến triển trên tu vi đại đạo của bản thân liền không chậm.

Mặc dù phải tốn không ít thời gian để chuyển đổi Hỗn Nguyên chi đạo, nhưng với thủ đoạn của hắn, vẫn không có nhiều khó khăn.

Trong ba trăm nguyên hội này, việc chuyển đổi Hỗn Nguyên chi đạo và tham ngộ đại đạo của bản thân, tu hành cùng tiến hành.

Đến nay, Thái Thượng vừa gặp liền biết, hắn ước chừng sẽ trong khoảng mười mấy nguyên hội nữa, triệt để bước vào Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ.

Tình huống như vậy cũng không chậm, dù sao ở cảnh giới này, mỗi một bước đều không dễ dàng.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ tích lũy vô cùng thâm hậu, muốn tấn thăng nhanh như vậy là không thể.

Có thể nói, tích lũy đại đạo của bản thân hắn đã đủ sâu dày, lần này Thiên Đạo bị hủy diệt, Nhân Đạo chấp chưởng Hồng Hoang lại là một khế cơ, hắn đã nắm bắt được điểm này, tấn thăng hậu kỳ chi cảnh, liền không phải chuyện gì khó khăn.

Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Tổ mỉm cười nói: "Sau khi Nhân Đạo mà đạo hữu chấp chưởng khống chế Hồng Hoang, bần đạo quả thực đã nhận được không ít biến hóa, hiện nay các phương diện của Hỗn Nguyên chi đạo đều đã hoàn thành, trên tu vi đại đạo cũng đã đạt đến một điểm giới hạn, dự kiến, sẽ không quá hai mươi nguyên hội, liền có thể tấn thăng hậu kỳ chi cảnh." Mình đã chờ đợi bao nhiêu ức năm, bây giờ cuối cùng cũng được tự do, Hồng Quân Đạo Tổ tự nhiên sẽ nắm bắt tốt cơ hội này, để tu vi đại đạo của mình đạt đến cảnh giới cao hơn, nếu không, tiến triển trong những năm qua cũng sẽ không nhanh như vậy.

Hắn hiện tại không còn là tồn tại hợp đạo, cũng không cần phải hợp đạo, lo lắng tình hình vận chuyển của Thiên Đạo, toàn tâm toàn ý đầu nhập vào tham ngộ đại đạo pháp tắc.

Tiến triển sau này, cũng sẽ không quá lạc hậu so với Thái Thượng.

Thái Thượng khẽ gật đầu, điều này cũng không khác mấy so với dự tính trong lòng hắn, lúc này không nói gì.

Hồng Quân đạo nhân trầm ngâm mấy hơi thở, nhìn Thái Thượng nói: "Thế giới trong cơ thể đạo hữu cũng không tầm thường, nếu không phải tình hình đại đạo trong thế giới không bằng Hồng Hoang, e rằng Hồng Hoang cũng không sánh được." Hắn hai mắt khẽ ngưng lại, nhìn Thái Thượng, từng chữ một nói: "Đạo của Bàn Cổ, đạo hữu có lẽ, có thể đi thông được." Bàn Cổ, đó là tồn tại muốn chứng Đại Đạo, đáng tiếc, mọi thứ đều không như ý ngài, cuối cùng vẫn lạc.

Thái Thượng là một trong ba phần nguyên thần, hiện tại lại là cảnh giới Thái Cực Kim Tiên viên mãn, chỉ cần có một cơ duyên cực lớn, liền có thể chứng đạo Vô Cực Kim Tiên, làm được việc mà Bàn Cổ cũng chưa làm được, cùng Hỗn Độn Đại Đạo ngang hàng, có khả năng siêu thoát.

Mà hắn suy đoán, khế cơ để Thái Thượng tấn thăng Vô Cực Kim Tiên, có lẽ, chính là ở trên Vô Cực Giới, hoặc có thể nói, là ở trên Hồng Hoang.

Mặc dù hắn cũng không dám chắc chắn, nhưng hắn cảm thấy, suy đoán này của mình hẳn là chính xác. "Cảnh giới của Phụ thần, ta hiện tại còn chưa thể chạm tới." Thái Thượng cười nhạt nói.

Tích lũy hiện tại của hắn vẫn chưa đủ, quả thực còn không bằng cảnh giới của Bàn Cổ ngày xưa.

Về sau có thể chứng đạo Vô Cực Kim Tiên hay không, điểm này, Thái Thượng cũng không nói chắc được, nhưng khế cơ, hoặc có thể nói là cơ duyên, quả thực như Hồng Quân Đạo Tổ suy đoán, sẽ ở trên thế giới Hồng Hoang này.

Cuối cùng có thể thành công hay không, phải xem tình hình sau này.

Điểm này, Thái Thượng lúc này cũng không nói chắc được, chỉ có thể nói là có khả năng rất lớn, nhưng kết quả cuối cùng, chỉ có thể

từng bước mà xem.

Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy, chỉ gật đầu, cũng không nói nhiều.

Thủ đoạn và thực lực của Thái Thượng, còn mạnh hơn mình nhiều, điều mình suy đoán, e rằng Thái Thượng đã làm từ lâu, những điều này cũng không cần mình quá bận tâm, mọi thứ, tự có định số.

Hắn tin tưởng Thái Thượng, giống như bao nhiêu ức năm qua, Thái Thượng chưa bao giờ làm hắn thất vọng.

Hắn tin rằng, trên cảnh giới Đại Đạo, cuối cùng sẽ thấy được thân ảnh của Thái Thượng.

Hồng Quân Đạo Tổ suy nghĩ một lát, nhìn Thái Thượng hỏi: "Sau này mọi việc hoàn tất, đạo hữu có muốn bước vào Hồng Mông Giới phía trên Hỗn Độn không?" Thái Thượng gật đầu, nói: "Đó sẽ là một cảnh giới hoàn toàn mới, ta quả có suy nghĩ như vậy, nhưng ít nhất, phải đến khi đạt Vô Cực Kim Tiên mới có thể." Nghe vậy, Hồng Quân đạo nhân cười nói: "Nếu đạo hữu có dự định như vậy, bần đạo yên tâm, đợi sau này đạo hữu chuẩn bị tiến đến Hồng Mông Giới, bần đạo sẽ cùng đạo hữu đi, thăm dò xem Hồng Mông Giới trên Hỗn Độn này, rốt cuộc là một tình huống như thế nào." Hồng Quân Đạo Tổ nói, trong mắt lộ ra vẻ mong chờ.

Đó là một giới vực khiến người ta hướng tới, là thế giới có trước cả Hỗn Độn, nhưng một tồn tại bình thường, không thể tiến vào giới này.

Hắn muốn vào, chỉ có thể đi theo Thái Thượng.

Bởi vì hắn biết, Thái Thượng sau này, có xác suất thành tựu Vô Cực Kim Tiên, khi đó, hắn liền có tư cách tiến vào Hồng Mông Giới.

Đến lúc đó, Hồng Mông chi môn mở ra, mình, cũng có thể theo hắn tiến vào Hồng Mông Giới.

Khi đó, sẽ là một giới vực hoàn toàn mới, cũng sẽ là một hành trình hoàn toàn mới.

Hắn lúc này nghĩ kỹ lại, trong lòng càng thêm mong chờ.

Trên đại điện Tử Tiêu Cung.

Thái Thượng nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, sao lại không biết hắn đang nghĩ gì.

Hồng Mông Giới, đó là thế giới trên cả Hỗn Độn, chỉ cần đạt đến tu vi đại đạo này, không ai không hướng tới, nhưng muốn tiến vào giới này, lại không đơn giản như vậy.

Ít nhất, cũng phải có tu vi Đại cảnh giới hoặc Vô Cực Kim Tiên, mới có tư cách đó, cho nên, xác suất của Thái Thượng cao hơn Hồng Quân Đạo Tổ.

Hắn lúc này nói vậy, dự định đi theo Thái Thượng, cũng có thể hiểu được.

Đối với điều này, Thái Thượng tự nhiên cũng không từ chối, ngược lại còn rất vui lòng.

Phải biết rằng, đó là giới vực trên Hỗn Độn, đã tồn tại vô số ức năm, là một giới vực hoàn toàn xa lạ, đối với quy tắc, pháp tắc và phân chia cảnh giới trong đó, tạm thời đều không thể biết.

Đối với một sự tồn tại xa lạ như vậy, nếu có một tồn tại đỉnh tiêm như Hồng Quân Đạo Tổ cùng liên thủ tiến đến, cùng nhau tìm hiểu sự huyền diệu của Hồng Mông Giới, sẽ có sự giúp đỡ rất lớn.

Vì vậy, Thái Thượng không từ chối yêu cầu của Hồng Quân Đạo Tổ, liền đáp ứng.

Hắn gật đầu, mỉm cười nói: "Thời cơ còn sớm, chỉ cần đạo hữu có thể chờ đợi đến thời cơ đó, chúng ta liền cùng nhau liên thủ tìm

hiểu Hồng Mông Giới." Hồng Quân Đạo Tổ nghe vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười, nói: "Tất nhiên rồi, hơn nữa, với thủ đoạn của đạo hữu, tấn thăng Đại Đạo cảnh vẫn có khả năng rất lớn, khi đó, liền chờ đợi đạo hữu ra tay." "Hồng Mông giới vực, hẳn sẽ là một thế giới thú vị.

Hồng Hoang chúng ta một mạch, sẽ ở trong Hồng Mông giới vực, một lần nữa tỏa sáng rực rỡ." Trong đôi mắt sâu thẳm của Hồng Quân Đạo Tổ, có thần quang rực rỡ bung tỏa.

Thái Thượng gật đầu, điểm này, cũng là suy nghĩ của hắn.

Hồng Hoang một mạch, đều là những người có thiên tư trác tuyệt, ở Hồng Hoang đã vậy, ở Hồng Mông giới vực, Thái Thượng tin rằng, bọn họ sẽ có được sự phát triển lớn hơn.

Đưa Hồng Hoang một mạch, ở trong Hồng Mông giới vực tỏa sáng rực rỡ, cũng là suy nghĩ của hắn.

Về điểm này, hắn và Hồng Quân Đạo Tổ lại không hẹn mà gặp.

Thái Thượng tin rằng, chỉ cần Hồng Hoang một mạch tiến vào Hồng Mông giới vực, danh tiếng của Hồng Hoang sẽ vang dội khắp Hồng Mông giới vực.

Đến lúc đó, Hồng Hoang cũng sẽ bước vào một thời đại huy hoàng mới.

Thái Thượng trong lòng ý niệm xoay chuyển, cũng đã có một vài ý tưởng, nhưng thời cơ còn sớm, hắn cũng không nghĩ quá nhiều. "Bần đạo lần này sau khi tấn thăng hậu kỳ chi cảnh, liền dự định rời khỏi nơi này, đi một chuyến vào Hỗn Độn thế giới, tìm hiểu một vài khu vực chưa biết, khi đó, tình hình của đạo hữu cũng gần như xong rồi." Hồng Quân Đạo Tổ nói, khu vực Hỗn Độn hắn từng đi qua, e rằng còn không nhiều bằng Thái Thượng, hiện tại có thời gian và cơ hội, hắn tự nhiên dự định đi một chuyến.

Chương 583

Thái Thượng gật đầu, đây là dự định của Hồng Quân Đạo Tổ, hắn cũng không nói gì. "Nếu đạo hữu đã quyết định, vậy cứ như thế đi, tình hình sau này, liền chờ đợi thời cơ đến." Thái Thượng nói.

Nói xong, Thái Thượng đứng dậy, chắp tay nói: "Tu hành của đạo hữu đã đến điểm giới hạn, ta không ở lại nữa, mong đạo hữu sớm ngày tiến vào hậu kỳ, cáo từ!" Nghe vậy, Hồng Quân đạo nhân đứng dậy chắp tay đáp lại: "Đạo hữu đi thong thả!" Lời vừa dứt, Thái Thượng liền xoay người rời đi.

Đợi đến khi Thái Thượng rời khỏi Tử Tiêu Cung, tiến vào Hỗn Độn thế giới, Hồng Quân Đạo Tổ mới thu hồi ánh mắt, tiếp tục đột phá cảnh giới của mình.

Mình đã ở điểm giới hạn tấn thăng hậu kỳ, hắn tự nhiên hy vọng có thể tấn thăng sớm hơn, cho nên lúc này, không lãng phí thời gian nữa, thu liễm tâm thần, liền toàn tâm toàn ý đầu nhập vào đó.

Từng trận đại đạo chi âm, cùng với khí tức đại đạo dao động không ngừng, tức thì lan tỏa ra, vang vọng không dứt.

Ngoài Hồng Hoang.

Thái Thượng nhìn tình hình của Hồng Hoang thế giới và Vô Cực Giới lúc này, hài lòng gật đầu.

Mặc dù tốc độ dung hợp lúc này không nhanh, nhưng hiện tại đã bắt đầu đi vào quỹ đạo, quy tắc và pháp tắc đã có một chút giao dung, tình hình của Nhân Đạo và Vô Vi chi đạo, lúc này cũng đã bắt đầu dung hợp.

Mặc dù tốc độ không nhanh, nhưng lần này có thể đi vào quỹ đạo,

cũng không tệ. "Đợi Hồng Hoang và Vô Cực Giới dung hợp xong, sẽ là một bước nhảy vọt về chất, đến lúc đó, có lẽ liền có thể chạm đến cảnh giới đó." Thái Thượng lộ vẻ trầm tư, trong lòng thầm nói một tiếng, rồi thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Đỉnh Thủ Dương Sơn.

Khi Thái Thượng xuất hiện lại, đã ở trên Thủ Dương Sơn, hắn liếc nhìn Thái Thanh Cung, biết Nguyên Thủy và Thông Thiên đã đến, mỉm cười, trực tiếp bước vào Thái Thanh Cung. "Bái kiến lão sư!" Thái Thượng vừa tiến vào Thái Thanh Cung, chúng đệ tử do Khổng Khâu dẫn đầu, lúc này đồng loạt hành lễ. "Đại ca!" Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng đứng dậy hành lễ.

Thái Thượng khẽ gật đầu, tay vung lên, đỡ bọn họ dậy.

Sau khi mọi người ngồi xuống, Thái Thượng nhìn mấy vị đệ tử dưới trướng, nói: "Trước đó khi đánh vỡ Thiên Phạt chi nhãn, ngoài Thiên Phạt huyết dịch rơi vãi khắp Hồng Hoang, để chúng sinh nhận được lợi ích, trong tay vi sư, còn có chín giọt Thiên Phạt huyết dịch!" "Công Thâu Ban!" Thái Thượng nhìn về phía tam đệ tử Công Thâu Ban. "Đệ tử có mặt!" Công Thâu Ban thần sắc nghiêm lại, lập tức bái lạy. "Ngươi tu vi đang ở bình cảnh, vi sư ban cho ngươi ba giọt Thiên Phạt huyết dịch, hy vọng ngươi có thể nắm bắt cơ hội." Thái Thượng nhìn hắn nói, rồi vung tay, ba giọt Thiên Phạt huyết dịch chui vào mi tâm của Công Thâu Ban.

Công Thâu Ban thần sắc vui mừng, lập tức bái lạy: "Đệ tử đa tạ lão sư!" Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó nhìn về phía tứ đệ tử Càn Nguyên, nói: "Càn Nguyên, ngươi căn nguyên đặc thù, Thiên Phạt huyết dịch này đối với ngươi có tác dụng lớn, vi sư lần này ban cho ngươi bốn giọt, ngươi phải nắm bắt cho tốt!" "Đệ tử tạ lão sư!" Càn Nguyên thần sắc vui mừng bái lạy.

Hắn hiểu ý của lão sư, hắn biết Thiên Phạt huyết dịch này đối với mình có tác dụng như thế nào.

Hắn tin rằng, có bốn giọt Thiên Phạt huyết dịch này tương trợ, mình tấn thăng Bán Bộ Hỗn Nguyên là chuyện chắc như đinh đóng cột, đột phá Hỗn Nguyên cảnh cũng có thêm mấy phần nắm chắc.

Cho nên, khoảnh khắc hắn nhìn thấy Thiên Phạt huyết dịch, Càn Khôn pháp tắc trong cơ thể, cùng với thân thể là Càn Khôn thú căn nguyên của mình, đã vô cùng mong muốn hấp thu Thiên Phạt huyết dịch.

Nhận được bốn giọt, quả thực là tạo hóa, sau này hắn cũng sẽ nỗ lực tu hành gấp bội.

Thái Thượng gật đầu, rồi vung tay, bốn giọt Thiên Phạt huyết dịch trực tiếp chui vào mi tâm của Càn Nguyên.

Làm xong tất cả, Thái Thượng đem hai giọt Thiên Phạt huyết dịch còn lại trong tay dung hợp một ít, chia thành mười mấy phần, lần lượt đánh vào cơ thể của các ký danh đệ tử, nói: "Mong các ngươi nắm bắt cho tốt!" "Tạ lão sư!" Chúng ký danh đệ tử bái lạy.

Có thể nhận được những lợi ích này, chúng ký danh đệ tử cũng vô cùng cảm kích.

Lão sư vẫn luôn tài bồi mình, mình cũng không thể để lão sư thất vọng, sau này nhất định sẽ càng nỗ lực tu hành hơn, chúng đệ tử trong lòng thầm nói một câu.

Trong Vô Cực Điện, Thái Thanh Cung.

Thái Thượng khẽ gật đầu, đệ tử dưới trướng của mình, bất luận là thân truyền hay ký danh, tư chất đều không tệ.

Lần này Nhân Đạo chấp chưởng Hồng Hoang, bọn họ cũng có thể nhận được không ít tiến triển, lại thêm trong tay mình còn có mấy giọt

huyết dịch của Thiên Phạt chi nhãn, tự nhiên sẽ ra sức đề thăng cho bọn họ.

Như vậy, sau này bọn họ cũng có thể phát huy tác dụng nhiều hơn.

Thái Thượng trong lòng ý niệm thoáng qua, nhìn về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên, cười nhạt nói: "Tiến triển của Nhị đệ, Tam đệ không nhỏ, ngoài việc chuyển đổi đại đạo của bản thân, e rằng khoảng cách tới Thái Cực Kim Tiên cũng không còn xa nữa." Từ thân Thánh Nhân chuyển đổi sang Hỗn Nguyên chi đạo, đối với Nguyên Thủy và Thông Thiên mà nói, quả thực không phải chuyện gì khó khăn.

Phải biết rằng, bọn họ trước đó đã là tồn tại Thánh cảnh viên mãn, cho nên về điểm này, quả thực không làm khó được bọn họ, tốc độ tự nhiên rất nhanh.

Đạo hạnh và tích lũy đại đạo của bản thân cũng đã đề thăng đến một điểm giới hạn, muốn đột phá Vô Cực Kim Tiên, cũng không còn bao xa.

Bây giờ Thiên Đạo bị hủy diệt, Nhân Đạo chấp chưởng, bọn họ thiếu đi hạn chế, tự nhiên cũng nhanh hơn, điểm này, cũng là một trong những nguyên nhân Thái Thượng làm việc này. "Sau khi Thiên Đạo bị hủy diệt, thiếu đi không ít hạn chế, quả thực nhanh hơn không ít, nhưng muốn tấn thăng Thái Cực Kim Tiên, vẫn còn một khoảng thời gian và khoảng cách." Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe vậy, lập tức nói.

Thái Thượng gật đầu, rồi nói: "Hai đệ lần này đến Thái Thanh Cung, có phải muốn cùng vi huynh luận đạo?" Họ hiện tại đang ở thời điểm tấn thăng Thái Cực Kim Tiên, tự nhiên sẽ nắm chặt cơ hội này.

Nhưng đối với tình huống này, Thái Thượng cũng sẵn lòng giúp đỡ họ, dù sao Nguyên Thủy và Thông Thiên tấn thăng, sau này cũng có

tác dụng lớn, đặc biệt là sau khi tiến vào Hồng Mông giới vực, Nguyên Thủy và Thông Thiên sẽ đại diện cho Hồng Hoang một mạch tỏa sáng rực rỡ trong Hồng Mông giới vực, cho nên cảnh giới tu vi rất quan trọng.

Ngoài ra, khi đối phó với những nguy cơ khác, có cảnh giới tu vi thực lực như vậy, cũng có thể tự mình giải quyết. "Đại ca sáng suốt, ta và Tam đệ chính là có dự định như vậy!" Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, Nguyên Thủy mỉm cười nói.

Thái Thượng gật đầu, nói: "Việc này đối với các đệ không tệ.

Khổng Khâu, lần này ngươi liền ở đây lắng nghe, chúng đệ tử cũng ở đây tu hành, mặc dù các ngươi không thể lý giải, nhưng đây đối với các ngươi mà nói, cũng là cơ duyên." "Tạ lão sư!" Công Thâu Ban, Càn Nguyên, cùng với chúng ký danh đệ tử lập tức bái lạy.

Thái Thượng khẽ gật đầu, nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên nói: "Lần luận đạo này, vi huynh sẽ dùng thủ đoạn lan đến Nhân Đạo, lan đến Hồng Hoang, người đạt cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đều có thể lắng nghe đại đạo chi âm, đây đối với bọn họ mà nói, cũng là một cơ duyên và tạo hóa, đối với sau này, cũng có tác dụng không nhỏ." Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên không có bất kỳ dị nghị nào.

Đại ca sắp xếp như vậy, hẳn là có thâm ý, lúc này có lẽ chưa thấy rõ, nhưng sau này nhất định sẽ có tác dụng lớn.

Giống như những sắp xếp trong bao nhiêu năm qua, ban đầu không phát hiện, nhưng sau này khi xảy ra, luôn có thâm ý. "Việc này, toàn bộ theo ý của đại ca!" Nguyên Thủy và Thông Thiên gật đầu nói.

Thái Thượng gật đầu, sau đó cùng Nguyên Thủy, Thông Thiên ngồi theo vị trí Tam Tài, Khổng Khâu và các đệ tử khác ngồi một bên, lúc này thu liễm tâm thần, chuẩn bị lắng nghe đại đạo chi âm của Tam

Thanh luận đạo. "Khiên tâm dẫn, u hồn ngưng, âm vô cực, dương thanh hư!" "Đạo chi vi vật, duy hoảng duy hốt, hốt hề hoảng hề, kỳ trung hữu tượng, hoảng hề hốt hề, kỳ trung..." Thái Thượng nhắm chặt hai mắt, hiện ra xích hồng khánh vân, Tam Thanh đạo nhân ngồi trên ba tòa liên đài, từng trận đại đạo chi âm huyền diệu vang vọng trong khánh vân, đại đạo chi văn ở mi tâm của Tam Thanh đạo nhân tỏa ra thần quang rực rỡ, miệng cũng đang giảng giải đại đạo chi âm.

Lúc này, đại đạo chi âm từ miệng Tam Thanh đạo nhân, âm thanh huyền diệu trong khánh vân, toàn bộ tụ lại một chỗ, lại giao hội với đại đạo chi âm của bản tôn Thái Thượng, từ miệng hắn chậm rãi giảng giải ra.

Lúc này, đại đạo đang oanh minh, Nhân Đạo đang chấn động, trong một hơi thở, Nhân Đạo, Hồng Hoang, Vô Cực Giới, đều có một luồng đại đạo chi âm hư vô phiêu miểu từ đáy lòng, từ bên tai vang lên, vang vọng không dứt.

Toại Nhân, Phục Hy, Nữ Oa, Hậu Thổ, Minh Hà, Mặc Địch, Quỷ Cốc Tử, Khổng Khâu, Chu Sơn đạo nhân, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và các tồn tại đỉnh tiêm khác, lúc này tự nhiên cũng nghe được đại đạo chi âm của Thái Thượng, thần sắc đều vui mừng, bắt đầu thu liễm tâm thần, bắt đầu tham ngộ ấn chứng.

Tu vi và tư chất của mỗi người khác nhau, cho nên tình hình tham ngộ của họ lúc này cũng khác nhau.

Nguyên Thủy và Thông Thiên liếc nhìn Tam Thanh đạo nhân trong khánh vân của đại ca, lại lắng nghe luồng đại đạo chi âm này, lập tức thu liễm tâm thần, nhắm chặt hai mắt, bắt đầu lắng nghe ấn chứng, không ngừng tham ngộ đại đạo của bản thân.

Hiện tại là đại ca giảng trước, sau đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng dần dần giảng giải đại đạo của mình, Tam Thanh bắt đầu

tiến triển luận đạo.

Mặc dù chỉ là mười mấy vạn năm ngắn ngủi, tình hình Tam Thanh luận đạo đã tiến vào giai đoạn gay cấn.

Nếu không phải luận đạo, thời gian mười mấy vạn năm, một chút cảm ngộ cũng không thể mang lại cho Nguyên Thủy và Thông Thiên, dù sao thời gian quá ngắn.

Chương 584

Nhưng hiện tại, luận đạo cùng đại ca, chỉ trong mười mấy vạn năm ngắn ngủi, đã có tiến triển không nhỏ, còn có thể đề thăng những tồn tại khác, cũng là một cảnh giới không tệ.

Thái Thượng vì để trợ giúp Nguyên Thủy, Thông Thiên, cũng như Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác, lúc này không trực tiếp đi sâu vào một cảnh giới cực kỳ sâu sắc, mà vẫn luôn ở Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ, cùng với một số tinh nghĩa và chí lý vắt ngang qua cảnh giới này, không ngừng phân tích chi tiết, để họ có thể tỉ mỉ lý giải.

Như Chu Sơn đạo nhân vừa mới tấn thăng không lâu, tuy không thể lý giải được bao nhiêu, nhưng dù chỉ mấy phần, cũng đủ để hắn rút ngắn thời gian đến trung kỳ.

Có thể nói, tình hình lúc này, quả thực là tình huống vô cùng phi phàm.

Lúc này trong Hồng Hoang, vô số sinh linh, tu sĩ, thế lực và chủng tộc, tuy không thể lý giải những đại đạo chi âm huyền diệu hư vô phiêu miểu này, nhưng tiên thiên linh khí tuôn ra giữa thiên địa lúc này, quy tắc và pháp tắc được thực chất hóa trong thiên địa, lợi ích do sự dị động của Nhân Đạo mang lại, đối với bọn họ đều có lợi ích cực lớn.

Lúc này, nơi Vô Cực sơn mạch, hiện ra vô tận dị tượng, cả thiên địa đều nghiêng ngả, lấy nơi này làm trung tâm, quy tắc và pháp tắc của Vô Cực sơn mạch lưu động, mọi thứ trong thiên địa mới lưu động.

Tất cả thời gian, không gian, âm dương, ngũ hành, càn khôn, nhân quả... lúc này, đều vận chuyển theo tình hình của Vô Cực sơn mạch.

Giờ khắc này, chúng sinh từ đáy lòng hiểu rõ, việc này, là Tam Thanh đang luận đạo.

Mà Tam Thanh luận đạo, phúc trạch chúng sinh!

Thời gian thoáng chốc, lại hai mươi vạn năm trôi qua.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, vô bi vô hỉ, vô thời vô không, hết thảy đều là ở giữa vô vi thanh tịnh, ở giữa hữu vô, mới thấy được đại đạo.

Nguyên Thủy và Thông Thiên lắng nghe đến lúc này, mày đều khẽ nhíu lại, dường như đã có mấy phần cảm giác trúc trắc khó hiểu.

Khổng Khâu thì đã không thể hiểu nổi một phần nào nữa, lúc này đang chuyên tâm tham ngộ, tu hành đại đạo của tự thân, chẳng qua là mượn hoàn cảnh và khí tức đại đạo lúc này, cùng âm thanh huyền diệu để trợ giúp tu hành mà thôi.

Đối với các đệ tử khác, vốn dĩ cũng không thể nghe hiểu, cũng chỉ mượn hoàn cảnh đặc thù này để tham ngộ tu hành mà thôi.

Dưới sự trợ giúp của Thiên Phạt huyết dịch, mấy chục vạn năm qua, tiến triển của bọn họ đều không nhỏ, đợi đến khi xuất quan, e rằng đều có thể thăng lên một bậc thang mới.

Mà lúc này trong Hồng Hoang đại địa, theo sự xuất hiện của thiên địa dị tượng, lại đang thúc đẩy tiến trình và diễn hóa của đất trời.

Chúng sinh theo sự biến hóa những năm này và tu hành trong đại hoàn cảnh, tiến triển của họ đều không nhỏ.

Dưới sự phản bổ của Nhân Đạo, Nhân Đạo cũng đang trong quá trình hoàn thiện và đề thăng, cũng khiến cho Hồng Hoang phát triển.

Có thể nói, lần luận đạo này của Tam Thanh đã liên quan đến toàn

bộ sự tình của thế giới Hồng Hoang, hơn nữa tiến triển còn không hề nhỏ, bất luận là đối với Nhân Đạo, bản thân Hồng Hoang hay là chúng sinh, đều là như thế. … Nữ Oa vì cảnh giới đại đạo của bản thân cũng không yếu hơn Nguyên Thủy và Thông Thiên bao nhiêu, cho nên mức độ lý giải lúc này cũng tương đương với hai người họ, tuy tú mi khẽ nhíu, nhưng vẫn có thể tiếp tục lĩnh hội.

Hậu Thổ dựa vào Minh Đạo, lúc này cũng đang nỗ lực đuổi theo tiết tấu này.

Những người còn lại, cũng chỉ có Toại Nhân, Tiếp Dẫn là có thể miễn cưỡng theo kịp, còn lại lúc này đều giống như Khổng Khâu, mượn hoàn cảnh ưu thế để tham ngộ và tu hành đại đạo của tự thân.

Nói chung, lần này tiến triển không ít, đã là chỗ tốt cực lớn.

Còn về mấy vị còn lại có thể tiếp tục tham ngộ đến lúc nào, thì phải xem tạo hóa của bản thân họ.

Mà Hồng Hoang diễn biến, Nhân Đạo và chúng sinh đề thăng, tin rằng sau khi luận đạo kết thúc, cũng sẽ lại lên một tầng lầu nữa.

Điểm này, không ai hoài nghi.

Lúc này Hồng Hoang, bất luận là sinh linh, tu sĩ, thế lực hay chủng tộc, toàn bộ đều chìm đắm trong tu hành.

Toàn bộ Hồng Hoang, lúc này chính là một Hồng Hoang tu hành và đề thăng, đều đang hướng tới một cảnh giới cao hơn mà đột phá, tin rằng sau lần này, hết thảy đều sẽ theo đó mà đề thăng. … Cứ như thế, lại ba mươi vạn năm sau.

Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Vô Cực nhi Thái Cực, Thái Cực sinh Nhất, Nhất giả, tiện vi Đạo dã!" Thái Thượng sau khi nói ra đạo tinh nghĩa và chí lý cuối cùng, liền không mở miệng nữa.

Tuy nói là Tam Thanh luận đạo, nhưng Nguyên Thủy và Thông

Thiên căn bản không theo kịp tốc độ luận đạo của đại ca nhà mình, đến đoạn sau, cơ bản xem như là đại ca đang giảng đạo.

Nhưng đối với họ mà nói, cũng chẳng sao cả, dù sao cũng là đến tìm đại ca trợ giúp đề thăng tu vi của mình, là luận đạo hay là nghe đạo, cũng không có khác biệt quá lớn.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Toại Nhân và Tiếp Dẫn sớm đã tu hành đại đạo của tự thân, đại đạo tinh nghĩa và chí lý mà Thái Thượng giảng về sau, họ nghe vô cùng trúc trắc, căn bản không thể lý giải nổi một phần.

Dứt khoát, trong hai mươi vạn năm sau đó, họ không tiếp tục lắng nghe đại đạo chí lý và tinh nghĩa của Thái Thượng nữa, chỉ mượn hoàn cảnh tu hành hiếm có này để tham ngộ đại đạo của mình mà thôi.

Nhưng cho dù như vậy, trong khoảng thời gian này, dựa vào tình hình giảng đạo và luận đạo của Thái Thượng, tiến triển của họ đều không nhỏ, đối với sự lý giải về đại đạo, đạo hạnh của bản thân, v.v., đều đã tinh thâm và tiến triển không ít, khoảng cách đến cảnh giới cao hơn cũng gần thêm mấy phần.

Thái Thượng lúc này cũng trong quá trình giảng giải mà có thêm mấy phần lý giải mới, lúc này đang củng cố.

Trong Hồng Hoang, ngoài những tồn tại đỉnh tiêm này, vô số sinh linh và tu sĩ cũng đang tu hành.

Trăm vạn năm qua, đối với vô số sinh linh, tu sĩ Hồng Hoang, cũng là một cơ hội hiếm có, cho nên lúc này đều vẫn đang tham ngộ tu hành.

Sau lần này, tin rằng hết thảy đều sẽ đề thăng không ít. … Thời gian vội vã, thoáng chốc đã qua.

Lặng lẽ trôi đi, lại là ba mươi vạn năm quá khứ.

Trong Hồng Hoang, vô số sinh linh, tu sĩ đều đã tỉnh lại, sau mấy nguyên hội bế quan tu hành, cái cần lĩnh ngộ đã lĩnh ngộ, cái cần đề thăng cũng đã đề thăng, lúc này đều đã xuất quan.

Trong số các tồn tại đỉnh tiêm, trừ Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ ra, những người còn lại lúc này đều lần lượt xuất quan.

Khoảng thời gian này, tiến triển của họ đều không nhỏ, tuy không có tấn thăng rõ rệt về tu vi đại đạo, nhưng không lâu sau, liền có thể tấn thăng, điểm này, họ vô cùng rõ ràng.

Điều này đối với họ mà nói, là một chuyện tốt.

Mà theo sự đề thăng của chúng sinh Hồng Hoang, mấy vị đại năng đỉnh tiêm đề thăng, Hồng Hoang diễn biến cùng với sự hoàn thiện của Nhân Đạo, v.v., lại có không ít tiến bộ. … Trên đỉnh Bất Chu Sơn. "Ông!" Một khắc nào đó, Chu Sơn Đạo Nhân chậm rãi mở hai mắt, trong con ngươi sâu thẳm, lướt qua một đạo thần quang rực rỡ.

Trên mi tâm, một ấn ký hình ngọn núi tỏa ra quang huy nhàn nhạt, một luồng uy áp sơn thế khủng bố từ trên người y lan ra, khiến ức vạn sơn mạch, sơn thế thần phục.

Sau khi gánh vác Bất Chu Sơn, Chu Sơn Đạo Nhân đã ở trên con đường này khiến vô số sơn mạch thần phục, giống như Bất Chu Sơn, là đỉnh của ức vạn sơn mạch, sơn phong. "Lần này may nhờ có đại đạo chi âm của Đạo tôn, nếu không, muốn tấn thăng trung kỳ, e rằng còn phải mất mấy trăm vạn năm thời gian…" Chu Sơn Đạo Nhân trên mặt lộ ra một nụ cười, mở miệng nói.

Y tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tuy mới hơn ba trăm nguyên hội thời gian, nhưng tích lũy của y thâm hậu, sau khi tấn thăng cảnh giới cũng ổn định.

Ngoài ra, trăm vạn năm trước, còn có Tam Thanh luận đạo, Đạo

tôn giảng đạo, những đại đạo chi âm, đại đạo chí lý và đại đạo tinh nghĩa đó đều bị họ biết được, lắng nghe, có thể mượn những đại đạo này để ấn chứng đại đạo của bản thân, có thể hấp thu tu hành đề thăng.

Điều này đối với Chu Sơn Đạo Nhân vừa mới tiến vào Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vẫn còn ở sơ kỳ mà nói, quả thực là như gặp mưa rào sau cơn hạn hán.

Chương 585

Do đó, trong khoảng thời gian ngắn ngủi trăm vạn năm, Chu Sơn Đạo Nhân đã phá vỡ gông cùm xiềng xích, một lần hành động tấn thăng đến trung kỳ, cũng trở thành một trong số ít tồn tại trung kỳ trong Hồng Hoang.

Đi lên nữa, càng thêm khó khăn, nếu không, mấy vị kia cũng sẽ không tích lũy lâu như vậy mà vẫn chưa thể ổn định ở cảnh giới cao hơn, đây đều là càng đi lên, càng khó tấn thăng.

Nhưng Chu Sơn Đạo Nhân tin tưởng vào năng lực của họ, ước chừng không lâu sau, đều sẽ được tấn thăng.

Y nhìn lướt qua Hồng Hoang đại lục, lại nhìn một chút thiên địa đang diễn biến lúc này, cảm thụ một phen Nhân Đạo xong, liền đột nhiên đứng dậy, ánh mắt dừng lại trên bốn cây Thiên Trụ và Bất Chu Sơn một lát, sau đó thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, không còn dấu vết. … … Sau khi rời khỏi Bất Chu Sơn, Chu Sơn Đạo Nhân liền tiếp tục đi tới trong Hồng Hoang, xem xem những năm qua, Hồng Hoang đại địa dưới sự chấp chưởng của Nhân Đạo, xem sự diễn biến của sinh linh trong đó.

Y với tư cách là tồn tại đỉnh tiêm của Vô Cực Giới, đã từng tu hành sinh hoạt dưới sự chấp chưởng của Vô Vi Chi Đạo, đã từng tu hành sinh hoạt trong Hồng Hoang dưới sự chấp chưởng của Thiên Đạo, hiện tại, là tu hành và sinh hoạt dưới sự chấp chưởng của Nhân Đạo, y đối với Tam Đạo quả thực là vô cùng quen thuộc.

Nhân Đạo, cũng là tồn tại chấp chưởng có lợi nhất đối với chúng sinh, những năm qua diễn biến và phát sinh, tình hình tiến triển của chúng sinh, v.v., Chu Sơn Đạo Nhân đều cảm thấy, nếu Nhân Đạo

sớm chấp chưởng Hồng Hoang đại địa hơn một chút, nói không chừng, tiến triển của chúng sinh sẽ lại lên một tầng lầu nữa, dưới sự phản bổ như vậy, không chỉ là Nhân Đạo, mà ngay cả Hồng Hoang, cũng sẽ được hoàn thiện và đề thăng lớn hơn. "Sự lựa chọn của Đạo tôn quả nhiên là chính xác nhất, Nhân Đạo, bất luận đối với Hồng Hoang, hay đối với chúng sinh, đều là tồn tại chấp chưởng cực kỳ có lợi…" "Sau này nếu đi đến giới vực cao hơn, tình hình lúc này, sẽ trở thành một cơ sở quan trọng…" Chu Sơn Đạo Nhân sau khi đi qua không ít khu vực của Hồng Hoang, khẽ nói một tiếng.

Sau khi tấn thăng đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, y tự nhiên biết được nhiều chuyện hơn, tuy tạm thời còn rất xa vời, nhưng chuyện như vậy, cuối cùng rồi cũng sẽ đến.

Dù sao Đạo tôn đã là Thái Cực Kim Tiên viên mãn, đợi ngài tấn thăng Vô Cực Kim Tiên, tự nhiên không thể nào mãi mãi ở lại nơi này, ở lại trong Hỗn Độn.

Chỉ có giới vực cao hơn, mới có thể chứa đựng nhiều tồn tại đỉnh tiêm như vậy.

Khi đó, Hồng Hoang nhất mạch dưới sự trợ giúp của Nhân Đạo, đều sẽ đạt đến một trình độ khủng bố hơn, có được nền tảng này, ở giới vực cao hơn, Hồng Hoang nhất mạch, cũng sẽ tỏa sáng rực rỡ.

Chu Sơn Đạo Nhân trong lòng suy nghĩ một lát, thân hình khẽ động, lại lần nữa biến mất không thấy. … Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện. "Ông!" Một khắc nào đó, đại đạo ấn ký trên mi tâm Thái Thượng khẽ rung lên, ngay sau đó liền thấy Thái Thượng mở hai mắt, nhìn Nguyên Thủy, Thông Thiên, Khổng Khâu và những người khác vẫn đang tham ngộ tu hành, lại nhìn Nữ Oa, Hậu Thổ, Toại Nhân, lúc này đều vẫn đang chuyên tâm tham ngộ.

Thái Thượng khẽ gật đầu, bọn họ là những tồn tại đỉnh tiêm của

Hồng Hoang nhất mạch, họ đề thăng, đối với Hồng Hoang nhất mạch mà nói, cũng có tác dụng không nhỏ.

Thái Thượng tin rằng, với nhiều bậc kinh tài tuyệt diễm như vậy, sau khi Hồng Hoang nhất mạch đi đến Hồng Mông Giới Vực, sẽ tỏa sáng rực rỡ ở trong đó, cũng sẽ khiến thanh danh của Hồng Hoang nhất mạch, nhanh chóng lan truyền trong Hồng Mông.

Ánh mắt Thái Thượng dừng lại trên người các tồn tại đỉnh tiêm mấy hơi thở, liền thu lại ánh mắt, sau đó đột nhiên đứng dậy, một bước đạp ra, đến trên đỉnh Thủ Dương Sơn.

Y chắp tay sau lưng mà đứng, nhìn xuống chúng sinh, hết thảy diễn biến đều hiện ra trong mắt, hệt như vô thượng chúa tể. "Hưu!" Một đạo lưu quang lóe qua, mang theo uy áp sơn thế vô biên mà đến, ngay sau đó hóa thành thân hình của Chu Sơn Đạo Nhân. "Đạo tôn!" Chu Sơn Đạo Nhân chắp tay hành lễ.

Thái Thượng khẽ gật đầu, tay vung lên, nâng y dậy, sau đó nói: "Lần này Bàn Sơn nhất tộc các ngươi làm không tệ, ngươi cũng không để bản giáo thất vọng…" "Đạo tôn quá khen, hết thảy đều là việc Chu Sơn, Bàn Sơn nhất tộc nên làm…" Chu Sơn Đạo Nhân nghe vậy, lập tức chắp tay nói.

Y, bao gồm cả Bàn Sơn nhất tộc, đều là vì chuyện đó mà sinh ra, vào thời khắc then chốt đó, mang theo ức vạn sơn thế, sức mạnh của Bàn Sơn nhất tộc, trợ giúp Chu Sơn Đạo Nhân vá lại Bất Chu Sơn, đó chính là nhiệm vụ của họ, họ sinh ra vì điều đó, lúc này tự nhiên không dám kể công, đều là việc họ nên làm.

Thái Thượng không mở miệng, chỉ khẽ gật đầu.

Y dừng lại một chút, rồi nói với Chu Sơn Đạo Nhân: "Vô Cực Giới đã bắt đầu dung hợp, kết nối với Hồng Hoang thế giới, tuy tốc độ không nhanh, nhưng thế giới chi bích đã sắp dung hợp hoàn thành,

tiếp theo sẽ là sự dung hợp của quy tắc pháp tắc, Vô Vi Chi Đạo và Nhân Đạo, các phương diện của hai thế giới, khiến cho Hồng Hoang được tiến triển ở mức độ lớn nhất…" Chu Sơn Đạo Nhân nghe vậy, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, Đạo tôn, lại đang dung hợp Vô Cực Giới và Hồng Hoang thế giới?

Chuyện này, họ không thể nào biết được, cho dù có tồn tại đỉnh tiêm biết được, nhưng trong đầu, trong ký ức, cũng sẽ không ghi nhớ.

Chỉ có khi thời cơ đến, người nên biết, mới biết được, hiện tại thời cơ còn sớm, tự nhiên không thể biết. "Ngươi hiện tại hãy đến Vô Cực Giới, trấn giữ Vô Cực Giới, cùng với Minh Không, bắt đầu thúc đẩy sự dung hợp của hai thế giới.

Đồng thời, dùng sức mạnh của Bàn Sơn nhất tộc, khiến cho sơn thế của hai thế giới, lực lượng của ức vạn sơn mạch có thể dung hợp nhanh hơn, khi đó, sau khi dung hợp, sẽ có thêm nhiều tồn tại của Vô Cực Giới tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh…" Thái Thượng nhìn Chu Sơn Đạo Nhân, chậm rãi nói.

Tuy hiện tại trong Vô Cực Giới, tạm thời chỉ có Chu Sơn Đạo Nhân và Minh Không là hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng trong đó, vẫn còn một số tồn tại sắp tấn thăng.

Ngoài ra, Cốt Hoàng cũng không phải không có cơ hội, tuy giới hạn của hắn rất rõ ràng, nhưng dưới đại thế như vậy, cũng vẫn có cơ hội, chỉ xem hắn có thể nắm bắt được hay không.

Chu Sơn Đạo Nhân nghe vậy, trong lòng tính toán một phen, rồi chắp tay nói: "Đạo tôn yên tâm, ta tự sẽ làm tốt!" Thái Thượng gật đầu, phất tay nói: "Nếu vậy, ngươi đi đi!" "Vâng, Chu Sơn cáo lui!" Chu Sơn Đạo Nhân chắp tay, sau đó liền động thân rời đi.

Thái Thượng ánh mắt chuyển động, rơi vào Vô Cực Giới, trong con ngươi sâu thẳm, một đạo tinh quang lóe lên rồi biến mất. … Hồng

Hoang, một khu vực nào đó, trong đại bản doanh của Cốt Tộc. "Lần này, có lẽ là một cơ hội của đạo hữu.

Đạo tôn sắp xếp như vậy, chính là vì để Vô Cực Giới chúng ta sinh ra nhiều tồn tại hơn, đồng thời cũng là để làm lớn mạnh Hồng Hoang, đạt đến mức độ đề thăng lớn nhất…" Chu Sơn Đạo Nhân nhìn Cốt Hoàng, mở miệng nói.

Nghe vậy, Cốt Hoàng trầm ngâm một lát, mới nói: "Đạo huynh nói có lý, nếu đã như vậy, lần này ta sẽ dẫn Cốt Tộc trở về Vô Cực Giới, chờ đợi thời cơ hai giới dung hợp, mượn đại thế đột phá cảnh giới, còn có thể thành công hay không, phải xem thiên ý…" "Với thủ đoạn của đạo hữu, tự nhiên là có thể…" Chu Sơn Đạo Nhân cười nói.

Cốt Hoàng không mở miệng, chỉ khẽ gật đầu.

Chu Sơn Đạo Nhân quay đầu, nhìn mấy vị trưởng lão và một đám tộc nhân đỉnh tiêm của Bàn Sơn nhất tộc nói: "Tình hình nhiệm vụ lần này, các ngươi đều đã rõ ràng, tiếp theo chính là bắt đầu thực hiện chuyện này, hiện tại thế giới chi bích cơ bản đã dung hợp, tiếp theo cũng sẽ là điểm quan trọng, nhiệm vụ của chúng ta lần này cũng vô cùng then chốt, các ngươi phải bảo đảm hoàn thành thuận lợi…" "Tộc trưởng yên tâm, chúng ta hiểu phải làm thế nào…" Chúng tộc nhân, trưởng lão của Bàn Sơn nhất tộc đáp lời. "Tốt, bắt đầu đi!" Chu Sơn Đạo Nhân gật đầu nói.

Lời vừa dứt, Bàn Sơn nhất tộc lại lần nữa tan đi, trở về nơi sơn thể vốn có, chờ đợi tình hình của Chu Sơn Đạo Nhân.

Sau đó, Chu Sơn Đạo Nhân và Cốt Hoàng cùng nhau, dẫn dắt Cốt Tộc, quay trở về Vô Cực Giới.

Sau ba ngàn năm, cuối cùng họ đã trở về Vô Cực Giới. … … Trong Vô Cực Giới. "Con đường tiếp theo của đạo hữu, phải xem vào chính mình…" Chu Sơn Đạo Nhân thần sắc nghiêm nghị nhìn Cốt

Hoàng, mở miệng nói.

Y cũng có nhiệm vụ của mình phải làm, mà tu vi cảnh giới của Cốt Hoàng, tự nhiên phải dựa vào chính hắn, điểm này, không ai giúp được hắn, cho nên tình hình tiếp theo, chỉ có thể xem vào tình hình của chính hắn. "Đạo huynh yên tâm, ta hiểu phải làm thế nào…" Cốt Hoàng gật đầu nói.

Chu Sơn Đạo Nhân gật đầu, không để ý đến chuyện này nữa, chắp tay một cái, liền động thân rời đi.

Mà Cốt Hoàng lúc này, cũng mang theo Cốt Tộc, hướng về nơi vốn là của Cốt Tộc trong Vô Cực Giới mà đi. … Vô Cực Giới, một khu vực nào đó. "Chúc mừng đạo hữu tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh, sau này đại đạo khả kỳ…" Minh Phủ Đại Đế Minh Không, hướng Chu Sơn Đạo Nhân chắp tay nói, họ tạm thời là hai vị tồn tại đỉnh tiêm của Vô Cực Giới. "Đa tạ đạo hữu!" Chu Sơn Đạo Nhân chắp tay đáp lại.

Y biết, Minh Không là tồn tại đầu tiên trong Vô Cực Giới tấn thăng cảnh giới này, tu vi thực lực cũng ở trên y, cũng là một vị tồn tại đỉnh tiêm khác của Vô Cực Giới lúc này. "Chuyện của Vô Cực Giới và Hồng Hoang thế giới lần này, chắc hẳn đạo hữu trong lòng đã rõ ràng rồi chứ?" Chu Sơn Đạo Nhân nhìn Minh Không, mở miệng hỏi.

Minh Không gật đầu, không mở miệng. "Đạo tôn lần này để Bàn Sơn nhất tộc ta trợ giúp, cùng với đạo hữu, thúc đẩy tiến trình dung hợp!" Chu Sơn Đạo Nhân nói.

Minh Không gật đầu, vì đã sớm dự liệu, lúc này cũng không có vẻ gì là bất ngờ, gật đầu nói: "Có đạo hữu và Bàn Sơn nhất tộc tương trợ, lần này thúc đẩy tiến trình dung hợp, cũng sẽ thuận lợi và nhanh hơn không ít…" Chu Sơn Đạo Nhân khẽ gật đầu, những chuyện này,

y cũng có chút dự liệu.

Chương 586

Y trong lòng suy nghĩ một chút, nhìn Minh Không, mở miệng hỏi: "Đạo hữu, trong Vô Cực Giới, có những tồn tại nào có hy vọng tấn thăng Hỗn Nguyên chi cảnh?" Kể từ khi rời khỏi Vô Cực Giới, y chưa từng quay lại, đây là lần đầu tiên y quay lại, cho nên đối với một số tồn tại có tư cách tấn thăng trong Vô Cực Giới, quả thực không quá rõ ràng.

Minh Không dù sao cũng là một vị tồn tại đỉnh tiêm khác, cũng luôn ở trong Vô Cực Giới, chắc hẳn sẽ rõ ràng.

Y cũng muốn xem, trong quá trình phát triển của đại thế sau này, có những ai có hy vọng đột phá cảnh giới này.

Nghe vậy, Minh Không trầm ngâm mấy hơi thở, rồi nói: "Thánh triều chi chủ của Nguyên Đế Hoàng Đại Thế Giới, Đế Thương.

Sát Tổ của Nguyên Sát Lục Đại Thế Giới, và vì duyên cớ diễn hóa của Ma Đạo mà sinh ra Ma Đạo đại năng Phệ Hồn." "Ba vị này, là có tư cách tấn thăng cảnh giới này, chỉ cần nắm bắt được, tấn thăng liền không có vấn đề gì…" "Ngoài ra, Cốt Hoàng cũng có khả năng, chỉ là cơ hội sẽ khó hơn ba vị này không ít mà thôi, nhưng dưới sự thúc đẩy của đại thế, cũng vẫn có cơ hội…" Chu Sơn Đạo Nhân nghe vậy, gật đầu, tình hình của Cốt Hoàng, y cũng rõ ràng, điểm này không cần nghi ngờ, còn về ba vị kia, y lúc này khẽ quét qua Vô Cực Giới, cũng đã biết được tình hình của họ, lúc này gật đầu, cũng tương tự như Minh Không nói, quả thực là những người có tư cách đột phá Hỗn Nguyên chi cảnh nhất. "Nếu đã như vậy, vậy thì bắt đầu thôi!" Chu Sơn Đạo Nhân trong lòng nghĩ xong, nói với Minh Không.

Minh Không gật đầu, thân hình khẽ động, hướng về Minh Phủ mà

đi.

Chu Sơn Đạo Nhân thấy vậy, khẽ gật đầu, thân hình khẽ động, hướng về khu vực khác mà đi.

Sau khi đến khu vực thuộc về Bàn Sơn nhất tộc, Chu Sơn Đạo Nhân liền trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, Bàn Sơn chi lực trên người vận chuyển, một đạo Hỗn Nguyên Bàn Sơn chi lực xuyên qua thiên địa, kết nối vào Hồng Hoang.

Thấy vậy, Minh Không bên kia cũng ra tay, thúc đẩy. "Hưu!

Hưu!

Hưu! …" Trong Hồng Hoang, ức vạn đạo sơn thế chi lực, Bàn Sơn chi lực trực tiếp xông lên trời, liên kết sơn mạch, lực lượng của sơn thể, thúc đẩy tiến trình dung hợp.

Trên Thủ Dương Sơn, Thái Thượng thấy vậy, khẽ gật đầu, như vậy, tốc độ cũng sẽ được thúc đẩy thêm một chút, phần còn lại, chỉ chờ thế giới dung hợp hoàn thành. … Sau khi thế giới chi bích dung hợp, mức độ dung hợp của thiên địa quy tắc và đại đạo pháp tắc trong Vô Cực Giới vào Hồng Hoang quả thực đã dần dần tăng tốc.

Còn có sự thúc đẩy của hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là Chu Sơn Đạo Nhân và Minh Không Đại Đế, tiến trình lúc này quả thực không chậm.

Bàn Sơn nhất tộc toàn lực ra tay, ức vạn sơn mạch, sơn thế trong Hồng Hoang và phương diện dung hợp với sơn thế, sơn mạch trong Vô Cực Giới, càng thêm nhanh chóng.

Thái Thượng đối với tình hình lúc này, cũng khá hài lòng, y không cần làm gì khác, chỉ cần để mức độ dung hợp của Vô Vi Đại Đạo và Nhân Đạo không ngừng dung hợp là được, những việc khác, giao cho Chu Sơn Đạo Nhân và Minh Không Đại Đế là được. … Thời gian

thoáng chốc, lại mấy chục vạn năm trôi qua.

Sau những năm dung hợp này, chúng sinh Hồng Hoang có thể cảm nhận rõ ràng quy tắc, pháp tắc thiên địa Hồng Hoang đang hoàn thiện và ngưng thực, diện tích cũng đang không ngừng mở rộng.

Vô Cực Giới, trong đó ẩn chứa Sát Lục Đại Đạo, Ma Đạo, Hủy Diệt Chi Đạo, Vô Vi Chi Đạo, Đế Hoàng Đại Đạo, v.v., lúc này đều đang không ngừng ngưng thực đại đạo pháp tắc trong Hồng Hoang.

Ngoài số lượng đại đạo không bằng Hồng Hoang, các phương diện khác, Vô Cực Giới cũng không thua kém Hồng Hoang là bao.

Sự dung hợp của hai giới như vậy, tình hình tự nhiên là không bình thường.

Chúng sinh Hồng Hoang có không ít người chú ý đến, trên Cửu Thiên, mơ hồ có thể nhìn thấy bóng dáng của một thế giới, cứ cách một khoảng thời gian, lại phóng đại, đến gần thêm một phần.

Ban đầu họ quả thực có chút lo lắng, nhưng Đạo tôn, Đạo tổ họ đều không có bất kỳ động thái nào, vậy thì chuyện này, hẳn là không phải chuyện xấu.

Nói lại, theo sự đến gần của thế giới đó, quy tắc, pháp tắc, diện tích, tinh thần đại hải, v.v. của Hồng Hoang đều đang không ngừng mở rộng, họ tự nhiên cũng có thể đoán được một hai.

Do đó, chúng sinh lúc này cũng không để ý nhiều, trong thời cơ này, tiếp tục bế quan tu hành. … Trên đỉnh Thủ Dương Sơn.

Thái Thượng chắp tay sau lưng, nhìn xuống chúng sinh.

Hai bên trái phải của y là Nguyên Thủy và Thông Thiên, sau lưng là Khổng Khâu và các đệ tử. "Không ngờ Vô Cực Giới của đại ca lại trưởng thành đến mức độ này…" Nguyên Thủy nhìn Vô Cực Giới đang dung hợp với Hồng Hoang, trên mặt hiện lên vẻ kinh ngạc, mở

miệng nói.

Đối với chuyện của Vô Cực Giới, y cũng biết, chỉ là không ngờ, Vô Cực Giới đã trưởng thành đến mức độ này, nếu số lượng đại đạo pháp tắc đạt đến, đó lại là một Hồng Hoang thế giới khác. "Sau khi Vô Cực Giới của đại ca dung hợp với Hồng Hoang, Hồng Hoang sẽ đạt đến một đỉnh cao, có lẽ, có thể giúp đại ca bước chân vào cảnh giới đó…" Thông Thiên kiếm mi khẽ nhướng, nhìn Thái Thượng nói.

Khổng Khâu và những người khác mắt sáng lên, cũng hiểu được ý của sư thúc. "Cảnh giới đó, không phải dễ dàng như vậy, tuy là một cơ duyên, nhưng muốn mượn đó để tấn thăng, vẫn cần một khoảng thời gian rất dài…" Thái Thượng mỉm cười nói.

Nhưng điều Thông Thiên nói, cũng chính là sự sắp xếp và tính toán của y, chỉ là, không nhanh như vậy mà thôi.

Thái Thượng nhìn Vô Cực Giới đang không ngừng đến gần, không ngừng phóng đại, trong con ngươi sâu thẳm, một đạo tinh mang lóe lên rồi biến mất. … … Trên đỉnh Thủ Dương Sơn. "Lần dung hợp hai giới này, cũng là cơ duyên của các ngươi, có thể mượn đó để tấn thăng hay không, phải xem vào cơ duyên tạo hóa của chính các ngươi…" Thái Thượng nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên nói, Nguyên Thủy hẳn là có thể, Thông Thiên, phải xem thủ đoạn của chính mình.

Ngoài Nguyên Thủy ra, người có cơ hội nhất chính là Nữ Oa, cuối cùng là Hậu Thổ chấp chưởng Minh Đạo, họ là những người có cơ hội tấn thăng Thái Cực Kim Tiên nhất ngoài Nguyên Thủy, tình hình tương tự Thông Thiên.

Mà lần dung hợp hai giới này, người có cơ hội nhất một lần hành động tấn thăng, chính là Nguyên Thủy và Nữ Oa.

Tất nhiên, có thể nắm bắt được cơ hội này hay không, vẫn phải

dựa vào thủ đoạn và cơ duyên tạo hóa của chính họ, dù sao Thái Thượng có thể giúp họ, cũng chỉ đến thế. "Đại ca yên tâm, chúng ta sẽ chuẩn bị tốt…" Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, lập tức chắp tay đáp lại.

Thái Thượng gật đầu, ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía Vô Cực Giới và Hồng Hoang dung hợp, thần sắc bình tĩnh, không nhìn ra sâu cạn.

Khổng Khâu sau lưng cũng nhìn sự dung hợp của hai giới, trong lòng cũng âm thầm quyết định, nhất định phải nắm bắt cơ hội này, để tu vi của mình lại đề thăng lên một tiểu giai vị nữa mới được.

Như vậy, sau này mới có tư cách theo lão sư đi đến giới vực cao hơn, dương danh Thái Thanh nhất mạch.

Mọi người đều nhìn lên Cửu Thiên, không mở miệng nữa. … Cứ như thế, lại mười vạn năm sau.

Lúc này sự biến hóa của Hồng Hoang, ngay cả một số sinh linh chưa hóa hình cũng cảm nhận được sự thay đổi không nhỏ, cũng từ linh khí tuôn ra, quy tắc hoàn thiện và pháp tắc ngưng thực mà nhận được chỗ tốt, khoảng cách đến hóa hình càng gần hơn.

Theo sự ra tay của Bàn Sơn nhất tộc, diện tích dung hợp của Vô Cực Giới và Hồng Hoang thế giới quả thực đã nhanh hơn không ít.

Hơn nữa, trong quá trình dung hợp hai giới, vì duyên cớ hoàn thiện và đề thăng, còn nhân đó mà mở rộng ra không ít diện tích mới, khiến cho diện tích thực tế tăng trưởng lớn hơn diện tích của hai bên dung hợp, cũng là một điểm không tồi.

Vì trong Vô Cực Giới cũng có tinh thần đại hải, cho nên, tinh thần đại hải lúc này cũng mở rộng vô số, tinh thần mênh mông, tinh quang lấp lánh, thủy triều tinh thần bàng bạc không ngừng cuốn về bốn

phương, khiến cho một số tu sĩ và sinh linh hấp thu tinh thần chi lực tu hành trong Hồng Hoang, lại nhận được không ít chỗ tốt.

Theo sự dung hợp ngày càng sâu của hai thế giới, họ liền cảm nhận được nhiều chỗ tốt hơn, lúc này càng mong đợi sự dung hợp cuối cùng hoàn thành. … Theo mức độ dung hợp của Vô Cực Giới đạt đến hậu kỳ, Nữ Oa, Hậu Thổ, Toại Nhân, Phục Hy và những người khác, lúc này đều chuyên tâm.

Mà Nguyên Thủy và Nữ Oa có cơ hội lớn nhất, lúc này càng chuyên tâm tham ngộ tu hành đại đạo của mình.

Chương 587

Đây là một cơ hội tuyệt vời, chỉ cần nắm bắt được, vậy thì tấn thăng Thái Cực Kim Tiên, liền có hy vọng.

Cho nên, họ lúc này không suy nghĩ gì khác, chuyên tâm tham ngộ đại đạo của mình.

Còn về các phương diện tiến triển trong Hồng Hoang, họ đều không để ý nhiều, Hồng Hoang diễn biến đề thăng cố nhiên quan trọng, nhưng so với tiến triển đại đạo của bản thân lúc này, quả thực không là gì.

Những phát triển đó, đối với tu sĩ và sinh linh, đại năng dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mà nói, mới là quan trọng hơn, cho nên lúc này người quan tâm, cơ bản đều là những tồn tại này.

Còn về những tồn tại đỉnh phong, lúc này đều đang chuyên tâm tham ngộ.

Chờ đợi, cơ hội một lần hành động tấn thăng! … Lặng lẽ trôi qua, lại là mười vạn năm thời gian, Vô Cực Giới đã dung hợp hơn tám thành.

Hồng Hoang những năm này, có thể nói là phát triển đỉnh cao, diện tích sau khi dung hợp với Vô Cực Giới vượt xa đại thiên thế giới vô số, ngoài việc dung nạp diện tích của Vô Cực Giới ra, còn mở rộng ra diện tích lớn bằng mười mấy đại thiên thế giới.

Ngoài diện tích đại lục, sự mở rộng của tứ hải, chu thiên tinh thần đại hải cũng không thể xem nhẹ, cũng đạt đến sự phát triển đỉnh cao.

Quy tắc và pháp tắc, hoàn thiện và ngưng thực vô số, đặc biệt là đại đạo pháp tắc vốn có của Vô Cực Giới, càng khiến cho tu sĩ và sinh

linh tu hành những đại đạo này trong Hồng Hoang, nhận được tạo hóa to lớn, trực tiếp đề thăng một giai vị.

Hiện tại còn lại, chính là sự dung hợp giữa Vô Vi Chi Đạo và Nhân Đạo.

Đợi đến khi hoàn toàn dung hợp, vậy thì Thái Thượng chấp chưởng Hồng Hoang, sẽ đạt đến một trình độ hoàn mỹ, có thể nói Hồng Hoang chính là thế giới của chính y, giống như Vô Cực Giới.

Khác biệt chính là, hiện tại chấp chưởng, là một thế giới hoàn mỹ.

Như vậy, Thái Thượng liền chỉ còn lại bước cuối cùng.

Cho nên, y hiện tại đang toàn tâm toàn ý khống chế sự dung hợp của Vô Vi Chi Đạo và Nhân Đạo, ước chừng còn khoảng năm vạn năm nữa là gần xong.

Khi đó, Hồng Hoang phát triển, mới thực sự đạt đến một trình độ đỉnh cao.

Đến lúc đó, người cần tấn thăng, cũng là lúc tấn thăng… … Trong hơn năm vạn năm cuối cùng Vô Cực Giới và Hồng Hoang dung hợp, cơ bản đều là Thái Thượng đang thúc đẩy sự dung hợp giữa Vô Vi Chi Đạo và Nhân Đạo.

Hiện tại Vô Vi Chi Đạo và Nhân Đạo đã triệt để dung hợp lại với nhau, hiện tại trình độ Thái Thượng chấp chưởng Hồng Hoang, liền giống như lúc này chấp chưởng Hồng Hoang Nhân Đạo.

Như vậy, liền chỉ còn lại bước cuối cùng.

Mà bước này, thời cơ còn rất dài, tạm thời cũng không cần quá vội vàng, Thái Thượng tự nhiên rõ ràng điểm này, cho nên cũng không làm gì nhiều.

Y nhìn trong Hồng Hoang, sự phát triển đỉnh cao những năm này,

diện tích, chu thiên tinh đấu đại hải, tứ hải, quy tắc, pháp tắc, thiên địa ổn cố đề thăng, sự ra đời và đề thăng của sinh linh, Nhân Đạo đề thăng… Sau khi hai bên dung hợp, đều nghênh đón sự phát triển đỉnh cao, vô số sinh linh, tu sĩ nhận được chỗ tốt.

Mà bản thân Hồng Hoang, các phương diện cũng nhận được một sự phát triển khủng bố, từ trình độ hiện tại mà xem, quả thực đã đạt đến một trình độ đủ để dung nạp nhiều tồn tại đỉnh tiêm hơn.

Do đó, vào khoảnh khắc Vô Cực Giới và Hồng Hoang triệt để dung hợp.

Sát Tổ, Phệ Hồn và Đế Thương ba vị sinh linh đỉnh tiêm của Vô Cực Giới, liền một lần hành động đạp ra bước cuối cùng, bước đến cảnh giới chứng đạo.

Mà trong Hồng Hoang, Trấn Nguyên Tử, Đế Giang hai vị, cũng một lần hành động phá vỡ gông cùm xiềng xích, tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Còn về những tồn tại đỉnh tiêm bán bộ Hỗn Nguyên khác, cũng nhận được chỗ tốt, tỷ lệ thành công lớn hơn mấy phần, sau này vẫn có cơ hội tấn thăng.

Nhìn mấy vị này tấn thăng, Thái Thượng vẫn khá vui vẻ, dù sao thời gian họ chìm đắm cũng vô cùng dài, nếu luận về tích lũy đại đạo, quả thực không có nhiều, họ có thể nắm bắt cơ hội, tấn thăng đến điểm này, quả thực là trong dự liệu. "Nhị đệ và Nữ Oa đạo hữu, cũng không xa nữa…" Thái Thượng nhìn lướt qua Nguyên Thủy và Nữ Oa, khí tức của họ lúc này dao động dữ dội, sẽ trong mấy chục vạn năm tới, triệt để bước vào cảnh giới Thái Cực Kim Tiên.

Như vậy, tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang, lại có thêm hai vị nữa. … … Trong Hồng Hoang, ngoài Nguyên Thủy và Nữ Oa, Hậu Thổ và Thông Thiên theo sát phía sau, chờ đợi thời cơ phá vỡ tầng

chất cốc kia để tấn thăng Thái Cực Kim Tiên.

Mặc dù thời gian sẽ dài hơn Nguyên Thủy và Nữ Oa một chút, nhưng đối với bọn họ mà nói, chung quy đã tăng lên không ít xác suất, chút thời gian này đối với bọn họ thực sự không tính là gì.

Thời cơ đến, tự khắc sẽ đột phá đến Thái Cực Kim Tiên.

Mà ngoài bọn họ ra, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Phục Hy, Khổng Khâu, Mặc Địch, Quỷ Cốc Tử các loại tồn tại, trong lần dung hợp hai giới này, cũng nhận được không ít chỗ tốt, việc tấn thăng tiểu giai vị đều là chuyện bình thường.

Đối với lĩnh ngộ và chưởng khống Đại đạo, cũng càng thêm tinh thâm, thực lực tổng thể càng phát ra khủng bố.

Đối với tình huống như vậy, Thái Thượng cũng khá hài lòng, kết quả của lần dung hợp này không khiến hắn thất vọng, đã đạt tới kết quả dự kiến trong lòng hắn.

Chuyện sau này, phải xem vào nỗ lực của chính bọn họ, cùng với cơ duyên tạo hóa, dù sao những thứ đó, đều phải dựa vào tự thân, Thái Thượng cũng khó có thể tương trợ được bao nhiêu.

Điểm này, bọn họ cũng đều hiểu rõ, cho nên lúc này không lãng phí thời cơ này, cũng đang nắm chặt thời gian, càng thêm ổn cố cảnh giới của bản thân, cũng như tham ngộ Đại đạo.

Chờ đến khi mọi thứ đều bình tĩnh lại, có lẽ sẽ còn có tiến triển. …… Đỉnh Thủ Dương Sơn.

Thái Thượng chắp tay sau lưng đứng, nhìn xuống chúng sinh Hồng Hoang.

Trải qua mấy vạn năm diễn hóa gần đây, sau khoảng thời gian bình tĩnh, sinh linh hai giới đã triệt để dung hợp, các phương diện đều đang tiến triển theo hướng tốt hơn.

Đối với tình huống như vậy, Thái Thượng cũng thập phần mãn ý, sự phát triển và tu hành sau này, bọn họ cũng sẽ nhận được chỗ tốt lớn hơn, đề thăng lên cảnh giới tu vi cao hơn. "Vù!" Thần quang lóe lên, hóa thành thân hình của Hồng Quân Đạo Tổ, đi tới bên cạnh Thái Thượng, nhìn chúng sinh Hồng Hoang, mỉm cười nói: "Đạo hữu lần này dung hợp hai giới, quả thực đã khiến Hồng Hoang phát triển đến đỉnh phong, bất luận là bản thân Hồng Hoang, hay là sinh linh trong đó, đều nhận được sự phát triển cực lớn, việc tu hành và tham ngộ sau này, sẽ dễ dàng hơn mấy phần…" Đối với những biến hóa trong những năm qua, Hồng Quân Đạo Tổ tự nhiên là thập phần rõ ràng, sự phát triển của Hồng Hoang sau này, sự phát triển của sinh linh, ông ta đều không chút hoài nghi.

Thủ đoạn này của Thái Thượng, quả nhiên là bất phàm.

Thái Thượng nghe vậy, cười cười, không tỏ ý kiến, trong đôi mắt sâu thẳm, hiện ra dòng sông thời không, quan sát chúng sinh sinh diệt. "Đạo hữu lần này, là định rời khỏi Hồng Hoang, đến thế giới Hỗn Độn du lịch?" Hồi lâu sau, Thái Thượng quay đầu lại, nhìn Hồng Quân Đạo Tổ, chậm rãi mở miệng hỏi.

Hồng Quân Đạo Tổ vào hai mươi vạn năm trước, đã tấn thăng đến cảnh giới Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, đối với ông ta mà nói, tuy không tính là nhanh, nhưng lại đến vô cùng kịp thời.

Ông ta vì duyên cớ Thiên Đạo, bị kẹt ở trung kỳ vô số năm, nay một sớm tấn thăng, ông ta cũng khá vui mừng.

Hiện tại đã là thân tự do, ông ta định du lịch một phen trong thế giới Hỗn Độn, chờ đợi Thái Thượng tấn thăng Vô Cực Kim Tiên xong, mới quay về, đi theo ngài đến Hồng Mông Giới Vực.

Nếu như vận khí của mình tốt, tấn thăng đến cảnh giới viên mãn, cũng không phải là không có khả năng tấn thăng trong khoảng thời

gian này.

Dù sao nếu luận về tích lũy, sự tích lũy Đại đạo của Hồng Quân Đạo Tổ không hề kém Thái Thượng bao nhiêu, thậm chí, trên Đại đạo của bản thân, còn muốn tinh thâm hơn.

Dù sao ở cảnh giới trung kỳ, Hồng Quân Đạo Tổ đã bị kẹt vô số năm, tấn thăng muộn hơn Thái Thượng rất nhiều năm, trong khoảng thời gian đó, cảm ngộ của Hồng Quân Đạo Tổ đối với Đại đạo, đã đạt đến một trình độ cực kỳ khủng bố, đối với lĩnh ngộ và chưởng khống Đại đạo, sớm đã vượt qua trình độ cảnh giới của bản thân.

Cho nên nói, chỉ cần khoảng thời gian tiếp theo là đủ, vậy thì Hồng Quân Đạo Tổ có thể trong khoảng thời gian Thái Thượng tấn thăng Vô Cực Kim Tiên, đạt tới cảnh giới viên mãn.

Đến lúc đó, đi theo ngài đến Hồng Mông Giới Vực, sẽ có nắm chắc lớn hơn, cũng sẽ có nhiều khả năng tấn thăng cảnh giới Đại đạo hơn.

Kết quả đó, mới là thứ mình vẫn luôn mong muốn.

Bước đi hiện tại, chẳng qua chỉ là vừa mới bắt đầu mà thôi. …… "Tấn thăng đến hậu kỳ chi cảnh, cũng không có việc gì, nay cũng là thân tự do, liền định đi một vòng thế giới Hỗn Độn, du lịch một phen…" Hồng Quân Đạo Tổ nói, ánh mắt nhìn về phía Thái Thượng, ngưng giọng nói, "Cũng là chờ đợi đạo hữu tấn thăng Vô Cực Kim Tiên, đến lúc đó, cùng nhau đi đến Hồng Mông Giới Vực…" Thái Thượng nghe vậy, khẽ gật đầu, nói, "Như vậy, cũng là một sự sắp xếp không tồi…" Hồng Quân Đạo Tổ trước đây đã từng nói qua muốn đến thế giới Hỗn Độn một chuyến, cho nên lúc này ông ta nhắc lại, Thái Thượng cũng không có vẻ kinh ngạc.

Chương 588

Với thực lực hiện nay của Hồng Quân Đạo Tổ, trong thế giới Hỗn Độn, có thể nói là phượng mao lân giác, dù sao những tồn tại có thể tấn thăng đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, từ kinh nghiệm mấy lần đi Hỗn Độn của Thái Thượng mà xem, ước chừng ngay cả số lượng trên hai bàn tay cũng không có.

Loại tồn tại này, cho dù là thế giới Hỗn Độn ngày xưa, trong ba ngàn Ma Thần, đạt tới cảnh giới này, cũng là số lượng đếm trên đầu ngón tay, huống chi là hiện tại, có được một bàn tay, hoặc là sáu bảy vị đã là không tồi rồi.

Mà có thể đạt tới hậu kỳ, lại càng ít hơn, cho nên chuyến đi này của Hồng Quân Đạo Tổ, cũng sẽ không có gì bất ngờ.

Đến lúc đó, chỉ cần ngài bước ra bước cuối cùng đó, liền có thể triệu tập Hồng Quân Đạo Tổ cùng nhau, mở ra Hồng Mông Chi Môn, đi đến Hồng Mông Giới Vực.

Về phần những thứ khác, tạm thời cũng không cần để ý quá nhiều. "Hồng Hoang tiếp theo, cùng với tình huống của đạo hữu, bần đạo sẽ chờ đợi…" Hồng Quân Đạo Tổ nhìn ngài, trên mặt lộ ra một nụ cười nói.

Thái Thượng nghe vậy, chỉ gật gật đầu, những chuyện này, mình tự sẽ đi làm, bất kể là vì mình, hay là vì sự phát triển tốt hơn của Hồng Hoang nhất mạch, bước cuối cùng này, ngài đều sẽ bước đi.

Hồng Mông Giới Vực cao hơn kia, ngài cũng sẽ đi tới, để Hồng Hoang nhất mạch dương danh trong đó. "Nếu đã như vậy, vậy bần đạo không nán lại nữa, sau này chờ tin tốt của đạo hữu…" "Đạo hữu bảo trọng!" Hồng Quân Đạo Tổ hướng Thái Thượng chắp tay một

cái, xoay người liền đi, hóa thành một đạo lưu quang, rời khỏi Hồng Hoang, độn nhập vào trong thế giới Hỗn Độn.

Thái Thượng nhìn thoáng qua thế giới Hỗn Độn, mới thu hồi ánh mắt, một bước bước ra, trực tiếp tiến vào Cửu Thiên chi thượng, trong không gian của Nhân Đạo, sau đó trực tiếp khoanh chân ngồi xuống, tu hành Đại đạo, cũng đang tham ngộ thể dung hợp giữa Vô Vi chi đạo và Nhân Đạo. …… Trong thế giới Hỗn Độn.

Hồng Quân Đạo Tổ đến thế giới Hỗn Độn, trở về nơi Tử Tiêu Cung tọa lạc, ngay sau đó vung tay lên, thu lại Tử Tiêu Cung, liền độn nhập vào chỗ sâu trong Hỗn Độn.

Lộ tuyến ông ta đến lúc này, là con đường Thái Thượng từng đi qua, tương đối mà nói, vẫn an toàn hơn không ít, về phần sau khi đi sâu hơn, lộ tuyến sẽ xuất hiện sai lệch, đến lúc đó, mới là lộ tuyến du lịch chân chính của ông ta.

Sau này, ông ta liền có thể bắt đầu con đường du lịch Hỗn Độn của mình.

Tin rằng, sẽ không quá lâu, mình liền có thể tấn thăng đến cảnh giới viên mãn.

Đến lúc đó, sau khi mình tiến vào Hồng Mông Giới Vực, các phương diện, liền sẽ có cơ duyên lớn hơn.

Ý niệm trong lòng Hồng Quân Đạo Tổ lóe lên, ngay sau đó liền khởi hành. …… …… Dòng sông thời không cuồn cuộn trôi qua, giữa sự va chạm của vô tận cát sông và nước thời gian, đã là hai mươi nguyên hội trôi qua.

Thái Thượng ở trong không gian của Nhân Đạo, tham ngộ thể dung hợp giữa Nhân Đạo và Vô Vi chi đạo, không ngừng viên mãn bản thân, không ngừng tiến gần đến cảnh giới Vô Cực Kim Tiên.

Cảnh giới đó, không phải dễ dàng tấn thăng như vậy.

Cho dù sự tích lũy Đại đạo hiện tại của ngài gần như đã đủ, nhưng muốn tấn thăng, vẫn không phải chỉ tích lũy Đại đạo là đủ, mà là cần một cơ duyên và khế cơ đủ để tấn thăng Vô Cực Kim Tiên mới có thể.

Nhưng cho dù cơ duyên và khế cơ chưa đến, Thái Thượng vẫn sẽ không ngừng tích lũy cảm ngộ Đại đạo của bản thân, đối với sự chưởng khống Đại đạo, như vậy đối với sau này mà nói, có không ít chỗ tốt.

Hơn nữa, theo sự viên mãn của Đại đạo bản thân ngài, sau khi Vô Vi chi đạo và Nhân Đạo dung hợp, hoàn thiện đề thăng và chưởng khống, cũng đang chậm rãi đề thăng, như vậy, đối với sự phát triển của Hồng Hoang, đối với chúng sinh mà nói, đều có sự trợ giúp không nhỏ.

Bởi vậy, Thái Thượng lúc này chuyên tâm tham ngộ Đại đạo của bản thân, cùng với trong Nhân Đạo, cũng không ngừng khiến Hồng Hoang lại một lần nữa phát triển, bản thân ngài ở bước cuối cùng, cũng đã bắt đầu kế hoạch và chuẩn bị. …… Thời gian thoáng qua, lại là mười mấy nguyên hội thời gian lặng lẽ trôi đi. "Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, một cột sáng chói lọi từ nơi Ngọc Hư Cung phóng thẳng lên trời, tức thì xuyên thấu thiên địa, trường hà thời không, trường hà vận mệnh, phảng phất như trực đạt đến ngọn nguồn của Đại đạo.

Khí tức khủng bố cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên cũng phải kinh hãi, chúng sinh quỳ lạy, tham kiến Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, mặc dù không có tình huống vạn giới chiếu kiến như Thái Thượng, nhưng lúc này trong Hồng Hoang, cùng với khu vực vô tận gần Hồng Hoang, lúc này đều đang bị bao phủ trong lực lượng của

Đại đạo, hỗn độn hải lui tan, diễn hóa hư ảnh thế giới, trong đó Đại đạo hiện ra, từ lúc đản sinh diễn hóa lên, bắt đầu từng chút một triển hiện Đại đạo của Nguyên Thủy.

Trong Hồng Hoang, dị tượng nổi lên, Đại đạo hiển hiện, chúng sinh quỳ lạy, cũng đang quan khán sự diễn hóa Đại đạo của Nguyên Thủy.

Bọn họ tuy rằng xem không hiểu, nhưng việc quan khán lúc này, cũng có thể nhận được chỗ tốt, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ lỡ cơ hội như vậy.

Mà một số Bán Bộ Hỗn Nguyên, hoặc là tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn, thì hy vọng mượn cơ hội này, xem có thể thu hoạch được một ít khế cơ tấn thăng hay không, như vậy, mình liền có thể tiến vào một thiên địa cao hơn.

Chúng sinh lúc này, yên lặng nhìn dị tượng nổi lên trong Hồng Hoang và khu vực Hỗn Độn vô tận, cùng với Đại đạo diễn hóa. …… Trong Ngọc Hư Cung. "Bản tôn lần này tấn thăng, cảnh giới Đại đạo liền có thể trông chờ…" Mặc Địch trên mặt lộ ra ý cười, chậm rãi mở miệng nói.

Nguyên Thủy tấn thăng, ông ta quả thực không có gì bất ngờ, dù sao tình huống của Nguyên Thủy ông ta đều rõ ràng, nắm bắt cơ hội vào thời cơ này, quả thực là trong dự liệu.

Mà sau khi đạt tới trình độ này, cơ hội ổn định đạt tới sau này, lại càng lớn hơn. "Thiên tôn tấn thăng, lão sư chắc cũng sắp đột phá rồi phải không?" Đại đệ tử của Mặc Địch là Mặc Nhất, nhìn lão sư nhà mình, mở miệng hỏi.

Lão sư nhà mình đã đắm chìm ở trung kỳ đã lâu, hiện tại Thiên tôn đều đã tấn thăng, vậy chắc cũng không xa nữa rồi? "Quả thực không xa nữa, tiếp theo, sẽ tìm bản tôn hiệp trợ một phen, tấn thăng liền ổn

rồi…" Mặc Địch cười cười nói.

Có sự tương trợ của Nguyên Thủy, ông ta căn bản không cần lo lắng, tin rằng không lâu sau, mình cũng sẽ tấn thăng.

Mặc Nhất thần sắc vui mừng, ngay sau đó gật gật đầu, ánh mắt lại lần nữa nhìn về phía dị tượng và Đại đạo đang diễn hóa. …… Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung. "Nhị ca tấn thăng rồi, mà ta vẫn còn kém mấy phần…" Thông Thiên kiếm mi nhíu lại, mở miệng nói.

Đại đạo tích lũy của hắn đã đủ, nhưng khế cơ vẫn còn kém một chút, chỉ có thể tiếp tục chờ đợi một khế cơ hoàn mỹ hơn. "Với tu vi và thủ đoạn của ngươi, cũng sẽ không quá xa đâu…" Quỷ Cốc Tử nói.

Nói xong, Quỷ Cốc Tử ánh mắt nhìn về phía Phượng Tê Sơn, nói, "Nữ Oa đạo hữu, e rằng cũng không xa nữa…" "Nữ Oa đạo hữu cơ duyên sâu dày, lại là người thành Thánh đầu tiên dưới trướng lão sư, lại được Đại ca nhiều lần tương trợ, tự nhiên là không giống, nàng tấn thăng, cũng không có gì bất ngờ…" Thông Thiên nghe vậy, gật gật đầu nói, tình huống của Nữ Oa hắn vẫn khẳng định, chỉ xem nàng tiếp theo sẽ mất bao lâu thời gian. …… Thời gian vội vã, lúc này đã qua mười vạn năm.

Lúc này, cột sáng của Ngọc Hư Cung đã hạ xuống, dị tượng và Đại đạo diễn hóa trong Hồng Hoang và khu vực Hỗn Độn vô tận, cũng dần dần bình ổn lại.

Nguyên Thủy bắt đầu hiệp trợ Mặc Địch tấn thăng hậu kỳ, chỉ cần ông ta cũng đề thăng, vậy thì thực lực và khí vận của Xiển giáo, lại sẽ đề thăng không ít.

Lại năm vạn năm sau. "Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, thiên địa chấn động, trên Cửu Thiên hà quang vạn trượng, tường thụy nổi lên, tử khí đông lai, linh khí ngưng kết, một Đại đạo mênh mông cuồn cuộn từ

Phượng Tê Sơn nổi lên, sau đó bắt đầu diễn hóa.

Tại một khắc này, tin tức Nữ Oa chấp chưởng Tạo Hóa chi đạo tấn thăng, hiện lên trong lòng tất cả sinh linh.

Đây là Đại đạo của 'sinh' trong chúng sinh, Nữ Oa tấn thăng, bọn họ tự nhiên biết được ngay lập tức.

Tuy là Nhân tộc Thánh Mẫu, nhưng với tư cách là một mắt xích quan trọng của Nhân Đạo, lại chấp chưởng Tạo Hóa chi đạo của chúng sinh, tác dụng của nàng, không kém Nhân Đạo bao nhiêu.

Chúng sinh được thấy, Nữ Oa tấn thăng, Đại đạo diễn hóa, vô số sinh linh nhận được chỗ tốt.

Mà lúc này, hai vị có hy vọng nhất, lúc này đều đã tấn thăng đến cảnh giới Thái Cực Kim Tiên.

Điều này khiến cho Hậu Thổ, Thông Thiên theo sát phía sau càng thêm nỗ lực tham ngộ và tu hành.

Chương 589

Bọn họ hiện tại, còn cần một khế cơ tốt hơn, liền có thể tấn thăng Thái Cực Kim Tiên, đến lúc đó, trong Hồng Hoang, lại sẽ trở nên càng thêm khác biệt.

Trong Nhân tộc thánh địa, Phục Hy trên mặt vui mừng, nhìn về phía Phượng Tê Sơn, con đường của muội muội nhà mình, đi càng lúc càng xa.

Rất tốt, Đại đạo có thể trông chờ.

Toại Nhân cũng khá vui mừng, Thánh Mẫu tấn thăng, đối với Nhân tộc mà nói, là một chuyện tốt cực lớn.

Bởi vậy, lúc này tất cả Nhân tộc đều quỳ lạy Thánh Mẫu, chúc mừng Thánh Mẫu tấn thăng.

Tạo Hóa chi đạo diễn biến, có vô số tạo hóa rơi vào trong Nhân tộc, vô số Nhân tộc nhận được chỗ tốt.

Lại có không ít tạo hóa rơi vào trong Hồng Hoang, cùng với những tồn tại quan khán Tạo Hóa chi đạo diễn hóa mà nhận được tạo hóa, chỗ tốt, lúc này lại càng nhiều hơn.

Dị tượng nổi lên lúc này của Nữ Oa, cùng với trình độ Đại đạo diễn hóa, so với Nguyên Thủy, lại còn nồng đậm và kéo dài hơn một phần.

Mãi đến mười lăm vạn năm sau, mọi thứ mới bình ổn lại.

Chúng sinh Hồng Hoang, Nhân tộc, đều nhận được chỗ tốt cực lớn, linh khí sinh ra vô số, phản hồi lại cho chúng sinh Hồng Hoang.

Tiếp theo, tin rằng bọn họ có thể mượn cơ hội này để đạt tới một trình độ cao hơn.

Và đến đây, chuyện tấn thăng của Nguyên Thủy và Nữ Oa, mới thực sự bình ổn lại.

Hai vị mà Thái Thượng đã định, cũng đã tấn thăng, tiếp theo, chính là Thông Thiên và Hậu Thổ.

Mà các tồn tại đỉnh tiêm khác, cũng đang không ngừng đuổi theo, rút ngắn khoảng cách. …… …… Hồng Hoang, Cửu Thiên chi thượng, trong không gian Nhân Đạo. "Mặc dù thời gian nhiều hơn dự kiến mấy phần, nhưng cuối cùng cũng nắm bắt được cơ hội này, tấn thăng lên Thái Cực Kim Tiên, tổng thể mà nói vẫn rất không tồi…" Trong một khoảnh khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở mắt, nhìn tình hình trong Hồng Hoang, khẽ gật đầu nói.

Mặc dù so với thời gian dự đoán trong lòng mình có muộn hơn một chút, nhưng có thể tấn thăng lên, cũng là không tồi.

Dù sao đây là cảnh giới Thái Cực Kim Tiên, dưới cơ duyên này có thể tấn thăng, đã là thập phần không tồi, muộn đi một chút, cũng không có gì khác biệt. "Tiếp theo chính là một khoảng thời gian phát triển, hy vọng bọn họ có thể nắm bắt tốt…" Thái Thượng khẽ nói một câu, ngay sau đó liền tiếp tục nhắm mắt, tham ngộ quy tắc và pháp tắc sau khi Nhân Đạo và Vô Vi chi đạo kết hợp.

Thời cơ hiện tại, có thể nói là một thời cơ tu hành khó có được, Hồng Hoang đã đạt tới đỉnh phong phát triển, lúc này vẫn đang không ngừng khuếch trương phát triển, các phương diện đều vẫn đang tiến triển, bất luận là quy tắc, pháp tắc, thiên địa, tinh thần đại hải, tứ hải, v.v.

Những thứ này theo thời gian trôi đi, vẫn sẽ tiếp tục khuếch trương và phát triển, sinh linh, tu sĩ, chủng tộc, thế lực, v.v. trong Hồng Hoang, chỉ cần chăm chỉ tu hành, chỗ tốt sẽ chỉ nhiều hơn mà thôi, về phần có thể đạt tới một trình độ như thế nào, phải xem vào cơ

duyên tạo hóa của chính bọn họ.

Dù sao, cơ duyên của Thái Thượng đã gieo xuống, vô số triệu triệu ức sinh linh đều có khả năng nhận được cơ duyên, có thể nắm bắt để đạt tới một thiên địa cao hơn hay không, phải xem vào bản thân bọn họ.

Điểm này, Thái Thượng cũng không giúp được bọn họ, chỉ có thể dựa vào bọn họ nắm bắt thời cơ, hảo hảo tham ngộ tu hành. …… Trong Hồng Hoang.

Sự tiến triển lúc này có thể thấy rõ, cũng có thể cảm nhận được một cách rõ ràng, bởi vậy, vô số sinh linh và tu sĩ, đều tiến vào trạng thái bế quan tu hành.

Các phương thế lực chủng tộc, như Thiên Đình, Địa Phủ, Vu tộc, Nhân tộc, Huyết Hải, Tam tộc, v.v., lúc này đều dần dần làm chậm lại bước chân khuếch trương, bắt đầu một kế hoạch nghỉ ngơi dưỡng sức, trước tiên đem thực lực và khí vận tổng thể, trong khoảng thời gian này đề thăng lên rồi nói sau.

Phải biết rằng, việc dung hợp một thế giới đỉnh tiêm, trong Hồng Hoang cũng rất hiếm có, huống chi lần này là dung hợp Vô Cực Giới của Đạo Tôn.

Phải biết, Vô Cực Giới của Đạo Tôn là một thế giới vô thượng đã dung hợp không ít thế giới đại thiên đỉnh tiêm, ngoài số lượng Đại đạo không bằng Hồng Hoang, các phương diện khác, căn bản không kém Hồng Hoang bao nhiêu, một thế giới đại đỉnh tiêm như vậy dung nhập vào, quả thực đã mang lại vô số chỗ tốt.

Trong Hồng Hoang hiện tại, cũng đã tăng thêm mấy vị tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, bất luận là tồn tại đỉnh tiêm của Vô Cực Giới cũ, hay là các vị đại năng lâu đời trong Hồng Hoang, lúc này đều đã là một thể, đều là tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang.

Bởi vậy, đối mặt với một thời cơ có thể nói là thập phần khó có được, sau này cũng rất khó có được, bọn họ tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Lần bế quan này, chính là muốn hảo hảo nắm bắt thời cơ, trong lúc mọi thứ bình ổn, đề thăng một chút, lại đề thăng một chút, như vậy mới không phụ cơ duyên mà Đạo Tôn đã gieo xuống.

Vào thời khắc này, trong Hồng Hoang, không chỉ có triệu triệu ức sinh linh và tu sĩ này muốn bế quan tham ngộ tu hành.

Một đám Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc này cũng sau khi Nữ Oa và Nguyên Thủy tấn thăng Thái Cực Kim Tiên, càng thêm nỗ lực tham ngộ và tu hành.

Đây là cơ duyên của chúng sinh, cũng là một cơ duyên của bọn họ, một thời cơ tốt như vậy, tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Trong đó Thông Thiên và Hậu Thổ là nỗ lực nhất, tình hình tham ngộ lúc này, quả thực là càng thêm cố gắng, những người khác, chính là Tiếp Dẫn, Toại Nhân, Khổng Khâu.

Về phần mấy vị vừa mới tấn thăng không lâu là Trấn Nguyên Tử, Đế Giang, Sát Tổ, Phệ Hồn cùng với Đế Thương, lúc này thì đang trong quá trình ổn cố và đề thăng, chậm rãi đi lên.

Các tồn tại đỉnh tiêm khác, lúc này cũng đang không ngừng đề thăng, hướng về một thiên địa cao hơn mà tiến tới.

Mà sau khi Vô Cực Giới dung hợp tiến vào Hồng Hoang, nơi đây không ngừng có sinh linh đản sinh.

Đối với Hồng Hoang lúc này, những sinh linh vừa mới đản sinh, bất luận là căn nguyên, tư chất cùng với tu vi lúc đản sinh, lúc này cũng đã đạt tới đỉnh phong phát triển.

Vừa ra đời về cơ bản đều là Kim Tiên làm nền tảng, nếu là Hồng Hoang ngày trước, sinh linh Nhân Tiên, Địa Tiên cũng không ít, hơn

nữa khi hóa hình bình thường, đều là tu vi như vậy.

Trừ phi là căn nguyên đỉnh tiêm, đại thần thông giả, cảnh giới tu vi Đại đạo lúc đản sinh hóa hình mới cao hơn, nếu không, bình thường đều là như vậy.

Nhưng hiện tại, trực tiếp nâng cao đến cảnh giới Kim Tiên, sự phát triển sau này, hoặc là sau khi đi theo Thái Thượng đến Hồng Mông Giới Vực, có lẽ vừa ra đời liền có thể phổ biến là Thái Ất Kim Tiên, thậm chí là Đại La Kim Tiên.

Đến lúc đó, mới là thời điểm đỉnh phong nhất, thịnh thế nhất.

Mặc dù hiện tại thời cơ còn xa, nhưng tình huống này, cuối cùng cũng có cơ hội thực hiện.

Chỉ xem thời gian này, có thể được rút ngắn mấy phần hay không.

Ít nhất, Hồng Hoang hiện tại, tiến triển không chậm, sinh linh, tu sĩ cũng đề thăng khá nhanh, có lẽ, là có cơ hội rút ngắn. …… Thời gian thoáng qua, lại là hơn mười nguyên hội lặng lẽ trôi đi.

Thế giới Hỗn Độn, một khu vực nào đó.

Nơi đây, ba tôn tồn tại vĩ ngạn ngạo nghễ đứng, thần sắc băng lãnh, trên người tỏa ra khí tức khủng bố, hỗn độn chi khí căn bản không thể đến gần nơi đây, hỗn độn hư không không ngừng bị vặn vẹo. "Kiếm Thương, theo lời ngươi, chúng ta đã đi mấy chục vạn năm, nhưng vẫn không thấy Hồng Hoang ở đâu, ngươi tốt nhất là không lừa gạt bản tôn…" Linh Hồn Đại Thế Giới chi chủ, Niệm Hồn một thân hắc y thần sắc lạnh đi, lạnh giọng nói, linh hồn chi hỏa trong hai mắt hắn không ngừng nhảy múa, một luồng lực lượng linh hồn khủng bố lan ra, cho dù là Kiếm Thương, lúc này nguyên thần cũng có mấy phần phiêu đãng, trong lòng cũng là một phen kinh hãi. "Nếu dễ dàng tìm thấy như vậy, Hồng Hoang, đã không phải là đạo quả quan

trọng của đạo kỷ này…" Kiếm Thương kiếm mi nhướng lên, nhàn nhạt mở miệng nói.

Nghe vậy, Niệm Hồn chỉ hừ lạnh một tiếng, không nói gì nữa. "Lời của Kiếm Thương không sai, Hồng Hoang đặc thù, há có thể dễ dàng tìm thấy như vậy…" "Nhưng đến đây, bản tôn đã cảm nhận được một ít khí tức quen thuộc, chắc là, sẽ không quá xa nữa…" Bên cạnh, U Minh Đại Thế Giới chi chủ, U Minh một thân y phục màu xám, trên gương mặt yêu dị, hiện lên một nụ cười nói.

Trong Hồng Hoang có luân hồi, có chỗ dị khúc đồng công chi diệu với U Minh thế giới, nhưng luân hồi Hồng Hoang là do Hậu Thổ lấy thân hóa thành, mà U Minh Đại Thế Giới, thì truyền thừa từ Luân Hồi Ma Thần ngày xưa.

Nhưng bất kể thế nào, lúc này có thể cảm nhận được mấy phần, cũng là thủ đoạn của hắn.

Nghe vậy, Kiếm Thương và Niệm Hồn mắt sáng lên, U Minh lại có thể cảm nhận được một ít khí tức quen thuộc, vậy thì chứng tỏ, nơi đây cách thế giới Hồng Hoang không còn xa nữa.

Chương 590

Như vậy, mình liền có thể rất nhanh đến được thế giới Hồng Hoang.

Đến lúc đó, mọi kế hoạch, liền có thể bắt đầu. …… …… Thế giới Hỗn Độn, một khu vực nào đó. "Nếu đã như vậy, vậy thì tiếp tục đi tới!" Kiếm Thương nhìn Niệm Hồn và U Minh, mở miệng nói.

Hắn quả thực không ngờ tới, tu vi chẳng qua là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ của U Minh, lại cho hắn không ít kinh hỉ, lần này để hắn cùng đến, quả thực là quyết định chính xác.

Nếu không, có lẽ sẽ tốn thêm không ít sức lực, mới có thể đến được thế giới Hồng Hoang.

Lần này có thể như vậy, quả thực là không tồi.

Niệm Hồn và U Minh liếc nhau một cái, gật gật đầu, ngay sau đó ba người cùng ra tay, mở ra một thông đạo thời không dị thứ nguyên, xuyên qua khu vực thời không hỗn độn vô tận, kết nối không biết bao nhiêu triệu triệu ức cực lý chi địa.

Đợi đến khi thông đạo thời không mở xong, ba người liếc nhau một cái, liền bước vào trong thông đạo thời không, tiếp tục đi tới.

Mà vị trí bọn họ đến, cách khu vực của thế giới Hồng Hoang, ngày càng gần.

E rằng không mất bao lâu, liền có thể đến được thế giới Hồng Hoang.

Đến lúc đó, lại là một trận đại chiến kinh thiên động địa.

Chỉ xem, lộc tử thùy thủ! …… Thời gian thoáng qua, lại là mấy chục vạn năm trôi qua.

Hồng Hoang, các nơi vẫn đang phát triển, bản thân Hồng Hoang, cũng đang phát triển.

Trong khoảng thời gian này, ngoài việc các phương đang tiến triển, tình hình của Thiên Đình lần này, quả thực là vượt ngoài dự liệu của không ít tồn tại trong Hồng Hoang.

Hạo Thiên, lại có thể mượn sự phát triển của Hồng Hoang, cùng với tình hình Đế Hoàng chi đạo trong đó không ngừng ngưng thực, một lần hành động đột phá đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đây cũng là ngoài Đế Thương, vị tồn tại thứ hai của đạo này trong Hồng Hoang, như vậy, mặc dù sẽ khiến cho sự va chạm giữa hai thế lực, sự tranh phong sau này của Hạo Thiên và Đế Thương cũng càng thêm kịch liệt, nhưng sự tấn thăng lúc này, quả thực có không ít ý nghĩa.

Thiên Đình cuối cùng, sau khi Hạo Thiên tấn thăng, mượn cơ hội này một lần hành động tấn thăng vào hàng ngũ thế lực nhất lưu.

Cho dù sau này sẽ va chạm không ngừng với Đại Quỳnh Thánh Triều, nhưng đó cũng là đáng giá, chỉ vì đây là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đây là thế lực nhất lưu.

Nhưng đồng thời, Hạo Thiên và Đế Thương cũng hiểu rõ, sự cạnh tranh nội bộ là cạnh tranh có lợi, nếu thật sự muốn liều chết một trận, đó là không thể, Đạo Tôn sắp sửa chỉ kiếm về phía Hồng Mông Giới Vực, đến lúc đó cần mình đi đánh chiếm khu vực còn rất nhiều, không cần thiết phải nhắm vào Hồng Hoang nhất mạch.

Cũng chính vì vậy, sau khi Hạo Thiên tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Đế Thương cũng không có bất kỳ động tác nào, hai vị đại đế lúc này trong lòng rõ ràng vô cùng.

Mà thấy vậy, các thế lực, sinh linh khác, cũng không để ý quá

nhiều.

Sau khi quan tâm một chút, liền không để ý nữa, vẫn tu hành Đại đạo của bản thân.

Hồng Hoang và sinh linh lại một lần nữa cùng nhau phát triển. …… Hồng Hoang, Cửu Thiên chi thượng, trong không gian Nhân Đạo. "Bành!" Đột nhiên, trong không gian Nhân Đạo phát ra một tiếng vang nhẹ, vô số quy tắc và pháp tắc khuấy động, lực lượng kinh khủng không ngừng lan ra, kinh động đến sự tham ngộ của Thái Thượng.

Hiện nay ngài, đã có một loại cảm giác nói không rõ, đạo không minh, rất nhanh liền có thể tấn thăng đến cảnh giới Vô Cực Kim Tiên.

Nhưng tình huống lúc này, quả thực đã thu hút sự chú ý của ngài.

Thái Thượng mở mắt ra, trong đôi mắt sâu thẳm, lướt qua một tia tinh quang, ngài nhìn về phía thế giới Hỗn Độn, trên gương mặt bình tĩnh thoáng qua một tia hàn ý.

Ngay sau đó, Thái Thượng bỗng nhiên đứng dậy, một bước bước ra, đến bên ngoài Hồng Hoang.

Mà theo động tác của ngài, toàn bộ Hồng Hoang đều động, tất cả quy tắc, pháp tắc trong đó đều xảy ra dị động, một đám tồn tại đỉnh tiêm lúc này đều chú ý tới điểm này, lần lượt chuyển ánh mắt tới.

Đồng thời, trong khoảng thời gian này, một đám tồn tại đỉnh tiêm cảm thấy trong lòng có mấy phần bất an, lại kết hợp với động tác của Thái Thượng lúc này, bọn họ có thể tưởng tượng, tiếp theo, có lẽ sẽ có chuyện không tốt xảy ra.

Có lẽ, sẽ là một trận đại chiến. …… Trong thế giới Hỗn Độn. "Xoẹt!" Lúc này, hỗn độn hư không bị một luồng sức mạnh khủng bố đến cực điểm xé rách, lộ ra một không gian hắc ám cực hạn, không

gian loạn lưu, thời gian loạn lưu, hỗn độn chi khí khủng bố lúc này đều đang tách ra, để cho tồn tại trong đó đi qua.

Mấy hơi thở sau, liền có ba tôn tồn tại từ trong đó chậm rãi bước ra.

Mặc dù cách nhau triệu triệu ức lý chi địa, nhưng Thái Thượng vẫn nhìn rõ.

Ba tôn tồn tại, đều là tồn tại Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Cao nhất, là Kiếm Thương với kiếm ý hoành đoạn vạn cổ, có trình độ Bán Bộ viên mãn, sau đó là Niệm Hồn trung kỳ, cuối cùng là U Minh sơ kỳ.

Ba vị này liên thủ đến, quả thực có mấy phần áp lực.

Nhưng cũng chỉ là mấy phần áp lực mà thôi, còn không thể làm dấy lên mấy phần sóng gió trong lòng Thái Thượng.

U Minh, có thể dùng để ma lệ Hậu Thổ, tấn thăng cảnh giới Thái Cực Kim Tiên.

Kiếm Thương, mình có thể tự mình ra tay, đoạt lấy Đại đạo của hắn, trợ Thông Thiên tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Về phần Niệm Hồn, để Nữ Oa và Nguyên Thủy liên thủ, cũng có thể ma lệ, đến lúc đó Đại đạo của hắn, thế giới của bản thân hắn, đối với Hồng Hoang mà nói, cũng là một sự tiến triển không tồi.

Sau khi nghĩ như vậy, Thái Thượng trong lòng thầm gật đầu, dưới sự sắp xếp như vậy, cũng là không tồi. …… Trong thế giới Hỗn Độn. "Kiếm Thương, ngươi dự đoán sai lầm, trận chiến này, không dễ dàng như vậy…" Từ lúc nhìn thấy Thái Thượng, Niệm Hồn thần sắc biến đổi, lạnh lùng nói với Kiếm Thương.

Hắn nói cảnh giới tu vi của Thái Thượng nhiều nhất là ngang bằng với hắn, nhưng lúc này xem ra, lại cao hơn rất nhiều, lần này, là thật sự sai lầm rồi.

Kiếm Thương lúc này thần sắc cũng không khá hơn là bao, lúc này đến đây, bọn họ muốn quay về, e rằng không dễ dàng như vậy, bởi vì nơi đây, đã bị Thái Thượng phong tỏa.

Với thủ đoạn sắp sửa đạt đến Vô Cực Kim Tiên của ngài, vẫn có thể làm được. "Kế sách hiện tại, chỉ có thể là một trận chiến liều một phen!" "Thắng, đạo quả là của chúng ta.

Bại, cũng không oan…" Kiếm Thương thần sắc ngưng trọng nhìn Thái Thượng, mở miệng nói.

Nghe vậy, Niệm Hồn và U Minh thật có một loại xung động muốn mạt sát hắn, dự đoán sai lầm này của hắn, khiến cho mình rơi sâu vào nơi đây, sinh tử khó liệu, sau lần này, nếu mình còn có thể tồn tại, nhân quả giữa Kiếm Thương và bọn họ, nhất định sẽ không dễ dàng giải quyết như vậy.

Trong lòng nghĩ ngợi một hồi, ba người một bước bước ra, mang theo đại thế vô biên, hướng về Hồng Hoang giáng lâm. …… Bên ngoài Hồng Hoang. "Vù!

Chương 591

Vù!

Vù! …" Lúc này, mấy đạo lưu quang lóe lên, hóa thành Nữ Oa, Hậu Thổ, Thông Thiên, Nguyên Thủy và những người khác đến.

Về phần các tồn tại đỉnh tiêm khác, cần phải phòng bị sức mạnh của ba thế giới xâm nhập tiếp theo, nhưng Thái Thượng cũng không để ý, đây cũng là ma lệ cho chúng sinh Hồng Hoang, xem bọn họ ứng đối ra sao.

Mà điểm này, chúng sinh lúc này cũng đã hiểu rõ, bởi vậy đang chờ đợi.

Bởi vậy, lúc này ở đây, cũng chỉ có Tam Thanh, Nữ Oa và Hậu Thổ. "Trận chiến này, là ma lệ của các ngươi, cũng là khế cơ tấn thăng, xem các ngươi có thể nắm bắt được hay không…" Thái Thượng ôn hòa cười một tiếng, sau đó nói với bọn họ.

Mọi người khẽ gật đầu, hiểu rõ tình huống như vậy, đối với Thái Thượng không tính là gì, nhưng đối với bọn họ mà nói cũng quả thực có áp lực, cũng quả thực là ma lệ.

Lúc này nhìn ba tôn tồn tại đang hoành độ thời không mà đến, trên người Đại đạo vận chuyển, chờ đợi khoảnh khắc ra tay. …… …… Bên ngoài Hồng Hoang, trong thế giới Hỗn Độn.

Chỉ trong vài hơi thở, hai bên đã cách nhau ngàn vạn dặm, cũng coi như là đã rất gần.

Lúc này, cả hai phe đều chưa động thủ, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Thái Thượng thần sắc bình tĩnh lướt qua ba người, khẽ gật đầu

nói: "Kiếm Thương, U Minh, Niệm Hồn, không tệ!" Đối với việc Thái Thượng nhìn thấu đại đạo chân danh của mình, ba người lúc này cũng không cảm thấy bất ngờ, dù sao cảnh giới tu vi của Thái Thượng đã bày ra ở đó, đâu phải là thứ mà bọn họ có thể so sánh.

Có thể nhìn thấu cũng là chuyện bình thường, còn bọn họ thì lại không thể nhìn thấu y.

Còn về việc được Thái Thượng khen một câu, ba người lúc này trong lòng không biết nên vui hay không nên vui.

Nhưng cuộc chiến này đã không thể tránh khỏi, chuyến đi này của bọn họ quả thật là một bước sai, bước nào cũng sai.

Nếu không phải vì thèm muốn đạo quả Hồng Hoang, nếu không phải vì không hiểu rõ Hồng Hoang, chỉ nghe lời của Kiếm Thương, bọn họ cũng sẽ không ra nông nỗi này.

Nói đi nói lại, bản thân họ cũng có quan hệ rất lớn.

Bởi vậy, trong trận chiến này, bọn họ cũng không thể trách ai được, đây cũng là kết quả do chính mình thèm muốn mà ra.

Có nhân ắt có quả.

Trận chiến này, chính là nhân quả!

"Ngoại trừ Kiếm Thương, U Minh và Niệm Hồn kia, các ngươi cứ nhân cơ hội này mà mài giũa một phen." "U Hồn kia có thể giúp Hậu Thổ đạo hữu tấn thăng cảnh giới Thái Cực Kim Tiên." "Còn về Kiếm Thương, tam đệ phải quan sát cho kỹ.

Lát nữa vi huynh sẽ lấy đại đạo của hắn về cho đệ, giúp đệ bước vào Thái Cực Kim Tiên." Thái Thượng ôn hòa cười, nói với mấy người bên cạnh, không hề để chuyện này trong lòng.

Thấy Thái Thượng thần sắc như vậy, mọi người trong lòng cũng

không còn quá căng thẳng, tiếp theo đây, có thể nhân cơ hội này mà mài giũa một phen.

Hậu Thổ gương mặt xinh đẹp khẽ nghiêm lại, đã bắt đầu vận chuyển đại đạo của bản thân.

Mặc dù tu vi của U Minh cao hơn nàng, nhưng nếu mượn Minh Đạo nhập thân, trong thời gian ngắn vẫn có thể cùng hắn một trận.

Thêm vào đó có Thông Thiên hiệp trợ, cùng với Hồng Hoang Nhân Đạo tương trợ, lại có Nữ Oa và Nguyên Thủy, một trận chiến như vậy không có vấn đề gì quá lớn.

"Ra tay đi!" Thái Thượng lạnh lùng lên tiếng.

Tiếng nói vừa dứt, Hậu Thổ đã Minh Đạo hợp thân, Thông Thiên kiếm khởi thương mang, tung hoành thiên địa, hai người liên thủ lao về phía U Minh.

Mặc dù chưa đến mức áp chế được U Minh, nhưng cũng đủ để bọn họ mài giũa.

Mà Nữ Oa và Nguyên Thủy, lúc này được Nhân Đạo hiệp trợ Nữ Oa, cùng với Nguyên Thủy ra tay, vừa xuất thủ đã mang theo uy thế hủy thiên diệt địa, ngay từ đầu đã kiềm chế được Niệm Hồn.

Nếu không phải Niệm Hồn tu hành chính là Linh Hồn chi đạo, cho dù cảnh giới tu vi của hắn cao hơn Nữ Oa và Nguyên Thủy một chút, nhưng giao thủ trong khu vực bị lực lượng Hồng Hoang Nhân Đạo và Vô Vi đại đạo bao phủ, cũng khó mà áp chế được Nữ Oa và Nguyên Thủy.

Lúc này cũng là dựa vào sự kinh khủng của lực lượng linh hồn bản thân mới có thể lấy một địch hai, lại thêm ảnh hưởng của Nhân Đạo và Vô Vi chi đạo, xem như là ngang tài ngang sức.

"Ông!" Lực lượng linh hồn kinh khủng lan tỏa, đừng nói là Hậu

Thổ và Thông Thiên, ngay cả chính Nữ Oa và Nguyên Thủy cũng cảm thấy nguyên thần phiêu đãng, dường như sắp chìm vào vô biên u minh, hóa thành tro bụi, triệt để tiêu tán.

Bốn người thần sắc ngưng lại, linh hồn ba động kinh khủng như vậy quả nhiên không tầm thường.

Lúc này, đại đạo vận chuyển, nguyên thần thu liễm, rồi lại lần nữa xuất thủ.

Khi mọi người vừa giao thủ, những đợt xung kích kinh khủng mênh mông vô biên, mắt thường cũng có thể thấy được, không ngừng lan tỏa ra.

Từng mảng từng mảng Vô Ngân Hỗn Độn Hải bị đánh vỡ hoàn toàn, hóa thành vùng hư vô cực hạn.

Tất cả những gì hữu hình, vô hình, hữu chất, vô chất, đều bị chôn vùi triệt để trong đó.

Vạn giới vẫn lạc, chúng sinh bi thương!

Vô biên hỗn độn chi khí dưới sự va chạm của sóng xung kích không ngừng bị yên diệt, hóa thành địa thủy phong hỏa, tái diễn khởi nguyên thế giới.

Nhưng thế giới vừa đản sinh lại nhanh chóng băng hoại, một lần nữa vẫn lạc, cảnh tượng kinh khủng dị thường.

Trong khoảng hỗn độn hư không này, dưới sóng xung kích, vô số vết nứt thời không đen kịt hiện ra.

Bên trong, không gian loạn lưu, thời gian loạn lưu không ngừng giao thoa cọ rửa, cho dù là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên rơi vào trong đó, không chết cũng phải lột một lớp da.

Lúc này, những va chạm, giao phong, uy thế kinh khủng, phong

mang sắc bén không ngừng thay nhau càn quét.

Cuộc hỗn chiến của hai bên lúc này càng lúc càng kịch liệt.

Trong khoảnh khắc hai bên ra tay, đại quân của ba phương thế giới, Kiếm Đạo Đại Thế Giới, Linh Hồn Đại Thế Giới và U Minh Đại Thế Giới, đã tiến về phía Hồng Hoang.

Thực ra, Thái Thượng và những người khác không hề để tâm đến việc này, đây cũng là một cơ hội mài giũa cho Hồng Hoang.

Cho dù trong đó có không dưới một bàn tay số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng số lượng đối phó của Hồng Hoang chỉ có nhiều hơn.

Cho nên, lúc này căn bản không cần lo lắng, cứ để bọn họ mài giũa một phen, bao gồm cả những thế lực, chủng tộc, vô số sinh linh, tu sĩ...

đều có thể nhân cơ hội này để rèn luyện bản thân.

Bởi vậy, trong Hồng Hoang lúc này, hai bên cũng đã giao thủ.

Trời trên đất dưới, đâu đâu cũng là chiến trường, vô tận huyết vũ giăng đầy trời, vô số sinh linh, tu sĩ vẫn lạc trong đó.

Trận chiến này đã đánh nát không ít khu vực, và đang ngày càng trở nên kịch liệt.

Tốc độ của Thái Thượng nhanh hơn Nữ Oa và Hậu Thổ không ít, sau khi nói xong, y đã ra tay.

Y một bước đạp ra, hoành độ thời không mà đến, cho dù là tồn tại như Kiếm Thương cũng khó mà phản ứng kịp.

"Ngày xưa trong thế giới Hỗn Độn, kẻ chém ra một đạo kiếm khí về phía bản giáo, chính là ngươi phải không?" Thái Thượng điềm nhiên cười, nhưng công kích trong tay lại lăng lệ vô cùng.

Chương 592

Đại đạo giao phong, hung hiểm dị thường, chỉ một chút sơ sẩy, Kiếm Thương sẽ bị đại đạo của Thái Thượng gây thương tổn, thâm nhập vào nguyên thần, thâm nhập vào đại đạo, khi đó cảnh giới cũng sẽ bị tổn hại.

Cho nên hắn không dám có chút phân tâm nào, không mở miệng, cũng coi như là mặc nhận.

Thái Thượng cũng không ngạc nhiên, y vừa thấy Kiếm Thương đã hiểu rõ, lập tức nói: "Nhưng có một điều ngươi không biết, ngày xưa trong thế giới Hỗn Độn, người tiến vào hậu kỳ trước, là bản giáo.

Nếu ngươi biết, lần này còn dám đến sao?" "Tôn giả ngày đó, là ngươi?" Kiếm Thương thần sắc có kinh ngạc, có chấn kinh, có hối hận.

Không ngờ!

Đó lại là Thái Thượng.

Nếu là như vậy, hắn tuyệt nhiên sẽ không đến vào lúc này, ít nhất cũng phải đợi tu vi của mình tăng lên đến cảnh giới viên mãn rồi mới tính.

Bây giờ, có thể nói là đi sai một bước, cả bàn cờ đều thua.

"Bành!" Thái Cực Đồ vừa xuất ra, khu vực hỗn độn này dường như ngừng lưu chuyển, tất cả đều bị trấn áp.

Trong lúc âm dương song ngư lưu chuyển, tất cả đều bị nghiền nát trong đó.

"Xích!" Phá Diệt Thần Kiếm trong tay Kiếm Thương chém ra, hỗn độn kiếm khí hoành đoạn vạn cổ, không ngừng chém về phía Thái

Cực Đồ, nhưng lại không thể lay động được dù chỉ một phân.

Thái Cực Đồ là cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo, còn Phá Diệt Thần Kiếm chỉ là Tiên Thiên Chí Bảo, tự nhiên không làm gì được.

Nhưng Kiếm Thương lúc này cũng không chịu bị Thái Cực Đồ trấn áp, lúc này hắn bộc phát ra kiếm ý kinh khủng, tức thì xé rách thế trấn áp, một kiếm chém ra, hỗn độn run rẩy, vô biên vô tận hỗn độn kiếm khí càn quét, chôn vùi vạn sự vạn vật, vạn giới tịch diệt.

Khoảnh khắc này, chỉ có một kiếm này.

Trong hỗn độn hư không.

Một kiếm này của Kiếm Thương, là một kiếm kinh diễm nhất của hắn, cũng là một kiếm khiến cho kiếm đạo đại gia như Thông Thiên phải động dung.

Lúc này, y đang chăm chú nhìn hắn, nhìn hắn chém ra một kiếm.

Kiếm quang lóe lên, che lấp tất cả, cho dù là Nữ Oa và Nguyên Thủy, U Minh và Niệm Hồn, cũng đều cảm thấy mắt đau nhói, bị kiếm ý làm thương tổn.

Tuy không nghiêm trọng, nhưng cũng phải hơi nheo mắt lại một lúc mới cảm thấy đỡ hơn.

Sau đó, vô biên vô tận hỗn độn kiếm khí, cùng với một đạo kiếm mang khiến hỗn độn run rẩy chém xuống.

Một vùng hư vô khó tả kéo dài đến tận sâu trong hỗn độn, từng mảng lớn Hỗn Độn Hải bị yên diệt dưới một kiếm này, từng thế giới nối tiếp nhau vỡ nát, vô số sinh linh vẫn lạc, vô số hư không băng sụp, thôn phệ tất cả.

Một kiếm này, đủ để thể hiện đến lâm ly tẫn trí tu vi cảnh giới đại đạo bán bộ viên mãn của Kiếm Thương lúc này.

Sau khi xé rách thế trấn áp của Thái Cực Đồ, trong một phần ức vạn sát na chém ra một kiếm này, ngay cả Thái Thượng cũng phải tán thưởng.

Y không thu hồi Thái Cực Đồ để chống đỡ, cũng không dùng đến Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp, mà là lấy công phá công.

Sát phạt chi khí lúc này đã va chạm với hỗn độn kiếm khí.

Về phần sát phạt chi khí từ đâu mà đến, Kiếm Thương không biết, nhưng dường như trong khoảnh khắc đó, sát phạt chi khí đã đột nhiên xuất hiện, giao phong cùng hỗn độn kiếm khí.

Dưới sự giao phong của hai bên, không biết bao nhiêu khu vực bị ma diệt, tái hiện địa thủy phong hỏa, âm dương ngũ hành, thế giới khởi nguyên, đản sinh, hủy diệt… "Xích!" Một âm thanh trong trẻo, vang động chư thiên vạn giới, vô biên khu vực hỗn độn, đột nhiên vang lên.

Lúc này, cả một vùng hỗn độn, bỗng nhiên phủ lên một tầng quang mang huyết hồng, diễn hóa vô biên địa ngục, sát cơ tung hoành, quán xuyến thiên địa, chôn vùi chúng sinh, lật đổ đại đạo.

Dưới cỗ sát ý này, đủ để khiến tất cả triệt để vẫn lạc.

Kiếm Thương trong lòng rất rõ, một kích này nếu không toàn lực chống đỡ, không vẫn lạc cũng phải trọng thương, quá mạnh rồi.

Sự chênh lệch về cảnh giới, không phải là thứ hắn lúc này có thể bù đắp được.

Mặc dù hắn lúc này không nhìn thấy Thái Thượng ra tay, nhưng cỗ sát cơ, sát khí kia đã khóa chặt hắn, ngay cả nguyên thần của hắn cũng run rẩy không thôi, từng cơn đau nhói truyền đến.

Dù trên mặt hắn hiện lên vẻ kinh hãi, nhưng kiếm trong tay đã

xuất ra, tuyệt nhiên không có khả năng thu tay.

"Bành!" Trong một phần ức vạn sát na, một kiếm một thương va chạm vào nhau.

Một điểm hàn mang hiện ra, rồi thần quang nhấn chìm thế gian.

Khoảnh khắc này, ngay cả Nguyên Thủy, Niệm Hồn, Nữ Oa, Hậu Thổ cũng không khỏi nhắm mắt để chống lại sự tấn công của luồng cường quang kia, nếu không, cho dù là bọn họ, mắt cũng sẽ đau nhói không thôi.

Trong luồng cường quang đó, có lực phá hoại của pháp tắc và quy tắc hỗn loạn cùng với lực lượng đại đạo, ảnh hưởng của pháp lực.

Những thứ đó đối với những người cảnh giới thấp hơn có ảnh hưởng không nhỏ.

Bởi vậy, họ lúc này nhắm mắt lại mới không bị ảnh hưởng nhiều hơn, khiến mắt bị mù tạm thời.

Mặc dù mọi người đều nhắm mắt, nhưng sự so kè pháp tắc giữa hai bên vẫn tồn tại.

"Hoa lạp lạp!!!" Trong lúc trống trải này, từ trong thế giới Hồng Hoang đột nhiên truyền đến vô số đạo pháp tắc xiềng xích.

Những xiềng xích Nhân Đạo đại đạo này, mỗi một đạo đều đủ để khóa chặt tồn tại Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Lúc này có chín thành đại đạo xiềng xích lao về phía U Minh, phần còn lại thì hướng về Niệm Hồn.

Dù là U Minh và Niệm Hồn, trong vài hơi thở nhắm mắt ngắn ngủi này, lại có thủ đoạn kinh khủng như vậy giáng xuống, lúc này cũng đều biến sắc, vội vàng ra tay chống đỡ.

Mà Hậu Thổ, Thông Thiên, Nữ Oa và Nguyên Thủy lại lần nữa

bộc phát ra uy thế kinh khủng hơn, dưới sự hiệp trợ của xiềng xích Nhân Đạo đại đạo, lại lần nữa lao về phía U Minh và Niệm Hồn.

Trong chốc lát, áp lực của U Minh và Niệm Hồn tăng mạnh, có thể nói là từng bước bại lui.

Tình hình của Niệm Hồn còn khá hơn, dù sao thực lực của Nữ Oa và Nguyên Thủy cũng yếu hơn hắn vài phần.

Nhưng U Minh, thì không được may mắn như vậy.

Bị xiềng xích Nhân Đạo đại đạo khóa chặt, lực lượng đại đạo của bản thân bị rút đi, đại đạo pháp tắc cũng bị hấp thu, bổ sung cho luân hồi chi địa của Hồng Hoang, làm tăng trưởng biến hóa của Hồng Hoang.

Mà đại đạo khí tức trên người U Minh, lúc này đã có vài phần suy giảm.

Thấy vậy, Hậu Thổ và Thông Thiên tự nhiên càng điên cuồng lao về phía hắn. … "Oanh!" Một tiếng sấm sét khuếch tán ra, tức thì yên diệt từng mảng lớn Hỗn Độn Hải.

Quang mang lúc này phân liệt thành vạn thiên đạo kiếp quang, nơi nào đi qua, hỗn độn chi khí yên diệt, diễn hóa địa thủy phong hỏa, thế giới khởi nguyên.

Nhưng trong đợt xung kích sau đó, lại nhanh chóng băng sụp yên diệt.

Vô số vết nứt không gian xuất hiện, không gian loạn lưu, thời gian hỗn loạn, thôn phệ tất cả, quy về hư vô.

Thái Thượng và Kiếm Thương đã đánh nát vô số khu vực hỗn độn, không biết bao nhiêu Hỗn Độn Hải tiêu tán trong cuộc giao thủ của hai người, dưới chân đạp nát bao nhiêu thế giới được diễn hóa ra, tựa như chúa tể của thế giới.

“Phụt!” Kiếm Thương lùi lại triệu triệu ức dặm, đè nát không biết bao nhiêu hư không, mới ổn định được thân hình.

Chương 593

Nhưng ngay sau đó, sắc mặt hắn biến đổi, một ngụm tiên huyết phun ra, thần sắc càng thêm trắng bệch.

Sự chênh lệch giữa mình và Thái Thượng quá lớn, mình chẳng qua mới chạm đến ngưỡng cửa Thái Cực Kim Tiên viên mãn, nhưng Thái Thượng đã sắp chạm đến ngưỡng cửa Vô Cực Kim Tiên.

Vừa giao thủ, mình đã không đỡ nổi một chiêu.

"Không thể liều mạng, nếu không thật sự sẽ vẫn lạc tại đây…" Kiếm Thương trong lòng không ngừng tìm cách phá cục.

Thời cơ hiện tại, nếu mình cứ liều mạng, người vẫn lạc chỉ có thể là mình.

Chỉ cần có thể xé rách phong tỏa của Thái Thượng, đào thoát khỏi đây, ngày sau có thể tấn thăng rồi quay lại mưu đồ.

Nếu không, lần này thật sự phải vẫn lạc tại đây, đây không phải là điều hắn muốn, cho nên chỉ có thể tìm cách phá cục.

"Minh Đạo Luân Hồi, Chúng Sinh Sinh Tử!" "Kiếm Phá Cửu Tiêu!" Đúng lúc này, hai tiếng quát khẽ lập tức thu hút ánh mắt của Kiếm Thương.

U Minh bị xiềng xích Nhân Đạo đại đạo khóa chặt, đối mặt với Minh Đạo gia thân, bộc phát ra một kích cuối cùng, cùng với một kiếm của Thông Thiên đã chạm đến ngưỡng cửa Thái Cực Kim Tiên, lại thêm sự kiềm chế của Nhân Đạo chi lực, một kích này, U Minh mặt như tro tàn.

"Làm sao có thể!" Kiếm Thương thần sắc biến đổi, lúc này U Minh không thể né tránh, tất cả đều bị Nhân Đạo khóa chặt, chỉ có thể

trơ mắt nhìn hai đạo công kích hạ xuống.

Tất cả, quy về bình tĩnh!

U Minh, vẫn lạc trong đó.

Nhân Đạo vốn đã rút đi lực lượng đại đạo và pháp tắc của hắn, cảnh giới và khí tức của hắn đã suy giảm không ít.

Lúc này đối mặt với Hậu Thổ được Minh Đạo gia thân, cùng với một kiếm của Thông Thiên, không có bất kỳ bất ngờ nào xảy ra.

Thấy vậy, Thái Thượng trong tay phất một cái, rút lấy đại đạo của U Minh, đánh vào trong thân thể Hậu Thổ, giúp nàng bước ra bước này.

Làm xong tất cả, trong khánh vân của Thái Thượng, thần quang lóe lên, Tam Thanh Đạo Nhân độn nhập vào thời không trường hà, vận mệnh trường hà, bắt đầu xóa bỏ thủ đoạn của U Minh, sửa đổi ký ức chúng sinh, xóa sạch mọi khả năng phục sinh. … Trong thế giới Hỗn Độn.

"Linh Hồn chi đạo, ngô vi tôn!" Lúc này, sau lưng Niệm Hồn hiện ra một tôn linh hồn chi tướng vô thượng, một ngón tay điểm về phía Nữ Oa và Nguyên Thủy.

Tức thì, hỗn độn băng sụp, chúng sinh run rẩy, vô tận hư không yên diệt, vô số thế giới và chúng sinh bị chôn vùi.

Ngay cả Nữ Oa và Nguyên Thủy, lúc này cũng đều biến sắc.

Công kích linh hồn này, thực sự kinh khủng.

Nguyên Thủy và Nữ Oa lúc này cảm thấy nguyên thần của mình phiêu đãng, dường như chìm vào vô biên u minh, sắp bị cỗ lực lượng Linh Hồn đại đạo này đánh tan, linh hồn bị một cỗ lực lượng đại đạo kinh khủng xé rách, dường như muốn xé nát nó.

Nếu không có sự tương trợ của Nhân Đạo chi lực, tình hình của Hậu Thổ và Thông Thiên lúc này còn tệ hơn Nữ Oa và Nguyên Thủy.

Nhưng dù vậy, hai người lúc này cũng đã sắc mặt đại biến, nhìn linh hồn chi tướng một ngón tay hạ xuống, hoành đoạn vạn cổ, xóa sạch tất cả, trên mặt đầy vẻ lo lắng.

Bởi vì uy lực của một kích này, bọn họ không hề nghi ngờ, đó là tồn tại đỉnh tiêm của Linh Hồn chi đạo, không phải là thứ bọn họ có thể dễ dàng chống đỡ.

Bọn họ có lực lượng Nhân Đạo đại đạo bảo hộ, mà vẫn cảm nhận được sự đau đớn và áp lực cực lớn của nguyên thần, huống chi là Nữ Oa và Nguyên Thủy, tình hình của họ còn tệ hơn mình rất nhiều.

Một kích này, có thể thuận lợi chống đỡ được hay không, phải xem một kích tiếp theo.

Trong Hồng Hoang, chúng sinh kinh hãi, một đám đại năng đỉnh tiêm cũng sắc mặt đại biến, nguyên thần của mình cảm nhận được sự sợ hãi cực độ.

Trên cửu thiên có lực lượng đại đạo và thiên địa chi lực ngưng kết, chống lại sự xâm nhập của lực lượng linh hồn.

Trong dòng chảy của lực lượng đại đạo đó, mơ hồ có thể thấy ba ngàn đại đạo pháp tắc hiện ra, còn có vô tận quy tắc đan xen.

Lúc này, Nhân Đạo và Vô Vi chi đạo ra tay, chặn lực lượng Linh Hồn đại đạo ở bên ngoài.

Hồng Hoang chúng sinh lúc này mới khá hơn, cảm giác đau đớn và vẫn lạc của nguyên thần mới dần dần tiêu tan.

Nhưng họ đối với mấy vị trong hỗn độn vẫn vô cùng lo lắng, bởi vì công kích linh hồn lúc này thực sự quá kinh khủng, họ trực diện với công kích như vậy, chỉ có thể kinh khủng hơn mình ngàn vạn lần.

Hồng Hoang có thể chống lại sự xâm nhập của ba vị này hay không, phải xem tình hình tiếp theo. … "Oanh long long!!!" Lúc này, những xiềng xích Nhân Đạo đại đạo còn sót lại, hiện ra thế xoay tròn xoắn ốc, chống đỡ trước mặt Nữ Oa và Nguyên Thủy, xoay tròn chống lại ngón tay linh hồn đã hạ xuống, phát ra từng trận âm thanh oanh minh.

Sóng xung kích vô thanh lan ra, tất cả những gì hữu hình, vô hình, hữu chất, vô chất, Hỗn Độn Hải, thế giới, tất cả mọi thứ, đều quy về hư vô, vô thanh vô tức.

Nhưng sóng xung kích chủ yếu nhất vẫn là trên nguyên thần, không biết có bao nhiêu sinh linh thế giới bị sóng xung kích này ảnh hưởng, nguyên thần triệt để vẫn lạc, thế giới chìm trong tĩnh lặng.

Nữ Oa và Nguyên Thủy thần sắc biến đổi, trên xiềng xích Nhân Đạo đại đạo pháp tắc, xuất hiện những vết nứt chi chít.

Từng đạo kim quang từ trong vết nứt tràn ra, mặc dù bộc phát ra lực lượng kinh khủng hơn, nhưng cũng đang ở trong sức mạnh chống cự cuối cùng.

"Bành!

Bành!

Bành!..." Lúc này, trên tất cả những xiềng xích Nhân Đạo đại đạo đang xoay tròn giao thoa, những vết nứt và kim quang càng thêm đáng sợ.

Chỉ nghe thấy từng đạo âm thanh oanh minh vang lên, rồi sau đó là vỡ tan, hóa thành vô số mảnh vụn pháp tắc, rồi lại bị lực lượng linh hồn yên diệt triệt để.

Niệm Hồn lúc này đốt cháy pháp lực, một kích liều mạng của Linh Hồn chi đạo, vào lúc Nhân Đạo toàn lực hiệp trợ Hậu Thổ và Thông

Thiên giết U Minh, hắn đã lập tức ra tay, không chút do dự, trước tiên xóa sổ Nữ Oa và Nguyên Thủy, sau đó trong lúc Kiếm Thương và Thái Thượng đang đại chiến kịch liệt, xé rách phong tỏa để đào thoát.

Việc này đã không thể làm được nữa, nếu cứ chờ đợi, thứ dành cho hắn chỉ có một con đường vẫn lạc mà thôi.

Cho nên, Niệm Hồn lập tức ra tay, một kích này, công kích linh hồn bộc phát ra, đủ để xóa sổ nguyên thần của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ.

Với nguyên thần của Nữ Oa và Nguyên Thủy, không đủ để chống đỡ một kích nguyên thần này.

Sau khi những xiềng xích đại đạo đó vỡ nát, lúc ngón tay hạ xuống, Nữ Oa và Nguyên Thủy cảm thấy nguyên thần của mình đau đớn vô cùng, chịu đựng áp lực cực lớn, cho dù không bị đánh trúng, dưới áp lực linh hồn này, cũng sẽ bị ép nổ nguyên thần.

"Ông!" Không biết từ đâu khởi, không biết từ đâu đến, ba đạo thanh quang phảng phất như từ khởi nguyên của đại đạo, từ khu vực vô tận của thời không trường hà hoành độ mà đến.

Vào lúc ngón tay linh hồn hạ xuống, ba đạo thanh quang giao nhau, rồi dần dần hiện ra một bóng người.

"Ánh sáng hạt gạo, cũng dám tranh huy với nhật nguyệt!" Tam Thanh Đạo Nhân hợp nhất, hóa thành Thái Thanh Đạo Nhân, nhìn ngón tay linh hồn đang hạ xuống, miệng khẽ hừ lạnh một tiếng.

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy sau lưng Thái Thanh Đạo Nhân, một bóng người vĩ ngạn, vô thượng hiện ra.

Bóng người đó không thấy rõ dung mạo, nhưng cỗ khí tức linh hồn, uy áp linh hồn đó, những người có mặt, bao gồm cả Niệm Hồn, lúc này đều biến sắc.

Không thể miêu tả được sự vô thượng, vĩ ngạn của tồn tại này, chỉ riêng khí tức này thôi đã đủ để uy áp vạn giới, hoành đoạn vạn cổ.

"Làm sao có thể?!" Niệm Hồn thần sắc kinh hãi, mặc dù không biết đây là thần thông gì của Thái Thượng, còn có tồn tại Thái Thanh Đạo Nhân này, nguyên thần sau lưng y lại càng vượt xa dự liệu của hắn.

Tồn tại này, nói không chút khoa trương, đủ để quét ngang cả thế giới Hỗn Độn.

Cho dù là hắn, một tồn tại tinh tu Linh Hồn chi đạo, cũng không thể là đối thủ của tồn tại này.

Chương 594

Y lúc này tay giơ lên, cũng điểm ra một ngón tay, vượt qua thời không, tất cả đều băng sụp, quy về hư vô cực hạn.

Không có quá nhiều âm thanh, cũng không có quá nhiều dị tượng, Đại Đạo chí giản, tất cả đều bị hư vô thôn phệ, sâu thẳm, đen kịt, vô hữu vô chất.

"Bành!" Lúc này, hai ngón tay khổng lồ vô cùng, vắt ngang hỗn độn, va vào nhau.

Trên ngón tay Linh Hồn chi đạo của Niệm Hồn, lúc này chậm lại vài nhịp, chấn động khiến thế giới Hỗn Độn không ngừng rung chuyển, vô tận hỗn độn chi khí va chạm vỡ nát, tái diễn địa thủy phong hỏa, vô số hư không vỡ nát.

"Cạch!" Tại điểm tiếp xúc của hai ngón tay, một điểm thần quang hiện ra, rồi trực tiếp lan ra trên ngón tay linh hồn của Niệm Hồn.

Những vết nứt chi chít kéo dài lên, trong vết nứt đó có quang mang linh hồn màu đen hiện ra, không ngừng lan ra cả ngón tay.

"Phụt!" Linh hồn bị thương, Niệm Hồn phun ra một ngụm tiên huyết, thần sắc trắng bệch.

"Oanh long!!!" Giây tiếp theo, ngón tay linh hồn vỡ tan, nguyên thần của Niệm Hồn bị xung kích cực lớn, phiêu đãng, khí tức yếu ớt không chịu nổi, phảng phất như sắp vẫn lạc.

"Ông!" Nhưng chưa kịp hắn hồi thần, một ngón tay khổng lồ đã điểm vào ngực hắn.

Không có quá nhiều tiếng động, Niệm Hồn ngẩng đầu lên, nhìn ngón tay này, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, trong mắt còn có sự sợ hãi sâu

sắc.

Nhưng, ánh sáng trong mắt dần mất đi, đại đạo băng sụp, nguyên thần bị một kích công kích linh hồn này của Thái Thanh Đạo Nhân trực tiếp xóa sổ.

Từ trên xuống dưới, càng phá hủy tất cả thủ đoạn của hắn trong thời không trường hà, vận mệnh trường hà, triệt để vẫn lạc.

"Hô lạp lạp!!!" Thấy vậy, Thái Thanh Đạo Nhân ra tay, trực tiếp rút lấy Linh Hồn Đại Thế Giới của Niệm Hồn, cùng với đại đạo pháp tắc và lực lượng linh hồn của hắn, rồi dung hợp vào Hồng Hoang.

Mà Niệm Hồn lúc này, trên người hiện ra vô số điểm sáng màu đen, rồi dần dần phân giải, hóa thành lực lượng Linh Hồn đại đạo tinh túy, được Thái Thanh Đạo Nhân thu lại, rồi chia thành mấy phần, rơi xuống trên người Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ.

Làm xong tất cả, ánh mắt của y mới nhìn về phía cuộc đại chiến sắp kết thúc giữa Thái Thượng và Kiếm Thương. … Trong thế giới Hồng Hoang.

Lúc này chiến sự đã lắng xuống.

Trận chiến này, Hồng Hoang quả thực đã tổn thất không ít.

Mặc dù tầng lớp cao nhất không có ai vẫn lạc, nhưng cũng có vài vị bị thương không nhẹ.

Đây cũng là nhờ Hồng Hoang chiếm ưu thế về số lượng, lại có những tồn tại thực lực mạnh mẽ hơn như Tiếp Dẫn, Toại Nhân, nếu không, thật sự không đơn giản như vậy.

May mắn là, trận chiến này, xem như không tệ.

Đại quân của ba thế giới, cơ bản đều bị giữ lại đây.

Tầng lớp cao nhất ngoài bị trọng thương ra, cũng không xuất hiện

tình huống vẫn lạc.

Về phần những tổn thất khác, sau này sẽ phục hồi tốt hơn.

Lúc này lại có một phương thế giới đang dung hợp, còn có lực lượng linh hồn hạ xuống, chúng sinh, bao gồm cả những tồn tại đỉnh tiêm, đều nhận được lợi ích, sự tiến triển sau này sẽ càng tốt hơn.

Đợi đến khi hai phương thế giới này dung hợp vào, đại đạo trong đó sẽ càng thêm ngưng thực, thiên địa sẽ càng diễn hóa hoàn thiện.

Sự phát triển sau này, cũng như sinh linh được đản sinh, sẽ trình hiện tình huống tốt hơn.

Ngoài ra, ngoại trừ những tồn tại đỉnh tiêm bị thương đang hồi phục thương thế, Tiếp Dẫn, Toại Nhân, Phục Hy, Khổng Khâu...

đều đang nhìn về phía thế giới Hỗn Độn, chờ đợi kết quả cuối cùng.

Hiện tại hai phương thế giới đã dung hợp, chỉ còn lại vị cuối cùng.

Toại Nhân tin rằng, với cảnh giới thực lực của lão sư nhà mình, không có vấn đề gì quá lớn, chỉ xem sẽ kéo dài bao lâu mà thôi.

Trận chiến này, không kéo dài quá lâu, chỉ trong hơn hai vạn năm đã lắng xuống.

Cuộc chiến trong thế giới Hỗn Độn, chắc cũng sẽ không kéo dài quá lâu. … Thế giới Hỗn Độn, một nơi nào đó trong thời không.

Về kết quả lần này, Kiếm Thương không ngờ tới, cũng không lường trước được.

Chỉ mới hơn hai vạn năm ngắn ngủi, đại quân ba thế giới toàn quân bị diệt, những tồn tại đỉnh tiêm đều vẫn lạc trong thế giới Hồng Hoang.

Lại còn có U Minh, Niệm Hồn vẫn lạc dưới sự liên hợp của Nhân,

Minh nhị đạo và công kích nguyên thần hợp nhất của Tam Thanh Đạo Nhân.

Tình huống như vậy, trước đó hắn thực sự không lường trước được.

Hắn lúc này đối mặt với công kích ngày càng lăng lệ, sắc bén của Thái Thượng, một trái tim cũng chìm xuống đáy cốc.

Xem ra, Thái Thượng đã chuẩn bị ra sát thủ, triệt để giữ mình lại đây.

Với thực lực của mình lúc này, quả thực không phải là đối thủ của Thái Thượng.

"Xích!" Một đạo kiếm quang lóe lên, chém về phía Thái Thượng.

Một kiếm phân khai thế giới Hỗn Độn, chém xuống tứ phương chi địa, tất cả đều băng sụp vỡ nát, quy về hư không.

Nhưng kiếm mang còn chưa hạ xuống, thời không lúc này đã xảy ra thay đổi, kiếm mang bị thời gian trường hà xoay chuyển, lại xoay chuyển, không ngừng rời xa Thái Thượng, hướng về một phương vị thời gian nào đó hạ xuống, trực tiếp phá diệt vô tận khu vực, nhưng lại không thể đến được trước mặt Thái Thượng.

"Âm Dương Lưu Chuyển, Trấn Áp Hỗn Độn!" Trong Thái Cực Đồ, âm dương song ngư chậm rãi chuyển động, âm dương nhị khí lưu chuyển hợp nhất, trấn áp hỗn độn vạn giới, định trụ hỗn độn chi khí, địa thủy phong hỏa, tất cả đều bị phong tỏa, trấn áp bên trong.

Thân hình Kiếm Thương khựng lại, phảng phất như đang ở trong vũng lầy, mỗi bước đều khó khăn.

Dưới chân đạp nát không ít hỗn độn hư không, những hỗn độn chi khí vỡ nát, diễn hóa địa thủy phong hỏa, từng tiểu thế giới hiện ra, rồi lại từng cái một phá diệt.

Phương thời không này, lúc này đều nằm trong sự khống chế của Thái Thượng.

Dưới sự trấn áp của Thái Cực Đồ, cho dù không thể hoàn toàn hạn chế được Kiếm Thương, nhưng khiến hắn bị chế ngự ở mọi phương diện thì vẫn có thể làm được.

Tình huống lúc này, đã rõ như ban ngày.

"Xích!" Thái Thượng lúc này đã ra tay, Phệ Thần Thương vắt ngang thế giới Hỗn Độn, sát khí tung hoành, chôn vùi vạn giới chúng sinh, sinh linh bi thương, hỗn độn run rẩy.

Một thương này, Kiếm Thương không thấy Thái Thượng ra tay, nhưng y đã ra tay.

Lúc này cực nhanh, nhưng lại cũng cực chậm.

Một thương này, Kiếm Thương không thể hình dung, nó tựa như một thương không tồn tại trong thế giới này.

Đại Đạo chí giản, sát cơ đan xen, Vô Vi chi đạo viên mãn hiện ra trên một thương này, đây là một thương vô khả thất địch.

Một thương này, đủ để chôn vùi hắn triệt để tại đây.

Lúc này thương còn chưa hạ xuống, phong mang, sát cơ kinh khủng kia đã khiến hắn run rẩy không thôi.

Chương 595

Nguyên thần đau nhói, phảng phất như bị sát cơ, sát khí của y hóa thành phong mang xuyên thấu, vạn thiên đạo phong mang hạ xuống, đâm nguyên thần của hắn thành ngàn vạn lỗ hổng.

Hắn đã từng chứng kiến Linh Hồn chi đạo của Niệm Hồn, nhưng ngay cả Linh Hồn chi đạo của Niệm Hồn cũng không gây ra tổn thương nguyên thần lớn bằng Phệ Thần Thương.

Tình hình nguyên thần lúc này, còn tệ hơn hắn tưởng tượng rất nhiều, e rằng thương mang còn chưa hạ xuống, nguyên thần của mình đã bị phong mang của sát cơ xé rách.

"Xoẹt!" Kiếm Thương gầm lên một tiếng, trên người đốt cháy pháp lực và đại đạo, lúc này bộc phát ra một kiếm kinh diễm, chém vỡ tất cả.

Nhất kiếm phá vạn pháp!

Sự trấn áp và phong tỏa của Thái Cực Đồ, lúc này bị Kiếm Thương cưỡng ép xé rách.

Vốn định nhân cơ hội này đào thoát, nhưng hắn lúc này đã không thể đào thoát.

Thái Thượng hoành độ thời không trường hà mà đến, đã đâm về phía hắn, khóa chặt hắn, không thể né tránh.

Kiếm Thương thần sắc hung ác, một kiếm này rót thêm nhiều lực lượng đại đạo hơn, chém về phía một thương của Thái Thượng.

"Oanh long long!!!" Một điểm hàn mang hiện ra, rồi thần quang nhấn chìm thế gian!

Khoảnh khắc này, khu vực bị cường quang bao phủ, không có quá

nhiều tiếng động, tất cả đều bị chôn vùi trong đó, rồi lặng lẽ băng sụp, yên diệt, quy về hư vô cực hạn.

Tất cả những gì vô, tất cả những gì hữu, tất cả tồn tại hữu chất, vô chất... toàn bộ đều bị chôn vùi.

Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ và Thông Thiên, lúc này không biết đã lùi ra bao nhiêu triệu triệu ức cực lý.

Những luồng cường quang, những đợt xung kích không ngừng lan tỏa, nơi nào đi qua đều lặng lẽ quy về hư vô.

Cả thế giới Hỗn Độn rung chuyển không thôi, một số sinh linh thế giới còn sót lại, lúc này đều lộ ra vẻ kinh hãi, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Hồng Hoang chúng sinh lúc này đã kinh ngạc nhìn, một đám tồn tại đỉnh tiêm cũng đang chờ đợi.

Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ và Thông Thiên bốn người, lúc này nhìn về phía khu vực cường quang đang dần mờ đi, sóng xung kích dần lắng xuống.

Không biết đã qua bao lâu, phảng phất như trăm vạn năm, hay là ngàn vạn năm, ức vạn năm.

Đợi đến khi tất cả đều lắng xuống, phảng phất như có một cỗ lực lượng đại đạo lướt qua, quét sạch tất cả quang mang và sóng xung kích, lộ ra bóng người bên trong.

Kiếm Thương vẫn giữ tư thế một kiếm đỡ lấy một thương của Thái Thượng, chỉ là ánh sáng trong mắt dần mờ đi, khí tức trên người cũng yếu đến mức không thể nhận ra.

Nguyên thần và đại đạo của hắn đều đã xuất hiện vô số vết nứt, không chống đỡ được bao lâu nữa.

“Đây mới là Đại Đạo chí giản, Đại Đạo chân ý…” Trên khuôn mặt trắng bệch của Kiếm Thương, hiếm hoi lộ ra một nụ cười, miệng nói một câu.

Khoảnh khắc này, hắn mới biết, sự chênh lệch giữa mình và Thái Thượng.

Nếu y muốn xóa sổ mình sớm, e rằng đã thành công từ lâu.

E rằng cũng là kế hoạch của y đã thành công, cho nên mới thực sự ra tay xóa sổ mình, nếu không cũng sẽ không đợi đến bây giờ.

Tiếng nói của hắn vừa dứt, nguyên thần và đại đạo vỡ tan, ánh sáng trong mắt triệt để tiêu tán, trong thân thể hiện ra vô số đạo quang tuyến.

“Bành!” Thân thể vỡ nát, hóa thành ba ngàn sáu trăm năm mươi khối, rồi dung nhập vào hư không.

Thái Thượng vào khoảnh khắc trước khi thân thể hắn vỡ nát, tay chộp một cái, kiếm đạo pháp tắc và thế giới của hắn bị y tóm lấy, không đến mức tiêu tán theo sự vẫn lạc của hắn.

Sau đó, Thái Thượng lại phá hủy tất cả thủ đoạn của hắn trong thời không trường hà, vận mệnh trường hà, không còn bất kỳ hy vọng phục sinh nào nữa.

Làm xong tất cả, Thái Thượng khẽ gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. … Bên trong Hỗn Độn thế giới, tại một vùng hư không nào đó. "Ông!" Hư không chấn động, tức thì một bóng người xé rách Hỗn Độn thế giới, từ bên trong chậm rãi bước ra, tiến về phía bốn người Nguyên Thủy, Nữ Oa, Hậu Thổ và Thông Thiên. "Đại ca!" Thấy Thái Thượng, bốn người đồng loạt lên tiếng chào. "Vút!" Lúc này, Thái Thanh đạo nhân thân hình khẽ động, một lần nữa hóa thành Tam Thanh đạo nhân, nhập vào mi tâm của Thái Thượng, sau đó ngồi

xếp bằng trên Tam hoa Thiên Địa Nhân, lại một lần nữa nhắm mắt tham ngộ.

Thái Thượng cẩn thận cảm nhận một phen, khẽ gật đầu.

Tam Thanh đạo nhân quả thật cũng có vài phần cảm ngộ, lần này vừa hay tu hành đề thăng, điều này đối với việc hắn sắp tới triệt để bước vào Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên cũng có sự trợ giúp không nhỏ.

Thái Thượng đã minh ngộ, tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi.

Mà lúc này, mỗi một phần trợ lực, hắn đều vô cùng trân trọng, cho nên, sau này hắn cũng sẽ càng thêm nỗ lực tu hành và tích lũy, tranh thủ rút ngắn thời gian để bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Ý niệm trong lòng Thái Thượng thoáng qua, ánh mắt liền nhìn về phía bốn người Nguyên Thủy và Nữ Oa.

Đại đạo của Nguyên Thủy và Nữ Oa càng thêm ngưng thực, lần giao chiến này đối với bọn họ mà nói, cũng có cảm ngộ, sau này bế quan tu hành một phen, tin rằng có thể càng thêm ổn cố đề thăng.

Về phần Hậu Thổ, nàng đã có được U Minh đại đạo, sau này tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên không còn là chuyện khó.

Dù sao khế cơ và cơ duyên đã có, thứ còn thiếu chính là thời gian, mà Hồng Hoang hiện tại, thời gian có rất nhiều, cho nên việc nàng tấn thăng không phải là chuyện khó.

Còn Thông Thiên, khế cơ và cơ duyên của đệ ấy đang nằm trong tay chính mình, chỉ cần đệ ấy mượn kiếm đạo pháp tắc của Kiếm Thương, liền đủ để tấn thăng đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên. "Vút!" Thái Thượng khẽ động tay, tức thì kiếm đạo đại đạo pháp tắc

tinh túy vô cùng của Kiếm Thương từ tay Thái Thượng bay ra, chui vào mi tâm của Thông Thiên, khiến cho ấn ký đại đạo hình kiếm ở mi tâm của đệ ấy càng thêm rực rỡ. "Đa tạ Đại ca!" Thông Thiên thần sắc vui mừng, lập tức chắp tay nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, nhìn Nguyên Thủy và Nữ Oa nói: "Hai người các ngươi lần này tin rằng cũng có một vài cảm ngộ, sau khi trở về hãy bế quan tu hành một phen, tự khắc sẽ có tiến triển lớn hơn." "Ta hiểu rồi!" Nguyên Thủy và Nữ Oa gật đầu đáp.

Thái Thượng gật đầu, nhìn sang Hậu Thổ và Thông Thiên, nói: "Hai người các ngươi đã có được cơ duyên và khế cơ, tiếp theo chính là thời gian để dung hợp và đề thăng, tin rằng với thủ đoạn của các ngươi, không lâu sau liền có thể bước vào hàng ngũ Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên…" "Khoảng thời gian sắp tới, các ngươi phải nắm chắc…" "Đại ca yên tâm!" Hậu Thổ và Thông Thiên nghe vậy, lập tức chắp tay đáp lại.

Khế cơ và cơ duyên đều đã có, như vậy tấn thăng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên tự nhiên không còn là chuyện khó. "Nếu vậy, các ngươi hãy trở về sắp xếp chuyện tiếp theo đi, tranh thủ sớm ngày đề thăng…" Thái Thượng nhìn họ nói. "Vâng!" Bốn người đáp một tiếng, chắp tay với Thái Thượng, rồi hóa thành bốn đạo lưu quang, bay về phía Hồng Hoang.

Thái Thượng thấy vậy, một bước đạp ra, đến bên thế giới chi bích của Hồng Hoang.

Tiếp theo, lại là chuyện Hồng Hoang dung hợp đề thăng. … "Ông!" Hư không bị xé toạc, tức thì Thái Thượng từ bên trong chậm rãi bước ra, nhìn vào Hồng Hoang.

Trải qua những năm tháng dung hợp và diễn hóa nhanh chóng này, mức độ dung hợp diễn hóa giữa U Minh đại thế giới, U Minh chi đạo

với Luân hồi của Hồng Hoang đã đạt đến hơn sáu thành.

Mà theo sự dung hợp diễn hóa của U Minh chi đạo và U Minh đại thế giới, Luân hồi lúc này đã có được tiến triển không nhỏ.

Bình Tâm là người đầu tiên có tiến triển, tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, còn khu vực chúng sinh luân hồi lúc này cũng đã mở rộng không chỉ bằng một đại thiên thế giới.

Chương 596

Luân hồi chi đạo, Minh đạo, sau khi dung hợp U Minh chi đạo, đều có được những tiến triển đáng kể.

Dù sao cũng là những đại đạo tương cận, có thể mượn cơ hội này để đạt đến một tầm cao mới cũng là lẽ thường.

Lúc này, mọi phương diện của Luân hồi đều đã tiến triển không ít.

Sau khi dung hợp U Minh đại thế giới và U Minh chi đạo, các quy tắc, pháp tắc cùng diện tích của Hồng Hoang đều đang phát triển nhanh chóng.

Thái Thượng thấy vậy khẽ gật đầu, trực tiếp ngồi xếp bằng, tự thân thúc đẩy quá trình dung hợp của U Minh đại thế giới, Linh Hồn đại thế giới và Kiếm Đạo đại thế giới cùng ba đại đạo, cũng như tiến trình phát triển của Hồng Hoang.

Tất cả những điều này đều cần phải dung hợp và đề thăng một cách nhanh chóng.

Vì vậy, Thái Thượng lúc này tự thân ra tay, dùng chính mình để thúc đẩy tiến trình dung hợp và phát triển này, như vậy tốc độ sẽ tăng lên không ít. "Vù!" Từng luồng đại đạo chi lực kinh khủng từ trên người Thái Thượng bùng phát ra, tựa như dòng sông đại đạo cuồn cuộn không ngừng, liên tục lao đi, bao bọc lấy mấy phương thế giới, bắt đầu hỗ trợ quá trình dung hợp của thế giới. "Rào rào rào!!!" Lúc này, trong Hồng Hoang, vô số đại đạo pháp tắc, vô số quy tắc, xiềng xích đại đạo của Nhân đạo và Vô Vi chi đạo liên tục xuất hiện, đều có thể thấy bằng mắt thường, thu hút vô số sinh linh và tu sĩ quan sát, tham ngộ huyền diệu trong đó.

Những quy tắc, pháp tắc và xiềng xích đại đạo này, lúc này đang

xử lý Linh Hồn chi đạo, Kiếm đạo và U Minh chi đạo với tốc độ không ngừng tăng lên, nhanh chóng dung hợp vào Hồng Hoang.

Mọi phương diện quy tắc, và sự ngưng thực của đại đạo pháp tắc, đã mang lại lợi ích cho vô số sinh linh và tu sĩ.

Đặc biệt là Hậu Thổ và Thông Thiên, những người đi trên con đường này, càng mượn hai đạo để đề thăng, nhanh chóng xung kích chất cốc của chính mình.

Sự dung nhập của Linh Hồn chi đạo và linh hồn chi lực cũng giúp vô số sinh linh tăng trưởng không ít linh hồn chi lực, cũng có không ít sinh linh và tu sĩ gia nhập vào việc tu hành Linh Hồn chi đạo.

Có thể nói, lại có thêm một đại đạo tu hành, dù sao khi đã ngưng thực đến mức độ này, con đường đại đạo sau này của bọn họ sẽ vô cùng thông suốt.

Lần dung hợp ba đại đạo và ba phương thế giới này, đối với Hồng Hoang mà nói, lại là một bước tiến cực lớn.

Diện tích, quy tắc, pháp tắc, tinh thần đại hải, tứ hải… lúc này đều đang không ngừng mở rộng.

Số lượng sinh linh cũng không ngừng tăng lên, ngoài những sinh linh từ ba thế giới ban đầu, trong mấy chục vạn năm dung hợp này, cũng đã đản sinh không ít sinh linh mới.

Trong vòng hai mươi vạn năm ngắn ngủi, dưới sự thúc đẩy của Thái Thượng, phần còn lại của U Minh chi đạo và U Minh thế giới cũng đã hoàn toàn dung nhập vào.

Chúng sinh luân hồi và Luân hồi chi đạo, Minh đạo… cũng như những sinh linh và tồn tại muốn đi theo con đường này, hoặc có liên quan đến con đường này, đều nhận được lợi ích, cũng đang trong quá trình mở rộng.

Mà Kiếm đạo và Linh Hồn chi đạo, Linh Hồn và Kiếm Đạo đại thế giới, lúc này đều đã hoàn thành hơn một nửa.

Thái Thượng lúc này tăng tốc độ, lại sau hơn năm mươi vạn năm, Linh Hồn chi đạo, Kiếm đạo, hai phương đại thiên thế giới, cuối cùng đã viên mãn dung nhập vào Hồng Hoang.

Thái Thượng thấy vậy, liền thu tay lại, hài lòng gật đầu. … Bên ngoài Hồng Hoang, trong hư không Hỗn Độn vô tận.

Ánh mắt Thái Thượng chậm rãi quét qua Hồng Hoang đại lục, hài lòng gật đầu.

Bất luận là tinh thần đại hải, tứ hải chi địa, chúng sinh luân hồi chi địa, diện tích Hồng Hoang, quy tắc, pháp tắc… lúc này đều đã có được sự tiến triển cực lớn.

Sinh linh trong đó cũng nhờ vậy mà nhận được không ít lợi ích, những sinh linh đản sinh sau này cũng sẽ càng tốt hơn.

Lần dung hợp này, tình hình khiến Thái Thượng thập phần hài lòng.

Hồng Hoang phát triển, trong một khoảng thời gian tới, vẫn sẽ tiếp tục đề thăng.

Mà xiềng xích đại đạo của Nhân đạo và Vô Vi chi đạo, lúc này đã dần dần thu hồi, sau đó tiếp tục phát triển đề thăng.

Chúng sinh đề thăng, Hồng Hoang tiến triển, đối với việc hoàn thiện và đề thăng của Nhân đạo có tác dụng rất lớn, lúc này tự nhiên phải tiếp tục diễn hóa đề thăng.

Mà Nhân đạo và Vô Vi chi đạo dung hợp, Nhân đạo đề thăng, tự nhiên cũng sẽ kéo theo Vô Vi chi đạo đề thăng, đây là phản ứng dây chuyền.

Trong khoảng thời gian tiếp theo, mọi phương diện của Hồng Hoang lại sẽ bước vào một giai đoạn phát triển tốc độ cao.

Điểm này, cũng là điều Thái Thượng hy vọng nhìn thấy.

Dù sao sau này Hồng Hoang nhất mạch, còn cần phải phát huy ý nghĩa trọng đại hơn.

Vì vậy, sự phát triển lúc này là vô cùng quan trọng, cần phải phát triển tốt hơn và nhanh hơn nữa.

Sau khi quan sát sự phát triển của Hồng Hoang, sự đề thăng của sinh linh… một lúc lâu, Thái Thượng mới thu hồi ánh mắt, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, không biết đã đi về đâu. … Trong Hồng Hoang, sau khi ba phương thế giới và ba đại đạo dung hợp vào, sự tiến triển của mọi phương diện, vô số sinh linh, tu sĩ cùng các chủng tộc, thế lực trong đó đều có thể cảm nhận rõ ràng.

Không ít tồn tại còn nhờ đó mà đạt đến một tầm cao mới, cũng nhận được lợi ích cực lớn từ những quy tắc thiên địa và đại đạo pháp tắc ngày càng ngưng thực.

Thiên địa ổn cố, khuếch trương, diễn hóa… chúng sinh đề thăng… lúc này đều đang gia tốc sự diễn hóa đề thăng của Nhân đạo, mà Nhân đạo lại kéo theo sự tiến triển của Vô Vi chi đạo, dưới sự đề thăng của hai đạo, lại sẽ phản hồi trở lại chúng sinh Hồng Hoang.

Có thể nói, khoảng thời gian này, thực sự là một lần phát triển đỉnh phong nữa của Hồng Hoang.

Một số sinh linh vừa mới đản sinh, thực sự so với những sinh linh đản sinh trước đây, bất luận là căn nguyên, tư chất hay tu vi lúc mới đản sinh, đều cao hơn vài phần, đây chính là lợi ích của việc thiên địa không ngừng diễn hóa đề thăng.

Theo sự tiến triển không ngừng của Hồng Hoang, sinh linh sau này

sẽ trở nên càng tốt hơn.

Mà lần này, những tồn tại đỉnh tiêm bị thương trong đại chiến, dưới sự đề thăng của Hồng Hoang, lúc này hồi phục cũng nhanh hơn vài phần.

Các tồn tại đỉnh tiêm khác thì mượn cơ hội này, tiếp tục đề thăng chính mình.

Thông Thiên và Hậu Thổ hai người, lúc này đang nắm chặt thời cơ, để thời gian xung kích Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên của mình có thể hoàn thành trong giai đoạn phát triển đỉnh phong này của Hồng Hoang.

Như vậy, mình còn có thể trong khoảng thời gian sau đó, triệt để ổn cố cảnh giới tu vi của bản thân.

Đến lúc đó, khi sự phát triển của Hồng Hoang lắng xuống, mình cũng có thể ổn định tu vi, xem như sẽ có những chuyện khác xảy ra.

Nếu như Thái Thượng dự định đi đến Hồng Mông Giới Vực, cảnh giới tu vi của bọn họ cũng có thể chống đỡ để cùng Thái Thượng đi đến đó.

Vì vậy, việc xung kích cảnh giới trong khoảng thời gian này cũng là vô cùng quan trọng.

Lúc này, sự phát triển đỉnh phong của Hồng Hoang vẫn đang tiếp diễn, còn cần một khoảng thời gian không ngắn, bọn họ cũng có không ít thời gian để xung kích cảnh giới này.

Cơ duyên và khế cơ đã có, sự tích lũy của bọn họ cũng đã đủ, còn lại, chính là thời gian để dung hợp và lột xác đại đạo.

Tin rằng với thủ đoạn của bọn họ, hẳn sẽ không tốn quá nhiều thời gian để tấn thăng cảnh giới này.

Đến lúc đó, Hồng Hoang sẽ có bốn vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, nếu cộng thêm Hồng Quân Đạo Tổ, đó chính là năm vị.

Đợi đến khi Thái Thượng tấn thăng đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, đó mới thực sự là đỉnh phong của Hồng Hoang.

Mà ngày đó, có lẽ cũng không còn quá xa vời. … Tại một khu vực sâu trong Hỗn Độn thế giới.

Sau khi Thái Thượng dung hợp mấy phương thế giới và đại đạo vào Hồng Hoang, liền rời khỏi Hồng Hoang thế giới.

Chương 597

Sự tiến triển và hoàn thiện của Hồng Hoang thiên địa cùng sinh linh, lúc này đều đang tiến hành nhanh chóng, trong giai đoạn phát triển đỉnh phong, những điều này Thái Thượng cũng không cần phải quan tâm quá nhiều.

Hắn tuy đã chạm đến ngưỡng cửa chứng đạo, nhưng lúc này muốn thành công tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, vẫn còn thiếu một chút khế cơ.

Mà hắn lần này trở lại Hỗn Độn thế giới, chính là vì một đạo khế cơ và cơ duyên này.

Với cảnh giới tu vi và thủ đoạn lúc này của hắn, cũng đã có thể mơ hồ cảm nhận được khu vực Hỗn Độn nơi cơ duyên và khế cơ tồn tại.

Tuy Hỗn Độn rộng lớn, không thể hoàn chỉnh cảm nhận được một vị trí cực kỳ chi tiết, nhưng một phương hướng đại khái, một khu vực đại khái, đối với Thái Thượng mà nói, cũng không có gì khác biệt.

Hắn lúc này di chuyển với tốc độ cực nhanh, hắn đã chạm đến ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, tốc độ nhanh đến cực hạn, hoàn toàn không thể so sánh với tốc độ trước đây, quả thực là một trời một vực.

Chỉ trong hơn hai nguyên hội ngắn ngủi, Thái Thượng về cơ bản đã đến khu vực mà mình có thể cảm nhận được.

Sau khi đến khu vực này, với cảnh giới tu vi và thực lực của Thái Thượng, tự nhiên có thể cảm nhận được, trong khu vực Hỗn Độn rộng lớn vô ngần này, có cơ duyên và khế cơ của mình.

Đó là một phương đại thiên thế giới, cũng là một phương đại thiên thế giới do một đạo hóa thành một giới.

Nhưng không có tồn tại đỉnh tiêm như Kiếm Thương, U Minh và Niệm Hồn chưởng khống, tuy là thế giới giống nhau, nhưng không đản sinh ra tồn tại cấp bậc đó. "Vút!" Thân hình Thái Thượng khẽ động, trực tiếp hướng về nơi có đại thế giới, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, đã vượt qua vô tận thời không.

Đến khu vực Hỗn Độn bên ngoài thế giới, nhìn phương đại thiên thế giới kia, trên mặt Thái Thượng cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười.

Âm Dương nhị ý cùng Âm Dương chi lực cực kỳ mênh mông kinh khủng, đó là một phương Thái Cực đại thế giới.

Thái Cực đại thế giới này, hẳn là đại thiên thế giới được diễn hóa từ thân thể và đại đạo của Âm Dương Ma Thần, một trong Thượng tam đẳng Hỗn Độn Ma Thần thời kỳ Hỗn Độn xa xưa.

Còn một tia thủ đoạn và tàn linh của hắn thì rơi vào Hồng Hoang, thành tựu Âm Dương Lão Tổ.

Đáng tiếc, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi kết cục vẫn lạc, cuối cùng vẫn lạc trên Hung thú lượng kiếp. "Âm Dương bản nguyên và Âm Dương chi lực như vậy, Âm Dương đại đạo pháp tắc cũng cực kỳ nồng đậm bành trướng, như vậy, trợ giúp ta xung kích cảnh giới này, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì…" Thái Thượng nhàn nhạt cười, đây chính là khế cơ của hắn, dùng Âm Dương chi đạo để xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Như vậy, việc tấn thăng cảnh giới này sẽ không còn vấn đề gì.

Trong lòng suy nghĩ một lát, Thái Thượng một bước đạp ra, đến trước Thái Cực đại thế giới.

Thái Cực đại thế giới, diện tích lớn hơn vài phần so với những đại

thế giới mà Thái Thượng từng gặp.

Thế giới chia làm hai, một mặt màu đen, một mặt màu trắng, ẩn hợp Thái Cực chi ý.

Âm Dương nhị ý, thế gian không gì ngoài đạo lý chí cao này.

Thái Thượng gật đầu, thu hồi ánh mắt từ thế giới chi bích của Thái Cực đại thế giới đang không ngừng lưu chuyển hai màu đen trắng.

Tức thì, hắn một bước bước vào, đến bên trong Thái Cực đại thế giới. … Bên trong Thái Cực đại thế giới. "Thái Cực chi ý tinh túy, Âm Dương chi lực và Âm Dương khí tức cực kỳ nồng đậm bành trướng, đại đạo chi lực như vậy, quả thật cũng không tầm thường…" Thái Thượng ánh mắt chậm rãi quét qua Thái Cực đại thế giới, trong miệng khen một câu.

Bên trong Thái Cực đại thế giới, cũng không khác mấy so với thế giới chi bích, một mặt màu đen, tu Âm ý, một mặt màu trắng, tu Dương ý.

Hai mặt đen trắng, phân chia Thái Cực đại thế giới, Âm Dương song ý, chính là Thái Cực chi ý.

Trong toàn bộ thế giới, Thái Cực chi ý, Âm Dương chi đạo, Âm Dương chi khí đều đang không ngừng lưu chuyển, giữa Âm và Dương không ngừng chuyển hóa.

Âm cực vi Dương, Dương cực vi Âm, Âm Dương tương sinh, Thái Cực chi ý!

Thái Cực đại thế giới, quả thật không tầm thường.

Trong lòng suy nghĩ một lát, ánh mắt Thái Thượng rơi vào trung tâm của mặt Âm và mặt Dương, mỗi nơi đều có một tòa Thái Cực thần sơn cao vạn trượng.

Một tòa tỏa ra Âm ý tinh thuần, một tòa tỏa ra Dương ý tinh thuần.

Hai tòa Thái Cực thần sơn này chính là mấu chốt của Thái Cực đại thế giới, hay nói cách khác, là của hai mặt Âm Dương. "Thật là một tòa Thái Cực thần sơn huyền diệu!" Nhìn hai tòa Thái Cực thần sơn, trong đôi mắt sâu thẳm của Thái Thượng, đột nhiên sáng lên thần quang rực rỡ, trong miệng khen ngợi. … Hai tòa Thái Cực thần sơn này, Thái Cực đại đạo chi lực, Âm Dương chi lực, Thái Cực đại đạo chi ý… ẩn chứa trong đó đều cực kỳ tinh túy và mênh mông, đối với Thái Thượng lúc này, quả thực có sự trợ giúp cực lớn.

Hắn đã minh ngộ được cảm ngộ và ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên của bản thân, nhưng thứ còn thiếu, chính là khế cơ và cơ duyên cuối cùng này, mà Thái Cực đại thế giới chính là khế cơ và cơ duyên đó.

Mà trong Thái Cực đại thế giới, có Âm Dương chi đạo, Thái Cực đại đạo chân ý cùng Thái Cực thần sơn là quý giá nhất.

Vì vậy, Thái Thượng lúc này cẩn thận cảm nhận một phen, không khỏi tán thưởng một tiếng. "Hy vọng lần này, có thể một lần xung kích cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên…" Thái Thượng trong lòng nghĩ, trực tiếp một bước đạp ra, vượt qua vô số khu vực thời không, đến trung tâm của thế giới.

Nơi này, là trung tâm của thế giới, cũng là nơi giao nhau của hai mặt Âm Dương, là nơi Thái Cực nhị ý giao dung nhất, cũng là khu vực có Âm Dương chi lực, Âm Dương chi khí, Thái Cực đại đạo chi lực nồng đậm nhất.

Nơi này chính là địa điểm tham ngộ tu hành tốt nhất, Thái Thượng chọn nơi này, quả thực là nơi tốt nhất. "Ầm ầm!!!" Thái Thượng vừa đặt chân đến đây, liền gây ra từng trận cuồng phong và xoáy động của Thái Cực chi ý kinh khủng.

Nếu không phải là Thái Thượng, đổi lại là tồn tại khác, lúc này đã sớm bị triệt để nghiền nát dưới Thái Cực Âm Dương nhị ý.

Càn Khôn phân Âm Dương, Âm Dương hóa Ngũ Hành, Ngũ Hành diễn vạn vật, dưới Âm Dương nhị ý, nếu không phải là tồn tại siêu việt như Thái Thượng, tồn tại bình thường thực sự sẽ bị nghiền nát trực tiếp.

Thái Cực Âm Dương nhị ý, cùng với những Âm Dương nhị khí, Thái Cực đại đạo chi lực… lúc này theo sự xuất hiện của Thái Thượng, trực tiếp bị dẫn động, chấn động không thôi, không ngừng cuốn đi.

Hai mặt đen trắng lúc này không ngừng gợn sóng như mặt nước, gây ra sự chú ý của một số tồn tại trong Thái Cực đại thế giới.

Nhưng sau khi liếc nhìn một cái, bọn họ lại thu hồi ánh mắt.

Tuy lúc này triều tịch của Thái Cực nhị ý và sức mạnh Âm Dương chấn động nghiêm trọng, nhưng đây là chuyện thường niên, dù sao cũng là khu vực chuyển hóa Âm Dương nồng đậm và tinh thuần nhất, như vậy cũng là bình thường.

Hơn nữa, ở nơi đó, tồn tại của Thái Cực đại thế giới, còn chưa có ai có thể tu hành ở đó.

Cổ Thái Cực Âm Dương nhị ý kinh khủng đó, cùng với Âm Dương đại đạo chi lực, Thái Cực chi lực cuồng bạo… không có tồn tại nào có thể chịu đựng và chống đỡ được.

Vì vậy, tình hình lúc này, một số tồn tại đỉnh tiêm của Thái Cực đại thế giới cũng cảm thấy, đây là tình huống bình thường như trước đây, chẳng qua là kịch liệt hơn một chút mà thôi.

Bọn họ lúc này cũng không để ý nữa, mà Thái Cực chi ý và Âm Dương chi lực đang bạo động cũng bắt đầu lắng xuống, trở lại tình

trạng ban đầu.

Như vậy, bọn họ càng không để ý nữa. … Thái Thượng ngồi xếp bằng, hiện ra khánh vân tam hoa, trên người đại đạo pháp tắc oanh nhiễu, đạo vận lưu chuyển quanh thân.

Âm Dương chi khí, Âm Dương chi lực cuồng bạo không ngừng xối xuống, nhưng lại không thể để lại dấu vết trên thân thể của Thái Thượng.

Với cường độ thân thể của hắn lúc này, trong Hỗn Độn, thực sự không có gì có thể làm hắn bị thương.

Chương 598

Tuy những Âm Dương chi khí và Âm Dương chi lực này cực kỳ kinh khủng, nhưng muốn gây tổn thương cho thân thể Thái Thượng, vẫn là không thể. "Vút!

Vút!" Âm Dương chi khí, Âm Dương chi lực, Thái Cực đại đạo chi lực… lúc này bị Thái Thượng chậm rãi hấp thu vào cơ thể, vận chuyển đại chu thiên, bắt đầu hấp thu.

Mà Âm Dương đại đạo nhị ý, Thái Cực đại đạo chi ý… lúc này bắt đầu bị Thái Thượng hấp thu, sau đó bắt đầu ấn chứng đại đạo của bản thân.

Thái Thanh ấn ký ở mi tâm, lúc này tỏa ra thần quang rực rỡ.

Trong đôi mắt của Thái Thượng, hai màu đen trắng lưu chuyển, hiện lên, chiếu rọi Âm Dương chi đạo, Thái Cực chi đạo. "Thái Cực huyền nhất, Âm Dương nhị khí, Hỗn Độn hữu loạn, Âm Dương quy nhất!" Trong thức hải của Thái Thượng, vang lên một đạo đại đạo chi âm, chính là đại đạo tổng cương của Thái Cực chi đạo.

Lúc này, đại đạo chi âm vang lên, Âm Dương nhị ý, Thái Cực chi ý, Âm Dương chi lực, Âm Dương chi khí, Thái Cực đại đạo chi lực… mênh mông bành trướng ở nơi này, lúc này toàn bộ dung nhập vào cơ thể của Thái Thượng, bắt đầu tu hành, ấn chứng.

Lúc này, nơi giao nhau của mặt Âm và mặt Dương lại một lần nữa dị động, càng ngày càng kinh khủng.

Trong Thái Cực đại thế giới, vô số tồn tại nghi hoặc, vì sao vừa mới lắng xuống, lại một lần nữa bạo động.

Lần này, quả thực khiến không ít tồn tại khó hiểu. "Ông!" Thời

không chấn động, tức thì từng đạo tơ chân ý của Thái Cực đại đạo có thể thấy bằng mắt thường từ hai tòa Thái Cực thần sơn bay ra, sau đó trực tiếp quấn quanh người Thái Thượng, bị hắn từng chút một hấp thu.

Trên Thái Cực thần sơn, thần quang giao thoa, đại đạo chi ý tinh túy, khiến cho càng nhiều tồn tại kinh hỉ, không ngừng tu hành.

Lúc này, không chỉ có Thái Thượng đang tu hành, toàn bộ Thái Cực đại thế giới đều đang tu hành.

Đặc biệt là những tồn tại Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Kim Tiên, càng là kinh hỉ.

Dù sao sự lan tỏa của Thái Cực chi ý mênh mông, bành trướng và tinh túy như vậy, đối với sinh linh Thái Cực đại thế giới của bọn họ mà nói, quả thực là cơ duyên cực lớn, bọn họ sao có thể bỏ qua cơ hội như vậy?

Mà trong mặt Âm và mặt Dương, hai tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy có chút nghi hoặc, nhưng tình huống như vậy, đối với bọn họ mà nói, cũng có lợi, lúc này cũng không để ý quá nhiều, tiếp tục tham ngộ đại đạo của mình. … Thái Thượng không quan tâm tình hình của các tồn tại trong Thái Cực đại thế giới ra sao, hắn lúc này đã chìm đắm trong việc tham ngộ tu hành.

Trong thức hải của hắn, Âm Dương chi ý dần dần giao dung vào nhau, hai loại đại đạo chân ý một đen một trắng không ngừng xoay chuyển, sau đó dần dần hình thành Thái Cực Âm Dương đồ án, chậm rãi xoay chuyển, Âm Dương chi đạo hiển hiện trọn vẹn trong đó.

Thái Thượng nhờ đó, đại đạo của bản thân đang nhanh chóng đề thăng. … Tại nơi giao nhau của Âm Dương trong Thái Cực đại thế giới. "Ông!" Pháp tắc Âm Dương tinh túy cùng Thái Cực đại đạo chân ý ngưng tụ lại, rót vào cơ thể Thái Thượng, Thái Cực đồ trong thức

hải lúc này không ngừng xoay chuyển.

Âm Dương chi đạo và Vô Vi chi đạo lúc này giao dung vào nhau, tương hỗ đề thăng, không ngừng xung kích đến một thiên địa cao hơn. "Vù!" Lúc này một đen một trắng, Thái Cực Âm Dương nhị khí nồng đậm hội tụ lại, ngưng tụ trên thiên linh của Thái Thượng.

Tức thì một đạo thần quang lóe lên, sau đó dần dần hiển hóa ra Thái Cực đồ.

Thái Cực đồ lúc này hấp thu những Âm Dương nhị khí, Thái Cực đại đạo chân ý vào trong, rồi chậm rãi chuyển động.

Giữa lúc Thái Cực đồ lưu chuyển, Thái Cực chi ý càng thêm mênh mông và tinh túy.

Giữa lúc Âm Dương song ngư một đen một trắng lưu chuyển, bùng hiện ra Thái Cực chi ý kinh khủng, cổ Âm Dương chi lực kia, cũng càng thêm kinh khủng.

Đồng thời, Âm Dương chi lực trong Thái Cực đồ, lúc này đã đổ xuống, trực tiếp dung nhập vào khánh vân của Thái Thượng.

Tam Thanh đạo nhân thần sắc nghiêm nghị, toàn lực hiệp trợ Thái Thượng tham ngộ Âm Dương chi đạo, xung kích đến một thiên địa cao hơn. … "Ầm ầm ầm!!!" Không biết đã qua bao lâu, chỉ nghe trong Thái Cực đại thế giới truyền đến từng trận oanh minh chi âm, tức thì thấy hai tòa Thái Cực thần sơn, giữa mặt Âm và mặt Dương, lúc này theo sự lưu chuyển của Âm Dương song ngư của Thái Cực đồ, chậm rãi chuyển động.

Một động, thế giới chuyển, chúng sinh kinh!

Toàn bộ chúng sinh của Thái Cực đại thế giới, lúc này đều kinh hãi nhìn sự vận chuyển của hai mặt Âm Dương.

Sự lưu động của Âm Dương song ngư, sự vận chuyển của hai tòa

Thái Cực thần sơn, cùng sự hiện hữu của Thái Cực đại đạo chân ý, đều là những điều chưa từng có trong vô số năm qua.

Tình huống như vậy, tuy đối với bọn họ có chút lợi ích, nhưng tình huống chưa từng có này, cũng khiến bọn họ vô cùng chấn kinh.

Phải biết rằng, Thái Cực đại thế giới trước đây, tuy Âm Dương chi đạo và Thái Cực đại đạo chân ý nồng đậm, nhưng ở trong trạng thái bình ổn, chưa từng có sự lưu chuyển, vận chuyển của hai mặt Thái Cực Âm Dương, lưu chuyển của Thái Cực song ngư.

Trong tình huống đó, quả thực khó có được tiến triển và tham ngộ lớn nào, cho nên tu vi cao nhất trong phương thế giới này cũng chỉ có hai vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đại diện cho mặt Âm và mặt Dương.

Nhưng bây giờ, theo sự lưu chuyển của hai mặt Âm Dương một đen một trắng, hai tòa Thái Cực thần sơn như Âm Dương song ngư chuyển động, lúc này Âm Dương giao hội, Âm Dương tương sinh, khiến cho chúng sinh đều nhận được lợi ích.

Giây phút này, không ít tồn tại và tu sĩ đều tấn thăng tu vi, ngay cả hai tôn Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên kia, lúc này cũng đã đạt đến trung kỳ, thần sắc càng thêm hân hoan.

Tuy vẫn không rõ tình hình lúc này, nhưng tình huống hiện tại, đối với bọn họ có không ít lợi ích, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội tham ngộ này.

Vì vậy, bọn họ lúc này cũng chỉ liếc nhìn nơi Âm Dương giao hội, nơi vô số Âm Dương chi lực, Thái Cực chi lực cùng sức mạnh và đại đạo chân ý của hai tòa Thái Cực thần sơn hội tụ, rồi chuyên tâm tham ngộ.

Bất kể thế nào, tu hành và thực lực vẫn luôn được đặt lên hàng

đầu, lúc này không thể bỏ lỡ, những tình huống khác, đợi đến khi thời cơ rõ ràng, tự nhiên sẽ biết. … Thái Thượng lúc này không để ý đến suy nghĩ của sinh linh trong Thái Cực đại thế giới, vẫn chìm đắm trong trạng thái tu hành Âm Dương chi đạo, hấp thu Thái Cực đại đạo chân ý để ấn chứng bản thân.

Thái Thượng vốn đã minh ngộ ngưỡng cửa Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, muốn bước vào, chỉ thiếu sự tích lũy, một khế cơ thích hợp.

Tích lũy, có thể nhanh chóng tích tụ trong khế cơ này, cộng thêm sự tích lũy trước đây của Thái Thượng vốn đã không ít, cho nên sự tích lũy lúc này cũng không yếu, thời gian tham ngộ vừa qua, cũng đã dần dần tiếp cận Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc lại qua mấy chục nguyên hội.

Khí tức trên người Thái Thượng mênh mông đến cực điểm, từng luồng uy áp tinh túy kinh khủng từ trên người hắn tỏa ra.

Lúc này, toàn bộ Âm Dương chi lực, Thái Cực chi lực của Thái Cực đại thế giới, cùng với đại đạo chân ý và sức mạnh của hai tòa Thái Cực thần sơn, toàn bộ hội tụ đến nơi Âm Dương giao hội.

Sự vận chuyển của cả thế giới cũng đã nhanh đến cực hạn, nhưng những sinh linh, đại năng khác, quả thực không thể mượn cơ hội này để đề thăng chính mình.

Nếu đến mức này, những tồn tại này còn không biết đã xảy ra chuyện gì, thì thực sự kỳ lạ.

Nhưng dù có biết, bọn họ cũng không dám làm gì, đó là Đạo tôn, là Đạo tôn sắp tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên.

Ngài chưởng quản Nhân đạo, bọn họ cũng là một thành viên của Nhân đạo, lúc này tự nhiên đã minh ngộ tất cả.

Trong tình huống như vậy, bọn họ tự nhiên không dám làm bừa, chỉ có thể nhìn Đạo tôn hấp thu sức mạnh của Thái Cực đại thế giới, hướng đến một tầm cao hơn mà xung kích. … Trong thức hải.

Vô Vi chi đạo, quấn quanh Âm Dương chi đạo, Linh Hồn chi đạo, Đan đạo, còn có Nhân đạo hiển hóa, toàn bộ dung hợp lại với nhau, hình thành một đại đạo hoàn toàn mới.

Đại đạo diễn hóa lột xác, dần dần tấn thăng, nhưng mỗi khi tấn thăng lột xác một chút, liền trực tiếp biến mất. "Đạo khả đạo, phi thường đạo.

Chương 599

Danh khả danh, phi thường danh!" "Vô danh, thiên địa chi thủy; hữu danh, vạn vật chi mẫu.

Cố thường vô, dục dĩ quan kỳ diệu; thường hữu, dục dĩ quan kỳ khiếu…" "Thử lưỡng giả, đồng xuất nhi dị danh, đồng vị chi huyền.

Huyền chi hựu huyền, chúng diệu chi môn…" Từng trận đại đạo chi âm phiêu diêu vô vi vang vọng trong thức hải của Thái Thượng, tất cả đều đang nhanh chóng diễn hóa lột xác.

Không biết đã qua bao lâu, phảng phất như ngàn vạn năm, ức vạn năm.

Đợi đến khi tất cả lắng xuống, Vô Vi chi đạo, Âm Dương chi đạo, Đan đạo, Linh Hồn chi đạo, Nhân đạo, tất cả đại đạo pháp tắc, quy tắc, đạo tự, đại đạo chi âm… lúc này đều đã biến mất không thấy, phảng phất như chưa từng tồn tại.

Từ hữu, quay về vô, quay về khởi nguyên của tất cả. "Đạo, vô hình vô tướng!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Thái Thượng chậm rãi mở mắt, đôi mắt sâu thẳm, dung nạp Hỗn Độn thế giới, trong đó từng điểm sáng, chính là từng phương thế giới, tuy còn lại không nhiều, nhưng cũng có hơn ngàn.

Phần lớn trong đó là trung thiên thế giới và tiểu thiên thế giới, đại thiên thế giới chỉ có mấy chục mà thôi.

Nhưng như vậy, cũng đã vô cùng hiếm có. "Đong!" Lời Thái Thượng vừa dứt, liền nghe thấy một tiếng chuông đại đạo vang lên, vang vọng bên tai hắn, vang vọng trong thức hải của chúng sinh, vang vọng nơi sâu thẳm của Hỗn Độn, vang vọng trong tất cả thế giới.

Giây phút này, tất cả dường như ngừng lưu chuyển, tất cả sinh linh thần sắc kinh hãi ngưng vọng cửu thiên.

Tại một nơi nào đó trong Hỗn Độn thế giới, Dương Mi đạo nhân, Hồng Quân Đạo Tổ lúc này nhìn về một phương hướng nào đó, thần sắc vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Thái Thượng tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, đây sẽ là một bước mấu chốt, tiếp theo, xem như có thể bắt đầu rồi. … Trong Thái Cực đại thế giới, Thái Thượng chậm rãi đứng dậy, nhìn tất cả đều ngừng lưu chuyển, trong một niệm, hắn có thể làm sụp đổ Hỗn Độn.

Hắn của hiện tại, đã thực sự siêu thoát, cùng đại đạo ngang hàng. "Đạo, vô hình vô tướng!" Nhìn xuống chúng sinh, Thái Thượng ôn hòa mỉm cười nói.

Bên trong Thái Cực Đại thế giới.

Thái Thượng vừa dứt lời, toàn bộ Hỗn Độn mới tiếp tục lưu chuyển, tất cả chúng sinh mới có thể khôi phục lại mọi thứ như ban đầu.

Vừa rồi tuy biết rõ chuyện gì đã xảy ra, nhưng lại không thể làm ra bất kỳ động tác nào, tư duy cũng ngừng lưu chuyển.

Mãi cho đến bây giờ, mới có thể khôi phục như cũ. "Cung hạ Đạo tôn chứng đạo Vô Cực, đắc chứng vĩnh hằng!" Giờ khắc này, Thái Cực Đại thế giới, Hồng Hoang, sinh linh của vô số thế giới đồng loạt quỳ lạy hành lễ, cung chúc Thái Thượng chứng đạo Vô Cực Kim Tiên.

Trong mắt Thái Thượng hiện lên tình cảnh của chúng sinh, trên gương mặt đạm nhiên của y lộ ra một nụ cười nhạt.

Y đắc chứng Vô Cực Kim Tiên, thành tựu tồn tại vĩnh hằng, trong

cơ thể đã không còn sự tồn tại của Đạo, nhưng chỉ cần tùy tay là có thể thao túng sức mạnh của Đạo, cùng Đại Đạo ngang hàng.

Đây mới là chân chính đạo, vô hình vô tướng, chân chính Vô Cực Kim Tiên. "Bản tôn hôm nay đắc chứng Hỗn Nguyên, hôm nay sẽ ban phúc trạch cho chúng sinh!" Thái Thượng khẽ vung tay, Thái Cực Đại thế giới liền vận chuyển trở lại, nhưng tốc độ lại chậm đi rất nhiều, quang mang của Thái Cực Thần Sơn cũng có chút ảm đạm, nhưng những điều này cũng không có ảnh hưởng quá lớn, dù sao Thái Cực Đại thế giới cũng sẽ dung hợp vào Hồng Hoang. "Tạ Đạo tôn từ bi!" Giờ khắc này, sinh linh vô số thế giới đồng loạt quỳ lạy hành lễ.

Thái Thượng khẽ gật đầu, vung tay một cái, vô số tường thụy, tạo hóa phúc trạch cho tất cả thế giới, vô số dị tượng diễn hóa, trong mỗi một phương thế giới, mỗi một con đường Đại Đạo đều dần dần hiển hóa, diễn biến.

Chỉ cần quan sát sự diễn biến của Đại Đạo cũng đủ để đạt đến một cảnh giới cao hơn.

Vô số tường thụy rơi xuống, hà quang vạn trượng, tạo hóa ban phúc, tử khí đông lai, tất cả mọi thứ đều khiến chúng sinh bước đến một cảnh giới cao hơn, tiến về một phương hướng tốt đẹp hơn.

Thái Thượng làm xong tất cả, tay lại động một lần nữa, vận dụng sức mạnh của Đạo, dùng uy năng to lớn di chuyển tất cả các thế giới còn lại trong thế giới Hỗn Độn, không ngừng tiến gần đến vị trí của Hồng Hoang.

Trong đôi mắt sâu thẳm dung nạp cả thế giới Hỗn Độn của y, tất cả các điểm sáng đều đang tiến gần đến điểm sáng rực rỡ nhất ở trung tâm.

Quá trình dung hợp và diễn hóa sau đó cũng không cần y phải làm gì nhiều, mọi thứ sẽ tự hoàn thành.

Thái Thượng hài lòng gật đầu, ngay sau đó liếc nhìn Thái Cực Đại thế giới và chúng sinh một lần, rồi bước một bước đến thế giới Hỗn Độn, vung tay thu Thái Cực Đại thế giới lại rồi biến mất không thấy đâu. … Sau khi cảnh giới Đại Đạo đạt tới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, Thái Thượng đi trong Hỗn Độn, một ý niệm có thể đến được biên duyên Hỗn Độn, một ý niệm có thể đến được khu vực mình muốn đến.

Trong mắt y hiển hóa tình hình của thế giới Hỗn Độn, mọi tình huống bên trong đều nằm trong một ý niệm của y, những chuyện muốn biết cũng tự nhiên thông suốt trong lòng. "Ông!" Thế giới Hỗn Độn gập lại dưới chân Thái Thượng, phảng phất như cả thế giới dưới chân y chỉ còn lớn bằng một tấc vuông, từ bên này, vượt ngang sang bên kia, trong nháy mắt đã vượt qua không biết bao nhiêu triệu triệu ức cực lý chi địa, tức thì đến một khu vực Hỗn Độn.

“Bành!” Một tiếng động nhẹ vang lên, ngay sau đó liền thấy thế giới Hỗn Độn bị một cỗ lực lượng kinh khủng chấn động đến không ngừng vặn vẹo, lan ra từng gợn sóng.

Hồng Quân đạo nhân và Dương Mi đạo nhân đang ở đây sắc mặt hơi biến đổi, nhưng khi thấy bóng người bước ra từ thế giới Hỗn Độn, trên mặt lại nở một nụ cười.

Thái Thượng!

Hai người nhìn nhau một cái, sau đó đồng thời chắp tay chúc mừng Thái Thượng, "Chúc hạ đạo hữu chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, thành tựu Đại Đạo Chí Tôn!" Cảnh giới này không hề dễ dàng, không chỉ dựa vào tư chất, căn nguyên, sự lý giải và tích lũy đối với Đại Đạo là đủ, cơ duyên cũng rất quan trọng, nếu vào thời khắc mấu chốt không có cơ duyên thì muốn tấn thăng Vô Cực Kim Tiên là điều không thể.

Đây cũng là lý do vì sao Dương Mi đến thế giới Hỗn Độn từ sớm mà đến nay vẫn là Thái Cực Kim Tiên viên mãn, vẫn chưa thể tấn thăng Vô Cực Kim Tiên, chính là vì thiếu đi cơ duyên mấu chốt.

Còn Hồng Quân đạo tổ, lúc này vẫn đang ở cảnh giới hậu kỳ, muốn đạt đến viên mãn vẫn cần một khoảng thời gian.

Nhưng bọn họ cũng không vội, dù sao vẫn còn một khoảng thời gian.

Dương Mi đạo nhân thì tin rằng, mình có thể mượn cơ hội đi theo Thái Thượng đến Hồng Mông Giới Vực để thu được cơ duyên này, một bước đột phá đến cảnh giới Vô Cực Kim Tiên.

Còn Hồng Quân đạo tổ thì hy vọng, trong khoảng thời gian sắp tới, có thể để tu vi của mình đạt đến cảnh giới Thái Cực Kim Tiên viên mãn.

Như vậy, khi đi theo Thái Thượng đến Hồng Mông Giới Vực, sẽ có thể có tiến triển lớn hơn.

Dù sao đó là một giới vực hoàn toàn mới, là một giới vực cao hơn, là một thế giới ẩn chứa nhiều cơ duyên hơn, ông tự nhiên phải nắm bắt lấy.

Hơn nữa, với tư cách là một tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang nhất mạch, ông tự nhiên phải nâng cao thực lực, sau này ở Hồng Mông Giới Vực cũng có thể tạo dựng thực lực và uy danh cho Hồng Hoang nhất mạch.

Cho nên, trong khoảng thời gian sắp tới, ông vẫn phải nỗ lực.

“Hai vị đạo hữu gần đây đều có cảm ngộ mới, cũng là chuyện đáng mừng…” Thái Thượng ôn hòa cười nói.

Nghe vậy, hai người gật đầu, nhưng không nói thêm gì.

“Lần này, ta định trở về Hồng Hoang, chủ trì việc dung hợp Hồng Hoang, đạt đến bước cuối cùng, hai vị đạo hữu có muốn lên đường đi trước không?” Thái Thượng nhìn về phía Dương Mi và Hồng Quân đạo tổ, mở miệng hỏi.

Dương Mi đạo nhân, từ sau trận chiến Đạo Ma, đã một mình rời khỏi Hồng Hoang, đến thế giới Hỗn Độn, nhận được vô số cơ duyên và tiến triển, nay cũng đã đạt đến cảnh giới này, trong thế giới Hỗn Độn đã không còn cơ duyên nào có thể giúp ông tấn thăng Vô Cực Kim Tiên nữa.

Điểm này, Thái Thượng vẫn biết rõ.

Ông muốn tấn thăng thì cần phải đến Hồng Mông Giới Vực, thế giới Hỗn Độn cũng đã bị ông đi khắp nơi, tiếp tục đi nữa cũng không còn cần thiết.

Còn Hồng Quân đạo nhân, thì vẫn có khả năng tấn thăng đến cảnh giới viên mãn tại đây, cũng là tùy vào ông.

“Chúng ta tạm thời không trở về Hồng Hoang, đợi tu vi, đạo hạnh tiến thêm vài phần, đến lúc đó sẽ dễ dàng theo đạo hữu đến Hồng Mông Giới Vực hơn…” Dương Mi đạo nhân và Hồng Quân đạo tổ nhìn nhau một cái rồi mở miệng nói.

Chương 600

Thái Thượng khẽ gật đầu, nếu họ đã quyết định như vậy, Thái Thượng cũng không can thiệp nữa, nói, "Nếu đã như vậy, vậy ta không ở lại nữa, tin rằng với thủ đoạn và thực lực của các ngươi, cũng sẽ không quá lâu đâu…" Thái Thượng nói xong, vung tay một cái, hai luồng ánh sáng chui vào giữa mi tâm của Dương Mi đạo nhân và Hồng Quân đạo tổ, sau đó nói, "Đây là một chút cảm ngộ Đại Đạo, hy vọng có thể giúp được các ngươi, đến lúc đó cũng có thể phát huy thực lực lớn hơn…" "Đa tạ đạo hữu!" Hai người mừng rỡ, lập tức chắp tay với Thái Thượng.

Thái Thượng gật đầu, thân hình khẽ động, một lần nữa biến mất tại chỗ.

Dương Mi đạo nhân và Hồng Quân đạo tổ thấy vậy, cũng tiếp tục lên đường, chuẩn bị tìm một nơi để tham ngộ đạo cảm ngộ này của Thái Thượng.

Hy vọng nhờ đó có thể đạt đến cảnh giới cao hơn.

Còn Thái Thượng, lúc này gặp lại Hỗn Độn, sau khi rời đi, trong nháy mắt đã trở về đất Hồng Hoang. … Bên ngoài thế giới Hồng Hoang, trong hư không Hỗn Độn.

Thái Thượng nhìn từng phương thế giới trong Hỗn Độn không ngừng hội tụ lại, có tiểu thiên thế giới, trung thiên thế giới và đại thiên thế giới.

Tuy đại thiên thế giới tương đối ít hơn nhiều, nhưng lúc này vẫn còn lại vài phương.

Còn những tiểu thiên thế giới và trung thiên thế giới khác thì tương đối nhiều hơn một chút, lúc này đều đang từ từ tiến lại gần,

dung nhập vào Hồng Hoang.

Sinh linh, tu sĩ và các tồn tại trong Hồng Hoang, không lúc nào không cảm nhận được sự biến hóa của Hồng Hoang, mỗi một lần cảm nhận đều sẽ có tiến triển mới.

Điều này không chỉ là sự mở rộng của Hồng Hoang, sự hoàn thiện và ngưng thực của quy tắc và pháp tắc, sự mở rộng diện tích thế giới, sự tăng trưởng và bao phủ của tinh thần đại hải, sự mở rộng của tứ hải v.v., đều đang không ngừng nâng cao, mang lại cho sinh linh bên trong vô số lợi ích và tạo hóa.

Những sinh linh mới sinh ra, bất kể là căn nguyên hay tư chất, đều được nâng cao không ít.

Sinh linh hiện tại vừa ra đời đã có tu vi Thái Ất Kim Tiên, nhiều vô số kể, một số tốt hơn một chút, Đại La Kim Tiên cũng là phổ biến.

Với sự tiến triển như vậy, Thái Thượng vô cùng hài lòng, điều y muốn chính là kết quả như thế này, đợi Hồng Hoang hoàn toàn dung hợp và nâng cấp xong, sinh linh sau này sinh ra, thấp nhất cũng sẽ là Thái Ất Kim Tiên, cao hơn là Đại La Kim Tiên, đại thần thông giả đỉnh tiêm xuất thế, có lẽ còn có thể là Chuẩn Thánh.

Tuy những tồn tại đỉnh tiêm như vậy là phượng mao lân giác, nhưng cũng đã gián tiếp nói lên, dưới sự hoàn thiện, ổn định và nâng cấp của thiên địa, lợi ích mang lại cho sinh linh Hồng Hoang là có thể thấy bằng mắt thường.

Sự biến hóa và nâng cấp của chúng sinh cũng phản bổ lại cho Nhân đạo và Vô Vi chi đạo, lúc này mức độ khống chế Hồng Hoang, nâng cao trình độ Đại Đạo của bản thân Thái Thượng cũng đang từ từ tiến triển.

Thái Thượng tin rằng, dưới sự nâng cấp Đại Đạo của mình, thúc

đẩy sự tiến triển của Nhân đạo và Vô Vi chi đạo, sẽ có thể mang lại cho chúng sinh nhiều cơ duyên và tạo hóa hơn, mà sự nâng cao của chúng sinh lại phản bổ ngược lại, khiến cho Đại Đạo của Thái Thượng ngày càng ngưng thực.

Cứ như vậy, đợi đến khi Hồng Hoang hoàn toàn dung hợp các thế giới, hoàn toàn phát triển đến đỉnh phong, đạo hạnh của bản thân, sự lý giải, cảm ngộ và khống chế đối với Đại Đạo, đều sẽ được nâng cao không ít.

Như vậy, thực lực tổng thể của Hồng Hoang lại sẽ được nâng cao không ít.

Ý niệm trong lòng Thái Thượng thoáng qua, ánh mắt quét qua Hồng Hoang, thấy được tình hình của Thông Thiên và Hậu Thổ lúc này, khẽ gật đầu, bọn họ đã ở thời khắc cuối cùng, sự tiến triển của Hồng Hoang cũng vừa hay trợ lực cho họ.

Thái Thượng trực tiếp ngồi xếp bằng, trong tay quang hoa lưu chuyển, vô tận đại đạo chi lực tuôn ra, vô số đại đạo pháp tắc xuyên qua Hỗn Độn, lan đến vô tận khu vực thời không, dưới sự điều khiển của Thái Thượng, không ngừng hỗ trợ cho sự dung hợp của các thế giới.

Trong thời gian ngắn ngủi hơn năm cái nguyên hội, tất cả các thế giới trong Hỗn Độn đều đã được Thái Thượng tụ lại, không ngừng dung nhập vào Hồng Hoang, khiến cho sự tiến triển của Hồng Hoang trở nên ngày càng nhanh chóng và hoàn thiện, bao gồm thiên địa, sinh linh, quy tắc pháp tắc, tứ hải, tinh thần, diện tích đại lục v.v.

Mỗi năm vạn năm, sinh linh Hồng Hoang đều có thể cảm nhận được sự biến hóa của thiên địa, cảm nhận được linh khí nồng đậm, cảm nhận sự hoàn thiện của quy tắc và pháp tắc, có thể tu hành tốt hơn, tham ngộ tốt hơn.

Trong Hồng Hoang, từ những tồn tại đỉnh tiêm bán bộ Hỗn Nguyên cho đến Thái Ất Kim Tiên, đều có tiến triển không nhỏ.

Xét tình hình lúc này, những tồn tại bán bộ Hỗn Nguyên đó đều cảm thấy, không lâu sau, mình sẽ có khả năng chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Dù sao thiên địa hoàn thiện như vậy, quả thực là có khả năng, đây đã không còn là thiên địa Hồng Hoang ngày xưa, số lượng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên có thể gánh chịu cũng đã tăng lên đáng kể.

Hơn nữa Thái Thượng, Hồng Quân đạo tổ đều đã rời khỏi Hồng Hoang, số lượng có thể gánh chịu lại càng nhiều hơn.

Vì vậy, cho họ một vài cơ hội cũng là chuyện bình thường, còn việc có thể nắm bắt được cơ duyên và tạo hóa như vậy hay không, thì phải xem thủ đoạn của chính họ.

Cứ như vậy, lại qua mười nguyên hội.

Sau khi Thái Thượng dung hợp thế giới cuối cùng vào Hồng Hoang, liền dừng động tác, nhắm mắt tham ngộ Đại Đạo của bản thân.

Trong Hồng Hoang, các phương diện phát triển và hoàn thiện đều đang tiến hành nhanh chóng, quan trọng nhất là, Thông Thiên và Hậu Thổ sắp chứng đạo Thái Cực Kim Tiên.

Thái Thượng lúc này đang chờ đợi, chờ đợi khoảnh khắc họ chứng đạo. … Lại ba nguyên hội sau, trong Hồng Hoang.

Đông Hải, trên đảo Kim Ngao.

Thông Thiên đột nhiên mở mắt, trên người bùng phát ra một cỗ khí thế kinh khủng và kiếm ý ngút trời.

Y bước lên, đến giữa hư không. "Ta có một kiếm tên Thanh Bình,

hôm nay dùng kiếm khai Thái Cực!" Thông Thiên sắc mặt bình tĩnh, miệng khẽ nói, trong đôi mắt trong suốt thấy đáy, tựa như có kiếm quang hiện lên. "Xích!" Giờ khắc này, phảng phất như kiếm ý của cả thiên địa đều bị dẫn động, giữa các nơi trong Hồng Hoang, vang lên từng tiếng kiếm minh.

Lúc này, trên toàn bộ đảo Kim Ngao, kiếm khí Hỗn Độn kinh khủng tung hoành ngang dọc, vô số hư không vỡ tan, Hỗn Độn chi khí cuồng bạo, địa thủy phong hỏa kinh khủng không ngừng trào ra.

Thông Thiên lúc này không hề để tâm, y đứng trong hư không, cả người phảng phất hóa thành một thanh kình thiên cự kiếm, đứng giữa trời đất, tựa như muốn chém cả thiên địa này xuống. "Oanh!" Lúc này, trên quảng trường của đảo Kim Ngao, thanh kình thiên cự kiếm kia bỗng có một cỗ kiếm ý kinh khủng ngút trời, những kiếm khí và kiếm quang kia không ngừng lấp lánh đan xen, cùng với kiếm ý trên người Thông Thiên hô ứng lẫn nhau từ xa, phảng phất như cả đảo Kim Ngao đều hóa thành một thanh cự kiếm. "Xích!" Đột nhiên, trong tay Thông Thiên, cầm một thanh tam xích thanh phong, trông có vẻ không nổi bật, nhưng cỗ kiếm ý kia lại vô cùng kinh khủng.

Trên thân kiếm, có hai chữ đạo, Thanh Bình!

Thanh Bình Kiếm vung lên chém xuống, trong cõi u minh, có gông xiềng Đại Đạo bị phá vỡ.

Giờ khắc này, thiên địa đều là kiếm, chúng sinh đều là kiếm, vạn vật đều là kiếm, tất cả pháp tắc quy tắc đều là kiếm!

Kiếm, xuyên thấu tất cả vũ trụ thương khung! "Oanh long long!!!" Trên cửu thiên, vang lên một loạt tiếng nổ lớn, sau đó liền thấy trên cửu thiên bỗng sinh dị tượng, hà quang bao phủ, tử khí đông lai, tiếng Đại Đạo vang vọng.

Một cỗ uy áp Thái Cực Kim Tiên kinh khủng và kiếm ý hoành

đoạn vạn cổ bao trùm toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

Thông Thiên, đã chứng đạo Thái Cực Kim Tiên! … Còn ở một nơi khác, trong Chúng Sinh Luân Hồi.

Hậu Thổ ngồi xếp bằng trên Luân Hồi Bàn, Minh Đạo lượn lờ trên thiên linh của nàng, diễn hóa vô tận huyền diệu, trong Luân Hồi Bàn, lực lượng Minh Đạo cuồn cuộn không ngừng bị nàng hấp thu.

Sự tấn thăng của Minh Đạo không hề thua kém Nhân đạo, lúc này Nhân đạo đã đi trước một bước, Minh Đạo tự nhiên cũng không cam chịu tụt hậu.

Hậu Thổ vì tham ngộ Minh Đạo, nên tu vi không hơn không kém Thông Thiên, lúc này Minh Đạo lại diễn hóa một lần nữa, càng ngày càng tiến đến Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, nàng lúc này chỉ còn thiếu bước cuối cùng là có thể bước vào Thái Cực Kim Tiên. "Khiên tâm dẫn, u hồn ngưng, âm vô cực, dương thanh hư...

Hoảng hề hốt hề, đạo chi vi vật..." "Trong Minh Đạo, hốt hề hoảng hề, thất đạo minh lộ, chúng sinh luân hồi…" Đột nhiên, Hậu Thổ mở mắt, trong đôi mắt hiện lên Đại Đạo, không ngừng diễn hóa, một mắt là Thổ chi đại đạo, một mắt là Luân Hồi đại đạo. "Oanh long long!!!" Lúc này, Minh Đạo trên thiên linh của Hậu Thổ nhanh chóng diễn hóa, trong nháy mắt vượt qua một thiên địa mới, tiếp tục diễn hóa đến bước cuối cùng, đạt đến cảnh giới viên mãn.

Nàng bước một bước, dưới chân luân hồi diễn hóa, trên thiên linh Luân Hồi Ấn trấn áp vạn giới, U Minh tùy hành, luân hồi chúng sinh!

Chương 601

Giờ khắc này, Hậu Thổ, cũng đã chứng đạo cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên! … Trong Hồng Hoang.

Thông Thiên tay cầm Thanh Bình Kiếm, đứng giữa không trung, kiếm ý ngút trời, thiên địa hóa thành kiếm trong tay, ánh mắt y xuyên thấu vô tận hư không, thấy được trên đất Luân Hồi, vị tồn tại vô thượng kia, Hậu Thổ, lúc này cách không gật đầu, xem như chào hỏi.

Hậu Thổ chân đạp U Minh, tay chưởng Luân Hồi, chấp chưởng sinh tử của chúng sinh, lúc này lấy Luân Hồi U Minh khai Thái Cực, đã là tồn tại vô thượng.

Nàng nhìn Thông Thiên, cũng khẽ gật đầu, chúc mừng lẫn nhau.

Sau đó, Hậu Thổ liếc nhìn Luân Hồi Bàn lúc này đã diễn hóa thành bảy đạo, khẽ gật đầu.

Hiện tại có thêm Vu đạo, cũng khiến cho Chúng Sinh Luân Hồi càng thêm hoàn thiện và vững chắc, Minh Đạo cũng nhờ đó mà tiến triển.

Ngoài ra, sau khi dung hợp thế giới U Minh, diện tích, quỹ đạo của Chúng Sinh Luân Hồi, cũng như pháp tắc của Minh Đạo v.v., đều được nâng cao không nhỏ.

Bình Tâm có tiến triển lớn nhất, sau này nàng vẫn sẽ trấn giữ Phong Đô, vận hành Địa Phủ, những chuyện này, nàng lại càng không cần phải lo lắng.

Nàng chấp chưởng Minh Đạo, mọi chuyện trong Luân Hồi và Địa Phủ đều nằm trong lòng bàn tay, bản thân chỉ cần khống chế toàn cục là được, còn lại giao cho Bình Tâm xử lý.

Sau này, bản thân có thể theo Thái Thượng đạo huynh đến Hồng Mông Giới Vực.

Hậu Thổ nghĩ ngợi trong lòng, thân thể khẽ động, liền ẩn vào trong Luân Hồi.

Còn Thông Thiên thấy vậy, lúc này kiếm ý trên người tan đi, cũng hạ xuống đảo Kim Ngao. … Trong Hồng Hoang.

Vô số sinh linh và tu sĩ đối với sự tấn thăng của Thông Thiên và Hậu Thổ đều vô cùng vui mừng.

Cứ như vậy, cũng là dự báo rằng, dưới sự tiến triển của thiên địa Hồng Hoang, sẽ có ngày càng nhiều tồn tại đỉnh tiêm ra đời.

Như vậy, cũng đã cho không ít sinh linh và tu sĩ hy vọng, có thể vươn tới cảnh giới cao hơn.

Còn ở Đông Côn Luân Sơn, Tây Phương Linh Sơn, Phượng Tê Sơn, Nhân tộc thánh địa, Huyết Hải, Thiên Đình, Thánh triều, Vu tộc, v.v., các thế lực và chủng tộc này lúc này đều có cách nhìn riêng về việc này.

Nguyên Thủy, Nữ Oa, Vu tộc v.v. tự nhiên là vui mừng.

Cứ như vậy, trong Hồng Hoang lại có thêm hai vị tồn tại đỉnh tiêm, tình hình của Hồng Hoang nhất mạch sau này sẽ càng tốt hơn, ở Hồng Mông Giới Vực cũng có thể tạo dựng uy danh cho Hồng Hoang nhất mạch, cũng có thể đứng vững ở Hồng Mông Giới Vực.

Thực lực của Hồng Hoang nhất mạch lúc này được nâng cao là vô cùng quan trọng, sự ra đời của mỗi một vị tồn tại đỉnh tiêm đều sẽ dẫn động sự tiến triển và dị động của lực lượng thiên địa.

Đặc biệt là sau khi thiên địa Hồng Hoang tiến triển, tình hình lại càng như vậy.

Mượn sự ra đời của hai tôn tồn tại đỉnh tiêm, Hồng Hoang cũng có không ít tạo hóa và lợi ích ban phúc cho chúng sinh, chúng sinh cũng nhờ đó mà đạt đến cảnh giới cao hơn.

Còn những sinh linh vừa mới ra đời, và những sinh linh chưa ra đời, cùng với sự tiến triển của Hồng Hoang, cũng sẽ ngày càng tốt hơn.

Điểm này, chúng sinh đều tin tưởng, bởi vì tất cả đều đang diễn hóa và hiện ra trước mắt họ, họ sẽ không hoài nghi. … Bên ngoài Hồng Hoang, trong hư không Hỗn Độn.

Một lúc nào đó, Thái Thượng từ từ mở mắt, nhìn kiếm ý ngút trời, nhìn U Minh diễn hóa Luân Hồi, hài lòng gật đầu.

Tuy thời gian có chút thay đổi, nhưng hai người cũng đã tấn thăng, Đại Đạo cũng đã ngưng thực, cũng coi như là không tồi. "Như vậy, Hồng Hoang nhất mạch, cộng thêm Dương Mi đạo hữu và Hồng Quân đạo hữu, cũng đã có sáu vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, thực lực như vậy, dù ở Hồng Mông Giới Vực, chắc cũng không tính là quá kém, cộng thêm một chúng Hỗn Nguyên trong Hồng Hoang, và những tồn tại dưới Hỗn Nguyên." "Thực lực của Hồng Hoang nhất mạch như vậy cũng xem như là đủ rồi, dù bây giờ tiến vào Hồng Mông, cũng sẽ không chênh lệch bao nhiêu…" Thái Thượng nhìn tình hình Hồng Hoang, khẽ gật đầu nói.

Trên con đường tu hành, cảnh giới mà y có thể nhìn thấy được chính là Hồng Mông cảnh, còn trong Hồng Mông Giới Vực, có còn phân chia tu vi cao hơn hay không.

Dù có, cũng sẽ không có quá nhiều, y tin rằng, bản thân và thực lực tổng thể của Hồng Hoang nhất mạch, dù đặt ở Hồng Mông Giới Vực, cũng có thể tranh phong với các thế lực trong Hồng Mông Giới Vực, sẽ không chênh lệch quá lớn.

Vì vậy, xét tình hình hiện tại của Hồng Hoang, cũng xem như là đủ rồi, còn lại thì chờ đợi sự tiến triển của Hồng Hoang và chúng sinh.

Còn thời cơ đến Hồng Mông Giới Vực, thì phải chờ tình hình của bản thân, cũng như sự trở về của Hồng Quân đạo tổ.

Đến lúc đó, thời gian có lẽ cũng không còn xa, sau đó mở ra Hồng Mông chi môn, là có thể mang Hồng Hoang đi theo.

Đến lúc đó, uy danh của Hồng Hoang nhất mạch sẽ vang dội khắp Hồng Mông Giới Vực.

Thái Thượng nghĩ ngợi trong lòng, liền đột nhiên đứng dậy, sau đó bước một bước, tiến vào Hồng Hoang. … Hồng Hoang, trên cửu thiên.

Lúc này, cửu thiên thập địa chấn động không thôi, vạn đạo run rẩy, phảng phất như muốn thần phục dưới chân Thái Thượng, trên giới bích xuất hiện những tia sét dày đặc, đan xen ngang dọc, vết nứt lan đầy.

Giờ khắc này, vô số sinh linh quỳ lạy Đạo tôn trở về, vạn giới chiếu kiến, vạn giới được thấy Đại Đạo diễn hóa, đây đều là do Đạo tôn dẫn động, Đạo tôn, thật sự là đệ nhất nhân hoành đoạn vạn cổ!

Lúc này thiên địa chấn động, vạn đạo run rẩy chính là minh chứng tốt nhất. "Bái kiến Đạo tôn!" Lúc này, chúng sinh đồng loạt hành lễ quỳ lạy, tham kiến vị tồn tại vô thượng đó.

Một chúng tồn tại đỉnh tiêm, lúc này cũng đồng loạt hành lễ.

Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó vung tay một cái, hơn mười đạo kim quang lóe lên, thân hình khẽ động, trở về Thủ Dương Sơn. … Trong Thái Thanh Cung. "Đệ tử, bái kiến lão sư!" Do Khổng Khâu dẫn đầu, lúc này tất cả các đệ tử đồng loạt hành lễ với Thái Thượng.

"Không cần đa lễ!" Thái Thượng vung tay, nâng họ dậy.

Thái Thượng ngồi xếp bằng trên tầng mây, bên ngoài đại điện, đã có thần quang đan xen, hiển hóa ra từng bóng người.

Nguyên Thủy và Thông Thiên đến trước tiên, lập tức chắp tay với Thái Thượng, "Kiến quá đại ca!" "Bái kiến nhị vị sư thúc!" Chúng đệ tử hành lễ.

Nguyên Thủy vung tay, nâng họ dậy.

Ngay sau đó, Nữ Oa và Hậu Thổ đến, Toại Nhân, Phục Hy theo sát phía sau, còn có Minh Hà, Tây Phương nhị vị, Mặc Địch, Quỷ Cốc Tử, Hạo Thiên, Sát Tổ, Phệ Hồn, Đế Thương, Đế Giang, Trấn Nguyên Tử, Lý Nhĩ, Chu Sơn đạo nhân, Minh Không, Bình Tâm v.v. các tồn tại, lúc này đồng loạt đến.

Có thể nói, những tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang, toàn bộ đều tụ tập tại Thái Thanh Cung trên Thủ Dương Sơn.

Khổng Khâu nhìn các vị đỉnh tiêm tồn tại này, trong lòng vô cùng cảm khái.

Đây mới là sự phát triển đỉnh phong của Hồng Hoang a!

Đã từng có lúc, chính mình cũng từng nghĩ Hồng Hoang sẽ có sự phát triển như thế này, nhưng bao nhiêu năm qua đi, dưới sự thay đổi của lão sư, đã thay đổi rất nhiều, sinh ra ngày càng nhiều tồn tại, thực lực Hồng Hoang cũng đã đạt đến đỉnh phong.

Hiện tại Hồng Hoang nhất mạch đang ở thời kỳ đỉnh phong nhất.

Chương 602

Bởi vì, còn có một tôn Hồng Quân đạo tổ, cũng là tồn tại Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Y chỉ không biết sự tồn tại của Dương Mi đạo nhân, nếu không sẽ càng kinh ngạc hơn.

Nhưng có nhiều tồn tại như vậy, Khổng Khâu đã cảm thấy là đỉnh phong rồi, là chuyện vô cùng hiếm có.

Thực lực như vậy, theo lão sư đến Hồng Mông Giới Vực, cũng là đủ rồi.

Tin rằng, uy danh của Hồng Hoang nhất mạch sẽ vang dội khắp Hồng Mông Giới Vực!

Khổng Khâu nghĩ trong lòng, nhìn những tồn tại đỉnh tiêm này, trong mắt mang theo thần quang hy vọng, giờ khắc này, y phảng phất như thấy được sự huy hoàng sau này của Hồng Hoang.

Thấy Hồng Hoang, quật khởi ở một giới vực cao hơn, ngật lập vạn cổ, vĩnh hằng bất biến! … Thái Thanh Cung, trong Vô Cực Điện.

Thái Thượng nhìn một chúng tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang, hài lòng gật đầu, bao nhiêu năm mưu hoạch và nâng cấp cho Hồng Hoang, Hồng Hoang cuối cùng cũng đã đi đến bước này.

Với thực lực tổng thể và khí vận hiện tại của Hồng Hoang mà nói, quả thực là đủ rồi, cũng đã đạt đến mức độ mà y dự liệu.

Tiếp theo cần chờ đợi, chính là một thời cơ thích hợp, đến lúc đó, Hồng Hoang nhất mạch, hay nói đúng hơn là toàn bộ Hồng Hoang, đều có thể bước sang một bước hoàn toàn mới.

Hồng Mông Giới Vực, không ai biết là như thế nào, nhưng Thái

Thượng tin rằng, với thực lực hiện tại của Hồng Hoang nhất mạch, cũng đủ để ứng phó.

Dù sao, trên con đường tu đạo, Thái Thượng tự nhiên đã đi đến bước này, lên trên nữa, cũng sẽ không có cảnh giới tu vi quá cao.

Vì vậy, với cảnh giới tu vi của bản thân, sáu vị Thái Cực Kim Tiên, hơn mười vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, thực lực tổng thể như vậy mà nói, cũng sẽ không đến mức không có một chỗ đứng ở Hồng Mông Giới Vực.

Thái Thượng vẫn tin vào điểm này, vì vậy, sau khi thời cơ đến.

Bản thân và Hồng Hoang đều sẽ thể hiện ra uy thế, tạo dựng uy danh, như vậy, bước đầu tiên xem như là hoàn thành, sau đó sẽ dễ dàng hơn không ít.

Thái Thượng nhìn họ, ý niệm trong lòng thoáng qua, sau đó thu liễm tâm thần.

Ngừng một lát, Thái Thượng nhìn họ nói, "Hồng Hoang phát triển đến trình độ hiện tại, đã là độ cao có thể đạt được trong kỷ nguyên này, sự phát triển cũng đã đạt đến trình độ đỉnh phong, vô số triệu triệu ức sinh linh, bất kể là hiện tại hay tương lai, đều có tiến triển không nhỏ." Trong Hồng Hoang, sinh linh hiện tại sinh ra, về cơ bản đều từ Thái Ất Kim Tiên trở lên, bất kể là căn nguyên hay tư chất, đều đã đạt đến đỉnh phong mà thời gian này có thể phát triển.

Còn đối với toàn bộ Hồng Hoang mà nói, độ cao phát triển hiện tại, cũng quả thực đã đạt đến độ cao có thể đạt được trong kỷ nguyên này, dù sao trong thế giới Hỗn Độn, tất cả các thế giới đều đã bị Thái Thượng dung hợp vào.

Hiện tại thế giới Hỗn Độn, chỉ có thế giới Hồng Hoang tồn tại, chỉ có Hồng Hoang chủ tể chúng sinh sinh diệt.

Thái Thượng hiện tại cùng Đại Đạo ngang hàng, tuy đạo kỷ tái diễn, y sẽ không vẫn lạc, nhưng nếu không đến Hồng Mông Giới Vực, dù cho đạo kỷ mới bắt đầu, tất cả quỹ đạo cũng sẽ tương tự như vậy.

Hơn nữa, đạo kỷ mới như vậy, đối với Thái Thượng mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa nào, dù sao y đã là tồn tại Đại Đạo cảnh, có thể chủ tể sự sinh diệt của bất kỳ tồn tại nào dưới cảnh này.

Điều này đối với y mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Vì vậy, vào thời điểm đạo kỷ này yên diệt và tái sinh, Thái Thượng liền định bắt đầu dẫn dắt Hồng Hoang ra đi.

Còn sự diễn hóa của đạo kỷ mới, thì không có bất kỳ quan hệ gì với y.

Điểm này, các vị đỉnh tiêm tồn tại có mặt tại đây, trong lòng đều vô cùng rõ ràng, vì vậy Thái Thượng lúc này nói xong, mắt họ đều sáng lên, chờ đợi sự giao phó của Thái Thượng. "Hồng Quân đạo hữu và Dương Mi đạo nhân, lần này vẫn đang tìm kiếm khế cơ để tiến thêm một bước trong thế giới Hỗn Độn, đợi đến khi họ trở về, thời cơ cũng không còn xa nữa, vì vậy, khoảng thời gian sắp tới chính là thời gian phát triển cuối cùng của các ngươi…" "Sự phát triển của Hồng Hoang, hiện tại vẫn đang tiếp tục, các ngươi cũng có thể nắm bắt cơ hội này, để bản thân, để thế lực dưới trướng, có thể tiến thêm một bước, như vậy, sau này cũng sẽ tương đối dễ dàng hơn một chút…" Thái Thượng nhìn một chúng tồn tại đỉnh tiêm, từ từ mở miệng nói.

Nghe vậy, mọi người gật đầu, lời của Đạo tôn quả thực không sai, sự phát triển, nâng cao thực lực hiện tại, đối với sau này mà nói, quả thực sẽ tương đối dễ dàng hơn không ít.

Dù sao, bước đầu tiên này bước ra, tự nhiên không có quá nhiều thời gian để nâng cao và phát triển, chỉ có sau khi ứng phó với một số

thách thức, mới có thể từ từ bình ổn lại, mới có một khoảng thời gian để phát triển và nâng cao.

Vì vậy, để bước đầu tiên được thuận lợi và ổn định, khoảng thời gian cho đến khi thời cơ đến chính là thời gian chuẩn bị và phát triển nâng cao cuối cùng của họ. "Cẩn tuân ý Đạo tôn!" Mọi người nghĩ ngợi trong lòng, lập tức chắp tay nói.

Thái Thượng gật đầu, sau đó nói với mọi người, "Ba nguyên hội tiếp theo, các ngươi trở về nơi ở, sắp xếp mọi chuyện, mở kho tài nguyên, giúp môn hạ tu hành xong, liền đến đây, bản giáo sẽ khai giảng Đại Đạo, giúp các ngươi đạt đến cảnh giới cao hơn." Nghe vậy, mắt mọi người sáng lên, đồng loạt hành lễ với Thái Thượng một lần, liền tự mình rời đi, trở về sắp xếp công việc.

Tình hình của môn hạ, cùng với sự phát triển của Hồng Hoang, cũng đang tiến triển, cộng thêm sự sắp xếp sắp tới và việc mở kho tài nguyên, họ cũng có thể sắp xếp ổn thỏa.

Sau đó, có thể lắng nghe tiếng Đại Đạo của Thái Thượng, đến lúc đó, bản thân cũng có thể có được một số tiến triển.

Cứ như vậy, trong khoảng thời gian này, cũng coi như là nhất cử đa đắc.

Thái Thượng nhìn mọi người rời đi, gật đầu, thu hồi ánh mắt, sau đó vung tay một cái, một cỗ huyền diệu đại đạo chi ý bao trùm lấy môn hạ Thái Thanh Cung, chúng đệ tử đồng loạt nhắm mắt tham ngộ.

Làm xong tất cả, Thái Thượng nhìn về phía thế giới Hỗn Độn, đôi mắt sâu thẳm, hiển hóa toàn bộ tình hình của thế giới Hỗn Độn.

Trong đó, hiện ra tình hình của Dương Mi đạo nhân và Hồng Quân đạo tổ.

Hai người lần này vẫn đang luận đạo, với cảnh giới tu vi và thủ

đoạn của họ, lần này đều có tiến triển không nhỏ.

Dương Mi đạo nhân tuy vẫn là cảnh giới viên mãn, nhưng đạo hạnh, sự lĩnh ngộ và khống chế đối với Đại Đạo vẫn được nâng cao không ít.

Còn Hồng Quân đạo tổ, khoảng cách đến cảnh giới viên mãn ngày càng gần, ông tin rằng, việc mình vượt qua cảnh giới này sẽ không quá lâu nữa.

Sau lần luận đạo này, tiếp tục đi trong thế giới Hỗn Độn một thời gian nữa, là cũng không còn xa nữa.

Thái Thượng liếc nhìn một cái, khẽ gật đầu, sau đó liền thu hồi ánh mắt, nhắm mắt chờ đợi. … Còn một chúng tồn tại đỉnh tiêm sau khi trở về thế lực và đại giáo, chủng tộc của mình, liền bắt đầu sắp xếp.

Kế hoạch phát triển, mở kho tài nguyên, khai đàn giảng đạo v.v., lúc này đều đang diễn ra sôi nổi.

Thời gian ba nguyên hội, nói dài cũng không dài, nhưng đối với sự phát triển của Hồng Hoang hiện tại mà nói, sự thay đổi mà ba nguyên hội mang lại quả thực không nhỏ, không ít tồn tại đều đã nâng cao tu vi và thực lực của bản thân.

Đặc biệt là các thế lực, đại giáo và chủng tộc của một chúng tồn tại đỉnh tiêm lần này, tốc độ nâng cao lại càng nhanh chóng.

Sự tiến triển của môn hạ, họ đều vô cùng hài lòng.

Sự tiến triển của môn hạ đã đạt đến yêu cầu, vô số triệu triệu ức chúng sinh, dưới sự phát triển của Hồng Hoang, cũng đang không ngừng nâng cao, thực lực tổng thể và khí vận đều đang không ngừng nâng cao.

Tình hình như vậy, quả thực đã đạt đến mức độ dự liệu ban đầu.

Hơn nữa, sự phát triển và nâng cao của Hồng Hoang vẫn chưa dừng lại, sự tiến triển của chúng sinh cũng vẫn có thể nâng cao thêm vài phần.

Đợi đến khi mọi thứ đều bình ổn lại, lúc đó thực lực tổng thể và khí vận của Hồng Hoang sẽ có thể đạt đến đỉnh phong.

Những điều này đều tiến triển thuận lợi, không khác mấy so với dự định ban đầu, bây giờ cũng đã đến lúc đến lượt bản thân nâng cao.

Vì thế, tất cả các tồn tại đỉnh tiêm một lần nữa hướng về Thủ Dương Sơn. … Tại Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng nhìn các vị tồn tại đỉnh tiêm quay trở về sau ba nguyên hội, hài lòng gật đầu.

Trong số họ, có vài vị khí tức Đại Đạo còn có mấy phần tiến triển, quả thực là khó có được.

Chương 603

Bất quá Thái Thượng cũng hiểu rõ, dưới sự phát triển và thăng tiến của Hồng Hoang ngày nay, có tiến triển cũng là chuyện bình thường.

Nhưng muốn có một sự tiến triển vô cùng rõ rệt, hay nói cách khác là vô cùng to lớn, thì cũng không dễ dàng như vậy.

Dù sao tất cả đều đã đạt tới cảnh giới này, cũng không phải dễ dàng thăng tiến như vậy.

Cảnh giới này, cần có sự lý giải và tích lũy đối với 'Đạo' mới có thể thăng tiến.

Cho nên, lúc này họ có thể có được mấy phần thăng tiến, đã là không tệ rồi, đây cũng là điều cần thời gian và cơ duyên.

Bất quá, buổi giảng đạo tiếp theo chính là cơ duyên của họ, cũng là một cơ duyên của chúng sinh.

Thái Thượng ban xuống cơ duyên này, chúng sinh có nắm bắt được hay không, phải xem cơ duyên tạo hóa của chính họ.

Dù sao điểm này, Thái Thượng cũng không giúp được họ, chỉ có thể dựa vào ngộ tính của chính họ mà thôi.

Dù sao cơ duyên đã ban, những thứ khác đều phải dựa vào bản thân, nếu không nắm bắt được, cũng chỉ có thể trách chính mình. …… "Các ngươi trong khoảng thời gian này, còn có mấy phần tiến triển, quả thực vô cùng khó có được……" "Như vậy cũng tốt, lần giảng đạo này, có thể giúp các ngươi đề thăng thêm cảm ngộ Đại Đạo và đạo hạnh……" Thái Thượng khẽ gật đầu, ánh mắt lướt qua trên người họ.

Nghe vậy, chúng vị tồn tại đỉnh tiêm đều chắp tay hành lễ. "Được rồi, các ngươi hãy lắng nghe cho kỹ……" Thái Thượng khẽ nói một tiếng, liền nhắm chặt hai mắt, hiện ra khánh vân và tam hoa. "Hưu!" "Hô!" Thần quang tứ tán, khí tức Đại Đạo ấm áp lướt qua, tức thì liền thấy ba đóa liên đài từ trong xích hồng khánh vân chậm rãi hiện ra.

Trên mỗi đóa liên đài, đều có một tôn tồn tại ngự tọa, khí tức Đại Đạo kinh khủng khiến sắc mặt họ biến đổi.

Ba tôn tồn tại lúc này, hiện ra trong hư không sau lưng Thái Thượng, tọa hạ liên đài huyền quang trận trận, đạo vận lưu chuyển, đạo ý thuộc về Vô Cực Kim Tiên khuếch tán ra.

Ba tôn Vô Cực Kim Tiên!

Chúng vị tồn tại đỉnh tiêm sắc mặt đại biến, thủ đoạn của Đạo tôn thật kinh khủng!

Trong mắt Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng có mấy phần kinh ngạc, họ cũng không ngờ, đại ca nhà mình lại tu hành thần thông 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh' đến mức độ kinh khủng như vậy.

Mặc dù tu vi cảnh giới của Tam Thanh Đạo Nhân không bằng Thái Thượng, nhưng khí tức Đại Đạo lúc này cũng đủ khiến trong lòng họ kinh hãi. "Đại Đạo vô cực, Hỗn Nguyên quy nhất, Vô Cực nhi sinh, Thái Cực chi ý……" "Thiên địa thương thương, tứ cực bát hoang, chúng sinh hữu đạo, tự nhiên tại đạo……" "Thiên Đạo chi đạo, đạo đạo khả cầu, Đại Đạo chi đạo, đạo đạo thành đạo……" "Vô Cực sinh Thái Cực, Đại Đạo chung hữu đạo!" …… Ngay lúc này, trong miệng Thái Thượng chậm rãi giảng giải tinh nghĩa và chí lý Đại Đạo, Tam Thanh Đạo Nhân sau lưng cũng đồng thời khai giảng, bốn đạo âm thanh Đại Đạo giao hòa vào nhau.

Lòng mọi người chấn động, lập tức thu liễm tâm thần, nhắm mắt lại, hiện ra khánh vân tam hoa, lắng nghe và ấn chứng âm thanh Đại

Đạo của Thái Thượng.

Chỉ thấy những âm thanh Đại Đạo đó hóa thành từng đạo pháp tắc phù lục hữu hình, chậm rãi chui vào mi tâm của mọi người.

Lại có những đóa kim hoa đua nở, hiện ra trong đại điện, rồi dung nhập vào mi tâm của mọi người, trợ giúp họ tham ngộ và ấn chứng.

Đối với môn hạ Thái Thanh Cung, ngoài Toại Nhân và Khổng Khâu, thì Càn Nguyên, Công Thâu Ban, Thương Tùng, Thanh Huyền đám người, lúc này tự nhiên là như lọt vào trong sương mù.

Nhưng cỗ khí tức Đại Đạo này, trận âm thanh Đại Đạo này, đối với việc tu hành tham ngộ của họ, vẫn có sự trợ giúp không nhỏ.

Cho nên dù không thể lý giải tinh nghĩa và chí lý Đại Đạo mà sư phụ mình đang giảng, nhưng nếu tham ngộ tu hành ở đây, tốc độ cũng sẽ được đề thăng.

Vì vậy, Công Thâu Ban, Càn Nguyên và Thương Tùng các đệ tử, cũng không cố chấp vào những tinh nghĩa và chí lý Đại Đạo mà sư phụ mình giảng, chỉ là ở trong hoàn cảnh như vậy, chuyên tâm tu hành tu vi của bản thân.

Điều này đối với họ cũng là cơ duyên tạo hóa, có thể nhận được không ít chỗ tốt.

Lúc này, Đại Đạo đang oanh minh, Nhân Đạo đang chấn động.

Trong một hơi thở, Nhân Đạo vô lượng chúng sinh, Hồng Hoang vô lượng chúng sinh, trong tâm khảm, bên tai đều vang lên một cỗ âm thanh Đại Đạo hư vô phiêu miểu, vang vọng không dứt.

Giờ khắc này, tất cả sinh linh đều chuyên tâm lắng nghe cỗ âm thanh Đại Đạo này.

Toàn bộ thiên địa đều được bao phủ trong khu vực được lực

lượng Đại Đạo và âm thanh Đại Đạo bao quanh, vô số quy tắc và pháp tắc đều diễn hóa nhanh hơn, lại có dị tượng hiện ra trong thiên địa, một con đường Đại Đạo trên cửu thiên từ từ mở ra, diễn hóa.

Lúc này trong Hồng Hoang, vô số sinh linh, tu sĩ, thế lực và chủng tộc, tuy không thể lý giải những âm thanh Đại Đạo huyền diệu hư vô phiêu miểu này, nhưng tiên thiên linh khí hiện ra giữa thiên địa, quy tắc và pháp tắc hữu hình hóa trong trời đất, những lợi ích do sự dị động của Nhân Đạo mang lại, đối với họ đều có lợi ích cực lớn.

Lúc này, nơi Vô Cực sơn mạch, hiện ra vô tận dị tượng, toàn bộ thiên địa đều vì nó mà nghiêng ngả.

Lấy nơi đây làm trung tâm, quy tắc và pháp tắc của Vô Cực sơn mạch lưu động, hết thảy mọi thứ trong thiên địa mới lưu động.

Tất cả thời gian, không gian, âm dương, ngũ hành, càn khôn, nhân quả... lúc này đều vận chuyển theo tình hình của Vô Cực sơn mạch.

Giờ khắc này, chúng sinh từ trong tâm khảm hiểu ra, Đạo tôn đang mở đạo đàn, giảng đạo cho vô lượng chúng sinh.

Họ lúc này không suy nghĩ nhiều, thu liễm tâm thần, linh đài thanh minh, bắt đầu chăm chú lắng nghe, cũng mượn hoàn cảnh độc đáo này mà không ngừng tu hành và tham ngộ. …… Thời gian thoáng qua, lại mấy chục vạn năm trôi đi.

Thái Thanh Cung, Vô Cực Điện.

Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, không vui không buồn, không thời không gian, tất cả đều trong vô vi thanh tịnh, giữa có và không, mới thấy Đại Đạo.

Tình hình lĩnh ngộ của chúng vị tồn tại đỉnh tiêm cũng khác nhau, nhưng đến cuối cùng, về cơ bản, đều nhíu chặt mày, có thể nói là ấn chứng vô cùng khó khăn.

Ngoài Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ còn tương đối tốt hơn một chút, những người khác tình hình đều tương tự.

Lúc này trong Hồng Hoang đại địa, theo sự xuất hiện của dị tượng thiên địa, lại đang thúc đẩy tiến trình và diễn hóa của trời đất.

Mà chúng sinh theo sự biến hóa của những năm này và tu hành trong đại hoàn cảnh, tiến triển của họ đều không nhỏ, phản bổ lại Nhân Đạo, Nhân Đạo cũng đang trong quá trình hoàn thiện và thăng tiến, cũng khiến cho Hồng Hoang đang phát triển.

Thái Thượng lần này giảng đạo cho toàn bộ thiên địa, bất luận là chúng sinh, hay Nhân Đạo, hay chúng vị tồn tại đỉnh tiêm, đều có tác dụng không nhỏ. …… Thái Thượng biết chúng vị tồn tại đỉnh tiêm ấn chứng đã vô cùng khó khăn, bốn vị Thái Cực Kim Tiên, ước chừng còn có thể chống đỡ được khoảng hai mươi vạn năm.

Nhưng những người khác, còn có thể ấn chứng được một hai, e rằng cũng chẳng còn mấy ai, sợ rằng thêm mười vạn năm nữa, họ sẽ không thể lĩnh ngộ được một phân nào.

Thái Thượng cũng không để ý nhiều, tiếp tục giảng giải, ít nhất, cũng phải giảng xong toàn bộ tinh nghĩa và chí lý Đại Đạo của cảnh giới Thái Cực Kim Tiên mới được.

Về phần chúng vị tồn tại đỉnh tiêm, Hồng Hoang, Nhân Đạo trong vô lượng chúng sinh có thể đề thăng được bao nhiêu, phải xem cơ duyên tạo hóa của chính họ.

Dù sao, Thái Thượng đã giảng những gì cần giảng, phần còn lại, phải xem bản thân họ, điểm này, Thái Thượng không thể giúp, dù có thể giúp, cũng sẽ không ra tay.

Chỉ có cảnh giới tu vi tự mình tu hành lên mới là chân thực, nếu Thái Thượng ra tay, cả đời này chỉ có thể dừng lại ở đó, cảnh giới

cũng là hư phù.

Do đó, tất cả đều phải xem chính mình.

Thái Thượng không để ý đến những điều này, vẫn chậm rãi giảng giải Đại Đạo. …… …… Hỗn Độn thế giới, sâu trong một khu vực nào đó. "Ầm ầm ầm!!!" Từng trận âm thanh oanh minh vang lên, vô tận khí hỗn độn đều bị áp bạo, từng mảng từng mảng biển hỗn độn dưới âm thanh oanh minh, dưới sự lan tỏa của lực lượng Đại Đạo kinh khủng mà yên diệt, hình thành hư vô cực hạn, tất cả những gì hữu chất, vô chất, đều tiêu tán trong đó.

Chương 604

"Hô!" Một cỗ khí tức Đại Đạo ấm áp lướt qua, tức thì liền thấy tất cả khí hỗn độn trong khu vực này đều ngừng lưu chuyển, tất cả đều ngưng kết lại trong khoảnh khắc này.

Và vào một thời khắc nào đó, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân đang luận đạo, lúc này chậm rãi mở hai mắt ra.

Trong đôi mắt thâm thúy, hiện ra từng trận thần quang sáng chói, vô số pháp tắc và quy tắc Đại Đạo đan xen hiện ra, cấu trúc thành một con đường Đại Đạo hoàn chỉnh, huyền diệu vô cùng. "Đạo hữu lần này, có dấu hiệu tấn thăng không?" Dương Mi Đạo Nhân nhìn y, chậm rãi mở miệng nói.

Không Gian chi đạo của ông, đã đạt đến mức độ viên mãn nhất mà cảnh giới này có thể đạt được.

Lên nữa, chính là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nhưng hiện tại không có khả năng tấn thăng thuế biến, cho nên ông lúc này, cũng không thể tiến thêm một bước, đã đạt đến điểm giới hạn.

Hồng Quân Đạo Nhân nghe vậy, nhìn Dương Mi Đạo Nhân đã hòa làm một thể với hỗn độn hư không, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Không ngờ Dương Mi Đạo Nhân, lúc này lại đạt đến cảnh giới như vậy.

Ông ngồi ở đó, mà mình lại không cảm ứng được ông, hòa làm một thể với hỗn độn hư không, ông chính là không gian, không gian chính là ông.

Chỉ cần có không gian, thì có sự tồn tại của ông, thần niệm bao phủ đến đâu, liền có thể tùy ý thao túng, đây chính là Không Gian chi

đạo của ông. "Tuy có tiến triển không nhỏ, nhưng muốn tấn thăng, vẫn còn thiếu mấy phần.

Bất quá cũng không còn lâu nữa, sự tích lũy trước đây rất sâu dày, hiện tại cần một chút dẫn động, chất biến, để mọi thứ được thuế biến, tốc độ cũng sẽ không quá chậm." Hồng Quân Đạo Nhân trầm ngâm mấy hơi, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Dương Mi Đạo Nhân khẽ gật đầu, ông cũng hiểu, Hồng Quân Đạo Nhân xem như là hậu tích bạc phát, nhưng cũng không thể một lúc phát triển đến mức độ nào, vẫn cần một chút dẫn động sự tích lũy và cảm ngộ trước đây.

Bất quá tình hình của y xem như là nhanh rồi.

Dù sao hiện tại y, đã xem như một chân bước vào cảnh giới viên mãn, chân còn lại, cũng không cần quá nhiều thời gian. "Nếu đã như vậy, vậy thì lại tiến về phía trước một đoạn thời gian nữa đi, nói không chừng, sẽ có khế cơ để tấn thăng." Dương Mi Đạo Nhân nói. "Ta có dự cảm, khế cơ sẽ không còn xa nữa.

Lần này lại tiến về phía trước một đoạn thời gian, liền có thể nhận được cơ duyên để tấn thăng cảnh giới viên mãn.

Đến lúc đó, liền có thể quay về Hồng Hoang, tìm Thái Thượng đạo hữu, chờ đợi thời cơ tiến về Hồng Mông Giới Vực." Hồng Quân Đạo Nhân cười cười, nhìn Dương Mi Đạo Nhân nói.

Dương Mi Đạo Nhân gật đầu, không mở miệng, tức thì lặng lẽ đứng dậy.

Thấy ông như vậy, Hồng Quân Đạo Nhân cũng đứng dậy.

Hai người nhìn nhau một cái, liền một bước đạp ra, biến mất tại chỗ, tiếp tục tiến về phía trước trong Hỗn Độn thế giới, tìm kiếm khế cơ và cơ duyên tấn thăng thích hợp.

Lúc này, hỗn độn mịt mờ, không thời không gian, vô chất hữu chất, tất cả đều hư ảo như vậy.

Chỉ có bản nguyên hỗn độn đang dần diễn hóa đến điểm cuối cùng, cùng với Đại Đạo, đang báo hiệu rằng, đạo kỷ này, sẽ không kéo dài quá lâu, liền sẽ tiêu vong, sau đó lại một lần nữa đản sinh diễn hóa.

Do đó, thời gian của họ, cũng sẽ không còn nhiều.

Điểm này, Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân ở trong Hỗn Độn thế giới nhiều năm như vậy tự nhiên là rõ ràng, do đó, lúc này đã nắm chặt thời cơ, bắt đầu ở trong Hỗn Độn thế giới, tìm kiếm khế cơ và cơ duyên tấn thăng đó.

Tin rằng, thời gian này, sẽ không quá lâu. …… Thời gian thoáng qua, lại hơn một nguyên hội trôi đi.

Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng lúc này vẫn đang giảng đạo, nhưng cũng đã đến giai đoạn cuối cùng.

Hiện tại giảng, là đại cương tổng quát của Đại Đạo, cũng là một giai đoạn khá đặc thù, cũng là giai đoạn cuối cùng để đề thăng họ, phải xem sự nắm bắt của chính họ.

Thái Thượng chậm rãi dựa theo âm thanh Đại Đạo và đạo tự huyền diệu của 【Vô Vi Đại Đạo Kinh】, cùng với lĩnh ngộ của bản thân về Vô Vi pháp tắc, Âm Dương pháp tắc để giảng giải.

Ngươi ở cảnh giới tầng thứ nào, thì ngươi nghe được, chính là âm thanh Đại Đạo, tinh nghĩa Đại Đạo, chí lý cùng đạo ý ở tầng thứ đó.

Bất luận là dưới Đại La Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, hay là Chuẩn Thánh, Thánh Nhân, lúc này mỗi cảnh giới khác nhau, người nghe khác nhau, đạo ý Đại Đạo nghe được cũng khác nhau.

Chúng sinh vạn tượng, Đại Đạo vô hình, tất cả, chỉ là sự lý giải của bản thân họ mà thôi!

Đạo âm lan khắp toàn bộ Hồng Hoang đại lục, vô tận trường hà thời không, trong khu vực hỗn độn, đều không ngừng vang vọng âm thanh Đại Đạo.

Giờ khắc này, tất cả sinh linh đều chìm đắm trong trận âm thanh Đại Đạo này, như si như say, tất cả đều buông lỏng, phiêu du trong âm thanh Đại Đạo và huyền diệu Đại Đạo, tất cả đều đang chậm rãi đề thăng, tiến về một thiên địa cao hơn.

Thái Thượng đối với điểm này, tự nhiên là vô cùng rõ ràng.

Khoảng thời gian tiếp theo, là phần tổng kết đại cương cuối cùng của ngài.

Trong khoảng thời gian cuối cùng này, họ có thể nắm bắt được bao nhiêu, phải xem cơ duyên và tạo hóa của chính họ. …… Trong Thái Thanh Cung.

Chúng vị tồn tại đỉnh tiêm, âm thanh Đại Đạo mà họ lúc này nghe được, tự nhiên là huyền diệu nhất, cũng là tinh nghĩa, chí lý và đạo ý của tầng thứ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Xung quanh đạo vận hiện ra, khí tức Đại Đạo mênh mông, vô số quy tắc thiên địa và pháp tắc Đại Đạo vây quanh, lực lượng Đại Đạo kinh khủng kích động, khiến tâm thần họ không ngừng chấn động.

Tinh nghĩa, chí lý, đạo ý, đạo vận trong đó, không ngừng được ấn chứng.

Những điều không hiểu trước đây, đều không để ý nữa, hiện tại toàn lực đặt vào việc giảng giải và lý giải phần tổng cương này.

Trong lòng họ rõ ràng, khoảng thời gian này, là giai đoạn cuối cùng của lần giảng đạo này, cũng là thời cơ cuối cùng để mình đề thăng.

Chỉ cần nắm bắt được, đạo hạnh của mình, đối với sự lý giải Đại Đạo đều có thể đề thăng không ít.

Lúc này từng đạo phù lục Đại Đạo có thể thấy bằng mắt thường, không ngừng chui vào mi tâm của họ, trợ giúp họ tham ngộ tu hành.

Hồng Hoang vô lượng chúng sinh, cũng đang tiến triển, Hồng Hoang diễn hóa hoàn thiện, cũng đang tiến hành. …… Thời gian thoáng qua, lại hơn một nguyên hội trôi đi.

Thái Thượng lúc này đã ngừng giảng đạo, hơn một nguyên hội giảng giải tổng cương Đại Đạo, cũng là khoảng thời gian cuối cùng để đề thăng chúng sinh, cùng chúng vị tồn tại đỉnh tiêm, đã kết thúc.

Họ vẫn chưa tỉnh lại, vẫn chìm đắm trong việc ấn chứng và tham ngộ Đại Đạo.

Thái Thượng cũng không để ý nhiều, lúc này tự mình tham ngộ, chờ đợi họ tỉnh lại.

Sự đề thăng hiện tại, đối với tương lai mà nói, có tác dụng cực lớn.

Cho nên, Thái Thượng không để ý đến khoảng thời gian này, để họ chuyên tâm tham ngộ đề thăng, để Hồng Hoang vô lượng chúng sinh, chuyên tâm tham ngộ đề thăng. …… …… Trong Hồng Hoang, vô lượng chúng sinh đều tỉnh lại, bao gồm cả trong trường hà thời gian, trường hà vận mệnh, vô số sinh linh tồn tại, lúc này đều hướng về phía Thái Thanh Cung sâu sắc hành một lễ, sau đó mới tiếp tục cuộc sống và tu hành của mình.

Trong Thái Thanh Cung, chúng vị tồn tại đỉnh tiêm, lúc này vẫn đang tham ngộ tu hành.

Chương 605

Khí tức Đại Đạo trên người mỗi vị đều có một chút đề thăng, tuy tiến triển khác nhau, nhưng có chút đề thăng, cũng là không tệ rồi.

Thái Thượng lúc này mở hai mắt ra, nhìn chúng vị tồn tại đỉnh tiêm trong Thái Thanh Cung, khẽ gật đầu, đối với tiến triển của họ vẫn vô cùng hài lòng.

Tuy không có tấn thăng cảnh giới rõ rệt, nhưng cũng không còn xa nữa.

Đặc biệt là mấy vị tồn tại vừa mới tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên, tiến vào trung kỳ, đã vô cùng gần rồi.

Như vậy, mục đích của lần giảng đạo này của mình đã đạt được.

Ngài nhìn một lát, ánh mắt liền chuyển đến trong Hỗn Độn thế giới. "Hồng Quân Đạo Nhân muốn mượn bản nguyên hỗn độn để đề thăng, cũng là một ý tưởng không tồi.

Nhưng như vậy, tiến triển của đạo kỷ này, cũng sẽ nhanh hơn mấy phần, cũng sẽ gia nhập vào sự vẫn lạc của đạo kỷ này……" Thái Thượng trong lòng thầm nghĩ, ánh mắt ngài thâm thúy, nhìn thấy tình hình của Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân trong Hỗn Độn thế giới.

Họ đi về phía sâu trong hỗn độn, chính là vì rút lấy một ít bản nguyên hỗn độn để phát triển bản thân, mượn đó để đạt đến cảnh giới viên mãn của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, có thể đạt đến cảnh giới mình mong muốn.

Điểm này, tuy Thái Thượng khẳng định, cũng vô cùng khả thi, là biện pháp duy nhất để Hồng Quân Đạo Nhân lúc này tăng tốc.

Nhưng như vậy, quả thực sẽ gia tốc sự tiêu vong của đạo kỷ này, khiến đạo kỷ này nhanh chóng vẫn lạc, phá diệt rồi tái sinh.

Nếu không phải mình hiện tại đạt đến cảnh giới này, các phương diện của Hồng Hoang đều đã có tư cách và thực lực tiến vào Hồng Mông Giới Vực, lúc này nói không chừng Thái Thượng sẽ ngăn cản Hồng Quân Đạo Nhân.

Nhưng tình hình khác đi, ngài liền nhìn cảnh này, không có động tác gì khác. ——————— Chỉ cần có thể giúp y đạt đến cảnh giới viên mãn, cũng là đáng giá.

Dù sao tình hình hiện tại, nhanh hơn mấy phần hay chậm hơn mấy phần, thực ra không có bất kỳ khác biệt nào.

Trước khi đạo kỷ yên diệt, mình mở ra Hồng Mông chi môn, tiến vào Hồng Mông Giới Vực là được rồi.

Điểm này, cũng không có vấn đề gì lớn, Thái Thượng cũng sẽ sắp xếp tốt mọi chuyện, không cần lo lắng quá nhiều.

Dù sao những việc chuẩn bị cũng đã làm gần xong, phần còn lại, chính là để đạo kỷ này đi thêm một chút, thúc đẩy thêm mấy phần, đến lúc gần yên diệt thì ra tay.

Thái Thượng trong lòng ý niệm lóe lên, hai mắt thâm thúy, trong đó hiện hóa toàn bộ Hỗn Độn thế giới.

Ở vị trí trung tâm nhất, có hai bóng người đang đến gần, chính là Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân.

Lúc này, đã sắp ra tay, rút lấy một ít bản nguyên hỗn độn để đề thăng bản thân. …… Hỗn Độn thế giới, trung tâm một nơi nào đó. "Chính là nơi này rồi, đây là khu vực có bản nguyên hỗn độn tồn tại nồng đậm nhất trong đạo kỷ này……" Dương Mi ánh mắt chậm rãi lướt qua một cái, đối với Hồng Quân Đạo Nhân bên cạnh nói.

Đến cảnh giới của ông hiện tại, muốn biết rõ không gian này cũng không quá khó.

Về phần phá vỡ nơi này rút lấy bản nguyên hỗn độn, nếu là ngày xưa, ông tự nhiên không dám, dù sao Đại Đạo lúc đó đang mạnh, ngay cả Bàn Cổ cũng không thể thoát được.

Hiện tại, đạo kỷ sắp vẫn lạc, Đại Đạo sớm đã suy yếu không biết bao nhiêu rồi, hiện tại mình ra tay, căn bản sẽ không có vấn đề gì, cho nên ông không lo lắng. "Nếu đã như vậy, đạo hữu liền ra tay đi!" Hồng Quân Đạo Nhân gật đầu, đối Dương Mi Đạo Nhân nói.

Nghe vậy, Dương Mi Đạo Nhân gật đầu, trong tay ngưng tụ không gian pháp tắc, dùng lực lượng không gian pháp tắc mạnh nhất của mình, tại thời không hỗn độn nơi này, cũng là nơi bản nguyên hỗn độn ngưng tụ, phá ra một lỗ hổng. "Xoạt xoạt xoạt!!!" Lúc này, lực lượng bản nguyên màu xám có thể thấy bằng mắt thường không ngừng trút xuống, tựa như Cửu Thiên Ngân Hà đổ xuống, nồng đậm mà mênh mông.

Những lực lượng bản nguyên màu xám đó, khí tức bản nguyên màu xám lúc này lan tràn ra.

Thấy vậy, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân nhìn nhau một cái, lập tức khoanh chân ngồi dưới lỗ hổng.

Những bản nguyên hỗn độn đó không ngừng trút xuống trên người họ, cùng với khí tức bản nguyên bị họ hấp thu, tăng trưởng bản thân.

Lúc này chuyên tâm tu hành, tăng trưởng, Hồng Quân Đạo Nhân cảm thấy, mình tấn thăng đã không còn xa nữa.

Đợi đến khi tấn thăng, liền có thể lên đường quay về Hồng Hoang, ngày này, sẽ không quá xa xôi. …… Trường hà thời gian cuồn cuộn trôi qua, giữa những con sóng của sông Hằng và triều tịch của năm

tháng, đã qua ba nguyên hội. "Ầm!" Đột nhiên, hai đạo khí tức cường đại từ trung tâm Hỗn Độn thế giới lan ra.

Ngay cả chúng vị tồn tại đỉnh tiêm trong Thái Thanh Cung, trong minh minh, dường như cũng có chút cảm ứng, toàn bộ đều mở hai mắt ra.

Họ thần sắc không hiểu nhìn Thái Thượng, tuy trong minh minh có chút cảm ứng, nhưng lại không biết đã xảy ra chuyện gì, lúc này nhìn Thái Thượng, chính là chờ đợi lời giải đáp của ngài. "Hồng Quân đạo hữu và Dương Mi đạo hữu mượn bản nguyên hỗn độn tu hành đề thăng.

Hiện nay, Hồng Quân đạo hữu đã tấn thăng cảnh giới viên mãn của Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, Dương Mi đạo hữu trên cảnh giới viên mãn, càng thêm tinh thâm." Thái Thượng thấy vậy, ôn hòa cười nói, đối với việc này, cũng không có gì quá bất ngờ, dù sao sớm đã nằm trong dự liệu.

Phía dưới, chúng vị tồn tại đỉnh tiêm, lúc này thần sắc vui mừng.

Đạo tổ tấn thăng rồi, vậy thì thời gian cũng gần đến rồi.

Họ nhìn về phía Hỗn Độn thế giới, thần sắc khác nhau, chờ đợi sự trở về của hai vị. …… Hỗn Độn thế giới, khu vực trung tâm. "Ông!" Vào một thời khắc nào đó, Dương Mi Đạo Nhân chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn lỗ hổng bị hấp thu không ít bản nguyên hỗn độn, trong tay vung lên, khôi phục lại lỗ hổng này.

Làm xong tất cả, ông ánh mắt nhìn về phía Hồng Quân Đạo Nhân vừa mới mở hai mắt. "Đạo hữu có thể như nguyện tiến vào cảnh giới viên mãn, cũng là chuyện đáng mừng đáng chúc……" Dương Mi Đạo Nhân nhìn y, mỉm cười mở miệng nói.

Ông cũng biết, sự tích lũy của Hồng Quân Đạo Nhân sâu dày, lúc

này có chút khế cơ, tấn thăng quả thực không phải chuyện gì khó, ba nguyên hội thời gian, cũng là gần đủ rồi. "Còn phải đa tạ đạo hữu tương trợ!" Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Nhân chậm rãi mở hai mắt ra, thu liễm khí tức Đại Đạo trên người, mỉm cười mở miệng nói.

Sự tích lũy của mình không yếu, lại thêm có bản nguyên hỗn độn nhanh chóng thúc đẩy, tấn thăng vốn là chuyện nước chảy thành sông, cũng không tính là quá nhanh, cảnh giới này chẳng qua là sự viên mãn của Đại Đạo của mình mà thôi.

Không có quá nhiều dị tượng, không có quá nhiều biến hóa, tất cả đều diễn ra lặng lẽ, tấn thăng một cách tự nhiên, viên mãn bản thân, viên mãn Đại Đạo, tất cả đều đang thuế biến theo hướng hoàn mỹ hơn.

Cảnh giới viên mãn, chính là sự viên mãn của bản thân, sự viên mãn của Đại Đạo, và lúc này, Hồng Quân Đạo Nhân chính thức bước lên bước này.

Lên nữa, chính là một thiên địa mới!

Và bước đó, cũng sẽ được thực hiện trong một thiên địa mới, nghênh đón tất cả những gì mới mẻ! …… …… Hỗn Độn thế giới, trung tâm chi địa. "Đạo hữu lúc này bước vào cảnh giới viên mãn, sau này dưới sự tích lũy lắng đọng, trong Hồng Mông Giới Vực, ước chừng tốc độ tấn thăng Vô Cực Kim Tiên, sẽ không chậm hơn ta bao nhiêu……" Dương Mi Đạo Nhân nhìn y, mỉm cười mở miệng nói.

Bất kể thế nào, Hồng Quân Đạo Nhân cũng đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo này.

Chương 606

Tuy mình tấn thăng trước, nhưng muốn tấn thăng Vô Cực Kim Tiên, không phải chỉ dựa vào tích lũy và lắng đọng, tham ngộ Đại Đạo là được.

Quan trọng nhất, là phải có cơ duyên đó, khế cơ đó.

Nếu khế cơ và cơ duyên của Hồng Quân Đạo Nhân đến trước, dù thời gian mình đột phá cảnh giới viên mãn trước Hồng Quân Đạo Nhân, cũng không phải là mình đột phá trước, vẫn là Hồng Quân Đạo Nhân.

Cho nên nói, ở điểm này, cũng khó nói ai trước ai sau, chỉ có thể nói là gần như nhau, phải xem khế cơ và cơ duyên của ai đến trước.

Dù sao hiện tại, xem như là cùng một vạch xuất phát.

Chỉ có điều, Hồng Mông Giới Vực nói chung, đối với họ đều là cơ duyên và khế cơ, nhưng có thể mượn đó để tấn thăng hay không, phải xem cơ duyên và tạo hóa của chính họ. "Đạo hữu ở cảnh giới này đã chìm đắm từ lâu, bần đạo muốn tấn thăng trước đạo hữu, cũng không quá khả năng……" Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Nhân mỉm cười nói, việc này y cũng nhìn rõ ràng, cũng không cưỡng cầu, tất cả thuận theo tự nhiên là được. "Chuyện Đại Đạo, cũng khó lường, dù sao, cơ duyên khế cơ, cũng rất quan trọng……" Dương Mi nghe vậy, cười cười rồi nói.

Hồng Quân Đạo Nhân không mở miệng nữa, ánh mắt nhìn không gian hỗn độn đang dần khôi phục, hiển nhiên là bút tích của Dương Mi, lúc này tu vi đã tấn thăng, tự nhiên không cần tiếp tục hấp thu bản nguyên hỗn độn nữa. "Xem tình hình hiện tại, đạo kỷ này diễn hóa đến mức độ này, cũng không duy trì được bao lâu nữa……" Hồng

Quân Đạo Nhân thu hồi ánh mắt, đối với Dương Mi Đạo Nhân nói. "Ngươi và ta hấp thu những bản nguyên hỗn độn này, đã gia tốc không ít thời gian vẫn lạc của đạo kỷ.

Ước chừng, đạo kỷ này, không duy trì được trăm nguyên hội nữa.

Đến lúc đó, hỗn độn bùng nổ sụp đổ, sau đó lại một lần nữa đản sinh, diễn hóa, liền lại là một đạo kỷ mới……" Dương Mi Đạo Nhân hai mắt thâm thúy, dừng lại trên không trung hỗn độn rất lâu, sau đó đối Hồng Quân Đạo Nhân nói.

Với cảnh giới tu vi của ông, lúc này tự nhiên là nhìn ra được tình hình hỗn độn của đạo kỷ này, rốt cuộc đã diễn hóa đến mức độ nào, còn khoảng bao lâu nữa sẽ triệt để sụp đổ yên diệt.

Chưa tới mười triệu năm nữa!

Hồng Quân Đạo Nhân trong lòng thầm nghĩ, lần hấp thu này của mình và Dương Mi Đạo Nhân, ước chừng đã thúc đẩy gần mười triệu năm thời gian.

Dù sao tồn tại ở cảnh giới của họ, mức độ hấp thu bản nguyên hỗn độn là có thể tưởng tượng được, lại là hấp thu mấy chục vạn năm, gia tốc hơn mười triệu năm thời gian, cũng là gần như vậy.

Nếu là lúc khác, việc này quả thực không thể làm, họ cũng không dám tùy tiện mạo hiểm.

Bởi vì không có thực lực cảnh giới Vô Cực Kim Tiên, lúc hỗn độn sụp đổ yên diệt, chỉ có thể trở thành kẻ bị chôn cùng, sẽ không có bất kỳ con đường nào khác để đi.

May mắn thay, đạo kỷ này diễn hóa đến mức độ hiện tại, có sự đản sinh của Thái Thượng, có một vị Vô Cực Kim Tiên như ngài ở đây, đủ để mở ra Hồng Mông chi môn, đủ để tồn tại trong sự yên diệt của đạo kỷ.

Mà họ, chỉ cần trốn vào Hồng Hoang, dưới sự bảo hộ của Thái Thượng, sẽ không có bất kỳ vấn đề gì.

Cho nên, lần này hai người họ, mới dám ra tay, phá vỡ không gian hỗn độn, hấp thu bản nguyên hỗn độn để tu hành.

Nếu là thời điểm khác, họ tự nhiên không dám mạo muội làm việc này.

Nhưng hiện tại, tình hình khác, tự nhiên là có thể.

Và điểm này, nếu không được, Thái Thượng cũng sẽ ngăn cản mình.

Nếu Thái Thượng đã ngầm chấp nhận, vậy việc này có thể tiến hành, cho nên họ cũng không có gì e ngại, một mực hấp thu tu hành đề thăng, rồi đến mức độ hiện tại.

Hiện tại cảnh giới tấn thăng hoàn thành, bản nguyên hỗn độn cũng không hấp thu nữa.

Nhưng đạo kỷ diễn hóa đến mức độ này, đã không còn tới mười triệu năm thời gian, tiếp theo, cũng nên chuẩn bị và sắp xếp một phen. "Nếu đã như vậy, vậy thì quay về Hồng Hoang đi, cũng tiện trong mười triệu năm này, sắp xếp một số việc và ổn định cảnh giới của bản thân……" Hồng Quân Đạo Nhân trong lòng nghĩ nghĩ, đối Dương Mi Đạo Nhân nói. "Được, cũng xem như là thời gian ổn định và tham ngộ cuối cùng.

Dù sao, đến một giới vực mới, không nhất định có nhiều thời gian để tu hành tham ngộ……" Nghe vậy, Dương Mi Đạo Nhân khẽ cười nói.

Giới vực mới, chính là nói đến những thử thách mới.

Trong tình huống không rõ ràng, không có môi trường ổn định an toàn, mình không thể nào đi tu hành tham ngộ, xung kích cảnh giới

được.

Lúc đầu tự nhiên là tràn ngập thử thách, tràn ngập nguy cơ, lúc đó, tự nhiên là phải ra tay.

Cho nên, trong thời cơ bình ổn cuối cùng hiện tại, tự nhiên là phải nắm bắt thật tốt, để mọi chuyện, cùng với việc ổn định cảnh giới của bản thân và tham ngộ Đại Đạo, trong khoảng thời gian này, tiến triển thêm một chút.

Lời vừa dứt, Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân liền lặng lẽ đứng dậy, tức thì thân hình khẽ động, hóa thành hai đạo lưu quang, hướng về phía Hồng Hoang cực tốc bay tới. …… Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng biết rõ tình hình của Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân, cũng thấy họ quay về Hồng Hoang, liền quay đầu lại, nhìn chúng vị tồn tại đỉnh tiêm nói, "Sự diễn hóa của đạo kỷ này, đã đến hồi kết, chưa tới mười triệu năm nữa sẽ sụp đổ yên diệt……" Nghe vậy, chúng vị tồn tại đỉnh tiêm thần sắc biến đổi, nhưng ngay sau đó, họ nghĩ đến Thái Thượng, thần sắc liền khôi phục lại.

Mình có Đại ca (Lão sư, Đạo huynh, Giáo chủ, Đạo tôn) ở đây, sẽ không có vấn đề gì.

Nếu không, Thái Thượng cũng sẽ không thản nhiên như vậy, hỗn độn sụp đổ yên diệt cũng không có chút nào dao động.

Cho nên, họ lúc này cũng hơi thả lỏng, chờ đợi Thái Thượng tiếp tục nói.

Thái Thượng dừng một chút rồi tiếp tục nói, "Trong khoảng thời gian tiếp theo, các ngươi hãy sắp xếp và ổn định tu hành lần cuối.

Đợi đến khi thời cơ gần đến, liền theo bản giáo tiến về Hồng Mông Giới Vực.

Đến lúc đó, sẽ không có nhiều thời gian tu hành như vậy đâu." "Muốn có thêm thời gian tu hành, đạt đến cảnh giới cao hơn, liền cần một mạch Hồng Hoang chúng ta đánh ra một hoàn cảnh bình tĩnh, an toàn, như vậy mới có thể phát triển nhiều hơn." "Và đây, cũng là lúc một mạch Hồng Hoang chúng ta, tạo dựng thanh danh, cho nên, các ngươi cần phải chuẩn bị thật tốt……" "Đại ca (Lão sư, Đạo huynh, Giáo chủ, Đạo tôn) yên tâm!" Nghe vậy, chúng vị tồn tại đỉnh tiêm lập tức chắp tay nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, phất tay nói, "Như vậy, các ngươi đi đi!" Nghe vậy, mọi người đứng dậy, hành lễ rồi ai về nơi nấy.

Chưa tới mười triệu năm, đối với họ mà nói, quả thực rất ít, cho nên tiếp theo cần phải sắp xếp và ổn định cảnh giới thật tốt.

Thái Thượng nhìn một cái, liền thu hồi ánh mắt, lại nhìn về phía đạo kỷ hỗn độn sắp yên diệt, hồi lâu không nói. …… …… Bên trong thế giới Hỗn Độn, tại một khu vực nào đó.

Dù là Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân với tu vi hiện tại, sau khi di chuyển hơn một nguyên hội thời gian, họ cũng mới đi được nửa chặng đường.

Khu vực họ đang ở là trung tâm của trung tâm, cực kỳ sâu thẳm, khoảng cách xa xôi cũng là điều bình thường.

Nếu không như vậy, làm sao họ có thể tiếp xúc được với không gian Hỗn Độn bản nguyên, từ đó đủ thấy khoảng cách xa đến mức nào.

Nếu không phải tu vi của họ có tiến triển, thì trong một nguyên hội thời gian cũng không thể đi được nửa chặng đường.

Tốc độ như vậy cũng đã không tệ, họ cũng rất hài lòng, lúc này vẫn đang tiếp tục bay nhanh về phía Hồng Hoang.

Trong khoảng thời gian này, Thái Thượng cũng không quan tâm đến tình hình của Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân, mà đang cẩn thận củng cố những gì mình thu được lần này, để cho tích lũy và lý giải của bản thân có thể sâu sắc thêm một tầng.

Tiếp theo, trong khoảng thời gian cuối cùng của Đạo Kỷ này, cũng phải đột phá thêm một lần nữa.

Vào thời điểm này, có thể đề thăng được một phân nào hay phân đó, bởi vì Thái Thượng có dự cảm, khi bắt đầu ở Hồng Mông Giới Vực, chắc chắn sẽ không dễ dàng như vậy.

Cho nên, vào thời khắc cuối cùng của Đạo Kỷ, bản thân vẫn phải thử đột phá một lần, xem như là sự sắp đặt và trợ giúp tốt nhất mà Đạo Kỷ này mang lại cho mình trong thời gian cuối cùng.

Chương 607

Đợi những chuyện này được sắp xếp ổn thỏa, sau khi bản thân đã củng cố xong, liền có thể đi đến Hỗn Độn Đại Đạo để tu hành.

Hỗn Độn bản nguyên, đối với y mà nói, cũng có hiệu quả tương tự, chỉ là không lớn bằng Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân mà thôi.

Nếu Đạo Kỷ đã đi đến bước này, vậy thì hấp thu Hỗn Độn bản nguyên cuối cùng, tham ngộ trong Đại Đạo, những quy tắc và pháp tắc có thể tham ngộ ấn chứng cũng là một cơ hội đột phá cuối cùng.

Cho nên, đây được xem là sự trợ giúp cuối cùng mà Đạo Kỷ này dành cho Thái Thượng, Thái Thượng cũng sẽ nắm chắc cơ hội này, đề thăng thêm vài phần.

Lúc này trong Hồng Hoang, vô lượng chúng sinh, các thế lực nhỏ, các chủng tộc đều đang phát triển nhanh chóng, dưới sự vận chuyển và đề thăng của thiên địa, cũng đã bước lên một tầm cao mới.

Một chúng đỉnh tiêm tồn tại cũng đang tự mình tham ngộ tu hành, môn hạ cũng đang tham ngộ và lịch luyện.

Sát lục chi tâm cũng sẽ được khơi dậy, các phương, tất cả mọi thứ, đều đang trong quá trình củng cố và đề thăng.

Thái Thượng biết được tình hình này, hài lòng gật đầu, an tâm lý giải và củng cố đại đạo của bản thân.

Thời gian trôi nhanh như nước chảy, giữa dòng sông hằng hà sa số và con triều năm tháng va chạm, lại một nguyên hội nữa lặng lẽ trôi qua.

Đông Côn Luân, trong Ngọc Hư Cung. "Lão sư và Dương Mi đại

tiên, ước chừng không lâu nữa sẽ quay về Hồng Hoang," Nguyên Thủy thu hồi ánh mắt từ thế giới Hỗn Độn, nhìn Thông Thiên bên cạnh, mở lời nói. "Xem ra, tu vi của lão sư đã đạt đến cảnh giới dự tính ban đầu," nghe vậy, Thông Thiên nói. "Cứ như vậy xem ra, thời gian Hồng Hoang theo đại ca tiến vào Hồng Mông Giới Vực, đã không còn xa nữa," Nguyên Thủy nói.

Kết hợp với tình hình hiện tại mà xem, quả thực là như vậy. "Giới vực cấp bậc cao hơn, thật đúng là đáng mong đợi," trong đôi mắt sâu thẳm của Thông Thiên, ánh sáng lóe lên, nói. "Tiếp theo, chỉ xem đại ca khi nào bắt đầu đưa Hồng Hoang tiến vào Hồng Mông Giới Vực.

Cứ theo Đạo Kỷ hiện tại mà xem, e rằng cũng không chống đỡ được bao lâu nữa," Nguyên Thủy thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói.

Mặc dù cảnh giới của y mới vừa tấn thăng đến cảnh giới này, nhưng tình hình của Đạo Kỷ lúc này, sự suy yếu của Đại Đạo, tình trạng mục rữa, y vẫn có thể cảm nhận được một hai phần. "Đạo Kỷ đã đi đến bước này, đại ca tự nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa thời gian.

Dù sao Đạo Kỷ yên diệt, ngoại trừ đại ca, tất cả mọi thứ đều sẽ hoàn toàn bị hủy diệt trong đó." "Thế giới Hồng Hoang của chúng ta, dưới sự che chở của đại ca, có thể tránh được, nhưng nếu không tiến đến Hồng Mông Giới Vực, Đạo Kỷ mới sinh ra sẽ xảy ra va chạm, tình huống Đại Đạo bài xích.

Cho nên, chắc chắn sẽ tiến hành việc mở Hồng Mông chi môn vào thời khắc cuối cùng," Thông Thiên kiếm mi nhướng lên, nhìn Nguyên Thủy, nói.

Nguyên Thủy khẽ gật đầu, nói: "Vậy thì chờ đợi thời cơ đến thôi." Thông Thiên và Nguyên Thủy lúc này nhìn về phía thế giới Hỗn Độn, không nói thêm gì nữa.

Mà lúc này, Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác cũng đã mở mắt, nhìn về phía thế giới Hỗn Độn.

Đối với việc Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân sắp trở về, trong lòng họ lúc này cũng có vài phần cảm ứng.

Tiếp theo, sau khi họ trở về Hồng Hoang, e rằng không bao lâu sau, Hồng Hoang sẽ theo Thái Thượng, tiến đến Hồng Mông Giới Vực cao hơn, mở ra một thời đại hoàn toàn mới.

Cũng sẽ truyền bá uy danh Hồng Hoang khắp Hồng Mông, tạo dựng danh tiếng cho Hồng Hoang.

Như vậy, lại năm nghìn năm sau.

Bên ngoài Hồng Hoang, hư không chấn động, ngay sau đó liền thấy một mảng lớn Hỗn Độn hải vỡ tan, hai bóng người từ trong đó bước ra, chính là Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân, lúc này đã chính thức trở về Hồng Hoang. "Xem ra, Thái Thượng đạo hữu đã sắp xếp ổn thỏa mọi thứ, nếu đã như vậy, liền chờ đợi thời cơ mà Thái Thượng đạo hữu quyết định đến," Dương Mi Đạo Nhân ánh mắt quét qua Hồng Hoang, mỉm cười nói. "Những chuyện này, Thái Thượng đạo hữu đã sớm sắp xếp xong rồi, tình hình hiện tại cũng cơ bản đạt đến mức độ mà y mong muốn," nghe vậy, Hồng Quân Đạo Nhân cười nói.

Dương Mi Đạo Nhân khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa. "Vút!" Một đạo thần quang lóe qua, ngay sau đó hiện ra thân hình của Thái Thượng. "Đạo hữu!" "Thái Thượng đạo hữu!" Thấy Thái Thượng, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân lần lượt chắp tay nói. "Hai vị đạo hữu lần này tiến triển không nhỏ, cũng đã cơ bản đạt được những gì mình mong muốn, cũng là cảnh giới cao nhất mà Đạo Kỷ này có thể đạt tới.

Tiếp theo, liền chờ đợi thời cơ," Thái Thượng ánh mắt lướt qua

người Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân, ôn hòa cười nói. "Chẳng hay, thời cơ mà đạo hữu nói, là khi nào?" nghe vậy, Dương Mi Đạo Nhân lập tức hỏi, Hồng Quân Đạo Nhân cũng nhìn về phía y. "Tiếp theo, ta sẽ tham ngộ và ấn chứng giai đoạn cuối cùng trong Đại Đạo, cũng sẽ hấp thu Hỗn Độn bản nguyên, ước chừng, cũng chỉ là chuyện của mấy nguyên hội, đến lúc đó Đạo Kỷ băng tháp, chính là lúc ta mở Hồng Mông chi môn," nghe vậy, Thái Thượng trầm ngâm vài giây rồi nói. "Minh bạch!" nghe vậy, hai người gật đầu nói.

Tình huống như vậy họ cũng không ngạc nhiên, có thể nhân cơ hội này đề thăng vài phần, tự nhiên sẽ không bỏ qua, phải nắm chắc, dĩ nhiên không cảm thấy bất ngờ.

Nếu chỉ là mấy nguyên hội, vậy thì không cần để ý. "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta liền ở đây chờ đợi, đến lúc đó Đạo Kỷ băng tháp, mọi chuyện đều nhờ vào đạo hữu," Hồng Quân Đạo Nhân chắp tay nói. "Yên tâm!" Thái Thượng khẽ cười, thân hình khẽ động, độn nhập vào Hỗn Độn Đại Đạo.

Thấy vậy, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân nhìn nhau một cái, sau đó ngồi xếp bằng ngay trong hư không Hỗn Độn bên ngoài Hồng Hoang, bắt đầu chờ đợi mấy nguyên hội thời gian cuối cùng.

Mà Thái Thượng, sau khi tiến vào Hỗn Độn Đại Đạo, tất cả quy tắc Đại Đạo và pháp tắc Đại Đạo đều bao bọc lấy y.

Hỗn Độn bản nguyên từ toàn bộ thế giới Hỗn Độn hội tụ đến, sau đó không ngừng rót vào cơ thể Thái Thượng.

Lúc này y, đã khởi động trạng thái tham ngộ tu hành cuối cùng của Hỗn Độn Đại Đạo.

Trong Hỗn Độn Đại Đạo. "Xoạt xoạt xoạt!!!" Lúc này, trong không gian Hỗn Độn Đại Đạo, từng đạo quy tắc, pháp tắc và trật tự,

toàn bộ hóa thành từng đạo xiềng xích, quấn quanh thân thể Thái Thượng, trong đó có những sợi tơ mỏng manh, từ những xiềng xích quy tắc, pháp tắc và trật tự này kéo dài ra, dung nhập vào cơ thể Thái Thượng.

Trong không gian Hỗn Độn Đại Đạo, Hỗn Độn bản nguyên hội tụ từ toàn bộ thế giới Hỗn Độn, lúc này toàn bộ ngưng tụ trên thiên linh của Thái Thượng, theo những sợi tơ này, không ngừng bị Thái Thượng hấp thu.

Những sức mạnh này, vận chuyển đại chu thiên trong thân thể Thái Thượng, Vô Vi Đại Đạo Kinh cùng với Âm Dương chi đạo, Đan đạo, Linh Hồn chi đạo vân vân, lúc này toàn bộ hiệp trợ tham ngộ. "Khiên tâm dẫn, u hồn ngưng, âm vô cực, dương thanh hư!" "Đạo chi vi vật, duy hoảng duy hốt, hốt hề hoảng hề, kỳ trung hữu tượng, hoảng hề hốt hề, kỳ trung…" "Thiên địa hữu đạo, dĩ khai linh trí, dĩ dưỡng chúng sinh, chúng sinh trục đạo…" … Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, vô bi vô hỉ, vô thì vô không, tất cả đều phiêu diêu bình tĩnh, giữa vô vi đạm mạc, giữa hữu và vô, mới thấy Đại Đạo, mới thấy tự ngã!

Trong không gian Hỗn Độn Đại Đạo, những trật tự, quy tắc và pháp tắc này, đối với cảnh giới của Thái Thượng lúc này, tuy có đề thăng, nhưng cũng không lớn lắm, dù sao y cũng đã là tồn tại ở cảnh giới này.

Ngoài ra, cũng là vì Đạo Kỷ suy tàn, mục rữa, đến bây giờ, Đại Đạo đã suy thoái đến một mức độ cực kỳ đáng sợ, ngay cả Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân cũng có thể phá vỡ không gian, hấp thu bản nguyên.

Trong tình hình như vậy, tinh nghĩa và chí lý mà Thái Thượng có thể tham ngộ ấn chứng lúc này không nhiều, nếu không phải hấp thu

Hỗn Nguyên bản nguyên, thì tiến triển lần này cũng không đáng kể.

Nhưng là giai đoạn đột phá cuối cùng, với tâm niệm ban đầu là có thể đề thăng thêm một chút nào hay chút đó, Thái Thượng lúc này cũng không để ý quá nhiều, thu liễm tâm thần, không ngừng để những xiềng xích quy tắc, xiềng xích trật tự và xiềng xích pháp tắc này tiến vào cơ thể.

Sau đó, lại dưới sự ấn chứng của chư đạo pháp tắc trong cơ thể, hấp thu triệt để, Hỗn Độn bản nguyên cũng đang nhanh chóng dung nhập vào thân thể Thái Thượng, không ngừng đề thăng.

Chỉ trong một nguyên hội ngắn ngủi, quy tắc, trật tự và pháp tắc trong không gian Hỗn Độn Đại Đạo, cũng như Hỗn Độn bản nguyên đều đang giảm đi với tốc độ có thể thấy bằng mắt thường, thời gian để Đạo Kỷ này hoàn toàn băng tháp yên diệt, ngày càng nhanh hơn.

Chương 608

… Như vậy, lại một nguyên hội nữa trôi qua.

Bên ngoài Hồng Hoang, trong thế giới Hỗn Độn. "Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, toàn bộ Hỗn Độn không ngừng chấn động, truyền đến từng trận âm thanh ầm ầm, Hỗn Độn bản nguyên đang nhanh chóng tiêu tán, Hỗn Độn chi khí cũng đang dần tan đi, tất cả đều sắp trở về nguyên điểm.

Hỗn Độn bắt đầu có dấu hiệu băng tháp, khoảng cách đến lúc hoàn toàn sụp đổ, đã không còn xa nữa.

Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân lúc này nhìn nhau một cái, trực tiếp đứng dậy, đứng trước Hồng Hoang, chống lại sự tấn công của Hỗn Độn băng tháp, hư không nguyên khí vân vân lúc này.

Tiếp theo, chỉ chờ tình hình bên phía Thái Thượng. … Như vậy, lại hơn một nguyên hội nữa trôi qua.

Trong không gian Hỗn Độn Đại Đạo. "Phù!" Lúc này, Hỗn Độn bản nguyên đậm đặc toàn bộ rót vào cơ thể Thái Thượng, tất cả quy tắc, pháp tắc và trật tự, lúc này toàn bộ bị đại đạo pháp tắc của Thái Thượng hấp thu đồng hóa, sau đó trực tiếp hấp thu. "Bành!" Đại Đạo vang dội, Hỗn Độn chấn động, tất cả đều nhanh chóng băng tháp. "Ông!" Thái Thượng hai mắt đột nhiên mở ra, trong đôi mắt sâu thẳm, ánh sáng rực rỡ lóe lên. "Vút!" Thái Thượng đột nhiên đứng dậy, tay khẽ vung, thần quang mênh mông bao trùm toàn bộ thế giới Hỗn Độn, lúc này, tất cả đều ngưng kết lại, phảng phất như dòng sông thời gian, dòng sông vận mệnh đều bị ngưng đọng, ngừng chảy.

Giờ khắc này, ngay cả tư duy của Dương Mi Đạo Nhân, Hồng

Quân Đạo Nhân cũng ngưng kết lại.

Toàn bộ thế giới Hỗn Độn, tất cả sinh linh, dưới sự thao túng của Thái Thượng, toàn bộ đình trệ, không còn lưu chuyển nữa.

Nhìn một cái, Thái Thượng thu hồi ánh mắt, nhìn về một phương hướng nào đó trong không gian Hỗn Độn Đại Đạo, trên mặt lộ ra một nụ cười ôn hòa. "Ông!" Không gian chấn động, ngay sau đó liền thấy một đạo thần quang lóe qua, hóa thành một bóng người.

Nếu Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân có mặt ở đây, chắc chắn sẽ vô cùng kinh hãi.

Bởi vì vị tồn tại này, lại có dung mạo giống hệt Thái Thượng, kinh ngạc thay lại là một vị Thái Thượng khác.

Lúc này, trong mắt Thái Thượng, y có dung mạo giống mình, nhưng trong mắt các tồn tại khác, lại là trẻ tuổi, lại là lão giả, lại không giống nhau.

Tất cả dung mạo, đều là suy nghĩ trong lòng chúng sinh.

Ngươi cảm thấy là trẻ tuổi, thì chính là trẻ tuổi, ngươi cảm thấy là lão giả, thì chính là lão giả, không có ý nghĩa gì khác, chỉ là những gì trong lòng nghĩ mà thôi, là sự thể hiện cơ bản nhất của Đại Đạo. "Ngươi đã đến!" Vị tồn tại đó nhìn Thái Thượng, khẽ cười nói.

Nghe vậy, Thái Thượng gật đầu, nói, "Tất cả những điều này, đều là thủ đoạn của ngươi sao?" Từ lúc mình đến Hồng Hoang, từng bước đến hiện tại, Thái Thượng tự nhiên biết, sẽ có thủ đoạn của một tôn tồn tại đang ảnh hưởng.

Nhưng y không ngờ, tất cả những điều này, lại là chính mình, nhưng lại không thể nói là chính mình, ít nhất, không phải là chính mình của Đạo Kỷ này.

Hơn nữa, vị trước mắt này, cũng không phải là một thực thể hoàn

chỉnh, chỉ là một đạo thần niệm mà thôi, tuy sức mạnh cũng không tệ, nhưng cũng không phải là đối thủ của Thái Thượng lúc này. "Đạo Kỷ trước, tu vi của ta, còn mạnh hơn ngươi bây giờ vài phần, nhưng muốn phá vỡ tất cả, cuối cùng vẫn còn thiếu một chút, cũng bị Đại Đạo ràng buộc." Thái Thượng của Đạo Kỷ trước nhìn y, dừng một chút rồi nói, "Cho nên, vào thời khắc cuối cùng, ta đã chọn chôn vùi thế giới Hỗn Độn, tái khởi Đạo Kỷ mới, sau đó dùng bản thể của mình tiến vào dòng sông vận mệnh vô tận để trầm luân…" "Vì sao?!" Thái Thượng nhíu mày, hỏi. "Vận mệnh!" Thái Thượng của Đạo Kỷ trước nhìn y, cười nói, "Tồn tại ở cảnh giới này, vận mệnh vốn đã không còn là gì nữa, nhưng ở Đạo Kỷ trước, vận mệnh có sự liên kết của Đại Đạo, cuối cùng khiến ta không tìm được cơ duyên, cho nên, ta mới đưa ra lựa chọn này." "Bây giờ, ngươi đã lại đi đến bước này, dự định mở Hồng Mông chi môn, mọi chuyện đã hoàn thành, con đường phía sau cũng cơ bản có thể xác định, không giống như Đạo Kỷ trước, con đường phía sau hoàn toàn không thấy rõ, thậm chí không biết có thể vấn đỉnh cảnh giới cao hơn hay không." "Ở giai đoạn cuối cùng, Đại Đạo và vận mệnh thậm chí còn có thể ảnh hưởng đến bản thân ta, ngay cả Hồng Mông chi môn cũng không thực sự phá vỡ được." Nghe vậy, Thái Thượng im lặng không nói, một lúc lâu sau, mới mở lời, "Cho nên, sức mạnh Đại Đạo của Đạo Kỷ này tương đối yếu, tình hình của Hồng Mông chi môn, cũng là do ngươi sao?" "Sau khi Đạo Kỷ trước yên diệt, thần niệm của ta ở đây, chính là để kiềm chế mọi thứ, cũng đã hoàn thành kế hoạch ban đầu…" Y nhìn Thái Thượng, nói, "Đại Đạo sau này của ngươi, có thể đi đến cảnh giới cao hơn, tất cả những thứ khác, đều đã theo bản thể trầm luân trong dòng sông vận mệnh ở Đạo Kỷ trước, hoàn toàn tiêu tán." "Con đường Hồng Mông sau này, phải dựa vào chính ngươi…" Nghe vậy, thần sắc Thái Thượng có phần phức tạp, nhưng tình huống như vậy, lại là kết quả tốt nhất. "Nhiệm vụ của ta đã hoàn thành, cũng là lúc trở về bản thể!"

Thần niệm Thái Thượng của Đạo Kỷ trước cười một tiếng, hóa thành một đạo lưu quang, chui vào mi tâm của Thái Thượng.

Thần niệm nhập vào thân, mọi chuyện Thái Thượng đều biết, nhưng cũng gần như những gì y nói, không có quá nhiều lý giải, cẩn thận cảm nhận một phen, liền thu hồi tâm thần. … … Trong không gian Hỗn Độn Đại Đạo. "Đại Đạo, vận mệnh, tuy đã cản trở ta ở Đạo Kỷ trước, nhưng lại sao không phải là thành toàn cho ta ở Đạo Kỷ này?" "Đạo Kỷ này, cuối cùng đã tìm được cơ duyên, Hồng Mông chi môn cũng được tỏ tường." "Con đường Đại Đạo sau này, cũng có thể đi được thông suốt…" "Vận mệnh, quả thật là vận mệnh!" Thái Thượng cười một tiếng, thân hình khẽ động, biến mất trong không gian Hỗn Độn. "Ầm ầm ầm!!!" Sau khi Thái Thượng rời đi, không gian Hỗn Độn Đại Đạo bắt đầu băng tháp, Đạo Kỷ này bắt đầu sụp đổ và yên diệt.

Lúc này, sự sụp đổ không ngừng lan rộng, toàn bộ thế giới Hỗn Độn đều chấn động, bắt đầu có dấu hiệu sụp đổ toàn diện. … Bên ngoài Hồng Hoang, trong thế giới Hỗn Độn. "Ông!" Hư không chấn động, ngay sau đó hiện ra thân hình của Thái Thượng, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân lần lượt chắp tay nói, "Đạo hữu!" Thái Thượng gật đầu, ngay sau đó khẽ quát với Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân, "Hai vị đạo hữu, vào Hồng Hoang!" "Được!" Nghe vậy, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân thần sắc nghiêm nghị gật đầu, sau đó thân hình khẽ động, hóa thành hai đạo lưu quang, độn nhập vào thế giới Hồng Hoang, khí tức Đại Đạo kích động.

Lúc này, Thủ Dương Sơn.

Đông Côn Luân Sơn.

Tây Phương Linh Sơn.

Phượng Tê Sơn.

Nhân tộc Thánh Địa.

Huyết Hải.

Thiên Đình.

Thánh Triều.

Vu Tộc. … Hồng Quân Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ.

Toại Nhân, Phục Hy, Minh Hà, Tây Phương Nhị Vị, Mặc Địch, Quỷ Cốc Tử, Hạo Thiên, Sát Tổ, Phệ Hồn, Đế Thương, Đế Giang, Trấn Nguyên Tử, Lý Nhĩ, Chu Sơn Đạo Nhân, Minh Không, Bình Tâm, Khổng Khâu, vân vân các tồn tại.

Giờ khắc này, tất cả đều ngưng mắt nhìn ra ngoài Hồng Hoang, vào trong thế giới Hỗn Độn.

Ở đó, có một bóng người vĩ ngạn đến cực điểm đứng đó, Hỗn Độn Đại Đạo băng tháp mà thần sắc không đổi, đứng trước thế giới Hồng Hoang, đủ để chặn lại tất cả sự hủy diệt, bảo vệ an nguy cho vô lượng chúng sinh. "Đạo Tôn!" Lúc này, vô lượng chúng sinh mặt mang vẻ hy vọng, nhìn bóng người vĩ ngạn của Thái Thượng, miệng thành kính hô, sức mạnh tín ngưỡng mênh mông vô tận toàn bộ hội tụ lại, rơi xuống người Thái Thượng. "Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, Hỗn Độn băng tháp, vô số vũ trụ thứ nguyên bắt đầu xuất hiện vụ nổ lớn, vũ trụ sụp đổ, tất cả đều đang yên diệt, hư vô thôn phệ mọi thứ, trở về nguyên điểm của tất cả.

Tất cả những gì có, không có, có chất, không có chất, đều đang hóa thành tro bụi, hoàn toàn tiêu tán.

Lúc này, toàn bộ thế giới Hỗn Độn đang băng tháp, một điểm nguyên điểm nổ lớn, ngay sau đó lấy hình thái xoáy lốc nhanh chóng

thôn phệ, trong nháy mắt, đã thôn phệ hơn nửa thế giới Hỗn Độn, đến khu vực này. … Bên ngoài thế giới Hỗn Độn. "Hồng Hoang nhập thể!" Ngay lúc này, Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, tay kết một thủ ấn, ngay sau đó liền thấy Hồng Hoang hóa thành một đạo lưu quang, mang theo khí tức Đại Đạo và khí tức thế giới vô biên, trực tiếp dung hợp vào cơ thể Thái Thượng. "Bành!" Một luồng khí tức Đại Đạo khủng bố đến cực điểm quét ra, Hồng Quân Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân và những người khác lòng kinh hãi không thôi, kinh ngạc nhìn cảnh này. "Ầm ầm ầm!!!" Từ trên người Thái Thượng tỏa ra một luồng uy áp và khí tức Đại Đạo khủng bố, giờ khắc này, y, nhờ vào cơ duyên Đại Đạo của Hồng Hoang nhập thể, trực tiếp đề thăng tu vi lên Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ.

Khí tức khủng bố, uy áp khủng bố vẫn đang lan rộng, hoàn toàn bao trùm thế giới Hỗn Độn đang băng tháp, Đại Đạo đang chấn động, Hỗn Độn đang run rẩy, tình hình băng tháp dường như cũng đình trệ, tất cả vụ nổ lớn vũ trụ, vũ trụ sụp đổ, đều bị ngưng trệ lại, khủng bố dị thường.

Chương 609

Giờ khắc này, các tồn tại trong Hồng Hoang như Hồng Quân Đạo Nhân, Dương Mi đạo hữu, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ, đều thần sắc kinh hãi.

Thái Thượng, đã bước vào một cảnh giới cao hơn.

Nhưng đồng thời, trong lòng họ cũng vô cùng vui mừng, có Thái Thượng ở đây, ở Hồng Mông Giới, sẽ càng an toàn hơn, chinh chiến khắp nơi, sẽ càng có bảo đảm hơn, ít nhất ở phương diện chiến lực cao nhất, không cần phải lo lắng gì.

Lòng mọi người càng thêm kiên định, bước đi này, sẽ là bước đi quan trọng nhất của Hồng Hoang nhất mạch. "Ông!" Ngay lúc này, Thái Thượng đột nhiên mở mắt, hai đạo thần quang xuyên thủng hư không trước mắt, thẳng đến bản nguyên của Hỗn Độn, nơi khởi nguyên và tận cùng của Đại Đạo.

Sức mạnh Đại Đạo trên người như hồng lưu, cuồn cuộn không ngừng, mênh mông vô tận… Không biết qua bao lâu, khí thế Đại Đạo trên người Thái Thượng dần dần thu liễm, duỗi một tay, về phía một nơi nào đó trong hư không Hỗn Độn mà chộp tới, tức thì bắt được một viên châu màu trắng trong tay. "Hỗn Độn Chí Bảo, Hỗn Độn Châu!" Trong Hồng Hoang, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân thần sắc nghiêm nghị, ngưng giọng nói.

Chúng đỉnh tiêm tồn tại thấy vậy, thần sắc hơi kinh ngạc, không ngờ, còn có bảo vật như Hỗn Độn Chí Bảo tồn tại.

Thái Thượng nhìn Hỗn Độn Châu một cái, trực tiếp thu lại Hỗn Độn Châu, đây là Hỗn Độn Chí Bảo duy nhất trong tay y, cũng sẽ phát huy tác dụng cực lớn ở Hồng Mông Giới, điểm này, y vẫn tin tưởng.

Dù sao, đó là Hỗn Độn Chí Bảo, không phải bảo vật bình thường. "Khai!" Thái Thượng miệng khẽ quát một tiếng, thế giới Hồng Hoang dung nhập vào khu vực của Vô Cực Giới ban đầu, nhưng lại có chút khác biệt, vừa ở trong cơ thể Thái Thượng, nhưng lại có thể theo ánh mắt của Thái Thượng, nhìn rõ mọi thứ.

Có thể nói, tất cả tồn tại trong Hồng Hoang, đều theo ánh mắt của Thái Thượng, để nhìn rõ mọi thứ. … Ngay sau đó, y một bước bước ra, vượt qua dòng sông thời không, tất cả sức mạnh yên diệt, vụ nổ lớn vũ trụ và vũ trụ sụp đổ, tất cả sức mạnh hư vô đều không thể tấn công đến y.

Thái Thượng đến trung tâm của thế giới Hỗn Độn chưa bị yên diệt lúc này, sau đó trực tiếp ngồi xếp bằng, trong khánh vân, một con đường đại đạo đen kịt từ từ hiện ra, chính là đại đạo hoàn toàn mới sau khi Nhân Đạo và Vô Vi Đại Đạo của Thái Thượng dung hợp.

Trên đại đạo, ngoài Nhân Đạo và Vô Vi chi đạo, còn có Âm Dương chi đạo, Đan đạo và Linh Hồn chi đạo. "Ngô dĩ Nhân Đạo khấu Hồng Mông!" (Ta dùng Nhân Đạo gõ cửa Hồng Mông!) Không biết qua bao lâu, Thái Thượng miệng khẽ nói một tiếng, Nhân Đạo trên thiên linh tức thì bay ra, trong hư không yên diệt trước mặt Thái Thượng, bắt đầu va chạm. "Bành!" Hư không vỡ nát, Đại Đạo nhuốm máu, vô số tử quang hiện ra. "Bành!" Lại một lần nữa va chạm, cả một vùng Hỗn Độn hải và sức mạnh yên diệt hư vô trực tiếp bị hủy diệt, lộ ra một cánh cửa màu tím.

Đối với cánh cửa màu tím này, Thái Thượng không hề xa lạ, ngoài Hồng Mông chi môn ra còn có thể là vật gì?

Đây là Hồng Mông chi môn chân chính, Hồng Mông chi môn hoàn chỉnh.

Trong Hồng Hoang, tất cả tồn tại thấy vậy, thần sắc lộ ra vẻ khao

khát, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, chúng sinh bách thái.

Mà sau khi thấy Hồng Mông chi môn xuất hiện, Thái Thượng thu hồi Nhân Đạo, sau đó thân hình khẽ động, trực tiếp độn nhập vào Hồng Mông chi môn. "Vút!" Sau khi Thái Thượng tiến vào Hồng Mông chi môn, Hồng Mông chi môn tử quang lóe lên, rồi biến mất không thấy. "Ầm ầm ầm!!!" Mà lúc này, thế giới Hỗn Độn bị Thái Thượng ngưng trệ lại một lần nữa chấn động, Đại Đạo băng tháp, yên diệt hư vô, Hỗn Độn của Đạo Kỷ này tiếp tục trở về nguyên điểm của tất cả, sau đó lại diễn hóa Hỗn Độn của Đạo Kỷ tiếp theo.

Nhưng những điều này, đều không liên quan gì đến Thái Thượng đã siêu thoát Đại Đạo, dẫn dắt Hồng Hoang tiến vào thế giới Hồng Mông.

Dù sao, sự tồn tại của Đạo Kỷ tiếp theo, đã không thuộc về y nữa.

Đó, lại sẽ là một thời đại rực rỡ.

Mà sự tồn tại của Đạo Kỷ này, Hồng Hoang, cũng theo Thái Thượng, đi sáng tạo những thiên chương rực rỡ hơn. … … Hồng Mông thế giới.

Rộng lớn vô ngần, mênh mông vô tận, linh khí ngưng kết, quy tắc nảy sinh.

Đây là một vị diện chí cao, cũng là thế giới đứng trên tất cả các thế giới khác, quy tắc, pháp tắc, đều là nơi rõ ràng nhất, dễ lĩnh ngộ nhất, đây là một thế giới không giống bình thường, cũng là một thế giới tràn đầy cơ duyên.

Chỉ xem, tồn tại đến thế giới này, có thể tìm được, nắm chắc cơ duyên hay không.

Bắc Vực, tại một khu vực nào đó. "Ông!" Hư không chấn động, ngay sau đó liền thấy tử quang lấp lánh, rồi hóa thành một cánh cửa,

sau đó liền thấy một bóng người từ trong đó bước ra, không phải là Thái Thượng từ thế giới Hỗn Độn tiến vào, thì còn có thể là ai? "Quả không hổ là Hồng Mông Giới, quy tắc pháp tắc, mức độ linh khí như vậy, đều không phải thế giới Hồng Hoang có thể so sánh…" Thái Thượng cẩn thận cảm nhận một phen, không khỏi tán thán.

Là vị diện cao nhất, tự nhiên phi thường không tầm thường.

Thái Thượng cẩn thận hấp thu một ít Hồng Mông linh khí, Hồng Mông chi môn sau lưng, liền từ từ tan đi, cho đến khi biến mất không thấy.

Thấy vậy, Thái Thượng ánh mắt quét qua một cái, thân hình khẽ động, trực tiếp rời khỏi nơi này. … Bắc Vực, sâu vào không biết bao nhiêu triệu triệu ức cực chi lý. "Vút!" Một đạo thần quang lóe qua, ngay sau đó hóa thành thân hình của Thái Thượng, ánh mắt từ từ quét qua một lượt, hài lòng gật đầu nói, "Như vậy, xem như là điểm khởi đầu của Hồng Hoang…" Nói xong, Thái Thượng tay lật một cái, khí tức Đại Đạo ấm áp lướt qua, sau đó lộ ra một thế giới hình tròn, được Thái Thượng nâng trong tay. "Vút!

Vút!

Vút! …" Lúc này, chỉ thấy mấy chục đạo thần quang từ thế giới Hồng Hoang bay ra, chính là Hồng Quân Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ, vân vân các tồn tại. "Hồng Mông Giới Vực này, quả nhiên không giống…" Hồng Quân Đạo Nhân thần sắc vui mừng, cảm nhận linh khí, quy tắc và pháp tắc nơi đây, không khỏi cười nói. "Quả thực, không phải Hồng Hoang và Hỗn Độn có thể so sánh…" Dương Mi Đạo Nhân gật đầu nói.

Các tồn tại khác, lúc này cũng gật đầu, đồng ý với lời của họ.

Thái Thượng quét qua một lượt, nhìn họ nói, "Nơi này, sẽ là điểm

khởi đầu đầu tiên của Hồng Hoang chúng ta, sau này, Hồng Hoang chúng ta sẽ từ từ phát triển, đi ra ngoài, uy chấn Hồng Mông Giới Vực!" Nghe vậy, mọi người thần tình phấn chấn, lần lượt đáp lời.

Thái Thượng ôn hòa cười, ngay sau đó tay khẽ vung, thế giới Hồng Hoang bay ra, ở nơi này từ từ diễn hóa.

Dù là một đại thế giới như Hồng Hoang, ở nơi này, cũng không chiếm được quá nhiều khu vực.

Cũng chính vì vậy, mọi người mới cảm thán, Hồng Mông Giới Vực thật sự quá cường đại, diện tích này, Hồng Hoang e rằng chỉ là một hạt bụi trong toàn bộ vị diện, con đường sau này còn rất dài. "Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, Hồng Hoang tiếp tục diễn hóa mở rộng, cho đến khi hoàn toàn triển khai, khảm vào khu vực này, hoàn toàn dung hợp với khu vực này, linh khí, quy tắc và pháp tắc đều đang xảy ra biến hóa. "Toàn lực thích ứng, đồng hóa mọi thứ của Hồng Mông!" Thái Thượng bay lên không, lớn tiếng nói, âm thanh truyền khắp khu vực này, vào tai tất cả sinh linh. "Tuân lệnh Đạo Tôn!" Lúc này, tất cả sinh linh nguyên bản của Hồng Hoang lần lượt bái lạy, sau đó bắt đầu chuyển hóa, thích ứng.

Thấy vậy, Hồng Quân Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân, Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa, Hậu Thổ và những người khác hướng về Thái Thượng chắp tay một cái, liền cũng đi chuyển hóa tình hình của bản thân.

Thái Thượng thấy vậy, trực tiếp ngồi trên không, bắt đầu chuyển hóa sự thích ứng của bản thân đối với Hồng Mông, hấp thu linh khí nơi đây để vận chuyển, đồng hóa pháp lực của bản thân và sự khống chế đối với linh khí, vân vân.

Lúc này, toàn bộ Hồng Hoang đều bắt đầu bước đầu tiên, tốc độ cực nhanh.

Chương 610

Tiếp theo, sẽ bắt đầu phát triển. … Thời gian thoáng qua, lại là mười triệu năm trôi qua.

Bắc Vực, cách nơi Hồng Hoang không biết bao nhiêu triệu triệu ức cực chi lý.

Bắc Vực dưới trướng Quân Thiên Tiên Đế, cao thủ đệ nhất Tịch Diệt Tiên Quân, chính là trấn thủ nơi này.

Lúc này, trong Tịch Diệt Tiên Thành. "Tiên Quân, gần đây phía tây dao động bất thường, e rằng không đơn giản như vậy…" Cao thủ dưới trướng nhìn Tịch Diệt Tiên Quân, chắp tay nói. "Bắc Vực của ta mấy tỷ năm qua, phát triển có hơi nhanh, mấy vị kia khó tránh khỏi có động tác, lần này, e rằng lại là bọn họ nhúng tay vào, muốn làm gì đó ở Bắc Vực của ta…" Tịch Diệt Tiên Quân thần sắc lạnh đi, lạnh giọng nói.

Mấy tỷ năm qua, sự phát triển của Bắc Vực mình, Tiên Đế đề thăng, mấy vị kia khó tránh khỏi có suy nghĩ khác, những năm qua, cũng không phải không có động tác khác.

Lần này, y cảm thấy, vẫn là động tác của mấy vị kia. "Vậy có cần…?" Vị cao thủ đó hỏi, ý tứ rất rõ ràng. "Hừ, ở nơi do Tịch Diệt Tiên Quân ta trấn thủ, nếu bị mấy vị kia đắc thủ, vậy Tiên Đế sẽ nhìn ta như thế nào?

Lần này ta đích thân dẫn đội đi!" Tịch Diệt Tiên Quân lạnh lùng hừ nói. "Vâng!" Vị cao thủ đó đáp lời.

Sau đó, Tịch Diệt Tiên Quân, liền dẫn theo một chúng cao thủ dưới trướng, hướng về phía tây mà đến.

Đây là nơi y, Tịch Diệt Tiên Quân trấn thủ, nếu nơi này có vấn đề gì, Tiên Đế hỏi tội, mình sẽ rất phiền phức.

Cho nên, vẫn phải nhanh chóng dẹp yên rồi nói sau. … Bắc Vực, đất Hồng Hoang. "Cuối cùng, vẫn là đến…" Thái Thượng thần sắc đạm nhiên, ánh mắt sâu thẳm, nhìn về phía đông, miệng nhàn nhạt nói. "Thực lực thế nào?" Đột nhiên, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân xuất hiện bên cạnh y, hỏi. "Kẻ cầm đầu, không yếu hơn hai ngươi, nhưng đây vẫn chưa phải là tồn tại mạnh nhất của khu vực này, kẻ mạnh nhất, rốt cuộc đạt đến cảnh giới nào, hiện tại vẫn chưa biết…" "Hồng Mông Giới Vực này, thực sự quá lớn, chúng ta tuy đến đây mười triệu năm, nhưng rất nhiều thông tin trong đó vẫn không biết." "Lần này, cũng có thể từ chỗ họ lấy được thông tin chúng ta cần…" Bước này cuối cùng cũng phải đi, cũng đã sớm kế hoạch xong, cho nên Thái Thượng không lo lắng.

Ngược lại, việc Tịch Diệt Tiên Quân đến lần này, vừa hay giải quyết được khoảng trống của họ về các phương diện của Hồng Mông Giới Vực, có thể hiểu rõ hơn về các phương diện của giới vực này.

Sự phân bố của các thế lực, tình hình thực lực của tầng lớp cao, tình hình của giới vực, vân vân.

Có thể nói, việc Tịch Diệt Tiên Quân và họ đến lần này, ngược lại là chuyện tốt. "Vậy lần này, ra tay thế nào?" Dương Mi Đạo Nhân hỏi. "Liền do Hồng Quân đạo hữu cùng Nhị đệ, Tam đệ, và Nữ Oa muội tử, Hậu Thổ muội tử ra tay, Dương Mi đạo nhân lược trận…" Thái Thượng trầm ngâm một lát, rồi nói. "Được, cứ theo lời đạo hữu!" Nghe vậy, Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân nhìn nhau một cái, gật đầu nói.

Sau đó, họ liền đi triệu tập nhân thủ.

Ngoài mấy vị này ra, còn cần những người khác, hơn nữa, cấp

bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đều không thể thiếu, dù sao số lượng đến đây chắc sẽ không ít.

Cho nên, ngoài mấy vị đỉnh tiêm tồn tại này, còn có mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Đợi tin tức truyền xuống, bên phía Tịch Diệt Tiên Quân, cũng đã đến cách đất Hồng Hoang triệu triệu ức lý, rất nhanh, sẽ đến nơi. … … Hồng Mông Giới Vực, Bắc Vực, địa phận Hồng Hoang.

Tốc độ của Tịch Diệt Tiên Quân và những người khác cực nhanh, chẳng bao lâu đã đến nơi không xa vùng đất Hồng Hoang.

Nhìn tình hình của vùng đất Hồng Hoang, cho dù là Tịch Diệt Tiên Quân, lúc này thần sắc cũng biến đổi, sững sờ tại chỗ, huống chi là hai vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ, hai vị trung kỳ và hơn mười vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên dưới trướng hắn.

Tình hình này, có chút không đúng a!

Tình huống dị thường ở nơi này, không phải là động tĩnh của mấy vị kia sao?

Nhưng nhìn tình hình này, căn bản không phải là mấy phương thế lực trong Hồng Mông Giới Vực của mình a?

Phải biết rằng, với thân phận và thực lực của hắn, trong Hồng Mông Giới Vực, ngoài thế lực của mình ra, sáu phương thế lực còn lại, có vị cao thủ nào mà mình không quen biết?

Tuy quan hệ không tốt lắm, nhưng mỗi một vị cao thủ, mình đều biết rõ.

Nhưng lúc này khi đến vùng đất Hồng Hoang, hắn lại không nhận ra một cao thủ nào.

“Hai tôn cùng cấp, hai tôn sơ kỳ, mười tám tôn Hỗn Nguyên Đại

La, còn có...” Tịch Diệt Tiên Quân thần sắc rét lạnh, ánh mắt nhìn về phía Thái Thượng, trong lòng lập tức kinh hãi tột độ, tuy bề ngoài không nhìn ra sâu cạn, nhưng trong lòng lại là sóng cuộn biển gầm, hồi lâu không thể bình tĩnh.

Vị này, lại cho mình cảm giác không khác gì Tiên Đế!

Chẳng lẽ, y cũng có thực lực cỡ Tiên Đế sao?

Trong Hồng Mông, từ khi nào lại nổi lên một phương thế lực đỉnh tiêm rồi?

Hơn nữa, còn ở trong Bắc Vực, trong khu vực quản hạt của mình?

Trong lòng Tịch Diệt Tiên Quân loé lên vô số ý niệm, nhìn về phía Hồng Hoang nhất mạch, trầm giọng nói: “Các ngươi không phải là sinh linh của Hồng Mông!

Vì sao đến Hồng Mông, vì sao lại ở trong Bắc Vực của ta?” “Bắc Vực ư?” Nghe vậy, Thái Thượng hai mắt hơi híp lại, thì ra Hồng Mông dùng cách này để phân định khu vực.

“Ngô mang Hồng Hoang đến, tới đây tạo huy hoàng.

Nơi này, chính là đất Hồng Hoang của ta!” Thái Thượng nhàn nhạt nói.

Càn rỡ, đây là đất do Quân Thiên Tiên Đế quản hạt, há để Hồng Hoang các ngươi tùy ý xâm chiếm!

Nghe vậy, Tịch Diệt Tiên Quân lập tức nổi giận.

Tuy tu vi của Thái Thượng cao hơn hắn, nhưng sau lưng mình còn có Tiên Đế, sợ cái gì?

Hồng Hoang nhất mạch nghe thế, chỉ lạnh lùng nhìn bọn chúng.

“Tốt, tốt, tốt, tùy ý xâm chiếm đất Bắc Vực chính là khiêu chiến uy nghiêm của Quân Thiên Tiên Thành, ra tay đi!” Tịch Diệt Tiên

Quân lúc này cũng hiểu rõ, nơi này e rằng dưới ảnh hưởng của Thái Thượng đã bị che đậy điều gì đó, mình không thể lui được, chỉ có thể gây sự chú ý của Tiên Đế mới có thể hóa giải tất cả.

Vì vậy, hắn chọn lấy công làm thủ, bảo vệ uy nghiêm của Bắc Vực.

Hắn vừa dứt lời, đã thấy các cường giả phe mình đồng loạt ra tay, còn bên Hồng Hoang, Hồng Quân Đạo Nhân trực tiếp đối đầu với Tịch Diệt Tiên Quân.

Mà Nguyên Thủy và Nữ Oa, lúc này thì đối đầu với hai vị trung kỳ, Hậu Thổ và Thông Thiên thì đối đầu với hai vị sơ kỳ.

Mười tám vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn lại cũng lần lượt tham gia vào chiến trường.

Chương 611

Còn những kẻ dưới Hỗn Nguyên Đại La thì căn bản không có tư cách nhúng tay vào.

Hồng Hoang nhất mạch lúc này cũng âm thầm kinh hãi, không ngờ Hồng Mông vừa ra tay đã toàn là tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nếu không phải Hồng Hoang đã phát triển đến ngày nay, e rằng khó mà chống đỡ nổi.

Đây mới chỉ là một thế lực nhỏ dưới trướng một đại thế lực, vậy thực lực của cả đại thế lực đó sẽ khủng bố đến mức nào?

Bọn họ không dám nghĩ, chỉ có thể càng thêm nỗ lực tu hành. ...

Dương Mi Đạo Nhân lúc này đang đứng quan sát bên cạnh, y rất có lòng tin vào thực lực của Hồng Quân Đạo Nhân.

Cho dù Tịch Diệt Tiên Quân cùng cấp, cho dù thực lực hắn rất mạnh, nhưng trong tay Hồng Quân Đạo Nhân, vẫn không chiếm được bao nhiêu tiện nghi.

Lúc này tuy nhất thời khó phân cao thấp, nhưng thời gian kéo dài, liền có thể nhìn ra chênh lệch.

"Tuy các vị ở Hồng Hoang đều là bậc kinh tài tuyệt diễm, mỗi vị thực lực đều vô cùng cường hãn, có thể nói đều vượt trội so với cùng cấp, cho dù đối đầu với cường giả cùng cấp của Hồng Mông Giới Vực cũng có ưu thế, nhưng nội tình của Hồng Hoang, cuối cùng vẫn còn yếu..." Thái Thượng quan sát chiến cục, trong lòng thầm nghĩ.

Tịch Diệt Tiên Quân là cao thủ hàng mấy dưới trướng Quân Thiên Tiên Đế, điều này vẫn chưa rõ.

Mà dưới trướng Quân Thiên Tiên Đế, còn có bao nhiêu tồn tại như

vậy, bản thân y lại có tu vi ra sao, Thái Thượng lúc này cũng khó mà đoán được.

Có thể nói, thực lực Hồng Hoang không tệ, nhưng so với các đại thế lực của Hồng Mông Giới Vực này, nội tình vẫn yếu hơn một chút.

Cho nên, số lượng cao tầng vẫn phải nâng lên mới được.

Dù sao, Hồng Mông Giới Vực cũng là một cơ duyên, tấn thăng Thái Cực Kim Tiên, tấn thăng Vô Cực Kim Tiên, phải xem thủ đoạn của bản thân họ.

"Bành!" Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng sấm vang lên, tức thì thấy tử quang phân chia thanh trọc, trời đất, tất cả càn khôn, quy tắc và pháp tắc đều bị chấn nát hoàn toàn.

Tịch Diệt Tiên Quân cũng bị đánh bay ra ngoài, đè nát vô số sơn hà, thần sắc kinh hãi.

Không ngờ, mình lại còn yếu hơn Hồng Quân Đạo Nhân vài phần, điều này khiến trong lòng hắn càng thêm uất hận.

Mình đường đường là cao thủ đệ nhất dưới trướng Quân Thiên Tiên Đế ở Bắc Vực, lại không bằng một kẻ từ nơi khác đến?

Tiên giản trong tay hắn câu thông quy tắc pháp tắc, sát cơ dâng trào, lại một lần nữa lao về phía Hồng Quân Đạo Nhân.

Mà mấy vị khác, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ, lúc này cũng đang dần áp chế đối thủ, khiến cho áp lực của phe Tịch Diệt Tiên Quân tăng mạnh.

Nếu Tiên Quân bại trận, kết cục của mình có thể tưởng tượng được.

Mà điều quan trọng nhất là, Tiên Đế rốt cuộc đã chú ý đến nơi này chưa? ...

Bắc Vực, trung tâm chi địa, trong Quân Thiên Tiên Thành.

"Hỗn xược!" Quân Thiên Tiên Đế thần sắc uất hận, ánh mắt xuyên thấu vô tận khu vực, thấy được một vài tình huống.

"Tiên Đế, đã xảy ra chuyện gì?" Một cao thủ dưới trướng hỏi.

"Một thế lực không biết từ đâu tới, lại dám chiếm cứ đất Bắc Vực của ta, còn giao thủ với Tịch Diệt." Quân Thiên Tiên Đế nói.

"Vậy có cần...?" "Thế lực đó không yếu, tất cả cao thủ của Quân Thiên Tiên Thành theo bản đế xuất thủ!" Nói xong, Quân Thiên Tiên Đế đã biến mất tại chỗ.

Thấy vậy, vị cao thủ kia cũng lập tức rời đi, triệu tập nhân thủ, theo gót Tiên Đế hướng về vùng đất Hồng Hoang. ...

Bắc Vực, địa phận Hồng Hoang.

Thái Thượng đứng dậy, ánh mắt nhìn về một phương vị nào đó, thần sắc nghiêm nghị, đáy mắt loé lên một tia tinh quang.

"Dương Mi đạo hữu, ra tay đi, không thể kéo dài thêm nữa..." Một giọng nói truyền đến bên tai Dương Mi Đạo Nhân, y gật đầu, lập tức gia nhập chiến trường, cùng với Hồng Quân Đạo Nhân, trực tiếp tấn công Tịch Diệt Tiên Quân.

Một địch hai, Tịch Diệt Tiên Quân lập tức thương thế tăng nặng, khổ sở chống đỡ.

Mà Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ và Nữ Oa, tuy nhất thời không thể làm gì được đối thủ, nhưng cũng đang áp chế họ.

Về phần mười tám vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, lúc này đã xuất hiện biến cục.

Dù sao Hồng Hoang nhất mạch chiếm ưu thế về số lượng, lúc này đã bắt đầu có người vẫn lạc.

Mỗi một tôn vẫn lạc đều gây ra chấn động quy tắc và pháp tắc, linh khí ba động không ngừng.

Dù sao đi đến bước này, mỗi một vị Hỗn Nguyên đều đại diện cho sự viên mãn của đại đạo bản thân, lúc này vẫn lạc, tự nhiên gây ra một số dị động, cũng bị một số tồn tại biết được.

"Tạo Hóa Diễn Thiên Địa!" "Không Gian Yên Diệt!" Đối mặt với sát chiêu của Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân, Tịch Diệt Tiên Quân mặt như tro tàn.

Thế giới của Tạo Hóa Ngọc Điệp phá diệt tất cả, đại đạo của hắn va chạm, bắt đầu sụp đổ, sau đó dưới không gian yên diệt, trực tiếp thôn phệ tất cả.

"Tiên Đế, cứu ta!" Tịch Diệt Tiên Quân đặt hy vọng cuối cùng vào Tiên Đế, nếu không đến, mình thật sự sẽ vẫn lạc.

"Hỗn xược!" Lúc này, một tiếng gầm phẫn nộ truyền khắp trời đất, tức thì có uy áp và sức mạnh khủng bố quét tới, một ngón tay cắt ngang trời đất điểm thẳng về phía Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân.

"Tiệt Thiên Chỉ!" Thái Thượng cũng điểm ra một chỉ, uy áp vạn cổ, xuyên suốt vô tận thứ nguyên vũ trụ, thực lực Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên hiển lộ không chút nghi ngờ.

"Oanh long long!!!" Lúc này, uy thế khủng bố không ngừng lan ra, lập tức thu hút sự chú ý của mấy vị trong Hồng Mông Giới Vực, họ lần lượt chuyển ánh mắt tới đây.

"Bành!" Đại đạo vỡ nát, nguyên thần bị không gian yên diệt triệt để nghiền nát, Tịch Diệt Tiên Quân, cứ như vậy vẫn lạc ngay trước mặt Quân Thiên Tiên Đế.

Mà các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên dưới trướng hắn cũng bị

phe Hồng Hoang chiếm ưu thế số lượng mà xóa sổ.

Chỉ còn lại bốn vị Thái Cực Kim Tiên, nhưng có Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân gia nhập, tình hình có thể tưởng tượng được. ... ...

Trong Hồng Mông Giới Vực, Bắc Vực.

Quân Thiên Tiên Đế vốn tưởng rằng mình có thể ra tay ngăn cản tất cả, cứu được Tịch Diệt Tiên Quân, nhưng không ngờ nơi này lại còn có một vị tồn tại căn bản không yếu hơn mình bao nhiêu.

Hắn thần sắc rét lạnh, ánh mắt rơi trên người Thái Thượng, lại liếc nhìn các tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang.

Những tồn tại này không phải người của Bắc Vực, cũng không phải sinh linh của Hồng Mông Giới Vực, nhưng mỗi vị đều là bậc kinh tài tuyệt diễm, thực lực vô cùng cường hãn.

Mạch mạnh nhất dưới trướng hắn đều không có chút huyền niệm nào mà vẫn lạc tại đây.

Dưới sự vây công, cho dù Tịch Diệt có mạnh đến đâu cũng không thể là đối thủ của hai vị tồn tại đỉnh tiêm cùng cấp.

Mà những người khác, thua thiệt về số lượng, vẫn lạc cũng là chuyện bình thường.

Chương 612

Nhưng điều Quân Thiên Tiên Đế quan tâm lúc này không phải là những thứ đó, mà là tại sao trong Bắc Vực của mình lại xuất hiện nhiều tồn tại cường hãn như vậy, mạch này rốt cuộc từ đâu tới?

Chỉ với thực lực mà Hồng Hoang nhất mạch thể hiện lúc này, đã có thể trở thành thế lực đỉnh tiêm thứ tám trong Hồng Mông, ngang hàng với bảy thế lực khác, dù sao cao tầng đỉnh tiêm cũng không chênh lệch nhiều.

Nhưng hết lần này đến lần khác, lại xuất hiện ở Bắc Vực của mình, điều này khiến hắn vô cùng nghi hoặc, đồng thời, trong lòng lại hiện lên một ý nghĩ.

Tình hình của hạ giới, hắn cũng không phải hoàn toàn không biết, chỉ là những kẻ có thể mượn Hồng Mông Chi Môn để đến Hồng Mông Giới Vực, đếm trên đầu ngón tay.

Những kẻ có thể thực sự đứng vững ở Hồng Mông Giới Vực, một người cũng không có.

Nhưng lần này, rõ ràng đã khác!

"Các ngươi không phải là sinh linh của Bắc Vực, cũng không phải là sinh linh của Hồng Mông..." Quân Thiên Tiên Đế ánh mắt lạnh đi, nhìn Thái Thượng, trầm giọng nói, "Mượn Hồng Mông Chi Môn tiến vào Hồng Mông giới, liền cho rằng có thể ở Bắc Vực của ta muốn làm gì thì làm sao?" "Người của hạ giới, đến đất Bắc Vực của ta, lại dám giết cao thủ dưới trướng ta, thật sự cho rằng bản đế dễ bắt nạt sao?" Tiên Đế nổi giận, phong vân biến sắc, quy tắc và pháp tắc đều bị điều động, sát cơ khủng bố lập tức khóa chặt Hồng Hoang nhất mạch.

Trừ Thái Thượng ra, ngay cả Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân cũng cảm thấy nguyên thần run rẩy, bị sát cơ lạnh lẽo đó khóa chặt, không thể né tránh.

Nếu không có Thái Thượng lúc này bước ra, che chắn tất cả, bọn họ e rằng sẽ bại lui dưới cỗ lực lượng này.

Sự chênh lệch cảnh giới không phải dễ dàng bù đắp, bọn họ kém nhiều cấp bậc như vậy, lúc này đối mặt với tồn tại như thế, tự nhiên không thể chống đỡ.

Rất may, Hồng Hoang nhất mạch của mình còn có Thái Thượng, còn có y có thể chống lại tất cả.

Hồng Hoang có y, lòng họ có thể an định!

Lúc này nhìn Thái Thượng, tất cả Hồng Hoang nhất mạch đều mang vẻ hy vọng, tiếp theo, phải dựa vào Thái Thượng rồi. ...

"Hồng Hoang nhất mạch của ta, tuy từ hạ giới đến, nhưng, bắt đầu từ hôm nay, Hồng Hoang nhất mạch của ta sẽ đặt chân tại Hồng Mông Giới Vực..." "Muốn trấn áp Hồng Hoang nhất mạch của ta, ngươi, Quân Thiên, còn chưa đủ..." "Hôm nay, sẽ để cho danh xưng Hồng Hoang, chính thức vang dội khắp Hồng Mông!" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn Quân Thiên Tiên Đế, nhàn nhạt nói.

Tuy cảnh giới giống nhau, nhưng thực lực cụ thể ai cũng khó nói, nhưng Thái Thượng không hề lo lắng, đã quyết định bước này, y sẽ không hối hận.

Dù sao cũng phải ra tay, nếu tình hình với Bắc Vực đã như vậy, vậy thì mượn cơ hội này.

"Cuồng vọng!" Quân Thiên Tiên Đế thần sắc giận dữ, vung tay, cao thủ dưới trướng toàn bộ xuất động.

Về số lượng cao thủ, còn nhiều hơn Hồng Hoang nhất mạch vài

vị, nhưng Hồng Hoang lúc này sĩ khí dâng cao, rõ ràng không để ý.

Cao thủ Hồng Hoang không yếu hơn của Hồng Mông Giới Vực bao nhiêu, lại còn có chí bảo, linh bảo trong tay, thực lực cường hãn, trong thời gian ngắn, cũng không có vấn đề gì lớn.

"Oanh!" Quân Thiên Tiên Đế thần sắc lạnh đi, chỉ thấy một cây thiết giản xuyên qua vô tận hư không, lao về phía Thái Thượng.

Nhìn thiết giản của Quân Thiên Tiên Đế lao tới, Thái Thượng thần sắc rét lạnh, y không sợ Quân Thiên Tiên Đế, hiện tại y ra tay cũng đã báo trước rằng, sau này giữa Hồng Hoang và Bắc Vực đã là thế cừu địch.

Nếu đã như vậy, Thái Thượng cũng không cần phải để ý quá nhiều.

"Xích!" Lúc này, Thái Thượng động thân, trường thương trong tay đột nhiên đâm ra, chỉ nghe một tiếng nổ vang lên, tức thì thấy một luồng hắc quang xé rách bầu trời huyết hồng, một thương xuất ra, trời đất tối tăm.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, quần tinh rực rỡ, tinh quang lấp lánh, nhưng dưới vẻ ngoài lộng lẫy đó, lại mang đến sự khủng bố tột cùng, là vô tận sát cơ, vô tận hủy diệt!

Một thương này, là một thương hủy diệt, là một thương vô khả thất địch.

Một thương, mai táng chúng sinh!

Một thương, đoạn tuyệt quá khứ, hiện tại và tương lai!

Một thương, quần tinh vẫn lạc, đại địa yên diệt!

Một thương, cửu thiên vỡ nát, đại đạo vô quang!

Một thương, vũ trụ sụp đổ, vạn giới quy khư!

Một thương này, là một thương không tồn tại trong Hồng Mông Giới Vực này, là một thương kinh diễm tuyệt luân, không thể địch nổi.

Nhìn thấy một thương này xuất ra, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Mông Giới Vực, lúc này thần sắc rét lạnh, đối với Hồng Hoang nhất mạch này, lần đầu tiên chính thức coi trọng, không dám xem thường nữa.

Nam Vực đích Huyền Thanh Đạo Quân.

Tây Vực đích Thẩm Phán Thiên Quân.

Đông Vực đích Bản Nguyên Đế Quân.

Trung Vực đích Vô Cực Đạo Quân.

Tinh Thần Thiên Vực đích Tinh Thần Kiếm Thánh.

Minh Vực đích Nguyên Tôn.

Sáu vị tồn tại đỉnh tiêm, lúc này dưới vẻ mặt nghiêm nghị, cũng đang tò mò, hạ giới này, vì sao có thể sinh ra nhiều bậc kinh tài tuyệt diễm như vậy, có Thái Thượng, còn có Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ bốn vị, cũng có tiềm lực rất lớn, các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên còn lại cũng đều không tồi.

Trong vùng đất Hồng Hoang, mỗi một sinh linh lại đều có tiềm lực rất lớn.

Từ những điều này xem ra, Hồng Hoang nhất mạch trở thành thế lực đỉnh tiêm thứ tám của Hồng Mông Giới Vực, quả thực là chuyện đã rồi. ...

"Bành!" Một thương đâm ra, toàn bộ Bắc Vực đều chấn động,

mảnh trời đất này bắt đầu vỡ nát, sau đó trực tiếp dưới một thương này triệt để sụp đổ, yên diệt.

"Đông!

Đông!

Đông!" Phảng phất như tiếng chuông tang chôn cất vạn vật, lúc này dồn dập vang lên, vang vọng bên tai tất cả sinh linh của Bắc Vực.

Thiết giản xuyên qua trời đất, mai táng tất cả tồn tại, không ngừng có thế giới sinh ra, lại có thế giới vỡ nát trong đó, phảng phất như chúa tể của thế giới, trong một phần ức vạn sát na, đã lao đến trước mặt Thái Thượng, nghênh đón Thí Thần Thương.

"Oanh long long!!!!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, một chuỗi tiếng nổ vang vọng khắp Bắc Vực, lại lan xa ra ngoài, ảnh hưởng đến vô tận thời không.

Giờ khắc này, sáu vị tồn tại đỉnh tiêm thần sắc hơi ngưng lại.

Thực lực của Thái Thượng, so với Quân Thiên Tiên Đế, chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

Dù chỉ mạnh hơn vài phần, đó cũng là mạnh hơn, có thể nói, Hồng Hoang nhất mạch, đã vượt lên trên Bắc Vực.

Lúc này, sắc mặt của Thẩm Phán Thiên Quân ở Tây Vực cũng không tốt đẹp gì.

Thực lực của y và Tây Vực không chênh lệch nhiều so với Bắc Vực, nếu Thái Thượng mạnh hơn Quân Thiên Tiên Đế vài phần, vậy thì mình cũng không phải là đối thủ của y.

Như vậy, Hồng Hoang lần đầu tiên thể hiện thực lực, đã vượt lên trên hai phương thế lực đỉnh tiêm.

Tình huống như vậy, y có sắc mặt tốt mới là lạ.

Chương 613

Nhưng lúc này cũng không có cách nào, chỉ có thể tiếp tục quan sát tình hình giao thủ giữa Thái Thượng và Quân Thiên Tiên Đế. ... ...

Hồng Mông, trong Bắc Vực.

Lúc này trong Bắc Vực, vô số cường giả ngưng mắt nhìn, không rõ đã xảy ra chuyện gì, nhưng tình huống khủng bố như vậy, e rằng có liên quan đến cường giả mạnh nhất Bắc Vực là Quân Thiên Tiên Đế.

Dù sao chỉ có y mới có thể có uy thế khủng bố như vậy.

Dưới những đợt xung kích đó, nơi Thái Thượng vốn đứng đều đã hóa thành tro bụi, lại chôn vùi không biết bao nhiêu diện tích Hồng Hoang, chôn vùi bao nhiêu sinh linh trong đó.

Vô số sinh linh và đại năng của Bắc Vực thần sắc kinh hãi, cũng vội vàng lùi xa, không muốn bị xung kích lan đến.

Sáu vị tồn tại đỉnh tiêm đang quan sát, lúc này thần sắc cũng hơi ngưng lại, sau đó tiếp tục quan sát. ...

Trong Trung Vực.

Trong Ngũ Lâu Thập Nhị Thành trung ương, Vô Cực Lâu.

"Hồng Hoang này, quả nhiên bất phàm, có thể từ Hồng Mông Chi Môn đến được đây, quả nhiên không phải là tồn tại bình thường..." Vô Cực Đạo Quân thần sắc nghiêm nghị, nhàn nhạt nói.

"Đạo quân, Hồng Hoang này rõ ràng có thực lực của một thế lực thứ tám.

Nếu không ra tay tiêu diệt, sau này thực lực e rằng sẽ không thể

khống chế được, đến lúc đó, e là không thể ngăn cản...” Trong Ngũ Lâu có Tụ Tiên Lâu, cũng là cao thủ đệ nhất dưới trướng Vô Cực Đạo Quân, Đế Thiên, lúc này thần sắc ngưng lại, nói với Vô Cực Đạo Quân.

Tuy thực lực Trung Vực của mình mạnh nhất, Ngũ Lâu Thập Nhị Thành, trừ Đạo quân của Vô Cực Lâu ra, bốn lầu còn lại đều có một vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trấn giữ.

Mười hai thành còn lại, ít nhất cũng phải là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn mới có thể đảm nhiệm.

Thực lực như vậy, trong bảy phương thế lực của Hồng Mông Giới Vực, đã là mạnh nhất.

Mà Hồng Hoang, tuy bây giờ còn chưa đạt đến mức đó, nhưng tiềm lực của Hồng Hoang y thấy rõ, nếu không ra tay, sau này Hồng Hoang thật sự khó mà khống chế được, cho nên y mới đề nghị như vậy.

“Hồng Hoang tuy bất phàm, nhưng Quân Thiên từ khi tấn thăng trung kỳ, quả thực đã quá kiêu ngạo, có Hồng Hoang đến đả áp một chút, ngược lại là chuyện tốt.

Thêm nữa còn có mấy phương thế lực khác, để bọn họ đi tranh, đối với Trung Vực của ta mà nói, cũng không hoàn toàn là chuyện xấu.” Nghe vậy, Vô Cực Đạo Quân cười cười rồi nói.

Ý của Đế Thiên y hiểu, nhưng không cần thiết.

Hồng Hoang có thể đả áp mấy phương thế lực khác, đối với Trung Vực của mình mà nói, cũng có chỗ tốt, tạm thời không cần vội vàng những chuyện này.

Đế Thiên nghe vậy, tuy không quá hiểu thâm ý của Đạo quân, nhưng cũng không nói thêm gì, đáp một tiếng rồi không để ý nữa, ánh

mắt lại chuyển về chiến trường. ...

"Oanh!" Không biết đã qua bao lâu, cho đến khi tất cả thời gian, không gian, âm dương, ngũ hành... quay trở lại, mọi thứ mới bình tĩnh lại.

Mà trong khoảnh khắc tiếp theo, lại có một tiếng nổ vang lên, Quân Thiên Tiên Đế lùi lại không biết bao nhiêu triệu triệu ức cực lý, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin, nhìn Thái Thượng cũng đang lùi lại, hồi lâu không nói nên lời.

Mình trong tay vị tồn tại từ hạ giới mượn Hồng Mông Chi Môn tiến vào Hồng Mông Giới Vực này, lại không có bất kỳ ưu thế nào, hơn nữa, Thái Thượng còn mơ hồ chiếm một chút thế thượng phong.

Tuy mình chỉ là cảnh giới trung kỳ, nhưng trong bảy đại thế lực, mình cũng không phải là kẻ đội sổ, nhưng thực lực như vậy, lại còn yếu hơn Thái Thượng một chút.

Chẳng phải nói, Thái Thượng vừa đến Hồng Mông Giới Vực, đã trở thành tồn tại tầm trung trong số họ rồi sao?

Mà Hồng Hoang này, chẳng phải là đại thế lực thứ tám của Hồng Mông Giới Vực rồi sao?

Trong lòng nghĩ như vậy, sắc mặt của Quân Thiên Tiên Đế có thể nói là vô cùng khó coi.

Mà lúc này, Huyền Thanh Đạo Quân của Nam Vực, Thẩm Phán Thiên Quân của Tây Vực, Bản Nguyên Đế Quân của Đông Vực, Vô Cực Đạo Quân của Trung Vực, Tinh Thần Kiếm Thánh của Tinh Thần Thiên Vực, và Nguyên Tôn của Minh Vực.

Bọn họ lúc này đều đang nhìn cảnh này.

Tuy Vô Cực Đạo Quân định lợi dụng Hồng Hoang để đối phó Bắc Vực, cũng có thể để họ tranh đoạt, nhưng y đối với thực lực của Thái

Thượng vẫn cảm thấy rất bất phàm.

Với ánh mắt của tồn tại có tu vi cao nhất Hồng Mông Giới Vực, y tự nhiên thấy rõ, thời gian tu hành của Thái Thượng ngắn hơn bất kỳ ai trong số họ, nhưng hiện tại lại đạt đến thực lực áp đảo Quân Thiên Tiên Đế một bậc.

Con đường tương lai của y còn rất dài, có lẽ có thể đạt đến cảnh giới cao hơn, ít nhất, ngồi ngang hàng với mình cũng không phải là chuyện khó.

Tuy y cũng muốn tiêu diệt Hồng Hoang, nhưng tồn tại như vậy đều có át chủ bài, nếu không có, làm sao dám cứ như vậy đến Hồng Mông Giới Vực, đối mặt với nhiều thế lực đỉnh tiêm như vậy?

Cho dù mình ra tay, có thể thành công, cái giá phải trả sẽ lớn đến mức nào?

Đến lúc đó, mấy vị kia ra tay, Ngũ Lâu Thập Nhị Thành của mình thật sự sẽ không còn.

Vì vậy, y vẫn kiên trì ý nghĩ ban đầu của mình, để Hồng Hoang đả áp Bắc Vực, cũng gây áp lực cho mấy phương thế lực kia, để họ cạnh tranh, mình có thể ở phía sau tính toán.

Dù cho Hồng Hoang cuối cùng thay thế Bắc Vực, cũng không có vấn đề gì.

Trong trăm ức năm gần đây, sau khi Quân Thiên Tiên Đế tấn thăng trung kỳ, đã quá kiêu ngạo, có dấu hiệu muốn khuếch trương, mấy vị khác đã có chút bất bình, có Hồng Hoang quả là đúng lúc.

Bọn họ có thể xem, cũng nhân lúc Bắc Vực không rảnh quan tâm đến chuyện khác, mình có thể phát triển tốt hơn.

Cho dù Bắc Vực bị thay thế, cũng không sao.

Sáu vị tồn tại đỉnh tiêm trong lòng thầm nghĩ, ánh mắt tiếp tục quan sát tình hình ở Bắc Vực. ...

"Xích!" Quân Thiên Tiên Đế trong lòng không nghĩ thông điểm này, nhưng lúc này cũng không có nhiều thời gian cho hắn suy nghĩ.

Thí Thần Thương của Thái Thượng xoay chuyển, sát cơ sắc bén và thương mang lập tức làm sụp đổ quy tắc và pháp tắc, xuyên qua trời đất thương khung, vô cực thời không khu vực, đến trước mặt Quân Thiên Tiên Đế, đâm tới.

Quân Thiên Tiên Đế thần sắc biến đổi, phẩm cấp của Thí Thần Thương không kém Quân Thiên Thiết Giản của mình bao nhiêu, đều thuộc loại bảo vật này.

Lúc này công kích lại thêm pháp lực, pháp tắc của Thái Thượng, cho dù là hắn, lúc này cũng phải cẩn thận đối đãi.

"Oanh long long!!!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, xung kích khủng bố lại ập đến, một trận mạnh hơn một trận, vô số cường giả Bắc Vực thần sắc kinh hãi.

Điều này cũng quá khủng bố rồi!

Ngay cả Quân Thiên Tiên Đế cũng không thể hạ được, chẳng lẽ là mấy vị kia đến rồi sao?

Vô số tồn tại trong lòng suy đoán, thần sắc càng thêm kinh hãi. ...

Chương 614

Thái Thượng và Quân Thiên Tiên Đế không biết đã đánh bao lâu, cũng không biết đã hủy diệt bao nhiêu khu vực của Bắc Vực.

Vùng đất Bắc Vực còn rộng lớn hơn mấy chục vạn cái Hồng Hoang, lúc này cũng bị đánh nát không ít, vô số sinh linh tháo chạy.

Quân Thiên Tiên Đế lúc này càng lúc càng kinh hãi, thực lực của Thái Thượng còn khủng bố hơn trong lòng hắn dự đoán, thời gian trôi qua lâu như vậy, mình dần dần rơi vào thế hạ phong.

Nếu cứ tiếp tục, e rằng mình cũng sẽ vì thế mà bị thương, mấy vị kia rất vui khi thấy điều đó, đến lúc đó, họ sẽ đả áp thế lực của mình, tuyệt đối không thể để như vậy.

"Oanh!" Một tiếng sấm vang lên, sau đó hai bên lùi lại.

"Hồng Hoang giỏi lắm, nhưng ngươi cho rằng như vậy là có thể ở Hồng Mông Giới Vực muốn làm gì thì làm, chỉ có vẫn lạc nhanh hơn mà thôi." Quân Thiên Tiên Đế thần sắc âm trầm như nước, nhìn Thái Thượng, trầm giọng nói.

"Chí ít, tại Bắc Vực này, là đủ rồi!" Nghe vậy, Thái Thượng lại ôn hòa cười nói, khiến Quân Thiên Tiên Đế trong lòng tức nghẹn, nhưng lại không có cách nào.

"Đi!" Quân Thiên Tiên Đế thần sắc âm trầm lạnh lùng quát một tiếng, tức thì phiêu nhiên rời đi.

Thấy vậy, Thái Thượng cũng không ngăn cản, hiện tại còn chưa phải lúc.

Hồng Hoang tuy đã hoàn thành bước đầu, nhưng con đường tiếp theo còn rất dài, cần phải phát triển thật tốt.

Mà sáu phương thế lực, không ít đại năng trong Bắc Vực, đều có chút kinh ngạc.

Quân Thiên Tiên Đế, lại lui rồi.

Thực lực của vị kia quả thực bất phàm.

Hồng Hoang, quả thực bất phàm!

Cũng có thể nói, từ giờ khắc này trở đi, Hồng Mông Giới Vực, có thể nói đã có thế lực đỉnh tiêm thứ tám.

Tên của nó, chính là, Hồng Hoang! ... ...

Hồng Mông Giới Vực, trong Bắc Vực.

"Không ngờ một cái Bắc Vực, thực lực đã cường hãn như vậy, vậy những thế lực khác thì sao?" Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân xuất hiện bên cạnh Thái Thượng, trầm giọng nói.

Sự rộng lớn của Bắc Vực, họ đã được chứng kiến, phạm vi mấy chục vạn cái Hồng Hoang ước chừng còn không đủ, nhưng ở Hồng Mông Giới Vực rộng lớn này, chỉ là một khu vực trong đó mà thôi.

Mà thực lực của thế lực đỉnh tiêm trong khu vực này, nội tình còn sâu dày hơn cả sự diễn hóa của Hồng Hoang trong một đạo kỷ, vậy những thế lực khác thì sao?

Ước chừng sẽ còn cường hãn hơn!

"Nội tình của Hồng Hoang chúng ta, cuối cùng vẫn còn yếu đi không ít..." Thái Thượng khẽ thở dài.

Tuy thời gian tồn tại của Hồng Hoang ngắn hơn nhiều so với Quân Thiên Tiên Thành của Bắc Vực và các thế lực khác, nhưng Hồng Hoang muốn nhanh chóng đứng vững, muốn khuếch trương, phát triển, nội tình hiện tại quả thực không đủ.

Rất may, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân đều có

tiềm lực tiến vào Vô Cực Kim Tiên, cho họ thêm một khoảng thời gian, vẫn có hy vọng.

Mà Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ, cũng có thể đi đến cảnh giới cao hơn.

Lý Nhĩ, Mặc Địch, Quỷ Cốc Tử, Toại Nhân, Khổng Khâu... các tồn tại này cũng có tiềm lực đi xa hơn, vấn đỉnh Thái Cực Kim Tiên.

Tính như vậy, có một khoảng thời gian phát triển, Hồng Hoang liền có thể lại một lần nữa đề thăng, làm cho nội tình của mình càng thêm sâu dày, để so kè với Bắc Vực, so kè với các thế lực khu vực khác.

Lúc này, một chúng tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang nhất mạch thần sắc nghiêm nghị, tiếp theo, nhất định phải nỗ lực tu hành.

Lần này họ cũng đã thấy được sự chênh lệch thực lực với các thế lực của Hồng Mông Giới Vực.

Tuy tồn tại đỉnh tiêm nhất của mình có Thái Thượng, cũng không tính là quá yếu, nhưng tầng lớp trung gian, nội tình vẫn còn yếu.

Tịch Diệt Tiên Quân chỉ là một mạch dưới trướng Quân Thiên Tiên Đế mà thôi, nhưng y rốt cuộc có bao nhiêu vị Thái Cực Kim Tiên, cũng khó nói.

Dù sao lần này đi theo chỉ có năm vị, cộng thêm Tịch Diệt Tiên Quân là sáu vị, nhưng cụ thể còn có hay không, rất khó nói.

Mà Quân Thiên Tiên Đế, trong Hồng Mông Giới Vực, thực lực thế lực được xếp ở tầng thứ nào, cũng khó nói.

Cho nên nói, so sánh lại, nội tình của Hồng Hoang nhất mạch vẫn chưa đủ, vẫn cần phải tu hành tích lũy thật tốt.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ... lúc này đều

nghiêm nghị gật đầu, sau này sẽ nỗ lực tu hành để thăng. ...

"Vù!" Một đạo thần quang lóe lên, Thái Thượng đến nơi Tịch Diệt Tiên Quân vẫn lạc, thần sắc nghiêm nghị, trong đôi mắt sâu thẳm, có quang mang dâng trào, phảng phất chiếu rọi tất cả, sát na quang hoa, khoảnh khắc cực hạn, đã trực tiếp đạt đến vĩnh hằng!

Tất cả năm tháng đều nằm trong lòng bàn tay Thái Thượng.

Lúc này nghịch chuyển thời gian, hồi tố quá khứ, trực tiếp đi sâu vào quá khứ, tại thiên linh của Tịch Diệt Tiên Quân, sống sờ sờ bóc tách ký ức của hắn, sau đó lại một lần nữa yên diệt hắn.

Y ra tay, cho dù là nghịch chuyển quá khứ, Tịch Diệt Tiên Quân cũng không thoát khỏi một đòn xóa sổ này.

Nhìn cảnh này, ngay cả Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân, thần sắc cũng biến đổi.

Theo lý mà nói, sự vẫn lạc trước đó của Tịch Diệt Tiên Quân là thật sự vẫn lạc, dưới tay hai tôn cùng cấp, lại là những tồn tại kinh nghiệm vô cùng lão luyện, không thể nào để hắn còn bất kỳ khả năng nào.

Nhưng Thái Thượng ra tay, lại vẫn có thể nghịch chuyển thời gian, hồi tố năm tháng quá khứ, đi sâu vào nơi Tịch Diệt Tiên Quân tồn tại, phục sinh, bóc tách ký ức, lại một lần nữa xóa sổ, một mạch liền mạch!

Thủ đoạn như vậy, họ lúc này thấy được cũng vô cùng kinh hãi, trong lòng không khỏi cảm thán thủ đoạn khủng bố của Vô Cực Kim Tiên.

Họ còn như vậy, huống chi là Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ..., cũng là một vẻ mặt kinh hãi.

Y trong tay hơi nắm lại, Tịch Diệt Tiên Quân liền triệt để bị xóa

sổ.

Đó chính là một tôn Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn a!

Cứ như vậy trong nháy mắt vẫn lạc trong tay Thái Thượng.

Nhưng nghĩ lại, cũng thấy hợp lý.

Thái Thượng là tồn tại Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ, Tịch Diệt Tiên Quân có mạnh đến đâu cũng chỉ là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, ngay cả cảnh giới Vô Cực Kim Tiên còn chưa bước vào, làm sao có thể chống đỡ được sức mạnh của Vô Cực Kim Tiên?

Cho nên, bị xóa sổ trong nháy mắt, cũng là chuyện bình thường.

"Thì ra là thế!" Thái Thượng một ánh mắt liền nhìn thấu tất cả, mọi huyền diệu đều không thể che giấu, tất cả của Tịch Diệt Tiên Quân đều bị Thái Thượng một mắt nhìn thấu.

Mà thứ y muốn, sự phân bố thế lực trong Hồng Mông Giới Vực, trình độ thực lực..., lúc này đều đã bị y biết được.

Chương 615

"Đi thôi!" Thái Thượng quay người lại, nói với các cao tầng Hồng Hoang.

Lời vừa dứt, đã không còn thấy bóng dáng y.

Thấy vậy, các tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang đều lần lượt động thân, hướng về Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung mà đến.

Còn các thế lực, vô lượng chúng sinh của Hồng Hoang, lúc này đều bắt đầu một vòng tham ngộ tu hành mới.

Bây giờ là thời cơ tốt nhất, trong Hồng Mông Giới Vực, quy tắc, pháp tắc và linh khí đều vô cùng khó được.

Hiện tại lại đã bước ra bước đầu tiên, có một khoảng thời gian bình tĩnh, có thể tham ngộ tu hành thật tốt.

Họ cũng biết, nội tình Hồng Hoang còn chưa đủ, con đường tương lai còn rất dài, cho nên cũng hiểu cần phải tu hành đề thăng.

Vì thế, họ lúc này không lãng phí thời gian, lập tức tiến vào tham ngộ tu hành. ...

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng nhìn các tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang nhất mạch, trầm mặc mấy hơi thở sau, chậm rãi nói: "Lần này, từ trong ký ức của Tịch Diệt Tiên Quân, bản tôn đã biết được sự phân bố thế lực trong Hồng Mông Giới Vực..." Y dừng một chút rồi nói tiếp: "Hồng Mông Giới Vực tuy lớn, nhưng cụ thể, chỉ có tám phương thế lực đỉnh tiêm mà thôi." "Phân biệt là Huyền Thanh Đạo Quân của Nam Vực, Thẩm Phán Thiên Quân của Tây Vực, Bản Nguyên Đế Quân của Đông Vực, Vô Cực Đạo Quân của Trung Vực, Tinh Thần Kiếm

Thánh của Tinh Thần Thiên Vực, Nguyên Tôn của Minh Vực, Quân Thiên Tiên Đế của Bắc Vực, và, chúng ta Hồng Hoang!" "Trong tám phương thế lực này, thực lực của Tây Vực và Bắc Vực tương đương, mà Hồng Hoang chúng ta, cao tầng mơ hồ áp đảo họ một bậc, cho nên được tính là ở tầng giữa.

Lên trên, chính là thế lực của Huyền Thanh Đạo Quân ở Nam Vực.

Mà Đông Vực và Tinh Thần Thiên Vực, thực lực ngang nhau." "Mà thực lực của Minh Vực, chỉ yếu hơn Trung Vực một chút.

Trung Vực được xưng là Ngũ Lâu Thập Nhị Thành, thực lực cường hãn, là thế lực mạnh nhất trong Hồng Mông Giới Vực..." "Cho nên nói, con đường sau này của Hồng Hoang chúng ta còn rất dài, ít nhất, hiện tại chúng ta chỉ có thể tính là ở tầng giữa." "Tuy bây giờ bước đầu đã hoàn thành, nhưng mấy phương thế lực sau này, khó tránh khỏi sẽ ra tay với Hồng Hoang chúng ta." Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, nhìn các tồn tại đỉnh tiêm nói.

Nghe vậy, mọi người đều gật đầu thật mạnh, điểm này, họ cũng hiểu.

Đặc biệt là sau khi nghe được sự phân bố thế lực của Hồng Mông, áp lực trong lòng càng tăng lên.

Sức mạnh cao tầng của mình áp đảo Bắc Vực một bậc, lại chỉ là tầng giữa, vậy mấy phương thế lực kia, thực lực lại khủng bố đến mức nào?

Họ lúc này không dám nghĩ, điều duy nhất có thể làm, chỉ có thể là tiếp tục phát triển để thăng thực lực của mình.

Chỉ có như vậy, mới có thể ứng đối tất cả thách thức và biến số.

Hồng Hoang, tại Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng đưa mắt chậm rãi quét qua những tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang có mặt tại đây, rồi cất lời, "Bước đầu tiên của Hồng Hoang ta tại Hồng Mông Giới Vực, xem như đã bước ra được, nếu không có gì bất ngờ, sẽ có một khoảng thời gian bình lặng để tu hành và phát triển…" "Và đây, cũng chính là lần đầu tiên Hồng Hoang phát triển và khuếch trương, chúng ta phải nắm chắc cơ hội này…" "Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, Thiên đình, Thánh triêu, Vu tộc, Nhân tộc và các thế lực khác, cùng với vô lượng chúng sinh, đều phải được sắp xếp ổn thỏa, phát triển và nâng cao thực lực…" "So với các thế lực khác trong Hồng Mông Giới Vực, để uẩn của Hồng Hoang ta chung quy vẫn còn kém không ít, cho nên cần phải nỗ lực đuổi kịp trong thời gian ngắn nhất.

Ta tin vào tiềm lực của các ngươi, tin vào tiềm lực của các thế lực và chúng sinh, tin vào tiềm lực của Hồng Hoang!" Nghe vậy, một đám tồn tại đỉnh tiêm thần sắc kích động, bị những lời của Thái Thượng lay động.

Bọn họ chắc chắn sẽ sắp xếp ổn thỏa, tu hành đề thăng, làm tăng trưởng để uẩn cho Hồng Hoang.

Thái Thượng nhìn thần sắc biến đổi của họ, trong lòng khá hài lòng, dừng lại một lát rồi nói tiếp, "Tiên thành nơi Tịch Diệt Tiên Quân tọa lạc là nơi tốt nhất trong khu vực này, cũng là khu vực mà Quân Thiên Tiên Đế phái hắn trấn thủ." "Hiện tại, hắn đã vẫn lạc trong tay Hồng Hoang, Quân Thiên Tiên Đế lúc này cũng sẽ không can thiệp vào nơi đây.

Vì vậy, chúng ta có thể lấy đây làm cứ điểm phát triển, trước hết thôn tính Tịch Diệt Tiên Thành, sau đó bắt đầu chưởng khống khu vực này, đứng vững hoàn toàn tại Hồng Mông Giới Vực!" "Hãy để danh xưng Hồng Hoang một lần nữa vang dội khắp Hồng Mông Giới Vực!" Chúng tồn tại đỉnh tiêm nghe vậy, thần tình kích động, lập tức

chắp tay nói, "Vâng!" Nói xong, các vị tồn tại đỉnh tiêm lần lượt đứng dậy, hướng về Thái Thượng chắp tay rồi rời đi.

Một là để phát triển môn hạ, thế lực, nâng cao thực lực cho vô lượng chúng sinh Hồng Hoang.

Hai là bắt đầu tiếp quản Tịch Diệt Tiên Thành, nắm trọn khu vực này vào trong tay.

Phải biết rằng, khu vực nối liền với Tịch Diệt Tiên Thành này còn lớn hơn diện tích của mấy ngàn thế giới Hồng Hoang cộng lại.

Nếu chưởng khống được nó, phe Hồng Hoang có thể nhận được bao nhiêu tài nguyên tu hành?

Có thể có được bao nhiêu khu vực thích hợp để tu luyện hơn nữa?

Có thể nói, lần khuếch trương và phát triển đầu tiên này sẽ mang lại cho Hồng Hoang không ít lợi ích và sự thăng tiến.

Đến lúc đó, về mặt để uẩn có thể vượt qua cả Quân Thiên Tiên Thành ở Bắc Vực.

Khi đó, Hồng Hoang mới thực sự đứng ở vị trí tầng giữa, rồi sau đó, cũng có thể bắt đầu tiến về những cảnh giới cao hơn. "Hai vị đạo hữu hiện đang ở ngưỡng cửa chứng đạo Vô Cực Kim Tiên.

Trong thời gian tới, các ngươi hãy lấy việc này làm trọng, tiềm lực của các ngươi đều không nhỏ, có thể đột phá cảnh giới này.

Hồng Mông Giới Vực lại là một đại cơ duyên, hy vọng các ngươi có thể nắm chắc cơ hội…" Thái Thượng chuyển ánh mắt, nhìn sang Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân, chậm rãi nói.

Dương Mi Đạo Nhân xưa kia là Không Gian Hỗn Độn Ma Thần, sau lại đoạt xá một trong thập đại tiên thiên linh căn là Không Tâm Dương Liễu để trọng sinh, một đường tu hành đến cảnh giới tu vi

như hiện tại, tiềm lực quả thực rất lớn, có xác suất rất cao thành công bước qua ngưỡng cửa Vô Cực Kim Tiên.

Còn Hồng Quân Đạo Nhân, vốn là Hỗn Nguyên Nhất Khí hóa hình, lại từng là Đạo Tổ, thân hợp Thiên Đạo, tu vi sâu không lường được, nay cũng đã đạt đến cảnh giới Thái Cực Kim Tiên viên mãn, cũng có xác suất rất lớn tấn thăng cảnh giới Vô Cực Kim Tiên.

Hồng Mông Giới Vực là một môi trường tu hành hoàn toàn mới, trong đó bất kể là linh khí, quy tắc và pháp tắc, hay tài nguyên tu hành, đối với họ đều là một cơ duyên.

Sau khi vừa quen với Hồng Mông Giới Vực, tiếp theo có thể bắt đầu thử đột phá cảnh giới Vô Cực Kim Tiên.

Tin rằng với thủ đoạn và tiềm lực của họ, sẽ không khiến mình thất vọng. "Đạo hữu yên tâm, chúng ta nhất định sẽ toàn lực ứng phó!" Nghe vậy, Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân nhìn nhau một cái, rồi lập tức chắp tay nói. "Chỉ cần hai vị đạo hữu có thể thành công bước vào cảnh giới Vô Cực Kim Tiên, thực lực đỉnh tiêm của Hồng Hoang ta sẽ được nâng lên không ít bậc.

Dù là Trung Vực, chúng ta cũng có thể có sức tự vệ.

Vì vậy, con đường sắp tới của hai vị đạo hữu sẽ vô cùng quan trọng!" Thái Thượng thần sắc trang nghiêm nhìn Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân, trầm giọng nói. "Đạo hữu yên tâm!" Hai người chắp tay một cái rồi quay người rời đi.

Hồng Mông là một giới vực hoàn toàn mới, là cơ duyên của chính họ.

Sự chuyển đổi, diễn hóa và thăng hoa của quy tắc và pháp tắc đều có thể giúp họ đột phá Vô Cực Kim Tiên.

Cơ duyên mà họ chờ đợi, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, nên họ

cũng sẽ không lãng phí thời gian, sau khi trở về nơi ở của mình liền bắt đầu tham ngộ tu hành.

Thái Thượng nhìn thấy các phe phái Hồng Hoang bắt đầu sắp xếp, tu hành đề thăng, khuếch trương phát triển đồng thời tiến hành, hài lòng gật đầu, rồi ngồi xếp bằng trên Thái Cực Đồ, bắt đầu tham ngộ tu hành, tiếp tục hướng về thiên địa cao hơn, đột phá Hậu kỳ. ...

Cùng lúc đó, Hồng Hoang chính thức ra tay.

Bất kể là Nhân giáo, Xiển giáo, Tiệt giáo, Nhân tộc, Vu tộc, Thánh triều, Thiên đình, Địa phủ... các thế lực và chủng tộc lúc này đều đồng loạt hành động, bành trướng ra bên ngoài.

Tịch Diệt Tiên Quân là một tồn tại đã vẫn lạc, khu vực này tự nhiên phải được sáp nhập vào bản đồ Hồng Hoang.

Có thể nói, đây là cứ điểm đầu tiên của Hồng Hoang, cũng có thể nói, hiện tại Hồng Hoang và Quân Thiên Tiên Thành đang đối diện nhau từ nam chí bắc, cùng nhau cát cứ vùng đất Bắc Vực.

Mặc dù tạm thời đình chiến, nhưng những va chạm trong tương lai cũng có thể đoán trước được.

Chương 616

Tuy nhiên, về điểm này, Hồng Hoang cũng không hề e ngại những thách thức đó.

Trước khi đến Hồng Mông Giới Vực, tất cả các tồn tại, cao thủ của Hồng Hoang đều đã hiểu rõ điều này, nên tự nhiên sẽ không để tâm.

Điều họ quan tâm, chỉ là nỗ lực tu hành nâng cao bản thân, làm tăng trưởng để uẩn của Hồng Hoang mà thôi.

Những chuyện khác, họ đều không quan tâm.

Khi thực lực đã đủ, dù thách thức có đến, họ cũng không sợ hãi.

Vì vậy, việc khuếch trương và phát triển lúc này, tự nhiên là để cho tộc nhân và môn hạ đệ tử của các thế lực, chủng tộc thực hiện.

Đây cũng là một sự rèn luyện đối với họ.

Chỉ có chiến hỏa mới có thể khiến đại đạo của bản thân càng thêm khế hợp.

Tịch Diệt Tiên Thành vẫn còn tồn tại Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cho nên lần này, tự nhiên vẫn có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang đi áp trận.

Tuy không nhiều, nhưng cũng có năm vị cùng đi.

Như vậy, việc Hồng Hoang triệt để tiêu diệt Tịch Diệt Tiên Thành cũng không có độ khó quá lớn.

Ngoại trừ những thế lực thuộc về Tịch Diệt Tiên Quân bị phe Hồng Hoang tiêu diệt ra, đối với những sinh linh và tu sĩ vốn thuộc Hồng Mông Giới Vực, Hồng Hoang cũng không ra tay.

Bọn họ cũng rất thức thời, lập tức quy thuận về phe Hồng Hoang.

Sau khi làm xong tất cả những điều này, các tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang đều dời đến Tịch Diệt Tiên Thành, lấy đây làm nơi tu hành, tài nguyên tu hành cũng rất phong phú.

Cứ như vậy, nơi đây đã trở thành nơi tu hành của các tồn tại đỉnh tiêm Hồng Hoang, và được đổi tên thành, Hồng Hoang Vực.

Nhìn thấy động thái của Hồng Hoang lúc này, các thế lực khác trên bề mặt cũng không có bất kỳ hành động nào, chỉ có một vài ánh mắt đang hướng về phía Hồng Hoang. ... ...

Bắc Vực, phía tây bắc, trong Hồng Hoang Vực. "Như vậy, lần khuếch trương và phát triển đầu tiên của Hồng Hoang đã thuận lợi hoàn thành.

Tiếp theo, cũng sẽ có không ít sự thăng tiến..." Thái Thượng nhìn vào sự tu hành đề thăng của các tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Hoang Vực, cũng như tiến triển tu hành của vô lượng chúng sinh trong Hồng Hoang Giới, đều khá tốt.

Hỗn Nguyên Kim Tiên (Chuẩn Thánh) và Đại La Kim Tiên là những cảnh giới có tiến triển nhiều nhất lúc này.

Mặc dù từ lần trước đến nay, chỉ mới qua hơn mười triệu năm, nhưng Hồng Mông Giới Vực đối với họ mà nói, chung quy vẫn là nơi có cơ duyên tạo hóa.

Nắm bắt được nó, đạt đến cảnh giới cao hơn, cũng là chuyện bình thường.

Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân đang tranh thủ thời gian đột phá cảnh giới Vô Cực Kim Tiên.

Mặc dù chưa thành công, nhưng hy vọng của họ vẫn rất lớn, về điểm này, Thái Thượng vẫn tin tưởng họ.

Còn Nguyên Thủy và Nữ Oa, cũng đang hướng tới việc đột phá Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ.

Còn Thông Thiên và Hậu Thổ, tiến vào Thái Cực Kim Tiên trung kỳ cũng chỉ là chuyện trong thời gian gần đây.

Tiềm lực và tư chất của họ đều tuyệt giai, trước đây ở trong Hồng Hoang, trong Hỗn Độn, đã có phần hạn chế họ.

Nay đến Hồng Mông Giới Vực, bất kể là linh khí, quy tắc hay pháp tắc, đều hoàn toàn mới, cũng là những thứ họ có thể bắt đầu nắm giữ lại từ đầu, giống như vừa mới bước vào con đường tu hành.

Cứ như vậy, tốc độ tiến triển của họ vẫn rất tốt.

Những người còn lại như Lý Nhĩ, Khổng Khâu, Toại Nhân, Quỷ Cốc Tử, tu hành cũng khá ổn, việc tấn thăng Thái Cực Kim Tiên cũng sẽ không quá xa.

Đây chính là sức mạnh nòng cốt của Hồng Hoang, cũng là nơi để uẩn của Hồng Hoang tồn tại.

Chỉ cần họ toàn bộ tấn thăng, để uẩn của Hồng Hoang liền có thể được bù đắp.

Đến lúc đó, Hồng Hoang của mình, trong Hồng Mông Giới Vực, cũng xem như đang hướng tới việc tấn thăng thành thế lực cao hơn, ít nhất, cũng có thể so tài với các thế lực đứng trước mình.

Cứ như vậy, Hồng Hoang của mình trong Hồng Mông Giới Vực mới càng có thực lực tự vệ.

Đến lúc đó, các thế lực khác trong Hồng Mông Giới Vực muốn tìm Hồng Hoang gây phiền phức, cũng phải tự lượng xem mình có thực lực đó hay không.

Dù là Ngũ Lâu Thập Nhị Thành của Trung Vực, cũng sẽ không dễ

dàng ra tay.

Suy cho cùng, thực lực của Hồng Hoang đã đạt đến một tầm cao mới, muốn tìm Hồng Hoang gây phiền phức, bản thân phải trả giá như thế nào, họ sẽ suy nghĩ rõ ràng.

Cho nên nói, chỉ có để uẩn của Hồng Hoang được bù đắp, thực lực được nâng cao, tất cả những điều này mới có thể được thực hiện tốt hơn.

Tình hình lúc này, đã là không tệ, đang tiến về phía mà mình đã dự liệu.

Thái Thượng chậm rãi quét mắt qua một lượt, hài lòng gật đầu, rồi nhắm mắt lại, tiếp tục tham ngộ tu hành.

Còn các phương diện vận hành, tu hành và phát triển của Hồng Hoang và Hồng Hoang Vực, lúc này đều đang tiến hành một cách có trật tự.

Mọi thứ, đều đang tiến về hướng tốt đẹp hơn. ...

Trung tâm Bắc Vực, trong Quân Thiên Tiên Thành.

Thần sắc của Quân Thiên Tiên Đế lúc này không hề tốt đẹp.

Hắn nhìn Hồng Hoang rầm rộ chiếm cứ địa bàn của mình, sau đó ra sức phát triển thực lực, chưởng khống cả một vùng khu vực rộng lớn.

Đó là trọn vẹn một phần tư Bắc Vực!

Hiện tại, một phần tư đó không còn thuộc về Quân Thiên Tiên Thành của hắn nữa.

Mỗi khi nghĩ đến, trong lòng hắn lại vô cùng bực bội, thần sắc sao có thể tốt được, lúc này chỉ có thể âm trầm nhìn về phía Hồng Hoang. "Tiên đế, chẳng lẽ chúng ta cứ như vậy nhìn Hồng Hoang ở Bắc Vực

chúng ta phát triển?

Ra sức khuếch trương?" Một trong sáu đại cao thủ dưới trướng Quân Thiên Tiên Đế, tu vi thực lực chỉ đứng sau Tịch Diệt Tiên Quân là Huyền Nguyên Tiên Quân, thần sắc nghiêm nghị nhìn Quân Thiên Tiên Đế, trầm giọng hỏi.

Đó là trọn vẹn một phần tư khu vực!

Cứ như vậy chắp tay dâng cho người khác sao?

Tịch Diệt đã vẫn lạc, tiên thành bị chiếm cứ, Hồng Hoang chiếm luôn cả khu vực của tiên thành.

Hiện tại chỉ có thể nhìn Hồng Hoang phát triển đề thăng, tình huống như vậy, trong lòng hắn cũng một trận phiền muộn.

Chương 617

Nhưng mấu chốt là, xem tình hình của Tiên đế, dường như không có ý định ra tay, cho nên hắn mới có câu hỏi này. "Thực lực của Hồng Hoang không yếu, Thái Thượng kia còn mơ hồ nhỉnh hơn bản đế một bậc.

Mặc dù để uẩn tầng giữa hơi yếu, nhưng bọn chúng chiếm ưu thế về số lượng.

Cho dù chúng ta dốc toàn lực tấn công, cũng khó chiếm được bao nhiêu lợi thế…" "Ngược lại, trong tình huống lưỡng bại câu thương với Hồng Hoang, mấy vị kia e rằng sẽ thừa cơ mà vào, trực tiếp giáng cho Bắc Vực chúng ta một đòn chí mạng.

Cứ như vậy, ngược lại là đắc bất thường thất…" Quân Thiên Tiên Đế thần sắc âm trầm đến đáng sợ, lạnh lùng nói, "Kế sách hiện tại, chỉ có thể tạm thời như vậy, sau đó tìm kiếm cơ hội, hoặc là có thể khiêu khích mối quan hệ giữa Hồng Hoang và mấy phe kia, để cho bọn chúng giao chiến.

Đến lúc đó, chúng ta thu hồi Bắc Vực, giành được thu hoạch lớn hơn, mới càng thêm dễ dàng." Nghe vậy, Huyền Nguyên Tiên Quân gật đầu, Tiên đế tính toán như vậy cũng có lý.

Suy cho cùng, thực lực của Hồng Hoang lúc này quả thực không yếu, cho dù Quân Thiên Tiên Thành của mình dốc toàn bộ lực lượng, cũng chưa chắc đã chiếm được lợi thế, như vậy chỉ làm lợi cho mấy thế lực khác mà thôi.

Chỉ là, hắn nhìn Hồng Hoang ra sức chiếm cứ khu vực đó, rồi dốc sức phát triển thực lực, bù đắp sự thiếu hụt về để uẩn của mình, trong lòng quả thực không dễ chịu.

Nhưng hắn ngoại trừ làm theo lời Tiên đế, cũng không có cách nào khác. "Ngươi hãy theo dõi chặt chẽ tình hình của Hồng Hoang, một khi có tình huống đặc biệt, lập tức bẩm báo cho bản đế." "Trong thời gian tới, bản đế định bế quan một phen, chỉ cần bản đế có thể đạt đến Hậu kỳ chi cảnh, đó chính là ngày tận của Hồng Hoang.

Dám ra tay với Bắc Vực của ta, hoàn toàn không coi bản đế ra gì!" Quân Thiên Tiên Đế nhìn Huyền Nguyên Tiên Quân, trầm giọng nói. "Tiên đế yên tâm, ta tự sẽ chú ý tất cả!" Nghe vậy, Huyền Nguyên Tiên Quân lập tức chắp tay nói.

Nghe vậy, Quân Thiên Tiên Đế hài lòng gật đầu, rồi thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, bắt đầu bế quan tu hành.

Huyền Nguyên Tiên Quân thu hồi ánh mắt, thần sắc băng lãnh liếc nhìn nơi Hồng Hoang tọa lạc một cái rồi cũng rời đi.

Trong thời gian sau này, hắn cũng sẽ chú ý chặt chẽ tình hình của Hồng Hoang.

Chỉ cần có cơ hội, hoặc là Tiên đế tấn thăng, hắn tin rằng, Hồng Hoang sẽ vì thế mà bị tiêu diệt.

Quan trọng nhất là, đến lúc đó, mình có thể thuận thế tiếp quản địa bàn của Tịch Diệt Tiên Quân.

Khi đó, mình tấn thăng thành đệ nhất cao thủ dưới trướng Tiên đế, cũng không phải là không có khả năng.

Địa bàn mình có được càng lớn, tài nguyên tu hành càng nhiều, tu vi cảnh giới tự nhiên cũng càng dễ dàng đạt đến cảnh giới cao hơn.

Đến lúc đó, quyền lực của mình ở Bắc Vực cũng sẽ lớn hơn.

Huyền Nguyên Tiên Quân trong lòng nghĩ đến viễn cảnh tốt đẹp, rồi hướng về khu vực của mình mà đi. ...

Cùng lúc đó, tại Trung Vực.

Trung tâm Ngũ Lâu Thập Nhị Thành, trong Vô Cực Lâu. "Ông!" Đột nhiên, Vô Cực Đạo Quân chậm rãi mở mắt, nhìn lướt qua Hồng Mông Giới Vực một cái rồi bỗng nhiên đứng dậy, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, rời khỏi Vô Cực Lâu, rời khỏi Trung Vực, không biết đi về nơi đâu. ... ...

Trong Hồng Mông Giới Vực.

Đối với lần khuếch trương và phát triển đầu tiên của Hồng Hoang, thực ra sáu vị là Huyền Thanh Đạo Quân của Nam Vực, Thẩm Phán Thiên Quân của Tây Vực, Bản Nguyên Đế Quân của Đông Vực, Vô Cực Đạo Quân của Trung Vực, Tinh Thần Kiếm Thánh của Tinh Thần Thiên Vực, và Nguyên Tôn của Minh Vực, trong lòng đều rõ ràng.

Họ cũng hiểu rằng, lần khuếch trương và phát triển này của Hồng Hoang, đối với việc bù đắp sự thiếu hụt về để uẩn, phát triển thực lực, ổn định vị thế trong Hồng Mông Giới Vực, là một cột mốc quan trọng, cũng là một bước đi then chốt.

Bước đi này của Hồng Hoang đã tạo ra một tình thế khác biệt.

Hồng Hoang sau này, bất kể là quy mô thế lực hay thực lực tổng thể, đều sẽ dần dần lớn mạnh, sự va chạm và tranh đoạt với Quân Thiên Tiên Thành ở Bắc Vực cũng sẽ càng thêm kịch liệt.

Đến lúc đó, trong Bắc Vực, rốt cuộc sẽ tồn tại hai thế lực đỉnh tiêm, hay chỉ có một phe, là Quân Thiên Tiên Thành lưu lại, hay là Hồng Hoang lưu lại, điều đó rất khó nói.

Nhưng nhìn vào tiềm lực của Hồng Hoang, cùng với tình hình phát triển lúc này, quả thực rất có cơ hội.

Nhưng Quân Thiên Tiên Thành lại là thế lực đỉnh tiêm lâu đời của

Hồng Mông Giới Vực, cho nên cuộc va chạm giữa hai thế lực, rốt cuộc ai thua ai thắng, phải xem tình hình sau này.

Họ cũng tạm thời không vội, cứ xem xét tình hình các phương diện của Hồng Hoang, cũng như tình hình với Quân Thiên Tiên Thành ở Bắc Vực rồi mới tính.

Vì vậy, lần khuếch trương và phát triển này của Hồng Hoang, mấy vị này đều thần sắc bình tĩnh quan sát, cũng không có hành động gì nhiều.

Hồng Mông Giới Vực lúc này, cũng là một cảnh tượng bình yên, chỉ là không biết, cục diện này có thể duy trì được bao lâu. ...

Hồng Mông, Bắc Vực, trong một khu vực nào đó. "Vút!" Một đạo thần quang lóe lên, gây ra chấn động cho quy tắc và pháp tắc của Hồng Mông Giới Vực.

Tiên thiên linh khí không ngừng bốc hơi, vạn sự vạn vật dường như trong khoảnh khắc này tỏa ra vô tận sinh cơ.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy tử khí lượn lờ thổi qua, quy tắc và pháp tắc đều giao thoa ngưng kết lại, dần dần hiện ra một bóng người, hòa làm một thể với cả trời đất, chính là người chấp chưởng Ngũ Lâu Thập Nhị Thành của Trung Vực trong Hồng Mông Giới Vực, cũng là tồn tại có tu vi cảnh giới cao nhất toàn cõi Hồng Mông, Vô Cực Đạo Quân. "Quân Thiên vẫn có chút thủ đoạn, Bắc Vực so với mười mấy kỷ nguyên trước, đã hoàn thiện và phát triển không ít, sinh linh trong đó cũng đã đề thăng rất nhiều, các phương diện đều đang tiến triển…" "Nếu không phải vì tình huống lần này, Quân Thiên có lẽ cũng có thể nhờ đó mà đạt đến cảnh giới cao hơn, nhưng bây giờ thì!" Vô Cực Đạo Quân chậm rãi quét mắt qua tình hình của Bắc Vực, dưới bao nhiêu kỷ nguyên như vậy, quả thực từ khi Quân Thiên Tiên Đế chính thức chấp chưởng Bắc Vực, sự phát triển của Bắc Vực là

nhanh nhất.

Bất kể là thực lực tổng thể của Quân Thiên Tiên Thành, sự ra đời của sinh linh trong đó, hay sự phát triển và thăng tiến của tu sĩ sinh linh, đều đã đạt đến một mức độ khá cao và ổn định.

Đây cũng là lý do tại sao, trong mấy kỷ nguyên gần đây, Bắc Vực trực tiếp phát triển, một lần vượt qua Thẩm Phán Thiên Quân của Tây Vực, bản thân hắn cũng đạt đến cảnh giới Vô Cực Kim Tiên trung kỳ.

Các phương diện của Bắc Vực cũng đang dần phát triển theo hướng tốt đẹp.

Nếu không phải lần này có thế lực như Hồng Hoang chen vào, e rằng Bắc Vực thật sự có hy vọng đuổi kịp Nam Vực.

Cứ như vậy, Bắc Vực và thực lực của Quân Thiên Tiên Đế đều sẽ đề thăng không ít.

Tiếc là, với tình hình hiện tại, Quân Thiên Tiên Đế và Quân Thiên Tiên Thành muốn có được sự phát triển và đề thăng như vậy, e rằng rất khó.

Suy cho cùng có Hồng Hoang ở đó, sự va chạm giữa hai bên, thực ra có thể đoán trước được.

Trong những cuộc giao phong sau này, giữa hai thế lực, rốt cuộc ai sẽ tồn tại ở Bắc Vực, những điều này, sau này sẽ rõ.

Vô Cực Đạo Quân chậm rãi thu hồi ánh mắt từ Quân Thiên Tiên Thành, rồi chuyển sang Hồng Hoang. "Mang theo cả thế giới mà đến, cắm rễ vào Hồng Mông Giới Vực, Thái Thượng này cũng thật có thủ đoạn.

Một thế lực như vậy, bất kể là tiềm lực hay các phương diện khác, quả thực không hề thua kém Quân Thiên Tiên Thành…" "Cho Hồng Hoang thêm một khoảng thời gian nữa, Quân Thiên Tiên Thành

e rằng thật sự không phải là đối thủ của Hồng Hoang…" Vô Cực Đạo Quân cẩn thận quan sát tình hình các phương diện của Hồng Hoang, trong lòng thầm nghĩ một tiếng.

Hắn đối với Hồng Hoang vẫn khá là hiếu kỳ, đối với thủ đoạn của Thái Thượng cũng rất tán đồng.

Một thế lực như vậy, tiềm lực quả thực là vô hạn.

Chương 618

Bắc Vực sau này, rốt cuộc là thiên hạ của Hồng Hoang, hay là thiên hạ của Quân Thiên Tiên Thành, thật sự rất khó nói.

Yếu tố quyết định nằm ở Thái Thượng và Quân Thiên Tiên Đế, chỉ xem cuối cùng ai trong hai người họ có thể tấn thăng nhanh hơn.

Trong lòng suy nghĩ một hồi, Vô Cực Đạo Quân thân hình khẽ động, một lần nữa biến mất tại chỗ. ...

Bắc Vực, trong Hồng Hoang Vực. "Ông!" Vào một thời khắc nào đó, đại đạo ấn ký trên mi tâm của Thái Thượng khẽ động, rồi ngài mở mắt ra, đôi mắt trong như bầu trời quang đãng, thần niệm thấu suốt, nhìn về một phương hướng nào đó, hai mắt hơi nheo lại. "Quả không hổ là tồn tại mạnh nhất Hồng Mông Giới Vực, quả nhiên phi phàm!" Đột nhiên, Thái Thượng khẽ than một tiếng. "Cho dù là tu vi cao nhất trong Hồng Mông Giới Vực thì đã sao, ở chỗ ngươi, chẳng phải vẫn không thể độn hình!" Ngay lúc này, có một giọng nói trong trẻo truyền đến, sau đó liền thấy Vô Cực Đạo Quân mặt mang ý cười từ trong hư không bước ra, trên dưới đánh giá Thái Thượng một lượt, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Mặc dù tu vi của Thái Thượng, trong cảnh giới Trung kỳ, cũng là cực kỳ sâu dày, so với Quân Thiên Tiên Đế còn mạnh hơn vài phần, nhưng đó chung quy không phải là Hậu kỳ.

Dù là Hậu kỳ, cũng chưa chắc có thể phát hiện ra thân hình của mình.

Suy cho cùng, cảnh giới tu vi của mình lúc này là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên viên mãn, cao hơn Thái Thượng trọn vẹn hai cảnh giới.

Dù là Bản Nguyên Đế Quân, Nguyên Tôn, Tinh Thần Kiếm Thánh

và Huyền Thanh Đạo Quân, những tồn tại Hậu kỳ này, khi mình đến khu vực của họ, cũng chưa chắc đã phát hiện ra thân hình của mình.

Nhưng Thái Thượng, tu vi còn thấp hơn họ một bậc, lại có thể phát hiện ra sự tồn tại của mình, điểm này quả thực khiến hắn vô cùng kinh ngạc.

Xem ra, tồn tại có thể mang theo cả một thế giới đến Hồng Mông Giới Vực, quả thực không tầm thường. "Chẳng qua chỉ là vài thủ đoạn không đáng kể mà thôi, sao có thể lọt vào mắt của đạo huynh!" Thái Thượng nhìn hắn, ôn hòa cười nói.

Sau khi dung hợp tiền thế và kim sinh, sự chưởng khống của Thái Thượng đối với một số thủ đoạn ngày càng thuần thục hơn.

Mặc dù cảnh giới tu vi của ngài không bằng Vô Cực Đạo Quân, nhưng phát hiện ra sự tồn tại của hắn, vẫn có thủ đoạn làm được.

Vô Cực Đạo Quân nghe vậy, thần sắc có chút kinh ngạc nhìn ngài.

Thủ đoạn này mà không đáng kể?

Nếu thủ đoạn này cũng không được tính là đáng kể, vậy thì trong Hồng Mông Giới Vực, không có thủ đoạn nào đáng kể nữa rồi.

Thủ đoạn có thể vượt qua hai cảnh giới, dò xét được tung tích của đối phương, trong lòng Vô Cực Đạo Quân cũng vô cùng tán thưởng, nhưng Thái Thượng lúc này lại cho là không đáng kể.

Điểm này, trong lòng hắn quả thực khá phức tạp. "Đạo huynh mời!" Thái Thượng phất tay, một chiếc bồ đoàn màu vàng xuất hiện đối diện ngài, ở giữa hai người, hiện ra một chiếc bàn.

Thấy vậy, Vô Cực Đạo Quân khẽ gật đầu, rồi ngồi xuống. ... ...

Hồng Mông, Bắc Vực, trong Hồng Hoang Vực.

Thái Thượng khẽ phất tay, Ngộ Đạo Trà và trà cụ xuất hiện trên

bàn, rồi bắt đầu cẩn thận pha trà.

Nhất cử nhất động đều khơi dậy những quỹ tích đại đạo mà mắt thường có thể thấy được, một luồng chân ý đại đạo huyền diệu lan tỏa ra.

Vô Cực Đạo Quân mắt sáng lên, trong lòng thầm khen thủ đoạn hay.

Thái Thượng lúc này hành động của bản thân đã ngầm hợp với đại đạo, đây chính là điềm báo của việc Hậu kỳ không còn xa, e rằng không bao lâu nữa, liền có thể đăng đỉnh Vô Cực Kim Tiên hậu kỳ.

Mà trong khoảng thời gian này, Quân Thiên Tiên Đế có thể nắm bắt được cơ hội, tấn thăng Hậu kỳ trước Thái Thượng, hoặc không bị tụt lại quá xa hay không, chính là yếu tố quyết định hướng đi cuối cùng của Quân Thiên Tiên Thành.

Trong lòng ý niệm lóe lên rồi biến mất, Vô Cực Đạo Quân thu liễm tâm thần, ánh mắt rơi vào chén trà mà Thái Thượng đã pha xong, đặt trước mặt hắn, trong đó đựng chính là nước trà Tiên Thiên Ngộ Đạo.

Hắn là tồn tại đỉnh tiêm nhất Hồng Mông Giới Vực, tự nhiên đã thưởng thức qua vô số tiên thiên chi vật, nhưng loại trà tiên thiên như thế này, hắn quả thực là lần đầu tiên nhìn thấy. "Đạo huynh, mời!" Thái Thượng nhìn Vô Cực Đạo Quân, cười một tiếng rồi nói.

Nói xong, ngài tự mình cầm chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm.

Thấy vậy, Vô Cực Đạo Quân cũng không nghĩ nhiều, cũng học theo Thái Thượng, cầm lấy chiếc chén trà độc đáo, khẽ nhấp một ngụm.

Trong nháy mắt, Vô Cực Đạo Quân mắt sáng rực. "Hay, quả là một tiên thiên chi vật!" Vô Cực Đạo Quân khen một câu, rồi nhìn Thái

Thượng, hỏi, "Vật này, có tên gọi không?" "Vật này, tên là Ngộ Đạo Trà!" Nghe vậy, Thái Thượng ôn hòa cười, nhìn hắn, chậm rãi nói, "Đây là thứ độc hữu của Hồng Hoang, là tiên thiên linh căn Ngộ Đạo Trà, dùng lá trà pha với tiên thiên chi thủy mà thành, vị đạo độc đáo, cũng có công hiệu trợ giúp thanh tịnh tâm thần, minh ngộ đại đạo…" Vô Cực Đạo Quân gật đầu, công hiệu của Ngộ Đạo Trà tuy không có tác dụng với hắn, nhưng với tu vi của hắn, vẫn biết rằng, Ngộ Đạo Trà này đối với những tồn tại tu vi thấp có hiệu quả, quả thực là thức uống tiên thiên khó có được.

Đối với Hồng Hoang, trong lòng hắn càng thêm hiếu kỳ, phương thế giới này quả thực bất phàm. "Thế giới Hồng Hoang quả nhiên bất phàm, nếu không bị giới hạn của thế giới, cũng không thua kém Hồng Mông…" Vô Cực Đạo Quân nhìn Thái Thượng, chậm rãi nói.

Sự khác biệt của thế giới, ngoài giới hạn về diện tích thế giới, giới hạn về quy tắc và pháp tắc, đã hạn chế Hồng Hoang không thể đạt đến cảnh giới cao hơn.

Nếu không, với sự thần kỳ và bất phàm của Hồng Hoang, thật sự không thua kém Hồng Mông.

Cũng khó trách, tồn tại của phe Hồng Hoang, mỗi một vị đều là hạng kinh tài tuyệt diễm, một thế giới như vậy, sinh ra tồn tại tự nhiên không tầm thường.

Có thể sinh ra trong một thế giới như vậy, cũng quả thực không tệ, tuy khởi điểm không cao bằng họ, nhưng tiềm lực vô hạn.

Nhìn từ những năm qua, mỗi một vị của Hồng Hoang đều không phải là tồn tại bình thường, đều có thể đi đến cảnh giới cao hơn.

Thế giới Hồng Mông tuy là vị diện tối cao, sinh linh trong đó khởi điểm cũng cao hơn sinh linh của thế giới như Hồng Hoang, nhưng Hồng Hoang lại có thể đi đến cảnh giới không thua kém họ.

Hơn nữa, vì đây là một cơ duyên và tạo hóa khó có được, sinh linh và tu sĩ trong Hồng Hoang còn có thể nhờ đó mà nhanh chóng đề thăng, nói không chừng tốc độ tu hành còn nhanh hơn không ít sinh linh và tu sĩ trong Hồng Mông Giới Vực.

Đây chính là mức độ đáng sợ của sinh linh Hồng Hoang.

Dưới tiềm lực và cơ duyên tạo hóa như vậy, tốc độ tu hành, giới hạn đều khó có thể dự đoán, cho dù so với sinh linh Hồng Mông có khởi điểm cao, cũng không hề thua kém.

Vô Cực Đạo Quân có chút tiếc nuối, nếu mình có thể sớm rời khỏi Hồng Mông, thu thế giới như vậy vào dưới trướng, hảo hảo bồi dưỡng, vậy thì thực lực Trung Vực của mình sẽ đạt đến cảnh giới cao hơn, mình vấn đỉnh ngôi vị Hồng Mông Chi Chủ tối cao kia, cũng không phải là không có khả năng.

Chỉ tiếc là, ngày xưa mình đã không xuống Hỗn Độn, thu Hồng Hoang vào dưới trướng, điểm này, quả thực đã bỏ lỡ không ít.

Hồng Hoang hiện tại, tuy để uẩn và thực lực tổng thể không bằng Trung Vực của mình, nhưng sau này, vẫn rất khó nói.

Bởi vì hắn có thể nhìn ra, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân tấn thăng Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên có xác suất rất lớn.

Chỉ cần họ tấn thăng, phe Hồng Hoang liền có ba vị Hỗn Nguyên Vô Cực.

Tình huống như vậy, cho dù là Trung Vực của mình cũng không có.

Hồng Hoang về điểm này, quả thực đã vượt qua các thế lực khác của Hồng Mông Giới Vực, điểm này cũng là chỗ đáng sợ của Hồng Hoang.

Chương 619

Mặc dù để uẩn không đủ, nhưng tu vi của họ rất đồng đều, một khi đều tấn thăng, thực lực sẽ vô cùng đáng sợ, bởi vì đều là thực lực tương đương, một khi tấn thăng, đó không phải là một hai vị đơn giản như vậy.

Vì thế, về điểm này, Vô Cực Đạo Quân cảm thấy, mình vẫn cần phải để mấy vị Thái Cực Kim Tiên viên mãn dưới trướng mình, hảo hảo đột phá một phen, ít nhất, cũng phải đảm bảo có thêm một hai vị Vô Cực Kim Tiên.

Trong lòng ý niệm lóe lên rồi biến mất, ánh mắt hắn lại một lần nữa rơi vào trên người Thái Thượng đang pha trà. "Đạo huynh lần này đích thân đến Hồng Hoang, rốt cuộc là vì chuyện gì?" Thái Thượng đặt ấm trà xuống, cầm lấy chén trà trước mặt, một hơi uống cạn, rồi nhìn Vô Cực Đạo Quân, chậm rãi hỏi.

Với thân phận và thực lực của Vô Cực Đạo Quân, cộng thêm tình hình của Hồng Hoang trong thời gian này, liệu có tính toán gì khác, mới khiến hắn đích thân đến Hồng Hoang, những điều này đều khó nói.

Cho nên, ngài không khỏi có chút suy đoán.

Nghe vậy, Vô Cực Đạo Quân thần sắc trang nghiêm, nhìn sâu vào Thái Thượng, một lúc lâu sau mới cất lời, "Bản tôn chỉ cảm thấy, đạo hữu và một đạo khí tức đại đạo đã từng tấn công Hồng Mông Chi Môn vào mười mấy kỷ nguyên trước rất tương tự…" Thái Thượng nghe vậy, mắt hơi sáng lên, trong lòng đã hiểu ra, đó là lần ra tay của mình ở đạo kỷ trước, nhưng không thành công, vì vậy mới mai táng đạo kỷ, trầm luân bản tôn, rồi dưới sự dẫn dắt của mảnh vỡ Không

Động Ấn, lại một lần nữa quay về vùng đất Hồng Hoang.

Nghĩ lại, lúc đó, Vô Cực Đạo Quân trong Hồng Mông Giới Vực đã có phần biết được. "Trong Hồng Mông Giới Vực, chẳng lẽ còn có tồn tại từ hạ giới đến?" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh hỏi. "Mấy chục kỷ nguyên trước, cũng có, tuy không quá hai bàn tay, nhưng cũng xem như không tệ, tu vi của mỗi vị tồn tại cũng không tính là thấp…" Hắn khẽ cười, rồi nói tiếp, "Chỉ là Hồng Mông Giới Vực là vị diện tối cao, tuy những tồn tại từ hạ giới đến tu vi không tệ, nhưng đặt trong Hồng Mông Giới Vực, vẫn không đủ để xem.

Chỉ trong vài kỷ nguyên, liền đều vẫn lạc, chẳng qua chỉ là sớm nở tối tàn mà thôi!

Nói rồi, Vô Cực Đạo Quân nhìn Thái Thượng, nói, "Đạo hữu thì khác, chỉ có thực lực như đạo hữu, mới có thể đứng vững gót chân trong Hồng Mông Giới Vực, thậm chí, mang theo thế giới mà đến, bảo vệ một phương sinh linh, quả thực là thủ đoạn cao minh!" "Đạo huynh quá khen!" Thái Thượng bình thản nói. "Nhìn lại cả chặng đường này, ngoài đạo khí tức đại đạo từ mười mấy kỷ nguyên trước, và sau đó là một tồn tại khai tịch thế giới, cũng chỉ có đạo hữu là tồn tại hạ giới có thể khiến bản tôn coi trọng, cũng là tồn tại có thể đi đến cảnh giới cao hơn…" Vô Cực Đạo Quân thần sắc trang nghiêm, nhìn Thái Thượng, nói từng chữ một.

Bắc Vực, bên trong Hồng Hoang Vực.

Thái Thượng nghe vậy, đôi mắt hơi híp lại, đáy mắt lóe lên một tia tinh quang khó có thể nhận ra, bề ngoài không nhìn ra sâu cạn, thần sắc vẫn bình tĩnh, không có chút gợn sóng hay biến hóa nào. "Vậy vì sao, bọn họ đều không tiến vào Hồng Mông Giới Vực?" Thái Thượng nhìn y, nhàn nhạt hỏi.

Mặc dù ngài biết, hai vị mà Vô Cực Đạo Quân nói đến, một vị là

chính mình của đạo kỷ trước, vị còn lại chính là Bàn Cổ Đại Thần đã khai tịch thế giới Hồng Hoang.

Hai vị này, quả thực xứng đáng với cảnh giới mà Vô Cực Đạo Quân đã nói, chỉ có ngài mới biết, bọn họ lúc đó mạnh mẽ đến mức nào.

Cho nên Vô Cực Đạo Quân nói như vậy cũng là hợp lý, nhưng điều ngài quan tâm là, Bàn Cổ Đại Thần, rốt cuộc đã tiến vào Hồng Mông Giới Vực hay chưa?

Nếu đã tiến vào, đối với Hồng Hoang mà nói, lại là một tình huống hoàn toàn khác, cho nên ngài cần phải làm rõ điểm này. "Hồng Mông chi môn cũng không phải nơi đơn giản, muốn gõ mở Hồng Mông chi môn, không hề đơn giản như vậy, ngoài thực lực bản thân cường hãn ra, cũng phải có cơ duyên tạo hóa mới có thể đạt tới." Vô Cực Đạo Quân dừng lại một chút rồi nói tiếp, "Ngoài ra, còn có một điểm mấu chốt, chính là hạn chế, cùng với một số quy tắc, hoặc là một số sức mạnh đặc thù kìm hãm, cho nên không thể phá vỡ tất cả những thứ này." "Hỗn Độn, Đại Đạo!" Thái Thượng thần sắc nghiêm lại, trầm giọng nói.

Hỗn Độn, Đại Đạo, vận mệnh... cuối cùng tại một thời điểm nào đó, là một hạn chế khó có thể phá vỡ, điều này đã hạn chế chính mình của đạo kỷ trước, cũng như Bàn Cổ Đại Thần, khiến họ không thể phá vỡ gông cùm này.

Thái Thượng tin rằng, nếu không có những hạn chế này, với thủ đoạn và thực lực của Bàn Cổ Đại Thần, cũng không đến mức thật sự vẫn lạc, không thể đến được Hồng Mông Giới Vực.

Nhưng xem ra lần này, hạn chế này cuối cùng đã níu chân y. "Đạo hữu nói không sai, chính là Hỗn Độn mà các ngươi nói, cùng với Đại Đạo trong đó.

Nhưng cơ duyên tạo hóa, cũng là một yếu tố trong đó!" Vô Cực Đạo Quân nghe vậy, trong lòng suy nghĩ một chút, tự nhiên hiểu rằng, Hỗn Độn và Đại Đạo kia chính là giới vực của hạ giới, cùng với thể kết hợp của các quy tắc và pháp tắc quản lý mọi thứ trong đó.

Điều này và Đại Đạo trong Hồng Mông, tình huống giống hệt nhau, chẳng qua là Đại Đạo của giới vực cao hơn mà thôi. "Bản tôn thực ra rất tò mò, năm xưa có một vị tồn tại mang khí tức Đại Đạo còn cường hãn hơn so với đạo hữu lúc mới đến đây, nhưng y lại không thể phá vỡ hạn chế, gõ mở Hồng Mông chi môn tiến vào Hồng Mông Giới Vực, nhưng đạo hữu lại có thể làm được, điểm này quả thực khiến bản tôn khá tò mò." Vô Cực Đạo Quân nhìn Thái Thượng, chậm rãi nói, trong đôi mắt sâu thẳm, bắn ra từng đạo tinh quang, phảng phất muốn nhìn thấu Thái Thượng.

Theo lý mà nói, Thái Thượng của đạo kỷ trước còn mạnh hơn một phần so với Thái Thượng lúc mới đến Hồng Mông Giới Vực, nhưng y lại bị hạn chế níu chân, không nắm bắt được cơ duyên tạo hóa, phá vỡ gông cùm, gõ mở Hồng Mông chi môn để tiến vào.

Còn Thái Thượng, tu vi còn kém hơn một chút, nhưng lại không bị hạn chế níu chân, rất tự nhiên phá vỡ gông cùm, tấn thăng lên Vô Cực Kim Tiên, sau đó lại dùng thủ đoạn vô cùng to lớn gõ mở Hồng Mông chi môn, bao bọc cả thế giới Hồng Hoang, đi tới Hồng Mông Giới Vực.

Điểm này, đối với Vô Cực Đạo Quân mà nói, quả thực là một điểm nghi hoặc và tò mò, có lẽ, trong đó còn có những thủ đoạn và chi tiết mà chính mình không biết.

Nếu không, e rằng không thể giải thích được điểm này.

Nghe vậy, Thái Thượng ôn hòa cười nói, "Tập hợp lực lượng của chúng sinh Hồng Hoang, liền có thể phá vỡ gông cùm, dùng Nhân

Đạo, liền có thể gõ mở Hồng Mông chi môn!" Nghe thế, Vô Cực Đạo Quân hơi nhíu mày, trong lòng cũng hiểu ý của Thái Thượng, cũng biết Nhân Đạo mà ngài nói đến, tuy có khả năng và sức mạnh này, nhưng việc phá vỡ hạn chế, Thái Thượng lại không nói rõ.

Y cũng hiểu, chuyện như vậy, đối với Thái Thượng mà nói, tất nhiên không đơn giản như thế, nếu ngài không muốn nói, chính mình thật sự rất khó biết được.

Nhưng không biết, cũng không có vấn đề gì lớn, dù sao, chính mình cũng không nhất thiết phải biết điểm này, chẳng qua là tò mò mà thôi, Thái Thượng không muốn nói thì cứ vậy bỏ qua, không cần phải truy cứu sâu.

Vô Cực Đạo Quân dừng lại một chút, nhìn Thái Thượng nói, "Hồng Hoang hiện tại, đã trở thành thế lực thứ tám của Hồng Mông Giới Vực rồi, tuy cục diện hiện tại bình tĩnh, nhưng mấy thế lực kia đã chuyển ánh mắt đến Hồng Hoang." "Trong đó, bao gồm cả Trung Vực chứ?

Đạo huynh không định ra tay sao?" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh nhìn y.

Vô Cực Đạo Quân thấy vậy, cười mà không nói.

Một lúc sau, y mới tiếp tục, "Thế lực Quân Thiên Tiên Thành ở Bắc Vực không hề yếu, Quân Thiên Tiên Đế vẫn có khả năng rất lớn bước vào hậu kỳ.

Nếu hắn bước vào hậu kỳ trước một bước, với thực lực của Hồng Hoang, thật sự chưa chắc đã cản được Quân Thiên Tiên Thành ra tay." "Đến lúc đó, lợi ích của Hồng Hoang sẽ rơi vào tay Quân Thiên Tiên Đế, khi đó, hắn trở thành thế lực tầng trên, cũng không phải là không có khả năng." "Cuộc so tài giữa Hồng Hoang và Quân Thiên Tiên Thành, cũng khiến mấy người chúng ta khá là mong đợi,

Bắc Vực này, rốt cuộc sẽ là thiên hạ của ai." "Đạo huynh sẽ thấy được!" Thái Thượng cầm chén trà lên, khẽ nhấp một ngụm nói. "Ồ?!" Vô Cực Đạo Quân mắt sáng lên, đứng dậy nói, "Nếu vậy, thì phải xem thủ đoạn của đạo hữu rồi, hy vọng sẽ cho chúng ta một bất ngờ!" Nghe vậy, Thái Thượng không lên tiếng.

Vô Cực Đạo Quân nhàn nhạt cười, thân hình hoàn toàn tiêu tán, đã rời đi.

Thái Thượng ánh mắt sâu thẳm nhìn một cái, sau đó chuyển dời, rơi xuống phương hướng Quân Thiên Tiên Thành. "Nếu đã đều đang chú ý, vậy thì Hồng Hoang sẽ phải đứng vững hoàn toàn tại Hồng Mông, để bọn chúng không dám có ý đồ với Hồng Hoang nữa!" "Quân Thiên Tiên Thành, chính là nơi để lập uy!" "Nếu ngươi muốn ra tay, vậy thì xem ai có thủ đoạn mạnh hơn!" Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, lạnh lùng nói, sau đó triệu tập mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đến, phân phó kế hoạch mở rộng phát triển Hồng Hoang lần nữa, rồi tiếp tục bế quan tu hành.

Bên trong Quân Thiên Tiên Thành. "Hỗn xược, Hồng Hoang đây là định cùng Quân Thiên Tiên Thành chúng ta liều chết sao?" Huyền Nguyên Tiên Quân thần sắc tức giận, lạnh giọng nói.

Mấy chục triệu năm qua, Hồng Hoang liên tục mở rộng, giao chiến với Quân Thiên Tiên Thành ngày càng thường xuyên, hai bên đều có tử thương, nhưng Hồng Hoang cũng có cao thủ, Quân Thiên Tiên Thành không chiếm được bất kỳ ưu thế nào. "Đạo huynh, hay là chúng ta báo chuyện này cho Tiên Đế đi, nếu Hồng Hoang đại cử xâm lược, chỉ với thực lực hiện tại của chúng ta, e là khó mà chống đỡ được." Trong tiên thành, một trong năm đại cao thủ còn lại là Thanh Âm Tiên Quân thần sắc ngưng trọng, mở miệng nói.

Ba vị tiên quân khác cũng gật đầu, Hồng Hoang còn có hai vị Thái

Cực Kim Tiên viên mãn, hai vị Thái Cực Kim Tiên trung kỳ, hai vị Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ, và hơn mười vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Ngoài ra, còn có một vị Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên mạnh hơn Tiên Đế một bậc, với thực lực như vậy, nếu đại cử xâm lược, thật sự không thể chống đỡ nổi. "Hồng Hoang đây là khi dễ tiên thành chúng ta không có người sao?" "Nếu Hồng Hoang muốn chiến, vậy chúng ta liền chiến, chỉ cần Tiên Đế không ra tay, Thái Thượng Đạo Tôn kia sẽ không ra tay, cuộc tranh đoạt Bắc Vực đã không thể tránh khỏi, nếu chúng ta lùi bước, thực lực của Hồng Hoang sẽ chỉ càng thêm cường hãn!" "Cho nên, tiếp theo, chúng ta chỉ có thể nghênh chiến, đánh lùi Hồng Hoang, như vậy mới có thể kìm hãm được Hồng Hoang!" Huyền Nguyên Tiên Quân thần sắc nghiêm lại, trầm giọng nói.

Bốn vị tiên quân nhìn nhau, lời của Huyền Nguyên đạo huynh nói, cũng không phải không có lý. "Tiếp theo, chúng ta toàn bộ ra tay, nhân lúc Hồng Hoang không có cao thủ trấn giữ, một lần diệt trừ bọn chúng!" Huyền Nguyên Tiên Quân nói. "Được!" Bốn vị tiên quân gật đầu, sau đó năm người rời khỏi tiên thành, hướng về nơi giao chiến ở tiền tuyến. ...

Bắc Vực, một khu vực nào đó.

Chương 620

"Hai vị sư thúc, đội ngũ rèn luyện mới của Hồng Hoang đã đến!" Toại Nhân và Khổng Khâu từ xa đi tới, hướng về phía Nguyên Thủy và Thông Thiên chắp tay nói.

Sau đó, lại khẽ chắp tay hành lễ với Nữ Oa, Hậu Thổ, Lý Nhĩ, Mặc Địch, Quỷ Cốc Tử, Minh Không và những người khác.

Mấy chục triệu năm qua, Hồng Hoang không chỉ mở rộng, chiếm cứ thêm nhiều địa bàn và tài nguyên tu hành, mà còn dùng chiến hỏa để rèn luyện vô số sinh linh Hồng Hoang, đây cũng là một phần của việc đề thăng.

Cho nên, khoảng thời gian này, mỗi khi Hồng Hoang rèn luyện xong một lứa, liền sẽ đổi một lứa khác lên, tiếp tục rèn luyện để đề thăng thực lực tổng thể của Hồng Hoang.

Trong đó, các thế lực, chủng tộc như Xiển Giáo, Tiệt Giáo, Nhân Giáo, Nhân tộc, Vu tộc, Thiên Đình, Thánh triều, Địa Phủ...

đều có đệ tử và tộc nhân tham gia, tuy cũng có tử thương, nhưng thực lực tổng thể vẫn có sự đề thăng, cũng không tệ.

Sinh linh và tu sĩ Hồng Hoang, tuy tử thương nhiều hơn, nhưng họ biết, đây là điều phải trải qua, muốn đứng vững hoàn toàn trong Hồng Mông Giới Vực, tử thương là tất yếu, muốn đạt đến một thiên địa cao hơn, tử thương là chuyện bình thường.

Cho nên, những năm gần đây, họ không sợ vẫn lạc, hiên ngang ra chiến trường, giao chiến với Quân Thiên Tiên Thành không ít lần.

Có một số người phúc duyên sâu dày, vẫn có thể dựa vào sức mạnh của Hồng Hoang, độn nhập vào luân hồi chi đạo, nhưng đây dù

sao cũng là số ít, vì ở Hồng Mông Giới Vực, bị quy tắc của Hồng Mông Giới Vực ảnh hưởng, có thể thành công luân hồi vẫn là số ít.

Mà Minh Vực của Hồng Mông Giới Vực, lại hoàn toàn cách tuyệt với Bắc Vực, cho nên những người vẫn lạc trong trận chiến này, phần lớn là thật sự vẫn lạc.

Nhưng hai bên đều không để ý, lúc này tiếp tục sắp xếp việc giao chiến, cũng như việc rèn luyện đề thăng. ... "Được, ngươi hãy sắp xếp đi, trừ những tồn tại từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trở lên, còn lại, toàn bộ đẩy lên phía Bắc." "Bắc Vực là nơi mấu chốt để Hồng Hoang chúng ta đứng vững hoàn toàn tại Hồng Mông Giới Vực, chỉ cần chúng ta lần này thành công, lịch sử của Bắc Vực sẽ được viết lại, Hồng Hoang chúng ta cũng có thể nhân cơ hội này đạt đến một cảnh giới cao hơn, hoàn toàn khống chế Bắc Vực, được các thế lực khác ngang hàng đối đãi!" Nguyên Thủy thần sắc ngưng trọng, nói với Toại Nhân và Khổng Khâu. "Vâng!" Hai người đáp một tiếng, liền xoay người rời đi, xuống sắp xếp tình hình việc này. "Đạo hữu cảm thấy, mấy vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên dưới trướng Quân Thiên Tiên Đế, lần này có tham gia vào chiến cục không?" Nữ Oa gương mặt xinh đẹp ngưng lại, nhìn Nguyên Thủy, mở miệng hỏi.

Chuyện này, ánh mắt của mấy vị tồn tại đỉnh tiêm đều rơi vào trên người Nguyên Thủy. "Theo tình hình hiện tại, nếu muốn giữ vững khu vực này, thì có lẽ bọn chúng sẽ ra tay, nhưng có phải toàn bộ đều đến đây hay không, thì khó nói." "Lần này, nhất định phải tiêu diệt thêm cao thủ của Quân Thiên Tiên Thành, lần này Lý Nhĩ đạo hữu và Minh Không đạo hữu đã thành công tấn thăng Thái Cực Kim Tiên, đây là điều bọn chúng không biết, chỉ cần nắm chắc thời cơ, vẫn có thể giữ lại một hai vị..." Nguyên Thủy nhìn bọn họ, chậm rãi nói.

Năm triệu năm trước, Lý Nhĩ và Minh Không hai người đã là những người đầu tiên từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn tấn

thăng lên Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, còn Mặc Địch, Quỷ Cốc Tử và Toại Nhân, đều còn thiếu một chút cơ duyên, nhưng tỷ lệ vẫn rất lớn, chỉ cần thêm một khoảng thời gian nữa.

Hiện tại Lý Nhĩ và Minh Không tấn thăng Thái Cực Kim Tiên, đây là điều Quân Thiên Tiên Thành không biết, trong tình huống thông tin không đối xứng, liền có thể đánh cho Quân Thiên Tiên Thành một đòn bất ngờ.

Chỉ cần mấy vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên kia đến đây, thì ít nhất, có thể giữ lại một hai vị, dù sao về số lượng, Hồng Hoang đang chiếm ưu thế.

Cho nên việc mai phục tiếp theo là vô cùng quan trọng. "Các vị đạo hữu, tiếp theo phải sắp xếp cho tốt!" Nguyên Thủy nói. "Đạo hữu yên tâm!" Mọi người chắp tay, liền tự mình rời đi. ...

Thời gian thoáng qua, lại mấy chục vạn năm trôi đi.

Lúc này, cuộc chiến giữa Quân Thiên Tiên Thành và Hồng Hoang đã ngày càng kịch liệt, số lượng tử thương của hai bên liên tục tăng lên.

Hồng Hoang hiện tại có yếu tố rèn luyện, lịch luyện trong đó, cho nên không để ý đến những điều này, không ngừng bổ sung, để những sinh linh và tu sĩ ở hậu phương đến tiền tuyến để rèn luyện, lịch luyện.

Còn Quân Thiên Tiên Thành, nhìn sức mạnh của Hồng Hoang không ngừng tăng lên, lúc này tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết, nếu không, những tồn tại ở tiền tuyến đều sẽ chết hết.

Cuối cùng, dưới sự dẫn dắt của bốn vị tiên quân Huyền Nguyên, Thanh Âm, Quân Thiên Tiên Thành đã điều động phần lớn sức mạnh, áp đảo lên tiền tuyến. "Giết, Hồng Hoang dám khiêu khích Quân Thiên

Tiên Thành chúng ta như vậy, không thể tha!" Huyền Nguyên thần sắc nghiêm nghị, giọng nói mang theo sát ý chậm rãi lan ra.

Dứt lời, tất cả tồn tại của Quân Thiên Tiên Thành, bao gồm ba vị tiên quân, lúc này đã gia nhập vào chiến cục. "Ầm ầm ầm!!!" Mọi người vừa ra tay liền là uy thế hủy thiên diệt địa, lập tức chôn vùi vô số tồn tại, những mảng không gian hư vô đen kịt lan rộng ra, đại địa bị đánh nát hoàn toàn.

Trong một trận xung kích lan rộng này, hai bên không biết có bao nhiêu tồn tại đã hoàn toàn vẫn lạc.

Tổng thể mà nói, đợt tấn công này, Hồng Hoang tổn thất nhiều hơn, dù sao có nhiều cao thủ giáng lâm như vậy, Hồng Hoang lúc này tự nhiên là chịu thiệt. "Vút!

Vút!

Vút!..." Ban đầu, Huyền Nguyên Tiên Quân và các cao thủ khác còn đang nghi hoặc, Hồng Hoang lúc này không có cao thủ trấn giữ, định đánh cho Hồng Hoang một đòn bất ngờ.

Nhưng bây giờ, cao thủ vừa đến, bốn vị tiên quân thần sắc lập tức trầm xuống, tình huống này, có chút không giống với những gì mình nghĩ!

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Lý Nhĩ, Minh Không, tổng cộng sáu vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, bên mình chỉ có bốn vị, hoàn toàn không có ưu thế!

Hồng Hoang từ khi nào lại có thêm hai vị Thái Cực Kim Tiên?

Huyền Nguyên, Thanh Âm bốn vị tiên quân trong lòng không ngừng gào thét, tại sao mình lại không biết Hồng Hoang có thêm hai vị Thái Cực Kim Tiên?

Như vậy, trận chiến này của mình, e là có chút biến số rồi. "Quân

Thiên Tiên Thành!" Nguyên Thủy lạnh nhạt nói. "Hồng Hoang khá lắm, lại còn giữ lại thủ đoạn!" Huyền Nguyên lạnh giọng nói. "Ra tay!" Nguyên Thủy không nói nhảm với hắn, lúc này lập tức ra tay, ngài là người duy nhất trong Hồng Hoang đạt đến Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, cùng cấp bậc với Huyền Nguyên, tuy khó nói có thể thắng, nhưng giữ chân hắn, để những người khác đi tiêu diệt một trong số họ, vẫn có thể làm được.

Bàn Cổ Phiên chuyển động, lập tức phá vỡ tất cả, hỗn độn kiếm khí sắc bén hiển lộ, trực tiếp chém xuống, trong khoảnh khắc trời long đất lở, phảng phất như tất cả đều chìm vào trong bóng tối.

Huyền Nguyên Tiên Quân thần sắc hơi biến, lập tức ra tay chống đỡ, hai bên lập tức giao chiến.

Cùng lúc đó, Thông Thiên và Nữ Oa liên thủ, trực tiếp giữ chân Thanh Âm Tiên Quân đã bước một chân vào hậu kỳ, Hậu Thổ giữ chân Đế Nguyên Tiên Quân cùng cấp.

Còn Lý Nhĩ và Minh Không, thì giao chiến với Huyền Canh Tiên Quân, người có tu vi thấp nhất trong bốn vị tiên quân của Quân Thiên Tiên Thành, chỉ có bán bộ trung kỳ.

Lúc này, xung kích và uy thế kinh khủng bao trùm vô tận khu vực, đại quân hai bên tự mình lui ra.

Giờ khắc này, đã là chiến trường của cao thủ hai thế lực.

Tiếp theo, chỉ xem ai hơn một bậc, chiến thắng trong trận giao chiến này. ...

Bắc Vực, một khu vực nào đó. "Ầm ầm ầm!!!" Từng chuỗi âm thanh sấm sét vang vọng khắp Bắc Vực, kinh động vô số tồn tại, ngay cả Quân Thiên Tiên Đế đang bế quan cũng bị đánh thức, nhưng lúc này hắn lại không thể ra tay, nếu không, Thái Thượng cũng sẽ ra tay,

khi đó, e là sẽ có nhiều người vẫn lạc hơn.

Cho nên, lúc này hắn chỉ có thể thần sắc âm trầm quan sát, mấy vị tồn tại khác của Hồng Mông Giới Vực lúc này cũng đang chú ý đến trận chiến mấu chốt này.

Nếu Hồng Hoang thắng, e là lịch sử của Bắc Vực sẽ bị viết lại.

Chương 621

Cho nên, tiếp theo ai có thể đoạt được quả ngọt chiến thắng trong trận chiến này, sẽ liên quan đến biến cục sau này của thế lực mình.

Vì vậy, hai bên lúc này đều không giữ lại sức, vừa ra tay liền là uy thế hủy thiên diệt địa.

Không biết có bao nhiêu diện tích tương đương Hồng Hoang đã hoàn toàn hóa thành tro bụi, tất cả những gì hữu hình, vô hình, có chất, vô chất, toàn bộ đều bị chôn vùi trong đó, hư vô bao trùm, chúng sinh bi ai.

Xung kích kinh khủng vẫn còn tiếp tục, không ngừng lan rộng ra, toàn bộ Bắc Vực đều chấn động không thôi.

Nhưng rất nhanh, Quân Thiên Tiên Đế ở phía Bắc và Thái Thượng ở phía Nam, hai vị tồn tại đỉnh tiêm này đã ổn định lại Bắc Vực, cách không đối đầu, va chạm tạo ra xung kích kinh khủng, một lần nữa khiến thiên địa vỡ nát, quy tắc và pháp tắc vỡ vụn không ngừng.

Cảm nhận được khí tức Đại Đạo của hai người, mấy vị tồn tại khác thần sắc hơi ngưng lại, sau đó liền tiếp tục quan sát.

Sắc trời bỗng chốc tối sầm, gió gào sóng cuộn mịt mù.

Biển mực bao phủ, thiên địa trầm luân, vạn giới vỡ nát, chúng sinh tịch diệt.

Dưới trận giao chiến và xung kích như vậy, vô số sinh linh và tu sĩ của Bắc Vực đều cảm thấy như tận thế giáng lâm, sát cơ tung hoành, vạn đạo kích động, khiến không ít tồn tại bị tập kích, vẫn lạc trong quy tắc và pháp tắc bạo động.

Trận giao chiến này, quả thực là tận thế của Bắc Vực, trừ Quân

Thiên Tiên Đế và Thái Thượng ra, cũng chỉ có Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân là bốn vị không ra tay, còn lại, hai phương thế lực, về cơ bản đều đã đầu tư khoảng bảy thành sức mạnh vào tiền tuyến.

Mặc dù lúc này là cuộc giao chiến của cao thủ, nhưng những cuộc giao tranh trước đó, hai bên vẫn lạc quả thực không ít.

Ngoài chiến trường của cao thủ, hai bên thế lực vẫn đang giao chiến, tuy phạm vi không lớn, nhưng cũng đủ để thay đổi không ít biến số. "Tru Tiên Kiếm Trận!" Thông Thiên kiếm mày nhướng lên, kiếm ấn trong tay đánh ra, trong một phần ức vạn sát na, bốn đạo kiếm quang lóe lên, một tòa trận pháp kinh khủng tràn ngập hỗn độn kiếm khí và sát cơ đã được bố trí xong, phong tỏa Thanh Âm Tiên Quân bên trong. "Xoẹt!" Thông Thiên tay cầm Thanh Bình Kiếm, cùng với Nữ Oa tay cầm Nữ Oa Kiếm và Địa Cự, lúc này một trái một phải phong tỏa đường lui của Thanh Âm Tiên Quân.

Trong Tru Tiên Kiếm Trận, hỗn độn kiếm khí, sát cơ, và các đòn tấn công của trận pháp từ bốn cửa kiếm như sóng dữ ập tới, thề sẽ chôn vùi hoàn toàn Thanh Âm Tiên Quân tại đây, nghiền nát không còn một mảnh. "Kiếm trận!" Thanh Âm Tiên Quân thần sắc âm trầm như nước, uy lực của tòa kiếm trận này quả thực không nhỏ, lại còn có Thông Thiên và Nữ Oa ở đây, mình có thể nói là một chọi ba. "Bành!" Sau khi đỡ được hỗn độn kiếm khí, sát cơ và các đòn tấn công của Tru Tiên Kiếm Trận, đòn tấn công của Thông Thiên và Nữ Oa đã đến gần, hắn không thể lo được gì khác, chỉ có thể vội vàng ra tay chống đỡ, nhưng dưới sự liên thủ của hai người và trận pháp, đã bị áp chế hoàn toàn.

Mặc dù trong thời gian ngắn sẽ không xuất hiện tình huống bất lợi, nhưng kéo dài như vậy, mình bị thương là điều chắc chắn, uy lực của Tru Tiên Kiếm Trận không hề đơn giản, lại còn có hai vị Thái

Cực Kim Tiên ra tay, các đòn tấn công chồng chất lên nhau, không đơn giản như vậy.

Cuộc giao chiến của ba người lúc này, lập tức đánh nát không ít không gian trận pháp, Tru Tiên Kiếm Trận lung lay, phảng phất như sắp bị phá vỡ, nhưng cuối cùng vẫn ổn định lại được, chỉ có Thanh Âm Tiên Quân, trên người bị hỗn độn kiếm khí tập kích, cùng với đòn tấn công của Thông Thiên và Nữ Oa, thần sắc có chút trắng bệch.

Nhưng Nữ Oa và Thông Thiên không cho hắn chút thời gian nghỉ ngơi nào, các đòn tấn công vẫn như cuồng phong bão táp nhấn chìm hắn.

Trong khoảnh khắc, tận thế bao trùm bốn phương! "Một bút luân hồi đoạn sinh tử!" "Luân hồi trấn áp!" Hậu Thổ gương mặt xinh đẹp nghiêm nghị, Xuân Thu Luân Hồi Bút trong tay lập tức vạch xuống, một dòng sông Hoàng Tuyền đen kịt chảy xiết qua, xuyên suốt trường hà thời không, đến tận cùng Đại Đạo, giữa vô tận thứ nguyên vũ trụ.

Dòng sông đen chảy xiết, vô số sinh linh bị chôn vùi trong đó, giữa sinh và tử, tất cả đều nằm trong đó. "Ầm ầm ầm!!!" Dòng sông đen chảy xiết về phía Đế Nguyên, tất cả thời không, hỗn độn chi khí, vạn vật vạn sự đều lặng lẽ bị chôn vùi trong đó.

Không chỉ vậy, Luân Hồi Bảo Ấn lúc này trấn áp xuống, bốn phương thời không đều bị cấm cố, khiến hắn cảm thấy áp lực cực lớn, suýt chút nữa bị một ấn trấn áp tại đây, lúc này chỉ có thể toàn lực chống đỡ áp lực này.

Đế Nguyên Tiên Quân lúc này thần sắc trắng bệch, hai đại sát chiêu cùng cấp ập đến, dù hắn là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ, lúc này cũng không thể thản nhiên đối phó. "Hù!" Một luồng khí tức kinh khủng lướt qua, Đế Nguyên Tiên Quân trong tay tế ra một mặt Thanh Đồng Bảo Kính, sau đó liền nghênh đón đòn tấn công của

Hậu Thổ. "Ầm ầm ầm!!!" Ánh sáng từ gương chiếu rọi bốn phương thiên địa, định trụ tất cả thời không vạn vật, Đế Nguyên Tiên Quân một quyền đánh ra, va chạm với Luân Hồi Ấn, những xung kích có thể thấy bằng mắt thường không ngừng cuốn ra, phá diệt tất cả.

Cùng lúc đó, ánh sáng từ gương phá vỡ Luân Hồi Hoàng Tuyền chi hà, trực tiếp ngược dòng mà lên, giao chiến với Hậu Thổ đang lao tới, dòng sông Hoàng Tuyền đen kịt bị đánh nát, pháp bảo, pháp tắc, sức mạnh không ngừng va chạm.

Thần quang khác nhau, dưới vẻ ngoài lộng lẫy là vô tận sát cơ và nguy cơ vẫn lạc.

Dưới xung kích của thần quang và tiếng sấm sét, không biết bao nhiêu sinh linh đã vẫn lạc, hai bên thế lực cũng có không ít sinh linh và tu sĩ bị chôn vùi hoàn toàn tại đây.

Bất đắc dĩ, đại quân của Hồng Hoang và Quân Thiên Tiên Thành lúc này chỉ có thể lui lại, một lần nữa rời xa khu vực bị xung kích của các cao thủ bao trùm, để tránh vẫn lạc quá nhiều trong cuộc giao thủ của họ, điều đó đối với hai bên mà nói, không phải là chuyện tốt.

Cho nên, lúc này họ đã lui ra rất xa, có thể nói trừ các cao thủ ra, đại quân hai bên lúc này coi như tạm thời ngừng chiến. "Lấy trời làm lò, lấy đạo làm lửa, thiên địa tứ phương, dung thành huyền đan!" Lý Nhĩ thần sắc đạm nhiên, mỗi hành động đều ẩn chứa ý nghĩa đạo pháp tự nhiên, vừa ra tay liền dẫn động sức mạnh tự nhiên, phảng phất như cả thiên địa đều nằm trong lòng bàn tay ông, ngay cả Huyền Canh Tiên Quân lúc này cũng bị ảnh hưởng, trong lòng thầm kinh hãi. "U minh luân hồi, chúng sinh tịch diệt!" Bên kia, trên thiên linh của Minh Không Đại Đế, một cái luân bàn khổng lồ màu đen trấn áp xuống, khiến thiên địa đều bị bao trùm trong bóng tối, cảm giác vẫn lạc trong lòng không thể xua tan, ngay cả Huyền Canh Tiên Quân cũng vậy.

Nhìn thấy sát chiêu của hai vị tồn tại đỉnh tiêm ập đến, Huyền Canh Tiên Quân thần sắc đại biến, vội vàng ra tay chống đỡ.

Trong khoảnh khắc, hỏa diễm, bóng tối của luân hồi, và kim sắc canh kim lập tức bao trùm vô tận khu vực, vô lượng chúng sinh không dám nhìn, sợ chỉ một cái nhìn liền vẫn lạc.

Lúc này, chỉ có những luồng sáng mạnh mẽ khác nhau, những xung kích kinh hoàng, vẫn đang không ngừng lan rộng, mãi không ngừng.

Giờ khắc này, thiên địa mất tiếng, vạn vật mất sắc, tất cả, phảng phất như ngưng đọng lại.

Mấy vị tồn tại đỉnh tiêm đang chú ý đến cuộc giao chiến ở Bắc Vực, đối với thực lực của các cao thủ dưới trướng hai bên, lúc này lại có một nhận thức mới, đôi mắt lúc này cũng hơi híp lại, thuộc hạ của mình, dường như cũng đến lúc phải tiến lên một tầng nữa rồi. ...

Bắc Vực, trong chiến trường hai bên.

Nguyên Thủy và Huyền Nguyên Tiên Quân lúc này ngang tài ngang sức, không ai áp đảo được ai, nhưng Huyền Nguyên Tiên Quân có thể thấy, tình hình của ba vị tiên quân còn lại tệ hơn mình mấy phần, tuy không có thương thế gì, cũng không bại trận, nhưng thực sự đã bị áp chế.

Đặc biệt là Thanh Âm Tiên Quân, tuy giao chiến đã lâu, Tru Tiên Kiếm Trận bị phá cũng không khác gì không bị phá, nhưng chính hắn cũng đã trả giá không ít, dù sao, còn có Thông Thiên và Nữ Oa hai vị tồn tại đỉnh tiêm.

Thông Thiên và Nữ Oa liên thủ, thực lực quả thực vô cùng kinh khủng, lại thêm Tru Tiên Kiếm Trận, thương thế của Thanh Âm Tiên Quân lúc này cũng không nhẹ.

Nhưng muốn hoàn toàn đánh bại hắn, hoặc là tiêu diệt hắn, cũng không phải là chuyện có thể.

Điểm này, Thông Thiên và Nữ Oa tự nhiên biết, cho nên họ không để ý, chỉ cần có thể trọng thương hắn hết mức có thể là được, còn lại, cứ giao cho Hậu Thổ, hoặc là Lý Nhĩ, Minh Không.

Tin rằng bên họ sẽ có thu hoạch không nhỏ, họ tin, Lý Nhĩ, Hậu Thổ sẽ không làm mình thất vọng. ... "Phá!" Đế Nguyên Tiên Quân hét lớn một tiếng, ánh sáng từ gương một lần nữa va chạm với Hoàng Tuyền chi hà. "Keng!" Một điểm hàn quang hiện lên trên Xuân Thu Luân Hồi Bút, ngay lập tức điểm về phía Thanh Đồng Bảo Kính của Đế Nguyên, một luồng uy thế kinh khủng lập tức đẩy hai người ra xa, cách nhau không biết bao nhiêu triệu triệu ức cực lý. "Tử!" Hậu Thổ gương mặt xinh đẹp như băng sương, Xuân Thu Luân Hồi trong hư không, từng nét một viết ra một chữ "Tử"!

Luân Hồi Ấn trên thiên linh của nàng, tỏa ra thần quang rực rỡ, một luồng sức mạnh luân hồi kinh khủng rơi xuống chữ "Tử" kia, trong khoảnh khắc, đại đạo văn tự đó liền bùng nổ. "Oanh!" Chữ "Tử" của đại đạo văn tự bùng nổ trong hỗn độn hư không, vô số đạo sát cơ sắc bén kinh khủng lập tức khóa chặt nguyên thần của Đế Nguyên, hoàn toàn không thể né tránh những sát cơ như hồng thủy vỡ đê này.

Mỗi một đạo sát cơ đều ngưng tụ thành thực chất, phảng phất như vô thượng thần binh, làm băng hoại quy tắc pháp tắc, xuyên thủng vũ trụ thương khung, đâm xuyên qua vô số trường hà thời không đến tận cùng Đại Đạo, tất cả quá khứ, hiện tại và tương lai, nhân quả vận mệnh đều bị xóa sạch.

Đế Nguyên thần sắc đại biến, uy lực của sát cơ này thật kinh khủng, mình không thể coi thường. "Vút!" Một đạo thần quang lóe

lên, vô cùng vô tận sát cơ lập tức nhấn chìm Đế Nguyên, hỗn độn thời không không ngừng sụp đổ, tái diễn hư vô, tái diễn hỗn độn chi địa, phạm vi không biết bao nhiêu triệu triệu ức cực lý của hỗn độn chi khí đều bị quét sạch.

Chương 622

"Ầm ầm ầm!!!" Vô số tiếng nổ vang lên, vô số luồng sáng mạnh hiện ra, phảng phất như vụ nổ lớn của vũ trụ, kinh khủng đến cực điểm.

Thanh Đồng Bảo Kính mà Đế Nguyên dùng để chống đỡ phải chịu áp lực cực lớn, vô cùng vô tận sát cơ không ngừng ập tới, thần quang phòng ngự lúc này bị đánh vỡ, như mặt gương vỡ nát, tất cả đều bị hủy diệt.

Mà các đòn tấn công như bão táp của Hậu Thổ, không ngừng rơi xuống Thanh Đồng Bảo Kính, khiến cho kiện chí bảo này ánh sáng cũng trở nên ảm đạm, Luân Hồi Ấn không ngừng trấn áp xuống, áp lực của Đế Nguyên lúc này cũng không nhỏ. "Bành!" Luân Hồi Ấn một lần nữa trấn áp xuống, va chạm với Đế Nguyên, vạn thiên tường thụy thần quang từ trên người hắn bùng phát ra đều hơi khựng lại, có thể thấy bằng mắt thường là đã trở nên ảm đạm, phòng ngự của chính hắn đang bị Hậu Thổ từng chút một phá vỡ.

Mặc dù trong trận chiến với Đế Nguyên, Hậu Thổ cũng phải trả giá, cũng bị thương, nhưng nàng không để ý, cho dù là lưỡng bại câu thương cũng không tiếc.

Bởi vì bên kia, tình hình đã tốt hơn, chờ đợi chính là giờ khắc này.

Cho nên, chỉ cần có thể trọng thương Đế Nguyên, Hậu Thổ không để ý mình cũng bị thương.

Và chính vì lối đánh "thương địch một nghìn, tự tổn tám trăm" này của Hậu Thổ, thương thế của Đế Nguyên Tiên Quân lúc này mới ngày càng tăng lên, nhưng hắn lại không có cách nào.

Tồn tại cùng cấp, muốn lưỡng bại câu thương, mình thật sự

không có cách nào, tình hình hiện tại, chỉ có thể cố gắng chống đỡ, còn lại, cứ giao cho ba vị kia ra sức.

Dù sao tình hình của mình, muốn xoay chuyển là không thể, trừ phi Hậu Thổ không muốn đánh nữa, thì mình mới có khả năng rút lui, hỗ trợ mấy vị kia, nếu không, với lối đánh của Hậu Thổ, mình có thể đảm bảo cuối cùng không vẫn lạc đã là tốt lắm rồi.

Còn lại, tình hình tự nhiên không thể tốt hơn, cuối cùng, e là sẽ kết thúc bằng việc trọng thương. ...

Tình hình của ba vị tiên quân Huyền Nguyên, Thanh Âm và Đế Nguyên không tốt lắm, trên người cũng có thương thế không nhẹ, thương thế của Thanh Âm Tiên Quân và Đế Nguyên Tiên Quân còn không nhẹ, dù sao đối thủ của họ không hề đơn giản, thương thế như vậy cũng là bình thường.

Còn bên kia, tình hình của Huyền Canh Tiên Quân lúc này lại là thê thảm nhất.

Hắn là người có tu vi thấp nhất trong bốn vị tiên quân đến đây lần này, chỉ là tồn tại sơ kỳ đỉnh phong, dưới sự liên thủ của Lý Nhĩ và Minh Không, tình hình tự nhiên không tốt chút nào.

Lý Nhĩ và Minh Không, đều là những người kinh tài tuyệt diễm trong Hồng Hoang, Lý Nhĩ là đan đạo phân thân của Thái Thượng, tu vi thủ đoạn sâu không lường được.

Còn Minh Không, là vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đầu tiên trong Vô Cực Giới cũ, trên con đường tu hành, luôn là một trong những tồn tại đỉnh tiêm tiến bộ tương đối nhanh trong Hồng Hoang.

Cho nên, lúc này hai vị liên thủ, tình hình của Huyền Canh, so với ba vị tiên quân kia, là thê thảm nhất, thân thể trọng thương, thần sắc trắng bệch, khí tức yếu ớt, phảng phất như bất cứ lúc nào cũng có thể

tàn lụi.

Đan đạo hà quang và tường thụy thần quang trên người Lý Nhĩ bị đánh nát hoàn toàn, thần sắc trắng bệch như giấy, khí tức dao động không ngừng.

Thương thế của Minh Không lúc này, so với Lý Nhĩ, còn nghiêm trọng hơn mấy phần, nhưng có thể trọng thương Huyền Canh Tiên Quân đến mức này, cách vẫn lạc cũng không xa, quả thực là hiếm có.

Dù sao, hai người mình liên thủ, cũng đã trả giá không ít mới có thể làm được. "Các ngươi là những người ta từng thấy trong Hồng Mông Giới, vừa mới bước vào Thái Cực Kim Tiên mà có thể trọng thương một tồn tại sơ kỳ đỉnh phong, tốt, rất tốt!" "Các ngươi cũng là những người đầu tiên ta thấy, rất tốt, sau này, e là bản tiên quân sẽ không còn gặp lại nữa!" Huyền Canh Tiên Quân lúc này tức giận đến bật cười, nhìn Lý Nhĩ và Minh Không, lạnh giọng nói. "Quả thực sẽ không gặp lại nữa, lần này, ngươi phải vẫn lạc tại đây, chuyện sau này, tự nhiên sẽ không gặp lại nữa!" Lý Nhĩ thần sắc bình tĩnh nhìn hắn, nhàn nhạt nói. "Chỉ bằng các ngươi, cũng muốn giữ lại bản tiên quân?" Huyền Canh Tiên Quân hừ lạnh nói. "Thời gian cũng không còn nhiều, bắt đầu đi!" Lý Nhĩ nhàn nhạt nói.

Minh Không gật đầu, U Minh giáng lâm, diễn hóa Minh Phủ, giữa thiên địa, phảng phất hóa thành vô tận Minh Vực, phong tỏa Huyền Canh Tiên Quân tại đây. "Chưa đủ!" "Thiên địa huyền nhất, đạo pháp tự nhiên!" Chỉ nghe thấy giữa thiên địa vang lên một giọng nói đạm mạc, ngay lập tức có một luồng sức mạnh vô hình lướt qua, tất cả các tồn tại đều chìm đắm trong đó.

Huyền Canh Tiên Quân thần sắc biến đổi, Lý Nhĩ lại còn có thủ đoạn! "Ông!" Lý Nhĩ chậm rãi bước đi trên không, phảng phất như xuyên qua trường hà thời không, chân đạp sen nở, diễn hóa vô tận

pháp tắc và quy tắc.

Giờ khắc này, mới hiển lộ chân chính uy thế của Đạo gia thánh nhân!

Tại Bắc Vực, giữa một vùng thiên địa đổ nát. "Oanh long long!!!" Huyền Canh Tiên Quân thần sắc biến đổi, lập tức thiêu đốt pháp lực, pháp tắc của bản thân, bộc phát ra sức mạnh đỉnh phong nhất, trực tiếp đánh vỡ U Minh giới vực, đẩy lui Minh Không Đại Đế, hướng về phía Lý Nhĩ công kích.

Nhưng!

Công kích lúc này của Huyền Canh Tiên Quân lại không thể nào chạm đến trước người Lý Nhĩ.

Trường hà thời không bị y xoay chuyển, hoặc là rơi vào tương lai, hoặc là rơi vào quá khứ, hoặc bị y dịch chuyển đến một nơi khác. "Nhân pháp Địa, Địa pháp Thiên, Thiên pháp Đạo, Đạo pháp tự nhiên!" Lý Nhĩ thần sắc bình tĩnh nhìn hắn, trong miệng lần nữa đạm mạc nói.

Tiếng nói vừa dứt, thiên địa đột biến, tự nhiên chấn động, tất cả mọi thứ vào lúc này đều đang thay đổi trong nháy mắt.

Một cỗ sức mạnh khủng bố, bao trùm cả trời đất tự nhiên đang ngưng tụ, bao phủ, cô đọng xung quanh Lý Nhĩ, khủng khiếp đến cực điểm. "Phá!" Một đạo thần quang quán xuyên vũ trụ thương khung, trường thương của Huyền Canh Tiên Quân đâm rách hết thảy, cỗ thiên địa tự nhiên chi lực kia bị xé toạc ra, một lần nữa đâm về phía Lý Nhĩ.

Thấy vậy, Lý Nhĩ vung tay, thiên địa tự nhiên chi lực tản ra.

Y bước ra một bước, vượt qua vô số khu vực, quá khứ và hiện tại lướt qua bên người, trong một phần ức vạn sát na đã đến trước mặt

Huyền Canh Tiên Quân, một chưởng vỗ xuống.

Một chưởng này tuy bình thường không có gì lạ, nhưng lại ẩn chứa chân lý đại đạo chí giản, bên trong có thiên địa tự nhiên chi lực vờn quanh.

Huyền Canh Tiên Quân căn bản không dám khinh suất, chỉ có thể cẩn thận đối đãi. "Xích!" Trường thương phá diệt vũ trụ, nghênh đón một chưởng này của Lý Nhĩ. "Oanh long long!!!" Một điểm hàn mang hiện lên, ngay sau đó thần quang nhấn chìm thế gian!

Kế tiếp, chính là vô tận tiếng sấm rền cùng dư chấn kinh thiên động địa quét ra, vô số thứ nguyên vũ trụ, thiên địa tứ cực vô tận hư không, hệt như mặt gương vỡ nát, không ngừng sụp đổ yên diệt, thiên địa nghiêng đổ, chúng sinh bi thương! "Bành!" Đột nhiên, lại một tiếng nổ vang lên, sau đó tại trung tâm dư chấn, một cơn sóng xung kích có thể thấy bằng mắt thường quét ra.

Tất cả những gì trước đó, tất cả những gì hiện tại, cái có, cái không, cái hữu hình, cái vô hình, đều triệt để tiêu tan, để lộ ra tình hình bên trong.

Huyền Nguyên Tiên Quân, Thanh Âm Tiên Quân cùng Đế Nguyên Tiên Quân thấy vậy, thần sắc đều biến đổi.

Không ổn, Huyền Canh Tiên Quân có nguy cơ vẫn lạc!

Người tu hành vốn có khả năng cảm ứng, dự đoán tương lai, với tu vi của bọn họ, điều dự đoán được lại càng nhiều.

Cho nên, khi thấy cảnh này, ba vị Tiên Quân liền biết Huyền Canh Tiên Quân có nguy cơ vẫn lạc.

Vị Đạo gia Thánh nhân Lý Nhĩ này, căn bản không giống như vừa mới tiến vào Thái Cực Kim Tiên sơ kỳ.

Thủ đoạn và thực lực của y quả thực khủng bố!

Mặc dù bọn họ đều rõ ràng, những tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang, mỗi một vị đều là bậc kinh tài tuyệt diễm, nhưng Lý Nhĩ này, rõ ràng mạnh đến mức vô lý!

Đại đạo, pháp tắc của bản thân hòa làm một thể với cả đất trời, nhất cử nhất động phảng phất là cả đất trời, là thiên ý.

Huyền Canh Tiên Quân lúc này đối mặt không phải Lý Nhĩ, mà là toàn bộ thiên địa, là cả cõi tự nhiên.

Chương 623

Dùng bản thân đối kháng với tất cả những thứ này, liền tỏ ra nhỏ bé.

Trong lòng hắn lúc này tràn ngập cảm giác kinh hãi, thần sắc đại biến, nhìn Lý Nhĩ mà có cảm giác như con kiến đang nhìn lên vị tồn tại vô thượng chúa tể vận mệnh chúng sinh.

Tình huống như vậy, hắn tự nhiên là vô cùng kinh hãi.

Không chỉ hắn, ngay cả Huyền Nguyên Tiên Quân đã đạt tới hậu kỳ chi cảnh, lúc này cũng thần sắc chấn kinh.

Lý Nhĩ, thủ đoạn của y quả thực khủng bố, nếu là cùng đẳng cấp, chính mình e rằng cũng không phải đối thủ của y.

Thủ đoạn như vậy, làm sao có thể chống đỡ nổi? "Oanh long!!!" Ngay trong một phần ức vạn sát na, một cỗ khí thế khủng bố từ Quân Thiên Tiên Thành trỗi dậy, lập tức cuốn theo uy thế vô biên.

Uy thế của Vô Cực Kim Tiên hiển lộ không chút nghi ngờ, lúc này muốn phá vỡ vùng thiên địa mà Lý Nhĩ đang khống chế, giải cứu đại tướng dưới trướng mình.

Chỉ đáng tiếc, hắn vừa ra tay liền bị Thái Thượng ngăn cản.

Lúc này tuy là cách không ra tay, nhưng Vô Cực Kim Tiên chính là Vô Cực Kim Tiên, toàn bộ Bắc Vực đều nằm dưới sự khống chế của bọn họ, đều bị ảnh hưởng.

Tất nhiên, Thái Thượng làm sao có thể để sức mạnh của Quân Thiên Tiên Đế ảnh hưởng đến Lý Nhĩ!

Cho nên, Lý Nhĩ lúc này vẫn đang ngưng tụ sức mạnh kinh khủng nhất.

Mà Quân Thiên Tiên Đế, lúc này lại đang cùng Thái Thượng cách không giao thủ, đó không chỉ là sự va chạm của khí thế đại đạo, mà còn là sự giao phong giữa các đại đạo.

Một khi bại trận, chính là đại đạo bị tổn thương, sẽ phải mất vô số năm mới có thể hồi phục.

Cho nên, cuộc giao thủ của hai bên lại càng thêm hung hiểm.

Vô Cực Đạo Quân và mấy vị tồn tại khác, lúc này ngoài việc chú ý đến sự phi phàm của Lý Nhĩ, cũng đang xem xét liệu giữa Thái Thượng Đạo Tôn và Quân Thiên Tiên Đế có tái độ giao chiến hay không.

Xem tình hình lần này của Hồng Hoang, e rằng thật sự là không chết không thôi với Quân Thiên Tiên Thành, song phương thề phải phân định thắng bại trong trận chiến này. … "Phá cho ta!" Huyền Canh Tiên Quân thần sắc kinh hãi bất định, pháp tắc và pháp lực đang thiêu đốt lập tức bộc phát ra.

Hắn hiện tại đã bộc phát ra uy thế của Thái Cực Kim Tiên trung kỳ, cho dù là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trung kỳ chân chính cũng phải cẩn thận đối đãi.

Bởi vì một thương này, không phải ngươi chết, chính là ta vong!

Huyền Canh Tiên Quân không hề lưu thủ, bởi vì hắn biết, cái giá lớn như vậy đổi lấy một thương khủng bố nhất, nếu không thể phá vỡ khu vực này, phá vỡ thủ đoạn của Lý Nhĩ, vậy thì chính mình sẽ vẫn lạc trong tay y.

Hắn tự biết, Lý Nhĩ cũng biết, tất cả những tồn tại có mặt đều biết.

Vì vậy, nhìn một thương kinh diễm này, một thương bộc phát ra sức mạnh vượt qua cảnh giới ban đầu đâm về phía Lý Nhĩ, tất cả tồn

tại giữa thiên địa phảng phất như nín thở, ngay cả thời gian, không gian cũng đều ngừng trôi.

Tất cả, đều ngưng đọng lại vào khoảnh khắc này.

Chỉ có Huyền Nguyên Tiên Quân, Thanh Âm Tiên Quân, Đế Nguyên Tiên Quân, cùng với Thần Hi Tiên Quân từ Quân Thiên Tiên Thành vội vã đến tương trợ, lúc này đang bộc phát sức mạnh của mình.

Nhưng Huyền Nguyên Tiên Quân, Thanh Âm Tiên Quân và Đế Nguyên Tiên Quân lúc này bị níu chân chặt chẽ, căn bản không thể làm gì hơn.

Mà Thần Hi Tiên Quân, lúc này vẫn đang trên đường tới, cũng không thể giúp được gì.

Cuộc giao phong đại đạo của Quân Thiên Tiên Đế và Thái Thượng lúc này cũng vô cùng hung hiểm, đã đến giai đoạn gay cấn. … "Đạo pháp tự nhiên!" Đột nhiên, một âm thanh đại đạo bình tĩnh vô vi, chậm rãi vang lên giữa đất trời, vang lên bên tai tất cả tồn tại, vang lên trong lòng, bên tai Huyền Canh Tiên Quân.

Khoảnh khắc này, một cảm giác vẫn lạc bao trùm tâm trí của tất cả các tồn tại.

Khí tức mênh mông giữa thiên địa áp chế lên thân thể tất cả sinh linh, khiến cho tất cả sinh linh ở Bắc Vực không ngẩng đầu lên được, ngay cả hô hấp cũng cực kỳ khó khăn.

Khủng bố, đại khủng bố!

Dường như khởi phát từ trong tâm, một cảm giác vẫn lạc, run rẩy, lạnh lẽo đan xen hiện lên. "Hô!" Không tiếng động, phảng phất như chưa có gì xảy ra, Huyền Canh Tiên Quân vẫn giữ tư thế lao đến giết Lý Nhĩ.

Chỉ là… tất cả của hắn đã bị xóa sổ, một cỗ đại đạo chi lực lướt qua, thân thể hóa thành mấy mảnh, nguyên thần dưới sự cọ rửa của thiên địa chi lực, căn bản không chống đỡ được bao lâu nữa.

Thấy vậy, mấy vị Tiên Quân thần sắc đại biến, muốn ra tay bảo vệ nguyên thần sắp vẫn lạc của Huyền Canh Tiên Quân. "Vô vi nhi trị, đạo pháp tự nhiên!" Lý Nhĩ thần sắc lạnh đi, thiêu đốt pháp lực, pháp tắc, một thái cực đồ án ngưng tụ từ âm dương chi lực bay ra, đánh vào trong nguyên thần của Huyền Canh Tiên Quân.

Âm dương xoắn giết, cộng thêm sự xung kích và mài diệt của thiên địa chi lực.

Huyền Canh Tiên Quân, vẫn lạc! … Tại một vùng thiên địa đổ nát ở Bắc Vực. "Phụt!" Lý Nhĩ sắc mặt trắng bệch, một ngụm tiên huyết đột nhiên phun ra, khí tức suy yếu đến đáng sợ, suýt nữa từ hư không rơi xuống, suy yếu đến cực hạn, chỉ có thể dưới sự trợ giúp của Minh Không, chậm rãi đáp xuống và lui về.

Bởi vì lúc này, y đã suy yếu đến mức không thể duy trì việc lăng không đứng vững. "Lui!" Lý Nhĩ thần sắc ngưng trọng, nói với Minh Không.

Vết thương của y là nghiêm trọng nhất trong số mấy vị Thái Cực Kim Tiên, mà Minh Không cũng thương thế không nhẹ, lúc này chỉ có thể tạm thời rút khỏi chiến trường.

Là đan đạo phân thân của Thái Thượng, Lý Nhĩ biết, trận chiến giữa bản tôn và Quân Thiên Tiên Đế sẽ không kéo dài quá lâu.

Không chỉ vậy, Thần Hi Tiên Quân kia cũng là một tồn tại sắp tấn thăng Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, nàng ra tay, với thực lực của chính mình và Minh Không, căn bản không thể chống đỡ nổi.

Phần còn lại, chỉ có thể giao cho bản tôn của mình, hoặc là để

Dương Mi Đạo Nhân hay Hồng Quân Đạo Nhân ở hậu phương Hồng Hoang ra tay mới có thể hóa giải.

Nếu không, hai vị kia không vào cuộc, Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân không ra tay, thì cục diện chiến sự lần này vẫn sẽ bị đảo ngược.

Dù sao, hiện tại Hồng Hoang đang ở thế yếu. "Bành!" Một đạo thần quang lộng lẫy hạ xuống, thái cực đồ án và U Minh giới vực ngăn cản trước người Lý Nhĩ và Minh Không bị một kích phá vỡ, hai người bay ngược ra xa triệu triệu ức dặm, tình huống đúng là tuyết thượng gia sương. "Thần Hi, nhân cơ hội này giết bọn họ!" Huyền Nguyên Tiên Quân thần sắc lạnh đi, lập tức nói với Thần Hi Tiên Quân.

Thừa lúc ngươi bệnh lấy mạng ngươi, bây giờ chính là thời cơ tốt.

Hai vị Thái Cực Kim Tiên viên mãn kia không ra tay, Tiên Đế và Đạo Tôn đang giao phong, chính là cơ hội tốt để diệt trừ Lý Nhĩ và Minh Không.

Nếu để một tồn tại như Lý Nhĩ trưởng thành, chính mình căn bản không phải là đối thủ của y.

Cho nên, bây giờ chính là thời cơ tốt nhất để diệt trừ bọn họ, phe mình tự nhiên không thể bỏ lỡ cơ hội này.

Thần Hi khẽ gật đầu, nàng tự nhiên hiểu đạo lý này, cho nên sau khi đến chiến trường liền dùng thủ đoạn sấm sét, một kích trọng thương Lý Nhĩ và Minh Không.

Tuy không một kích diệt trừ được hai vị này, nhưng trong tình huống như vậy, bọn họ cũng không chống đỡ được mấy chiêu nữa.

Chương 624

Dù sao, thủ đoạn thực lực của hai vị này không hề tầm thường, nàng cũng hiểu rõ, cho nên không có chút thần sắc kinh ngạc nào, ngọc thủ vung lên, lại một đạo thần quang thất luyện hướng về phía Lý Nhĩ và Minh Không mà giết tới.

Một kích này, đủ để diệt sát bọn họ. "Ca!" Thần quang phảng phất như vượt qua trường hà thời gian, lại phảng phất như tia sáng đầu tiên của khai thiên, của vũ trụ đại bạo tạc, nhanh đến cực hạn.

Nhưng!

Lại có một đạo hắc mang, còn nhanh hơn đạo thần quang này vô số lần, chuyển đổi không gian, một hắc động không gian đen kịt vô tận trực tiếp nuốt chửng thần quang.

Tất cả những gì có, không có, hữu hình, vô hình đều bị triệt để nuốt vào, cực hạn hư vô. "Dương Mi Đạo Quân!" Thấy vậy, các tồn tại đỉnh tiêm của phe Hồng Hoang thần sắc vui mừng, có Dương Mi Đạo Quân ra tay, sự an nguy của Lý Nhĩ và Minh Không có thể được giải quyết. … "Là ngươi!" Thần Hi Tiên Quân gương mặt xinh đẹp ngưng lại, trong đôi mắt đẹp bắn ra hai đạo tinh mang, thân hình trong khoảnh khắc đã lui ra một khoảng cách an toàn.

Tu vi thực lực của Dương Mi Đạo Nhân, trong lòng nàng vẫn rất rõ ràng.

Dù sao ngày xưa theo Tiên Đế đến giao chiến với Hồng Hoang, đã từng kiến thức qua tu vi thực lực của Dương Mi Đạo Nhân.

Tịch Diệt Tiên Quân chính là vẫn lạc dưới sự liên thủ của y và Hồng Quân Đạo Nhân.

Đó là tồn tại cùng đẳng cấp, cho dù hai vị cùng đẳng cấp liên thủ, đánh bại không khó, nhưng muốn diệt trừ thì không đơn giản như vậy.

Mà Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân liên thủ lại đủ để diệt trừ Tịch Diệt Tiên Quân cùng đẳng cấp, thủ đoạn và thực lực của bản thân họ có thể tưởng tượng được.

Chính mình chẳng qua chỉ là một Thái Cực Kim Tiên một chân bước vào hậu kỳ mà thôi, tự nhiên không phải là đối thủ của Dương Mi Đạo Nhân.

Điểm này Thần Hi Tiên Quân trong lòng rất rõ ràng, cho nên vào khoảnh khắc Dương Mi Đạo Nhân xuất hiện, nàng liền lập tức lui ra khoảng cách an toàn này.

Nếu không, với thủ đoạn không gian của y, trong khoảnh khắc là đủ để áp chế, thậm chí trọng thương chính mình.

Bởi vậy, trong một phần ức vạn sát na, Thần Hi Tiên Quân đã để mình rời đến một khoảng cách an toàn, tình hình tiếp theo sẽ có chút phiền phức, phe mình đã mất đi ưu thế.

Dù sao, không ai ngờ được, phe Hồng Hoang lại trong khoảng thời gian này sinh ra thêm hai vị Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, hơn nữa, thủ đoạn thực lực còn không giống như những tồn tại vừa mới tấn thăng.

Chuyện như vậy, trước đó cũng khó mà dự liệu được.

Có thể nói, thực lực tổng thể của Hồng Hoang hiện tại đã vượt qua Quân Thiên Tiên Thành của bọn họ, có thể nói so với thực lực Nam Vực cũng không hề thua kém.

Như vậy, quyền phát ngôn của Bắc Vực này, thật sự khó nói rồi. "Nếu không phải đến kịp lúc, thật đúng là để ngươi làm tổn thất hai

tôn đỉnh tiêm tồn tại rồi!" Dương Mi Đạo Nhân nhìn Thần Hi Tiên Quân, chậm rãi mở miệng nói, nhưng cũng không có ý định tiếp tục ra tay.

Bởi vì y biết, sau khi mình giải quyết nguy cơ cho Lý Nhĩ và Minh Không, phần còn lại chính là cuộc giao thủ giữa Thái Thượng và Quân Thiên Tiên Đế.

Tồn tại như mình tự nhiên không thể xen vào được.

Mấy vị Thái Cực Kim Tiên của hai bên cũng vậy.

Bởi vậy, lúc này hai bên đều rất ăn ý mà lui ra.

Mặc dù cả hai bên đều thân mang trọng thương, nhưng phe Quân Thiên Tiên Thành rõ ràng là thê thảm hơn một chút.

Dù sao, Huyền Canh Tiên Quân đã vẫn lạc trong tay Lý Nhĩ, năm vị Tiên Quân nay chỉ còn lại bốn vị, hơn nữa dưới đấu pháp thương địch một ngàn tự tổn tám trăm của phe Hồng Hoang, tình hình cũng không khá hơn bao nhiêu.

Dù cho đối phương cũng thân mang trọng thương, nhưng tổng thể tổn thất vẫn tốt hơn không ít.

Trận chiến này, lại là Quân Thiên Tiên Thành của mình bại trận!

Mặc dù không muốn chấp nhận, nhưng cũng không thể không chấp nhận kết quả này. … "Thái Thượng, ngươi khi dễ Quân Thiên Tiên Thành ta quá đáng rồi!" Quân Thiên Tiên Đế từ trong Quân Thiên Tiên Thành bước ra không trung, cuộc giao phong đại đạo, vẫn là hắn rơi vào thế hạ phong, nhưng cũng không có thương thế gì.

Lần này mặc dù mấy vị Tiên Quân dưới trướng tự ý ra tay, nhưng kỳ thực cho dù là quyết định của chính mình, cũng sẽ để thuộc hạ nghênh chiến Hồng Hoang.

Đều đã bắt nạt đến cửa rồi, tự nhiên là phải nghênh chiến.

Chỉ là, việc Lý Nhĩ và Minh Không tấn thăng quả thực khiến hắn bất ngờ, còn khiến Huyền Canh Tiên Quân dưới trướng mình vẫn lạc tại đây.

Dưới trướng mình vốn chỉ có năm vị, hiện tại lại vẫn lạc một vị, chỉ còn lại bốn vị, thực lực Quân Thiên Tiên Thành đã giảm đi không ít.

Nhìn từ bây giờ, Hồng Hoang đã có thực lực chi phối Bắc Vực.

Tình huống như vậy, nếu mình không dốc sức một trận, thì Quân Thiên Tiên Thành của mình sẽ mất đi quyền khống chế Bắc Vực.

Hắn sẽ không để chuyện như vậy xảy ra, cho nên, lần này hắn tất nhiên sẽ cùng Thái Thượng toàn lực một trận. "Bắc Vực, chỉ có thể có một thế lực nắm giữ quyền phát ngôn!" "Quân Thiên Tiên Thành chưởng khống Bắc Vực đã đủ lâu rồi, cũng đến lúc, đến lượt Hồng Hoang ta!" Thái Thượng chân đạp liên đài hiện ra, nâng y tiến về phía trước, vượt qua vô tận thời không mà đến, không nhiễm chút bụi trần. … Tại Bắc Vực, trong vô tận thời không.

Giọng nói đạm nhiên của Thái Thượng vang vọng khắp Bắc Vực, vang vọng khắp Hồng Mông thiên địa.

Vô Cực Đạo Quân, Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế Quân và các tồn tại khác, lúc này đều nghe rõ lời của Thái Thượng.

Đồng thời, bọn họ cũng hiểu rõ ý tứ của Thái Thượng lần này.

Bắc Vực, sắp đổi chủ rồi!

Bắc Vực chỉ có một thế lực nắm quyền phát ngôn, trước đây là Quân Thiên Tiên Thành.

Nhưng bây giờ, lại không còn là Quân Thiên Tiên Thành nữa, bởi

vì Hồng Hoang muốn nắm giữ quyền phát ngôn này trong tay.

Bắc Vực, sau này sẽ do Hồng Hoang chưởng khống.

Điểm này, từ tình huống của Thái Thượng lúc này có thể thấy được.

Thái Thượng đã định làm thật, không thể để Quân Thiên Tiên Thành có khả năng tiếp tục chưởng khống Bắc Vực nữa.

Cho nên, trận chiến tiếp theo, Quân Thiên Tiên Đế và Thái Thượng sẽ sử dụng thủ đoạn cuối cùng, tất nhiên sẽ có một bên trọng thương, thậm chí là triệt để bị loại khỏi cuộc chơi.

Mà Thái Thượng, đã có tự tin như vậy, thì trận chiến này sẽ rất đáng xem.

Ít nhất, Vô Cực Đạo Quân và mấy vị tồn tại đỉnh tiêm đều nghĩ như vậy.

Cho nên, lúc này họ đều tập trung toàn bộ sự chú ý vào đây, chờ đợi hai người ra tay giao phong. … "Thái Thượng, ngươi thật sự muốn cùng Quân Thiên Tiên Thành của ta liều chết sao?" Quân Thiên Tiên Đế thần sắc u ám, nhưng vẫn cố nén lại, nhìn Thái Thượng trầm giọng nói.

Đến bước này, kỳ thực Quân Thiên Tiên Đế cũng biết, giữa Quân Thiên Tiên Thành và Hồng Hoang đã không thể giải quyết trong hòa bình.

Chỉ trách Hồng Mông Chi Môn mà Hồng Hoang mở ra lại xuất hiện ở Bắc Vực của bọn họ, nếu là ở Nam Vực, ở Tây Vực, thì lúc này người đau đầu sẽ là bọn họ chứ không phải mình.

Chương 625

Đáng tiếc, chuyện này không thể như ý hắn mong muốn.

Một vực xuất hiện hai thế lực đỉnh tiêm, vốn đã không thể cùng tồn tại.

Dù sao muốn phát triển, bành trướng, đoạt lấy tài nguyên tu hành, thì sự va chạm, giao phong giữa hai bên là điều tất yếu.

Trừ phi, có một bên bằng lòng cúi đầu, hoặc là quy thuận dưới trướng bên kia, như vậy mới có khả năng cùng tồn tại.

Nhưng chuyện như vậy, đặt lên người Hồng Hoang và Quân Thiên Tiên Thành, có khả năng không?

Thế lực đỉnh tiêm lâu đời đi thần phục một thế lực mới, lại còn đến từ hạ giới, điều này tự nhiên là không thể.

Mà Hồng Hoang, đang lúc quật khởi, cần lập uy và đứng vững, lại càng không thể.

Mà Quân Thiên Tiên Thành, liền trở thành đối tượng lập uy của Hồng Hoang.

Cho nên cuộc giao phong giữa hai bên, phải phân ra thắng bại.

Bắc Vực, chỉ có thể có một người chưởng khống.

Bây giờ, liền phải để Hồng Hoang nắm giữ nó trong tay.

Trận chiến này, Quân Thiên Tiên Đế biết rất quan trọng, sẽ quyết định hướng đi của Bắc Vực, cũng biết Thái Thượng sẽ dùng đến thủ đoạn át chủ bài.

Mặc dù không biết sẽ ra sao, nhưng chính mình phải đối đãi một cách trịnh trọng. … "Quân Thiên Tiên Thành và Hồng Hoang, đã không

thể dừng tay rồi.

Bắc Vực này, chỉ có thể có một thế lực chưởng khống!" "Ra tay đi!" Thái Thượng thần sắc bình tĩnh, nhìn Quân Thiên Tiên Đế, nhàn nhạt mở miệng.

Nếu Vô Cực Đạo Quân trước đó đã nói như vậy, Thái Thượng cũng cảm thấy, quả thực nên để Hồng Hoang nắm giữ một số quyền chủ động.

Triệt để chưởng khống Bắc Vực, chính là để Hồng Hoang có quyền chủ động, có quyền lên tiếng.

Như vậy, mới có thể thực sự chấn nhiếp những vị tồn tại đỉnh tiêm khác.

Hồng Hoang mới xem như thực sự đứng vững trong Hồng Mông Giới Vực.

Về sau, dù bị các thế lực khác tranh đấu, hay có những tính toán, phát triển khác, cũng có thể có nhiều thuận lợi hơn.

Cho nên nói, trận chiến lần này quả thực liên quan đến không ít chuyện.

Thái Thượng tự nhiên sẽ không lưu thủ, lần này ít nhất cũng phải trọng thương Quân Thiên Tiên Đế, để hắn, để Quân Thiên Tiên Thành, triệt để trở thành quá khứ của Bắc Vực, để bọn họ triệt để rời khỏi mảnh đất Bắc Vực này.

Bởi vậy, trận chiến này vô cùng quan trọng. … Quân Thiên Tiên Đế thần sắc âm trầm như nước, nhưng cũng không còn cách nào, trong tay khẽ động, một thanh thiết giản vắt ngang thời không, hóa lớn gấp ức vạn lần, trực tiếp đập xuống Thí Thần Thương đang lao tới của Thái Thượng.

Khoảnh khắc này, sơn hà phá toái, thiên địa sụp đổ, vũ trụ bạo tạc,

chúng sinh tận thế!

Mặc dù cả hai đều dùng chiêu thức bình thường, tựa như không có gì đặc biệt.

Nhưng, đến cảnh giới của bọn họ, nhất cử nhất động đều ẩn chứa chân ý đại đạo chí giản, công kích tự nhiên cũng vậy.

Đại đạo pháp tắc vờn quanh Thí Thần Thương và Quân Thiên Thiết Giản, đó không chỉ là uy lực của pháp bảo, pháp lực bản thân, mà còn có sức mạnh của đại đạo pháp tắc, sức mạnh của sự chưởng khống và lý giải đại đạo bao hàm trong đó.

Hai người vừa ra tay, toàn bộ Bắc Vực lập tức nằm dưới sự khống chế của họ, tùy ý ép nén.

Ngay cả những khu vực khác cũng cảm nhận được khí tức đại đạo khủng bố của Vô Cực Kim Tiên, không ai không thần sắc chấn động.

Mà ngay khoảnh khắc Thái Thượng và Quân Thiên Tiên Đế ra tay, Dương Mi Đạo Nhân đã mang theo các cao thủ phe Hồng Hoang lui về, sau đó toàn bộ ra tay, bảo vệ tất cả tồn tại của phe Hồng Hoang.

Còn phe Quân Thiên Tiên Thành, Huyền Nguyên Tiên Quân và những người khác lui về, cũng bảo vệ tất cả tồn tại phe mình.

Hai vị tồn tại có tu vi cao nhất đang giao phong, những Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên như bọn họ chỉ là con kiến, chỉ có thể lui ra xa, tránh bị dư chấn lan đến, trọng thương, thậm chí vẫn lạc trong đó.

Cho nên, lúc này họ không ngừng lui về, cũng đang toàn lực chống đỡ.

Nhưng phe Quân Thiên Tiên Thành rõ ràng nghiêm trọng hơn không ít, dù sao không có tồn tại như Dương Mi Đạo Nhân ra tay

chống đỡ dư chấn, tự nhiên là chịu không ít tổn thương.

Nhưng bình thường mà nói, vấn đề cũng sẽ không quá lớn. … "Oanh long long!!!" Thái Thượng và Quân Thiên Tiên Đế không ngừng giao thủ, cường quang khủng bố đến cực điểm lóe lên ở Bắc Vực.

Dưới vẻ ngoài lộng lẫy, ẩn chứa sát cơ vô tận, không biết bao nhiêu sinh linh của Hồng Mông Giới Vực đã vẫn lạc dưới cường quang này.

Trong cường quang đó, ẩn chứa sự hỗn loạn, đổ nát, quy tắc và pháp tắc chi lực khủng bố.

Cái giá của thần quang rực rỡ, chính là triệt để vẫn lạc dưới thần quang, thân tử đạo tiêu.

Cho nên, khi hai người bắt đầu giao phong, vô số sinh linh và tu sĩ đều rất tự giác không dám quan sát, chỉ có thể lắng nghe tiếng sấm rền vô tận đang vang vọng, biết được mức độ khủng bố của cuộc giao phong lúc này.

Mặc dù ở những vùng đất xa xôi khác, nhưng vô số tồn tại đều cảm giác như mình đang ở trong một chiến trường khủng bố, cả Hồng Mông Giới Vực đều chấn động, Bắc Vực gần như bị đánh nát.

Mức độ giao phong lúc này có thể tưởng tượng được, không biết bao nhiêu hư vô hiện lên, bao phủ vô tận núi biển, từng mảng hỗn độn hải xuất hiện rồi lại yên diệt.

Dưới dư chấn, cái hữu hình, cái vô hình, tất cả đều triệt để yên diệt.

Từng mảng lớn thời không, sơn hà không ngừng yên diệt, hóa thành tro bụi, những hư vô hắc ám khủng bố không ngừng lan rộng, nuốt chửng tất cả, lại diễn hóa khởi nguyên vũ trụ.

Tất cả sinh tử, yên diệt và trọng sinh, đều không ngừng thay phiên nhau trong dư chấn.

Giao phong đại đạo, lúc này đã đến mức độ gay cấn. … Tại Bắc Vực, trong vùng thiên địa đổ nát. "Bành!" Một tiếng sấm rền trong trẻo, vang vọng khắp nơi trong Hồng Mông Giới Vực đột nhiên vang lên.

Ngay cả Vô Cực Đạo Quân, Tinh Thần Kiếm Thánh, Nguyên Tôn và các tồn tại khác, lúc này bên tai cũng xuất hiện trạng thái mất thính giác tạm thời.

Mà trước đó, đạo cường quang kia đã khiến mắt họ phải hơi nheo lại, cộng thêm ảnh hưởng của sóng âm lúc này, khiến cho trong lòng họ đánh giá về thực lực của Thái Thượng và Quân Thiên Tiên Đế lại tăng lên không ít.

Đặc biệt là Thái Thượng, lúc này bất kể là giao thủ thực lực bản thân hay giao phong đại đạo, đều chiếm thế thượng phong, so với lần trước đã dùng thời gian nhanh hơn để áp chế Quân Thiên Tiên Đế.

Như vậy, có thể thấy thực lực của Thái Thượng lại có sự đề thăng, quả thực khủng bố.

Bởi vậy, cuộc giao chiến lần này, tình hình của Quân Thiên Tiên Thành và Hồng Hoang, bọn họ vẫn xem trọng Hồng Hoang hơn.

Đây chính là một trận chiến làm đảo lộn cục diện Bắc Vực. … "Hô!" Cường quang lắng xuống, dư chấn tan đi, đại đạo pháp tắc và quy tắc dường như đều bị một cỗ đại đạo chi lực khủng bố san bằng.

Mặc dù hỗn loạn, cuồng bạo, tàn phá đất trời, nhưng lúc này vẫn bị dẹp yên, không thoát khỏi khu vực bị khống chế.

Chương 626

Không biết đã qua bao lâu, phảng phất như một khoảnh khắc, lại phảng phất như ngàn vạn năm, ức vạn năm.

Mãi đến khi tất cả đều rõ ràng, trời đất quang đãng, mới lộ ra hai bóng người bên trong.

Hai bên cách không mà đứng, thần sắc băng lãnh nhìn đối phương, trên người đều bao phủ một cỗ khí thế đại đạo khủng bố.

Trên thiên linh, đại đạo của mỗi người diễn hóa, chưởng khống tất cả pháp tắc và quy tắc của bản thân.

Quân Thiên Tiên Đế thần sắc có chút âm trầm, chính mình rơi vào thế hạ phong, lúc này sao có thể có sắc mặt tốt được. "Giản lai!" Đột nhiên, Quân Thiên Tiên Đế quát lớn một tiếng, ngay sau đó đại thủ vẫy gọi. "Oanh long long!!!" Hạ khắc, liền thấy cả Quân Thiên Tiên Thành chấn động, từng trận khí thế khủng bố xông lên trời, khuấy động phong vân toàn cõi Bắc Vực, khí tức kinh người khiến cho sinh linh toàn Hồng Mông Giới Vực đều thần sắc biến đổi.

Vô Cực Đạo Quân, Nguyên Tôn và những người khác thần sắc cũng biến đổi.

Bao nhiêu kỷ nguyên rồi, Quân Thiên Tiên Đế cuối cùng cũng lại sử dụng Giản Thành.

Đây là nơi ở của thế lực Bắc Vực, cũng là bảo vật mạnh nhất trong tay Quân Thiên Tiên Đế.

Một khi sử dụng, đó chính là thực lực đỉnh phong nhất.

Như vậy, cũng có thể thấy, trận chiến này thật sự là sinh tử chi tranh.

Bắc Vực, trong trận chiến này, sẽ chỉ có một thế lực tồn tại. … Thái Thượng lúc này thần sắc nghiêm nghị, Giản Thành này của Quân Thiên Tiên Đế phẩm cấp không hề thấp.

Mặc dù Thái Cực Đồ của mình đã đạt đến trình độ Hỗn Độn Linh Bảo, Hỗn Độn Châu là Hỗn Độn Chí Bảo, nhưng Giản Thành này, so với Hỗn Độn Châu, e rằng chỉ cao chứ không thấp.

Tuy nói bảo vật chỉ là một phần, nhưng phần này đủ để thu hẹp khoảng cách giữa Quân Thiên Tiên Đế và chính mình.

Có thể nói, cuộc giao thủ tiếp theo mới là giao chiến thực sự, cũng là mấu chốt quyết định thắng bại. "Ông!" Thái Thượng thiên linh chấn động, Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp lơ lửng trên đó, chân đạp Thái Cực Đồ, Hỗn Độn Châu vờn quanh thân.

Thí Thần Thương trong tay bùng phát ra khí thế khủng bố, sát cơ kích động, thiên địa phủ một tầng huyết sắc quang mang, khiến sinh linh ở mấy khu vực lân cận thần sắc đại biến, nguyên thần phát ra từng trận đau nhói, một cảm giác vẫn lạc bao trùm tâm trí, hồi lâu không tan.

Bọn họ lúc này không dám nhìn thẳng vào màu đỏ như máu kia, cũng không dám cảm nhận nơi sát cơ bao phủ, nếu không người vẫn lạc trước tiên chỉ có thể là chính mình mà thôi. … "Oanh long!!!" Quân Thiên Tiên Đế lúc này ra tay trước, Quân Thiên Giản Thành hình bán nguyệt đã chém xuống Thái Thượng, toàn bộ Bắc Vực, kéo theo không ít khu vực của Trung Vực, Tây Vực, Đông Vực đều không ngừng chấn động, sụp đổ.

Cả đất trời phảng phất như vỡ nát dưới Giản Thành, cảnh tượng tận thế giáng lâm, vô số sinh linh bị ảnh hưởng.

Thời không phá toái, hỗn độn hải dâng trào, hư vô nuốt chửng, tất cả mọi thứ đều triệt để yên diệt.

Một kích này, ngay cả Dương Mi Đạo Nhân cũng tin rằng, dù mình không chết, e rằng cũng không khác là bao.

Uy lực thực sự quá khủng bố, căn bản không phải tầng thứ của mình có thể chống đỡ.

Bởi vậy, y lúc này đã đến nơi Hồng Hoang tọa lạc, cùng với Hồng Quân Đạo Nhân, tất cả cao thủ Hồng Hoang, liên thủ chống đỡ dư chấn giao phong gây ra uy hiếp cho Hồng Hoang.

Mà Huyền Nguyên Tiên Quân bọn họ, lúc này cũng lui ra rất xa, tránh bị dư chấn mạnh nhất tác động.

Trong tình huống đó, chính mình chỉ có thể nhanh chóng vẫn lạc mà thôi. "Bành!" Thái Thượng đã ra tay, thái cực đồ án huyền ảo khó hiểu nở rộ trong Hồng Mông thiên địa, trấn áp địa thủy phong hỏa, định trụ càn khôn tứ cực.

Uy thế khủng bố khiến mấy vị tồn tại đỉnh tiêm động dung.

Dưới Thái Cực Đồ, một tòa bảo tháp huyền hoàng tỏa ra thần quang huyền hoàng chói lọi, huyền hoàng chi khí rủ xuống đè sập đại địa Bắc Vực, thời không phá toái, thiên địa chấn động. "Oanh long long!!!" Giản Thành trực tiếp hạ xuống, chấn văng Thái Cực Đồ, rơi lên trên Huyền Hoàng Bảo Tháp, dư chấn với tốc độ mắt thường có thể thấy không ngừng quét ra. "Đinh!" Thái Thượng Thí Thần Thương điểm lên Giản Thành, phát ra một tiếng kim loại giao nhau, lập tức truyền khắp toàn bộ Hồng Mông Giới Vực.

Thái Thượng và Quân Thiên Tiên Đế đều bị chấn lùi, để lại những dấu chân sâu hoắm trong hư không, khí tức trên người dao động không ngừng.

Thái Thượng thần sắc ngưng lại, uy lực và phẩm cấp của Giản Thành trong tay Quân Thiên Tiên Đế quả thực khủng bố, đã bù đắp

ngay lập tức khoảng cách với chính mình, thậm chí còn có vài phần ưu thế.

Điều này quả thực khiến y có chút bất ngờ.

Nhưng chính mình vẫn còn thủ đoạn chưa xuất, nên cũng không cảm thấy áp lực quá lớn. "Thái Thượng, nội tình của các vực, không đơn giản như vậy đâu!" Quân Thiên Tiên Đế tay cầm Giản Thành, miệng nói, vừa lao về phía Thái Thượng. "Tiên thành của ngươi có nội tình, chẳng lẽ Hồng Hoang của ta lại không có sao?" Thái Thượng đạm nhiên nói, trên thiên linh, ba đạo thần quang xông lên trời, cả thiên địa Bắc Vực đều bị xuyên thủng, quán xuyên vũ trụ thương khung.

Tất cả dị tượng thiên địa ở Bắc Vực đều không ngừng hiện ra ngay khoảnh khắc ba đạo thần quang bùng lên.

Ba đạo thần quang diễn hóa thành ba đóa tiên thiên liên đài, trên liên đài ba bóng người chậm rãi bước ra, đứng ở vị trí tam tài trong Bắc Vực, phong tỏa tất cả các khu vực của Quân Thiên Tiên Đế.

Một lực lượng giới vực đặc thù, một cỗ áp lực khủng bố lập tức hình thành, bao phủ nơi này, ép cho Quân Thiên Tiên Đế cũng có chút tức ngực. "Sao có thể!" Khoảnh khắc này, Vô Cực Đạo Quân, Huyền Thanh Đạo Quân, Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế Quân, Tinh Thần Kiếm Thánh, Thẩm Phán Thiên Quân lập tức thần sắc đại biến, trong lòng tràn ngập kinh hãi.

Đây là thủ đoạn gì?!

Nhất khí hóa Tam Thanh!

Ba tôn tồn tại cùng đẳng cấp!

Sao có thể chứ?!

Sáu vị tồn tại đỉnh tiêm thần sắc chấn kinh, trong lòng không

ngừng gào thét, không dám tin.

Cảnh tượng trước mắt, khiến cho họ đối với thủ đoạn của Thái Thượng lại tăng thêm không ít sự kiêng dè.

Hay cho một Thái Thượng, hay cho một Hồng Hoang, quả nhiên khủng bố!

Sáu vị tồn tại đỉnh tiêm trong lòng thầm nói một tiếng, ánh mắt lại lần nữa chuyển về chiến trường.

Bắc Vực, bên trong một vùng thời không nào đó.

Sắc mặt Quân Thiên Tiên Đế phức tạp, kinh hãi và âm trầm xen kẽ, khó có thể tin nổi mà nhìn vào cảnh tượng trước mắt.

Ba vị tồn tại cùng cấp bậc, bày thành thế tam tài vây khốn chính mình.

Điều quan trọng nhất là, ba vị tồn tại đỉnh tiêm cùng cấp bậc này, lại do Thái Thượng diễn hóa ra, trong đó một tôn có hình dáng và khí tức đại đạo tỏa ra, giống hệt như nhau với bản thân y, rõ ràng là một bản thể khác của chính mình.

Dùng một hóa ba, đây là thần thông thủ đoạn gì?!

Thủ đoạn như vậy, chính mình đã tồn tại nhiều kỷ nguyên đến thế, nhưng chưa từng được chứng kiến qua, nếu nói là phân thân, lại không giống phân thân, bởi vì mọi phương diện của Tam Thanh Đạo Nhân đều không có gì khác biệt với Tam Thanh chân chính.

Chương 627

Nhưng nếu nói không phải phân thân, lại đích thực là do Thái Thượng tự thân diễn hóa ra.

Thủ đoạn như thế, quả thực khiến vô số tồn tại của Hồng Mông Giới phải kinh hãi, không ngờ lại có thể thấy được thủ đoạn bực này.

Hồng Hoang, quả nhiên là bất phàm! …… Hồng Hoang, trước Giới Vực. "'Nhất Khí Hóa Tam Thanh' của Thái Thượng đạo hữu càng lúc càng kinh khủng!" Trong con ngươi sâu thẳm của Hồng Quân đạo nhân, bùng hiện ra những tia sáng tinh tú rực rỡ, miệng ngưng trọng nói.

Có thể nói ngài là tồn tại đầu tiên chứng kiến Thái Thượng sử dụng thần thông này, thuở ban đầu đối chiến Ma Tổ La Hầu cũng là như thế.

Nhưng lúc đó, thần thông này của Thái Thượng mới chỉ vừa khởi bước, từng bước một, đi đến tình huống hiện tại, quả thực khó có thể tưởng tượng.

Về sau, ngài cũng đã chứng kiến qua, vẫn là đối chiến La Hầu, nhưng lúc đó, chỉ mới sơ nhập Thái Cực Kim Tiên mà thôi.

Nhưng hiện tại, là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, hơn nữa là, bốn tôn Vô Cực Kim Tiên trung kỳ đỉnh phong, lúc này vây khốn Quân Thiên Tiên Đế, Hồng Quân đạo nhân cảm thấy, không có bất kỳ lý do gì có thể để Quân Thiên Tiên Đế dễ chịu.

Nếu như vậy, y còn không trọng thương, thậm chí bị diệt trừ, vậy thì Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ này thật sự quá mất giá rồi.

Mặc dù ngài cảm thấy muốn trực tiếp diệt trừ không dễ dàng, nhưng trọng thương là điều tất nhiên, chỉ xem tiếp theo, thương thế của Quân Thiên Tiên Đế nặng đến đâu. "Thần thông này, quả thực nghịch thiên, theo tu vi của Thái Thượng đạo hữu tăng lên, thần thông này càng lúc càng hoàn thiện, bổ sung, đã đạt đến cảnh giới Đại Đạo hoàn mỹ, thủ đoạn như vậy, quả nhiên trừ hắn ra, không còn tồn tại nào sánh bằng…" Ý của Dương Mi rất rõ ràng, Tam Thi Chi Đạo của Hồng Quân đạo nhân, ở điểm này, đã không thể sánh bằng thần thông 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh' của Thái Thượng.

Dù sao khi đạt đến cảnh giới tu vi như thế, đã đem thần thông này bổ sung, hoàn thiện đến cảnh giới Đại Đạo hoàn mỹ, không thể phá giải, cho nên Tam Thi Chi Đạo của Hồng Quân đạo nhân, ở điểm này, đã không thể sánh bằng thần thông này của Thái Thượng.

Mà điểm này, Hồng Quân đạo nhân trong lòng tự nhiên cũng hiểu rõ, cho nên lúc này nghe xong, cũng không lên tiếng. "Thần thông này của đại ca, quả thực bất phàm, từ lúc bắt đầu tu hành, cho đến hiện tại, từng bước đi qua, nhìn lại, cũng chỉ có đại ca mới có thể đem thần thông này tu hành đến cảnh giới này…" Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái rồi nói.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh, lúc bắt đầu tu hành, cần có bản nguyên của Tam Thanh, đại ca nhà mình cũng không hề rút lấy bao nhiêu bản nguyên của chính mình, mà dựa vào thủ đoạn nghịch thiên cùng cảnh giới tu vi kinh khủng của bản thân, đã mạnh mẽ bổ sung hoàn thiện mọi phương diện của thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh.

Không chỉ như vậy, còn đem Đại Đạo của Nhất Khí Hóa Tam Thanh đề thăng đến cảnh giới hoàn mỹ, Nhất Khí Hóa Tam Thanh hiện tại, có thể nói đã đạt đến cảnh giới kinh khủng, cho dù nhìn khắp Hồng Mông Giới Vực, môn thần thông này, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều tin rằng, có thể xếp vào hàng đầu.

Dương Mi đạo nhân và Hồng Quân đạo nhân nghe xong, khẽ gật đầu, đối với những lời Nguyên Thủy và Thông Thiên nói, ý tứ ẩn chứa trong đó, bọn họ cũng tán thành.

Hiện tại, thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Thái Thượng đã xuất, kết quả giao thủ của đôi bên, liền có thể dự đoán được. …… Hồng Mông, trong Tinh Thần Thiên Vực. "Thánh chủ, vị Thái Thượng Đạo Tôn của Hồng Hoang này, thực lực quả nhiên kinh khủng, thủ đoạn như vậy thi triển ra, cho dù là Quân Thiên Tiên Đế, e rằng cũng khó mà chống đỡ…" Trong Tinh Thần Thiên Vực, cao thủ đệ nhất dưới trướng Tinh Thần Kiếm Thánh, Kiếm Minh sắc mặt nghiêm nghị nói với Tinh Thần Kiếm Thánh. "Dựa vào thực lực tổng thể của Hồng Hoang lúc này, và thực lực Thái Thượng thể hiện ra, Bắc Vực, đã xem như rơi vào tay Hồng Hoang rồi.

Tây Vực, cũng không phải đối thủ của Hồng Hoang, Huyền Thanh Đạo Quân của Nam Vực, cũng không bằng Thái Thượng lúc này…" "Cứ như vậy xem ra, Hồng Hoang sau trận chiến này, đã áp sát Tinh Thần Thiên Vực của chúng ta rồi, Đông Vực và Minh Vực, thực lực cũng không cao hơn Tinh Thần Thiên Vực của chúng ta bao nhiêu, tình huống của Hồng Hoang lúc này, cũng sẽ gây cho bọn họ không ít áp lực…" "Cục diện biến động sau này, e rằng cũng sẽ gây ra không ít sóng gió, nếu không mau chóng đề cao thực lực của mình, Hồng Hoang, thật sự sẽ đuổi kịp.

Đến lúc đó, mặt mũi của Hồng Mông Giới, thật sự mất sạch…" Tinh Thần Kiếm Thánh sắc mặt lạnh đi, là thế lực đỉnh tiêm bản địa, vậy mà trong vòng hơn một ức năm ngắn ngủi, đã bị ba thế lực đỉnh tiêm liên tiếp vượt qua, áp sát Tinh Thần Thiên Vực của chính mình.

Tình huống như vậy, quả thực là ngoài dự liệu, cũng khiến bọn họ cảm thấy áp lực không nhỏ.

Nếu bị vượt qua, vậy thế lực của Hồng Mông Giới Vực, chẳng phải là nói không bằng thế lực từ hạ giới đến sao?

Tình huống như vậy, tuyệt đối không thể xuất hiện.

Tình huống hiện tại, sau khi Thái Thượng thể hiện ra thần thông thế lực như vậy, Tinh Thần Kiếm Thánh cảm thấy, mấy vị còn lại, e rằng cũng không ai thật sự sẽ ra tay diệt trừ thế lực Hồng Hoang.

Bởi vì vốn dĩ các thế lực đã không đồng lòng, luôn đề phòng lẫn nhau, không ai sẽ thật sự toàn lực ra tay.

Nhưng nếu không toàn lực liên thủ, thì không thể thành công, dù sao thực lực của Thái Thượng, cũng không đơn giản như vậy.

Trừ phi, Vô Cực Đạo Quân nguyện ý trả một cái giá không nhỏ để làm việc này, nhưng nghĩ lại, cũng không có khả năng, nếu hắn nguyện ý, hắn đã sớm ra tay diệt trừ Hồng Hoang rồi, làm gì có chuyện để đến bây giờ.

Cho nên nói, để không cho Hồng Hoang đuổi kịp, chỉ có thể là đề cao thực lực của chính mình, chỉ có như vậy, mới có thể giữ được địa vị của mình, giữ được địa bàn và tài nguyên tu hành của mình. "Thánh chủ, chẳng lẽ không thể liên thủ diệt trừ Hồng Hoang sao?" Kiếm Minh hỏi. "Thời cơ tốt nhất đã bỏ lỡ rồi, thực lực của Thái Thượng lúc này, mấy vị kia cũng sẽ không muốn ra tay nữa.

Vô Cực Đạo Quân nếu nguyện ý ra tay, hắn đã ra tay từ trước rồi, sao có thể đợi đến bây giờ." "Tình huống như vậy, lại càng không thể.

Chúng ta bây giờ có thể làm, chính là đề cao thực lực của mình, nếu không Hồng Hoang đuổi kịp, tuy rằng hiện tại có thể mạnh hơn Nam Vực vài phần, nhưng so với Tinh Thần Thiên Vực của chúng ta, vẫn còn một khoảng cách…" "Chỉ cần chúng ta nắm chắc thời cơ, vẫn có thể đề cao thực lực bản thân, kéo giãn khoảng cách với Hồng

Hoang…" "Dù sao, Hồng Hoang so với mấy thế lực chúng ta, nền tảng, vẫn còn thiếu sót!" Thần quang trong mắt Tinh Thần Kiếm Thánh dũng động, diễn hóa biển sao, sau đó lại bị kiếm quang yên diệt, diễn hóa ra cảnh tượng đại tịch diệt, miệng đạm mạc nói. …… …… Trong Tinh Thần Thiên Vực.

Kiếm Minh nghe xong, khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Ý của Thánh chủ, hắn cũng hiểu, xét theo tình hình hiện tại, cho dù liên thủ đối phó Hồng Hoang, chỉ cần không phải tất cả đều toàn lực ra tay, muốn diệt trừ Hồng Hoang cũng không mấy khả thi.

Nhưng đối với mấy thế lực này mà nói, bản thân quan hệ đã không tốt, đều đề phòng lẫn nhau, tự nhiên không thể nào toàn lực ra tay.

Mà Vô Cực Đạo Quân, là tồn tại duy nhất và cũng là đỉnh cao nhất của Hồng Mông Giới Vực, cũng không có ý định trả giá đắt để diệt trừ Thái Thượng, diệt trừ Hồng Hoang, vậy thì chỉ dựa vào tình huống của bọn họ, tự nhiên cũng không thể nào làm được.

Cho nên, cũng như Thánh chủ đã nói, đề cao thực lực của mình, sau đó tiếp tục gia tăng khoảng cách giữa Tinh Thần Thiên Vực và Hồng Hoang, nếu không Hồng Hoang sẽ đuổi kịp, duy trì ưu thế vốn có của Tinh Thần Thiên Vực.

Xét theo tình hình hiện tại, Hồng Hoang so với Tinh Thần Thiên Vực của mình, vẫn còn một khoảng cách, có thể dựa vào đó để đề cao, dù sao hiện tại cảm thấy áp lực là Tây Vực và Nam Vực, Tinh Thần Thiên Vực của mình và Đông Vực, vẫn còn ở trên Hồng Hoang.

Nhưng xét theo sự phát triển của Hồng Hoang những năm gần đây, chỉ cần Hồng Hoang hoàn toàn khống chế được Bắc Vực, thì trong vòng một kỷ nguyên, có khả năng đuổi kịp Tinh Thần Thiên Vực của mình, cho nên mình cần phải nỗ lực phát triển hơn nữa.

Chỉ có như vậy, mới có thể duy trì một khoảng cách, mới có thể có ưu thế, không để cho thế lực từ hạ giới này, đạt đến một cảnh giới cực kỳ kinh khủng, vượt qua Tinh Thần Thiên Vực của mình, làm mất mặt thế lực của Hồng Mông Giới Vực.

Vì vậy, những sắp xếp tiếp theo, Kiếm Minh sẽ sắp xếp ổn thỏa trong Tinh Thần Thiên Vực, để thực lực Tinh Thần Thiên Vực có thể đề cao thêm một chút. "Sắp xếp đề cao thực lực Tinh Thần Thiên Vực tiếp theo, ngươi cần phải quản lý cho tốt, không thể bỏ lỡ thời cơ này…" "Hồng Hoang bất phàm, tốc độ phát triển của bọn họ ai cũng thấy rõ, nếu chúng ta không nắm chắc thời cơ, thì Hồng Hoang tất sẽ đuổi kịp, cho nên khoảng thời gian này, ngươi cần phải sắp xếp cho tốt…" Tinh Thần Kiếm Thánh sắc mặt nghiêm túc, nói với Kiếm Minh. "Thánh chủ yên tâm, ta nhất định sẽ sắp xếp ổn thỏa!" Kiếm Minh gật đầu nói.

Tinh Thần Kiếm Thánh gật đầu, ánh mắt chuyển động, lại một lần nữa chuyển đến chiến trường trong Bắc Vực.

Kết quả của Bắc Vực, sắp sửa phân định rõ ràng.

Từ nay về sau, Bắc Vực, cũng như cục diện của Hồng Mông Giới Vực, đều sẽ xảy ra biến hóa.

Tinh Thần Kiếm Thánh thầm nghĩ trong lòng, một tia sáng tinh tú trong mắt lóe lên, chăm chú quan sát. …… Mà cùng lúc đó, Thẩm Phán Thiên Quân của Tây Vực, Huyền Thanh Đạo Quân của Nam Vực, sắc mặt đều không được tốt cho lắm.

Thực lực của Thái Thượng lúc này, đã khiến Thẩm Phán Thiên Quân cảm thấy uy hiếp, còn Huyền Thanh Đạo Quân, thì cảm thấy áp lực cực lớn.

Bởi vì thực lực tổng thể mà Hồng Hoang thể hiện ra lúc này, thực lực của Thái Thượng, đã có xu thế vượt qua Nam Vực.

Cứ như vậy, Nam Vực của mình, thật sự có chút bị động rồi.

Huyền Thanh Đạo Quân cũng không ngờ, thực lực Hồng Hoang phát triển, thủ đoạn chân chính của Thái Thượng, lại kinh khủng đến vậy, một bước đã vượt qua Tây Vực và Bắc Vực, so với Nam Vực, cũng không hề thua kém.

Chương 628

Không chỉ vậy, từ các phương diện của Hồng Hoang mà xem, Hồng Hoang và Thái Thượng trực tiếp vượt qua thực lực Nam Vực, vượt qua thực lực của mình, cũng không cần tốn quá nhiều thời gian, đến lúc đó, mình lại phải chịu lép vế dưới Bắc Vực.

Tình huống như vậy, quả thực là không ngờ tới, không chỉ có y, mấy vị tồn tại khác, e rằng cũng không ngờ tới.

Nhưng tình huống hiện tại, cũng không có cách nào, cho nên tình huống tiếp theo, Nam Vực của mình, chỉ có thể tiếp tục phát triển đề cao mà thôi.

Về phần Thẩm Phán Thiên Quân, chỉ có thể tìm kiếm một nước cờ lớn hơn để phá cục, không thể để Bắc Vực, để Hồng Hoang nhắm vào Tây Vực của mình.

Nếu không, Tây Vực của mình, e rằng sẽ có kết cục như Quân Thiên Tiên Thành.

Y tuyệt đối, không thể để chuyện này xảy ra, cho nên, tiếp theo cần phải tìm cách phá cục, không thể để chuyện như vậy xảy ra. …… Trong Bắc Vực.

Thái Thượng và Quân Thiên Tiên Đế lúc này đã giao phong, lấy bọn họ làm trung tâm, chia cắt toàn bộ Bắc Vực thành nam bắc, sau đó một vết nứt có thể nhìn thấy bằng mắt thường bắt đầu lan rộng, hoàn toàn bị đánh nát.

Bắc Vực lúc này bị chia cắt ra, năm tôn tồn tại đỉnh tiêm, lúc này đang giao phong trong vùng hư vô, đánh nát vô số vũ trụ thứ nguyên, hết thảy cái có, hết thảy cái không, hết thảy khởi nguyên, hỗn độn các loại, đều hoàn toàn yên diệt trong đó.

Một điểm hàn mang hiện lên, tức thì thần quang nhấn chìm thế gian!

Hai khu vực vốn bị đánh nát, lúc này lại một lần nữa bị hai luồng đại đạo chi lực đẩy ra xa, để tránh bị ảnh hưởng bởi xung kích lúc này.

Mà vùng đất hư vô kia, chỉ có đại đạo đang va chạm, thần quang đang biến đổi, mỗi một đạo đều đủ để đánh nát một vùng đại lục.

Năm tôn tồn tại cùng cấp bậc, đều là những tồn tại đứng trên đỉnh Hồng Mông Giới, giao phong lúc này, uy thế đủ để hủy diệt một khu vực.

Lúc này trong vùng hư vô này, đã có chút khắc chế, không lan ra quá xa.

Nhưng cũng vì vậy, xung kích mà hai bên nhận được, ngược lại càng lớn hơn, bởi vì sức mạnh được khống chế, toàn bộ đều ở trong khu vực này, sức mạnh phản phệ mà mỗi bên nhận được lại càng lớn hơn.

Thái Thượng công phòng nhất thể, trong tay Tam Thanh Đạo Nhân đều có chí bảo, lúc này tuy công thế có chậm lại một chút, nhưng bốn tôn cùng cấp bậc đồng thời ra tay, Quân Thiên Tiên Đế vẫn không dễ chịu chút nào.

Hiện tại y, thương thế đã không còn nhỏ nữa, dưới công thế liên thủ của bốn tôn tồn tại cùng cấp bậc, dù cho phẩm cấp của Giản Thành không thấp, nhưng muốn hoàn toàn chống đỡ, quả thực là không thể.

Chỉ cần có một đòn công kích của một vị rơi xuống người y, vậy thì thương thế trên người y tất nhiên không thể nhỏ.

Công kích của Thái Thượng cuồng bạo nhất, kinh khủng nhất,

cũng là nơi khiến Quân Thiên Tiên Đế đau đầu nhất.

Vốn dĩ, phẩm cấp của Giản Thành, đã bù đắp được khoảng cách giữa mình và Thái Thượng.

Nhưng Tam Thanh Đạo Nhân vừa đến, khoảng cách giữa mình và Thái Thượng, lại một lần nữa bị kéo giãn, hiện tại trong tay Thái Thượng, đã bị thương không nhỏ.

Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân không quá để ý đến công kích của Quân Thiên Tiên Đế, phần lớn đã bị pháp bảo phòng ngự chặn lại, rơi xuống người mình, đã không còn bao nhiêu, đủ để mình ứng phó.

Hơn nữa, mình là bốn tôn cùng gánh chịu, nên cũng không có vấn đề gì nhiều.

Nhưng Quân Thiên Tiên Đế thì khác, lúc này thương thế gia tăng, khiến công kích của y có phần chậm lại, mà công kích của Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân, lại càng thêm lẫm liệt, như bão táp trút xuống.

Quân Thiên Tiên Đế không ngừng bại lui, tuy vẫn chưa hoàn toàn bại trận, nhưng tình huống trọng thương lúc này, đã không thể chống đỡ được bao lâu nữa.

Các tồn tại bên phía Quân Thiên Tiên Đế thấy vậy, sắc mặt đều biến đổi.

Tiên đế một khi bại trận, kết cục của mình có thể tưởng tượng được rồi, cho nên, nhìn thấy cảnh tượng như vậy, sắc mặt bọn họ đều vô cùng tái nhợt.

Mà Vô Cực Đạo Quân, Tinh Thần Kiếm Thánh, Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế Quân các loại tồn tại, lúc này nhìn vào cuộc giao chiến của hai bên, không khỏi lắc đầu.

Quân Thiên Tiên Đế, đã bại rồi!

Quân Thiên Tiên Thành, không thể xoay chuyển trời đất nữa rồi! …… …… Hồng Mông, Bắc Vực, trong hư vô. "Hưu!" Một đạo cường quang lóe qua, tức thì bao phủ hơn tám thành khu vực Hồng Mông, trừ Vô Cực Đạo Quân, Bản Nguyên Đế Quân, Nguyên Tôn các loại vài vị tồn tại ra, không có tồn tại nào dám trực diện đối mặt với đạo đại đạo huyền quang kia.

Cho dù là tồn tại như Dương Mi đạo nhân, Hồng Quân đạo nhân, nếu trực tiếp nhìn vào đạo đại đạo huyền quang này, e rằng bản thân đại đạo cũng sẽ bị tổn thương cực lớn, trọng thương còn là nhẹ, rất có thể sẽ vì vậy mà khiến đại đạo hoàn toàn băng tháp, vẫn lạc dưới cổ đại đạo huyền quang này.

Vì vậy, lúc này gần như tất cả các tồn tại, đều vào khoảnh khắc đại đạo huyền quang lóe qua, đều đóng chặt lục thức của mình, không dám chạm vào bất kỳ tồn tại nào trong khu vực đó.

Dù chỉ là cảm nhận một chút những quy tắc hoặc pháp tắc hỗn loạn trong đó, cũng đủ để khiến vô số tồn tại vẫn lạc trong đó.

Tình huống hiện tại này, trừ mấy vị tồn tại đỉnh tiêm kia, còn dám quan sát, những người khác, đều không dám quan sát khu vực đó nữa, chỉ có thể mang theo cảm giác kinh hãi, trong lòng suy đoán.

Tin rằng, không lâu sau, kết quả đó, sẽ xuất hiện trong Hồng Mông. …… "Ầm ầm ầm!!!" Tựa như chỉ trong một khoảnh khắc, lại tựa như vũ trụ đại bạo tạc, vũ trụ sụp đổ hàng ức vạn năm, một chuỗi âm thanh nổ vang và xung kích hủy diệt mới lấy vùng đất hư vô làm điểm khởi đầu, bắt đầu lan rộng ra.

Giờ khắc này, bao gồm cả Vô Cực Đạo Quân và những người khác, sắc mặt đều biến đổi, đồng loạt ra tay, chống lại cổ xung kích này không rơi xuống khu vực của mình.

Nếu không, trong khu vực của mình, sẽ tổn thất không ít tồn tại, khu vực cũng sẽ bị xung kích vỡ nát không ít, dù sao trừ tồn tại như mình ra, những người khác, không có tồn tại nào có thể chống lại xung kích kinh khủng như vậy. "Bành!" "Bành!" "Bành!" …… Giờ khắc này, trong Trung Vực, Nam Vực, Đông Vực, Tây Vực, Tinh Thần Thiên Vực, Minh Vực, lần lượt có một đạo đại đạo huyền quang hiện lên, bao phủ khu vực sở tại, chống lại những xung kích kinh khủng đang ập tới.

Từng trận xung kích và đại đạo huyền quang va chạm, kích động ra từng gợn sóng đại đạo, không ngừng hiện lên trong Hồng Mông Giới Vực, khiến vô số sinh linh, tu sĩ sắc mặt biến đổi, cảm giác vẫn lạc trong lòng đột nhiên dâng lên.

Nhưng tức thì, nhìn thấy sự chống đỡ của đại đạo huyền quang, trong lòng lại có chút an định, cảm giác vẫn lạc có chút tiêu tan.

Mà lúc này, khi sáu thế lực lớn ra tay chống đỡ, trong Hồng Hoang, Hồng Quân đạo nhân và Dương Mi đạo nhân, tuy liên thủ nhưng vẫn có chút không chống đỡ nổi, nếu không có Thái Thanh đạo nhân trấn giữ phía trước Hồng Hoang, lúc này Hồng Hoang e rằng đã bị hủy đi quá nửa, không khác gì phe của Quân Thiên Tiên Đế.

Dù sao, lúc này trong vùng đại lục kia, không có tồn tại đỉnh tiêm chống đỡ, ngược lại là tồn tại như Thanh Âm Tiên Quân đã vẫn lạc trong từng trận xung kích.

Thương thế của y vốn đã không nhẹ, giao phong ở cấp độ này, chỉ riêng sức mạnh đại đạo tản ra, những quy tắc và pháp tắc hỗn loạn tan vỡ cùng với xung kích, đã đủ để khiến tồn tại như y chết đi vô số lần.

Nếu không phải có Quân Thiên Tiên Đế bị trọng thương, đánh bay ra chắn trước vùng đại lục này, e rằng tất cả tồn tại của phe Quân

Thiên Tiên Thành trong vùng đại lục này, đều sẽ hoàn toàn bị chôn vùi tại đây.

Nhưng dù vậy, vẫn tổn thất vô số tu sĩ và sinh linh của phe Quân Thiên Tiên Thành, cao thủ cũng có một số vẫn lạc trong đó.

Có thể nói, lần này tổn thất của Quân Thiên Tiên Thành, ít nhất là hơn một nửa, ngay cả Quân Thiên Tiên Đế lúc này, cũng bị thương cực nặng.

Chịu sự liên thủ của bốn tôn tồn tại cùng cấp bậc, trong đó thực lực của Thái Thượng còn hơn cả y, dưới sự liên thủ như vậy, thương thế của Quân Thiên Tiên Đế, tự nhiên không thể ít, lúc này bị đánh bay xa vạn dặm, máu vẩy khắp vùng vô tận.

Khí tức đại đạo hỗn loạn kích động ra, khiến những tồn tại còn lại của phe Quân Thiên Tiên Thành sắc mặt lại một lần nữa biến đổi. "Tiên đế!!!" "Tiên đế, không thể ngã xuống!!!" "Tiên đế!!!" Giờ khắc này, tất cả tồn tại của phe Quân Thiên Tiên Thành, đều nhìn vào thân ảnh đang chắn trước vùng đại lục kia, sắc mặt kinh hãi nói.

Huyền Nguyên Tiên Quân và những người khác sắc mặt kinh hãi, nhìn Quân Thiên Tiên Đế, lên tiếng nói: "Tiên đế, có sao không?" "Hồng Hoang lúc này đã không thể ngăn cản, nếu liều chết với Hồng Hoang, cuối cùng chỉ có phe Quân Thiên Tiên Thành của chúng ta toàn bộ bị chôn vùi tại đây, lúc này chỉ có thể lui tránh…" Quân Thiên Tiên Đế sắc mặt ngưng trọng, lau đi vết máu ở khóe miệng rồi nói.

Hiện tại y, thương thế đã vô cùng nghiêm trọng, tuy Thái Thượng lúc này vẫn chưa thể thật sự diệt trừ y, nhưng với thực lực của bốn tôn cùng cấp bậc bọn họ, đủ để trấn áp hoàn toàn mình tại vùng đất hư vô này.

Đợi đến khi hắn hoàn toàn bước vào hậu kỳ, hoặc là cảnh giới cao hơn, thì việc diệt sát mình không còn là chuyện khó.

Đúng như câu nói còn non xanh đó, lo gì không có củi đốt, lui tránh tạm thời, là để sau này ra tay, điều này không phải là không thể chấp nhận.

Cho nên, vào khoảnh khắc bị đánh bay, y đã hiểu ra.

Chương 629

Mà lúc này sau khi y nói xong, trong mắt Huyền Nguyên Tiên Quân và các tồn tại khác, lóe lên một tia ảm đạm, không ngờ bá chủ Bắc Vực đường đường của mình, phát triển vô số năm ở Bắc Vực, thống lĩnh một vùng đất của Quân Thiên Tiên Thành, lại phải tránh né mũi nhọn của Hồng Hoang từ hạ giới đến.

Tình huống như vậy, bọn họ trước đây chưa từng lường trước, lúc này thật sự đến rồi, trong lòng quả thực có chút khó chịu, nhưng cũng không có cách nào, tình huống hiện tại, chỉ có thể như vậy, mới là kết quả tốt nhất.

Sinh linh và tu sĩ trong khu vực này, lúc này cũng đã hiểu rõ cục diện, cho nên đều không có dị nghị, chờ đợi sự sắp xếp của tiên đế. "Tuân lệnh tiên đế!" Huyền Nguyên Tiên Quân và những người khác, lúc này đều chắp tay nói.

Quân Thiên Tiên Đế gật đầu, vung tay, Giản Thành tức thì hóa thành triệu triệu ức dặm, vắt ngang hư không, nối liền trời đất, chặn lại công kích của Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân trong vài hơi thở, liền có được vài hơi thở thời gian.

Thời gian này, đối với tồn tại như Quân Thiên Tiên Đế mà nói, đã đủ rồi, cho dù y lúc này thân mang trọng thương, tốc độ vẫn cực kỳ kinh khủng, cộng thêm còn có Giản Thành tương trợ, tự nhiên là đủ để y mang theo khu vực này rời khỏi đây. "Hưu!" Giản Thành hóa thành một luồng sáng, đuổi theo Quân Thiên Tiên Đế, nhanh đến cực hạn, cho dù là Thái Thượng, cũng không khỏi cảm thán tốc độ của Giản Thành, cho dù muốn đuổi theo, cũng không dễ dàng như vậy.

Quan trọng nhất là, Thái Thượng căn bản không muốn đuổi theo,

thực lực của Quân Thiên Tiên Đế tuy không bằng mình, nhưng vẫn không đơn giản, muốn diệt sát hiện tại là không thể, nhưng trấn áp, lại cũng không phải là điều hắn muốn bây giờ.

Quân Thiên Tiên Đế đến các khu vực khác, còn có thể khiến y đi tranh đoạt với các tồn tại và thế lực khác, đến lúc đó, trong một vực có hai vị tồn tại đỉnh tiêm, giống như Bắc Vực, là không thể cùng tồn tại.

Đến lúc đó, khu vực kia lại sẽ xuất hiện hỗn loạn không nhỏ, thu hút ánh mắt của các tồn tại khác.

Đến lúc đó, Hồng Hoang của mình, mới là thời cơ tốt để phát triển.

Thái Thượng lăng không đứng đó, hai mắt như trời quang, thần niệm thông suốt, nhìn xa vào thời không vô tận, trong lòng thầm nghĩ. …… …… Hồng Mông, Bắc Vực, trong một khu vực nào đó. "Như vậy, Bắc Vực xem như đã hoàn toàn nằm trong tay Hồng Hoang, trong một khoảng thời gian không ngắn sắp tới, Hồng Hoang đều có thể có được sự phát triển ổn định thực sự, đây cũng là thời gian và cơ hội quan trọng nhất của Hồng Hoang…" "Về phần mấy thế lực kia, chắc cũng sẽ bình tĩnh một thời gian.

Về phần Quân Thiên Tiên Đế, chắc cũng sẽ là nơi khiến một trong các thế lực đau đầu, nhưng những điều này, không cần Hồng Hoang ta phải suy xét…" Thái Thượng thầm nghĩ trong lòng một tiếng, quay người lại, nhìn vào Hồng Hoang lúc này cũng bị ảnh hưởng, thương vong vô số, sắc mặt không hề có chút biến hóa. "Đạo hữu, sức mạnh tổn thất của Hồng Hoang chúng ta lần này cũng không nhỏ, e rằng trong thời gian ngắn, khó mà có thể khởi động một cuộc đại chiến như vậy nữa…" Dương Mi đạo nhân và Hồng Quân đạo nhân đến bên cạnh Thái Thượng, chậm rãi nói, sắc mặt có chút phức tạp.

Cách làm lần này, cũng xem như là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm, tuy kết quả khiến phe Hồng Hoang hài lòng, nhưng sức mạnh tổn thất của Hồng Hoang cũng không ít, trong thời gian ngắn, đều không thể chống đỡ một cuộc đại chiến nữa.

Đương nhiên, nếu cần thiết, Hồng Hoang trong thời gian ngắn ra tay đại chiến, đó chính là liều chết, cục diện không chết không thôi.

Cũng chính vì hiểu rõ điểm này, cho nên mấy thế lực lúc này, đều thu lại ánh mắt, không còn ý định nhắm vào Hồng Hoang nữa.

Cho dù trước đây có suy nghĩ và dự định như vậy, thì lần này, thật sự không dám nhắm vào Hồng Hoang nữa, ngay cả Đông Vực, Minh Vực và Tinh Thần Kiếm Vực, ba thế lực có thực lực còn được xem là trên Hồng Hoang, lúc này cũng không dám mạo muội ra tay.

Đại chiến với Quân Thiên Tiên Thành lần này, bọn họ đều biết, đây là cố ý của Hồng Hoang, cũng là cố ý của Thái Thượng, để một số sức mạnh của Hồng Hoang thể hiện ra, để trấn nhiếp các thế lực khác.

Cứ như vậy, nếu còn muốn ra tay, thì phải suy xét, liệu mình có thể chống đỡ được mũi nhọn của Hồng Hoang hay không.

Kết quả lần này, Thái Thượng vô cùng hài lòng, trừ ánh mắt của Vô Cực Đạo Quân thu lại có chút chậm hơn, sau khi đại chiến kết thúc, Tinh Thần Kiếm Thánh, Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế Quân các loại tồn tại, liền lần lượt thu lại ánh mắt.

Những sức mạnh ngầm vốn còn nhắm vào Hồng Hoang, lúc này cũng bắt đầu thu liễm, đã từ bỏ suy nghĩ ban đầu, Hồng Hoang đã trở thành một thế lực khổng lồ, đã trở thành một tồn tại không thể để bọn họ tùy ý nhắm vào.

Quân Thiên Tiên Thành đều bại triệt để như vậy, thực lực và thủ

đoạn của Thái Thượng đã thể hiện ra, trong lòng họ cũng đã rõ.

Cho nên, tình huống lúc này, Thái Thượng vô cùng hài lòng, thời gian tiếp theo, cũng sẽ tương đối bình tĩnh. "Bắc Vực tuy bị đánh nát, nhưng hợp nhất các đại lục vỡ nát, cũng còn hơn bảy thành so với ban đầu, thời gian tiếp theo, Hồng Hoang sẽ chính thức tiếp nhận quyền khống chế Bắc Vực, bắt đầu phát triển…" "Đây, là cơ hội thực sự của Hồng Hoang chúng ta, lần quật khởi này, Hồng Hoang sẽ hoàn toàn trưởng thành trong Hồng Mông Giới Vực, cũng có thể thực sự có tiếng nói, có thể chủ đạo không ít chuyện…" "Hai người hãy sắp xếp cho tốt, khống chế hoàn toàn Bắc Vực trong tay Hồng Hoang!" Thái Thượng thu lại ánh mắt từ Hồng Hoang, nhìn Dương Mi đạo nhân và Hồng Quân đạo nhân, chậm rãi nói.

Tuy Hồng Hoang có mình hỗ trợ chống đỡ những xung kích kia, nhưng cũng không thể lúc nào cũng chăm sóc được, có người vì vậy mà vẫn lạc, đó cũng là chuyện bình thường, nhưng thời gian tiếp theo, chỉ cần nắm bắt tốt, Hồng Hoang vẫn có thể nhận được nhiều hơn.

Dù sao, hiện tại là cả Bắc Vực nằm trong tay, chứ không phải một góc Bắc Vực ngày xưa. "Đạo hữu yên tâm, chúng ta tự sẽ sắp xếp ổn thỏa!" Nghe vậy, Dương Mi đạo nhân và Hồng Quân đạo nhân nhìn nhau một cái, lập tức nói.

Điểm này, bọn họ tự nhiên rõ ràng, cũng biết cách làm, không cần để Thái Thượng phải lo lắng và phiền phức.

Ngoài ra, hiện tại Hồng Hoang khống chế toàn bộ vùng đất Bắc Vực, điều này đối với việc tụ tập khí vận công đức, hội tụ toàn bộ tài nguyên tu hành của Bắc Vực, đối với việc bọn họ đột phá Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, có sự trợ giúp cực lớn.

Nếu không có gì bất ngờ, mình có thể trong khoảng thời gian sắp tới đột phá tấn thăng.

Tình huống như vậy, bọn họ tự nhiên sẽ sắp xếp ổn thỏa, để Hồng Hoang thực sự trưởng thành, đây là cơ hội của Hồng Hoang, cũng là cơ hội của bọn họ, tự nhiên sẽ toàn lực sắp xếp.

Thái Thượng khẽ gật đầu, vung tay, đại đạo chi lực mênh mông vô tận cuốn ra, tức thì bắt đầu dung hợp những đại lục vỡ nát. "Ầm ầm ầm!!!" Từng trận âm thanh nổ vang vọng khắp các vực của Hồng Mông không ngừng lan ra, tức thì thấy những đại lục vỡ nát bắt đầu dung hợp, không mất quá nhiều thời gian, liền hoàn toàn dung hợp lại.

Tuy diện tích so với Bắc Vực ban đầu, có chút giảm bớt, nhưng cũng không dưới bảy thành, cũng không có ảnh hưởng quá lớn. "Bành!" Cùng với một tiếng sấm sét vang lên, dấy lên từng gợn sóng đại đạo, sau đó liền thấy tất cả các đại lục vỡ nát được hợp nhất lại, hình thành một khối đại lục Bắc Vực mới.

Thấy vậy, Thái Thượng khẽ gật đầu, vung tay, đẩy thế giới Hồng Hoang ra, rơi xuống trung tâm đại lục Bắc Vực, hoàn toàn cắm sâu vào, nối liền với Bắc Vực.

Bất kể là linh mạch, tài nguyên và sức mạnh đại đạo trong mạch lạc đại lục của toàn bộ Bắc Vực các loại, đều được nối liền lại, có thể không ngừng hấp thụ để lớn mạnh bản thân, đề cao tu sĩ và sinh linh trong đó.

Đây cũng là lý do tại sao, mấy thế lực này phát triển đến bây giờ, chỉ có bọn họ, mà không có thế lực nào khác có thể ngang hàng.

Chỉ có cách làm như vậy, mới có thể không ngừng lớn mạnh bản thân, nếu không, căn bản không thể phát triển đến cảnh giới có thể đối kháng với bọn họ.

Mà hiện tại, Hồng Hoang đã chính thức thay thế Quân Thiên Tiên Thành, tiếp quản tất cả những điều này.

Nhìn tất cả hoàn thành, Thái Thượng thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Mà thấy vậy, Dương Mi đạo nhân, Hồng Quân đạo nhân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ và Lý Nhĩ các loại, đồng loạt động thân, trừ việc khôi phục thương thế của bản thân, các thế lực Hồng Hoang bắt đầu phân bố ra, chiếm giữ các nơi của Bắc Vực, bắt đầu toàn diện tiếp quản.

Sau khi đã chứng kiến thực lực của Hồng Hoang, các thế lực trong Hồng Hoang đến tiếp quản Bắc Vực, sinh linh và cao thủ trong đó, tự nhiên không dám có dị nghị, cũng bắt đầu có không ít người gia nhập vào Hồng Hoang.

Những người không chọn gia nhập Hồng Hoang, cũng an phận thủ thường, không dám có chút bất mãn, nếu không, mình sẽ hoàn toàn thân tử đạo tiêu.

Vì vậy, việc tiếp quản của Hồng Hoang lúc này, làm cũng không quá khó khăn, chỉ trong vài chục vạn năm ngắn ngủi, đã toàn diện tiếp quản vùng đất Bắc Vực, tiếp theo, là sự phát triển toàn diện của Hồng Hoang.

Tin rằng, đến lúc đó, Hồng Hoang liền có thể thực sự quật khởi! …… …….

Hồng Mông Giới Vực, Nam Vực.

Bên trong Càn Khôn Thần Cung. "Đạo quân, qua trận chiến này, thực lực và địa vị của Hồng Hoang xem như đã được định đoạt.

Cứ nhìn vào sức mạnh mà bọn họ thể hiện lúc này, e rằng chỉ cao hơn chứ không thấp hơn Nam Vực chúng ta.

Điều này đối với chúng ta mà nói, có ảnh hưởng không hề nhỏ…" Đệ nhất cao thủ dưới trướng Huyền Thanh Đạo Quân ở Nam Vực,

Càn Nhất, thần sắc ngưng trọng, nhìn Huyền Thanh Đạo Quân nói.

Cứ nhìn vào sức mạnh mà Hồng Hoang thể hiện lần này, cho dù là chính Nam Vực muốn đối kháng với Hồng Hoang, cũng có phần hơi miễn cưỡng.

Mặc dù không muốn chấp nhận kết quả này, nhưng đây lại là một hiện thực tàn khốc, không thể không chấp nhận.

Chương 630

Thực lực Hồng Hoang đã ở trên Nam Vực bọn họ!

Như vậy, trong Hồng Mông Giới Vực, Hồng Hoang đã một bước trở thành thế lực tầng giữa, hiện tại đã đuổi kịp Tinh Thần Kiếm Vực và Đông Vực, còn Nam Vực và Tây Vực của bọn họ đã không còn là đối thủ mạnh mẽ của Hồng Hoang nữa.

Đối mặt với cục diện như vậy, thần sắc trong lòng và trên mặt Càn Nhất làm sao có thể tốt được.

Phải biết rằng, trước đây ở dưới mình còn có Bắc Vực và Tây Vực, hiện tại, Bắc Vực biến hóa nhiều đến thế, dưới sự chưởng khống của Hồng Hoang, đã vượt qua cả Nam Vực.

Dưới bọn họ, chỉ còn lại Tây Vực mà thôi.

Mà ở trên Nam Vực của mình, lại có thêm một phương thế lực nữa. "Cứ xét thực lực của Hồng Hoang lúc này, quả thực là đã đè ép Nam Vực ta một đầu, tuy không muốn chấp nhận, nhưng đó lại là sự thật.

Hiện tại tình hình này, mấy vị kia cũng sẽ không đi tìm Hồng Hoang gây phiền phức nữa.

Tiếp theo, trong thời kỳ phát triển của Hồng Hoang, thực lực của họ sẽ lại được đề thăng, tổn thất trong trận chiến này cũng có thể bù đắp, thậm chí đạt đến mức độ trước đây chưa từng đạt tới… Như vậy, cho dù là so sánh với Tinh Thần Kiếm Vực và Đông Vực, cũng là có khả năng.

Cho nên, trong khoảng thời gian tiếp theo, chúng ta cũng nên phát triển một thời gian.

Dù sao Nam Vực cách Bắc Vực không xa cũng không gần, sau này nếu có ma sát, chỉ có thực lực bản thân cường hãn mới có thể chống đỡ được…" Huyền Thanh Đạo Quân nhìn sâu về phía Hồng Hoang một cái rồi thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói với Càn Nhất, "Trong khoảng thời gian tiếp theo, ngươi phải nỗ lực đề thăng thực lực Nam Vực, phát triển cho tốt… Bản tôn tiếp theo đây, cũng nên bế quan tu hành một phen, có lẽ, sẽ có thể bước vào Hậu kỳ…" "Đạo quân yên tâm, ta tự sẽ sắp xếp ổn thỏa mọi việc!" Càn Nhất thần sắc nghiêm lại, lập tức chắp tay nói.

Huyền Thanh Đạo Quân gật đầu, không nói thêm gì, chỉ chậm rãi đứng dậy, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Thấy vậy, Càn Nhất cũng rời đi, bắt đầu sắp xếp chuyện phát triển và đề thăng của Nam Vực. … Cùng lúc đó, tại Đông Vực. "Thú vị, Quân Thiên lại đi đến Tây Vực.

Như vậy, cũng thật khó nói, có lẽ thực lực sẽ mạnh hơn, hoặc có lẽ, sẽ vì thế mà băng hoại…" Bản Nguyên Đế Quân nhìn về phía Tây Vực, miệng khẽ cười nói. "Thẩm Phán Thiên Quân tuy thực lực yếu hơn Quân Thiên Tiên Đế vài phần, nhưng cũng không phải là người dễ đối phó.

Hiện tại, Quân Thiên Tiên Đế thân bị trọng thương, cũng chưa chắc là đối thủ của Thẩm Phán Thiên Quân.

Trong tình huống này, hắn vẫn đến Tây Vực, nếu giao thủ, e rằng…" Đệ nhất cao thủ dưới trướng Bản Nguyên Đế Quân, Tạo Hóa Thiên Quân, nhìn Đế quân, mở miệng nói. "Cũng chưa chắc, Quân Thiên đã chọn đến Tây Vực, liền có nắm chắc không xảy ra chiến sự.

Nhưng đây cũng chỉ là tạm thời.

Tình hình sau này, vẫn rất khó nói.

Dù sao một phương thế lực có hai vị tồn tại đỉnh tiêm, chung quy không phải là chuyện tốt… Nếu không phải là thực lực mạnh hơn, vậy thì Tây Vực e rằng cũng khó thoát khỏi kết cục phân băng ly tích…" Bản Nguyên Đế Quân chậm rãi nói.

Tuy Thẩm Phán Thiên Quân là nữ tử, nhưng nói hai người họ đến với nhau là không thể.

Cho nên, thời gian lâu dài về sau, vấn đề của Tây Vực vẫn không ít.

Nhưng những chuyện này, người nên phiền não là Thẩm Phán Thiên Quân, mình cũng không cần quan tâm quá nhiều. "Tạo Hóa, tiếp theo ngươi hãy sắp xếp việc phát triển và đề thăng của Đông Vực, bản đế muốn đến Trung Vực một chuyến…" Bản Nguyên Đế Quân đứng dậy, nói với Tạo Hóa Thiên Quân. "Đế quân yên tâm, ta tự sẽ sắp xếp ổn thỏa!" Nghe vậy, Tạo Hóa Thiên Quân lập tức chắp tay nói.

Những chuyện này, y cũng hiểu rõ, tự nhiên sẽ sắp xếp tốt.

Còn về việc Đế quân đến Trung Vực làm gì, có phải là đi tìm Vô Cực Đạo Quân hay không, những điều đó không phải là chuyện y nên biết.

Bản Nguyên Đế Quân gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Thấy vậy, Tạo Hóa Thiên Quân liền xoay người rời đi, bắt đầu sắp xếp việc phát triển và đề thăng của Đông Vực.

Hiện tại, các thế lực trong Hồng Mông Giới Vực đều bị Hồng Hoang kích thích và gây áp lực, không thể không nỗ lực hơn, đề thăng thêm thực lực của mình.

Còn Tinh Thần Kiếm Vực vốn đã có kế hoạch từ sớm, sau khi đại

chiến kết thúc, Tinh Thần Kiếm Thánh thu hồi ánh mắt, việc phát triển và đề thăng của Tinh Thần Kiếm Vực liền diễn ra như hỏa như đồ, tốc độ còn nhanh hơn mấy phương thế lực khác vài phần.

Dù sao, bọn họ đã quyết định từ sớm, lúc này tự nhiên phải nhanh hơn một chút.

Ngoài ra, Bắc Vực, thế lực chưởng khống mới là Hồng Hoang, lúc này cũng đang phát triển với tốc độ chóng mặt.

Nơi có Hồng Mông linh khí nồng đậm nhất, tài nguyên tu hành tập trung, địa mạch Bắc Vực, linh mạch chi lực hội tụ… tất cả sức mạnh đều đang ngưng kết, toàn bộ đều đang chống đỡ cho sự phát triển phi tốc của Hồng Hoang.

Từ Đại La Kim Tiên đến Chuẩn Thánh, là giai tầng sản sinh ra nhiều cao thủ nhất trong Hồng Hoang lúc này.

Mà dưới Đại La Kim Tiên lại càng nhiều hơn, các sinh linh mới sinh ra, cũng có một bộ phận là Đại La Kim Tiên khi xuất thế, vừa bắt đầu đã thắng ở vạch xuất phát, dù sao hiện tại là thời đại đại phát triển.

Có thể nói, trong tình huống như vậy, cao thủ trong Hồng Hoang sẽ chỉ ngày càng nhiều hơn.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã không còn là đỉnh điểm của họ, họ có nhiều cơ hội hơn để vấn đỉnh cảnh giới mà ngày trước không thấy được hy vọng.

Các tồn tại đỉnh tiêm của các phương thế lực đều đang phấn đấu.

Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ, trong lúc hồi phục thương thế, cũng đang không ngừng đề thăng.

Mà hai người được ký thác hy vọng là Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân, lúc này vẫn đang ở trong thời khắc quan đầu

cuối cùng.

Nhìn tình hình của Hồng Hoang và Bắc Vực lúc này, Thái Thượng vẫn có hy vọng không nhỏ đối với họ, hắn là không có vấn đề gì.

Chỉ là xem, sẽ kéo dài bao lâu mà thôi. … Hồng Mông Giới Vực, Tây Vực chi địa. "Tiên đế, vì sao chúng ta lại đến Tây Vực?" Huyền Nguyên Tiên Quân nhìn Quân Thiên Tiên Đế, nghi hoặc hỏi. "Tây Vực có thực lực thấp nhất trong mấy phương thế lực, cũng là nơi chúng ta có cơ hội nhất.

Chỉ có đến đây, chúng ta mới có cơ hội…" Quân Thiên Tiên Đế thần sắc âm trầm như nước, miệng trầm giọng nói.

Tình hình hiện tại, không thể lường trước, nhưng cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể như vậy.

Huyền Nguyên Tiên Quân và những người khác nghe vậy, gật đầu, không nói thêm gì. "Quân Thiên, ngươi đến Tây Vực của ta làm gì?

Với tình hình của ngươi hiện tại, nếu vẫn còn mưu đồ với Tây Vực của ta, vậy ngươi thật sự đã tính sai rồi…" Đúng lúc này, giữa thiên địa, vang lên một giọng nói thanh lãnh, một cỗ uy thế khủng bố và thiên địa uy áp lập tức bao trùm tới, khiến cho các tồn tại của phe Quân Thiên thần sắc đại biến, nhìn về phía tây phương. … Hồng Mông Giới, Tây Vực chi địa.

Thẩm Phán Thiên Quân đột nhiên xuất hiện giữa thiên địa, trên khuôn mặt thanh lãnh thoáng qua hàn mang, lạnh lùng nhìn Quân Thiên Tiên Đế cùng các cao thủ và tu sĩ dưới trướng của hắn vừa xuất hiện tại Tây Vực.

Sau lưng nàng, các cao thủ và tu sĩ của Tây Vực cũng lần lượt xuất hiện giữa hư không, cảnh giác nhìn Quân Thiên Tiên Đế và các

tồn tại dưới trướng hắn.

Chương 631

Mặc dù thần sắc họ ngưng trọng, nhưng trong lòng cũng đã thở phào nhẹ nhõm.

May quá!

Đều là thân bị trọng thương, sẽ không có vấn đề gì lớn!

Phải biết rằng, thực lực Tây Vực trước giờ vẫn yếu hơn Bắc Vực trước kia vài phần, tuy không nhiều, nhưng đối với họ mà nói, đó cũng là một áp lực không nhỏ.

Khi đối chiến, cũng có không ít bất lợi, có thể không phải là đối thủ.

Nhưng may thay, lần này phe Quân Thiên trong cuộc giao tranh với Hồng Hoang đã bị trọng thương, tình hình của Quân Thiên Tiên Đế cũng không khá hơn bao nhiêu, căn bản không phải là đối thủ của Thiên quân.

Các cao thủ và tu sĩ khác cũng đều thân mang trọng thương.

Trong tình huống này, các tồn tại bên phía Tây Vực quả thực đã thở phào nhẹ nhõm.

Như vậy, phe mình sẽ có không ít ưu thế, chỉ cần Thiên quân ra lệnh, phe mình có thể triệt để xóa sổ phe Quân Thiên.

Chuyện này còn phải cảm ơn cao thủ Hồng Hoang, sau bao nhiêu kỷ nguyên, cuối cùng cũng có một lần không phải sợ phe Quân Thiên nữa. … "Quân Thiên, nếu ngươi vẫn còn mưu đồ với Tây Vực của ta, vậy ngươi thật sự đã tính sai rồi.

Với tình hình của ngươi hiện nay, bản quân có năng lực giữ ngươi lại.

Nếu ngươi không muốn rơi vào kết cục như vậy, uổng phí vô số kỷ nguyên tu hành, vậy thì đừng tùy tiện làm càn ở Tây Vực của ta, mau chóng rời đi đi!" Thẩm Phán Thiên Quân thần sắc băng lãnh, nhìn Quân Thiên Tiên Đế, lạnh giọng nói.

Quan hệ giữa nàng và Quân Thiên Tiên Đế vốn không tốt, bao nhiêu năm qua, giữa Bắc Vực và Tây Vực cũng có nhiều ma sát, chiến hỏa lớn nhỏ đều đã từng xảy ra.

Lần này, Quân Thiên Tiên Đế và các tồn tại dưới trướng tiến vào Tây Vực, nàng có thể kiềm chế không lập tức ra tay, đã xem như là nể mặt một tồn tại đỉnh tiêm như Quân Thiên Tiên Đế.

Với tình hình của Quân Thiên Tiên Đế lúc này, Thẩm Phán Thiên Quân thật sự có năng lực triệt để giữ lại Quân Thiên Tiên Đế.

Dù sao tình hình của hắn hiện tại vô cùng nghiêm trọng, thực lực mười phần không còn một, tuy sẽ phải trả một cái giá không nhỏ, nhưng quả thực có thể làm được.

Còn các cao thủ và tu sĩ dưới trướng hắn, lại càng không cần phải nói.

Có thể nói, đây là một sự lựa chọn: đi, mọi chuyện coi như chưa xảy ra; không đi, vậy thì đừng đi nữa.

Sau khi Thẩm Phán Thiên Quân nói xong, các cao thủ và tồn tại dưới trướng nàng đều nghiêm trận chờ lệnh, chuẩn bị ra tay, sát khí khủng bố đã khóa chặt các tồn tại của phe Quân Thiên.

Chỉ cần Thiên quân mở miệng, đại chiến sẽ lập tức bùng nổ. "Thẩm Phán đạo hữu, lần này ta đến Tây Vực, lòng không mang địch ý!

Ngươi làm như vậy, e rằng có chút không thỏa đáng!" Quân Thiên Tiên Đế nghe vậy, cười nhạt một tiếng rồi nhìn Thiên quân bên cạnh

nói. "Quân Thiên, những lời như vậy, e rằng ngay cả chính ngươi cũng không tin phải không?

Với tình hình của ngươi và thuộc hạ bây giờ, nếu thật sự không có toan tính gì, ngươi đoán ta có tin không?" Thẩm Phán Thiên Quân không hề động lòng, chỉ lãnh đạm nhìn hắn, lạnh lùng mở miệng nói. "Đạo hữu, lời này sai rồi.

Cho dù ta có chút toan tính, nhưng đó cũng là đối với Hồng Hoang, tự nhiên sẽ không chọn Tây Vực.

Hơn nữa, với tình hình của ta hiện nay, tự nhiên cũng sẽ không mưu đồ với Tây Vực ở trong Tây Vực…" Quân Thiên Tiên Đế cười nói, vài hơi thở sau, nụ cười thu lại, thần sắc nghiêm nghị tiếp tục nói, "Hồng Hoang hiện nay chưởng khống Bắc Vực, thực lực không lâu sau sẽ phát triển toàn diện.

Khi đó, ngay cả Nam Vực cũng sẽ bị bỏ lại phía sau, so với Đông Vực và Tinh Thần Kiếm Vực, e rằng cũng không kém cạnh bao nhiêu… Giữa Tây Vực và Bắc Vực, có địa giới tiếp giáp, với tình hình của Hồng Hoang, đạo hữu cảm thấy, nếu xảy ra chiến sự, Tây Vực của ngươi có phải là đối thủ của Hồng Hoang không?" Quân Thiên Tiên Đế nhìn Thẩm Phán Thiên Quân, những lời hắn nói, tuy chỉ là một khả năng, nhưng hắn cảm thấy đã đủ.

Bởi vì tình hình của Hồng Hoang lúc này, đủ để khiến Thẩm Phán Thiên Quân sinh lòng lo lắng.

Chỉ cần nàng đồng ý cho phe mình ổn định lại ở Tây Vực, đợi đến khi mình hồi phục thương thế, vậy có thể lại toan tính Bắc Vực, hoặc là Tây Vực.

Lúc này, nghe xong lời của Quân Thiên Tiên Đế, Thẩm Phán Thiên Quân và thuộc hạ đều im lặng không nói.

Những gì Quân Thiên Tiên Đế nói quả thực không đơn giản.

Nếu Hồng Hoang thật sự ra tay với Tây Vực, vậy Tây Vực căn bản không phải là đối thủ.

Hiện tại đã không đánh lại Hồng Hoang, đợi đến khi Hồng Hoang phát triển thêm, lại càng không phải là đối thủ.

Cho nên lúc này nghe xong, ai nấy đều thần sắc ngưng trọng nhìn hắn, cũng đang chờ đợi quyết định của Thiên quân. "Vậy đạo hữu cảm thấy nên làm thế nào?" Thẩm Phán Thiên Quân nhìn Quân Thiên Tiên Đế, trầm giọng hỏi.

Thực ra một vài toan tính của Quân Thiên Tiên Đế, trong lòng nàng đã rõ.

Nhưng không thể không nói, khả năng mà Quân Thiên Tiên Đế nêu ra, quả thực đối với Tây Vực có uy hiếp không nhỏ, không thể không sớm có tính toán.

Nếu không, đợi đến khi Hồng Hoang thật sự ra tay với Tây Vực, vậy Tây Vực sẽ không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, dù sao cấp độ thực lực là không tương xứng.

Do đó, Thẩm Phán Thiên Quân muốn xem xem, Quân Thiên Tiên Đế có tính toán gì. "Phe Quân Thiên của ta, tình hình hiện nay, đạo hữu cũng đã biết.

Nếu chúng ta trực tiếp sáp nhập vào phe Tây Vực, vậy về mặt thực lực, so với Hồng Hoang, cũng xem như có chút sức mạnh giao phong… Đợi đến khi ta hồi phục thương thế, ngày sau đột phá Hậu kỳ thành công, Hồng Hoang, Bắc Vực, nhất định sẽ lại rơi vào tay chúng ta.

Khi đó, Tây Vực và Bắc Vực hợp nhất, dù là đối mặt với mấy vị kia, thì có gì phải sợ?" Quân Thiên Tiên Đế trên mặt lộ ra một nụ

cười, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Thẩm Phán Thiên Quân không mở miệng, trong lòng không ngừng tính toán.

Nếu có phe Quân Thiên gia nhập Tây Vực, vậy cho dù Bắc Vực Hồng Hoang đột kích, phe mình cũng quả thực có chút sức mạnh đối chiến.

Mặc dù Quân Thiên Tiên Đế sẽ có những toan tính khác, nhưng nếu mình chú ý, cũng vẫn có thể chấp nhận được, dù sao thực lực của mình chỉ yếu hơn vài phần, chênh lệch không quá lớn.

Trong khoảng thời gian hắn hồi phục thương thế, mình có năng lực kéo thực lực lên, ngang bằng với hắn lúc toàn thịnh.

Như vậy, chỉ cần cẩn thận đề phòng, cũng không phải là chuyện xấu. "Được, bản quân có thể đáp ứng ngươi!" Thẩm Phán Thiên Quân lãnh đạm mở miệng nói. "Như vậy, đa tạ đạo hữu…" Quân Thiên Tiên Đế cười chắp tay cảm tạ, trong đáy mắt một tia tinh quang lóe lên rồi biến mất.

Sau đó, Thẩm Phán Thiên Quân liền dẫn thuộc hạ tu sĩ và cao thủ của mình quay về.

Quân Thiên Tiên Đế nhìn một cái, liền ra hiệu cho cao thủ và tu sĩ dưới trướng mình, đi theo Thẩm Phán Thiên Quân.

Từ giờ khắc này trở đi, Tây Vực và kẻ chưởng khống Bắc Vực ngày trước cùng với thế lực của hắn đã hoàn toàn hợp nhất.

Ở một phương diện nào đó, đã vượt qua các thế lực khác.

Dù sao, đây là thế lực của hai vị Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Trung kỳ, Thái Cực Kim Tiên dưới trướng cũng nhiều thêm mấy vị, thực lực các phương diện đều được đề thăng.

Sự phát triển sau này, e rằng cũng sẽ không thấp.

Chương 632

Chỉ là xem, Tây Vực cuối cùng sẽ đi đến bước đường nào! … Thời gian như nước chảy, thoáng chốc đã là nửa Đạo kỷ lặng lẽ trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, sự phát triển của Hồng Hoang, trong Hồng Mông Giới Vực, có thể nói là nhất kỵ tuyệt trần.

Hồng Hoang đến từ hạ giới, đối với các quy tắc, pháp tắc, linh khí và các phương diện huyền diệu khác trong Hồng Mông đều không lĩnh ngộ và chưởng khống bằng các thế lực và tồn tại kia.

Cho nên khi thực sự phát triển, sự đề thăng cũng là rõ ràng và hiệu quả nhất.

Trong Hồng Hoang hiện tại, cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã không còn là cảnh giới hạn chế sự đề thăng của họ.

Sau khi các phương diện đề thăng và hạn chế bị phá vỡ, lại thêm việc đang ở trong Hồng Mông Giới Vực, Hồng Hoang theo sự phát triển và đề thăng của nửa Đạo kỷ này, lại sản sinh ra thêm vài vị tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mặc dù những tồn tại như vậy đặt trong Hồng Mông Giới Vực không là gì, nhưng cũng được xem là một tiểu cao thủ, trong một phương thế lực, vẫn là một bộ phận cấu thành quan trọng.

Dù sao, lên trên nữa là Thái Cực Kim Tiên, đã được xem là cao thủ thực sự.

Cho nên, cảnh giới này đối với một phương thế lực mà nói, vẫn khá quan trọng, Hồng Hoang lần này sinh ra thêm mấy vị, quả thực là không tệ.

Ngoài ra, các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên vốn có của Hồng Hoang, đều có không ít sự đề thăng, tấn thăng một tiểu giai đoạn là chuyện bình thường, một số tiến triển lớn, đều đã vượt qua hai ba giai đoạn.

Đương nhiên, đây đều là giữa Sơ kỳ đến Hậu kỳ, đến Hậu kỳ và Viên mãn cảnh, thì không dễ tấn thăng như vậy.

Nhưng lần này vẫn nhận được không ít lợi ích, bất luận là tiến vào Viên mãn cảnh, hay là phá vỡ bình cảnh, đột phá Thái Cực Kim Tiên, đều đã có không ít tích lũy, cơ hội lớn hơn nhiều.

Tình hình sau này, chỉ cần Hồng Hoang triệt để để cho bộ phận cao tầng này tiến thêm một bước, vậy so với Đông Vực và Tinh Thần Kiếm Vực, cũng có thể ổn định đè ép một đầu, cùng Minh Vực ngồi ngang hàng.

Cho dù so với thế lực của Vô Cực Đạo Quân ở Trung Vực, cũng có thể rút ngắn không ít khoảng cách.

Mặc dù điều này còn cần một khoảng thời gian rất dài mới được, nhưng hiện tại Hồng Hoang đã thực sự chưởng khống Bắc Vực, tập hợp tất cả tài nguyên tu hành lại một chỗ, còn nắm trong tay sức mạnh của địa mạch, linh mạch, việc phát triển chỉ là vấn đề thời gian.

Hồng Hoang hiện tại, không chỉ đã khôi phục lại tổn thất trước đó, mà còn đề thăng thực lực ban đầu lên hơn ba thành.

Sự đề thăng dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tuy không là gì, nhưng đó cũng là sức mạnh trung kiên sau này, cũng có không ít tác dụng.

Mà điều quan trọng nhất lần này, chính là sự đề thăng của các Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, khiến cho sức mạnh tầng lớp cao thủ của Hồng Hoang tăng trưởng không ít, đối

mặt với mấy phương thế lực kia cũng không hề thua kém.

Do đó, Hồng Hoang lúc này, chỉ cần phát triển ổn định là được, những điều này cần thời gian tích lũy.

Bắc Vực, bên trong Hồng Hoang.

Thái Thượng chậm rãi mở hai mắt, ánh mắt nhìn về phía Tây Vực, trong đôi mắt trong suốt thấy đáy, thoáng qua một tia tinh quang. "Tốc độ của Thẩm Phán Thiên Quân cũng không chậm, hiện nay đã đề thăng đến trình độ ngang với Quân Thiên Tiên Đế.

Ở Tây Vực, cuối cùng cũng đã nắm giữ được thêm một chút quyền chủ động.

Chỉ cần cẩn thận, cũng không đến nỗi sụp đổ!" Thái Thượng lúc này đã nhận ra sự tiến triển của Thẩm Phán Thiên Quân, so với trước đây quả thực đã mạnh hơn không ít, so với Quân Thiên Tiên Đế lúc toàn thịnh cũng không kém cạnh.

Xem ra, nàng ta ngày trước vẫn đang ổn định đề thăng, vì sự gia nhập của Quân Thiên Tiên Đế, cũng đã có chút áp lực, cũng đang toàn lực đề thăng, lần này cuối cùng đã đạt đến tình hình hiện tại.

Dù sao sự gia nhập của Quân Thiên Tiên Đế, đối với Tây Vực mà nói, có bổ sung không ít thực lực, nhưng với một tồn tại như Quân Thiên Tiên Đế, tự nhiên không thể không phòng bị.

Mà phòng bị cần có sức mạnh tuyệt đối.

Dưới tiền đề thế lực dưới trướng mạnh hơn phe Quân Thiên, bản thân nàng cũng cần đề thăng thực lực lên.

Như vậy, mới có thể đảm bảo an toàn cho Tây Vực, cũng có thể bổ sung thực lực cho Tây Vực, có được sự phát triển tốt hơn.

May thay, tất cả đều đã như nàng mong muốn. "Quân Thiên rốt

cuộc vẫn chưa từ bỏ ý định.

Cũng được, lần sau ra tay, liền có thể hoàn toàn xóa sổ hắn." Đối với toan tính của Quân Thiên Tiên Đế, Thái Thượng cũng không để ý.

Hiện tại, y chỉ còn thiếu một khế cơ là có thể bước vào Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Hậu kỳ.

Đến lúc đó, Quân Thiên Tiên Đế ở Trung kỳ, liền có thể hoàn toàn xóa sổ.

Trong khoảng thời gian này, tuy hắn có vài hành động nhỏ, nhưng cũng không là gì.

Hồng Hoang ở nơi tiếp giáp giữa Bắc Vực và Tây Vực, Đông Vực, Trung Vực, đều có lực lượng phòng bị, đều có hai ba vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên tọa trấn, cũng xem như là rèn luyện.

Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa, Hậu Thổ bốn vị, cũng sẽ thường xuyên đến đó, tự nhiên sẽ không có vấn đề gì.

Ngoài ra, Lý Nhĩ, Toại Nhân mấy vị, cũng sắp bước vào Thái Cực Kim Tiên.

Đợi đến khi họ thành công tiến vào cảnh giới này, vậy những lực lượng phòng bị này sẽ càng thêm đơn giản.

Cho nên Thái Thượng không lo lắng, những điều này ngược lại có thể trở thành nơi rèn luyện của họ, quả thực là nhất cử lưỡng tiện.

Mà toan tính của Quân Thiên Tiên Đế lúc này, chính là cho rằng có hai vị tồn tại đỉnh tiêm, tuy không thể nói là có thể thật sự chống đỡ Hồng Hoang, nhưng đối kháng một hai thì quả thực có thể.

Chỉ cần hắn tấn thăng Hậu kỳ, vậy cục diện có thể xoay chuyển.

Nhưng tốc độ của Thái Thượng lúc này, lại nhanh hơn hắn dự kiến.

Hắn còn đang hồi phục thương thế, còn mình thì sắp tấn thăng.

Có lẽ, đợi đến khoảnh khắc Quân Thiên Tiên Đế hồi phục, nghênh đón hắn, chính là thủ đoạn hủy diệt của Thái Thượng.

Trong lòng ý niệm lóe lên rồi biến mất, Thái Thượng liền đứng dậy, ánh mắt lướt qua Hồng Hoang một cái, thấy tình hình của Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân, cách Vô Cực Kim Tiên cũng chỉ còn thiếu một khế cơ, bèn khẽ gật đầu.

Địa vị của Hồng Hoang, mấu chốt nằm ở trên người họ.

Nếu họ tấn thăng, vậy Hồng Hoang sẽ có ba vị Vô Cực Kim Tiên, như vậy e rằng chỉ kém Trung Vực.

Dù sao khoảng thời gian trước, Trung Vực lại có một vị Sơ kỳ ra đời.

Còn những nơi khác, thì không có tình huống như vậy.

Cho nên, hai người họ, quả thực là vô cùng quan trọng.

Thái Thượng nhìn một cái rồi thu hồi ánh mắt, thân hình khẽ động, rời khỏi Hồng Hoang, hướng về các đại lục khác của Hồng Mông Giới Vực mà đi.

Hồng Mông Giới, bên trong Đông Vực.

Thái Thượng từ Hỗn Độn đến Hồng Mông trong Đạo kỷ này, cũng chưa từng thực sự du lịch Hồng Mông.

Lúc này các vấn đề và sự đề thăng thực lực của Hồng Hoang cũng không cần y phải lo lắng gì, lần này cũng nhân cơ hội này, du lịch một phen Hồng Mông Giới Vực, cũng là tìm kiếm khế cơ tấn thăng của mình. "Tình hình của Đông Vực, lại tương tự với tình hình Hồng Hoang.

Chương 633

Rốt cuộc là ưu thế về vị trí địa lý tốt hơn không ít, ngay cả Hồng Mông linh khí này, cũng nồng đậm hơn vài phần, quy tắc và pháp tắc lại càng không cần phải nói." Vừa vào Đông Vực, Thái Thượng khẽ nhướng mày, liền phát hiện ra điểm tốt hơn của Đông Vực so với Bắc Vực, điểm này cũng tương tự với tình hình Hồng Hoang.

Nhưng những điều này, Thái Thượng cũng không còn bận tâm, ánh mắt lướt qua một cái rồi liền động thân, tiếp tục tiến sâu vào Đông Vực. … Hồng Mông Giới, bên trong Đông Vực. "Hô!" Trong một dãy núi, từng luồng Hồng Mông linh khí nồng đậm kích động ra, trong hư không xuất hiện từng đợt gợn sóng không gian.

Thái Thượng đã dừng lại ở đây một khoảng thời gian, lĩnh ngộ không ít quy tắc và pháp tắc nơi đây.

Mặc dù không đủ để y nắm giữ khế cơ, một lần tiến vào Hậu kỳ, nhưng cũng đã tích lũy được không ít. "Vẫn còn thiếu vài phần…" Trong mắt Thái Thượng thoáng qua một tia tiếc nuối.

Không ngờ lĩnh ngộ Hồng Mông quy tắc và pháp tắc càng nồng đậm và rõ ràng hơn, vẫn không thể nắm giữ được khế cơ.

Việc tiến vào Hậu kỳ này, quả thực không dễ dàng như vậy, cho dù chỉ còn thiếu một khế cơ.

Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một lát rồi vung tay, tán đi Hồng Mông linh khí vây quanh bốn phía, cùng với các quy tắc và pháp tắc đang du tẩu.

Sau đó, thân hình khẽ động, lại tiếp tục tiến về phía trước, quan sát sinh linh, tu sĩ, và mọi tình huống vận chuyển của thiên địa nơi đây. … Đông Vực, Đế Thành. "Ông!" Đột nhiên, mi tâm của Bản

Nguyên Đế Quân khẽ giật, lập tức mở hai mắt, có chút kinh ngạc nhìn về một khu vực nào đó.

Mặc dù y tạm thời không phát hiện là vị nào đã đến Đông Vực, nhưng dao động đại đạo như vậy, rõ ràng là một tồn tại đỉnh tiêm trong cảnh giới này, cũng chỉ có thể là một trong số mấy vị kia. "Không biết, bao nhiêu năm qua, người lại một lần nữa giáng lâm Đông Vực của ta, sẽ là vị nào?" Bản Nguyên Đế Quân cười nói, sau đó liền đứng dậy, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Đã biết có tồn tại đỉnh tiêm đến Đông Vực, vậy y, chủ nhân của Đông Vực này, tự nhiên không thể không đến chào hỏi một tiếng, cũng muốn xem xem, bao nhiêu năm qua, người lại một lần nữa giáng lâm Đông Vực, sẽ là tồn tại nào.

Có lẽ, còn sẽ là một bất ngờ cũng không chừng. … Đông Vực, trong một tiên sơn linh mạch.

Thụy khí hà quang bốc lên ức vạn dặm, mây màu phiêu đãng, tiên khí bốc hơi nghi ngút, một khung cảnh của thượng giai tiên gia phúc địa.

Trong vùng tiên sơn linh mạch rộng lớn vô ngần này, có một ngọn núi cao mấy ngàn vạn trượng, đỉnh chạm trời cao, mây che sương lượn, linh nham quái thạch, vạn ngàn màu xanh biếc, khí tượng vạn thiên!

Ánh mặt trời chiếu rọi rừng quang, từng tầng sương hồng vạn dặm lượn lờ; gió thổi qua khe núi, vạn đạo mây màu phiêu đãng.

Kỳ hoa dị thảo, Thần Tiêu Giáng Khuyết, Tuyền Tiêu Đan Khuyết, vân giai nguyệt địa, thật là một nơi tiên gia phúc địa, chốn trường sinh!

Thái Thượng trong khoảng thời gian này đi đi dừng dừng trong

Đông Vực, quan sát tu sĩ và sinh linh nơi đây, cuối cùng dừng lại ở đây một thời gian.

Trong khoảng thời gian này, tình hình của Đông Vực, y cũng đã nắm được đại khái.

Sinh linh hoặc tu sĩ nơi đây, bất luận là tu hành, hay là tu vi, tư chất khi sinh ra, đều tương đối không tệ.

Đông Vực có thể chỉ đứng sau Minh Vực và Trung Vực, từ đó có thể thấy được phần nào.

Dù sao, đây đều là bảo chứng cho sức mạnh trung kiên sau này, tác dụng của tầng đáy vẫn vô cùng quan trọng.

Về điểm này, tình hình của Đông Vực quả thực không tệ. "Xem ra, Minh Vực và Trung Vực về những phương diện này, so với Đông Vực, e rằng chỉ có hoàn thiện và cường hãn hơn.

Tinh Thần Kiếm Vực ngang hàng với Đông Vực, e rằng cũng không kém…" Thái Thượng trong lòng thầm nghĩ, lập tức ấn ký Thái Thanh ở mi tâm khẽ rung, ánh mắt nhìn về phía đông nam.

Trên khuôn mặt lãnh đạm hiện lên một nụ cười, một tia dao động đại đạo cực kỳ nhỏ bé, đã bị y bắt được. "Xem ra, bản tôn đến Đông Vực, vị kia vẫn ngồi không yên…" Thái Thượng trong lòng thầm cười, nhìn về phía đông nam, khẽ nói, "Đạo hữu đã đến, vậy xin mời hiện thân một lần!" Giọng nói lãnh đạm, nhưng lại ẩn chứa vô thượng vĩ lực, đại đạo chi lực khủng bố lập tức cuồn cuộn quét ra, bao trùm không biết bao nhiêu triệu triệu cực lý thiên địa.

Trong phút chốc, thiên địa phong vân biến sắc, sơn hà đảo ngược, tinh hà vỡ nát, vô số hư không vỡ vụn, vô số sinh linh và tu sĩ thần sắc đại biến, cũng khiến cho mọi nơi ẩn nấp không còn chỗ độn hình. "Ông!" Hư không khẽ rung, lập tức thấy một bóng người từ trong đó

chậm rãi bước ra, ánh mắt lướt qua thiên địa một cái, nhìn thấy tình hình thiên địa chấn động, dị biến vì một lời của Thái Thượng, tay khẽ vẫy, một cỗ đại đạo chi lực nhu hòa lướt qua, san bằng tất cả những tình huống này, khôi phục lại như cũ. "Kẻ chưởng khống Hồng Hoang, quả nhiên không tầm thường!" Bản Nguyên Đế Quân nhìn Thái Thượng, đáy mắt thoáng qua một tia kinh ngạc, miệng kinh thán nói.

Đây là lần đầu tiên y đối mặt trực diện cảm nhận dao động đại đạo trên người Thái Thượng, cũng như các phương diện tình hình của y, trong lòng quả thực vô cùng kinh ngạc.

Quả không hổ là kẻ chưởng khống Hồng Hoang, với thực lực như vậy, cho dù là chính mình, e rằng cũng khó nói chắc chắn có thể thắng được y, mặc dù tu vi cảnh giới của mình ở trên y, là Hậu kỳ, còn Thái Thượng, chẳng qua chỉ là một chân đã bước qua mà thôi.

Nhưng sau khi chứng kiến thần thông 'Nhất Khí Hóa Tam Thanh' của Thái Thượng, y cũng không dám nói chắc chắn có thể thắng được y nữa, huống chi, trong khoảng thời gian này, tu vi thực lực của y lại có chút đề thăng.

Không chừng, Thái Thượng còn có thủ đoạn khủng bố hơn, trong tình huống đó, lại càng phiền phức hơn.

Cho nên, cho dù tu vi cảnh giới của bản thân ở trên Thái Thượng, trong lòng cũng không có mười phần thắng chắc. … "Kẻ chưởng khống Đông Vực, Bản Nguyên Đế Quân!" Thái Thượng nhìn nam tử trung niên mặc y phục màu xám trắng đang lăng không đứng, lãnh đạm mở miệng nói.

Bản Nguyên Đế Quân, là kẻ chưởng khống của Hồng Mông Giới Đông Vực, Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Hậu kỳ, cùng cảnh giới với Tinh Thần Kiếm Thánh của Tinh Thần Kiếm Vực.

Nhưng thực lực, lại đè ép Tinh Thần Kiếm Thánh một đầu, có thể nói là cao thủ thứ ba của Hồng Mông Giới, chỉ sau Vô Cực Đạo Quân và Nguyên Tôn.

Tồn tại như vậy, quả thực không đơn giản.

Thái Thượng tuy chưa có thực lực như vậy, nhưng đối mặt với Bản Nguyên Đế Quân, toàn thân trở ra vẫn có thể làm được.

Tuy nhiên, Bản Nguyên Đế Quân có lẽ cũng sẽ không vì thế mà giao ác với một vị Vô Cực Kim Tiên, dù sao, đó không phải là tồn tại dễ đối phó. "Hôm nay gặp mặt, mới hiểu vì sao Quân Thiên lại bại triệt để như vậy.

Trước mặt ngươi, thêm một vị Quân Thiên nữa, cũng không có bất kỳ cơ hội thắng nào." Bản Nguyên Đế Quân nhìn Thái Thượng, gằn từng chữ nói, "Ngươi của bây giờ, e rằng đã có thể chống lại Hậu kỳ rồi phải không?" Y dường như đang hỏi, lại như đang dò la, chăm chú nhìn Thái Thượng, chờ đợi câu trả lời của y.

Thấy vậy, Thái Thượng cũng hiểu toan tính của y, cười một tiếng rồi nói, "Chống lại thì không dám nói, nhưng toàn thân trở ra, vẫn có thể làm được…" Nghe vậy, hai mắt của Bản Nguyên Đế Quân ngưng lại.

Quả nhiên!

Thái Thượng hiện tại, đã có thể chống lại Hậu kỳ.

Vị tồn tại vừa xuất hiện đã khuấy động không ít phong vân trong Hồng Mông Giới này, vẫn luôn mang đến cho họ những bất ngờ.

Trong các kỷ nguyên trước, tình huống như vậy có lẽ không thể nào, nhưng đặt trên người Thái Thượng, những điều này, lại không có gì là không thể.

Đặc biệt là sau khi chứng kiến thủ đoạn của Thái Thượng, Bản

Nguyên Đế Quân liền cảm thấy tu vi thực lực cảnh giới của mình hiện nay, cũng khó nói có bao nhiêu uy hiếp đối với Thái Thượng.

Hiện tại lại nghe lời của y, quả thực là như vậy.

Xem ra, biến động thế lực của Hồng Mông, e rằng lại sắp nổi sóng gió rồi.

Tại Đông Vực, bên trong một tiên sơn linh mạch.

Chương 634

"Đạo hữu đến Đông Vực của ta, sẽ không chỉ là du lịch đơn giản như vậy chứ?" Bản Nguyên Đế Quân nhìn Thái Thượng, mở lời hỏi.

Mặc dù tình hình của Thái Thượng quả thực là đang du ngoạn khắp đại địa Đông Vực, nhưng đối với một tồn tại như vậy, mỗi hành động cử chỉ đều ẩn chứa vô số đạo lý thâm sâu, y luôn cảm thấy chuyến đi này của Thái Thượng chắc chắn không hề đơn giản. "Lại đúng là đơn giản như vậy!" Thái Thượng mỉm cười nói.

Nghe vậy, Bản Nguyên Đế Quân không nói gì thêm.

Nếu Thái Thượng đã nói thế, dù tin hay không, cũng chỉ có thể là như vậy.

Nhưng xét theo tình hình trong khoảng thời gian này, Thái Thượng dường như sẽ không ra tay với Đông Vực, có lẽ thật sự chỉ là du lịch, điều này cũng khó nói chắc. "Trong khoảng thời gian này, bản tôn đã thấy được không ít tình hình ở Đông Vực, Đông Vực có thể chỉ đứng sau Trung Vực và Minh Vực, quả thực không phải không có lý do…" Thái Thượng nói với Bản Nguyên Đế Quân.

Ưu thế về vị trí địa lý là một phương diện, linh khí cùng quy tắc, pháp tắc đậm đặc và hoàn thiện lại là một phương diện khác.

Ngoài ra, sự quản lý của Bản Nguyên Đế Quân, cũng như việc thúc đẩy sự phát triển tổng thể của Đông Vực, cũng là một động lực không nhỏ.

Cho nên, việc Đông Vực có thể trở thành thế lực đứng hàng thứ ba trong Hồng Mông Giới, quả thực không hề đơn giản. "Với tình hình của Hồng Hoang các ngươi hiện nay, đã hoàn toàn nắm giữ Bắc Vực, tập trung tài nguyên tu hành, e rằng việc đuổi kịp Đông Vực của ta

cũng sẽ không quá lâu và khó khăn đi!" Bản Nguyên Đế Quân nhìn y, thần sắc có chút phức tạp nói.

Tình hình của Hồng Hoang đã gây ra áp lực không nhỏ cho các thế lực bọn họ.

Ngay cả Đông Vực, vốn có thực lực vượt trên Hồng Hoang, lúc này cũng cảm thấy không ít áp lực.

Bởi vì nếu xét theo hai lần phát triển của Hồng Hoang, việc Hồng Hoang muốn đuổi kịp mình quả thực không quá khó, chỉ cần có đủ thời gian, liền có thể đuổi kịp Đông Vực, đạt đến trình độ của Minh Vực.

Cho nên, trong khoảng thời gian này, để không bị Hồng Hoang nhanh chóng đuổi kịp, tốc độ phát triển của Đông Vực cũng không chậm, các phương diện đều đang được đề thăng, tuy tốc độ không lớn, tình hình cũng không quá rõ ràng, nhưng thực lực tổng thể quả thực đã được nâng cao.

Hồng Hoang vì đến từ hạ giới, vừa mới tiếp xúc với linh khí, quy tắc, pháp tắc cùng tài nguyên tu hành của Hồng Mông Giới, nên tiến triển và đề thăng vô cùng rõ rệt, cũng chính vì vậy mà áp lực của các thế lực khác càng lớn.

Đợi đến khi Hồng Hoang ổn định lại, e rằng sẽ chậm lại đôi chút.

Nhưng đến lúc đó, có lẽ thực lực và tình hình của Hồng Hoang đã tương đương với Đông Vực hiện tại.

Cho nên, nỗ lực của Đông Vực trong những năm qua quả thực không hề nhỏ. … Thái Thượng nghe xong chỉ cười nhạt, cũng không nói thêm gì.

Với tình hình của Hồng Hoang, muốn đuổi kịp Đông Vực cũng cần một khoảng thời gian không ngắn.

Bây giờ cũng không cần quá vội vàng, chỉ cần ổn định đề thăng là được, dù sao cũng đã đứng vững ở Hồng Mông Giới, những chuyện sau này có thể từ từ tính.

Còn về kế hoạch của các thế lực khác, Thái Thượng không quan tâm.

Mỗi bên đều có tính toán và kế hoạch phát triển riêng, cũng không tiện nói nhiều. "Đạo hữu hôm nay đến đây, chẳng lẽ chỉ vì nói những điều này?" Thái Thượng nhìn Bản Nguyên Đế Quân, mở lời hỏi. "Cũng không phải, chẳng qua là thấy Đông Vực của ta sau mấy kỷ nguyên lại có một tồn tại cấp độ này giáng lâm, nên mới đến xem thử.

Không ngờ lại là người nắm giữ Hồng Hoang…" "Tốc độ tiến triển của Thái Thượng ngươi, ngay cả bản đế cũng không thể không bội phục…" Bản Nguyên Đế Quân nghe vậy, lắc đầu rồi nhìn Thái Thượng nói. "Nếu đã như vậy, bản tôn lại có vài điều muốn thỉnh giáo đạo hữu…" Thái Thượng ôn hòa cười nói.

Nghe vậy, hai mắt Bản Nguyên Đế Quân khẽ nheo lại.

Thái Thượng nói như vậy, là có ý định luận chứng một phen sao? "Đạo hữu, mời!" Lời của Thái Thượng vừa dứt, chỉ thấy ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm lóe lên thanh quang, Thái Thanh thanh quang đã hóa thành một con đường Đại đạo, giăng ngang thiên địa hư không, vô số đại vũ trụ sụp đổ bạo tạc, toàn bộ thiên địa chấn động không ngừng, phảng phất như bị sức mạnh Đại đạo khủng bố xé rách.

Dưới con đường Đại đạo này, đủ để nghiền nát một phương đại lục thành tro bụi, khủng bố đến cực điểm.

Vô số sinh linh và tu sĩ của Đông Vực thần sắc kinh hãi, nhìn về phía này, phảng phất như thấy cảnh tượng tận thế.

Tinh hà vỡ nát, thiên địa chấn động, hư không yên diệt, vạn linh bi

thương, tất cả đều là cảnh tượng của ngày tận thế.

Thái Thượng vốn không có ý định này, nhưng nếu Bản Nguyên Đế Quân đã ở đây, lại là một tồn tại Hậu kỳ, nếu có thể trong cuộc giao phong Đại đạo này mà lĩnh ngộ được chút huyền diệu, vậy đối với việc tìm kiếm khế cơ của chính mình sẽ không còn quá khó khăn nữa. … Bản Nguyên Đế Quân đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó ấn ký Đại đạo nơi mi tâm lóe lên thần quang, một con đường Đại đạo khác nghênh đón tới.

Khoảnh khắc tiếp theo, y kết ấn trong tay, dẫn động sức mạnh của tứ phương thiên địa để ổn định lại khung cảnh đại khủng bố do Đại đạo của Thái Thượng gây ra, phong tỏa tất cả trong phạm vi này, không để ngoại tiết ra ngoài làm tổn hại đến sinh linh và tu sĩ của Đông Vực.

Nếu không, cuộc giao phong Đại đạo của hai bên đủ để yên diệt không ít khu vực và sinh linh của Đông Vực, đó không phải là điều Bản Nguyên Đế Quân muốn thấy.

Đại đạo giao phong không giống như hai bên thật sự giao thủ, bây giờ chẳng qua chỉ là một vài ấn chứng và va chạm đối với cảnh giới này.

Mặc dù biết rõ ý đồ của Thái Thượng, nhưng Đại đạo xung kích tới, nếu Bản Nguyên Đế Quân không chống đỡ, dù là y cũng sẽ bị tổn thương không nhỏ.

Dù sao, đối diện là người nắm giữ Hồng Hoang – Thái Thượng.

Sau khi đã chứng kiến thủ đoạn và cách ra tay của hắn, ai có thể thản nhiên đối mặt với công kích của hắn?

E rằng ngay cả Vô Cực Đạo Quân cũng sẽ không xem nhẹ Thái Thượng, bản thân mình lại càng không thể. … "Bành!" "Oanh long

long!!!" Hai con đường Đại đạo gần như che lấp cả thiên địa, trong những va chạm không ngừng, diễn sinh ra những sắc màu huy hoàng đến cực hạn.

Trong những thần quang sắc màu đó, ẩn chứa vô tận ý tứ huyền diệu, nếu có thể lĩnh ngộ được vài phần, tu vi cảnh giới sẽ có tiến triển vượt bậc.

Nhưng đồng thời, kẻ có cảnh giới tu vi không đủ, Đại đạo không kiên cố, nếu quan sát sẽ lập tức Đại đạo hủy diệt, thân tử đạo tiêu.

Cơ duyên ẩn chứa đại khủng bố, trong cuộc va chạm Đại đạo lúc này đã được diễn hóa đến cực hạn.

Thái Thượng và Bản Nguyên Đế Quân thân thể bất động, Đại đạo không ngừng giao phong va chạm, Thái Thượng đang ấn chứng, tham ngộ, hấp thu một số huyền diệu của Hậu kỳ.

Còn Bản Nguyên Đế Quân thì lần đầu tiên thực sự tìm hiểu, phân tích vị cường giả đỉnh tiêm đến từ hạ giới này, cũng như Đại đạo tu hành của hạ giới, tình hình của pháp tắc Đại đạo trong đó, vân vân.

Mặc dù cảnh giới không bằng mình, nhưng Đại đạo của Thái Thượng cũng không kém mình bao nhiêu, dù sao hắn cũng sắp bước vào Hậu kỳ, lại là trường hợp đặc thù, tự nhiên cũng không tầm thường.

Cuộc giao phong va chạm Đại đạo này, nhất thời không phân thắng bại. … "Oanh long!!!" Không biết đã qua bao lâu, phảng phất như ức vạn năm, lại tựa như một Đạo kỷ.

Chỉ thấy khi những thần quang sắc màu thăng hoa đến cực hạn, từng trận tiếng nổ vang lên, sau đó hai con đường Đại đạo hóa thành hai luồng lưu quang, nhập vào ấn ký Đại đạo nơi mi tâm của Thái Thượng và Bản Nguyên Đế Quân.

Cuộc giao phong Đại đạo này, cũng chính thức hạ màn! … Tại một khu vực nào đó trong Đông Vực, Hồng Mông.

Thái Thượng và Bản Nguyên Đế Quân thần sắc bình tĩnh nhìn đối phương.

Thái Thượng đã từ Đại đạo của Bản Nguyên Đế Quân ấn chứng được thêm một số việc của Hậu kỳ, xác suất tấn thăng đã lớn hơn.

Chương 635

Mà Bản Nguyên Đế Quân, cũng từ Đại đạo của Thái Thượng, hiểu được một số tình hình tu hành Đại đạo của Hồng Hoang, tuy đại đồng tiểu dị, nhưng có vài chỗ quả thực huyền diệu, đây cũng là điều độc đáo của Hồng Hoang đến từ hạ giới.

Chẳng trách Hồng Hoang lại luôn xuất chúng như vậy, có những điểm tu hành Đại đạo quả thực huyền diệu đến cực điểm. "E rằng không lâu sau, hắn sẽ thành công bước vào Hậu kỳ," Bản Nguyên Đế Quân thầm nghĩ.

Đối với mưu đồ lần này của Thái Thượng, y tự nhiên hiểu rõ.

Nếu Đại đạo giao phong đã qua, hắn cũng đã hiểu được một số tình hình của Hậu kỳ, vậy xem ra việc tấn thăng đã không còn xa nữa.

Đến lúc đó, e rằng mình sẽ càng khó có ưu thế.

Về phần Quân Thiên, có lẽ cũng sẽ được giải quyết sau này.

Mặc dù những điều này đối với mình không quan trọng, nhưng nếu thật sự xảy ra, vẫn phải chú ý nhiều hơn, xem có cần làm gì hay không.

Còn về việc sau khi Thái Thượng tấn thăng, cấp bậc thế lực của Hồng Hoang sẽ tăng lên, những điều này đã nằm trong dự liệu, cũng không có gì đáng ngạc nhiên. "Đạo hữu không hổ là Hậu kỳ, đa tạ lần này đã chỉ giáo, cáo từ!" Thái Thượng nhìn Bản Nguyên Đế Quân, ôn hòa cười nói.

Lần này, mặc dù y có rơi vào thế hạ phong đôi chút, nhưng không hề bị thương tổn gì.

Có thể chống đỡ được cuộc giao phong Đại đạo của một Hậu kỳ,

đã là thủ đoạn của y rồi.

Lần này nhận được lợi ích từ Đại đạo của Bản Nguyên Đế Quân, việc tấn thăng sau này càng thêm chắc chắn, có thể bắt đầu chuẩn bị cho khế cơ đến.

Bản Nguyên Đế Quân nghe vậy, thần sắc có chút phức tạp.

Nếu là một Trung kỳ bình thường, dù là Quân Thiên Tiên Đế, trong một cuộc giao phong Đại đạo như vậy, cũng chỉ có thể bại trận, đạo thương không nhẹ.

Nào có giống như Thái Thượng, tuy có chút hạ phong, nhưng vẫn ung dung điềm tĩnh, không có vấn đề gì.

Nếu trước khi Thái Thượng xuất hiện, có tồn tại nào dám làm như vậy, trực tiếp dùng Đại đạo giao phong với y, y đương nhiên sẽ khiến kẻ đó trọng thương.

Nhưng đối với Thái Thượng, y lại rất khó làm được, trừ phi là thật sự ra tay.

Nhưng như vậy, hai vị tồn tại đỉnh tiêm thật sự giao thủ, e rằng Đông Vực sẽ gặp tai họa không nhỏ, đó không phải là điều y muốn thấy.

Cho nên, cuộc giao phong Đại đạo lần này, cũng chỉ chiếm được chút thượng phong mà thôi.

Nhìn Thái Thượng xoay người, hóa thành một đạo thanh quang biến mất tại chỗ, Bản Nguyên Đế Quân suy nghĩ một lúc, cũng động thân rời đi.

Chuyện ở đây đã xong, cũng nên đi bế quan tu hành, kẻo để Thái Thượng đuổi kịp quá nhanh.

Về phần những chuyện và thế lực khác, y lúc này cũng lười để ý.

Tất cả, tự có định số!

Sau khi rời khỏi nơi này, Thái Thượng lại đi dạo trong Đông Vực một thời gian.

Sau đó, y mới đến một dãy núi nơi giao giới giữa Đông Vực và Trung Vực.

Không vì gì khác, Thái Thượng cảm ứng được sự dao động của khế cơ tại đây, cảnh giới vốn đã có chút lỏng lẻo của mình, lúc này, đã sắp tấn thăng.

Vì thế, Thái Thượng trực tiếp đáp xuống dãy núi này, tìm kiếm một tia khế cơ tấn thăng.

Tại nơi giao giới Đông-Trung Vực, trong một sơn mạch nào đó. "Xem ra, đạo Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc này, chính là khế cơ của ta," Thái Thượng phát hiện ra đạo Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc này trong một sơn cốc của dãy núi.

Lúc này, y ngồi xếp bằng tại đây, đạo Đại đạo pháp tắc kia thì lơ lửng trước người y, tỏa ra ánh tím nhàn nhạt, khí tức Đại đạo huyền diệu lan tỏa.

Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc như vậy, chính là thứ tinh túy nhất, cũng là căn bản nhất trong Hồng Mông Giới.

Mà bao nhiêu năm qua, Thái Thượng vẫn luôn tham ngộ và tu hành Đại đạo của Hồng Mông Giới, Đại đạo của bản thân trong quá trình chuyển hóa để phù hợp với Hồng Mông Giới, cũng đã hoàn thành và có tiến triển.

Vì thế, đối với đạo Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc gặp được lần này, Thái Thượng có thể hoàn toàn phân tích, ấn chứng và hấp thu.

Đến lúc đó, cảnh giới của mình liền có thể tấn thăng.

Ý niệm trong lòng Thái Thượng lóe lên, ngay sau đó y bắt đầu kết từng thủ ấn Đại đạo huyền ảo khó hiểu.

Ấn ký Thái Thanh nơi mi tâm tỏa ra Thái Thanh thanh quang rực rỡ, vô số pháp tắc Đại đạo có thể thấy bằng mắt thường từ ấn ký Thái Thanh bay ra, bao trùm toàn bộ sơn cốc, hình thành một khu vực ngộ đạo đặc thù.

Trong khu vực này, tất cả đều do Thái Thượng nắm giữ.

Muốn tiến vào khu vực này, trừ phi là Vô Cực Đạo Quân, mới có khả năng, ngay cả Bản Nguyên Đế Quân, Nguyên Tôn, cũng không thể.

Đây là sức mạnh tối cường của Thái Thượng, không phải đơn giản như vậy. "Ông!" Một đạo thanh quang từ Thiên hoa trong xích hồng khánh vân của Thái Thượng bay ra, ngồi xếp bằng tại Thiên vị quanh thân Thái Thượng. "Hưu!" Lại một đạo thanh quang từ Địa hoa trong xích hồng khánh vân của Thái Thượng bay ra, ngồi xếp bằng tại Địa vị quanh thân Thái Thượng. "Bành!" Cuối cùng, một đạo thanh quang từ Nhân hoa trong xích hồng khánh vân của Thái Thượng bay ra, ngồi xếp bằng tại Nhân vị quanh thân Thái Thượng.

Tam Thanh Đạo Nhân xuất hiện, Thiên Địa Nhân quy vị!

Thái Thượng nhìn Tam Thanh Đạo Nhân ở ba vị trí tam tài, khẽ gật đầu với họ.

Sau đó, Tam Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng đồng thời khởi động thủ ấn Đại đạo.

Một luồng sức mạnh Đại đạo khủng bố, mênh mông, trong nháy mắt xuyên thấu thiên địa thương khung, vũ trụ chư thiên lập tức quét ra.

Trong khoảnh khắc, trong khu vực này, hiện ra vô tận thần quang

huy hoàng đến cực hạn. "Hưu!" Giữa đại dương thần quang thăng hoa đến cực hạn ấy, một luồng tử sắc quang mang lấn át tất cả, một mình tỏa sáng.

Phảng phất như dưới ánh tím của đạo Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc này, tất cả thần quang đều trở nên ảm đạm vô cùng, ánh sáng đom đóm không thể sánh với trăng rằm.

Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, cùng với Tam Thanh Đạo Nhân, một xiềng xích Đại đạo màu xanh trong tay trực tiếp quăng ra, khóa chặt đạo Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc này lại.

Tất cả mọi thứ trong khu vực này, bao gồm cả đạo Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc, đã bị Thái Thượng phong tỏa.

Cộng thêm xiềng xích Đại đạo của Tam Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng lúc này, có thể nói đã bắt đầu quá trình ấn chứng và hấp thu.

Bốn đạo xiềng xích Đại đạo kia chính là do pháp tắc Đại đạo của Thái Thượng tạo thành.

Lúc này, khi rơi lên Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc, liền bắt đầu ấn chứng hấp thu.

Từng luồng pháp tắc và sức mạnh màu tím có thể thấy bằng mắt thường chảy qua các văn lộ Đại đạo trên xiềng xích.

Đôi mắt Thái Thượng sâu thẳm, nhìn thấu vô tận chư thiên vũ trụ, phân tích bản chất sâu xa nhất của Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc.

Chương 636

Tam Thanh Đạo Nhân cũng nhận được không ít lợi ích trong quá trình ấn chứng hấp thu này.

Đây là khế cơ của Thái Thượng, cũng là khế cơ của họ.

Dù sao, thần thông Nhất Khí Hóa Tam Thanh hiện nay đã là thủ đoạn lớn nhất của Thái Thượng, tự nhiên cũng sẽ cùng nhau tấn thăng. "Ông!" Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc khẽ rung động, dường như muốn thoát ra, nhưng lại không làm gì được bốn đạo xiềng xích pháp tắc Đại đạo.

Tam Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng đang hấp thu, ấn chứng huyền diệu và sức mạnh trong đó.

Đồng thời, Thái Thượng cũng đang phân tích bản chất mấu chốt, chờ đợi thời khắc hoàn toàn phân tích xong.

Đến lúc đó, sự huyền diệu thực sự của đạo Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc này sẽ hiện ra trước mắt Thái Thượng.

Tại sơn cốc nơi giao giới Đông-Trung Vực.

Thái Thượng không ngừng kết thủ ấn trong tay.

Trên bốn đạo xiềng xích pháp tắc Đại đạo lúc này tỏa ra thần quang rực rỡ huy hoàng, từng trận sức mạnh Đại đạo mênh mông kích động ra, toàn bộ khu vực chấn động không ngừng.

Tam Thanh Đạo Nhân lúc này thần sắc nghiêm nghị, thủ ấn và Thái Thượng giống hệt nhau, Tam Thanh thanh quang trên người họ lấp lánh không ngừng, bốn đạo xiềng xích pháp tắc Đại đạo đã đạt đến mức độ sức mạnh tối đa. "Giải!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Thái Thượng khẽ quát một tiếng, bốn thủ ấn Đại đạo đồng thời đánh

ra, nhập vào bên trong đạo Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc. "Ông!" Một luồng tử sắc quang mang rực rỡ thăng hoa đến cực hạn từ trong Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc lóe lên.

Tất cả mọi thứ, phảng phất như trong khoảnh khắc này đều ngưng đọng lại, chỉ còn lại màu tím lấp lánh huy hoàng kia. "Oanh long!!!" Ngay sau đó, một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên, dường như muốn chấn vỡ bốn đạo xiềng xích pháp tắc Đại đạo. "Soạt soạt soạt!!!" Chỉ thấy Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc rung động, vô số tia sáng màu tím cực nhỏ từ trong đó bắn ra, rồi dưới thế giảo sát của bốn đạo xiềng xích pháp tắc Đại đạo, ầm ầm vỡ nát, hóa thành vô số mảnh vỡ màu tím, điểm sáng màu tím.

Trong khoảnh khắc những mảnh vỡ và điểm sáng màu tím này xuất hiện, khu vực do Thái Thượng chưởng khống không những không vì những thần quang và mảnh vỡ màu tím này mà trở nên thần thánh cực hạn, rực rỡ huy hoàng, ngược lại còn bắt đầu ảm đạm đi.

Thứ bóng tối đó là cực hạn, là không thể miêu tả.

Tất cả đều không tồn tại, tất cả đều không thể cảm tri.

Ở đây, tất cả quy về Vô.

Thái Thượng không cảm nhận được bất kỳ quy tắc, pháp tắc, linh khí, chân ý Đại đạo huyền diệu nào, pháp lực của bản thân, sự chưởng khống đối với thiên địa, Đại đạo, đều mất đi, tất cả đều quy về Vô.

Ngay cả bản thân y, cũng phảng phất như không tồn tại, chỉ có một chút ý thức tồn tại ở nơi này.

Tam Thanh Đạo Nhân trong khoảnh khắc Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc vỡ nát, đã độn nhập vào mi tâm của Thái Thượng.

Bây giờ chỉ có ý thức của một mình Thái Thượng tồn tại trong

vùng 'Vô' cực hạn này. "Vô!" Ý thức dần dần khuếch đại, tầm mắt chỉ toàn là cái Vô cực hạn, Thái Thượng khẽ thốt ra một chữ.

Vô!

Đó là khởi nguyên của tất cả, mọi thứ đều từ Vô mà ra.

Từ Vô đến Hữu, là một biến hóa cực hạn, mà Hữu lại sinh ra khởi nguyên mới, đây mới là khởi điểm của tất cả.

Giống như, một sinh hai, hai sinh ba, ba sinh vạn vật.

Mà cái một này, chính là khởi nguyên của vạn vật.

Còn Vô, chính là khởi nguyên của tất cả, bao gồm cả thế giới Hồng Mông, là nguyên điểm của mọi thứ, từ Vô, mới có thể chuyển biến đến Hữu.

Bây giờ, sau khi Hồng Mông Đại Đạo Pháp Tắc vỡ nát, Thái Thượng lại cảm nhận được Vô một cách chân thực, nhìn thấy được Vô.

Y không cảm giác được pháp tắc, pháp lực của bản thân, sự chưởng khống đối với thiên địa, Đại đạo, nhưng trong vô hình, lại sở hữu tất cả.

Nếu không có gì bất ngờ, y cảm thấy, sau khi quan sát sự biến hóa khởi nguyên của tất cả, bình cảnh Đại đạo của mình liền có thể đột phá tấn thăng. … Ngay trong khoảnh khắc ý thức của Thái Thượng biến động, trong Vô lại xảy ra biến hóa.

Có thể nói, chính sự biến hóa cực hạn này mới bắt đầu sự biến động của khởi nguyên.

Bởi vì từ khoảnh khắc này trở đi, liền có Hữu.

Từ Vô sinh Hữu, đây chính là sự biến hóa lớn nhất, cực hạn nhất, bây giờ, đã bắt đầu, cũng bắt đầu ngay trước mắt, trong cảm tri ý thức

của Thái Thượng. "Ông!" Không biết từ khi nào, từ đâu mà ra, phảng phất như Vô tự thân diễn hóa đến cực hạn, tự nhiên có sự biến hóa cực hạn, tại một nơi nào đó, bắt đầu có một chút rung động yếu ớt.

Điều này vốn không thể xuất hiện, nhưng bây giờ, vì đã đến sự biến hóa cực hạn, cho nên mới có một tia rung động này. "Hưu!" Sau đó, một luồng tử sắc quang mang yếu ớt nhanh chóng xuất hiện, trong Vô dần dần lớn mạnh, lấp lánh.

Đây, chính là bắt đầu có Hữu!

Hữu!

Đây chính là Đại đạo Hồng Mông khởi đầu nhất, cổ xưa nhất, Đại đạo Hồng Mông chân chính, bao dung tất cả, sinh ra tất cả.

Có Hữu rồi, mới có tất cả những thứ sau này. … Sự xuất hiện của Đại đạo Hồng Mông nhanh chóng lớn mạnh, diễn hóa.

Bắt đầu có Hữu, tất cả vạn sự vạn vật, Đại đạo pháp tắc, quy tắc, linh khí, chân ý Đại đạo vân vân tồn tại, đều xuất hiện, diễn hóa.

Mà Vô, lúc này đã đi đến giai đoạn cuối cùng, sau khi Hữu xuất hiện, liền bị Hữu chiếm cứ, bắt đầu sự diễn hóa mới.

Mà Hữu dưới sự diễn hóa và biến hóa của Đại đạo Hồng Mông, bắt đầu dần dần hình thành một thế giới hoàn chỉnh nhất, đỉnh tiêm nhất.

Hồng Mông Giới!

Từ Vô đến Hữu, từ Hữu đến Hồng Mông, mặc dù chỉ là sự thay thế, diễn hóa ngắn ngủi của hai giai đoạn, nhưng lại trải qua vô số kỷ nguyên thời gian.

Khoảng thời gian đó, đủ để ngao chết một tồn tại như Vô Cực Đạo Quân.

Cho nên, sự thay thế và diễn hóa của hai giai đoạn này, sự khác biệt và tiến bộ mà sự biến hóa cực hạn mang lại, quả thực đã trải qua một thời gian cực kỳ dài đằng đẵng.

Mặc dù lần này Thái Thượng nhìn thấy sự biến hóa từ 'Vô' đến 'Hữu' rồi đến 'Hồng Mông', thời gian diễn biến không dài, nhưng tình hình thực tế Thái Thượng trong lòng tự biết, đó quả thực là một biến động gian nan.

Sau khi quan sát sự biến hóa của 'Vô', 'Hữu' và 'Hồng Mông', pháp lực, pháp tắc trên người Thái Thượng như biển cả cuồn cuộn trào ra, sóng lớn ngất trời, cuốn trôi thiên hạ, hát lên một khúc ca Đại đạo phồn vinh, suy bại, vỡ nát, sơn hà nhuốm máu, sinh tử bi hoan. "Bành!" Một tiếng vang giòn tan đột nhiên từ trên người Thái Thượng truyền ra.

Trong khoảnh khắc, thiên địa chấn động, vạn linh run rẩy.

Chương 637

Trong đôi mắt của Thái Thượng, đầu tiên là đen kịt hư vô, sau đó hồng mông tử quang và nhân uân tử khí không ngừng hiện lên, lấp lánh, phảng phất như tái diễn từ 'Vô' đến 'Hữu' rồi đến 'Hồng Mông'.

Trong khởi nguyên của tất cả, bình cảnh Đại đạo của Thái Thượng đã bị phá vỡ, tiến vào Hậu kỳ, đã là nước chảy thành sông. "Soạt soạt soạt!!!" Không biết từ đâu mà đến, những pháp tắc Đại đạo lúc này từ vô số phương hướng kéo dài tới, sau đó bắt đầu dung nhập vào cơ thể của Thái Thượng, khiến cho Đại đạo của y trong khoảnh khắc này hoàn thành lột xác. "Hậu kỳ!" Thái Thượng khẽ thốt ra, khí tức Đại đạo trên người bắt đầu thu liễm lại, khu vực này cũng dần dần tan đi.

Dị tượng thiên địa và cảm giác run rẩy trong lòng vô số sinh linh cũng từ từ bình ổn trở lại.

Chỉ có Bắc Vực nơi Hồng Hoang tọa lạc, có dị tượng hiện ra, vô số tử quang tường thụy bao quanh vùng đất Hồng Hoang.

Toàn bộ Hồng Hoang, lại theo sự tấn thăng của Thái Thượng mà nhận được không ít lợi ích.

Lúc này, một đám cao thủ Hồng Hoang đều biết rõ đây là chuyện gì.

Trong lúc chúc mừng Thái Thượng, họ cũng nắm bắt cơ hội tốt này, một lần nữa đề thăng lên.

Những tử quang kia không hề tầm thường, cơ hội này ngàn năm khó gặp, tự nhiên phải nắm bắt.

Điểm này, Thái Thượng cũng biết, liếc nhìn một cái rồi thu hồi

ánh mắt, tạm thời không để ý nữa.

Tiếp theo, trước tiên ổn định một thời gian, những kế hoạch sau này, tất cả đều có thể đưa vào chương trình nghị sự. … Tại Hồng Mông, Trung Vực, bên trong Vô Cực Lâu. "Dao động Đại đạo lớn như vậy, xem ra, sự tình không đơn giản, rất có khả năng, là có tồn tại tu vi tấn thăng." "Chỉ không biết, là vị nào trong số họ?" Vô Cực Đạo Quân thần sắc nghiêm nghị, trầm giọng nói.

Khí tức Đại đạo và dao động sức mạnh mênh mông khủng bố như vậy, cùng với dị tượng hiện ra, chấn động các khu vực của Hồng Mông, những điều này hắn đều rất quen thuộc, giống hệt như ngày xưa hắn tấn thăng Hậu kỳ.

Tình hình như vậy, hắn không khó đoán ra, lần này, cũng là có tồn tại tấn thăng.

Trong Hồng Mông Giới, tồn tại có tư cách tấn thăng đến cảnh giới này không nhiều.

Trong các thế lực, cũng chỉ có Hồng Hoang Thái Thượng Đạo Tôn của Bắc Vực, Huyền Thanh Đạo Quân của Nam Vực, cùng với Quân Thiên Tiên Đế và Thẩm Phán Thiên Quân của Tây Vực là bốn vị này.

Nhưng trong bốn vị tồn tại đỉnh tiêm này, có tư cách tấn thăng, thực ra trong mắt Vô Cực Đạo Quân, chỉ có Thái Thượng và Huyền Thanh hai vị mà thôi.

Về phần Quân Thiên Tiên Đế và Thẩm Phán Thiên Quân, quả thực vẫn còn kém vài phần.

Lần giao thủ trước với Thái Thượng, sự chênh lệch giữa Quân Thiên Tiên Đế và Thái Thượng đã rất rõ ràng, mà Thẩm Phán Thiên Quân lại còn yếu hơn Quân Thiên Tiên Đế một chút.

Dù cho hiện tại có tiến triển không nhỏ, thực lực ngang ngửa với

Quân Thiên Tiên Đế, nhưng muốn trong khoảng thời gian ngắn mà tấn thăng đến Hậu kỳ, quả thực không thể nào.

Vậy thì người tấn thăng cảnh giới lần này, chỉ có thể là một trong hai người Thái Thượng hoặc Huyền Thanh.

Hắn và Huyền Thanh đều là tồn tại đỉnh tiêm bản thổ của Hồng Mông Giới Vực, tự nhiên khá quen thuộc.

Đó không phải là khí tức Đại đạo của Huyền Thanh Đạo Quân, mà thuộc về người nắm giữ Hồng Hoang chỉ mới trao đổi một lần, Thái Thượng Đạo Tôn. "Có thể trong hơn một kỷ nguyên thời gian mà làm được đến mức này, Thái Thượng, quả thực bất phàm!" Vô Cực Đạo Quân nhìn về nơi Thái Thượng đang ở, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, cất tiếng kinh thán.

Khi Thái Thượng đến Hồng Mông Giới Vực, chẳng qua chỉ là mới nhập Trung kỳ không lâu, lúc đó giao thủ với Quân Thiên Tiên Đế, cũng chỉ ngang ngửa.

Sau đó, trong quá trình phát triển đề thăng, liền trực tiếp bỏ xa Quân Thiên Tiên Đế.

Sau khi lắng đọng một kỷ nguyên, liền đạt đến trình độ tấn thăng, hiện tại càng một bước tiến vào cảnh giới Hậu kỳ.

Tình huống như vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, hắn quả thực rất khó tin.

Mặc dù không biết, lần này Thái Thượng có cơ duyên gì, nhưng có thể khiến y một lần phá vỡ bình cảnh, tiến vào Vô Cực Kim Tiên Hậu kỳ, liền đủ để nói lên sự bất phàm của cơ duyên này. "Có lẽ, cuộc tranh đoạt thế lực của Hồng Mông, lại sắp nổi sóng gió rồi," Vô Cực Đạo Quân thầm nghĩ, ánh mắt nhìn về khu vực Thái Thượng đang ở, không nói gì thêm.

Minh Vực, bên trong Vô Ương Thành. "Trong Hồng Mông Giới, đã bao nhiêu kỷ nguyên, không có Hậu kỳ mới nào ra đời rồi." "Từ ba ngàn kỷ nguyên trước, sau khi Tinh Thần tấn thăng Hậu kỳ, mấy vị còn lại vẫn luôn không thể phá vỡ bình cảnh này, tấn thăng Hậu kỳ." "Không ngờ, lần này, lại là người nắm giữ Hồng Hoang từ hạ giới đến lại đi trước một bước, xem ra, bản tôn vẫn đã đánh giá thấp y." "Thái Thượng, quả nhiên không đơn giản," Nguyên Tôn thần sắc bình tĩnh, nhìn về phía khu vực Thái Thượng đang ở, nhàn nhạt nói.

Với thực lực Hậu kỳ đỉnh phong của y, cũng đại khái biết được tình hình lần này.

Lần này y cũng không ngờ, lại là Thái Thượng đến từ hạ giới, tu hành trong Hồng Mông Giới chỉ mới hơn một kỷ nguyên.

Huyền Thanh Đạo Quân của Nam Vực, Thẩm Phán Thiên Quân và Quân Thiên Tiên Đế của Tây Vực, cuối cùng vẫn còn kém một chút.

Dù cho, Huyền Thanh Đạo Quân hiện tại đã một chân bước vào Hậu kỳ, nhưng muốn hoàn toàn tiến vào Hậu kỳ, vẫn phải xem cơ duyên của chính hắn.

Ít nhất, theo y thấy, trong một hai kỷ nguyên, là không có hy vọng. "Hồng Hoang, rốt cuộc có huyền diệu gì, lại có thể sinh ra nhiều bậc kinh tài tuyệt diễm như vậy?" Minh tướng đệ nhất dưới trướng Nguyên Tôn, Ma Vũ, thần sắc nghiêm nghị, mở lời hỏi, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc.

Thái Thượng Đạo Tôn thì thôi, đó đã là tồn tại đỉnh tiêm.

Những người từng gặp trước đây như Hồng Quân Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, cùng với Lý Nhĩ, Toại Nhân, đều không phải là những tồn tại đơn giản.

Mặc dù trong đó, có một số tu vi cảnh giới còn không bằng hắn, nhưng tư chất của họ lại không hề thấp, thành tựu sau này, so với bản thân, e rằng cũng không thua kém bao nhiêu, có người còn có thể vượt qua.

Nếu chỉ là số ít thì thôi, dù sao mỗi thế lực đều sẽ có một vài tồn tại như vậy.

Nhưng ở Hồng Hoang, đây rõ ràng không phải là số ít!

Trong đó, rốt cuộc có bí mật và huyền diệu gì, lại có thể khiến Hồng Hoang sinh ra nhiều bậc kinh tài tuyệt diễm như vậy?

Điểm này, hắn quả thực nghĩ không ra. "Vô số kỷ nguyên qua, có thể tiến vào Hồng Mông Giới, và thực sự sinh tồn được, không có một sinh linh hạ giới nào." "Dù cho ngày xưa, hai vị có khả năng tiến vào sinh tồn, cuối cùng cũng không thực sự tiến vào Hồng Mông Giới." "Mà Thái Thượng, có thể mang theo cả một thế giới mà đến, thế giới đó tự nhiên không tầm thường.

Có thể sinh ra những tồn tại như vậy, thế giới này bản thân đã rất đặc thù, nếu không bị hạn chế, e rằng trưởng thành đến trình độ như Hồng Mông Giới, cũng không phải là không thể." "Cho nên, mặc dù Hồng Hoang trước đây đã hạn chế tu vi cảnh giới của những tồn tại này, nhưng sự đặc thù của bản thân họ vẫn còn đó, ở trong Hồng Mông Giới, liền bắt đầu thể hiện ra." "Vì vậy, sự phát triển thực sự của Hồng Hoang, thực ra, vẫn chưa đến," Nguyên Tôn ánh mắt bình tĩnh nhìn về Hồng Hoang Vực ở Bắc Vực.

Đối với Hồng Hoang, y cũng đã nhìn thấu không ít.

Tình huống như vậy, giống như Hồng Mông Giới, vì sự đặc thù của Hồng Mông Giới, cho nên mới lập tức sinh ra nhiều tồn tại đỉnh tiêm như vậy.

Mà Hồng Hoang, vì có hạn chế, tuy khó có thể lập tức toàn bộ đi đến đỉnh phong, nhưng sau khi đến Hồng Mông Giới, giới hạn của họ được nâng cao, tu vi cảnh giới tự nhiên cũng sẽ đề thăng lên.

Hồng Hoang sau này, sẽ chỉ càng mạnh mẽ hơn.

Ma Vũ trong lòng càng thêm kinh ngạc, nhìn về nơi Hồng Hoang tọa lạc, rất lâu không nói nên lời.

Nam Vực, bên trong Tụ Tiên Thành. "Không ngờ, thật sự là Thái Thượng đi trước một bước." "Sau lần này, Bắc Vực, thật sự đã ngang hàng với Tinh Thần Kiếm Vực và Đông Vực rồi," Huyền Thanh Đạo Quân thần sắc phức tạp, đáy mắt còn có một tia kinh ngạc.

Tình hình hiện nay, hắn cũng không có cách nào khác, chỉ có thể tiếp tục phát triển bản thân và thực lực dưới trướng.

Chương 638

Cùng lúc đó, tại Tinh Thần Kiếm Vực và Đông Vực.

Tinh Thần Kiếm Thánh và Bản Nguyên Đế Quân cũng đều mang vẻ mặt kinh ngạc.

Bản Nguyên Đế Quân thì biết rõ một số tình hình, dù sao đã giao phong Đại đạo, biết Thái Thượng tấn thăng sẽ không quá lâu, nhưng như thế này, cũng quá nhanh rồi.

Tinh Thần Kiếm Thánh trong lòng thì thầm may mắn, quyết định sớm phát triển Tinh Thần Kiếm Vực của mình quả thực không sai.

Chỉ cần mình tăng tốc, Hồng Hoang đuổi kịp mình vẫn còn không ít thời gian, nếu không, mình sẽ trở thành Nam Vực, lập tức bị Hồng Hoang vượt qua, bỏ lại phía sau.

Tình huống như vậy, hắn quả thực không muốn thấy.

Rất may, kế hoạch phát triển của Tinh Thần Kiếm Vực là nhanh nhất trong các thế lực, cũng đã đạt được không ít thành quả.

Tiếp theo, phải tiếp tục gia tăng lực lượng.

Tinh Thần Kiếm Thánh và Bản Nguyên Đế Quân thầm nghĩ, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía Hồng Hoang.

Mà lúc này ở Hồng Hoang, các loại dị tượng, cũng như tình hình tấn thăng, đã dần dần bình ổn lại.

Chỉ có khu vực Thái Thượng đang ở, vẫn còn khí tức Đại đạo và dị tượng hiện ra, nhưng bây giờ, cũng đang dần dần lắng xuống.

Không bao lâu sau, tất cả đều trở lại bình lặng.

Tại nơi giao nhau giữa Đông vực và Trung vực của Hồng Mông,

trong một khu vực nọ. "Hô!" Một luồng đại đạo chi lực thổi qua, tử sắc linh khí đang lượn lờ xung quanh tức thì tiêu tán, vạn vật quy về tĩnh lặng.

Thái Thượng cẩn thận cảm nhận một lượt tình hình của bản thân lúc này, trên gương mặt đạm nhiên lộ ra một nụ cười.

Hơn một kỷ nguyên qua, nỗ lực của chính mình trên cảnh giới này, cuối cùng cũng đã được đền đáp.

Ngoài ra, việc có thể tham ngộ quá trình diễn biến từ Vô đến Hữu, rồi lại đến Hồng Mông, đối với bản thân y mà nói, cũng là một cơ duyên tạo hóa cực lớn.

Y không biết những tồn tại như Vô Cực Đạo Quân, Nguyên Tôn có từng tham ngộ qua quá trình diễn biến đại đạo như vậy hay không, nhưng bản thân có thể tham ngộ và quan sát được, đối với chính mình mà nói, đó đã là cơ duyên tạo hóa không nhỏ. "Cứ như vậy, Hồng Hoang lại có thể đạt được một bước phát triển lớn hơn.

Trong khoảng thời gian sắp tới, số lượng Hỗn Độn Đại La Kim Tiên sẽ có một đợt tăng tiến mới, đến lúc đó, về mặt nội tình, cũng sẽ từ từ được nâng lên..." Thái Thượng nhìn lướt qua thế giới Hồng Hoang đã hoàn thành tấn thăng và phát triển, miệng khẽ nói.

Ngay lập tức, ánh mắt y rơi vào nơi của Hồng Quân đạo nhân và Dương Mi đạo nhân, ánh mắt sâu thẳm, lẩm bẩm, "Hy vọng, lần tiến triển này của Hồng Hoang có thể giúp ích cho hai vị đạo hữu, sớm ngày chứng đạo Vô Cực..." Lời vừa dứt, đôi mắt Thái Thượng quay về trong sáng, sau khi thu hồi ánh mắt, tay y vung lên, đại địa hồi xuân, sinh cơ tràn trề, vạn vật đều đang trong quá trình khôi phục.

Trước đó, Đại Đạo Thần Vực của y bao trùm nơi này, lại quan sát đại đạo diễn biến, thế giới khởi nguyên, nơi này tự nhiên có chút tổn hại.

Hành động này của Thái Thượng cũng là để khiến thiên địa nơi đây trở nên hoàn chỉnh hơn mà thôi.

Có lẽ, nơi này sau này còn có thể có kết quả không ngờ tới cũng khó nói.

Làm xong tất cả, Thái Thượng lặng lẽ đứng dậy, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. ...

Tây Vực, bên trong Thẩm Phán Chi Thành. "Chết tiệt, Thái Thượng lại tấn thăng hậu kỳ rồi, như vậy, ưu thế của Tây Vực chẳng những không còn, e rằng bản đế còn có nguy cơ vẫn lạc..." Quân Thiên Tiên Đế lúc này sắc mặt âm trầm đến đáng sợ, miệng trầm giọng nói.

Chính mình vừa mới hồi phục thương thế lúc trước, tuy có chút tiến bộ, nhưng cách việc bước vào hậu kỳ vẫn còn một khoảng cách phải đi.

Vốn còn có chút đắc ý, đợi đến khi mình tấn thăng hậu kỳ, chính là ngày tàn của Thái Thượng và Hồng Hoang.

Kết quả, Thái Thượng lại quay ngược lại tát cho hắn một cái.

Ngay tại thời điểm này, Thái Thượng đã thành công tấn thăng hậu kỳ!

Các thế lực khác đều có ánh mắt chú ý đến khu vực đó, dị tượng nổi lên, kinh động cả Hồng Mông giới.

Dị tượng của Hồng Hoang, sự tiến triển, tiếng hoan hô nhảy nhót của chúng sinh bên trong, tất cả đều như tát mấy cái vào mặt hắn.

Đồng thời, trong lòng hắn cũng nảy sinh một cảm giác hoảng sợ không tên.

Thái Thượng đã tấn thăng hậu kỳ, vậy đối với mình, y có hạ sát

thủ không?

Trước đây đối mặt với y, mình đã không có chút sức phản kháng nào.

Vừa nghĩ đến việc đối mặt với bốn tôn cùng đẳng cấp, Quân Thiên Tiên Đế liền cảm thấy tuyệt vọng.

Hiện tại, cảm giác vẫn lạc thật sự đang bao trùm tâm trí.

Nhưng, hắn lại không có cách nào, chênh lệch về cảnh giới là điều hắn không thể bù đắp được.

Tình huống này, chỉ có thể tìm Tinh Thần Kiếm Vực, Đông Vực, hoặc là Minh Vực, Trung Vực để kết minh.

Nếu không, chỉ dựa vào hai tôn trung kỳ của Tây Vực, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ. "Ầm!" Ngay lúc Quân Thiên Tiên Đế đang suy tư, một tiếng sét nổ vang, ngay sau đó là uy áp và khí thế kinh khủng giáng xuống, chính là Thẩm Phán Thiên Quân đã đến, sắc mặt của y cũng không khá hơn là bao. "Quân Thiên, ngươi nói ngươi và ta liên thủ, có thực lực đối kháng Hồng Hoang, bây giờ thì sao?" "Thái Thượng đã tấn thăng hậu kỳ, có sức mạnh tuyệt đối, ngươi muốn chết, đừng có lôi kéo Tây Vực của ta theo chôn cùng..." Thẩm Phán Thiên Quân sắc mặt phẫn nộ nhìn hắn, hiện tại Hồng Hoang không có động tĩnh gì, y cảm thấy, Quân Thiên Tiên Đế, có lẽ, nên bị loại bỏ.

Trước đó lo lắng Hồng Hoang không dừng tay, sẽ tiếp tục mưu đồ các khu vực khác, mà Tây Vực lại gần Bắc Vực, nên mới đồng ý yêu cầu của Quân Thiên Tiên Đế.

Nhưng bây giờ, Hồng Hoang dường như không có ý định đó, vậy thì mình tiếp tục giữ lại Quân Thiên Tiên Đế, quả thực không ổn.

Đặc biệt là hiện tại, Thái Thượng đã tấn thăng hậu kỳ, vậy thì càng không thể mạo hiểm. "Đạo hữu, tình thế hiện nay, ngươi cho

rằng phe Quân Thiên ta rời đi, Tây Vực của ngươi sẽ yên ổn sao?" "Hồng Hoang lòng lang dạ sói, tự nhiên sẽ không dừng chiến ở đây, đợi đến khi bọn chúng phát triển lên, Tây Vực nhất định sẽ có kết cục như Bắc Vực..." "Hiện tại Thái Thượng đã tấn thăng hậu kỳ, nhưng trong Hồng Mông giới, đâu phải không có hậu kỳ khác, chỉ cần chúng ta liên hợp với mấy vị đó, hà cớ gì phải sợ Hồng Hoang?" Quân Thiên Tiên Đế sắc mặt âm u nói, Thẩm Phán Thiên Quân có ý định gì, hắn sao lại không biết?

Nhưng tình hình hiện tại, đã không thể rời khỏi Tây Vực, kế sách bây giờ, chỉ có thể là liên hợp với mấy vị kia. "Muốn liên hợp với bọn họ, nói dễ vậy sao?

Nếu họ muốn ra tay, đã sớm ra tay rồi, cần gì phải đợi đến bây giờ?" Thẩm Phán Thiên Quân nghe vậy, hừ lạnh một tiếng. "Trước đây có lẽ không dễ, nhưng bây giờ, thì khó nói..." "Việc này đạo hữu không cần lo lắng, ta tự sẽ sắp xếp ổn thỏa..." Quân Thiên Tiên Đế nói.

Nghe vậy, Thẩm Phán Thiên Quân không lên tiếng, chỉ nhìn hắn một cách đầy ẩn ý rồi phiêu nhiên rời đi.

Nói không chừng, nên vứt bỏ Quân Thiên Tiên Đế rồi.

Dù sao, điều Thái Thượng muốn tiêu diệt lúc này chỉ là phe phái của Quân Thiên, chứ không phải Tây Vực của y.

Chỉ cần sau này Thái Thượng không có ý đồ gì khác, vậy thì Quân Thiên Tiên Đế, tự nhiên không cần phải ở lại Tây Vực.

Còn về việc liên hợp, y cũng muốn xem xem, sau chuyện này, thái độ của mấy vị kia thế nào.

Chương 639

Đến lúc đó, liền có thể có những tính toán nhất định. ...

Thái Thượng sau khi rời khỏi nơi cũ, lại trực tiếp tiến vào Trung Vực.

Trung Vực, là khu vực có thực lực mạnh nhất, cương vực rộng lớn nhất trong toàn bộ Hồng Mông giới.

Mà Ngũ Lâu Thập Nhị Thành của Vô Cực Đạo Quân, cũng là thế lực mạnh nhất Hồng Mông giới, chính là tọa lạc tại trung tâm của Trung Vực.

Là trung tâm của Hồng Mông giới, mọi phương diện tự nhiên đều là tốt nhất, linh khí cũng là nơi nồng đậm nhất.

Thái Thượng chậm rãi tiến bước, ngoài việc cảm ngộ sự vận chuyển của thiên địa, quy tắc thiên địa và đại đạo pháp tắc nơi đây, y cũng quan sát tình hình tu hành của chúng sinh, xem xét tình hình phát triển của bọn họ.

Những điểm tốt, Thái Thượng đều có thể mượn dùng cho Hồng Hoang.

Dù sao, nói về việc tu hành trong Hồng Mông giới, tự nhiên là những sinh linh bản địa này quen thuộc nhất.

Hồng Hoang mới đến hơn một kỷ nguyên, nhiều thứ vẫn chưa hoàn toàn dung hợp và nắm giữ, hấp thu thêm một số điểm tốt, chung quy không phải là chuyện xấu.

Thái Thượng đi đi dừng dừng, trong nháy mắt đã qua mấy chục nguyên hội.

Tuy khu vực đi qua không nhiều, nhưng thông tin thu được, cũng

như những điều về việc sinh linh tu hành tốt hơn trong Hồng Mông giới, cũng không ít.

Thái Thượng đối với điều này, cũng khá là hài lòng. ...

Hôm đó, khi Thái Thượng tiếp tục tiến bước.

Đột nhiên, trong lòng truyền đến một trận cảm ứng, ngay sau đó y liền nhìn về một nơi xa không biết bao nhiêu triệu triệu ức cực lý.

Nơi đó, có một đạo khí tức hiện ra, cực kỳ mạnh mẽ, cột sáng bảo vật khuấy động thiên địa, chính là dị tượng bảo vật hiện thế. "Xem ra, cơ duyên cũng không tệ..." Thái Thượng cười nhẹ, rồi liền động thân hướng về nơi đó.

Mặc dù, sau này có thể không chỉ có mình y, nhưng đã tấn thăng đến hậu kỳ, cũng đã đứng vững tại Hồng Mông giới, gặp gỡ mấy vị kia, đại đạo giao phong, có gì phải sợ?

Nhìn một chút phong thái của mấy vị đó, cũng không tệ.

Cũng xem xem, rốt cuộc là Hồng Hoang, hay là các thế lực khác, thực lực hơn một bậc. ...

Trung Vực, trong Vô Cực Lâu. "Đạo quân, dị tượng như vậy, hẳn là bảo vật hiện thế, e rằng phẩm cấp không thấp, có cần chúng ta toàn diện ra tay, phong tỏa Trung Vực không?" Ý của Đế Thiên rất rõ ràng, chính là không cho phép sự tồn tại của các thế lực khác tiến vào Trung Vực, chiếm bảo vật làm của riêng.

Dù sao, bảo vật này đản sinh, hiện thế tại Trung Vực, hợp lẽ phải là bảo vật của Trung Vực, do Vô Cực Lâu chấp chưởng, danh chính ngôn thuận, tự nhiên không có gì không thể.

Do đó, Đế Thiên mới đề nghị với Vô Cực Đạo Quân như vậy, hỏi ý định của đạo quân. "Bảo vật hiện thế lần này, từ khí tức đại đạo và dị tượng tỏa ra lúc này mà xem, e rằng phẩm cấp không thấp, lần này

sẽ thu hút không ít tồn tại đến Trung Vực, dù ngươi có phong tỏa Trung Vực, cũng khó mà phong tỏa được bao nhiêu..." "Có thể phong tỏa được dưới Vô Cực Kim Tiên, nhưng lại không thể phong tỏa Vô Cực Kim Tiên.

Mấy vị kia, tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này, dù là ở Trung Vực, họ cũng sẽ ra tay..." "Thay vì như vậy, không bằng không để ý đến, Trung Vực chúng ta cũng tham gia vào là được, để bọn họ tranh giành, như vậy cũng có thể làm giảm bớt thực lực của họ." Vô Cực Đạo Quân sau khi thu hồi ánh mắt, chậm rãi nói với Đế Thiên. "Vâng, ta hiểu rồi..." Đế Thiên đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Vô Cực Đạo Quân lướt mắt qua Bắc Vực, Tây Vực, Nam Vực, Kiếm Vực, Minh Vực, Đông Vực, trong mắt một tia sáng lóe lên, rồi đứng dậy, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. ...

Tinh Thần Kiếm Vực. "Bảo vật hiện thế, tự nhiên không thể để cho mấy vị kia đoạt được, nếu không, lại tăng thêm cho bọn họ không ít thực lực..." Tinh Thần Kiếm Thánh nói xong, liền phân phó xuống, sau đó dẫn theo thuộc hạ, hướng về Trung Vực.

Đông Vực. "Đế quân, tất cả đã chuẩn bị thỏa đáng..." Thuộc hạ chắp tay nói. "Tốt, cùng bản đế xuất phát!" Bản Nguyên Đế Quân sắc mặt nghiêm lại, mở miệng nói.

Nam Vực. "Đạo quân, Kiếm Vực và Đông Vực đã xuất phát..." Thuộc hạ bẩm báo. "Xem ra, bọn họ cũng không cam tâm vật này rơi vào tay người khác, Nam Vực ta, tự nhiên cũng phải tranh một phen..." Huyền Thanh Đạo Quân lẩm bẩm một câu, rồi cũng dẫn theo thuộc hạ hướng về Trung Vực.

Minh Vực. "Tôn thượng, chúng ta cũng phải xuất phát sao?" Ma Vũ hỏi. "Đi, tự nhiên là phải đi, bảo vật như vậy, thịnh huống như vậy, sao có thể thiếu người của Minh Vực ta?" Nguyên Tôn cười nhẹ,

mở miệng nói.

Ngay sau đó, y nhìn về phía Ma Vũ, nói, "Ngươi trấn giữ Minh Vực, sau đó chọn một đội nhân mã theo bản tôn xuất phát là được..." "Vâng!" Ma Vũ đáp một tiếng rồi lui xuống sắp xếp.

Không lâu sau, Nguyên Tôn liền dẫn theo người, hướng về Trung Vực. ...

Tây Vực. "Tình hình hiện nay, ngươi còn muốn đến Trung Vực?" Thẩm Phán Thiên Quân sắc mặt hơi đổi, nhìn Quân Thiên Tiên Đế nói.

Thái Thượng đã tấn thăng hậu kỳ, bây giờ bảo vật hiện thế, y mà không đi, y tự nhiên không tin.

Mà ở Trung Vực gặp phải Thái Thượng, tình hình của Quân Thiên Tiên Đế sẽ thế nào, y gần như có thể đoán trước được.

Đến lúc đó, có liên lụy đến Tây Vực hay không, cũng khó nói. "Đi, tại sao không đi, bảo vật như vậy, nói không chừng là cơ duyên tấn thăng hậu kỳ, tự nhiên là phải đi." "Hơn nữa, mấy vị kia đều ở đó, dù là tranh đoạt, cũng không chắc sẽ để Thái Thượng đoạt được.

Có mấy vị đó ở đây, Thái Thượng muốn ra tay đối phó ngươi và ta, e rằng cũng không thuận lợi như vậy..." "Đến lúc đó, còn có thể ngấm ngầm liên hợp với mấy vị kia, tự nhiên là phải đi!" Quân Thiên Tiên Đế nghe vậy, chậm rãi mở miệng, hắn đã quyết định rồi.

Nghe vậy, Thẩm Phán Thiên Quân không trả lời, nhìn hắn một cái rồi xoay người rời đi.

Nếu sau này sự tình có biến động lớn, y phải cân nhắc không để Quân Thiên Tiên Đế liên lụy đến Tây Vực.

Dù sao, điều Thái Thượng muốn chỉ là Quân Thiên Tiên Đế, mà Tây Vực, tạm thời cũng không có mâu thuẫn gì với Bắc Vực, chắc sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Còn về Quân Thiên Tiên Đế, hắn muốn thế nào, không liên quan đến mình.

Quân Thiên Tiên Đế nhìn Thẩm Phán Thiên Quân rời đi, hai mắt hơi híp lại, trong mắt hiện lên một tia âm u.

Chương 640

Không lâu sau đó, Tây Vực có đội ngũ xuất phát, nhưng Thẩm Phán Thiên Quân không mang theo nhiều người, về cơ bản đều là thuộc hạ của Quân Thiên Tiên Đế.

Mặc dù Quân Thiên Tiên Đế có chút không vui, nhưng Thẩm Phán Thiên Quân hiện tại đã ngang bằng tu vi với hắn, hắn cũng không có cách nào, chỉ có thể để Thẩm Phán Thiên Quân mang theo số thuộc hạ đếm trên đầu ngón tay cùng đi. ...

Bắc Vực, trong Hồng Hoang Vực. "Nhị ca, đại ca nói thế nào?" Thông Thiên nhìn về phía Nguyên Thủy, mở miệng hỏi.

Bây giờ bảo vật hiện thế ở Trung Vực, có thể nói là đã khuấy động cả Hồng Mông giới, các thế lực khác đều đã xuất động, mấy vị kia cũng đều đã ra tay.

Mà Thái Thượng không trở về Hồng Hoang, nếu muốn đi, lúc này e rằng đã ở Trung Vực.

Còn Hồng Hoang chúng ta, rốt cuộc có nên đi hay không, phải xem ý của Thái Thượng. "Đại ca đã có tin tức truyền đến, lần này để ta cùng tam đệ ngươi dẫn đội đi..." Nguyên Thủy nhìn về phía Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ, Lý Nhĩ cùng những người khác, mở miệng nói.

Nghe vậy, mọi người gật đầu, không có ý kiến gì.

Nữ Oa và Hậu Thổ, Lý Nhĩ và những người khác đều đang có cảm ngộ mới, còn Toại Nhân, Thương Hiệt, Phục Hy và những người khác đều có dấu hiệu sắp tấn thăng, tự nhiên không thể lãng phí cơ hội tuyệt vời này.

Cho nên, lần này do Nguyên Thủy và Thông Thiên dẫn đội, là tốt nhất.

Dù sao bọn họ hiện tại đang ở trong một bình cảnh, đại đạo vững chắc, trong thời gian ngắn sẽ không có dấu hiệu tấn thăng. "Như vậy, chư vị đạo hữu cứ yên tâm tu hành, chờ tin tốt của chúng ta..." Nguyên Thủy nhìn mọi người, mở miệng nói. "Chúc đạo hữu đắc thắng trở về!" Mọi người đứng dậy nói.

Nguyên Thủy và Thông Thiên nhìn nhau một cái, rồi liền động thân rời đi, không lâu sau đó, đội ngũ Hồng Hoang liền từ Bắc Vực xuất phát, hướng về Trung Vực. ...

Tốc độ của các thế lực đều không chậm, gần như đều đến Trung Vực trước sau không bao lâu.

Ngoài ra, một số tán tu, tiểu thế lực cũng có người đến đây.

Dù không thể tham gia tranh đoạt, nhưng có thể diện kiến mấy vị kia, đó cũng là một phen cơ duyên.

Hơn nữa, có thể xem một chút thịnh huống, xem tình hình giao phong của mấy vị kia, đó cũng là cơ hội tốt để cảm ngộ, tự nhiên không thể bỏ qua.

Do đó, bất kể có phải đến vì bảo vật hay không, Trung Vực lúc này, quả thực đã tràn vào không ít tán tu, tiểu thế lực.

Có thể nói, lúc này, chính là khởi đầu của một thịnh huống. ...

Trung Vực, trong một địa giới nào đó.

Dãy núi này, Thái Thượng ước chừng, còn lớn hơn thế giới Hồng Hoang vài phần, nhưng ở Trung Vực lại không tính là lớn.

Trung Vực này, quả thực không tầm thường. "Sơn hà chiếu nhãn minh, nhãn minh kinh khí tượng, quả là một phương địa giới tốt!"

Thái Thượng chậm rãi giáng lâm, nhìn dãy núi nơi đây, không khỏi tán thán. "Hay cho một câu sơn hà chiếu nhãn minh, nhãn minh kinh khí tượng, có thể được đạo hữu khen ngợi như vậy, cũng là may mắn của Trung Vực ta..." Lúc này, một giọng nói chậm rãi truyền đến, chính là Vô Cực Đạo Quân giáng lâm. "Đạo huynh!" Thái Thượng hơi chắp tay. "Thái Thượng đạo hữu!" Vô Cực Đạo Quân đáp lễ. "Vèo!

Vèo!

Vèo!..." Lúc này, lại có mấy đạo quang mang lóe lên, chính là Nguyên Tôn, Tinh Thần Kiếm Thánh, Huyền Thanh Đạo Quân, Bản Nguyên Đế Quân, Thẩm Phán Thiên Quân, cùng với Quân Thiên Tiên Đế đã đến.

Giờ khắc này, cao thủ các phương tề tụ nơi đây, khí thế kích động, uy áp cả Hồng Mông giới. "Kiến qua chư vị đạo hữu!" Thái Thượng mỉm cười mở miệng nói.

Sau đó, ánh mắt y rơi xuống người Quân Thiên Tiên Đế, trong mắt một đạo sát cơ lóe lên rồi biến mất. "Kiến qua Thái Thượng đạo hữu!" Mấy vị khác lần lượt chắp tay đáp lễ, thân thể Quân Thiên Tiên Đế run lên, nhưng cũng không dám không đáp lễ.

Trong lúc nhất thời, một bầu không khí khác lạ lan tỏa nơi đây. ...

Trung Vực, trong một địa giới, giữa một dãy núi.

Chuyện giữa Thái Thượng và Quân Thiên Tiên Đế, những người có mặt ở đây, ai mà không biết?

Dưới tình hình này, Quân Thiên Tiên Đế vẫn dám đến, tuy rằng bọn họ biết ý đồ của hắn, nhưng đối mặt với Thái Thượng, chung quy vẫn ở trong một cảnh địa nguy hiểm.

Đánh vỡ sinh tử, mới có được một tia sinh cơ.

Nhưng nếu không thể đánh vỡ, vậy chỉ có một con đường vẫn lạc.

Mà Thái Thượng, chính là giới hạn không thể đánh vỡ đó, bởi vì, y là Thái Thượng, là tồn tại kinh diễm cả Hồng Mông giới vực.

Cho nên nói, chuyến đi này của Quân Thiên Tiên Đế, quả thực không dễ dàng như vậy.

Rất có khả năng, sẽ phải bỏ mạng trong chuyến đi Trung Vực này.

Thực ra điểm này, Quân Thiên Tiên Đế cũng hiểu rõ, nhưng muốn tìm được một tia sinh cơ, tự nhiên là phải đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống.

Cho nên, chuyến đi này, chính mình nhất định phải đoạt được một tia sinh cơ, tấn thăng hậu kỳ.

Chỉ có như vậy, chính mình mới có năng lực giao phong đối kháng với Thái Thượng.

Nếu không, con đường này của mình, chỉ có kết cục vẫn lạc. ... "Quân Thiên xem ra định phá trừ sinh tử, đoạt lấy một tia sinh cơ.

Nếu thành công, bước vào hậu kỳ, cũng không phải chuyện khó, đến lúc đó, đạo hữu muốn xóa sổ hắn, lại sẽ trở nên không thực tế..." Vô Cực Đạo Quân liếc nhìn Quân Thiên Tiên Đế, mỉm cười mở miệng, sau đó nhìn về phía Thái Thượng bên cạnh. "Ý tưởng thì không tồi, nhưng muốn đánh vỡ giới hạn sinh tử, đoạt lấy một tia sinh cơ, cũng phải có thực lực đó mới được.

Nếu không cẩn thận vẫn lạc ở đây, vậy thì thật sự không còn gì nữa..." Thái Thượng ánh mắt nhìn về nơi bảo vật hiện thế, miệng nhàn nhạt nói.

Chương 641

Chính mình bây giờ là hậu kỳ, muốn mạt sát một tôn trung kỳ, tuy phải trả một cái giá nào đó, nhưng cũng không quá khó.

Bởi vì, chính mình có 'Nhất khí hóa Tam Thanh', Tam Thanh đạo nhân cùng ra tay, bốn tôn cùng đẳng cấp mạt sát một tôn trung kỳ, quả thực không thể đơn giản hơn, cái giá phải trả cũng sẽ rất nhỏ.

Vô Cực Đạo Quân nghe vậy, sắc mặt sững sờ, ngay sau đó nghĩ đến điều gì đó, mỉm cười, không nói thêm nữa.

Đúng vậy!

Thái Thượng còn có Nhất khí hóa Tam Thanh, thủ đoạn như vậy thi triển ra, một Quân Thiên Tiên Đế, có là gì.

Lúc này, Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế Quân, Tinh Thần Kiếm Thánh, Huyền Thanh Đạo Quân, Thẩm Phán Thiên Quân đều đang nhìn Quân Thiên Tiên Đế.

Rõ ràng, điểm mà Vô Cực Đạo Quân nghĩ đến, bọn họ cũng đều nghĩ đến, trong thời gian tới, e rằng chuyện của Quân Thiên Tiên Đế sẽ có kết quả, có thể đoạt được một tia sinh cơ hay không, phải xem cơ duyên tạo hóa của chính hắn. ...

Thời gian trôi qua, trong nháy mắt đã qua mấy chục nguyên hội.

Lúc này, thời gian bảo vật thật sự hiện thế, đã là trong khoảng thời gian gần đây nhất.

Mà các đội ngũ của các thế lực đến đây, đều đã tiến lại gần, cẩn thận đề phòng động tác của đối phương, sau này có thể còn sẽ giao phong. "Tinh Thần Kiếm Thánh và những người của Kiếm Vực, kiếm ý thật mạnh mẽ, mỗi một vị đều là cao thủ kiếm đạo!" Thông Thiên

sắc mặt nghiêm lại, trong hai mắt kiếm quang lấp lánh, bùng lên chiến ý vô tận.

Y cũng là kiếm tu, đối mặt với cao thủ kiếm đạo như vậy, tự nhiên có ý nghĩ phân cao thấp.

Tuy rằng Tinh Thần Kiếm Thánh, chính mình không thể là đối thủ của y, nhưng thuộc hạ của y, tôn Thái Cực Kim Tiên trung kỳ kia, quả thực có thể giao phong một phen, điều này đối với việc ấn chứng, nâng cao kiếm đạo của chính mình, cũng có sự giúp đỡ rất lớn. "Tinh Thần Kiếm Vực này, không ai không phải là đại gia kiếm đạo, tam đệ ngươi nếu có thể cùng họ ấn chứng một phen, đối với việc ngươi tấn thăng Thái Cực Kim Tiên hậu kỳ, cũng có sự giúp đỡ không nhỏ.

Chỉ cần ta cùng mấy vị kia ra tay, các ngươi liền có thể tìm kiếm đối thủ thích hợp giao phong..." "Đây cũng là một cơ hội lịch lãm giữa các phương, nếu không, căn bản không cần đội ngũ đến đây..." Thái Thượng trầm mặc mấy hơi, nói với Thông Thiên và Nguyên Thủy. "Hiểu rồi đại ca!" Nghe vậy, Nguyên Thủy và Thông Thiên, cùng với chúng sinh Hồng Hoang, đều gật đầu nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, không nói thêm nữa. ...

Cứ như vậy, lại đợi mấy nguyên hội nữa.

Một cột sáng màu tím rực rỡ phóng thẳng lên trời, tức thì khuấy động phong vân Trung Vực, khí tức và sức mạnh kinh khủng quét qua, vô số vùng không gian vỡ nát, núi sông yên diệt.

Đồng thời, cũng khiến cho mấy vị tồn tại đỉnh tiêm sáng mắt lên.

Bảo vật tốt! "Ầm!" Một tiếng vang trong trẻo vang vọng giữa thiên địa, ngay sau đó thần quang bùng nổ, bao trùm vô tận khu vực.

Trong thần quang này, tám vị tồn tại đỉnh tiêm, lúc này đã ra tay.

Lần này, Thái Thượng và Bản Nguyên Đế Quân, đã thực sự giao

phong.

Mà Huyền Thanh Đạo Quân thì giao chiến với Thẩm Phán Thiên Quân, Tinh Thần Kiếm Thánh thì cùng với Nguyên Tôn, giao phong với Vô Cực Đạo Quân.

Tam Thanh đạo nhân, thì vây lấy Quân Thiên Tiên Đế, khiến sắc mặt hắn trầm xuống, xem ra tình hình không ổn.

Chúng tồn tại đỉnh tiêm ra tay, tức thì uy thế hủy thiên diệt địa bao trùm thiên địa, vô số khu vực bị đánh vỡ.

Nhưng mỗi người lại đều có chút kiêng dè, không lan đến quá nhiều sinh linh.

Mà khi chúng tồn tại đỉnh tiêm ra tay, đội ngũ của mỗi bên cũng ra tay giao phong. "Xoẹt!" Thông Thiên tay khẽ động, Thanh Bình Kiếm xuất hiện trong tay, nhìn về phía tôn Thái Cực Kim Tiên của Tinh Thần Kiếm Vực, chậm rãi mở miệng, "Ta có một kiếm, muốn thỉnh giáo đạo hữu một phen!" "Được!" Vị Thái Cực Kim Tiên kia cũng rất dứt khoát, đã cùng là kiếm tu.

Tinh Thần Kiếm Vực của mình là thế lực lâu đời của Hồng Mông giới, cũng là đại gia kiếm tu lâu đời.

Mà Thông Thiên, lại là thế lực đỉnh tiêm mới nổi, cũng là đại gia kiếm tu, thực lực không kém mình bao nhiêu, nếu có thể tương hỗ ấn chứng, đối với chính mình mà nói, cũng có chút lợi ích. "Keng!" Hai tiếng kiếm minh vang lên, ngay sau đó liền thấy Thông Thiên và vị cao thủ kiếm đạo kia giao thủ với nhau.

Mà Nguyên Thủy, thì tìm một tôn Thái Cực Kim Tiên dưới trướng Vô Cực Lâu giao thủ. "Đạo hữu, phe phái Quân Thiên, liền giao cho chúng ta..." Trong đội ngũ Hồng Hoang, một nam tử mặc y phục màu đỏ, sát ý quanh quẩn mỉm cười nói.

Y, chính là Minh Hà đã tấn thăng đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên viên mãn, và Phục Hy vừa mới tấn thăng Thái Cực Kim Tiên.

Phe phái của Quân Thiên Tiên Đế không đến toàn bộ, nhưng cũng đến không ít, thực lực tương đương với đội ngũ Hồng Hoang lúc này.

Nhưng gặp phải tồn tại như Minh Hà, quả thực khó thoát khỏi vận mệnh vẫn lạc.

Minh Hà lấy sát nhập đạo, chuyện như thế này, y thích nhất.

Y lúc này gia nhập chiến cục, khiến cho những tồn tại của các thế lực khác nhíu mày.

Hồng Hoang này, còn có tồn tại khủng bố như vậy sao?

Xét về sát đạo, ai là đối thủ của y?

Nhìn y ra tay, không ít Thái Cực Kim Tiên tu vi cao hơn y vài phần, lúc này trong lòng cũng lạnh đi.

Sau này nếu gặp phải tên sát tài của Hồng Hoang này, mình vẫn nên tránh xa một chút!

Phục Hy nhìn y, sắc mặt cũng hơi đổi, nhưng cũng hiểu đại đạo của y, liếc nhìn một cái, liền cũng gia nhập chiến cục.

Lúc này, các phương thế lực, trên đến Vô Cực Kim Tiên, dưới đến Hỗn Nguyên Kim Tiên, lúc này đều đang trong hỗn chiến, giao phong.

Mà cuộc tranh đoạt bảo vật của chúng tồn tại đỉnh tiêm, cũng đã đến giai đoạn gay cấn.

Bảo vật trong lúc giao phong giữa mấy vị tồn tại không ngừng lưu chuyển, nhưng không ai có thể thật sự đoạt được.

Tình hình lúc này, ai đoạt được, sẽ bị toàn bộ vây công, tự nhiên khó mà thật sự đoạt lấy.

Nhưng, theo sự gay cấn của cuộc giao phong tranh đoạt, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm biết, kết quả này, rất nhanh sẽ có định đoạt.

Đến lúc đó, có liều mạng hay không, có đắc tội hay không, phải xem tình hình kết quả mà quyết định.

Nhưng lúc này, vẫn khó mà biết được, rốt cuộc ai, có thể đoạt được bảo vật này. ... "Ầm!" Một cây trường thương đâm ra, sát cơ màu máu phủ lên thiên địa một lớp màu máu, thương mang, sát cơ kinh khủng quét ra, khóa chặt tứ phương, xuyên suốt chư thiên thương khung, vũ trụ tuyên cổ, khiến cho chúng tồn tại trong lòng kinh hãi. "Đến hay lắm!" Bản Nguyên Đế Quân hét lớn một tiếng, trong tay cũng có một cây trường thương đâm ra.

Chương 642

Nhưng trường thương của y là màu trắng bạc, còn của Thái Thượng thì là màu vàng sậm.

Hai cây trường thương đâm ra như rồng, tức thì phá diệt tất cả, dọn sạch một khu vực khổng lồ của thiên địa, gần như muốn hủy diệt cả Trung Vực.

Bản Nguyên Đế Quân là tồn tại hậu kỳ lâu năm, lúc này giao chiến với Thái Thượng, lại không có bất kỳ ưu thế nào.

Hơn nữa, Thái Thượng trong việc chưởng khống đại đạo pháp tắc, một chút cũng không giống người vừa mới tấn thăng hậu kỳ, gần như tương đương với mình, người đã chìm đắm trong cảnh giới này vô số năm, điều này quả thực khiến y có chút kinh ngạc.

Ngoài ra, y còn mơ hồ cảm thấy không đúng, đó là lúc Thái Thượng ra tay, đối với việc chưởng khống pháp tắc, quy tắc, cũng như tự thân, đều tinh thuần hơn mình vài phần.

Tử quang trong mắt y, đại biểu cho việc, y đã lĩnh ngộ đến một cảnh giới khác. "Chẳng lẽ, cơ duyên tấn thăng lần này của y, có chút không tầm thường?!" Bản Nguyên Đế Quân trong lòng chấn động, tuy không rõ, nhưng cũng hiểu, đây e rằng chính là do Thái Thượng lĩnh ngộ được cơ duyên không đơn giản.

Y không nghĩ nữa, lúc này toàn lực và cẩn thận đối phó với Thái Thượng.

Một tay Thí Thần Thương, một tòa Huyền Hoàng Tháp, một tấm Thái Cực Đồ, một tay pháp tắc, quy tắc, Thái Thượng lúc này uy thế vô song, ngay cả Vô Cực Đạo Quân và Nguyên Tôn, trong lòng cũng kinh ngạc.

Thái Thượng lần này, quả nhiên đã lĩnh ngộ được cơ duyên không tầm thường.

Mà Quân Thiên Tiên Đế lúc này sắc mặt trầm xuống, không ngờ Thái Thượng, lại vừa mới tấn thăng đã khủng bố đến mức này.

Chính mình lúc này, mơ hồ có chút không chống đỡ nổi.

Một mình địch ba, lại đều là tu vi trên hắn, hắn lúc này không lập tức vẫn lạc, đã được coi là thực lực mạnh mẽ.

Đương nhiên, thương thế của hắn lúc này, tự nhiên không thể thiếu.

Nếu đối mặt với ba tôn tồn tại cao hơn mình ra tay, hắn mà còn có thể không bị thương chút nào, vậy thì Tam Thanh đạo nhân quá mất giá rồi.

Thương thế của hắn, hoàn toàn không thua kém ngày trước.

Dù sao, lúc đó là cùng đẳng cấp, còn bây giờ, là nghiền ép. ... "Ầm!" Vô Cực Đạo Quân vừa mới chạm vào tia tử quang kia, liền bị Tinh Thần Kiếm Thánh và Nguyên Tôn liên thủ đánh bay ra ngoài.

Vô Cực Đạo Quân sắc mặt nghiêm lại, dường như không để ý, lại lần nữa nghênh đón công kích liên thủ của hai bên.

Mà lúc này, nhìn tia tử quang kia bay ra, mấy vị tồn tại khác, lúc này mắt hơi sáng lên, đều đang chờ đợi thời cơ ra tay. "Ầm ầm ầm!!!" Chúng tồn tại đồng thời ra tay, uy thế kinh khủng không ngừng quét qua, đội ngũ các phương lui lại rồi lại lui, không dám đến gần một phân, sợ mình vẫn lạc trong đó, vậy thì được không bù mất.

Lúc này, tia tử quang kia trong lúc va chạm, lại bị đánh bay ra ngoài, có thể nói, mọi người đều không đoạt được.

Ngay cả Vô Cực Đạo Quân, lúc này cũng không thể chiếm được

bao nhiêu ưu thế.

Dù sao, mấy vị kia, không phải là hậu kỳ bình thường, tuy y là viên mãn chi cảnh, nhưng mấy vị liên thủ, y cũng khó mà một lúc đoạt được bảo vật. "Phụt!" Quân Thiên Tiên Đế phun ra một ngụm tiên huyết, khí tức yếu ớt đến cực điểm. "Ầm!" Thượng Thanh đạo nhân một kiếm chém ra, rơi xuống trên Giản Thành, tức thì đánh bay Quân Thiên Tiên Đế ra ngoài.

Mà lúc này, quỹ đạo bay ngược của Quân Thiên Tiên Đế, thật kỳ lạ, lại có chút giao nhau với tia tử quang kia.

Sau đó!

Trong lúc chúng tồn tại nhíu mày, Quân Thiên Tiên Đế càng lúc càng đến gần tia tử quang kia, trên mặt hắn, cũng lộ ra một nụ cười.

Xem ra, kế hoạch của mình, sắp thành công rồi.

Hướng tử mà sinh, đánh vỡ giới hạn sinh tử, đoạt lấy một tia sinh cơ, điều mình nghĩ, quả nhiên không sai.

Đợi mình tấn thăng hậu kỳ, vậy thì có thể tiến hành những sắp xếp sau này. "Phụt!" Nhưng trong khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng vang trong trẻo vang vọng giữa thiên địa, lại lần nữa khiến cho chúng tồn tại sắc mặt hơi đổi.

Thái Thượng, không biết từ lúc nào, đã xuất hiện ở đây, Thí Thần Thương đã xuyên thủng đại đạo của Quân Thiên Tiên Đế, sát cơ, thương mang, phá diệt chi lực kinh khủng đã làm sụp đổ đại đạo của hắn, nghiền nát nguyên thần của hắn.

Mà Tam Thanh đạo nhân, lúc này thì đi diệt sát các thủ đoạn khác của hắn, cắt đứt khả năng tái sinh của hắn.

Đối mặt với bốn tôn Vô Cực Kim Tiên hậu kỳ, Quân Thiên Tiên Đế không có bất kỳ khả năng phục sinh nào. "Ngươi..." Quân Thiên

Tiên Đế sắc mặt kinh hãi, đột nhiên, dường như nghĩ đến điều gì đó, nhìn Thái Thượng, không nói nên lời. "Ngươi có thể đến bên cạnh vật này, chính là do bản tôn cố ý làm vậy, mà đây, chính là bước cuối cùng tiễn ngươi lên đường..." Thái Thượng sắc mặt bình tĩnh nhìn hắn, trong đại đạo pháp tắc, ẩn chứa vô hữu chân ý, phá diệt chi lực tức thì xuyên qua nguyên thần và đại đạo của Quân Thiên Tiên Đế, triệt để mạt trừ hắn.

Hướng tử mà sinh, đánh vỡ giới hạn sinh tử, đoạt lấy một tia sinh cơ, chung quy đã thất bại.

Quân Thiên Tiên Đế, vẫn lạc! "Ầm ầm ầm!!!" Thiên địa chấn động, ức vạn sinh linh bi thương!

Trời đổ mưa máu, chiêu cáo cho vô số sinh linh Hồng Mông giới, một tôn tồn tại đỉnh tiêm đã vẫn lạc.

Dị tượng và cảm giác bi thương này kéo dài một khoảng thời gian, mới từ từ bình ổn lại.

Chỉ là, vẫn còn không ít tồn tại, không dám tin vào hiện thực này, vẫn sắc mặt kinh hãi nhìn về phía Trung Vực, phảng phất như muốn nhìn thấu nơi đó.

Nơi đó, rốt cuộc có chuyện gì khủng bố, lại có thể, ngay cả tồn tại đỉnh tiêm cũng vẫn lạc?

Chỉ tiếc, bọn họ căn bản không nhìn thấu, không tính ra, không đoán được.

Chỉ hy vọng, sau này sẽ có tin tức truyền ra, để họ biết đã xảy ra chuyện gì. ... "Xoẹt!" Thái Thượng tay khẽ động, trên Thí Thần Thương thần quang đại thịnh, sát cơ bao trùm thiên địa tứ phương, thương mang sắc bén tung hoành ngang dọc, giữa thiên địa, một lớp màu huyết hồng hiện ra, diễn hóa vô biên sát giới.

Nhìn Thái Thượng, ngay cả Vô Cực Đạo Quân, lúc này cũng phảng phất như nhìn thấy núi thây biển máu, luyện ngục vô biên sau lưng y.

Y tin rằng, lúc này ai đi lên, cũng sẽ bị công kích điên cuồng.

Giờ khắc này, Nguyên Tôn, Tinh Thần Kiếm Thánh cùng với Bản Nguyên Đế Quân, ba vị Vô Cực Kim Tiên hậu kỳ này đều cảm thấy, giữa mình và Thái Thượng, đã không còn bất kỳ chênh lệch nào, dù mình đã sớm tấn thăng lâu như vậy.

Nhưng giờ khắc này, bọn họ tin rằng, mình có thể có được năng lực ngang tài ngang sức hay không, cũng khó nói. "Vèo!" Ba đạo thanh quang từ trong hư không bay ra, chui vào mi tâm của Thái Thượng.

Tam Thanh đạo nhân ra tay, mạt sát thủ đoạn của Quân Thiên Tiên Đế, quả thực không khó, chênh lệch cảnh giới đã bày ra đó.

Huống hồ, còn có sự áp chế về số lượng, tự nhiên không có vấn đề gì.

Chương 643

Sau khi Tam Thanh đạo nhân quay về, Thái Thượng ánh mắt nhìn về phía chúng tồn tại đỉnh tiêm, lại liếc nhìn tia tử quang bị đại đạo pháp tắc của mình phong tỏa tại đây.

Trong hai mắt y thần quang rực rỡ, pháp tắc đan xen, đã xuyên qua tử quang, nhìn thấy hình dạng bảo vật bên trong. "Hồng Mông Tháp!" Thái Thượng trong lòng thầm nói, đây thuộc về đỉnh tiêm Hồng Mông linh bảo, nếu nói theo cách của Hồng Hoang, thì thuộc về loại đỉnh tiêm nhất trong cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Còn về việc, có Hồng Mông chí bảo hay không, có bao nhiêu, Thái Thượng cũng khó nói.

Dù sao, theo y được biết, qua nhiều kỷ nguyên như vậy, cũng không thấy Hồng Mông chí bảo nào.

Nhưng mỗi vị đều có bảo vật trấn áp, tự nhiên cũng khó nói có hay không.

Thái Thượng liếc nhìn một cái, liền trực tiếp chưởng khống 'Hồng Mông Tháp' trước mặt vào trong tay, sau đó ánh mắt, nhìn về phía chúng tồn tại đỉnh tiêm. ... ...

Trung Vực, bên trong một thiên địa đổ nát nào đó.

Vô Cực Đạo Quân, Bản Nguyên Đế Quân và Nguyên Tôn, cùng với Tinh Thần Kiếm Thánh bốn người, nhìn Thái Thượng lúc này đang chưởng khống Hồng Mông Tháp, hiện tại nếu muốn ra tay lần nữa, tình huống đã không còn như trước.

Đó chẳng khác nào bức bách Thái Thượng phải giao ra, mà đến lúc đó, mọi chuyện sẽ không còn đơn giản nữa.

Bởi vậy, bốn người lúc này mày nhíu chặt, cũng không ra tay nữa.

Về phần Thẩm Phán Thiên Quân, sau khi thấy Thái Thượng mạt sát Quân Thiên Tiên Đế, trong lòng liền trầm xuống, sợ hãi Thái Thượng sẽ chuyển sự chú ý sang Tây Vực, cho nên lúc này tự nhiên không dám tham dự nữa.

Hắn vô cùng dứt khoát, sau khi tự mình rút lui, liền mang theo mấy vị thuộc hạ của mình, hướng về Tây Vực mà đi.

Về phần sinh tử của nhất mạch Quân Thiên, hắn chẳng thèm để ý!

Trong Tây Vực, vẫn còn mấy vị Thái Cực Kim Tiên của nhất mạch Quân Thiên Tiên Đế, mình có thể lôi kéo một phen, nếu không được, thì có thể giao cho Bắc Vực Hồng Hoang, thu được một ấn tượng tốt cũng không tệ.

Hắn thầm nghĩ trong lòng, nhanh chóng quay về Tây Vực.

Thấy Thẩm Phán Thiên Quân không nói một lời, dẫn người và thuộc hạ trực tiếp quay về Tây Vực, chúng nhân cũng có chút bất ngờ, nhưng những chi tiết bên trong, bọn họ cũng rõ ràng, cho nên không nói gì thêm.

Huyền Thanh Đạo Quân thần sắc trầm xuống, lại đi thêm một vị, trung kỳ như mình, e là không còn cơ hội.

Tuy trong lòng không cam tâm, nhưng cũng không còn cách nào, thực lực của Thái Thượng bày ra ở đó, ngay cả Quân Thiên Tiên Đế cũng bị mạt sát, trung kỳ như mình đi lên tranh đoạt, tự nhiên là không có khả năng, đi lên chỉ là nộp mạng mà thôi.

Cho nên, hắn lúc này rất thức thời, liếc nhìn Thái Thượng một cái, lại nhìn bốn vị còn lại, rồi trực tiếp lui ra.

Mà một chúng tồn tại của Nam Vực, cũng lui ra khỏi vòng giao chiến, đến sau lưng hắn. "Đạo quân, ngài nói bọn họ sẽ tranh đoạt nữa

không?" Một vị Thái Cực Kim Tiên của Nam Vực hỏi. "Khó nói, thực lực Thái Thượng không hề kém ba vị kia, mấu chốt vẫn phải xem ý tứ của Vô Cực đạo huynh." Huyền Thanh Đạo Quân thần sắc nghiêm nghị, trầm giọng nói.

Ánh mắt hắn gắt gao nhìn chằm chằm Vô Cực Đạo Quân và những người khác, chờ đợi động thái tiếp theo của bọn họ, liệu có ra tay hay không.

Nguyên Tôn, Tinh Thần Kiếm Thánh, và Bản Nguyên Tiên Đế nhìn Vô Cực Đạo Quân, trong lòng cũng đang tính toán, có nên ra tay hay không. "Ha ha, vật này đã rơi vào tay đạo hữu, chứng tỏ đạo hữu cùng vật này hữu duyên, bản tọa sẽ không tranh đoạt nữa." Vô Cực Đạo Quân cười nhạt nói.

Loại bảo vật này, trong Trung Vực vẫn còn mấy kiện, bớt đi một kiện, cũng không ảnh hưởng quá lớn.

Lần này thực lực của Thái Thượng quả thực khiến hắn chấn kinh, lần này cũng xem như cho y một cái mặt mũi, kết giao với Hồng Hoang. "Đa tạ đạo hữu!" Thái Thượng gật đầu nói, lập tức ánh mắt nhìn về phía ba vị còn lại.

Vô Cực Đạo Quân đã tỏ thái độ không tranh đoạt nữa, ba vị còn lại trong lòng tự nhiên cũng đã có quyết định.

Trong tay Nguyên Tôn, cũng có bảo vật như vậy, lần này cho Thái Thượng một cái mặt mũi, cũng coi như giao hảo với Hồng Hoang.

Một lần nữa chứng kiến thực lực của Thái Thượng, cũng là nguyên nhân hắn hạ quyết định này lúc này.

Hắn tin rằng, với năng lực của Thái Thượng, sau này giao lưu với Hồng Hoang, chắc chắn sẽ càng tốt hơn, nói không chừng còn có thu hoạch bất ngờ.

Bởi vậy, hắn nhìn Thái Thượng, mở miệng nói, "Lần này, Minh Vực ta cũng không tham dự, vật này cùng đạo hữu hữu duyên, liền quy về Hồng Hoang đi!" Nghe vậy, một chúng cao thủ Minh Vực lui ra khỏi vòng chiến, đứng sau lưng Nguyên Tôn.

Nghe vậy, Thái Thượng chắp tay nói, "Đa tạ đạo hữu!" Ý tứ của Vô Cực Đạo Quân và Nguyên Tôn, Thái Thượng tự nhiên hiểu rõ, kết giao với mình và Hồng Hoang, đó cũng là dựa trên thực lực mới mà mình thể hiện lần này, mới có thể khiến bọn họ cho cái mặt mũi này, từ bỏ tranh đoạt bảo vật.

Nếu không, sao có thể thuận lợi như vậy?

Nói thế nào đi nữa, đó cũng là Hồng Mông Linh Bảo, cho dù trong tay bọn họ đều có bảo vật như vậy, nhưng thêm một kiện, bọn họ sao lại chê nhiều?

Cho nên nói, vẫn là nhờ thực lực cường hãn của mình lần này mà có được bảo vật, mới khiến bọn họ từ bỏ cuộc tranh đoạt cuối cùng. "Nếu đã như vậy, Đông Vực ta cũng không tham dự nữa, vật này, liền cho Hồng Hoang vậy." Bản Nguyên Đế Quân là người rõ ràng nhất sự thay đổi của Thái Thượng trước và sau khi tấn thăng, lúc giao chiến, hắn đã có một dự tính, nếu bảo vật rơi vào tay Thái Thượng, hắn sẽ không tham gia tranh đoạt.

Dù sao sau khi chứng kiến thực lực kinh khủng của Thái Thượng, tự nhiên không muốn tùy tiện giao ác với Hồng Hoang.

Ngươi xem, Thẩm Phán Thiên Quân của Tây Vực dứt khoát biết bao, trực tiếp bỏ đi.

Cho nên, vẫn là không nên dễ dàng giao ác với Hồng Hoang đang như mặt trời ban trưa lúc này, đó không phải là thế lực tầm thường. "Đa tạ đạo hữu!" Thái Thượng nhìn Bản Nguyên Đế Quân, gật đầu nói.

Trước đó mình cùng hắn ấn chứng đại đạo của nhau, cũng thu được không ít, xem như có chút trợ giúp cho mình, lần này cũng từ bỏ tranh đoạt, quả thực không tệ, sau này có thể tăng cường giao lưu tu hành với Đông Vực.

Bản Nguyên Đế Quân nghe vậy, cười cười, liền mang theo các tồn tại của Đông Vực lui ra sau.

Tinh Thần Kiếm Thánh còn lại cười nói, "Vật này đã có chủ, Tinh Thần Kiếm Vực ta liền không tham dự nữa." Hắn liếc nhìn Thông Thiên, lại nhìn Thái Thượng nói, "Thái Thượng đạo hữu, vị đạo hữu này kiếm đạo tinh trạm, nếu có cơ hội, có thể đến Tinh Thần Kiếm Vực của ta giao lưu một phen, đối với y mà nói, cũng có không ít chỗ tốt." Nghe vậy, Thông Thiên mắt sáng rực lên, quả thực như lời Tinh Thần Kiếm Thánh nói, nếu mình có thể giao lưu ấn chứng một phen, việc mình bước vào hậu kỳ sẽ không còn là chuyện khó, đây quả thực là chuyện có lợi rất lớn. "Được, bản tôn tự sẽ cùng tam đệ đến Kiếm Vực bái phỏng!" Thái Thượng hiểu rõ kiếm đạo trong Tinh Thần Kiếm Vực đối với Thông Thiên có trợ giúp, cho nên cũng không từ chối lời mời này.

Chúng sinh hơi kinh ngạc về thân phận của Thông Thiên, nhưng cũng đại khái hiểu ra, Thông Thiên và Thượng Thanh Đạo Nhân trong Tam Thanh Đạo Nhân của Thái Thượng tương tự, mà Thái Thanh Đạo Nhân và Thái Thượng tương tự, còn Ngọc Thanh Đạo Nhân lại tương tự với một vị tồn tại khác của Hồng Hoang là Nguyên Thủy.

Xem ra, bọn họ hẳn là ba huynh đệ.

Hồng Hoang này, quả nhiên bất phàm, ba huynh đệ đều không phải tồn tại tầm thường.

Chúng nhân nghĩ xong, cũng không tiếp tục ở lại, chuyện bảo vật đã kết thúc, cũng là lúc nên rời đi.

Vô Cực Đạo Quân, Nguyên Tôn, Tinh Thần Kiếm Thánh lần lượt dẫn người rời đi.

Bản Nguyên Đế Quân và Thái Thượng giao lưu mấy câu, cũng động thân rời đi.

Huyền Thanh Đạo Quân tuy không ngờ mọi chuyện lại tiến triển như vậy, nhưng sự đã thành định cục, hắn cũng không thể nói gì, làm gì nữa, chỉ có thể mang thuộc hạ của mình, quay về Nam Vực.

Mà Thái Thượng, sau khi chỉnh đốn đội ngũ, cũng mang theo một chúng tồn tại của Hồng Hoang, quay về Bắc Vực.

Chương 644

Chuyện tranh đoạt bảo vật lần này, cũng thuận lợi hạ màn.

Hồng Hoang có được bảo vật, các phe khác không có tổn thất quá lớn.

Chỉ có Quân Thiên Tiên Đế, vẫn lạc tại đây, nhất mạch tổn thất, quả thực là kẻ tổn thất lớn nhất trong cuộc tranh đoạt giao chiến lần này.

Chỉ tiếc là, tất cả những điều này, hắn không còn thấy được nữa. *** Chuyện tranh đoạt bảo vật kết thúc, các phe thế lực đều quay về địa bàn của mình.

Vì có các tồn tại đỉnh tiêm của các phe dẫn dắt, cho nên cũng không tốn quá nhiều thời gian, liền quay về địa bàn của mình. … Trung Vực, trong Vô Cực Lâu. "Đạo quân, Hồng Mông Tháp này, cứ như vậy bị Bắc Vực đoạt đi sao?" Đế Thiên có chút khó tin, đến cuối cùng, mấy vị kia lại đều từ bỏ, phải biết, đó là Hồng Mông Linh Bảo a!

Toàn bộ Ngũ Lâu Thập Nhị Thành, e là không đủ một bàn tay, bảo vật như vậy, các thế lực khác, e là còn ít hơn.

Không ngờ, lại giao ra bảo vật khó có được như vậy.

Mặc dù Thái Thượng Đạo tôn hiện tại thực lực lại tiến thêm một bước, không có chênh lệch gì với Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế Quân và Tinh Thần Kiếm Thánh ba vị hậu kỳ.

Nhưng mà, đây còn có Đạo quân của Trung Vực chúng ta a!

Y, thế nhưng là cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên viên mãn a!

Ba vị hậu kỳ, một vị viên mãn, nếu ra tay, vẫn có cơ hội đoạt được Hồng Mông Tháp.

Nhất Khí Hóa Tam Thanh của Thái Thượng Đạo tôn, nhiều nhất cũng chỉ ngăn được Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế Quân và Tinh Thần Kiếm Thánh, nhưng lại khó mà ngăn được Đạo quân của chúng ta.

Như vậy, xác suất Trung Vực chúng ta có được Hồng Mông Tháp, vẫn rất lớn.

Cho nên, kết quả cuối cùng này, quả thực khiến hắn vô cùng bất ngờ. "Thái Thượng hiện tại thực lực, e là càng thêm không đơn giản, bản tọa thậm chí hoài nghi, Thái Thượng còn có thủ đoạn khác!" "Nếu lúc đó đi lên, bất luận là ai, cho dù là bản tọa, e là cũng sẽ bị tổn thương cực lớn, Thái Thượng lúc đó, không ngại triển hiện tất cả thủ đoạn của y trước mặt chúng ta!" "Cho nên, trong tình huống như vậy, vào lúc Hồng Hoang quật khởi nhanh chóng, chúng ta đều lựa chọn lùi một bước, lựa chọn kết giao với Thái Thượng, kết giao với Hồng Hoang, tăng cường giao lưu tu hành!" "Luôn luôn đối địch, đối với các tồn tại khác của thế lực chúng ta là bất lợi.

Chỉ có không ngừng tăng cường giao lưu tu hành, mới có thể đạt đến cảnh giới cao hơn…" "Bởi vậy, bước đi này của chúng ta, đều vô cùng tương đồng!" Vô Cực Đạo Quân liếc nhìn hắn một cái, chậm rãi nói.

Mà Đế Thiên nghe vậy, thần sắc càng thêm chấn kinh.

Nhưng điều hắn chấn kinh, không phải là Vô Cực Đạo Quân nói tăng cường giao lưu tu hành, điểm này, hắn tự nhiên hiểu rõ, không cần nói nhiều.

Điều hắn chấn kinh là, thực lực của Thái Thượng Đạo tôn lúc này, lại còn cường hãn hơn nữa, y rốt cuộc còn có thủ đoạn gì chưa sử dụng?

Tồn tại Hồng Hoang này, cũng thực quá kinh khủng rồi? "Chuyện này ngươi không cần để ý nữa, tiếp tục sắp xếp các tồn tại phía dưới tu hành đề thăng.

Sau này, có thể tìm các tồn tại Hồng Hoang tiến hành giao lưu đại đạo, điều này đối với các ngươi ấn chứng đại đạo mà nói, cũng không phải chuyện xấu!" Vô Cực Đạo Quân thu liễm tâm thần, nhìn Đế Thiên nói. "Đạo quân yên tâm, ta hiểu rồi!" Đế Thiên thần sắc nghiêm lại, chắp tay một cái, liền xoay người rời đi.

Vô Cực Đạo Quân ánh mắt chuyển động, nhìn về phía Hồng Hoang, trong con ngươi sâu thẳm, một tia tinh quang lóe lên rồi biến mất. … Tinh Thần Kiếm Vực, trong Kiếm Các. "Kiếm Huyền, ngươi cùng Thông Thiên kia giao thủ, cảm thấy kiếm đạo của hắn thế nào?" Tinh Thần Kiếm Thánh nhìn vị cao thủ Kiếm Huyền đã cùng hắn đến Trung Vực, giao thủ với Thông Thiên lần này, mở miệng nói. "Hồi Thánh chủ, Thông Thiên đạo nhân kia, bất luận là tu vi cảnh giới bản thân, hay là lĩnh ngộ chưởng khống đối với kiếm đạo, đều không dưới thuộc hạ, nếu cho hắn thêm một khoảng thời gian, e là có cơ hội vượt qua ta…" Kiếm Huyền suy nghĩ một chút trong lòng, vô cùng chắc chắn nói.

Bọn họ đến Hồng Mông Giới Vực chưa đầy một kỷ nguyên, nếu cho bọn họ thêm một cơ duyên, sẽ phát triển đến mức độ kinh khủng hơn, đến lúc đó, mình có lẽ không phải là đối thủ của Thông Thiên. "Thông Thiên kia dù sao cũng là tam đệ của Thái Thượng, một thân tu vi kiếm đạo quả thực sâu không lường được.

Hiện tại thứ hắn thiếu, chính là thời gian tích lũy, cho hắn thêm mấy kỷ nguyên, chứng đạo Vô Cực Kim Tiên, cũng không phải là không có khả năng…" Tinh Thần Kiếm Thánh từng chứng kiến kiếm đạo của Thông Thiên, cũng hiểu rõ tình hình của hắn, lúc này gật đầu nói. "Hiện nay, giữa chúng ta và Hồng Hoang, đã kéo gần một chút

quan hệ, sau này tu vi và giao lưu đại đạo, cũng có thể tương tác nhiều hơn, như vậy, đối với các ngươi học tập đại đạo Hồng Hoang, ấn chứng đại đạo của bản thân, đều có trợ giúp không nhỏ…" Tinh Thần Kiếm Thánh nhìn Kiếm Huyền, chậm rãi nói. "Thánh chủ yên tâm, chúng ta hiểu rồi!" Kiếm Huyền chắp tay nói.

Tinh Thần Kiếm Thánh gật đầu, lập tức phất phất tay, ý bảo hắn lui xuống.

Thấy vậy, Kiếm Huyền chắp tay một cái, liền xoay người rời đi.

Ánh mắt Tinh Thần Kiếm Thánh dừng lại ở Hồng Hoang mấy hơi, liền thu hồi ánh mắt, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. … Minh Vực, trong U Minh Thành. "Tôn thượng, sau lần này, thực lực Hồng Hoang, e là sẽ càng thêm cường hãn." Ma Vũ nói. "Hồng Mông Linh Bảo tuy trân quý, nhưng với tình hình của Hồng Hoang lúc này, cho dù không có kiện Hồng Mông Linh Bảo này, thực lực Hồng Hoang, cũng có thể đề thăng đến mức độ kinh khủng hơn…" "Mà vì nhượng bộ một bước, để Hồng Hoang giao hảo với Minh Vực ta, cũng là một món hời không lỗ…" "Bản tôn đối với chúng sinh luân hồi của Hồng Hoang, cũng khá có hứng thú, so với Minh Vực ta, lại có những chỗ nào khác biệt?" "Xem ra, thật phải tìm thời gian, đến Hồng Hoang một chuyến, xem sự huyền diệu của chúng sinh luân hồi Hồng Hoang…" Nguyên Tôn cười cười, mở miệng nói.

Nghe vậy, Ma Vũ im lặng, chúng sinh luân hồi trong Hồng Hoang, đây là chuyện mà các thế lực trong Hồng Mông Giới Vực đều biết, cũng hiểu rõ bản chất của chúng sinh luân hồi và Minh Vực là như nhau, chỉ là phạm vi, chênh lệch thế lực khá lớn mà thôi.

Nhưng trong đó, liệu còn có những chỗ bất phàm khác hay không, thì không thể biết được.

Cho nên, Tôn thượng có chút tò mò, cũng là bình thường, về phần

Tôn thượng định sắp xếp thế nào, không phải là chuyện hắn cần quan tâm. "Ma Vũ, chuyện của Minh Vực, ngươi đi sắp xếp đi!" Đột nhiên, Nguyên Tôn nói với Ma Vũ. "Vâng, Tôn thượng!" Ma Vũ đáp một tiếng, liền xoay người rời đi.

Nguyên Tôn cười cười, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. … Mà lúc này, Huyền Thanh Đạo Quân của Nam Vực, tuy đối với chuyện lần này có nhiều lời trách móc, nhưng cũng không dám biểu lộ ra ngoài.

Mấy vị kia đều từ bỏ rồi, mình còn có thể nói gì, nếu bọn họ đã tính toán như vậy, bề ngoài, mình cũng chỉ có thể làm theo họ.

Nếu không, bị Hồng Hoang lúc này để mắt đến, quả thực không phải chuyện tốt.

Mà Thẩm Phán Thiên Quân của Tây Vực, dùng thủ đoạn sấm sét thu phục một chúng Thái Cực Kim Tiên sau khi mất đi Quân Thiên Tiên Đế, thực lực đề thăng không ít.

Mà Hồng Hoang lúc này cũng không tìm hắn gây phiền phức, trong lòng hắn cũng nhẹ nhõm không ít.

Tiếp theo, chính là phải phát triển tốt một thời gian.

Hiện tại, chính là cơ hội để mình vượt qua Nam Vực, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Tây Vực lúc này, đang hừng hực khí thế tiến hành một trào lưu tu hành mới. *** Bắc Vực, trong Hồng Hoang Vực.

Thái Thượng lúc này tự nhiên không để ý đến suy nghĩ và dự tính của mấy thế lực trong Hồng Mông Giới, sau khi quay về Bắc Vực Hồng Hoang, liền bắt đầu tế luyện Hồng Mông Tháp.

Chương 645

Đây là bảo vật cấp bậc Hồng Mông Linh Bảo, phẩm giai không thấp, tế luyện bảo vật như vậy, thời gian hao phí, chỉ càng dài hơn.

Dù sao, đây không phải là Hỗn Độn Linh Bảo, Hỗn Độn Chí Bảo, mà là Hồng Mông Linh Bảo.

Nếu không phải Thái Thượng đã hoàn toàn quen thuộc với Hồng Mông Giới Vực, hoàn toàn có thể chưởng khống đại đạo của bản thân trong Hồng Mông Giới Vực, lúc này muốn tế luyện Hồng Mông Tháp, cũng không dễ dàng như vậy. "Hô!" Từng luồng khí tử sắc nhân uân kèm theo khí tức Hồng Mông đậm đặc đến cực điểm khuếch tán ra, trên Hồng Mông Tháp, pháp tắc và quy tắc lưu chuyển, đạo văn hồn nhiên thiên thành, nghiễm nhiên hoàn mỹ đến cực điểm.

Thái Thượng tỉ mỉ quan sát, trong lòng lại có dự tính khác.

Nếu như, đem Huyền Hoàng Bảo Tháp của mình, dung nhập vào Hồng Mông Tháp, lại thêm vào công đức vốn có của bản thân, nói không chừng, còn có thể luyện ra một món Hồng Mông Công Đức Linh Bảo cũng nên.

Trong con ngươi sâu thẳm của Thái Thượng, đại đạo pháp tắc hiện ra, không ngừng diễn toán, trong đó có tử quang cực hạn hiện lên, đó là tử quang đản sinh từ trong Vô, cũng là khế cơ mà Thái Thượng tham ngộ tấn thăng.

Tử quang tựa như phá vỡ cực hạn của Vô, con ngươi sâu thẳm lúc này bắt đầu tỏa ra tử quang rực rỡ chói lọi, hai mắt lúc này tràn ngập tử quang cực hạn, nhìn rõ tất cả quy tắc, pháp tắc, đạo văn trong Hồng Mông Tháp.

Sau đó, tay hắn khẽ động, một tòa bảo tháp tỏa ra thần quang kim

sắc, rủ xuống vạn ngàn huyền diệu chi khí xuất hiện trong tay hắn, chính là bạn sinh chí bảo của Thái Thượng, Thiên Địa Linh Lung Huyền Hoàng Bảo Tháp.

Thái Thượng nhìn qua Huyền Hoàng Bảo Tháp, quy tắc, pháp tắc, đạo văn bên trong cũng bị hắn nhìn rõ, sau đó tay kết đại đạo thủ ấn, từng đạo quy tắc mắt thường có thể thấy được từ trong Huyền Hoàng Bảo Tháp được dựng lên, rồi bị Thái Thượng kết nối vào trong Hồng Mông Tháp. "Bành!" Theo đại đạo văn lộ do Thái Thượng dựng lên kết nối với Hồng Mông Tháp, lúc này Hồng Mông Tháp truyền đến từng tiếng oanh minh, tử quang và nhân uân chi khí khuếch tán ra càng thêm nồng đậm, rồi dần dần lan ra, bao phủ Huyền Hoàng Bảo Tháp bên trong.

Mà trong nhân uân chi khí và tử quang, là quy tắc, pháp tắc và đạo văn của Huyền Hoàng Bảo Tháp lưu chuyển, dần dần dung hợp vào trong Hồng Mông Tháp.

Thấy vậy, Thái Thượng trên mặt lộ ra một nụ cười, chuyện này có thể thành.

Tử quang trong mắt hắn càng thêm cực hạn, rực rỡ, đại đạo thủ ấn trong tay lại nổi lên rồi dần dần đánh vào trong Hồng Mông Tháp.

Mà quang mang kim sắc của Huyền Hoàng Bảo Tháp lúc này, cùng với khai thiên công đức bắt đầu lưu chuyển, dần dần dung nhập vào trong Hồng Mông Tháp. "Dung!" Thái Thượng khẽ quát một tiếng, rồi bắt đầu thao túng sự dung hợp của hai kiện bảo vật. "Nhập!" Lập tức, Thái Thượng phất tay một cái, đánh lạc ấn tâm thần của mình vào trong Hồng Mông Tháp, có thể thao túng sự dung hợp của hai kiện bảo vật tốt hơn. "Hô!" Một đoàn hỏa diễm kinh khủng đến cực điểm từ trong cơ thể Thái Thượng phun ra, lập tức bao bọc Hồng Mông Tháp và Huyền Hoàng Bảo Tháp bên trong.

Vừa là tế luyện Hồng Mông Tháp, vừa là dung hợp hai kiện bảo vật, lúc này đồng thời tiến hành, tiến độ xem như không tệ. "Hô lạp lạp!!!" Lúc này, Vô Vi đại đạo pháp tắc, Thời Không đại đạo pháp tắc mắt thường có thể thấy được, không ngừng xoay quanh quanh thân Thái Thượng, bao bọc Thái Thượng bên trong, tựa như một cái kén lớn, một cái kén được cấu thành từ pháp tắc.

Thái Thượng thúc đẩy thời không lưu tốc, tốc độ tế luyện lúc này, cũng đang tăng nhanh.

Mà theo sự ổn định của chuyện này, trong Hồng Hoang, cũng quay trở lại cuộc sống tu hành bình tĩnh như ban đầu.

Thông Thiên lần này sau khi quay về Hồng Hoang, đã có cảm ngộ, tiếp theo hắn có thể mượn cơ hội này để bước vào hậu kỳ.

Đối với hắn mà nói, đây là một cơ hội khó có được.

Kiếm đạo, kiếm đạo mới của thế giới mới, đối với hắn mà nói, quả thực là một cơ hội hiếm có.

Lần này sau khi ấn chứng, kiếm đạo của Thông Thiên tiến triển nhanh chóng, bước vào hậu kỳ, có thể nói là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Nguyên Thủy cũng có chút hâm mộ tam đệ của mình, sao mình cũng ra tay, mà lại không có cơ hội như vậy?

Nhưng hắn cũng hiểu, kiếm đạo của Tinh Thần Kiếm Vực phi phàm, có thể đi đến bước này, chỉ yếu hơn Trung Vực và Minh Vực một chút, Tinh Thần Kiếm Vực tự nhiên không tầm thường.

Kiếm đạo của bọn họ, tự nhiên đối với Thông Thiên có trợ giúp không nhỏ.

Lần này, mới tiếp xúc với kiếm đạo của Tinh Thần Kiếm Vực, Thông Thiên sau khi ấn chứng, có tiến triển cũng là bình thường.

Điểm này, Nguyên Thủy cũng hiểu rõ.

Lúc này, ngoài chuyện của Ngọc Hư Cung, nhiều chuyện trong Hồng Hoang, đều do hắn quyết đoán.

Nhưng những tồn tại chủ sự của các thế lực trong Hồng Hoang, đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, cơ bản cũng không có quá nhiều chuyện cần Nguyên Thủy lo lắng, sau khi định ra phương hướng lớn, lại giải quyết một số chuyện.

Hồng Hoang lúc này, lại tiến vào một trào lưu tu hành hoàn toàn mới.

Mặc dù hơn một kỷ nguyên qua, Hồng Hoang đã bù đắp không ít nội tình, nhưng trước khi Hồng Quân đạo nhân và Dương Mi đạo nhân tấn thăng Vô Cực Kim Tiên, nội tình Hồng Hoang, vẫn là không đủ.

Cho nên nói, lúc này, vẫn phải tiếp tục phát triển.

Ít nhất, trước khi hai vị bọn họ tấn thăng, Hồng Hoang chúng ta, cũng có thể lại đề thăng thêm mấy phần, tăng cường nội tình của bản thân thêm mấy phần.

Như vậy, đợi đến khi bọn họ tấn thăng, nội tình Hồng Hoang, sẽ không còn là điểm yếu của Hồng Hoang nữa.

Đến lúc đó, thậm chí không sợ Ngũ Lâu Thập Nhị Thành của Trung Vực.

Bởi vậy, Nguyên Thủy lúc này trực tiếp hạ quyết định về phương hướng tu hành lớn.

Hồng Hoang lúc này, đang tiến hành một cách có trật tự theo phương hướng lớn, kế hoạch lớn này. … Có thể nói, Hồng Mông Giới Vực lúc này, không chỉ có Bắc Vực, Tây Vực đang tiến hành phát triển nhanh chóng.

Nam Vực, Tinh Thần Kiếm Vực, Đông Vực, Trung Vực và Minh Vực, đều đang phát triển nhanh chóng.

Bọn họ tuy tốc độ không nhanh bằng Hồng Hoang, nhưng thời kỳ phi thường, cho dù là chậm, cũng phải nắm chặt thời gian tiến hành đề thăng.

Hồng Mông Giới Vực hiện tại, ngoài vô số tán tu ra, mấy thế lực đỉnh tiêm này, lúc này đều rất bình tĩnh, mỗi người đều nắm chặt thời gian đề thăng. *** Thời gian thoáng qua, lại là ngàn vạn năm trôi qua.

Hồng Hoang theo sự phát triển và đề thăng của ngàn năm này, đã đản sinh ra mấy vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Trong Nhân tộc, Văn Tổ Thương Hiệt, Địa Hoàng Thần Nông, Nhân Hoàng Hiên Viên.

Trong Cửu Đế, cũng chỉ có Doanh Chính tu vi cao nhất, sắp chứng đạo Hỗn Nguyên.

Mà ngoài Cửu Đế, thì phải kể đến tu vi của Đế Tân là cao nhất, có thể nói không thua kém Doanh Chính, không lâu sau, hai vị này, liền có thể đề thăng lên.

Mà các thế lực khác, lúc này cũng có đại năng mới đản sinh.

Vu tộc!

Thiên đình!

Thánh triều!

Các thế lực khác, mỗi khi có thêm một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liền vì nội tình Hồng Hoang, bổ sung thêm một phần.

Tiến triển lúc này, Nguyên Thủy vô cùng hài lòng.

Nội tình Hồng Hoang, cuối cùng cũng đuổi kịp.

Chương 646

*** Bắc Vực, trong Hồng Hoang.

Các thế lực nhìn thực lực tổng thể của mình đề thăng, cũng đang bù đắp cho điểm yếu nội tình không đủ của Hồng Hoang, lúc này cũng khá vui vẻ.

Thời gian tiếp theo, chủ yếu là hiệp trợ Hồng Hoang chưởng khống Bắc Vực, phát triển Bắc Vực.

Về phần thực lực bản thân, thực lực tổng thể của Hồng Hoang, cũng sẽ không vì vậy mà tụt lại, vẫn sẽ không ngừng phát triển và đề thăng lên. … Trong Hồng Hoang Vực. "Hô!" Một luồng khí tức đại đạo mênh mông quét ra, tử quang chói lọi, nhân uân lan tỏa, quy tắc, pháp tắc và đạo văn nếu ẩn nếu hiện, quả là một trận huyền diệu vô song, ý tứ tinh túy của đại đạo.

Trong con ngươi sáng như sao của Thái Thượng, trên đồng tử, có một vòng bán nguyệt tử sắc từ từ hiện ra, tựa như là Hồng Mông, là sự tinh thuần, sâu sắc nhất của cái hữu, là mấu chốt và huyền diệu. "Như vậy, công đức này vẫn chưa đủ, nhưng cũng miễn cưỡng có thể xem là Hồng Mông Công Đức Linh Bảo…" Thái Thượng tỉ mỉ quan sát tòa bảo tháp mới trước mắt, cũng là Huyền Hoàng Bảo Tháp hoàn toàn mới, hiện tại không còn là toàn thân kim sắc, mà là toàn thân tử kim, nhưng màu tử sắc vốn thuộc về Hồng Mông Tháp, lại càng đậm hơn mấy phần.

Mà màu kim sắc, thì đại biểu cho công đức, nhưng công đức này, cũng không quá nhiều, nhưng cũng miễn cưỡng xem như là Hồng Mông Công Đức Linh Bảo.

Sau khi dung hợp với Huyền Hoàng Bảo Tháp, uy lực, lực phòng

ngự của Hồng Mông Tháp đã đề thăng không ít, đối với Thái Thượng mà nói, thực lực tổng thể lại đề thăng không ít, dù sao cũng đã vượt qua công kích và phòng ngự của Hồng Mông Tháp ban đầu.

Sự tiến triển và thay đổi như vậy, Thái Thượng tự nhiên là vui vẻ.

Ánh mắt Thái Thượng dừng lại trên thân tháp của Huyền Hoàng Bảo Tháp, quy tắc, pháp tắc, cùng với đạo văn hồn nhiên thiên thành được tuyên khắc phía trên, quỹ tích đại đạo văn lộ, đều trở nên càng thêm huyền ảo khó hiểu.

Nếu có tu sĩ và thần ma lĩnh ngộ được mấy phần trong đó, chứng đạo Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, không có bất kỳ khó khăn nào.

Thậm chí, vấn đỉnh Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, cũng có không ít cơ hội.

Quy tắc, pháp tắc, đạo văn và văn lộ quỹ tích được tuyên khắc phía trên, đều là bản chất và huyền diệu của đại đạo ở tầng cao nhất, tinh túy nhất, nếu có thể tham ngộ được, quả thực không đơn giản.

Chỉ tiếc là, tồn tại như vậy, chỉ có Thái Thượng tự mình tham ngộ được, chưởng khống được.

Những người khác, không có bản lĩnh đó để tham ngộ huyền diệu bên trong.

Thái Thượng tỉ mỉ quan sát một lát, hài lòng gật đầu, rồi phất tay một cái, thu Huyền Hoàng Bảo Tháp lại.

Sau đó, ánh mắt hắn nhìn về phía trong Hồng Hoang.

Lập tức, hắn khẽ gật đầu, trong khoảng thời gian này, tiến triển của Hồng Hoang đã không chậm, trong các thế lực, đều có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên mới đản sinh, tăng trưởng không ít thực lực và nội tình Hồng Hoang.

Mặc dù Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, trong Hồng Mông Giới Vực, không được xem là cao thủ đỉnh tiêm, nhưng đó cũng là sức mạnh trung kiên, cũng là cao thủ tương lai.

Trong Hồng Hoang, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn có trọng lượng không nhỏ, cho nên các thế lực lúc này, cũng đều khá vui vẻ.

Về phần các chủng tộc, sinh linh khác, tồn tại ở cảnh giới Hỗn Nguyên Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, có thể nói là rất nhiều.

Nhân đạo chủ Hồng Hoang, bọn họ đều là một phần của Nhân đạo, tự nhiên tiến triển càng nhanh.

Hồng Hoang hiện tại đang trong giai đoạn đề thăng gia tốc, bỏ qua phần thực lực và giai tầng đỉnh tiêm nhất, nội tình Hồng Hoang, cũng không kém bao nhiêu, dù sao số lượng Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đều đã bù đắp gần đủ.

Về phần Vô Cực Kim Tiên, ngoài Thái Thượng ra, chỉ cần Dương Mi đạo nhân và Hồng Quân đạo nhân có thể thuận lợi tấn thăng lên, thực lực Hồng Hoang, liền có thể thật sự sánh vai với Minh Vực.

Cho dù là Tinh Thần Kiếm Vực và Đông Vực, e là cũng phải yếu hơn Hồng Hoang mấy phần.

Cho nên nói, tiến triển của Hồng Quân đạo nhân và Dương Mi đạo nhân hai vị này lúc này đối với Hồng Hoang mà nói, là vô cùng quan trọng.

Nhưng Thái Thượng cũng rõ ràng, bước cuối cùng này, không dễ dàng bước vào như vậy.

Bọn họ hiện tại đang ở một giai đoạn mấu chốt, khí tức trồi sụt bất định, đại đạo cũng phiêu đãng, chính là đang ở giai đoạn đại đạo thuế biến, cũng là quá trình tự thân hướng về cảnh giới đó diễn biến, thuế biến.

Đợi đến khi quá trình này ổn định, kết thúc, tấn thăng, có thể nói là nước chảy thành sông.

Đến lúc đó, nội tình Hồng Hoang, mới thật sự được bù đắp.

Đến lúc đó, Hồng Hoang, mới xem như thật sự quật khởi trong Hồng Mông Giới Vực, phát triển đến mức độ cường hãn hơn.

Trong lòng ý niệm lóe qua, Thái Thượng ánh mắt chuyển động, nhìn về một khu vực nào đó trong Hồng Hoang, trên mặt nở nụ cười ôn hòa, đột nhiên đứng dậy, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. … Thái Thượng vượt qua trường hà thời không, đến một khu vực nào đó.

Đây là trên một ngọn núi bình thường trong Hồng Hoang, có một bóng người đang đứng ở đó.

Thái Thượng lặng yên không tiếng động, xuất hiện bên cạnh y, chắp tay sau lưng. "Hồng Hoang các ngươi quả nhiên là nhân kiệt địa linh, quy tắc và pháp tắc ở đây, tuy không hoàn toàn giống với Hồng Mông, nhưng tồn tại đản sinh, tu hành từ nơi này, một khi tu hành có thành tựu, lại tiếp xúc với quy tắc và pháp tắc của Hồng Mông, sẽ có sự tấn thăng cực lớn, cực nhanh…" "Chẳng trách mỗi một vị tồn tại của Hồng Hoang, đều có thể trong thời gian ngắn ngủi hơn một kỷ nguyên, liền đề thăng đến cảnh giới cao hơn…" "Thực lực tổng thể của Hồng Hoang, cũng có thể chen chân vào tầng thế lực đỉnh phong nhất này…" "Hồng Hoang, quả nhiên bất phàm!" Đột nhiên, người đó chậm rãi mở miệng, trong mắt thần quang giao nhau, cũng đã nhìn rõ mấy phần của Hồng Hoang. "Nguyên Tôn đạo hữu quá khen rồi, so với Minh Vực, nội tình của Hồng Hoang vẫn còn chưa đủ…" Nghe vậy, Thái Thượng cười nói. "Đây cũng chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, cho Hồng Hoang thêm mấy kỷ nguyên, e là Minh Vực ta, cũng phải bị Hồng Hoang bỏ lại phía sau…" Nguyên Tôn nghe xong, nhìn Thái

Thượng, thần sắc nghiêm túc nói.

Thái Thượng thấy thần sắc của y, cũng hiểu, lần này y đã thấy không ít, nhưng y cũng không để ý, dù sao những chuyện này, trong Hồng Mông, mấy vị đều biết, cũng không phải là bí mật.

Y nhìn rõ ràng, biết Hồng Hoang nếu có thời gian, đề thăng đến cảnh giới cao hơn không khó.

Cho nên lúc này nghe xong, cũng không mở miệng. "Lần này ta đến Hồng Hoang, ngoài việc xem sự bất phàm của Hồng Hoang, xem các tồn tại của Hồng Hoang, mấu chốt nhất, chính là đến xem chúng sinh luân hồi của Hồng Hoang, xem sự huyền diệu bên trong…" Nguyên Tôn cũng không né tránh, trực tiếp nói rõ mục đích của mình.

Hắn không biết Thái Thượng có đồng ý hay không, nhưng mục đích đã nói ra, liền xem dự tính của Thái Thượng. "Tự nhiên không có gì không thể, nếu Chúng Sinh Luân Hồi có thể được đạo hữu chỉ điểm một hai, nói không chừng, có thể phát triển tốt hơn nữa…" Về điểm này, Thái Thượng không từ chối.

Nếu Chúng Sinh Luân Hồi, Hậu Thổ có thể nhận được sự chỉ điểm của Nguyên Tôn, quả thực có thể phát triển tốt hơn.

Dù sao, trên con đường và quản lý này, thời gian Nguyên Tôn đi, lĩnh ngộ và chưởng khống, đều không phải là Chúng Sinh Luân Hồi, Hậu Thổ có thể so sánh.

Bởi vậy, Thái Thượng cũng dự tính, mượn cơ hội này để Nguyên Tôn chỉ điểm Chúng Sinh Luân Hồi và Hậu Thổ, để Luân Hồi và Hậu Thổ đề thăng thêm mấy phần.

Như vậy, thực lực tổng thể, và toàn bộ vận chuyển luân hồi của Hồng Hoang, đều sẽ được đề thăng.

Điều này đối với vận chuyển của thiên địa, đối với chúng sinh mà

nói, đều có lợi.

Điểm này, Thái Thượng sao có thể bỏ qua.

Tự nhiên là phải mượn cơ hội này để Nguyên Tôn ra sức, không thể để ngươi xem luân hồi, mà ngươi xem xong là xong.

Điểm này, Nguyên Tôn cũng hiểu ý của Thái Thượng, khẽ gật đầu, không mở miệng. "Đạo hữu mời bên này!" Thái Thượng ôn hòa cười nói, dẫn Nguyên Tôn, hướng về Chúng Sinh Luân Hồi mà đi.

Tại Hồng Hoang, Chúng Sinh Luân Hồi chi địa.

Thái Thượng dẫn theo Nguyên Tôn đến đây.

Chương 647

Chúng Sinh Luân Hồi chi địa này và Minh Vực có phần cực kỳ tương tự, đều là nơi thực thi việc luân hồi.

Chỉ có điều Minh Vực cường hãn hơn, hoàn thiện và hoàn chỉnh hơn mà thôi.

Dù sao, Minh Vực là một trong những thế lực đỉnh cao trong Hồng Mông Giới Vực, thực lực so với Hồng Hoang hiện tại còn mạnh hơn không ít.

Một thế lực như vậy, bất luận là nội tình, hay là sự lý giải và khống chế đối với Luân Hồi nhất đạo, sự hoàn thiện và hoàn chỉnh của luân hồi, đều ở một mức độ vô cùng đáng sợ.

So với Chúng Sinh Luân Hồi, tự nhiên là không hề đơn giản. "Chúng Sinh Luân Hồi chi địa quả thật cũng phi phàm, có thể dựa vào giới hạn thế giới của Hồng Hoang trước đây mà đạt đến trình độ này, cũng là vô cùng hiếm có, vị Luân Hồi chi chủ này quả là có chút thủ đoạn!" Nguyên Tôn vừa bước vào Chúng Sinh Luân Hồi liền không khỏi gật đầu nói.

Bên trong Chúng Sinh Luân Hồi, quy tắc và pháp tắc, Địa phủ, Chúng Sinh Luân Hồi bàn hoàn thiện, sự diễn hóa của Lục đạo các thứ, quả thật cũng phi phàm.

Mấu chốt nhất là, trong Chúng Sinh Luân Hồi, lại có thể lấy Luân Hồi pháp tắc làm cơ sở, dần dần diễn hóa ra Minh Đạo.

Phải biết rằng, trong Minh Vực tham ngộ tu luyện, chấp chưởng chính là Minh Đạo.

Minh Đạo này là đại đạo mấu chốt nhất của Minh Vực trong

Hồng Mông Giới Vực, Chúng Sinh Luân Hồi khi còn ở hạ giới đã có thể diễn hóa ra đại đạo của thượng giới, thủ đoạn như vậy quả thực bất phàm.

Mà điểm này, cũng là điều khiến Nguyên Tôn kinh ngạc nhất sau khi đến Chúng Sinh Luân Hồi.

Nguyên Tôn thậm chí tin rằng, nếu Hồng Hoang trước kia ở hạ giới không có giới hạn thế giới như vậy, thì tiến triển của Chúng Sinh Luân Hồi tuyệt đối không chỉ dừng ở đây, rất có khả năng sẽ trưởng thành đến mức độ của Minh Vực hiện tại.

Còn bây giờ, khả năng đó lại càng lớn hơn.

Bởi vì, Hồng Hoang phi phàm, Hồng Hoang đáng sợ, sau khi y đến đây đã có thể nhìn thấu vài phần.

Nguyên Tôn tin rằng, nếu Hồng Hoang cuối cùng sẽ đi đến cái bước mà tất cả thế lực đều muốn, nhưng lại không cách nào đi đến được, bản thân y cũng có thể cân nhắc gia nhập vào Hồng Hoang.

Đến lúc đó, nói không chừng bản thân còn có thể nhờ đó mà đạt tới một trình độ cao hơn.

Nếu Hồng Hoang không có Chúng Sinh Luân Hồi, Minh Vực của y cuối cùng nếu thật sự gia nhập Hồng Hoang, tình hình sẽ không dễ dàng như vậy.

Mà sau khi có Chúng Sinh Luân Hồi, quả thực không thể dễ dàng hơn nữa.

Nếu Hồng Hoang thật sự đi đến bước đó, Minh Vực của y lựa chọn gia nhập vào Hồng Hoang, vậy đối với Hồng Hoang, đối với Chúng Sinh Luân Hồi, đều có không ít chỗ tốt.

Mà Minh Vực, và cả bản thân y, lại có thể mượn đại thế của Hồng Hoang để đột phá cảnh giới cao hơn.

Ít nhất, cảnh giới Viên mãn mà bản thân y vô số kỷ nguyên không cách nào chạm tới ngưỡng cửa, cũng có thể dễ dàng tiến vào.

Còn về Hồng Mông cảnh chỉ tồn tại trong truyền thuyết!

Điểm này, thật khó nói có tồn tại nào thật sự đạt đến hay không, dù sao mạnh như Vô Cực Đạo Quân, tu hành vô số kỷ nguyên, nhìn trộm cảnh giới trong truyền thuyết kia vô số kỷ nguyên, đến nay, vẫn chỉ là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Viên mãn mà thôi.

Cho nên nói, Hồng Mông cảnh này, rốt cuộc là thật, hay là giả, hay là Vô Cực Đạo Quân còn thiếu cơ duyên?

Những điều này, không thể biết được.

Ít nhất, Nguyên Tôn cảm thấy Thái Thượng có cơ hội đó.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi hai kỷ nguyên, Thái Thượng đã đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Hậu kỳ, e rằng không cần mấy kỷ nguyên nữa.

Thái Thượng liền có thể nắm bắt được khế cơ của cảnh giới Vô Cực Kim Tiên Viên mãn, đến lúc đó, khoảng cách tới Hồng Mông cảnh giới trong truyền thuyết, cũng chỉ là một bước chân.

Mặc dù bước chân này, có thể trực tiếp vây chết, như Vô Cực Đạo Quân.

Nhưng Thái Thượng, y luôn có một loại cảm giác rằng Thái Thượng có khả năng nhìn trộm được cảnh giới đó.

Vì vậy, Nguyên Tôn cũng muốn xem xem, Thái Thượng, rốt cuộc là làm thế nào để nhìn trộm cảnh giới kia.

Y, rốt cuộc có thể thành công tiến vào cảnh giới trong truyền thuyết đó hay không.

Nếu có thể, vậy bản thân y chính là chứng kiến sự ra đời của một

tôn đỉnh phong.

Vậy thì gia nhập vào nơi có đỉnh phong, tự nhiên cũng là kết quả tốt nhất.

Cảnh tượng trước mắt khiến trong lòng Nguyên Tôn ý niệm lóe lên, trong một sát na, đã nghĩ đến rất xa.

Trong nháy mắt, y thu liễm tâm thần lại. "Chúng Sinh Luân Hồi so với Minh Vực, vẫn còn kém không ít," Thái Thượng mỉm cười nói.

Dứt lời, Thái Thượng vung tay, thời không chuyển đổi, Hậu Thổ lập tức xuất hiện bên cạnh ngài.

Hậu Thổ vốn đang trong quá trình tham ngộ tu hành, bỗng cảm thấy thời không bị bóp méo, khi nàng mở mắt ra, đã ở bên cạnh Thái Thượng.

Thấy Thái Thượng, Hậu Thổ mắt sáng lên, trong đôi mắt đẹp tựa như có tinh hà cuộn trào, vội vàng mở miệng nói, "Đạo huynh!" Ngay sau đó, nàng lại phát hiện Nguyên Tôn ở bên cạnh, chỉ một ánh mắt, nàng liền biết được thân phận của Nguyên Tôn.

Dù sao, trong Hồng Mông Giới Vực, có thể có được khí tức tương tự luân hồi, lại có thể cùng Minh Đạo gây nên cộng hưởng, còn có thể cùng Thái Thượng nói cười vui vẻ, ngoại trừ Nguyên Tôn của Minh Vực, liền không còn người nào khác. "Hậu Thổ, ra mắt Nguyên Tôn!" Hậu Thổ chắp tay với Nguyên Tôn nói. "Luân Hồi chi chủ, đối với việc chấp chưởng Minh Đạo cũng không yếu, tuy rằng hiện nay bất quá chỉ mới sơ nhập Thái Cực Kim Tiên Hậu kỳ, nhưng cũng có tiềm lực của Vô Cực Kim Tiên." Nguyên Tôn đánh giá Hậu Thổ một lượt, sau đó tán thưởng nói, "Đạo hữu, Hồng Hoang chi địa của ngươi quả nhiên bất phàm, mỗi một vị đều là bậc kinh tài tuyệt diễm, so với Minh Vực của ta mạnh hơn nhiều!" Ngay sau đó, y lại nhìn về phía Thái Thượng, có chút hâm mộ nói.

Mỗi một phương thế lực, đều cần những tồn tại dưới trướng mình có tiềm lực, có thể thăng lên một trình độ cao hơn.

Hiện tại, tuy rằng mỗi một phương thế lực đều có một bộ phận tồn tại có tiềm lực, nhưng số lượng so với Hồng Hoang vẫn còn thiếu không ít.

Trên có Thái Thượng, dưới có mỗi một vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang, đều có khả năng vấn đỉnh cảnh giới cao hơn, mỗi một vị đều là bậc kinh tài tuyệt diễm.

Ngay cả những tồn tại mà y không coi trọng, dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, tiềm lực của họ vẫn không nhỏ, ít nhất, vấn đỉnh Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, đều có khả năng đó.

Đến lúc đó, lại là lực lượng trung kiên của Hồng Hoang.

Nguyên Tôn thậm chí tin rằng, đợi đến khi mọi người ở Hồng Hoang đều thăng lên, ít nhất là đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, vậy thì trực tiếp xưng bá Hồng Mông Giới Vực, đều là chuyện dễ dàng.

Tuy rằng việc tất cả đều thăng lên ít nhất đến trình độ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên là không có khả năng, nhưng sự đáng sợ về tiềm lực của mỗi một tồn tại ở Hồng Hoang lại là thật.

Mà điểm này, quả thực khiến Nguyên Tôn hâm mộ không thôi.

Không chỉ y, mà mấy vị tồn tại khác, đều như vậy.

Thái Thượng cười cười, không nói gì, chỉ nhìn Nguyên Tôn.

Thấy vậy, Nguyên Tôn tự nhiên hiểu ý của ngài, cười nói, "Nếu đã như vậy, vậy bản tôn liền chỉ điểm cho đạo hữu một chút!" Dứt lời, Nguyên Tôn vung tay, một đạo kim quang hiện ra trước mặt Hậu Thổ, nói, "Đây là quá trình diễn hóa của Minh Đạo, cũng như phương hướng tiến triển của Minh Đạo trong Chúng Sinh Luân Hồi của ngươi

hiện nay, cùng các phương diện có thể đề thăng." "Đương nhiên, trong đó còn có cảm ngộ và lý giải đối với Minh Đạo, ngươi nếu có thể tham ngộ được một chút, tiến vào Thái Cực Kim Tiên Viên mãn, cũng không quá khó khăn." Nghe vậy, Hậu Thổ mắt sáng lên, lập tức chắp tay nói, "Đa tạ Nguyên Tôn!" Nàng nhận lấy kim quang, sau đó nhìn về phía Thái Thượng, nàng hiểu ý của Thái Thượng khi để nàng đến đây.

Nhìn ngài, nụ cười của nàng tựa như hoa.

Trong Chúng Sinh Luân Hồi của Hồng Hoang. "Lần này đến Hồng Hoang, được chứng kiến sự phi phàm của Hồng Hoang, sự kinh diễm của các phương thế lực, sự diễn biến và đặc thù của Chúng Sinh Luân Hồi, quả thật khiến bản tôn vô cùng kinh ngạc, Hồng Hoang sau này, sẽ đi đến một trình độ cao hơn…" Nguyên Tôn vẻ mặt nghiêm túc nhìn Thái Thượng, trầm giọng mở miệng nói.

Chương 648

Nghe vậy, Thái Thượng khựng lại, rồi ôn hòa cười nói, "Đạo hữu quá khen rồi!" Nguyên Tôn nghe xong, nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng cũng không phản bác lời của Thái Thượng.

Y đã tồn tại vô số kỷ nguyên, rất nhiều chuyện vẫn có thể nhìn thấu.

Lời vừa nói không phải là giả, tình hình sau này, Thái Thượng tự mình sẽ biết. "Chuyện ở đây đã xong, bản tôn sẽ không ở lại nữa…" Nguyên Tôn chắp tay với Thái Thượng nói. "Đạo hữu đi thong thả!" Thái Thượng đáp lại.

Nguyên Tôn khẽ gật đầu, rồi thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. "Đạo huynh!" Hậu Thổ nhìn ngài, đôi môi khẽ mở, nói, trong đôi mắt đẹp tựa như có tinh quang lấp lánh. "Đạo hữu cứ việc tu hành đề thăng, chuyện này sau này ắt có nhân quả…" Thái Thượng ôn hòa cười nói.

Nghe vậy, Hậu Thổ khựng lại, rồi gật đầu nói, "Được!" Nếu Thái Thượng đã nói như vậy, vậy thì giữa nàng và ngài, có lẽ là có khả năng, nàng cũng không nghĩ nhiều nữa, xoay người đi tu hành.

Thái Thượng tự nhiên biết tình ý của Hậu Thổ, nhưng bây giờ không phải lúc, tuy nhiên sau này khi vấn đỉnh cảnh giới kia, mọi chuyện, đều sẽ được giải quyết.

Ý niệm trong lòng lóe lên, Thái Thượng cười cười, rồi thân hình khẽ động, rời khỏi Chúng Sinh Luân Hồi.

Ngài chậm rãi đi trong Hồng Hoang, cũng coi như là quan sát những tiến triển về mọi mặt của các tồn tại trong những năm qua, xem xét tình hình đại đạo của bản thân họ.

Thái Thượng khẽ gật đầu, đối với sự tiến triển của Hồng Hoang trong những năm qua vẫn khá hài lòng.

Dần dần, khoảng cách của Thái Thượng đến nơi Kim Ngao Đảo tọa lạc, đã ngày càng gần. … Tại Hồng Hoang, Kim Ngao Đảo, trong Bích Du Cung. "Hử?!" Thông Thiên kiếm mày nhướng lên, rồi nhìn về phía ngoài Đông Hải, y vừa định động thân, liền thấy hư không gợn lên những gợn sóng nhỏ, Thái Thượng đã lặng lẽ đến đại điện. "Đại ca!" Thông Thiên đứng dậy hành lễ, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Đại ca vào lúc này, lại có thời gian đến Kim Ngao Đảo của mình?

Hiện tại phương hướng lớn của Hồng Hoang, cũng như các loại sự vụ ở Bắc Vực, đều nằm trong sự khống chế của Đại ca, ngài còn phải tu hành, tế luyện Hồng Mông Tháp, các loại chuyện hẳn là rất bận rộn mới phải. "Tam đệ, trong khoảng thời gian này, tiến triển của ngươi cũng không nhỏ, tại cảnh giới Thái Cực Kim Tiên Hậu kỳ cũng đã ổn định lại, có thể tiếp tục hướng tới trình độ cao hơn phát động xung kích…" Thái Thượng đánh giá Thông Thiên một lượt, sau đó ôn hòa cười nói.

Nghe vậy, Thông Thiên chỉ khẽ gật đầu, trong khoảng thời gian này, y quả thực đã ổn định cảnh giới tu vi của bản thân đến một trình độ khá sâu sắc.

Cộng thêm những cảm ngộ trong trận chiến trước đó, kết hợp lại, hiện tại y cách việc tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên Viên mãn, cũng chỉ còn thiếu một khế cơ mà thôi. "Vi huynh lần này đến là định cùng ngươi đến Tinh Thần Kiếm Vực, cùng Tinh Thần Kiếm Thánh kia luận đạo, nghe ngóng sự lý giải và khống chế của y đối với Tinh Thần Kiếm Đạo, đối với ngươi mà nói, sẽ có sự trợ giúp cực lớn!" Thái Thượng nhìn y, lại nhìn một cái về phía Tinh

Thần Kiếm Vực, chậm rãi mở miệng nói.

Nghe vậy, Thông Thiên mắt sáng lên.

Chuyện này quá tốt rồi!

Bản thân đang phiền não vì khế cơ, thế mà Đại ca đã đến nói muốn dẫn mình đi Tinh Thần Kiếm Vực.

Lần trước giao chiến với cao thủ của Tinh Thần Kiếm Vực, y cũng khá coi trọng kiếm đạo của Tinh Thần Kiếm Vực, nếu có thể luận đạo một phen, vậy đối với kiếm đạo và tu vi của bản thân mà nói, đều sẽ có tiến triển không nhỏ.

Đến lúc đó, bản thân tiến vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, liền không phải là chuyện khó nữa. "Như vậy, đa tạ Đại ca!

Ta tin rằng, sau lần luận đạo này, ta có thể bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên Viên mãn…" Thông Thiên trên mặt lộ ra một tia tự tin, chắp tay với Thái Thượng nói. "Vi huynh tin!" Thái Thượng cười nói, thủ đoạn của Thông Thiên, đối với sự lĩnh ngộ và khống chế kiếm đạo các thứ, ngài tự nhiên là tin tưởng.

Nếu sau lần luận đạo này, vẫn không thể tấn thăng, Thái Thượng cũng không tin. "Nếu đã như vậy, vậy thì đi thôi!" Thái Thượng mở miệng nói, rồi xoay người, biến mất tại chỗ.

Thấy vậy, Thông Thiên thân hình khẽ động, vội vàng đuổi theo. … Vị trí của Tinh Thần Kiếm Vực, là ở trên chín tầng thương khung, cũng không khác biệt lắm so với Thiên đình trên ba mươi ba tầng trời của Hồng Hoang.

Cho nên, Thái Thượng và Thông Thiên lúc này trực tiếp đạp không mà lên, hướng về Tinh Thần Kiếm Vực.

Hồng Mông Giới Vực, so với Hồng Hoang lớn hơn vô số lần, cho dù là với tu vi của Thái Thượng và Thông Thiên, cũng phải mất một

khoảng thời gian, mới đến được lối vào của Tinh Thần Kiếm Vực.

Tại Thiên môn.

Đây là lối vào của Tinh Thần Kiếm Vực, chỉ cần ở nơi này, liền có thể cảm nhận được luồng khí sắc bén đáng sợ, kiếm khí lạnh lẽo.

Cho dù là Thái Thượng, mắt cũng khẽ sáng lên.

Kiếm ý thật cường hãn! "Quả không hổ là Tinh Thần Kiếm Vực chuyên tu kiếm đạo, quả nhiên không tầm thường!" Thái Thượng trong lòng thầm nói một tiếng, rồi nhìn thấy Kiếm Huyền ngày trước lướt tới, đến trước mặt Thông Thiên và Thái Thượng.

Kiếm Huyền hướng Thái Thượng hành lễ nói, "Ra mắt Thái Thượng Đạo tôn, ra mắt Thông Thiên đạo hữu, Thánh chủ có lời mời!" Dứt lời, y làm một tư thế mời, sau đó hai người đi theo Kiếm Huyền, đến chủ điện của Tinh Thần Kiếm Vực.

Giữa Thông Thiên và Kiếm Huyền, cũng coi như là không đánh không quen biết, lúc này cũng nói chuyện nhiều hơn, quan hệ cũng trở nên hòa hoãn hơn.

Trong chủ điện. "Thái Thượng đạo hữu trong khoảng thời gian này tiến triển quả là không nhỏ a!" Tinh Thần Kiếm Thánh nhìn thấy Thái Thượng, lập tức đứng dậy nói, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Tốc độ tiến triển của Thái Thượng, quả thực đáng sợ, ngay cả y là một Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Hậu kỳ lão làng, cũng cảm thấy vô cùng hổ thẹn. "Tiến triển của đạo hữu, cũng không hề thua kém ta!" Thái Thượng mỉm cười nói.

Nghe vậy, Tinh Thần Kiếm Thánh cười cười, không nói nữa, ánh mắt y nhìn qua Thông Thiên và Kiếm Huyền, nói, "Lần này, các ngươi luận đạo, liền ở tại nơi này, ta và Thái Thượng đạo hữu cũng nhân cơ

hội này luận đạo một phen, đối với các ngươi mà nói, cũng có không ít chỗ tốt!" "Đại thiện!" Thái Thượng gật đầu, rồi dưới sự dẫn dắt của Tinh Thần Kiếm Thánh, đến trung tâm đại điện, ngồi xuống, Thái Thượng và Tinh Thần Kiếm Thánh tiến hành luận đạo, mà Thông Thiên và Kiếm Huyền cũng đang luận đạo với nhau.

Chỉ có điều Thông Thiên và Kiếm Huyền ở giữa hai người họ, ngoài việc tự thân luận đạo, họ còn có thể lắng nghe Thái Thượng và Tinh Thần Kiếm Thánh luận đạo cũng như lý giải và khống chế đối với đại đạo.

Như vậy, càng làm tăng thêm xác suất họ tấn thăng cảnh giới Viên mãn.

Nếu sau lần này vẫn không thể tiến triển, Thái Thượng và Tinh Thần Kiếm Thánh đều không tin. "Đạo hữu, mời!" Tinh Thần Kiếm Thánh nhìn Thái Thượng nói. "Được!" Thái Thượng gật đầu, rồi nhắm mắt lại, ngay sau đó hiện ra khánh vân, tam hoa, một luồng khí tức đại đạo mênh mông, phiêu diêu, tuyên cổ vô tận, thương mang vạn cổ từ trên người Thái Thượng tỏa ra.

Tinh Thần Kiếm Thánh, Thông Thiên, Kiếm Huyền đều vẻ mặt khẽ biến, rồi vội vàng nhắm mắt lại, bắt đầu việc luận đạo. … Trong chủ điện của Tinh Thần Kiếm Vực.

Với cảnh giới đại đạo và sự tích lũy về việc khống chế đại đạo của Thái Thượng lúc này, ngay cả Tinh Thần Kiếm Thánh, cũng không dám nói có thể thắng được Thái Thượng, cho dù y đã chìm đắm trong đạo này không ít kỷ nguyên.

Chương 649

Nhưng Tinh Thần Kiếm Thánh luôn cảm thấy, cơ duyên tấn thăng lên Hậu kỳ của Thái Thượng, e rằng không đơn giản như vậy, khiến ngài có thể sau khi tấn thăng, liền ổn định đến mức độ này, so với những Hậu kỳ lão làng như bọn họ, cũng không hề thua kém.

Cơ duyên như vậy, Tinh Thần Kiếm Thánh ở Hồng Mông Giới Vực vô số kỷ nguyên, còn chưa từng thấy qua.

Thái Thượng vừa đến, cơ duyên này liền có, không thể không nói, đây thật sự là cơ duyên của Thái Thượng.

Hơn nữa, cơ duyên này, cũng cực kỳ không đơn giản, từ biểu hiện của Thái Thượng, liền có thể thấy được một hai.

Ý niệm trong lòng lóe lên, Tinh Thần Kiếm Thánh ánh mắt kín đáo lướt qua khánh vân của Thái Thượng, trên tam hoa có ba đạo thân ảnh, chính là Tam Thanh đạo nhân. "Nhất khí hóa Tam Thanh này, quả thật huyền diệu vô cùng.

Đây, chính là đại đạo của Hồng Hoang." Tinh Thần Kiếm Thánh trong lòng khẽ kinh ngạc, lần đầu nghe về đại đạo của Hồng Hoang, y cũng vô cùng chấn kinh.

Chẳng trách có thể sinh ra nhiều bậc kinh tài tuyệt diễm như vậy, những đại đạo này đã cực kỳ phi phàm. "Xích!" Một thanh trường kiếm hư ảnh ngưng tụ trên thiên linh của Tinh Thần Kiếm Thánh, kiếm ý và kiếm khí đáng sợ, lạnh lẽo, sắc bén, băng giá lập tức quét ra.

Trong khoảnh khắc này, Kiếm Huyền và Thông Thiên trong một sát na, đều cảm thấy kiếm đạo của bản thân lại có cảm giác muốn thần phục.

Nhưng ngay sau đó, cả hai liền vận chuyển đại đạo, kiếm ý lập tức xông thẳng lên trời, chống lại luồng kiếm ý này.

Kiếm tu, vốn là thà gãy không cong, một đi không trở lại!

Kiếm đạo thần phục?

Không tồn tại!

Thông Thiên lúc này vừa chịu đựng áp lực của luồng kiếm ý này, đồng thời cũng đang mượn kiếm ý và kiếm đạo của Tinh Thần Kiếm Thánh để ấn chứng bản thân, khiến tu vi kiếm đạo của mình có thể đề thăng nhanh hơn, tiến tới viên mãn.

Mà đối diện là Kiếm Huyền, lúc này cũng dùng thủ đoạn tương tự, đây hiển nhiên là Thánh chủ nhà mình cố ý làm, đối với họ mà nói, là áp lực, lại là sự trợ giúp, tiếp theo, chỉ có thể xem cơ duyên tạo hóa của bản thân họ.

Kiếm Huyền và Thông Thiên lúc này không ngừng giảng giải sự lý giải và khống chế của mình đối với kiếm đạo, bởi vì kiếm đạo mà cả hai khống chế khác nhau, lại đến từ những thế giới khác nhau, lúc này lần đầu nghe kiếm đạo của đối phương, đều như gặp mưa rào sau cơn hạn.

Một phần lớn, đều có thể tương hỗ ấn chứng hấp thu, đối với họ mà nói, quả thực là hiếm có.

Tinh Thần Kiếm Thánh tin rằng, lần này dưới sự trợ giúp của mình và Thái Thượng, Kiếm Huyền và Thông Thiên luận đạo, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, liền có thể trực tiếp bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên Viên mãn.

Đến lúc đó, song phương thế lực đều sẽ tăng thêm một tôn tồn tại Thái Cực Kim Tiên Viên mãn, cũng coi như là thu hoạch không nhỏ.

Tinh Thần Kiếm Thánh thu liễm tâm thần, liền bắt đầu chuyên tâm

luận đạo cùng Thái Thượng. "Thiên địa hữu đạo, dĩ khai linh trí, dĩ dưỡng chúng sinh." Đột nhiên, Thái Thượng trong miệng khẽ nói một tiếng đại đạo chi âm, như âm thanh phiêu diêu huyền diệu, lại như một cây búa lớn, thẳng tắp đánh vào tâm thần của Tinh Thần Kiếm Thánh, khiến thức hải của y chấn động.

Tinh Thần Kiếm Thánh nhíu mày, trong câu tinh nghĩa đại đạo này, tựa hồ ẩn chứa huyền diệu vô tận.

Thiên địa đại đạo, vốn là để khai mở linh trí của chúng sinh, đề thăng thực lực của chúng sinh, từ đó bước lên con đường tu hành đại đạo.

Mặc dù đại đạo chí lý này, y đã sớm minh ngộ, nhưng lúc này từ miệng Thái Thượng giảng giải ra, ẩn chứa đại đạo Hồng Hoang, ý nghĩa vô thượng huyền diệu của quy tắc và pháp tắc Hồng Hoang.

Vì vậy, lại khiến Tinh Thần Kiếm Thánh lĩnh ngộ được những tinh nghĩa phi phàm khác. "Oanh long!!!" Một đại đạo hoàn chỉnh từ ấn ký Thái Thanh trên mi tâm của Thái Thượng bay ra, lượn lờ trước người. "Oanh long!!!" Mà ở phía bên kia, một đại đạo hoàn chỉnh từ ấn ký hình kiếm trên mi tâm của Tinh Thần Kiếm Thánh bay ra, mang theo kiếm ý tinh túy, nồng đậm mà sắc bén, lạnh lẽo vô cùng.

Hai đại đạo bắt đầu tương hỗ ấn chứng hấp thu, khí tức đại đạo trên người Thái Thượng và Tinh Thần Kiếm Thánh, lúc này bắt đầu chậm rãi đề thăng.

Mà theo sau khi Thái Thượng và Tinh Thần Kiếm Thánh thật sự luận đạo, Thông Thiên và Kiếm Huyền, liền nhận được lợi ích to lớn, lúc này thu liễm tâm thần, nhanh chóng ấn chứng đề thăng đại đạo của bản thân.

Bình cảnh vốn có, lúc này bắt đầu có vài phần lung lay.

Thông Thiên và Kiếm Huyền trong lòng vui mừng, lập tức vận chuyển kiếm đạo của bản thân, lại mượn sức mạnh luận đạo của Thái Thượng và Tinh Thần Kiếm Thánh lúc này, không ngừng xung kích bình cảnh của mình.

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã hơn nghìn nguyên hội.

Thời gian, đối với những tồn tại như Thái Thượng, Tinh Thần Kiếm Thánh mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Họ lúc này dừng lại, là bởi vì trên cảnh giới Hậu kỳ, đã ấn chứng đến mức độ mà bản thân có thể ấn chứng được.

Cho dù tiếp tục luận đạo, Tinh Thần Kiếm Thánh không thể lĩnh ngộ được căn bản đại đạo của mình, bản thân cũng khó có thể hoàn toàn lĩnh ngộ phần cốt lõi nhất trong kiếm đạo, cho nên cũng không cần thiết.

Cả hai lúc này, đã trở lại trạng thái tham ngộ của riêng mình, những gì thu được từ lần luận đạo này, lúc này dần dần được sắp xếp lại, sau đó dần dần ổn định lại, cũng mất một khoảng thời gian.

Nhưng may mắn là, tiến triển trong hai nghìn nguyên hội này, vẫn không nhỏ, song phương đều khá hài lòng.

Tiếp theo, chỉ xem Kiếm Huyền và Thông Thiên, có thể nắm bắt được cơ hội, một lần bước vào cảnh giới Viên mãn hay không.

Nhưng từ khí tức đại đạo không ngừng dao động trên người cả hai lúc này, mức độ xung kích cảnh giới của song phương đều tương tự nhau. "Xích!" Đột nhiên, một đạo kiếm khí ngưng tụ trên thiên linh của Thông Thiên, tỏa ra kiếm ý và kiếm khí đáng sợ. "Bành!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy một đạo kiếm quang lóe lên, rồi có một thanh thần kiếm dung nhập vào trong, thanh kiếm này lập tức ngưng thực lại, phía trên có hai đạo tự hiện ra, chính là, Thanh Bình!

"Phá!" Thông Thiên hét lớn một tiếng, rồi Thanh Bình kiếm trực tiếp chém xuống một khu vực đặc thù trong khánh vân của y. "Oanh long!!!" Một tiếng nổ vang lên trong thức hải của y, sau đó, y liền cảm giác bình cảnh của mình bị triệt để phá vỡ, vô cùng vô tận pháp tắc, pháp lực, vận chuyển đại chu thiên.

Cảnh giới đại đạo của y, triệt để bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên Viên mãn.

Mà ở phía bên kia, trên thiên linh của Kiếm Huyền, có một thanh Tinh Thần thần kiếm lấp lánh rực rỡ, huy hoàng, thăng hoa đến cực hạn, trực tiếp chém xuống, phá vỡ bình cảnh của bản thân.

Trong khoảnh khắc này, Thông Thiên và Kiếm Huyền triệt để phá vỡ bình cảnh của mình, tấn thăng đến cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên Viên mãn.

Thấy vậy, Thái Thượng và Tinh Thần Kiếm Thánh khẽ gật đầu, thu hoạch như vậy quả thực không nhỏ.

Hai người họ, cũng không phụ sự kỳ vọng trước đó của mình, thành công tấn thăng cảnh giới này.

Từ bây giờ, trong hai phương thế lực, lại có thêm hai vị cao thủ, thực lực và khí vận tổng thể, lại một lần nữa tiến triển không ít.

Trong chủ điện của Tinh Thần Kiếm Vực. "Chúc mừng đạo hữu, Thông Thiên tấn thăng cảnh giới Viên mãn, trong Hồng Hoang, liền có thêm một vị cao thủ ra đời…" Tinh Thần Kiếm Thánh nhìn Thái Thượng, mỉm cười mở miệng nói, trong mắt kiếm quang rực rỡ.

Y sở dĩ muốn để Thái Thượng mang Thông Thiên đến Tinh Thần Kiếm Vực, ngoài việc đối với Thông Thiên thực sự có lợi, y cũng muốn cùng Thái Thượng luận đạo một phen, lý giải đại đạo Hồng Hoang, ấn chứng đại đạo của mình, tăng trưởng lực lượng đại đạo

của bản thân.

Ngoài ra, còn là để giúp Kiếm Huyền đề thăng, nâng cao thực lực tổng thể của Tinh Thần Kiếm Vực.

Kết quả lần này, y vẫn rất hài lòng, cho dù có tính toán của riêng mình, nhưng cục diện này, vẫn là song phương cùng có lợi.

Cho nên, cho dù Thái Thượng ngay từ đầu đã biết tính toán của y, nhưng vì kết quả này, ngài vẫn sẽ đến.

Mà tình hình, cũng quả thực như vậy, cục diện song phương cùng có lợi hiện tại, y cũng có thể thấy, Thái Thượng cũng khá hài lòng.

Chương 650

"Đạo hữu lần này, cũng đã có được một vị cao thủ ra đời, cũng phải chúc mừng đạo hữu!" Thái Thượng nhìn y một cái, những chuyện này, cũng không cần nói thêm, cục diện song phương cùng có lợi, đã là hiếm có, ngài cũng khá hài lòng.

Thái Thượng dứt lời, rồi đứng dậy nói, "Chuyện lần này đã hoàn tất, hai huynh đệ ta sẽ không ở lại nữa, cáo từ!" Thấy vậy, Thông Thiên đứng dậy, chắp tay với Tinh Thần Kiếm Thánh. "Hai vị đạo hữu đi thong thả!" Tinh Thần Kiếm Thánh đứng dậy nói.

Kiếm Huyền chắp tay hành lễ với Thái Thượng, lại gật đầu chào Thông Thiên.

Sau đó, Thái Thượng và Thông Thiên liền rời khỏi Tinh Thần Kiếm Vực, hướng về Hồng Mông hạ xuống.

Mà lúc này, trong chủ điện Tinh Thần. "Kiếm Huyền, kiếm đạo của Thông Thiên không tầm thường, sau này ngươi còn có thể tham ngộ một chút, nói không chừng, còn có thu hoạch khác!" Tinh Thần Kiếm Thánh thu hồi ánh mắt, nói với Kiếm Huyền. "Thánh chủ yên tâm, ta hiểu rồi!" Kiếm Huyền gật đầu nói.

Tinh Thần Kiếm Thánh khẽ gật đầu, phất tay, rồi Kiếm Huyền liền chắp tay rời đi.

Tinh Thần Kiếm Thánh nhìn một cái về phía trong đại địa, hướng mà Thái Thượng và Thông Thiên biến mất, trong mắt một đạo tinh quang lóe lên.

Rồi xoay người, thân hình biến mất tại chỗ. … Hồng Mông Giới Vực, khu vực rìa Trung Vực. "Tam đệ, sau này ngươi vẫn nên tiếp tục tham ngộ kiếm đạo của Tinh Thần Kiếm Vực, điều đó đối với việc

tích lũy đại đạo sau này của ngươi, vẫn có lợi, sau này có thể vấn đỉnh Vô Cực Kim Tiên hay không, đều dựa vào bản thân ngươi…" Thái Thượng nhìn Thông Thiên bên cạnh, mở miệng nói. "Đại ca yên tâm, ta biết phải làm thế nào…" Thông Thiên gật đầu, y tự nhiên biết kiếm đạo của Tinh Thần Kiếm Vực không tầm thường, lần luận đạo này đã phát hiện ra, trong thời gian tới, ngoài kiếm đạo của mình, y cũng sẽ tiếp tục tham ngộ kiếm đạo của Tinh Thần Kiếm Vực.

Dưới sự tương hỗ ấn chứng, tích lũy đại đạo của mình, nhất định sẽ đề thăng nhiều hơn.

Điều này đối với việc xung kích cảnh giới Vô Cực Kim Tiên sau này, cũng có không ít sự trợ giúp.

Nhưng cảnh giới đó, không phải dễ dàng như vậy.

Chẳng phải đã hơn một kỷ nguyên rồi sao, Hồng Quân đạo nhân và Dương Mi đạo nhân, lúc này vẫn chưa xuất quan, cũng chưa phá vỡ được tầng đó.

Mặc dù Đại ca từng nói, họ có thể tấn thăng, nhưng thời gian cần bao lâu, thì không chắc.

Tất cả, đều xem cơ duyên tạo hóa của bản thân họ.

Vì vậy, Thông Thiên cũng hiểu, cho dù những điều này đối với bản thân đề thăng không ít, nhưng sau này có thể vấn đỉnh cảnh giới kia hay không, vẫn phải xem cơ duyên tạo hóa của mình, thủ đoạn của mình… Thái Thượng khẽ gật đầu, nói, "Như vậy, ngươi liền trở về Hồng Hoang đi!" Thông Thiên nghe vậy, chắp tay với Thái Thượng, rồi động thân, hướng về Bắc Vực.

Nơi này là rìa Trung Vực, còn một đoạn khoảng cách nữa mới vào Bắc Vực, y cũng không vội, vừa du lịch, vừa hướng về Bắc Vực Hồng Hoang.

Thông Thiên biết Đại ca của mình, lúc này không trở về Hồng Hoang, tự nhiên là có chuyện riêng phải làm, y cũng không hỏi.

Thực lực, thân phận của Đại ca đặt ở đó, tự nhiên sẽ không có chuyện gì.

Thái Thượng nhìn Thông Thiên biến mất trong Trung Vực, thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Tây phương.

Rồi, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, hướng về Tây Vực. … Tây Vực chi địa.

Mọi phương diện ở nơi này, bất luận là Hồng Mông linh khí, quy tắc, pháp tắc, môi trường tu hành các thứ, so với mấy phương đại lục khác, đều không khác biệt lắm.

Đương nhiên, Trung Vực thì tốt hơn mấy phương khu vực khác vài phần, nếu không, thực lực Trung Vực cũng sẽ không vượt trội như vậy.

Thái Thượng chậm rãi đi trong Tây Vực, quan sát sự phát triển của Tây Vực trong những năm qua.

Ngài chưởng quản Nhân Đạo của Hồng Hoang, tuy trước đó là ở trong Hồng Hoang, nhưng đến Hồng Mông Giới Vực, vẫn có thể dùng được.

Chỉ có điều, hiện tại chỉ giới hạn ở Bắc Vực mà thôi.

Dù sao, các khu vực khác, đều nằm trong sự khống chế của mấy vị kia, muốn lan tỏa, khống chế, quả thực không có khả năng.

Nhưng quan sát chúng sinh sinh diệt, quan sát sự biến hóa và phát triển của chúng sinh, đối với việc đề thăng Nhân Đạo của Thái Thượng lúc này, cũng có lợi.

Dù sao, nơi này là Hồng Mông, chứ không phải Hồng Hoang.

Tại Hồng Mông, tất cả đều là một khởi đầu mới, ngay cả những chuyện nhỏ nhặt nhất, cũng đều phi phàm.

Cho nên, cho dù chỉ là quan sát những điều này, Thái Thượng đối với sự tiến triển của Nhân Đạo, lại có thêm vài phần đề thăng. "Vút!" Thần quang phân khai thiên địa thanh trọc, rồi giáng xuống Tây Vực, trong một dãy núi, trên một ngọn núi cao chót vót.

Nhìn xuống chúng sinh Tây Vực, du ngoạn trong dòng sông thời không, quan sát sự sống và cái chết của chúng sinh!

Mà cùng lúc đó, trong chủ thành của Tây Vực.

Thẩm Phán Thiên Quân đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia kinh ngạc.

Nhưng ngay sau đó, nàng lập tức đứng dậy, một bước bước ra, biến mất trong chủ thành.

Khi xuất hiện lại, đã ở trên ngọn núi kia.

Nhìn thân ảnh đứng trên đỉnh núi, chắp tay sau lưng, nhìn xuống chúng sinh, trong đôi mắt đẹp của Thẩm Phán Thiên Quân lóe lên một tia chấn kinh.

Tiến triển của Thái Thượng, quá đáng sợ, ngài đứng đó, phảng phất như là trung tâm của trời đất, tất cả đều lấy ngài làm chủ.

Nàng quả thực rất tò mò về các loại chuyện của Hồng Hoang, tại sao, có thể sinh ra nhiều bậc kinh tài tuyệt diễm như vậy.

Đặc biệt là, Thái Thượng!

Nhìn ngài, lúc này nàng có chút thất thần! "Đạo hữu!" Đột nhiên, có một giọng nói, phiêu diêu truyền vào tai Thẩm Phán Thiên Quân, thẳng vào thức hải, sâu vào nguyên thần, lại phảng phất như từ đáy lòng nàng dâng lên, không thể xóa nhòa, lập tức kéo nàng trở về thực

tại.

Nàng nhìn Thái Thượng lúc này đã quay người lại, lập tức chắp tay nói, "Đạo huynh!" Thái Thượng nhìn nàng, trên gương mặt nho nhã ôn hòa cười nói, "Đạo hữu trong hơn một kỷ nguyên qua đối với sự phát triển của Tây Vực, quả là không nhỏ a!

Với thực lực hiện tại của Tây Vực mà nói, so với Nam Vực, e rằng cũng không hề thua kém…" Tây Vực trước kia, có thể nói là thế lực yếu nhất trong Hồng Mông.

Ngay cả Quân Thiên Tiên Thành của Bắc Vực ngày trước, cũng đè Tây Vực một đầu.

Mà Nam Vực, lại đè Bắc Vực một đầu.

Hiện tại, Bắc Vực và Tinh Thần Kiếm Vực, Minh Vực, Đông Vực ngang hàng, Tây Vực đã ngang hàng với Nam Vực.

Có thể nói, Bắc Vực và Tây Vực, đều đang tiến triển, mà mấy phương thế lực còn lại, tuy cũng có đề thăng, nhưng không rõ ràng như họ.

Theo những gì Thái Thượng thấy lần này, sự phát triển của Tây Vực, cũng như sau khi hấp thu thế lực của Quân Thiên nhất mạch, cho Tây Vực thêm một khoảng thời gian, cũng không phải là không có cơ hội vượt qua Nam Vực.

Điểm này, tin rằng Thẩm Phán Thiên Quân trong lòng cũng đã từng nghĩ đến.

Chương 651

Thái Thượng lúc này từ trong đôi mắt của nàng, liền có thể đại khái thấy được, trong lòng nàng đối với ý nghĩ này, vẫn khá mãnh liệt.

Cục diện Hồng Mông này, thật sự sẽ thay đổi bất cứ lúc nào, không đề thăng, sẽ bị tụt lại phía sau!

Tại một ngọn núi ở Tây Vực chi địa.

Sau khi nghe lời của Thái Thượng, trên khuôn mặt tươi cười của Thẩm Phán Thiên Quân hiện lên một nụ cười khổ, nói: "Đạo huynh nói đùa rồi, tình huống của Tây Vực, đạo huynh là người rõ ràng nhất.

Nếu không phải lần này ta có đột phá, lại thu nạp thêm một bộ phận cao thủ của mạch Quân Thiên... thì thực lực của Tây Vực chi địa ta, tự nhiên là tồn tại đứng cuối trong các phương." Thực lực của Tây Vực trước đây vẫn luôn đứng cuối.

Sau khi Hồng Hoang đến Hồng Mông Giới Vực, cục diện thế lực các phương đã thay đổi.

Vì để nắm giữ quyền lực tuyệt đối trong Tây Vực, y đã nỗ lực nâng cao thực lực của mình, đến lúc này đã không còn chênh lệch quá lớn so với Huyền Thanh Đạo Quân.

Dưới trướng y còn thu nhận thêm mấy vị cao thủ của Quân Thiên Tiên Đế.

Tây Vực hiện tại mới có thể một bước trở thành thế lực không yếu hơn Nam Vực.

Mặc dù Thẩm Phán Thiên Quân có ý định vượt qua Nam Vực, nhưng y cũng hiểu rõ chuyện này không dễ dàng, vẫn cần phải tiến hành từng bước.

Lúc này Thái Thượng nói như vậy, y quả thực có vài phần kể khổ.

Thái Thượng nghe xong, chỉ cười nhẹ, không đáp lời. "Đạo huynh lần này giáng lâm Tây Vực chi địa, là có ý định ra tay với những tồn tại thuộc mạch Quân Thiên Tiên Đế năm xưa, hay là... muốn ra tay với Tây Vực?" Thẩm Phán Thiên Quân trong lòng khá lo lắng, mục đích chuyến đi này của Thái Thượng, y thật sự có chút không nắm chắc!

Nếu chỉ nhắm vào mấy vị kia, có lẽ y còn có thể đáp ứng, hóa giải nguy cơ cho Tây Vực.

Nhưng nếu Thái Thượng lần này đến đây, quan sát mọi thứ ở Tây Vực, là muốn để Hồng Hoang xuất quân tây tiến, vậy thì Tây Vực sẽ phải toàn diện tham chiến.

Cho nên, lúc này y cũng chỉ có thể thăm dò hỏi một câu.

Y cũng cần có sự sắp xếp, tuy không phải là đối thủ của Hồng Hoang, nhưng phản kháng vẫn là điều cần thiết. "Đạo hữu quả là nghĩ quá nhiều, quá lo lắng rồi." "Bản tôn đến Tây Vực, chẳng qua là muốn xem xét các phương diện tình huống của Tây Vực mà thôi.

Cũng như bản tôn đã từng đến Nam Vực, Trung Vực, Đông Vực, chẳng qua là đơn thuần xem xét các phương diện của Tây Vực, xem tình hình sinh linh ở Tây Vực mà thôi." "Nhân quả giữa Hồng Hoang và Quân Thiên Tiên Thành ngày trước đã được giải quyết.

Mấy vị đó nguyện ý quy về dưới trướng ngươi, cũng là chuyện tốt, ngươi không cần lo lắng, Hồng Hoang không có ý định ra tay với Tây Vực của ngươi đâu." Thấy thần sắc của y, Thái Thượng ôn hòa cười nói.

Y quả thực đã nghĩ nhiều rồi, chuyến đi này của ngài thật sự chỉ đơn thuần đến xem xét các phương diện của Tây Vực, như Hồng Mông linh khí, quy tắc, pháp tắc, tình hình tiến triển của sinh linh, vân

vân.

Coi như là du lịch một vòng Tây Vực mà thôi.

Những chuyện khác, ngài cũng không nghĩ quá nhiều, tự nhiên cũng không phải như Thẩm Phán Thiên Quân nghĩ. "Nếu vậy, đa tạ đạo huynh!" Nghe vậy, Thẩm Phán Thiên Quân đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó trong lòng âm thầm thở phào một hơi, thần sắc vốn căng thẳng tức thì giãn ra, chắp tay với Thái Thượng nói.

Không có ý định ra tay với Tây Vực là tốt nhất, nếu không, thật sự sẽ là một trận ác chiến.

Hơn nữa, đến cuối cùng, Tây Vực vẫn sẽ bị hủy diệt.

Cho nên, y vẫn không muốn nhìn thấy kết quả này, dù sao đến lúc đó, sinh linh của Tây Vực sẽ vẫn lạc vô số.

Thái Thượng không có suy nghĩ như vậy, Hồng Hoang không có kế hoạch đó, y liền yên tâm rồi. "Nếu đạo huynh có ý định du lịch, xem xét Tây Vực, sao không để ta dẫn đạo huynh du lịch một phen, ta cũng tiện làm tròn nghĩa địa chủ?" Thẩm Phán Thiên Quân trong lòng lóe lên một ý niệm, liền nói với Thái Thượng. "Cũng được, như vậy, phiền đạo hữu rồi!" Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một chút, gật đầu nói. "Đạo huynh khách khí!" Thẩm Phán Thiên Quân cười nhẹ một tiếng, ngay sau đó liền khởi hành, dẫn Thái Thượng du lịch, quan sát tình hình Tây Vực.

Mất hơn trăm nguyên hội thời gian, cuối cùng cũng chậm rãi xem xong tình hình của Tây Vực.

Sau đó, Thẩm Phán Thiên Quân lại mời Thái Thượng đến chủ thành, chiêu đãi ngài.

Thái Thượng ở lại đây một thời gian rồi mới khởi hành rời đi.

Mà sau khi Thái Thượng rời đi, Thẩm Phán Thiên Quân liền tiến

vào bế quan tu hành, tranh thủ sớm ngày vượt qua thực lực Nam Vực.

Lúc này, toàn bộ phe phái Tây Vực đều tiến vào cao trào tu hành, gấp rút đề thăng.

Sau khi trở về Hồng Hoang, Thái Thượng cũng tiến vào bế quan tu hành.

Gần đây ngài có thêm nhiều kiến giải về Nhân đạo, lúc này đúng lúc có thể nhân đó mà ổn định lại, điều này đối với bản thân ngài, đối với Hồng Hoang, đều có sự trợ giúp không nhỏ.

Vì vậy, trong khoảng thời gian này, Thái Thượng sẽ chuyên tâm vào Nhân đạo.

Đến lúc đó, Nhân đạo đề thăng, vô số sinh linh và tồn tại trong Hồng Hoang cũng sẽ có được không ít tiến triển.

Mà các thế lực phe phái trong Hồng Hoang, bất luận là phát triển đề thăng hay tình hình lịch lãm, lúc này đều được sắp xếp rất tốt.

Điểm này, Thái Thượng cũng không lo lắng, bọn họ tự có sắp xếp của mình, dù sao bây giờ Bắc Vực đều nằm trong tầm kiểm soát của Hồng Hoang, các thế lực lớn tiến hành kiểm soát, phân chia khu vực trong Bắc Vực, cũng là chuyện bình thường.

Chỉ có như vậy, thực lực và sự phát triển của bọn họ mới có thể đạt đến một tầm cao mới.

Những chuyện này, Thái Thượng đều không để tâm quá nhiều, sau khi quan sát một vòng, liền chủ yếu tu hành Nhân đạo.

Cùng lúc đó, bên ngoài Hồng Mông, trong hạ giới. "Ầm ầm ầm!!!" Vô tận khu vực hỗn độn chấn động không ngừng, phảng phất không chịu nổi sức mạnh đang ngưng tụ nơi đây, tất cả hỗn độn chi khí đều bị yên diệt sạch sẽ.

Vô số thần quang va chạm vào nhau, vô tận khu vực hỗn độn vỡ nát, Đại đạo đang gầm thét, hỗn độn đang vỡ tan, uy thế khủng bố từng đợt một mạnh hơn.

Lúc này, Hỗn Độn Giới Vực dường như sắp bị luồng sức mạnh này ép nổ tung. "Gầm!" "Oanh!" Lúc này, phảng phất như ở nơi sâu thẳm nhất của hỗn độn, nơi sâu thẳm nhất của Đại đạo, mấy đạo tiếng gầm giận dữ, âm thanh phẫn nộ vang lên, uy thế vô biên xen lẫn sát cơ kinh hoàng, lập tức khóa chặt vào thân ảnh vĩ ngạn trong khu vực này. "Bàn Cổ, ngươi muốn vi nghịch ý chỉ vận chuyển của Đại đạo?" Lúc này, một giọng nói lạnh như băng vang lên từ nơi sâu thẳm nhất, khí tức khủng bố lặng lẽ lan tỏa, tất cả hỗn độn chi khí đều vì nó mà yên diệt. "Bản tôn bày bố cục hai Đạo kỷ, há là hạng gà đất chó sành như các ngươi có thể chống đỡ?" Bàn Cổ của kỷ nguyên này, trong đôi mắt hiện lên vẻ hung ác, sát cơ lạnh như băng, lạnh lùng mở miệng nói.

Uy thế Đại đạo bao trùm xuống, nhưng lại không thể tấn công đến y, cả khu vực hỗn độn kinh động vô cùng. "Ngươi, không thể tha thứ!" "Kẻ chống lại Đại đạo, giết!" "Hộ Đạo Giả, sẽ yên diệt tất cả tồn tại chống đối!" Lúc này, từng giọng nói lạnh như băng truyền ra từ nơi sâu thẳm nhất của hỗn độn, sát cơ kinh hoàng, uy thế khủng bố, khí tức khiến các tồn tại trong hỗn độn phải biến sắc đang ngưng tụ.

Ngay sau đó, liền thấy mấy đạo thần quang từ nơi sâu thẳm nhất vươn ra, thần quang đi qua nơi nào, tất cả hỗn độn băng tháp, tan rã, vô tận thế giới, thứ nguyên vũ trụ trực tiếp nổ tung, hình thành hư vô cực hạn.

Tất cả những gì hữu hình, vô hình, có chất, không chất, toàn bộ đều bị yên diệt trong đó.

Chương 652

Một số sinh linh hỗn độn kinh hãi phát hiện, phương hướng của mấy đạo thần quang kia đều nhất trí.

Lúc này, chúng đều nhắm vào tôn tồn tại vĩ ngạn kia.

Thấy vậy, không ít sinh linh hỗn độn lại một lần nữa biến sắc, tiếp theo, lại là một cuộc giao phong khủng bố!

Trong Hỗn Độn Giới Vực. "Ngày trước, y chỉ một đạo tàn hồn đã có thể đè ép các ngươi không dám động đậy, để y thành công siêu thoát khỏi mọi thứ, tiến vào Hồng Mông..." "Hôm nay, ngô đã trở về, các ngươi, chắc chắn sẽ vẫn lạc tại đây!" "Điều y có thể làm được, bản tôn, cũng có thể..." Bàn Cổ thần sắc băng lãnh, miệng nói lời lạnh lùng, khí thế Đại đạo khủng bố lập tức cuốn ra, khiến tốc độ của mấy đạo thần quang kia đình trệ lại.

Y hung uy cái thế, trấn áp tất cả, trong Đạo kỷ này, không một ai có thể sánh bằng.

Ngay cả những kẻ được gọi là Hộ Đạo Giả này, trong mắt y, vẫn không đáng là gì!

Cơ bắp cuồn cuộn, ẩn chứa sức mạnh Đại đạo khủng bố, lúc này bộc phát ra sức mạnh kinh hoàng, thần phủ trong tay lấp lánh hàn quang lạnh lẽo, ý niệm phá diệt lan tỏa, yên diệt vạn đạo.

Sức mạnh phá diệt, phá diệt vạn đạo! "Giết!" Bàn Cổ gầm lên một tiếng, ngay sau đó giơ tay lên, một búa chém xuống.

Một đạo phủ mang đen kịt tức thì cuốn ra, hỗn độn lập tức băng tháp, Đại đạo run rẩy, tất cả đều quay về hư vô cực hạn. "Ầm ầm ầm!!!" Những tiếng nổ vang vọng khắp Hỗn Độn Giới Vực, trong

khoảnh khắc, toàn bộ hỗn độn tại nơi phủ mang đi qua trực tiếp đứt gãy.

Vùng hư vô lúc này tấn công tới, nơi bị bao phủ, tất cả đều trở thành vùng không gian trống rỗng, một mảng bóng tối, không có bất kỳ vật chất nào. "Vút!" "Bành!" "Giết!" Lúc này, từ trong mấy đạo thần quang truyền ra từng tràng âm thanh, ngay sau đó đồng loạt ra tay. "Ầm ầm!!!" Đầu tiên là một điểm hàn quang hiện ra, ngay sau đó thần quang nhấn chìm thế gian!

Phủ mang lạnh lẽo kia, phá diệt vạn đạo, đã va chạm vào mấy đạo thần quang kia.

Tất cả thần quang, dưới lưỡi phủ đều trực tiếp vỡ nát yên diệt, dưới sức mạnh phá diệt, tất cả đều là gà đất chó sành.

Thần quang tan vỡ, hỗn độn băng tháp.

Mấy bóng người bị đánh bay ra ngoài, dưới một đòn, bọn họ liên thủ chống đỡ, vậy mà đều bị thương, lúc này trực tiếp hiện ra thân hình. "Không thể nào!" "Sao có thể?!" "Thực lực của ngươi, vậy mà..." "Bàn Cổ, ngươi vượt ngoài dự liệu của bản tôn rồi!" Lúc này, giữa những tiếng kinh hãi của đám Hộ Đạo Giả, từ nơi cực sâu, lại một giọng nói khác xuất hiện, ngay sau đó thời không chuyển đổi, một bóng người chậm rãi đứng sau lưng đám Hộ Đạo Giả, y chính là tồn tại khủng bố nhất trong số họ.

Nguyên Thủy Thiên Vương! "Đều đến cả rồi, hôm nay, xóa sổ các ngươi, rồi nghịch sát Thiên Đạo, mưu đồ của bản tôn, sẽ thành công!" Bàn Cổ lạnh lùng nhìn y, nhàn nhạt mở miệng nói, ý niệm phá diệt khủng bố từ thần phủ trong tay y lan tỏa ra, sát khí trên người chấn động, khiến mấy vị Hộ Đạo Giả sắc mặt hơi biến đổi.

Thực lực của Bàn Cổ, đã vượt xa dự liệu của bọn họ quá nhiều.

Hai Đạo kỷ trước, Bàn Cổ còn chưa đạt đến cảnh giới này, cho nên lúc đó, Bàn Cổ đã không thành công siêu thoát.

Ngay cả vị kia, cuối cùng cũng chỉ có thể chôn vùi Đại đạo, kéo theo cùng nhau vẫn lạc.

Nhưng y chỉ dựa vào một đạo tàn hồn, đã đủ để đè ép bọn họ không thở nổi, trong Đạo kỷ trước, càng không dám ra tay.

Cho nên, y đã siêu thoát thành công!

Đó là lần đầu tiên, bọn họ cảm thấy, mình thật sự không thể ngẩng đầu lên, chỉ có thể nhìn ánh hào quang của vị đó.

Nhưng với Bàn Cổ, đã có kinh nghiệm ngăn cản thành công lần đầu, cho dù bây giờ thực lực càng thêm khủng bố, nhưng phe mình có Nguyên Thủy Thiên Vương, cộng thêm những Hộ Đạo Giả này, chắc sẽ không có vấn đề gì lớn. "Bàn Cổ, ngươi vi nghịch Đại đạo, tội này, đáng tru!" Nguyên Thủy Thiên Vương nhìn Bàn Cổ, lạnh lùng nói.

Bọn họ, những Hộ Đạo Giả này, là những tồn tại cực kỳ đặc thù, chỉ cần trở thành Hộ Đạo Giả, thì trong chu kỳ sinh diệt của Đại đạo, sẽ không vẫn lạc.

Nếu không trở thành hình thái đặc thù như Hộ Đạo Giả, khi Đại đạo đi đến hồi kết, bắt đầu hủy diệt, tất cả đều sẽ vẫn lạc trong đó.

Chỉ có những tồn tại ở hình thái như bọn họ mới không bị ảnh hưởng, sau đó chờ đợi Đại đạo mới sinh ra, mở ra một Đạo kỷ mới, rồi lại tiếp tục bảo vệ Đại đạo.

Vì vậy, những kẻ như Bàn Cổ, muốn nghịch sát Đại đạo, hoàn toàn siêu thoát, là điều Đại đạo không cho phép.

Cho nên, những đối thủ cũ như bọn họ, lại một lần nữa xuất hiện ở đây, tiếp tục vây giết Bàn Cổ. ... "Chém giết các ngươi tại đây, không còn Hộ Đạo Giả, Đại đạo cũng sẽ theo đó mà suy tàn, cho dù có

khởi động lại vòng sinh diệt luân hồi, sức mạnh cũng sẽ dần suy yếu, sau này, cũng không thể ngăn cản sự siêu thoát nữa..." Bàn Cổ nhếch miệng cười, chỉ là hàn quang và sát ý trong mắt càng sâu thêm một phần.

Y nắm chặt Khai Thiên Thần Phủ trong tay, sát khí và khí tức phá diệt khủng bố chấn động ra ngoài, đây cũng là nguyên nhân khiến mấy vị Hộ Đạo Giả lúc này vẫn chưa dám ra tay. "Cuồng vọng!" Nguyên Thủy Thiên Vương giận dữ quát một tiếng, ngay sau đó bước ra một bước, một cây trường thương thần binh trong tay trực tiếp đâm xuyên tới, sát cơ lẫm liệt, không thể chống đỡ.

Khoảnh khắc này, toàn bộ khu vực hỗn độn tức thì bị xóa sổ, vô số sinh linh hỗn độn kinh hãi đến cực điểm.

Một thương này, không thể chống đỡ! "Nói các ngươi là gà đất chó sành, các ngươi chính là gà đất chó sành!" Bàn Cổ hét lớn một tiếng, bước ra một bước, hỗn độn băng tháp, vô số thế giới và thứ nguyên vũ trụ vì đó mà nghiêng ngả, đại bạo tạc, sụp đổ yên diệt. "Giết!" Một đạo phủ mang tức thì chém ra, phá diệt vạn pháp!

Dưới sức mạnh phá diệt, tất cả đều như giấy hồ, theo đó băng tháp yên diệt.

Đạo thương mang kia, dưới đạo phủ mang này, hoàn toàn bị xóa sổ, sau đó tiếp tục chém tới.

Nguyên Thủy Thiên Vương sắc mặt đại kinh, Bàn Cổ vừa rồi, còn giấu nghề.

Chuyện này, sao có thể?! "Ầm ầm ầm!!!" Nguyên Thủy Thiên Vương không kịp nghĩ nhiều, liên tiếp tung ra sát chiêu, chống lại một búa này.

Từng tràng tiếng nổ vang lên, ngay sau đó trực tiếp yên diệt cả khu

vực hỗn độn này, Nguyên Thủy Thiên Vương bị đánh bay qua vô số thời không, máu vẩy hư không, khí tức trên người hỗn loạn không chịu nổi. "Thiên Vương!" Chúng Hộ Đạo Giả kinh hãi, sao có thể như vậy?

Nhưng bọn họ còn chưa kịp hoàn hồn, Bàn Cổ lúc này đã bước ra một bước, lao đến giết bọn họ. "Phụt!" Một búa hạ xuống, một vị Hộ Đạo Giả bị chém giết trực tiếp, không có bất kỳ thủ đoạn nào kịp thi triển.

Hộ Đạo Giả là tồn tại đặc thù, bị Bàn Cổ một đòn chém giết, dưới sự xóa sổ của sức mạnh phá diệt, không có bất kỳ khả năng hồi sinh nào!

Các vị Hộ Đạo Giả khác thấy vậy, sắc mặt tức thì đại biến.

Chỉ trong một lần giao thủ, đã có một vị vẫn lạc dưới tay Bàn Cổ, lúc này bọn họ liền đồng loạt ra tay chống cự. "Giết!" Bàn Cổ uy thế vô song, hung uy cái thế, một búa chém ra, phá diệt vạn đạo, không một tồn tại nào có thể chống đỡ.

Ngay cả một số sinh linh hỗn độn đang quan sát từ nơi cực sâu cũng kinh hãi đến cực điểm, lật đổ nhận thức của mình.

Chương 653

Y, thật sự là mạnh đến vô biên.

Những Hộ Đạo Giả kia, không một vị nào đỡ nổi búa thứ hai của y.

Chỉ trong thời gian ngắn ngủi mười mấy hơi thở, ngoài Nguyên Thủy Thiên Vương, các Hộ Đạo Giả khác đều đã vẫn lạc dưới tay y.

Cảnh tượng này, Nguyên Thủy Thiên Vương trong lòng rõ ràng, thực lực của Bàn Cổ vượt xa mình không ít, việc xóa sổ những Hộ Đạo Giả đó, căn bản không khó.

Y cũng không muốn ra tay, nhưng không còn cách nào khác, nếu Bàn Cổ nghịch sát Đại đạo, y cũng sẽ vẫn lạc.

Trái phải đều là chết, liều mạng một trận vậy! "Phá!" Trường thương quét ngang hỗn độn, làm tan vỡ một số pháp tắc, cả hỗn độn run rẩy, sau đó bắt đầu băng tháp, như một tấm gương vỡ! "Diệt!" Trong đôi mắt Bàn Cổ bùng phát ra thần quang rực rỡ, trên người bốc lên sát khí màu đen, pháp tắc Lực chi Đại đạo và pháp tắc Phá diệt Đại đạo quấn quanh Khai Thiên Thần Phủ, sau đó một búa chém xuống.

Khoảnh khắc này, Đại đạo băng tháp, hỗn độn yên diệt, tất cả sinh linh đều bị nghiền nát trong đó!

Như một cơn bão táp cuốn qua, lúc này dưới sự càn quét, tất cả đều bị phá diệt hoàn toàn.

Trường thương tan vỡ, công kích tiêu tan!

Một búa kia, nở rộ trước mắt Nguyên Thủy Thiên Vương, rực rỡ chói lọi, sát cơ vô hạn, phá diệt vạn đạo! "Ầm ầm ầm!!!" Một búa

này, trực tiếp cuốn qua, nuốt chửng Nguyên Thủy Thiên Vương vào trong.

Hộ Đạo Giả, toàn bộ vẫn lạc! ...

Trong thế giới hỗn độn đổ nát.

Bàn Cổ nhìn một búa toàn lực của mình đã phá hủy hơn một nửa thế giới hỗn độn, nhìn vào khu vực đen kịt vô biên lúc này, lẩm bẩm nói: "Xem ra, dưới sự áp chế của y, Đại đạo cuối cùng cũng đã suy yếu đi vài phần..." Nếu không phải như vậy, một búa này của mình tuy có thể xóa sổ Nguyên Thủy Thiên Vương, nhưng lại không thể hủy diệt Hỗn Độn Giới Vực thành ra thế này.

Khoảnh khắc này, y đã hiểu ra.

Là vì trong hai Đạo kỷ, do sự áp chế và tiêu hao của y, tình hình của Đại đạo cũng đã trở nên suy yếu đi vài phần.

Tiếp theo, mình lại ra tay, đối với Đại đạo sau này mà nói, sẽ tiếp tục suy yếu, không thể triệu hồi Hộ Đạo Giả nữa, cũng không thể ngăn cản các tồn tại khác tiến hành siêu thoát.

Hộ Đạo Giả cũng cần Đại đạo cung cấp sức mạnh để duy trì, nếu sức mạnh của bản thân Đại đạo chỉ đủ để vận hành hỗn độn, thì tự nhiên sẽ không còn Hộ Đạo Giả nào xuất hiện nữa. "Tiếp theo, chính là bước quan trọng nhất..." Bàn Cổ thần sắc lạnh đi, trực tiếp bay lên không, sau đó vung Khai Thiên Thần Phủ trong tay, phủ mang cuốn khắp bốn phương. "Ầm ầm ầm!!!" Cả thế giới hỗn độn theo đó băng tháp, phá diệt, hoàn toàn tiêu tan.

Mà Bàn Cổ lúc này, thì tiến vào khu vực đen kịt vô biên kia. ...

Trong khu vực đen kịt vô biên.

Bàn Cổ đôi mắt sắc lạnh, lờ mờ có thể thấy một con đường Đại đạo đang vận chuyển trong đó, thao túng tất cả.

Thiếu đi sự tồn tại của Hộ Đạo Giả, thực lực của Đại đạo lúc này, thực ra cũng tương đương với Nguyên Thủy Thiên Vương, muốn ngăn cản y, cũng là không thể.

Cho dù có một vài biến số, cũng sẽ không có vấn đề gì lớn. "Sau khi sinh diệt của Đại đạo trong Đạo kỷ này kết thúc, cũng sẽ không còn khó khăn, không thể siêu thoát nữa..." Bàn Cổ miệng lẩm bẩm một câu, Khai Thiên Thần Phủ trong tay lấp lánh hàn quang lạnh lẽo, sát khí kinh hoàng kết hợp với sức mạnh phá diệt vạn pháp, lập tức xé rách không gian đen kịt. "Giết!" Bàn Cổ gầm lên một tiếng, Khai Thiên Thần Phủ trong tay đã chém ra, một đạo phủ mang đen kịt yên diệt vạn đạo, nghịch sát hướng về Đại đạo.

Đòn này, Bàn Cổ không hề giữ lại chút nào, vừa ra tay đã là toàn lực, là một đòn vượt qua cả toàn lực ban đầu.

Lực chi Đại đạo, Phá diệt chi đạo, pháp lực của bản thân.

Uy lực của Khai Thiên Thần Phủ, tất cả đều được cộng dồn, dung nhập vào đạo phủ mang kia, một búa chém xuống, vạn đạo băng tháp, Đại đạo vỡ nát! "Vút!" Lúc này, từ trong Đại đạo đang vận chuyển, bay ra từng đạo đao pháp tắc Đại đạo, không ngừng chém vào phủ mang.

Uy lực của những thanh đao pháp tắc Đại đạo này đủ để chém giết bất kỳ một Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên nào, nhưng lại không thể lay chuyển được đạo phủ mang này, bởi vì, nó đã vượt qua giới hạn đó.

Dù cho những thanh đao pháp tắc Đại đạo này có thể trọng thương Vô Cực Kim Tiên sơ kỳ, nhưng đạo phủ mang này, sẽ không vì những thanh đao pháp tắc Đại đạo này mà bị chặn lại hoàn toàn. "Xoẹt xoẹt xoẹt!!!" Ngoài đao pháp tắc, còn có vô số xiềng xích pháp tắc Đại đạo, xiềng xích quy tắc từ trong Đại đạo đang diễn hóa vận chuyển vươn

ra, quấn lấy phủ mang, muốn không ngừng tiêu hao uy thế của nó. "Bành!!!" "Ầm ầm ầm!!!" Những tiếng nổ kinh hoàng vang lên, vô số gợn sóng thời không hiện ra, sau đó vỡ tan, như một tấm gương vỡ.

Nơi bị va chạm càn quét, tất cả đều quy về hư không tiêu tán. "Xoẹt!!!" Phủ mang, tạo ra một vùng hư vô, sau đó trực tiếp chém xuống Đại đạo đang vận chuyển, diễn hóa.

Mặc dù đã bị tiêu hao một phần sức mạnh, nhưng vẫn suýt nữa chém đứt ngang Đại đạo, quy tắc Đại đạo, pháp tắc Đại đạo bị đứt gãy, vỡ nát không ngừng từ phần đứt lìa tiêu tán, quay về hư vô. "Bành!" Bàn Cổ bước ra một bước, nghịch chuyển thời không, tức thì đến trước Đại đạo, nhanh đến cực hạn.

Trong quá trình vận chuyển của Đại đạo, tuy có lực phòng ngự, nhưng lúc này, căn bản không thể chống lại Bàn Cổ. "Ầm ầm!!!" Một búa hạ xuống, tất cả đều bị sức mạnh phá diệt xóa sổ trực tiếp, Đại đạo hoàn toàn đứt gãy.

Bàn Cổ lúc này không dừng tay, Khai Thiên Thần Phủ trong tay lấp lánh hàn quang kinh hoàng, sức mạnh phá diệt lạnh lẽo, sát khí băng giá, xóa sổ vạn đạo. "Ầm ầm ầm!!!" Tất cả đều hoàn toàn tiêu tan, bụi trần lắng xuống!

Bàn Cổ đứng trong không gian đen kịt đang bắt đầu băng tháp, tiêu tán, trên mặt hiện lên một nụ cười. "Sau này, giữa vòng sinh diệt luân hồi của Đại đạo, thế giới này, cuối cùng sẽ không còn mối đe dọa, ngăn cản sự siêu thoát nữa..." "Chúng sinh đều có một tia sinh cơ, nếu không thể siêu thoát, há chẳng phải trò cười sao?" Bàn Cổ nói xong, bước ra một bước, đến vị trí đông nam, một búa chém xuống, tức thì xé rách tất cả thời không, nghịch chuyển tất cả. "Ông!" Phủ mang màu đen dần dần tan biến trong một luồng quang mang màu tím rực rỡ, thăng hoa đến cực hạn, bị nuốt chửng, cho đến khi hóa thành hư vô.

Nhìn vào màu tím đó, trong mắt Bàn Cổ lóe lên tinh quang, đây là lần thứ hai y nhìn thấy nó, nhưng lần đầu tiên không thành công.

Còn lần này, đã thành công. "Hồng Mông chi môn!" Trong mắt Bàn Cổ tràn ngập thần quang màu tím rực rỡ, chói lọi, miệng lẩm bẩm nói.

Hồng Mông chi môn này, chính là cánh cửa để vào Hồng Mông Giới Vực, bất luận là chất liệu hay độ cứng, Vô Cực Kim Tiên cũng không chắc có thể phá hủy.

Bởi vì bản thân y, chính là tồn tại ở đỉnh phong Vô Cực Kim Tiên sơ kỳ, sắp tiến vào trung kỳ.

Công kích của y, đối với Hồng Mông chi môn mà nói, quả thực không gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Nhưng những điều này, không phải là điều y cần tìm hiểu sâu, lúc này Đại đạo phá diệt, bắt đầu tiến vào một vòng sinh diệt luân hồi hoàn toàn mới, đợi đến khi Đại đạo mới ra đời, giới vực này sẽ là một tình huống hoàn toàn mới.

Chương 654

Chúng sinh đều có một tia sinh cơ, bao gồm cả việc đào thoát, đều có một tia sinh cơ.

Bàn Cổ quay đầu lại, nhìn một cái vào giới vực lúc này đang bị thần quang nuốt chửng, Đại đạo vỡ nát, thời không băng tháp, vũ trụ đại bạo tạc.

Sau đó, liền quay đầu lại, bước một bước, tiến vào trong Hồng Mông chi môn. "Vút!" Quang mang màu tím hơi lóe lên, sau đó liền biến mất tại chỗ, như thể chưa từng xuất hiện.

Mà lúc này, sự vỡ nát của Đại đạo, sự băng tháp của thời không, tất cả trong vụ nổ, cùng với khu vực này, đều bị nuốt chửng hoàn toàn.

Tất cả những gì hữu hình, vô hình, có chất, không chất, toàn bộ đều yên diệt sạch sẽ.

Tiếp theo, sẽ là giai đoạn luân hồi sinh diệt của một Đại đạo hoàn toàn mới.

Đó sẽ là một Đại đạo hoàn toàn mới, cũng là một Đại đạo khác biệt, và cũng sẽ là một giới vực khác biệt. ...

Trong Hồng Mông Giới Vực.

Thực ra từ Hồng Mông chi môn tiến vào Hồng Mông Giới Vực, khu vực xuất hiện không cố định.

Giống như Thái Thượng ngày xưa mang theo thế giới Hồng Hoang tiến vào Hồng Mông Giới Vực, liền xuất hiện ngẫu nhiên tại Bắc Vực chi địa.

Như vậy còn tốt là xuất hiện ở Bắc Vực, nếu xuất hiện ở Trung

Vực, hoặc Đông Vực, tình hình có lẽ sẽ khó khăn hơn.

May mắn là, tuy ngẫu nhiên, nhưng tình hình vẫn khá tốt.

Lần này, Bàn Cổ từ Hồng Mông chi môn tiến vào Hồng Mông Giới Vực, rốt cuộc sẽ xuất hiện ở khu vực nào, chính y cũng không thể đoán được. "Vút!" Một vệt ánh sáng tím hiện ra, sau đó lớn dần lên, dần dần xé rách không gian, hóa thành một cánh cửa.

Bàn Cổ trực tiếp bước ra từ Hồng Mông chi môn, Hồng Mông chi môn phía sau thần quang lóe lên, đã biến mất không thấy. "Đây, chính là Hồng Mông Giới Vực..." Bàn Cổ mắt sáng lên, miệng khẽ nói.

Quả nhiên, khác với hạ giới, bất luận là quy tắc, pháp tắc, hay là Hồng Mông linh khí, đều không giống nhau.

Vừa mới tiến vào Hồng Mông Giới Vực, Bàn Cổ đã cảm thấy, cảnh giới của mình ẩn ẩn dao động, dường như sắp tấn thăng.

Sau khi thiếu đi không ít hạn chế, việc tấn thăng cũng sẽ nhanh hơn vài phần.

Tình huống như vậy, y vô cùng hài lòng.

Sau khi suy nghĩ trong lòng, y quyết định trước tiên tìm một khu vực, tấn thăng cảnh giới đang dao động không ngừng này trước đã. ... ...

Hồng Mông Giới Vực, trong Nam Vực.

Bàn Cổ bây giờ cũng đã là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên sơ kỳ đỉnh phong, lúc này muốn tìm một nơi tu hành trong một khu vực rộng lớn đến cực điểm, cũng không khó, không mất quá nhiều thời gian, liền đến một dãy núi.

Hồng Mông Giới Vực, mọi phương diện đều khác với hạ giới, cho nên Bàn Cổ vừa đến nơi này, đã có tiến triển rất lớn.

Đây chính là lợi ích lớn nhất mà một tồn tại từ hạ giới, lần đầu tiên tiến vào Hồng Mông Giới Vực mang lại.

Vì vậy, Bàn Cổ tin rằng, với tình hình của mình lúc này, tấn thăng đến trung kỳ, không có vấn đề gì lớn.

Đến lúc đó, liền có thể tìm kiếm sự tồn tại của y trong Hồng Mông Giới Vực.

Thời gian, trong thế giới Hồng Mông, gần như không thể cảm nhận được.

Lần bế quan này của Bàn Cổ, lặng lẽ trôi qua, đã là một Đạo kỷ.

Lúc này, y đã ở trên một điểm giới hạn. "Lực đạo kình thiên, phá diệt vạn pháp!" Trên người Bàn Cổ sát khí cuồn cuộn, một luồng sức mạnh kinh khủng tức thì cuốn ra, nơi đây tức thì trời long đất lở, sơn hà vỡ nát, sinh linh nhuốm máu.

Trên thiên linh của Bàn Cổ, trong khánh vân, sát khí cuồn cuộn cùng pháp tắc lực đạo, pháp tắc phá diệt dung hợp với nhau, hình thành một hư ảnh chiếc búa khổng lồ, hàn quang lấp lánh, sát ý lạnh lẽo. "Xoẹt!" Chiếc búa khủng bố trực tiếp chém xuống, trong khánh vân, có một lớp rào cản vô hình mắt thường không thể thấy, lúc này đang chịu sự va chạm của chiếc búa khủng bố này, tức thì xuất hiện những vết nứt chi chít. "Phá!" "Bành!" Bàn Cổ gầm lên một tiếng, ngay sau đó liền thấy rào cản cảnh giới trực tiếp vỡ tan, Hồng Mông linh khí vô biên vô tận, như hồng thủy vỡ đê, không ngừng dung nhập vào cơ thể Bàn Cổ.

Những quy tắc, pháp tắc có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không ngừng dung nhập vào Đại đạo trong khánh vân của y. "Xoạt xoạt xoạt!!!" Lúc này, giữa dòng chảy của từng đạo quy tắc và pháp tắc, tạo ra những gợn sóng thời không vô biên, khí tức khủng bố đó, tức thì làm dao động vô tận khu vực thời không, vô số tồn tại sắc mặt đại

kinh.

Đây là, lại có tồn tại mới ra đời?

Lúc này, trong chủ thành Nam Vực.

Huyền Thanh Đạo Quân sắc mặt tức thì biến đổi, nhìn về một phương vị nào đó. "Lại là tồn tại từ hạ giới, lại là chứng đạo Vô Cực Kim Tiên, hạ giới này, thật sự khủng bố như vậy sao?" Huyền Thanh Đạo Quân sắc mặt biến đổi, miệng trầm giọng nói.

Trước có Thái Thượng, Hồng Hoang, bây giờ lại có Bàn Cổ, chuyện này còn có kết thúc không. "Hồng Mông Giới Vực, có một phương Hồng Hoang, có Thái Thượng, đã đủ nhiều rồi, lại thêm một vị tồn tại từ hạ giới, thì có chút nhiều rồi." "Xuất hiện trong Nam Vực của ta, chẳng lẽ cũng muốn đi theo con đường của Thái Thượng hay sao?" "Ta không phải là Quân Thiên, người của hạ giới, không thể ở lại Hồng Mông Giới Vực nữa." Huyền Thanh Đạo Quân nói xong, lập tức đứng dậy, bước một bước, biến mất tại chỗ.

Kết cục của Bắc Vực, Huyền Thanh Đạo Quân không muốn đi vào vết xe đổ.

Bất kể tình hình của Bàn Cổ ra sao, mình phải toàn lực ra tay chém giết y.

Y hiện tại vừa mới tấn thăng, các phương diện đều không quen thuộc, cảnh giới bán bộ hậu kỳ của mình, đủ để làm được điều này.

Cùng lắm thì, triệt để trấn phong y, đợi đến khi mình tấn thăng hậu kỳ, lại một lần chém giết!

Địa vị của Nam Vực hiện tại, đã hạ xuống nhiều như vậy rồi, nếu Bàn Cổ này lại gây rối, vậy thì tình hình của Nam Vực, thật sự có chút nguy hiểm.

Huyền Thanh Đạo Quân không thể để chuyện như vậy xảy ra, cho

nên, lúc này ra tay như sấm sét, chính là kết quả tốt nhất.

Nam Vực của mình, không phải là Bắc Vực trước đây.

Mình, cũng không phải là Quân Thiên Tiên Đế!

Nam Vực, trong một khu vực nào đó. "Hử?!" Bàn Cổ nhíu mày, nhìn về một phương vị nào đó, trong đôi mắt sâu thẳm, một đạo hàn quang lóe lên.

Người đến không che giấu khí tức của mình, càng không che giấu sát ý của mình.

Chương 655

Đúng là nhắm vào mình mà đến. "Vút!" Huyền Thanh Đạo Quân một bước vượt qua vô số khu vực thời không, đến khu vực này, tay động một cái, một thanh tam xích thanh phong xuất hiện trong tay, pháp tắc quấn quanh, một kiếm chém xuống, tất cả thăng hoa đến cực hạn, hóa thành hư vô.

Kiếm mang chém xuống, khí tức lan tỏa khắp Hồng Mông Giới Vực.

Vô Cực Đạo Quân!

Bản Nguyên Đế Quân!

Nguyên Tôn!

Tinh Thần Kiếm Thánh!

Thái Thượng!

Thẩm Phán Thiên Quân!

Lúc này, ánh mắt của tất cả đều chuyển dời qua.

Trong khoảnh khắc, sắc mặt của mấy vị tồn tại hơi biến đổi.

Thái Thượng sắc mặt đầu tiên là sững sờ, sau đó lộ ra một nụ cười, "Xem ra, y vẫn thành công rồi." Mà lúc này, nghe thấy lời của Thái Thượng, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ, Nữ Oa...

đều nhìn qua, tức thì sắc mặt đại kinh! "Phụ thần!" "Bàn Cổ đại thần!" Chúng nhân kinh hãi thốt lên, sao có thể như vậy?

Phụ thần sao có thể còn sống?

Hơn nữa, còn cách hai Đạo kỷ?

Không nên a!

Bọn họ lúc này cũng nghĩ không thông! "Đại ca, Phụ thần xuất hiện, chúng ta có cần ra tay không?" Nguyên Thủy mặt lộ vẻ lo lắng, mở miệng hỏi.

Tuy sự cường đại của Phụ thần không cần nghi ngờ, nhưng đây là Hồng Mông Giới Vực a!

Kẻ ra tay lúc này là Huyền Thanh Đạo Quân a!

Nhìn Phụ thần bị một kiếm đẩy lùi, Nguyên Thủy quả thực có ý định ra tay tương trợ. "Các ngươi nếu chỉ xem một đòn, đã cảm thấy phải ra tay tương trợ, vậy thì quá xem thường y rồi!" "Cứ xem đi, để cho những tồn tại Hồng Mông này, một lần nữa vì tồn tại đỉnh cao của Hồng Hoang chúng ta mà chấn kinh đi!" Khóe miệng Thái Thượng nhếch lên một đường cong, Hồng Hoang đến Hồng Mông Giới Vực, đã làm kinh ngạc tất cả tồn tại.

Những năm qua, bất luận là chính mình, hay là Hồng Quân đạo nhân, Dương Mi đạo nhân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Lý Nhĩ, Minh Hà...

đều là những bậc kinh tài tuyệt diễm, làm chấn kinh vô số tồn tại.

Bây giờ lại thêm một vị, đúng lúc cho bọn họ thêm một cơ hội chấn kinh.

Chúng nhân nghe vậy, khẽ gật đầu, nếu ngay cả Thái Thượng cũng nói như vậy, vậy thì chắc không thành vấn đề.

Lúc này, ánh mắt đều chuyển dời qua. "Thì ra, lại là y của ngày xưa!" Vô Cực Đạo Quân nhàn nhạt cười nói, hiển nhiên đã đoán ra thân phận của Bàn Cổ, chính là tồn tại ngày xưa muốn tiến vào Hồng Mông Giới Vực mà không được vào.

Nếu bây giờ đã đến, Vô Cực Đạo Quân cũng muốn xem thử, thực

lực của vị này.

Tinh Thần Kiếm Thánh, Bản Nguyên Đế Quân, Nguyên Tôn, Thẩm Phán Thiên Quân, lúc này cũng đang chú ý đến hai người đang toàn lực giao thủ. "Ầm ầm ầm!!!" Một điểm hàn quang nhanh chóng biến đổi, sau đó thần quang bao trùm thế gian!

Những tiếng nổ vang vọng xen lẫn những luồng va chạm khủng bố có thể nhìn thấy bằng mắt thường, không ngừng cuốn khắp bốn phương, vô số khu vực lặng lẽ bị đánh vỡ.

Huyền Thanh Đạo Quân và Bàn Cổ lúc này bị chấn lùi ra, khí tức trên người chấn động, vô số thời không bị bọn họ giẫm nát.

Bàn Cổ tuy vừa mới tấn thăng, nhưng lại càng chiến càng dũng mãnh.

Còn Huyền Thanh Đạo Quân, lúc này thì càng chiến càng kinh hãi trong lòng.

Gia hỏa này!

Là quái vật sao!

Lại có thể trong thời gian ngắn như vậy, đã dung hợp được cảnh giới của bản thân và Đại đạo vừa tấn thăng.

Những tồn tại từ hạ giới, đều nghịch thiên như vậy sao?

Bàn Cổ nhếch miệng, cười không ra tiếng, Khai Thiên Thần Phủ lấp lánh hàn quang, ý niệm phá diệt lạnh lẽo, lúc này trực tiếp chém ra. "Bàn Cổ khai thiên, phá hỗn độn!" Tại trung tâm Nam Vực của Hồng Mông.

Một đạo phủ mang đen kịt đột ngột xuất hiện, nơi nó lướt qua, vạn vật đều sụp đổ.

Cái hữu hình, cái vô hình, cái hữu chất, cái vô chất, tất cả đều bị

nghiền thành bột mịn, quay về hư vô cực hạn.

Vùng hư vô đen kịt đến tột cùng này, giờ đây chia cắt toàn bộ khu vực thành hai nửa, dải hư vô đen kịt ở giữa không thể khép lại, thôn phệ tất cả mọi thứ xung quanh.

Dưới sự bao bọc của phủ mang, một luồng sức mạnh kinh khủng trực tiếp ập về phía Huyền Thanh Đạo Quân.

Thấy vậy, sắc mặt Huyền Thanh Đạo Quân tức thì ngưng trọng!

Sức mạnh mà Bàn Cổ bộc phát lúc này, hoàn toàn không giống một kẻ vừa mới tấn thăng.

Thực lực của hắn quả thực đủ để y phải cẩn trọng đối đãi. "Kiếm khai, thiên địa!" Ngoài Bàn Cổ, Thái Thượng và bảy vị Vô Cực Đạo Quân, những tồn tại khác đều chưa từng thấy Huyền Thanh Đạo Quân ra tay.

Chỉ thấy một đạo kiếm quang huy hoàng, rực rỡ đến cực điểm lóe lên giữa đất trời.

Trong khoảnh khắc, thiên địa bị tách rời, thanh trọc phân minh, phong mang lẫm liệt, sát ý băng lãnh tức thì bao trùm vô số khu vực thời không.

Phủ mang sâm nghiêm, kiếm quang sắc bén!

Giờ khắc này, trong ánh mắt kinh hãi của vô lượng sinh linh, chúng đã va chạm vào nhau.

Giây phút ấy, trời đất không một tiếng động!

Dưới sự bao phủ của thần quang, là quy tắc, pháp tắc cùng sức mạnh hỗn loạn, vỡ nát.

Tất cả những tồn tại chưa đến Thái Cực Kim Tiên, nếu giờ phút này cưỡng ép quan sát, nhẹ thì trọng thương, hai mắt đổ lệ máu, đại

đạo chấn động.

Chương 656

Nặng thì sẽ bị luồng sức mạnh hỗn loạn này xé thành mảnh vụn, triệt để vẫn lạc trong đó.

Ngay cả Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, lúc này cũng cảm thấy hai mắt đau nhói, không thể nhìn lâu vào luồng quang mang và xung kích kinh khủng đó.

Hiện tại, những người vẫn có thể quan sát trực diện, chỉ còn lại Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân và các tồn tại đỉnh tiêm khác.

Dưới sự bao phủ của thần quang, tất cả đều bị thôn phệ, ngay cả âm thanh cũng không có bao nhiêu thoát ra ngoài.

Mà Bàn Cổ và Huyền Thanh Đạo Quân đang ở trung tâm thần quang, lúc này lại giao thủ một lần nữa, luồng xung kích khiến vô lượng sinh linh kinh hãi đến cực điểm lại một lần nữa càn quét, cứng rắn đánh vỡ phiến khu vực này ra khỏi Nam Vực. "Ầm!" Sóng xung kích hạ xuống, khu vực tức thì vỡ nát, thăng hoa đến cực hạn, hóa thành hư vô đen kịt.

Bàn Cổ mượn việc giao thủ với Huyền Thanh Đạo Quân để nhanh chóng dung hợp đại đạo và sức mạnh của bản thân, đồng thời cũng là mài giũa khả năng chưởng khống và điều động sức mạnh Hồng Mông đại đạo của chính mình.

Nói cách khác, Bàn Cổ đang mượn Huyền Thanh Đạo Quân để rèn luyện bản thân, giúp mình quen thuộc hơn với đại đạo của Hồng Mông Giới Vực, dung hợp đại đạo và sức mạnh của mình.

Bất kể kết quả cuối cùng ra sao, hắn đều có thu hoạch.

Về phần bị trấn phong, hay là bị chém giết, Bàn Cổ không tin, bởi

vì Huyền Thanh Đạo Quân lúc này, cùng lắm là nhỉnh hơn hắn một bậc, vẫn chưa thể làm được điều đó.

Hắn tuy không dám nói mình ở Hồng Mông Giới Vực vô cùng cường hãn, nhưng ít nhất, vị trước mắt này không thể làm được điều đó. "Xích!" Huyền Thanh Đạo Quân híp mắt lại, trên mặt loé lên một tia hàn quang, một đạo kiếm mang sắc bén lẫm liệt, sát ý sâm nghiêm lại một lần nữa chém xuống.

Thiên địa chấn động, sơn hà nhuốm máu, vạn đạo sụp đổ, chúng sinh bi thương!

Bàn Cổ lại một lần nữa chém ra phủ mang, thi triển khai thiên chiêu thức. "Oanh long!!!" Từng trận âm thanh vang dội, Bàn Cổ bị trực tiếp đánh bay ra ngoài, nhưng không hề bị thương tổn.

Huyền Thanh Đạo Quân lúc này cũng vô cùng kinh hãi, tên Bàn Cổ này, quả thật cường hãn a!

Giao phong như vậy mà lại không có chút thương thế nào, mình tuy sau khi toàn lực xuất thủ có thể nhỉnh hơn hắn một bậc, nhưng muốn hoàn toàn trấn phong hắn, e rằng cũng không thể làm được.

Nhưng bất kể thế nào, trong Nam Vực, y sẽ không giữ lại Bàn Cổ.

Kết cục của Bắc Vực ra sao, y rất rõ ràng, nếu Bàn Cổ lại đi con đường giống như Thái Thượng, vậy thì Nam Vực của y sẽ thật sự rất phiền phức.

Cho nên, dù phải trả giá đắt, Huyền Thanh Đạo Quân cảm thấy, cũng phải trấn phong Bàn Cổ tại đây. "Hoa lạp lạp!!!" Từng đạo pháp tắc, quy tắc có thể nhìn thấy bằng mắt thường đang lưu chuyển giữa đất trời, sau đó dung nhập vào cơ thể Huyền Thanh Đạo Quân.

Trong mắt y kiếm quang lóe lên, rực rỡ như tinh hà, khí tức trên người tức thì bộc phát đến cực hạn.

Giây phút này, ngay cả Vô Cực Đạo Quân và những người khác sắc mặt cũng hơi thay đổi.

Huyền Thanh Đạo Quân, đây là liều trả một cái giá lớn, dùng sức mạnh của một vực, toàn lực trấn phong Bàn Cổ.

Pháp này vừa xuất, xác suất thành công tăng lên rất nhiều, có khả năng rất lớn có thể trấn phong Bàn Cổ, nhưng nếu không làm được, sẽ phải trả một cái giá không nhỏ, có thể sẽ bị trọng thương.

Chuyện như vậy, nói chung, bọn họ không muốn ra tay, vì cái giá phải trả không nhỏ.

Nếu không, ngày trước Quân Thiên Tiên Đế ra tay như vậy, e rằng ngay cả Thái Thượng cũng sẽ vô cùng phiền phức.

Đúng vậy, chính là phiền phức!

Bởi vì ngay cả Vô Cực Đạo Quân, bây giờ cũng cảm thấy, dù phải trả giá như vậy, cũng không thể trấn phong được Thái Thượng.

Thực lực của y, vượt xa những gì bọn họ có thể nhìn thấy.

Dù có làm lại, kẻ bại, vẫn sẽ là Quân Thiên Tiên Đế.

Mà tình hình của Bàn Cổ hiện tại, thì rất khó nói. "Không được, không thể để Huyền Thanh tiếp tục, nếu không sẽ hủy đi không ít khu vực của Trung Vực và Đông Vực!" Vô Cực Đạo Quân và Bản Nguyên Đế Quân sắc mặt ngưng lại, lập tức đứng dậy.

Sự phá hoại này lan ra, sinh linh trong không ít khu vực của Trung Vực và Đông Vực sẽ bị xóa sổ.

Khu vực do mình chưởng khống, không thể để chuyện này xảy ra.

Giây phút này, có thể nói tất cả các tồn tại đỉnh tiêm đều đã xuất động.

Lần trước, Thái Thượng và Quân Thiên Tiên Đế giao thủ, bọn họ

chỉ quan sát, nhưng bây giờ, tất cả bọn họ đều đã xuất động.

Về phần động cơ ra sao, thì khó nói. "Yên diệt!" Một kiếm này của Huyền Thanh Đạo Quân, ngay cả Bàn Cổ cũng không nhìn thấy y ra tay.

Một kiếm đó, thật kinh diễm!

Một kiếm đó, thật vô khả thất địch!

Một kiếm đó, không tồn tại ở thế giới này!

Sắc mặt Bàn Cổ ngưng trọng đến cực điểm, một kiếm này, mình sẽ bị trọng thương!

Vị trước mắt này, liều trả giá lớn như vậy cũng muốn giao phong với hắn, Bàn Cổ cũng không hiểu nổi. "Xích!" Kiếm quang lóe lên giữa đất trời, vạn vật ầm ầm sụp đổ, vỡ nát.

Tất cả các vụ nổ lớn của vũ trụ, sự sụp đổ, khởi nguyên của thế giới, sự diễn biến giữa có và không, vân vân, lúc này không ngừng hiện ra.

Rồi sau đó, tất cả quy về hư vô! "Ông!" Ngay lúc này, một đạo tử kim thần quang hiện ra giữa đất trời, sau đó từ từ hóa thành một tòa bảo tháp chín tầng.

Bảo tháp tỏa ra khí tức trấn áp Hồng Mông, giây phút này, vô số tồn tại đang quan chú sắc mặt tức thì biến đổi.

Có tồn tại đã ra tay, hơn nữa, là đứng về phía Bàn Cổ. "Oanh long!!!" Kiếm mang tuy kinh khủng, nhưng Huyền Hoàng Bảo Tháp lúc này đã đạt đến trình độ Hồng Mông công đức linh bảo, lại thêm Thái Thượng thúc giục, uy thế lúc này, đủ để chặn lại một kiếm này của Huyền Thanh Đạo Quân. "Là Thái Thượng Đạo tôn!" "Hồng Hoang Thái Thượng Đạo tôn ra tay rồi." "Đạo tôn và vị kia có quan hệ gì?" "Xem ra, lai lịch của vị kia, e rằng không nhỏ!" Lúc này, trong

Hồng Mông Giới Vực, không ngừng có tồn tại lên tiếng, sắc mặt kinh hãi nhìn về nơi đây.

Mà lúc này, sau lưng Huyền Hoàng Bảo Tháp, một bóng người lặng lẽ xuất hiện, chắp tay sau lưng, phủ khám chúng sinh.

Trên người không có chút dao động khí tức nào, nhưng y đứng ở đó, đã đủ để trấn áp trời đất.

Bởi vì, y, chính là người nắm giữ Bắc Vực, Hồng Hoang, Thái Thượng Đạo tôn!

Thái Thượng xuất hiện, vô số tồn tại cảm thấy, tình hình của Bàn Cổ có thể được giải quyết rồi.

Dù sao, Huyền Thanh Đạo Quân lúc này tuy kinh khủng, nhưng vẫn không thể so được với Thái Thượng Đạo tôn, đó là một tồn tại Hậu kỳ chân chính, ngay cả Bản Nguyên Đế Quân và Nguyên Tôn cũng khó nói có chút phần thắng nào.

Chương 657

Y, từ khi xuất hiện ở Hồng Mông, đã liên tục tạo ra kỳ tích.

Thực lực của y, luôn khiến vô số tồn tại Hồng Mông chấn kinh, không một ai biết được, cực hạn thật sự của y ở đâu.

Cho nên, lúc y ra tay, tình hình của Bàn Cổ, coi như đã có thể hạ màn.

Mặc dù rất nhiều tồn tại nghi hoặc về thân phận của Bàn Cổ, và mối liên hệ với Thái Thượng Đạo tôn, với Hồng Hoang.

Nhưng, nếu Thái Thượng Đạo tôn đã ra tay, vậy đã đủ để nói rõ, thân phận của vị này không đơn giản.

Một tồn tại có thể thành tựu Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Trung kỳ, quả thực không phải là tầm thường.

Chỉ là không ngờ, một tồn tại đỉnh tiêm như vậy, lại có quan hệ với Hồng Hoang.

Tình hình của Hồng Hoang, thực sự lại một lần nữa khiến không ít tồn tại chấn kinh.

Có không ít sinh linh, còn tiếc nuối vì mình không được sinh ra ở Hồng Hoang, nếu không, nói không chừng cũng là bậc kinh tài tuyệt diễm, có thể vấn đỉnh đỉnh phong rồi.

Giờ phút này, trong Hồng Mông, vô số sinh linh trong lòng có những suy nghĩ khác nhau.

Nhưng điểm chung, chính là sắc mặt kinh hãi nhìn về nơi đây, hồi lâu không nói nên lời. ... "Thái Thượng đạo huynh, ngươi muốn cản ta?" Huyền Thanh Đạo Quân thu kiếm, đứng lơ lửng trên không, sắc mặt đạm mạc nhìn Thái Thượng, chậm rãi nói.

Một kiếm đó, đối mặt với Bàn Cổ, có thể khiến hắn trọng thương, nhưng đối mặt với Thái Thượng, lại thêm Huyền Hoàng Bảo Tháp, không có tác dụng gì, y cũng không hề bất ngờ.

Bởi vì, y là Thái Thượng, một tồn tại đỉnh tiêm sâu không lường được, một đường tạo ra kỳ tích.

Đối mặt với một tồn tại như Thái Thượng, dù là Huyền Thanh Đạo Quân lúc này, cũng không dám dễ dàng ra tay khiêu khích.

Bởi vì nếu Thái Thượng thật sự bộc phát thực lực, dù là chính y, cũng sẽ chết!

Một khi y vẫn lạc tại đây, vùng đất Nam Vực, ngoài Hồng Hoang của Bắc Vực ra, ngay cả Trung Vực Ngũ Lâu Thập Nhị Thành, e rằng cũng không dám dễ dàng nhúng chàm.

Như vậy, chẳng khác nào dâng không cương vực cho Hồng Hoang Bắc Vực.

Vì thế, Huyền Thanh Đạo Quân không mạo hiểm ra tay, nhưng cũng không muốn, cứ như vậy, Bàn Cổ lại được y cứu thoát.

Hồng Hoang đã là thế lực của Bắc Vực, cũng xem như đã thực sự cắm rễ, đứng vững ở Hồng Mông Giới Vực, không còn bị coi là người từ hạ giới nữa.

Nhưng Bàn Cổ này, lại xác thực là từ hạ giới đến, đã có một Hồng Hoang, trong Hồng Mông lại thêm một người từ hạ giới, vậy thì có chút nhiều rồi, y không muốn đi theo vết xe đổ của Bắc Vực.

Y híp mắt lại, nhìn Bàn Cổ, rồi lại nhìn Thái Thượng, chờ y lên tiếng. "Vèo!" "Vèo!" "Vèo!" ...

Vài đạo thần quang lướt qua, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm vượt qua thời không mà đến, chính là Vô Cực Đạo Quân, Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế Quân, Thẩm Phán Thiên Quân, Tinh Thần Kiếm Thánh.

Mấy vị tồn tại đỉnh tiêm nhìn Bàn Cổ, mày hơi nhíu lại, vị này vừa mới tấn thăng Trung kỳ, đại đạo của bản thân, sự dung hợp, chưởng khống đối với Hồng Mông đại đạo đã đạt đến mức độ thành thục như vậy rồi.

Những tồn tại đến từ hạ giới, đều nghịch thiên như vậy sao?

Vô Cực Đạo Quân thoáng suy tư, y là người duy nhất trong số các tồn tại đỉnh tiêm, đại khái biết được tình hình của Bàn Cổ.

Thái Thượng liếc nhìn y một cái, tự nhiên là biết, dù sao có một số chuyện trước đây cũng là do Vô Cực Đạo Quân nói.

Trong Hồng Mông Giới Vực, e rằng cũng chỉ có Vô Cực Đạo Quân ngày trước, mới có thể nhìn ra được vài phần manh mối.

Y chuyển ánh mắt, nhìn Huyền Thanh Đạo Quân, nhàn nhạt nói, "Y tên Bàn Cổ, là người của Hồng Hoang chúng ta, đạo hữu đã ra tay rồi, nếu còn ra tay nữa, vậy chính là châm ngòi chiến hỏa giữa Nam Vực và Bắc Vực..." "Hồng Hoang?!" Huyền Thanh Đạo Quân tức giận đến bật cười, "Đạo huynh, Hồng Hoang giới đều đã bị ngươi mang đến từ ngày trước, nếu là người của Hồng Hoang ngươi, sao bây giờ mới xuất hiện ở Hồng Mông?" "Nếu đạo hữu không tin, thì cứ việc ra tay đi!" Thái Thượng nhàn nhạt nói.

Nghe vậy, sắc mặt Huyền Thanh Đạo Quân trầm xuống, Thái Thượng đã bày tỏ rõ ràng là muốn bảo vệ người này.

Nếu mình cưỡng ép ra tay, đối với Nam Vực mà nói, đó sẽ là một đòn chí mạng.

Bởi vì hiện tại, Nam Vực hoàn toàn không phải là đối thủ của Bắc Vực. "Huyền Thanh đạo hữu, vị Bàn Cổ đạo hữu này, quả thực là người của Hồng Hoang, nhưng vì nhân quả, nguyên nhân trong đó quá phức tạp, cho nên, mới đợi đến lúc này mới tiến vào Hồng Mông Giới

Vực..." "Cũng giống như Thái Thượng đạo hữu, y thực ra đã sớm có thực lực tiến vào Hồng Mông Giới Vực, nhưng vì các loại nhân quả vận mệnh, nguyên nhân của hạ giới, vân vân, mới đợi đến mấy kỷ nguyên trước, mới tiến vào Hồng Mông Giới Vực..." Ngay lúc này, Vô Cực Đạo Quân ở bên cạnh chậm rãi lên tiếng.

Cái gì?!

Các tồn tại đỉnh tiêm khó tin nhìn y.

Những điều này, đối với bọn họ mà nói, quả là tin tức động trời!

Điều này nói lên điều gì?

Điều này nói lên, vào thời đại mà chính họ còn chưa phát hiện ra, trong Hồng Mông Giới Vực, đệ nhất cao thủ Vô Cực Đạo Quân, đã phát hiện ra manh mối, hai vị này có thực lực tiến vào Hồng Mông Giới Vực, nhưng vì các loại hạn chế, nhân quả của hạ giới mà bị ngăn cản.

Sau đó, Thái Thượng lại một lần nữa quật khởi, thành công tiến vào Hồng Mông Giới Vực.

Mà Bàn Cổ, thì lại tiếp tục chờ đợi, cho đến kỷ nguyên này, mới thành công tiến vào Hồng Mông Giới Vực.

Nghĩ kỹ lại, các tồn tại đều kinh hãi.

Hóa ra, Thái Thượng đã sớm có thực lực như vậy, nhưng vẫn chờ đợi thời cơ tốt hơn.

Chẳng trách y lại biến thái nghịch thiên như vậy, hóa ra, tình hình của y, lại kinh khủng đến thế!

Mà Bàn Cổ, nếu là cùng một phe với y, lại chờ đợi thêm một thời gian nữa, thì cũng không có vấn đề gì lớn.

Xem ra, Bàn Cổ này, hẳn là người của Hồng Hoang thật.

Dù sao, Vô Cực Đạo Quân không có lý do gì để lừa gạt bọn họ về điểm này.

Như vậy, nếu Huyền Thanh Đạo Quân còn cố chấp, vậy chính là khai chiến với Bắc Vực. "Keng!" Thần kiếm trong tay Huyền Thanh Đạo Quân hơi rung lên, phát ra từng tiếng kiếm minh, sau đó bị y thu lại. "Nếu là người của đạo huynh Hồng Hoang, vậy xin mời đạo huynh mang về đi, Nam Vực của ta đất đai nhỏ bé, không chứa nổi tôn tồn tại này!" Huyền Thanh Đạo Quân nhìn Thái Thượng, nhàn nhạt nói, ánh mắt liếc qua Bàn Cổ, hàn quang lóe lên.

Thái Thượng trên mặt lộ ra một nụ cười, y biết, Huyền Thanh Đạo Quân sẽ đưa ra lựa chọn chính xác, hơi gật đầu, sau đó nhìn về phía Vô Cực Đạo Quân và những người khác nói, "Chư vị đạo hữu, lần này tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang ta quay về, là chuyện đáng mừng đáng chúc, sao không đến Bắc Vực một chuyến, ta mở yến tiệc mời chư vị?" "Như vậy, làm phiền đạo hữu rồi!" Nghe vậy, các vị tồn tại đỉnh tiêm đều cười nói. "Nam Vực sự vụ bận rộn, không làm phiền đạo huynh nữa, cáo từ!" Huyền Thanh Đạo Quân nói xong, chắp tay một cái rồi trực tiếp rời đi.

Đối với thái độ của y, mọi người cũng có thể hiểu được, Bàn Cổ được Thái Thượng bảo vệ, gây ra nhiều chuyện như vậy, hóa ra, kẻ hề lại là chính mình.

Nếu lại đến Bắc Vực dự yến, lại phải thấy Bàn Cổ ở Hồng Hoang, ở Bắc Vực tiêu sái, y không muốn.

Mọi người cũng không để ý nhiều, y không đến thì thôi.

Thái Thượng cười cười, dẫn theo Bàn Cổ và một đám tồn tại đỉnh tiêm, vượt qua thời không tiến về Hồng Hoang.

Chương 658

Không lâu sau, các vị Vô Cực Kim Tiên đã đến vùng đất Hồng Hoang của Bắc Vực. ...

Tại Thủ Dương Sơn, trong Hồng Hoang của Bắc Vực.

Trong Vô Cực Cung.

Lần này những người có thể xuất hiện ở đây, không ai không phải là người có tư cách từ Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trở lên trong Hồng Hoang.

Đương nhiên, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân lần này không đến, lúc này họ đang ở một giai đoạn cực kỳ quan trọng, khí tức dao động không còn mãnh liệt và bất ổn như trước.

Bây giờ dần dần trở nên bình ổn, đợi đến khi hoàn toàn bình ổn, có thể ổn định lại, vậy thì tấn thăng, chính là nước chảy thành sông.

Vì thế, trong tình hình hiện tại, dù là chuyện vô cùng quan trọng đối với Hồng Hoang, nhưng hai vị tồn tại đang trong giai đoạn tấn thăng này vẫn không đến, điểm này Thái Thượng cũng sẽ không cố ý bảo họ xuất quan.

Nếu không, muốn tấn thăng sẽ không đơn giản như vậy.

Mấy vị tồn tại đỉnh tiêm, cũng có thể đại khái cảm nhận được tình hình của hai vị này, chỉ cần họ tấn thăng, vậy thì nội tình của Hồng Hoang, có thể triệt để bù đắp, dù là ở Hồng Mông Giới Vực, nội tình cũng là đỉnh tiêm.

Dù sao, ngoài ba vị này, bản thân Thái Thượng, còn có thể Nhất Khí Hóa Tam Thanh, đó là bốn tôn tồn tại cùng cấp bậc a!

Thủ đoạn kinh khủng như vậy, ngay cả Vô Cực Đạo Quân, cũng

cảm thấy da đầu tê dại.

Dưới nội tình như vậy, Hồng Hoang ở Hồng Mông, tự nhiên là đỉnh tiêm rồi. ... "Bàn Cổ đạo hữu lần này có thể trở về, quả là niềm vui của Hồng Hoang, đã tăng thêm không ít thực lực cho Hồng Hoang..." Vô Cực Đạo Quân thưởng thức trà Ngộ Đạo của Hồng Hoang, nhìn Bàn Cổ, cười nói.

Nghe vậy, Bàn Cổ chắp tay, đối với việc Vô Cực Đạo Quân biết chuyện của mình, Thái Thượng đại khái đã nói qua, hắn cũng không quá kinh ngạc.

Mấy vị tồn tại đỉnh tiêm hơi gật đầu, sau đó liền nâng chén cạn ly.

Hồng Hoang không chỉ có những tồn tại kinh tài tuyệt diễm, chấn kinh Hồng Mông.

Mà ngay cả trà Ngộ Đạo trong đó, cũng vô cùng kỳ đặc, những linh căn quả thực đó, đều khiến mấy vị tồn tại đỉnh tiêm sáng mắt lên.

Các loại đặc thù của Hồng Hoang, khiến mấy vị tồn tại đỉnh tiêm càng ngày càng tò mò.

Luôn cảm thấy, Hồng Hoang còn có rất nhiều thứ độc đáo, nhưng lại chưa hoàn toàn được chiêm ngưỡng, thưởng thức.

Mấy vị tồn tại đỉnh tiêm, trong lòng đều đang nghĩ, sau này có thể đến Hồng Hoang nhiều hơn, tìm hiểu thêm về sự đặc thù của Hồng Hoang.

Đương nhiên, ý niệm trong lòng họ cũng chỉ lóe lên rồi thôi, không nghĩ sâu xa. ...

Yến tiệc trong Hồng Hoang mời các vị chưởng khống thế lực, cũng kéo dài một thời gian không ngắn không dài.

Trong thời gian đó, mấy vị Vô Cực Kim Tiên còn giao lưu đại đạo

tinh nghĩa và chí lý, khiến Nguyên Thủy, Thông Thiên và những người ngồi ở cuối đều thu hoạch không ít.

Dù sao cũng là huyền diệu của tầng thứ Vô Cực Kim Tiên, tự nhiên đối với những Thái Cực Kim Tiên như họ, có sự trợ giúp không nhỏ.

Đến khi Vô Cực Đạo Quân, Bản Nguyên Đế Quân, Nguyên Tôn và những người khác rời đi, đã là mấy trăm nguyên hội trong Hồng Hoang rồi.

Lúc này, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Phục Hy, Lý Nhĩ và các tồn tại khác, mới bước tới, hành lễ với Bàn Cổ. "Bái kiến Phụ Thần!" "Bái kiến Bàn Cổ đại thần!" Các tồn tại tự hành lễ, xưng hô tự nhiên cũng không giống nhau.

Nguyên Thủy và Thông Thiên tò mò nhìn đại ca của mình, dường như, y không hề hành lễ với Phụ Thần, điểm này, khiến họ khó hiểu.

Bàn Cổ phất tay, nâng họ dậy, những người này, ở Đạo Kỷ trước, quả thực xem như là truyền thừa của hắn.

Hắn nhìn Thái Thượng, người sau gật đầu, sau đó lên tiếng, "Thực ra, ngô và Thái Thượng đạo hữu, là Ma Thần cùng thời kỳ, đó đã là chuyện của hai Đạo Kỷ trước..." "Khi đó, Thái Thượng đạo hữu đã trợ giúp ta, giúp ta có thể thoát thân, không đến nỗi thật sự vẫn lạc..." "Cho nên!" "Cho nên, kiếp này, mượn thân phận đứng đầu Bàn Cổ Tam Thanh để xuất thế, chính là để kết thúc đoạn nhân quả này!" Thái Thượng tiếp lời, ánh mắt nhìn về phía một đám tồn tại đang chấn kinh. "Thời kỳ đó, có chút khác biệt so với Hỗn Độn Tam Thiên Ma Thần mà các ngươi biết, về cơ bản đều là vì siêu thoát, vì đối phó với Đại Đạo!" "Nhưng Đại Đạo khi đó, quả thực kinh khủng hơn rất nhiều, còn có một số Hộ Đạo Giả tồn tại." "Cuối cùng, chỉ còn lại ta và Bàn Cổ đạo hữu hai người, vốn dĩ có hy vọng trực tiếp siêu thoát,

nhưng vì duyên cớ của vận mệnh." "Khiến hai chúng ta thất bại ở cửa ải cuối cùng.

Đây cũng là lý do vì sao, Vô Cực Đạo Quân thời kỳ đó, có thể nhìn ra một chút manh mối, đó chính là chúng ta chuẩn bị tiến vào Hồng Mông, nhưng lại vì một số cấm chế, đã thất bại, không thành công tiến vào Hồng Mông Giới!" "Sau đó, ta giải quyết nguy cơ cho Bàn Cổ đạo hữu, rồi lấy bản thân làm cái giá, mai táng Đại Đạo, thay đổi một số chuyện, lúc này mới tái diễn Đạo Kỷ!" "Mà Đạo Kỷ này, theo sự thay đổi của ta, Bàn Cổ đạo hữu bề ngoài khai thiên vẫn lạc, nhưng thực ra, chưa từng thật sự vẫn lạc, sau đó tiếp tục bố cục một Đạo Kỷ, chờ đợi sự phục sinh, quật khởi của Đạo Kỷ tiếp theo..." "Mà trong Đạo Kỷ này, ta đã có được tiến triển, bản thân đã đi qua vô số năm tháng trong trường hà vận mệnh, rồi lại được kéo về Hồng Hoang, sau đó bắt đầu đi con đường này!" "Tất cả những điều này, trong chuyện ta mai táng Đại Đạo, đã được sắp đặt sẵn.

Rồi trong Đạo Kỷ mới, một tia tàn hồn của ta từ Đạo Kỷ trước, vẫn luôn áp chế Đại Đạo và Hộ Đạo Giả, khiến chúng hoàn toàn không dám có bất kỳ trở ngại nào nữa..." "Cho đến khi, Đạo Kỷ trước sụp đổ, ta mang theo thế giới Hồng Hoang, thuận lợi tiến vào Hồng Mông Giới Vực." "Sau đó, Đạo Kỷ mới, sức mạnh của Đại Đạo đã suy giảm không ít, sự diễn hóa của Đạo Kỷ này, chính là cơ hội của Bàn Cổ đạo hữu." "Vì thế, hắn nghịch thiên quật khởi, rồi chém giết tất cả Hộ Đạo Giả, nghịch sát Đại Đạo, tiến vào Hồng Mông Giới Vực!" ...

Thái Thượng cũng không nói chi tiết, chỉ nói đại khái về tình hình của mình và Bàn Cổ, cũng như, tình hình của thời đại ngày trước.

Nhưng dù vậy, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Hậu Thổ và Nữ Oa và các tồn tại khác, đã kinh hãi, khó tin nhìn hai người họ.

Hai, hai vị này, lại có liên quan đến chuyện của hai Đạo Kỷ trước.

Hơn nữa, còn là tồn tại đỉnh tiêm nhất trong thời đại đó.

Nếu không có Thái Thượng, Bàn Cổ đã thật sự vẫn lạc rồi.

Mặc dù cuối cùng đều thất bại, nhưng cũng đã bố cục lại, rồi vì để kết thúc nhân quả, Thái Thượng đã mượn thân phận đứng đầu Bàn Cổ Tam Thanh để hóa hình ra đời.

Nghe được những bí mật như vậy, dù họ đều đã là Thái Cực Kim Tiên, trong chốc lát cũng khó có thể chấp nhận. "Đại ca!, không, tiền bối..." Nguyên Thủy cảm thấy mình rối loạn, mình phải xưng hô với Thái Thượng thế nào đây, mình đã gọi đại ca bao lâu rồi.

Thông Thiên cũng vậy, chỉ trong chốc lát, đã đạt đến tầng thứ của Phụ Thần, điều này quả thực có chút khó chấp nhận. "Không cần câu nệ quá nhiều, vẫn cứ xưng hô như trước là được, hiện tại, chúng ta đang ở trong Hồng Mông Giới Vực, dĩ vãng hết thảy, cái cần cắt đứt đã cắt đứt, đây là tân chinh trình của chúng ta!" Thái Thượng đứng dậy, nhìn về Hồng Mông Giới Vực, u u nói.

Nghe vậy, mọi người nhìn về phía Hồng Mông Giới Vực, phảng phất, đã nhìn thấy tương lai huy hoàng của Hồng Hoang. ... ...

Trong đại điện của Vô Cực Cung.

Một lát sau, Thái Thượng quay người lại, nhìn mọi người nói, "Lần này, Bàn Cổ đạo hữu thành công trở về, các ngươi dẫn hắn đi làm quen với Hồng Hoang một phen, sau đó mỗi người tự bế quan tu hành một thời gian!" "Hiện tại hiếm có cơ hội như vậy, tự nhiên không nên bỏ lỡ." "Bàn Cổ đạo hữu, còn có thể giảng đạo cho họ, nâng cao thực lực của họ!" "Cứ theo ý của đạo hữu!" Bàn Cổ gật đầu nói. "Tuân theo ý của đại ca (đạo huynh)!" Các vị Thái Cực Kim Tiên đáp lời.

Sau đó, Nguyên Thủy và Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ và những người khác, đã dẫn Bàn Cổ rời khỏi Vô Cực Cung, tiến về Hồng Hoang.

Mặc dù đều là tồn tại đỉnh tiêm, một ý niệm có thể bao trùm khắp Hồng Hoang, nhưng họ đều không làm vậy, mà là thực sự đi làm quen với Hồng Hoang, mỗi một thế lực, mỗi một khu vực, đều đang di chuyển trong đó.

Bàn Cổ cũng dự định xem xét tình hình của Hồng Hoang từ Đạo Kỷ trước, mọi người đều đang chậm rãi đi, chậm rãi quan sát chúng sinh Hồng Hoang, sự việc diễn biến của trời đất, không ngừng làm quen với các khu vực và tình hình trong đó. ...

Bàn Cổ đại thần trở về!

Chương 659

Tin tức này, trong thời gian ngắn ngủi mười mấy nguyên hội, đã lan truyền khắp Bắc Vực.

Đối với những tồn tại thuộc mạch Hồng Hoang mà nói, đó là một tin tức động trời và chấn kinh.

Bàn Cổ là ai?

Những tồn tại thuộc mạch Hồng Hoang không ai không biết, chính là ngài đã khai thiên, diễn hóa thế giới Hồng Hoang.

Có thể nói, tất cả những người thuộc mạch Hồng Hoang, đều là nhờ Bàn Cổ đại thần, mới có thể được sinh ra.

Cho nên, nghe được tin tức Bàn Cổ đại thần trở về, không ít sinh linh, tu sĩ Hồng Hoang đang du lịch, rèn luyện ở Bắc Vực, lúc này đều lên đường, trở về Hồng Hoang, dự định thử vận may, xem có thể gặp được Bàn Cổ đại thần không.

Nếu có thể gặp được Bàn Cổ đại thần một lần, đó sẽ là cơ duyên và tạo hóa cực lớn.

Đồng thời, họ cũng đang mong chờ, trong tình hình như vậy, Bàn Cổ đại thần có mở đàn giảng đạo, truyền lại một số pháp tu hành đặc biệt, hay là những cảm ngộ, lý giải về đại đạo hay không.

Những chuyện này, không ít tồn tại Hồng Hoang đều vô cùng mong đợi, lần lượt lên đường cản lai.

Còn những sinh linh của Bắc Vực, tuy không hiểu ý nghĩa thực sự của Bàn Cổ đại thần, nhưng cũng biết, đây là một Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên mới trong Bắc Vực của họ, đến từ hạ giới.

Sau đó ở Nam Vực tấn thăng lên Trung kỳ, còn giao chiến với

Huyền Thanh Đạo Quân một trận, cuối cùng dưới sự ra tay của Đạo tôn, Bàn Cổ đại thần đã trở về Hồng Hoang.

Có thêm một vị Vô Cực Kim Tiên trấn giữ Hồng Hoang, đối với sinh linh của Bắc Vực mà nói, đây quả thực là một chuyện tốt.

Dù sao, đó là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, là tồn tại đứng ở đỉnh cao nhất của Hồng Mông Giới Vực.

Ngay cả trong các thế lực lớn, những tồn tại như vậy, cũng không nhiều.

Cho nên, bây giờ Bắc Vực có thêm một vị, quả thực là một đại sự tốt đẹp, lần này họ cũng tiến về Hồng Hoang, xem có cơ duyên tạo hóa nào, được diện kiến một lần, hay là lắng nghe đại đạo không. ...

Trong Bắc Vực, các phương sôi sục.

Trong Hồng Hoang, càng có vô số tồn tại và sinh linh của Bắc Vực tràn vào.

Các thế lực khác, cũng như các tồn tại đỉnh tiêm, lúc này đều lại đang quan chú đến một số tiến triển của Hồng Hoang.

Chuyện của Bàn Cổ, lúc này họ cũng không quá để ý, ngoài Huyền Thanh Đạo Quân ra, mấy vị còn lại, lúc này đều đang chú ý đến hai luồng khí tức đang dần dần bình ổn lại.

Không có gì bất ngờ, Hồng Quân Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân, đều sắp tấn thăng Vô Cực Kim Tiên. "Hồng Hoang thật đáng sợ!" "Với tốc độ tiến triển như vậy, ở Hồng Mông phương nào là đối thủ của Hồng Hoang?" "Hồng Hoang này, toàn là những bậc kinh tài tuyệt diễm..." "Xem ra, thế lực của mình lại phải tranh thủ thời gian nâng cao rồi." "Hồng Hoang, luôn tạo áp lực cho chúng ta a!" ...

Mấy vị thế lực và tồn tại đỉnh tiêm khác lần lượt phát ra cảm khái, ba vị Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, lại thêm Thái Thượng vị

chưởng khống Bắc Vực này.

Thực lực như vậy, chẳng phải là Trung Vực Ngũ Lâu Thập Nhị Thành sao?

Hồng Hoang mới bao lâu chứ?

Đã đạt được thực lực ngang với Trung Vực rồi sao?

Bốn vị Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, thực lực như vậy, ngay cả Minh Vực cũng không có, Minh Vực cộng thêm Nguyên Tôn cũng chỉ có ba vị.

Chỉ có Trung Vực, mới có thực lực như vậy.

Lúc này, cảm nhận được hai vị sắp tấn thăng kia, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm, sắc mặt khá phức tạp, cảm khái không thôi.

Nhưng đồng thời, sau khi cảm nhận được áp lực như vậy, họ cũng quyết định, lại phải tiến hành phát triển lớn, nếu không, hoàn toàn không theo kịp tốc độ tiến triển của Hồng Hoang, thực sự quá kinh khủng.

Nếu không tiếp tục phát triển, phát triển mạnh mẽ, e rằng ngay cả cái đuôi của Hồng Hoang cũng không thấy được.

Mà Huyền Thanh Đạo Quân của Nam Vực lúc này, sắc mặt thì khá âm trầm.

Bàn Cổ gia nhập Hồng Hoang, thực lực Hồng Hoang đại tăng, Nam Vực của mình, e rằng thật sự không còn cơ hội nào để đuổi kịp nữa.

Ngược lại là Tây Vực, bây giờ đang đuổi kịp Nam Vực.

Y cũng biết, nếu không nỗ lực phát triển, Tây Vực, thật sự có khả năng vượt qua Nam Vực.

Đến lúc đó, Nam Vực sẽ trở thành thế lực đội sổ của Hồng Mông

Giới Vực.

Chuyện này bao nhiêu kỷ nguyên qua chưa từng xảy ra, Huyền Thanh Đạo Quân không thể để nó xuất hiện.

Ngày trước đội sổ là Tây Vực, Bắc Vực cũng ở dưới Nam Vực của mình.

Bây giờ, Bắc Vực đã có thể sánh ngang với Trung Vực, Tây Vực cũng đang đuổi kịp mình.

Mình nếu không nỗ lực phát triển nữa, vậy thì kết cục, chính là đội sổ.

Trong lòng nghĩ những chuyện như vậy, sắc mặt của Huyền Thanh Đạo Quân càng thêm âm trầm đáng sợ, sau đó đã hạ đạt kế hoạch phát triển toàn vực. ...

Hồng Hoang, trên Thủ Dương Sơn. "Sắp tấn thăng rồi a!" "Đến lúc đó, Hồng Hoang của ta, sẽ không còn bất kỳ sự thiếu hụt nội tình nào nữa..." Thái Thượng trên gương mặt nho nhã mỉm cười ôn hòa, nhìn về nơi hai luồng khí tức đang trầm tịch, chậm rãi nói.

Sau lưng y, là một đám tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang, sắc mặt vui mừng nhìn về nơi ở của Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân.

Họ, sắp bước ra bước đó rồi! "Oanh long!!!" Không biết đã qua bao lâu, phảng phất là trăm triệu năm, một Đạo Kỷ, hay là một kỷ nguyên.

Chỉ nghe từng tiếng sấm sét vang lên, ngay sau đó có hai luồng khí tức kinh khủng xông thẳng lên trời, những làn sóng âm và khí lãng có thể nhìn thấy bằng mắt thường không ngừng càn quét, quét sạch vô số khu vực.

Nhưng ngay sau đó, lại bị Thái Thượng phất tay phong tỏa, không

ảnh hưởng đến quá nhiều sinh linh và tồn tại.

Khí tức của Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên vừa xuất hiện, tức thì lan tỏa bao trùm toàn bộ Hồng Mông Giới Vực.

Giờ phút này, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm đều đã biết, Hồng Hoang Dương Mi Đạo Nhân, Hồng Quân Đạo Nhân đã thành công tấn thăng.

Như vậy, trong Hồng Hoang, lại có thêm hai vị tồn tại đỉnh tiêm, thực lực có thể sánh ngang với Trung Vực.

Tốc độ tiến triển như vậy, thực lực như vậy.

Hồng Hoang, quả thực đáng sợ đến thế! ... "Ầm!" Đột nhiên, trong khu vực đó, đều truyền đến một tiếng nổ, sau đó thấy hai luồng quang thúc màu sắc khác nhau, khí tức dần dần thu liễm lại, cho đến khi hoàn toàn im bặt.

Nhưng dị tượng lúc này hiện ra ở Hồng Hoang, hiện ra ở Bắc Vực, hiện ra ở Hồng Mông, vẫn còn đang diễn hóa, hồi lâu không tan.

Chương 660

Báo cho vô lượng sinh linh Hồng Mông, sự tấn thăng của hai vị này!

Bắc Vực, trong cõi Hồng Hoang. "Dương Mi và Hồng Quân, hai vị đạo hữu đều đã tấn thăng, như vậy thực lực Bắc Vực của ta liền một bước sánh ngang với Trung Vực..." Bàn Cổ nhếch miệng cười nói.

Tuy giao tình với hai vị này không sâu, nhưng ít nhất, trong đạo kỷ trước, cũng coi như đã diễn chung một vở kịch.

Tất cả đều là vì bố cục của chính mình và Thái Thượng.

Nhưng những chuyện đó đã là quá khứ, hiện tại mọi người đều đứng trên cùng một chiến tuyến, đều vì Bắc Vực.

Cho nên, việc họ có thể tấn thăng, có thể nâng cao thực lực Bắc Vực, khiến thực lực Bắc Vực trong nháy mắt đạt tới trình độ như vậy, quả thực cũng là chuyện đáng mừng.

Sau lưng y, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ cũng đang vô cùng vui vẻ.

Có thể thấy hai vị này tấn thăng, có thể thấy Hồng Hoang lại một lần nữa huy hoàng, với tư cách là những tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang, họ quả thực vui mừng khôn xiết. "Hai vị đạo hữu vốn đã ở điểm giới hạn rồi, bế quan lâu như vậy, có thể tấn thăng cũng là chuyện trong dự liệu..." "Nhưng dù sao đây cũng là đại hỉ sự của Hồng Hoang, đáng để ăn mừng một phen." "Nhị đệ, ngươi truyền lệnh xuống, Bắc Vực cùng ăn mừng!" Thái Thượng cười nhẹ rồi nói. "Vâng, đại ca!" Nguyên Thủy đáp lời.

Đây quả thực là một đại sự đáng mừng, toàn bộ Bắc Vực đều nên

cùng nhau chung vui, những việc này, sau này hắn tự nhiên sẽ lo liệu ổn thỏa.

Ánh mắt của họ lại một lần nữa chuyển về khu vực kia. … Trung Vực, trong Vô Cực Lâu. "Bản quân đã biết, tồn tại năm xưa có thể xung kích Hồng Mông Giới, trầm mặc lâu như vậy, sao có thể cứ mãi im hơi lặng tiếng, lần này, quả thật đã gây chấn động cực lớn cho Hồng Mông Giới!" "Hồng Hoang a!" "Đây rốt cuộc là một thế giới thế nào, lại có nhiều bậc kinh tài tuyệt diễm như vậy!" "Đế Thiên, Trung Vực chúng ta, để sinh ra ba vị Vô Cực Kim Tiên, đã tốn không ít thời gian phải không?" Vô Cực Đạo Quân nhìn xuống vị đại tướng đệ nhất dưới trướng mình, hỏi. "Bẩm Đạo quân, đã tốn hai ngàn ba trăm bảy mươi lăm kỷ nguyên!" Đế Thiên thần sắc cũng vô cùng kinh ngạc, thậm chí có chút hổ thẹn, nói.

Trung Vực của hắn, tự xưng là thế lực đệ nhất Hồng Mông Giới Vực, sở hữu bốn vị Vô Cực Kim Tiên bao gồm cả Đạo quân, nhưng ba vị Vô Cực Kim Tiên còn lại, đã phải mất hai ngàn ba trăm bảy mươi lăm kỷ nguyên mới đạt tới được.

Ngược lại, phía Hồng Hoang thì sao?

Tính toán chi li, chưa tới năm kỷ nguyên.

Tình huống này khiến cho Đế Thiên, chiến tướng đệ nhất chỉ đứng sau Vô Cực Đạo Quân về tư chất ở Trung Vực, cũng cảm thấy hổ thẹn không thôi.

Thái Thượng Đạo tôn, lúc đến đã là tồn tại trung kỳ.

Khi đó, mình vẫn còn là sơ kỳ.

Bây giờ, mình đã là trung kỳ, còn Thái Thượng Đạo tôn đã là hậu kỳ, chấp chưởng Bắc Vực.

Bàn Cổ, khi tiến vào Hồng Mông Giới, nghe nói là sơ kỳ, sau một

thời gian tu hành, liền trực tiếp tấn thăng trung kỳ.

Hơn nữa, còn trực tiếp khiêu chiến Huyền Thanh Đạo Quân.

Ngay cả hắn cũng không chắc là đối thủ của Huyền Thanh Đạo Quân.

Tuy cùng là trung kỳ, nhưng giữa người mới bước vào và người đã đắm chìm trong cảnh giới này nhiều kỷ nguyên như vậy, vẫn có sự khác biệt rất lớn.

Nếu không, Quân Thiên Tiên Đế, Thẩm Phán Thiên Quân và Huyền Thanh Đạo Quân năm xưa cũng không thể chưởng khống một vực.

Mặc dù hắn có thực lực trung kỳ, nhưng cũng không phải là đối thủ của Huyền Thanh Đạo Quân và Thẩm Phán Thiên Quân.

Cho nên, thực lực của Bàn Cổ, hắn cũng vô cùng kinh ngạc.

Hiện tại, Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân năm xưa còn ở Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn, cũng đã tấn thăng đến Vô Cực Kim Tiên sơ kỳ.

Tiến triển như vậy, Đế Thiên không muốn hổ thẹn cũng không được.

Là mình, là những tồn tại đỉnh tiêm của Trung Vực kém cỏi sao?

Tốc độ tu hành chậm sao?

Không!

Chỉ là những tồn tại của Hồng Hoang quá mức yêu nghiệt, quá mức nghịch thiên rồi.

Bọn họ không phải là những người tu hành bình thường.

Trong Hồng Mông Giới Vực, cũng chỉ có Hồng Hoang mới như

vậy, những nơi khác không hề có tình huống này.

Cho nên, dù hổ thẹn, hắn cũng hiểu rằng, không thể so sánh với đám tồn tại nghịch thiên của Hồng Hoang.

Nếu không, sẽ chỉ ảnh hưởng đến đạo tâm của chính mình, ảnh hưởng đến việc tu hành của chính mình mà thôi. "Ngươi cũng không cần phải như vậy, chúng ta làm tốt việc của mình là được rồi, tiến triển của các ngươi cũng không hề ít." "Hồng Hoang vốn không phải là tồn tại bình thường, không cần phải so sánh với họ!" Vô Cực Đạo Quân liếc nhìn hắn một cái, nhàn nhạt nói. "Vâng!" Đế Thiên trong lòng thở phào nhẹ nhõm, cung kính nói. "Ngươi lui xuống đi, tranh thủ thời gian nâng cao thực lực bản thân và đám bộ chúng bên dưới..." "Phong ấn nơi đó, gần đây lại lỏng thêm vài phần..." Vô Cực Đạo Quân thần sắc ngưng trọng, nhìn về phía bắc của Trung Vực, cất giọng trầm.

Nghe vậy, sắc mặt Đế Thiên biến đổi.

Cái phong ấn đó, ngay cả hắn cũng không biết tại sao lại tồn tại, lại phong ấn thứ gì.

Điểm này, hắn đoán, ngay cả Đạo quân cũng không rõ, dường như nó đã tồn tại từ khi Hồng Mông sinh ra.

Hắn chỉ biết, từ khi hắn bắt đầu con đường tu hành, đã có những tồn tại đỉnh tiêm, cứ cách một khoảng thời gian lại đến khu vực đó để gia cố phong ấn.

Mỗi khi phong ấn lỏng đi vài phần, sẽ có một số luồng sức mạnh kinh khủng lan tỏa ra ngoài.

Thực ra, Trung Vực sở dĩ là thế lực mạnh nhất trong Hồng Mông Giới Vực, một phần cũng là vì luồng sức mạnh lan tỏa này có lợi cho việc tu hành, cho nên tiến triển là nhanh nhất.

Đương nhiên, đó là tình huống trước khi Hồng Hoang đến, hiện tại, nhanh nhất là Hồng Hoang.

Hắn cũng biết được một chút từ Đạo quân, Ngũ Lâu Thập Nhị Thành của Trung Vực cũng có trách nhiệm lớn nhất trong việc trấn áp phong ấn.

Kế thừa khu vực tốt nhất, lợi ích lớn nhất, giúp họ nâng cao thực lực đến đỉnh tiêm.

Vậy thì tương ứng, tự nhiên phải gánh vác trách nhiệm lớn hơn.

Cho nên, từ trước đến nay, luôn là Trung Vực cử đi nhiều tồn tại đỉnh tiêm nhất để gia cố phong ấn.

Còn các thế lực khác, nhiều nhất cũng chỉ có người chưởng khống một vực đến hỗ trợ một phen mà thôi.

Trung Vực gánh vác trách nhiệm lớn nhất, họ tự nhiên sẽ không bỏ ra quá nhiều sức lực, đủ là được. "Lần này mức độ lỏng lẻo của phong ấn mạnh hơn trước đây, cho nên lần này, sức mạnh cần thiết sẽ nhiều hơn..." "Trước đây, ta đã đặt cược, cược vào sự tiến triển của Hồng Hoang." "Sự thật chứng minh, ta đã đúng." "Có Hồng Hoang gia nhập, sự lỏng lẻo của phong ấn này, dù có mạnh hơn nữa, cũng không cần phải lo lắng..." Vô Cực Đạo Quân trên mặt lộ ra một nụ cười, nhìn Đế Thiên nói.

Chương 661

Nghe vậy, Đế Thiên thần sắc nghiêm lại, nhưng trong lòng lại thả lỏng không ít.

Đúng vậy, có Thái Thượng Đạo tôn ở đây, tình hình đã tốt hơn nhiều.

Hắn chắp tay một cái, rồi xoay người rời đi.

Vô Cực Đạo Quân chuyển ánh mắt, nhìn vào khu vực sâu thẳm và bí ẩn nhất của Trung Vực.

Nơi đó, là nơi phong ấn duy nhất của Hồng Mông Giới.

Thực ra, ngay cả hắn cũng không biết, phong ấn này, tồn tại từ khi nào, lại phong ấn thứ gì?

Dường như, nó được sinh ra cùng với Hồng Mông.

Nhưng vì sức mạnh bên trong quá kinh khủng, đã bị một thế hệ tồn tại đỉnh tiêm nhất trước đây, dùng hết toàn bộ sức mạnh và sinh mệnh lực, mới có thể phong ấn lại.

Vô Cực Đạo Quân không dám tưởng tượng, có thể làm hao hết tất cả của mấy vị Vô Cực Kim Tiên, đó là một sức mạnh kinh khủng đến mức nào.

Bản thân hắn chính là Vô Cực Kim Tiên, hắn biết, muốn xóa sổ mấy vị tồn tại như vậy trong nháy mắt, là chuyện khó khăn đến mức nào.

Nhưng mà, sức mạnh ở nơi phong ấn đó, đã làm được.

Đây cũng là lý do vì sao, biết về phong ấn này nhiều năm như vậy, Vô Cực Đạo Quân cũng chỉ ngăn cản các tồn tại đỉnh tiêm gia cố

phong ấn, mà không dám dễ dàng mở ra, tìm tòi huyền diệu bên trong.

Bởi vì quá kinh khủng, e rằng vừa vào trong, liền sẽ vẫn lạc trong đó.

Cũng vì điểm này, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Mông Giới Vực, từ trước đến nay chưa từng có ý định mở ra, tìm tòi.

Vẫn duy trì cục diện và cách làm hiện tại.

Gia cố phong ấn!

Lần này, vẫn là như vậy.

Chỉ là, mơ hồ giữa, Vô Cực Đạo Quân cảm giác, lần này sẽ có chuyển cơ và biến số.

Có lẽ, là y chăng!

Vô Cực Đạo Quân thầm nghĩ trong lòng, ánh mắt nhìn về khu vực đó, càng lúc càng ngưng trọng. … … Bắc Vực, trong cõi Hồng Hoang. "Vút!

Vút!" Chỉ thấy hai đạo thần quang, từ nơi sâu nhất của tứ cực Hồng Hoang bay ra, chính là Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân. "Vút!

Vút!

Vút!

Vút!" Ngay sau đó, lại có bốn đạo thần quang từ tứ cực bay ra, hóa thành Tứ Cực Tứ Thánh Thú. "Bái kiến Đạo tôn, ra mắt chư vị đạo huynh!" Tứ Thánh Thú đã là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hướng về phía Thái Thượng và các tồn tại đỉnh tiêm hành lễ.

Thái Thượng khẽ gật đầu, nâng họ dậy, các tồn tại đỉnh tiêm khác cũng gật đầu đáp lễ. "Chúc mừng hai vị đạo hữu thành công tấn thăng Vô Cực Kim Tiên, thật là công thần của Hồng Hoang ta, là đại hỉ sự,

đáng mừng đáng mừng!" Thái Thượng chuyển ánh mắt, nhìn Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân trước mặt, ôn hòa cười nói.

Trừ Bàn Cổ ra, các tồn tại đỉnh tiêm khác đều chắp tay chúc mừng, "Chúc mừng Đạo tổ, chúc mừng Đại tiên!" Hồng Quân Đạo Nhân vung tay, nâng họ dậy, ánh mắt của ông và Dương Mi đều đổ dồn về phía Bàn Cổ, tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Y!

Y lại là Bàn Cổ!

Y vậy mà, vẫn còn sống?!

Điều này sao có thể?

Dù họ đã là Vô Cực Kim Tiên, nhưng đối mặt với chuyện này, vẫn khó có thể tin, không dám tin vào cảnh tượng mình đang thấy. "Đạo huynh, Bàn Cổ y..." Hồng Quân Đạo Nhân và Dương Mi Đạo Nhân đồng thời nhìn về phía Thái Thượng, hy vọng có được câu trả lời.

Trong đạo kỷ trước của Hỗn Độn, trong ba ngàn Ma Thần Hỗn Độn, rõ ràng chỉ có Bàn Cổ sống sót, sau đó khai thiên mới vẫn lạc, thân hóa vạn vật.

Nhiều năm trôi qua, họ cũng chưa từng cảm ứng được bất kỳ khí tức hay thủ đoạn nào của Bàn Cổ còn tồn tại.

Một người là Không Gian Ma Thần năm xưa, một người là Hỗn Nguyên Nhất Khí hóa hình, có thể nói đều là những tồn tại của thời kỳ Hỗn Độn, đối với Bàn Cổ cũng đều vô cùng quen thuộc.

Nhưng mà, Hồng Hoang sau này, cũng đã xác định không còn bất kỳ thủ đoạn nào của Bàn Cổ.

Vậy tại sao, Bàn Cổ lại đứng trước mặt họ?

Trong chuyện này, có phải còn có điều gì họ không biết không?

Nhìn sắc mặt của Thái Thượng và những người khác, rõ ràng là họ biết huyền diệu trong đó, cho nên, trong lòng họ vô cùng tò mò.

Thái Thượng nghe vậy, cười nhẹ, bắt đầu giải thích cho họ.

Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân càng nghe, sắc mặt càng kinh ngạc, miệng hơi há ra, vẻ mặt không thể tin nổi nhìn Thái Thượng, rồi lại nhìn Bàn Cổ.

Hai vị này, vậy mà lại cổ xưa đến thế.

Là tồn tại từ hai đạo kỷ trước thời kỳ Hỗn Độn a!

Điều đó nói lên điều gì, nói lên sự trỗi dậy, thủ đoạn của họ, đều không phải là đột nhiên có được, mà là thật sự kinh khủng như vậy, là tích lũy qua từng bước.

Đặc biệt là Thái Thượng, Hồng Quân Đạo Nhân nhìn thế nào cũng không cảm thấy Bàn Cổ Tam Thanh có thể kinh khủng đến vậy.

Ngay cả Nguyên Thủy và Thông Thiên, cũng là nhờ sự giúp đỡ của Thái Thượng, mới đạt được trình độ như ngày nay.

Nếu không, Thiên Đạo cảnh, chính là giới hạn mà họ theo đuổi trước đây. "Thì ra là vậy, nói như thế, chuyện ba ngàn Ma Thần, chẳng qua chỉ là một vở kịch?" Dương Mi Đạo Nhân lập tức bị đả kích nặng nề, một vở kịch mà mình còn diễn không nổi, ở chỗ Bàn Cổ không chống đỡ được bao lâu, thân thể đã tan nát, nguyên thần bị tổn thương nặng nề.

Nếu Bàn Cổ thật sự ra tay hết sức, tình hình sẽ kinh khủng đến mức nào? "Cũng không hẳn là một vở kịch, khai thiên, quả thực là cần thiết!" "Đạo hữu cũng không cần tự coi nhẹ mình, ta của năm xưa, thực lực quả thật chính là như vậy, tuy có chút thương thế, nhưng cũng có khoảng tám phần toàn thịnh, không có khác biệt quá lớn!" Bàn Cổ liếc nhìn Dương Mi Đạo Nhân, chậm rãi nói.

Đạo kỷ đó, y vẫn thuộc về một giai đoạn đặc biệt, chưa hoàn toàn hồi phục, cũng chưa hoàn toàn thể hiện, bởi vì sự sắp đặt và thủ đoạn của đạo kỷ đó, phần lớn là của Thái Thượng.

Cho nên, khai thiên là cần thiết, cũng là con đường bắt buộc phải đi, y cũng phải hoàn trả nhân quả cho Thái Thượng.

Chương 662

Thủ đoạn của y, là ở đạo kỷ này, cho nên, lúc đó, y theo kế hoạch, khai thiên vẫn lạc, ẩn mình một đạo kỷ thời gian, sau đó mượn thế giới mới, triệt để trỗi dậy, nghịch sát Đại Đạo, siêu thoát tất cả, tiến vào Hồng Mông.

Dương Mi Đạo Nhân sắc mặt phức tạp nhìn Bàn Cổ, nhưng dù thế nào đi nữa, những chuyện đó cũng đã là quá khứ.

Hiện tại, mọi người đều là tồn tại đỉnh tiêm của Bắc Vực, là sức mạnh then chốt nhất của Bắc Vực.

Hiện tại mọi người đều là tồn tại đứng trên cùng một con thuyền, không cần phải truy cứu quá nhiều.

Thực ra sắc mặt của Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân vẫn còn khá kỳ lạ, dù sao, đứng cùng một chiến tuyến với Bàn Cổ, dường như, thật sự là lần đầu tiên.

Thời kỳ Hỗn Độn đó, Bàn Cổ là kẻ thù của tất cả Ma Thần Hỗn Độn, y muốn khai thiên, muốn hủy diệt khu vực Hỗn Độn đó.

Cho nên, tất cả Ma Thần Hỗn Độn đều đi ngược lại đại đạo của y, không thể cùng tồn tại.

Nhưng hiện tại, thời đại đã thay đổi.

Suy nghĩ trong lòng họ, thái độ đối với Bàn Cổ, đều phải thay đổi. "Bàn Cổ đạo hữu, từ bây giờ, ngươi và ta chính là tồn tại đỉnh tiêm của Bắc Vực, là sức mạnh trụ cột của Bắc Vực, mọi chuyện quá khứ, cứ thế mà tiêu tan, sau này cùng nhau tạo nên sự huy hoàng của Bắc Vực!" Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân nhìn nhau một cái, sau đó hướng về phía Bàn Cổ chắp tay nói. "Tốt, hai vị đạo

hữu, từ bây giờ, ngươi và ta chính là tồn tại trên cùng một chiến tuyến!" Bàn Cổ thấy vậy, cười nhẹ rồi cũng chắp tay đáp lễ.

Được rồi, nếu đã chuyện này đã có quyết định, hai vị đạo hữu vừa mới tấn thăng, đáng để ăn mừng! "Nhị đệ, bắt đầu đi!" Thái Thượng nói, sau đó nhìn Nguyên Thủy một cái.

Nguyên Thủy hiểu ý, sau đó bày tiệc trong Thái Thanh Cung, bắt đầu việc ăn mừng.

Giờ khắc này, là thời gian cả Bắc Vực cùng chung vui, tất cả mọi tồn tại đều nở nụ cười, chúc mừng Bắc Vực đã sinh ra hai vị tồn tại đỉnh tiêm, khiến thực lực Bắc Vực một bước trở thành đỉnh tiêm.

Sinh linh của Bắc Vực cũ, lúc này vô cùng vui mừng.

Không ngờ rằng, Bắc Vực cũng có thời khắc như vậy, vốn chỉ cùng Tây Vực ở vị trí cuối bảng, thực lực ngang nhau.

Không ngờ, sau khi Hồng Hoang chưởng khống Bắc Vực, mọi thứ đều trở nên khác biệt.

Hiện tại, càng là trực tiếp một bước trở thành đỉnh tiêm.

Chuyện như vậy, họ tự nhiên là vui mừng, họ tin rằng, dưới sự dẫn dắt của Thái Thượng Đạo tôn, Bắc Vực, tất sẽ vượt qua Trung Vực, đứng trên đỉnh cao của Hồng Mông Giới Vực.

Trong Bắc Vực, chỉ có những tồn tại ở cấp Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, mới có thể xuất hiện trong Thái Thanh Cung.

Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trong Bắc Vực cũ thực ra không nhiều, Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên không quá một bàn tay.

Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ có lác đác hơn hai mươi vị, cơ bản đều là tán tu cao thủ.

Nhưng như vậy cũng không tệ, lần này có thể đến tham gia, họ cũng cảm thấy vô cùng vinh hạnh.

Lúc này trong Thái Thanh Cung, tiếng cười nói hân hoan, mọi người nâng chén cạn ly, vô cùng vui vẻ.

Yến tiệc lần này kéo dài không ngắn, trọn vẹn hơn một nguyên hội mới tan.

Mà trong Bắc Vực, việc ăn mừng lần này, cũng dần dần lắng xuống.

Cứ như vậy, lại một lượng kiếp thời gian của Hồng Hoang trôi qua.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung. "Vút!" Bất chợt, có một đạo kim quang hiện ra, sau đó dần dần hóa thành một tấm lệnh bài bằng đồng xanh.

Trên đó chỉ có hai đạo tự cổ xưa, Trung Vực!

Thái Thượng nhìn tấm lệnh bài bằng đồng xanh này, hai mắt khép hờ, chỉ một cái liếc mắt, đã biết được hàm ý của nó. "Trung Vực Triệu Tập Lệnh!" Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, cất giọng trầm.

Trong Thái Thanh Cung, Thái Thượng quả thực là lần đầu tiên nhìn thấy Trung Vực Triệu Tập Lệnh này, nhưng cũng đã hiểu được hàm ý của nó.

Lệnh này mang một ý nghĩa đặc biệt, là triệu tập các tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Mông Giới Vực, cùng nhau tụ họp tại Ngũ Lâu Thập Nhị Thành của Trung Vực.

Thái Thượng là tồn tại đỉnh tiêm mới của Hồng Mông Giới Vực, cũng là người từ hạ giới đến, trước đây Hồng Mông Giới Vực có thể cũng đã phát lệnh này, nhưng bản thân y, thật sự không rõ lệnh này vừa ra, phải đến Trung Vực làm gì. "Xem ra, chuyện này không đơn

giản như vẻ bề ngoài!" Thái Thượng đưa tay nắm lấy tấm lệnh bài bằng đồng xanh, luôn cảm thấy chuyện đứng sau lệnh bài này, không hề đơn giản, không dễ giải quyết như vậy. "Thái Thượng đạo hữu, lần này, xin mời mấy vị Vô Cực Kim Tiên của Bắc Vực cùng đến, sự việc trọng đại, xin nhờ cậy!" Bất chợt, từ trong Trung Vực Triệu Tập Lệnh, truyền đến giọng nói của Vô Cực Đạo Quân.

Nghe vậy, Thái Thượng khẽ nhíu mày.

Lại muốn tất cả Vô Cực Kim Tiên của Bắc Vực đều đi, trong chuyện này, lẽ nào còn khó giải quyết hơn mình tưởng?

Suy nghĩ một lúc trong lòng, Thái Thượng cất Trung Vực Triệu Tập Lệnh, đột nhiên đứng dậy, triệu tập Bàn Cổ, Dương Mi Đạo Nhân và Hồng Quân Đạo Nhân, sau đó liền hướng về Trung Vực mà đi.

Y muốn xem xem, rốt cuộc là chuyện phiền phức gì, mà lại phải dùng đến thủ đoạn như vậy.

Đồng thời, cũng tò mò, đằng sau tấm lệnh bài này, là chuyện gì, mà lại ép Trung Vực đến mức này.

Lần đầu tiên tiếp xúc, trong lòng Thái Thượng, quả thực là tò mò, Bàn Cổ và những người khác, cũng như vậy.

Do đó, tốc độ đến Trung Vực lần này, lại nhanh hơn vài phần. … Hồng Mông, đất Trung Vực.

Bốn người Thái Thượng không tốn quá nhiều thời gian, đã đến được đất Trung Vực.

Ngũ Lâu Thập Nhị Thành của Trung Vực, tọa lạc tại trung tâm của Trung Vực, chiếm diện tích còn rộng lớn hơn cả Hồng Hoang, vừa mới bước vào Trung Vực, cũng đã thấy được nơi tọa lạc của Ngũ Lâu Thập Nhị Thành. "Ngũ Lâu Thập Nhị Thành của Trung Vực

quả nhiên bất phàm, không hổ là thế lực đệ nhất của Hồng Mông Giới Vực..." Dương Mi Đạo Nhân nhìn Ngũ Lâu Thập Nhị Thành còn to lớn hơn cả Hồng Hoang, buông lời tán thán.

Hồng Hoang hiện tại, so với cấp độ thế giới trước đây, đã được nâng cao không ít, nhưng so với Ngũ Lâu Thập Nhị Thành của Trung Vực, vẫn có vẻ nhỏ hơn một chút.

Mà phẩm cấp của Ngũ Lâu Thập Nhị Thành, cái nào cũng không hề thấp, theo ánh mắt của Dương Mi, mỗi tòa lầu, mỗi tòa thành, đều ở cấp bậc Hỗn Độn Linh Bảo của Hồng Hoang.

Thủ bút lớn như vậy, ông cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Đương nhiên, mọi người cũng biết Trung Vực tài đại khí thô, lại là thế lực đệ nhất Hồng Mông, có thủ bút lớn như vậy, cũng là chuyện bình thường.

Trừ Thái Thượng ra, ba người còn lại tán thán một phen, mới hướng về phía Ngũ Lâu Thập Nhị Thành. … Trung Vực, trung tâm, trước tòa thành thứ nhất của Ngũ Lâu Thập Nhị Thành, Lạc Tiên Thành. "Vút!" Một đạo thần quang xé rách không gian, sau đó xuất hiện trước mặt bốn người Thái Thượng.

Bởi vì người đến không có bất kỳ địch ý nào, cũng sớm lộ ra khí tức đại đạo, bốn người Thái Thượng biết, đây hẳn là sự sắp xếp của Vô Cực Đạo Quân.

Chương 663

"Ra mắt Thái Thượng Đạo tôn, ba vị đạo hữu!" Cao thủ đệ nhất dưới trướng Vô Cực Đạo Quân của Trung Vực, Đế Thiên, hướng về Thái Thượng chắp tay hành lễ, lại chào hỏi ba người Bàn Cổ.

Bốn người Thái Thượng khẽ gật đầu, coi như đáp lễ. "Đạo tôn, Đạo quân đã biết Đạo tôn đến, đặc biệt sai ta đến đón Đạo tôn, đến Vô Cực Lâu!" Đế Thiên hướng về Thái Thượng chắp tay nói, giọng điệu tôn sùng.

Thái Thượng bất luận là thân phận hay thực lực, đều khiến hắn vô cùng bội phục, thái độ tôn sùng cũng là bình thường. "Dẫn đường đi!" Thái Thượng khẽ gật đầu, nói. "Vâng!" Đế Thiên quay đầu, dẫn bốn người Thái Thượng, hướng về năm tòa lầu nằm trên mười hai tòa thành mà đi.

Mỗi tòa lầu trấn giữ, ít nhất đều là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, mà ba tòa lầu gần Vô Cực Lâu nhất, càng là Vô Cực Kim Tiên, hai vị sơ kỳ, vị còn lại, chính là trung kỳ Đế Thiên.

Vô Cực Lâu nằm ở trên cùng, khí tức mênh mông, tường thụy vạn nghìn, hào quang bao phủ, cũng là khí phái phi phàm. "Đó là ai?

Lại được Đế Thiên đại nhân tiếp đãi?" "Đế Thiên đại nhân có thái độ như vậy, chắc chắn cũng là đại nhân vật!" "Ta biết, đó là người chưởng khống Bắc Vực, Thái Thượng Đạo tôn!" "Hít, không ngờ, lại là Đạo tôn!" "Nếu thật sự là Đạo tôn, thì quả thực phải cần Đế Thiên đại nhân đến đón..." … Lúc này, trong mười hai tòa thành, không ngừng có tiếng bàn tán vang lên, ngay cả mười hai vị thành chủ, thần sắc cũng vô cùng kinh ngạc.

Đế Thiên họ đã không thể thường xuyên gặp được, một kỷ nguyên

có lẽ cũng không gặp được mấy lần.

Thái Thượng Đạo tôn, lại càng khó gặp hơn, đó chính là người chưởng khống Bắc Vực.

Cũng là tồn tại đỉnh tiêm liên tục tạo ra kỳ tích trong mấy kỷ nguyên gần đây, trong lòng họ, trong Hồng Mông Giới Vực này, trừ Đạo quân của nhà mình ra, chính là Thái Thượng Đạo tôn mạnh nhất.

Tồn tại như vậy, lúc này có thể gặp được một lần, đều là chuyện vô cùng khó có được, là cơ duyên tạo hóa.

Nhìn Đế Thiên dẫn bốn người Thái Thượng hướng về Vô Cực Lâu, một lúc lâu sau, họ mới thu hồi ánh mắt. … Vô Cực Lâu.

Thái Thượng nhìn thấy Vô Cực Lâu hùng vĩ, mắt khẽ sáng lên.

Thủ bút tốt!

Cái này đã được coi là cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo của Hồng Hoang, ngay cả y, cũng không dùng nổi chí bảo cao cấp như vậy để làm cung điện lầu các.

Vô Cực Đạo Quân, Trung Vực, không hổ là tài đại khí thô, thế lực đệ nhất. "Đạo tôn, mời bên này!" Đế Thiên dẫn bốn người Thái Thượng tiến vào Vô Cực Lâu, sau đó trực tiếp đến đại điện.

Thái Thượng nhìn qua, ồ, đều là bạn cũ.

Đông Vực có Bản Nguyên Đế Quân và một vị Vô Cực Kim Tiên dưới trướng, Tây Vực có Thẩm Phán Thiên Quân và một vị Vô Cực Kim Tiên dưới trướng.

Nam Vực có Huyền Thanh Đạo Quân và một vị Vô Cực Kim Tiên dưới trướng, Tinh Thần Kiếm Vực có Kiếm Thánh và một vị Vô Cực Kim Tiên dưới trướng.

Tình hình của Minh Vực, thì có phần khác, dưới trướng Nguyên

Tôn, là hai vị Vô Cực Kim Tiên.

Chẳng trách thực lực Minh Vực, chỉ đứng sau Trung Vực, thì ra nội tình vô cùng bất phàm, có tới hai vị Vô Cực Kim Tiên.

Sự xuất hiện của Bắc Vực, khiến các vị tồn tại đỉnh tiêm mắt sáng lên.

Bắc Vực, không hổ là thế lực trỗi dậy nhanh nhất, hiện tại đã không kém gì Trung Vực, dưới trướng Thái Thượng, có ba vị Vô Cực Kim Tiên.

Điều này giống hệt tình hình của Vô Cực Đạo Quân, quả thực bất phàm. "Thái Thượng đạo hữu!" Vô Cực Đạo Quân đứng dậy, cười nói. "Đạo huynh!" Thái Thượng gật đầu nói. "Ra mắt đạo hữu!" Mấy vị tồn tại đỉnh tiêm lần lượt đứng dậy, chắp tay nói. "Ra mắt chư vị đạo hữu!" Thái Thượng chắp tay đáp lễ.

Còn ba người Bàn Cổ và các vị Vô Cực Kim Tiên dưới trướng của mấy vị tồn tại đỉnh tiêm, cũng đều chào hỏi lẫn nhau một phen.

Huyền Thanh Đạo Quân nhìn Bàn Cổ, sắc mặt cũng không tốt lắm.

Dù sao, chuyện Bàn Cổ trước đây ở Nam Vực của hắn, cũng không phải là chuyện gì hay ho, bản thân hắn càng là dưới áp lực của Thái Thượng Đạo tôn, không thể không buông tay.

Lúc này gặp lại Bàn Cổ, có sắc mặt tốt mới lạ.

Hiện tại hắn không ra tay với Bàn Cổ, đã coi như là tốt rồi.

Đương nhiên, hắn cũng không thể ra tay với Bàn Cổ nữa, hiện tại Bàn Cổ là tồn tại đỉnh tiêm của Bắc Vực, thân phận địa vị đều đã khác.

Nếu hắn còn ra tay với Bàn Cổ, đó chính là khiêu chiến uy áp của Bắc Vực.

Đến lúc đó sức mạnh Bắc Vực đè xuống, Nam Vực của hắn không phải là đối thủ của Bắc Vực.

Từng chứng kiến thực lực của Thái Thượng Đạo tôn, hắn tự nhiên biết, ở đây, có lẽ chỉ có Vô Cực Đạo Quân mới có thể chống đỡ được, những người còn lại, đều không chống đỡ nổi uy thế của Thái Thượng Đạo tôn.

Cho nên, sau lần giao ra Bàn Cổ lần trước, chuyện này không thể xảy ra nữa.

Vì vậy, lúc này hắn cũng chỉ là sắc mặt có chút không tốt mà thôi, cũng không có động tác gì khác.

Hắn liếc nhìn Bàn Cổ một cái, liền thu hồi ánh mắt, sắc mặt khôi phục vẻ lãnh đạm. "Đạo hữu, không biết lần này triệu tập Bắc Vực ta đến, có phải là có đại sự gì cần thương nghị?" Im lặng một lát, Thái Thượng chậm rãi nói, phá vỡ sự im lặng nơi đây.

Ánh mắt của bốn người Bắc Vực đều tập trung vào Vô Cực Đạo Quân, chờ đợi câu trả lời của hắn. … … Trung Vực, trong Vô Cực Lâu.

Lời này của Thái Thượng, nếu đổi lại là một tồn tại đỉnh tiêm khác hỏi, có lẽ những người chưởng khống các vực sẽ liếc mắt xem thường.

Chuyện này cũng hỏi, vô tri đến thế sao?

Nhưng Thái Thượng hỏi, thì lại khác, bởi vì Hồng Hoang, là từ hạ giới đến, đối với nhiều tình huống của Hồng Mông Giới Vực, đều không rõ ràng lắm.

Đối với chuyện sắp xảy ra, cũng là lần đầu tiên trải qua, không biết cũng là chuyện bình thường.

Cho nên, Thái Thượng hỏi chuyện này, một đám tồn tại đỉnh tiêm

và các Vô Cực Kim Tiên dưới trướng, đều không có chút bất ngờ nào.

Những chuyện này, cũng đến lúc nên nói cho Thái Thượng biết, dù sao lát nữa cũng phải đến nơi phong ấn.

Hoàn toàn nói rõ chuyện này, là cần thiết. … "Lần này mời đạo hữu, cùng các đạo hữu ở khu vực khác đến đây, là vì chuyện phong ấn của Trung Vực..." Vô Cực Đạo Quân thần sắc nghiêm nghị, nhìn Thái Thượng cất giọng trầm. "Phong ấn?!" Thái Thượng và Bàn Cổ đám người nhíu mày, chuyện này quả thực là lần đầu tiên nghe nói.

Chương 664

Trong Hồng Mông Giới Vực này, lại còn có nơi phong ấn?

Trong đó, lại phong ấn thứ gì?

Lại cần nhiều tồn tại đỉnh tiêm như vậy ra tay phong ấn, đó lại là tồn tại kinh khủng đến mức nào?

Trong lòng bốn người Thái Thượng lướt qua từng ý niệm, nhưng vẫn không có manh mối, dù sao cũng là lần đầu tiên nghe nói, thực sự không biết gì cả.

Đối với chuyện phong ấn này, vẫn là chờ đợi Vô Cực Đạo Quân tiếp tục giải đáp. "Nơi phong ấn này vô cùng đặc thù, không có tồn tại nào biết, nó rốt cuộc xuất hiện từ khi nào, phảng phất như khi Hồng Mông sinh ra, khu vực này đã xuất hiện." "Nhưng mà, trong một khoảng thời gian vô cùng dài, khu vực này, đều không xuất hiện bất kỳ dị thường nào." "Sau này, vì nơi này xuất hiện bạo động, sức mạnh lan tỏa ra từ trong đó thực sự quá kinh khủng, nếu không phong ấn nó lại, mặc cho những sức mạnh đó cứ lan tỏa, e rằng sẽ xóa sổ tất cả sinh linh, ngay cả Hồng Mông Giới, cũng sẽ bị phá hoại cực lớn." "Cho nên, mấy vị Vô Cực Kim Tiên của Hồng Mông Giới khi đó đã cùng nhau ra tay, phong ấn nơi này, hao hết tất cả sinh mệnh lực." "Sau đó, đợi đến thế hệ chúng ta trỗi dậy, cứ cách mười triệu kỷ nguyên, lại phải đến gia cố phong ấn một lần." "Lần này, sự lỏng lẻo của phong ấn, mạnh hơn trước đây vài phần, may mà, có Thái Thượng đạo hữu và mấy vị đạo hữu của Bắc Vực ở đây, nếu không, e rằng sức mạnh vẫn còn có chút không đủ..." Vô Cực Đạo Quân nhìn Thái Thượng, và ba người Bàn Cổ, mỉm cười nói.

Đồng thời, cũng giải đáp những nghi hoặc trong lòng họ.

Bốn người Thái Thượng nghe vậy, đều nhíu mày, thần sắc có mấy phần ngưng trọng.

Không phải là Vô Cực Kim Tiên, không có cách nào biết được sinh mệnh lực của Vô Cực Kim Tiên mạnh mẽ đến mức nào, muốn vẫn lạc khó đến mức nào.

Trừ phi dùng cảnh giới tu vi cao hơn, mạnh mẽ trấn sát, như Thái Thượng hậu kỳ chém giết Quân Thiên Tiên Đế trung kỳ, nếu không, cùng cấp bậc không có cách nào chém giết được.

Đây còn là dùng cảnh giới cao để trấn sát cảnh giới thấp, nhưng chỉ bằng việc bố trí phong ấn, đã có thể hao hết sinh mệnh lực của mấy vị Vô Cực Kim Tiên, chuyện như vậy, không hề đơn giản.

Xem ra, nơi phong ấn này, không đơn giản như vậy.

Chẳng trách, cứ cách mười triệu kỷ nguyên lại phải gia cố phong ấn một lần, mà mỗi lần đều phải huy động nhiều Vô Cực Kim Tiên như vậy.

Xem ra, phong ấn này, còn phiền phức hơn mình tưởng.

Lần này, lại là lần xuất hiện sự lỏng lẻo tương đối mạnh, trong chuyện này, có phải còn có những chuyện khác, hoặc là tình huống đặc thù nào khác, những điều này đều là không thể biết được.

Nếu đã các vực đều đã đến đủ, vậy không nên trì hoãn nữa, đi gia cố phong ấn thôi!

Vô Cực Đạo Quân ánh mắt lướt qua các tồn tại đỉnh tiêm của các vực, đứng dậy nói.

Nghe vậy, những người chưởng khống các vực khẽ gật đầu, sau đó lần lượt động thân, hướng về nơi phong ấn mà đi. … Nơi phong ấn này, nằm sâu ở nơi cực sâu phía đông bắc của Vô Cực Lâu.

Mặc dù có phong ấn như vậy tồn tại, nhưng nơi này cũng không hề hoang vu, vẫn là một dãy núi khá tốt.

Chỉ là, dãy núi này không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, bởi vì uy áp của Vô Cực Kim Tiên và sức mạnh còn sót lại lan tỏa, không phải là sinh linh bình thường có thể tồn tại.

Ngoài ra, những tiên thiên thực vật sinh trưởng ở đây, cũng đều trở nên đặc thù và mạnh mẽ hơn.

Bốn người Thái Thượng ánh mắt lướt qua dãy núi rộng lớn bằng cả ngàn thế giới Hồng Hoang này, trong lòng cũng khá rõ ràng. "Thái Thượng đạo hữu, chính là nơi này..." Vô Cực Đạo Quân nhìn về phía Thái Thượng, thần sắc trở nên có chút ngưng trọng.

Thái Thượng gật đầu, không nói gì.

Sau đó, các vị tồn tại đỉnh tiêm tiếp tục đi sâu vào, trực tiếp đến nơi sâu nhất của dãy núi, một sơn cốc đặc thù.

Bên ngoài sơn cốc, có một tầng trận pháp kết giới bao phủ, để tránh một số sinh linh hoặc tồn tại xông vào.

Tầng trận pháp kết giới này, là do Vô Cực Đạo Quân thiết lập, Vô Cực Kim Tiên sơ kỳ bình thường, cũng chưa chắc có thể phá vỡ.

Có sức mạnh như vậy bảo vệ bên ngoài, cũng coi như là thêm một tầng bảo vệ.

Hắn mở trận pháp kết giới, mọi người liền tiến vào trong sơn cốc.

Sơn cốc này, cũng không nhỏ, rộng bằng cả chục thế giới Hồng Hoang.

Tại nơi trung tâm nhất, có một khu vực bị tử quang bao phủ.

Trong khu vực đó, có một bức tường phong ấn không gian màu tím có thể nhìn thấy bằng mắt thường hiện ra, giống như tinh thể màu

tím, hoàn toàn phong bế một không gian ở đây, không thể xuyên qua phong ấn tinh thể này, lan tỏa ra ngoài.

Thái Thượng ánh mắt lướt qua phong ấn tinh thể màu tím, cũng nhìn thấy một phần khu vực trong đó, có một vết nứt nhỏ không thể nhận ra. "Xem ra, sức mạnh bên trong, lại tích tụ đến một mức độ nhất định, muốn phá vỡ phong ấn..." Thái Thượng chậm rãi nói, một tia sức mạnh lan tỏa, y đã có thể cảm nhận được sức mạnh kinh khủng, cuồng bạo bên trong, quả thực có uy năng diệt thế, Vô Cực Kim Tiên bình thường, cũng khó có thể trực tiếp đối mặt với sự bùng nổ thực sự của sức mạnh như vậy. "Đạo hữu nói không sai, lần này khu vực xuất hiện vết nứt không ít, cho nên, phiền chư vị đạo hữu rồi!" Vô Cực Đạo Quân ánh mắt nhìn những người chưởng khống các vực, thần sắc nghiêm nghị nói. "Đạo huynh khách khí, đều là vì Hồng Mông!" Những người chưởng khống các vực lần lượt chắp tay nói. "Đi thôi!" Vô Cực Đạo Quân nói một tiếng, mọi người trực tiếp đi đến trước phong ấn tinh thể.

Vô Cực Đạo Quân hướng về các vị tồn tại đỉnh tiêm gật đầu, sau đó mọi người lần lượt ra tay, khí tức kinh khủng lập tức khuấy động, nếu không có trận pháp kết giới bao phủ nơi này, chỉ riêng hơn mười luồng uy thế Vô Cực Kim Tiên kinh khủng này, đã đủ để xóa sổ vô số khu vực.

Hơn mười đạo sức mạnh với màu sắc khác nhau lần lượt từ tay của một đám tồn tại đỉnh tiêm tuôn ra, sau đó dung nhập vào trong phong ấn tinh thể.

Dần dần, những vết nứt nhỏ không thể nhận ra, lúc này đang phục hồi với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Mà toàn bộ phong ấn tinh thể, cũng dưới sự gia trì của nhiều sức mạnh như vậy, dần dần được gia cố.

Luồng tử quang đó, sức mạnh ẩn chứa, lúc này càng thêm rực rỡ và sâu dày, lại có thể chống đỡ được sự xung kích không ngừng của sức mạnh bên trong.

Có lẽ, lần này, sẽ có thể chịu đựng được thời gian lâu hơn.

Dù sao, bốn vị của Bắc Vực này, thực lực không hề đơn giản.

Những người chưởng khống các vực khác, thầm nghĩ trong lòng, nhìn bốn người Thái Thượng ra tay, họ cũng cảm thấy khá hổ thẹn.

Mới bao lâu, Thái Thượng đã trực tiếp bỏ xa họ rồi, tiến triển như vậy, quả thực là kinh khủng!

Trên thiên linh của y, trong khánh vân, Tam Thanh Đạo Nhân ngồi xếp bằng trên tam hoa, tuy không ra tay, nhưng ánh mắt, lại nhìn vào phong ấn tinh thể màu tím, tựa như đang trầm tư.

Thái Thượng hai mắt khép hờ, trong đó có một đạo tử quang phá vỡ con ngươi sâu thẳm đen kịt, soi sáng vạn đạo, đi thẳng vào trong phong ấn. … … Trung Vực, nơi phong ấn.

Tử quang ẩn chứa trong đôi mắt của Thái Thượng vô cùng đặc biệt, chính là tử quang từ Vô đến Hữu, rồi đến Hồng Mông mà ngày trước ngài đã tham ngộ được từ trong đạo Đại đạo pháp tắc kia.

Mặc dù, đạo tử quang chân chính ấy đã diễn hóa thành Hồng Mông Giới Vực, nhưng sau khi Thái Thượng tham ngộ đạo Đại đạo pháp tắc đó, đạo tử quang này liền trở thành độc quyền của ngài, cũng là Hồng Mông tử quang phá vỡ Vô đến Hữu do ngài chưởng khống, ẩn chứa bản chất và Đại đạo chi lực tinh thuần nhất.

Tử quang trong đôi mắt Thái Thượng ngày càng trở nên xán lạn, huy hoàng, một cỗ sức mạnh kỳ lạ đang dần dần thẩm thấu vào phong ấn tinh thể này, bắt đầu xâm nhập vào bên trong, muốn xem xét huyền bí ẩn chứa trong đó.

Điểm này, những tồn tại như Vô Cực Đạo Quân tự nhiên không hề hay biết, bọn họ lúc này đều đang chìm đắm trong việc không ngừng truyền tống Đại đạo pháp tắc và pháp lực của bản thân vào trong phong ấn tinh thể, muốn mau chóng khôi phục nó. "Ông!" Sức mạnh kỳ lạ tỏa ra từ tử quang trong mắt Thái Thượng lúc này đã xâm nhập sâu vào từng tầng phong ấn tinh thể, sau đó tiến vào một không gian đặc thù.

Nơi đây, dường như là bên trong một dãy núi, lại giống như không gian thế giới dưới lòng đất của thế giới Hồng Mông, lại tựa như là không gian nội hạch cốt lõi nhất của toàn bộ Hồng Mông Giới Vực.

Nơi này tràn ngập tử khí mờ ảo, những luồng tử quang ẩn chứa sức mạnh khủng bố không ngừng giao thoa dọc ngang, cấu trúc nên chân ý Hồng Mông Đại đạo huyền diệu tối nghĩa, chỉ cần cảm nhận sơ qua, Thái Thượng đã cảm giác được Đại đạo ba động không nhỏ.

Chương 665

"Không gian này cực kỳ đặc thù, hẳn là không gian nội hạch bản chất nhất của Hồng Mông Giới Vực, sức mạnh ẩn chứa trong đó khủng bố như vậy, e rằng một phần sức mạnh Đại đạo và sức mạnh vận chuyển thiên địa trong Hồng Mông Giới Vực đều đến từ nơi này…" "Xem ra, Vô Cực Đạo Quân nói không sai, nơi phong ấn này, có lẽ, đã tồn tại từ khi Hồng Mông xuất hiện, hơn nữa còn là nhất mạch tương thừa, một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn, cho nên, mới lựa chọn phong ấn lại, không để sức mạnh bên trong khuếch tán ra ngoài." "Ngoài việc sức mạnh của bọn họ không đủ để yên diệt nơi này, cũng chính vì nguyên nhân này, nên mới lựa chọn như vậy…" "Chỉ là không biết, sâu thẳm bên trong không gian này, lại ẩn chứa tình huống khủng bố đến nhường nào…" Thái Thượng thầm nghĩ trong lòng, sau một hồi do dự, thần niệm được bao bọc bởi cỗ sức mạnh Đại đạo kỳ lạ này, lại lần nữa xâm nhập sâu thêm vài phần.

Không gian thông đạo này, căn bản không có điểm cuối, nhưng theo thần niệm của Thái Thượng được bao bọc bởi cỗ Đại đạo chi lực kỳ lạ này không ngừng xâm nhập sâu, sức mạnh mà Thái Thượng có thể cảm nhận được lại càng thêm khủng bố.

Phảng phất như, sức mạnh cốt lõi của toàn bộ Hồng Mông Giới Vực, đều hội tụ tại nơi này.

Mặc dù Thái Thượng đã là tồn tại cấp Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên hậu kỳ, nhưng trước mặt loại sức mạnh này, y vẫn cảm thấy nhỏ bé.

Thái Thượng mày nhíu chặt, thần niệm không ngừng dò xét xung quanh không gian thông đạo, cỗ tử khí mờ ảo và tử sắc sức mạnh kia,

lúc này càng thêm nồng đậm và cuồng bạo. "Hống!" Đột nhiên, Thái Thượng mơ hồ nghe thấy một tiếng gầm phẫn nộ, tức thì xuyên thấu Đại đạo, xuyên thấu Hồng Mông, toàn bộ không gian thông đạo đều bạo động, tất cả tử khí mờ ảo và tử sắc quang mang phảng phất hóa thành sát cơ vô biên, khóa chặt lấy Thái Thượng.

Giây phút này, dù là Thái Thượng cũng cảm nhận được một cảm giác sắp vẫn lạc, trong nguyên thần truyền đến cơn đau nhói.

Sắc mặt ngài biến đổi, được bao bọc dưới cỗ Đại đạo chi lực kỳ lạ kia, đã lựa chọn bạo lui.

Những sát cơ kia, những Hồng Mông chi lực kia tựa như hồng thủy vỡ đê, từ bốn phương tám hướng ồ ạt kéo đến, Thái Thượng lúc này bị phong tỏa tất cả, nơi đây ngoại trừ những tử khí mờ ảo, Hồng Mông chi lực và sát cơ ra, ngay cả thời gian, không gian, nhân quả, vận mệnh… đều không còn tồn tại.

Sở dĩ gọi là không gian thông đạo, đó chỉ là hình tượng mà thôi, cũng không phải là không gian thông đạo thực sự, mà là một khu vực độc đáo.

Cũng chính vì như vậy, Thái Thượng căn bản không thể né tránh, cho dù bạo lui, y vẫn bị sức mạnh xung kích, những sát cơ kia trực tiếp xâm nhập nguyên thần, sắc mặt Thái Thượng trắng bệch như tờ giấy, nhưng cũng không để ý được gì khác, lập tức thu hồi thần niệm. "Bành!" Một tiếng động rõ ràng từ trên người Thái Thượng vang lên, không gian xung quanh bị cỗ lực lượng này xé rách, hiện ra vô số vết nứt không gian đen kịt, khí tức Đại đạo trên người hơi có chút hỗn loạn. "Thái Thượng Đạo hữu!" Lúc này, một đám tồn tại đỉnh tiêm phát hiện tình huống của Thái Thượng, ai nấy đều biến sắc, Vô Cực Đạo Quân ở gần nhất, lập tức lên tiếng. "Không sao!" Thái Thượng điều chỉnh lại một chút khí tức Đại đạo của mình, sau đó Đại đạo chi

lực trong tay lại lần nữa tuôn ra.

Cũng may mình đã không tiếp tục xâm nhập sâu, nếu không, lần này đã không thể rút thần niệm ra nhanh như vậy, đến lúc đó, đối với ngài mà nói, sẽ là trọng thương, cỗ lực lượng kia quả thực đáng sợ. "Tiếng gầm kia, có lẽ, chính là mấu chốt của nơi phong ấn này!" "Tuy không biết là tồn tại gì, nhưng hiển nhiên, không dưới cảnh giới Viên mãn, cộng thêm hoàn cảnh đặc thù và Hồng Mông chi lực mênh mông vô tận bên trong, chỉ bằng một đạo thần niệm, căn bản không thể chống đỡ…" "Muốn tìm hiểu huyền diệu chân chính của Hồng Mông Giới Vực, ít nhất, cũng phải đạt đến cảnh giới Viên mãn, mới có thực lực đó…" Thái Thượng thầm nghĩ, ngài có dự cảm, khu vực đặc thù này, sẽ có chút trợ giúp cho việc ngài hỏi đến cảnh giới trong truyền thuyết.

Mặc dù dự cảm như vậy rất kỳ lạ, nhưng là người tu hành, vốn dĩ có thể cảm nhận được không ít chuyện trong tương lai.

Cho nên, có dự cảm như vậy, Thái Thượng cũng không hề bất ngờ, chỉ là không ngờ rằng lại là khu vực này.

Ít nhất, trước khi mình đạt đến cảnh giới Viên mãn, không thể có ý đồ gì với nơi này. "Rắc!

Rắc!

Rắc!" Ngay lúc Thái Thượng đang suy tư, từ nơi phong ấn tinh thể màu tím, lại truyền đến từng tiếng động khiến cho các vị tồn tại đỉnh tiêm đều kinh hãi. "Không ổn!" Vô Cực Đạo Quân sắc mặt biến đổi, biến cố đột ngột như vậy, hắn quả thực không ngờ tới.

Trước đây khi gia cố phong ấn, chưa từng xuất hiện tình huống này, rõ ràng đã khôi phục được khoảng tám phần nơi hư tổn ban đầu, bây giờ lại xuất hiện vết nứt, chuyện này khiến bọn họ không kịp trở tay. "Thiên địa vô cực, Thái Thanh tiên pháp, Tam Tài chi vị, phong

tỏa tứ cực!" Thái Thượng đại khái hiểu rằng, đây là do sau khi thần niệm của mình rời đi, những sát cơ và Hồng Mông chi lực kia vẫn tiếp tục xung kích gây ra.

Đã là nguyên nhân của mình, vậy Thái Thượng cũng nên ra tay một phen.

Ngài nhanh chóng kết Đại đạo thủ ấn trong tay, trên thiên linh, trong khánh vân, Tam Thanh Đạo Nhân từ trong tam hoa bước ra, đứng ở vị trí Tam Tài.

Bốn người cùng lúc ra tay, một đạo Thái Thanh Tam Tài Phong Ấn hoàn toàn mới tức thì đánh vào trong phong ấn tinh thể màu tím, lập tức ổn định lại những vết nứt nơi phong ấn, trên cơ sở vốn có, còn gia cố thêm một tầng.

Một đám tồn tại đỉnh tiêm thấy vậy, sắc mặt có chút kinh ngạc nhìn Thái Thượng, phong ấn chi pháp khủng bố như vậy, e rằng tồn tại cùng cấp cũng có thể bị Thái Thượng phong ấn, khó lòng thoát ra.

Không ngờ rằng, Thái Thượng lại có thêm một thủ đoạn khiến bọn họ chấn kinh.

Phong ấn chi pháp, bọn họ cũng biết, nhưng uy thế không thể sánh bằng của Thái Thượng. "Mọi người cùng ra tay, gia cố phong ấn đi!" Vô Cực Đạo Quân thấy pháp này hữu dụng, mắt sáng lên, nói với các tồn tại đỉnh tiêm của các vực khác.

Dứt lời, hơn mười vị tồn tại đỉnh tiêm lần lượt gia cố thêm phong ấn chi pháp của mình lên trên Thái Thanh Tam Tài Phong Ấn, lớp lang chồng chất, tầng này nối tiếp tầng kia, trực tiếp trấn áp lại nơi này lần nữa.

Theo đó, Đại đạo chi lực tuôn ra, những vết nứt hư tổn lại lần nữa được tu phục.

Lần phong ấn này, xem như đã hoàn thành.

Tại Trung Vực, nơi phong ấn.

Thái Thượng và một đám tồn tại đỉnh tiêm lần lượt thu tay, lúc này, phong ấn đã hoàn thành. "Lần này đột nhiên xuất hiện dị biến, quả là ngoài dự liệu, mặc dù chúng ta đều đã gia cố cấp độ phong ấn, nhưng tiếp theo có thể chống đỡ được bao lâu, cũng khó mà lường trước…" "Nếu như, phong ấn này không thể chống đỡ được nữa, sức mạnh bên trong phá vỡ phong ấn, tràn vào Hồng Mông, e rằng sẽ sinh linh đồ thán…" "Đến lúc đó, chính là kiếp nạn tận thế của Hồng Mông Giới Vực…" Vô Cực Đạo Quân sắc mặt ngưng trọng, nhìn sâu vào nơi phong ấn, rồi nói với một đám tồn tại đỉnh tiêm.

Nghe vậy, sắc mặt mọi người đều không khá hơn, tức thì ngưng trọng vô cùng.

Điều Vô Cực Đạo Quân nói lúc này, chính là chuyện có thể xảy ra dưới dị biến này.

Ngay cả khi bọn họ đang gia cố, nó vẫn có thể vỡ ra lần nữa, cho dù cấp độ phong ấn hiện tại đã tăng lên, nhưng có thể chống đỡ được bao lâu, đều khó nói, giống như chuyện lần này, tất cả đều khó lường.

Nếu thật sự đến bước đường như Vô Cực Đạo Quân nói, đó quả thực là kiếp nạn tận thế của Hồng Mông Giới Vực.

Bọn họ tiếp xúc với phong ấn này và sức mạnh bên trong cũng không phải một hai lần, tự nhiên hiểu rõ sự khủng bố của nó.

Nếu thật sự đến lúc đó, Hồng Mông Giới Vực, quả thực phải toàn bộ liên hợp lại, xem có thể chống đỡ được không. "Ít nhất, trước mắt vẫn an toàn, còn có thể chống đỡ được bao lâu, phải xem tạo hóa…" "Hiện tại, chúng ta cứ đề thăng bản thân là được, chỉ cần thực lực đề thăng, cuối cùng cũng có cơ hội chống đỡ…" Thái Thượng lướt mắt

qua bọn họ, chậm rãi nói. "Thái Thượng Đạo hữu nói không sai, có thể chống đỡ bao lâu, phải xem tạo hóa, chúng ta vẫn phải lấy việc đề thăng thực lực bản thân làm mấu chốt!" "Như vậy, mới có năng lực chống đỡ kiếp nạn tương lai!" Nghe lời của Thái Thượng, một đám tồn tại đỉnh tiêm đều gật đầu, cảm thấy ngài nói có lý.

Bây giờ phong ấn đã tu phục, còn dưới sự dẫn dắt của Thái Thượng, cấp độ phong ấn đã được gia cố, tình huống như vậy, đã là lần mạnh nhất trong bao nhiêu lần qua, đồng thời cũng là lần xuất hiện dị biến nghiêm trọng nhất.

Bọn họ tin rằng, nếu không có Thái Thượng, lần này sẽ không đơn giản như vậy.

Cho nên, lần này là họa phúc đi đôi.

Hiện tại, những gì cần làm, đều đã làm xong, phần còn lại, phải xem tạo hóa.

Nếu không chống đỡ được lâu, đến lúc đó cùng nhau đối mặt với kiếp nạn tận thế như vậy.

Nhưng trong khoảng thời gian này, mọi người vẫn phải lấy việc tu hành bản thân làm chủ yếu, chỉ có như vậy, mới có sức mạnh để đối mặt, để chống đỡ kiếp nạn đó.

Các tồn tại đỉnh tiêm thầm gật đầu, cũng may, bây giờ có Thái Thượng.

Nếu không, Hồng Mông Giới Vực, e rằng đã phải đối mặt với kiếp nạn này sớm hơn.

Tất cả, đều là tạo hóa! … "Thái Thượng Đạo hữu nói có lý, chuyện này cứ sắp xếp như vậy…" Vô Cực Đạo Quân nhìn Thái Thượng một cái, trong mắt dường như có thâm ý, rồi lại nói với một đám tồn tại đỉnh tiêm, "Tiếp theo, các vị đạo hữu hãy chăm chỉ tu

hành, tình hình nơi này, e rằng không đơn giản như vậy…" "Có thể chống đỡ bao lâu, cũng hoàn toàn xem tạo hóa.

Để phòng vạn nhất, chúng ta vẫn nên đề thăng bản thân, mới có thể ứng phó với dị biến sau này." "Đạo huynh yên tâm, chúng ta hiểu!" Nghe vậy, các tồn tại của Gia Vực đều gật đầu nói.

Chương 666

"Như vậy, đi thôi!" Vô Cực Đạo Quân nhìn bọn họ một cái, lên tiếng nói.

Chuyện ở đây đã hoàn thành, phần còn lại, hoàn toàn xem tạo hóa, cũng không cần ở lại đây nữa.

Lần phong ấn này lại được gia cố thêm cấp độ mới, đều mạnh hơn trước đây, nếu như vậy mà còn không chống đỡ được bao lâu, vậy chỉ có thể nói là Hồng Mông đáng có kiếp này.

Mọi người gật đầu, sau đó rời khỏi kết giới trận pháp, ai nấy đều rời đi.

Đương nhiên, vẫn có người không trực tiếp quay về, đó chính là Thái Thượng, lần này được Vô Cực Đạo Quân mời, lại lần nữa đến Vô Cực Lâu.

Đế Thiên lần này hao phí không ít Đại đạo pháp lực, tuy không có ảnh hưởng quá lớn, nhưng hiện tại không có việc gì, cuộc nói chuyện của Đạo quân và Đạo tôn, cũng không phải mình có thể nghe, hắn cũng dứt khoát đi bế quan tu hành, khôi phục và tham ngộ. … Trong Vô Cực Lâu.

Sau khi Thái Thượng ngồi xuống, Vô Cực Đạo Quân nhìn Thái Thượng nói, "Đạo hữu, ngươi đã thấy gì phía sau phong ấn kia?" Ban đầu hắn không biết, nhưng sau đó, hắn vẫn thấy được một chút, cộng thêm một vài suy đoán, liền hiểu được bảy tám phần.

Trong lòng hắn rất chấn kinh vì Thái Thượng có thể có thủ đoạn như vậy, có thể thẩm thấu phong ấn, trực tiếp vươn tới khu vực đó.

Hơn nữa, còn có đảm lượng như vậy, dám mạo hiểm, trực tiếp

tiến vào khu vực không rõ này, cho dù là hắn, cũng không có đảm lượng và khí phách đó.

Đương nhiên, hắn cũng không có thủ đoạn thẩm thấu phong ấn, trực tiếp tiến vào khu vực không rõ kia như Thái Thượng.

Sức mạnh của phong ấn kia, thực ra bản thân nó cũng không yếu hơn sức mạnh của Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên viên mãn bao nhiêu, lại trải qua nhiều lần gia cố như vậy, sức mạnh ẩn chứa trong đó cực kỳ đặc thù, cho dù là hắn, cũng không thể thẩm thấu.

Mà cho dù có thẩm thấu vào được, trong khu vực không rõ kia, sức mạnh thần niệm của bản thân, liệu có thể tự mình dò xét được không?

Sức mạnh bên trong, có xung khắc với sức mạnh Đại đạo mà mình chưởng khống, trực tiếp bị trọng thương không?

Vô Cực Đạo Quân khó mà tưởng tượng, Thái Thượng đã thành công thẩm thấu vào, hơn nữa, còn có thể để thần niệm của mình không ngừng dò xét trong khu vực không rõ kia, nếu không phải có chuyện đặc thù, hắn tin rằng, Thái Thượng hẳn có thể dò xét được nhiều hơn.

Nhưng cũng vì dị biến đó, mới dẫn đến vấn đề lớn hơn cho phong ấn sau này, từ đó mới có sức mạnh và cấp độ phong ấn mới hiện tại.

Hắn lần này giữ Thái Thượng lại, chính là rất tò mò, Thái Thượng đã dò xét được gì trong khu vực kia, bên trong, rốt cuộc là tình hình như thế nào.

Biết mình biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng, chỉ có biết được một vài chuyện của khu vực không rõ, mình sau này đối mặt, mới có thêm tự tin. … Thái Thượng đối với việc Vô Cực Đạo Quân biết chuyện mình trước đó dò xét khu vực phong ấn kia, cũng không có vẻ

gì bất ngờ.

Dù sao thực lực của Vô Cực Đạo Quân cũng ở đó, cộng thêm dị biến sau này, tình huống của bản thân, nếu hắn còn không biết, vậy hắn cũng không tu hành đến cảnh giới hiện tại rồi.

Không chỉ riêng hắn, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm của Gia Vực, trong lòng chắc cũng có suy đoán.

Mặc dù bọn họ cũng tò mò, rốt cuộc là sức mạnh gì, chỉ trong chốc lát, đã có thể khiến Thái Thượng bị thương, bên trong, rốt cuộc là tình hình như thế nào, trong lòng bọn họ sao có thể không tò mò?

Nhưng, bọn họ không thể hỏi, có một số chuyện, không phải bọn họ có thể hỏi rõ.

Chuyện này, chính là Thái Thượng có thể cùng Vô Cực Đạo Quân mật mưu một phen.

Bọn họ bây giờ có thể làm, chính là dốc sức phát triển thế lực dưới trướng, đề thăng thực lực của mình, những việc khác, đều giao cho Thái Thượng và Vô Cực Đạo Quân. "Nhân uân linh khí và Hồng Mông sức mạnh ẩn chứa bên trong, so với trong Hồng Mông Giới, tinh túy hơn vô số lần, phảng phất như là sức mạnh tồn tại từ khi Vô đến Hữu, khai tịch Hồng Mông Giới Vực…" "Loại sức mạnh đó, là sức mạnh bản chất và cốt lõi nhất của Hồng Mông Giới Vực, cho dù là ta, dưới sức mạnh mênh mông vô tận này, cũng tỏ ra nhỏ bé, sau đó, cũng vì những sức mạnh này mà bị thương!" Thái Thượng sau khi sắp xếp lại một chút trong lòng, sắc mặt nghiêm nghị nói với Vô Cực Đạo Quân.

Nghe vậy, Vô Cực Đạo Quân mày nhíu chặt.

Xem ra, nơi phong ấn này, thật sự đã tồn tại từ khi Hồng Mông tồn tại, có thể được Thái Thượng cho là sức mạnh cốt lõi, bản chất

nhất.

Vậy thì chỉ có thể là sức mạnh tồn tại từ lúc từ Hữu diễn hóa thành Hồng Mông. … … Trong Vô Cực Lâu ở Trung Vực.

Từ miệng Thái Thượng nhận được câu trả lời khẳng định, Vô Cực Đạo Quân đại khái có thể hiểu được, mấu chốt của việc mấy vị tiên bối ngày trước trực tiếp hao hết sinh mệnh lực.

Dưới sức mạnh như vậy, nếu muốn phong ấn, không hao hết tất cả, là không thể làm được.

Nhưng Vô Cực Đạo Quân cũng nghi hoặc, đã là từ Vô, đến Hữu, rồi đến diễn hóa Hồng Mông, một quá trình hoàn chỉnh như vậy, vì sao lại trong quá trình diễn hóa Hồng Mông, để lại một nơi đặc thù như vậy?

Nếu bùng phát, các tồn tại của Hồng Mông Giới không chống đỡ được sức mạnh bùng phát, vậy Hồng Mông Giới và diệt thế, cũng không có gì khác biệt.

Vô Cực Đạo Quân suy nghĩ một lúc, nhìn Thái Thượng hỏi, "Với thủ đoạn của đạo hữu, đã thẩm thấu phong ấn, tiến vào khu vực không rõ kia, dò xét được vài phần, vẫn luôn bình an vô sự, vì sao sau đó, lại xuất hiện dị biến?" Điểm này, cũng là điều Vô Cực Đạo Quân trong lòng khá nghi hoặc.

Đã Thái Thượng làm được đến mức đó, ban đầu cũng không có bất kỳ vấn đề gì, cho dù những sức mạnh kia khá khủng bố, nhưng cũng không ra tay với Thái Thượng, còn để ngài xâm nhập sâu, dò xét được không ít.

Vậy tại sao đến sau này, lại có dị biến như vậy, khiến ngài bị thương, khiến phong ấn vỡ ra? "Nơi cực sâu không rõ của khu vực đó, có 'linh'!" Thái Thượng sắc mặt ngưng trọng, nhìn hắn, từng chữ

từng chữ nói. "'Linh'?!" Vô Cực Đạo Quân nhíu mày, không hiểu lắm 'linh' mà Thái Thượng nói là vật gì. "Ngươi cũng có thể hiểu là, một tồn tại nào đó, sinh vật, hoặc là linh trí được sinh ra từ sức mạnh này, v.v.!" Thái Thượng nhìn hắn một cái, rồi giải thích.

Định nghĩa về loại 'linh' này rất khó, chính là trong khu vực đó, có một vị tồn tại, nhưng rốt cuộc là linh trí sinh ra từ sức mạnh này, hay là một số tồn tại, sinh vật sinh ra cùng lúc với sự diễn hóa của Hồng Mông, những điều này đều không thể biết được.

Dù sao, Thái Thượng cũng không tận mắt nhìn thấy, rất khó nói nơi cực sâu không rõ kia, rốt cuộc là tồn tại gì.

Vô Cực Đạo Quân sắc mặt biến đổi, khó tin nhìn ngài. "Trong khu vực không rõ kia, lại có tồn tại như 'linh'?" Hắn không dám tưởng tượng, 'linh' có thể sinh ra, tồn tại trong khu vực này, sẽ đạt đến thực lực khủng bố đến mức nào?

Nếu phong ấn vỡ tan, hoặc là vị tồn tại kia muốn ra ngoài, vậy trong Hồng Mông Giới Vực, còn có thể chống đỡ được không? "Đây, chẳng lẽ là kiếp nạn không thể tránh khỏi sao?" Vô Cực Đạo Quân nhìn về phía Hồng Mông, lẩm bẩm trong miệng. "Tình hình lần này, đều khó mà lường trước, cuối cùng sẽ đi đến cảnh tượng như thế nào, cũng không thể hoàn toàn khẳng định." "Hiện tại chúng ta có thể làm, chính là đề thăng bản thân, đến lúc đó, cho dù không thể phong ấn lại lần nữa, dựa vào ngươi và ta, dựa vào mấy vực khác, nói không chừng cũng có thể ngăn chặn được." "Chuyện này vẫn chưa bùng phát, cũng khó nói tình hình cuối cùng như thế nào, ngươi cũng không cần bi quan!" Thái Thượng suy nghĩ một lúc, nói với Vô Cực Đạo Quân.

Mình đã cảm nhận được sự khủng bố của 'linh' kia, mặc dù trên cả mình và Vô Cực Đạo Quân, nhưng cũng chưa đến mức cảm thấy

tuyệt vọng, một chút phần thắng cũng không có, không cần bi quan đến mức đó.

Thái Thượng cảm thấy, chỉ cần mình có thể tấn thăng đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên viên mãn chi cảnh, đến lúc đó có năm vị cảnh giới Viên mãn, đối mặt với vị tồn tại kia, cũng không nhất định là không có chút phần thắng nào.

Đương nhiên, ngoài ra, Thái Thượng cũng có những tính toán khác, chỉ là hiện tại thời cơ chưa đến, không nghĩ nhiều mà thôi. "Thôi được, chuyện này tạm thời cứ định như vậy, đạo hữu tiếp theo phải nỗ lực tu hành, dù sao, gánh nặng trên vai ngươi không nhỏ." "Nếu thật sự đi đến bước đó, người đối mặt đầu tiên, chính là ngươi và ta." "Nếu không, những tồn tại khác, không thể chống đỡ được…" Vô Cực Đạo Quân thu lại tâm thần, nói với Thái Thượng. "Đạo hữu yên tâm, ta tự sẽ toàn lực tu hành tham ngộ, sớm ngày hỏi đến cảnh giới Viên mãn!" Thái Thượng đứng dậy, mỉm cười nói.

Vô Cực Đạo Quân gật đầu, không nói gì thêm. "Như vậy, ta không ở lại nữa, đạo huynh, cáo từ!" Thái Thượng chắp tay nói. "Đạo hữu đi thong thả!" Vô Cực Đạo Quân gật đầu nói.

Thái Thượng gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, hướng về Bắc Vực.

Vô Cực Đạo Quân chuyển ánh mắt, nhìn về nơi phong ấn, một tia ngưng trọng trên mặt thoáng qua, rồi cũng tiếp tục bế quan tu hành.

Chương 667

Mặc dù muốn hỏi đến cảnh giới trong truyền thuyết là không thể, nhưng tích lũy thêm một chút chưởng khống Đại đạo, tăng trưởng thực lực tổng thể, hắn vẫn có thể làm được.

Trước đây, có lẽ không có áp lực và nguy cơ lớn như vậy, cho dù là sự trỗi dậy nhanh chóng của Thái Thượng, hắn cũng không có áp lực và nguy cơ lớn đến thế.

Bởi vì đối mặt với Thái Thượng, hắn không có nguy cơ vẫn lạc.

Nhưng đối mặt với tồn tại trong phong ấn, sẽ chết!

Như vậy, hắn không thể không biến áp lực và nguy cơ này, thành động lực tu hành tham ngộ, lúc này không dám lãng phí chút thời gian nào, bắt đầu một quá trình tu hành mới.

Ít nhất, sau này khi kiếp nạn thật sự bùng phát, mình cũng có thể thực sự có thực lực, đối mặt với vị tồn tại kia.

Ý niệm trong lòng thoáng qua, Vô Cực Đạo Quân liền thu lại tâm thần, chuyên tâm tham ngộ tu hành.

Với thực lực và tốc độ của Thái Thượng, chỉ trong vài hơi thở, đã vượt qua thời không, trở về Hồng Hoang.

Thái Thượng lần này trở về, không đi gặp bất kỳ ai, cho dù là Nữ Oa và Hậu Thổ, lần này cũng không gặp được ngài.

Đương nhiên, các nàng cũng biết về dị biến lần này, cũng biết Thái Thượng bị xung kích có thương tích, tuy không nghiêm trọng, nhưng cũng cần một khoảng thời gian để hồi phục.

Nữ Oa và Hậu Thổ tuy khá lo lắng, nhưng lần này biết Thái Thượng trở về, khí tức Đại đạo tỏa ra bình ổn, không giống như có

vấn đề, trong lòng các nàng cũng hơi yên tâm.

Nguyên Thủy, Thông Thiên và những người khác đều đang quản lý Bắc Vực, quản lý Hồng Hoang, lúc này các phương diện vận hành đều đang từ từ đề thăng.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng ngưng tụ trong tay một khối quang đoàn sức mạnh màu tím, nhân uân bao phủ, ẩn chứa sức mạnh cốt lõi, bản chất nhất của Hồng Mông chi lực.

Thái Thượng đã để thần niệm được bao bọc bởi Đại đạo chi lực kỳ lạ mà mình tham ngộ, thẩm thấu vào trong phong ấn, tự nhiên là phải lấy một chút Hồng Mông chi lực bản chất ẩn chứa bên trong để tham ngộ phân tích một phen.

Mặc dù những sức mạnh này không nhiều, nhưng cũng đủ để Thái Thượng phân tích kỹ lưỡng.

Còn về việc cuối cùng có thể nhờ đó mà có được thu hoạch gì không, phải xem tạo hóa. "Khu vực này quá đặc thù, nếu có thể thực sự tiến vào trong đó, vậy nói không chừng, có thể phá vỡ gông cùm xiềng xích của Hồng Mông Giới Vực bấy lâu nay, hỏi đến cảnh giới Hồng Mông trong truyền thuyết…" "Cơ duyên cảm ứng chỉ trong khoảnh khắc đó, chắc chắn không đơn giản như vậy, đó rõ ràng là cảm ứng từ Đại đạo, là tiếng gọi từ cảnh giới, có thể giúp ta đạt đến cảnh giới cao hơn." "Nếu có thể, có thể vào lúc phong ấn vỡ tan, trực tiếp tiến vào nơi phong ấn, trực diện với vị tồn tại kia." "Phá vỡ giới hạn sinh tử, mới có thể nắm giữ cảnh giới cao hơn!" "Cơ duyên và nguy cơ cùng tồn tại, đã có cơ hội, thì không thể bỏ lỡ…" Thái Thượng đôi mắt sắc bén, thầm nghĩ trong lòng, đã có tính toán và kế hoạch.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng không ngừng tính toán trong lòng, càng cảm thấy kế hoạch và tính toán phải được sắp xếp như vậy.

Đó là cơ hội hiếm có để phá vỡ gông cùm xiềng xích của Hồng Mông Giới, chỉ cần có thể hỏi đến cảnh giới Hồng Mông trong truyền thuyết, vậy thì nguy cơ của Hồng Mông Giới Vực có thể được giải trừ.

Ngoài ra, mình cũng có thể trong 'Hữu' lại lần nữa sáng tạo thêm nhiều Hồng Mông Giới Vực hơn, 'Hữu' sau này sẽ trở nên phồn vinh hơn.

Cảnh giới Hồng Mông còn có những năng lực nào khác, những điều này đều cần phải hỏi đến cảnh giới đó mới có thể chưởng khống.

Đã có cơ duyên cảm ứng từ Đại đạo kia, tuy thời gian không dài, nhưng Thái Thượng vẫn cảm nhận được rõ ràng.

Trong tình huống như vậy, nếu không liều một phen, làm sao có thể phá vỡ gông cùm xiềng xích đó?

Tình huống của ngài, khác với Quân Thiên Tiên Đế, Quân Thiên Tiên Đế phá vỡ giới hạn sinh tử, là làm trong tình huống hoàn toàn không có phần thắng, vậy thì kết cục đã rất rõ ràng, trực tiếp vẫn lạc trong tay Thái Thượng.

Mà Thái Thượng, chỉ cần có thể hỏi đến Vô Cực Kim Tiên viên mãn, vậy thì không phải là không có chút phần thắng nào, hơn nữa, còn có một tia cơ duyên cảm ứng từ sâu thẳm Đại đạo, trong tình huống như vậy, quả thực có năng lực liều một phen.

Chỉ cần có thể thuận lợi đạt thành, không chỉ nguy cơ của Hồng Mông Giới Vực có thể giải quyết, mình cũng có thể phá vỡ gông cùm xiềng xích của Hồng Mông Giới Vực, thực sự, trở thành một tôn

Hồng Mông Chí Tôn vô thượng.

Cũng là hỏi đến cảnh giới tối cao, có thể trong 'Hữu' sáng tạo ra những thế giới như Hồng Mông Giới Vực, thậm chí còn mạnh hơn.

Đến lúc đó, tình hình của Hồng Mông Giới Vực, cũng sẽ trở nên khác biệt.

Từ Vô, đến Hữu, rồi đến Hồng Mông Giới Vực. 'Hữu' hiện tại, đã là tối cao, Hồng Mông Giới Vực mặc dù chiếm một phần rất lớn trong 'Hữu', nhưng vẫn còn nơi có thể khai phá.

Nếu có thể chạm đến cảnh giới đó, quả thực là vô cùng tốt. … Ý niệm trong lòng Thái Thượng thoáng qua, rồi lại lần nữa tập trung vào khối quang đoàn sức mạnh trong tay. "Đây chính là sức mạnh bản chất, cốt lõi nhất của Hồng Mông Giới Vực sao?" Thái Thượng khẽ nói một tiếng, trong đôi mắt sáng lên tử sắc quang mang, xuyên qua nhân uân tử khí, xuyên qua thần quang, đi thẳng vào bản chất nội tâm, phân tích tình hình pháp tắc và quy tắc ẩn chứa bên trong. "Vút!" Chỉ thấy quang đoàn tử sắc Hồng Mông chi lực, lúc này thần quang lóe lên, rồi từng đạo sức mạnh và nhân uân chi khí bị Thái Thượng hấp thu.

Mà tâm thần của ngài, lúc này hoàn toàn chìm đắm vào việc phân tích pháp tắc và quy tắc ẩn chứa bên trong.

Chỗ cốt lõi này, mới là thứ Thái Thượng lần này muốn đi lý giải chưởng khống.

Chỉ có như vậy, mới có thể đề thăng tối đa cảnh giới của mình lúc này, một lần xung kích cảnh giới Viên mãn.

Tam Thanh Đạo Nhân không lúc nào là không tu hành, đề thăng cho Thái Thượng, cho nên đừng nhìn thời gian ngài tấn thăng, không quá lâu, so với Nguyên Tôn, sớm hơn vô số năm, nhưng vì duyên cớ

của đạo Hồng Mông pháp tắc kia, cộng thêm nguyên nhân của Tam Thanh Đạo Nhân.

Cảnh giới tu vi của Thái Thượng lúc này, không yếu hơn Nguyên Tôn bao nhiêu, cho nên nói, ngài lúc này hoàn toàn có thể bắt đầu xung kích cảnh giới Viên mãn.

Chỉ cần lần này có thể nắm bắt được cơ duyên tạo hóa này, vậy thì tấn thăng cảnh giới Viên mãn, không phải là chuyện gì khó khăn.

Thái Thượng tâm thần hoàn toàn chìm đắm vào, tỉ mỉ phân tích, mỗi một đạo pháp tắc, mỗi một đạo quy tắc, quỹ tích vận chuyển v.v., lúc này đều được tỉ mỉ phân tích, hấp thu.

Theo sức mạnh bị hấp thu, pháp tắc và quy tắc bị Thái Thượng phân tích lý giải, quang đoàn Hồng Mông chi lực trong tay, đang thu nhỏ lại với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Mà Thái Thượng, khí tức Đại đạo trên người, cũng như trình độ vận chuyển Đại đạo pháp tắc, lại càng lúc càng nhanh.

Trong đôi mắt tràn ngập tử quang của ngài, từng đạo Hồng Mông pháp tắc huyền ảo tối nghĩa, lúc này không ngừng đan xen diễn hóa, cấu trúc nên Đại đạo huyền diệu càng thêm khủng bố, tiến triển đến một cảnh giới cao hơn. … Tình huống của Thái Thượng lúc này, như đốn ngộ, nhưng lại cao cấp hơn đốn ngộ, đó là như đang tham ngộ tu hành trong khu vực bản chất, cốt lõi nhất của Hồng Mông, xung quanh toàn bộ đều là Hồng Mông chi lực bản chất, cốt lõi đó.

Đại đạo của bản thân Thái Thượng, lúc này vận chuyển nhanh chóng, lột xác về một cảnh giới cao hơn.

Tam Thanh Đạo Nhân tự nhiên cũng chìm đắm trong lần tham ngộ tu hành này, đây cũng là một cơ hội hiếm có, họ cũng nhân đó để đề thăng tiến triển của Thái Thượng, nếu là cơ duyên tạo hóa, quả thực

có thể nắm bắt được thời cơ.

Đương nhiên, mọi tình huống, vẫn phải xem tình hình sau này. "Ào ào ào!!!" Thời không Đại đạo pháp tắc từ hư không vươn ra, rồi hóa thành vô số đạo pháp tắc xiềng xích mắt thường có thể thấy, bao quanh bốn phía, trường hà thời không cuồn cuộn chảy qua, bao trùm tứ phương, thúc đẩy lưu tốc thời không tứ phương.

Thái Thượng hoàn toàn chìm đắm trong tham ngộ tu hành, cũng mượn sự thúc đẩy của thời không, đề thăng xác suất tham ngộ tu hành của mình.

Phần còn lại, phải xem cơ duyên tạo hóa! … Từ sau chuyện phong ấn, các thế lực đều chìm đắm trong trạng thái phát triển và tu hành nhanh chóng.

Hồng Hoang lúc này có Hồng Quân, Bàn Cổ, Dương Mi ba vị trấn giữ, lại có Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ vận chuyển Hồng Hoang và Bắc Vực, tự nhiên cũng không có bất kỳ vấn đề gì.

Ngược lại, lúc này đang nhanh chóng đề thăng thực lực tổng thể của Hồng Hoang và Bắc Vực.

Đã là đại ca nhà mình phân phó, cả Hồng Mông Giới Vực đều đang đi theo hướng này, vậy Bắc Vực, Hồng Hoang của mình, tự nhiên không thể tụt hậu.

Chương 668

Sự phát triển, đề thăng lúc này đều không chậm, tuy không rõ ràng như trước đây, nhưng vẫn có thể cảm ứng được tiến triển.

Còn về mấy vực khác, Nguyên Thủy và Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ đều có thể cảm nhận được tiến triển của họ, để không tụt hậu so với họ, lần tiến triển này là vô cùng quan trọng.

Mà ba vị Vô Cực Kim Tiên của Hồng Hoang, lúc này cũng không lãng phí thời gian.

Nhưng họ xem như luân phiên trấn giữ Bắc Vực, thường thì khi gặp phải bình cảnh, sẽ ra ngoài trấn giữ Hồng Hoang và Bắc Vực, thuận tiện thanh lọc tâm cảnh.

Sau khi có một chút cảm ngộ, liền lại bế quan, ba người luân phiên tiến hành.

Các thế lực Hồng Hoang, một đám tồn tại đỉnh tiêm, đều có tiến triển rõ rệt, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên lại sinh ra mấy vị, Thái Cực Kim Tiên cũng có đại năng tấn thăng, Hồng Hoang hiện tại, thực lực tổng thể càng thêm khủng bố. … Thời gian, trong Hồng Mông Giới Vực, cũng không có tác dụng quá lớn.

Lặng lẽ, đã mấy kỷ nguyên trôi qua.

Những người chưởng khống các vực vốn vì chuyện phong ấn mà vô cùng lo lắng, hận không thể nhanh chóng đề thăng lên, lúc này đã thở phào nhẹ nhõm.

Mấy kỷ nguyên rồi, bây giờ hẳn là không có vấn đề gì lớn, có thể chống đỡ được một khoảng thời gian không ngắn.

Cho nên, tình hình lúc này, đều hơi thả lỏng vài phần, nhưng việc

tu hành đề thăng vẫn đang tiến triển, chỉ là không cấp thiết như trước đây, cũng xem như chậm lại vài phần.

Hồng Hoang và Bắc Vực, cũng như vậy.

Lúc này, trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng tâm thần chìm vào thức hải, nhìn Vô Vi chi đạo, Âm Dương chi đạo, Đan đạo, Thời Không chi đạo, Linh Hồn đại đạo của mình, lộ vẻ trầm tư. "Đại đạo tự giải, Đại đạo duy ngã!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Thái Thượng ngẩng đầu, khẽ cười một tiếng, đôi mắt như trời quang, thần niệm thông thấu.

Nói xong, Thái Thượng đưa ra một ngón tay, nhẹ nhàng điểm lên Âm Dương chi đạo, Đan đạo, Thời Không chi đạo, Linh Hồn đại đạo. "Ầm ầm!!!" Tức thì, trên bốn con đường Đại đạo, hiện ra vô số vết nứt, thần quang xán lạn huy hoàng xuyên qua vết nứt, chiếu rọi vào thức hải, rực rỡ đến cực điểm, diễn hóa huyền diệu đến cực hạn. "Bành!" Giây tiếp theo, bốn con đường Đại đạo ầm ầm vỡ nát, vô số pháp tắc và Đại đạo chi lực dung nhập vào Vô Vi chi đạo.

Sau đó, liền thấy Vô Vi chi đạo dần dần nhạt đi, dung nhập vào thức hải.

Tất cả, đều phong khinh vân đạm như vậy, như sau một trận tuyết lớn, mọi thứ đều lắng xuống.

Thấy vậy, trên mặt Thái Thượng lộ ra một nụ cười mãn ý. … … Bên trong Thức Hải.

Thái Thượng nhìn Thức Hải không có pháp tắc, quy tắc hay đại đạo chi lực, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ, bởi vì nơi đây vô ngã, nhưng khắp nơi đều là ngã!

Đại đạo duy ngã, thiên địa vạn vật đều là ngô đạo!

Đại đạo chân ý, đây chính là mấu chốt để tấn thăng.

Thái Thượng kết một đại đạo thủ ấn, toàn tức thân thể tự giải, hóa thành vô số thần quang, tiêu tán trong Thức Hải. "Oanh long long!!!" Lúc này, toàn bộ Hồng Hoang chấn động, tiếp đó là Bắc Vực, rồi đến cả Hồng Mông Giới Vực, tất cả đều chấn động không ngừng.

Vô số quy tắc, pháp tắc, linh khí, trật tự...

đều bạo động.

Thiên địa hỗn loạn, sinh linh kinh hãi!

Giờ khắc này, không ai hiểu đã xảy ra chuyện gì!

Giờ khắc này, ánh mắt của Vô Cực Đạo Quân, Huyền Thanh Đạo Quân, Bản Nguyên Đế Quân, Nguyên Tôn, Thẩm Phán Thiên Quân, Tinh Thần Kiếm Thánh đều hội tụ về Bắc Vực.

Vô Cực Đạo Quân trên mặt lộ ra một nụ cười, Thái Thượng cuối cùng vẫn nắm bắt được cơ duyên tạo hóa rồi.

Mà năm vị còn lại, thần sắc phức tạp, trong lòng hổ thẹn không thôi.

Đặc biệt là Bản Nguyên Đế Quân và Nguyên Tôn, chỉ trong mấy kỷ nguyên ngắn ngủi, Thái Thượng đã có thể từ Hậu kỳ tấn thăng đến cảnh giới Viên mãn, tại sao đổi lại là mình lại không làm được?

Sự khác biệt này, cũng quá lớn rồi đi?

Nhìn về phía Bắc Vực, năm vị bọn họ không nói nên lời, cũng chẳng có gì để nói!

Thái Thượng tấn thăng rồi, y lại tấn thăng nữa rồi!

Cảnh giới Viên mãn a!

Ai!

Ngàn vạn lời nói hóa thành một tiếng thở dài, tu hành thế này,

không tu nữa cũng được!

Dần dần, tất cả sinh linh trong Hồng Mông Giới Vực đều biết, động tĩnh bắt nguồn từ Bắc Vực, sau đó lan ra toàn bộ Hồng Mông Giới Vực.

Nơi đó, tường thụy dũng hiện, hà quang bao phủ, vô số tử khí nhân uân, đại đạo mênh mông, vô số sinh linh nhận được chỗ tốt, khai linh trí hóa hình, nhiều hơn nữa là đại đạo có tiến triển.

Những chỗ tốt như vậy cũng lan đến các khu vực khác, chỉ là không mãnh liệt như ở Bắc Vực mà thôi.

Một số vị Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên trong lòng kinh hãi không thôi.

Rõ ràng, đây là Thái Thượng Đạo tôn lại tấn thăng tu vi rồi!

Tốc độ thật kinh khủng!

Lần tiến triển này, hẳn là cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Viên mãn rồi chăng?

Vị cường giả thứ hai đạt đến cảnh giới Viên mãn của Hồng Mông Giới Vực!

Không phải là cao thủ thứ hai trước đây là Nguyên Tôn, cũng không phải là Bản Nguyên Đế Quân cũng ở Hậu kỳ, mà là Thái Thượng Đạo tôn.

Không một tồn tại nào biết tại sao Thái Thượng Đạo tôn lại nhanh đến thế, nhưng họ biết, thủ đoạn của Thái Thượng Đạo tôn càng thêm khủng bố.

Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Viên mãn, đó là cảnh giới giống như Vô Cực Đạo Quân, bây giờ Bắc Vực, đã thật sự có thể sánh vai cùng Trung Vực.

Sinh linh Bắc Vực vui mừng khôn xiết, từ khi Hồng Hoang đến, địa vị và thực lực của Bắc Vực đã tăng vọt.

Bây giờ, thậm chí đã có thể thực sự sánh vai cùng Trung Vực.

Chuyện này nếu là trước đây, đâu dám nghĩ tới?

Nhưng từ khi Hồng Hoang đến, không chỉ dám nghĩ mà còn làm được, quả thật là khủng bố dị thường.

Lúc này, nhìn về nơi Đạo tôn ngự, trong lòng chỉ có một ý niệm duy nhất.

Chương 669

Đạo tôn, ngưu bức!

Trung Vực, bên trong Vô Cực Lâu. "Ha ha, Thái Thượng đạo hữu tấn thăng cảnh giới Viên mãn, như vậy, trong Hồng Mông đã có hai vị tồn tại ở cảnh giới Viên mãn." "Thêm vào thủ đoạn Nhất Khí Hóa Tam Thanh khủng bố của Thái Thượng đạo hữu, lại có thêm ba vị cảnh giới Viên mãn nữa." "Như vậy, đối mặt với cái 'Linh' trong phong ấn kia, có lẽ cũng không phải là không có chút phần thắng nào." Vô Cực Đạo Quân nhìn về phía Bắc Vực, không khỏi khẽ gật đầu nói.

Thái Thượng đạo hữu tuy tiến triển nhanh, khiến y khá kinh ngạc và hổ thẹn, nhưng vào thời điểm mấu chốt này, y hận không thể có thêm mấy vị tồn tại tiến triển nhanh như Thái Thượng đạo hữu.

Nếu không, đợi phong ấn bị phá, 'Linh' kia thoát ra, Hồng Mông Giới, còn có thể tồn tại?

Những đại năng đỉnh tiêm như bọn họ, có thể chống đỡ nổi không?

Trước đây y quả thực vô cùng lo lắng, dù sao cả Hồng Mông Giới Vực cũng chỉ có mình y là cảnh giới Viên mãn.

Thái Thượng tuy cộng thêm Nhất Khí Hóa Tam Thanh có thể sánh ngang cảnh giới Viên mãn, nhưng chung quy không phải là cảnh giới Viên mãn, chênh lệch vẫn không nhỏ.

Cho nên, nếu phong ấn bị phá, 'Linh' bên trong thoát ra, mình sẽ là người đầu tiên xông lên.

Nhưng mà, căn bản không chống đỡ nổi, lòng y cũng hoảng!

Mấy kỷ nguyên nay, y căn bản không để ý đến chuyện khác, chỉ lo

tu hành đề thăng.

Tuy không thể tấn thăng đến Hồng Mông cảnh, nhưng chung quy cũng đề thăng được mấy phần thực lực tổng thể.

Bây giờ, cho đến khi Thái Thượng tấn thăng cảnh giới Viên mãn, Vô Cực Đạo Quân mới hơi thả lỏng được mấy phần.

May mà, đã giảm bớt được mấy phần áp lực, nếu không mình thật sự không chống đỡ nổi.

Vô Cực Đạo Quân lần này khá vui vẻ, quan sát kỹ một phen rồi tiếp tục tham ngộ tu hành.

Có điều tâm cảnh lần này đã hoàn toàn khác.

Lần này, y đã thực sự thả lỏng.

Những tồn tại đỉnh tiêm khác, tuy trong lòng chấn kinh, nhưng cũng biết đó là chuyện xảy ra ở Bắc Vực, xảy ra trên người Thái Thượng.

Thế thì, không sao rồi!

Là Thái Thượng thì không sao cả, y trước giờ vẫn nhanh như vậy, khủng bố như vậy, cũng không có gì lạ.

Sau đó, những tồn tại đỉnh tiêm này liền lần lượt lao vào tu hành.

Áp lực Thái Thượng mang lại quá lớn, nếu không tiếp tục tham ngộ tu hành, e rằng không lâu sau, bọn họ ngay cả bóng lưng Hồng Hoang cũng không thấy được.

Ngoài ra, chuyện phong ấn còn đè nặng trong lòng, họ tự nhiên không dám lơ là.

Chỉ là bây giờ có Thái Thượng xuất hiện, tình huống của y đặc thù, tâm tình của bọn họ hiện tại đều đã thả lỏng đi nhiều.

Tình huống chỉ có một vị cảnh giới Viên mãn, đột nhiên biến thành năm vị cảnh giới Viên mãn!

Tình huống như vậy, ai mà không thả lỏng đi nhiều.

Tiếp theo, cứ tiếp tục kế hoạch và dự định của mình là được.

Hồng Hoang và Bắc Vực rất vui mừng!

Điều này là tất nhiên, Thái Thượng Đạo tôn tấn thăng cảnh giới Viên mãn, Hồng Hoang và Bắc Vực sao có thể không vui.

Nữ Oa và Hậu Thổ từ lo lắng ban đầu, đến khi yên tâm, cuối cùng là vui mừng khôn xiết.

Tấn thăng rồi!

Lại tấn thăng rồi!

Quả nhiên, không hổ là đạo huynh!

Ý nghĩ này, không chỉ Nữ Oa và Hậu Thổ có.

Hồng Quân đạo nhân, Dương Mi đạo nhân, Bàn Cổ, Nguyên Thủy, Thông Thiên...

đều có cùng ý nghĩ.

Chỉ là bọn họ lần này cũng không nghĩ quá nhiều, cả Hồng Hoang, cả Bắc Vực đều đang vui mừng, ăn mừng.

Bên trong Thái Thanh Cung. "Ông!" Đại đạo ấn ký giữa mi tâm khẽ lóe lên, sau đó liền thấy Thái Thượng chậm rãi mở mắt, đôi ngươi trong suốt chưa từng có, một ánh mắt thấu suốt bản chất đại đạo.

Đến cảnh giới này, thực ra, tham ngộ đại đạo thế gian đã không còn nhiều ý nghĩa.

Y cũng biết, Vô Cực Đạo Quân vẫn trì trệ không thể tấn thăng.

Dù tu hành thế nào, tham ngộ thêm mấy đạo, cũng chỉ là tích lũy thêm một chút, tăng trưởng thêm một chút thực lực tổng thể, còn việc tấn thăng, quả thực không dễ dàng như vậy.

Hồng Mông, hỗn độn, tất cả bản chất đại đạo đều không thể che giấu trong mắt họ, một ánh mắt biết hết thảy, việc tham ngộ đại đạo pháp tắc hiện hữu không còn bất kỳ ý nghĩa gì.

Trước đây là mượn đại đạo và sức mạnh trong đó để tham ngộ, tu hành tự thân.

Nhưng đến cảnh giới này, tình huống đã khác.

Muốn tấn thăng, ngoài cơ duyên thiên đại ra, cũng cần có tình huống đặc thù.

Mà tình huống đặc thù này, trong lòng Thái Thượng càng lúc càng rõ ràng và khẳng định.

Đó chính là Phong Ấn Chi Địa!

Bên trong Thái Thanh Cung. "Xem ra, muốn phá vỡ mọi hạn chế và gông cùm, Phong Ấn Chi Địa là lựa chọn duy nhất..." "Chỉ có như vậy, mới có khả năng thực sự phá cảnh, vấn đỉnh Hồng Mông cảnh trong truyền thuyết!" "Đến lúc đó, nói không chừng còn có thể nhờ đó mà sinh ra thêm một hai vị Hồng Mông cảnh!" "Nhưng vị đầu tiên, bước đi này, cuối cùng vẫn phải thử, nếu không, vĩnh viễn không thể chạm tới cảnh giới đó, truyền thuyết sẽ mãi chỉ là truyền thuyết." "Tuy nguy cơ cực lớn, nhưng cơ duyên đi kèm tự nhiên cũng không nhỏ." "Muốn phá vỡ tất cả những điều này, quả thực đáng để mạo hiểm..." Trong lòng Thái Thượng dấy lên từng gợn sóng, vô số ý niệm lướt qua.

Trước đây có lẽ chỉ là một dự định, một kế hoạch.

Nhưng bây giờ, y vô cùng khẳng định tin rằng, chỉ có như vậy mới

có cơ hội vấn đỉnh cảnh giới đó, phá vỡ gông cùm của truyền thuyết.

Chỉ có như vậy, mới có thể sinh ra nhiều tồn tại hơn nữa!

Khiến bản thân đứng ở một vị thế chí cao.

Tuy nguy cơ cực lớn, nhưng Thái Thượng cũng biết cơ duyên đi kèm là vô cùng.

Lần này, phải xem mình có nắm bắt được hay không.

Chỉ cần nắm bắt được, vậy bản thân liền có cơ hội rất lớn phá vỡ gông cùm, tấn thăng đến cảnh giới đó.

Chương 670

Điểm này, trong lòng Thái Thượng mơ hồ có cảm ứng không nhỏ, không phải là không có cơ hội tấn thăng, mà là có cơ hội rất lớn.

Cho nên, cách làm phá phủ trầm châu này, khi đến bước đó là điều tất yếu phải làm, cũng là cách duy nhất có cơ hội tấn thăng.

Có thể thành công bước đến cảnh giới trong truyền thuyết hay không, phải xem lần đánh cược cuối cùng của mình.

Sau khi suy nghĩ, Thái Thượng thu liễm tâm thần, phất tay một cái, tán đi đại đạo pháp tắc bao phủ xung quanh, rồi lại phất tay lần nữa, vô số cảm ngộ pháp tắc, công đức, cơ duyên...

đều trực tiếp phun ra, rơi xuống toàn bộ Bắc Vực. "Bành!" "Oanh long!!!" Không lâu sau, liền nghe thấy trong Bắc Vực không ngừng vang lên những tiếng nổ vang, từng luồng khí thế cường hoành không ngừng xông thẳng lên trời. "Tấn thăng rồi, ta tấn thăng rồi..." "Trầm mình nửa kỷ nguyên, cuối cùng đã đề thăng, đây là ân tứ của Đạo tôn!" "Cảm tạ cơ duyên của Đạo tôn!" "Đa tạ Đạo tôn, nếu không ta đâu thể tấn thăng bây giờ..." "Mau hấp thu những cảm ngộ này, sau này còn có trợ giúp, nói không chừng còn có thể tiến thêm một bước..." "Đúng đúng đúng, không thể bỏ lỡ, mau hấp thu, tích lũy thêm mấy phần..." ...

Lúc này, từ trên xuống dưới cả Bắc Vực, cho đến những sinh linh vừa mới ra đời ở Hồng Hoang, đều nhận được tạo hóa và cơ duyên mà Thái Thượng ban phát.

Tu vi trong khoảnh khắc tấn thăng, đó đều là chuyện thường tình.

Còn có vô số sinh linh chưa hóa hình, trực tiếp nhận được tạo hóa cơ duyên, khai linh trí hóa hình.

Còn có vô số sinh linh tuy không trực tiếp tấn thăng cảnh giới, nhưng cũng thu hoạch được cơ duyên tạo hóa cực lớn, sau này tấn thăng cũng không có độ khó quá lớn.

Trong toàn bộ Bắc Vực, lúc nào cũng có khí thế cường hãn xông thẳng lên trời.

Tuy về cơ bản đều là dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng cũng vô cùng hiếm có, dù sao con đường tu hành cũng không dễ dàng, mỗi bước đều phải vô cùng vững chắc, từ từ đề thăng.

Có thể được Đạo tôn ban phát cơ duyên tạo hóa, tương trợ họ tấn thăng, quả thực là chuyện ngàn năm khó gặp.

Cho nên, họ vô cùng trân trọng cơ hội, bất kể là đã tấn thăng cảnh giới hay chưa, là vừa mới ra đời hay đã ra đời từ lâu, lúc này đều đang điên cuồng hấp thu.

Họ tự nhiên hiểu rõ những điều này có lợi cho họ như thế nào, bây giờ chưa tấn thăng, hấp thu rồi, sau này sẽ tấn thăng.

Đã tấn thăng rồi, lại hấp thu thêm, sau này tự nhiên sẽ tiến thêm một bước.

Một đám cao tầng của Bắc Vực tự nhiên cũng không bỏ lỡ những chỗ tốt này.

Chỉ cần là dưới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, bao gồm cả Nguyên Thủy, đều có trợ giúp và lợi ích.

Cho nên, một đám tồn tại đỉnh tiêm lúc này cũng đều gấp rút hấp thu, tu hành.

Bàn Cổ, Hồng Quân đạo nhân, Dương Mi đạo nhân thoáng qua một tia hâm mộ, mình đã đến bước này, trừ phi là đại đạo cảm ngộ của Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên do Thái Thượng đích thân ban tặng, nếu không, những tạo hóa và cơ duyên này đối với cảnh giới

của họ mà nói, quả thực không có tác dụng.

Có điều lần này Bắc Vực có Thái Thượng ban phát cơ duyên và tạo hóa, thực lực sẽ chỉ càng thêm khủng bố.

Đối với Bắc Vực mà nói, đây cũng là một đại hảo sự.

Sau này đối mặt với loại nguy cơ đó, ít nhất, Bắc Vực cũng có sức mạnh tự vệ.

Cho dù không thực sự tự vệ được, ít nhất có thể sống sót thêm một số sinh linh, được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Giữ lại được một ít, vẫn tốt hơn là tất cả đều vẫn lạc.

Ba người trong lòng ý niệm thoáng qua, rồi tiếp tục tham ngộ tu hành.

Mà những sinh linh và tồn tại bên ngoài Bắc Vực, trong mắt không ai không lộ ra vẻ hâm mộ.

Họ cũng rất muốn những cơ duyên, tạo hóa này để đề thăng bản thân, mình cũng đã trầm mình trong cảnh giới rất lâu rồi.

Nhưng lúc này cũng chỉ có thể nhìn mà thôi, những cơ duyên và tạo hóa này rất đặc thù, không phải tồn tại của Bắc Vực, căn bản không thể hấp thu.

Cho nên, chuyện này họ cũng chỉ nhìn mà thôi.

Nếu muốn, chỉ có thể chờ đợi người chưởng khống khu vực của mình ban phát cơ duyên.

Nếu không, chỉ có thể đứng nhìn.

Mấy vị chưởng khống giả khu vực, sau khi thấy tình hình ở Bắc Vực, lại chờ đợi mấy kỷ nguyên sau, liền cũng học theo Thái Thượng, ban phát cơ duyên.

Vào thời điểm này, tự nhiên là có thể đề thăng được bao nhiêu hay bấy nhiêu.

Bản thân họ tu hành, dù sao cũng chậm hơn một chút, có mình tương trợ, chung quy có thể nhanh hơn không ít.

Đã thấy tình hình ở Bắc Vực, họ tự nhiên cũng không keo kiệt.

Như vậy, dưới sự thúc đẩy của mấy kỷ nguyên thời gian nữa, các khu vực của Hồng Mông Giới, thực lực tổng thể và khí vận đều đề thăng không ít.

Nhìn như vậy, để chống lại nguy hiểm chưa biết kia, cuối cùng cũng có thêm mấy phần tự tin.

Ít nhất, Nam Vực, Tây Vực, Đông Vực, Minh Vực, Tinh Thần Kiếm Vực mấy vị này, trong lòng đều âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Trước đây Thái Thượng tấn thăng, Vô Cực Đạo Quân thở phào một hơi.

Bây giờ, sự tiến triển của mấy khu vực, khiến cho mấy vị này, trong lòng thở phào một hơi.

Tình huống như vậy, quả thực không cần phải lo lắng như trước đây nữa.

Sự phát triển và đề thăng của các khu vực lúc này lại lần nữa chậm lại, ổn định đề thăng là được.

Phần còn lại, giao cho thiên ý, xem tạo hóa của bản thân! ...

Thời gian thấm thoắt, lặng lẽ lại trôi qua mấy kỷ nguyên.

Trung Vực, bên trong Vô Cực Lâu.

Vô Cực Đạo Quân chắp tay sau lưng đứng, nhìn về phía Phong Ấn Chi Địa, thần sắc nghiêm nghị.

Tuy không có dấu hiệu phá vỡ phong ấn, hay phong ấn có dấu hiệu lỏng lẻo, nhưng trong lòng y, lại mơ hồ có mấy phần bất an.

Dường như, chuyện y lo lắng, không lâu sau sẽ hoàn toàn giáng lâm. "Xem ra, vẫn phải chú ý nhiều hơn..." "May mà những năm gần đây, Hồng Mông tiến triển không ít, nghĩ rằng, hẳn sẽ không quá thảm liệt." "Tốt hơn so với mình tưởng tượng, đã là hiếm có rồi, còn lại, phải xem tình hình cuối cùng..." Vô Cực Đạo Quân thu hồi ánh mắt, trong lòng thầm nói một tiếng.

Toàn tức, y xoay người, đã biến mất tại chỗ. ...

Sau khi rời khỏi Vô Cực Lâu, Vô Cực Đạo Quân liền một đường chậm rãi đi về phía bắc, hướng đến Bắc Vực.

Trên đường đi, y thấy được sự phát triển của vô số sinh linh tồn tại ở Bắc Vực trong hơn mười kỷ nguyên qua, quả thực vô cùng cường hãn.

Không bàn đến cao tầng, chỉ luận về sự phát triển cùng cấp bậc, tình hình của Bắc Vực lại còn cường hãn hơn cả Trung Vực của y.

Chương 671

Kết quả như vậy, cho dù là y, vị cao thủ số một Hồng Mông ngày trước, thần sắc cũng hơi kinh ngạc.

Hay cho một kẻ!

Thái Thượng đạo hữu này cũng quá cường hãn rồi đi!

Lại có thể đề thăng sự phát triển, tu vi của họ đến mức độ này.

Về điểm này, những tồn tại đã quản lý vô số năm như họ, đều đã thua kém rồi.

Đối mặt với mối đe dọa chưa biết khủng bố như vậy, rõ ràng, Bắc Vực là nơi làm tốt nhất, cũng là vực phát triển đề thăng nhanh nhất trong hơn mười kỷ nguyên qua.

Y cảm thấy, sau này mấy vực kia đều phải học hỏi Thái Thượng mới được.

Chỉ có như vậy, mới có thể khiến khu vực mình chưởng khống đề thăng tốt hơn, đạt đến trình độ cao hơn.

Trong lòng nghĩ vậy, Vô Cực Đạo Quân càng thêm khẳng định ý nghĩ này, thân hình khẽ động, trực tiếp bay về phía Hồng Hoang. ...

Bắc Vực, bên trong Hồng Hoang.

Vô Cực Đạo Quân đã đến Hồng Hoang hai lần, mỗi lần đến, y đều cảm thấy nơi này mang lại cho mình ấn tượng khác nhau, mỗi lần thế lực, thực lực trong Hồng Hoang đều đang tăng lên nhanh chóng.

Đến bây giờ, y thậm chí còn cảm thấy, Ngũ Lâu Thập Nhị Thành của Trung Vực cũng không bằng Hồng Hoang lúc này.

Từ trên là Thái Thượng, xuống dưới là sinh linh vừa mới ra đời,

dường như đều vượt qua Trung Vực. "Hồng Hoang, quả nhiên là Hồng Hoang, chưa bao giờ khiến người ta thất vọng!" "Lần này, có Hồng Hoang, có Thái Thượng đạo hữu, kiếp nạn của Hồng Mông Giới Vực, chưa hẳn là không có thực lực vượt qua..." Vô Cực Đạo Quân trong lòng cảm khái một tiếng, sau đó chậm rãi đáp xuống Thủ Dương Sơn. "Kiến qua Vô Cực Đạo Quân, lão gia có mời!" Thanh Huyền hướng về phía Vô Cực Đạo Quân hành lễ, mở miệng nói.

Vô Cực Đạo Quân nhìn tiểu tử Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên này, lại là một con dị thú, căn nguyên cũng xem như bất phàm, tuy giới hạn cũng chỉ đến đây, nhưng đối với một dị thú bình thường mà nói, có thể đạt đến trình độ này, cũng coi như là được rồi. "Dẫn đường đi!" Vô Cực Đạo Quân mỉm cười nói. "Đạo quân mời bên này!" Thanh Huyền nghe vậy, làm một tư thế mời, sau đó dẫn Vô Cực Đạo Quân tiến vào Thái Thanh Cung. ...

Bên trong Thái Thanh Cung. "Thái Thượng đạo hữu!" Vô Cực Đạo Quân hướng về phía Thái Thượng chắp tay nói.

Thanh Huyền hành lễ xong, liền cung kính lui xuống. "Vô Cực đạo hữu, mời!" Thái Thượng cười nói, mời Vô Cực Đạo Quân ngồi xuống, lại dùng Ngộ Đạo Trà chiêu đãi y. "Ngộ Đạo Trà ở nơi đạo hữu, Hồng Mông chỉ có một, quả nhiên bất phàm!" Vô Cực Đạo Quân tán thưởng, tuy không phải lần đầu thưởng thức Ngộ Đạo Trà, nhưng đối với hương vị đặc biệt này, vẫn có ấn tượng sâu sắc. "Đạo hữu quá khen!" Thái Thượng cười cười, nhìn Vô Cực Đạo Quân, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, "Đạo hữu lần này đến Bắc Vực, hẳn không phải chỉ đơn giản đến thưởng thức Ngộ Đạo Trà của Thái Thanh Cung ta chứ?" Nghe vậy, Vô Cực Đạo Quân thu liễm thần sắc, lộ ra vẻ nghiêm nghị, trầm giọng nói, "Lần này đến Bắc Vực, định tìm đạo hữu luận đạo một phen, xem có thể đề thăng được bao nhiêu, vào thời điểm này, chỉ có thể không ngừng đề thăng tự thân..." Thái Thượng

nghe xong, nhíu mày, lập tức mở miệng hỏi, "Có phải Phong Ấn Chi Địa xuất hiện dị thường gì không?" Y trong lòng cảm ứng một phen, cũng không cảm thấy phong ấn mình hạ xuống có bất kỳ động tĩnh gì, hẳn không phải là chuyện ở Phong Ấn Chi Địa.

Vô Cực Đạo Quân lắc đầu, nói, "Tạm thời không phải, phong ấn vẫn ổn, nhưng trong lòng ta luôn cảm giác, đây là sự yên tĩnh trước cơn bão, có lẽ là kỷ nguyên sau, hoặc là mười mấy kỷ nguyên nữa thời gian khó định, nhưng sẽ đến dữ dội hơn tưởng tượng." "Trong lòng ta có mấy phần bất an, cho nên, định vào thời điểm này, luận đạo nhiều hơn để đề thăng một phen..." Thái Thượng khẽ nhíu mày, với thực lực của Vô Cực Đạo Quân, có thể có chút dự cảm cũng là bình thường, dù sao những thủ đoạn mà Trung Vực để lại ở nơi phong ấn kia, nhiều hơn mình không ít.

Vô Cực Đạo Quân có thể có mấy phần cảm ứng bất an, cũng là bình thường, điểm này Thái Thượng không nghi ngờ.

Có điều nếu như vậy, đó chính là nói, phong ấn này thật sự khó mà chống đỡ được bao lâu nữa.

Dù sao, theo tình hình này, không ai biết, sự ngưng tụ trước cơn bão này sẽ kéo dài bao lâu. "Nếu như vậy, e rằng thật sự không chống đỡ được quá lâu nữa!" Thái Thượng trong lòng suy nghĩ một hồi, thần sắc nghiêm nghị nói với Vô Cực Đạo Quân.

Vô Cực Đạo Quân gật đầu, nói, "Vì vậy ta mới đến tìm đạo hữu luận đạo một phen, mong có thể đề thăng thêm mấy phần." "Hiện tại là thời kỳ then chốt, vào lúc này, nếu không đề thăng thêm mấy phần, e rằng đến lúc đó, Hồng Mông Giới Vực sẽ rất khó khăn." Thái Thượng gật đầu, tình hình lần này, y tự nhiên hiểu.

Luận đạo với Vô Cực Đạo Quân, đối với bản thân mà nói cũng có lợi, y tự nhiên sẽ không từ chối. "Nếu đã như vậy, vậy đạo hữu mời!"

Thái Thượng phất tay một cái, dẹp đi bàn trà và Ngộ Đạo Trà, nói với Vô Cực Đạo Quân.

Thấy vậy, Vô Cực Đạo Quân gật đầu, sau đó triển hiện đại đạo của mình, cũng như những cảm ngộ và lý giải mới của mình trong thời gian qua, lúc này đều thể hiện ra.

Vì để đề thăng, vì để đối phó với chuyện sau này, y căn bản không giấu giếm, bây giờ, bất kỳ ai đề thăng, đối với Hồng Mông Giới Vực đều có trợ giúp không nhỏ, tự nhiên không cần phải giấu giếm.

Thái Thượng nhìn sâu Vô Cực Đạo Quân một cái, y quả là một tồn tại đỉnh tiêm quang minh lỗi lạc, vì đại nghĩa.

Cười cười, Thái Thượng cũng triển hiện ra Vô Vi chi đạo của mình, đại đạo hiện tại đã là đại đạo hoàn chỉnh nhất, cường đại nhất nơi đây.

Dưới cảnh giới của họ, cho dù là Hồng Quân đạo nhân bọn họ, cũng có thể coi đại đạo của Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân là đại đạo hoàn chỉnh, cường hãn nhất giữa thiên địa để tham ngộ ấn chứng.

Họ đã đạt đến đỉnh điểm của Hồng Mông Giới Vực, đại đạo cũng đã đến đỉnh, trong Hồng Mông Giới Vực, căn bản không có đại đạo nào có thể cho họ tham ngộ tu hành, đề thăng hoàn toàn dựa vào luận đạo như thế này, cũng như tu hành lý giải của bản thân.

Trừ phi có thể phá vỡ gông cùm, nếu không, cho dù là Vô Cực Đạo Quân, cũng bị kẹt ở cảnh giới này.

Thái Thượng trong lòng ý niệm lóe qua, toàn tức bắt đầu giao hội đại đạo, bắt đầu ấn chứng hấp thu.

Song phương lúc này có thể nói là đã triển hiện ra đại đạo chi lực mạnh nhất của mình, đối với việc chưởng khống đại đạo, đều không có bất kỳ sự giấu giếm nào, có thể để đối phương đi tham ngộ, ấn

chứng, hấp thu nhiều hơn.

Tuy không thể phá vỡ gông cùm, tấn thăng đến cảnh giới Hồng Mông Chí Thánh trong truyền thuyết.

Nhưng thực lực tổng thể, đối với việc chưởng khống đại đạo đề thăng, là điều tất nhiên.

Còn về, có thể đề thăng đến trình độ nào, phải xem cơ duyên tạo hóa của bản thân họ. ...

Hồng Mông, Bắc Vực, bên trong Hồng Hoang.

Cùng với việc Thái Thượng và Vô Cực Đạo Quân luận đạo, cả Hồng Hoang, Bắc Vực đều bị bao phủ trong một luồng đại đạo chi lực và đại đạo chi âm khủng bố.

Những luồng đại đạo chi khí nhân uân có thể thấy bằng mắt thường lan tỏa ra, cho dù là sinh linh yếu ớt nhất, vừa mới ra đời, chỉ cần hấp thu một ngụm, lập tức chứng được Kim Tiên đạo quả cũng không có vấn đề gì.

Những khí tức đại đạo, đại đạo chi lực và đại đạo chi âm này, đối với bất kỳ tu vi, tồn tại nào dưới Thái Thượng và Vô Cực Đạo Quân đều có tác dụng, hơn nữa là tác dụng cực lớn.

Cho dù là tồn tại cùng cấp, không ở trung tâm luận đạo, không thể cảm ngộ, ấn chứng huyền diệu đại đạo một cách trực quan nhất, nhưng những điều này cũng có trợ giúp không nhỏ.

Lúc này, dưới sự cố ý của Thái Thượng và Vô Cực Đạo Quân, đại đạo chi âm, đại đạo chi lực cũng như đại đạo chi khí nhân uân, lập tức bao phủ về phía các khu vực khác, vang vọng, lan tỏa khắp cả Hồng Mông Giới Vực.

Mà lúc này, tất cả tồn tại đều cảm nhận được cơ duyên thiên đại, bao gồm cả mấy vị chưởng khống giả khu vực, lúc này đều thu liễm

tâm thần, lao vào tham ngộ tu hành, dưới trướng của họ, toàn bộ sinh linh trong khu vực đều như vậy.

Có thể nói, lúc này tuy là Thái Thượng và Vô Cực Đạo Quân luận đạo, nhưng dưới ảnh hưởng của họ, cả Hồng Mông Giới Vực đều đang chìm trong một làn sóng tu hành mới.

Sau lần này, tin rằng thực lực tổng thể của cả Hồng Mông Giới Vực sẽ tăng lên một bậc. ...

Chương 672

Cùng với sự bao phủ và lan tỏa của đại đạo chi âm, đại đạo chi lực cũng như khí tức từ Bắc Vực, cả Hồng Mông Giới Vực đều đang ở trong một giai đoạn phát triển ổn định.

Mà mấy khu vực khác, các phương chưởng khống giả ngoài việc tự mình tham ngộ tu hành, dẫn dắt tất cả sinh linh, tu sĩ trong khu vực tham ngộ tu hành ra, họ cũng sẽ triển hiện ra đại đạo của bản thân, có thể để nhiều sinh linh trong khu vực mình đi tham ngộ, đi ấn chứng.

Đại đạo chi lực cũng lan tỏa ra, dùng thủ đoạn và năng lực của bản thân, cố gắng hết sức giúp đỡ sinh linh và tu sĩ trong khu vực của mình.

Cũng chính vì có họ ra tay, lúc này trong Hồng Mông Giới Vực, thực lực tổng thể đề thăng, khí vận của các khu vực tiến triển, đều đang tăng lên nhanh chóng.

Như vậy, sau lần này sức mạnh của Hồng Mông Giới Vực sẽ đạt đến, thậm chí vượt qua trình độ tưởng tượng trước đây.

Đến lúc đó, mấy vị chưởng khống giả khu vực tin rằng, mình đối phó với kiếp nạn sắp xảy ra, hẳn là đã đủ rồi.

Dù sao, Thái Thượng Đạo tôn đã chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên Viên mãn, cộng thêm Nhất Khí Hóa Tam Thanh, chính là bốn tôn tại cảnh giới Viên mãn, thêm Vô Cực Đạo Quân nữa là năm tôn.

Như vậy, nghĩ rằng hẳn là có thể chống đỡ được.

Nếu như vậy mà vẫn không thể chống đỡ, vậy thì Hồng Mông Giới Vực, vô lượng sinh linh, tồn tại, chủng tộc... chỉ có nước bị hủy

diệt.

Nhưng trong thâm tâm, họ vẫn tin rằng có thể chống đỡ được.

Nếu là trước đây, quả thực không dám có suy nghĩ chắc chắn, nhưng bây giờ đã khác.

Vì có Thái Thượng Đạo tôn, vị Thái Thượng Đạo tôn giỏi sáng tạo kỳ tích kia.

Có y ở đây, tin rằng sẽ có kỳ tích xuất hiện.

Thắng lợi, nhất định thuộc về phe Hồng Mông của mình. ...

Hồng Mông, Phong Ấn Chi Địa, nơi cực sâu.

Một luồng khí tức khủng bố đến cực điểm lan tỏa ra, toàn tức có một ánh mắt xuyên thấu vô tận thời không, xuyên thấu phong ấn, rơi vào Bắc Vực.

Bất kể có trở ngại, hạn chế gì, đều không thể ngăn cản ánh mắt của nó xuyên thấu. "Tiến triển, đều không nhỏ..." "Đây thật sự là thời đại có thực lực tổng thể cao nhất trong vô số kỷ nguyên qua." "Thái Thượng sao, quả nhiên là bậc kinh tài tuyệt diễm..." "Hiện nay, đã không còn dưới bản tôn ngày trước..." Giọng nói trầm thấp, phiêu miểu, tựa như truyền đến từ một chiều không gian khác, lúc này chậm rãi lan tỏa trong khu vực không xác định này.

Một lát sau, nó chậm rãi thu hồi ánh mắt, nơi cực sâu lại khôi phục sự yên tĩnh.

Chỉ có hồng mông chi lực và khí tức cốt lõi, bản chất đang vận chuyển nhanh chóng, phảng phất trong nháy mắt có thể phá vỡ phong ấn.

Giờ khắc này, nơi cực sâu này đều đang lặng lẽ thay đổi. ...

Thời gian, trong Hồng Mông Giới Vực, hoàn toàn mất đi tác dụng.

Lặng lẽ, đã trôi qua mấy chục kỷ nguyên.

Trong khoảng thời gian này, thực lực tổng thể, khí vận của các thế lực trong Hồng Mông Giới Vực đều được đề thăng cực lớn.

Tuy ngoài Bắc Vực ra, mấy khu vực khác đều không tiếp tục bế quan, nhưng việc đề thăng thực lực vẫn chưa hoàn toàn dừng lại, tuy đã xuất quan vận hành khu vực, nhưng những tồn tại then chốt, một số tồn tại đang ở cảnh giới then chốt vẫn đang tu hành.

Cho dù là ở Bắc Vực, tuy đại đa số đã xuất quan, nhưng cao tầng, về cơ bản đều đang bế quan tham ngộ.

Tình huống như vậy rất hiếm có, hơn nữa, họ mơ hồ cảm giác được, không lâu sau, Hồng Mông Giới Vực sẽ trở nên không còn thái bình.

Đến lúc đó, thực lực cao thấp chính là mấu chốt để mình có thể thuận lợi sống sót hay không.

Cho nên, chỉ cần có hy vọng đề thăng, lúc này đều sẽ không bỏ lỡ cơ hội, vẫn đang nỗ lực tu hành tham ngộ.

Mà những người xuất quan, cũng chỉ là tạm thời không có khả năng tấn thăng, nhưng đi lại một phen, tìm kiếm cơ duyên, hoặc là đề thăng trong lịch luyện, đây đều là những phương thức để tiến triển lần nữa.

Cho nên, trong tình huống như vậy, không một tồn tại nào lười biếng.

Cho dù là sinh linh vừa mới ra đời không lâu, cũng như vậy, đều đang nỗ lực tu hành. ...

Thái Thượng và Vô Cực Đạo Quân đã ngừng luận đạo, việc ấn chứng và hấp thu đại đạo của đối phương về cơ bản đã hoàn thành.

Dù sao đều ở cảnh giới này, tuy có không ít điều có thể ấn chứng, nhưng đối với cảnh giới của họ mà nói, một ánh mắt biết hết thảy, cho nên tốc độ ấn chứng hấp thu là cực nhanh.

Luận đạo mấy kỷ nguyên, họ đã ấn chứng hấp thu hết mọi thứ của đối phương, thời gian sau đó đều là để ổn định và tham ngộ tu hành mà thôi.

Có điều thu hoạch lần này không nhỏ, Thái Thượng quả thực tiến triển không ít, tuy cảnh giới không thể tấn thăng, nhưng thực lực tổng thể, đối với việc chưởng khống đại đạo vẫn đề thăng không nhỏ.

Sự tiến triển của Vô Cực Đạo Quân, tự nhiên không kém Thái Thượng bao nhiêu.

Là cao thủ số một ngày trước, tư chất, tốc độ tiến triển của Vô Cực Đạo Quân đều không chậm.

Sau lần này, y đối với việc đối phó sau này, sẽ tăng thêm không ít tự tin.

Dù sao, dưới sự đề thăng như vậy, Thái Thượng cũng có tiến triển không nhỏ, bao nhiêu nỗ lực, cố gắng hết sức, nếu vẫn không được, vậy quả thực không còn cách nào khác.

Có điều có Thái Thượng, vị tồn tại sáng tạo kỳ tích này, trong lòng Vô Cực Đạo Quân ít nhiều vẫn có chút tự tin.

Chỉ cần có một chút tự tin, vậy kiếp này, liền có khả năng vượt qua.

Thời gian thấm thoắt, lặng yên trôi, lại là mấy kỷ nguyên qua đi.

Bắc Vực, Hồng Hoang, trong Thái Thanh Cung. "Hô!" Một luồng khí tức đại đạo lướt qua, tất cả những gì huyền diệu, quy tắc, pháp tắc, trật tự đều từ từ lắng xuống.

Trong khoảnh khắc tiếp theo, Vô Cực Đạo Quân và Thái Thượng đồng thời mở mắt, đôi con ngươi trong suốt, chiếu rọi bản chất của đại đạo, cội nguồn của trời đất. "Lần này, đa tạ đạo hữu đã không chút bảo lưu mà triển lộ tự thân đại đạo..." "Nếu không có đạo hữu tương trợ, e rằng ta cũng không thể đạt tới trình độ hiện tại..." Vô Cực Đạo Quân vẻ mặt nghiêm nghị, chắp tay nói với Thái Thượng. "Trong thời cơ này, tất cả đều vì Hồng Mông Giới Vực, đạo hữu không cần phải như vậy..." "Thời điểm này, chỉ cần có thể giúp đỡ Hồng Mông Giới Vực thì đều là chuyện tốt, đồng lòng chung sức, mới có thể vượt qua kiếp nạn này!" Thái Thượng nghe vậy, ôn hòa cười nói.

Điều y nói chỉ là một trong những nguyên nhân mà thôi, còn một lý do nữa là, cho dù có tham ngộ đại đạo của đối phương, thì ngoài việc có một chút tiến triển, thực ra cũng không thể phá vỡ được chất cốc.

Với tình hình này, tự nhiên cũng không có gì quá to tát.

Ngoài nơi phong ấn kia có thể giúp mình phá vỡ chất cốc, Thái Thượng cũng không nghĩ ra còn có khả năng nào khác.

Nhưng những chuyện này, Vô Cực Đạo Quân có lẽ không nghĩ nhiều đến thế, hoặc là, căn bản không dám nghĩ.

Dù sao, khu vực chưa biết trong nơi phong ấn kia, trong lòng hắn vẫn không dám nghĩ tới, thiếu đi phần phách lực đó, muốn tiến triển một cách tương đối ổn định, quả thực không hề dễ dàng.

Chương 673

Thái Thượng lúc này tự nhiên không để ý đến những gì hắn nghĩ trong lòng, y muốn làm gì thì đã quyết định xong rồi.

Chỉ cần thời cơ thích hợp, y tất nhiên sẽ làm. "Lần này cùng đạo hữu luận đạo, quả thực thu hoạch rất nhiều, chuyện đã xong, ta cũng không ở lại Hồng Hoang nữa..." "Chuyện sau này, xin đạo hữu có thể toàn lực ra tay tương trợ!" Vô Cực Đạo Quân đứng dậy, chắp tay nói với Thái Thượng. "Đó là lẽ tự nhiên, đều là một phần tử của Hồng Mông, tự nhiên sẽ toàn lực ra tay!" Thái Thượng gật đầu nói. "Nếu vậy, xin cáo từ!" Vô Cực Đạo Quân nói xong, chắp tay một cái, rồi biến mất không thấy đâu. "Đạo hữu đi thong thả!" Thái Thượng nói một câu, sau đó thu hồi ánh mắt, rồi tiếp tục tu hành đại đạo của mình.

Muốn làm chuyện như vậy, nguy cơ quả thực rất lớn, cho nên, trước khi nó thực sự đến, phải khiến mọi phương diện của bản thân đều đạt đến mức viên mãn.

Chỉ có như vậy, mới có thể gia tăng khả năng của mình.

Thái Thượng tự nhiên sẽ không để xác suất của mình quá thấp, nếu không, không chỉ không thể phá vỡ chất cốc, mà còn sẽ vẫn lạc trong đó, tự nhiên sẽ không để chuyện như vậy có quá nhiều khả năng xảy ra.

Hết sức đề cao bản thân, chính là sự sắp xếp tốt nhất.

Lúc này tiếp tục tu hành, không để ý đến Hồng Mông Giới Vực, khí tức đại đạo lại có thêm mấy phần tiến triển.

Mọi phương diện của Thái Thượng, đều đang từ từ viên mãn. … Vô Cực Đạo Quân sau khi trở về Trung Vực, bản thân tự nhiên không

lãng phí thời gian, Trung Vực của bọn họ là nơi đối mặt trực tiếp nhất với vùng đất phong ấn.

Yêu cầu về thực lực tự nhiên càng cao hơn, tuy cuối cùng vẫn là thế lực số một trong Hồng Mông Giới Vực, nhưng đối mặt với sự không biết này, Vô Cực Đạo Quân cảm thấy, nâng cao thực lực thế nào cũng không đủ.

Trong khoảng thời gian hắn và Thái Thượng luận đạo, tuy Trung Vực cũng nhận được tạo hóa to lớn, nhưng sự thăng tiến vẫn chưa được nhanh cho lắm.

Bây giờ, hắn trở về Trung Vực, tự nhiên là phải nâng cao thực lực cho thuộc hạ trước.

Hắn ban đầu giảng đạo cho thuộc hạ, mở ra tài nguyên tu hành, cố gắng hết sức để phát triển, nâng cao thực lực của họ.

Sau đó, lại ban tặng một số cảm ngộ, ban ân trạch cho tất cả sinh linh ở Trung Vực, đợi bọn họ đều tăng lên mấy phần, và lần lượt bế quan.

Vô Cực Đạo Quân lúc này mới tự mình đi bế quan tu hành, tình hình của Trung Vực, cho đến tình hình của Hồng Mông Giới Vực, chỉ cần phong ấn không vỡ, mọi thứ khác đều không cần phải quá cố ý sắp đặt gì.

Trong thời gian này, tất cả sinh linh trong Hồng Mông Giới Vực đều đồng lòng đối ngoại, toàn bộ đều đang chuẩn bị đối phó với chuyện phong ấn, tự nhiên sẽ không có chuyện gì công phạt lẫn nhau xảy ra.

Nếu không, vào thời điểm này, sẽ bị quần công.

Vì vậy, Vô Cực Đạo Quân lúc này cũng yên tâm, lại thêm có Đế Thiên tọa trấn, không cần phải lo lắng gì.

Cùng lúc đó, các khu vực và thế lực khác vẫn còn không ít đang bế quan tu hành.

Khoảng thời gian này, Hồng Mông Giới Vực vẫn là một sự tĩnh lặng trước cơn bão. … Thời gian thấm thoắt, lặng lẽ trôi qua mấy kỷ nguyên.

Lúc này, các khu vực, các thế lực trong Hồng Mông Giới Vực, đa số đều đã xuất quan, trở lại cuộc sống ban đầu.

Trong Minh Vực. "Cuối cùng vẫn còn kém mấy phần!" Nguyên Tôn lắc đầu, khoảng thời gian này y vẫn luôn cố gắng đột phá cảnh giới viên mãn, nhưng muốn vượt qua, cuối cùng vẫn thiếu một chút cơ duyên. "Trong Hồng Mông Giới Vực, nếu nói có gì có thể giúp ta đột phá cảnh giới viên mãn, vậy thì chỉ có Chúng Sinh Luân Hồi của Hồng Hoang..." Nguyên Tôn trong lòng trầm ngâm, trong Chúng Sinh Luân Hồi của Hồng Hoang ẩn chứa Minh đạo, đây đối với mình cũng là mấu chốt, nhưng y muốn mượn sức nó, lại chỉ có một con đường để đi.

Gia nhập Hồng Hoang, dung hợp Chúng Sinh Luân Hồi! "Không thể không nói, cũng đành phải đi con đường này..." Nguyên Tôn trước đây quả thực đã từng cân nhắc đến điểm này, đặc biệt là sau khi thấy Chúng Sinh Luân Hồi, y mơ hồ cảm thấy, đây sẽ là một nơi đặc biệt, có thể giúp được mình.

Trong tình hình sau này, y lại càng khẳng định ý tưởng mình có thể gia nhập Hồng Hoang.

Dù sao tình hình của Hồng Mông Giới Vực, sự phát triển của Hồng Hoang, sự tiến bộ của Thái Thượng Đạo tôn, quả thực không tồi.

Mình nếu có thể nhân cơ hội này đột phá đến cảnh giới viên mãn, chẳng qua là lui xuống làm người thứ hai mà thôi, đối với một tồn tại

như y, thực ra không có thay đổi và ý nghĩa quá lớn.

Bây giờ, mấu chốt là cảnh giới tu vi của mình, những thứ khác, đều không cần phải cân nhắc quá nhiều. "Ma Vũ!" Trong lòng suy nghĩ một lúc, Nguyên Tôn nhàn nhạt lên tiếng. "Tôn thượng!" Ma Vũ không lâu sau đã đến trong điện, chắp tay nói. "Chuyện lần trước bản tôn nói với ngươi, ngươi thấy thế nào?" Nguyên Tôn nhìn hắn, lên tiếng hỏi.

Nghe vậy, Ma Vũ nhíu mày, chuyện lần trước tôn thượng nói, là chuyện gia nhập Hồng Hoang.

Chuyện này, tốt xấu đều có.

Nhưng nếu nhìn từ góc độ lâu dài, có lẽ là tốt.

Bởi vì hắn cảm thấy, tu vi sau này của Thái Thượng Đạo tôn, chắc chắn sẽ không chỉ đơn giản là cảnh giới viên mãn.

Đến lúc đó, Minh Vực dưới trướng y, cũng không phải là chuyện gì mất mặt, cho dù là bây giờ, cũng không mất mặt.

Chỉ là, như vậy, sự phát triển của Minh Vực sẽ càng lớn hơn.

Cho nên nói, nhìn lâu dài, quả thực lợi nhiều hơn hại. "Tôn thượng, nếu nhìn từ góc độ lâu dài, gia nhập Hồng Hoang, không phải là chuyện xấu..." Ma Vũ nói. "Chuyện này, nếu bây giờ bắt đầu, có thể giúp bản tôn đột phá lên cảnh giới viên mãn, đây là lợi ích lớn nhất trước mắt." "Nhìn lâu dài, thì phải xem Thái Thượng đạo huynh, cuối cùng có thể vấn đỉnh cảnh giới đó hay không..." Nguyên Tôn đôi mắt khẽ híp lại, trầm giọng nói.

Trong lòng y, tự nhiên là có cân nhắc lâu dài, cũng là đang đánh cược, cược rằng Thái Thượng có thể vấn đỉnh cảnh giới đó.

Nếu không, gia nhập Hồng Hoang, đột phá cảnh giới viên mãn, cũng sẽ không phải là lựa chọn hàng đầu.

Nhưng nếu đặt cược, cộng thêm việc Thái Thượng Đạo tôn vấn đỉnh cảnh giới đó, thì những thứ khác đều không cần phải cân nhắc nữa.

Vì vậy, Nguyên Tôn lần này chính là đang đánh cược, cược rằng Thái Thượng có thể làm được. "Vậy tôn thượng, chúng ta quyết định chưa?" Ma Vũ hỏi. "Tất nhiên, ngươi đi chuẩn bị đi, Minh Vực của ta!" "Gia nhập Hồng Hoang, hợp nhất Chúng Sinh Luân Hồi!" … Trong đại điện của Minh Vực.

Nguyên Tôn nhìn Ma Vũ, mỉm cười nói, đã hạ quyết định rồi.

Ma Vũ thực ra không hề bất ngờ, tôn thượng lần này gọi mình đến, lại hỏi mình như vậy, trước đó cũng đã nói qua một lần, lúc này lại nhắc lại, hắn tự nhiên có thể đoán được mấy phần. "Tôn thượng yên tâm, nhất định sẽ lo liệu ổn thỏa!" Ma Vũ đáp một tiếng, liền xoay người rời đi.

Nguyên Tôn ánh mắt chuyển hướng, nhìn về phía Bắc Vực, thấp giọng lẩm bẩm, "Thái Thượng đạo huynh, ngươi đừng làm ta thất vọng đấy!" Y đánh cược một ván này, quả thực không hề tầm thường, trong Hồng Mông Giới Vực, đều là cách làm vô cùng phách lực.

Chương 674

Ít nhất, Tinh Thần Kiếm Thánh, Bản Nguyên Đế Quân bọn họ sẽ không làm được chuyện như vậy.

Dù sao như vậy, mình sẽ phải lui xuống vị trí thứ hai, khu vực, thế lực do mình kiểm soát, đều sẽ chịu sự quản hạt của Hồng Hoang, Bắc Vực.

Điều này đối với một tồn tại đỉnh tiêm đã nắm quyền vô số năm, quả thực khó có thể chấp nhận.

Nguyên Tôn lần này có thể làm như vậy, quả thực là có phách lực.

Đồng thời, cũng là vì bản thân có thể chạm tới cảnh giới viên mãn, vấn đỉnh một tầm cao mới.

Đến lúc đó, phải xem tình hình của Thái Thượng, đó cũng là mấu chốt để kiểm nghiệm quyết định này của mình, rốt cuộc có đáng hay không.

Trong lòng suy nghĩ một lúc, Nguyên Tôn thu hồi ánh mắt, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ. … Thời gian thoáng chốc, lại là một kỷ nguyên trôi qua.

Minh Vực, là một thế giới đỉnh tiêm tương tự như Hồng Hoang, nhưng diện tích lại là một thế giới lớn bằng các khu vực khác.

Minh Vực nằm ẩn dưới đại lục, lần này dưới sự chuẩn bị của Ma Vũ, tất cả sinh linh đều đã biết quyết định của tôn thượng.

Họ không dám có bất kỳ sự bất mãn nào, đã là quyết định của tôn thượng, thì vô điều kiện chấp nhận là được.

Nguyên Tôn liếc nhìn Minh Vực một cái, khẽ gật đầu, bàn tay to vung lên, trực tiếp mang theo thế giới Minh Vực, hướng về Bắc Vực

Hồng Hoang mà đến. … Bắc Vực, Hồng Hoang, trên núi Thủ Dương.

Thái Thượng nhìn Nguyên Tôn đến, vẻ mặt cũng có mấy phần kinh ngạc, không khỏi lên tiếng, "Nguyên Tôn đạo hữu!" "Gặp qua Thái Thượng đạo huynh!" Nguyên Tôn chắp tay nói. "Đạo hữu lần này đến đây, có chuyện gì?" Thái Thượng nhướng mày, nhìn y hỏi.

Thông thường mà nói, vào thời điểm này, sẽ không phải là chuyện đi dạo đơn giản như vậy. "Thái Thượng đạo huynh, ta đã mang cả thế giới Minh Vực đến rồi, lần này, sẽ không đi nữa!" Nguyên Tôn nhìn y, mỉm cười nói.

Nghe vậy, Thái Thượng khẽ nhíu mày, đã đoán được suy nghĩ của y, "Ngươi muốn..." "Không sai!" Nguyên Tôn gật đầu, từng chữ từng chữ nói, "Minh Vực của ta, dự định gia nhập Bắc Vực Hồng Hoang, hợp nhất Chúng Sinh Luân Hồi!" Thái Thượng có chút kinh ngạc nhìn y, quyết định này không hề tầm thường!

Đem Minh Vực hợp nhất vào Chúng Sinh Luân Hồi, tức là đặt dưới Hồng Hoang, Minh Vực cũng sẽ lui xuống dưới Bắc Vực, điều này đối với Minh Vực, đối với Nguyên Tôn mà nói, quả thực cần phách lực cực lớn mới có thể làm được như vậy.

Thái Thượng nhìn Nguyên Tôn, từ sâu trong đôi mắt của y, Thái Thượng đã thấy được câu trả lời mình muốn. "Thì ra là vậy!" Thái Thượng trong lòng thầm nói một tiếng, sau đó lên tiếng, "Được, nếu đạo hữu đã quyết định như vậy, vậy bản tôn sẽ không làm trái ý đạo hữu, từ bây giờ, Minh Vực sáp nhập vào Chúng Sinh Luân Hồi, trở thành một thành viên của Hồng Hoang ta!" "Tạ đạo huynh!" Nguyên Tôn nghe vậy, lập tức chắp tay nói.

Thái Thượng khẽ gật đầu, trong tay vung lên, Hậu Thổ lập tức xuất hiện trong đại điện. "Thái Thượng đạo huynh!" Hậu Thổ đôi mắt đẹp sáng lên, sau đó khẽ cười nói.

Ngay sau đó, nàng lại chắp tay với Nguyên Tôn, "Gặp qua Nguyên Tôn!" "Hậu Thổ muội tử, Nguyên Tôn lần này đến, là định để Minh Vực hợp nhất với Chúng Sinh Luân Hồi, gia nhập Hồng Hoang của chúng ta." Thái Thượng nhìn nàng, ôn hòa cười nói.

Hậu Thổ trước tiên vì cách xưng hô của Thái Thượng đạo huynh mà nụ cười như hoa, ngay sau đó, lại lộ ra vẻ kinh ngạc, nhìn Nguyên Tôn, có chút khó tin.

Minh Vực chính là siêu cấp thế lực trong Hồng Mông Giới Vực, chỉ đứng sau Trung Vực và Bắc Vực của mình, vậy mà, lại định gia nhập Hồng Hoang, hợp nhất với Chúng Sinh Luân Hồi của mình?

Thật hay giả?

Hậu Thổ quả thực có chút không dám tin, nhưng nhìn thần sắc của Thái Thượng đạo huynh và Nguyên Tôn, lại không giống như là giả.

Nàng nhìn Thái Thượng, chỉ thấy Thái Thượng gật đầu nói, "Nàng hãy hỗ trợ Nguyên Tôn hợp nhất đi, đây đối với nàng, cũng là một cơ hội để bước vào Thái Cực Kim Tiên viên mãn, không thể bỏ lỡ..." Hậu Thổ khẽ gật đầu, sau đó cùng Nguyên Tôn, biến mất trong đại điện.

Thái Thượng thấy vậy, một bước bước ra, cũng đã đến trên Chúng Sinh Luân Hồi. "Luân Hồi Ấn, Chúng Sinh Luân Hồi!" "Minh đạo hiện, luân hồi bàn chuyển!" Hậu Thổ tay ngọc vung lên, Chúng Sinh Luân Hồi chí bảo Luân Hồi Ấn được nàng tế ra, ngay sau đó điều khiển Chúng Sinh Luân Hồi, rồi lại điều động Minh đạo, Chúng Sinh Luân Hồi Bàn cũng nhanh chóng vận chuyển. "Xin Nguyên Tôn ra tay!" Hậu Thổ nhìn về phía Nguyên Tôn nói. "Được!" Nguyên Tôn đáp một tiếng, trong tay vung lên, thế giới Minh Vực lập tức bay ra, bắt đầu hợp nhất với Chúng Sinh Luân Hồi. "Ầm ầm ầm!!!" Sự dung hợp của hai thế giới, lúc này va chạm vào nhau phát ra từng trận âm thanh

vang dội, sức mạnh đại đạo kinh khủng lập tức cuốn ra.

Giây phút này, tất cả thế lực và sinh linh của Hồng Hoang, vô số sinh linh trong Bắc Vực, ánh mắt đều hội tụ về đây. … Sau khi hai thế giới va chạm, vô số quy tắc, pháp tắc, Minh đạo bắt đầu dung hợp với đại đạo trong Minh Vực.

Đây là một quá trình dài đằng đẵng, nhưng có Thái Thượng hỗ trợ, thực ra cũng không cần tốn quá nhiều thời gian.

Như vậy, sau một đạo kỷ thời gian, đã hoàn thành được hai phần ba. "Bành!" Đột nhiên, một luồng khí thế kinh khủng, mạnh mẽ từ trên người Hậu Thổ bùng phát, lập tức bao phủ Bắc Vực.

Nàng, đã tấn thăng, hiện tại đã là cảnh giới Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên viên mãn.

Trong Hồng Hoang, đã ngang hàng với Nguyên Thủy, Thông Thiên và Nữ Oa, trở thành tồn tại thứ tư ở cảnh giới này.

Mà Chúng Sinh Luân Hồi mới, mỗi một sinh linh trong đó đều có được sự tiến triển.

Nguyên Tôn đôi mắt nhắm chặt, pháp tắc đại đạo trên người nhanh chóng vận chuyển, có Minh đạo bổ sung cho khuyết điểm đó, cơ duyên đã đến, y tấn thăng chỉ trong khoảng thời gian gần đây mà thôi.

Như vậy, lại là một đạo kỷ trôi qua.

Chuyện Minh Vực hợp nhất với Chúng Sinh Luân Hồi, đã viên mãn hạ màn, tất cả Chúng Sinh Luân Hồi, những sinh linh nguyên bản của Minh Vực, đều đã được tấn thăng, lần này thực lực tăng lên, quả thực kinh khủng. "Ầm ầm!!!" Ngay sau khi Minh Vực hoàn chỉnh dung hợp với Chúng Sinh Luân Hồi, trên người Nguyên Tôn lập tức bùng phát một luồng khí thế và uy áp đại đạo, lập tức bao phủ toàn bộ

Hồng Mông Giới Vực, tất cả sinh linh trong các khu vực đều biết được.

Nguyên Tôn, đã tấn thăng cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên viên mãn.

Chỉ là, tại sao điểm khởi phát khí thế và uy áp của Nguyên Tôn, lại là Bắc Vực?

Chẳng lẽ?

Không ít sinh linh vẻ mặt có chút kinh ngạc, nhìn về phía Bắc Vực, hồi lâu không nói nên lời.

Dù sao, nếu thật sự là như họ đoán, thì quả thực là đại sự của Hồng Mông Giới Vực.

Cho dù là trong Hồng Mông, cũng sẽ gây ra sóng gió cực lớn.

Dù sao, đó là thế lực đỉnh tiêm, người nắm giữ một vực, ý nghĩa tự nhiên không giống nhau.

Lúc này nhìn về phía Bắc Vực, xem xem tình hình tiếp theo sẽ ra sao. … Bắc Vực, trong Hồng Hoang. "Chúc mừng đạo hữu thành công bước vào cảnh giới này, đã đứng trên đỉnh phong thực sự..." Thái Thượng nhìn Nguyên Tôn, mỉm cười chúc mừng.

Nghe vậy, Nguyên Tôn mở mắt, khí thế và uy áp trên người lập tức thu lại, tuy dị tượng vẫn còn diễn hóa trên Chúng Sinh Luân Hồi, trên Bắc Vực, nhưng những khí tức, uy áp khác đều đã không còn cảm nhận được nữa.

Chương 675

Giống như, Hậu Thổ nhìn Nguyên Tôn đứng đó, nhưng bản thân lại không hề cảm nhận được bất kỳ khí tức nào.

Phảng phất như, đang ở một chiều không gian khác, có thể nhìn thấy y, nhưng lại không cảm nhận được.

Đương nhiên, tuy Nguyên Tôn đã tấn thăng cảnh giới viên mãn, nhưng Hậu Thổ vẫn cảm thấy, thực lực của Thái Thượng đạo huynh sẽ mạnh hơn một chút.

Thực ra, điểm này không chỉ có Hậu Thổ có cảm giác này, mà chính Nguyên Tôn, cũng có cảm giác tương tự.

Y luôn cảm thấy, tuy mình đã tấn thăng đến cảnh giới này, nhưng chênh lệch giữa mình và Thái Thượng đạo huynh vẫn còn rất lớn.

Tựa như sự khác biệt giữa sông ngòi và biển cả, sự chênh lệch như vậy, khiến trong lòng y vô cùng kinh ngạc.

Thái Thượng đạo huynh hiện tại, rốt cuộc đang ở trình độ nào?

Tại sao cùng một cảnh giới, lại có thể chênh lệch lớn đến vậy?

Nhìn Thái Thượng đạo huynh tấn thăng cảnh giới này cũng không lâu lắm, sao lại đạt đến trình độ hiện tại rồi.

Xem ra, sau này mình còn cần phải nỗ lực tu hành, tích lũy củng cố hơn nữa.

Nếu không, tuy cùng ở cảnh giới này, nhưng chênh lệch thực sự vẫn còn rất lớn. "Đa tạ đạo huynh, so với đạo huynh, vẫn còn chênh lệch rất lớn, còn cần phải nỗ lực!" Nguyên Tôn nghe vậy, lập tức chắp tay nói.

Thái Thượng cười cười, không lên tiếng, mà Hậu Thổ thấy vậy, trong lòng đã hiểu rõ.

Nguyên Tôn thu hồi ánh mắt, nhìn về phía Hồng Mông, lớn tiếng nói, "Ngô là Nguyên Tôn, hôm nay Minh Vực hoàn chỉnh dung hợp với Chúng Sinh Luân Hồi của Hồng Hoang, từ đây hai bên hợp nhất, quy về dưới trướng Hồng Hoang!" "Ầm!" Tiếng của Nguyên Tôn truyền khắp toàn bộ Hồng Mông Giới Vực, tất cả sinh linh đều nghe thấy tiếng của y, lúc này không ai không kinh hãi nhìn về phía Bắc Vực, nhìn Hồng Hoang, hồi lâu không nói nên lời.

Ngay cả Tinh Thần Kiếm Thánh, Bản Nguyên Đế Quân, Huyền Thanh Đạo Quân cùng với Thẩm Phán Thiên Quân, Vô Cực Đạo Quân mấy vị này, lúc này đều vô cùng kinh ngạc.

Không ngờ, vào lúc này, Minh Vực lại lựa chọn gia nhập vào Hồng Hoang.

Tuy lần này Nguyên Tôn tấn thăng, có thể có quan hệ rất lớn với chuyện này, nhưng Minh Vực dù sao cũng là thế lực thứ hai ngày trước, Nguyên Tôn trước đây lại có thực lực hậu kỳ, chỉ đứng sau Thái Thượng và Vô Cực Đạo Quân.

Trong tình hình như vậy, lại lựa chọn gia nhập Hồng Hoang, điều này quả thực đã làm kinh ngạc vô số sinh linh.

Tất cả sinh linh nhìn về phía Bắc Vực, kinh hãi đến không nói nên lời. … Trung Vực, trong Vô Cực Lâu. "Xem ra Nguyên Tôn là vì cảnh giới hiện tại, cũng như sự phát triển của Minh Vực sau này, mới gia nhập Hồng Hoang..." "Nhưng như vậy cũng không phải là chuyện gì xấu, dù sao thực lực của Hồng Hoang ai cũng thấy, thực lực của Thái Thượng đạo hữu, vẫn có cơ hội rất lớn." Vô Cực Đạo Quân chậm rãi lên tiếng, sự tiến triển lần này của Nguyên Tôn, tất nhiên là do sự hợp nhất của Minh Vực và Chúng Sinh Luân Hồi của Hồng Hoang mang

lại, và điểm này, là sự thăng tiến lớn nhất cho Nguyên Tôn và Minh Vực hiện tại.

Mà mục đích ngoài ra, với nhãn lực của Vô Cực Đạo Quân tự nhiên có thể nhìn thấu.

Nguyên Tôn lúc này đang cược, là tương lai của Thái Thượng, là cược y có thể vấn đỉnh cảnh giới đó.

Chỉ cần Thái Thượng có thể thành công, y với tư cách là một thành viên của Hồng Hoang, tự nhiên sẽ có cơ hội thăng tiến rất lớn.

Dù sao, không có gì nhanh hơn, ổn thỏa hơn việc được một vị Hồng Mông Chí Thánh đích thân chỉ dạy tấn thăng cảnh giới này.

Cũng chính vì có tính toán như vậy, nên Nguyên Tôn mới mang Minh Vực gia nhập vào Hồng Hoang, lúc này cũng đã tấn thăng đến cảnh giới viên mãn.

Từ tình hình của y mà xem, Vô Cực Đạo Quân cũng cảm thấy bình thường, không có phản ứng gì nhiều.

Sau khi quan sát một chút, liền thu hồi ánh mắt, không để ý đến nữa. … Trong Hồng Mông, tuy mấy vị tồn tại đỉnh tiêm khác và vô số sinh linh đều đang ở trong trạng thái khá kinh ngạc.

Nhưng so với những sinh linh đó, mấy người nắm giữ các vực này rõ ràng là giống như Vô Cực Đạo Quân, hiểu được tính toán sau này của Nguyên Tôn.

Cũng chính vì vậy, nên việc gia nhập Hồng Hoang, cũng có thể hiểu được.

Cho dù bọn họ muốn học theo để gia nhập Hồng Hoang, thực ra cũng không quá thích hợp.

Dù sao, Minh Vực và Chúng Sinh Luân Hồi, cùng một mạch, có

thể hợp nhất lại, nhưng đối với mấy vực của bọn họ, lại không giống lắm.

Cũng không có điểm phù hợp và mấu chốt với Hồng Hoang, cho nên cho dù muốn học theo Minh Vực, cũng không có chỗ nào thích hợp.

Lúc này nhìn sâu vào nơi Hồng Hoang, một lúc lâu sau, mới thu hồi ánh mắt lại.

Chỉ có sinh linh trong Hồng Mông Giới, vẫn còn đang quan tâm đến Bắc Vực, kinh ngạc về chuyện hai bên hợp nhất lần này.

Mà lúc này Bắc Vực, Hồng Hoang, đều đã bình tĩnh lại.

Dưới sự hợp nhất của hai bên, lợi ích mang lại, ngoài Chúng Sinh Luân Hồi lớn nhất, những thứ khác, tự nhiên cũng có được lợi ích.

Vì vậy, lúc này đều đang bế quan tu hành, tranh thủ sớm ngày đạt đến trình độ cao hơn. … Thái Thượng nhìn tất cả tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang đều đang nắm bắt cơ hội, y hài lòng gật đầu.

Thời cơ đặc biệt, không bỏ lỡ bất kỳ thời cơ nào là đúng, chỉ cần chuyện lần này hoàn toàn ổn định lại, vậy thì tình hình sau này, bọn họ không cần phải tu hành gấp gáp như vậy nữa.

Bản thân mình cũng cần phải trong những chuyện tiếp theo, càng thêm vững vàng, càng đi nâng cao tỷ lệ thành công, cho nên việc tu hành và tích lũy của bản thân, tự nhiên là không thể thiếu.

Cũng chính vì bao nhiêu năm nay, y vẫn luôn làm chuyện này, cho nên Nguyên Tôn mới sau khi tấn thăng, cảm thấy chênh lệch giữa y và mình lớn đến vậy.

Dù sao, sự tích lũy và củng cố của mình bao nhiêu năm nay, không phải đơn giản như vậy.

Chuyện này còn phải tiếp tục làm, mới có thể nắm bắt được một tia sinh cơ, một tia cơ duyên đó!

Trong lòng suy nghĩ một lúc, Thái Thượng liền tiếp tục đi bế quan tu hành. … Thời gian thấm thoắt, chớp mắt lại là mấy kỷ nguyên trôi qua.

Một ngày nọ, trong Đông Vực. "Xoẹt!" Đột nhiên, chỉ thấy thời không bị rạch ra một khe hở, sau đó liền thấy vô số quy tắc và pháp tắc lui tán, hoặc là sụp đổ. "Rào rào rào!!!" Vô số quy tắc pháp tắc không ngừng lùi khỏi khu vực này, sau đó liền thấy trong khe hở thời không đó, có tử quang hiện ra, rồi nở rộ, rực rỡ khác thường, dần dần ngưng tụ thành hình dạng của một cánh cửa.

Hồng Mông Chi Môn!

Đây là nơi duy nhất để từ hạ giới tiến vào Hồng Mông Giới Vực, chỉ có đi qua Hồng Mông Chi Môn, mới có thể tiến vào Hồng Mông Giới.

Từ tình hình lúc này mà xem, rõ ràng, lại có tồn tại đỉnh tiêm của hạ giới tiến vào Hồng Mông Giới Vực. "Vút!" Trong khoảnh khắc tiếp theo, chỉ thấy một luồng thần quang từ Hồng Mông Chi Môn bay ra, hóa thành một người đàn ông trung niên.

Nhìn thế giới đỉnh tiêm hoàn toàn mới, vẻ mặt hắn không giấu được sự vui mừng. "Đây, chính là Hồng Mông Giới Vực sao?" … Tại một khu vực nào đó trong Đông Vực của Hồng Mông. "Hồng Mông Giới Vực này, quả nhiên không tầm thường, không nói đến diện tích, chỉ riêng hồng mông linh khí, quy tắc, pháp tắc, trật tự ở đây, cũng không phải là thứ mà hạ giới có thể so sánh được, quả nhiên, thế giới chí cao chính là khác biệt..." Huyền Nghiệp vẻ mặt vui mừng, tâm thần thả lỏng, cẩn thận cảm nhận một phen, tuy chỉ cảm ngộ được phần lớn khu vực của Đông Vực, nhưng đã rộng lớn hơn hạ giới vô

số lần rồi, huống chi, ngoài ra, còn có các khu vực khác.

Chương 676

Hắn tin rằng, trong Hồng Mông Giới Vực, chỉ cần mình nỗ lực tu hành thêm một thời gian nữa, mình vấn đỉnh Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ là không có vấn đề gì.

Hắn với tư cách là khí vận chi tử thực sự của hạ giới, là tồn tại đỉnh tiêm thực sự tập hợp tất cả tạo hóa mà thành, tu vi tự nhiên không thấp.

Nếu không phải như vậy, tình hình của Huyền Nghiệp, nhiều nhất cũng chỉ ngang ngửa với Nguyên Thủy, Thông Thiên bọn họ, nhưng vì có một mấu chốt này, nên mới có thể nhân cơ hội này đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên sơ kỳ.

Nhưng vì đạo kỷ trước bị phá vỡ rồi tái diễn hóa, đẳng cấp thế giới so với Hồng Hoang đã kém đi không ít, cho nên, cũng không thể tạo ra quá nhiều tồn tại đỉnh tiêm, có được tu vi như vậy, đã là không tồi rồi.

Huyền Nghiệp lúc này trong lòng không nghĩ quá nhiều, sau khi lưu ý một phen, Huyền Nghiệp liền đi về phía đông, ở một dãy núi có hồng mông linh khí tương đối nồng đậm để ổn định tu hành.

Đồng thời, cũng là để pháp tắc đại đạo, quy tắc của bản thân đi dung hợp với thiên địa.

Như vậy, mình mới được xem là một thành viên thực sự của Hồng Mông Giới Vực. … Cùng lúc đó, tại trung tâm Đông Vực.

Bản Nguyên Đế Quân vẫn luôn quan sát tình hình của Huyền Nghiệp, có thể nói, ngay khoảnh khắc trước khi Hồng Mông Chi Môn xuất hiện, Bản Nguyên Đế Quân đã biết rồi.

Nhưng, y không ra tay, hoặc có thể nói, y không định học theo Huyền Thanh Đạo Quân, đi ra tay với những cao thủ của hạ giới đó.

Y dù sao cũng là tồn tại Vô Cực Kim Tiên sơ kỳ, tuy lần này bế quan củng cố, chỉ có thể dung hợp với thiên địa, trở thành tồn tại thực sự của Hồng Mông Giới Vực, không thể tấn thăng đến trung kỳ.

Nhưng nếu mình có thể có thêm một cao thủ như vậy gia nhập, đối với Đông Vực của mình mà nói, quả thực có thể tăng thêm mấy phần. "Bây giờ, các khu vực đều đang phát triển, Đông Vực của ta tuy các phương diện tiến triển không chậm, nhưng trên thực tế, sinh ra được đến cảnh giới này, cũng không có bao nhiêu, nếu có thêm một vị gia nhập, quả thực là như hổ thêm cánh..." "Đại thế, khí vận của Đông Vực sau này, ta chưa chắc không thể nhân cơ hội này tấn thăng đến cảnh giới viên mãn..." Bản Nguyên Đế Quân trong lòng thầm nghĩ, càng lúc càng cảm thấy chuyện này khả thi.

Gật đầu một cái, Bản Nguyên Đế Quân liền chờ đợi Huyền Nghiệp xuất quan, sau đó đi chiêu mộ hắn. … Đối với một tồn tại như Huyền Nghiệp, để pháp tắc đại đạo, đại đạo của bản thân dung hợp với hồng mông thiên địa, để chuyển hóa, hấp thu hồng mông linh khí, quả thực cần một quá trình, đối với mỗi một tồn tại của hạ giới, đều là như vậy.

Ngay cả Thái Thượng và thế giới Hồng Hoang ngày trước, cũng đã tốn không ít thời gian, mới có thể cơ bản chuyển hóa xong, dung hợp với hồng mông linh khí, mượn hồng mông linh khí và pháp tắc đại đạo để tu hành.

Nếu không, bất kể là tu hành hay đối chiến, đều có hạn chế không nhỏ.

Nhưng tình hình của Huyền Nghiệp cũng không chậm, chỉ trong nửa đạo kỷ thời gian, đã cơ bản hoàn thành, lại thuận tiện củng cố và

tu hành đại đạo của mình.

Như vậy, sau toàn bộ một đạo kỷ thời gian, mọi phương diện của Huyền Nghiệp, đều đã ổn định lại. … Trong Đông Vực.

Bản Nguyên Đế Quân đột nhiên mở mắt, nhìn về nơi Huyền Nghiệp đang ở, trên mặt lộ ra một nụ cười, sau đó liền đứng dậy, một bước bước ra, đã đến khu vực mà Huyền Nghiệp đang ở. "Hử?!" Huyền Nghiệp vẻ mặt khẽ biến, nhìn về phía Bản Nguyên Đế Quân, trong lòng suy nghĩ một lúc, vẫn đứng dậy, thân hình khẽ động, đã đến đối diện Bản Nguyên Đế Quân, vẻ mặt cảnh giác nhìn y.

Hắn rất rõ, Bản Nguyên Đế Quân chính là nhắm vào mình mà đến, tuy hắn còn không rõ Bản Nguyên Đế Quân rốt cuộc muốn làm gì, dù sao hắn không cảm nhận được địch ý của Bản Nguyên Đế Quân.

Nhưng nhắm vào mình mà đến, mình không thể không phòng bị một phen, bởi vì mình, không phải là đối thủ của Bản Nguyên Đế Quân.

Sự chênh lệch giữa hai bên, trong lòng Bản Nguyên Đế Quân rất rõ. "Gặp qua đạo huynh, không biết, đến đây có chuyện gì?" Trong lòng suy nghĩ một lúc, Huyền Nghiệp chắp tay hành lễ với Bản Nguyên Đế Quân, lên tiếng nói. "Bản đế lần này đến đây, chính là vì ngươi!" Bản Nguyên Đế Quân mỉm cười nói.

Nghe vậy, Huyền Nghiệp vẻ mặt khẽ ngưng, Bản Nguyên Đế Quân nói như vậy, trong lòng hắn quả thực lập tức trầm xuống, nếu Bản Nguyên Đế Quân thật sự muốn ra tay với mình, mình căn bản không phải là đối thủ của y, phải làm sao đây? "Vút!" "Vút!" "Vút!" … Ngay lúc này, mấy luồng thần quang lóe lên, ngay sau đó hóa thành Tinh Thần Kiếm Thánh, Thái Thượng, Nguyên Tôn, Vô Cực Đạo Quân, Huyền Thanh Đạo Quân cùng với Thẩm Phán Thiên Quân sáu vị.

Sáu vị tồn tại đỉnh tiêm tụ tập, Bản Nguyên Đế Quân vẻ mặt khẽ trầm, không cần nghĩ, y cũng biết tính toán của mấy vị này.

Nhưng Huyền Nghiệp là xuất hiện ở Đông Vực của y, y tự nhiên không thể để hắn đi đến các khu vực khác.

Y liếc nhìn sáu vị tồn tại đỉnh tiêm một cái, sau đó nhìn Huyền Nghiệp hỏi, "Ngô là người nắm giữ Đông Vực, Bản Nguyên Đế Quân, hiện tại mời đạo hữu gia nhập Đông Vực, không biết đạo hữu có ý như thế nào?" Huyền Nghiệp nghe vậy, vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Bảy vị tồn tại đỉnh tiêm bao vây mình, từng người ánh mắt đều nhìn mình, sau đó Bản Nguyên Đế Quân lại hỏi như vậy, trong lòng hắn quả thực kinh ngạc, không ngờ lại là tình huống như vậy. "Nếu đạo hữu muốn đến Hồng Hoang của ta, vậy cũng được..." Thái Thượng mỉm cười nói.

Nghe vậy, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm vẻ mặt khẽ trầm, Hồng Hoang của ngươi đã thu nạp nhiều tồn tại đỉnh tiêm như vậy rồi, ngươi còn thu nạp nữa à!

Bản Nguyên Đế Quân cũng sợ Thái Thượng mang vị này đi mất, dù sao cũng là Vô Cực Kim Tiên, có thể nâng cao thực lực không ít. "Tinh Thần Kiếm Vực của ta, cũng hoan nghênh đạo hữu..." "Tây Vực của ta cũng vậy, đạo hữu có thể đến Tây Vực của ta!" "Nam Vực của ta cũng không tồi, đạo hữu có thể cân nhắc!" "Trung Vực của ta là trung tâm của Hồng Mông, đạo hữu có thể đến Trung Vực!" "Bắc Vực Hồng Hoang là thế lực số một của Hồng Mông, đạo hữu có thể cân nhắc!" Tinh Thần Kiếm Thánh, Thẩm Phán Thiên Quân, Huyền Thanh Đạo Quân, Vô Cực Đạo Quân cùng với Nguyên Tôn lần lượt lên tiếng chiêu mộ.

Đặc biệt là Huyền Thanh Đạo Quân, vì chuyện lần trước, hắn hiện

tại đã thay đổi sách lược, người của hạ giới không còn là kẻ địch nữa, mà là đi đường vòng, chiêu mộ họ gia nhập thế lực, nâng cao bản thân.

Thời cơ hiện tại đặc biệt, nói thế nào đi nữa, thực lực của mình được nâng cao, cuối cùng cũng là chuyện tốt, cũng là mấu chốt để đối phó với kiếp nạn sau này, tự nhiên là càng nhiều càng tốt, nếu không, hắn lần này cũng sẽ không đến đây.

Mà Huyền Nghiệp, đối mặt với sự chiêu mộ của mấy vị này, sau khi nhìn quanh một vòng, cuối cùng ánh mắt vẫn nhìn về phía Bản Nguyên Đế Quân. "Ta lựa chọn, gia nhập Đông Vực của Bản Nguyên Đế Quân!" … … Tại một dãy núi ở Đông Vực.

Huyền Nghiệp tự nhiên đã có suy tính của mình.

Bản Nguyên Đế Quân là người đầu tiên đến nơi này, đủ để thấy sự coi trọng của y.

Hơn nữa, chính mình từ hạ giới đến Hồng Mông Giới Vực, khu vực xuất hiện chính là Đông Vực, đây cũng coi như một duyên phận.

Cho nên, đối mặt với lời mời của nhiều đạo hữu đỉnh tiêm như vậy, Huyền Nghiệp vẫn lựa chọn Bản Nguyên Đế Quân.

Huyền Thanh Đạo Quân và Thẩm Phán Thiên Quân có vài phần tiếc nuối, nếu có thể có thêm một vị tồn tại đỉnh tiêm thì tốt rồi, như vậy thế lực của chính mình cũng có thể tăng lên không ít.

Nhưng đáng tiếc, cuối cùng vẫn quy về dưới trướng của Bản Nguyên Đế Quân.

Thái Thượng, Nguyên Tôn, Vô Cực Đạo Quân và Tinh Thần Kiếm Thánh cũng không có quá nhiều tiếc nuối.

Chuyện này, hắn tự mình lựa chọn là được, không chọn bọn họ cũng chẳng phải chuyện gì to tát. "Ha ha ha, tốt, từ nay về sau, đạo

hữu chính là một thành viên của Đông Vực ta!" Bản Nguyên Đế Quân vô cùng vui vẻ, cười lớn nói.

Sau đó, Bản Nguyên Đế Quân nhìn các vị tồn tại đỉnh tiêm, cười nói: "Nếu các vị đạo hữu đã đến đây, sao không đến Đông Vực một chuyến?" "Cũng tốt!" "Vậy thì làm phiền đạo hữu!" ... ...

Nghe vậy, Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân và mấy vị nhìn nhau, gật đầu nói. "Các vị đạo hữu, mời!" Bản Nguyên Đế Quân cười cười, làm một tư thế mời.

Sau đó, Bản Nguyên Đế Quân liền dẫn Huyền Nghiệp, hướng về trung tâm Đông Vực mà đi, còn Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân và những người khác thấy vậy cũng động thân, hướng về trung tâm Đông Vực.

Lần này, một đám tồn tại đỉnh tiêm không ở lại Đông Vực quá lâu, cộng thêm việc giao lưu một số đại đạo tinh nghĩa, cũng đã lưu lại một đạo kỷ thời gian, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm liền lần lượt rời đi.

Tình hình hiện tại, không có thế lực nào dám lãng phí thời gian, bởi vì trong cõi u minh, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm đều có cảm giác bất an, điều này đối với bọn họ mà nói, quả thực không phải chuyện tốt.

Chương 677

Lại liên hệ với tình hình trước đó, bọn họ không khó để đoán ra, chuyện này có liên quan đến nơi phong ấn.

Cho nên, trong tình huống như vậy, bọn họ tự nhiên không dám lãng phí bất kỳ thời gian nào, chỉ có tiếp tục phát triển và nâng cao thực lực, ngày sau mới có sức mạnh để chống cự.

Hiện tại vẫn còn thời gian, tự nhiên phải nắm chặt thời gian này.

Đông Vực lần này như hổ thêm cánh, sự phát triển và thăng tiến tiếp theo, tự nhiên cũng sẽ được nâng cao.

Đến lúc đó, Đông Vực có lẽ sẽ có thể vượt qua Tinh Thần Kiếm Vực, trở thành thế lực thứ ba ngoài Hồng Hoang ở Bắc Vực và Ngũ Lâu Thập Nhị Thành ở Trung Vực.

Từ tình hình của bản thân mà xem, Bản Nguyên Đế Quân có lòng tin này.

Tiếp theo, chính là nỗ lực để thực hiện mục tiêu đó. ... ...

Thời gian thấm thoắt, trong lặng lẽ, lại mười mấy kỷ nguyên trôi qua.

Bắc Vực, Hồng Hoang, đỉnh Thủ Dương Sơn.

Thái Thượng chắp tay sau lưng đứng thẳng, nhìn về các vực Hồng Mông, thần sắc nghiêm nghị, không mở miệng.

Bên cạnh ngài, Nguyên Tôn thần sắc cũng có vài phần ngưng trọng, ánh mắt chăm chú nhìn các vực Hồng Mông.

Hồng Quân Đạo Nhân, Dương Mi Đạo Nhân, Bàn Cổ, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Lý Nhĩ... tất cả các tồn tại đỉnh

tiêm của Hồng Hoang đều ở sau lưng họ, thần sắc nghiêm nghị, nhìn về các vực Hồng Mông, đều không mở miệng.

Một luồng khí tức trầm mặc lan tràn, đồng thời, cũng có một nỗi bất an hiện lên trong lòng bọn họ, lan tỏa ra.

Mặc dù tạm thời vẫn khó dự đoán được rốt cuộc là thời cơ nào, nhưng cảm giác bất an lan tràn đã đủ chứng minh, chuyện này sẽ không còn xa nữa.

Điều này đối với toàn bộ Hồng Mông mà nói, đều không phải chuyện tốt. "Đạo huynh, có phải bên phong ấn đã xảy ra vấn đề gì không?" Sau một hồi im lặng, Nguyên Tôn nhìn sang Thái Thượng bên cạnh, mở miệng hỏi.

Một đám tồn tại đỉnh tiêm phía sau, ánh mắt đều nhìn về phía Thái Thượng, dù sao cũng chỉ có ngài mới có thể nhìn thấu rõ ràng hơn.

Mặc dù nơi phong ấn ở Trung Vực, Vô Cực Đạo Quân cũng đã giao đấu vô số lần, nhưng nếu nói về sự hiểu biết, quả thực không bằng Thái Thượng, bởi vì Thái Thượng là người thực sự hiểu rõ tình hình bên trong.

Cho nên, chỉ có ngài mới có thể nhìn thấu rõ ràng hơn. "Phong ấn đã có vài phần lỏng lẻo, e là chống đỡ không được bao lâu nữa..." Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, ngưng trọng nói, cấp độ phong ấn của chính mình, có thể cho phép mình trực quan hơn biết được một số tình huống của phong ấn.

Cứ theo tình hình hiện tại, ước chừng không chống đỡ được ba kỷ nguyên, phong ấn sẽ gần như vô dụng. "Truyền tin đi, lần này, không phải là tăng thêm cấp độ và sức mạnh phong ấn là có thể hóa giải được nguy cơ nữa rồi!" Thái Thượng nhàn nhạt nói.

Có những chuyện, đến một mức độ nào đó, đã không thể đè nén

được nữa.

Kẻ trong phong ấn trước đây, có lẽ còn đang ngủ say, hoặc vì một số lý do nào đó, nên chưa có ý định phá vỡ phong ấn.

Nhưng lần này, hắn đã tỉnh lại, phong ấn đối với hắn mà nói, căn bản không là gì cả.

Chỉ có muốn phá hay không muốn phá phong ấn, chứ không phải là có thể phá hay không thể phá.

Hiện tại, sự dẫn động của sức mạnh Hồng Mông bên trong đã có xu hướng lan tỏa ra, bao trùm Hồng Mông Giới Vực.

Thời gian này, chẳng qua chỉ là một cơ hội để hoãn lại mà thôi.

Nhưng chỉ cần phong ấn hoàn toàn vỡ nát, thủ đoạn của hắn kéo dài ra, Hồng Mông Giới Vực vẫn sẽ gặp tai ương.

Tuy nhiên, có một giai đoạn hoãn xung, đối với những sinh linh tương đối yếu đuối vẫn có lợi, ít nhất, sẽ không vẫn lạc nhanh như vậy. "Ta hiểu rồi!" Nguyên Tôn gật đầu, những chi tiết trong đó hắn tự nhiên hiểu rõ.

Hắn khẽ động trong tay, mấy đạo tin tức được truyền đi, cùng lúc đó, Vô Cực Đạo Quân, Tinh Thần Kiếm Thánh, Bản Nguyên Đế Quân, Huyền Thanh Đạo Quân, Thẩm Phán Thiên Quân năm vị tồn tại đỉnh tiêm đều đã nhận được tin tức.

Lập tức, thần sắc bọn họ đều vô cùng ngưng trọng.

Kiếp nạn, sắp đến rồi.

Hầu như cùng một lúc, Trung Vực, Bắc Vực, Nam Vực, Đông Vực, Tây Vực, Tinh Thần Kiếm Vực lần lượt hành động, sắp xếp các công việc tiếp theo.

Những người tu vi thấp hơn, tự nhiên tạm thời rút khỏi tiền tuyến,

toàn bộ lui về trung tâm của các khu vực.

Mà lục phương thế lực, lúc này lần lượt điều động đại quân nghiêm trận chờ đợi, đồng thời, cũng chuẩn bị sẵn sàng cho đợt xung kích sức mạnh đầu tiên.

Mặc dù Thái Thượng cho rằng sẽ không quá ba kỷ nguyên, nhưng trước đó, liệu có còn sớm hơn hay không, điểm này, ngay cả chính Thái Thượng cũng khó mà dự đoán được.

Có thể là một kỷ nguyên, cũng có thể là hai kỷ nguyên?

Chuyện này, đều khó nói.

Tuy nhiên, chỉ trong một đạo kỷ ngắn ngủi, mọi việc ở các vực đều đã được chuẩn bị xong, coi như là nhanh chóng, dù sao cũng là chuyện đã chuẩn bị từ lâu, lúc này sắp xếp, hạ lệnh, tự nhiên là nhanh chóng.

Mỗi một sinh linh, tu sĩ trong lòng đều có một cảm giác sắp vẫn lạc, trong tình huống như vậy, bọn họ tự nhiên tuân theo mệnh lệnh.

Lúc này, sau khi sắp xếp cho vô số tu sĩ, sinh linh, các bố trí trong các vực cũng đang vận hành nhanh chóng.

Thời cơ hiện tại, chỉ có thể là dốc toàn lực để sắp xếp. ... ...

Cứ như vậy, hơn một kỷ nguyên sau. "Bành!" Trung Vực, tại một khu vực nào đó.

Một âm thanh khiến tất cả tồn tại đều biến sắc, lập tức truyền khắp toàn bộ Hồng Mông Giới Vực.

Phong ấn, đã vỡ! ... ...

Chương 678

Trung Vực, trong Vô Cực Lâu. "Đạo quân, phong ấn đã vỡ, sức mạnh đã lan đến, Trung Vực chúng ta sẽ phải chịu sự xung kích kinh khủng nhất..." Đế Thiên thần sắc ngưng trọng, trầm giọng nói. "Khởi động phòng ngự trận pháp, toàn lực bảo vệ Trung Vực!" Vô Cực Đạo Quân hai mắt khẽ híp lại, hàn quang lóe lên, ngưng giọng nói. "Vâng!" Đế Thiên đáp một tiếng rồi lập tức đi sắp xếp. "Oanh long long!!!" Một luồng xung kích sức mạnh Hồng Mông mà mắt thường có thể thấy được lấy nơi phong ấn làm điểm gốc, sau đó từng vòng, không ngừng lan ra, nơi nó đi qua, tất cả đều sụp đổ, sinh linh tịch diệt, vạn vật quy về hư vô! "Bành!" "Bành!" "Bành!" Từng tiếng, từng đạo xung kích kinh khủng không ngừng va vào phòng ngự trận pháp của Trung Vực, kích động nên từng gợn sóng thời không, đại trận không ngừng rung chuyển, căn bản không chống đỡ được bao lâu.

Lúc này, không chỉ là Trung Vực, mà Bắc Vực, Đông Vực, Nam Vực, Tây Vực, Tinh Thần Kiếm Vực, đều phải chịu đợt xung kích sức mạnh Hồng Mông đầu tiên, mặc dù tất cả đều đã khởi động phòng ngự trận pháp, bảo vệ khu vực của mình.

Nhưng lúc này dưới đợt quét của sức mạnh đầu tiên, phòng ngự trận pháp của bọn họ đều không chống đỡ được bao lâu.

Đến lúc đó, dưới sự cọ rửa của sức mạnh Hồng Mông kia, sẽ có vô số sinh linh, tu hành vẫn lạc trong đó.

Tình huống như vậy, bọn họ không thể ngăn cản được, bởi vì sức mạnh, thực sự quá kinh khủng. "Bành!" "Bành!" ... ...

Sự càn quét của sức mạnh, sự xung kích của thời không, những vết nứt của trận pháp, lúc này đều đang không ngừng diễn ra.

Trung Vực chịu áp lực lớn nhất, cũng là nơi trận pháp đầu tiên không chịu nổi. "Rắc!" Một âm thanh khiến tất cả tồn tại ở Trung Vực kinh hãi vang lên, sau đó liền thấy, bức tường trận pháp có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lúc này như một tấm gương vỡ tan ra, trong thời không, hiện ra vô số vết nứt đen kịt, nuốt chửng vạn vật.

Vô số sinh linh, chỉ trong một cái chớp mắt, đã hoàn toàn vẫn lạc dưới sự cọ rửa của luồng sức mạnh Hồng Mông màu tím kia.

Hơn nữa, những mảnh vỡ của thời không, trận pháp... sau khi vỡ nát, bùng nổ, sức mạnh của chúng đều bị luồng sức mạnh Hồng Mông này nuốt chửng, sau đó lại không ngừng quét ra, không ngừng cọ rửa các khu vực. "Oanh long!" "Bành!" ... ...

Lúc này, không chống đỡ được bao lâu, Tây Vực, Nam Vực, Tinh Thần Kiếm Vực, Đông Vực lần lượt bị phá trận, sức mạnh Hồng Mông xung kích ra, lập tức thương vong vô số.

Hồng Hoang lại kiên trì thêm một đoạn thời gian, đại trận cũng vỡ tan ra.

Lập tức, ngay cả Hồng Hoang, chỉ trong mười mấy hơi thở ngắn ngủi, cũng đã tổn thất hơn ba mươi phần trăm tổng số sinh linh.

Lúc này đợt xung kích sức mạnh đầu tiên tuy sắp lui đi, nhưng thương vong vẫn còn tiếp tục.

Còn về kiếp nạn sau đó, vẫn chưa biết sẽ ra sao.

Quan trọng nhất, là hắn!

Đây cũng là mục tiêu của Thái Thượng, cũng là tồn tại kinh khủng nhất, chỉ có thể toàn lực thi vi.

Thái Thượng hai mắt khẽ nheo lại, nhìn về phía Trung Vực, chờ đợi khoảnh khắc đó đến! ... ... "Bành!" "Oanh long!!!" "Ông!" Vô số tiếng vang, Hồng Mông, thời không chấn động, tử quang rực rỡ, chiếu

rọi khắp cả thiên địa.

Khoảnh khắc này, dường như toàn bộ Hồng Mông Giới Vực đều bị phong tỏa, tất cả sinh linh tồn tại, đều ngưng kết lại vào khoảnh khắc này.

Nhìn vào luồng sức mạnh và ánh sáng màu tím lấy nơi phong ấn làm điểm gốc, sau đó lan ra toàn bộ Hồng Mông Giới Vực, vô số sinh linh, tu sĩ, vào khoảnh khắc này trực tiếp hóa đạo, thăng hoa đến cực hạn.

Tan thành tro bụi, khí hóa...

Dưới sự lan tỏa của sức mạnh và ánh sáng màu tím, tất cả các thủ đoạn phòng ngự của các phương, các vực đều trở thành trò cười, căn bản không thể chống đỡ được.

Luồng sức mạnh này, trận tử quang này, thực sự quá kinh khủng, đó là sức mạnh bùng nổ khi tất cả sức mạnh bạo động, bị đốt cháy hoàn toàn, tuyệt đối không phải là thứ bọn họ có thể chống đỡ.

Chỉ riêng đợt này, toàn bộ Hồng Mông Giới Vực, tổng thể tổn thất hơn ba thành, cộng thêm đợt xung kích trước đó, toàn bộ Hồng Mông Giới Vực đã tổn thất hơn một nửa.

Một con số kinh khủng biết bao!

Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân và những người khác thần sắc ngưng trọng đến cực điểm, mặc dù xung kích của sức mạnh, vào khoảnh khắc này coi như đã kết thúc.

Nhưng nguy cơ lớn nhất, vẫn chưa thực sự đến. "Gầm!" "Gầm!" "Gầm!" ... ...

Ngay lúc này, chỉ nghe từng tiếng gầm giận dữ từ nơi phong ấn truyền đến, tức thì liền thấy vô số sức mạnh Hồng Mông cùng với tử khí, tử quang uẩn nhưỡng hòa vào nhau tạo thành từng con cự thú.

Mỗi một con cự thú đó thực lực đều không yếu, lúc này dày đặc, như một đội quân, đang lao về phía Trung Vực, Bắc Vực, Nam Vực, Tây Vực, Đông Vực, Tinh Thần Kiếm Vực.

Thấy cảnh này, Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân và các tồn tại khác ngược lại không hề ngạc nhiên, bởi vì họ đã luôn đề phòng các tình huống khác nhau trong phong ấn, và loại này, vừa hay là đã được dự liệu.

Cho nên, các đội ngũ được chuẩn bị ở các vực, lúc này đều lần lượt ra tay, tru sát cự thú.

Hai bên lập tức lao vào nhau, toàn bộ Hồng Mông Giới Vực đều biến thành chiến trường, không có một khu vực nào là thực sự yên ổn.

Sự tàn phá của cự thú, vô số sơn hà địa mạch, linh mạch, sinh linh bị tổn thương, ngay cả đội ngũ kháng cự của các vực cũng đều có tổn thất.

Cự thú rơi xuống, vẫn lạc trên đại địa.

Đại năng khóc ra máu, chúng sinh bi thương.

Lúc này, tại các vực không ngừng diễn ra, sức mạnh kinh khủng, pháp tắc, thần thông, bảo vật... không ngừng va chạm, vô số thời không, khu vực bị đánh nát.

Hiện tại chiến trường, về cơ bản đều là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trở lên mới có thể tham chiến.

Cấp bậc như Hỗn Nguyên Kim Tiên, chỉ có thể đóng vai trò quấy nhiễu từ xa, căn bản không dám xông lên, cho dù có đi, cũng chỉ là bia đỡ đạn mà thôi.

Cho nên, lúc này vẫn lạc, ít nhất đều là tồn tại cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Mà về phía cự thú vẫn lạc, cũng gần như tương đương với bên Hồng Mông.

So sánh mà nói, tình hình ở Bắc Vực, Trung Vực, Đông Vực tốt hơn một chút, tốc độ vẫn lạc của cự thú nhanh hơn một chút, dù sao thực lực của họ ở đó, tự nhiên là khác biệt.

Chương 679

Mà Tinh Thần Kiếm Vực so với trên không đủ, so với dưới có thừa, tốt hơn Nam Vực và Tây Vực một chút, nhưng vẫn không bằng Bắc Vực và Trung Vực.

Nhưng may mắn là, ba vực này vẫn có thể chống đỡ được, không đến nỗi bị xung kích của cự thú làm cho hoàn toàn sụp đổ.

Mức độ giao chiến và cục diện lúc này, dần dần, đã được bên Hồng Mông ổn định lại thế cục.

Lúc này, Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân, Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế Quân, Tinh Thần Kiếm Thánh, Huyền Thanh Đạo Quân, Thẩm Phán Thiên Quân bảy vị tồn tại đỉnh tiêm, lúc này rời khỏi nơi ở của mình, đến bên ngoài nơi phong ấn.

Các vực khác, đều có Vô Cực Kim Tiên trấn giữ, sẽ không có vấn đề quá lớn, tình hình cự thú, dần dần ổn định lại.

Chỉ cần mối đe dọa lớn nhất được giải quyết, thì kiếp này, có thể giải được.

Sự phục hồi của Hồng Mông Giới Vực, chỉ cần thời gian là được. "Ngao!" Ngay lúc này, trong phong ấn, truyền đến một tiếng gầm cao ngạo, vang vọng khắp Hồng Mông, ngay cả bảy vị tồn tại đỉnh tiêm, cũng đều biến sắc, hai tai xuất hiện mất thính giác tạm thời.

Thái Thượng mày nhíu chặt, trong mắt lóe lên một tia nghi hoặc.

Âm thanh này, có chút, giống với Long tộc trong Hồng Hoang! ... ...

Trung Vực, bên ngoài nơi phong ấn.

Long tộc, đây là chủng tộc mà Thái Thượng không hề xa lạ, Long

tộc, một trong tam tộc viễn cổ của Hồng Hoang ngày xưa, tự nhiên là vô cùng quen thuộc, từ thời hung thú lượng kiếp, ngài đã từng thấy Long tộc.

Sau đó là tam tộc chi chiến, đạo ma chi chiến, rồi đến tam tộc ẩn lui, rồi tam tộc tái xuất hiện ở Hồng Hoang, phát triển một mạch, Long tộc hiện tại, ở Bắc Vực, ở Hồng Mông Giới Vực, đều không phải là chủng tộc yếu đuối.

Có thể nói, Long tộc đối với Hồng Hoang mà nói, cũng là một chủng tộc đặc thù, Thái Thượng đối với Long tộc tự nhiên vô cùng quen thuộc, bất luận là hình thái, tiếng rồng gầm, hay các phương diện khác của Long tộc đều vô cùng quen thuộc.

Vì vậy, trong nơi phong ấn, truyền đến một âm thanh tựa như tiếng rồng gầm, Thái Thượng vẫn có chút bất ngờ.

Vô Cực Đạo Quân và những người khác trong mắt cũng có chút kinh ngạc, Long tộc, bọn họ tự nhiên cũng biết, trong này, chẳng lẽ, cũng là một thành viên của Long tộc?

Hay là nói, Long tộc chính là từ đây mà ra?

Trong lòng một đám tồn tại đỉnh tiêm lóe lên vô số ý niệm, lúc này thời không sụp đổ, đại địa thăng hoa đến cực hạn, vô số khu vực hoàn toàn hóa thành tro bụi, dưới sự lan tỏa của luồng sức mạnh kia, tất cả đều hoàn toàn tiêu tán.

Khu vực này, không có tồn tại nào dám đến, ngay cả Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân và những người khác, lúc này cũng phải lùi ra xa, tránh bị luồng sức mạnh kia lan đến, gây ra thương thế không cần thiết. "Ngao!" Lại một tiếng rồng gầm truyền đến, sau đó từ khu vực hư vô đen kịt, có một thân ảnh khổng lồ, không thể hình dung chậm rãi vươn ra.

Một cái móng vuốt to lớn bám vào rìa hư vô thời không, sau đó từ từ thò ra.

Là rồng!

Thái Thượng mày nhíu chặt, hình thái của nó thực sự là hình thái của rồng.

Nhưng, nó không phải là rồng thực sự, chẳng qua là hình thái này có thể chuyên chở luồng sức mạnh kia tốt hơn, có thể khống chế luồng sức mạnh kia tốt hơn mà thôi, cho nên mới chọn hình thái này để tồn tại.

Hơn nữa, nó không giống với Long tộc Hồng Hoang, toàn thân nó đều là tinh thể màu tím, trong đó đều là sức mạnh Hồng Mông cốt lõi nhất, bản chất nhất, cùng với quy tắc, pháp tắc.

Cũng có thể nói, sức mạnh kinh khủng nhất của Hồng Mông Giới Vực, đều ở trên người nó.

Vĩ đại, vĩ ngạn, căn bản không thể hình dung, dù thân thể chỉ ở mức độ mười mấy hằng hà sa, nhưng trong mắt Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân và những người khác, vẫn là không thể hình dung được.

Sự vĩ ngạn của nó, căn bản không nằm ở kích thước thân thể, mà là ở sức mạnh, ở sự khống chế pháp tắc, quy tắc. "Đạo hữu nói không sai, nó quả nhiên kinh khủng!" Vô Cực Đạo Quân thần sắc ngưng trọng đến cực điểm, trầm giọng nói.

Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế Quân và những người khác cũng đã hiểu rõ điểm này, lúc này âm thầm gật đầu.

Đồng thời, đối với điểm này, tất cả tồn tại đều không có nhiều lòng tin.

Dù sao, khoảnh khắc nó xuất hiện, ngoại trừ Thái Thượng, Vô

Cực Đạo Quân và Nguyên Tôn, những người khác, mặc dù đều đã tấn thăng, đều là hậu kỳ, nhưng trong lòng lại không có bất kỳ lòng tin nào.

Quá kinh khủng!

Trận chiến này, ước chừng phải trông cậy vào ba người Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân và Nguyên Tôn.

Dù sao sức mạnh của nó, vẫn là cảnh giới viên mãn, mới có năng lực và lòng tin hơn để đối phó, bọn họ những kẻ hậu kỳ này, nhiều nhất chỉ là hiệp trợ. "Ngao!" Con Tử Tinh Cự Long kia gầm lên một tiếng, tức thì lao về phía Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân và những người khác, lập tức, tất cả quy tắc, pháp tắc, sức mạnh Hồng Mông đều bị nó điều động.

Khoảnh khắc này, Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân cảm giác mình đang đối mặt với toàn bộ Hồng Mông Giới Vực, sức mạnh và pháp tắc, quy tắc đỉnh phong nhất, chứ không chỉ là nó. "Bành!" Thái Thượng trong tay khẽ vung, Hồng Mông linh bảo Linh Lung Bảo Tháp trực tiếp trấn áp xuống, tay vung vào hư không một cái, vô số quy tắc, pháp tắc đều hiển hóa trong tay ngài, được điều động, sau đó bao trùm về phía Tử Tinh Cự Long.

Thái Thượng ra tay, Vô Cực Đạo Quân, Nguyên Tôn lần lượt ra tay.

Tinh Thần Kiếm Thánh, Bản Nguyên Đế Quân, Huyền Thanh Đạo Quân, Thẩm Phán Thiên Quân bốn vị cũng ra tay, Hồng Mông linh bảo, quy tắc, pháp tắc, thần thông... toàn bộ che trời lấp đất bao trùm về phía Tử Tinh Cự Long.

Bọn họ trong tay đều có Hồng Mông linh bảo đỉnh tiêm, thực lực lại là đỉnh tiêm, lúc này vừa ra tay, chính là uy thế hủy thiên diệt địa.

Bảy vị tồn tại, lúc này đều không chút lưu thủ. "Oanh long long!!!" "Ông!" "Bành!" "Hưu!" ... ...

Âm thanh oanh minh vô tận vang dội, vô số thần quang, quang mang bừng sáng giữa thiên địa, diễn hóa ra nơi mỹ hảo, lộng lẫy nhất thế gian, chỉ có điều dưới vẻ bề ngoài lộng lẫy đó, mang đến, lại không phải là mỹ hảo.

Mà là, đại khủng bố!

Dưới sự lan tỏa của âm thanh, thần quang, vô số khu vực Hồng Mông thăng hoa đến cực hạn, hóa thành tro bụi.

Vô số sinh linh hoàn toàn vẫn lạc, bị chôn vùi dưới trận giao phong này.

Khí hóa, hóa đạo, hóa thành tro bụi...

Vô lượng sinh linh ngã xuống, vô tận khu vực sụp đổ yên diệt, sự kinh khủng lúc này vẫn đang lan tràn.

Lui!

Lui đến cực hạn!

Chương 680

Trong tình huống lúc này, không có bất kỳ tồn tại nào dám đến gần khu vực đó.

Ngay cả các đại năng đỉnh tiêm của các vực đang giao chiến với những cự thú còn lại, lúc này cũng chỉ có thể không ngừng lùi ra xa.

Lần lan tỏa này, là sát cơ không phân biệt, ngay cả những cự thú do sức mạnh Hồng Mông diễn hóa ra, cũng bị tiêu diệt không ít, lại lần nữa hóa đạo, quay về thiên địa.

Lúc này số cự thú còn lại đã không nhiều, các tồn tại đỉnh tiêm của các vực đều đang gấp rút thu dọn, nhanh chóng diệt sạch, sau đó lại lần nữa lùi ra xa.

Các vực lần này tổn thất thực sự quá lớn, nhỏ đến sinh linh mới ra đời, lớn đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, một khi vẫn lạc đều là một mảng lớn.

Cũng chỉ có tình hình ở Bắc Vực tốt hơn một chút, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên vẫn lạc không nhiều.

Các khu vực khác, tình hình thì tồi tệ hơn một chút, cho nên, tiếp theo, vẫn phải tiếp tục né tránh, chống đỡ những đợt xung kích đó.

Nếu không, sẽ còn vẫn lạc không ít. ... ... "Oanh long long!!!" Sau một điểm hàn mang, thần quang bao trùm thế gian, sau đó, liền có từng trận oanh minh truyền đến.

Tinh Thần Kiếm Thánh, Bản Nguyên Đế Quân, Huyền Thanh Đạo Quân và Thẩm Phán Thiên Quân bốn vị, lúc này bị đánh bay ra ngoài, máu nhuộm hư không, tuy không phải là giao phong cốt lõi nhất, nhưng cũng không phải là thứ bọn họ có thể chống đỡ.

Đại đạo pháp tắc, quy tắc của Tử Tinh Cự Long cùng với luồng sức mạnh kia, không phải là thứ bọn họ dễ dàng tiếp nhận như vậy, lúc này thương thế đã không nhẹ.

Nhưng lúc này cũng không thể để ý đến thương thế, sau khi cưỡng ép áp chế, đốt cháy pháp lực của bản thân, sau đó liền tiếp tục ra tay.

Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân và Nguyên Tôn ba người, lúc này vẫn đang toàn lực ra tay, tuy bị áp chế, nhưng cũng chưa đến mức thất bại, dù sao cũng là ba vị tồn tại cảnh giới viên mãn.

Cảnh giới của họ vô cùng vững chắc, thực lực siêu quần, Hồng Mông linh bảo trong tay đều là đỉnh tiêm, công kích cũng kinh khủng, lúc này vô số pháp tắc và quy tắc va chạm, thần thông đánh vào người Tử Tinh Cự Long, căn bản không gây ra tổn thương quá lớn.

Tình hình hiện tại, chỉ có thể dùng pháp tắc, quy tắc để ra tay, thần thông cơ bản là không hiệu quả, cho nên Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân và Nguyên Tôn ba người, lúc này đều từ bỏ thần thông, toàn lực dùng pháp tắc, quy tắc, cùng với uy thế của Hồng Mông linh bảo để ra tay.

Bốn vị tồn tại đỉnh tiêm đốt cháy lực lượng pháp tắc, lại lần nữa gia nhập chiến cuộc, lúc này cục diện hơi hòa hoãn một chút.

Có thể nói, vừa vặn cân bằng được với Tử Tinh Cự Long.

Nhưng toàn thân nó là tinh thể màu tím, là do sức mạnh, quy tắc và pháp tắc cốt lõi nhất, bản chất nhất của Hồng Mông cấu thành, mức độ phòng ngự, ngay cả Linh Lung Bảo Tháp của Thái Thượng hạ xuống, cũng khó gây ra tổn thương quá lớn.

Tình huống như vậy, định sẵn là một cuộc giao phong lâu dài, chỉ xem cuối cùng ai có thể thắng một bậc. ... ...

Trong Hồng Mông Giới Vực. "Sát!" Thái Thượng thần sắc băng

lãnh, Thí Thần Thương trong tay đã đâm ra, hàn quang lướt tới đâu, thời không vỡ nát, thế giới sụp đổ, sát cơ kinh hãi lạnh lẽo cùng với đại đạo pháp tắc, quy tắc của bản thân đan xen vào nhau, đâm về phía Tử Tinh Cự Long.

Tử Tinh Cự Long hai mắt nheo lại, trong mắt nó, dường như chỉ có thực lực của Thái Thượng mới đủ để nó coi trọng.

Nó vẫy đuôi rồng, sức mạnh kinh khủng kẹp trong pháp tắc và quy tắc, lập tức va chạm với công kích của Thái Thượng.

Khoảnh khắc này, vô số thế giới đản sinh, hủy diệt, vũ trụ thứ nguyên không ngừng sụp đổ.

Cái gọi là một hoa một thế giới, một hạt cát một thế giới, lúc này số lượng thế giới và vũ trụ thứ nguyên bị yên diệt không thể đếm xuể. "Ông!" Thời không vặn vẹo, cả thiên địa dường như trở thành một bức tranh thủy mặc bị vò nát, vô số sơn hà địa mạch, linh mạch, thời không... dưới sự vặn vẹo, không ngừng sụp đổ.

Dần dần, cả bức tranh thủy mặc hoàn toàn tan vỡ, thăng hoa đến cực hạn, bị đánh thành tro bụi.

Thái Thượng hai mắt nheo lại, trên mặt đầy vẻ ngưng trọng, thân hình không ngừng bị đẩy lùi, cả sơn hà bị ngài giẫm nát.

Nhưng khu vực sơn hà ngài đang đứng lại không xảy ra hỗn loạn quá lớn, bởi vì ngài đứng đó, càn khôn liền sẽ ổn định, tứ cực cũng sẽ không xuất hiện hỗn loạn.

Vô Cực Đạo Quân, Nguyên Tôn, cùng bốn vị tồn tại đỉnh tiêm lúc này lại lần nữa ra tay, nhưng đối với Tử Tinh Cự Long mà nói, cũng không có tổn thương quá lớn, thực lực của nó, quả thực kinh khủng.

Bọn họ là bảy người liên thủ, trong tình huống như vậy, liền có thể tưởng tượng, thực lực thực sự của nó, đã vượt xa cảnh giới viên

mãn bao nhiêu.

Mặc dù vẫn chưa phải là Hồng Mông Chí Thánh trong truyền thuyết, nhưng ước chừng cũng đã vô hạn tiếp cận.

Trong tình huống như vậy, Thái Thượng tin rằng, nếu lần này không thể ngăn cản nó, thì nó thực sự sẽ hủy diệt Hồng Mông Giới Vực để giúp nó bước lên cảnh giới đó, mặc dù khó nói thành công, nhưng quả thực có tỷ lệ không nhỏ. "Nếu vậy, liền liều một phen cuối cùng này!" Thái Thượng trong lòng quyết tâm, chân khẽ giẫm, thời không lại lần nữa bị ngài giẫm nát, trong khoảnh khắc tiếp theo, đã đến trước mặt Tử Tinh Cự Long, Thí Thần Thương cách con mắt rồng khổng lồ vô cùng kia, cũng chỉ trong gang tấc.

Nhưng, chính trong gang tấc này, lại có vô số duy độ chắn ngang, không thể vượt qua. "Bành!" Trên Thí Thần Thương, sát cơ đan xen, pháp tắc bao quanh, từng duy độ một sụp đổ vỡ nát, sau đó khoảng cách với mắt rồng không ngừng rút ngắn, luồng sát cơ băng lãnh, lạnh lẽo, kinh hãi kia, thậm chí khiến Tử Tinh Cự Long cảm nhận được một tia hàn ý.

Thí Thần Thương tuy phẩm cấp đến mức độ Hồng Mông linh bảo, nhưng dưới sự nỗ lực không ngừng của Thái Thượng, cũng đã vượt qua tầng thứ của hỗn độn chí bảo, cách Hồng Mông linh bảo cũng không còn xa.

Cộng thêm, quy tắc và pháp tắc của chính Thái Thượng, lúc này quả thực, có một tia uy hiếp, hiện lên trong lòng nó. "Rắc!" Nó hai mắt mở ra, tử quang rực rỡ, chiếu rọi thế gian, ngay cả Thái Thượng, lúc này cũng cảm thấy không thể nhìn thẳng, chỉ có thể khẽ nheo mắt lại, mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, ngài có thể cảm nhận được, dưới luồng sức mạnh này, công kích của mình đang suy yếu, mà Thí Thần

Thương trong khi không ngừng đột phá chênh lệch duy độ của Tử Tinh Cự Long, chịu đựng áp lực, cùng với sự xung kích của luồng sức mạnh này, đã có chút không chịu nổi.

Trên thân thương, bắt đầu đầy những vết nứt, căn bản khó có thể chống đỡ được bao lâu.

Thái Thượng thần sắc băng lãnh, trong tay quang hoa lưu chuyển, đại đạo pháp tắc và quy tắc kinh khủng, đại đạo pháp lực đều vào khoảnh khắc này hoàn toàn bùng nổ, không chút lưu thủ.

Dưới sự lưu chuyển của luồng sức mạnh này, Thí Thần Thương đã có chút không chịu nổi. "Xích!" Sát cơ kinh hãi, thương mang màu đen, quy tắc, pháp tắc, pháp lực toàn bộ vào khoảnh khắc này hoàn toàn bùng nổ.

Thí Thần Thương hóa thành tro bụi, tất cả sức mạnh đều hội tụ vào đạo thương mang này, trực tiếp phá tan mọi duy độ ngăn cản. "Phốc xuy!" Thương mang đâm thẳng vào hai mắt của nó, một dòng chất lỏng màu tím từ trong mắt nó chảy xuống, mỗi một giọt rơi xuống đều không phải là thứ đại địa Hồng Mông có thể chịu đựng, lúc này thăng hoa đến cực hạn, trực tiếp yên diệt.

Khoảnh khắc này, Vô Cực Đạo Quân, Nguyên Tôn và những người khác, cùng với vô lượng sinh linh, tất cả tồn tại ở mấy vực, thần sắc chấn kinh nhìn cảnh này.

Thái Thượng, đã thành công, một thương đó, tuy hủy đi Thí Thần Thương, nhưng cũng thực sự làm nó bị thương, cái giá như vậy, cũng là xứng đáng. ... ...

Chương 681

Nó hai mắt nheo lại, thương thế lập tức hồi phục, nhìn Thái Thượng, thêm vài phần nghiêm túc. "Ngao!" Một tiếng rồng gầm truyền đến, tức thì lao về phía Thái Thượng, vô số duy độ, thế giới và vũ trụ thứ nguyên lập tức sụp đổ yên diệt. "Bành!" Khoảnh khắc tiếp theo, vô số duy độ ngăn cản tiến trình của nó, tuy chỉ khẽ động liền có vô số duy độ vỡ nát, sụp đổ, vô tận thế giới và vũ trụ thứ nguyên bị hủy diệt, nhưng lúc này số lượng duy độ, thế giới và vũ trụ thứ nguyên quá nhiều, muốn hoàn toàn đột phá, cũng cần một chút thời gian. "Thái Cực Linh Lung Trấn Tứ Phương!" Không biết từ khi nào, Thái Thượng trong tay đẩy ra một đại đạo thủ ấn, tức thì liền thấy phía dưới hiện ra một bức Thái Cực Đồ, trấn áp tứ cực, địa thủy phong hỏa, tất cả duy độ, quy tắc pháp tắc, thế giới vũ trụ... toàn bộ bị phong tỏa.

Tử Tinh Cự Long tuy thân thể khổng lồ vô cùng, nhưng dưới sự phong tỏa của Thái Cực Đồ, nhất thời lại bị nhốt lại mấy hơi thở.

Và trong mấy hơi thở này, một bảo tháp chín tầng lập tức trấn áp xuống. "Bành!" Tử Tinh Cự Long bị Linh Lung Bảo Tháp trấn áp một cái, thân thể không ngừng chấn động, trên thân không ít tinh thể xuất hiện từng đạo vết nứt.

Vô Cực Đạo Quân, Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế Quân và các tồn tại đỉnh tiêm khác thấy vậy, thần sắc lập tức đại hỉ.

Thái Cực Linh Lung Trấn Tứ Phương, Tử Tinh Cự Long lúc này bị phong tỏa, chính là cơ hội của bọn họ. "Tam tài!" Thái Thượng khẽ nói một tiếng, từ trong khánh vân của ngài, lập tức bay ra ba đạo thanh quang, hóa thành Tam Thanh Đạo Nhân.

Dưới thế tam tài, ba đạo xiềng xích đại đạo màu xanh lập tức phong tỏa Tử Tinh Cự Long, lại lần nữa hạn chế nó.

Thái Thượng ngồi trên Linh Lung Bảo Tháp chín tầng, không ngừng trấn áp xuống, ép cho càng nhiều tinh thể màu tím không ngừng vỡ nát. "Ngao!" Trong tiếng rồng gầm, mang theo một tia tức giận, một tia đau đớn.

Mà Vô Cực Đạo Quân và những người khác đã sớm chờ đợi, lúc này tự nhiên không bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy.

Sáu người lần lượt ra tay, khoảnh khắc này toàn bộ đều đốt cháy đại đạo pháp tắc, tất cả sức mạnh đều áp chế lên trên người Tử Tinh Cự Long.

Thần sắc trong mắt nó càng lúc càng băng lãnh, tràn đầy sát ý, dường như vào khoảnh khắc này, cảm nhận được uy hiếp, muốn toàn lực ứng phó. "Bành!" Tất cả tinh thể màu tím tỏa ra thần quang rực rỡ, sau đó thoát khỏi sự phong tỏa sức mạnh của sáu người, trừ Thái Thượng và Tam Thanh Đạo Nhân, đồng thời, dưới sự phản phệ của luồng sức mạnh kia, tình hình của Vô Cực Đạo Nhân và sáu người đều không ổn.

Đó là sức mạnh bản chất nhất, cốt lõi nhất, lúc này dưới sự phản phệ, bọn họ không vẫn lạc, đã coi như là thủ đoạn của họ rồi.

Phải biết, nó lúc này cũng không lưu thủ, Vô Cực Đạo Quân và những người khác lúc này tình hình trọng thương, đã là tốt hơn không ít rồi.

Bọn họ nhất thời không thể ổn định thương thế của mình, những thế giới, vũ trụ thứ nguyên bị nghiền nát kia, quay về với hư vô và bóng tối cực hạn.

Bọn họ vận chuyển pháp tắc mà mình đang đốt cháy, toàn lực áp

chế luồng sức mạnh phản phệ kia, sau đó chuẩn bị lại lần nữa ra tay, hiệp trợ Thái Thượng.

Hiện tại nếu Tử Tinh Cự Long không vẫn lạc, thì người vẫn lạc chính là bọn họ.

Cho nên, hiện tại là Thái Thượng ổn định đại cục, nếu bọn họ không hiệp trợ, thì con đường của Hồng Mông, sẽ đi đến tận cùng. "Oanh long!!!" Trong chốc lát, sáu đạo khí thế, thần quang kinh khủng lập tức từ sáu phương vị bắn ra, thẳng đến Tử Tinh Cự Long. ... ...

Trong Hồng Mông, nơi cực hạn hư vô, hắc ám chi địa.

Trong đôi mắt của Tử Tinh Cự Long lóe lên hàn quang, phảng phất như vô tận tử quang phá vỡ 'Vô', phân cắt, phá vỡ toàn bộ thời không, thế giới, vô tận duy độ, vô tận thứ nguyên vũ trụ.

Sáu vị tồn tại đỉnh tiêm, lúc này với tốc độ nhanh đến cực hạn, đã phá vỡ mọi duy độ, thế giới và thứ nguyên vũ trụ.

Tất cả sức mạnh, vào khoảnh khắc này, đều hội tụ vào một đòn duy nhất.

Dùng Hồng Mông Linh Bảo trong tay làm môi giới, thúc đẩy sức mạnh cường đại nhất của Hồng Mông Linh Bảo, cộng thêm đại đạo pháp tắc, quy tắc của bản thân, sức mạnh bị thiêu đốt,... tất cả đều bùng nổ vào khoảnh khắc này.

Lúc này, chỉ một đòn tấn công của một vị cũng đủ để phá hủy quá nửa Hồng Mông thế giới.

Sáu vị cùng lúc ra tay, tất cả công kích hội tụ lại, uy lực không còn đơn giản là phá nát Hồng Mông thế giới nữa.

Bởi vậy, cho dù là Tử Tinh Cự Long lúc này cũng trở nên vô cùng nghiêm túc, sát ý dâng trào. "Ngang!" Nó gầm lên một tiếng, tử tinh

trên người vào khoảnh khắc này bùng phát sức mạnh đỉnh phong nhất, bắt đầu thoát khỏi sự phong tỏa của Thái Thượng, Tam Thanh đạo nhân, cùng với Thái Cực Đồ và Linh Lung Bảo Tháp.

Khoảnh khắc này, sức mạnh phong tỏa chồng chất của sáu vị tồn tại đỉnh tiêm cũng bị nó phá vỡ. "Oanh long!!!" Tiếng nổ vang trời đất, từng đạo tử quang chói lòa đến cực hạn.

Vô tận thế giới, vũ trụ, duy độ bị tê thành phấn, thăng hoa đến cực điểm, quay trở về cái 'Vô' nguyên thủy, tất cả đều trở nên đen kịt trống rỗng. "Bành!" Đuôi rồng quét ngang, tất cả mọi thứ như tờ giấy mỏng, tất cả thời không, tất cả sơn hà, tất cả duy độ, tất cả thế giới, tất cả thứ nguyên vũ trụ, tất cả hư vô… vào khoảnh khắc này, đều triệt để băng tháp!

Sáu vị tồn tại đỉnh tiêm, lúc trước lao đến với tốc độ nhanh bao nhiêu, thì lúc này bị đánh bay ra ngoài, thân thể bị đánh nát với tốc độ nhanh bấy nhiêu.

Vô Cực Đạo quân và Nguyên Tôn, vì là cảnh giới viên mãn, nên thân thể chưa bị đánh nát, chỉ là từ nơi đây bị đánh bay đến tận biên duyên của Hồng Mông Giới Vực, suýt chút nữa bị đánh thẳng ra ngoài Hồng Mông Giới Vực.

Nhưng thời không nơi biên duyên đã bị họ va vỡ, để lộ ra vùng hư vô vô tận.

Mà đại đạo khí tức của Vô Cực Đạo quân và Nguyên Tôn lúc này đã suy yếu đến cực điểm, gần như không thể cảm nhận được nữa.

Thân thể họ chi chít vết nứt, trông như những con búp bê sứ, dường như chỉ một khắc nữa là sẽ vỡ tan.

Thương thế của họ nghiêm trọng đến cực điểm, căn bản không thể tái chiến, tất cả đại đạo pháp tắc đã bị thiêu đốt.

Lần đầu tiên họ cảm giác được rằng, Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên viên mãn cũng có lúc lực kiệt.

Trong lòng họ lúc này, chỉ còn lại tuyệt vọng!

Trong sáu vị tồn tại đỉnh tiêm, hai vị chỉ dựa vào cảnh giới mới có thể giữ cho thân thể không vỡ nát, nhưng tình trạng cũng không khác mấy so với những vị kia.

Mấy vị kia, tuy chưa đến mức thật sự vẫn lạc, nhưng lúc này cũng không thể ra tay được nữa, tình hình còn tồi tệ hơn họ.

Trận chiến này, họ căn bản không có sức hoàn thủ.

Mà sức mạnh của nó, lúc này đã triển lộ ra được mấy thành, họ căn bản không hề hay biết.

Hiện tại, người còn một trận chiến lực, chính là Thái Thượng.

Tình hình bây giờ, chỉ có thể ký thác hy vọng vào Thái Thượng, nếu không, Hồng Mông Giới Vực sẽ phải chịu thảm họa diệt vong, đến lúc đó, tất cả tồn tại đều sẽ triệt để yên diệt.

Chương 682

Bởi vì, nếu nó muốn mượn cơ hội này để bước chân vào cảnh giới kia, thì tất cả mọi thứ đều không thể tồn tại.

Cho nên, đây là tử chiến đến cùng, là trận chiến cuối cùng!

Thắng, Hồng Mông Giới Vực tồn tại!

Bại, tất cả quy về hư vô!

Trận chiến này, là Thái Thượng bước chân vào cảnh giới kia, hay là nó vẫn đỉnh đỉnh phong, sẽ được quyết định trong tình huống tiếp theo.

Vô Cực Đạo quân và Nguyên Tôn gắng gượng chống đỡ thân thể, nhìn về phía đó, đem tất cả hy vọng ký thác lên người Thái Thượng.

Bản Nguyên Đế quân, Tinh Thần Kiếm thánh, Huyền Thanh Đạo quân, Thẩm Phán Thiên quân, lúc này sau khi tái sinh, cũng đều ký thác hy vọng vào Thái Thượng.

Trung Vực, Bắc Vực, Nam Vực, Tinh Thần Kiếm Vực, Tây Vực, Đông Vực!

Tất cả tồn tại, sinh linh, tu sĩ, hy vọng của tất cả đều ký thác nơi Thái Thượng.

Trận chiến này, Thái Thượng ra tay, chính là quan hệ đến sự tồn vong của toàn bộ Hồng Mông Giới Vực! ... "Phược!" Thái Thượng ở phía trên Tử Tinh Cự Long, một Thái Thanh Ấn khổng lồ đột nhiên trấn áp xuống.

Linh Lung Bảo Tháp được ngài thúc đẩy đến cực hạn, lúc này vô số đạo tử sắc và kim sắc thần quang rực rỡ trấn áp vô số thế giới, duy độ, đa nguyên vũ trụ.

Sau đó, dưới áp lực đó, tất cả đều băng tháp, vỡ nát.

Lực lượng kinh khủng theo sức mạnh của Thái Thanh Ấn ầm ầm trấn áp xuống, đánh thẳng vào thân thể của Tử Tinh Cự Long. "Bành!" Từng mảnh tử tinh vỡ ra, trong những mảnh vỡ tử tinh đó ẩn chứa vô số thế giới, duy độ, thứ nguyên vũ trụ cùng với sức mạnh tinh túy, bản chất nhất.

Lúc này, chúng không ngừng vỡ nát, sức mạnh đó dung nhập vào Hồng Mông thế giới, dường như khiến cho khu vực này càng thêm vững chắc mấy phần. "Ngang!" Thân thể của Tử Tinh Cự Long lan tràn không ít vết nứt, trên nhiều mảnh tử tinh cũng hiện ra những vết nứt đáng sợ, phảng phất như giây phút tiếp theo sẽ ầm ầm vỡ tan.

Tử Tinh Cự Long đối mặt với một đòn của Thái Thượng thiêu đốt đại đạo pháp tắc của bản thân, lại mượn sức mạnh cực hạn của Linh Lung Bảo Tháp, cho dù là nó, lúc này cũng không dễ chịu gì.

Thực lực của Thái Thượng, quả thực đã vượt xa dự liệu của nó.

Tuy rằng Thái Thượng lúc trước vững vàng áp chế nó một bậc, nhưng Thái Thượng sau khi thiêu đốt đại đạo pháp lực, thực lực đã không kém nó quá nhiều.

Dù sao, cả hai đều đang ở cảnh giới viên mãn của Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, cho dù nó đã vô hạn tiếp cận cảnh giới kia, nhưng chỉ cần chưa vượt qua được, thì chung quy vẫn không phải là tồn tại của cảnh giới đó.

Cho nên, trong tình huống Thái Thượng thiêu đốt đại đạo pháp lực của bản thân, chênh lệch giữa họ đã trở nên rất nhỏ. "Hoa lạp lạp!!!" Đúng lúc này, Tam Thanh đạo nhân ở vị trí tam tài, trong tay xuất hiện từng đạo đại đạo xiềng xích, trực tiếp quấn quanh Tử Tinh Cự Long, triệt để khóa chặt thân thể nó lại.

Tuy rằng thời gian phong tỏa được chỉ vẻn vẹn vài hơi thở, nhưng khoảng thời gian này đã đủ để Thái Thượng làm được rất nhiều việc. "Bành!" "Oanh long long!!!" Công kích trong tay Thái Thượng không ngừng giáng xuống, đại đạo pháp tắc, thần thông các loại, cùng với sự phong tỏa của Thái Cực Đồ, Linh Lung Bảo Tháp, Tam Thanh đạo nhân, trong vài hơi thở ngắn ngủi, đã khiến Thái Thượng trực tiếp gây thương tích nặng cho nó. "Hống!" Tử Tinh Cự Long gầm lên một tiếng, trực tiếp thoát khỏi sự phong tỏa của Tam Thanh đạo nhân.

Trên long trảo ngưng tụ một đòn phẫn nộ, đạp thẳng lên Thái Cực Đồ, Thái Cực Đồ lập tức quang mang ảm đạm, xuất hiện từng vết nứt, không còn bao nhiêu sức mạnh để phong ấn nữa. "Ca!" Tử Tinh Cự Long một ngụm cắn về phía Thái Thượng, nhưng bị Thái Thượng mượn Linh Lung Bảo Tháp chống đỡ.

Tam Thanh đạo nhân lại lần nữa ra tay, kéo lại thế công của Tử Tinh Cự Long.

Lúc này, Thái Thượng và Tam Thanh đạo nhân, dưới thế công của Tử Tinh Cự Long, bị đâm thẳng vào một vùng đất chưa biết. "Oanh long!!!" Lập tức, tiếng nổ kinh hoàng cùng tử sắc thần quang, sức mạnh lại lần nữa lan ra.

Những tồn tại đã sớm lĩnh giáo sự kinh khủng của những sức mạnh này, lúc này vội vàng chống đỡ, may mắn là sức mạnh lan tỏa chỉ trong chốc lát.

Sau đó, trong khu vực đó, lại không có sức mạnh nào lan ra nữa.

Lúc này, tình hình của Thái Thượng và Tử Tinh Cự Long, tất cả các tồn tại đều không biết rõ.

Nhưng trong tình huống hiện tại, không có ai dám đến gần.

Vô Cực Đạo quân và những người khác, bây giờ có thể ổn định

được bản thân đã là tốt lắm rồi, đâu còn sức mạnh để ra tay?

Còn những tồn tại khác, đến đó chỉ là bia đỡ đạn.

Bởi vậy, lúc này tất cả các tồn tại đều nhìn về khu vực đó, chỉ có thể ký thác hy vọng vào Thái Thượng. ...

Trong Hồng Mông, Vị tri chi địa.

Tử Tinh Cự Long tuy không thể cắn nát Thái Thượng, nhưng cũng gắt gao kềm chế ngài.

Đại đạo xiềng xích của Tam Thanh đạo nhân, lần này tuy quấn quanh thân Tử Tinh Cự Long, nhưng đại đạo sức mạnh của Tử Tinh Cự Long cũng kéo Tam Thanh đạo nhân vào.

Có thể nói, đôi bên lúc này đều không chết không thôi, rồi cứ thế đâm thẳng vào Vị tri chi địa.

Hơn nữa, còn đang không ngừng chìm sâu vào bên trong.

Thái Thượng tự nhiên biết rõ, trong Vị tri chi địa, ưu thế của mình không bằng Tử Tinh Cự Long, nhưng đã muốn phá phủ trầm châu một lần, thì tự nhiên chọn nơi này là ổn thỏa nhất.

Dù sao, không phải nơi nào cũng có sức mạnh nồng đậm, sâu dày, tinh túy, bản chất, mênh mông như nơi này.

Cảnh giới kia, cần sức mạnh vô lượng.

Ở nơi này, Thái Thượng mới có khả năng phá phủ trầm châu, giành lấy thắng lợi cuối cùng, chứng đạo Hồng Mông Chí Thánh.

Nếu ở những khu vực khác, Thái Thượng cho dù cuối cùng có thể thành công, cũng sẽ tốn rất nhiều phiền phức.

Ở nơi này, là chuyện tốt không gì bằng. ... "Oanh long!!!" "Bành!" Vô số sức mạnh Hồng Mông, nhân uân tử khí,... không ngừng bạo tạc, va chạm, bùng phát ra từng trận tiếng nổ vang trời và những xung

kích, sức mạnh hỗn loạn kinh khủng đến cực hạn.

Vô số vùng hư vô bị đánh tan, hóa thành cái 'Vô' bản chất nhất.

Giữa 'Vô' và 'Hữu', không ngừng chuyển đổi.

Dưới sự càn quét của tử quang, xung kích hỗn loạn và âm ba, quá trình diễn ra nhanh chóng, cực kỳ đáng sợ.

Chương 683

"Ông!" Tử Tinh Cự Long ổn định thân hình, long nhãn lạnh lùng, một cỗ đại đạo khí tức và khí thế kinh khủng đến mức Thái Thượng cũng phải kinh hãi lập tức càn quét ra.

Ngay cả tất cả tồn tại trong Hồng Mông Giới Vực, sắc mặt cũng đều biến đổi.

Vô Cực Đạo quân và Nguyên Tôn càng là trong lòng trầm xuống, không biết tình hình của Thái Thượng ra sao?

Hiện tại cỗ khí thế và đại đạo khí tức này, rõ ràng là do Tử Tinh Cự Long lan tỏa ra.

Uy thế kinh khủng như vậy, e rằng nó đã hoàn toàn buông bỏ, cũng mượn nơi quen thuộc kia, định ra tay cuối cùng, mạt sát Thái Thượng.

Cho nên nói, tình hình hiện tại của Thái Thượng vô cùng nguy cấp.

Vô Cực Đạo quân và Nguyên Tôn tự nhiên có thể tưởng tượng được, vào lúc này, e rằng Thái Thượng sẽ phải đối mặt với áp lực lớn hơn vô số lần so với lúc trước ở Hồng Mông Giới Vực.

Lúc trước còn có nhiều tồn tại cùng liên thủ, bây giờ, chỉ có một mình Thái Thượng, cùng với thần thông của ngài, Tam Thanh đạo nhân.

Nhưng đơn độc chiến đấu, khả năng thành công này thật sự thấp đến không thể thấp hơn.

Vô số sinh linh, tu sĩ đều lộ ra vẻ tuyệt vọng!

Chẳng lẽ, Hồng Mông Giới Vực, sẽ cứ thế yên diệt sao?

Thái Thượng Đạo tôn, thật sự không còn bất kỳ khả năng nào sao?

Khoảnh khắc này, sẽ vĩnh viễn định hình sao?

Hồng Mông Giới Vực, thật sự không còn bất kỳ khả năng nào sao?

...

Vô số tồn tại, sinh linh, trong lòng không ngừng hiện lên từng ý niệm, nhưng thần sắc trong mắt càng lúc càng tuyệt vọng, vẻ mặt càng lúc càng thảm hại.

Nhưng đồng thời, cũng có vô số tồn tại tin tưởng Thái Thượng, tin rằng ngài có thể thành công giải quyết nguy cơ của Hồng Mông Giới Vực.

Vô Cực Đạo quân!

Nguyên Tôn!

Bản Nguyên Đế quân!

Tinh Thần Kiếm thánh!

Huyền Thanh Đạo quân!

Thẩm Phán Thiên quân!

Bắc Vực, Trung Vực, Nam Vực, Đông Vực, Tây Vực, Tinh Thần Kiếm Vực… Trong những khu vực này, cũng có vô số tồn tại tin tưởng Thái Thượng, ký thác hy vọng vào ngài.

Đặc biệt là Bắc Vực, lúc này toàn bộ đều tin tưởng Thái Thượng.

Tất cả tồn tại Hồng Hoang, đều tin rằng Thái Thượng có thể thành công.

Bởi vì ngài, là tồn tại giỏi sáng tạo kỳ tích, có ngài ở đây, chuyện này nhất định không có vấn đề gì.

Lúc này, vô số tồn tại trong lòng nghĩ, ánh mắt mang theo vẻ hy

vọng, nhìn về phía phong ấn chi địa, đem tình cảm, hy vọng trong lòng mình ngưng tụ vào ánh mắt.

Họ tin rằng, kỳ tích, nhất định sẽ lại xuất hiện. ...

Trong Vị tri chi địa.

Thái Thượng lúc này, tình hình quả thực không lạc quan.

Tử Tinh Cự Long lúc này buông bỏ tất cả, cộng thêm ưu thế của Vị tri chi địa, ngài lúc này cũng bị trực tiếp áp chế.

Hơn nữa, đây còn là trong tình huống ngài thiêu đốt đại đạo pháp tắc của bản thân.

Có thể nói, trong tình huống Thái Thượng đã dùng hết thủ đoạn, vẫn khó có thể giành thắng lợi.

Tuy nó chưa vượt qua được tầng đó, nhưng giữa ngài và nó, vẫn còn có chút chênh lệch.

Nhưng đại đạo của đôi bên đang giằng co, tạm thời cũng sẽ không đến mức thất bại, bị nó mạt sát. "Vô số kỷ nguyên qua, ngươi là kẻ đầu tiên, khiến bản tôn phải nghiêm túc, buông bỏ tất cả!" "Hồng Mông hiện tại, quả thực không phải như xưa nữa…" Trong Vị tri chi địa, vang lên một giọng nói lãnh đạm, hùng vĩ.

Tử Tinh Cự Long nhìn Thái Thượng, nhàn nhạt nói. "Nếu ta không đoán sai, ngươi, chính là do đạo sức mạnh từ 'Vô' đến 'Hữu' ngày xưa hóa thành?" "Ngươi, sinh ra cùng lúc với Hồng Mông, ngươi vẫn luôn tồn tại ở hạch tâm của Hồng Mông, mượn đó tu hành, chỉ cần cuối cùng thôn phệ Hồng Mông, liền có thể nghịch phản chứng đạo Chí Thánh, thành tựu tối cao!" Thái Thượng thần sắc nghiêm nghị, nhìn nó, chậm rãi nói. "Xem ra, ngươi từ đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia, đã thấy được không ít!" Nó đưa mắt nhìn qua, ngữ khí bình tĩnh, dường như đang nói một chuyện không quan trọng.

Đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia, thực ra cũng là pháp tắc căn bản nhất, cổ xưa nhất, sinh ra cùng lúc với Hồng Mông, cũng là thần vật cùng thời với nó.

Nhưng mà, đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc đó, lại bị Thái Thượng cơ duyên xảo hợp mà có được, giúp ngài bước vào hậu kỳ, hơn nữa, còn từ trong đó dò xét được không ít chuyện, biết được những điều này.

Nhưng đều không quan trọng nữa, đối với Thái Thượng sắp vẫn lạc, trở thành viên đá lót đường quan trọng nhất, cường đại nhất trên con đường Chí Thánh của mình, nó cảm thấy nói những điều này không còn ý nghĩa gì nữa. "Đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc đó, để ta thấy được tất cả diễn biến, thấy được bản chất." "Cũng để ta, thấy được khả năng thành tựu Chí Thánh!" Thái Thượng nghe vậy, lại nở một nụ cười, nói. "Ngươi ngay cả bản tôn cũng không bằng, nói gì đến thành tựu Chí Thánh?" "Bây giờ, ngươi hãy nhìn nơi này, nhìn hoàn cảnh hiện tại của ngươi, còn có khả năng lật mình nào không?" Nó cười lạnh nói. "Đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc đó, cộng thêm ngươi, có thể thành tựu Chí Thánh không?" Thái Thượng nghe vậy, nhàn nhạt cười, hỏi lại.

Nghe vậy, đôi mắt nó chợt lóe lên, trong đôi mắt rồng khổng lồ xẹt qua một tia hàn quang. "Ngươi đang có ý đồ với bản tôn?" "Tự nhiên, nếu không, ta lần này, sao lại đến nơi này?" "Ngươi cho rằng, ta sẽ không biết, nơi này đối với ta bất lợi sao?" Thái Thượng vừa nói, vừa đánh ra từng đại đạo thủ ấn, bắt đầu phong tỏa thời không.

Đây là mượn sức mạnh của đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia, ngay cả thời không của Vị tri chi địa, cũng bị từng chút một phong tỏa lại.

Tuy rằng Tử Tinh Cự Long chỉ mất mười mấy hơi thở là có thể

thoát ra, nhưng khoảng thời gian này, đối với Thái Thượng mà nói, thực sự là quá dài. "Tam Thanh tự giải!" Thái Thượng đánh ra thủ ấn cuối cùng, Tam Thanh đạo nhân đem đại đạo xiềng xích trong tay nối với thời không đang bị phong tỏa lúc này, lại phong tỏa thêm được mấy hơi thở nữa, sau đó thân thể tự giải, tất cả sức mạnh bắt đầu hội tụ vào thân thể Thái Thượng. "Oanh!" Một cỗ đại đạo khí tức khiến Tử Tinh Cự Long sắc mặt đại biến từ trên người Thái Thượng bùng phát ra, ánh mắt nó bắt đầu có sự thay đổi.

Đây là lần đầu tiên trong vô số kỷ nguyên, nó thật sự cảm nhận được nguy cơ vẫn lạc.

Không thể nào!

Trong lòng nó tràn đầy không tin, nhưng nhìn Thái Thượng, nó lại không dám không tin, nếu không tin nữa, người vẫn lạc thật sự sẽ là chính mình. "Hống!" Nó thoát khỏi tất cả phong tỏa còn sớm hơn thời gian Thái Thượng dự kiến, lao về phía ngài.

Chương 684

Nhưng Tam Thanh đạo nhân, đã hoàn toàn tự giải, sức mạnh hội tụ vào người ngài, bắt đầu ra tay cuối cùng, phá phủ trầm châu. ...

Trong Vị tri chi địa. "Bản tôn sau này bố cục Tam Thanh đạo nhân, chính là vì khoảnh khắc này!" "Hồng Mông đại đạo pháp tắc, cộng thêm ngươi, đủ để thành tựu con đường Chí Thánh của bản tôn!" "Vọng tưởng!" "Bằng ngươi cũng muốn thôn phệ bản tôn?" "Tất cả, chỉ có thử qua mới biết!" ...

Thái Thượng nhìn Tử Tinh Cự Long đã thoát khỏi phong tỏa, đang lao về phía mình.

Tử Tinh Cự Long lúc này điều động đều là những đại đạo pháp tắc và sức mạnh cổ xưa nhất, bản chất nhất, cũng là đỉnh phong nhất.

Thái Thượng lúc này, phảng phất như đang ở trung tâm của một cơn bão.

Tử Tinh Cự Long lượn vòng, vây khốn Thái Thượng ở giữa, những pháp tắc, sức mạnh đó không ngừng giảo sát tới, duy độ, đại đạo pháp tắc, thời không phong tỏa quanh thân Thái Thượng không ngừng băng tháp vỡ nát.

Thái Thượng thần sắc lãnh đạm, nhìn thẳng vào Tử Tinh Cự Long, duy độ xung quanh không ngừng vỡ nát rồi tái tạo, khoảng cách giữa đôi bên cũng đang thu hẹp lại.

Tử Tinh Cự Long cắn xuống, miệng hóa thành hắc động hư vô vô biên, sức mạnh bên trong đủ để tiêu diệt những tồn tại đỉnh tiêm như Thái Thượng.

Nó và Hồng Mông cùng lúc đản sinh, đối với sức mạnh của 'Vô',

tự nhiên cũng có phần khống chế.

Hắc động hư vô trong miệng nó, chính là ẩn chứa sức mạnh của 'Vô'.

Thái Thượng nếu rơi vào trong đó, tất nhiên sẽ vẫn lạc.

Mà không rơi vào trong đó, pháp tắc, sức mạnh từ bốn phương giảo sát tới, cũng đủ để Thái Thượng vẫn lạc.

Nó không cho rằng Thái Thượng lần này còn có cơ hội lật ngược tình thế. "Ông!" Thái Thượng thân hình khẽ động, gần như vô thị tất cả sức mạnh và pháp tắc của Tử Tinh Cự Long, trong ánh mắt kinh ngạc của nó, đã đến được mi tâm của nó.

Thanh quang trên người ngài bùng nổ, biến nơi này thành một đại dương màu xanh.

Giống như, ngày xưa mượn thân phận Thái Thanh hóa hình, lúc ban đầu cũng là bộ dạng thanh khí.

Tử Tinh Cự Long kinh ngạc nhìn Thái Thượng, nó căn bản không thể hiểu nổi, dưới sự lôi kéo của sức mạnh 'Vô', Thái Thượng làm sao có thể né được hắc động sức mạnh 'Vô'?

Bản thân nó nếu không phải vào thời kỳ đó đản sinh, cơ duyên xảo hợp khống chế được một chút sức mạnh 'Vô' này, bản thân nó đối mặt với sức mạnh như vậy, cũng rất khó né qua.

Nhưng Thái Thượng, lại không hề có bất kỳ trở ngại hay ảnh hưởng nào, lúc này trực tiếp đến được mi tâm của nó.

Đại dương màu xanh, thanh khí kia, nó quả thực cảm nhận được nguy cơ, bởi vì nó căn bản không nhìn thấy Thái Thượng ở đâu, hoặc có thể nói, Thái Thượng ở khắp mọi nơi, ngay cả trong thân thể nó, mỗi một đạo sức mạnh, pháp tắc, quy tắc, đều có sự hiện diện của Thái Thượng.

Tình huống như vậy, trong lòng nó không khỏi có một tia hoảng sợ.

Thủ đoạn này của Thái Thượng quả thực khiến nó kinh hãi, tất cả thủ đoạn của Thái Thượng dường như chiếm cứ toàn bộ sự tồn tại của nó.

Hơn nữa, những sức mạnh đó, đang bắt đầu tấn công sức mạnh, pháp tắc và quy tắc của chính nó. "Không thể nào!" "Ngươi làm sao có thể có thủ đoạn kinh khủng như vậy?" "Ngươi làm sao có thể phá vỡ phòng ngự của bản tôn?

Ngươi làm sao có thể tấn công sức mạnh và pháp tắc của bản tôn?" "Duy độ, sức mạnh và pháp tắc của ngươi làm sao có thể ảnh hưởng đến bản tôn?" Tử Tinh Cự Long kinh hãi gầm lên, khó có thể tin Thái Thượng còn có thủ đoạn như vậy, lúc này cũng đang cố gắng hết sức để thoát khỏi thủ đoạn của Thái Thượng, muốn rút bản thân ra khỏi đại dương thanh khí màu xanh này.

Sức mạnh 'Vô' mà nó khống chế, lúc này cũng bị nó triệt để điều động, bắt đầu thoát khỏi thủ đoạn của Thái Thượng. "Bành!" Thái Thượng không trả lời nó, lúc này đáp lại, chỉ có một đại đạo ấn quyết ầm ầm ấn xuống.

Đại đạo thủ ấn này rất huyền ảo khó hiểu, ngay cả Tử Tinh Cự Long, lúc này cũng không thể giải thích được tất cả huyền diệu trong đó.

Nhưng nó rất rõ ràng, đây là sức mạnh của đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia, pháp tắc trong đó cũng đến từ đạo pháp tắc đó.

Đại đạo thủ ấn này, có thể giúp Thái Thượng làm được điều ngài muốn.

Nó rất muốn ngăn cản, muốn giãy giụa, nhưng đại đạo thủ ấn kia

nhanh đến cực hạn, ngay cả đạo Hồng Mông chi lực khai tịch từ 'Vô' đến 'Hữu' ban đầu cũng không có tốc độ này.

Đại đạo thủ ấn này, lúc này ầm ầm ấn vào mi tâm của nó. "Ông!" Trong khoảnh khắc, trong mi tâm của nó, lập tức hiện ra một đại đạo ấn quyết huyền ảo khó hiểu, có sự tương đồng kỳ diệu với đại đạo ấn ký trên mi tâm của Thái Thượng. "Hưu!" Một đạo thanh quang màu xanh trực tiếp độn nhập vào mi tâm của Tử Tinh Cự Long, sau đó liền thấy đại dương màu xanh và thanh khí tứ phương bắt đầu co rút lại.

Tuy không hoàn toàn thu liễm, nhưng cũng bao bọc thân thể Tử Tinh Cự Long vào trong.

Tử Tinh Cự Long, lúc này rơi vào trạng thái ngủ say.

Trong thân thể nó, mỗi một đạo sức mạnh Hồng Mông, mỗi một đạo pháp tắc, mỗi một đạo quy tắc, mỗi một nơi tử tinh, đều có sức mạnh, pháp tắc và quy tắc của Thái Thượng tồn tại.

Có thể nói, Thái Thượng lúc này, đã triệt để dung nhập vào thân thể của Tử Tinh Cự Long.

Dùng đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia bao bọc nguyên thần của bản thân, tự giải thân thể, hóa thành đại dương thanh khí, bao bọc Tử Tinh Cự Long vào trong, bắt đầu xâm nhiễm tất cả của nó.

Chỉ cần đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia còn, Thái Thượng liền có một chút tự tin.

Bây giờ, chỉ cần từ bên trong thành công, thì Thái Thượng liền có cơ hội lật ngược tình thế.

Tuy có chút khó khăn, nhưng chung quy là có cơ hội.

Thực lực của Tử Tinh Cự Long, sự khống chế đối với đại đạo, cùng với việc nó đản sinh cùng lúc với sức mạnh Hồng Mông ban đầu, các phương diện của nó đều hơn Thái Thượng.

Tuy Thái Thượng bây giờ đã làm được bước này, nhưng cũng không thể một sớm một chiều, cần một thời gian cực kỳ dài để hóa giải.

Nhưng may mắn là, thời gian, đối với Thái Thượng mà nói, đã không còn ý nghĩa gì.

Chỉ cần có một chút cơ hội tồn tại, thì Thái Thượng liền có khả năng thành công.

Lúc này, nguyên thần của Thái Thượng dưới sự bao bọc của đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc này, bắt đầu dung hợp lại, sau đó bắt đầu từng chút một hấp thu sức mạnh Hồng Mông cùng đại đạo pháp tắc của Tử Tinh Cự Long.

Những việc này, đều đang tiến hành đồng bộ, tuy tốc độ không nhanh, nhưng cũng đang chậm rãi tiến triển.

Lúc này, phong ấn chi địa, dưới sức mạnh Hồng Mông và nhân uân chi khí lan tỏa, dần dần tự mình tu bổ lại, phảng phất như chưa từng xuất hiện.

Các khu vực vỡ nát, cũng đang trong quá trình tự phục hồi của Hồng Mông thế giới, bắt đầu dần dần phục hồi lại.

Thấy cảnh tượng dần trở nên bình tĩnh này, vô số tồn tại đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì họ không biết, lúc này, rốt cuộc là tình hình như thế nào.

Trước đó, khi Tử Tinh Cự Long bùng nổ, họ thấy được sự tuyệt vọng và vẫn lạc.

Sau đó, Thái Thượng bùng phát ra khí tức chưa từng có, vô số tồn tại lại chuyển sang hy vọng.

Ngay sau đó, khí tức của Thái Thượng Đạo tôn biến mất, rồi khí

tức của Tử Tinh Cự Long cũng biến mất.

Chương 685

Tất cả đều khôi phục lại bình tĩnh, phong ấn chi địa cũng đã phục hồi.

Tình huống như vậy, họ cũng không thể biết được rốt cuộc là thế nào.

Thái Thượng Đạo tôn thắng rồi sao?

Nhưng lúc này cũng không thấy sự tồn tại của Thái Thượng Đạo tôn!

Sao lại có tình huống như vậy?

Tử Tinh Cự Long thắng rồi sao?

Nếu nó thắng, lúc này Hồng Mông Giới Vực tất nhiên đã băng tháp vỡ nát, tất cả sinh linh, tu sĩ, thế lực đều đã yên diệt, sao có thể còn tồn tại, còn trong tình trạng bình tĩnh, phục hồi.

Không đúng!

Chẳng lẽ, là Thái Thượng Đạo tôn và Tử Tinh Cự Long, cùng nhau vẫn lạc sao?

Không ít tồn tại, trong lòng hiện lên ý niệm này, thần sắc lập tức lộ ra vẻ bi thương.

Thái Thượng Đạo tôn, vẫn lạc rồi sao?

Thái Thượng Đạo tôn, đã cứu vớt toàn bộ Hồng Mông Giới Vực a!

Lúc này, vô số tồn tại quỳ lạy phong ấn chi địa, trong lòng tràn ngập bi thương vô tận.

Mất đi Thái Thượng Đạo tôn, là một tổn thất lớn của Hồng Mông

Giới Vực!

Lúc này, chỉ có tồn tại Hồng Hoang, sáu vị tồn tại đỉnh tiêm của Vô Cực Đạo quân, biết rằng chuyện này, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Trong đó, tất có ẩn tình! ...

Trong Hồng Mông Giới Vực.

Thủ đoạn và thực lực của Thái Thượng, sáu vị Vô Cực Đạo quân, Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế quân, Tinh Thần Kiếm thánh, Huyền Thanh Đạo quân, Thẩm Phán Thiên quân là rõ ràng nhất.

Họ cũng biết, Thái Thượng đã là tồn tại đệ nhất của Hồng Mông.

Hãy xem, trong cuộc giao chiến trước đó với Tử Tinh Cự Long, cả sáu vị họ đều đã thất bại, không còn sức chiến đấu, nhưng Thái Thượng lại có thể giao phong với Tử Tinh Cự Long, thậm chí không rơi vào thế hạ phong tuyệt đối.

Giữa đôi bên, vẫn là cuộc va chạm đại đạo pháp tắc qua lại, giao phong đại đạo pháp tắc.

Cho nên, họ tự nhiên không tin, trong tình huống như vậy, Thái Thượng lại vì thế mà vẫn lạc.

Bởi vì tình huống trước đó vô cùng quái dị, họ cảm thấy, chuyện trong đó, nhất định có chi tiết mà mình không thấy rõ.

Nguyên Tôn và Vô Cực Đạo quân, đại khái có một số suy đoán về cách làm và dự định của Thái Thượng, nhưng chuyện này rốt cuộc như thế nào, họ cũng không thể biết được.

Dù sao tình hình lúc này, căn bản không thể dò xét được.

Cho nên nói, tình hình hiện tại, chỉ có thể dựa vào suy đoán của bản thân để nhìn nhận sự việc này.

Nhưng có một điều, Thái Thượng không vẫn lạc, họ có thể khẳng định.

Chỉ là tình hình hiện tại của Thái Thượng và Tử Tinh Cự Long rốt cuộc là như thế nào, có phải thật sự mượn cơ hội này để đột phá cảnh giới kia không?

Điểm này, ngay cả Vô Cực Đạo quân và Nguyên Tôn cũng không thể nói rõ được.

Dù sao tình hình lần này quả thực phức tạp, vốn tưởng Thái Thượng thắng, nhưng sau đó Tử Tinh Cự Long bùng nổ, tưởng Thái Thượng sắp vẫn lạc, lại không cảm nhận được đại đạo khí tức của đôi bên nữa.

Tình huống như vậy, quả thực vô cùng phức tạp.

Vô Cực Đạo quân và Nguyên Tôn cho dù muốn dò xét, cũng không thể dò xét được, vì phong ấn chi địa đã phục hồi.

Nơi Vị tri chi địa kia, cũng không phải tùy tiện là có thể dò xét được.

Dù cho, hai người họ đã là cảnh giới viên mãn của Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, nhưng không khống chế những sức mạnh đó, vẫn không thể thâm nhập vào những duy độ và Vị tri chi địa này.

Cũng chỉ có Thái Thượng, khống chế được tất cả của đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia, mới có thể làm được những việc đó.

Cho nên, họ lúc này cũng không có cách nào để hiểu được các chi tiết trong đó.

Tình hình của Thái Thượng, họ chỉ có thể coi như Thái Thượng đang làm chuyện đó, thật sự đang đột phá cảnh giới kia.

Còn chi tiết và tình hình ra sao, hiện tại cũng không thể biết, chỉ có

thể chờ sau này xem sao.

Vô Cực Đạo quân, Nguyên Tôn, Bản Nguyên Đế quân, Tinh Thần Kiếm thánh, Huyền Thanh Đạo quân cùng Thẩm Phán Thiên quân sáu người cách không nhìn nhau một cái, đã từ trong ánh mắt của Vô Cực Đạo quân và Nguyên Tôn thấy được ý tứ.

Trước tiên ổn định các vực, sau đó bình ổn Hồng Mông Giới Vực rồi nói.

Tình hình bên Thái Thượng, chỉ có thể tạm thời trì hoãn một chút thời gian, xem tình hình rồi nói.

Dù sao hiện tại cũng không phải là việc họ có thể dính líu, dò xét được.

Hơn nữa, thương thế trên người họ cực kỳ nghiêm trọng, hiện tại còn có thể chống đỡ ở đây đã là giới hạn của họ.

Tiếp theo, cũng cần một khoảng thời gian cực kỳ dài, mới có thể khôi phục lại.

Trong thân thể, còn ẩn chứa đại đạo chi lực, pháp tắc chi lực của Tử Tinh Cự Long, đây cũng là mấu chốt mà họ tạm thời không thể hóa giải.

Cũng là việc cần làm trước khi thật sự khôi phục thương thế.

Sáu người nhìn nhau một cái, liền tự mình quay trở về khu vực của mình. ...

Trong Hồng Hoang.

Bất luận là Hồng Quân đạo nhân, Dương Mi đạo nhân, Bàn Cổ, Nữ Oa, Hậu Thổ, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Lý Nhĩ, Toại Nhân,... những tồn tại đỉnh tiêm, đều biết, Thái Thượng lúc này vẫn chưa vẫn lạc.

Bởi vì hiện tại chưởng quản Hồng Hoang là Nhân đạo, mà người chưởng quản Nhân đạo, chính là Thái Thượng.

Nếu Thái Thượng vẫn lạc, thì Nhân đạo tất nhiên sẽ triệt để băng tháp vỡ nát.

Tuy không đến mức yên diệt, vì chúng sinh vẫn còn, nhưng sẽ trong khoảnh khắc quay trở về tình trạng thời đại thương mang.

Khi đó, trời sẽ mưa máu, cáo thị cho Hồng Hoang đại địa, vô lượng sinh linh!

Cho nên nói, tình hình của Thái Thượng lúc này, tự nhiên là chưa vẫn lạc.

Chương 686

Nhưng chi tiết cụ thể, cho dù họ cũng là tồn tại Hồng Hoang, lúc này cũng không thể biết được.

Nhưng mà, biết được Thái Thượng lúc này an toàn, họ cũng tạm thời yên tâm.

Cộng thêm một số suy đoán của Nguyên Tôn lúc này nói ra, một đám tồn tại đỉnh tiêm Hồng Hoang cũng tạm thời yên tâm.

Nguyên Tôn đi bế quan trị thương, còn một đám tồn tại đỉnh tiêm Hồng Hoang lúc này bắt đầu khôi phục lại Hồng Hoang, khôi phục lại Bắc Vực.

Trung Vực, Nam Vực, Tinh Thần Kiếm Vực, Đông Vực, Tây Vực, bây giờ đều đang trong trạng thái khôi phục.

Toàn bộ Hồng Mông Giới Vực, cũng coi như bắt đầu bình tĩnh lại.

Các phương diện cũng đang bắt đầu tự mình khôi phục, tổn thất sinh linh lần này, tin rằng sau này cũng sẽ được bổ sung.

Sự phục hồi của các thế lực, cũng bắt đầu đi vào quỹ đạo.

Có thể nói, Hồng Mông Giới Vực hiện tại, dưới bề mặt bình tĩnh, đang bắt đầu từ từ khôi phục lại. ...

Thời gian thoáng chốc, đã trôi qua hơn trăm kỷ nguyên.

Lúc này Hồng Mông Giới Vực, cũng coi như đã hồi phục được mấy hơi nguyên khí, không còn là tình trạng nghiêm trọng như lúc ban đầu.

Nhưng muốn khôi phục hoàn toàn, trong thời gian ngắn, đó cũng là không thể.

Dù sao tổn thất của Hồng Mông lần này thực sự quá lớn, các vực hiện tại cũng chỉ là có thể thở được mấy hơi mà thôi, cách khôi phục hoàn toàn, vẫn còn xa vời.

Nhưng hiện tại đại phương diện, đại cục diện vẫn coi như tốt.

Ít nhất, hiện tại là bình tĩnh, không có sóng gió lớn, cũng thực sự là thời cơ tốt để khôi phục phát triển.

Chỉ cần nắm bắt tốt, vẫn có cơ hội rút ngắn một chút thời gian.

Hiện tại, các vực Hồng Mông, vô lượng sinh linh tuy trong lòng lo lắng cho Thái Thượng Đạo tôn, nhưng nghĩ lại, tồn tại như Đạo tôn, chắc sẽ không vẫn lạc.

Cho nên, họ bây giờ cũng chọn khôi phục bản thân trước rồi nói.

...

Hồng Mông, Vị tri chi địa.

Thái Thượng sau những kỷ nguyên dung hợp này, đã hoàn chỉnh dung hợp đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc này.

Nguyên thần cũng được đề thăng cực lớn, điều này khiến cho tốc độ hấp thu sức mạnh của Tử Tinh Cự Long của Thái Thượng cũng tăng lên không ít.

Cũng vì vậy, tiến triển của Thái Thượng lúc này đã có sự đề thăng không nhỏ.

Có thể nói, tình hình của Thái Thượng lúc này, sau hơn trăm kỷ nguyên tiến triển, trình độ của ngài hiện tại đã không kém gì Tử Tinh Cự Long ngày xưa.

Mà bên phía Tử Tinh Cự Long, vì sức mạnh thất thoát, vì sức mạnh và pháp tắc chảy về phía Thái Thượng, sức mạnh, cảnh giới, sự khống chế đối với pháp tắc, quy tắc của nó, đều đang từ từ giảm

xuống.

Sự ngủ say hiện tại của nó, chính là do Thái Thượng, do đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc này gây ra.

Lúc này, cũng là cơ hội quan trọng nhất của Thái Thượng, ngài tự nhiên hoàn toàn chìm vào trong đó.

Thái Thượng lúc này đã dần dần đến được tâm nguyên của Tử Tinh Cự Long, bắt đầu hấp thu sức mạnh và pháp tắc nơi đây, bắt đầu hướng tới cảnh giới kia phát động xung kích.

Ngài tu hành, hấp thu ở tâm nguyên, cũng giống như Tử Tinh Cự Long, đều như rơi vào ngủ say.

Nhưng sự lưu chuyển sức mạnh và pháp tắc của đôi bên lại chứng minh cho tình hình của đôi bên lúc này.

Đợi đến khi Tử Tinh Cự Long và Thái Thượng hoàn thành sự chuyển biến sức mạnh và pháp tắc, Thái Thượng mượn đó dung hợp sức mạnh và pháp tắc của Tử Tinh Cự Long, cộng thêm Hồng Mông đại đạo pháp tắc của mình, và sức mạnh cùng pháp tắc của bản thân, tin rằng liền có thể mượn đó tấn thăng đến cảnh giới Hồng Mông Chí Thánh.

Điểm này, Thái Thượng vẫn có không ít tự tin.

Tiếp theo, chính là một con đường tấn thăng cực kỳ dài. ... ...

Bên trong Hồng Mông Giới Vực.

Thời gian thoáng chốc, lại là năm trăm kỷ nguyên lặng lẽ trôi qua.

Hồng Mông Giới Vực hiện tại cũng xem như đã thực sự bình tĩnh trở lại, tình hình khôi phục cũng đã được sáu thành.

Đương nhiên, việc bổ sung sinh linh, khôi phục các phương diện khác còn xa mới đạt được sáu thành, đây chẳng qua chỉ là sự tự thân

khôi phục của Hồng Mông Giới Vực mà thôi.

Đây cũng là nhờ trong khoảng thời gian hơn sáu trăm kỷ nguyên, dưới sự hiệp trợ của các vực, Hồng Mông Giới Vực mới có được tình hình khôi phục như vậy.

Tuy nhiên có một số khu vực, trong trận giao phong giữa Thái Thượng, Vô Cực Đạo Quân, Nguyên Tôn bảy vị tồn tại đỉnh tiêm và Tử Tinh Cự Long, đã bị triệt để đánh thành hư vô.

Những khu vực không thể khôi phục này, đã thực sự không cách nào phục nguyên được nữa.

Cho nên, Hồng Mông Giới Vực cần thêm hai ba trăm kỷ nguyên nữa, khôi phục đến mức độ bảy tám thành so với ban đầu, cũng xem như là gần hoàn thành, bởi vì hai ba thành còn lại đã không thể khôi phục được nữa.

Những vùng đất hư vô kia đã diễn hóa thành hắc ám cực hạn, một lần nữa quay về 'Vô'. 'Vô' sẽ không hoàn toàn biến mất, nhưng cũng sẽ không phải là vĩnh hằng.

Những khu vực này quay về trong 'Vô', cũng chính là làm lớn mạnh thêm sức mạnh của 'Vô'.

Về phần Hồng Mông Giới Vực, tuy đã tổn thất một phần sức mạnh, nhưng cũng không có ảnh hưởng quá lớn.

Chỉ có vùng đất phong ấn và ảnh hưởng của nó là lớn nhất, hiện tại đã bình tĩnh lại, những chuyện khác đối với vô số tồn tại trong Hồng Mông mà nói, ngược lại không còn là vấn đề.

Trong khoảng thời gian này, vô số tồn tại đều đã được khôi phục, phát triển, tình hình của Hồng Mông Giới Vực dường như sắp hoàn chỉnh khôi phục lại.

Đến lúc đó, sẽ là một cục diện càng thêm ổn định, phồn vinh. …

Cứ như vậy, lại ba trăm kỷ nguyên nữa trôi qua.

Lúc này, các phương diện của Hồng Mông Giới Vực đều đã hoàn chỉnh khôi phục, tuy đã tổn thất một phần, nhưng những phần còn lại có thể hoàn toàn khôi phục, cũng xem như là không tệ.

Hồng Mông Giới Vực hiện tại cũng đã phồn vinh hơn không ít, vô số sinh linh lại một lần nữa đản sinh, các phương diện đều đang trong quá trình bổ sung.

Hơn nữa, sau khi trải qua chiến hỏa, giao phong tẩy lễ đến mức độ đó, không ít sinh linh, tu sĩ đều đã có được một vài sự đề thăng.

Bọn họ đối với việc chưởng khống đại đạo pháp tắc, vận dụng quy tắc đều đã có kiến giải ở tầng thứ sâu hơn.

Dù sao, có thể quan sát nhiều tồn tại đỉnh tiêm như vậy ra tay, còn có Tử Tinh Cự Long, cùng với những tồn tại đỉnh tiêm do sức mạnh của Tử Tinh Cự Long diễn hóa ra tay, đối với việc chưởng khống, điều động ở tầng thứ sức mạnh, quy tắc, pháp tắc.

Chương 687

Dưới tình huống như vậy, chỉ cần không vẫn lạc, thì đều có thể có được một vài tiến triển.

May mắn là, bọn họ đều đã nắm bắt được cơ hội này.

Hiện tại, đều đã có không ít đề thăng, quả thực là một chuyện cơ duyên tạo hóa. … Bắc Vực, bên trong Hồng Hoang.

"Đã hơn nghìn kỷ nguyên rồi, tình hình của đại ca lúc này, cũng không biết ra sao nữa?" Thông Thiên sắc mặt lo lắng, mở miệng nói.

Dù biết đại ca của mình không vẫn lạc, nhưng hiện tại là tình huống như thế nào lại không hề hay biết, trong lòng nói không lo lắng là giả, dù sao đại ca mới là xương sống của Bắc Vực.

Hồng Hoang có y, đám người bọn họ mới có thể an tâm.

"Đúng vậy, nhiều thời gian trôi qua như vậy, tình hình của đạo huynh lại không biết được chút nào, đối với Hồng Hoang chúng ta mà nói, không phải là chuyện tốt, nhưng tình hình như thế, lại không biết dò xét từ đâu…" Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn nhau một cái, rồi mở miệng nói.

Một kỷ nguyên là ba mươi sáu vạn đạo kỷ, một đạo kỷ chính là một vòng luân hồi của một thế giới Hỗn Độn, trải qua hơn nghìn kỷ nguyên, thời gian đã không hề ngắn, nhưng lại không có một chút tin tức nào của Thái Thượng, một chút tình hình cũng không biết, trong lòng bọn họ tự nhiên là lo lắng không thôi.

Từ rất lâu trước đây, các nàng đã chính thức đối diện với tình cảm của mình và Thái Thượng đạo huynh, khó khăn lắm hiện tại mới có khởi sắc, đạo huynh nói sau khi vấn đỉnh cảnh giới kia, thì có thể ổn

định lại.

Rồi sau đó, lại xảy ra chuyện này, vấn đề này.

Trong lòng các nàng, tự nhiên là vô cùng lo lắng, nhưng muốn dò xét tình hình bên trong, lại không biết bắt đầu từ đâu.

Những năm gần đây, một đám tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang quả thực vô cùng lo lắng, tuy bề ngoài bình tĩnh, nhưng trong tình huống càng bình tĩnh, trong lòng bọn họ lại càng thêm lo âu.

Bởi vì dưới tình huống như vậy, chỉ có hai khả năng, một là, cuối cùng Thái Thượng trực tiếp chứng đạo mà ra, trở thành Chí Thánh.

Hai là, Tử Tinh Cự Long phá vỡ một vài hạn chế, triệt để mạt sát Thái Thượng, lại một lần nữa tàn phá Hồng Mông, nhân đó đặt chân vào cảnh giới Chí Thánh.

Cũng chính vì như vậy, một đám tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang mới càng thêm lo lắng, bởi vì không biết sẽ là khả năng nào xảy đến.

Là kinh hỉ, hay là kinh hãi!

Là huy hoàng, hay là nghênh đón hủy diệt, đây là một chuyện và vấn đề trọng yếu.

"Tình hình của bản tôn hiện tại, đang ở trong một trạng thái đặc thù, chỉ cần có thể phá vỡ trạng thái này, hoặc có thể nói, phá vỡ tầng chất cốc kia, thì có thể chứng đạo cảnh giới Chí Thánh…" "Đương nhiên, Tử Tinh Cự Long cũng vẫn còn cơ hội, cho nên nói, tiếp theo, sẽ là một thời kỳ đặc thù!" Ngay lúc này, Lý Nhĩ ở một bên đứng dậy mở miệng nói.

Y vốn dĩ không thể cảm tri được một chút tình hình nào của Thái Thượng, nhưng gần đây, theo tu vi, pháp tắc của Thái Thượng tiến triển, y đã có một chút liên hệ, không thể biết được quá nhiều.

Nhưng từ cảm tri và suy đoán, cũng có thể biết được một vài chuyện.

Đây cũng là lý do vì sao, lần này y lại có mặt ở đây.

"Nói như vậy, xác suất đại ca chứng đạo Chí Thánh, sẽ không nhỏ!" Trên mặt Nguyên Thủy hiện lên một tia vui mừng, lập tức mở miệng nói.

Lời của Lý Nhĩ, y tự nhiên là tin tưởng, dù sao Lý Nhĩ chính là thiện thi Thái Thượng Lão Quân của đại ca mình chuyển thế mà thành, giữa y và đại ca mình, vẫn luôn có một vài liên hệ yếu ớt.

Dù không thể biết được quá nhiều, nhưng có một khả năng đại khái là đủ rồi.

Lúc này, không chỉ có Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Toại Nhân, Phục Hy, Minh Hà các tồn tại đều lộ ra vẻ vui mừng.

Bọn họ không phải là đỉnh phong, nhưng được chứng kiến một tôn đỉnh phong, một tôn tồn tại vô thượng đản sinh, cũng là một chuyện đáng để vui mừng.

Đặc biệt là, tôn đỉnh phong này, tôn tồn tại vô thượng này, còn có quan hệ không nhỏ với mình, có mối liên hệ to lớn với Hồng Hoang.

Cho nên nói, tin tức mà Lý Nhĩ mang đến lúc này, đối với bọn họ mà nói, quả thực là một tin tức tốt cực lớn.

"Như lời Lý Nhĩ đạo hữu nói, vậy thời gian tiếp theo đạo huynh cần, e rằng còn phải rất lâu mới được!" Hậu Thổ nhìn Lý Nhĩ một cái, rồi từ từ mở miệng nói.

"Đạo hữu nói không sai, cho nên thời gian tiếp theo, Hồng Hoang chúng ta cũng phải nắm bắt tốt cơ hội này." "Hiện tại các vực khác đều đang nhanh chóng khôi phục phát triển, Bắc Vực chúng ta tự nhiên không thể tụt hậu." "Chúng ta phát triển Bắc Vực, cũng là để

khi đại ca chứng đạo Chí Thánh, tặng cho ngài ấy một món hạ lễ!" Nguyên Thủy nghe vậy, lập tức đứng dậy nói.

"Đại thiện!" Nghe vậy, tất cả tồn tại đỉnh tiêm đều không có dị nghị, nếu đã Thái Thượng Đạo tôn có xác suất thành công này, vậy thì bên mình cứ phát triển tốt, đề thăng thực lực của Bắc Vực và Hồng Hoang.

Như vậy, khi y chứng đạo Chí Thánh, cũng xem như là tặng cho y một món hạ lễ.

Kế hoạch như vậy, bọn họ quả thực không có dị nghị gì.

Nguyên Thủy cười cười, sau đó liền cùng các vị tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang thương nghị chi tiết về sau. … Cùng lúc đó, trong vùng đất vô danh.

"Đông!" "Đông!" "Đông!" Một loạt âm thanh quỷ dị vang vọng trong đại dương thanh khí, vang vọng trong cơ thể của Tử Tinh Cự Long.

Đó là tiếng tim đập, đang đập theo một loại dao động quỷ dị.

Thái Thượng lúc này đã tái tạo lại thân thể, hơn nữa còn là một thân thể khủng bố hơn, lúc này mỗi một nhịp tim đập đều tương đồng với Đại đạo.

Mà mỗi một nhịp tim, đều sẽ kéo theo vô tận sức mạnh trong cơ thể y bị hấp thu, làm lớn mạnh Thái Thượng.

Tình huống như vậy, vẫn đang tiếp tục diễn ra. … … Tại vùng đất vô danh, bên trong cơ thể Tử Tinh Cự Long.

Tình hình của Tử Tinh Cự Long lúc này, tuy dưới thủ đoạn của Thái Thượng và sự kiềm chế của đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia, thân thể, đại đạo pháp tắc, sức mạnh, nguyên thần của Tử Tinh Cự Long đều đã rơi vào trạng thái ngủ say.

Nhưng Thái Thượng lúc này vẫn không dám quá nhanh chóng để bản thân dung hợp sức mạnh, pháp tắc, quy tắc của Tử Tinh Cự Long.

Dù sao, Tử Tinh Cự Long hiện tại vẫn ở ngang hàng với mình.

Đúng vậy, Thái Thượng có đề thăng, Tử Tinh Cự Long có suy giảm, nhưng giữa hai bên vẫn đang ở trong một trạng thái cân bằng.

Nếu Thái Thượng lúc này khiến cho Tử Tinh Cự Long tỉnh lại trước thời hạn, đối với kế hoạch của mình mà nói, là cực kỳ bất lợi.

Dù ưu thế của Thái Thượng hiện tại không nhỏ, nhưng dù sao bây giờ cũng đang ở trong cơ thể của Tử Tinh Cự Long, là đang dung hợp sức mạnh, quy tắc và pháp tắc của nó, nếu nó định đồng quy vu tận.

Dù là Thái Thượng lúc này, e rằng cũng khó thoát khỏi cảnh vẫn lạc.

Sau khi hoàn chỉnh dung hợp đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia, Thái Thượng càng ngày càng hiểu rõ sự khủng bố của Tử Tinh Cự Long, một tồn tại đản sinh cùng lúc với đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc và Hồng Mông Giới Vực.

Nếu không cẩn thận, trực tiếp khiến Tử Tinh Cự Long tỉnh lại trước thời hạn, tình hình của mình quả thực vô cùng phiền phức.

Vì thế, Thái Thượng lúc này tuy tiến triển khá tốt, nhưng vẫn đang tiến triển một cách cẩn thận, ổn định.

Lúc này mỗi một nhịp tim đều đồng bộ với Đại đạo, pháp tắc, quy tắc và sức mạnh đều trong nhịp tim, bị Thái Thượng từ từ hấp thu, làm lớn mạnh bản thân, làm lớn mạnh Hồng Mông đại đạo pháp tắc mới của mình.

Đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia, sau khi dung nhập vào Đại đạo của bản thân, kết hợp với đại đạo pháp tắc của mình, đã nghiễm

nhiên hình thành Hồng Mông đại đạo pháp tắc độc thuộc về bản thân Thái Thượng.

Mà đây, chính là cơ sở và mấu chốt để thành tựu con đường Chí Thánh.

Phần còn lại, chính là bổ sung cho đầy đủ, mà Tử Tinh Cự Long chính là tồn tại đỉnh tiêm có thể bù đắp những thiếu sót khác của Thái Thượng.

Lúc này, mỗi một nhịp tim của Thái Thượng, mỗi một lần Đại đạo thuế biến, cùng với việc hấp thu pháp tắc, quy tắc, sức mạnh, khoảng cách thời gian đều khá dài.

Chương 688

Một là, Thái Thượng cần thời gian để hấp thu, chuyển hóa, tiến triển.

Hai là, tự nhiên là để phòng ngừa bên phía Tử Tinh Cự Long xảy ra chuyện gì đặc thù.

Dù sao, còn phải phòng ngừa nó tỉnh lại, cho nên những chuyện này, tự nhiên phải từ từ tiến hành.

Tuy nhiên thời gian đối với Thái Thượng mà nói đã không còn bất kỳ ý nghĩa nào, cho nên y không quan tâm đến mấy vạn, mấy chục vạn kỷ nguyên thời gian.

Chỉ cần đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc của mình triệt để lớn mạnh, viên mãn, sự chưởng khống của bản thân đối với sức mạnh, pháp tắc, quy tắc đều hình thành một sự biến đổi về chất.

Thì đến lúc đó, mình liền có thể phá vỡ tất cả hạn chế và chất cốc, đặt chân lên con đường Chí Thánh. … Một ý niệm lướt qua trong lòng Thái Thượng, y bèn mở mắt ra, nhìn về phía tâm nguyên, nơi bị đại đạo pháp tắc, quy tắc, sức mạnh bản chất Hồng Mông, và cả sức mạnh của 'Vô' bao bọc.

Bên trong đó, chính là nơi căn bản nhất của Tử Tinh Cự Long.

Dù là nguyên thần của nó, cũng ẩn giấu ở nơi này, đó là thủ đoạn và sức mạnh cường đại nhất của nó.

Thái Thượng hiện tại tuy thân ở nơi này, cũng đang không ngừng hấp thu, lớn mạnh, nhưng trong thời gian ngắn, Thái Thượng vẫn sẽ không tùy tiện thử va chạm vào phòng ngự của tâm nguyên.

Ít nhất, mình cũng phải đến lúc ổn áp được Tử Tinh Cự Long, mới

có thể ra tay.

Mà điểm này, lại cần một khoảng thời gian để tích lũy.

Thái Thượng nhìn một cái, rồi lại nhắm mắt lại, trên người thanh quang rực rỡ, pháp tắc và quy tắc hóa thành thực chất, trực tiếp thâm nhập vào các khu vực khác của Tử Tinh Cự Long, tiếp tục hấp thu sức mạnh.

"Đông!" "Đông!" Một nhịp tim nối tiếp một nhịp tim, đều trùng khớp với nhịp đập tâm nguyên của Tử Tinh Cự Long, vô số sức mạnh, pháp tắc, quy tắc nghiêng về phía Thái Thượng, bị y nhanh chóng hấp thu.

Thái Thượng thu liễm tâm thần, một bên hấp thu, lớn mạnh bản thân, một bên từ từ tiến gần đến vùng đất tâm nguyên.

Thanh sắc đại đạo thần quang tỏa ra quanh thân, lúc này không ngừng ảnh hưởng đến Tử Tinh Cự Long, tất cả đại đạo pháp tắc, quy tắc, sức mạnh đang vận chuyển, đều bị đại đạo thần quang của Thái Thượng làm chậm lại.

Sau đó, lại trong đại đạo pháp tắc và quy tắc của Thái Thượng, không ngừng bị hấp thu.

Quá trình lúc này, lại bắt đầu từ từ thúc đẩy.

Thái Thượng tin rằng, thúc đẩy thêm một khoảng thời gian nữa, tất nhiên có thể áp đảo Tử Tinh Cự Long, đến lúc đó, chính là lúc mình ra tay cuối cùng, một lần thôn phệ nơi căn bản của Tử Tinh Cự Long.

Đến lúc đó, mình đột phá cảnh giới kia, sẽ có xác suất rất lớn.

Ý niệm trong lòng lóe lên rồi biến mất, Thái Thượng thu liễm tâm thần, Đại đạo thông triệt, Hồng Mông đại đạo pháp tắc không ngừng thuế biến, lớn mạnh lên.

Lúc này, thời không đã mất đi ý nghĩa! … Thời gian thoáng chốc, lại là hơn nghìn kỷ nguyên lặng lẽ trôi qua.

Mấy vị tồn tại đỉnh tiêm trong Hồng Mông Giới, đã dùng gần hai nghìn kỷ nguyên thời gian, thương thế của bọn họ cũng xem như đã khôi phục.

Mà các phương diện khôi phục của Hồng Mông Giới Vực, sự khôi phục của các vực, lúc này đều đã hoàn thành, Hồng Mông Giới Vực hiện tại, cũng xem như lại một lần nữa khôi phục tình hình huy hoàng như xưa.

Sinh linh, tu sĩ đã tổn thất trước đó, sau hai nghìn kỷ nguyên khôi phục, cũng đã đạt được hơn tám thành so với trước kia, quay trở lại tình hình trước đây, cũng sẽ không còn lâu nữa.

Trung Vực, Vô Cực Lâu.

Vô Cực Đạo Quân chắp tay sau lưng nhìn về phía vùng đất phong ấn ban đầu, thần sắc nghiêm nghị.

Bên cạnh y, cũng đang nhìn về nơi này, đại đạo khí tức trên người cũng không yếu hơn Vô Cực Đạo Quân bao nhiêu, chính là Nguyên Tôn, người cũng ở cảnh giới viên mãn và đã gia nhập Hồng Hoang.

“Một bước này của Thái Thượng đạo hữu, cũng không biết, liệu có thể thành công không?” Đột nhiên, Vô Cực Đạo Quân mở miệng nói.

“Bước này, là một bước phá phủ trầm châu, không có tồn tại nào biết được liệu có thành công hay không, dù là Thái Thượng đạo huynh, trong lòng e rằng cũng không thể khẳng định con đường của mình có thể thành công.” “Nhưng mà, bước này, y bắt buộc phải đi, nếu không, y sẽ vẫn lạc, ngươi và ta sẽ vẫn lạc, toàn bộ Hồng Mông đều sẽ vẫn lạc, bước này, không có lựa chọn, chỉ có thể đi như vậy!”

Nguyên Tôn nghe xong, thu hồi ánh mắt, nhìn y, từ từ mở miệng nói.

Điểm này, Vô Cực Đạo Quân tự nhiên là đồng ý, tình thế như vậy, không thể có nửa điểm do dự.

Ở bước mấu chốt đó, Thái Thượng đạo hữu có thể lựa chọn như vậy, y cũng rất bội phục.

Dù sao, không phải ai cũng có được phách lực như vậy, nếu không cẩn thận, người vẫn lạc đầu tiên, chính là mình.

Thái Thượng có thể làm được bước này, có thể vì Hồng Mông làm được bước này, y quả thực rất bội phục, không chỉ là đại nghĩa của Thái Thượng, còn có phách lực, thực lực và thủ đoạn của y.

Vì thế, lúc Nguyên Tôn mở miệng, y quả thực vô cùng khẳng định.

Bước này, rất mấu chốt, cũng vô cùng trọng yếu.

Bất luận là đối với bản thân Thái Thượng, đối với tất cả tồn tại trong Hồng Mông Giới bao gồm cả bọn họ, hay đối với Tử Tinh Cự Long sắp đặt chân vào cảnh giới kia, đều là một bước cực kỳ trọng yếu.

Bước này đã bước ra, tình hình hiện tại vẫn đang tiến triển theo hướng tốt.

Hồng Mông hiện tại, tuy có không ít khu vực không thể khôi phục lại, nhưng các phương diện khác, đều đã khôi phục được bảy tám phần.

Hồng Mông hiện tại có thể có được tình hình như vậy, đều là công lao của Thái Thượng.

Vì thế, trong lòng, Vô Cực Đạo Quân vẫn hy vọng Thái Thượng có thể chạm đến cảnh giới kia.

Tuy không biết tình hình của Thái Thượng lúc này, nhưng trong

lòng y, vẫn hy vọng như vậy.

Nguyên Tôn nhìn y, mỉm cười nói: "Ta tin rằng, Thái Thượng đạo huynh, có thể thành công!" Nghe vậy, Vô Cực Đạo Quân có chút kinh ngạc nhìn Nguyên Tôn với vẻ mặt tự tin, không mở miệng. … … Trung Vực, trên Vô Cực Lâu.

Nguyên Tôn nhìn Vô Cực Đạo Quân, mỉm cười mở miệng nói: "Ngày xưa, khi Thái Thượng đạo huynh mới vào Hồng Mông, đạo huynh có từng nghĩ, Thái Thượng đạo huynh sẽ có tu vi, thành tựu như vậy không?" "Đạo huynh có từng nghĩ, có một ngày, Thái Thượng đạo huynh đi trước tất cả chúng ta, là đệ nhất nhân của Hồng Mông Giới Vực không!" "Y, một mình đủ để chống lại sự tồn tại của Tử Tinh Cự Long!" "Những điều này, đạo huynh có từng nghĩ qua không?" Những chuyện này, những lời này, Nguyên Tôn tin rằng, trong lòng Vô Cực Đạo Quân cũng đã từng nghĩ đến.

Mà đây, chính là mấu chốt tại sao mình vẫn luôn tin rằng, Thái Thượng đạo huynh có thể thực sự đặt chân vào cảnh giới kia.

Bởi vì y, vẫn luôn sáng tạo ra những kỳ tích khiến vô số tồn tại trong Hồng Mông Giới Vực phải kinh ngạc.

Y, chưa bao giờ khiến người ta thất vọng!

Bởi vì y, đã là đỉnh phong của Hồng Mông. … "Lời của đạo hữu, ta sao lại chưa từng nghĩ đến, ngày xưa, ta cũng có suy nghĩ giống như các ngươi, tuy biết thủ đoạn của Thái Thượng đạo hữu không tầm thường, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến thành tựu và tu vi thủ đoạn sau này của y lại thông thiên đến vậy." Vô Cực Đạo Quân khẽ thở dài, có chút hồi tưởng nói: "Thái Thượng đạo hữu, quả thực là một bậc kinh tài tuyệt diễm, Hồng Mông Giới Vực bao nhiêu kỷ nguyên qua, không có một ai có thể so sánh được với Thái Thượng đạo hữu." "Y là một tồn tại giỏi sáng tạo kỳ tích, cũng là một tồn tại chưa từng

khiến người ta thất vọng, lần này, ta cũng tin rằng, Thái Thượng đạo hữu có thể thành công phá vỡ tất cả chất cốc này, thành tựu Chí Thánh chi tôn!" Đối với Thái Thượng, trong lòng Vô Cực Đạo Quân vẫn vô cùng tin tưởng, đương nhiên cũng là hy vọng.

Dù sao, nếu Thái Thượng thất bại, vậy thì Hồng Mông không phải là lại một lần nữa đối mặt với hạo kiếp, mà là sẽ toàn diện sụp đổ, triệt để yên diệt vẫn lạc, ngược lại thành tựu cho Tử Tinh Cự Long đặt chân vào Hồng Mông Chí Thánh.

Cho nên nói, bất luận là bản thân tin tưởng vào thủ đoạn, tu vi của Thái Thượng, hay là hy vọng Thái Thượng có thể chạm đến cảnh giới kia, ngăn cản hạo kiếp lại một lần nữa giáng lâm, y đều muốn Thái Thượng thành công chứng đạo.

Y tin rằng, suy nghĩ này, không chỉ có y, mà vô số tồn tại trong Hồng Mông Giới Vực, đều sẽ có suy nghĩ như vậy.

Nguyên Tôn nhìn y, cười nói: "Xem ra, trong lòng đạo huynh cũng có suy nghĩ giống ta!" "Thái Thượng đạo huynh bất phàm, lần này, nhất định có thể thành công, chúng ta hãy tiếp tục chờ đợi…" "Tin rằng, sẽ có một màn được ghi vào lịch sử xuất hiện!" Nguyên Tôn nói xong, ánh mắt lại một lần nữa nhìn về phía vùng đất phong ấn ban đầu.

Vô Cực Đạo Quân nghe vậy, cười cười, không mở miệng, ánh mắt vẫn luôn nhìn về phía đó. … Thời gian trôi nhanh, lặng lẽ, lại là mấy trăm kỷ nguyên nữa trôi qua.

Chương 689

Trong Hồng Mông Giới Vực, tổn thất về sinh linh cũng đã khôi phục lại, Hồng Mông hiện tại đã là một giai đoạn phát triển hoàn toàn mới.

Tình hình của các vực, cũng đã tốt hơn không ít.

Không chỉ là khôi phục, mà còn tiến triển thêm mấy phần, cũng xem như là có được một vài thu hoạch.

Dù sao, sau khi trải qua chiến hỏa tẩy lễ như vậy, không ít tồn tại có tu vi cao hơn đều có thể lĩnh ngộ, chưởng khống được điều gì đó.

Cho nên, mượn đà phát triển này, tình hình phát triển của các vực tự nhiên cũng được đề thăng lên.

Những người chưởng khống các vực, lúc này đều khá hài lòng.

Bọn họ hiện tại cũng khó mà biết được tình hình của Thái Thượng Đạo tôn, cho nên, phát triển và đề thăng là điều không thể thiếu, dù sao, kinh hỉ và kinh hãi, rốt cuộc cái nào sẽ đến, bọn họ cũng không rõ.

Để phòng ngừa lại một lần nữa đối mặt với hạo kiếp, thực lực của mình khó mà chống cự, cho nên lúc này bất kể thế nào, vẫn lấy việc phát triển bản thân, đề thăng thực lực làm chuyện chủ yếu.

Vì thế, trong khoảng thời gian này, Hồng Mông Giới Vực vẫn tiến vào tình trạng phát triển tốc độ cao.

Thực lực và khí vận tổng thể, đều có sự đề thăng.

Phần còn lại, chỉ xem cơ duyên tạo hóa. … Tại vùng đất vô danh, nơi tâm nguyên của Tử Tinh Cự Long.

"Ông!" Vào một khoảnh khắc nào đó, Thái Thượng đột nhiên mở

mắt, trong đôi mắt sâu thẳm như biển sao chu thiên, lướt qua những điểm tinh quang.

"Cũng đến lúc rồi!" Thái Thượng khẽ nói một tiếng, bèn kết đại đạo thủ ấn, rồi vận chuyển Hồng Mông đại đạo pháp tắc của mình, hóa thành một đạo phong mang, một thần thương lẫm liệt, sau đó dưới sự gia trì của đại đạo pháp tắc, pháp lực, quy tắc của mình, nhất cử đâm về phía tâm nguyên của Tử Tinh Cự Long.

Thái Thượng sau bao kỷ nguyên hấp thu đề thăng, đã áp đảo Tử Tinh Cự Long không ít, có thể nói, tình hình hiện tại, giống như lúc ban đầu mình đối mặt với nó.

Chỉ có điều, người có thực lực cường hãn, đã biến thành mình mà thôi.

"Phanh!" "Oanh long!!!" Vô số duy độ, thế giới, thứ nguyên vũ trụ, pháp tắc, quy tắc, đại đạo pháp lực, sức mạnh của 'Vô' không ngừng sụp đổ, vỡ nát.

Giây phút này, phảng phất như quay về khởi nguyên của Hồng Mông, sự vỡ nát của 'Vô'.

Giây phút này, phá vỡ tất cả chất cốc.

"Phanh!" Có một tiếng vang thanh thúy truyền đến, sau đó liền thấy tất cả phòng ngự của tâm nguyên đều bị phá vỡ.

Vô số sức mạnh Hồng Mông, đại đạo pháp tắc, quy tắc đều như hồng thủy vỡ đê, không ngừng càn quét, tuôn trào.

Thái Thượng buông bỏ tất cả của mình, bắt đầu toàn bộ tiếp nhận hấp thu, tốc độ nhanh đến cực hạn.

"Hống!" Trong tâm nguyên, đột nhiên truyền đến một tiếng gầm giận dữ, bèn thấy một con tử tinh long nhỏ hơn vô số lần bay ra, lao tới cắn xé mình.

Tất cả sức mạnh, quy tắc và pháp tắc đều do nó điều động, ngay cả sức mạnh của 'Vô', cũng bị nó gia trì vào trong công kích.

"Hừ!" Thái Thượng hừ lạnh một tiếng, đưa tay tóm vào hư không, một thần thương do vô số quy tắc, pháp tắc, sức mạnh Hồng Mông hòa quyện mà thành bị y tóm trong tay, sau đó một thương đâm ra.

Tất cả, vì thế mà sụp đổ.

Thân thể của Tử Tinh Cự Long, xuất hiện tình trạng tử tinh vỡ nát trên diện rộng, sức mạnh Hồng Mông tiêu tán.

Nếu là trước đây đối mặt với công kích như vậy, Thái Thượng có lẽ còn có chút kiêng dè, cẩn thận đối phó, nhưng hiện tại, tình hình của hai bên đã đảo ngược, Thái Thượng hiện tại, mới là kẻ chiếm ưu thế lớn nhất.

Luyện hóa Hồng Mông đại đạo pháp tắc, ngưng tụ ra Hồng Mông đại đạo pháp tắc thuộc về mình, lại kết hợp sức mạnh của Tử Tinh Cự Long, Thái Thượng lúc này, đã ở bên bờ tấn thăng cảnh giới kia.

Hiện tại, chính là bước mấu chốt nhất.

Mạt sát nguyên thần của Tử Tinh Cự Long, cùng với tất cả sức mạnh, pháp tắc cuối cùng của nó.

Đến lúc đó, chính là lúc mình bước ra bước cuối cùng.

"Oanh long long!!!" Một điểm hàn mang hiện lên, bèn thần quang nhấn chìm thế gian!

Sau đó, liền thấy tất cả thời không, quy tắc, pháp tắc, sức mạnh, hư vô đều như bị vò nát, trong khoảnh khắc tiếp theo, ầm ầm sụp đổ, tất cả đều đang nhanh chóng tiêu tán.

"Rắc!" Trên thân tử tinh long, xuất hiện những vết nứt chi chít, từng tiếng động đáng sợ vang vọng trong hư vô.

Nó ánh mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi nhìn Thái Thượng, thủ đoạn cuối cùng của mình, vậy mà vẫn không có tác dụng gì, ngược lại, còn bị trọng thương dưới thần thương của Thái Thượng, tình huống như vậy, nó quả thực không lường trước được.

"Đánh cắp sức mạnh của bản tôn đến mức này, ngươi đáng chết!" Tử tinh long sau khi kinh hãi, bèn phẫn nộ nói.

Tình hình của Thái Thượng, nó tự nhiên là vô cùng rõ ràng, nhưng trước đó quả thực khó mà làm được gì, dù sao đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia cộng với thủ đoạn liều mạng của Thái Thượng, quả thực có thể khiến nó không thể phản kháng.

Sau đó, trong lúc sức mạnh trôi đi, lại càng thêm suy yếu.

Hiện tại, tình hình của hai bên, chính là kết quả đảo ngược.

"Bản tôn đã nói, Hồng Mông đại đạo pháp tắc, cộng thêm ngươi, liền có thể trợ ngô chứng đạo Chí Thánh!" "Ta đã nói, nhất định có thể thành công!" Thái Thượng thản nhiên cười, hiện tại nó đã trọng thương, chính là lúc để mạt sát.

Trong tay quang hoa lưu chuyển, lúc này đại đạo pháp tắc, Hồng Mông chi lực, quy tắc pháp tắc cường đại nhất đan xen, một tay chộp về phía tử tinh long. … … Tại vùng đất vô danh, trong cơ thể đang tan rã của Tử Tinh Cự Long.

"Hống!" "Không thể nào, ngươi làm sao có thể làm được đến bước này?" "Bản tôn là tồn tại đản sinh cùng lúc với Hồng Mông, chưởng khống sức mạnh của 'Vô', làm sao có thể vẫn lạc!" "Ngươi tu luyện ra Hồng Mông đại đạo pháp tắc của riêng mình, làm sao có thể?" … Tử tinh long gầm lên giận dữ, phát ra từng tiếng nói khó tin.

Thái Thượng nhẹ nhàng một tay chộp tới, nó lại nhìn thấy nguy cơ vẫn lạc, là thật sự sẽ vẫn lạc.

Bởi vì Thái Thượng hiện tại, đã vượt qua nó, lại tu luyện ra Hồng Mông đại đạo pháp tắc của riêng mình, dung hợp sức mạnh của nó, hiện tại y, cách Chí Thánh, cũng chỉ còn bước cuối cùng mà thôi.

Đối mặt với Thái Thượng, lúc này nó đã không còn khả năng lật ngược tình thế.

"Ông!" Một tay tóm chặt tử tinh long, mặc cho nó giãy giụa thế nào, đều không thể thoát khỏi sự phong tỏa, giảo sát của Hồng Mông đại đạo pháp tắc.

Cùng với đó, là bị Hồng Mông đại đạo pháp tắc này hấp thu sức mạnh căn bản, bản chất nhất.

"Bản tôn, hối hận vì lúc đầu không toàn lực đánh giết ngươi!" Tử tinh long phẫn hận nhìn Thái Thượng, khó khăn phun ra một câu.

Vốn tưởng rằng, tồn tại của Hồng Mông Giới Vực, dù Thái Thượng có kinh diễm đến đâu, cũng không thể là đối thủ của mình.

Nhưng không ngờ, Thái Thượng lại luyện hóa đạo Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia, rồi còn có thủ đoạn như vậy tồn tại.

Như vậy, tất cả của mình đều không còn.

Nó không cam tâm, nhưng tình hình hiện tại, nó đã bất lực xoay chuyển trời đất.

"Phanh!" Thái Thượng một tay siết chặt, tử tinh long như một tinh thể, ầm ầm vỡ nát, vô số mảnh vỡ hóa thành sức mạnh tinh túy, bị Thái Thượng hấp thu vào, làm lớn mạnh đại đạo pháp tắc và Hồng Mông đại đạo pháp tắc của mình.

"Bản tôn đã nói, ta muốn thử một lần!" "Quả nhiên, ta đã đúng!" Thái Thượng khẽ nói một tiếng, một bước bước ra, đến nơi tâm nguyên ban đầu của Tử Tinh Cự Long, lại một lần nữa ngồi xếp bằng xuống.

“Hú!” Một luồng hấp lực khổng lồ từ trên người Thái Thượng cuộn trào ra, tất cả sức mạnh hỗn loạn, sức mạnh Hồng Mông bản chất tinh túy, quy tắc, pháp tắc, sức mạnh của 'Vô', toàn bộ đều bị Thái Thượng hấp thu.

Chương 690

"Hoa lạp lạp!!!" Thân thể vốn đã sụp đổ quá nửa của Tử Tinh Cự Long, lúc này hoàn toàn vỡ nát, vô số tinh thể hóa thành bụi phấn, quay về sức mạnh bản chất nhất, toàn bộ dung nhập vào cơ thể của Thái Thượng.

"Oanh long!!!" Một tiếng nổ vang từ trên người Thái Thượng truyền ra, lập tức vang dội khắp cả vùng đất vô danh, ngay cả trong Hồng Mông Giới Vực, cũng có không ít tồn tại trong lòng cảm nhận được điều gì đó, nhìn về phía này, nhưng lại không thể phát hiện ra manh mối bên trong.

Thái Thượng lúc này không để ý nhiều, sau khi hấp thu tất cả sức mạnh, liền bắt đầu bước cuối cùng, dung hợp Hồng Mông đại đạo pháp tắc của mình với những sức mạnh này.

Sau đó, thuế biến tất cả của bản thân, một lần, đặt chân vào cảnh giới Hồng Mông Chí Thánh.

"Đạo, vô hình vô tướng!" Thái Thượng khẽ nói một tiếng đại đạo tổng cương, bèn chìm vào dung hợp, tu hành. … Hồng Mông Giới Vực, Bắc Vực, bên trong Hồng Hoang.

"Ta đã có thể cảm tri được khí tức của đạo huynh rồi, không nơi nào không có, phảng phất, cả Hồng Mông, đều là y!" Nữ Oa cẩn thận cảm nhận một lúc, rồi mở mắt ra, nói.

"Quả thực như vậy, xem ra, đạo huynh lần này đã có tiến triển cực lớn…" Hậu Thổ nghe vậy, mỉm cười duyên dáng nói.

Từ tình hình trước đây, đến tình hình hiện tại, các nàng tự nhiên rõ ràng, tiến triển của Thái Thượng đạo huynh lúc này lớn đến mức nào.

Đồng thời, điều này cũng cho thấy, tình hình của Tử Tinh Cự Long lúc này, chắc chắn không tốt đẹp gì.

Dù sao, hai kết quả này, hoặc là Thái Thượng thắng, hoặc là Tử Tinh Cự Long thắng.

Hiện tại, bên Thái Thượng đã có tiến triển cực lớn, vậy thì bên Tử Tinh Cự Long, hiển nhiên là không tốt đẹp gì.

"Thái Thanh hữu đạo, thần dữ đạo đồng, bản tôn lần này, chứng đạo Chí Thánh, đã không còn là chuyện khó…" Lúc này, Lý Nhĩ khẽ cười nói, đối với những chuyện này, y cảm tri được nhiều hơn.

Nghe vậy, một đám tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang khẽ gật đầu, trên mặt ai cũng lộ ra nụ cười.

Thái Thượng có thể thành tựu vị Chí Thánh đầu tiên của Hồng Mông, đặt chân vào cảnh giới trong truyền thuyết, vậy thì đối với Hồng Hoang, mới là huy hoàng thực sự, mới là thực sự, đứng trên đỉnh phong của Hồng Mông.

Mà cảnh tượng này, đã không còn xa nữa.

"Hiện tại Hồng Mông Giới Vực, gần như đều có thể cảm tri được sự tồn tại của đại ca, e rằng thời gian đại ca chứng đạo, sẽ không còn lâu nữa." Nguyên Thủy đứng dậy, nhìn một đám tồn tại đỉnh tiêm, mỉm cười mở miệng nói.

Điều này đối với Hồng Hoang mà nói, quả thực là chuyện tốt lớn bằng trời, dù sao, đó là một tôn Chí Thánh vô thượng tọa trấn Hồng Hoang.

Sự huy hoàng thực sự của Hồng Hoang, sắp đến rồi.

Một đám tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang nhìn về phía vùng đất phong ấn ban đầu, mặt lộ vẻ hy vọng, hồi lâu không nói.

Lúc này, tại một nơi nào đó ở Bắc Vực.

Nguyên Tôn cũng đang nhìn về phía vùng đất phong ấn ban đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Xem ra, mình đã đặt cược đúng.

Như vậy, mình cũng có thể mượn những điều này, một lần đạt đến một cảnh giới cao hơn.

Ý niệm trong lòng Nguyên Tôn lóe lên, trong lòng càng thêm mừng rỡ vì quyết định ngày xưa của mình.

Quả nhiên, Thái Thượng đạo huynh chưa từng khiến người ta thất vọng, y vẫn là tồn tại sáng tạo kỳ tích.

Sự đản sinh của đỉnh phong, mình cũng sắp được chứng kiến. … Trong Hồng Mông Giới Vực, hiện tại từ Vô Cực Kim Tiên trở lên, cho đến sinh linh vừa mới đản sinh, đều có thể cảm nhận rõ ràng sự tồn tại của Thái Thượng Đạo tôn.

Quy tắc là y, pháp tắc là y, Hồng Mông linh khí là y, Hồng Mông chi lực cũng là y, sơn hà địa mạch là y, tinh thần đại hải cũng là y… Ban đầu, không biết tình hình của Thái Thượng Đạo tôn và Tử Tinh Cự Long, trong lòng còn đầy lo lắng, nhưng hiện tại, đã bị niềm vui thay thế, điều này đối với Hồng Mông mà nói, đều là chuyện tốt cực lớn.

Tử Tinh Cự Long, là kẻ hủy diệt Hồng Mông Giới Vực, để đặt chân vào cảnh giới kia.

So sánh với đó, bọn họ tự nhiên là hy vọng Thái Thượng Đạo tôn có thể thành công.

Hiện tại, chính là minh chứng cho việc Thái Thượng Đạo tôn thành công, áp đảo Tử Tinh Cự Long, điều này đối với mỗi một tồn tại trong Hồng Mông mà nói, đều là chuyện tốt.

Dù sao, ngày xưa chính là Thái Thượng Đạo tôn, một tay cứu vớt Hồng Mông Giới Vực.

Y có thể thành công, vô số tồn tại trong Hồng Mông Giới Vực, trong lòng tự nhiên là vui mừng.

Vì thế, sau khi cảm nhận được sự biến hóa của Thái Thượng Đạo tôn, vô số sinh linh và tồn tại của Hồng Mông Giới Vực, lúc này trong lòng càng thêm kỳ vọng, chứng kiến một tôn đỉnh phong đản sinh.

Bọn họ không phải là đỉnh phong, nhưng có thể chứng kiến sự đản sinh của đỉnh phong, cũng đủ để tự hào.

Vì thế, lúc này vô số tồn tại, sinh linh nhìn về phía vùng đất phong ấn ban đầu, vẻ kỳ vọng trên mặt càng thêm nồng đậm. … Tây Vực, Nam Vực, Đông Vực, Tinh Thần Kiếm Vực mấy vị tồn tại đỉnh tiêm, cùng với những tồn tại đỉnh tiêm dưới trướng, lúc này có thể cảm nhận được, tự nhiên rõ ràng hơn nhiều so với những tồn tại khác.

Đối với việc Thái Thượng Đạo tôn có thể làm được những điều này, cũng không cảm thấy bất ngờ, bởi vì y chính là tồn tại sáng tạo kỳ tích, y chưa bao giờ khiến người ta thất vọng, lần này cũng vậy.

Lần này có sự biến hóa như vậy, sau khi có thể cảm nhận được sự tồn tại của Thái Thượng Đạo tôn, trong lòng bọn họ cũng đã yên tâm.

Trước đó còn đang lo lắng, nếu Tử Tinh Cự Long thắng, vậy thì Hồng Mông sẽ lại một lần nữa đối mặt với kiếp nạn, cho nên từ trước đến nay, các vực đều không muốn bỏ lỡ bất kỳ thời gian nào, vẫn luôn không ngừng tranh thủ thời gian phát triển đề thăng.

Nhưng hiện tại, sự tình đã đảo ngược, tiến triển theo hướng mình hy vọng, bọn họ cũng đã yên tâm, hiện tại có thể không cần gấp gáp như vậy nữa, vẫn nên lấy việc nghỉ ngơi dưỡng sức làm chủ.

Phát triển đề thăng, tuần tự tiến lên là được.

Cho nên, kế hoạch tiếp theo của các vực, liền sẽ đi theo hướng này. … … Trung Vực, trong Vô Cực Lâu. "Quân thượng, đã dựa theo phân phó của ngài, Trung Vực tiếp theo sẽ lấy hưu dưỡng sinh tức làm chủ, chuyện phát triển đề thăng đã tạm hoãn lại." "Mấy khu vực khác cũng đại khái như vậy." "Kiếp nạn của Hồng Mông Giới Vực, hẳn là đã qua rồi…" Đế Thiên hành lễ với Vô Cực Đạo Quân xong, mỉm cười nói.

Y với tư cách là cao thủ đệ nhất dưới trướng Vô Cực Đạo Quân ở Trung Vực, những năm qua, y có thể cảm nhận rõ ràng những biến hóa của Hồng Mông Giới Vực, những biến hóa của Thái Thượng Đạo tôn.

Trong lòng y cũng rõ, đợi đến một thời khắc nào đó, Thái Thượng Đạo tôn sẽ trực tiếp chứng đạo cảnh giới Chí Thánh.

Hiện tại, việc khiến cho tất cả sinh linh trong Hồng Mông Giới Vực đều có thể cảm nhận được, chính là đang nói rõ một tình huống.

Mà cảnh tượng này sẽ không kéo dài quá lâu, sẽ trực tiếp đến.

Khi đó, Hồng Mông Giới Vực sẽ tiến vào một thời đại hoàn toàn mới.

Một thời đại có Chí Thánh tồn tại! … "Thái Thượng đạo hữu quả nhiên thành công rồi, như vậy, Hồng Mông Giới Vực cũng sẽ trở nên khác biệt…" Vô Cực Đạo Quân mỉm cười, sau cuộc trao đổi với Nguyên Tôn lần trước, bọn họ đối với việc Thái Thượng có thể thành công phản chế Tử Tinh Cự Long, đạt đến đỉnh phong là vô cùng xem trọng, cũng rất tin tưởng.

Không ngờ, mới qua không bao nhiêu kỷ nguyên, Thái Thượng đã trực tiếp xoay chuyển cục diện, chiếm cứ thế thượng phong tuyệt đối,

hiện tại khoảng cách đến chứng đạo Chí Thánh, hắn tin rằng cũng không còn xa nữa.

Tình huống như vậy, trong lòng hắn vẫn rất vui mừng, dù sao Thái Thượng chứng đạo vẫn tốt hơn Tử Tinh Cự Long chứng đạo.

Việc chứng đạo của nó chỉ dựa vào hủy diệt thế giới Hồng Mông, bóc tách tất cả sức mạnh để trợ nó chạm đến cảnh giới kia.

Còn Thái Thượng lại chưởng khống pháp tắc Hồng Mông đại đạo, cộng thêm sự dung hợp của Tử Tinh Cự Long, như vậy tự nhiên là Thái Thượng ổn thỏa nhất, y cũng là sinh linh của Hồng Mông Giới Vực.

Chương 691

Việc y có thể thành công chứng đạo Chí Thánh, đối với tất cả sinh linh trong Hồng Mông Giới Vực mà nói, đều là một chuyện đại hảo sự.

Mặc dù Thái Thượng đã đi trước mình, mình còn tiến vào cảnh giới này sớm hơn Thái Thượng vô số năm, nhưng lần này Thái Thượng có thể chứng đạo Chí Thánh, hắn không có chút đố kỵ nào.

Bởi vì thủ đoạn, cảnh giới, phách lực của Thái Thượng đều mạnh hơn mình.

Y chứng đạo cảnh giới Chí Thánh là chuyện thực chí danh quy, trong lòng hắn không hề có chút đố kỵ. "Đúng vậy, Thái Thượng Đạo tôn lần này quả thực đã giải quyết đại hạo kiếp của Hồng Mông Giới Vực, ngôi vị Chí Thánh của Đạo tôn là thực chí danh quy!" "Hiện tại trong Hồng Mông Giới Vực, sinh linh, tán tu ca tụng, tín ngưỡng Thái Thượng Đạo tôn, gia nhập Bắc Vực nhiều không đếm xuể!" "Đợi đến khi Đạo tôn thành công trở thành Chí Thánh, vậy thì Hồng Mông Giới Vực cũng sẽ tiến vào một thời đại khác." "Thời đại có Chí Thánh tọa trấn Hồng Mông, tin rằng Hồng Mông cũng có thể có tiến triển cực lớn…" Đế Thiên nghe vậy, cũng mỉm cười nói.

Tình hình của sinh linh và các tồn tại trong Hồng Mông Giới Vực, y cũng biết không ít, bất quá những chuyện này cũng nằm trong dự liệu của y, chỉ cần Thái Thượng Đạo tôn làm được, thì những tình huống này đều sẽ xuất hiện.

Cho nên, y không hề ngạc nhiên về những điều này. "Hãy hảo hảo tu hành đề thăng đi, tình huống của Thái Thượng đạo hữu lúc này, toàn bộ Hồng Mông đều nhuốm đầy đại đạo của y, điều này đối với

Thái Cực Kim Tiên, Vô Cực Kim Tiên mà nói đều có chỗ tốt cực lớn." "Đây là cơ hội để ngươi bước vào hậu kỳ, hy vọng ngươi có thể nắm bắt được cơ hội!" Vô Cực Đạo Quân quay người lại, nói với Đế Thiên.

Thời gian tiếp theo, hắn cũng phải đi bế quan, đại đạo của Thái Thượng hòa cùng Hồng Mông, thần dữ đạo đồng, điều này đối với tồn tại như hắn mà nói đều có không ít chỗ tốt, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội như vậy.

Mà với tư cách là một đám tồn tại đỉnh tiêm dưới trướng, tự nhiên cũng phải sắp xếp cho bọn họ đi tu hành bế quan.

Bắc Vực là nhanh nhất, mấy vực khác cũng theo kịp, Trung Vực tự nhiên không thể tụt hậu. "Quân thượng yên tâm, ta sẽ nắm bắt cơ hội!" Đế Thiên nói.

Vô Cực Đạo Quân khẽ gật đầu, phất tay, Đế Thiên liền chắp tay lui ra.

Vô Cực Đạo Quân nhìn Hồng Mông một cái, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ, bắt đầu bế quan tu hành.

Mà bên phía Đế Thiên, cũng sắp xếp một đám tồn tại đỉnh tiêm của Trung Vực bắt đầu bế quan, tham ngộ đại đạo pháp tắc và quy tắc diễn biến lúc này.

Lúc này trong Hồng Mông Giới Vực, tất cả tồn tại đỉnh tiêm từ Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trở lên đều đã tiến vào bế quan tham ngộ.

Đây là cơ hội hiếm có, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Về phần có thể đề thăng, chưởng khống được bao nhiêu, thì phải xem cơ duyên tạo hóa của chính họ. … Trong vùng đất vô danh.

Thái Thượng thực ra đối với mọi biến hóa của Hồng Mông Giới

Vực, đối với tình hình các vực, đều rõ như lòng bàn tay.

Bởi vì đạo của y đã hòa làm một với toàn bộ Hồng Mông.

Nhất cử nhất động đều đủ để hủy diệt Hồng Mông, rồi lại quy về Vô.

Y tuy rằng vẫn chưa thực sự bước vào cảnh giới Chí Thánh, nhưng lúc này cũng không còn cách xa bao nhiêu.

Pháp tắc Hồng Mông đại đạo lúc này lớn mạnh và tiến triển quả thực đã nhanh hơn không ít, dù sao tất cả sức mạnh của Tử Tinh Cự Long đều bị Thái Thượng hấp thu, không ngừng luyện hóa, lớn mạnh bản thân.

Đại đạo cuối cùng thuế biến, cũng chỉ là vấn đề thời gian dài ngắn mà thôi.

Bước quan trọng nhất hiện tại đã đến giai đoạn cuối cùng, thủ đoạn và sức mạnh của y lúc này tự nhiên đã vượt xa ngày xưa vô số lần.

Cho dù là Tử Tinh Cự Long ngày trước cũng không thể so sánh với Thái Thượng hiện tại.

Thái Thượng bất luận là pháp tắc Hồng Mông đại đạo, hay là sự chưởng khống pháp tắc của bản thân, sự tiến triển của đại đạo pháp lực đều khủng bố hơn, gần với cảnh giới Hồng Mông Chí Thánh hơn Tử Tinh Cự Long ngày trước.

Cũng chính vì vậy, Thái Thượng lúc này mới có thể dung hợp, chưởng khống Hồng Mông, nhất cử nhất động đều đủ để hủy diệt Hồng Mông, rồi lại quy về Vô.

Trong Hồng Mông Giới Vực, mỗi một đạo pháp tắc, mỗi một đạo quy tắc, mỗi một khu vực đều có đại đạo của Thái Thượng tồn tại, cũng có khí tức đại đạo của y, thần dữ đạo đồng, cho nên tất cả mọi

tồn tại đều có thể cảm nhận được y.

Tất cả, đều đã nằm trong sự dung hợp, chưởng khống của Thái Thượng.

Pháp tắc Hồng Mông đại đạo của bản thân lớn mạnh thuế biến, cũng đã đến thời khắc cuối cùng.

Việc dung hợp sức mạnh của Tử Tinh Cự Long, Thái Thượng đã hoàn thành khoảng tám thành, sự thuế biến của pháp tắc Hồng Mông đại đạo cũng tương đương với sự dung hợp sức mạnh.

Khi đó, bản thân dung hợp thuế biến cả hai, liền có thể một bước tiến vào cảnh giới Chí Thánh.

Điểm này, trong lòng Thái Thượng tự nhiên là vô cùng khẳng định.

Từ khoảnh khắc bản thân tu hành ra pháp tắc Hồng Mông đại đạo, Thái Thượng đã biết, con đường này của mình là đi được.

Hiện tại, chỉ cần một khoảng thời gian cuối cùng.

Y vận chuyển đại đạo đến mọi khu vực, mọi quy tắc, pháp tắc, sức mạnh, linh khí trong Hồng Mông Giới Vực.

Sau đó, liền nhanh chóng dung hợp, thuế biến sức mạnh và pháp tắc cuối cùng. … Thời gian thấm thoắt, chớp mắt đã lại năm trăm kỷ nguyên lặng lẽ trôi qua.

Vào ngày này, trong Hồng Mông Giới Vực. "Ầm ầm ầm!!!" Thiên địa, tứ cực, tinh hải, sơn hà… Quy tắc, pháp tắc, linh khí, sức mạnh… … Lúc này, tất cả các khu vực, các tồn tại, đều đang xảy ra dị động.

Khoảnh khắc này, vô số tồn tại thần sắc đại kinh, bởi vì đại hạo kiếp lần trước cũng có không ít dị động.

Lần này, lẽ nào còn có biến cố gì hay sao?

Không nên a!

Thái Thượng Đạo tôn đã chiếm ưu thế cực lớn rồi, trong khoảng thời gian này, khí tức đại đạo của Thái Thượng Đạo tôn, pháp tắc đại đạo của Đạo tôn ẩn chứa trong Hồng Mông Giới Vực ngày càng nồng đậm và rõ ràng.

Dưới tình huống như vậy, làm sao có thể còn có dị biến như thế?

Lúc này, vô số tồn tại trong lòng thầm nghĩ, theo dị động, dị biến gia tăng, thần sắc của bọn họ ngày càng kinh hãi. … Trung Vực, trong Vô Cực Lâu. "Quân thượng, dị biến và dị động như vậy, lẽ nào còn có biến số gì hay sao?" Đế Thiên thần sắc biến đổi, lập tức đến chủ điện, chắp tay nói với Vô Cực Đạo Quân.

Tình hình trước đó không phải đang đi theo hướng tốt sao?

Thái Thượng Đạo tôn không phải sắp chứng đạo Chí Thánh sao?

Vậy thì dị động và dị biến lúc này lại là tình huống gì?

Trong đó, rốt cuộc còn có biến số tồn tại hay không?

Vô số ý niệm lóe lên trong lòng y, không khỏi đến hỏi Vô Cực Đạo Quân tình hình. "Dị biến và dị động lần này của Hồng Mông không phải là chuyện xấu, ngươi hãy cẩn thận cảm ngộ, liền có thể biết, khí tức, pháp tắc của Thái Thượng đạo hữu không hề biến mất, mà càng thêm ngưng thực." "Tuy rằng phiêu diêu, khó mà nắm bắt, nhưng nếu cẩn thận lưu ý, vẫn có thể thấy được một vài quỹ tích." "Hiện tại, toàn bộ Hồng Mông Giới Vực có thể nói đều nằm dưới sự chưởng khống của Thái Thượng đạo hữu, nhất cử nhất động của y đều sẽ dẫn động sự biến động và biến hóa của Hồng Mông Giới Vực." "Tình huống hiện tại, chính là Hồng Mông Giới Vực vì đại đạo của Thái Thượng đạo hữu thuế biến, tiến triển mà sinh ra biến động." "Cũng chính vì vậy, mới đủ để nói rõ, Thái Thượng đạo hữu đã cách Chí Thánh không xa rồi." "Có thể là kỷ nguyên này, cũng có thể là kỷ nguyên sau, thậm chí, chính là ngày mai!" Vô Cực Đạo Quân thần sắc

nghiêm nghị, nhìn Đế Thiên nói.

Với tư cách là cường giả đệ nhất Hồng Mông ngoài Thái Thượng, những gì Vô Cực Đạo Quân biết, nhìn thấy tự nhiên là chính xác hơn, nhiều hơn, thậm chí còn nhiều hơn vài phần so với Hồng Hoang.

Chương 692

Đương nhiên, Hồng Hoang đặc thù, cộng thêm những tồn tại như Lý Nhĩ, bọn họ lúc này cũng không có quá nhiều hoảng loạn, ngược lại càng thêm vui mừng, bởi vì điều này cho thấy, Thái Thượng chứng đạo đã là chuyện gần nhất rồi.

Đế Thiên nghe vậy, nhíu mày, cẩn thận cảm tri, quả thực như lời Quân thượng nói, có thể nắm bắt được một vài quỹ tích tồn tại.

Nếu như vậy, y cũng có thể yên tâm, dù sao bọn họ ở Trung Vực, nếu thực sự có dị động và dị biến gì, lại nổi lên hạo kiếp, vậy thì Trung Vực rất có khả năng lại phải đứng mũi chịu sào.

Cho nên nói, có thể không tái diễn hạo kiếp, không có dị biến, dị động gì lớn, đó là kết quả tốt nhất. "Ngươi sắp xếp đi, không cần lo lắng, cứ theo tình hình ban đầu là được…" Vô Cực Đạo Quân nói, tuy rằng một vài quy tắc, pháp tắc, linh khí và sức mạnh sẽ vì dị động mà có vài phần hỗn loạn, nhưng tu hành, tham ngộ vẫn có thể làm được.

Cho nên, không cần hoảng loạn, cứ sinh hoạt tu hành như cũ là được. "Ta hiểu rồi!" Đế Thiên đáp một tiếng rồi xoay người rời đi.

Vô Cực Đạo Quân nhìn một cái rồi tiếp tục tham ngộ tu hành.

Càng gần đến lúc chứng đạo, tình hình lúc này càng có thể để hắn tham ngộ tu hành, hắn tự nhiên sẽ không bỏ qua.

Thái Thượng đang tranh thủ thời gian, mà Vô Cực Đạo Quân lúc này cũng như vậy. … Cùng lúc đó, các khu vực khác của Hồng Mông Giới Vực.

Lần này thấy Bắc Vực và Trung Vực không loạn, vẫn sinh hoạt tu hành như cũ.

Không lâu sau, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm liền phát hiện ra manh mối, trong lòng cũng an định lại, học theo tình hình của hai vực.

Theo tình hình các vực đều dần dần khôi phục như cũ, vô số sinh linh, tồn tại trong Hồng Mông Giới Vực cũng không còn hoảng loạn như vậy nữa.

Dù sao thì các vực, một đám tồn tại đỉnh tiêm mới là những người nhìn rõ nhất, biết nhiều nhất.

Nếu bọn họ không có bất kỳ phản ứng nào, ngược lại bình định, bình tĩnh lại, không để ý đến những dị biến, dị động này, mà tiếp tục sinh hoạt tu hành như cũ.

Tình huống như vậy cũng khiến bọn họ yên tâm, an định.

Vì vậy, trong thời gian ngắn ngủi chưa đến một kỷ nguyên, tất cả sinh linh, tồn tại của Hồng Mông Giới Vực đã chấp nhận tình huống dị biến và dị động này.

Tuy rằng Hồng Mông Giới Vực vẫn luôn không yên tĩnh, mọi thứ đều trong dị động, nhưng sinh linh và các tồn tại cũng không có động thái gì lớn, cũng đã chấp nhận, quen rồi.

Tình huống như vậy cũng coi như là dần dần ổn định lại. … Bắc Vực, trong Hồng Hoang. "Sau dị động và dị biến lần này, Thái Thượng đạo huynh có lẽ sẽ có thể chứng đạo cảnh giới Chí Thánh…" Nguyên Tôn nói, ở đây chỉ có y, Bàn Cổ, Dương Mi đạo nhân và Hồng Quân đạo nhân.

Coi như là các Vô Cực Kim Tiên của Bắc Vực hội tụ, bàn bạc một vài sắp xếp cho việc này.

Nghe vậy, Bàn Cổ ba người khẽ gật đầu, chuyện này bọn họ cũng cơ bản đã hiểu, xem tình hình hiện tại, quả thực không cần bao lâu nữa là có thể đạt đến cảnh giới kia. "Gần đây, đại đạo của đạo huynh

đã tiến đến giai đoạn quan trọng nhất, cũng là cuối cùng, điều này đối với việc tham ngộ tu hành của chúng ta mà nói cũng có chỗ tốt cực lớn, chỉ cần có thể nắm bắt được, tiến thêm một bước không phải là chuyện khó." Bàn Cổ trầm ngâm vài giây rồi nói.

Tình hình của Nguyên Tôn tạm thời không nói, tấn thăng Chí Thánh là không thể, nhưng đạt đến tầng thứ của Vô Cực Đạo Quân vẫn có thể.

Mà bản thân mình tấn thăng hậu kỳ, Dương Mi đạo nhân và Hồng Quân đạo nhân tấn thăng trung kỳ cũng có khả năng rất lớn.

Vì vậy, trong khoảng thời gian tới, nắm bắt được cơ hội này, bọn họ sẽ có khả năng tấn thăng đến địa vị cao hơn.

Là những tồn tại đỉnh tiêm của Bắc Vực, những pháp tắc, quy tắc, sự diễn biến sức mạnh mà họ có thể cảm nhận, lý giải được đều là nồng đậm nhất, bởi vì Thái Thượng chính là người chưởng khống Bắc Vực.

Là người của Bắc Vực, tự nhiên sẽ nhận được nhiều phản hồi hơn.

Tỷ lệ tấn thăng đến địa vị cao hơn quả thực lớn hơn không ít so với các tồn tại đỉnh tiêm của các vực khác. "Quả thực như vậy, đây là cơ hội của Bắc Vực chúng ta, trên đến ngươi và ta mấy người, dưới đến những tồn tại vừa mới sinh ra, vừa mới tu hành, đều phải nắm bắt tốt cơ hội, tỷ lệ của chúng ta lớn hơn các vực khác không ít." "Khi đó, Bắc Vực của ta có thể ổn định ngồi vững ngôi vị thế lực đệ nhất Hồng Mông!" Nguyên Tôn nghe vậy, gật đầu nói.

Đối với sự sắp xếp như vậy, y tự nhiên không có bất kỳ dị nghị nào, đây đối với Bắc Vực mà nói là cơ hội ngàn năm khó gặp, tự nhiên không thể bỏ lỡ.

Bọn họ ở cảnh giới này, muốn tiến thêm một bước không phải là chuyện dễ dàng.

Nếu không có cơ duyên, không có thời cơ, chỉ có thể dựa vào vô số kỷ nguyên tích lũy mới có thể.

Hiện tại, chính là cơ duyên ngàn năm khó gặp, cơ hội tốt như vậy, bản thân mượn đó tấn thăng, có thể rút ngắn vô số kỷ nguyên thời gian. "Nếu vậy, thì bắt đầu thôi, cũng đem chuyện này sắp xếp xuống!" Hồng Quân đạo nhân nói.

Dương Mi gật đầu, lập tức điểm vào hư không, một đạo tin tức truyền ra.

Sau đó, bốn người liền bắt đầu tham ngộ tu hành.

Mà lúc này, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ các tồn tại đỉnh tiêm khác cũng đều lần lượt bế quan tham ngộ tu hành.

Có thể tiến thêm một bước hay không, phải xem cơ hội lần này.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ bốn người, bọn họ đều đang ở Thái Cực Kim Tiên đỉnh phong, có thể tiến vào Vô Cực Kim Tiên hay không, tình hình lần này là vô cùng quan trọng.

Bởi vì, đây là thời cơ quan trọng Thái Thượng tấn thăng Chí Thánh, đối với bọn họ mà nói, là cơ hội ngàn năm khó gặp.

Có thể tham ngộ thấu được một vài huyền diệu trong đó, cũng đủ để bản thân phá vỡ bình cảnh, tấn thăng Vô Cực Kim Tiên.

Dù sao, đó không phải là huyền diệu và quy tắc, pháp tắc cùng một chiều không gian.

Cho nên, nếu có thể khám phá ra một vài mấu chốt trong đó, tấn thăng Vô Cực Kim Tiên không phải là chuyện khó.

Toàn bộ Hồng Hoang lúc này cũng tiến vào trạng thái tham ngộ tu hành hoàn toàn mới. … Chớp mắt, lại là hơn một kỷ nguyên lặng lẽ trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Hồng Mông đã tiến vào một thời gian đặc thù, tất cả tồn tại đều đã quen với dị biến và dị động như vậy.

Hiện tại, đã có thể trong tình huống như vậy tìm được điểm cân bằng, rồi mượn đó tham ngộ tu hành.

Khoảng thời gian này, cũng coi như có một vài tiến triển.

Về phía Thái Thượng, cũng có tiến triển thực chất.

Chứng đạo cảnh giới Chí Thánh đã ở bước cuối cùng.

Vượt qua, liền là Chí Thánh vô thượng tồn tại.

Không ít tồn tại đỉnh tiêm cũng đang chờ đợi khoảnh khắc này đến. … Trong vùng đất vô danh. "Ào ào ào!!!" Thanh khí, đại dương màu thanh sắc không ngừng cuộn trào, lan rộng, như sóng biển cuốn, sóng cả hung dữ, bốn phương tám hướng đều chấn động không thôi.

Chương 693

Sau đó, liền thấy trong thanh khí, đại dương màu thanh sắc kia, vươn ra vô số đạo xiềng xích pháp tắc đại đạo.

Một đầu nối với hư không vô tận, một đầu nối với Thái Thượng.

Tất cả sức mạnh, cuồn cuộn không ngừng từ xiềng xích pháp tắc truyền đến thân thể Thái Thượng.

Tất cả sức mạnh của Tử Tinh Cự Long, Thái Thượng đã dung hợp vào bản thân cũng như pháp tắc Hồng Mông đại đạo, hiện tại tấn thăng chỉ còn thiếu bước cuối cùng, đó chính là chưởng khống sức mạnh còn sót lại trong vùng đất vô danh mà Tử Tinh Cự Long đã chưởng khống.

Vô!

Ngoài Hồng Mông Giới Vực, còn có sự tồn tại của 'Vô', nhưng điều đó không liên quan đến Thái Thượng hiện tại.

Thái Thượng bây giờ cần, chỉ là sức mạnh của 'Vô' còn sót lại trong vùng đất vô danh mà thôi.

Hiện tại, từng chút một bị Thái Thượng hấp thu, từng chút một dung nhập vào pháp tắc Hồng Mông đại đạo của Thái Thượng, không ngừng lớn mạnh.

Sau đó, xung kích cảnh giới! "Bành!" Một va chạm không tiếng động, trên bình cảnh giới xuất hiện vết nứt. "Vô vi chi đạo, dĩ vô dung vô!" Thái Thượng kết đại đạo thủ ấn, tất cả sức mạnh của 'Vô' đều bị mỗi một đạo xiềng xích pháp tắc đại đạo phân chia, sau đó toàn bộ co rút về phía thân thể Thái Thượng. "Ầm ầm!!!" Sau khi tất cả xiềng xích pháp tắc đại đạo dung nhập vào thân thể Thái Thượng, đột nhiên

truyền đến một tiếng nổ vang, một cỗ xung kích đại đạo mắt thường có thể thấy lập tức quét ra.

Vùng đất phong ấn vốn đã khôi phục, lúc này lại một lần nữa bị phá vỡ một vùng hư vô khổng lồ.

Lúc này, trong Hồng Mông Giới Vực, một đám tồn tại đỉnh tiêm đều đã thấy được cảnh này, thần sắc không ai không chấn kinh.

Nhưng bọn họ cũng biết, lúc này là thời cơ quan trọng, tự nhiên không dám làm gì nhiều, tiếp tục lưu ý. … "Rắc!" Một âm thanh khủng bố vang vọng trong thức hải của Thái Thượng, trên bình cảnh giới xuất hiện nhiều vết nứt hơn. "Vô nhập, Hồng Mông xuất!" Bỗng nhiên, Thái Thượng mở bừng hai mắt, miệng khẽ nói một câu, trong tay một cái đại đạo thủ ấn đột nhiên đẩy ra. "Bành!" Tất cả thời không, duy độ, thế giới, thứ nguyên vũ trụ trước mặt ầm ầm băng sụp, vạn vật quy về trạng thái nguyên thủy nhất.

Vô!

Thấy vậy, Thái Thượng mỉm cười, trên bình cảnh giới, rào cản đã bị y phá vỡ.

Khoảnh khắc này, y đã tấn thăng đến Hồng Mông Chí Thánh.

Tất cả quy tắc, pháp tắc, sức mạnh trong thân thể y biến mất, quy về trạng thái 'Vô'. "Đạo vô hình, Đạo vô tướng!" "Chỉ có Vô, mới là Hữu!" Trên khuôn mặt nho nhã của Thái Thượng hiện lên nụ cười ôn hòa, y đã minh ngộ được tầng quan trọng nhất, cũng vì vậy mới có thể phá vỡ bình cảnh, tấn thăng đến Hồng Mông Chí Thánh.

Tất cả là Vô, nhưng chỉ có Vô, mới có thể có Hữu!

Mà có Hữu, mới có tất cả, mới có pháp tắc, mới có quy tắc, mới có linh khí, sức mạnh, duy độ, thế giới, thứ nguyên vũ trụ… Nói cách khác, Thái Thượng lúc này, chính là người chế định, người sáng tạo

của tất cả.

Đại đạo pháp tắc, đều do tay y sáng tạo ra. "Ầm ầm ầm!!!" Lúc này, Hồng Mông Giới Vực nổ vang không ngừng, ý chí thế giới thần phục.

Dị tượng nổi lên, chứng kiến đỉnh phong đản sinh!

Đại đạo diễn hóa, thuế biến, tấn thăng, tất cả quy tắc, pháp tắc đều đang tiến triển.

Trong mấy đại khu vực, tất cả tồn tại đang ở Thái Cực Kim Tiên đỉnh phong, đều vào khoảnh khắc này tấn thăng đến Vô Cực Kim Tiên.

Khoảnh khắc này, đã đẩy sức mạnh, sự huy hoàng của Hồng Mông Giới Vực đến cực hạn. "Cung chúc Chí Thánh đản sinh!" "Thái Thượng Chí Thánh vô thượng!" Lúc này, trong Hồng Mông Giới Vực, vô số sinh linh, tồn tại lần lượt quỳ lạy, các người chưởng khống các vực lúc này cũng hành lễ chúc mừng.

Tất cả sinh linh của Hồng Hoang đều quỳ lạy, cung chúc Thái Thượng chứng đạo cảnh giới Chí Thánh.

Thái Thượng thấy vậy, cười cười, đột nhiên đứng dậy, một bước bước ra, đến trên không trung Hồng Mông Giới Vực, nhìn tất cả tồn tại và sinh linh Hồng Mông, phất tay, nâng họ dậy. "Hôm nay, bản tôn chứng đạo Chí Thánh, chưởng khống Hồng Mông, liền ban ân trạch cho bốn phương tám hướng!" Thái Thượng nhìn tất cả tồn tại, cất cao giọng nói. "Tạ ơn Chí Thánh ban ân!" "Chí Thánh từ bi!" Lúc này, vô số tồn tại quỳ lạy cảm tạ Thái Thượng.

Thái Thượng phất tay, vô số tạo hóa, cơ duyên, cảm ngộ, sức mạnh đều từ hư không đột nhiên hiện ra, sau đó ban ân cho bốn phương tám hướng, tất cả tồn tại đều nhận được chỗ tốt cực lớn.

"Ầm!" "Bành!" Khắp nơi có thể thấy người tấn thăng ra đời, cũng có vô số sinh linh được hóa hình, được đản sinh, nhiều hơn nữa là nhận được chỗ tốt cực lớn, sau này có thể vấn đỉnh địa vị cao hơn. "Tấn thăng, cuối cùng cũng tấn thăng rồi, ở cảnh giới này chìm đắm mấy chục kỷ nguyên rồi, là ân trạch của Chí Thánh, cảm tạ Chí Thánh…" "Cảm tạ Chí Thánh, ta cuối cùng cũng tấn thăng rồi." "Ta được hóa hình tiến triển, đều là ân trạch của Chí Thánh!" "Cảm tạ Thái Thượng Chí Thánh!" Lúc này, vô số sinh linh, tồn tại nhận được chỗ tốt, tấn thăng, tiến triển, đản sinh, hóa hình, sau đó lần lượt hướng về Thái Thượng quỳ lạy tạ ơn, cảm tạ ân trạch của y.

Các người chưởng khống các vực lần này cũng nhận được chỗ tốt, lúc này cũng chắp tay tỏ ý.

Thái Thượng khẽ gật đầu, thân hình khẽ động, biến mất tại chỗ.

Mà thấy vậy, Vô Cực Đạo Quân, Tinh Thần Kiếm Thánh, Bản Nguyên Đế Quân, Huyền Thanh Đạo Quân, Thẩm Phán Thiên Quân năm vị, lúc này lần lượt động thân, hướng về Bắc Vực Hồng Hoang mà đến. … Bắc Vực, Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn.

Trong Thái Thanh Cung. "Chúc mừng Thái Thượng Chí Thánh!" Lúc này, Nguyên Tôn, Bàn Cổ, Hồng Quân đạo nhân, Dương Mi đạo nhân, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Hậu Thổ, Lý Nhĩ, Toại Nhân, Càn Nguyên các tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang tụ tập, hướng về Thái Thượng chắp tay chúc mừng.

Chí Thánh, cảnh giới trong truyền thuyết của Hồng Mông, cũng là đỉnh phong thực sự, bởi vì lên nữa đã không còn cảnh giới.

Mà vị Chí Thánh này là xuất thân từ Hồng Hoang, từ Bắc Vực, từ bây giờ trở đi, Bắc Vực, Hồng Hoang đều thực sự huy hoàng.

Thực sự, đứng trên đỉnh phong của Hồng Mông. "Không cần đa lễ!" Thái Thượng ôn hòa cười, phất tay nâng họ dậy. "Nay, bản tôn đã

chứng được cảnh giới Chí Thánh, chưởng khống Hồng Mông, chế định đại đạo pháp tắc, các ngươi đã là tồn tại đỉnh tiêm của Bắc Vực, lẽ ra phải nhận được ân trạch lớn hơn mới phải!" Thái Thượng biết, lần này mình tấn thăng, trong Bắc Vực và Hồng Hoang, vô số tồn tại đỉnh tiêm đã nhận được chỗ tốt cực lớn, như Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và Hậu Thổ bốn người càng trực tiếp tiến vào Vô Cực Kim Tiên sơ kỳ.

Dương Mi đạo nhân, Hồng Quân đạo nhân tiến vào trung kỳ, Bàn Cổ tiến vào hậu kỳ, Nguyên Tôn đạt đến địa vị của Vô Cực Đạo Quân ngày trước.

Các tồn tại đỉnh tiêm khác, ít nhiều cũng đều tiến triển cảnh giới đại đạo.

Sự tiến triển như vậy, quả thực không nhỏ.

Nhưng bọn họ rốt cuộc là Bắc Vực, là tồn tại của Hồng Hoang, lẽ ra phải có nhiều ân trạch hơn.

Vì vậy, Thái Thượng nói xong, phất tay, vô số tạo hóa, cơ duyên, ân trạch trút xuống, rơi vào trên người mỗi người. "Ầm ầm!" "Bành!" "Ông!" Lúc này, mỗi người đều có khí tức đại đạo tiến triển rõ rệt, tầng đỉnh tiêm nhất, tích lũy đại đạo tiến triển, cảnh giới càng thêm vững chắc.

Những người phía sau, một số có tu vi ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liền trực tiếp lại lần nữa tấn thăng cảnh giới.

Chương 694

Tình huống như vậy, bọn họ thần sắc không ai không hân hỉ nhược cuồng. "Đa tạ Thái Thượng Chí Thánh!" Lúc này, những tồn tại đó lần lượt quỳ lạy Thái Thượng, cảm tạ ân trạch lại một lần nữa của y.

Thái Thượng khẽ gật đầu, phất tay, bọn họ liền biến mất tại chỗ.

Mà lúc này, các người chưởng khống các vực cũng đã đến ngoài Thái Thanh Cung. … Thủ Dương Sơn, Thái Thanh Cung.

Ngoài mấy vị Vô Cực Kim Tiên đỉnh tiêm nhất ở lại Thái Thanh Cung, những người còn lại đều bị Thái Thượng phất tay đưa về, có thể vận chuyển các thế lực Hồng Hoang, thúc đẩy sự phát triển đề thăng của Bắc Vực, hoặc là bản thân bế quan tiếp tục tham ngộ, ổn định đều được.

Mà sau khi bọn họ rời đi, Vô Cực Đạo Quân các người liền tiến vào Thái Thanh Cung. "Kiến qua Thái Thượng Chí Thánh, chúc mừng Thái Thượng Chí Thánh chứng đạo cảnh giới vô thượng, thực là phúc của Hồng Mông ta!" Vô Cực Đạo Quân năm người, hướng về Thái Thượng chắp tay hành lễ, chúc mừng.

Con đường trở thành Chí Thánh của Thái Thượng, cũng như những chuyện đằng sau, bọn họ vô cùng rõ ràng, không phải Thái Thượng thành công, thì là Tử Tinh Cự Long thành công.

Mà hai người, một là có thể làm cho Hồng Mông tốt hơn, một là làm cho Hồng Mông hủy diệt.

Tự nhiên là Thái Thượng thành công là kết quả tốt nhất, cũng là chuyện khiến họ vui mừng.

Lúc này Thái Thượng đã là Chí Thánh, bọn họ tự nhiên lần lượt đến chúc mừng. "Chư vị đạo hữu không cần đa lễ!" Thái Thượng nghe vậy, điềm nhiên cười, phất tay nâng họ dậy. "Tạ Thái Thượng Chí Thánh!" Vô Cực đạo nhân năm người đứng dậy xong, lại chắp tay với Nguyên Tôn, Bàn Cổ mấy người, "Kiến qua chư vị đạo hữu!" "Kiến qua đạo huynh (đạo hữu)!" Nghe vậy, Nguyên Tôn, Bàn Cổ các người cũng chắp tay đáp lại. "Những kỷ nguyên qua, các ngươi cũng không hề lơ là tu vi, không chỉ khôi phục bản thân, mà còn tiến triển, đây quả thực là đại hảo sự, đã đề thăng không ít thực lực và khí vận tổng thể của Hồng Mông!" Thái Thượng liếc qua Vô Cực Đạo Quân các người, ôn hòa cười nói.

Vô Cực Đạo Quân vì bản thân tấn thăng, cũng như duyên cớ sau này được ban ân trạch, cơ duyên, hiện tại hắn có thể nói là sánh ngang với thực lực của Tử Tinh Cự Long ngày trước.

Ngoài bản thân y ra, Vô Cực Đạo Quân vẫn là cao thủ đệ nhất Hồng Mông Giới Vực, các người chưởng khống khu vực khác những năm qua cũng có tiến triển không nhỏ, quả thực đã đề thăng không ít thực lực và khí vận cho Hồng Mông Giới Vực.

Điều này đối với sự phát triển của Hồng Mông mà nói, vẫn có chỗ tốt rất lớn.

Mà theo sau khi Thái Thượng chưởng khống Hồng Mông Giới Vực, sự phát triển sau này của Hồng Mông Giới Vực, sự diễn hóa tiến triển của các loại đại đạo pháp tắc, quy tắc đều sẽ được đề thăng cực lớn.

Với tư cách là Hồng Mông Chí Thánh, chế định đại đạo pháp tắc, chưởng khống tất cả, những chuyện này tự nhiên không khó. "Nếu không có sự tương trợ của Thái Thượng Chí Thánh, chúng ta muốn đạt đến địa vị hiện tại, quả thực không dễ…" Vô Cực Đạo Quân nói,

lời này của hắn không sai.

Đến cảnh giới đại đạo này rồi, muốn tiến thêm một bước khó khăn đến mức nào, trong lòng bọn họ vô cùng rõ ràng, cho dù là sự chưởng khống, tích lũy pháp tắc đại đạo tiến thêm một chút, cũng là vô cùng khó khăn.

Đây cũng là lý do tại sao, mấy vị chưởng khống giả này chìm đắm trong cảnh giới nhiều kỷ nguyên như vậy, nhưng tấn thăng lại chậm chạp như thế.

Thời cơ, cơ duyên đều là nguyên nhân vô cùng quan trọng.

Mà lần này, chính là vì có cơ duyên và thời cơ, ân trạch của Thái Thượng, cho nên mới có thể đề thăng tương đối nhanh chóng.

Vì vậy, lời này của Vô Cực Đạo Quân không sai, mấy vị chưởng khống giả khu vực gật đầu, tán đồng lời của hắn.

Thái Thượng nghe vậy, cười cười, cũng không nói nhiều về chuyện này.

Y dừng một chút rồi nói, "Nếu các ngươi lần này có tiến triển, Hồng Mông hiện tại cũng cần một khoảng thời gian để thích ứng, diễn hóa đến địa vị cao hơn, hoàn thiện hơn…" "Thời gian tiếp theo, bản tôn sẽ vì các ngươi giảng đạo thêm một kỷ nguyên!" Nghe vậy, một đám tồn tại đỉnh tiêm thần sắc sững sờ, lập tức vui mừng lạy, "Đa tạ Chí Thánh!" Thái Thượng gật đầu, lập tức phất tay, trong đại điện xuất hiện một vài bồ đoàn, sau đó mọi người lần lượt ngồi xuống.

Thái Thượng khẽ gật đầu, rồi nhắm chặt hai mắt, bắt đầu giảng giải về một vài lý giải về đại đạo pháp tắc.

Đồng thời, âm thanh đại đạo, huyền diệu đại đạo, khí tức mà y giảng đạo đều sẽ khúc xạ vào Hồng Mông Giới Vực, khiến vô số tồn

tại được lợi, nhưng có nắm bắt được cơ duyên hay không, thì phải xem tạo hóa của họ.

Vô Cực Đạo Quân các tồn tại lúc này nhắm chặt hai mắt, hiện ra đại đạo của mình, lắng nghe như si như túy, đối với lý giải đại đạo lại có thêm vài phần kiến giải mới cũng như chưởng ác mới.

Thái Thượng đối với thu hoạch của họ tương đối hài lòng, có thể thu hoạch được bao nhiêu, sau này có thể đề thăng bao nhiêu, thì phải xem năng lực và thủ đoạn của chính họ, điều này cũng không thể giúp họ được.

Thái Thượng thu liễm tâm thần, chuyên tâm vì họ giảng giải đại đạo trong một kỷ nguyên này. … Sau khi Thái Thượng chứng đạo Hồng Mông Chí Thánh, Hồng Mông dưới sự chưởng khống của y đã không ngừng hoàn thiện, tiến triển.

Thái Thượng là tồn tại bất hủ, vô thượng, chế định đại đạo pháp tắc, trong Hồng Mông Giới Vực, những pháp tắc, quy tắc, trật tự tương đối không hoàn thiện đều đang được y sửa chữa, đề thăng.

Tuy rằng Thái Thượng không cần cố ý sắp xếp, tùy tay liền để những thứ này bắt đầu sửa chữa, nhưng ý chí của Hồng Mông Giới Vực đã bắt đầu tự vận chuyển, hoàn thiện, cũng không cần Thái Thượng ra tay nữa.

Mà sau khi quy tắc, pháp tắc, trật tự của Hồng Mông Giới Vực hoàn thiện, tiến triển, bất luận là sinh linh, tu sĩ, tồn tại ban đầu, cho dù là những người mới sinh ra sau này, đều có thể cảm nhận rõ ràng sự khác biệt của Hồng Mông Giới Vực.

Diện tích không chỉ bù đắp lại phần bị tổn thất trước đó, mà còn mở rộng ra một khu vực cực lớn, mỗi một phương khu vực đều ít nhất mở rộng thêm một phần ba.

Như vậy cộng lại đã không nhỏ, đạt đến mức độ chưởng khống lớn nhất của ý chí Hồng Mông.

Sau đó, quy tắc, pháp tắc cũng như trật tự, trong quá trình hoàn thiện đề thăng, vô số tồn tại nhận được chỗ tốt, cho dù là sinh linh mới sinh ra, tu vi cũng đề thăng không ít.

Một số tương đối tốt, xuất thế đã là Hỗn Nguyên Kim Tiên cũng là bình thường.

Tình hình thông thường, đều là tầng thứ Đại La Kim Tiên, nhưng theo sự tiến triển của Hồng Mông Giới Vực, tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên khi xuất thế đã không còn là chuyện khó.

Tin rằng, theo sự phát triển liên tục của Hồng Mông Giới Vực, sau này tu vi Hỗn Nguyên Kim Tiên khi xuất thế sẽ là phổ biến. … Thái Thượng lúc này giảng đạo, các phương diện đều khúc xạ vào Hồng Mông Giới Vực, khiến vô số tồn tại được lợi.

Âm thanh đại đạo, sự giảng giải về pháp tắc, quy tắc, trật tự, họ không nhất định có thể nghe hiểu.

Nhưng cổ khí tức đại đạo, tình huống huyền diệu đó đối với tu hành của họ lại có sự giúp đỡ không nhỏ.

Cho nên, dưới tình huống như vậy, họ tự nhiên có thể nhận được sự giúp đỡ không nhỏ, tiến triển và đề thăng tự nhiên sẽ nhanh hơn không ít.

Một kỷ nguyên giảng đạo, đối với Thái Thượng mà nói, quả thực không lâu.

Dường như chỉ là một thoáng chốc, một kỷ nguyên đã lặng lẽ trôi qua.

Thời gian, đối với Thái Thượng lúc này, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Nhìn mọi người lúc này vẫn còn đang trong tham ngộ tu hành, Thái Thượng khẽ gật đầu, có được lĩnh ngộ như vậy, cũng coi như không tệ.

Y lại đợi thêm một kỷ nguyên nữa, họ mới tỉnh lại, y nhìn họ nói, "Hiện tại, các ngươi đều có tiến triển không nhỏ, tu hành, tham ngộ sau này, thì phải xem cơ duyên tạo hóa của chính các ngươi…" "Đa tạ Thái Thượng Chí Thánh!" Nghe vậy, chúng tồn tại lần lượt chắp tay tạ ơn.

Thái Thượng gật đầu, phất tay, một đám tồn tại đỉnh tiêm liền đứng dậy, chắp tay hành lễ rồi lần lượt cáo từ.

Các người chưởng khống các vực, Nguyên Tôn, Bàn Cổ, Hồng Quân, Dương Mi, Nguyên Thủy, Thông Thiên đều đã lần lượt rời đi.

Còn lại, chỉ có Nữ Oa và Hậu Thổ, lúc này vẫn còn trong đại điện.

Thái Thượng nhìn dáng vẻ của họ lúc này, làm sao không biết trong lòng họ đang nghĩ gì.

Bao nhiêu kỷ nguyên, chờ đợi, cũng chỉ là một kết quả mà thôi.

Chương 695

Thái Thượng ôn hòa cười, đứng dậy, đi đến trước mặt họ, nói, "Ngày trước từng nói, sau khi chứng đạo Chí Thánh, tất cả đều có duyên quả, hiện tại đã là cảnh giới này rồi, vậy thì chuyện này tự nhiên cũng nên có một kết quả." Nghe vậy, Nữ Oa và Hậu Thổ gương mặt xinh đẹp khẽ ngưng lại, trong lòng khá là thấp thỏm. "Tâm ý của hai vị muội tử đối với ta, ta sớm đã biết, nếu đã như vậy, vậy hôm nay liền hỏi một câu." Thái Thượng nhìn họ, từng chữ từng chữ nói, "Hai vị muội tử, có nguyện cùng ta kết thành đạo lữ?" Nữ Oa và Hậu Thổ nghe xong, trên gương mặt xinh đẹp lộ ra một nụ cười tuyệt mỹ, vui quá hóa khóc! … Bên trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng nhìn dáng vẻ của họ, cũng lộ ra ý cười, đáp án đã không nói cũng hiểu. "Chúng ta nguyện ý!" Nữ Oa và Hậu Thổ liếc nhìn nhau, trên gương mặt xinh đẹp nở nụ cười, mở lời nói.

Chờ đợi câu trả lời này, đã chờ đợi vô số kỷ nguyên rồi.

Trước kia vẫn luôn đuổi theo Thái Thượng, tuy rằng mọi người đều hiểu rõ tâm ý của đối phương, nhưng lúc đó, ai nấy đều đang nỗ lực tu hành, đuổi theo không ngừng.

Thái Thượng khi ấy cũng quả thực không đặt tâm tư vào chuyện này.

Hiện tại, đã chứng đạo Chí Thánh, cũng nên có một kết quả.

Nữ Oa và Hậu Thổ cũng đã là Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên sơ kỳ, cũng đã đến lúc cho họ một lời hồi đáp.

Cho nên nói, kết quả này, giai đại hoan hỉ!

Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười ôn hòa, một tay ôm họ vào lòng.

Hai nàng mặt đỏ ửng, nhưng cũng ôm chặt lấy Thái Thượng.

Một lát sau!

Thái Thượng buông tay, nhìn họ nói: "Nếu đã như vậy, vậy định ra ba kỷ nguyên sau cử hành hôn lễ, như hà?" "Liền y theo đạo huynh chi ngôn!" Nghe vậy, Nữ Oa và Hậu Thổ đầu tiên là sững sờ, rồi ngay lập tức cúi đầu nói với vẻ thẹn thùng.

Thái Thượng cười cười, không nói gì, một bước bước ra, biến mất tại chỗ. … Trên đỉnh Thủ Dương Sơn.

Thái Thượng chắp tay sau lưng, nhìn về Hồng Mông Giới Vực, mặt mang ý cười, lãng thanh khai khẩu đạo. "Ngô là Thái Thượng, ba kỷ nguyên sau, sẽ cùng Nữ Oa, Hậu Thổ cử hành hôn lễ, để vẹn toàn khiếm khuyết âm dương, thiên địa đồng khánh!" Giọng của Thái Thượng tuy nhẹ, nhưng lại vang vọng bên tai tất cả mọi tồn tại.

Vô số tồn tại kinh ngạc nhìn về phía Bắc Vực.

Thái Thượng Chí Thánh, sắp thành hôn sao?

Nữ Oa và Hậu Thổ, họ cũng biết, là những tồn tại đỉnh tiêm của Bắc Vực, cũng là người của Hồng Hoang.

Tin rằng sớm đã có quan hệ không nhỏ, chỉ là vẫn chưa biểu lộ, hiện tại chiêu cáo Hồng Mông, cũng không phải là chuyện gì ngoài ý muốn.

Nhưng sự kiện trọng đại như vậy, họ tự nhiên sẽ đến chúc mừng.

Dù chỉ là để chiêm ngưỡng chân dung của Chí Thánh và mấy vị tồn tại đỉnh tiêm kia, cũng đủ để đại đạo pháp tắc của bản thân có bước tiến triển.

Hôn lễ của Thái Thượng Chí Thánh và hai vị nương nương là chuyện phổ thiên đồng khánh, tự nhiên phải đến dự. … Trong Bắc

Vực, trong Hồng Hoang.

Thực ra đối với kết quả này, không có tồn tại nào cảm thấy bất ngờ.

Ngay cả Nguyên Thủy, Thông Thiên và những người khác cũng vậy, bởi vì chuyện như thế này, trong lòng họ sớm đã có dự liệu.

Cùng là người từ Hồng Hoang đi ra, trong lòng họ sáng như gương, chỉ là trước đây đại ca của mình không nói, họ tự nhiên cũng không tiện nói gì.

Nhưng thái độ của Nữ Oa và Hậu Thổ ra sao, họ tự nhiên hiểu rõ.

Trong một khoảng thời gian rất dài, đại ca của họ một mực thăng tiến nhanh chóng, còn Nữ Oa và Hậu Thổ thì vẫn luôn nỗ lực đuổi theo phía sau.

Bao nhiêu kỷ nguyên đã qua, hiện tại có thể tu thành chính quả, cũng coi như là kết quả tốt nhất.

Đối với tình huống này, trong lòng họ cũng chúc mừng cho đại ca của mình.

Các tồn tại đỉnh tiêm khác của Hồng Hoang cũng có vẻ mặt vui mừng, lần lượt chúc mừng chuyện này, đến lúc đó, nhất định phải mang theo hạ lễ thật tốt mà đi.

Bàn Cổ, Hồng Quân và Dương Mi, mặt lộ nụ cười, như vậy, đến lúc đó mình cũng phải chúc mừng một phen.

Còn Nguyên Tôn, đối với chuyện này, cũng không có bất kỳ vẻ ngoài ý muốn nào.

Từ lần đầu tiên hắn đến Hồng Hoang, đã có thể nhìn ra tình cảm của Nữ Oa và Hậu Thổ đối với Thái Thượng, cho nên hiện tại đi đến bước này, hắn không hề bất ngờ.

Đồng thời, hắn cũng vô cùng vui vẻ, bởi vì sau chuyện này, thực lực của Bắc Vực sẽ càng mạnh hơn.

Nhìn thoáng qua, hắn liền thu hồi ánh mắt, chờ đợi thời cơ đến, đến chúc mừng một phen. … Cùng lúc đó, trong các vực khác.

Vô Cực Đạo Quân và những người khác đã biết chuyện này, tương tự, họ và Nguyên Tôn đều không có bất kỳ vẻ ngoài ý muốn nào.

Bởi vì tình huống đó, nhìn qua là biết giữa họ không hề đơn giản, chỉ là Thái Thượng không nói, họ tự nhiên không tiện nói nhiều.

Nếu chuyện này đã đi đến kết quả tốt nhất, vậy họ tự nhiên vui mừng, đến lúc đó nhất định phải đi chúc mừng một phen.

Nói không chừng, còn có thể nhận được ân trạch của Chí Thánh.

Trong lòng nghĩ vậy, mấy vị tồn tại đỉnh tiêm đều bắt đầu chuẩn bị hạ lễ.

Dù sao ba kỷ nguyên đối với họ, quả thực không là gì cả.

Có một số việc, vẫn nên sớm thu xếp thì tốt hơn.

Còn tất cả các tồn tại dưới trướng khu vực của họ, đến lúc đó, ước chừng sẽ có không ít người đến Bắc Vực chúc mừng.

Những người không đi, e rằng cũng sẽ hướng về Bắc Vực mà trông ngóng.

Nói không chừng, đến lúc đó còn có thể nhận được không ít ân trạch!

Bởi vậy, chuyện phổ thiên đồng khánh này, lúc này lập tức gây ra chấn động cực lớn trong các vực của Hồng Mông.

Một mảnh hân hoan vui sướng, một mảnh âm thanh chúc mừng, rất lâu vẫn không thể bình tĩnh lại. … Ánh mắt Thái Thượng chậm rãi

lướt qua Hồng Mông Giới Vực, tình hình của tất cả tồn tại, bao gồm cả một đám tồn tại đỉnh tiêm đều thu hết vào mắt, hài lòng gật gật đầu, rồi ngay lập tức đưa tay vào hư không mà vồ lấy. "Hoa lạp lạp!!!" Vô số quy tắc, pháp tắc, trật tự, Hồng Mông chi lực… tất cả đều bị y nắm trong tay, đều là những thứ bản chất và tinh túy nhất.

Sau đó lại có vô số kim quang hiện ra, đó là Hồng Mông đại đạo công đức.

Rồi, dưới cái điểm nhẹ của Thái Thượng, chúng hóa thành ba vạn sáu nghìn tấm thỉnh giản, sau đó trực tiếp xuyên qua hư không, biến mất trong hư không.

Chương 696

"Đạo huynh thật là đại thủ bút!" Nữ Oa và Hậu Thổ từ trong Thái Thanh Cung đi ra, đến bên cạnh Thái Thượng, nhìn những tấm thỉnh giản mà y vừa chế tác, không khỏi lên tiếng nói.

Quy tắc, pháp tắc, trật tự và Hồng Mông chi lực ẩn chứa trong những tấm thỉnh giản đó đều có thể trực tiếp tham ngộ, hấp thu.

Dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, liên tiếp tăng mấy cảnh giới không thành vấn đề.

Ở cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên, tấn thăng một cảnh giới, hoặc là thu hoạch được lợi ích to lớn, đều là chuyện bình thường.

Ngay cả đối với Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, cũng có sự trợ giúp không nhỏ.

Mà Hồng Mông đại đạo công đức trong đó, cũng có nhiều công dụng và trợ giúp diệu kỳ.

Thỉnh giản như vậy, quả thực là đại thủ bút, cũng chỉ có Thái Thượng, vị Chí Thánh chưởng khống Hồng Mông Giới Vực, mới có thể làm được những điều này.

Đổi lại là tồn tại khác, dù là Vô Cực Đạo Quân, cũng không thể điều động được sức mạnh, quy tắc, pháp tắc cốt lõi của Hồng Mông Giới Vực.

Càng đừng nói đến Hồng Mông đại đạo công đức, thứ sức mạnh bản chất của Hồng Mông có thể được bất kỳ cảnh giới nào hấp thu.

Sắp xếp thỉnh giản như vậy, quả thực là đại thủ bút.

Thái Thượng nghe vậy, nhìn họ, mỉm cười ôn hòa nói: "Xứng

đáng!" Nghe vậy, khuôn mặt vốn đã đỏ ửng của Nữ Oa và Hậu Thổ lúc này lại càng hồng nhuận hơn, lan đến tận mang tai.

Thái Thượng thấy vậy, cười cười, dẫn Nữ Oa và Hậu Thổ đi về phía Thái Thanh Cung.

Tiếp theo, y sẽ lại giúp họ nâng cao thêm một chút cảnh giới tu vi.

Những việc còn lại, tự có Nguyên Thủy và Thông Thiên thu xếp.

Lúc này, có họ ra sức, là chuyện tốt không gì bằng.

Như vậy cũng có thể giúp Thái Thượng bớt đi không ít phiền phức.

Mà trong Bắc Vực, trong Hồng Hoang, thậm chí các khu vực khác, những tồn tại muốn giúp đỡ, lo liệu cho hôn lễ lần này, có thể nói là nhiều không đếm xuể.

Nhưng chuyện này, cũng không cần đến họ.

Nguyên Thủy và Thông Thiên, lúc này đều đã bắt đầu chuẩn bị.

Đợi thời cơ chín muồi thêm một chút, liền có thể đến Thái Thanh Cung thu xếp.

Đến lúc đó, e rằng cả Hồng Hoang đều sẽ hành động, điều động tài nguyên, sắp xếp các loại nhân thủ, cả Hồng Hoang là gần như đủ rồi.

Ngay cả Viễn Cổ Tứ Cực Thánh Thú năm xưa cũng định tự mình lạp liễn cho Thái Thượng Chí Thánh và hai vị nương nương.

Viễn Cổ Tam Tộc tộc trưởng cũng sẽ đích thân ra tay tương trợ, với tư cách là tường thụy thần thú, tình cảnh chúc mừng sẽ càng thêm đẹp mắt.

Hồng Hoang có rất nhiều thế lực, tồn tại đều đang tự mình chuẩn bị và sắp xếp.

Việc còn lại, chính là chờ thời gian trôi qua. … Thời gian thấm thoắt, lặng lẽ trôi qua, đã hơn một kỷ nguyên lặng lẽ trôi đi.

Lúc này, Nguyên Thủy và Thông Thiên đã bắt đầu chuẩn bị các việc cho hôn lễ.

Bởi vì tài nguyên của cả Hồng Hoang, cả Bắc Vực đều được điều động, cộng thêm vô số nhân thủ giúp đỡ, nên việc sắp xếp của Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng không quá khó khăn.

Những việc này, tuy phải hướng đến phương hướng trọng đại nhất, nhưng với tình hình hiện tại, cũng không mất quá nhiều thời gian.

Thái Thượng ngoài việc dạy dỗ Nữ Oa và Hậu Thổ tiếp tục tu hành trong khoảng thời gian này, thỉnh thoảng cũng sắp xếp một số nghi thức cho hôn lễ.

Nhưng phần lớn có Nguyên Thủy và Thông Thiên, cùng với nhân thủ Hồng Hoang giúp đỡ, cũng không cần y phải làm gì nhiều.

Không mất quá nhiều thời gian, tất cả đã được sắp xếp xong xuôi.

Mà lúc này, thời gian mới chỉ gần hai kỷ nguyên, cách hôn lễ thực sự diễn ra, vẫn còn hơn một kỷ nguyên.

Chúng tồn tại Hồng Hoang lúc này trở về nơi ở của mình, tiếp tục tham ngộ tu hành, cũng như chuẩn bị hạ lễ.

Việc còn lại, chính là chờ thời gian thực sự đến.

Thời gian thoáng qua, hơn một kỷ nguyên nữa lại lặng lẽ trôi đi.

Bây giờ, hôn lễ của Thái Thượng Chí Thánh và Nữ Oa nương nương, Hậu Thổ nương nương, đã đến như đã hẹn.

Hôn kỳ đã đến, những người được mời, không được mời, lúc này đều đã đến, dự định chứng kiến sự kiện trọng đại này.

Trên Thủ Dương Sơn, sớm đã được bố trí xong xuôi, toàn bộ Thái Thanh Cung đều lấy màu đỏ làm chủ đạo, trông vô cùng hân hoan.

Trong Thái Thanh Cung đèn lồng kết hoa, chiêng trống vang trời, cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Không ít vật dụng đều là cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, quả thực vô cùng hiếm có.

Việc bố trí lần này cũng đã tốn không ít công phu.

Các thế lực của Hồng Hoang có không ít tồn tại đến giúp đỡ, Bắc Vực cũng có nhân thủ đến, việc điều động tài nguyên… cảnh tượng cũng vô cùng hoành tráng.

Sự xuất hiện của một chúng đại thần thông giả, hạ lễ phần sau quý hơn phần trước, phần sau lại càng lấn át phần trước.

Trung Vực!

Đông Vực!

Nam Vực!

Tây Vực!

Tinh Thần Kiếm Vực!

Sự xuất hiện của các vị chưởng khống giả khu vực, mang theo hạ lễ, khiến vô số tồn tại, sinh linh chứng kiến, cảm nhận được thế lực đỉnh tiêm quả nhiên là khác biệt.

Quả thực, trong Hồng Mông, ngoài Bắc Vực ra, còn ai có thể so sánh với mấy thế lực này?

Họ đại diện cho chiến lực đỉnh tiêm của Hồng Mông, họ chính là tài đại khí thô.

Hạ lễ của họ lúc này, tự nhiên là không tầm thường, thậm chí có

người tặng cả Hồng Mông Linh Bảo.

Ngay cả Nguyên Thủy và Thông Thiên cũng không khỏi cảm thán một tiếng, Trung Vực, quả nhiên tài đại khí thô.

Mà theo sau sự xuất hiện của các tồn tại đỉnh tiêm từ mấy vực mang theo thuộc hạ, vô số tán tu, sinh linh, tồn tại trong toàn bộ Hồng Mông Giới Vực, cũng như sinh linh, tu sĩ của mấy khu vực, về cơ bản, những người đến đều đã gần như đông đủ.

Những người còn lại chưa đến, lúc này ánh mắt cũng đang chăm chú nhìn về nơi này, hy vọng có thể thấy được điều gì đó.

Trong lòng cũng chúc phúc cho Chí Thánh và hai vị nương nương, trên mặt tràn ngập vẻ vui mừng.

Chương 697

Mà lúc này, chỉ còn chờ sự xuất hiện của Chí Thánh và hai vị nương nương.

Không phải chờ đợi quá lâu, lúc này Thái Thượng đã đón dâu trở về.

Đoàn nghênh thân kéo dài mấy ức vạn dặm, đế liễn và phượng liễn mà Thái Thượng, Nữ Oa, Hậu Thổ ngồi đều do chính tay Thái Thượng luyện chế, có thể nói là cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo, quả là đại thủ bút.

Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân nhất tộc, ba vị tộc trưởng cùng xuất hiện chúc mừng.

Cảnh tượng hoành tráng như vậy, không ít tồn tại Hồng Hoang cũng hiếm khi thấy.

Mà càng hiếm thấy hơn, chính là Tứ Cực Thánh Thú.

Họ từ sau Hung thú lượng kiếp đã trấn áp tứ cực Hồng Hoang, sau này khi Hồng Quân đạo nhân và Dương Mi đạo nhân chứng đạo Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên, mới thoát khỏi tứ cực, khôi phục lại thân tự do.

Hiện tại, Tứ Cực Thánh Thú làm thần thú lạp liễn cho Thái Thượng, Nữ Oa và Hậu Thổ, quả thực là đại thủ bút, cũng là lần đầu tiên khiến các tồn tại Hồng Hoang được chứng kiến, được biết đến.

Ngay cả Vô Cực Đạo Quân và các vị Vô Cực Kim Tiên khác, lúc này thần sắc cũng có vài phần kinh ngạc.

Bốn con thần thú này, đặt trong Hồng Mông Giới Vực, đều là thần thú đỉnh tiêm hiếm có, dù sao tu vi cũng là Hỗn Nguyên Thái Cực Kim

Tiên.

Thần thú như vậy, lúc này lại chỉ đảm nhận việc lạp liễn.

Thủ bút như vậy, quả thực cũng chỉ có thể thấy được ở nơi của Chí Thánh.

Dù sao, cả Hồng Mông đều nằm trong sự chưởng khống của y, còn có gì là không thể?

Tình huống như vậy, chính là phản ánh mức độ trọng đại của sự kiện này, mức độ coi trọng của Chí Thánh.

Bởi vậy, lúc này cũng chỉ hơi kinh ngạc một chút rồi liền khôi phục lại. "Cung chúc Chí Thánh, Nữ Oa nương nương, Hậu Thổ nương nương hỉ kết liên lý!" Lúc này, tất cả các đại thần thông giả, sinh linh, thần ma tồn tại… đều lần lượt hành lễ nói. "Không cần đa lễ!" Thái Thượng khẽ phất tay, nâng họ dậy.

Thái Thượng và Nữ Oa, Hậu Thổ liếc nhìn nhau, rồi chậm rãi hạ xuống, đến trên Thủ Dương Sơn.

Thái Thượng nhìn vô lượng sinh linh, nhìn thiên địa, cười nói: "Hôm nay, Ngô cùng Nữ Oa, Hậu Thổ hỉ kết liên lý, để bổ khuyết âm dương, chiêu cáo Hồng Mông thiên địa chúng sinh!" "Chúc mừng Chí Thánh, nhị vị nương nương!" Thái Thượng vừa dứt lời, vô lượng sinh linh, tồn tại lần lượt quỳ bái chúc mừng.

Ngay cả những sinh linh, tu sĩ ở các khu vực khác không thể đến, lúc này cũng đều hướng về nơi này, chứng kiến hôn lễ trọng đại, nghe được lời của Chí Thánh, cũng lần lượt vui mừng quỳ bái chúc mừng.

Thái Thượng thấy vậy, cười cười, phất tay nâng tất cả mọi người dậy. "Chư vị đạo hữu, mời!" Thái Thượng nhìn các vị chưởng khống giả, mỉm cười nói.

Văn ngôn, chúng nhân phân phân củng thủ trí ý.

Hôn lễ đã được xác lập, yến tiệc cũng chính thức bắt đầu, trong Thái Thanh Cung, một mảnh hân hoan vui sướng.

Trên tiệc cưới, tân khách ngồi đầy, trên bàn ăn đầy ắp những món ngon vật lạ, tiên quả linh căn, quỳnh tương ngọc dịch… Ngay cả những bộ đồ ăn dùng trong yến tiệc, hoặc được điêu khắc từ ngọc thạch quý hiếm, hoặc được luyện chế từ vàng bạc ngà voi dược liệu, đều tỏa ra ánh sáng lấp lánh, linh khí lượn lờ, đều là những bảo bối hiếm thấy.

Ít nhất cũng phải là cấp bậc Tiên Thiên Linh Bảo, quả thực là đại thủ bút.

Trên yến tiệc, khách khứa nâng chén cạn ly, vô cùng náo nhiệt.

Hôn yến lần này, kéo dài suốt mấy trăm năm mới kết thúc.

Trong thời gian hôn yến, chúng tân khách nâng chén cạn ly, ai nấy đều tươi cười rạng rỡ, một khung cảnh tràn ngập niềm vui.

Sau khi hôn yến kết thúc, phần lớn tán tu đại thần thông giả đều trở về động phủ của mình tiếp tục tu hành.

Những sinh linh và tu sĩ tụ tập tại Vô Cực Sơn Mạch lúc này cũng dần dần giải tán.

Sau khi chứng kiến một hôn sự trọng đại, mục sở thị Thái Thượng Chí Thánh và Nữ Oa nương nương, Hậu Thổ nương nương, các tồn tại đỉnh tiêm của Hồng Hoang, các chưởng khống giả khu vực và các tồn tại đỉnh tiêm dưới trướng, đây cũng được xem là cơ duyên, cũng đã đến lúc trở về.

Họ tin rằng, sau lần này, trên con đường đại đạo của mình, nhất định có thể đi được thuận lợi hơn.

Dù sao, các quy tắc, pháp tắc, trật tự, sức mạnh của Hồng Mông Giới Vực, trong lúc diễn ra hôn lễ của Chí Thánh, phảng phất như hội

tụ tất cả về nơi này, khiến họ cảm ngộ được rất nhiều.

Cho nên, trong quá trình tu hành sắp tới, mình nhất định có thể thu hoạch được lợi ích to lớn, đạt đến một tầm cao mới.

Thái Thanh Cung, trong hậu điện.

Một chiếc giường ngọc do chính tay Thái Thượng luyện chế, ít nhất cũng phải là cấp bậc Hỗn Độn Chí Bảo, tọa lạc tại nơi đây.

Vân vụ bao phủ, tinh hà giao thoa, mộng ảo vô cùng.

Khi Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn thấy, cũng hơi kinh ngạc, trong đôi mắt đẹp lấp lánh tinh quang, hiển nhiên cũng bị cảnh sắc nơi đây hấp dẫn.

Nhưng ngay sau đó, gương mặt xinh đẹp của hai nàng lập tức trở nên đỏ ửng.

Thái Thượng thấy vậy, mỉm cười ôn hòa, vung tay một cái, thiên cơ che lấp, vân vụ bao phủ, tinh hà lung linh dao động.

Thái Thượng và Nữ Oa, Hậu Thổ bước vào trong đó, không thấy bóng người, chỉ có âm dương giao hội, đại đạo hiển hóa, cùng với những âm thanh mỹ diệu truyền ra.

Giây phút này, kéo dài mãi mãi, như vĩnh hằng bất hủ!

Lặng lẽ, đã mấy kỷ nguyên trôi qua.

Trong Hồng Mông Giới Vực.

Sau khi hôn lễ của Thái Thượng Chí Thánh và hai vị nương nương hạ màn, Hồng Mông liền bước vào một thời đại phát triển hoàn toàn mới.

Hồng Mông Giới Vực dưới sự tu bổ của Thái Thượng, bản thân nó ngày càng hoàn thiện và diễn hóa, khiến cho mọi phương diện của Hồng Mông Giới Vực đều đang tiến triển và thăng hoa.

Sự tiến triển của quy tắc, pháp tắc, trật tự, sức mạnh… đều có sự thăng hoa rõ rệt hơn.

Điều này đối với các sinh linh, tồn tại trong Hồng Mông Giới Vực đều có sự trợ giúp không nhỏ.

Mấy kỷ nguyên qua, họ vẫn luôn trong trạng thái tấn thăng đột phá, ngày càng có nhiều tồn tại được thăng cấp.

Tuy rằng đều vẫn ở dưới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chưa được xem là bắt đầu bước vào hàng ngũ cao thủ.

Nhưng chỉ có từ dưới tấn thăng lên, mới có cơ hội vấn đỉnh thiên địa cao hơn, nền tảng vẫn vô cùng quan trọng.

Mà sự thay đổi của Hồng Mông Giới Vực hiện tại, chính là làm cho con đường nền tảng bên dưới, có thể đi nhanh hơn, thuận lợi hơn.

Tình hình mấy kỷ nguyên qua đã nói lên điều này, và chính vì điều này, mà các sinh linh, tu sĩ của toàn bộ Hồng Mông Giới Vực đều nhận được sự thăng hoa và trợ giúp cực lớn.

Trong lòng họ cũng hiểu rõ, Hồng Mông Giới Vực hiện tại có thể có được sự phát triển này, sự hoàn thiện này, đều là công lao của Thái Thượng Chí Thánh.

Sau khi y chứng đạo Chí Thánh, toàn bộ Hồng Mông Giới Vực đều nằm trong sự chưởng khống của y, Hồng Mông Giới Vực cũng được Thái Thượng Chí Thánh tu bổ, hoàn thiện, thăng hoa.

Cho nên nói, mấy kỷ nguyên qua, mình có thể có được sự tiến triển thăng hoa này, quả thực là công lao của Thái Thượng Chí Thánh.

Chương 698

Mấy kỷ nguyên qua, số lượng sinh linh và tồn tại ca tụng, tín ngưỡng Thái Thượng, quả thực là vô lượng.

Khí vận của Bắc Vực, cũng nhờ sự ca tụng và tín ngưỡng của vô lượng sinh linh, tồn tại, mà có được sự tiến triển không nhỏ.

Sự tiến triển và thăng hoa của các phương diện, toàn bộ các vực của Hồng Mông, vẫn đang lặng lẽ diễn ra. … Thời gian thoáng qua, lại thêm mấy kỷ nguyên nữa lặng lẽ trôi đi.

Trong Tinh Thần Kiếm Vực. "Ầm ầm ầm!!!" Đột nhiên, một luồng khí thế kinh khủng kẹp theo kiếm ý từ trong Tinh Thần Kiếm Vực quét ra, lập tức bao trùm toàn bộ Hồng Mông Giới Vực.

Vô số kiếm khí động xuyên thời không, hoành quán thiên địa, vân hải nghiêng đổ, thiên địa vô quang, vô số quy tắc, pháp tắc, trật tự dưới kiếm khí không ngừng băng tháp, uy thế kinh khủng khiến chúng sinh kinh hãi.

Đồng thời, chúng sinh cũng kinh hãi trước người phát ra kiếm ý và khí thế này.

Tinh Thần Kiếm Thánh!

Vào giây phút này, hắn cuối cùng đã bước vào cảnh giới Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên viên mãn, sau vô số kỷ nguyên, cuối cùng đã bước vào cảnh giới này.

Đối với việc Tinh Thần Kiếm Thánh tấn thăng vào lúc này, không ít tồn tại, sinh linh cũng không cảm thấy có gì bất ngờ.

Dù sao mấy kỷ nguyên qua, là kỷ nguyên của Hồng Mông Giới Vực tấn thăng, chúng sinh đột phá, vô số tồn tại đều đã được thăng

hoa trong khoảng thời gian này.

Mà Tinh Thần Kiếm Thánh, trong khoảng thời gian này, nhờ sự thăng hoa của quy tắc, pháp tắc, trật tự, sức mạnh của Hồng Mông Giới Vực, để đột phá cảnh giới viên mãn, tự nhiên không có gì quá khó khăn.

Lần tiến triển này, quả thực đã nâng cao thực lực tổng thể của Tinh Thần Kiếm Vực và Hồng Mông không ít. "Vô số kỷ nguyên rồi, cuối cùng đã khám phá được tầng gông cùm này…" Trong Tinh Thần Kiếm Vực, Tinh Thần Kiếm Thánh đột nhiên mở mắt, miệng khẽ cười nói.

Hắn đã chìm đắm trong cảnh giới hậu kỳ quá lâu, trước đó tuy có chút tiến triển, nhưng để thực sự vượt qua tầng gông cùm này, vẫn còn thiếu một chút.

May mắn thay, sau khi Thái Thượng chứng đạo Chí Thánh, việc tu bổ Hồng Mông, ân trạch cho chúng sinh, đã khiến hắn thu hoạch được lợi ích to lớn, cũng trong các quy tắc, pháp tắc, trật tự, sức mạnh được tu bổ, mà khám phá được tầng gông cùm cuối cùng.

Cũng chính vì vậy, Tinh Thần Kiếm Thánh mới có thể trong mấy kỷ nguyên này, đắc chứng viên mãn chi cảnh, thực sự đứng trên đỉnh của Hồng Mông Giới Vực.

Cũng là tồn tại thứ ba trong Hồng Mông Giới Vực đạt đến Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên viên mãn.

Điều này đối với Tinh Thần Kiếm Vực của mình mà nói, bất luận là khí vận, thực lực, hay là sự phát triển sau này, lần tấn thăng này của mình đều có ý nghĩa to lớn.

Tinh Thần Kiếm Thánh tin rằng, sau lần này, Tinh Thần Kiếm Vực của mình sẽ đạt đến một tầm cao mới.

Ý niệm trong lòng lóe lên, Tinh Thần Kiếm Thánh đột nhiên đứng dậy, thân hình khẽ động, đã đến trên đại điện.

Mà lúc này, tất cả các tồn tại đỉnh tiêm của Kiếm Vực đều đã tụ tập tại đây, thấy hắn đến, lần lượt quỳ bái chúc mừng. "Cung chúc Thánh chủ đắc chứng viên mãn chi cảnh, thực là đại hạnh của Kiếm Vực chúng ta!" Tinh Thần Kiếm Thánh thấy vậy, trên mặt lộ ra nụ cười, mở lời nói: "Hôm nay đắc chứng viên mãn chi cảnh, đương nhiên phải ban ân trạch cho người của Kiếm Vực, nâng cao thực lực của Kiếm Vực ta, sau này đạt đến một tầm cao mới!" "Tạ Thánh chủ ân điển!" Nghe vậy, một chúng tồn tại đỉnh tiêm của Kiếm Vực thần sắc đại hỉ, lần lượt bái tạ.

Tinh Thần Kiếm Thánh gật đầu, rồi vung tay một cái, ân trạch ban xuống toàn bộ Tinh Thần Kiếm Vực, và còn rơi xuống cả đại địa, không ít sinh linh và tồn tại cũng nhận được chỗ tốt.

Lúc này, tiếng hô vang của Kiếm Vực càng lúc càng cao, nói không chừng còn có thể vì vậy mà thu hút không ít tán tu và sinh linh cho Kiếm Vực.

Đến lúc đó, thực lực của Kiếm Vực cũng có thể có được sự tiến triển lớn hơn. "Bành!" Ngay lúc này, trong Đông Vực, lại có một cột sáng xuyên qua chân trời, tất cả những nơi cột sáng đi qua, đều băng tháp yên diệt, quy về hư vô, khí thế kinh khủng không ngừng lan ra.

Luồng khí thế và uy áp mạnh mẽ độc thuộc về cảnh giới viên mãn, quy tắc, pháp tắc, trật tự, linh khí, sức mạnh… lúc này đều quyến luyến Đông Vực, khiến Đông Vực nhận được chỗ tốt vô cùng lớn.

Đối mặt với tình huống này, vô số sinh linh Hồng Mông thần sắc càng thêm kinh ngạc.

Trước có Tinh Thần Kiếm Thánh, sau có Bản Nguyên Đế Quân, hai vị tồn tại đỉnh tiêm nối gót nhau tấn thăng, tình huống như vậy,

quả thực không lường trước được.

Nhưng với tu vi cảnh giới của họ, tấn thăng cảnh giới này, họ không có gì bất ngờ, điều kinh ngạc bây giờ, chỉ là thời gian này, nắm bắt cũng quá chính xác rồi đi?

Hai người thực sự là trước sau tấn thăng, tình huống như vậy, quả thực không lường trước được.

Không ít tồn tại lúc này ánh mắt lại hướng về các khu vực khác.

Nam Vực, Tây Vực, hai vị này, có phải cũng sắp tấn thăng không?

Dù sao họ tiến vào hậu kỳ cũng đã mấy nghìn kỷ nguyên, hiện tại Hồng Mông lại đang phát triển nhanh chóng, nếu họ nắm bắt được cơ hội, vẫn có khả năng tấn thăng.

Nhưng nhìn dáng vẻ bình tĩnh của hai vực, cũng không giống như có khả năng sắp tấn thăng.

Mà sự thật, cũng là như vậy.

Huyền Thanh Đạo Quân và Thẩm Phán Thiên Quân tuy tiến vào hậu kỳ cũng đã mấy nghìn kỷ nguyên, nhưng muốn vấn đỉnh viên mãn chi cảnh, vẫn còn một khoảng cách, dù cho hiện tại Hồng Mông đang phát triển, có thể rút ngắn cho họ không ít thời gian, nhưng muốn tấn thăng, vẫn cần tiếp tục tu hành.

Tuy ngưỡng mộ Tinh Thần Kiếm Thánh và Bản Nguyên Đế Quân tấn thăng vào lúc này, nhưng họ đều là những người đã ở hậu kỳ từ lâu, tấn thăng ngược lại không bất ngờ.

Họ còn là người mới vào hậu kỳ, tấn thăng thì có chút bất ngờ.

Tuy ngưỡng mộ, nhưng họ cũng nhìn rõ, lúc này chú ý một chút rồi liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ tu hành.

Sự phát triển của Hồng Mông Giới Vực hiện tại, là cơ hội tốt

ngàn năm khó gặp, không thể bỏ lỡ.

Nói không chừng, thời gian mình tấn thăng viên mãn chi cảnh, còn có thể nhờ đó mà rút ngắn thêm một đoạn thời gian.

Đến lúc đó, mình cũng có thể đứng trên đỉnh của Hồng Mông Giới Vực.

Nam Vực và Tây Vực của mình, cũng có thể nhờ đó mà đạt đến một tầm cao mới, đi đến một nơi huy hoàng hơn.

Hai người trong lòng ý niệm lóe lên, rồi liền chuyên tâm tham ngộ, tu hành. … Tinh Thần Kiếm Vực, trên đại điện. "Không ngờ, Bản Nguyên đạo hữu bây giờ cũng đã tấn thăng viên mãn chi cảnh.

Việc tấn thăng trước sau này, cũng cho thấy cơ duyên này đến, sự phát triển và thăng hoa của các phương diện của Hồng Mông, đã khiến con đường vấn đạo của vô số tồn tại nhanh và thuận lợi hơn không ít." "Thủ đoạn của Chí Thánh, quả nhiên không tầm thường.

Tin rằng Hồng Mông dưới sự chưởng khống của Chí Thánh, có thể đạt đến một tầm cao hơn, huy hoàng hơn…" "Đến lúc đó, trong Hồng Mông Giới Vực, những tồn tại được sinh ra, cũng như đi đến thiên địa cao hơn, sẽ ngày càng nhiều!" Tinh Thần Kiếm Thánh trong lòng thầm nghĩ, ánh mắt nhìn về phía Đông Vực. "Thánh chủ, không ngờ Đế quân lần này cũng chứng đạo viên mãn chi cảnh.

Như vậy, sự cạnh tranh phát triển giữa chúng ta và Đông Vực, lại phải tiếp tục rồi." Kiếm Minh nhìn Tinh Thần Kiếm Thánh, không khỏi mỉm cười nói.

Sự cạnh tranh phát triển có ích, đối với sự tiến triển của cả hai bên đều có lợi.

Trước đây hai khu vực đã cạnh tranh để thăng hoa như vậy, vốn tưởng rằng Tinh Thần Kiếm Vực lần này dưới sự tấn thăng của

Thánh chủ, Kiếm Vực có thể vượt qua Đông Vực một phen.

Nhưng không ngờ, Bản Nguyên Đế Quân của Đông Vực, sau đó cũng đã đuổi kịp, thực lực giữa hai bên, quả thực khó nói ai hơn ai.

Sự phát triển của hai bên sau này, lại là cạnh tranh để thăng hoa.

Chương 699

Điều này cũng có thể thúc đẩy sự tiến triển của các tồn tại dưới trướng hai bên, kích thích các tồn tại nội bộ nỗ lực tu hành.

Có thể nói, đối với cả hai bên, tiếp theo đều sẽ đạt đến một tầm cao mới. "Tu vi của bản tọa và Bản Nguyên đạo hữu, vốn dĩ là ngang nhau.

Lần này dưới sự tu bổ của Chí Thánh, Hồng Mông đạt đến một tầm cao mới, sự thăng hoa của các phương diện đều không thể so sánh với ngày xưa." "Trong tình huống như vậy, bản tọa có thể nắm bắt cơ hội, vậy Bản Nguyên đạo hữu tự nhiên cũng có thể." "Huyền Thanh đạo hữu, Thẩm Phán đạo hữu, cũng đã tiến triển không ít, thời gian tấn thăng viên mãn chi cảnh, cũng sẽ được rút ngắn đáng kể." "Đây chính là chỗ tốt của việc Hồng Mông thăng hoa, các ngươi chỉ cần nắm bắt tốt, sau này cũng có thể đạt đến một tầm cao mới." Tinh Thần Kiếm Thánh nhìn Kiếm Minh, Kiếm Huyền và những người khác, mở lời nói. "Cẩn ghi lời của Thánh chủ!" Nghe vậy, chúng nhân thần sắc nghiêm túc, lập tức bái lạy. "Đều lui xuống tu hành thăng hoa đi!" Tinh Thần Kiếm Thánh phất tay nói. "Vâng, chúng ta cáo lui!" Kiếm Minh, Kiếm Huyền và những người khác chắp tay một cái, rồi xoay người rời đi.

Tinh Thần Kiếm Thánh nhìn Đông Vực một cái rồi liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục ổn định đại đạo của mình.

Mà cùng lúc đó, trong Đông Vực.

Bản Nguyên Đế Quân sau khi tấn thăng viên mãn chi cảnh, cũng giống như Tinh Thần Kiếm Thánh, ban ân trạch cho tất cả tồn tại của Đông Vực, con đường đại đạo của họ sau này sẽ càng thêm thuận lợi.

Mà sau khi làm xong những việc này, Bản Nguyên Đế Quân liền để thuộc hạ của mình tiếp tục đi tu hành thăng hoa.

Hiện tại Tinh Thần Kiếm Vực không hề thua kém Đông Vực của mình, hai bên vẫn luôn cạnh tranh để thăng hoa, hiện tại lại ngang nhau, tự nhiên không thể lơ là.

Hơn nữa hiện tại là thời khắc quan trọng để Hồng Mông phát triển thăng hoa, tự nhiên phải nắm bắt tốt cơ hội này.

Ngay cả chính Bản Nguyên Đế Quân, lúc này cũng đang tiếp tục ổn định cảnh giới của mình.

Dị tượng của Tinh Thần Kiếm Vực và Đông Vực lúc này vẫn chưa lắng xuống, nhưng Tinh Thần Kiếm Thánh và Bản Nguyên Đế Quân hai người, đã chuyển sang tu hành ổn định, những cuộc bàn luận sôi nổi trong Hồng Mông, lúc này cũng đang dần dần lắng xuống. … Trung Vực, trong Vô Cực Lâu. "Hồng Mông tiến triển, việc họ tấn thăng cũng là tất yếu.

Huyền Thanh, Thẩm Phán, cũng sẽ thăng hoa trong thời gian sau này." "Sự thăng hoa của Hồng Mông Giới Vực, sẽ là thời đại huy hoàng nhất từ khi khai tịch đến nay." "Có Chí Thánh tồn tại, quả nhiên, mọi thứ đều sẽ trở nên khác biệt." Vô Cực Đạo Quân mặt mang ý cười, chậm rãi mở lời nói.

Nói xong, hắn nhìn về phía Bắc Vực, lẩm bẩm: "Cũng không biết, ta còn có khả năng chứng đạo Chí Thánh không?" "Con đường sau này, lại phải đi như thế nào?" Vô Cực Đạo Quân cũng không biết, mình rốt cuộc còn có khả năng thành tựu Chí Thánh hay không.

Người duy nhất biết chuyện này, cũng chính là Thái Thượng Chí Thánh, nhưng lần trước mình đã hỏi qua.

Chí Thánh chỉ nói thời cơ chưa đến, cũng không nói có hay không,

trong lòng hắn cũng khó mà đoán được. "Ai, tạm thời không để ý đến những chuyện này nữa, cứ tu hành thăng hoa lên, dù không thể chứng đạo Chí Thánh, đối với bản thân mà nói, cũng không có hại gì, ít nhất, cũng có thể luôn dẫn trước các tồn tại khác…" Vô Cực Đạo Quân trong lòng ý niệm lóe lên, rồi liền thu hồi ánh mắt, tiếp tục tham ngộ tu hành. … Thời gian như nước chảy, lặng lẽ đã mười mấy kỷ nguyên trôi qua.

Bắc Vực, Hồng Hoang, Thủ Dương Sơn.

Trong Thái Thanh Cung.

Thái Thượng đã cùng Nữ Oa, Hậu Thổ ngừng việc âm dương giao hội, song tu diễn hóa.

Trong khoảng thời gian này, dưới sự giúp đỡ không mệt mỏi của Thái Thượng, Nữ Oa và Hậu Thổ đều đã có sự tiến triển cực lớn.

Trung kỳ!

Hỗn Nguyên Vô Cực Kim Tiên trung kỳ, sự thăng hoa như vậy, cũng chỉ có họ mới làm được, các tồn tại khác, không có tốc độ như vậy, cơ duyên như vậy.

Trong khoảng thời gian này, họ đã hấp thu toàn bộ những gì Thái Thượng dốc lòng truyền thụ, hiện tại cảnh giới cũng vô cùng ổn định, không có bất kỳ vấn đề gì về cảnh giới. "Tình hình của Hồng Mông lần này đã được định ra, ta trước đây dự định mở thêm một phương giới vực như Hồng Mông, cũng đã đến lúc đưa vào chương trình nghị sự…" Thái Thượng nhìn Nữ Oa và Hậu Thổ đã tỉnh lại từ trạng thái tu hành, mỉm cười ôn hòa nói. "Phu quân, mở thêm một giới vực như vậy, có chỗ tốt gì?" Nữ Oa không hiểu hỏi.

Tình huống như vậy, hẳn là có chỗ tốt, nếu không, Thái Thượng hẳn sẽ không cố ý làm chuyện như vậy.

Có thể để cho các tồn tại ở cảnh giới Vô Cực Kim Tiên viên mãn nhất, dò xét tia Hồng Mông đại đạo pháp tắc kia, kết hợp với đại đạo của bản thân, vấn đỉnh Chí Thánh chi cảnh.

Cơ hội như vậy, so với ở trong Hồng Mông, đã được nâng cao hơn không ít…" "Đương nhiên, dù có cơ hội vấn đỉnh Chí Thánh, cũng không thể vượt qua ta, bởi vì tình huống của giới vực khác nhau, vị trí Chí Thánh, tự nhiên cũng khác nhau…" Thái Thượng nghe vậy, mỉm cười nói.

Như vậy, Nữ Oa và Hậu Thổ liền hiểu ra, như vậy, liền có thể để cho vị Chí Thánh trước đó dùng phương pháp này, trợ giúp vị tiếp theo tấn thăng.

Nhưng cảnh giới thực lực, khó có thể vượt qua vị trước đó, mà phu quân của họ, vị Chí Thánh đầu tiên này, lại càng đứng trên tất cả.

Tuy không biết vị trí Chí Thánh có bao nhiêu, cũng không biết, có thực sự có thể tấn thăng lên được không.

Nhưng về mặt lý thuyết, chính là như vậy, chắc hẳn cũng là những điều mà phu quân của họ đã dò xét được. "Đi thôi, quan sát sự ra đời của một giới vực như vậy, đối với các nàng mà nói, có không ít chỗ tốt!" Thái Thượng đứng dậy, nhìn họ nói. "Được!" Nghe vậy, hai nàng liếc nhìn nhau, mỉm cười duyên dáng nói.

Sau đó, thời không chuyển đổi, ba người đã ở bên ngoài Hồng Mông Giới Vực. … Vô!

Hư vô cực hạn, hắc ám cực hạn!

Hỗn Độn cho Nữ Oa và Hậu Thổ cảm giác, đã là vô thời vô không, không có phương hướng để nói, nhưng vẫn có thể thấy được Hỗn Độn chi khí, thấy được Hỗn Độn phong bạo… Nhưng ở trong Vô, tất cả đều không có, hư vô cực hạn!

Ngay cả tầm mắt nhìn tới, cũng là hắc ám cực hạn.

Tuy nhiên, họ đứng bên cạnh Thái Thượng, nhờ vào đại đạo chi lực của y, cũng có thể thấy được một chút tình hình gần Hồng Mông Giới Vực.

Mà những sức mạnh của Vô bên ngoài Thái Thượng, dù cho là tu vi cảnh giới của họ lúc này, cũng cảm thấy khá là kinh hãi.

Loại sức mạnh đó, còn không phải là thứ mà họ lúc này có thể chạm đến, chưởng khống được. "Đây, chính là Hồng Mông sao?" Nữ Oa và Hậu Thổ nhờ vào đại đạo chi lực của Thái Thượng, nhìn về phía Hồng Mông Giới Vực, không khỏi kinh ngạc nói.

Hồng Mông là lớn, họ như con kiến, căn bản không thể so sánh.

Nhưng đồng thời, Hồng Mông lại là nhỏ, bởi vì phu quân của mình một tay vươn ra, toàn bộ Hồng Mông lại bị y nắm trong tay.

Hai nàng tuy kinh ngạc, nhưng biết phu quân là Hồng Mông Chí Thánh, chuyện như vậy, cũng không có gì kỳ lạ. … Thái Thượng nhìn Hồng Mông trong tay một cái, rồi lại đặt nó trở lại, rồi ngay lập tức ở một khu vực của Vô, điểm một chỉ ra. "Phá!" Lời vừa dứt, Nữ Oa và Hậu Thổ liền thấy trong hắc ám cực hạn, hư vô cực hạn, có thứ gì đó vỡ tan.

Không có âm thanh, không có vật chất, không có bất kỳ thời không nào, nhưng trong lòng lại có thể cảm nhận được, có thứ gì đó đã vỡ. "Ông!" Ngay sau đó, có một luồng quang mang màu xanh huyến lệ chiếu sáng tất cả.

Chương 700

Khác với luồng tử quang lúc Hồng Mông Giới Vực ra đời, luồng thanh quang này, càng thêm rực rỡ, càng thêm cực hạn.

Lúc này, thứ mà nó mang theo, là đại đạo pháp tắc của Thái Thượng, vị Hồng Mông Chí Thánh này.

Dưới sự tỏa sáng của thanh quang, vô số khu vực của 'Vô' đang tiêu tán, một khu vực ngày càng rộng lớn dần dần hình thành.

Dần dần, hình thành một phương giới vực, không ngừng mở rộng, hoàn thiện.

Bên ngoài Hồng Mông Giới, giữa cõi Vô.

Theo sự thoái lui của khu vực Vô, một khu vực thế giới mới được sinh ra, hình thành nên một giới vực mới, bắt đầu khuếch trương.

Tất cả đều đang trong quá trình phát triển.

Đại lục!

Tinh thần!

Đại hải!

Sinh linh!

Quy tắc!

Pháp tắc!

Trật tự!

Sức mạnh!

Sinh linh!...

Ngày càng nhiều sự tồn tại và vật chất, dưới tốc độ dòng chảy

thời không cực hạn, không ngừng được sinh ra.

Tất cả những gì bản chất nhất đều được bày ra trước mắt Nữ Oa và Hậu Thổ, phơi bày bản chất của Đại đạo, bản chất của giới vực, cùng một vài tình huống của cõi Vô, tất cả đều được bóc tách tỉ mỉ, từng chút một diễn hóa trước mặt hai nàng.

Hai nàng nhìn thấy từ lúc thanh quang nở rộ, rồi đến sự vỡ tan của cõi Vô, sự hình thành của giới vực, sự ra đời của các loại vật chất, sự tồn tại, quy tắc, pháp tắc, trật tự, sức mạnh, linh khí, v.v.

Thu hoạch của hai nàng lúc này là vô cùng to lớn.

Hai nàng giờ đây như thể đã độn nhập vào trạng thái đốn ngộ, khí tức Đại đạo trên người không ngừng dao động, trồi sụt bất định, rõ ràng là đã có tiến triển cực lớn, việc ấn chứng với Đại đạo của bản thân cũng trở nên nhanh chóng hơn.

Tin rằng, không lâu sau, hai nàng lại có thể tiến thêm một bước, bước vào cảnh giới Hậu kỳ.

Dù sao, cơ duyên như thế này không phải ai cũng có được, có thể chứng kiến đã là cơ duyên tạo hóa ngàn năm khó gặp, tu vi có tiến triển cũng không có gì lạ.

Nếu thu hoạch lớn như vậy mà tu vi không tăng lên, đó mới là chuyện kỳ quái.

Thái Thượng khẽ gật đầu, tình hình của hai nàng quả thật không tệ.

Sau khi liếc nhìn một cái, ngài liền không để tâm nữa, ánh mắt chuyển sang giới vực mới. ...

Giới vực đang trong quá trình khuếch trương tột độ, vô số loại đại đạo pháp tắc bộc phát từ trong tay Thái Thượng, sau đó bắt đầu lấp đầy, tăng trưởng và hoàn thiện giới vực mới.

Với tư cách là người chế định và cũng là người chưởng khống đại đạo pháp tắc, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ngài.

Ngay cả những đại đạo pháp tắc trước đây chưa từng có, nhưng lúc này lại cần đến, Thái Thượng chỉ cần một ý niệm là có thể sáng tạo ra, sau đó dùng vào giới vực mới, hoàn thiện mọi phương diện của nó.

Tuy nhiên, trong số các đại đạo pháp tắc này, thứ được Thái Thượng điều động đến cực hạn nhất chính là Thời Không Đại đạo, tất cả tốc độ dòng chảy của thời không đều được đẩy lên đến mức cực điểm.

Vạn kỷ nguyên, trăm vạn kỷ nguyên, ức vạn kỷ nguyên...

Tất cả tiến trình đều diễn ra với tốc độ cực hạn, ngay cả nhãn lực của Nữ Oa và Hậu Thổ lúc này cũng không thể phân tích toàn bộ đại đạo pháp tắc bên trong, bởi vì đây là pháp tắc do chính Thái Thượng điều động.

Chưởng khống vạn đạo vạn pháp đã biết, sáng tạo đại đạo pháp tắc và thần thông chi lực chưa biết, những điều này, hai nàng không thể trong nhất thời mà nhìn thấu toàn bộ, bằng không, uy danh của Thái Thượng, vị Chí Thánh này, sẽ bị suy giảm. ...

Không có bất kỳ khái niệm thời gian nào, có thể là trăm kỷ nguyên, cũng có thể là nghìn kỷ nguyên, vạn kỷ nguyên.

Đợi đến khi giới vực mới tiến triển và hoàn thiện gần như xong, Thái Thượng hài lòng gật đầu, tức thì thu ngón tay đang điểm vào cõi 'Vô' lại, tất cả sức mạnh đều lắng xuống.

Việc khai tịch một giới vực như thế này, thực ra đối với một vị Chí Thánh như Thái Thượng, chỉ cần một niệm là có thể mở ra.

Nhưng để cho Nữ Oa và Hậu Thổ có thể cảm ngộ một cách trực

quan hơn sự phân tích Đại đạo trong quá trình khai tịch, tình hình tiến triển của giới vực, cũng như để giới vực có thể đạt đến mức độ hoàn mỹ hơn, Thái Thượng đã lựa chọn tự mình ra tay, điều này cũng là bình thường và hợp lý.

Dù sao, đối với ngài, việc này chẳng tốn chút sức lực nào.

Chỉ một điểm chạm vào khu vực 'Vô', thanh quang bỗng nổi lên, từ Vô hóa Hữu, giới vực hiện ra.

Những diễn biến này, ngài đã sớm thông suốt trong lòng, chưởng khống trong tay, cho nên không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Thái Thượng nhìn giới vực mới đã hoàn thành, so với Hồng Mông Giới Vực lúc này, tuy vẫn còn một chút khoảng cách, dù sao Hồng Mông là do Đại đạo, hoặc có thể nói là sự tất yếu của mọi diễn biến mà thành.

Nó cũng là một quá trình tự mình từ Vô đến Hữu, cũng là mấu chốt, tự nhiên phải hoàn mỹ hơn giới vực mới do Thái Thượng ra tay một phần.

Tuy nhiên, sau này khi giới vực mới thực sự hoàn thiện, sự chênh lệch cũng sẽ không quá lớn.

Dù sao đây cũng là giới vực do chính tay Thái Thượng tạo ra, tự nhiên cũng không tầm thường, sẽ không thua kém quá nhiều.

Thái Thượng chuyển ánh mắt, nhìn về phía Nữ Oa và Hậu Thổ.

Tiến triển của hai nàng lúc này cũng không tệ, sau này chỉ cần bế quan thêm một phen là có thể hoàn toàn bước vào Hậu kỳ.

Cơ duyên tạo hóa như vậy, cuối cùng hai nàng cũng đã nắm bắt được.

Thái Thượng một bước bước ra, tiến vào trong giới vực mới.

Mà Nữ Oa và Hậu Thổ lúc này vẫn còn chìm đắm trong trạng thái đốn ngộ Đại đạo, không ngừng dung hợp Đại đạo của bản thân, không ngừng diễn hóa, đề thăng chính mình.

Mà Thái Thượng lúc này thì đang ở trong giới vực mới, đi hoàn thiện, đi sắp đặt một vài chi tiết bên trong.

Lúc này, cả hai bên đều đang tiến hành. ...

Không biết đã trôi qua bao nhiêu kỷ nguyên, đợi đến khi mọi thứ trở lại quỹ đạo.

Tâm thần Nữ Oa và Hậu Thổ từ từ quay về, đôi mắt đẹp của hai nàng tỏa ra ánh quang hoa càng thêm rực rỡ, khí tức Đại đạo trên người càng thêm cường hãn và ngưng thực, trong từng hành động, sự chưởng khống đối với Đại đạo đã không còn như trước.

Hậu kỳ, đã ở rất gần hai nàng, các nàng tin rằng, sau này chỉ cần bế quan thêm một thời gian nữa là đủ để bước vào Hậu kỳ.

Chương 701

Thái Thượng từ trong giới vực mới bước ra, không có thời gian, không có không gian, không có bất kỳ dao động hay điềm báo nào, bởi vì tất cả đều là Vô. "Phu quân!" Nữ Oa và Hậu Thổ nhìn Thái Thượng xuất hiện bên cạnh, đôi môi khẽ mở, mỉm cười nói. "Hai nàng lần này có được tiến triển như vậy quả thật không tệ, các phương diện của giới vực mới cũng đã hoàn thành..." Thái Thượng nhìn hai nàng, ôn hòa cười nói. "Cũng là nhờ phu quân tương trợ!" hai nàng nói.

Trước đây Thái Thượng đã không mệt mỏi tương trợ, cộng thêm lần này được quan sát quá trình từ Vô đến Hữu, sự ra đời của giới vực, tiến trình và diễn biến của Đại đạo, v.v., mới có được thu hoạch như vậy.

Những tồn tại khác làm gì có cơ duyên tạo hóa như thế.

Cho nên nói, cũng là nhờ sự tương trợ của Thái Thượng, nếu không, tuyệt đối không thể nhanh như vậy được.

Thái Thượng nghe xong, mỉm cười, không nói gì. "Phu quân, giới vực mới đã thành, nên đặt tên là gì thì tốt?" Lúc này, Hậu Thổ liếc nhìn giới vực mới, không khỏi lên tiếng hỏi. "Giới vực mới, cứ gọi là, Thái Hư Giới!" Thái Thượng nghe vậy, ánh mắt nhìn về phía giới vực mới, chậm rãi nói. "Thái Hư Giới!" Hai nàng khẽ lẩm nhẩm, đôi mắt đẹp sáng lên, tỏ ra khá tán đồng với cái tên này. "Đưa hai nàng đi xem!" Thái Thượng nói xong, nắm lấy bàn tay trắng ngần của Nữ Oa và Hậu Thổ, sau đó tiến vào trong Thái Hư Giới. ...

Thời gian, đối với những tồn tại đỉnh cao của Hồng Mông Giới Vực mà nói, không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Lặng lẽ trôi qua, đã hơn nghìn kỷ nguyên.

Sự phát triển của Hồng Mông Giới Vực cơ bản đã lắng xuống, các phương diện tiến triển, sự đề thăng của các vực, lúc này đều trở nên khá bình ổn.

Những người cần đột phá, trong khoảng thời gian này đều đã đột phá, những người còn lại thì đang trong trạng thái bế quan hoặc sắp đột phá.

Những năm qua, sự tiến triển của Hồng Mông đã không tệ.

Các vực được đề thăng, bọn họ đều vô cùng vui mừng, lúc này cũng không có yêu cầu bắt buộc nào về tu hành đề thăng nữa.

Tất cả, đều sẽ quay về tiến trình lịch sử bình tĩnh, hòa bình. ...

Trung Vực, trong Vô Cực Lâu. "Ông!" Vào một thời khắc nào đó, Vô Cực Đạo Quân mở mắt, nhìn về một khu vực nào đó, đôi mắt khẽ nheo lại, nhưng ngay sau đó liền chắp tay nói: "Bái kiến Chí Thánh, ra mắt hai vị nương nương!" Đúng vậy, chính là Thái Thượng cùng Nữ Oa, Hậu Thổ lúc này đã xuất hiện trong Vô Cực Lâu. "Không cần đa lễ!" Thái Thượng phất tay, đỡ Vô Cực Đạo Quân đứng dậy. "Chí Thánh lần này đến đây, không biết có gì phân phó?" Vô Cực Đạo Quân hỏi.

Hắn biết rõ, nếu không có đại sự, Chí Thánh có lẽ sẽ không tự mình đến đây, cho nên mới có câu hỏi này. "Bản tôn đã khai tịch một giới bên ngoài Hồng Mông, tên là Thái Hư Giới.

Ngươi có thể vào Thái Hư Giới tu hành, điều này có thể nâng cao cơ hội để ngươi nhìn thấu tầng cảnh giới kia.

Nhưng có thể tấn thăng hay không, phải xem vào tạo hóa của chính ngươi!" Thái Thượng nhìn hắn, nhàn nhạt nói.

Vô Cực Đạo Quân đầu tiên là sững sờ, sau đó vui mừng khôn xiết, cúi đầu lạy: "Đa tạ Chí Thánh, ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng

của Chí Thánh!" Thái Thượng khẽ gật đầu, sau đó mang theo Nữ Oa và Hậu Thổ rời khỏi Vô Cực Lâu, trở về Bắc Vực.

Vô Cực Đạo Quân lạy thêm một lần nữa, liền lập tức lên đường.

Có lời của Chí Thánh, hắn sẽ không bị lạc lối hay bị thương khi vượt qua cõi 'Vô' để đến Thái Hư Giới, bởi vì lời của Chí Thánh đủ để che chở cho hắn. ...

Thái Thượng cùng Nữ Oa, Hậu Thổ sau khi trở về Bắc Vực, hai vị phu nhân liền lựa chọn bế quan để tấn thăng Hậu kỳ.

Mà Thái Thượng thì phân phó cho Nguyên Thủy và Thông Thiên, có thể sắp xếp các tồn tại của Bắc Vực tiến vào Thái Hư Giới phát triển, đối với bọn họ mà nói, đây cũng là cơ duyên tạo hóa cực lớn.

Bất kể là Hồng Hoang hay Bắc Vực, đều là như vậy.

Nguyên Thủy và Thông Thiên tự nhiên hiểu rõ, lập tức sắp xếp.

Đồng thời, Trung Vực, Đông Vực, Nam Vực, Tây Vực, Tinh Thần Kiếm Vực đều nhận được tin tức, có thể sắp xếp sinh linh, tồn tại tiến vào Thái Hư Giới tu hành, sẽ có tạo hóa và cơ duyên không nhỏ.

Các chưởng khống giả của mấy vực tuy kinh ngạc về việc Chí Thánh khai tịch Thái Hư Giới, nhưng chuyện có đại tạo hóa như vậy, bọn họ tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Lập tức, các chưởng khống giả của mấy vực liền bắt đầu sắp xếp.

Các bên bắt đầu sắp xếp cho các tồn tại tiến vào Thái Hư Giới tu hành tiến triển, tin rằng, sau này có thể đạt đến một cảnh giới cao hơn. ...

Thời gian thoáng qua, lại mấy vạn kỷ nguyên trôi đi.

Thủ Dương Sơn, trong Thái Thanh Cung.

Nữ Oa và Hậu Thổ đã xuất quan, thành công bước vào cảnh giới Hậu kỳ.

Lần này hai nàng đến đại điện, ngồi hai bên Thái Thượng, tò mò nhìn động tác trong tay ngài. "Đây là...

Hỗn Độn thế giới?" Nữ Oa và Hậu Thổ có vẻ kinh ngạc, bởi vì trước mặt Thái Thượng, trong một khoảng không gian nhỏ bé, thứ hiện ra chính là Hỗn Độn thế giới mà hai nàng từng biết, mà Thái Thượng vẫn đang không ngừng sáng tạo. "Chính là Hỗn Độn!" Thái Thượng mỉm cười, sau đó sắp đặt tiến trình lịch sử của Hỗn Độn, tất cả đều không có nhiều khác biệt so với tiến trình mà hai nàng biết.

Sau đó, sau khi trải qua khai thiên kiếp, Thái Thượng hợp nhất thời gian và không gian bên trong.

Tiếp đó, những dị thú mới được sinh ra trong thế giới 'Hồng Hoang' do Thái Thượng tạo ra.

Sau đó, Thái Thượng lại từ trong đó lấy ra một viên châu, rút ra dòng sông thời không bên trong, ném vào một khu vực nào đó.

Nữ Oa và Hậu Thổ thấy vậy, trong mắt lóe lên một tia sáng, hiển nhiên đã nhìn thấy tình huống tương lai.

Thái Thượng sau khi làm xong tất cả, trên mặt lộ ra một nụ cười. "Lịch sử, luôn luôn tương tự như vậy!" Dứt lời, trong Thái Thanh Cung không còn âm thanh nào nữa, chỉ có thế giới Hỗn Độn và Hồng Hoang được sáng tạo ra đang diễn hóa tiến trình lịch sử.

Tất cả, đều quen thuộc đến vậy, phảng phất như đang trải qua một lần nữa, không ngừng lặp lại diễn hóa.

Hướng đến một điểm cuối cùng không thể biết trước!